அம்ருத கலஶம்

ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை

[பார்தஸாரதியின் பாடல்]

தொகுத்து விளக்கியவன்

அகோரம் ஆனந்தம்

ஸர்வ பூத ஹிதாய ந்யாஸ்

நாகபூர்

அறம் வளர்த்த நாயகி சேவை மையம்

சென்னை

ௐ

புஸ்தகத்தைப் பற்றிய விவரங்கள் .....

- புஸ்தகத்தின் பெயர் : அம்ருத கலஶம் - ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை. [பார்தஸாரதியின் பாடல்]
- பக்கங்கள் : 666
- தொகுத்து விளக்கியவன் : அகோரம் ஆனந்தம்.(akhila1961@gmail.com)
- வெளியிட்டோர் : ஸர்வ பூத ஹிதாய ந்யாஸ், 133, அப்யங்கர் நகர், நாகபூர் - 440010. அறம் வளர்த்த நாயகி சேவை மையம்... சென்னை
- அட்டைப்படம் : ஸ்ரீ லக்ஷ்மணன்... கொரட்டூர் விவேகானந்த வித்யாலய ஆசிரியர் குழு
- அச்சிட்டோர் : ரத்னு ஆஃப்ஸெட் ப்ரிண்டர்ஸ் ராயப்பேட்டை..
- ரெண்டாம் பதிப்பு : கீதா ஜயந்தி, ப்லவ வர்ஷம், கலியுகாப்த - 5123. (க்றிஸ்தவ – 2022)
- ப்ரதிகள் : 3,000
- விலை : 500/-
- புஸ்தகம் கிடைக்கும் இடம் : நாகமணி, 133, அப்யங்கர் நகர், நாகபூர் 440010.
- தமிழ் நாட்டில் : நிராமய யோக வித்யா கேந்த்ரம், 1/7, அக்ரஹாரம், கீழ் வாளாடி, திருச்சிராப்பள்ளி - 621612.

☸ 5159 வர்ஷங்கள் முன்பு ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கூறி விட்டுச் சென்றதற்கு பதிப்புரிமையா? Nonsense. இப்புஸ்தகத்திற்கு எந்த பதிப்புரிமையும் கிடையாது. இயன்றால் ப்ரதி எடுத்து விநியோகம் செய்து கொள்ளுங்கள்...

ௐ

இப்புஸ்தகத்தின் உள்ளே ......

⌘⌘

	கீதை த்யான ஶ்லோகம்	4
	என்னுரை	6
	நூலின் பெயர் விளக்கம்	7
	கீதையின் புறம்	9
1.	அர்ஜுன விஷாத யோகம்	11
2.	ஸாங்க்ய யோகம்	39
3.	கர்ம யோகம்	88
4.	ஜ்ஞான கர்ம ஸந்யாஸ யோகம்	128
5.	கர்ம ஸந்யாஸ யோகம்	174
6.	ஆத்ம ஸம்யம யோகம்	200
7.	ஜ்ஞான விஜ்ஞான யோகம்	248
8.	அக்ஷர ப்ரஹ்ம யோகம்	279
9.	ராஜவித்யா ராஜகுஹ்ய யோகம்	307
10.	விபூதி யோகம்	338
11.	விஶ்வரூப தர்ஶன யோகம்	379
12.	பக்தி யோகம்	425
13.	க்ஷேத்ர க்ஷேத்ரஜ்ஞ விபாக யோகம்	456
14.	குணத்ரய விபாக யோகம்	492
15.	புருஷோத்தம யோகம்	521
16.	தைவாஸுர ஸம்பத் விபாக யோகம்	541
17.	ஶ்ரத்தா த்ரய விபாக யோகம்	570
18.	மோக்ஷ ஸந்யாஸ யோகம்	596
	ஆசிரியரின் அந்ய 44 புஸ்தகங்கள் ...	667

⌘⌘⌘⌘⌘⌘⌘⌘⌘⌘⌘⌘⌘⌘⌘⌘⌘⌘⌘⌘⌘⌘⌘⌘⌘⌘⌘⌘⌘⌘⌘⌘⌘⌘⌘⌘⌘

❖ கீதை கற்றுக் கொடுக்கும் ஒரு புஸ்தகம். வழி காட்டும் ஒரு புஸ்தகம். எனவே, இப்புஸ்தகத்தை முதல் பக்கத்தில் இருந்து கடைஸி பக்கம் வரை ஒரே மூச்சில் படித்து முடிப்பதை விட தினஸரி ஒரு ஶ்லோகம் என்று படிப்பது அதிகப் ஃபலன் தரலாம்.

❖ கேள்வி மற்றும் ஸந்தேஹங்களுடன் எழுத்தாளரை EMail அல்லது தபால் மூலம் அணுகலாம். (akhila1961@gmail.com)

❖ நம் இல்லங்களில் கீதை ஸத்ஸங்கம் நடத்திட புஸ்தக ஆசிரியரை அழைக்கலாம்.

கீதை த்யான ஶ்லோகம்

ஓம் பார்த₂ாய ப்ரதி போ₃திதாம் ப₄க₃வதா நாராயணேன ஸ்வயம்
வ்யாஸேன க்₃ரதி₂தாம் புராண முனிநா மத்₄யே மஹாபா₄ரதம்
அத்₃வைதாம்ருத வர்ஷிணீம் ப₄க₃வதீம் அஷ்டாத₃ஶாத்₄யாயினீம்
அம்ப₃ த்வாம் அநுஸந்த₃த₄ாமி ப₄க₃வத்₃ கீ₃தே ப₄வத்₃வேஷிணீம்.

(1)

ஓம் தாயே, பகவத்கீதே, ஸ்ரீமன் நாராயணனால் நேரடியாக பார்த்தனுக்கு உபதேஶிக்கப் பெற்றவளே, புராண முனியாகிய வ்யாஸரால் மஹாபாரதத்தில் அமைக்கப் பெற்றவளே, அத்வைத அம்ருதத்தைப் பொழிபவளே, பிறவிப்பிணியைப் போக்குபவளே, பதினெட்டு அத்யாயங்கள் உடைய பகவதியே, உன்னை த்யானிக்கிறேன்.

நமோऽஸ்து தே வ்யாஸ விஶாலபு₃த்₃தே₄ ஃபு₂ல்லாரவிந்த₃ாயத பத்ரநேத்ர
யேன த்வயா பா₄ரததைலபூர்ண: ப்ரஜ்வாலிதோ ஜ்ஞானமய:(ஃப்) ப்ரதீ₃ப:

(2)

விஶால புத்தியும் நன்கு மலர்ந்த தாமரைப் போன்ற கண்களும் உடைய வ்யாஸரே, மஹாபாரதம் என்னும் எண்ணெ நிறைந்த ஜ்ஞானதீபத்தை ஏற்றிய உன்னை வணங்குகிறேன்.

ப்ரபன்ன பாரிஜாதாய தோத்ரைவேத்ரைக பாணயே
ஜ்ஞானமுத்₃ராய க்ருஷ்ணாய கீ₃தாம்ருத து₃ஹே நம:

(3)

ஶரணடைந்தவர்களுக்கு கல்ப வ்ருக்ஷம் போன்றவனும் கையில் பஶுவை ஓட்டுவதற்கான பிரம்பை ஏந்தியவனும் கீதை என்னும் அம்ருதத்தைக் கறந்தவனும் சின்முத்ரைத் தாங்கியவனும் ஆன ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை வணங்குகிறேன்.

ஸர்வோபநிஷதோ₃ கா₃வோ தோ₃க்தா₄ கோ₃பாலநந்த₃ன:
பார்தோ₂ வத்ஸ:(ஸ்) ஸுதீ₄ர்போ₄க்தா து₃க்₃த₄ம் கீ₃தாம்ருதம் மஹத்.

(4)

கீதை என்னும் அம்ருதத்திற்கு ஒப்பான பால் உபநிஷதம் என்னும் பஶுவிலிருந்து ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனால் கறக்கப்பட்டது. பார்தனான அர்ஜுனனே கன்று. இதைப் பருகுபவர்கள் பேரறிஞர்கள்.

வஸுதே₃வஸுதம்(ந்) தே₃வம்(ங்) கம்ஸ சாணூர மர்த₃னம்
தே₃வகீ பரமானந்த₃ம்(ங்) க்ருஷ்ணம் வந்தே₃ ஜக₃த்₃கு₃ரும் .

(5)

வஸுதேவனின் மைந்தனான தேவனை, கம்ஸன் சாணூரன் போன்றவர்களை வதம் செய்தவனை, அன்னை தேவகீக்கு பரமானந்தம் அருளியவனை, ஜகத்குருவான அந்த ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை வணங்குகிறேன்.

பீ₄ஷ்மத்₃ரோணதடா ஜயத்₃ரத₂ ஜலா கா₃ந்த₄ார நீலோத்பலா
ஶல்ய க்₃ராஹவதீ க்ருபேண வஹனீ கர்ணேன வேலாகுலா
அஶ்வத்₂ாம விகர்ண கோ₄ரமகரா து₃ர்யோத₄னாவர்தினீ
ஸோத்தீர்ணா க₂லு பாண்ட₃வை ரணநதீ₃ கைவர்தக:(க்₂) கேஶவ:

(6)

பீஷ்மரும் த்ரோணரும் கரைகளாம். ஜயத்ரதனே நீராம். காந்தாரன் (ஶகுனி) நீலோத்பலம் என்னும் மலராம். ஶல்யன் ஸுறாமீனாம். க்ருபனே ப்ரவாஹம். பேரலைகள் கர்ணனாம். அஶ்வத்தாமனும் விகர்ணனும் பயங்கர ஸுறாமீன்களாம். துர்யோதனன்

நீர்ச்சுழலாம். குருக்ஷேத்ரம் என்னும் இந்த நதியைப் பாண்டவர்கள், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் என்னும் படகைக் கொண்டு கடந்தனர்.

பாராஶர்யவச:(ஸ்) ஸரோஜமமலம்(ங்) கீ$_3$தார்த$_2$ க$_3$ந்தோ$_4$த்கடம்
நாநாக்$_2$யானக கேஸரம் ஹரிகதா$_2$ ஸம்போ$_3$த$_4$னா போ$_3$தி$_4$தம்
லோகே ஸஜ்ஜன ஷட்பதை$_3$ரஹரஹ: பேபீயமானம் முதா$_3$
பூ$_4$யாத்$_3$ பா$_4$ரத பங்கஜம் கலிமலப்ரத்$_4$வம்ஸி ந:(ஶ்) ஶ்ரேயஸே.

(7)

பராஶர மைந்தர் வ்யாஸரின் வாக்கு என்னும் நீரில் உதித்து, பல கதைகளை மகரந்தமாகக் கொண்டு, ஹரிகதா ப்ரஸங்கத்தால் மலர்ந்து, உலகில் நல்லோர் என்னும் வண்டுக்களால் நாள்தோறும் ஆனந்தமாகப் பருகப்பட்ட கீதையின் நறுமணத்தையுடைய, குற்றமற்ற மஹாபாரதம் என்னும் தாமரைப்பூ கலியினுடைய தோஷம் நீக்க விரும்புபவனுக்கு நலம் தரட்டும்.

மூகம்(ங்) கரோதி வாசாலம் பங்கு$_3$ம் லங்க$_4$யதே கி$_3$ரிம்
யத் க்ருபா தமஹம் வந்தே$_3$ பரமானந்த$_3$ மாத$_4$வம்.

(௮)

எவருடைய க்ருபையால் ஊமை பேசுகிறானே, முடவன் மலையைத் தாண்டுகிறானே அந்த பரமானந்த மாதவனை வணங்குகிறேன்.

யம் ப்$_3$ரஹ்மா வருணேந்த்$_3$ர ருத்$_3$ரமருத:(ஸ்) ஸ்துவந்தி தி$_3$வ்யை:(ஸ்) ஸ்தவை:
வேதை$_3$:(ஸ்) ஸாங்க$_3$பத$_3$க்ரமோபநிஷதை$_3$ர் கா$_3$யந்தி யம் ஸாமகா$_3$:
த்$_4$யானாவஸ்தி$_2$த தத்$_3$க$_3$தேன மனஸா பஶ்யந்தி யம் யோகி$_3$னோ
யஸ்யாந்தம் ந விது$_3$:(ஸ்) ஸுராஸுரக$_3$ணா தே$_3$வாய தஸ்மை நம:

(௯)

ப்ரஹ்மா, வருணன், இந்த்ரன், ருத்ரன், மருத தேவதைகள் எவரை திவ்ய ஸ்துதிகளால் துதிக்கின்றனரோ, ஸாமகானம் பாடுகிறவர்கள் அங்கம், பதக்ரமம், உபநிஷதங்களுடன் கூடிய வேதங்களால் எவரை பாடுகின்றனரோ, த்யானம் முயலும் யோகிகள் எவரை த்யானிக்கின்றனரோ, ஸுர - அஸுரக் கூட்டங்கள் எவரின் முடிவை அறிவதில்லையோ, அந்த தெய்வத்திற்கு நமஸ்காரம்.

📖 ॐ 📖

ௐ

சற்று இதைப் படியுங்கள் ...
(முன்னுரை)

ஸ்ரீமத் பகவத் கீதைக்கு ஆன்றோர் பலரும் உரை எழுதி உள்ளனரே! இவனுக்கு என்ன தகுதி இருக்கிறது என்ற கேள்வி உங்கள் மனஸில் எழலாம். தகுதி, ப்ராபல்யம் பற்றி எல்லாம் நான் யோஜிக்கவில்லை. In fact, கீதை விளக்கம் எழுதுவதைப் பற்றியும் யோஜிக்கவில்லை. திட்டமிடவில்லை. அது நிகழ்ந்தது. அத்புதமானதொரு சூழ்நிலையில் இது நிகழ்ந்தது. அவ்வளவுதான். மே 8, 2009. மனைவி அகிலா (முதல்) தேஹ ஆரோக்யம் சீரழிந்த நிலையில், ஆஸ்பத்ரியில் ICUவில் இருந்தாள். த்வாரங்கள் வழியாக ரக்தம் ப்ரவாஹம் எடுத்திருந்தது. செய்வதற்கு ஒரு வேலையும் இல்லை என்றாலும் நான் ICU வாஸலில் 24 மணி நேரமும் அமர்ந்திருக்க வேண்டிய சூழ்நிலை. 'என்ன செய்ய முடியும்?' என்ற கேள்வி எழுந்தது. 'ஒன்றும் செய்ய முடியாது' என்ற பதில் கிடைத்தது. 'என்ன செய்யலாம்?' கீதை விளக்கம் எழுதலாம், என்று மின்னலாக ஒரு பதில் கிடைத்தது. தத்க்ஷணம் அகிலாவின் மருத்துவக் காகிதங்களின் பின்பக்கம் எழுதத் தொடங்கினேன்.

(இதற்கு முன்னர் 2005ல், 32 கீதை ஶ்லோகங்களின் விளக்கம் எழுதி இருந்தேன். தினமலர் ஸ்ரீ RR கோபால்ஜி சிறு புஸ்தகமாக அச்சடித்துக் கொடுத்தார். 2005 – 2007'ல் ஸ்ரீ பரமாசார்யரின் பீடாரோஹண வைபவத்தின் நூற்றாண்டை முன்னிட்டு, நான் நடத்திய கீதை யாத்ரையில் ப்ரசார ஸாஹித்யமாக பயன்பட்டது .) விரைவில் LapTop வந்தது. தமிழ் Fonts வந்தன. LapTopபில் நேரடியாக எழுதக் கற்றேன். மூன்றே மாஸங்களில் ஐந்து அத்யாயங்களின் விளக்கம் எழுதி முடிக்கப் பட்டிருந்தது. தமிழ் அறியாத நாகபூரில் அச்சடிக்க வேண்டி இருந்ததால், PageMaker, Corel Draw போன்ற Softwareகளைக் கற்றேன். **அம்ருத கலஶம் கீதை**யின் முதல் பாகம் வெளிவந்தது. அடுத்த பத்து மாஸங்களில் மூன்று பாகங்களில் முழு கீதையின் விளக்கமும் வெளிவந்தது. ஏதோ கீதை விளக்கம் எழுதி முடிப்பதற்காகவே மூச்சைப் பிடித்துக் காத்திருந்தவள் போல, முழுவதும் எழுதி முடித்த ஒரு வாரத்தில் உயிர்த் துறந்தாள் அகிலா.

ரெண்டாம் பதிப்பில் புதிய Font (ஸ்ரீதமிழ்) உபயோகப் படுத்தி, அச்சுப் பிழைகள் திருத்தி, சில மாற்றங்களுடன் வருகிறது **அம்ருத கலஶம் கீதை**. இப்புஸ்தகத்தில் ஸம்ஸ்க்ருத வார்த்தைகளில் அவற்றின் உச்சரிப்பிற்கு ஏற்ப, ஜ, ஷ, ஸ, ஹ, க்ஷ, ஶ ... போன்ற எழுத்துக்கள் உபயோகப் படுத்தப் பட்டுள்ளன. இவ்வெழுத்துக்களை வடமொழி எழுத்துக்கள் என்று ஒதுக்கி, ஜ, ஷ, ஸ மற்றும் ஶ ஆகிய ஶப்தங்களுக்கு 'ச' என்ற ஒரே எழுத்தை உபயோகப் படுத்துவதால் உச்சரிப்புக் குறை ஏற்படுகிறது. உச்சரிப்பில் மாத்ரம் இல்லை. அர்தமும் மாறி, அநர்தமும் ஏற்பட்டு விடுகிறது. அதே போல, க்ஷ என்ற ஶப்தத்திற்கு 'ட்ச' என்ற எழுத்தையும், ஹ என்ற ஶப்தத்திற்கு 'அ' என்ற எழுத்தையும் உபயோகப் படுத்துவதாலும் வார்த்தைகளின் உச்சரிப்பும் அர்தமும் மாறி விடுகின்றன.

கீதையைப் படிப்பதெவ்வாறு?? ஶ்லோகங்களைப் படிக்க வேண்டும். {உச்சரிப்பு ஸம்பந்தமாக சில குறிப்புகள்.

(1) வார்த்தையின் கடைசியில் வரும் : என்ற சின்னத்திற்கு ஹ என்ற உச்சரிப்பு. மித்ர: – மித்ரஹ. இந்த சின்னத்திற்கு முந்தைய எழுத்தின் ஸ்வரத்திற்கு ஏற்ப மாறும். ரவி: – ரவிஹி என்றும், குரு: – குருஹு என்றும், ஹரே: ஹரேஹே என்றும், ஶநை: – ஶநைஹி என்றும், ஸம்வாதமாவயோ: – ஸம்வாதமாவயோஹோ என்றும், ஔ என்ற உச்சரிப்புக்குப் பின் வரும் இந்தச் சின்னம் (:) உ'வாகவும் மாறும்.

(2) அடுத்த எழுத்திற்கு ஏற்ப : சின்னத்தின் உச்சரிப்பும் மாறும். உ.ம்– அடுத்த எழுத்து ஸ என்று இருந்தால் : சின்னத்தின் உச்சரிப்பு ஸ் என்று மாறும்.

(3) எழுத்திற்கு மேலே ஒரு புள்ளி வைத்தால் அதை ம் என்று உச்சரிக்க வேண்டும். இதுவும் அடுத்த எழுத்திற்கு ஏற்ப மாறும். அடுத்த எழுத்து க'வாக இருந்தால் இது ங் என்று மாறும். ச'வாக இருந்தால் இது ஞ் என்று மாறும். ட'வாக இருந்தால் இது ண் என்று மாறும். அடுத்த எழுத்து த'வாக இருந்தால் இது ந் என்று மாறும். அடுத்த எழுத்து ப குடும்பத்தில் இருந்தால் இது ம்' ஆகவே இருந்திடும். (ஸம்ஸ்க்ருத உச்சரிப்பை நேரடியாகக் கேட்டுக் கற்றுக் கொள்வதே நல்லது. ஆன்லைனில் பல வகுப்புகள் உள்ளன. ஶுத்த உச்சரிப்புடன் கீதையைக் கற்றிட www.learngeeta.com

மனஃ:பாடம் செய்ய வேண்டும். அர்தத்தைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். வாழ்க்கையில் அதைப் பின்பற்ற வேண்டும். ஆழமாகப் படிக்க விரும்புபவர்கள் மிகச்சிலரே. மற்ற அனைவரும் கீதையை ஒரு வழிகாட்டியாக, ஒரு Referrance புஸ்தகமாக உபயோகப் படுத்த வேண்டும். ஒரு நாள் – ஒரு ஶ்லோகம் என்று படிக்கலாம். படித்ததைச் சிந்திக்க வேண்டும். சிந்தித்து அக்கருத்தினை ஜீர்ணம் செய்ய வேண்டும். தினந்தினம் படிக்க முடியாதவர்கள், தன் மனஸினை வாட்டிடும் ஒரு ப்ரஶ்னைக்குத் தீர்வை கீதையில் தேடலாம். கீதையின் ஏதோ ஒரு பக்கத்தைத் திறந்து, படிக்கத் தொடங்கலாம். ரெண்டு பக்கங்கள் படித்து முடிப்பதற்குள் ப்ரஶ்னைக்குத் தீர்வு கிடைத்து விடும். இது நிஶ்சயம்.

கீதையை நான் படித்துப் புரிந்து உணர்வதிலும் இப்புஸ்தகம் எழுதப்பட்டு, வெளியிடப் படுவதிலும் பலருடைய மஹத்தான பங்கு இருக்கிறது. அவர்கள் அனைவரையும் நான் இன்று பெருமையுடனும் நன்றி உணர்வுடனும் நினைத்துக் கொள்கிறேன். சிறு வயஸில் நான் செய்த ஒரு தவறுக்கு ப்ராயஶ்சித்தமாக கீதையைப் படிக்கச் சொன்ன என் அம்மா; கீதையை மனஃ:பாடம் செய்ய எனக்குத் தூண்டுதலாக இருந்த Dr ... வர்ணேகர்; முதன் முதலில் என்னிடம் கீதையை கற்க வந்து, என்னை ஸற்று ஆழமாக சிந்திக்க வைத்த ஸ்ரீ ப்ரஸாத் பக்ஷீ மற்றும் ஸ்ரீ ஸசின் காவ்டே; ஈரோடு மாருதி ஸலூன் நாவிதர் ஸ்ரீ தங்கவேல்; நம்பிக்கையுடன் பொது நிகழ்ச்சி ஏற்பாடு செய்து, எனக்கு மேடை அநுபவம் கொடுத்த ஈரோடு அக்ரஹார வீதி ஸ்ரீ முரளீ மற்றும் கடலூர் Dr ஸ்ரீமதி ஜயலக்ஷ்மீ; கீதை ப்ரசார யாத்ரையைத் துவக்கி வைத்து, அருளுடன் ஆஶீர்வாதம் அளித்த காஞ்சி ஸ்ரீ ஶங்கராசார்ய ஸ்ரீ ஜயேந்த்ர ஸரஸ்வதி ஸ்வாமிகள், பெரும் ஊக்கத்தின் ஊற்றுக இருந்திடும் அல்லூர் ஸ்ரீ ஶங்கரன், தாராபுர ம்ருகேஶ், பெருந்துறை தங்கமுத்து, அமைதியான ஆதரவளித்து வரும் கும்பகோணக் கண்ணன், பங்கலூரு ஸ்ரீமதி ப்ரேமா, நாகபூர் ஸ்ரீமதி ராதா ஜ்யோதிராமசந்த்ர ஐயர் மேலும் பற்பலர்... அனைவருக்கும் ஹ்ருதய பூர்வமான நமஸ்காரங்கள் ...

ௐௐௐௐௐ ஹரி: ஓம் தத் ஸத் ௐௐௐௐௐ

ௐ

ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை
பெயர் விளக்கம்

ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை என்ற பெயரில் மூன்று வார்தைகள் உள்ளன. கீதை என்றுல் பாடல். பாடலுக்கு ஸ்வரம், தாளம் மற்றும் லயம் என்ற மூன்று விஷயங்கள் தேவை. ஒரு கவிதை ஸங்கீத வடிவில் ஆக்கப்பட வேண்டும் என்றுல் அதன் ஒவ்வொரு வரியிலும் மாத்ரைகளின் எண்ணிக்கை ஸம அளவில் இருக்க வேண்டும். கீதையின் ஒவ்வொரு வரியிலும் பதினுறு மாத்ரைகள் உள்ளன. ஸங்கீதத்தில் வடித்துப் பாடுவதற்கு ஏற்ற கவிதையாம் கீதை.

பகவத் என்றுல் பகவானுல் அல்லது பகவானுடைய என்று பொருள். பகவத் கீதை என்றுல் பகவானுல் பாடப்பட்ட பாடல் அல்லது பகவானுடைய பாடல் என்று அர்தம். எல்லையற்ற தன்மை கொண்டவனே பகவான். பலவான் என்றுல் பலம் பொருந்தியவன். தனவான் என்றுல் தனம் கொண்டவன். ஸத்யவான் என்றுல் ஸத்யம் அல்லது மெய்யுள்ளம் கொண்டவன். அதே போல, பகவான் என்றுல் எல்லையற்றவன். வரம்பற்ற ஜ்ஞானமும், வரம்பற்ற செல்வமும், எல்லையில்லா ஆற்றலும், ஐஶ்வர்யமும் (ஆதிபத்யம்) கொண்டவன் பகவான்.

நம்முடைய அறிவிற்கு ஒரு வரம்பு உண்டு. நம்மில் மிகச் சிறந்த அறிவாளியான விஞ்ஞானி அறிவான். ஆனால், எல்லாம் அல்ல. ஒரு வரம்பைக் கடந்தால் அவனுடைய அறிவும் செயலற்று விடும். ஆனால், பகவானே எல்லாம் அறிந்தவன். முக்காலமும் அறிந்தவன். ஸூக்ஷ்மமானதையும் அறிவான். ஸ்தூலமானதையும் அறிவான். நம் உள்ளத்தின் ஆழத்தில் புதைந்திருப்பதையும் அறிவான். பகவான் ஸர்வஜ்ஞன்.

நம்முடைய செல்வத்திற்கும் ஒரு எல்லை உண்டு. உலகின் மிகப்பெரிய செல்வந்தர்களான பில்கேட்ஸ், மித்தல் போன்றோரின் செல்வமும் ஒரு வரம்பிற்கு உட்பட்டதே. மேலும், மநுஷ்ய குலத்தின் செல்வந்தர்கள் நிரந்தர செல்வந்தர்கள் அல்ல. இன்றைய பெரும் தனவான் நாளையே பக்கிரி ஆகலாம். ஆனால், அவனே நிரந்தரச் செல்வந்தன். அவனுடைய செல்வமும் வரம்பற்றது. படைப்பிலுள்ள அணு அணுவும் அவனுக்கு ஸ்வந்தம். அழிவில்லா வைபவத்திற்கு ஸ்வந்தக்காரன் பகவான்.

மநுஷ்யனுக்கும் ஆற்றல் உண்டு. நாமும் பலவற்றை உருவாக்கியுள்ளோம். பல அத்புதக் கருவிகளையும் யந்த்ரங்களையும் இயக்குகிறோம். எனினும், நம் ஆற்றலுக்கு எல்லையுண்டு. நம்மால் எல்லாம் செய்ய முடியாது. விதையின் கடின ஓட்டினைப் பிளந்து, மிக மென்மையான அந்தத் துளிரை வெளிக்கொணர முடியுமா நம்மால்? மண்ணில் கலந்துள்ள நீரை யந்த்ரத்தின் உதவி இல்லாமல் நாற்பது அடி உயரம் தூக்கிச் சென்று, இனிய இளநீராக மாற்றி, தென்னை மரத்தின் உச்சியில் பாதுகாப்பாக சேமித்து வைக்க முடியுமா நம்மால்? நீரற்ற பாலைவனத்தில் நீர் நிறைந்த தர்பூஷணிப் பழத்தை உருவாக்க நம்மால் முடியுமா? கணக்குப் பிசகாமல் ஸூற்றி வரும் க்ரஹங்கள், இயற்கையில் உள்ள வர்ணஜாலங்கள், உயிரினங்களின் எண்ணிலடங்கா வேறுபாடுகள், பூக்களின் மாறுபட்ட நிறங்கள், பழங்களின் பல்சுவைகள், மநுஷ்ய ஶரீரத்தின் அத்புதங்கள் என்று வெளிப்படும் பரமனுடைய ஆற்றல் தான் எத்தகையது! மநுஷ்யனின் படைப்புகள் அனைத்தும் பகவானுடைய படைப்பின் மோஸமான நகல் மாத்ரமே. ஸர்வ வல்லமையும் படைத்தவன் பகவான்.

அவன் எல்லையற்ற ஐஶ்வர்யம் கொண்டவன். ஐஶ்வர்யம் என்றால் ஆதிபத்யம் என்று அர்தம். மநுஷ்யர்களில் ஸர்வாதிகாரி என்ற பெயர் கொண்டவர்கள் இருந்தனர். இன்றும் இருக்கின்றனர். அவர்கள் ஆண்ட பகுதியிலும் அவர்களது அதிகாரம் செல்லுபடியாகவில்லை. அவர்களது ஆக்ஷிக்கு முளைத்த எதிர்ப்பில் தம் வாழ்நாளிலேயே மண்ணோடு மண்ணாயினர் இந்த ஸர்வாதிகாரிகள். பெருத்த அஹங்காரத்துடன் வலம் வந்தவர்களின் வாழ்க்கை இருண்ட சிறையிலோ அஜ்ஞாத வாஸத்திலோ பரிதாபமாக முடிந்து விடுவதைப் பார்க்கிறோம். பகவானுடைய ஐஶ்வர்யம் எல்லையற்றது. அண்ட சராசரம் முழுவதிலும், அணு முதல் க்ரஹங்கள் வரை அவனது ஆக்ஷியே. அவன் நினைத்தது நடக்கும். அவன் விதித்தது மாத்ரம், அவன் விதித்தபடி, அவன் விதித்த நேரத்தில் நடந்திடும். அவனன்றி ஓரணுவும் அசையாது. அவனல்லவோ ஸர்வாதிகாரி! எவ்வித வரம்பும் தடையும் இல்லாத ஆக்ஷி அவனது ஆக்ஷி.

நாம் மதித்திடும் ஒன்றை அல்லது ஒருவரை திரு, மாண்புமிகு, மேதகு, ஸ்ரீமான், மாட்சிமை பொருந்திய எனப் பலப்பல அடைமொழியிட்டு அழைப்பது நம் வழக்கம். ஸ்ரீமத் என்ற சொல்லும் அத்தகையதொரு சொல்லே. பகவான் உயர்ந்தவர் என்பதால் அவருக்கு இடப்பட்ட அடைமொழிச் சொல் ஸ்ரீமத். கீதையும் உயர்ந்தது. புநிதமானது. பகவானால் பாடப்பட்டது. எனவே, ஸ்ரீமத் என்ற அடைமொழி கீதைக்கும் சேர்த்தே சொல்லப்பட்டுள்ளது.

மேன்மை பொருந்திய பகவானால் பாடப்பட்ட மதிப்புமிகு கீதம் என்பதே ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை என்ற பெயரின் அர்தம் ஆகும்.

ॐॐॐॐॐ ஹரி: ஓம் தத் ஸத் ॐॐॐॐॐ

கீதையின் புறம்

உலகில் உள்ள அனைத்திற்கும் புறம் உண்டு. அகமும் உண்டு. உயிர்களனைத்திற்கும் ஶரீரமும் உண்டு. ஆத்மாவும் உண்டு. மொழியில் வார்த்தைகளுக்கு வெளிப்படையான அர்தம் உண்டு. உட்கருத்தும் உண்டு. அதே போல், ஒரு புஸ்தகத்திற்கும் புறமும் உண்டு. அகமும் உண்டு. அப்புஸ்தகம் யாரால் இயற்றப்பட்டது, அது எங்கு இடம் பெற்றுள்ளது, அப்புஸ்தகத்தில் எத்தனை பதங்கள், செய்யுள்கள் மற்றும் அத்யாயங்கள் உள்ளன. அப்புஸ்தகத்தில் பங்கு பெறும் பாத்ரங்கள் யாவை என்ற விவரங்கள் அப்புஸ்தகத்தின் புறம் என்றால் புஸ்தகத்தில் கூறப்பட்டுள்ள கருத்தே அதன் அகமாகும்.

❖ ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை, ஹிந்துக்களின் இதிஹாஸ புஸ்தகமான மஹாபாரதத்தின் ஆறும் பகுதியான பீஷ்மபர்வத்தில் 25வது முதல் 42வது அத்யாயங்களில் அடங்கியுள்ளது.

❖ கீதை என்றால் கீதம் அல்லது பாடல். பகவத் என்றால் இறைவன். ஸ்ரீமத் என்றால் மர்யாதைக்குரிய என்று பொருள். இறைவனால் அருளப்பட்ட உயர்ந்ததொரு பாடலே கீதை.

❖ 18 அத்யாயங்களும் 700 ஶ்லோகங்களும் கொண்ட புஸ்தகம் ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை.

❖ ஹிந்துக்களுக்கு நூற்றுக்கணக்கான ஆன்மீக புஸ்தகங்கள் உண்டென்றாலும் உபநிஷத், ப்ரஹ்மஸூத்ரம், ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை ஆகிய மூன்றும் ப்ரதான புஸ்தகங்களாகும். (ப்ரஸ்தான த்ரயம்).

❖ இப்புஸ்தகங்களே ஹிந்து தத்வத்தின் அடிப்படை எனலாம். மற்ற புஸ்தகங்கள் அனைத்தும் இம்மூன்றின் விரிவான விளக்கமே எனக் கூறலாம்.

❖ இம்மூன்றிலும் கருத்து வேற்றுமை கிடையாது. உபநிஷத்தின் ஸாரமே கீதை. உபநிஷதம் பஶு என்றால் கீதை அதன் பாலாகும்.

❖ மாணவர்களுக்கு கீதையா? ஸந்யாஸிகளுக்கும் வயோதிகர்களுக்கும் அல்லவா கீதை சொல்லப் பட்டுள்ளது? நற்கதி நாடுவோருக்கு வழிகாட்டிடும் புஸ்தகம் அல்லவா கீதை? மாணவன் ஏன் கீதையைப் படிக்க வேண்டும்? கீதை துறவுக்கான வழிகாட்டுகிறதா? வாழ்வுக்கான வழிகாட்டுகிறதா? புஸ்தகத்தில் பதிலைத் தேடுவதற்கு முன் பகவான் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனிடம் கீதையைக் கேட்ட அர்ஜுனன் என்ன செய்தான் என்பதை ஆராய்வோம். கீதை சொல்லப் படுவதற்கு முன் யுத்தம் புரிய மறுத்தான் அர்ஜுனன். பிக்ஷை எடுத்து பிழைத்துக் கொள்வேன் என்று புலம்பினான். கீதையைக் கேட்ட பிறகு வெற்றிகரமாக போரிட்டான். ஸாம்ராஜ்யத்தை வென்றான். ராஜ்ய போகத்தை அநுபவித்தான். கீதை வெற்றிகரமான வாழ்விற்கு வழிகாட்டும் புஸ்தகமே. வாழ்க்கையின் ஆரம்பத்தில் நிற்கும் மாணவர்களுக்கு மிகப் பொருத்தமான புஸ்தகம் தான் கீதை.

❖ உபநிஷதங்கள் ஆரண்யங்களில் அமைந்திருந்த அமைதியான ஆஶ்ரமங்களில் தோன்றினவென்றால் கீதை யுத்த களத்தில் தோன்றியது. ஆகவேதான், போராட்டங்கள் நிறைந்த வாழ்வின் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் ஒரு வழிகாட்டியாகத் திகழ்கிறது. மானேஜர், தொழிலதிபர், அரஸு அதிகாரி, மாணவன், குடும்பஸ்தர் என்று அனைத்து ஸாராருக்கும் துணை புரியும் ஆற்றல் பெற்ற நூலாகும் கீதை.

❖ உலகின் அதிகமான மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப் பட்ட புஸ்தகம் கீதை என்று ஸ்வாமி சித்பவானந்தர் கூறுகிறார். க்றிஸ்தவ பைபிள் உலகின் எல்லா மொழிகளிலும் மொழிபெயர்க்கப்

பட்டுள்ளது. ஆனால், அக்கார்யம் பண பலமும் ஆட்சி ஆதிக்யமும் சேர்ந்து நடத்திய கார்யம். கீதை மொழிபெயர்க்கப் பட்டது பண பலம் அல்லது ஆக்ஷி ஆதிக்யத்தினால் அல்லாமல் அப்புஸ்தகத்தில் கூறப்பட்டுள்ள உயர்ந்த கருத்துக்களை மக்கள் அறிந்து கொண்டால் பயன்படுவர் என்ற ஸத்ப்ரேரணையால் மாத்ரமே.

❖ நான்கு வகை உரையாடல்கள் உண்டு. 1. வாதம்:— இதில் பங்கு கொள்வோர் அனைவரும் தத்தம் கருத்தினை வைத்து ஒரு விஷயத்தைப் பல்வேறு கோணங்களில் அலஸி ஆராய்வர். (கருத்தரங்கம், விஜ்ஞான அரங்கம்). 2. ஜல்பம்:— ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி எதிரெதிரான கருத்து கொண்டவர்கள் தத்தம் கருத்தினை முன் வைத்துப் பேசுவர். (பட்டிமன்றம்). 3. விதண்டாவாதம்:— பேசப்படும் விஷயத்தைப் பற்றி எதுவும் அறிந்திரா விட்டாலும், பேசுபவனை எதிர்க்க வேண்டும் என்ற ஒரே நோக்குடன் பேசுவர். (சட்டஸபை) 4. ஸம்வாதம்:— விஷயத்தை நன்கறிந்த ஒருவரும் அறிந்து கொள்ளும் ஆர்வம் கொண்ட மற்றவர்களும் நடத்திடும் உரையாடல் ஸம்வாதம். கீதை ஸம்வாத உரையாடலுக்குச் சிறந்த உதாஹரணம்.

❖ ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனும் அர்ஜுனனும் த்ருதராஷ்ட்ரனின் தேரோட்டி ஸஞ்ஜயனும் கீதையில் உரையாடிய பாத்ரங்கள். ஒரு ஶ்லோகம் மாத்ரம் குருட்டு ராஜா த்ருதராஷ்ட்ரன் பேசியுள்ளான். (அத்யாயம் 1 — ஶ்லோகம் 1)

❖ தர்ம என்ற பதத்துடன் தொடங்கும் கீதை மம என்ற பதத்துடன் முடிகிறது. (மம என்றால் என்னுடைய. தர்ம என்றால் கடமை.) நம் ஒவ்வொருவருக்கும் தத்தம் கடமையை உணர்த்திடும் புஸ்தகமே கீதையாகும்.

❖ கீதை ஒரு பொதுப் புஸ்தகமாகும். உலக மறையாகும். ஒரு குறிப்பிட்ட வழிபாட்டு முறையோ ஸமயக் கருத்தோ கீதையின் போதனையல்ல. மாறாக, மநுஷ்யனை நிறை — மநுஷ்யனாக்கிடும் வழிபகர்வதே இப்புஸ்தகத்தின் கோட்பாடாகும். உறுதியான ஶரீரமும் உயர்ந்த உள்ளமும் தெளிந்த சிந்தனையும் நிறை மநுஷ்யனின் லக்ஷணங்களாகும். இவற்றை உணர்த்திடும் புஸ்தகம் கீதை. கிழக்கிந்திய கம்பெனி வெளியிட்ட கீதையின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பிற்கு முன்னுரை எழுதிய வாறன் ஹேஸ்டிங்ஸ் (WarrenHastings) கூறுவதைக் கேளுங்கள். “இங்க்லாந்த் பாரதத்தின் மேல் தன் ஆக்ஷியை ஒரு நாள் இழக்கும். ஆனால், பாரதத்தில் உதித்த இந்த கீதையின் கோட்பாடுகளை இங்க்லாந்த் அநுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டு வருமானால் என்றென்றைக்கும் மேன்மையுற்று விளங்கும்”.

❖ கீதையை ஹிந்துக்கள் கீதாமாதா (கீதைத்தாய்) என்று போற்றுகின்றனர். கோ, கங்கா மற்றும் கீதா இம்மூன்றும் தம் மக்களுக்கு உயிர் ஊட்டி வாழ வைக்கும் அன்னையர் ஆவர். கோவும் கங்கையும் ஶரீரத்திற்கு உணவூட்டி வாழ வைக்கின்றனர், எனில் கீதை சிந்தனைக்கு உணர்வு ஊட்டி ஆத்ம சிந்தனையைத் தூண்டுகிறது.

ௐௐௐௐ **ஹரி: ஓம் தத் ஸத்** ௐௐௐௐ

ௐ

கீதையின் அகம்
அத்யாயம் – 1
அர்ஜுன விஷாத யோகம்

முன்னுரை

முதல் அத்யாயத்தில் முக்யமாக அர்ஜுனனின் புலம்பல் உள்ளது. அர்ஜுனன் நம்மைப் போன்ற ஒரு நரன். ஸாதாரண நரன். பலஹீனங்கள் நிறைந்த மநுஷ்யன். ஶ்ரீ க்ருஷ்ணனைத் தனது நண்பனாக அடைந்திருந்தான் என்பதே அவன் செய்திருந்த மிகப் பெரும் பாக்யம். பலஹீனம் தலை எடுக்கும் போது அருகில் ஶ்ரீ க்ருஷ்ணனைப் போன்ற ஒரு துணை இருந்து விட்டால் வேறு என்ன வேண்டும்? குருக்ஷேத்ர யுத்தத்தின் துவக்கத்தில் அத்தகையதொரு சூழ்நிலை உருவாவதைப் பார்க்கலாம்.

நாம் வாழ்க்கையில் பலமுறை தீர்மானங்கள் செய்வோம். ஶபதம் எடுப்போம். ஆனால், அதைச் செயல்படுத்தும் நேரம் வரும் போது, தயக்கம் வரும். மாணவன் இனி விடியற்காலையில் எழுந்து படிப்பேன் என்று ராத்ரீயில் தீர்மானம் செய்வான். ஆனால், அத்தீர்மானத்தைச் செயல்படுத்த வேண்டிய காலைநேரத்தில் அவன் மனஸில் பலஹீனம் எழும். புத்திஶாலித்தனமான சாக்குபோக்குச் சொல்லி செயல்படுத்தலைத் தள்ளிப் போடுவான். ‘பரீக்ஷைக்கு இன்னம் பல நாட்கள் உள்ளனவே. இன்று ஒரு நாள் மாத்ரம் விட்டு விடுவோம். நாளை முதல் ஶீக்ரம் எழுந்து விடுவோம்’, என்பான். அல்லது, ‘படித்துத்தான் என்ன ஃபலன்? அதிக மதிப்பெண் எடுத்துத்தான் என்ன ஃபலன்? அதிக மதிப்பெண் எடுத்தவர்கள் எல்லோரும் வாழ்க்கையில் வெற்றி பெற்றார்களா என்ன?’ என்பான். இதே போல், நோயின் காரணமாக பத்ய உணவு உண்ண வேண்டியவர்களும், போதைப் பழக்கத்திலிருந்து விடுபட விரும்புபவர்கள், தேஹப்பயிற்சி செய்ய விரும்புபவர்களும், ஏனைய பலரும் இத்தகைய சூழ்நிலைக்கு உட்படுகிறார்கள். குருக்ஷேத்ர யுத்தத்தின் முதல் நாளன்று அர்ஜுனனும் இதே போன்றதொரு மனநிலையால் ஆட்கொள்ளப் படுகிறான்.

மஹாபாரதத்தின் இந்த யுத்தத்தை மிகத்தீவ்ரமாக நாடியவர்கள் அர்ஜுனனும் பீமனும்தான். பீமன் அதிகம் சிந்தனை செய்யாதவன். அதனால் அவனுக்குப் ப்ரஶ்னை இல்லை. எந்த குழப்பமும் இல்லாமல் யுத்தத்தில் ஈடுபட்டான். ஆனால், அர்ஜுனன் சிந்தனை செய்பவன். உணர்ச்சிகள் நிறைந்த மனஸ் கொண்டவன். சிறு வயஸில் தந்தையை இழந்து ஸஹோதரர்களுடனும் தாயுடனும் நிழலைத் தேடி பெரியப்பாவிடம் வந்தவன் அர்ஜுனன். அங்கு பெரியப்பாவின் மைந்தர்களான கௌரவர்கள் செய்த பலவித கொடுமைகளுக்கு ஆளானான். அர்ஜுனன் தனி ஒருவனாகவே கௌரவர்களை ஸமாளிக்கும் ஆற்றல் பெற்றவன்தான். ஆனால், தன் தாயார் குந்தி மற்றும் அண்ணன் யுதிஷ்டிரனின் ஆணைக்குக் கட்டுப்பட்டுத் தன் உணர்ச்சிகளை அடக்கிக் கொண்டான். அத்தனைக் கொடுமைகளையும் ஸஹித்துக் கொண்டான்.

பதின்மூன்று வர்ஷ வனவாஸத்தின் போது, தன் உள்ளக் கொந்தளிப்பை அடக்கி அமைதியாகத் தென்பட்டாலும் இந்த தினத்திற்காக தன்னைத் தயார்ப் படுத்தி வந்தான். ஆயுதங்களைச் ஶேகரித்தான். ஶிவனிடமிருந்தும் இந்த்ரனிடமிருந்தும் திவ்ய அஸ்த்ரங்களைப் பெற்று வந்தான். இம்முயற்சியில் இந்த்ர லோகத்தின் ஊர்வஶியால் ஒரு வர்ஷம் நபும்ஸகனாக (அலியாக) வாழ்வாய் என்று ஶாபம் கொடுக்கவும் பட்டான். ஆயுதங்களை மாத்ரமல்ல, பல ராஜாக்களின் நட்பையும் ஸம்பாதித்தான். அவற்றில் ஸில திருமண உறவின் மூலமாக. யுதிஷ்டிரன் யுத்தத்தைத் தவிர்த்திடும் நோக்கத்தில் அமைதி தூது அனுப்புவதற்கு முடிவெடுத்த போது எதிர்த்தான். இறுதியில் அவன் வெகு ஆவலுடனும் ஆவேஶத்துடனும் எதிர்நோக்கிய அந்த நாளும் வந்தது.

குருக்ஷேத்ர யுத்தபூமியில் அவனுக்கு எதிரில் கௌரவ ஸேனை அணி திரண்டு நின்றிருந்தது. அங்கும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அவனிடம், 'இரு புறமும் குழுமி இருக்கும் குரு வம்ஶத்தினரைப் பார்', என்று சொல்லி இருபுறமும் அவனது உறவினர்களே உள்ளனர் என்பதைச் சுட்டிக் காட்டும் வரை அவனுடைய ஆவேஶம் குறையாமல் இருந்தது. ஆனால்... அனந்தரம் என்ன நடந்தது, அர்ஜுனன் எவ்வாறு மனஸ் தளர்ந்து போனான், அந்நிலையில் எவ்வாறெல்லாம் தன் புலம்பலை வெளியிட்டான், தன் நிலைக்கு ஆதரவாக எத்தகைய வாதங்களை அடுக்கினான் என்பதையெல்லாம் கீதையின் முதல் அத்யாயத்தில் பார்க்கலாம்.

📖 ॐ 📖

ॐ

ॐ श्री परमात्मने नमः
ஓம் ஸ்ரீ பரமாத்மனே நமஹ
श्रीमद्भगवद्गीता
ஸ்ரீமத்$_3$ ப$_4$க$_3$வத்$_3$ கீ$_3$தா

अथ प्रथमोऽध्यायः ।
அத$_2$ஃப்$_2$ ப்ரத$_2$மோऽத்$_4$யாயஹ
(முதலாம் அத்யாயம்)

अर्जुन विषाद योगः
அர்ஜுன விஷாத$_3$ யோக$_3$ஹ

धृतराष्ट्र उवाच
धर्मक्षेत्रे कुरुक्षेत्रे समवेता युयुत्सवः ।
मामकाः(प) पाण्डवाश्चैव किमकुर्वत सञ्जय ।।
{अध्याय १ ~ श्लोक १}

த்$_4$ருதராஷ்ட்ர உவாச
த$_4$ர்மக்ஷேத்ரே குருக்ஷேத்ரே ஸமவேதா யுயுத்ஸவஹ.
மாமகா:(ஃப்$_2$) பாண்ட$_3$வாஶ்சைவ கிமகுர்வத ஸஞ்ஜய..
(அத்$_4$யாயம் 1 ~ ஶ்லோகம் 1)

தர்ம பூமியான குருக்ஷேத்ரத்தில் யுத்தம் புரியும் ஆர்வத்துடன் குழுமியுள்ள எனது மைந்தர்களும் பாண்டுவின் மைந்தர்களும் என்ன செய்கிறார்கள் சொல், ஸஞ்ஜயனே. (1 – 1)

த்$_4$ருதராஷ்ட்ரனின் கேள்வி

த்ருதராஷ்ட்ரன் ஊனக்கண்களால் மாத்ரம் அல்ல, உண்மையைப் பார்க்க முடியாத குருடனும் கூட. அவன் உள்ளத்தில் ஆழப்புதைந்திருந்த – எனது – என்ற எண்ணம் தான் அவனது பார்வையை மறைத்தது. குருடனாக இருந்ததால், மூத்த மகனாக இருந்தும் அவனால் ராஜாவாக முடியவில்லை. அவனுக்கு இளையவனான பாண்டு அரஸன் ஆனான். தனக்கு மறுக்கப்பட்ட அரஸப் பதவி தன் மகனுக்குக் கிடைக்க வேண்டும் என்று ஆஸைப்பட்டான். அவனது மகன் துர்யோதனனுக்கு பாண்டு மகன் யுதிஷ்டிரன் மூத்தவனாகி விட்டதால் மீண்டும் ஏமாந்தான் த்ருதராஷ்ட்ரன். தந்தையின் இவ்வெண்ணங்களை உருவெடுத்து வந்தாற் போல அமைந்தான் துர்யோதனன். (பெற்றோர்கள் பேசிடும் வார்த்தைகள் குழந்தைகளின் குணங்களை உருவாக்குவதில்லை. அவர்களின் எண்ணங்களே குழந்தைகளின் உள்ளங்களைத் தாக்கி குணமாக உருவெடுக்கின்றன.)

தன் சிற்றப்பாவின் புதல்வர்களான பாண்டவர்களைத் தீர்த்துக் கட்ட பல முயற்சிகள் செய்தான் துர்யோதனன். பீமனுக்கு விஷம் கலந்த உணவளித்து அவனை யமுனை நதியில் வீசினான். அரக்கு

மாளிகையில் பாண்டவர்களைத் தங்க வைத்து அம்மாளிகைக்குத் தீ மூட்டினான். நாட்டைப் பங்கு போட்டு, பாறைகளும் காடுகளும் நிறைந்த ஆரண்யப்ரஸ்தம் என்ற பகுதியைப் பாண்டவர்களுக்கு அளிக்க வைத்தான்.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் அருள் மற்றும் ஸஹோதரர்களின் பராக்ரமம் இவற்றின் துணைக் கொண்டு யுதிஷ்டிரன் ஆரண்யப்ரஸ்தத்தைச் செம்மைப்படுத்தி, வளமை மிகுந்த இந்த்ரப்ரஸ்தமாக (இன்றைய தில்லி மாநகரம்) மாற்றி, சிறப்பாக ஆக்ஷி புரிந்து பெயரும் புகழும் பெற்றான். இதைக் கண்டு பொறுமையில் வெந்தான் துர்யோதனன். யுதிஷ்டிரனைச் சூதாட அழைத்திட, தன் தந்தையாரை வற்புறுத்தினான். அவரும் அவ்வாறே செய்தார். பெரியப்பாவின் கட்டளைக்கு இணங்கிச் சூதாட வந்த பாண்டவர்களை நயவஞ்ஜக ஶகுனியின் துணையுடன் தோற்கடித்து, அவர்களுடைய ராஜ்யத்தை அபஹரித்தான். பாண்டவர்களின் மனைவியான த்ரௌபதியை ராஜ்யஸபையில் மானபங்கம் செய்ய முயற்சித்தான். பண்டவர்களை ஆரண்யத்திற்கு விரட்டினான். அங்கும் அவர்களை நிம்மதியாக வாழ விடாமல் துன்பம் பல கொடுத்தான்.

சூதாட்டத்தின் நிபந்தனைப்படி பன்னிரண்டு வர்ஷங்கள் வனவாஸமும் ஒரு வர்ஷம் அஜ்ஞாத வாஸமும் (மாறுவேஷத்தில் வாழ்தல்) முடித்து விட்ட போதும், அவர்களுடைய ராஜ்யத்தைப் பாண்டவர்களுக்கு மீண்டும் அளிக்க மறுத்து விட்டான் துர்யோதனன். ஊஸிமுனை அளவு நிலம் கூட கொடுக்க மாட்டேன், என்றான். ஸமாதான தூது சென்ற ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை ஏசிப் பேசி அவமதித்தான். கொன்று விடவும் முயற்சித்தான். மகன் மீது வைத்த பாஶம் த்ருதராஷ்ட்ரனின் பார்வையை மறைத்து குருடாக்கியது. துர்யோதனன் இழைத்த கொடுமைகளைக் கண்டும் காணாமல் இருந்தான்.

யுத்தத்தை நிறுத்திடும் முயற்சியில் ராஜ்யஸபைக்கு வந்த ஸ்ரீ வேதவ்யாஸராலும் துர்யோதனனிடம் மனமாற்றம் ஏற்படுத்த இயலவில்லை. யுத்தம் தவிர்க்க முடியாததானது. ஸ்ரீ வேத வ்யாஸர் த்ருதராஷ்ட்ரனுக்கு அரஸவையில் இருந்த படி தொலைதூர குருக்ஷேத்ரப் போர்க்களத்தில் நடக்கும் யுத்தக் காக்ஷிகளைக் காணும் ஆற்றலை, திவ்யப்பார்வையை, அருளினார். ஆனால், தன் நூறு மைந்தர்களும் கொல்லப்படுவதைத் தன்னால் காண இயலாது என்று கூறி மறுத்து விட்டான் த்ருதராஷ்ட்ரன். அவனது தேரோட்டியான ஸஞ்ஜயனுக்கு திவ்யப் பார்வை அளித்து விட்டு மறைந்தார் ஸ்ரீ வேத வ்யாஸர்.

யுத்தம் ஒன்றுதான் வழி என்ற நிலைக்குத் தள்ளப்பட்ட பாண்டவர்கள் ஸைன்யம் திரட்டி குருக்ஷேத்ரத்தில் அணி வகுத்து நின்றனர். அங்கு துர்யோதனனும் மாபெரும் ஸேனையைத் திரட்டி, பாண்டவர்களை எதிர்த்து நின்றான். யுத்தம் துவங்க வேண்டிய நேரத்தில் குருட்டு ராஜா த்ருதராஷ்ட்ரனால் தேரோட்டி ஸஞ்ஜயனிடம் கேட்கப் பட்ட கேள்விதான் கீதையின் முதல் ஶ்லோகமாக அமைந்துள்ளது. இக்கேள்வியின் மூலம் நாம் அவனது மனப்பான்மையை அறிந்து கொள்ளலாம்.

யுத்தம் துவங்கும் முன்னரே, 'தனது மைந்தர்கள் அனைவரும் யுத்தத்தில் மாளப் போகின்றனர்', என்கிறான். அதர்மத்தின் பக்கம் நிற்கும் தனது மைந்தர்கள் தோற்று அழியப் போவது நிஶ்சயம் என்பதை உணர்ந்திருந்தான். தர்மம் எது, அதர்மம் எது என்றும் அதர்மம் தோற்கப் போவது திண்ணம் என்றும் அறிந்திருந்தான். எனினும், மகன் துர்யோதனன் மீது அவன் வைத்திருந்த மோஹம் அவனது பார்வையை மறைத்தது. 'என்னுடைய முன்னோர்களில் ஒருவரான குருவின் பூமி இது', என்கிறான். 'இது என்னுடைய பூமி', என்று சொல்லாமல் சொல்கிறான் த்ருதராஷ்ட்ரன்.

த்ருதராஷ்ட்ரன் என்றால் ராஜ்யத்தை, பூமியை இறுகப் பற்றியவன் என்று அர்தம். பெயருக்கு ஏற்ற படி இருந்தது அவனது மனப்பான்மை. 'எனது மக்கள், பாண்டுவின் மக்கள்' என்கிறான். இறந்து போன இளைய ஸஹோதரனின் மைந்தர்களைத் தன் மக்களாகக் கருத வேண்டியவன் பேதப்படுத்திப் பேசுகிறான். 'நான்', 'எனது' என்ற எண்ணமே உலகில் பல சண்டை, சச்சரவுகள், குற்றங்களுக்குக் காரணமாகிறது. த்ருதராஷ்ட்ரனிடம் நிறைந்து காணப்பட்ட இவ்வெண்ணமே இப்பெரும் யுத்தத்திற்கும் பேரழிவிற்கும் காரணமானது.

🕮 ௐ 🕮

सञ्जय उवाच
दृष्ट्वा तु पाण्डवानीकं व्यूढं(न्) दुर्योधनस्तदा ।
आचार्यमुपसंगम्य राजा वचनमब्रवीत् ।।
{अध्याय १ ~ श्लोक २}

ஸஞ்ஜய உவாச
த்ருஷ்ட்வா து பாண்ட₃வாநீகம் வ்யூட₄ம்(ந்) து₃ர்யோத₄னஸ்ததா.
ஆசார்யமுபஸங்க₃ம்ய ராஜா வசனமப்₃ரவீத்..
(அத்₄யாயம் 1 ~ ஶ்லோகம் 2)

ஸஞ்ஜயன் சொன்னான் - அணி வகுத்து நிறுத்தப் பட்டிருந்த பாண்டவர்களின் ஸைன்யத்தைப் பார்த்து ராஜாவாகிய துர்யோதனன் த்ரோணாசார்யரை அணுகி, இவ்வாறு பேசினான். (1 – 2)

பயத்தில் துர்யோதனனின் பிதற்றல்:

அடுத்த பத்து ஶ்லோகங்களில் நாம் துர்யோதனனின் மனப்பான்மையை அறியலாம். பிதாமஹர் பீஷ்மர் தான் துர்யோதனனின் ஸேனைத் தளபதி. போர்த்திட்டங்களைப் பற்றியோ அணுகுமுறையைப் பற்றியோ பேச வேண்டி இருந்தால், அவரையே அணுகி இருக்க வேண்டும் துர்யோதனன். ஆனால், அவனோ ஆசார்யரான த்ரோணரை அணுகுகிறான். எதிரே அணி வகுத்து நிற்கும் பாண்டவர்களின் ஸேனையைப் பார்த்தவுடன் அவனது மனஸில் குழப்பமும் பயமும் ஏற்படுகிறது. (தர்மத்தைக் கண்டு அதர்மத்தின் மனஸில் ஏற்பட்ட பயமிது. அர்ஜுனனின் மனஸில் ஏற்பட்ட குழப்பம் வேறு வகையானது.) இத்தகைய தருணத்தில் குருவை அணுகுவதுதான் இயற்கை. துர்யோதனனும் அதையே செய்கிறான். ஆனால், மாணவனாக இல்லாமல் ராஜாவாக. பணிவுடன் அல்லாமல் அஹங்காரத்துடன். அவன் பேசிய பேச்சில் அவனது அஹங்காரம் த்வனிக்கிறது. அதே ஸமயம், அவனது பயமும் வெளிப்படுகிறது.

📖 ॐ 📖

पश्यैतां पाण्डुपुत्राणामाचार्य महतीं(ञ्) चमूम् ।
व्यूढां(न्) दृपदपुत्रेण तव शिष्येण धीमता ।।
{अध्याय १ ~ श्लोक ३}

பஶ்யைதாம் பாண்டு₃புத்ராணாமாசார்ய மஹதீம்(ஞ்) சமூம்.
வ்யூடா₄ம்(ந்) த்₃ருபத₃புத்ரேண தவ ஶிஷ்யேண தீ₄மதா..
(அத்₄யாயம் 1 ~ ஶ்லோகம் 3)

ஆசார்யரே! தங்களுடைய புத்திஶாலி ஶிஷ்யனும் த்ருபதனின் புதல்வனும் ஆன த்ருஷ்டத்யும்னன் தலைமையில் அணி வகுத்து நிற்கும் பாண்டவர்களின் இந்த விஶாலமான ஸேனையைப் பாருங்கள். (1 – 3)

த்ரோணாசார்யர் தன்னுடைய அணியில் இருந்தாலும் அவர் முழு மனஸுடன் பாண்டவர்களுக்கு எதிராக யுத்தம் புரிவாரா என்ற ஸந்தேஹம் துர்யோதனனுக்கு இருந்தது. பாண்டவர்களே அவருக்கு ப்ரியமானவர்கள். ஆதலால், அவருடைய மனஸில் பாண்டவர்களைப் பற்றிய பேதம் ஏற்பட்டு அவர் ஆவேஶத்துடன் போரில் ஈடுபட, அவரைத் தூண்டி விட முயலுகிறான் துர்யோதனன். "தங்களுடைய ஶிஷ்யர்கள், ப்ரியமான ஶிஷ்யர்கள், புத்திஶாலி ஶிஷ்யர்கள், என்ன செய்துள்ளனர் பார்த்தீர்களா? தங்களுக்கு எதிராக அணி வகுத்து நிற்கிறார்கள். எவ்வளவு பெரிய ஸேனையைத் திரட்டி உள்ளனர், பாருங்கள். யார் தலைமையில் அணி வகுத்துள்ளனர் என்பதையும் கவனியுங்கள். த்ருபதனின் மைந்தனும் தங்களுடைய ஶிஷ்யனுமான த்ருஷ்டத்யும்னன் தலைமையில் அணி வகுத்துள்ளனர்", என்கிறான். நெடுங்காலமாக த்ரோணருக்கும் த்ருபதனுக்கும் இடையில் கடுமையான பகை இருந்தது. த்ரோணரைக் கொல்ல ஒரு மகன் வேண்டும் என்ற வரம் பெற்றிட, த்ருபதன் செய்த யாகத்தின் விளைவாக பிறந்தவனே த்ருஷ்டத்யும்னன். இதை அறிந்திருந்தும் அவனைத் தன் ஶிஷ்யனாக ஏற்று, யுத்தக் கலையைக் கற்றுத் தந்தவரின் மேன்மைக்கு அவன் தரும் பரிஸினைப் பாருங்கள் என்று சொல்லாமல் சொல்கிறான் துர்யோதனன்.

துர்யோதனனின் ஸேனையில் பதினொன்று அக்ஷௌஹினிகள் இருந்தன. பாண்டவர்களின் ஸேனையிலோ ஏழு அக்ஷௌஹினிகளே இருந்தன. ஆயினும், துர்யோதனனின் கண்களுக்கு பாண்டவர்களின் ஸேனை விஶாலமாகத் தெரிந்தது. (ஒரு அக்ஷௌஹினியில் 21,870 ரதங்களும், 21,870 கஜங்களும், 65,610 குதிரைகளும், 1,09,350 காலாட்படை வீரர்களும் இருப்பர்.) அதர்மத்தில் ஊறி இருந்தவன் உள்ளத்தில் தர்ம ஶக்தியைப் பார்த்தவுடன் ஏற்பட்ட கலவரம் காரணமாகவோ அல்லது பாண்டவர் ஸேனையில் நிலவிய கருத்தொற்றுமையின் வலிமை காரணமாகவோ சிறிய ஸேனையும் துர்யோதனனுக்கு மிகப் பெரியதாகத் தெரிந்தது.

ॐ

अत्र शूरा महेष्वासा भीमार्जुनसमा युधि । युयुधानो विराटश्च द्रुपदश्च महारथः ।।
धृष्टकेतुश्चेकितानः(ख्) काशिराजश्च वीर्यवान् । पुरुजित्कुन्तिभोजश्च शैब्यश्च नरपुङ्गवः ।।
युधामन्युश्च विक्रान्त उत्तमौजाश्च वीर्यवान् । सौभद्रो द्रौपदेयाश्च सर्व एव महारथाः ।।
{अध्याय १ ~ श्लोक ४, ५, ६}

அத்ர ஶூரா மஹேஷ்வாஸா பீ$_4$மார்ஜுன ஸமாயுதி$_4$.
யுயுதா$_4$னோ விராடஶ்ச த்$_3$ருபத$_3$ஶ்ச மஹாரத$_2$ஹ..
த்$_4$ருஷ்டகேதுஶ் சேகிதாந:(க்$_2$) காஶிராஜஶ்ச வீர்யவான்.
புருஜித் குந்திபோ$_4$ஜஶ்ச ஶைப்$_3$யஶ்ச நரபுங்க$_3$வஹ..
யுத$_4$ாமந்யுஶ்ச விக்ராந்த உத்தமௌஜாஶ்ச வீர்யவான்.
ஸௌப$_4$த்$_3$ரோ த்$_3$ரௌபதே$_3$யாஶ்ச ஸர்வ ஏவ மஹாரத$_2$ாஹா..
(அத்$_4$யாயம் 1 ~ ஶ்லோகம் 4, 5, 6)

அங்கு மிகப் பெரிய வில்லேந்திய வீரர்களான பீமன் மற்றும் அர்ஜுனனுக்கு ஸமமான வீரர்கள் உள்ளனர். யுயுதானன் (ஸாத்யகியின் மற்றொரு பெயர்) விராட அரஸன் மற்றும் மஹாரதன் த்ருபதன் ஆகியோர் உள்ளனர். ஶிஶுபாலனின் மகனான த்ருஷ்டகேது, யாதவ வீரரான சேகிதானன், மஹாபராக்ரமஶாலியான காஶிராஜன், புருஜித், குந்திபோஜன், மநுஷ்யருள் சிறந்தவரும் மஹாவீரருமான ஶைப்யர் போன்றோரும் உள்ளனர். பாஞ்சால வீரர்களான யுதாமன்யுவும் உத்தமௌஜஸ்ஸும் ஸுபத்ரையின் மைந்தனான அபிமன்யூவும், த்ரௌபதியின் ஐந்து புதல்வர்களும் உள்ளனர். இவர்கள் அனைவருமே மஹாரதர்கள். (1 – 4,5,6)

மஹாரதர்கள்...

துர்யோதனன் அதிக ப்ரஸங்கியாகப் பேசிடும் பேச்சு தொடர்கிறது. எதிரணியின் வல்லமை மிகுந்த வீரர்களையும் மஹாரதர்களையும் த்ரோணருக்கு அறிமுகம் செய்து வைக்கிறான். (ஆயுதக்கலை மற்றும் ஶாஸ்த்ரங்களில் நிபுணத்வமும் ஒரே ஸமயத்தில் பத்தாயிரம் வில்லேந்திய வீரர்களை அணிவகுத்து நடத்திச் செல்லும் ஆற்றலும் பெற்றவன் மஹாரதன் எனப்படுகிறான்.) துர்யோதனனுக்கு பீமன் என்றால் ஸிம்ம ஸ்வப்னம். ஆதலால், பீமனின் பெயரை முதலில் சொல்கிறான். மிகப்பெரிய வில்லினை ஏந்தும் வலிமை பெற்ற பீமன் மற்றும் அர்ஜுனனுக்கு ஸமமான வீரர்கள் மற்றவர்களும் என்கிறான். (அதாவது வலிமையில் பீமனுக்கும் ஆற்றலில் அஜுர்னனுக்கும் ஸமமானவர்கள் என்கிறான்.)

யுயுதானன் அல்லது ஸாத்யகி ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் ஸாரதி. அர்ஜுனனிடம் வில் வித்யை பயின்றவன். தன்னிடம் உள்ள வித்யை அனைத்தும் அர்ஜுனனுக்குக் கற்பித்து, ‘அவனை உலகின் ஈடிணையற்ற வில்லாளன் ஆக்குவேன்’, என்று ஶபதம் செய்து நிறைவேற்றினார் த்ரோணர். ஸாத்யகிக்குக் கற்றுக் கொடுத்ததன் மூலம் அர்ஜுனன் அவருக்குச் செய்த, ‘நம்பிக்கை த்ரோஹ’த்தை நினைவூட்டும் வகையில் ஸாத்யகியின் பெயரை உச்சரிக்கிறான் துர்யோதனன். இதன் மூலம் த்ரோணர் மனஸில் அவரது ப்ரிய ஸிஷ்யன் மீது த்வேஷம் ஏற்படுத்த முயலுகிறான். (யுயுதானன் மஹாபாரத யுத்தத்தில் அல்லாமல், யாதவ குல உட்கலஹத்தில் கொல்லப்பட்டான்.)

விராட ராஜா வயோதிகன் ஆனாலும் மாபெரும் வீரன். பாண்டவர்கள் அஜ்ஞாத வாஸ ஒரு வர்ஷத்தை மாறு வேஷங்கள் ஏற்று விராட ராஜ்யத்தில் கழித்தனர். ஒரு வர்ஷ அஜ்ஞாத வாஸ

இறுதியில் நடந்த போரில் ரதத்தில் மயக்கமுற்று போர்க்களத்திலிருந்து அப்புறப்படுத்தப்பட்டார் த்ரோணர். விராட ராஜாவின் பெயரை உச்சரித்து த்ரோணருக்கு இவ்விஷயத்தை நினைவூட்டுவதால் அவர் மனஸில் கோபம் அதிகரிக்கும் என்று எதிர்பார்க்கிறான் துர்யோதனன். (உத்தரன், ஶ்வேதன், ஶங்கன் என்ற தனது மூன்று புதல்வர்களுடன் விராட ராஜா யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டான்.)

த்ரோணரும் த்ருபதனும் ஒரே குருகுலத்தில் பயின்றனர். நட்புடன் பழகினர். பிற்காலத்தில் த்ரோணர் ஏழ்மையில் வாடிய போது, பாஞ்சால ராஜா த்ருபதனைக் காணச் சென்றார். பழைய நட்பை நினைவூட்டிய த்ரோணரை, ''ஒரு ராஜாவும் ஒரு பிக்ஷை எடுப்பவனும் நண்பர்களாக முடியுமா? கிழிந்த வேஷ்டிக்கும் பட்டு வேஷ்டிக்கும் நட்பு ஏற்பட முடியுமா?'' என்று ஏளனம் பேசி அவமானம் செய்தான் த்ருபதன். பின்னர், கௌரவ பாண்டவர்களுக்கு குருவான த்ரோணர் த்ருபதனைத் தோற்கடித்துத் தேர்க்காலில் கட்டி இழுத்து வருமாறு தன் சிஷ்யர்களிடம் கேட்டுக் கொண்டார். அதுவே தனக்கு குரு தக்ஷிணை என்றார். இக்கார்யத்தை அர்ஜுனன் தனி ஒருவனாக செய்து முடித்தான். இவ்வாறு த்ருபதனின் ஸபையில் ஏற்பட்ட அவமானத்திற்குப் பழி தீர்த்துக் கொண்டார் த்ரோணர். பின்னர், த்ருபதன் த்ரோணரைக் கொல்ல ஒரு மகன் வேண்டி யாகம் ஒன்று நடத்தி த்ருஷ்டத்யும்னனைப் பெற்றான். இவர்கள் இடையே நிலவிய பகையின் பின்னணி இதுவே. (யுத்தத்தில் த்ருபதன் த்ரோணரால் கொல்லப் பட்டான்.)

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனால் கொல்லப்பட்ட ஶிஶுபாலனின் மகன் த்ருஷ்டகேது, ''அதே ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் ஆதரிக்கும் ஸேனையில் இருக்கிறான் பாருங்கள்'', என்று ஏளனம் பேசுகிறான் துர்யோதனன். (யுத்தத்தில் த்ருஷ்டகேது த்ரோணரால் கொல்லப்பட்டான்.) யாதவ ஸேனை கௌரவர் பக்கம் இருக்கையில், சேகிதானன் மட்டும் பாண்டவர் பக்கம் இருந்தான். (இவன் யுத்தத்தில் துர்யோதனனால் கொல்லப்பட்டான்.) காஶிராஜன் மாபெரும் வீரன். (அவன் யுத்தத்தில் மாண்டான்.) புருஜித், குந்திபோஜன் இருவரும் ஸஹோதரர்கள். குந்தியின் வளர்ப்புத் தந்தையான போஜராஜனின் மைந்தர்களானதால் இவர்கள் பாண்டவர்களின் மாமன்மார்கள் ஆவர். (யுத்தத்தில் இருவரும் த்ரோணரால் கொல்லப்பட்டனர்.) ஶைப்யர் யுதிஷ்டிரனின் மாமனார் ஆவார். இவரும் மாபெரும் வீரர். யுதாமன்யுவும் உத்தமௌஜஸ்ஸும் பாஞ்சால நாட்டு வீரர்கள். மாபெரும் பலமும் வீரமும் கொண்டவர்கள். இவர்கள் அர்ஜுனனின் தேர்ச்சக்ரங்களைப் பாதுகாக்கும் பணியில் நியமிக்கப் பட்டிருந்தனர். (இரவு உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் போது இவர்கள் அஶ்வத்தாமனால் கொல்லப்பட்டனர்.) ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் ஸஹோதரியான ஸுபத்ரைக்கும் அர்ஜுனனுக்கும் பிறந்த அபிமன்யூ பாலகன் என்றாலும் வீரத்திலும் ஆற்றலிலும் அர்ஜுனனின் மறு உருவம். தாயின் கர்பத்தில் இருந்த போதே சக்ர வ்யூஹத்தைப் பிளக்கும் ரஹஸ்யத்தைக் கற்றவன். (யுத்தத்தில் இவன் த்ரோணர், கர்ணன், துர்யோதனன், து:ஶாஸனன், துர்யோதனனின் மகனான லக்ஷ்மணன், அஶ்வத்தாமன் ஆகிய ஆறு வீரர்களால் சூழப்பட்டு அந்யாயமான முறையில் கொல்லப்பட்டான்.) ப்ரதிவிந்த்யன், ஸுதஸோமன், ஶ்ருதகர்மா, ஶதாநீகன் மற்றும் ஶ்ருதஸேனன் ஆகிய ஐந்து த்ரௌபதேயர்கள் முறையே யுதிஷ்ட்ரன், பீமன், அர்ஜுனன், நகுலன் ஸஹதேவன் இவர்களுக்கு த்ரௌபதியின் கர்பத்தில் உருவான புதல்வர்கள். (இவர்கள் ஐவரும் இரவில் உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் போது அஶ்வத்தாமனால் கொல்லப்பட்டனர்.)

எதிரணியின் விஶேஷங்களை விரிவாக விளக்கியதால் த்ரோணர் தன்னைத் தவறாக நினைக்கக் கூடும் என்று கருதிய துர்யோதனன், தன் ஸேனையின் விஶேஷங்களை அடுத்த மூன்று ஶ்லோகங்களில் விளக்குகிறான்.

📖 ॐ 📖

अस्माकं(न्) तु विशिष्टा ये तान्निबोध द्विजोत्तम ।
नायका ममसैन्यस्य सञ्ज्ञार्थं(न्) तान्ब्रवीमि ते ।।
{अध्याय १ ~ श्लोक ७}

அஸ்மாகம்(ந்) து விஶிஷ்டா யே தாந்நிபோ₃த₄ த்₃விஜோத்தம.
நாயகா மம ஸைந்யஸ்ய ஸஞ்ஜ்ஞார்த₂ம்(ந்) தாந் ப்₃ரவீமி தே..
(அத்₄யாயம் 1 ~ ஶ்லோகம் 7)

ப்ராஹ்மணர்களில் உத்தமரே! நம்முடைய அணியிலும் சிறப்பானவர்கள் உள்ளனர். அவர்களையும் நினைவு கூறுங்கள். தங்களுக்கு நினைவூட்ட அவர்களது பெயர்களையும் எடுத்துரைக்கிறேன். (1 – 7)

ப்ராஹ்மணர்களில் உத்தமரே என்று அழைக்கும் போதே துர்யோதனனின் பேச்சு வெறும் நடிப்பு என்பது புரிந்து விடுகிறது. த்விஜ என்றால் இரு பிறப்பாளன். ஶரீர ரீதியாக உலகில் தோன்றும் போது ஒரு பிறப்பு. ஆன்மீக ப்ரயாணத்தைத் துவக்கும் போது ரெண்டாவது பிறப்பு. இது ப்ராஹ்மணர்களுக்கு உள்ள சிறப்புப் பெயர். (பறவைகளையும் த்விஜ என்று அழைக்கலாம். முட்டை வடிவில் ஒரு பிறப்பு. முட்டையிலிருந்து வெளியேறும் பறவைக் குஞ்ஜு ரெண்டாவது பிறப்பு.) த்ரோணரோ பிறப்பால் மட்டுமே ப்ராஹ்மணர். அவர் வாழ்ந்தது க்ஷத்ரியனாக. (கீதையின் பதினெட்டாவது அத்யாயத்தில் ப்ராஹ்மணனின் இயல்பு எவ்வாறு இருக்கும் என்பதை விரிவாக விளக்குகிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.) பலர் முன்னிலையில் ஸர்வாதிகார த்வனியில் இவ்வாறு அழைக்கப்படுவது மதிப்பினால் அல்ல, அவமானப்படுத்தும் நோக்கத்துடன்தான் என்பது த்ரோணருக்குப் புரிந்தாலும் அவர் மௌனமாகவே இருந்தார்.

துர்யோதனனுடைய பரிதாப நிலையைப் பாருங்கள். அதர்மத்திலேயே மூழ்கி இருந்ததால் அவனுள் அழுத்திய குற்ற உணர்வு பாண்டவர்களின் ஸேனையைப் பார்த்தவுடன் குழப்பம் கலந்த பயமாக வெளிப்பட்டது. வழிகாட்டுதலுக்காக ஆசார்யரை நாடுகிறான். ஆனால், அவனது ஸ்வபாவமான அஹங்காரம் வெறுப்பைத் தூண்டுகிறதே அன்றி ஆதரவையல்ல.

📖 ॐ 📖

भवान्भीष्मश्च कर्णश्च कृपश्च समितिञ्जयः ।
अश्वत्थामा विकर्णश्च सौमदत्तिस्तथैव च ॥
{अध्याय १ ~ श्लोक ८}

ப$_4$வான் பீ$_4$ஷ்மஶ்ச கர்ணஶ்ச க்ருபஶ்ச ஸமிதிஞ்ஜயஹ.
அஶ்வத்த$_2$ாமா விகர்ணஶ்ச ஸௌமத$_3$த்திஸ்ததை$_2$வ ச..
(அத்$_4$யாயம் 1 ~ ஶ்லோகம் 8)

தாங்களும் பீஷ்மரும் கர்ணனும் யுத்தக்களத்தில் வெற்றியை மாத்ரம் காணும் க்ருபரும் அஶ்வத்தாமனும் விகர்ணனும் ஸோமதத்தனின் மகனான பூரிஶ்ரவஸ்ஸும் (உள்ளீர்கள்.) (1 – 8)

'ப்ராஹ்மணர்களில் உத்தமரே', என்று அழைத்து எல்லையை மீறி விட்டோம் என்பதை உணர்ந்தவன் இப்போது ஸமாளிக்கத் தொடங்குகிறான். பீஷ்மர் வயஸில் மூத்தவர். ஸேனைத்தளபதி என்பதால் பதவியிலும் உயர்ந்த ஸ்தானத்தில் இருப்பவர். ஆனால், அவரை விட்டு த்ரோணரின் பெயரை முதலில் குறிப்பிட்டு அவரைத் தாஜா செய்ய முற்படுகிறான். அத்துடன் நிறுத்தாமல் அவருடைய மைத்துனரான க்ருபர் மற்றும் மகன் அஶ்வத்தாமன் பெயர்களையும் குறிப்பிடுகிறான். க்ருபாசார்யரைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது யுத்தகளத்தில் தோல்வியைக் காணாதவர் என்று மிகைப்படுத்திப் பேசுகிறான். அவன் குறிப்பிட்ட ஏழில் மூன்று பெயர்கள் த்ரோணரின் குடும்பத்தினர். தனது அணியில் ஶல்யன், ஶகுனி, பகதத்தன், து:ஶாஸனன், ஜயத்ரதன் போன்ற வீரர்களும் மஹாரதர்களும் இருந்தும் பதட்டத்தில் அவர்களது பெயர்களைக் குறிப்பிட மறந்தான். தனது தவறினை மறைத்திட அடுத்த ஶ்லோகத்தில் அவன் கூறுவதைக் கேளுங்கள்.

📖 ॐ 📖

अन्ये च बहवः(श्) शूरा मदर्थे त्यक्तजीविताः ।
नानाशस्त्रप्रहरणाः(स्) सर्वे युद्धविषारदाः ॥
{अध्याय १ ~ श्लोक ९}

அந்யே ச ப$_3$ஹவ:(ஶ்) ஶூரா மத$_3$ர்தே$_2$ த்யக்த ஜீவிதாஹா.

நாநா ஶஸ்த்ர ப்ரஹரணா:(ஸ்) ஸர்வே யுத்$_3$த$_4$ விஷாரத$_3$ாஹா..
(அத்$_4$யாயம் 1 ~ ஶ்லோகம் 9)

எனக்காக உயிரை விடத் துணிந்தவர்கள் மேலும் பல வீரர்கள் உள்ளனர். பல வகையான ஆயுதங்களை ஏந்தியுள்ள அவர்கள் அனைவருமே யுத்தக் கலையில் நிபுணர்கள். (1 – 9)

வேறு பல வீரர்கள் உள்ளனர் என்று சொல்ல வந்தவன், ''அவர்கள் எனக்காக உயிர்த் துறக்கத் துணிந்தவர்கள்'', என்கிறான். அப்படிச் சொல்லும் போது அவனது ஸர்வாதிகார அஹங்காரம் வெளிப்படுகிறது. பல்வேறு ராஜ்யங்களின் ஸேனைகளை சேகரித்து உருவானதே துர்யோதனனின் பதினோரு அக்ஷௌஹினி ஸேனை. ஹஸ்தினாபுரம் என்ற பேரரசைப் பற்றிய பயம், ஹஸ்தினாபுரத்தின் பாதுகாவலன் பீஷ்மரின் இணையற்ற வீரம், கர்ணனின் பராக்ரமம் மற்றும் பல்வேறு உறவு முறைகள் ஆகியவைதான் இம்மாபெரும் ஸேனை உருவாக முக்ய காரணங்கள். (துர்யோதனனுக்கும் பங்குண்டு. அவனது நயவஞ்ஜகம் காரணமாகவே நகுல ஸஹதேவனின் மாமனான ஶல்யனும் அவனது பெரும் ஸேனையும் கௌரவ ஸேனையில் இணைந்தனர்.) உண்மை இவ்வாறிருக்க, 'எனக்காக உயிர்த் துறக்கத் துணிந்தவர்கள்', என்று அவன் சொல்வது ஆணவத்தின் உச்சம்.

த்யக்த ஜீவிதா: என்றால் உயிரைத் துறந்தவர்கள் என்று அர்தம். இவர்களில் யாரும் இங்கிருந்து உயிருடன் திரும்பப் போவதில்லை என்கிறான். அதாவது, இவர்களது மரணம் ஏற்கெனவே முடிவாகி விட்டது என்கிறான். இங்கு தனது தோல்வி பயத்தை வெளிப்படுத்துகிறான். த்ரோணர் இவனுடைய பிதற்றலைக் கேட்டபடி மௌனமாகவே இருந்ததால் மேலும் தடுமாறுகிறான்.

📖 ॐ 📖

अपर्याप्तं(न्) तदस्माकं बलं भीष्माभिरक्षितम् ।
पर्याप्तं(न्) त्विदमेतेषां बलं भीमाभिरक्षितम् ।।
{अध्याय १ ~ श्लोक १०}

அபர்யாப்தம்(ந்) ததஸ்மாகம் ப$_3$லம் பீ$_4$ஷ்மாபி$_4$ரக்ஷிதம்.
பர்யாப்தம்(ந்) த்விதமேதேஷாம் பலம் பீ$_4$மாபி$_4$ரக்ஷிதம்..
(அத்$_4$யாயம் 1 ~ ஶ்லோகம் 10)

பீஷ்மரால் காக்கப்படும் நமது ஸேனை (வெற்றி பெற) போதுமானதில்லை. ஆனால், பீமனால் பாதுகாக்கப்படும் அந்த ஸேனை (நம்மைத் தோற்கடிக்க) போதுமானதாக உள்ளது. (1 – 10)

பதினோரு அக்ஷௌஹினிகள் கொண்ட பெரும்ஸேனை இருந்தும், வெறும் ஏழு அக்ஷௌஹினிகள் உள்ள பாண்டவர்களது ஸேனையைத் தோற்கடிக்கப் போதுமானதாக இல்லை என்று துர்யோதனன் கருதுகிறான். தம் ஸேனை பீஷ்மரால் பாதுகாக்கப்படுவதே இதற்குக் காரணம் என்கிறான். பீஷ்மர் எதிரணியினரிடமும் அன்பும் பரிவும் வைத்துள்ளார் என்பதால் அவர் மீது துர்யோதனனுக்கு நம்பிக்கை கிடையாது. மேலும், பீஷ்மர் உயிருடன் இருக்கும் வரை, தனது உயிர் நண்பனும் நம்பிக்கைக்கு பாத்ரமுமான கர்ணன் போர்க்களத்திற்கு வர முடியாது என்பதாலும் அவனது பதட்டம் அதிகமானது. அதே ஸமயம், பீமனால் காக்கப்படும் பாண்டவர் ஸேனை தம்மை வெற்றி கொள்ளப் போதுமானது என்று கூறுகிறான். அரண்டவனுக்கு இருண்டதெல்லாம் பேய் என்பது போல் அவனுக்கு எங்கும் எதிலும் பீமனே தெரிகிறான். பாண்டவர்களின் ஸேனைத் தளபதி த்ருஷ்த்யும்னன் என்றாலும் அந்த ஸேனை பீமனால் பாதுகாக்கப்படுகிறது என்றும் அந்த காரணத்தாலே தமது ஸேனையை வெற்றி பெறும் வல்லமை பெற்றது என்றும் கூறுகிறான்.

துர்யோதனனின் இப்பரிதாப நிலைக்கு ஒரு காரணமுண்டு. துர்யோதனனின் ஸேனையில் ஆழமான பிளவுகள் இருந்தன. பீஷ்மர், த்ரோணர் ஆகியோர் மனஸில் துர்யோதனாதிகளைப் பற்றி அத்ருப்தியும் கசப்பும் ஒரு புறம் என்றால், இவர்களின் மனங்களில் அவர்களைப் பற்றி நிலவிய ஸந்தேஹம் மறுபுறம். நன்றிக்கடன் என்ற கயிற்றினால் கட்டப்பட்டு ந்யாய அந்யாயங்களைப் பிரித்துப்

பார்க்க முடியாமல், துர்யோதனனின் எல்லா அந்யாயங்களிலும் துணை நிற்கும் கர்னன் ஒரு புறம் என்றால், அர்ஜுனனை எதிர்த்து நிற்கும் ஆற்றல் படைத்தவன் என்ற ஒரே காரணத்திற்காக அவனைத் தன்னுடன் வைத்திருக்கும் துர்யோதனன் மறுபுறம். துர்யோதனனின் நயவஞ்ஜகத்தால் ஏமாற்றப்பட்டு வேறு வழி இல்லாமல் அவனது படையுடன் இணைய வேண்டிய கட்டாயத்திற்குத் தள்ளப்பட்ட ஶல்யனின் கோபம் ஒரு புறம். தலைவர்களுக்கிடையே பற்பல பிளவுகளுடன் நின்றது அவனது ஸேனை. இதற்கு நேர்மாறாக, பாண்டவர்களுக்கு இழைக்கப்பட்டது அநீதி, அவர்களுக்குரிய ராஜ்யம் அவர்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட வேண்டும் என்ற ஒரே கருத்துடன் இணைக்கப்பட்டு, எல்லாவற்றையும் இழந்திருந்த பாண்டவர்களுக்கு ஆதரவாக நின்றது பாண்டவர்களின் ஸேனை. துர்யோதனனின் மனஸில் பயம் தோன்றியது இயற்கையே. அவனுள் நிறைந்திருந்த அஹங்காரம் இந்த பயத்தை மறைக்க முற்பட்டதால் விளைந்ததே இந்தத் தடுமாற்றம்.

📖 ௐ 📖

अयनेषु च सर्वेषु यथाभागमवस्थिताः ।
भीष्ममेवाभिरक्षन्तु भवन्तः(स्) सर्व एव हि ।।
{अध्याय १ ~ श्लोक ११}

அயனேஷு ச ஸர்வேஷு யத$_{2}$ாப$_{4}$ாக$_{3}$மவஸ்தி$_{2}$தாஹா.
பீ$_{4}$ஷ்மமேவாபி$_{4}$ரக்ஷந்து ப$_{4}$வந்த:(ஸ்) ஸர்வ ஏவ ஹி..
(அத்$_{4}$யாயம் 1 ~ ஶ்லோகம் 11)

அணி வகுப்பின் பல அமைப்புகளில் நியமிக்கப்பட்டுள்ள வீரர்கள் அனைவரும் அவரவர் இடத்தில் உறுதியாக இருந்தபடி பீஷ்மரைக் காத்திட வேண்டும். (1 – 11)

தான் பேசிய பேச்சு த்ரோணரின் மீது வெளிப்படையான விளைவேதும் ஏற்படுத்தாததால் பீஷ்மரைத் தன்வஶப் படுத்த விழைகிறான் துர்யோதனன். பீஷ்மர் நமக்கு முக்யமானவர், அவரைக் காத்திடுங்கள் என்று வீரர்களுக்குக் கட்டளை இடுகிறான். இதன் மூலம் தானே தலைவன் என்பதையும் தன்னிடமே அதிகாரம் உள்ளது என்பதையும் சுட்டிக் காட்டுகிறான்.

📖 ௐ 📖

तस्य सञ्जनयन्हर्षं कुरुवृद्धः(फ्) पितामहः ।
सिंहनादं विनद्योच्चैः(श्) शङ्खं(न्)दध्मौ प्रतापवान् ।।
{अध्याय १ ~ श्लोक १२}

தஸ்ய ஸஞ்ஜநயன்ஹர்ஷம்(ங்) குருவ்ருத்$_{3}$த$_{4}$:(ஃப்) பிதாமஹஹ.
ஸிம்ஹநாத$_{3}$ம் விநத்$_{3}$யோச்சை:(ஶ்) ஶங்க$_{2}$ந்த$_{3}$த்$_{4}$மௌ ப்ரதாபவான்..
(அத்$_{4}$யாயம் 1 ~ ஶ்லோகம் 12)

அவனுக்கு (துர்யோதனனுக்கு) உத்ஸாஹம் ஊட்டிட கௌரவர்களில் பெரியவரும் பேராற்றல் கொண்டவருமான பாட்டனார் பீஷ்மர் ஸிஹ்ம கர்ஜனை போன்ற பேரொலியுடன் தமது ஶங்கை முழக்கினார். (1 – 12)

பீஷ்மர் ஶங்கை முழக்கினார்...

(தேரோட்டி ஸஞ்ஜயன் குருட்டு அரஸன் த்ருதராஷ்ட்ரனிடம் கூறுகிறான்.) இவ்வளவு நேரம் பேசிய பேச்சில் தன்னைத் தானே கேலிக்குரியவன் ஆக்கிக் கொண்டான் துர்யோதனன். அவனுடைய பேச்சினைக் கேட்டு, த்ரோணர் மௌனமாக இருந்தாலும் அவரது மௌனத்தில் புதைந்திருந்த கோபத்தை பீஷ்மரால் உணர முடிந்தது. அதே போல, மற்ற வீரர்களின் மனஸில் ஏற்பட்ட வெறுப்பும் ஆர்வமின்மையும் பீஷ்மரது கவனத்திலிருந்து தப்பவில்லை. இவை மிகுந்தால் அவர்களது போர்த்திறன் பாதிக்கப்படும் என்று உணர்ந்த பீஷ்மர் உத்ஸாஹம் ஊட்டிட, தம் ஶங்கை முழக்கினார். மற்றவர்கள் மனஸில் கோபத்தையும் வெறுப்பையும் ஏற்படுத்திய துர்யோதனனின் பேச்சினை, பாட்டனார் பீஷ்மர் சிறுபிள்ளைத்தனம் என்று கருதி அவன் மீது பரிவு கொண்டார். அவனுள்

ஏற்பட்டிருந்த பயத்தையும் பதட்டத்தையும் நீக்கிடவும் உத்ஸாஹம் ஊட்டிடவும் பீஷ்மர் தமது ஶங்கை முழக்கினர்.

யுத்தக்களத்தில் இருந்த அவருடைய சிற்றப்பன் பார்ஹிகன் (ஶந்தனுவின் தம்பி) பீஷ்மரை விட வயஸில் பெரியவராக இருந்தாலும் பீஷ்மரையே குரு வம்ஶத்தின் பெரியவர் (குருவ்ருத்தன்) என்கிறன் ஸஞ்ஜயன். ஜ்ஞான முதிர்ச்சியில் அவருக்கு ஸமமான எவரும் குருவம்ஶத்தில் கிடையாது என்பதால் அவ்வாறு சொல்கிறன். மேலும், அவரை பேராற்றல் கொண்டவர் (ப்ரதாபவான்) என்கிறன். பரஶுராமரிடம் போர்க்கலேயும் ஶாஸ்த்ரங்களும் பயின்றவர். தம்பி விசித்ரவீர்யனுக்காக காஶிராஜனின் பெண்களே ஸ்வயம்வர மண்டபத்திலிருந்து தூக்கி வந்தவர். அங்கு வந்திருந்த க்ஷத்ரியர்கள் அனேவரும் சேர்ந்து இவரை எதிர்த்தனர். தனி ஒருவராக அனேவரையும் தோற்கடித்தார். வீர ஸாஹஸத்தில் மாத்ரமின்றி ஸத்யம் மற்றும் ப்ரஹ்மசர்யத்திலும் பேராற்றல் கொண்டவர். தந்தையின் மறுமணத்திற்காக வாலிப வயஸில் அரஸ பதவியையும் பெண் மோஹத்தையும் துறப்பேன் என்று எடுத்த கடும் ஶபதத்தை வாழ்நாள் முழுவதும் கடைப்பிடித்தவர்.

அவர் அம்புப் படுக்கையில் வீழ்ந்திருந்த போது, ஶ்ரீ க்ருஷ்ணன் யுதிஷ்டிரனிடம் தர்மம், ராஜ்ய நிர்வாஹம், ஶாஸ்த்ரங்கள் இவற்றில் உனக்கு எவ்வித ஸந்தேஹங்கள் இருந்தாலும் இவரிடம் கேள். விரைவில் தர்மத்தின் இந்த ஸூர்யன் அஸ்தமிக்கப் போகிறன் என்று பீஷ்மரின் பேராற்றலேப் போற்றுகிறன். பீஷ்மர் அம்புப் படுக்கையில் படுத்திருந்த படி பாண்டவர்களுக்கு அளித்த உபதேஶங்கள் மஹாபாரதத்தில் ஶாந்திபர்வம் என்ற பகுதியில் உள்ளது.

📖 ॐ 📖

ततः(श) शङ्खाश्च भेर्यश्च पणवानकगोमुखाः ।
सहसैवाभ्यहन्यन्त स शब्दस्तुमुलोऽभवत् ।।
{अध्याय १ ~ श्लोक १३}

தத:(ஶ்) ஶங்க$_2$ாஶ்ச பே$_4$ர்யஶ்ச பணவானககே$_3$ாமுக$_2$ாஹா.
ஸஹஸைவாப்$_4$யஹந்யந்த ஸ ஶப்$_3$த$_3$ஸ்துமுலோऽப$_4$வத்..
(அத்$_4$யாயம் 1 ~ ஶ்லோகம் 13)

அதன் பிறகு ஶங்குகளும் பேரிகைகளும் முரஸுகளும் தம்பட்டங்களும் கொம்புகளும் ஒரே நேரத்தில் முழங்கின. அந்தப் பேரொலி எங்கும் பரவி எதிரொலித்தது. (1 – 13)

பீஷ்மர் தான் முதலில் யுத்த முழக்கம் செய்தார் என்பதால் ஒரு வகையில் இந்த யுத்தத்தில் கௌரவர்களே (Aggressors) ஆக்ரமிப்பாளர்கள் அல்லது யுத்தத்தைத் துவக்கியவர்கள் ஆகின்றனர். பீஷ்மர் துர்யோதனனே மகிழ்வூட்ட ஶங்கை ஊதினலும், கௌரவர்ப் படையில் பெரும் உத்ஸாஹம் கிளம்பியது. படையின் அமைப்புகளில் நின்றிருந்த வீரர்கள் அனேவரும் ஶங்குகளேயும் பேரிகைகளேயும் முரஸுகளேயும் தம்பட்டங்களேயும் கொம்புகளேயும் பறைகளேயும் முழக்கத் தொடங்கினர். எல்லா ஶப்தங்களும் சேர்ந்து எழுப்பிய பேரொலி திஶையெங்கும் எதிரொலித்தது.

📖 ॐ 📖

ततः(श) श्वेतैर्हयैर्युक्ते महति स्यन्दने स्थितौ ।
माधवः(फ्) पाण्डवश्चैव दिव्यौ शङ्खौ प्रदध्मतुः ।।
{अध्याय १ ~ श्लोक १४}

தத:(ஶ்) ஶ்வேதைர்ஹயைர்யுக்தே மஹதி ஸ்யந்த$_3$நே ஸ்தி$_2$தௌ.
மாத$_4$வ:(ஃப்) பாண்ட$_3$வஶ்சைவ தி$_3$வ்யௌ ஶங்கௌ$_2$ ப்ரத$_3$த்$_4$மதுஹு..
(அத்$_4$யாயம் 1 ~ ஶ்லோகம் 14)

அதன் பிறகு, அழகிய வெள்ளேக் குதிரைகள் பூட்டப்பெற்ற தெய்வீக ரதத்தில் வீற்றிருந்த ஶ்ரீ க்ருஷ்ணனும் அர்ஜுனனும் தமது திவ்ய ஶங்குகளே முழக்கினர். (1 – 14)

ஶங்குகளின் முழக்கம்:

துர்யோதனன் எவ்வளவு பெரிய துர்பாக்யஶாலி என்பதை கவனியுங்கள். அவனை வாழ்த்த வேண்டிய பெரியவர்கள் அனைவரும் மனஸளவில் அவனிடமிருந்து விலகி இருந்தனர். பாட்டனார் பீஷ்மர், ஆசார்ய த்ரோணர், சிற்றப்பன் விதுரன் என்றிருந்த இப்பட்டியலில் அரஸனின் தேரோட்டி ஸஞ்ஜயனும் உள்ளான் என்பது இங்கு புரிகிறது. கௌரவர்கள் அணியில் ஶங்குகள் முழங்கின என்று மட்டும் சொன்னவன் பாண்டவ அணியின் ஶங்கொலியை எவ்வளவு சிறப்பாக விவரிக்கிறான் பாருங்கள்.

குருட்டு அரஸன் த்ருதராஷ்டிரனுடைய உறுதியைப் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது. அவனை ஸுற்றியுள்ள அனைவரும் பலமுறை அவனுக்கு எடுத்துரைத்த பிறகும் தன் பிடியிலிருந்து ராஜ்யத்தை நழுவ விடாமல் இறுகப் பற்றி இருந்தான். அழிவின் விளிம்பில் நிற்கும் இக்கடைஸி நேரத்தில் மனஸ் மாறி, போரை நிறுத்தி விட மாட்டானா என்ற ஆதங்கத்தில், இல்லை, இல்லை, பேராஸையில் பேசுகிறான் ஸஞ்ஜயன்.

அர்ஜுனனின் ரதம் அக்னீ பகவானால் அவனுக்கு அளிக்கப்பட்டிருந்தது. யஜ்ஞங்களில் ஆஹுதியாக விடப்பட்ட நெய்யைக் குடித்துக் குடித்து, அக்னீ பகவானுக்கு அஜீர்ணம் ஏற்பட்டு விட்டது. காண்டவ வனத்தில் உள்ள மூலிகை ஸ்தாவரங்களை உண்ணும் எண்ணத்துடன் அங்கு தீ மூட்டினார் அக்னீ பகவான். வனத்தினை தேவர்கள் பாதுகாத்து வந்தனர். மழையைப் பொழிவித்து தீயை அணைக்க முற்பட்ட இந்த்ரனை வெற்றிகரமாக எதிர்த்து, அக்னீ பகவானுக்குத் துணை நின்றான் அர்ஜுனன். அதனால் மகிழ்ந்த அக்னீ பகவான் அவனுக்கு அளித்ததே இந்த ரதம். இதன் சக்ரங்கள் உறுதியானவை. இந்த ரதம் ஒன்பது பெரிய வண்டிகளில் கொள்ளும் அளவிற்கு ஆயுதங்களை ஏற்றிச் செல்லும். எனினும், அதி வேகமாகச் செல்லும் ஆற்றல் கொண்டது. தங்கத்தால் மெருகூட்டப் பட்டதால் ஜ்வலிப்புடன் விளங்கியது ரதம். மின்னல் போல் ஒளி வீசிய இதன் த்வஜத்தின் மேல் ஆஞ்ஜனேயரின் படம் பொறிக்கப் பட்டிருந்தது. சித்ரரதன் என்ற கந்தர்வன் அர்ஜுனனுக்கு நூறு தெய்வீகக் குதிரைகள் கொடுத்திருந்தான். இவை பூமி, ஸ்வர்கம், பாதாளம் என்று எல்லா இடங்களுக்கும் செல்லும் ஆற்றல் கொண்டவை. இவற்றில் ஸில, போரில் கொல்லப் பட்டாலும் நூறு குதிரைகள் என்ற எண்ணிக்கை குறையாது. இந்நூறு குதிரைகளிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நான்கு அழகிய குதிரைகளே அர்ஜுனனின் ரதத்தில் பூட்டப் பட்டிருந்தன.

கௌரவர் ஸேனைத் தளபதியான பீஷ்மர் முதலில் ஶங்கை முழக்கினார் என்றால் பதிலுக்கு பாண்டவர் ஸேனையின் தளபதியான த்ருஷ்டத்யும்னன் அல்லவா ஶங்கை முழக்கி இருக்க வேண்டும்? தேரோட்டியான ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் எவ்வாறு முழக்கலாம்? வஹிக்கும் பதவியால் ஒருவன் பெரியவனோ சிறியவனோ ஆகி விடுவதில்லை. சிறியவன் ஒருவன் எவ்வளவு பெரிய இடத்தில் அமர்ந்தாலும் பெரியவன் ஆகி விடுவதில்லை. (ஸமீபத்தில் யாதவன் ஒருவன் பெர்ர்ர்ரிய பதவியில் அமர்ந்திருந்தான்!!) உண்மையான பெரியவன் ஒருவன் எந்தப் பதவியில் அமர்ந்தாலும், அந்த பதவிதான் சிறக்குமே அன்றி அவன் தாழ்ந்து விடுவதில்லை. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்தான் பாண்டவ ஸேனைத்தலைவன். அனைவரும் அவன் சொல்லையே கேட்டனர். இங்கு மட்டும் இல்லை. அவன் சிறுவனாக இருந்த போது, கோகுலத்தின் ராஜா நந்தனும் உபநந்தர்களும் அண்ணன் பலராமனும் மற்ற பெரியவர்களும் அவன் சொல்லையே கேட்டனர். ஒரு சிறுவனின் பேச்சைக் கேட்டு, பாரம்பர்யமான இந்த்ர பூஜையை நிறுத்தி விட்டு, அருகில் இருந்த கோவர்தன மலைக்குப் பூஜை செய்தனர் கோகுல க்ராமத்தினர்.

📖 ॐ 📖

पाञ्चजन्यं हृषीकेशो देवदत्तं(न्) धनजयः ।
पौण्ड्रं(न्) दध्मौ महाशङ्खं भीमकर्मा वृकोदरः ।।
{अध्याय १ ~ श्लोक १५}

பாஞ்சஜந்யம் ஹ்ருஷீகேஶோ தே₃வத₃த்தம்(ந்) த₄னஞ்ஜய.
பௌண்ட்₃ரம்(ந்) த₃த்₄மௌ மஹாஶங்க₂ம் பீ₄மகர்மா வ்ருகோத₃ரஹ..
(அத்₄யாயம் 1 ~ ஶ்லோகம் 15)

ஹ்ருஷீகேஶனுகிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் பாஞ்சஜன்யம் என்ற ஶங்கையும் அர்ஜுனன் தேவதத்தம் என்ற ஶங்கையும் முழக்கினுர்கள். பயங்கரமான செயல்களேப் புரியும் பீமன் பௌண்ட்ரம் என்ற பெரிய ஶங்கை முழக்கினுன். (1 – 15)

ஹ்ருஷீகேஶன் என்ருல் ஐம்புலன்களுக்கு அதிபதி என்றும் ஜீவன்களின் உள்ளே உறைவதால் ஆழ்மனங்களில் புதைந்துள்ள ரஹஸ்யங்களேயும் அறிந்தவன் என்றும் அர்தம். பாஞ்சஜன் என்ற ஶங்கு வடிவ ராக்ஷஸனேக் கொன்று, செய்யப்பட்ட விஶேஷ ஶங்கு பாஞ்சஜன்யம். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் பாஞ்சஜன்யத்தை முழக்கினுர்.

யுதிஷ்டிரர் நடத்திய ராஜஸூய யஜ்ஞத்தின் போது நாடு முழுவதும் சென்று, பல ராஜாக்களேத் தோற்கடித்து, மிகப்பெரிய செல்வத்தை வென்று வந்ததால் அர்ஜுனனுக்கு தனஞ்ஜயன் என்றெரு பெயர் உண்டு. ஒரு ஸமயம், ராக்ஷஸர்களுக்கெதிரான யுத்தத்தில் ஈடுபட்ட அர்ஜுனனுக்கு இந்த்ரன் தேவதத்தம் என்ற ஶங்கை அளித்தான். இந்த ஶங்கு எழுப்பும் பெரும் ஶப்தத்தில் எதிரிப் படை நிலே குலேந்து போகும். அர்ஜுனன் தேவதத்தத்தை முழக்கினுன்.

ஹிடிம்பன், பகாஸுரன், ஜடாஸுரன் போன்ற ராக்ஷஸர்களேயும் கீசகன், ஜராஸந்தன் போன்ற மஹாபலஶாலிகளேயும் கொன்ற பீமனுக்கு பயங்கரமான செயல்களேப் புரிபவன் (பீமகர்மா) என்ற பெயர் உண்டு. வ்ருகோதரன் என்றெரு பெயரும் உண்டு. வ்ருக என்ருல் ஓநாய். உதரம் என்ருல் வயிறு. ஓநாயைப் போலவே சிறிய வயிற்றினேக் கொண்ட பீமன், ஓநாயைப் போலவே அதிகம் உண்பவனும். வ்ருக என்பது வயிற்றில் உள்ள விஶேஷ அக்னீயும் ஆகும். உணவை ஜீர்ணம் செய்யும் அக்னீ இது. பீமன் அதிகமான உணவை உட்கொண்டாலும் ஜீர்ணம் செய்து விடுபவன். அவன் பௌண்ட்ரம் என்ற பெரியதொரு ஶங்கினே முழக்கினுன்.

🕮 ॐ 🕮

अनन्तविजयं राजा कुन्तीपुत्रो युधिष्ठिरः ।
नकुलः(स्) सहदेवश्च सुघोषमणिपुष्पकौ ।।
{अध्याय १ ~ श्लोक १६}

அனந்தவிஜயம் ராஜா குந்தீபுத்ரோ யுதி₄ஷ்டி₂ரஹ.
நகுல:(ஸ்) ஸஹதே₃வஶ்ச ஸுகோ₄ஷமணிபுஷ்பகௌ..
(அத்₄யாயம் 1 ~ ஶ்லோகம் 16)

குந்தியின் புதல்வரான ராஜா யுதிஷ்டிரன் அனந்தவிஜயம் என்ற ஶங்கையும் நகுலன் ஸுகோஷம் என்ற ஶங்கையும் ஸஹதேவன் மணிபுஷ்பகம் என்ற ஶங்கையும் ஊதினுர்கள். (1 – 16)

அனந்தவிஜயம் என்ருல் நிலேத்த வெற்றி என்றும் ஸுகோஷம் என்ருல் இனிய நாதம் என்றும் மணிபுஷ்பகம் என்ருல் ரத்னங்கள் பதிக்கப்பட்ட என்றும் அர்தம். ராஜா யுதிஷ்டிரன் என்கிருன் ஸஞ்ஜயன். இந்த்ரப்ரஸ்தத்திற்கு ராஜாவாக இருந்தவன். தற்போது ராஜ்யத்தை இழந்திருந்தாலும் யுத்தத்தில் வெற்றி பெற்று மீண்டும் ராஜாவாகப் போகிருன் என்பதால் ராஜா என்கிருன் ஸஞ்ஜயன்.

🕮 ॐ 🕮

काश्यश्च परमेष्वासः(श्) शिखण्डी च महारथः । धृष्टद्युम्नो विराटश्च सात्यकिश्चापराजितः ।।
द्रुपदो द्रौपदेयाश्च सर्वशः(फ्) पृथिवीपते । सौभद्रश्च महाबाहुः(श्) शङ्खान्दध्मुः(फ्) प्रतापवान् ।।
{अध्याय १ ~ श्लोक १७, १८}

காஶ்யஶ்ச பரமேஷ்வாஸ:(ஶ்) ஶிக₂ண்டீ₃ ச மஹாரத₂ஹ.
த்₄ருஷ்டத்₃யும்நோ விராடஶ்ச ஸாத்யகிஶ்சாபராஜிதஹ..

த்$_3$ருபதே$_3$ா த்$_3$ரௌபதே$_3$யாஶ்ச ஸர்வஶ:(ஃப்) ப்ருதி$_2$வீபதே.
ஸௌப$_4$த்$_3$ரஶ்ச மஹாபா$_3$ஹு:(ஶ்) ஶங்கா$_2$ந்த$_3$த்$_4$:(ஃப்) ப்ரதாபவான்..
(அத்$_4$யாயம் 1 ~ ஶ்லோகம் 17, 18)

பிறகு பல்வேறு ராஜாக்களும் மஹாரதிகளும் தனித்தனியாக ஶங்குகளை முழக்கினர். சிறந்த வில்லேந்திய காஶிராஜனும், மஹாரதிகளான ஶிகண்டியும், த்ருஷ்டத்யும்னனும், விராடனும், வெல்லப்பட முடியாத ஸாத்யகியும், மஹாராஜன் த்ருபதனும், த்ரௌதியின் ஐந்து புதல்வர்களும், நீண்ட கைகளை உடைய அபிமன்யூவும், பல்வேறு திஶைகளிலிருந்தும் தத்தமது ஶங்குகளை முழக்கினர். (1 – 17,18)

ஶிகண்டி ஒரு மஹாரதன். மாபெரும் வீரரான அவனுக்கு ஒரு பின்னணி உண்டு. தனது தம்பி விசித்ரவீர்யனுக்காக காஶிராஜனின் மூன்று புதல்விகள் அம்பா, அம்பிகா மற்றும் அம்பாலிகா என்ற மூவரையும் ஸ்வயம்வர மண்டபத்திலிருந்து பலவந்தமாகத் தூக்கி எடுத்து வந்தார் பீஷ்மர். அம்பிகையும் அம்பாலிகாவும் விசித்ரவீர்யனை மணந்து கொண்டனர். அம்பை சேதி நாட்டு ராஜனைக் கணவனாகத் தன் மனஸில் வரித்திருந்தாள் என்பதை அறிந்த பீஷ்மர் அவளை ஸகல மரியாதைகளோடும் திருப்பி அநுப்பி வைத்தார். அவன் அம்பையை ஏற்க மறுத்து விட்டான். ஹஸ்திநாபுரத்திற்குத் திரும்பிய அம்பையை விசித்ரவீர்யனும் ஏற்க மறுத்தான். தன்னைத் திருமணம் செய்து கொள்ளும்படி பீஷ்மரிடம் மன்றாடினாள் அம்பை. தனது ப்ரதிஜ்ஞையால் கட்டுப்பட்டிருந்த பீஷ்மர் அவளை மணம் செய்து கொள்ள மறுத்தார். வ்ரக்தியும் கோபமும் கொண்ட அம்பை காட்டிற்குச் சென்று தபஸ் இருந்தாள். ஸ்கந்தபெருமான் அவள் முன் தோன்றி அவளுக்கு ஒரு மாலையைக் கொடுத்து, இதனை ஏற்றுக் கொள்பவன் பீஷ்மரைக் கொல்வான் என்று கூறி மறைந்தார். பீஷ்மருடைய பராக்ரமத்திற்கு பயந்து நடுங்கிய அந்த ஸமயத்து ராஜாக்கள் மற்றும் வீரர்களில் எவரும் அம்மாலையை ஏற்கவில்லை. த்ருபதனின் அரண்மனை வாஸலில் அம்மாலையைத் தொங்க விட்டுச் சென்ற அம்பை தனது உயிரை மாய்த்து கொண்டாள். மறு பிறவியில் த்ருபதனின் மகளாகப் பிறந்த அம்பை ஒரு நாள் விளையாட்டாக அம்மாலையைத் தன் கழுத்தில் அணிந்து கொண்டாள். பீஷ்மரின் பகைக்கு பயந்த த்ருபதன் தனது மகளை விரட்டி விட்டார். அவளே ஸ்தூணாகர்ணன் என்ற யக்ஷனின் அருளால் ஶிகண்டி என்ற பெயருடன் தன்னை ஆணாக மாற்றிக் கொண்டாள். பீஷ்மரைக் கொல்வதற்காகவே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் ஶிகண்டி இந்த யுத்தத்தில் பாண்டவர் அணியில் நின்றான்.

அதே போல், த்ரோணரைக் கொல்வதற்காகவே பிறந்துள்ள த்ருஷ்டத்யும்னனும் இங்கு இருக்கிறான். த்ரோணரிடம் அவமானப்பட்ட த்ருபதன் அவரைக் கொல்வதற்காக ஒரு மகனும் த்ரோணர் ஸார்பில் போரிட்டுத் தன்னை வெற்றி கொண்ட அர்ஜுனனை மணந்து கொள்ள ஒரு மகளும் வேண்டும் என்பதற்காக ஒரு யஜ்ஞம் நடத்தினான். அந்த யஜ்ஞத்தில் தோன்றியவர்களே த்ருஷ்டத்யும்னனும் த்ரௌபதியும்.

அர்ஜுனனுக்கும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் ஸஹோதரியான ஸுபத்ரைக்கும் பிறந்தவனே அபிமன்யூ. இவனும் மாபெரும் வீரன். அர்ஜுனனைத் தவிர சக்ர வ்யூஹத்தைப் பிளந்து உள்ளே நுழைந்திடும் ஆற்றல் கொண்டவன் இவன் ஒருவனே. தாயின் கர்பத்தில் இருந்த போதே தாய்மாமன் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் வாயால் இந்த ரஹஸ்யத்தை அறிந்து கொண்டவன். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனிடம் ஆயுதக் கலைப் பயின்றவன்.

📖 ॐ 📖

स घोषो धार्तराष्ट्राणां हृदयानि व्यदारयत् ।
नभश्च पृथिवीं(ञ्) चैव तुमुलो व्यनुनादयन् ।।
{अध्याय १ ~ श्लोक १६}

ஸ கே$_4$ாஷோ தா$_4$ர்தராஷ்ட்ராணாம் ஹ்ருத$_3$யானி வ்யதா$_3$ரயத்.
நப$_4$ஶ்ச ப்ருதி$_2$வீம்(ஞ்) சைவ துமுலோ வ்யநுநாத$_3$யன்..
(அத்$_4$யாயம் 1 ~ ஶ்லோகம் 19)

பாண்டவ அணியின் ஶங்க கோஷத்தால் எழும்பிய பேரொலி விண்ணிலும் மண்ணிலும் எதிரொலித்து, த்ருதராஷ்ட்ரக் கூட்டத்தாரின் நெஞ்ஜங்களில் நடுக்கம் ஏற்படுத்தியது. (1 – 19)

த்ருதராஷ்ட்ரனின் மனஸில் பாண்டவ ஸேனேயின் மேன்மையை உணர வைக்க முற்பட்டிருக்கும் ஸஞ்ஜயனின் இன்னொரு முயற்சி இது. கௌரவ அணியின் ஶங்கொலியை பேரொலி என்று மட்டும் சொன்ன ஸஞ்ஜயன் பாண்டவ அணியின் ஶங்க கோஷத்தை இவ்வாறு வர்ணித்து த்ருதாஷ்ட்ரனின் மனஸில் கலக்கத்தை ஏற்படுத்த முயலுகிறான். அப்போதாவது இந்த குருட்டு அரஸன் வரப்போகும் பேரழிவை உணர்ந்து ஸஹோதரர்களிடையே நடைபெற இருக்கும் இப்போரினை நிறுத்திட ஆணையிடுவான் என்று நம்புகிறான் ஸஞ்ஜயன்.

📖 ॐ 📖

अथ व्यवस्थितान्दृष्ट्वा धार्तराष्ट्रान् कपिध्वजः । प्रवृत्ते शस्त्रसम्पाते धनुरुद्यम्य पाण्डवः ।।

{अध्याय १ ~ श्लोक २०}

हृषीकेशं(न्) तदा वाक्यमिदमाह महीपते ।

{अध्याय १ ~ श्लोक २१}

அத$_3$ வ்யவஸ்தி$_2$தான் த்$_3$ருஷ்ட்வா த$_4$ார்தராஷ்ட்ரான் கபித்$_4$வஜஹ.
ப்ரவ்ருத்தே ஶஸ்த்ரஸம்பாதே த$_4$னுருத்$_3$யம்ய பாண்ட$_3$வ..

(அத்$_4$யாயம் 1 ~ ஶ்லோகம் 20)

ஹ்ருஷீகேஶம் தத$_3$ா வாக்யம் இத$_3$மாஹ மஹீபதே

(அத்$_4$யாயம் 1 ~ ஶ்லோகம் 21)

ஹே ராஜன்! த்ருதராஷ்ட்ரனே! ஶங்க நாதத்திற்குப் பிறகு ஆயுதங்கள் செலுத்தப்படத் தயாராக இருந்த நேரத்தில், அந்யாயமாக ராஜ்யத்தைப் பறித்துக் கொண்ட ராஜாக்கள் சிறப்பாக அணி வகுத்து நிற்பதைக் கண்ட குரங்குக் கொடியோன் அர்ஜுனன் தனது காண்டீவத்தை உயர்த்திய படி ஹ்ருஷீகேஶனை ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனிடம் இவ்வாறு பேசினான். (1 – 20, 21)

அர்ஜுனன் யுத்தத்திற்குத் தயார்:

ஹிந்து யுத்த ஶாஸ்த்ரம் வெகு சிறப்பானது. ஹிந்துவின் வாழ்வில் தர்மமே மையமாக உள்ளது. அதே போல, ஹிந்துவின் யுத்த முறையிலும் தர்மமே மையமாக இருந்தது. (இவ்விஷயம் மற்றொரு இடத்தில் விரிவாக பேசப்பட்டுள்ளது.) ஒவ்வொரு வீரனும் தனக்கு ஸமமான வீரனுடன்தான் போரிடுவான். ஒரு ஸாதாரண படைவீரன் ஒரு மாவீரனுடன் மோத மாட்டான். தற்காலத்தில் ஸேனேயின் அதிகாரிகளை அடையாளம் காண வெவ்வேறு சின்னங்கள் உண்டல்லவா? அவர் பயன்படுத்தும் வாஹனத்தின் மீதும் அவருடைய சீருடை மீதும் அவருக்குரிய சின்னம் பொறிக்கப் பட்டிருக்கும். அதே போல, பண்டைய காலத்திலும் வீரர்களை அடையாளம் காண வெவ்வேறு சின்னங்கள் உண்டு. அச்சின்னம் அவரது தேர்க்கொடியின் மீது பொறிக்கப் பட்டிருக்கும். அர்ஜுனனுடைய சின்னம் ஹனுமன் என்பதால் அச்சின்னம் பதிக்கப்பட்ட கொடி அவனது தேரின் மீது பறந்து கொண்டிருந்தது.

அர்ஜுனன் தனது காண்டீவத்தை உயர்த்திப் பிடித்து, போருக்குத் தயார் என்பதை வெளிப் படுத்தினான்.

📖 ॐ 📖

अर्जुन उवाच

सेनयोरुभयोर्मध्ये रथं स्थापयमेऽच्युत ।।

यावदेतान्निरीक्षेऽहं योद्धुकामानवस्थितान् ।

कैर्मया सह योद्धव्यमस्मिन्रणसमुद्यमे ॥

{अध्याय १ ~ श्लोक २१, २२}

அர்ஜுன உவாச

ஸேனயோருப$_4$யோர்மத்$_4$யே ரத$_2$ம் ஸ்த$_2$ாபயமேऽச்யுத..

யாவதே$_3$தான் நிரீக்ஷேऽஹம் யோத்$_3$து$_4$காமானவஸ்தி$_2$தான்

கைர்மயா ஸஹயோத$_4$வ்யம் அஸ்மின் ரணஸமுத்$_3$யமே.

(அத்$_4$யாயம் 1 ~ ஶ்லோகம் 21, 22)

அர்ஜுனன் சொன்னான். 'ஹே அச்யுத! இரு ஸேனைகளுக்கும் இடையே ரதத்தினை நிறுத்து. யுத்தத்தின் ஆரம்பத்தில் நான் யார் யாருடன் யுத்தம் புரிய வேண்டும் என்பதைப் பார்க்க விரும்புகிறேன். யுத்தத்தை நாடி இங்கு யுத்த க்ஷேத்ரத்தில் நிற்பவர்களை நான் பார்க்க வேண்டும். (1 – 21,22)

ஒரு ராஜாவிற்குரிய கம்பீரத்துடன் அர்ஜுனன் தனது ஸாரதியான ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனிடம் இவ்வாறு கட்டளையிடுகிறான். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் உயர்வை இங்கு காணலாம். ஒரே ஸமயத்தில் அர்ஜுனனின் தொண்டனாகவும் நலன் விரும்பும் நண்பனாகவும் வழி காட்டும் ஆசார்யனாகவும் காக்ஷி அளிக்கிறான் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். 'ஸேனயோர் உபயோர் மத்யே', அதாவது, இரு ஸேனைகளுக்கும் மத்தியில் என்ற பதம் வரக்கூடிய மூன்று ஶ்லோகங்களில் (அத்யாயம் 1 – ஶ்லோகம் 21, 1 – 24, 2 – 10) ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் இம்மூன்று ரூபங்களைக் காணலாம். இங்கு அர்ஜுனன் கட்டளையிடும் யஜமானனாகவும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் தொண்டனாகவும் காக்ஷி அளிக்கின்றனர். ஶ்லோகம் 24'ல் அர்ஜுனனுடைய நலன் நாடும் நண்பனாக இருந்து இவ்வளவு பெரிய யுத்தத்தை எதிர்க்கொள்ளும் தகுதி இவனிடம் உள்ளதா என்று அவனது மன ஆழத்தையும் மன உறுதியையும் அசைத்துப்பார்க்கிறார். ஶ்லோகம் 2 – 10'ல் குழம்பி இருந்த அர்ஜுனனுக்கு ஆசானாக இருந்து ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை சொல்லத் தொடங்குகிறார்.

ஒரு பக்கத்திலிருந்து பார்ப்பவனுக்கு முழுமையான காக்ஷி கிடைக்காது. மத்தியிலிருந்து ரெண்டு பக்ஷங்களையும் பார்க்கக் கூடியவனே ஸமப்பார்வைப் பெற்று, முழுக் காக்ஷியைக் காண்கிறான். ரதத்தை மத்தியில் நிறுத்தச் சொன்னாலும், அர்ஜுனனின் பார்வையில் ஸமநிலை இல்லை. தான் ஸந்தித்த அந்யாயங்களுக்குப் பழி தீர்த்துக் கொள்ள இத்தனை நாட்கள் காத்திருந்துக் கிடைத்த இவ்வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளும் ஆவல் இருந்தது அவன் மனஸில். அண்ணனுக்குப் பணிந்துத் தன் உள்ளுணர்வுகளை அடக்கி இந்நாள் வரை பொறுமையாக இருந்தவன் மனஸில் தனது வீரத்தையும் ஆற்றலையும் வெளிப்படுத்த ஒரு வாய்ப்பாக வந்துள்ள இந்த யுத்தத்தை ஸந்தித்திடும் ஆவேஶம் இருந்தது. தனது காண்டீவத்தை உயர்த்திப் பிடித்து, யுத்தத்திற்குத் தயார் என்பதை வெளிப்படுத்திய அர்ஜுனன் மனஸில் துடிப்பும் பொறுமையின்மையும் இருந்தன. நிஶ்சயமாக, இக்க்ஷணத்தில் அவன் மனஸில் குழப்பமோ கலக்கமோ தயக்கமோ நடுக்கமோ இல்லை.

ஸமாதானத்திற்கான எல்லா முயற்சிகளையும் செய்து, இந்த யுத்தத்தைத் தவிர்த்திட பாண்டவர்கள் முயன்றிருந்ததால், எதிரிப்படையினரை யுத்தத்தை விரும்பியோர் என்று குறிப்பிடுகிறான் அர்ஜுனன்.

📖 ॐ 📖

योत्स्यमानानवेक्षेऽहं य एतेऽत्र समागताः ।

धार्तराष्ट्रस्य दुर्बुद्धेर्युद्धे प्रियचिकीर्षवः ॥

{अध्याय १ ~ श्लोक २३}

யோத்ஸ்யமாநாநவேக்ஷேऽஹம் ய ஏதேऽத்ர ஸமாக$_3$தாஹா.

த$_4$ார்தராஷ்ட்ரஸ்ய துர்பு$_3$த்$_3$தே$_4$ர்யுத்$_3$தே$_4$ ப்ரியசிகீர்ஷவஹ..

(அத்$_4$யாயம் 1 ~ ஶ்லோகம் 23)

துர்புத்தி கொண்ட துர்யோதன் மீது ப்ரியம் வைத்து, அவனுக்கு ஆதரவாக இந்தப்

போரில் யுத்தம் புரிய, இங்கு கூடி இருப்பவர்களை நான் பார்க்க விரும்புகிறேன். (1 – 23)

'துஷ்டபுத்தி கொண்ட துர்யோதனன்' என்று அர்ஜுனன் சொல்லும் போது தம்மை (பாண்டவர்களை) அழித்திடப் பலப்பல சதித்திட்டங்களையும் தீட்டியவன் இவனே என்கிறான். பல வழிகளிலும் அவமானப்படுத்த முயன்றவன் இவனே என்கிறான். ந்யாயமாக தமக்குச் சேர வேண்டிய பாதி ராஜ்யத்தைப் பறித்துக் கொண்டு, திருப்பித் தர மறுக்கும் மாபாதகன் இவன்தான் என்கிறான். இப்படிப்பட்டவன் மீது ப்ரியம் வைத்து, அவனுக்கு ஆதரவாக யுத்தம் புரிய வந்திருக்கும் இந்த ராஜாக்கள் எத்தகையவர்களாக இருக்க வேண்டும்? ஒருவனை நல்வழிப்படுத்த முயல்வதே நண்பர்களின் கடமையாகும். ஆனால், இவர்களோ அவனை ஆதரித்து அவனது துஷ்டபுத்தியை மேலும் தூண்டியல்லவா விடுகின்றனர்? இவர்கள் ஒரு எதேச்சாதிகாரிக்கு மகிழ்வூட்டுவதை மட்டுமே நோக்கமாகக் கொண்டவர்களாக இருக்க வேண்டும். இத்தகையோரை நான் பார்க்க விரும்புகிறேன் என்கிறான் அர்ஜுனன்.

📖 ॐ 📖

सञ्जय उवाच
एवमुक्तो हृषीकेशो गुडाकेशेन भारत । सेनयोरुभयोर्मध्ये स्थापयित्वा रथोत्तमम् ।।
भीष्मद्रोणप्रमुखतः(स्) सर्वेषां(ञ्) च महीक्षिताम् । उवाच पार्थ पश्यैतान्समवेतान्कुरूनिति ।।
{अध्याय १ ~ श्लोक २४, २५}

ஸஞ்ஜய உவாச
ஏவமுக்தோ ஹ்ருஷீகேஶோ குடா₃கேஶேன பா₄ரத.
ஸேனயோருப₄யோர்மத்₄யே ஸ்தா₂பயித்வா ரதோ₂த்தமம்..
பீ₄ஷ்மத்₃ரோணப்ரமுகத₂(ஸ்) ஸர்வேஷாம்(ஞ்) ச மஹீக்ஷிதாம்.
உவாச பார்த₂ பஶ்யைதான் ஸமவேதான் குரூநிதி..
(அத்₄யாயம் 1 ~ ஶ்லோகம் 24, 25)

ஸஞ்ஜயன் சொன்னான். 'பரத வம்ஶத்தவரே! (த்ருதராஷ்ட்ரரே!) குடாகேஶனால் (அர்ஜுனனால்) இவ்வாறு சொல்லப்பட்டதும், ஹ்ருஷீகேஶன் உத்தமமான ரதத்தை இரு ஸேனைகளுக்கும் மத்தியில் ஓட்டிச் சென்று நிறுத்தினான்'.

பீஷ்மர், த்ரோணர் மற்றும் இதர வேந்தர்களுக்கு எதிரில் நிறுத்தினார். பிறகு, "இங்கு இருபுறமும் கூடி இருக்கும் குரு வம்ஶத்தினரைப் பார், பார்தா!" என்று ஹ்ருஷீகேஶன் கூறுகிறார். (ரதத்தை நிறுத்தி விட்டு, "பீஷ்மர் , த்ரோணர் மற்றும் இதர வேந்தர்களுக்கு எதிராக அணி வகுத்து நிற்கும் குரு வம்ஶத்தினரைப் பார், பார்தா!" என்று ஹ்ருஷீகேஶன் சொன்னதாகவும் அர்தம் கொள்ளலாம்.) (1 – 24,25)

ரெண்டு பக்கமும் பார் அர்ஜுனா:

குடாகேஶன் என்றால் ஸுருண்ட முடி கொண்டவன் என்று அர்தம். நித்ரைக்கு அதிபதி என்றும் ஒரு அர்தம். அர்ஜுனன் பந்து போல ஸுருண்ட கேஶத்தைக் கொண்டவன். அதே போல, தூக்கத்தை வெற்றி கொண்டவன். தூக்கம் கிடைத்தாலும் கிடைக்கா விட்டாலும் ஒன்றுதான்.

முதல் அத்யாயத்தில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் பேசுவது இவ்விடத்தில் மாத்ரமே. அர்ஜுனன், 'பார்க்க விரும்புகிறேன், பார்க்க வேண்டும்', என்று சொன்னதோ எதிரி ஸேனையையும் அந்த ஸேனையில் உள்ள வீரர்களையும். ஆனால், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அவனிடம் சொல்வது, 'குரு வம்ஶத்தினரைப் பார்', என்று. த்ருதராஷ்ட்ரனின் மைந்தர்களும் குரு வம்ஶத்தினரே ஆவர். அர்ஜுனன் எதிர்ப்பக்கத்தை மாத்ரம் பார்க்கட்டும் என்று ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கருதி இருந்தால், 'த்ருதராஷ்ட்ரக் கூட்டத்தைப் பார்', என்று கூறி இருப்பார்.

அர்ஜுனன் எதிர்க் கொள்ள இருப்பது ஒரு மாபெரும் போராட்டம். வெறும் ஆவேஶம்

அல்லது உணர்ச்சிகளின் துணைக் கொண்டு இதில் இறங்கினால் வெற்றியுடன் மீள முடியாது. ஈடில்லா மன உறுதியும் ஸமநிலையும் சிந்தனைத் தெளிவும் வேண்டும். அதாவது, ஒரு யோகீயின் மனஸ் வேண்டும். அர்ஜுனனிடம் இத்தகைய பான்மை உள்ளதா என்று ஸோதிப்பதே ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் பேசிய இவ்வார்த்தைகளின் நோக்கம். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அர்ஜுனனது நலம் நாடும் நண்பன். அவன் குடும்ப மோஹம் என்னும் பந்தத்தில் பிணைக்கப் பட்டிருந்தால், அதைக் களைந்து எறிவதில் அவனுக்கு உதவுவதே ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் நோக்கம். ஹோமியோபதி மருத்துவ முறையில் உள்ளே அழுந்திக் கிடக்கும் ப்ரஸ்னையைக் கிளப்பி விட்டுப் பிறகு அழிப்பார்கள். அதே போல, இக்க்ஷணத்தில் ஆவேஸம், பழி வாங்கும் எண்ணம், தனது வீரத்திற்கு எறியப்பட்ட ஸவாலை ஏற்று, வெற்றி கொள்ளும் துடிப்பு போன்ற உணர்ச்சிகளின் அடியாழத்தில் புதைந்திருக்கும் குடும்ப மோஹம், நான் – எனது என்ற அஹங்காரம், ஸமநிலை இல்லாத மனஸ், மமதை போன்ற குறைகளை வெளிப்படுத்தி அகற்றுவதே ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் முயற்சி. அவன் எதிர்ப்பார்த்தபடியே, யுத்த க்ஷேத்ரத்தின் இருபுறமும் பார்த்த அர்ஜுனன் நிலை குலைந்து போனான்.

📖 ॐ 📖

तत्रापश्यत्स्थितान्पार्थः(फ्) पितॄनथ पितामहान् । आचार्यान्मातुलान्भ्रातॄन्पुत्रान्पौत्रान्सखींस्तथा ।।
श्वशुरान्सुहृदश्चैव सेनयारुभयोरपि । तान्समीक्ष्य स कौन्तेयः(स्) सर्वान्बन्धूनवस्थितान् ।।
{अध्याय १ ~ श्लोक २६, २७}

தத்ராபஸ்யத்ஸ்தி₂தான் பார்த₂:(ஃப்) பித்ரூநத₂ பிதாமஹான்.
ஆசார்யான் மாதுலான் ப்₄ராத்ரூன் புத்ரான் பௌத்ரான் ஸகீ₂ம்ஸ்தத₂ா..
ஸ்வஸுராந்ஸுஹ்ருத₃ஸ்சைவ ஸேனயோருப₄யோரபி.
தான் ஸமீக்ஷ்ய ஸ கௌந்தேய:(ஸ்) ஸர்வான் ப₃ந்தூ₄னவஸ்தி₂தான்..
(அத்₄யாயம் 1 ~ ஸ்லோகம் 26, 27)

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அவ்வாறு கூறிய பிறகு பார்தன் அங்கு இரு ஸேனைகளிலும் இருந்த தகப்பன்மார், பாட்டனர், மாமன்மார், ஸஹோதரர்கள், பேரன்மார், புத்ரர்கள், ஆசார்யர்கள், மித்ரர்கள் என்று அனைவரையும் பார்த்தான்.

மேலும், மாமனார்கள், அன்பர்கள் என்று ரெண்டு ஸேனைகளிலும் உறவினர்களே இருக்கக் கண்ட, 'அந்த' (கௌந்தேயன்) அர்ஜுனன் இரக்கமும் வருத்தமும் மேலோங்கியவனாய்ப் பேசத் தொடங்கினான். (1 – 26, 27)

ரெண்டு ஸேனைகளிலும் எனது பந்துக்களே:

ரெண்டு ஸேனைகளுக்கு மத்தியில் நின்றிருந்ததாலும் 'குரு வம்ஸத்தைப் பார்' என்ற வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடன் நானும் குரு வம்ஸத்தவன்தான் என்ற எண்ணம் தோன்றியதாலும் அர்ஜுனன் இரு பக்கமும் நோக்கினான். ரெண்டு ஸேனைகளிலும் தன்னுடைய உறவினர்களையே கண்டான். பார்ஹிகன் (ஸந்தனுவின் தம்பி) போன்ற முப்பாட்டனர்களும்; பூரிஸ்ரவஸ் (பாண்டுவின் ஸஹோதரன்) போன்ற தந்தைமாரும்; பீஷ்மர், ஸோமதத்தன் போன்ற பாட்டன்மாரும்; த்ரோணர், குலகுரு க்ருபர் போன்ற ஆசான்களும்; ஸல்யன், ஸகுனி, குந்திபோஜன் போன்ற மாமன்களும்; துர்யோதனன், பீமன் போன்ற ஸஹோதரர்களும்; அபிமன்யூ, கடோத்கஜன், லக்ஷ்மணன் போன்ற புத்ரர்களும்; அஸ்வத்தாமன் போன்ற மித்ரர்களும்; ஸைப்யன், த்ருபதன் போன்ற மாமனார்களும்; தம்முடைய நலன் வேண்டி இந்த யுத்தத்தில் பங்கெடுக்க வந்துள்ள ஸாத்யகீ, க்ருதவர்மா போன்ற நல்மனங்களும்; இரு ஸேனைகளிலும் நிற்பதைக் கண்டான். மேலும், த்ருஷ்டத்யும்னன், ஸிகண்டி போன்ற மைத்துனர்களையும்; ஜயத்ரதன் போன்ற மாப்பிள்ளைகளையும்; விராடன் போன்ற ஸம்பந்திகளையும் கண்டான்.

'அந்த' அர்ஜுனன் என்று ஸஞ்ஜயன் சொல்லும் போது, 'யுத்தம் புரிவாய்', என்று அன்னை குந்தியின் கட்டளைச் செய்தி யாருக்கு அநுப்பப்பட்டதோ, 'அந்த' அர்ஜுனனை. 'என்னோடு மோத வந்திருப்பவர்கள் யார் யார்? நான் அவர்களைப் பார்க்க வேண்டும்', என்று காண்டீவத்தை உயர்த்தியபடி ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுக்குக் கட்டளை இட்ட 'அந்த' அர்ஜுனனைக் குறிப்பிடுகிறான். அவனா

இவன் என்று ஆஶ்சர்யம் ஏற்படும் அளவிற்கு அர்ஜுனன் பரிதாபமாக, கழிவிரக்கத்தால் தாக்கப்பட்டவனாக இருந்தான்.

“ஸஹோதரர்களுக்கு இடையே நடக்க இருக்கும் இப்போரில் யாருக்கு வெற்றி கிடைத்தாலும் அழியப் போவது என்னவர்களே. துர்யோதனன் செய்த அந்யாயங்களுக்குப் பழி தீர்க்க விரும்பும் என்னுடைய பணியில் எத்தனை ஆயிரம் நபர்கள் உயிர்த் த்யாகம் செய்யத் தயாராக நிற்கிறார்கள்? இத்தனை பெரிய எண்ணிக்கையில் உயிர்களைப் பலி கொடுத்து, என்னுடைய ஆசையை நிறைவேற்றிக் கொள்ள வேண்டுமா?” இத்தகைய எண்ணங்கள் எழுந்தவுடன் அர்ஜுனன் மனஸில் இருந்த ஆவேஶம், போரிடும் ஆர்வம் மறைந்து விட்டது.

🕮 ॐ 🕮

कृपया परयाविष्टो विषीदन्निदमब्रवीत् ।
अर्जुन उवाच
दृष्ट्वेमं स्वजनं(ङ्) कृष्ण युयुत्सुं समुपस्थितम् ।
सीदन्ति मम गात्राणि मुखं(ञ्) च परिशुष्यति । वेपथुश्च शरीरे मे रोमहर्षश्च जायते ।।
गाण्डीवं स्रंसते हस्तात्त्वक्चैव परिदह्यते । न च शक्नोम्यवस्थातुं भ्रमतीव च मे मनः ।।
{अध्याय १ ~ श्लोक – २८, २९, ३०}

க்ருபயா பரயாவிஷ்டோ விஷீத$_3$ந்நித$_3$மப்$_3$ரவீத்.
அர்ஜுன உவாச
த்$_3$ருஷ்ட்வேமம் ஸ்வஜனம்(ங்) க்ருஷ்ண யுயுத்ஸும் ஸமுபஸ்தி$_2$தம்..
ஸீத$_3$ந்தி மம கா$_3$த்ராணி முக$_2$ம்(ஞ்) ச பரிஶுஷ்யதி.
வேபது$_2$ஶ்ச ஶரீரே மே ரோமஹர்ஷஶ்ச ஜாயதே..
கா$_3$ண்டீ$_3$வம் ஸ்ரம்ஸதே ஹஸ்தாத் த்வக்சைவ பரித$_3$ஹ்யதே.
ந ச ஶக்னோம்யவஸ்தா$_2$தும் ப்$_4$ரமதீவ ச மே மனஹ..
(அத்$_4$யாயம் 1 ~ ஶ்லோகம் 28, 29, 30)

அர்ஜுனன் சொன்னான். “ஹே க்ருஷ்ண! யுத்தம் செய்யும் பொருட்டு இங்கு குழுமி இருக்கும் என்னவர்களைக் கண்டு, என் ஶரீரத்தின் அங்கங்கள் எல்லாம் சில்லிட்டுத் தளர்ந்து போயின. வாய் வறண்டு போகிறது. எனது ஶரீரத்தில் நடுக்கமும் மயிற்கூச்சமும் ஏற்படுகிறது”.

“என்னுடைய கைகளிலிருந்து காண்டீவம் நழுவுகிறது. என்னுடைய தோல் எல்லாம் தஹிக்கிறது. மனஸில் ஏற்பட்டுள்ள குழப்பத்தின் விளைவாக என்னால் நிலையாக நிற்கவும் முடியவில்லை”. (1 – 28, 29, 30)

தளர்ந்தான் அர்ஜுனன்:

வீரம் மிகுந்த அர்ஜுனன், உறுதியான தேஹம் கொண்ட அர்ஜுனன், மஹாபராக்ரமஶாலி அர்ஜுனன், நிற்கக் கூட முடியாமல் வலுவிழந்து சரிகிறான். வஜ்ரம் தோய்ந்த அவனது கைகளிலிருந்து காண்டீவம் நழுவுகிறது. ஶரீரம் தளர்ந்து போய் நா வறண்டு போனது. தோல் தஹிக்கிறது. ஶரீரம் நடுங்குகிறது. ஒரு நிமிஷம் முன் வரை இவ்வாறில்லை. இந்த ஒரு நிமிஷத்தில் என்ன நடந்தது?

ரெண்டு ஸேனைகளையும் நோக்கிய அர்ஜுனன், ரெண்டு ஸேனைகளிலும் ‘என்னுடையவர்களை’க் கண்டான். ‘என்னுடையவர்களை’ அழிக்கக் கூடிய இந்த யுத்தத்தில் அவனது ஆர்வம் வறண்டு போனது. மேற்கூறிய விளைவுகள் ஏற்படுகின்றன. உலகில் ஒவ்வொரு க்ஷணமும் எவரோ ஒருவர் மரிக்கிறார். என்னை பாதிப்பது மரணம் என்றால் இந்த ஒவ்வொரு மரணமும் என்னை பாதிக்க வேண்டும். மரணம் என்னை பாதிப்பதில்லை. மரணத்தின் செய்தியே என்னை பாதிக்கிறது. எங்கோ, யாரோ இறந்த செய்தி என்னை பாதிப்பதில்லை. ‘என்னுடையவர்’ இறந்தால் மாத்ரமே நான் பாதிக்கப் படுகிறேன். ‘என்னுடையவர்’ என்று நான் கருதும் ஒருவர் இறக்கும் போது , என்னில் ஒரு

பகுதி, அதாவது நான் அழிகிறேன் என்று தோன்றுவதால் ஏற்படும் பாதிப்பு இது. அர்ஜுனனுக்கு ஏற்பட்டதும் இத்தகைய பாதிப்புதான். 'இந்த யுத்தத்தின் மூலம் நானே முனைந்து என்னையே அழித்துக் கொள்ளப் போகிறேன்' என்று அவனுக்குத் தோன்றியதால் ஏற்பட்ட பாதிப்பு இது.

'இவர்கள் எல்லோரும் என்னுடையவர்' என்பது அர்ஜுனனுக்கு இத்தனை நாட்கள் தெரியாதா என்று கேட்கலாம். துர்யோதனன் தனது பெரியப்பா மகன் என்பதும் பீஷ்மர் தனது பாட்டனார் என்பதும் இன்றுதான் தெரிய வந்ததா அவனுக்கு? தெரியும். ஆனால், அதனுடைய உக்ரம் இவனுக்கு இன்று தான் உறைத்தது. தன்னுடைய உறவினர்களுடன் யுத்தம் புரிய நேரிடும் என்ற ஸத்யத்தை, அர்ஜுனன் மனஸில் இருந்த கோபமும் த்வேஷமும் இந்நாள் வரை மறைத்திருந்தன. இன்று யுத்த க்ஷேத்ரத்தின் சூழ்நிலையும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் வார்த்தைகளும் அவனுக்கு இந்த ஸத்யத்தை பளிச்சென்று புலப்பட வைத்தன.

அவன் உள்ளம் சோர்ந்து போனதும் யுத்தத்தில் ஆர்வம் குன்றி, 'யுத்தம் புரிய மாட்டேன்' என்று மறுத்தான். ஸரி. அவனது ஶரீரத்தில் ஏற்பட்ட வலுவின்மைக்கும் நடுக்கத்திற்கும் என்ன காரணம்?

மனஸ்தான் நமது ஶரீரத்தை ஆட்டுவிக்கிறது. மனஸ் சோர்ந்தால் ஶரீரம் சோர்கிறது. மனஸ் உத்ஸாஹம் அடைந்தால் ஶரீரத்தில் தெம்பு பிறக்கிறது. உலகில் ரெண்டு வகையான முயற்சிகள் நடத்தப்படுகின்றன. ஶரீரத்தில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்த முயல்கிறது விஞ்ஞானம். உள்ளத்தில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்த முயல்கிறது ஆன்மீகம். அர்ஜுனனின் ஶரீரத்தில் தோன்றியுள்ள அறிகுறிகளை வைத்து அவனுக்கு இன்ஃப்ளூயன்ஸா அல்லது வைரல் ஃபீவர் வந்துள்ளதாகக் கூறி, உடனே அவனை ஆஸ்பத்திரிக்கு அழைத்துப் போகச் சொல்லி இருப்பான் விஞ்ஞானத்தால் பாதிக்கப்பட்ட ஒருவன். இன்றைய மனோதத்வ நிபுணர், அர்ஜுனனுக்கு ஏற்பட்டுள்ளது நரம்பு மண்டல நோய் (Anxiety-state Neurosis) என்று கூறி, தூக்க மாத்திரையைக் கொடுத்து ஶரீரத்தைத் தூங்க வைத்திருப்பார். அவனது உள்ளத்தைச் சீராக்கச் செய்த ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் முயற்சியே கீதை.

📖 ॐ 📖

निमित्तानि च पश्यामि विपरीतानि केशव ।
न च श्रेयोऽनुपश्यामि हत्त्वा स्वजनमाहवे ।।
{अध्याय १ ~ श्लोक ३१}

நிமித்தானி ச பஶ்யாமி விபரீதானி கேஶவ.
ந ச ஶ்ரேயோऽநுபஶ்யாமி ஹத்த்வா ஸ்வஜனமாஹவே..
(அத்₄யாயம் 1 ~ ஶ்லோகம் 31)

விபரீதமான ஶகுனங்களையும் (எதிர்வரும் கெடுதல்களை முன் கூட்டியே உணர்த்தக் கூடிய அபஶகுனங்களை)க் காண்கிறேன். எனவே, உறவினர்களைக் கொன்று குவிக்கக் கூடியப் யுத்தத்தில் நான் எந்த மேன்மையும் காணவில்லை. (1 – 31)

மனஸ் கலங்கியதும் ஶரீரம் மாத்ரம் பாதிக்கப்படுவதில்லை. புத்தியும் பேதலிக்கிறது. பகுத்தறிவு மறைந்து மூட நம்பிக்கைகளுக்கு இடம் கொடுக்கிறது. இப்போது இயற்கையின் நடப்புகளைத் தன் துணைக்கு அழைக்கிறான். ஆந்தை கத்துவதும், பூனை குறுக்கே செல்வதும், ஸுழற்காற்று வீசுவதும், மரம் முறிந்து விழுவதும், இயற்கையின் ஸஹஜமான நடப்புகள். இவனது மனஸ் கலங்கிய நிலையில் அவை எல்லாம் கண்ணில் படுகின்றன. தான் இறங்கப் போகும் கார்யத்தின் விபரீதமான விளைவுகளை அவை முன் கூட்டியே அறிவிப்பதாகத் தோன்றுகிறது. ஒரு கார்யத்தில் இறங்கும் போது, மனஸில் உத்ஸாஹம் இருந்தால் கார்யமும் ஸரியாக அமைந்திடும். வெற்றியும் கிட்டும். நேர்மாறாக, ஒரு கார்யத்தின் ஆரம்பத்தில் மனஸ் குழப்பத்திலிருந்தால் கார்யத்திலும் தடுமாற்றம் இருக்கும். வெற்றியும் லபிக்காது.

📖 ॐ 📖

न काङ्क्षे विजय(ङ्) कृष्ण न च राज्यं सुखानि च ।
किं(न्) नो राज्येन गोविन्द किं भोगैर्जीवितेन वा ।।
{अध्याय १ ~ श्लोक ३२}

ந காங்க்ஷே விஜயம்(ங்) க்ருஷ்ண ந ச ராஜ்யம் ஸுக₂ானி ச.
கிம்(ந்) நோ ராஜ்யேன கோ₃விந்த₃ கிம் போ₄கை₃ர்ஜீவிதேனவா..
(அத்₄யாயம் 1 ~ ஶ்லோகம் 32)

எனக்கு வெற்றியின் மீது விருப்பம் இல்லை. க்ருஷ்ணா. ராஜ்யமும் அதனால் கிடைக்கக் கூடிய ஸுகங்களும் கூட எனக்கு வேண்டாம். கோவிந்தனே! நமக்கு ராஜ்யத்தினால் என்ன ப்ரயோஜனம்? ஸுகபோகங்களால் என்ன ப்ரயோஜனம்? வாழ்ந்துதான் என்ன ப்ரயோஜனம்? (1 – 32)

அர்ஜுனனின் புலம்பல்:

அர்ஜுனன் மனஸ் பற்றற்ற நிலைக்குப் போய் விட்டதால் இவ்வார்த்தைகளைப் பேசவில்லை. ராஜ்யப் பதவிகளும் அவற்றால் கிடைக்கக் கூடிய ஸுகங்களும் நிரந்தரமானவையல்ல என்று உணர்ந்து கொண்டு பேசிய வார்த்தைகளும் அல்ல இவை. மாறாக, யுத்தத்தில் வெற்றியையும் இழந்த ராஜ்யத்தையும் மிகத் தீவ்ரமாக நாடுபவனே அவன். மனஸ் தளர்ந்து இருக்கும் போது, தான் நாடியவற்றை மறுப்பது மநுஷ்ய இயல்பு. தன்னால் உழைப்பின் பாரத்தைத் தாங்க முடியாத போதும், மற்ற கவர்ச்சிகளைத் தவிர்த்துப் படிப்பில் மனஸைச் செலுத்த இயலாத போதும், சோம்பலை உதறித் தள்ள முடியாத போதும், 'படிப்பும் வேண்டாம், அதிக மதிப்பெண்களும் வேண்டாம், அதிக மதிப்பெண்கள் எடுத்தவர்கள் எதைக் கண்டனர்?' என்று புலம்பும் மாணவர்களைப் போலவும்; மேலதிகாரியுடன் ஏற்பட்ட ப்ரஸ்னை காரணமாக, மன உளைச்சலின் வேகத்தில், 'உன் வேலையும் வேண்டாம், அதனால் கிடைக்கக் கூடிய (தொலைபேசி , வண்டி போன்ற) ஸுகங்களும் வேண்டாம்', என்று வீராவேஸமாகப் பேசி விட்ட பிறகு, அதே போன்ற வேலையையும் ஸுகங்களையும் வேறு இடத்தில் நாடும் இளைஞர்களைப் போலவும்; ப்ரியமான ஒருவர் இறந்து விட்டதால் ஏற்பட்ட ஸோகத்தின் உச்சியில் 'கடவுளும் வேண்டாம், கோவிலும் வேண்டாம், பூஜை செய்துதான் என்ன ஃபலன்?' என்று புலம்பி, தனக்கு ப்ரியமான கடவுள் படங்களையும் விக்ரஹங்களையும் தூக்கி எறிந்து விடும் பக்தர்களைப் போலவும் பேசுகிறான் அர்ஜுனன்.

📖 ॐ 📖

एषामर्थे काङ्क्षितं(न्) नो राज्यं भोगाः(स्) सुखानि च ।
त इमेऽवस्थिता युद्धे प्राणांस्त्यक्त्वा धनानि च ।।
{अध्याय १ ~ श्लोक ३३}

ஏஷாமர்தே₂ காங்க்ஷிதம்(ந்) நோ ராஜ்யம் போ₄க₃ாஸ் ஸுக₂ானி ச.
த இமேऽவஸ்தி₂தா யுத்₃தே₄ ப்ராணாம்ஸ்த்யக்த்வா த₄னானி ச..
(அத்₄யாயம் 1 ~ ஶ்லோகம் 33)

யாருக்காக ராஜ்யத்தையும் போகங்களையும் ஸுகங்களையும் அடைய விரும்புகிறோமோ, அவர்கள் அனைவரும் தம் உயிர் மற்றும் செல்வத்தின் மீதுள்ள ஆஸையைத் துறந்து, இங்கு யுத்த களத்தில் அல்லவா நின்று கொண்டிருக்கின்றனர் !!. (1 – 33)

தன்னுடைய வாதங்களை ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் ஏற்க வேண்டும் என்பதற்காக வெவ்வேறு வழிகளில் முயற்சி செய்கிறான் அர்ஜுனன். ஆனால், அவனது வாதங்கள் அவனுக்கே ஏற்புடையவையாக இல்லை. அவ்வாறு இருந்திருந்தால் தன் கருத்திற்குப் பிறருடைய ஆதரவை நாடி இருக்க மாட்டான். எதுவும் பேசாமல் யுத்த களத்தில் இருந்து வெளியேறி இருப்பான். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய மௌனமும் கேலி கலந்த புன்னகையும் அவருடைய ஆதரவின்மையைப் பறைஸாற்றியதால் மேலும் குழம்பிய அர்ஜுனன் பேசியதையே மீண்டும் மீண்டும் பேசுகிறான். முன்னுக்குப் பின் முரணாகப் பேசுகிறான்.

இன்பத்தையும் துன்பத்தையும் தன்னவர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்வதே மநுஷ்யனின் ஸ்வபாவம். ஒரு அழகான வீடு கட்டினாலும், புதிய வண்டி வாங்கினாலும், ஏன், ஒரு புதிய உடை உடுத்தினாலும் கூட, அதைத் தன்னவர்கள் பார்த்துப் பாராட்ட வேண்டும் என்று எதிர்ப்பார்ப்பான். பகிர்ந்து கொள்ள யாரும் இல்லை என்றால் அதுவே வருத்தத்திற்கான காரணமாகி விடும். துன்பத்திலும் இவ்வாறுதான். சிறு குழந்தை கீழே விழும் போது, யாரும் பார்க்கவில்லை என்றால் அழாது. ஆனால், அன்னை அருகில் இருந்தால் அடி அதிகமில்லை என்றாலும் அழுதிடும். குழந்தை மட்டுமல்ல. பல பெரியவர்களும் வாழ்க்கையில் தாம் என்றோ அநுபவித்த கஷ்டங்களை நீட்டி முழக்கி விளக்குவதை நாம் பார்த்திருப்போம். ஆனால், இவையெல்லாம் அஹங்காரத்தை த்ருப்திப்படுத்தும் முயற்சிகளே. தான் செய்ததை, தான் மட்டும் ஸாதித்ததை, தன்னுடைய ஈடில்லா ஆற்றல் மூலம் ஸாதித்ததை போற்றிட, தன் ஆட்கள் வேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பதும் அஹங்காரத்திற்குத் தீனி போடுதலே ஆகும். அப்படி பாராட்டப்படும்போது, 'நான் என்ன செய்தேன். எல்லாம் அவன் செயல்', என்று பணிவாக நடிப்பதும் அஹங்காரத்தை த்ருப்திப்படுத்தும் செயலே.

''நான் யுத்தத்தில் வெற்றி பெற்று, ராஜ்யத்தை மீட்டு, ஸகல போகங்களுடன் வாழ்வதைப் பார்த்துப் போற்றிட என்னவர்கள் யாரும் இல்லை என்றால் என்ன ஃபலன்? என்னவர்கள் அத்தனை பேரும் தமது உயிரைத் துறக்கத் தயாராக இந்த யுத்தக்களத்தில் நிற்கின்றனரே. இவர்களைக் கொன்று நான் ராஜ்யத்தைப் பெற வேண்டுமா?'' என்கிறான். இப்பொழுதுதான் வெற்றி வேண்டாம், ராஜ்யம் வேண்டாம் என்று சொன்னவன் , ''யுத்தத்தில் நான்தான் வெல்வேன், ராஜ்யத்தை மீட்டு ஸகல போகங்களையும் அடைந்திடுவேன். ஆனால், என்னவர்கள் இல்லாமல் இவற்றை அநுபவிப்பது எங்ஙனம்?'' என்கிறான்.

'எனக்கு வெற்றி வேண்டாம், ராஜ்யம் வேண்டாம், ஸுகங்கள் வேண்டாம்', என்று பற்றற்றவன் போல் பேசும் போதும் அஹங்காரம்; 'நான் யுத்தத்தில் வெற்றி பெற்று ராஜ்யத்தையும் ஸுகங்களையும் அடைந்திடுவேன்', எனும் போது ஆற்றலைப் பற்றிய அஹங்காரம்; 'நான் போரில் வெற்றியையோ ராஜ்யத்தையோ நாடுவது எனக்காக இல்லை. இவர்களுக்காகவே. இவர்களுடைய மகிழ்ச்சிக்காக. நான் வெற்றி பெறுவதைப் பார்த்து இவர்கள் மகிழ்வார்கள்'. 'நான் ராஜாவாகி, ஸுக போகங்களுடன் வாழ்வதைப் பார்த்து இவர்கள் ஆனந்தம் அடைவார்கள்', என்று சொல்லும் போது ஸ்வயநலமில்லாதவன், பணிவுள்ளவன், பண்பாளன் என்ற அஹங்காரம் வெளிப்படுகிறது. இவை அனைத்தும் பொய்யானவை, உண்மையல்ல என்பதை ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் உணர்ந்திருந்ததால் அவருடைய மௌனமும் கேலிப்புன்னகையும் தொடர்ந்தன.

📖 ॐ 📖

आचार्याः(फ्) पितरः(फ्) पुत्रास्तथैव च पितामहाः । मातुलाः(श्) श्वशुराः(फ्) पौत्राः(श्) श्यालाः(स्) सम्बन्धिनस्तथा ।।
एतान्न हन्तुमिच्छामि घ्नतोऽपि मधुसूदन । अपि त्रैलोक्यराज्यस्य हेतोः(ख्) किं नु महीकृते ।।
{अध्याय १ ~ श्लोक ३४, ३५}

ஆசார்யா:(ஃப்) பிதர:(ஃப்) புத்ராஸ் ததை₂வ ச பிதாமஹாஹா.
மாதுலா:(ஶ்) ஶ்வஶுரா:(ஃப்) பௌத்ரா:(ஶ்) ஶ்யாலா:(ஸ்) ஸம்ப₃ந்தி₄னஸ்தத₂ா..
ஏதாந்ந ஹந்துமிச்ச₂ாமி க்₄நதோऽபி மது₄ஸூதன.
அபி த்ரைலோக்யராஜ்யஸ்ய ஹேதோ:(க்₂) கிம் நு மஹீக்ருதே..
(அத்₄யாயம் 1 ~ ஶ்லோகம் 34, 35)

ஆசார்யர்கள், பித்ருக்கள், புதல்வர்கள், பாட்டனார்கள், மாமன்மார்கள், மாமனார்கள், மைத்துனர்கள் மற்றும் இங்கு கூடியுள்ள அனைத்து உறவினர்களில் எவரையும் (அவர்கள் என் மீது தாக்குதல் நடத்தினாலும்.) நான் கொல்ல விரும்பவில்லை. ஹே மதுஸூதனா! மூவுலகின் ராஜ்யங்கள் கிடைப்பதாக இருந்தாலும் அவர்களைக் கொல்ல விரும்பாத நான், கேவலம் பூமியின் சிறு துண்டிற்காகக் கொல்வேனா? (1 – 34, 35)

மது என்ற ராக்ஷஸனைக் கொன்றதால் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுக்கு மதுஸூதனன் என்றொரு பெயர் உண்டு. மதுஸூதனன் என்ற பெயரை இவ்விடத்தில் பயன்படுத்திய அர்ஜுனன் என்ன சொல்ல விரும்புகிறான்? 'ராக்ஷஸனை நீ கொன்றது ஸரியே. ராக்ஷஸன் கொல்லப்பட வேண்டியவன். ஆனால், ஆசார்யர்களும் பித்ருக்களும் புதல்வர்களும் பாட்டனார்களும் மாமன்மார்களும் மாமனார்களும் மைத்துனர்களும் மற்ற உறவினர்களும் கொல்லப்பட வேண்டியவர்களா? நான்தான் அவர்களைக் கொல்ல விரும்பும் அளவிற்கு மோஸமானவனா?' என்ற அர்ஜுனன், அடுத்துக் கூறிய வசனங்கள் மூலம் தன்னை மேலும் உயர்த்திக் கொள்ள முயல்கிறான். 'என்னைத் தாக்க விரும்பி, ஆயுதமேந்தி நிற்பதன் மூலம் அவர்கள் எத்தகையவர்கள் என்பது நமக்குத் தெரிகிறது. ஆனால், நான் அத்தகையவனா? அவர்கள் என்னைத் தாக்கவே செய்தாலும், நான் திருப்பித் தாக்க விரும்பவில்லை. மேலும், மூன்று உலகங்களின் ராஜ்யத்தை எனக்கு அளித்தாலும், நான் இவர்களைக் கொல்ல விரும்பாத போது, கேவலம் பூமியில் சிறு துண்டு ராஜ்யத்திற்காகக் கொல்வேனா?' என்று சொல்லித் தனது வாதத்திற்கு வலிமை சேர்க்க விரும்புகிறான். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனோ புன்னகை மாறாமல், அர்ஜுனனுடைய வாதங்களை மட்டுமல்லாமல், அவனுடைய குழம்பிய மனஸையும் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான்.

📖 ௐ 📖

निहत्य धार्तराष्ट्रान्नः(ख) का प्रीतिः(स) स्याज्जनार्दन ।
पापमेवाश्रयेदस्मान् हत्वैतानाततायिनः ।।
{अध्याय १ ~ श्लोक ३६}

நிஹத்ய த$_4$ார்தராஷ்ட்ரான்ன:(க்$_2$) கா ப்ரீதி:(ஸ்) ஸ்யாஜ்ஜநார்த$_3$ன.
பாபமேவாஶ்ரயேத$_3$ஸ்மான் ஹத்வைதாநாததாயினஹ..
(அத்$_4$யாயம் 1 ~ ஶ்லோகம் 36)

ஹே ஜனார்தன! த்ருதராஷ்ட்ரப் புதல்வர்களைக் கொல்வதால் நமக்கு என்ன மகிழ்ச்சி கிடைத்து விடப்போகிறது? இந்த பயங்கரவாதிகளைக் கொல்வதால் நம்மைப் பாபமே வந்தடையும். (1 – 36)

வஸிஷ்ட ஸ்ம்ருதி பயங்கரவாதியை இவ்வாறு வர்ணிக்கிறது. 'தீ வைப்பவன், விஷம் கொடுப்பவன், கையில் ஆயுதம் ஏந்தியவன் (கொல்லத் தயங்காதவன்), பணத்தைக் கொள்ளை அடிப்பவன், நிலத்தை அபஹரிப்பவன், பெண்ணை அபஹரிப்பவன் ஆகிய ஆறு வகையினரும் பயங்கரவாதிகள்'. (இந்த வர்ணனையில் இன்றைய இஸ்லாமிய பயங்கரவாதிகளை பொருத்திப் பாருங்கள்!!) துர்யோதனனும் அவனது கூட்டாளிகளும் இந்த ஆறு வகை பயங்கரவாதச் செயல்களையும் செய்தவர்கள் அல்லவா?பாண்டவர்களை அரக்கு மாளிகையில் தங்க வைத்து, மாளிகைக்குத் தீ மூட்டினர். பீமனுக்கு விஷம் கொடுத்துக் கொல்ல முயன்றனர். வனவாஸத்தின் போது ஆயுதம் ஏந்தி, பாண்டவர்களைக் கொல்ல முயன்றனர். இன்று ஸேனையைத் திரட்டி நிற்கின்றனர். பாண்டவர்களுடைய ராஜ்யத்தையும் செல்வத்தையும் அபஹரித்தனர். ஸபையில் துகில் உரிக்க முற்பட்டு, த்ரௌபதியை அபமானப்படுத்த முயன்றனர். வனவாஸத்தின் போது த்ரௌபதியைக் கடத்திச் செல்ல முயன்றனர். அதனால், 'துர்யோதனாதிகள் பயங்கரவாதிகளே. கொல்லத் தக்கவரே. எனினும், இவர்களைக் கொல்வதால் நமக்கு மகிழ்ச்சி எதுவும் கிடைத்து விடாது என்பது மாத்ரமல்ல. நம்மைப் பாபமே வந்தடையும்', என்றொரு புதிய வாதத்தை முன் வைக்கிறான் அர்ஜுனன். (பாராளுமன்றத்தில் குண்டு வைத்தவனை ஆதரித்துப் பேசிடும் இன்றைய Secular அரஸியல்வாதிகளைப் போல பேசுகிறானோ அர்ஜுனன்?)

📖 ௐ 📖

तस्मान्नार्हा वयं हन्तुं धार्तराष्ट्रान्स्वबान्धवान् ।
स्वजनं हि कथं हत्वा सुखिनः(स) स्याम माधव ।।
{अध्याय १ ~ श्लोक ३७}

தஸ்மாந்நார்ஹா வயம் ஹந்தும் த₄ார்தராஷ்ட்ரான் ஸ்வபா₃ந்த₄வான்.
ஸ்வஜனம் ஹி கத₂ம் ஹத்வா ஸுகி₂னஸ் ஸ்யாம மாத₄வ..
(அத்₄யாயம் 1 ~ ஶ்லோகம் 37)

ஆகவே, நம்முடைய உறவினர்களான த்ருதராஷ்ட்ரக் குமாரர்கள் நம்மால் கொல்லப் படுவது ஸரி அல்ல. ஸ்வந்த மநுஷ்யர்களைக் கொன்று, ஸுகத்தை அடைவது எங்ஙனம்? (1 – 37)

சொன்னதையே மீண்டும் சொல்கிறான் அர்ஜுனன். ஆங்க்லத்தில் சிறுவர்களுக்குச் சொல்லப் படும் பல கதைகளில் கதாநாயகனான சிறுவன், Witch எனப்படும் ஶூன்யக்காரியைக் கொன்று விட்டு, அதன் பின்னர் ஸுகமாக வாழ்ந்ததாக வரும். கொடுமையானவர்தான் என்றாலும் அவரைக் கொன்ற பின் எவ்வாறு ஸுகமாக இருந்திட முடியும்? இங்கோ அனைவரும் பந்துக்கள். பந்துக்களைக் கொன்ற பின், நாங்கள் எவ்வாறு ஸுகமாக இருந்திட முடியும்?' என்பதே அர்ஜுனனின் கேள்வி.

📖 ॐ 📖

यद्यप्येते न पश्यन्ति लोभोपहतचेतसः । कुलक्षयकृतं(न) दोषं मित्रद्रोहे च पातकम् ।।
कथं(न) न ज्ञेयमस्माभिः(प) पापादस्मान्निवर्तितुम् । कुलक्षयकृतं(न) दोशं प्रपश्यद्भिर्जनार्दन ।।
{अध्याय १ ~ श्लोक ३८, ३९}

யத்₃யப்யேதே ந பஶ்யந்தி லோபே₄ாபஹத சேதஸஹ.
குலக்ஷயக்ருதம்(ந்) தே₃ாஷம் மித்ர த்₃ரோஹே ச பாதகம்..
கத₂ம்(ந்) ந ஜ்ஞேயமஸ்மாபி₄:(ஃப்) பாபாத₃ஸ்மாந்நிவர்திதும்.
குலக்ஷயக்ருதம்(ந்) தே₃ாஷம் ப்ரபஶ்யத்₃பி₄ர்ஜநார்த₃ன..
(அத்₄யாயம் 1 ~ ஶ்லோகம் 38, 39)

ஹே ஜனார்தன! குலத்தின் நாஶம் செய்வதாலும், பந்துக்களுடன் வெறுப்பு வளர்ப்பதாலும் ஏற்படக்கூடிய மஹாபாதகத்தை, பேராஶையால் குருடர்களாகி விட்ட அவர்களால்தான் பார்க்க முடியவில்லை என்றால் இதைத் தெளிவாக அறிந்திருக்கும் நாங்கள் இத்தகைய பாபத்திலிருந்து விலகலாம் அல்லவா? (1 – 38, 39)

தன்னைப் பற்றி உயர்வாகப் பேசிக் கொள்வது ஒரு வழி. பிறரைத் தாழ்த்துவதன் மூலம் தன்னை உயர்த்திக் கொள்ள முயல்வது மற்றொரு வழி. அர்ஜுனன் இரு வழிகளையும் பின்பற்றுகிறான்.

மநுஷ்யனின் ஆறு வைரிகளில் (எதிரிகளில்) ஒன்று லோபம் அல்லது பேராஶை. காமம், க்ரோதம், மோஹம், மதம் மற்றும் மாத்ஸர்யம் இவை மற்ற ஐந்து வைரிகள். இவை ஆறும் மநுஷ்யனின் பார்வையை, அதாவது சிந்தனையை மறைத்து அவனைக் குருடனாக்கும்.

இந்த்ரப்ரஸ்தம் மாத்ரம் இல்லை. ஹஸ்தினாபுர ராஜ்யமும் துர்யோதனனுக்கு ஸ்வந்தமானது இல்லை. பாண்டவர்கள் வளர்ந்து பெரியவர்களாகும் வரை, குருட்டு ராஜன் த்ருதராஷ்ட்ரன் பொறுப்பில் ஒப்படைக்கப் பட்டிருந்தது. துர்யோதனனின் அடாவடித்தனத்தின் விளைவாக, ராஜ்யம் பிளக்கப் பட்டது. ஹஸ்தினாபுர ராஜ்யம் துர்யோதனன் வஶமானது. பாண்டவர்கள் தமக்குக் கிடைத்த ஆரண்யப்ரஸ்தம் என்ற வறண்ட பூமியை வளப்படுத்தி, இந்த்ரப்ரஸ்தம் என்ற பெயருடன் சிறந்ததொரு ராஜ்யத்தை ஸ்தாபித்தனர். சூதாட்டம் மூலம் அந்த ராஜ்யத்தையும் பறித்துக் கொண்டான் துர்யோதனன். பாண்டவர்களுக்கு உரிமையானதைத் திருப்பி அளிக்க மறுத்ததுடன், அவர்களுக்கு எதிராக யுத்தம் அறிவித்து, அவர்களை அழித்து விட பெரும் ஸைன்யம் திரட்டி நிற்கிறான். 'பேராஶை துர்யோதனாதிகளின் கண்களை மறைப்பதால், இது வரை செய்த செயல்களாலும் இப்போது செய்ய

இறங்கி இருக்கும் 'ஸஹோதரர்களுடன் யுத்தம்' என்ற வஞ்செயலாலும் ஏற்படக் கூடிய மாபாதகத்தை அவர்களால் பார்க்க முடியவில்லை', என்பது அர்ஜுனனின் வாதம்.

'ஆனால், நாம் அவர்களைப் போல் அல்லவே! பாப புண்யங்களை அறிந்தவர்கள். இந்நிலையில் நாம் பாபச் செயலிலிருந்து விலகிக் கொள்வது தானே சிறப்பு. சிந்தனை செய்யும் ஆற்றலை இழந்து விட்ட ஒருவன் (உதாஹரணத்திற்கு மது போதையில் இருப்பவன்) நமக்கிழைக்கும் கொடுமைகளுக்குப் பழி வாங்குதல் நமக்கு அழகல்லவே! ஆகவே, யுத்த பூமியிலிருந்து வெளியேறுவதுதான் பாண்டவர்கள் செய்யக் கூடிய சிறந்த செயல். அதாவது, தாம் சிந்தனை செய்யும் ஆற்றலை இழக்கவில்லை என்பது மட்டுமல்ல. எது ஸரி என்பதைச் சிந்தித்தறிந்து அதையே செய்யக் கூடியவர்கள்', என்கிறான் அர்ஜுனன். தன்னுடைய வாதங்களுக்கு ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் ஆதரவைப் பெற்றிட அர்ஜுனன் செய்திடும் முயற்சி தொடர்கிறது.

🕮 ௐ 🕮

कुलक्षये प्रणश्यन्ति कुलधर्माः(स्) सनातनाः ।
धर्मे नष्टे कुलं(ङ्) कृत्स्नमधर्मोऽभिभवत्युत ।।
{अध्याय १ ~ श्लोक ४०}

குலக்ஷயே ப்ரணஶ்யந்தி குலத$_4$ர்மாஸ் ஸநாதனாஹா.
தர்மே நஷ்டே குலம்(ங்) க்ருத்ஸ்நமத$_4$ர்மோபி$_4$ப$_4$வத்யுத..
(அத்$_4$யாயம் 1 ~ ஶ்லோகம் 40)

குலம் அழிவதால் காலங்காலமாக இருந்து வந்துள்ள குலதர்மங்கள் அழிந்து விடும். தர்மம் அழிந்தால் (எஞ்ஜியுள்ள) குலத்தில் அதர்மத்தின் ஆட்சி ஓங்கும். (1 – 40)

அடுத்த சில ஶ்லோகங்களில் அர்ஜுனன் தனது வாதத்திற்கு ஒரு தத்வ முலாம் பூச முயல்கிறான்.

குருக்ஷேத்ர யுத்தத்தில் போரிட வேண்டி, பதினெட்டு அக்ஷௌஹினிகள் அணி வகுத்து நிற்கின்றன. யுத்தம் நடந்தால் பேரழிவு ஏற்படும் என்பது உறுதி. குலத்தைத் தழைக்க வைக்கவல்ல ஆண்மக்கள் லக்ஷக்கணக்கில் இறந்து போவர். விளைவாக எண்ணற்ற குலங்கள் அழிந்து போகும். இளைஞர்கள் மட்டுமல்லாது மூத்தோரும் இப்போரில் பங்கேற்க சித்தமாக நிற்கின்றனர். குலங்களுக்கு வழிகாட்டிகளாகவும் பாரம்பர்யங்களைக் கற்றுத் தருபவர்களாகவும் தத்தம் குலத்தில் தர்மங்களை நிலைநாட்டுபவர்களாகவும் விளங்கும் இம்முதியோர்களும் இப்போரில் லக்ஷக்கணக்கில் இறந்து போவர். இதனால் பல தலைமுறைகளாக அக்குலங்கள் பின்பற்றி வந்த தர்மங்கள் அழிந்து போகும். தர்மம் அழிந்தால் அதர்மம் ஓங்குவது என்பது உறுதியாகி விடும் அல்லவா?

🕮 ௐ 🕮

अधर्माभिभवात्कृष्ण प्रदुष्यन्ति कुलस्त्रियः ।
स्त्रीषु दुष्टासु वार्ष्णेय जायते वर्णसङ्करः ।।
{अध्याय १ ~ श्लोक ४१}

அத$_4$ர்மாபி$_4$ப$_4$வாத் க்ருஷ்ண ப்ரது$_3$ஷ்யந்தி குலஸ்த்ரியஹ.
ஸ்த்ரீஷு து$_3$ஷ்டாஸு வார்ஷ்ணேய ஜாயதே வர்ணஸங்கரஹ..
(அத்$_4$யாயம் 1 ~ ஶ்லோகம் 41)

ஹே க்ருஷ்ண! அதர்மம் பெருக்கெடுத்தால், குலப்பெண்கள் நடத்தைக் கெட்டுப் போவார்கள். பெண்கள் நடத்தைக் கெட்டுப் போனால், வர்ணக் கலப்பு உண்டாகி விடும். (1 – 41)

வர்ணக்கலப்பு. பெண்கள் கெட்டலைவர்:

நமது நாட்டில் தனி மநுஷ்யன், குடும்பம் மற்றும் ஸமுதாயம் என்ற மூன்றும் உயிருள்ள அமைப்புகள். தனி மநுஷ்யனின் உரிமைக்கும் குடும்ப அல்லது ஸமுதாய நலனுக்கும் இடையே முரண்பாடு வரும் போது தனி மநுஷ்யன் தனது உரிமையைத் தள்ளி வைக்கிறான். அதே போல், குடும்ப உரிமையும் ஸமுதாய நலனும் முரண்படும் போது குடும்பம் ஸமுதாய நலனை முன் வைத்துத் தனது உரிமையைத் தள்ளி வைத்திடும். தர்மத்தை நிலை நாட்டுவதில் ஸமுதாயத்தின் பங்கு பெரும்பங்கு. இதற்கு எதிர்மாறாக மேலை நாடுகளில், குறிப்பாக அமெரிக்காவில் தனி மநுஷ்யன் மட்டுமே இருக்கிறான். குடும்பமும் ஸமுதாயமும் கிடையாது. அதனால் அங்கு தனி மநுஷ்ய உரிமையே ஸர்வோபரி. தனி மநுஷ்யன் எதையும், எந்நேரமும், எங்கும், எவ்வழியிலும் செய்யலாம். தடையேதும் கிடையாது. அரஸு, சட்டம் என்ற அமைப்புகள் மூலம் தனி மநுஷ்யனைக் கட்டுப்படுத்திடும் ஒரே முயற்சி உள்ளது. ஸர்வாதிகார, கம்யூனிஸ நாடுகளில் இம்முயற்சி பலவந்தமாகவும் ஜனநாயக நாடுகளில் பலஹீனமாகவும் இருக்கிறது.

‘இந்த யுத்தத்தின் விளைவாக ஆயிரக்கணக்கில் விதவைகள் உருவாவர். ஸமுதாயத்தின் சீரமைப்புக் கெட்டு விடும். தர்மம் அழியும் போது காமம் தலைதூக்கும். காமத்திற்கு விளைவுகளைப் பற்றிக் கவலையில்லை. கலாசாரம், தர்மம், ஸமுதாய உயர்வு போன்றவை காமத்தின் முன் அர்தமற்றதாகி விடும்’. இதுவே அர்ஜுனனின் வாதம்.

இவ்வாதம் தர்கரீதியாக ஸரியாக இருந்தாலும் அர்ஜுனன் இதைச் சொல்வதன் நோக்கம் ஸமுதாயத்தைப் பற்றிய அக்கறையாக இல்லாமல் அவனுள் இருந்த பலஹீனமே. தன்னுடைய பலஹீனத்திற்கு ஸமுதாய நலன் என்ற கவசம் அணிவிக்க விரும்புகிறான்.

📖 ॐ 📖

सङ्करो नरकायैव कुलघ्नानां(ङ्) कुलस्य च ।
पतन्ति पितरोह्येषां(ँल) लुप्तपिण्डोदकक्रियाः ।।
{अध्याय १ ~ श्लोक ४२}

ஸங்கரோ நரகாயைவ குலக்₄நாநாம்(ங்) குலஸ்ய ச.
பதந்தி பிதரோஹ்யேஷாம்(ல்) லுப்தபிண்டோ₃தத₃கக்ரியாஹா..
(அத்₄யாயம் 1 ~ ஶ்லோகம் 42)

வர்ணக்கலப்பு குலத்தை அழித்தவர்களையும் குலம் முழுவதையும் நரகத்திற்கு அழைத்துச் செல்லும். (குலம் அழிந்து போனதால்) பிண்டமும் நீர்க்கடனும் கிடைக்காததால், அதாவது ஶ்ராத்தம், தர்பணம் செய்ய வம்ஶத்தில் யாரும் இல்லாததால், அக்குலத்தின் முன்னோர்களும் வீழ்ச்சி அடைவார்கள். (1 – 42)

குலநாஶம், முன்னோர்கள் நரகத்திற்கு வீழ்ச்சி:

‘இந்த யுத்தம் பார்வைக்கு உட்பட்ட இவுலகத்தில் மட்டும் அல்லாமல் மற்ற உலகங்களிலும் பயங்கர விளைவுகளை ஏற்படுத்தப் போகிறது’, என்கிறான் அர்ஜுனன். மநுஷ்யன் இறக்கும்போது தனது ஸ்தூல ஶரீரத்தை இங்கு விட்டு, ஸூக்ஷ்ம ஶரீரத்துடன் பித்ரு லோகத்திற்குச் செல்கிறான். இறந்தவருடைய அமைதிக்காகவும் உய்விற்காகவும் அவரது வம்ஶத்தவர் தர்பணமும் ஶ்ராத்தமும் செய்வது ஹிந்துக்களின் வழக்கம். இங்கு நாம் அளித்திடும் நீரும் சோற்றுப் பிண்டமும், பித்ரு லோகத்தில் உள்ள நமது முன்னோர்களைச் சென்றடையும். அவ்வுலகங்களில் அவர்களை உய்வித்திடும். இவை கிடைக்கப் பெறாதவர் வீழ்ச்சியடைவர்.

வம்ஶம் அழிந்து போனால் பித்ருக்கடன் செய்திட யாரும் இல்லாமல் போவர். தர்மம் குலைந்து அதர்மம் ஓங்கினால் வெறும் சோற்றுக்காகவும் ஸுகங்களுக்காகவும் வாழ்ந்திடும் மநுஷ்யர்களிடையே ஶ்ராத்தம் போன்றவற்றில் நம்பிக்கைக் குலைந்து பித்ருக்கடன் செய்யும் வழக்கம் மறைந்து போகும். மேலே குறிப்பிடப் பட்ட ரெண்டு காரணங்களால், எப்படியும் முன்னோர்கள் நீரும் பிண்டமும் கிடைக்கப் பெறாமல் வீழ்ச்சியடைவர்.

ஸரியான வாதம், ஆனால் தவறான நேரத்திலும், நேர்மையற்ற நோக்கத்துடனும். இதைப் புரிந்து கொண்டதால் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் மௌனமும் கேலிப்புன்னகையும் தொடர்ந்தன. அர்ஜுனனின் வாதமும் தொடர்ந்தது.

🕮 ॐ 🕮

दोषैरेतैः(ख्) कुलघ्नानां वर्णसंकरकारकैः। उत्साद्यन्ते जातिधर्माः(ख्) कुलधर्माश्च शाश्वताः ।।
उत्सन्न कुलधर्माणां मनुष्याणां(ञ्) जनार्दन । नरकेऽनियतं वासो भवतीत्यनुशुश्रुम ।।
{अध्याय १ ~ श्लोक ४३, ४४}

தோஷைரேதை:(க்$_2$) குலக்$_4$நாநாம் வர்ணஸங்கரகாரகைஹி.
உத்ஸாத்$_3$யந்தே ஜாதித$_4$ர்மா:(க்$_2$) குலத$_4$ர்மாஶ்ச ஶாஶ்வதாஹா..
உத்ஸன்ன குலதர்மாணாம் மநுஷ்யாணாம்(ஞ்) ஜநார்தன.
நரகேऽநியதம் வாஸோ பவதீத்யநுஶுஶ்ரும..
(அத்$_4$யாயம் 1 ~ ஶ்லோகம் 43, 44)

(குல நாஶத்தின் விளைவான) வர்ணக்கலப்பினால் ஏற்படும் தோஷங்களால் குல நாஶகர்களின் குல தர்மங்களும் ஜாதி தர்மங்களும் அழிந்து விடுகின்றன.
ஹே ஜனார்தனா! எவருடைய குல தர்மங்கள் அழிந்து விட்டனவோ, அவர்கள் நெடுங்காலம் வரை, நரக வாஸத்தை அநுபவிக்க வேண்டி இருக்கும் என்பது நாம் கேள்விப்பட்ட ஒன்றே. (1 – 43, 44)

அர்ஜுனனின் வாதங்கள் தொடர்கின்றன. ஆனால், வார்த்தைகள்தான் கிடைக்கவில்லை. வார்த்தைகளுக்குத் தடுமாறத் தொடங்கி விட்டான். 'இந்த யுத்தத்தின் விளைவால் நாம் அனைவரும் நரகத்தில் தள்ளப் படுவோம்', என்கிறான்.

கண்டதே காக்ஷீ, கொண்டதே கோலம் என்ற மனப்பான்மை இன்றைய ஸமுதாயத்தில் வளர்ந்து வருகிறது. 'நெறி கெட்ட வாழ்க்கை நரகத்திற்கு வழி வகுத்திடும்', என்று கூறினால், 'நரகத்தை யார் கண்டது?' என்ற எதிர்க் கேள்வி பிறக்கும். 'நரகம் கிடைப்பதானால் கிடைக்கட்டும். கிடைத்த பிறகு பார்த்துக் கொள்வோம்'. 'நெறி கெட்ட, ஆன்மீகமற்ற வாழ்க்கையால் , இன்றைய இன்பத்திற்கும் ஸுக வஸதிகளுக்கும் வழி கிடைக்கும் என்றால் தவறென்ன?' 'ஸுக போகங்களுடன் கூடிய இன்பமயமான இவ்வுலக வாழ்க்கைக்குத் தடையாக இருக்கும் தர்மங்களும் நெறிகளும் எங்களுக்கு வேண்டாம்', என்று வாதிடுவோர் ஸமுதாயத்தில் நிறைந்து விட்ட இன்றைய காலத்தில் அர்ஜுனனுடைய இந்த வாதம் முட்டாள்தனம் நிறைந்ததாகக் காணப் படும். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுக்கும் அவ்வாறே தோன்றியது, ஆனால் (முன்பே குறிப்பிட்டது போல்) வேறு காரணத்தினால்.

🕮 ॐ 🕮

अहो बत महत्पापं(ङ्) कर्तुं व्यवसिता वयम् । यद्राज्यसुखलोभेन हन्तुं स्वजनमुद्यताः ।।
यदि मामप्रतीकारमशस्त्रं शस्त्रपाणयः । धार्तराष्ट्रा रणे हन्युस्तन्मे क्षेमतरं भवेत् ।।
{अध्याय १ ~ श्लोक ४५, ४६}

அஹோ ப$_3$த மஹத்பாபம்(ங்) கர்தும் வ்யவஸிதா வயம்.
யத்$_3$ராஜ்யஸுக$_2$லோபே$_4$ன ஹந்தும் ஸ்வஜனமுத்$_3$யதாஹா..
யதி$_3$ மாமப்ரதீகாரமஶஸ்த்ரம் ஶஸ்த்ரபாணயஹ.
தா$_4$ர்தராஷ்ட்ரா ரணே ஹந்யுஸ்தன்மே க்ஷேமதரம் ப$_4$வேத்..
(அத்$_4$யாயம் 1 ~ ஶ்லோகம் 45, 46)

அந்தோ பரிதாபம்! நாம் மாபெரும் பாபம் செய்யும் முடிவோடு முனைந்து விட்டோம். ஏனெனில் , ராஜ்யம் மற்றும் ஸுகபோகத்தின் மேல் பேராசை கொண்டு நம்மவர்களையே, நம்

உறவினர்களையே கொல்லத் தயாராகி விட்டோம். அஸ்த்ர ஶஸ்த்ரங்களை தரித்த த்ருதராஷ்ட்ர மைந்தர்கள், எதிர்த்தாக்குதல் செய்யாது ஆயுதம் இன்றி நிற்கும் என்னைக் கொன்று விட்டாலும், அது எனக்கு மேன்மையே தரும். (1 – 45, 46)

அர்ஜுனனுடைய இந்தப் பேச்சு சிந்தனை செய்து பேசப் பட்டதல்ல. அவன் மனஸைக் கலவரமும் பயமும் சூழ்ந்த நிலையில் பேசத் தொடங்கினான். ஆதலால், கோர்வையற்றும் முன்னுக்குப் பின் முரணாகவும் பேசினான். அவ்வப்போது மனஸில் உதித்த வாதங்களை முன்வைத்தான். குழப்பம் என்னும் புயலால் மனஸ் களைத்துப் போனதாலும், வார்த்தைகள் வற்றிப் போனதாலும், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் ஸாதித்த மௌனம் அவனுள் இருந்த குழப்பத்தை மேலும் வளர்த்து விட்டதாலும், தனது வாதங்களை இந்த ஶ்லோகத்துடன் முடித்துக் கொண்டான்.

'நாம் மாபெரும் பாபத்தினைச் செய்ய முனைந்து விட்டோம். ராஜ்யம் மற்றும் ஸுகபோகத்தின் பேராசை நம்மை ஆட்டுவிக்கிறது. நம் ஸ்வந்தங்களையே கொல்லத் தயாராகி விட்டோம். நீயாவது எனக்கு ஆதரவாக வருவாய் என்று எதிர்ப்பார்த்தேன். என் பேச்சினை ஆமோதிக்காமல் நீயும் மௌனம் ஸாதிக்கிறாய். ஆனால், நான் ஆயுதங்களைத் துறந்து விட்டேன். எதிர்த் தாக்குதலும் செய்யப் போவதில்லை. இந்த யுத்தத்தைக் காட்டிலும், ஸ்வந்த பந்தங்களைக் கொல்வதைக் காட்டிலும், அஸ்த்ர ஶஸ்த்ரங்களை தரித்த துர்யோதனாதிகளால் ஒரு மான் வேட்டையாடப் படுவதைப் போல் நான் கொல்லப் படுவதே எனக்கு மேன்மை தரும்', என்று கூறியதுடன் அர்ஜுனன் தன் புலம்பலை முடித்துக் கொண்டான்.

(எறியப்பட்டுத் தாக்குவது அஸ்த்ரம். உதாஹரணம்: அம்பு, ஈட்டி, வேல் போன்றவை. கையில் ஏந்தியபடி எதிரியைத் தாக்க உதவிடும் ஆயுதம் ஶஸ்த்ரம் ஆகும். உதாஹரணம்: வாள், கதை போன்றவை. இந்நாட்களில் யுத்தங்கள் மநுஷ்ய ஆற்றலையும் வீரத்தையும் நம்பி நடத்தப் படாமல், யந்த்ரங்களை மாத்ரம் நம்பி நடத்தப் படுவதால் ஶஸ்த்ரங்களுக்கு அங்கு இடம் இல்லை. ஏவுகணைகள் {Missiles}, வெடிகுண்டுகள் {Bombs} என்று அஸ்த்ரங்கள் மாத்ரமே உ ண்டு.)

📖 ॐ 📖

सञ्जय उवाच
एवमुक्त्वार्जुनः(स्) सङ्ख्ये रथोपस्थ उपाविशत् ।
विसृज्य सशरं(ञ्) चापं शोकसंविग्नमानसः ।।
{अध्याय १ ~ श्लोक ४७}

ஸஞ்ஜய உவாச
ஏவமுக்த்வார்ஜுன:(ஸ்) ஸங்க்₂யே ரதே₂ாபஸ்த₂ உபாவிஶத்.
விஸ்ருஜ்ய ஸஶரம்(ஞ்) சாபம் ஶோகஸம்விக்₃ன மானஸஹ..
(அத்₄யாயம் 1 ~ ஶ்லோகம் 47)

ஸஞ்ஜயன் கூறினான். யுத்த க்ஷேத்ரத்தில் இவ்வாறு ஆழ்ந்த வருத்தத்துடன் பேசிய அர்ஜுனன் தன்னுடைய வில்லையும் அம்பறுவையும் உதறி விட்டு, ரதத்தின் மத்ய பாகத்தில் மனஸ் தளர்ந்த நிலையில் அமர்ந்து விட்டான். (1 – 47)

வருத்தம் மிகுந்த குரலில் பேசி முடித்த அர்ஜுனன் யுத்தம் வேண்டாம் என்ற தன் முடிவை அறிவித்து விட்டு, மனஸ் தளர்ந்த நிலையில் ரதத்தில் அமர்ந்து விட்டான். யுத்த க்ஷேத்ர நடவடிக்கைகளை நேர்முக வர்ணனை செய்து வரும் ஸஞ்ஜயனின் இவ்வார்த்தைகளுடன் கீதையின் முதல் அத்யாயம் நிறைவுற்றது.

📖 ॐ 📖

ॐ तत्सदिति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुन संवादेऽर्जुन विषाद योगो नाम प्रथमोऽध्यायः ।।

ௐ தத்ஸதி₃தி ஸ்ரீமத்₃ ப₄க₃வத்₃ கீ₃தாஸூபநிஷத்ஸு ப்₃ரஹ்மவித்₃யாயாம் யோக₃ஶாஸ்த்ரே ஸ்ரீக்ருஷ்ணார்ஜுன ஸம்வாதே₃ऽர்ஜுன விஷாத₃ யோகோ₃ நாம ப்ரத₂மோऽத்₄யாயஹ..

இத்துடன் ப்ரஹ்ம வித்யையும் யோகஶாஸ்த்ரமுமான ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை என்னும் உபநிஷதத்தில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுக்கும் அர்ஜுனனுக்கும் இடையே நடந்த உரையாடலின் 'அர்ஜுன விஷாத யோகம்' என்ற முதல் அத்யாயம் பூர்ணமானது.

ௐௐௐௐௐ **ஹரி: ஓம் தத் ஸத்** ௐௐௐௐௐ

அத்யாயம் 2

ஸாங்க்ய யோகம்

முன்னுரை

முழு பகவத் கீதையின் ஸாரம் ரெண்டாவது அத்யாயத்தில் உள்ளது என்று சொன்னால் மிகையாகாது. மனஸ் தளர்ந்து ரதத்தில் குலேந்து விட்ட அர்ஜுனனின் மனப்பான்மையை மாற்றுவதற்கு ஶ்ரீ க்ருஷ்ணன் செய்த சிறப்பு வைத்யமும் அதன் விளைவாக அர்ஜுனனிடம் ஏற்பட்ட மாறுதலும் முதல் சில ஶ்லோகங்களில் சொல்லப் பட்டுள்ளன. பதினொன்றுவது ஶ்லோகத்திலிருந்து ஶ்ரீ க்ருஷ்ணன் கீதையைச் சொல்லத் தொடங்குகிறார்.

ஶ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய திட்டம் அலாதியானது. வெளிப்படையாகத் தெரியும் அறிகுறிகளுக்கு வைத்யம் பார்த்திடாமல் அடியாழத்திலிருந்துத் தொடங்குகிறார். உலகில் பொதுவாக இவ்வாறு நடப்பதில்லை. நாம் அன்றாடம் ஸந்திப்பவை ஶரீரம் அல்லது மன ரீதியான ப்ரஶ்னைகள் மற்றும் குடும்பத்திலோ தொழிலிலோ வ்யாபாரத்திலோ ஏற்படும் ப்ரஶ்னைகள். நமது ப்ரஶ்னைகளைத் தீர்க்க முற்படும் போது, நமக்கு நாமே கேட்டுக் கொள்ள வேண்டிய கேள்வி இதுதான். ‘Cure’ வேண்டுமா அல்லது ‘Relief’ வேண்டுமா? ‘Cure’ என்பது கடின வழி, ஆனால், நிரந்தரத் தீர்வு. இதற்கு அதிக நேரமும் அதிக உழைப்பும் அதிக பொறுமையும் தேவை. ‘Relief’ என்பது ஸுலப வழி. ஆனால், தத்காலத் தீர்வு மாத்ரமே. இன்றைய உலகின் ஆலோசனை (counselling) சொல்பவர் எவரேனும் அர்ஜுனனை ஸந்தித்திருந்தால், ‘பரபரப்பான, கலவரமான சூழ்நிலையில் இத்தகைய படபடப்பும் நடுக்கமும் ஏற்படுவது ஸஹஜம் தான். நீ உன் மனஸை ஒரு நிலையில் வைத்துக் கொள்ள முயன்றிடு. அநாவஶ்யமான விஷயங்களைப் பற்றிச் சிந்தித்து, மனஸைச் சிதற விடாதே. இதே நிலை நீடித்தால் நீ பைத்யம் ஆகி விடுவாய்’, என்று ஆலோசனை வழங்கி இருப்பார். அவனுக்கு தூக்க மாத்ரை கொடுத்திருப்பார். இவர் ‘Relief’ஐத் தேடுகிறார். ஆனால், ஶ்ரீ க்ருஷ்ணன் விஶேஷமானவர் அல்லவா? அவருடைய முயற்சியும் விஶேஷமானது என்பதை ரெண்டாவது அத்யாயம் பளிச்சென்று வெளிப்படுத்திடும்.

மநுஷ்யனுடைய பயங்களில் அடிப்படையானது மரண பயம். மரண பயம் தெளிந்து விட்டால் மற்ற அனைத்து பயங்களும் ஸந்தேஹங்களும் நீங்கி விடும். மரண பயத்தைப் போக்கிடும் முயற்சியில் முதலில் ஆத்ம ஜ்ஞானத்தை போதிக்கிறார். பிறகு, எதிர்ப்பார்ப்புகளின்றி கடமைகளை ஆற்ற வேண்டிய அவஶ்யத்தை விளக்குகிறார். கடமைகளை ஆற்றும் போது ஸமநிலை கொண்ட உறுதியான மனஸ் அவஶ்யம் என்பதை விளக்குகிறார். மோக்ஷம் அல்லது ப்ரஹ்ம ஜ்ஞானத்தைப் பற்றிய விளக்கத்துடன் நிறைவு செய்கிறார். இந்த அத்யாயத்தில் ஜ்ஞான யோகம் உள்ளது. கர்ம யோகம் உள்ளது. பக்தி யோகம் உள்ளது. ஸந்யாஸ யோகமும் உள்ளது. ரெண்டாவது அத்யாயத்தின் விரிவான விளக்கமே மற்ற அத்யாயங்கள் எனலாம். அத்யாயத்திற்குள் செல்வோம் வாருங்கள் ...

ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ **ஹரி: ஓம் தத் ஸத்** ॐ ॐ ॐ ॐ

ॐ

ॐ श्री परमात्मने नमः

ஓம் ஶ்ரீ பரமாத்மனே நமஹ

अथ द्वितीयोऽध्यायः

அத₂ த்₃விதீயோऽத்₄யாயஹ

(ரெண்டாம் அத்யாயம்)

साङ्ख्य योगः

सञ्जय उवाच
तं(न्) तथा कृपयाविष्टमश्रुपूर्णाकुलेक्षणम् ।
विषीदन्तमिदं वाक्यमुवाच मधुसूदनः ।।
{अध्याय २ ~ श्लोक १}

ஸஞ்ஜய உவாச
தம்(ந்) தத₂ா க்ருபயாவிஷ்டமஶ்ருபூர்ணாகுலேக்ஷணம்.
விஷீத₃ந்தமித₃ம் வாக்யமுவாச மது₄ஸூத₃னஹ..
(அத்₄யாயம் 2 ~ ஶ்லோகம் 1)

ஸஞ்ஜயன் த்ருதராஷ்ட்ரனிடம் கூறினான்- கண்ணீர் நிரம்பிய கண்களுடன், இரக்கம் நிறைந்தவனாய், ஶோகத்துடன் கலங்கி நின்ற அர்ஜுனனைப் பார்த்து மதுஸூதனன் இவ்வாறு கூறினார். (2 – 1)

யுத்தம் வேண்டாம் என்று கூறித் தன் காண்டீவத்தை எறிந்து விட்டு, அர்ஜுனன் ரதத்தில் ஸாய்ந்து விட்டான் என்பதை முதல் அத்யாயத்தின் இறுதியில் பார்த்தோம் அல்லவா! கண்களில் கண்ணீருடனும், மனஸில் ஶோகத்துடனும் பரிதாபமாகக் கிடப்பவனைப் பார்த்து ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் பேசத் தொடங்குகிறான்.

இருவரிடையே உரையாடல் நடைபெறும் போது ஒருவர் பேச வேண்டும். மற்றவர் கேட்க வேண்டும். கேட்பதும் ஒரு செயல் ஆகும். மௌனமாக இருப்பதே கேட்பதாகாது. நம்மை ஸுற்றிலும் நடைபெறும் உரையாடல்கள் பலவற்றில் இருவரும் மாறி மாறி பேசுகின்றனர். ஆனால், ஒருவர் பேசும் போது மற்றவர் கேட்பதில்லை. பேசாமல் இருக்கிறார். அவரது பேச்சு நின்றவுடன், தான் பேச வேண்டியதைப் பற்றி நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார். அதனால், மிகுதியான பேச்சுக்கள் வெறும் வாந்தி எடுக்கப்பட்ட ஶப்தங்களாக, அர்தமற்றதாகவும் ஃபலனற்றதாகவும் இருக்கின்றன. ஆனால், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அர்ஜுனனுடன் அவ்வாறு பேச விரும்பவில்லை. தான் பேசுவதை அவன் கேட்க வேண்டும். கேட்டதன் விளைவாக அவன் மனஸில் உதித்திடும் எண்ணங்களைப் பேசவேண்டும். எழுந்திடும் கேள்விகளைக் கேட்க வேண்டும். அதற்கேற்ற மனநிலையை அவனுள் உருவாக்க விரும்புகிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். முடிவினை அறிவித்த ஒருவருக்குக் கூறப் படும் யோஜனைகள் அவனுள் இறங்காது, அவன் சிந்தனையை மூடிக் கொள்வதால். அர்ஜுனன் யுத்தம் புரிய மாட்டேன் என்ற தனது முடிவை அறிவித்திருந்தாலும் அவனது கண்களில் உருண்டோடிய கண்ணீர் அவனுள் இருந்த குழப்பத்தை வெளிப்படுத்தியது. அர்ஜுனனின் சிந்தனையைத் தூண்ட வேண்டும். குழப்பத்தைத் துடைக்க வேண்டும். அத்திஶையில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் செய்திடும் முயற்சியே அடுத்த ரெண்டு ஶ்லோகங்கள்.

ॐ

श्री भगवानुवाच
कुतस्त्वा कश्मलमिदं विषमे समुपस्थितम् । अनार्यजुष्टमस्वर्ग्यमकीर्तिकरमर्जुन ।।
क्लैब्यं मा स्म गमः(फ्) पार्थ नैतत्त्वय्युपपद्यते । क्षुद्रं हृदयदौर्बल्यं(न्) त्यक्त्वोत्तिष्ठ परन्तप ।।
{अध्याय २ ~ श्लोक २, ३}

ஸ்ரீ ப₄க₃வானுவாச
குதஸ்த்வா கஶ்மலமித₃ம் விஷமே ஸமுபஸ்தி₂தம்.
அநார்யஜுஷ்டமஸ்வர்க்₃யமகீர்திகரமர்ஜுன..
க்லைப்₃யம் மா ஸ்ம க₃ம:(ஃப்) பார்த₂ நைதத்த்வய்யுபபத்₃யதே.
க்ஷுத்₃ரம் ஹ்ருத₃யதௌ₃ர்ப₃ல்யம்(ந்) த்யக்த்வோத்திஷ்ட₂ பரந்தப..
(அத்₄யாயம் 2 ~ ஶ்லோகம் 2, 3)

ஸ்ரீ பகவான் உரைத்தார். ஹே அர்ஜுன! இந்த சிக்கலான ஸமயத்தில் உன்னிடம் இந்த மனச் சோர்வு (அழுக்கு) எங்கிருந்து வந்தது? இது ஆர்யனுக்கு உகந்ததல்ல. ஸ்வர்கத்தை அளிக்காது. இகழ்ச்சித் தரவல்லது.

பார்த்தனே! நபும்ஸகத் தன்மையை (அலித்தன்மையை) அடையாதே. வீர ஆண்மகனுன உனக்கு இது பொருத்தமானதன்று. இழிவான இந்த உள்ளத் தளர்ச்சியினே உதறித் தள்ளி விட்டு எழுந்து நில். பரந்தபனே (எதிரிகளை வீரம் என்னும் அக்னியால் வாட்டுபவனே). (2 – 2, 3)

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் அதிர்ச்சி வைத்யம் அர்ஜுனனுக்கு:

மென்மையாகத் தொடங்கிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் பேரிடியாக முழங்குகிறுர். அர்ஜுனன் தனது நீண்ட நாளைய நண்பனுக இருந்ததாலும், அவனைப் பற்றி நன்கு அறிந்திருந்ததாலும், இது அவனது ஸ்வபாவம் இல்லை என்பது ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுக்குத் தெரியும். அதனுல்தான், ‘இந்த மனச் சோர்வு எங்கிருந்து வந்தது?’, என்று கேட்கிறுர் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். அதாவது, ‘உன்னிடம் இயல்பாக இத்தகைய கோழைத்தனம் கிடையாது. இது வெளியிலிருந்து உன்னை வந்தடைந்துள்ளது’, என்று சொல்கிறுர் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

‘நீ ஒரு ஆர்யன். ஆர்யன் என்றுல் ஶ்ரேஷ்டன். மேன்மையானவன். உண்மை, தைர்யம், கண்ணியம் போன்ற உயர்ப்பண்புகளை மனஸ், வாக்கு, செயல் ஆகிய மூன்றுலும் கடைப்பிடிப்பவனே ஆர்யன். கோழைத்தனம் ஆர்யனுக்கு உகந்ததல்ல. எந்தக் கடுமையான சூழ்நிலையிலும் தடுமாறுமல், ஊக்கத்துடன் செயல்பட்டுச் சூழ்நிலையினை வெற்றி கொள்பவனே ஆர்யன்’, என்கிறுர் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். இந்தக் கோழைத்தனம் ஸ்வர்கத்தையும் தராது. க்ஷத்ரியன் யுத்தக்ஷேத்ரதில் இறந்து போனுல் ஸ்வர்கத்தை அடைவான். கோழைத்தனத்தில் யுத்தத்தில் பங்கெடுக்காதவனுக்கு ஸ்வர்கம் எவ்வாறு கிடைக்கும்? அதே போல், யுத்தக்ஷேத்ரத்திற்கு வந்து விட்டு யுத்தமிடாமல் வெளியேறுபவனுக்கு அவப்பெயர் அல்லவா கிடைக்கும்?

ஆணும் இல்லாது பெண்ணும் இல்லாது இருக்கும் நிலைதான் க்லைப்யம். பெண்ணின் நடை, ஆணின் குரல். ஆண் போன்ற உறுதியான ஶரீரம், பெண் போன்ற மென்மையான மனஸ். இவ்வாறிருப்பதை க்லைப்யம் அல்லது பேடித்தனம் அல்லது அலித்தனம் என்கிறேம். அக்காலத்தின் ஈடிணையற்ற வீரன் அர்ஜுனன். ஆண்மைக்கு லக்ஷணமாகத் திகழ்ந்தவன். பலப் போர்க்களங்களைக் கண்டவன். அனைத்திலும் வெற்றியையே கண்டவன். அவனைப் பார்த்து,‘பேடித்தனம் கொள்ளாதே, அலியைப் போல் நடந்து கொள்ளாதே’, என்று சொல்லப்பட்டால் எப்படி இருக்கும்? ஆம். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அவனுக்களித்த அதிர்ச்சி வைத்யம் இது. அர்ஜுனனை இவ்வார்த்தைகள் பேரிடியைப் போலத் தாக்கின. தெளிவான சிந்தனையுடன் உறுதியானதொரு முடிவினை எடுத்தவன் போலக் காக்ஷீ அளித்த அர்ஜுனன், ஒரு க்ஷணத்தில் நொறுங்கிப் போனுன். உண்மையில் வானளாவிய அஹங்காரத்துடன், ஆனுல், குழம்பிய மனஸுடன், ஸந்தேஹத்துடன் கூடிய முடிவே அவன் அறிவித்தது. நொறுங்கிய அர்ஜுனன் அடுத்து வரும் ஶ்லோகங்களில் புலம்புவதைக் கேளுங்கள். ஆனுல், இந்தப் புலம்பலுக்கும் முதல் அத்யாயத்தில் புலம்பியதற்கும் வித்யாஸம் உண்டு. இங்கு அவன் கொஞ்ஜம் கொஞ்ஜமாகக் கரைந்து, ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் பாதங்களில் ஶரணடைகிறுன். அவரது வழிகாட்டுதலை வேண்டுகிறுன். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் விரும்பியதும் இதைத்தானே. அப்போது கீதைப் பேசத் தொடங்குகிறுர் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

📖 ॐ 📖

अर्जुन उवाच
कथं भीष्ममहं सङ्ख्ये द्रोणं(ञ्) च मधुसूदन ।
इषुभिः(फ्) प्रति योत्स्यामि पूजार्हावरिसूदन ।।
{अध्याय २ ~ श्लोक ४}

அர்ஜுன உவாச
கத₂ம் பீ₄ஷ்மமஹம் ஸங்க்₂யே த்₃ரோணம்(ஞ்) ச மது₄ஸூத₃ன.
இஷுபி₄:(ஃப்) ப்ரதி யோத்ஸ்யாமி பூஜார்ஹாவரிஸூத₃ன..
(அத்₄யாயம் 2 ~ ஶ்லோகம் 4)

அர்ஜுனன் சொல்கிறுன். ஹே மதுஸூதன! பிதாமஹர் பீஷ்மரும் ஆசார்ய

த்ரோணரும் பூஜிக்கத் தக்கவரல்லவா? ஹே அரிஸூதன! (பகைவர்களை அழிப்பவனே) அவர்களை நான் அம்புகளால் தாக்கி, எவ்வாறு யுத்தம் புரிவேன்? (2 – 4)

ஶரணடைகிறான் அர்ஜுனன்:

அர்ஜுனன் இப்போது ஒரு கட்டாயத்தில் இருந்தான். யுத்தம் வேண்டாம் என்று தான் சொல்வது கோழைத்தனம் அல்லது பேடித்தனம் அல்ல. தர்மத்தின் அடிப்படையில்தான் என்று நிரூபிக்க வேண்டிய கட்டாயமே அது. அதனால், அவன் குரலில் அஹங்காரம் மங்கியது. வாதங்களில் தர்கம் மறைந்தது. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் ஹ்ருதயத்தைத் தொடும் முயற்சியில் இறங்குகிறான். உணர்ச்சி மேலோங்கக் கெஞ்சும் குரலில் பேசத் தொடங்கினான்.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை மதுஸூதன, அரிஸூதன என்று அழைக்கிறான் அர்ஜுனன். மது என்ற கொடுமையான ராக்ஷஸனையும் மற்ற எதிரிகளையும் வதைத்தவன் நீ. ஆனால், என் முன் நிற்பவர்கள் பூஜைக்கு உரியவர்கள். தந்தையை இழந்து வந்த என்னை எடுத்து வளர்த்தவர் பிதாமஹர் பீஷ்மர். ஆசார்ய த்ரோணரோ எனக்குக் கற்றுத் தந்தவர். தன் மகனுக்கும் ஸில வித்யைகளைக் கற்றுத் தரவில்லை. ஆனால், தன்னிடம் உள்ள அனைத்து வித்யையும் எனக்கு அளித்தவர். 'வில் வித்யையில் உனக்கு ஈடாக உலகில் வேறு யாரும் இருக்க மாட்டார்', என்று எனக்கு வரமளித்தவர். இவர்களை நான் எவ்வாறு அம்புகளால் தாக்குவேன்? இவர்களை எதிர்த்துப் பேசுவதும் எனக்குப் பாபம் என்றால் எதிர்த்துப் போரிடுவது எங்ஙனம்?

📖 ॐ 📖

गुरूनहत्वा हि महानुभावान् श्रेयो भोक्तुं भैक्ष्यमपीह लोके ।
हत्वार्थकामांस्तु गुरूनिहैव भुञ्जीय भोगान् रुधिरप्रदिग्धान् ।।
{अध्याय २ ~ श्लोक ५}

கு₃ரூநஹத்வா ஹி மஹாநுப₄ாவான் ஶ்ரேயோ பே₄ாக்தும் பை₄க்ஷ்யமபீஹலோகே.
ஹத்வார்த₄காமாம்ஸ்து கு₃ரூநிஹைவ பு₄ஞ்ஜீய பே₄ாக₃ான் ருதி₄ரப்ரதி₃க்₃த₄ான்
(அத்₄யாயம் 2 ~ ஶ்லோகம் 5)

மேன்மையான ஆசார்யர்களைக் கொல்வதை விட, பிக்ஷை எடுத்துக் கிடைக்கும் உணவை உண்பதே மேல். குருமார்களைக் கொன்று நான் அநுபவிக்கப் போகும் செல்வமும் ஸுக போகங்களும் ரக்தத்தில் தோய்ந்ததாகத்தானே இருக்கும்? (2 – 5)

பிதாமஹர் பீஷ்மரையும் ஆசார்ய த்ரோணரையும் மஹாநுபாவ என்கிறான் அர்ஜுனன். உயர்ந்த ஆத்மாக்கள் அவர்கள். தர்மத்திற்காக வாழ்ந்தவர்கள். வெறும் அதிகார ஆசைக்காக இவர்களைக் கொல்வது மிகப் பெரிய பாபம். க்ஷத்ரிய தர்மத்தில் பிக்ஷை எடுப்பதும் மஹா பாபம். க்ஷத்ரியன் பிக்ஷை அளிக்கலாமே அன்றி எடுக்கலாகாது.'பிக்ஷை எடுப்பதும் பாபம் என்னும் போது, நான் அந்தப் பாபத்தைச் செய்கிறேன். நான் இவர்களைக் கொல்லவில்லை என்றால் துர்யோதனனும் எங்களைத் தாக்க மாட்டான். எங்களுக்கு ராஜ்யம் கிடைக்காது. நாங்கள் பிக்ஷை எடுத்துப் பிழைத்துக் கொள்கிறோம்', என்கிறான் அர்ஜுனன். 'உன் கட்டளைக்கு இணங்கி நான் போரிட்டு, இவர்களைக் கொன்றால் எங்களுக்கு கிடைக்கப் போகும் செல்வமும் ராஜ்யத்தின் ஸுகபோகங்களும் இம்மஹாநுபாவர்களின் ரக்தத்தில் தோய்ந்ததாக அல்லவா இருந்திடும்?'

இங்கு ஸங்கடமானதொரு சூழ்நிலை உருவாகிறது. ஏதோ அர்ஜுனன் மஹாத்மாக்களைக் கொல்ல மறுத்து தர்மம் பேசுவதைப் போலவும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அவனை அந்யாயமாக, இந்த அதர்ம யுத்தத்திற்குத் தூண்டி விடுவதைப் போலவும் ஒரு காக்ஷீ தென்படுகிறது. பல பெரியவர்கள் இக்கருத்தைப் பேசுகின்றனர். ஒரு தீமை தீமையாகவே நம்முன் வந்தால் அதை அடையாளம் கண்டு அழிப்பது ஸுலபம். ஆனால், ஒரு தீமை நன்மையைப் போல வேஷமிட்டுக் கொண்டு வந்தால் அதை அழிப்பது இருக்கட்டும், அடையாளம் கண்டு கொள்வதே மிகக் கடினம். துறவி வேஷமிட்டு வந்த ராவணனிடம் ஸீதை ஏமாந்தாள். மஹர்ஷியைப் போல வேஷமிட்டு வந்த காலநேமியிடம் ஸஞ்ஜீவனி மூலிகையைக் கொண்டு வரச் சென்ற ஆஞ்ஜனேயர் ஏமாந்தார். இங்கு அர்ஜுனனிடம் கடமையைத்

தவிர்த்தல் என்ற தீமை அஹிம்ஸை என்ற நன்மையின் வேஷமிட்டு வந்துள்ளது. ஆனால், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனா ஏமாறுபவர்? அவருக்கு ஸிறு வயஸில் ஏற்பட்ட அநுபவம் ஒன்று உண்டு. தனது முலையில் விஷம் தாங்கி வந்த பூதனா (பூதகி) அன்பு நிறைந்த தாய் வேஷம் பூண்டு வரவில்லையா? குழந்தை ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுக்குப் பால் ஊட்ட விரும்பினாள் பூதனா. மற்ற அனைவரும் அவளது வேஷத்தில் மயங்கினர். அன்பு நிறைந்த அவளது வார்த்தைகளில் ஏமாந்தனர். ஆனால், குட்டி க்ருஷ்ணன் மாத்ரம் ஏமாறவில்லை. அவளது ஸ்தனத்திலிருந்து பாலையல்ல, உயிரையே குடித்தான்.

📖 ॐ 📖

न चैतद्विद्मः(ख) कतरन्नो गरीयो यद्वा जयेम यदि वा नो जयेयुः ।
यानेव हत्वा न जिजीविषामस्तेऽवस्थिताः(फ) प्रमुखे धार्तराष्ट्राः ।।
{अध्याय २ ~ श्लोक ६}

ந சைதத்$_3$வித்$_3$ம(க்$_2$) கதரந்நோ க$_3$ரீயோ யத்$_3$வா ஜயேம யதி$_3$ வா நோ ஜயேயுஹு.
யாநேவ ஹத்வா ந ஜிஜீவிஷாமஸ்தே஽வஸ்தி$_2$தா:(ஃப்) ப்ரமுகே$_2$ த$_4$ார்தராஷ்ட்ராஹா..
(அத்$_4$யாயம் 2 ~ ஸ்லோகம் 6)

யுத்தம் புரிவதா வேண்டாமா? இவ்விரண்டில் எது நமக்கு மேன்மை தரும் என்பது புரியவில்லை. யுத்தம் நடந்தால் நாம் அவர்களை வெல்வோமா அல்லது அவர்கள் நம்மை வெல்வார்களா என்பதும் தெரியவில்லை. எவரைக் கொன்று நாம் உயிர் வாழவும் விரும்ப மாட்டோமோ, அந்த த்ருதராஷ்ட்ர மைந்தர்களே நமக்கு எதிராக ஆயுதம் ஏந்தி நிற்கிறார்கள். (2 – 6)

இந்த ஸ்லோகத்தில் மேலும் இறங்கி வருகிறான் அர்ஜுனன். அவன் அறிவித்த முடிவு கரையத் தொடங்கிக் குழப்பம் மேலோங்கத் தொடங்குகிறது. அவன் எடுத்த நிலை யுத்தம் வேண்டாம் என்பதே. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் மௌனமாக இருந்தாலும் அவருடைய முகமும், கண்களும், மௌனமும் வெளிப்படுத்திய செய்தி தனக்கு ஆதரவாக இல்லை என்பது மட்டும் புரிந்தது. யுத்தமே தன்னுடைய ஆற்றலை முழுமையாக வெளிப்படுத்த ஒரு வாய்ப்பு என்பதே அர்ஜுனன் இந்நாள் வரைப் போற்றி வளர்த்த கருத்து என்பதாலும் குழப்பம் அதிகமானது.

இதற்கு முன் நடந்த பல யுத்தங்களிலும் துர்யோதனனுடைய கூட்டாளிகளைத் தோற்கடித்தவன் அர்ஜுனன். தற்போதைய குழப்பத்தில், 'நாம் ஜயிப்போமா அல்லது அவர்கள் ஜயிப்பார்களா என்பது தெரியவில்லை', என்று அர்ஜுனன் கூறிடும் போது தன்னுடைய ஆற்றலின் மீதே ஸந்தேஹம் கொண்டவனைக் காண்கிறோம். 'அவர்களைக் கொன்று நாம் உயிர் வாழவும் விரும்ப மாட்டோம்', என்று அர்ஜுனன் முடிவாக அறிவித்ததை நாம் சென்ற அத்யாயத்தில் கண்டோம். ஆனால், அவர்களோ நமக்கு எதிராக ஆயுதம் ஏந்தி நிற்கிறார்கள் என்று அலுத்துக் கொள்ளும் போது எதிர்மறையான எண்ணங்கள் அவனுள் நடத்தும் போராட்டமும் அதனால் விளைந்த குழப்பமும் வெளிப்படுகின்றன.

மனஸில் குழப்பமும் ஸந்தேஹமும் கேள்வியும் எழுந்தால்தான் வழிகாட்டுதலை நாடுவான் மநுஷ்யன். அவ்வழிகாட்டுதல் பூர்ணமாகக் கிடைத்திட வழிகாட்டுபவன், ஆசார்யன், குருவின் முன் பூர்ண ஸமர்பணம் அத்யாவஶ்யமாகிறது. அதையே செய்கிறான் அர்ஜுனன்.

📖 ॐ 📖

कार्पण्यदोषोपहतस्वभावः(फ) पृच्छामि त्वां(न्) धर्म सम्मूढचेताः ।
यच्छ्रेयः(स्) स्यान्निश्चतं ब्रूहि तन्मे शिष्यस्तेऽहं शाधि मां(न्) त्वां प्रपन्नम् ।।
{अध्याय २ ~ श्लोक ७}

கார்பண்ய தே$_3$ாஷோபஹத ஸ்வப$_4$ாவ:(ஃப்) ப்ருச்ச$_2$ாமி த்வாம் த$_4$ர்ம ஸம்மூட$_4$சேதாஹா.
யச்ச்$_2$ரேயஸ் ஸ்யாந் நிஶ்சிதம் ப்$_3$ரூஹி தந்மே ஶிஷ்யதே஽ஹம் ஶாதி$_4$ மாம் த்வாம் ப்ரபன்னம்..
(அத்$_4$யாயம் 2 ~ ஸ்லோகம் 7)

கோழைத்தனம் என்னும் ஹீன ஸ்வபாவத்தால் பீடிக்கப்பட்டு, எனது புத்தியும் மோஹத்தால் சூழப்பட்டுள்ளதால் தர்மம் எது, அதர்மம் எது என்று அறியாமல் இருக்கிறேன். உன்னிடம் கேட்கிறேன். எனக்கு நிஶ்சயமாக மேன்மை தரக் கூடியது எது என்பதைச் சொல். நான் உன்னுடைய ஶிஷ்யன். நின்னை ஶரண் அடைந்த எனக்கு வழிகாட்டிடு. (2 – 7)

இந்த ஶ்லோகத்தில் அர்ஜுனன் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் பாதங்களில் நெடுஞ்ஜாண்கிடையாக ஸமர்பணம் ஆவதைக் காண்கிறோம். எந்த ஒரு ஆசானும் இதைத்தானே விரும்புவான்? அர்ஜுனன் விறைப்பாக நின்றிருந்தால் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனால் எதுவும் பேசி இருக்க முடியுமா? அர்ஜுனனின் மனஸில்தான் அப்பேச்சு இறங்கி இருக்குமா?

மண் பொம்மைகள் செய்து சந்தையில் விற்றுப் பிழைத்த ஒருவர் இருந்தார். அவருக்கு ஒரு மகன் இருந்தான். தந்தையைப் பார்த்து மகனும் பொம்மைகள் செய்யத் ஆரம்பித்தான். அவனுடைய பொம்மைகளில் சில விற்றுப் போகும், அதுவும் குறைந்த விலையில். தந்தை மகனுடைய பொம்மைகளில் காணப்பட்டக் குறைகளைச் சுட்டிக் காட்டுவார். அவனுடைய செய்முறையில் திருத்தங்கள் சில செய்வார். மகனும் ஆர்வத்துடன் கேட்டுக் கொள்வான். நாட்கள் செல்லச் செல்ல, அவனுடைய பொம்மைகளும் சிறக்கத் தொடங்கின. அவனுடைய பொம்மைகளும் தந்தையின் பொம்மைகளுக்கு ஈடாக மிளிரத் தொடங்கின. அதே விலையில் விற்றும் போயின. ஒரு நாள், மகனுடைய பொம்மை தந்தையின் பொம்மையை விட அதிக விலையில் விற்றுப் போனது. இந்நாள் வரை தந்தையின் ஆலோசனைகளைக் கேட்டிடும் மகனது ஆர்வம் குன்றாமல் இருந்தது. இன்று அவனுள் அலக்ஷ்யம் தோன்றியது. அவனது காதுகள் மூடிக் கொண்டன. 'இனி நீ வளர மாட்டாய்', என்றார் தந்தை. தன்னுடைய ஆலோசனைகளை நிறுத்திக் கொண்டார்.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் சொன்ன கீதை மிகச் சிறப்பானதுதான் என்பதில் எள்ளளவும் ஸந்தேஹம் இல்லை. ஆனால், 'மோஹத்தால் சூழப்பட்டுள்ளேன்', என்று இங்கு சொல்லும் அர்ஜுனன் 'என் மோஹம் அழிந்தது', (18 – 73) என்று சொன்னான் என்றால், 'என்னால் நிலையாக நிற்கவும் முடியவில்லை', (1 – 30) என்று சொன்ன அர்ஜுனன் 'ஸ்திதோऽஸ்மி', அதாவது, 'நான் உறுதியாக இருக்கிறேன்', (18 – 73) என்று சொன்னான் என்றால் அது ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் சொன்ன கீதையின் மஹிமையால் என்பதை விட அர்ஜுனனின் ஸமர்பணத்தின் ஶக்தியால்தான் என்றால் மிகையாகாது. ஸமர்பணமான நிலையில்தான் காதுகளும் கண்களும் திறந்து இருக்கின்றன. ஸமர்பணமான நிலையில்தான் மனஸ் மற்றும் சிந்தனையின் வாஸல்கள் திறந்திருக்கும்.

📖 ॐ 📖

न हि प्रपश्यामि ममापनुद्याद् यच्छोकमुच्छोषणमिन्द्रियाणाम् ।
अवाप्यभूमावसपत्नमृद्धं राज्यं सुराणामपि चाधिपत्यम् ।।
{अध्याय २ ~ श्लोक ८}

ந ஹி ப்ரபஶ்யாமி மமாபநுத்₃யாத்₃ யச்சோ₂கமுச்சோ₂ஷணமிந்த்₃ரியாணாம்.
அவாப்யபூ₄மாவஸபத்நம்ருத்₃த₄ம் ராஜ்யம் ஸுராணாமபி சாதி₄பத்யம்..
(அத்₄யாயம் 2 ~ ஶ்லோகம் 8)

ஏனென்றால், பூமியில் தனதான்யங்கள் நிறைந்த, எதிரிகளே இல்லாத ராஜ்யம் கிடைத்தாலும், ஸ்வர்கத்தில் தேவர்கள் மீது ஆக்ஷி செய்யும் வல்லமை கிடைத்தாலும் கூட, எனது இந்த்ரியங்களை வரண்டுப் போகச் செய்யும் இந்த ஶோகத்தினை நீக்கக் கூடிய எதுவும் என் கண்களுக்குப் புலப்படவில்லை. (2 – 8)

அர்ஜுனனுடைய மனஸின் ஶோகம், நாடியது கிடைக்காததாலோ இருப்பதை இழந்ததாலோ அல்ல. ஸகல வைபவங்களும் நிறைந்த ராஜ்யத்தின் ஆக்ஷி கிடைத்தாலும், ஏன், ஸ்வர்கத்தின் தேவலோக ஆக்ஷியே கிடைத்தாலும் இந்த ஶோகம் நீங்கிடாது என்கிறான் அர்ஜுனன். இந்த ஶோகம் தனது இந்த்ரியங்களை எல்லாம் சுட்டெரிப்பதாகச் சொல்கிறான். ஆனால், அவனுக்குத் தனது இச்ஶோகத்தின் காரணம் புரியவில்லை. அதை நீக்கிடும் வழியும் தெரியவில்லை. அர்ஜுனனுடைய

வார்த்தைகளில் ஒரு அவஸரம் த்வனிக்கிறது. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய வழிகாட்டுதலை நாடிப் பெற்றிடும் மனநிலைக்கு முழுமையாக தயாராகி விட்டான் அர்ஜுனன்.

இத்தகைய அநுபவம் நமக்கும் கிடைத்திருக்கும். (அதிகம் சிந்திக்காதவர்க்கு இந்தப் ப்ரஸ்னை கிடையாது. மனஸில் ஒரு ப்ரஸ்னை ஏற்பட்டால், தீர்ந்திடும் வரை அது நம்மை நிம்மதியாக இருக்க விடாமல் அலைக்கழித்திடும். அப்ரஸ்னை தீர்ந்த பிறகு தான் மனஸ் அமைதி அடைந்திடும்.

📖 ॐ 📖

सञ्जय उवाच
एवमुक्त्वा हृषीकेशं(ङ्) गुडाकेशः(फ्) परन्तप ।
न योत्स्य इति गोविन्दमुक्त्वा तूष्णीं बभूव ह ।।
{अध्याय २ ~ श्लोक ९}

ஸஞ்ஜய உவாச
ஏவமுக்த்வா ஹ்ருஷீகேஸம்(ங்) குடாகேஸ:(ஃப்) பரந்தப.
ந யோத்ஸ்ய இதி கோவிந்தமுக்த்வா தூஷ்ணீம் பபூவ ஹ..
(அத்யாயம் 2 ~ ஶ்லோகம் 9)

ஸஞ்ஜயன் கூறுகிறான். ஹ்ருஷீகேஸனிடம் இவ்வாறு கூறிய அர்ஜுனன், 'நான் யுத்தம் புரிய மாட்டேன்', என்ற தனது முடிவை அறிவித்து விட்டு மௌனமாகி விட்டான். (குடாகேஸன் என்றால் தூக்கத்தை வென்றவன். பரந்தபன் என்றால் எதிரிகளைத் தன் வீரத்தால் வாட்டி வதைப்பவன்). (2 – 9)

த்ருதராஷ்ட்ரன் யுத்தத்தைத் தவிர்த்திடும் முடிவோடு ஸேனைகளைக் கலைந்து போகக் கட்டளையிடும் அதிகாரம் படைத்தவன். எதிரிகளை ஸாம்பலாக்கும் திறன் பெற்ற, பேராற்றல் மிகுந்த அர்ஜுனன் ஸாதாரணமாகவே வெல்லப்பட முடியாதவன். இன்று, அவன் உலகம் அனைத்திற்கும் அதிபதியான ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனைத் தஞ்ஜம் அடைந்து விட்டான். இந்நிலையில் அர்ஜுனன் கௌரவ ஸேனையை த்வம்ஸம் செய்வான் என்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. இந்த யுத்தத்தை நிறுத்திட த்ருதராஷ்ட்ரனுக்கு இதுவே கடைசி வாய்ப்பு என்று ஸஞ்ஜயன் நினைத்தான் போலும். ஆனால், புத்ர மோஹத்தில் குருடனாக இருந்த த்ருதராஷ்ட்ரன், ஸஞ்ஜயனின் சொற்கள் காதில் ஏறாத செவிடனாகவும் அல்லவா இருந்தான்!

📖 ॐ 📖

तमुवाच हृषीकेशः(फ्) प्रहसन्निव भारत ।
सेनयोरुभयोर्मध्ये विषीदन्तमिदं वचः ।।
{अध्याय २ ~ श्लोक १०}

தமுவாச ஹ்ருஷீகேஸ:(ஃப்) ப்ரஹஸந்நிவ பாரத.
ஸேனயோருபயோர்மத்யே விஷீதந்தமிதம் வசஹ..
(அத்யாயம் 2 ~ ஶ்லோகம் 10)

பரத வம்ஸத்தில் உதித்த த்ருதராஷ்ட்ரனே! இரு ஸேனைகளுக்கு மத்தியில் வருத்தப்பட்டு அழுது கொண்டிருக்கும் அர்ஜுனனைப் பார்த்து ஹ்ருஷீகேஸன் புன்னகை புரிந்தபடி பேசத் தொடங்கினார். (2 – 10)

ஒன்றை அழிக்க வேண்டுமானால் அதற்கு எதிர்மறையான வேறொன்று தேவை. தூய்மையான துணியே அழுக்கினை நீக்கிடும். காய்ந்த துணியே ஈரத்தைப் போக்கிடும். உஷ்ணத்தைக் குளிர்ச்சியால் அழிக்கலாம். அவ்வாறே ப்ரஸன்ன சித்தம் ஒன்றால்தான் மோஹம் அழிந்திடும். 'எனது மோஹத்தை நீக்கிட வழி காட்டிடு, க்ருஷ்ணா', என்று கேட்டுக் கொண்ட அர்ஜுனனுக்கு ப்ரஸன்ன சித்தம் மற்றும் ப்ரஸன்ன முகத்துடன் கீதையைச் சொல்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

ஶரண் அடைதல் என்றால் அதில் நிபந்தனை எதுவும் இருக்க முடியாது. 'நான் இந்த கார்யத்தைச் செய்ய முடிவெடுத்திருக்கிறேன். உன்னை ஶரண் அடைந்து விட்டேன். நீ இதை வெற்றிகரமாக முடித்துக் கொடுத்து விடு', என்ற ப்ரார்த்தனையில் ஶரணடைதல் இல்லை. நிபந்தனைதான் உள்ளது. 'நின்னை ஶரணடைந்தேன்', என்று சில நிமிஷங்கள் முன் சொன்ன அர்ஜுனன், 'நான் யுத்தம் புரிய மாட்டேன்', என்று சொல்வதைக் கேட்டதாலும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுக்குச் சிரிப்பு வந்திருக்கலாம். எனினும், அர்ஜுனனுடைய இந்த அறிவிப்பினைக் கண்டு கொள்ளாமல் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அவனுக்குப் புன்னகை நிறைந்த முகத்துடன் கீதை உபதேஶம் செய்யத் தொடங்குகிறார்.

📖 ॐ 📖

श्री भगवानुवाच
अशोच्यानन्वशोचस्त्वं प्रज्ञावादांश्च भाषसे ।
गतासूनगतासूंश्च नानुशोचन्ति पण्डिताः ।।
{अध्याय २ ~ श्लोक ११}

ஸ்ரீ ப₄க₃வாநுவாச
அஶோச்யாநந்வஶோசஸ்த்வம் ப்ரஜ்ஞாவாத₃ாம்ஶ்சப₄ாஷஸே.
க₃தாஸூனக₃தாஸூம்ஶ்ச நாநுஶோசந்தி பண்டி₃தாஹா..
(அத்₄யாயம் 2 ~ ஶ்லோகம் 11)

எவருக்கு வருத்தப்படக் கூடாதோ , அவர்கள் பொருட்டு நீ வருந்துகிறாய். புத்திஶாலி போல பேசுகிறாய். ஆனால், பண்டிதன் உயிர்ப் பிரிந்தவர்களுக்காகவும் அழுவதில்லை. உயிர்ப் பிரியாதவர்களுக்காகவும் வருந்துவதில்லை. (2 – 11)

கீதையின் ஆரம்பம். வருத்தப் படாதே - பண்டிதன் யார்?

ஒரு மநுஷ்யன் தன்னை ஸுற்றியுள்ள உலகத்தை, 'இவை என்னுடையவை, இவை என்னுடையவையல்ல', என்று பிரித்துக் கொள்கிறான். இதுவே அவனுடைய வருத்தத்திற்கு அடிப்படைக் காரணம் ஆகும். குடும்பம், குலம், ஜாதி, மொழி, அந்தஸ்து, அரஸியல் கக்ஷீ போன்ற எந்த அடிப்படையிலும் இந்தப் பிரிவினை அமைகிறது. தன்னுடையவைப் பற்றிய பற்றுதலும் மோஹமும் ஏற்படுவதால் வருத்தம், கவலை, பயம் போன்ற தோஷங்கள் விளைகின்றன. முதல் அத்யாயத்தின் துவக்கத்தில் த்ருதராஷ்ட்ரன், 'எனது புதல்வர்கள் பாண்டுவின் புதல்வர்கள்' என்ற பிரிவினையை வெளிப்படுத்தினான். அர்ஜுனனும் இதே பிரிவினையை ஸற்றுப் பரந்த அடிப்படையில் ஏற்படுத்துகிறான். 'என்னுடையவர்கள்' என்ற அவனது வட்டத்தில் துர்யோதனனும் மற்ற கௌரவர்களும் இருந்தனர் என்பதால் அவனுடைய வட்டம் த்ருதராஷ்ட்ரனுடைய வட்டத்தை விட பரந்துள்ளது என்று கூறலாம். ஆனால், அதே அளவு வருத்தம் அளிக்கவல்லது. 'என்னுடையவர்களின் மரணம்' பற்றிய கவலையே அவன் உள்ளத்தில் பெரும் ஶோகத்தை ஏற்படுத்தியது. 'மற்ற அனைத்தையும் துறந்து விட்டு என்னையே ஶரண் அடைந்து விடு', என்று கீதையில் கூறிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அர்ஜுனனுடைய இந்த வருத்தத்தை அழித்திடவே விழைகிறார்.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கீதையின் ஆரம்பத்தில் ஆத்ம தத்வத்தை விளக்குகிறார். ஶரீரம் அழியக் கூடியது. அஸத்யம். ஆத்மா அழிவில்லாதது. ஸத்யமானது. அழியக் கூடிய ஶரீரம் அழிவதும் வருத்தத்திற்கான விஷயம் இல்லை. அழிவற்ற ஆத்மாவை அழிக்க முடியாது என்பதால் அதிலும் வருத்தம் இல்லை. 'வருந்தத்தகாத விஷயத்திற்காக வருந்துகிறாய்', என்கிறார்.

முதல் அத்யாயத்தில் அடுக்கடுக்காக வாதங்களை மொழிந்த அர்ஜுனனைப் பார்த்து, 'பண்டிதனைப் போல பேசுகிறாய். ஆனால், மூடனைப்போல நடந்து கொள்கிறாய். இறந்தவர்களுக்காகவும் இனி இறக்கப் போகிறவர்களுக்காகவும் பண்டிதன் ஶோகம் கொள்வதில்லை', என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். இப்போது உயிருடன் இருப்பவர்களும் எதிர்க்காலத்தில் இறக்கப் போகிறவர்களே. இதை உணர்ந்த பண்டிதன் இறந்தவர்களுக்காக வருந்துவதில்லை.

ஶ்ராத்தம் அன்று இறந்தவர்களுக்காக அளிக்கப்படும் பிண்டமும் நீரும் அவரைச் சென்றடைந்து அவரது பசியைத் தீர்த்து, அவரை உய்வித்திடும் என்பது உண்மையானால் இறந்தவருக்காக நாம் வடித்திடும் கோழையுடன் கூடிய ஶோகக் கண்ணீரும் அவரைச் சென்றடைந்து அவருக்குத் துன்பம் அளித்திடும் அல்லவா! ஆதலால், இறந்தவருக்காகக் கண்ணீர் விடுவதும் வருந்துவதும் முட்டாள்தனமே.

📖 ॐ 📖

न त्वेवाहं(ञ्) जातु नासं(न्) न त्वं(न्) नेमे जनाधिपाः ।
न चैव न भविष्यामः(स्) सर्वे वयमतः(फ्) परम् ।।
{अध्याय २ ~ श्लोक १२}

ந த்வேவாஹம்(ஞ்) ஜாது நாஸம்(ந்) ந த்வம்(ந்) நேமே ஜனாதி₄பாஹா.
ந சைவ ந ப₄விஷ்யாம:(ஸ்) ஸர்வே வயமத:(ஃப்) பரம்..
(அத்₄யாயம் 2 ~ ஶ்லோகம் 12)

நானோ நீயோ இந்த அரஸர்களோ இருக்கவில்லை என்ற ஒரு காலம் இருந்ததில்லை. அதே போல, நானும் நீயும் இந்த அரஸர்களும் இருக்கப் போவதில்லை என்ற காலமும் கிடையாது. (2 – 12)

நித்யமான, நிரந்தரமான ஒன்று மநுஷ்யனின் அங்கமாக உள்ளது. ஆதியும் அந்தமும் அழிவும் அற்ற பரமாத்மனின் அம்ஶமான அதை ஆத்மா என்கிறோம். வெளியே தெரியக் கூடிய ஶரீரம் மாறுதலுக்கும் அழிவிற்கும் உட்பட்டது. ஆத்மா நித்யமானது. அழிவற்றது. தற்போதைய ஶரீரம் தோன்றுவதற்கு முன்னரும் ஆத்மா இருந்தது. இந்த ஶரீரம் அழிந்த பிறகும் ஆத்மா இருந்திடும். 'நானும் நீயும் நாம் பார்த்திடும் இந்த அரஸர்களும் இருக்கவில்லை என்றொரு காலம் இருந்ததில்லை', என்று சொல்லும் போது, இதற்கு முன் வேறு ஶரீரங்களில் நாம் அனைவரும் இருந்தோம்', என்கிறார். 'யுத்தத்தில் மரணம் ஏற்பட்டால் நம் ஶரீரங்கள் அழிந்திடும். ஆனால், நாம் இருந்திடுவோம் . வேறு ஶரீரங்கள் எடுத்து , வாழ்க்கையைத் தொடர்ந்திடுவோம்', என்கிறார்.

ஹிந்துக்களின் மறுஜன்மக் கருத்திற்கு இதுதான் அடிப்படை. சிறு வயஸிலேயே எவ்விதப் பயிற்சியும் இல்லாமலே, நம்ப முடியாத நினைவாற்றலோடும் ஈடில்லா திறமையோடும் விளங்கிடும் நபர்களால் இந்த மறுஜன்மக் கருத்து ஊர்ஜிதமாகிறது. இன்று மேலை நாடுகளில் தீராத நோய்களைப் பற்றி நடத்தப்படும் மனோதத்வ ஆராய்ச்சிகளில் கடந்த ஜன்மங்களின் செய்கைகளே அந்நோய்களுக்கான காரணங்கள் என்று தெரிய வந்துள்ளது.

📖 ॐ 📖

देहिनोऽस्मिन्यथा देहे कौमारं यौवनं(ञ्) जरा ।
तथा देहान्तरप्राप्तिर्धीरस्तत्र न मुह्यति ।।
{अध्याय २ ~ श्लोक १३}

தே₃ஹினோऽஸ்மின்யத₂ா தே₃ஹே கௌமாரம் யௌவனம்(ஞ்) ஜரா.
தத₂ா தே₃ஹாந்தர ப்ராப்திர் தீ₄ரஸ்தத்ர ந முஹ்யதி..
(அத்₄யாயம் 2 ~ ஶ்லோகம் 13)

ஜீவாத்மா ஏந்தியிருக்கும் இந்த மநுஷ்ய ஶரீரத்தில் எவ்வாறு குழந்தைப் பர்வமும் யௌவனமும் வயோதிகமும் வருகின்றனவோ, அவ்வாறே (மரணத்தின் போது) வேறு ஶரீரமும் வந்து அடைகிறது. வீரன் இவ்விஷயத்தில் கலங்குவதில்லை. (2 – 13)

ஶரீரமே அழிகிறது:

தேஹின என்றால் தேஹத்தை அணிந்தவன் அல்லது தேஹத்தை ஏற்றவன் என்று அர்தம். அதாவது, தேஹம் வேறு தேஹத்தை ஏற்றவன் வேறு என்கிறது. நாம் இந்த தேஹத்தை ஏற்றிருக்கிறோம். நாம் இருக்கிறோம். நம்முடைய தேஹம் மாறி இருக்கிறது. மற்றொரு ஜன்மத்தில்

நமது ஶரீரம் மாறுகிறது என்பது நமக்குப் புரியாமலிருக்கலாம். ஆனால், இந்த ஜன்மத்தில் நம் ஶரீரத்தில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் நம்மால் பார்க்கக் கூடியவையே. தாயின் கர்பத்தில் இருந்த போது சுண்டு விரல் அளவிற்கு இருந்த ஶரீரம் மாறி குழந்தைப் பர்வத்தில் வேறு ஶரீரமாகிறது. குழந்தைப் பர்வ ஶரீரம் மாற்றம் அடைந்து சிறுவனின் ஶரீரமாகிறது. அந்த ஶரீரமும் மாறி வாலிப ஶரீரம் கிடைக்கிறது. வயோதிகத்தில் வாலிப ஶரீரம் மறைந்து கிழ தேஹம் வந்து சேருகிறது. எனவே, மரணமும் இதன் தொடர்ச்சியாக நிகழும் ஒரு ஶரீர மாற்றமே. இத்தனை முறை நம் கண்ணெதிரே நிகழ்ந்த மாற்றங்களுக்கு வருந்தினோமா? மரணத்திற்கும் வருந்துவது தீர புருஷனுக்கு அழகல்ல.

மநுஷ்ய வாழ்க்கையில் உள்ள பல பர்வங்களும் அப்பர்வங்களில் நாம் அடைந்திடும் மாறிய ஶரீரங்களும் நம் கண்களுக்குத் தெரியக் கூடியவை. இன்று விஜ்ஞானமும் சூக்ஷ்ம அளவில் மநுஷ்ய ஶரீரத்தில் தொடர்ச்சியாக ஏற்பட்டு வரும் மாற்றங்களை விளக்குகிறது. மநுஷ்ய தேஹம் ஸெல்களால் (Cell) ஆனது. ஒரு வளர்ந்த ஶரீரத்தில் ஸராஸரியாக 60,000,000,000,000 (அறுபது ட்ரில்லியன்) ஸெல்கள் இருக்குமாம். ஒவ்வொரு க்ஷணமும் பல லக்ஷப் பழைய ஸெல்கள் இறந்து போவதும் பல லக்ஷப் புதிய ஸெல்கள் பிறப்பதும் (Anabolism and Catabolism) தொடர்ந்து நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. ஸுமார் ஏழு வர்ஷங்களில் ஶரீரம் முழுமையாக புதுப்பிக்கப் படுகிறது. அதாவது, ஶரீரம் முழுவதும் அழிந்து, முற்றிலும் புதிய ஶரீரம் பிறந்து விடுகிறது. மநுஷ்யனின் ஒரு ஜன்மத்திலேயே அவனது ஶரீரம் பலமுறை இறந்து பிறக்கிறது. இப்படி ஒன்று இறந்து மற்றொன்று பிறக்கிறதே என்று யாரும் வருந்துவதில்லை.

இம்மாறுதல்களுக்கிடையே – நான் – என்ற உணர்வு அறுபடாமல் தொடர்ச்சியாக இருக்கிறது. சிறு குழந்தையாக இருந்தது முதல் ஏற்பட்ட அநுபவங்கள் நினைவிலிருந்து மறைவதில்லை. ஶரீரம் பலமுறை இறந்தாலும், நம் வாழ்க்கையில் ஒரு தொடர்ச்சியை நம்மால் உணர முடிகிறது. உணரக் கூடிய அது, அநுபவிக்கும் அது, மாறுதல்களுக்கிடையே தொடர்ச்சியாக இருக்கும் அதுவே ஆத்மா. அந்த ஆத்மா, மாறி அழியக் கூடிய இந்த ஶரீரத்தை அறிந்துள்ளது. ‘என்னிடம் தேஹம் இருக்கிறது. ஆனால், நான் தேஹமில்லை’. இந்த ஆழ்ந்த உண்மையை மக்கள் பேச்சு வழக்கில் ஸஹஜமாக வெளிப்படுத்துவதைக் காணலாம். உயிர் இருக்கும் வரை ஒருவரை அவர் என்றிடும் நாம் அவரது உயிர் பிரிந்த உடன் அது என்கிறோம். அதைத் தீயில் எரித்து விடுகிறோம். மண்ணில் புதைத்து விடுகிறோம். (அவரையல்ல. அதை.) அவர் பூத ஶரீரத்தைத் துறந்தார் என்கிறோம். ஆக, ஶரீரத்தின் அழிவைக் கண்டு வருந்துவது முட்டாள்தனம் இல்லையா!

📖 ॐ 📖

मात्रास्पर्शास्तु कौन्तेय शीतोष्णसुखदुःखदाः ।
आगमापायिनोऽनित्यास्तांस्तितिक्षस्व भारत ।।
{अध्याय २ ~ श्लोक १४}

மாத்ராஸ்பர்ஶாஸ்து கௌந்தேய ஶீதோஷ்ணஸுக₂து:க₂த₃ா.
ஆக₃மாபாயிநோऽநித்யாஸ்தாம்ஸ்திதிக்ஷஸ்வ ப₄ாரத..
(அத்₄யாயம் 2 ~ ஶ்லோகம் 14)

ஹே குந்தி மைந்தனே! தத்தம் விஷயங்களுடன் இந்த்ரியங்களின் சேர்க்கையால் விளைந்திடும் ஸுகம் மற்றும் து:கம் நிரந்தரமானவை அல்ல. அவை அழியக் கூடியவை. தோன்றி மறையக் கூடியவை. பரத வம்ஶத்தில் தோன்றியவனே! ஆகவே, அவற்றைப் பொறுத்துக் கொள். (2 – 14)

ஶரீரம் மாத்ரமல்ல. இப்படைப்பில் உள்ள அனைத்தும் மாறிக் கொண்டே இருப்பவை. மாறக் கூடிய ஒன்றிலிருந்து கிடைக்கக் கூடிய ஸுகமும் து:கமும் நிரந்தரமானவையல்ல. ஒரே பொருள் இருவேறு நபர்களுக்கு இருவேறு வகையான அநுபவங்களை அளிக்கிறது. ஒரே பொருள் ஒரே நபருக்கு வெவ்வேறு சூழ்நிலைகளிலும் வெவ்வேறு காலங்களிலும் வெவ்வேறு அநுபவங்களை அளிக்கிறது.

அநுபவம் எவ்வாறு கிடைக்கிறது? ஒரு பொருளை உணர்வது நம் இந்த்ரியங்களல்ல. அதாவது, காண்பது கண்ணல்ல. கேட்பது காதல்ல. பொருளை உணர்வது நாம். இந்த்ரியங்கள் மூலம். இந்த்ரியங்கள் மூலம் நாம் விஷயங்களுடன் தொடர்பு கொள்ளவில்லை என்றால் நமக்கு அநுபவம் ஏற்படாது. ஆக, இந்த்ரியங்களும் மாறக்கூடியவை. விஷயங்களும் தோன்றி அழியக் கூடியவை. இந்த்ரியங்களும் விஷயங்களும் உறவு கொள்ளும் போது (கண்கள் காக்ஷியுடனும் காதுகள் ஶப்தத்துடனும் நாக்கு ருசியுடனும்) ஏற்பட்டிடும் அநுபவமும் மாறக் கூடியவை. இப்படைப்பில் மாற்றம் ஒன்றுதான் மாறாதது. இதை அறிந்து கொண்டவனுக்கு பொருள் இருப்பதும் இல்லாததும் ஒன்றுதான். விஷயம் இவனுக்கு மனச்சோர்வு அளித்திடாது. வெப்பம் – குளிர்ச்சி, லாப – நஷ்டம், வெற்றி – தோல்வி, இன்ப – துன்பம், புகழ்ச்சி – இகழ்ச்சி போன்ற எதுவும் நிரந்தரமானதல்ல. எது வந்தாலும், 'இதுவும் மாறும்' என்று உணர்ந்தால், மனஸ் கலங்காமல் உறுதியாக இருந்திடுவான்.

🕮 ॐ 🕮

यं हि न व्यथयन्त्येते पुरुषं पुरुषर्षभ ।
समदुःखसुखं(न्) धीरं सोऽमृतत्वाय कल्पते ।।
{अध्याय २ ~ श्लोक १५}

யம் ஹி ந வ்யத₂யந்த்யேதே புருஷம் புருஷர்ஷப₄.
ஸமது₃க்₂க₂ஸுக₂ம்(ந்) தீ₄ரம் ஸோऽம்ருதத்வாய கல்பதே..
(அத்₄யாயம் 2 ~ ஶ்லோகம் 15)

புருஷர்களில் சிறந்தவனே! இந்த்ரியங்கள் மற்றும் விஷயங்களின் சேர்க்கை ஸுகத்திலும் து:கத்திலும் ஸமநிலைக் காத்திடும் தீரனைக் கலங்க வைப்பதில்லை. இத்தகையவன் மோக்ஷத்திற்குத் தகுதி பெற்றவனாகிறான். (2 – 15)

முந்தைய ஶ்லோகத்தில் கூறப்பட்டுள்ளபடி இந்த்ரியங்களும் விஷயங்களும் இணைவதால் ஏற்படும் ஸுக து:கம் போன்ற எல்லா அநுபவங்களிலும் கலங்காமல் இருந்து, ஸமநிலைக் காத்திடுபவனை தீரன் என்கிறார். அவனே மோக்ஷத்திற்கு, அமரநிலைக்குத் தகுதி பெற்றவன் என்கிறார். அமரநிலை என்றால் ஶரீரம் அழியாத நிலை என்று அர்தம் இல்லை. தேஹம் அழிய வேண்டியதே. நிஶ்சயம் அழிந்து விடும். படைப்பிற்கு அப்பாற்பட்டு நிற்கும் பேருண்மையை அறிந்து, முழுமைப் பெறுதலே அழியாத்தன்மை. ஶரீரம், மனஸ், புத்தி மூலம் பெறும் எந்த அநுபவமும் நிரந்தரமானதல்ல என்பதை உணர்ந்து, நித்யமானதை, ஶாஸ்வதமானதைத் தேடிப் பெறுதலே அமரநிலை. 'முழுமைப் பெறுதலே வாழ்க்கையின் லக்ஷ்யமாக வேண்டும்', என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கீதையில்.

ஶரீரமே நான் என்று வாழ்பவரால், இந்த்ரியங்களின் வாயிலாகக் கிடைக்கும் ஸுகங்களே எல்லாம் என்று நினைத்து வாழ்பவரால், துன்பங்களையும் எதிர்மறையான அநுபவங்களையும் அமைதியாகத் தாங்கிக் கொள்ள முடிவதில்லை. ஆனால், மனஸினை அன்பு தூண்டிடும் போது, ஶரீர கஷ்டங்களைத் தாங்கிக் கொள்வது ஸுலபமாகிறது. அன்பு தனி நபருக்காகவோ, நாடு, ஸமுதாயம் போன்ற அமைப்பிற்காகவோ, ஒரு கருத்திற்காகவோ இருக்கலாம். அந்த அன்பிற்காக மிகக் கொடுமையான கஷ்டங்களையும் தாங்கி, அஸாத்யமான கார்யங்களை ஸாதித்தவர் அநேகர். அவர்கள் தேஹ அளவில் மறைந்தாலும், நீண்ட காலம் நினைவுகளில் வாழ்வதைப் பார்க்கிறோம்.

தாமஸம் நிறைந்த முழுச் சோம்பேறியும், போதையில் மூழ்கிய குடிகாரனும் கூட தம்முடைய வெற்று வாழ்க்கையில் ஸுகம் – து:கம், வெயில் – குளிர்ச்சி, லாபம் – நஷ்டம், வெற்றி – தோல்வி என்ற எல்லா அநுபவங்களையும் ஸஹித்துக் கொள்கிறான். அவர்களையும் தீரன் என்று அழைக்கலாமா? வாழ்வில் எதிர்வரும் ஸுக – து:கம் போன்ற எல்லா அநுபவங்களிலும் மனஸை ஸமநிலைப்படுத்தி, பெருமகிழ்ச்சியுடன் தாங்கிக் கொள்பவனே தீரன். ஸஹித்துக் கொள்வது வேறு. விவேகத்துடன், அமைதியாக, ஆனந்தமாக ஏற்றுக் கொள்ளுதல் வேறு. தீரனின் நிலையிலும் சோம்பேறி மற்றும் குடிகாரனின் நிலைகளில் வெளிப்படையாகத் தெரியும் ஸமநிலை ஒன்று தான் ஒற்றுமை. இவர்கள் ஸஹித்துக் கொள்வது விவேகத்தின் விளைவாலும் அல்ல. பின்னணியில் ஆனந்தமும் கிடையாது.

🕮 ॐ 🕮

नासतो विद्यते भावो नाभावो विद्यते सतः ।
उभयोरपि दृष्टोऽन्तस्त्वनयोस्तत्त्वदर्शिभिः ।।
{अध्याय २ ~ श्लोक १६}

நாஸதோ வித்$_3$யதே ப$_4$ாவோ நாப$_4$ாவோ வித்$_3$யதே ஸதஹ.
உப$_4$யோரபி த்ருஷ்டோऽந்தஸ்த்வநயோஸ்தத்த்வத$_3$ர்ஶிபி$_4$ஹி..
(அத்$_4$யாயம் 2 ~ ஶ்லோகம் 16)

எது இல்லையோ, அதற்கு இருப்புத்தன்மை என்பது கிடையாது. எது உண்மையில் இருக்கிறதோ, அதற்கு இல்லாமை என்பது கிடையாது. இவ்விரண்டு தத்வங்களும் ஜ்ஞானிகளால் அறியப் பட்டன. (2 – 16)

ஸத் - அஸத்:

இந்த ஶ்லோகத்தில் ஸத், அஸத் என்ற ரெண்டு பதங்கள் வருகின்றன. இருப்பது ஸத் மாத்ரமே. அதற்கு இல்லாமை என்பது கிடையாது. இல்லாதது அஸத். இருப்பு என்பது அங்கு கிடையாது. கடந்த காலத்தில் எது இல்லையோ, எதிர்க்காலத்திலும் எது இருக்கப் போவதில்லையோ, நிகழ்காலத்தில் மட்டும் எது இருப்பது போல் தோற்றம் அளிக்கிறதோ, அது அஸத். தூங்குவதற்கு முன் இல்லை. விழித்தெழுந்த பின்னரும் இல்லை. ஆனால், கனவிலோ நம் ஶரீரம் மற்றும் மனஸின் மீது விளைவு ஏற்படுத்தும் அளவிற்கு உண்மையாக தோற்றம் அளிப்பது அஸத். தெருவில் கிடக்கும் கயிறு இருளில் நம் கண்களுக்குப் பாம்பு போலத் தோற்றம் அளித்திடும். வெளிச்சம் வந்தவுடன் அது பாம்பு இல்லை, கயிறு என்பதை அறியலாம். முன்பும் பாம்பு இல்லை. பின்பும் பாம்பு இல்லை. தற்போது இருப்பது போல் தோற்றம் அளிக்கக் கூடிய பாம்பு அஸத். இது மாயை என்றும் அழைக்கப்படுகிறது.

இவ்வுலகில் உள்ள பொருட்கள் அனைத்தும் மாற்றத்திற்கும் அழிவிற்கும் உட்பட்டவை. இப்பொருட்களின் மூலம் நமக்கு ஶரீரம், மனஸ் மற்றும் புத்தி நிலைகளில் ஏற்படக் கூடிய அநுபவங்களும் மாற்றத்திற்கும் முடிவிற்கும் உட்பட்டவையே. அநுபவிக்கும் கருவிகளான தேஹம், மனஸ் மற்றும் புத்தியும் தொடர்ந்து மாறிக்கொண்டே இருக்கின்றன. ஆதலால், இவை அனைத்துமே உண்மை அல்லாதவை.

மாறக் கூடிய இவற்றின் பின்னணியில், மாறாத ஒன்று இருக்க வேண்டும். எல்லா மாற்றங்களுக்கும் மாறாத (அதிஷ்டானம்) அடிப்படை ஒன்று தேவை. தொலைக்காக்ஷீப் பெட்டியின் திரை மாறாதது. நிலையானது. அதன் மேல் தோன்றிடும் மாறக் கூடிய காக்ஷீகளை நாம் காண்கிறோம். திரை இல்லை என்றால் காக்ஷீகளும் இல்லை. காக்ஷீகள் இல்லை என்றாலும் திரை உண்டு. மாறாத நதி ஒன்று இருப்பதால்தான் வெள்ளம், வறட்சி போன்று அதன் மேல் ஏற்படக் கூடிய மாற்றங்கள் தெரிகின்றன. அதே போல, மாறக் கூடிய நம்முள்ளும், மற்ற பொருட்களின் உள்ளும் மாறாத ஒன்று இருந்தாக வேண்டும். ஏழாம் அத்யாயத்தின் ஏழாம் ஶ்லோகத்தில், ‘மணிமாலையில் மணிகளுக்கு ஊடாக இழைந்தோடும் நூலைப் போல, படைப்பின் எல்லா பொருட்களின் அடிப்படையிலும் நான் இருக்கிறேன்’, என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். அது ஒன்றுதான் ஸத். அது எங்கும் நிறைந்துள்ளது. பிறப்பும் இறப்பும் இல்லாதது. மாற்றங்கள் அற்றது. இந்தக் கருத்தினை விளக்கிடும் அத்புதமான கதை ஒன்றைப் பார்ப்போமா?

ஜனக மஹாராஜா தனது அரண்மனையில் உறங்கி இருந்த போது கனவொன்று கண்டார். கனவில் இவருடைய ராஜ்யத்திற்கும் வேறொரு ராஜ்யத்திற்கும் யுத்தம் மூள்கிறது. அந்த யுத்தத்தில் ஜனக மஹாராஜா தோற்கடிக்கப் படுகிறார். வென்ற எதிரி நாட்டு ராஜா ஜனக மஹாராஜாவை நாடு கடத்துகிறான். அவருக்கு எவரும் எந்த விதத்திலும் உதவிடக் கூடாது என்று நாட்டில் தண்டோரா போட்டு விடுகிறான். யுத்தத்தில் ஏற்பட்ட காயங்களின் வலியும், யுத்தம் புரிந்ததால் ஏற்பட்ட களைப்பும், பசியும் வாட்டிட ஜனக மஹாராஜா நாட்டை விட்டு வெளியேறுகிறார். கிழிந்த உடைகள், ஶரீரம் முழுவதும் காயங்கள், அபமான உணர்வும் ஆழ்ந்த துயரமும் நிரம்பிய மனஸ்... என்று மஹாராஜாவின் நிலை பரிதாபமாக இருந்தது. பலரிடமும் உதவி கோரினார். பசிக்கு உணவு வேண்டினார். புதிய ராஜாவிற்கு பயந்து எவரும் மஹாராஜா ஜனகருக்கு உதவ முன் வரவில்லை. இறுதியில் ஒரு சத்ரத்தில் அவருக்கு சிறிதளவு தீய்ந்து கரித்துப் போன உணவு கிடைத்தது.

ஜனக மஹாராஜா அதைத் தின்றிட வாயருகில் கொண்டு சென்ற போது எங்கிருந்தோ பறந்து வந்த காகம் அவ்வுணவைத் தட்டிச் சென்றது. 'ஐய்யோ! அம்மா' என்று கூவியபடி தூக்கத்திலிருந்து எழுந்து விட்டார் ஜனக மஹாராஜா. ஶரீரமெங்கும் வியர்த்திருந்தது. ஹ்ருதயம் படு வேகமாகத் துடித்துக் கொண்டிருந்தது. ஆனால், தான் அரண்மனையில் தனது பட்டு மெத்தையின் மேல் இருப்பதை உணர்ந்தார். ஆடைகள் கிழிந்திருக்கவில்லை. ஶரீரத்தில் காயங்கள் இல்லை. ஜனக மஹாராஜா மனஸில் ஒரு கேள்வி எழுந்தது. 'இது உண்மையா? அது உண்மையா'? ஸுற்றி உள்ளோரிடம் கேட்டார். அவர்களிடம் விடை இல்லை. அடுத்த நாள், ராஜ்ய ஸபை கூட்டப்பட்டது. நகரின் அனைத்து ஸான்றோரும் அறிஞர்களும் கூடினர். ஆனால், யாரிடமும் மஹாராஜாவின் கேள்விக்கான பதில் இல்லை. அந்த ஸமயம் அஷ்டாவக்ரன் (ஶரீத்தில் எட்டு கோணங்கள் கொண்டவன்) என்ற ர்ஷீ பாலகன் ஸபைக்கு வருகிறான். ஜனக மஹாராஜா அஷ்டாவக்ரனிடம் இதே கேள்வியைக் கேட்கிறார். 'இது உண்மையா? அது உண்மையா?' 'இதுவும் உண்மையில்லை. அதுவும் உண்மையில்லை', என்கிறான் அஷ்டாவக்ரன். விளக்கிட வேண்டுகிறார் மஹாராஜா ஜனகர். 'அங்கு (கனவுலகத்தில்) இந்த ஸபை இருந்ததா? இந்த ஸிஹ்மாஸனம் இருந்ததா? மந்த்ரிமார்கள் இருந்தனரா? சாமரம் வீசும் தாதிகள் இருந்தனரா? இங்கு (நனவுலகத்தில்) அந்த எதிரி நாட்டு ராஜா இருக்கிறானா? உன் ஶரீரத்தின் காயங்கள் இருக்கின்றனவா? அந்த சத்ரம் இருக்கிறதா? எது இல்லையோ, அழிந்து விட்டதோ, மாறி விட்டதோ, அது அஸத். உண்மையில்லை. அங்கு இருந்ததாகத் தோன்றியது இங்கு இல்லை. எனவே, அதுவும் உண்மை இல்லை. இங்கு இருப்பதாகத் தோன்றுவது அங்கு இல்லை. எனவே, இதுவும் உண்மை இல்லை. அப்படியெனில் எது உண்மை? நீ அங்கும் இருந்தாய். இங்கும் இருக்கிறாய். அங்கு பசியையும் வலியையும் அபமானத்தையும் நீ தான் அநுபவித்தாய். இங்கு ராஜாவிற்குரிய மதிப்பு மரியாதையையும் நீயே அநுபவிக்கிறாய். எல்லாவற்றையும் அநுபவித்திடும், எல்லாவற்றையும் பார்த்திடும், உன்னுள் உறைந்திடும் அந்த ஆத்மாவே உண்மை. அது ஒன்று தான் ஸத். மற்ற அனைத்தும் அஸத்', என்று விளக்குகிறான் அஷ்டாவக்ரன்.

அடுத்து வரும் ஶ்லோகங்களில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் 'ஸத்'தைப் பற்றி விளக்குகிறார்.

📖 ॐ 📖

अविनाशि तु तद्विद्धि येन सर्वमिदं(न्) ततम् ।
विनाशमव्ययस्यास्य न कश्चित्कर्तुमर्हति ।।
{अध्याय २ ~ श्लोक १७}

அவிநாஶி து தத்$_3$வித்$_3$தி$_4$ யேந ஸர்வமித$_3$ம்(ந்) ததம்.
விநாஶமவ்யயஸ்யாஸ்ய ந கஶ்சித் கர்துமர்ஹதி..
(அத்$_4$யாயம் 2 ~ ஶ்லோகம் 17)

அது அழிவற்றது என்பதை அறிந்து கொள். இப்படைப்பில் காணப்படும் அனைத்திலும் வ்யாபித்திருக்கும் அது அழிவற்றது. அதற்கு அழிவை ஏற்படுத்தும் ஆற்றல் எவருக்கும் கிடையாது. (2 – 17)

நகைகள் பலவற்றைப் பார்க்கிறோம். பலப்பல ரூபங்களில் வடிக்கப் பட்டுள்ளன. இந்நகைகளை அழித்து வேறு பல நகைகள் செய்யப் படுகின்றன. ஆனால், நகைகள் அனைவற்றுக்கும் மூலப்பொருளான ஸ்வர்ணம் ஒன்றுதான். மண்பாண்டங்கள் பல்வேறு ரூபங்களில் செய்யப் பட்டாலும், களிமண் என்ற ஒரே பொருளால்தான் அனைத்துப் பாண்டங்களும் செய்யப் படுகின்றன. ஶர்கரை ஒன்றுதான். இனிப்பு வகைகள் பலப்பல. அதே போல, இந்தப் படைப்பில் உள்ள அழியும் பொருட்கள் அனைத்தும் எங்கிருந்து வெளிப்பட்டுள்ளனவோ, அந்த இறைதத்வம் அழிவற்றது. அது ரெண்டல்ல. ஒன்றுதான். மநுஷ்ய, ம்ருக ஶரீரங்களுக்குள்ளும் ஸ்தாவரங்களுக்குள்ளும் ஜடப் பொருட்களுக்குள்ளும் ஒரே இறை தத்வம்தான் உறைகிறது.

அர்ஜுனன் யுத்தம் புரிய மறுப்பதாலேயே அழியக் கூடிய இந்த வீரர்களின் ஶரீரங்கள் அழியாமல் நிலைத்து விடப் போவதில்லை. யுத்தமிடுவதால் அழியாத அந்த ஆத்மா அழிந்து விடப்

போவதில்லை. இதையே ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன், 'அதை அழித்திடும் ஆற்றல் எவருக்கும் இல்லை' என்கிறார்.

ௐ

अन्तवन्त इमे देहा नित्यस्योक्ताः(श) शरीरिणः ।
अनाशिनोऽप्रमेयस्य तस्माद्युध्यस्व भारत ।।
{अध्याय २ ~ श्लोक १८}

அந்தவந்த இமே தே₃ஹா நித்யஸ்யோக்தா:(ஶ்) ஶரீரிணஹ.
அநாஶிநோऽப்ரமேயஸ்ய தஸ்மாத்₃யுத்₄யஸ்வ ப₄ாரத..
(அத்₄யாயம் 2 ~ ஶ்லோகம் 18)

அழிவற்றதும் வர்ணிக்க முடியாததும் நித்யமுமான அந்த ஜீவாத்மா ஏந்தியிருக்கும் இந்த ஶரீரங்கள் அனைத்தும் அழியக் கூடியவையே. எனவே, பரத வம்ஶத்தவனே! நீ யுத்தம் புரிவாய். (2 – 18)

கண் என்ற உறுப்பு பிணத்திலும் இருக்கிறது. ஆனால், பிணத்தால் பார்க்க முடியாது. அழிவற்றதும் நித்யமுமான அந்த இறைதத்வத்தின் அம்ஶமான, பரமாத்மனின் ஒரு துளியான ஜீவாத்மா இந்த ஶரீரத்தினுள் உறைந்திடும் வரை தான் கண்ணிற்குப் பார்த்திடும் ஆற்றல் உண்டு. ஜீவாத்மா ஶரீரத்தைத் துறந்தால், சில மணி நேரங்களில் ஶரீரம் அழிந்து விடும்.

அர்ஜுனன் உலக நன்மைக்காகப் போரிட வேண்டும்; தர்மத்தின் பக்ஷத்தில் யுத்தம் புரிய வேண்டும்; ஆவேஶமின்றி அமைதியாக இந்த யுத்தத்தில் ஈடுபட வேண்டும்; யுத்தம் புரிவது தனது தார்மீகக் கடமை என்று உணர்ந்து ஈடுபட வேண்டும்; என்பதற்காக ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் பல்வேறு தத்வங்களை எடுத்துரைக்கிறார். பிற்காலத்தில் பாரத நாட்டை ஸார்ந்தவர்கள் தர்மமய வாழ்க்கை வாழ்ந்திடவும் உலகிற்கே ஆன்மீக வழிகாட்டியாக விளங்கிடவும் கீதை பயன்படப் போகிறது என்பதைச் சுட்டிக் காட்டுவது போல இங்கே அர்ஜுனனை, 'பரத வம்ஶத்தோனே!' என்றழைக்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

ௐ

य एनं वेत्ति हन्तारं यश्चैनं मन्यते हतम् ।
उभौ तौ न विजानीतो नायं हन्ति न हन्यते ।।
{अध्याय २ ~ श्लोक १६}

ய ஏனம் வேத்தி ஹந்தாரம் யஶ்சைனம் மந்யதே ஹதம்.
உபெ₄ள தெள ந விஜாநீதோ நாயம் ஹந்தி ந ஹந்யதே..
(அத்₄யாயம் 2 ~ ஶ்லோகம் 19)

இந்த ஆத்மாவைக் கொல்பவனாக நினைப்பவனும், கொல்லப்பட்டவனாக நினைப்பவனும் ஸத்யத்தை அறியாதவர்கள். ஏனென்றால், இந்த ஆத்மா யாரையும் கொல்வதுமில்லை. யாராலும் கொல்லப் படுவதும் இல்லை. (2 – 19)

உனக்கு மரணம் இல்லை:

நமது அகமாகிய ஆத்மா மாறுதல்களுக்கு உட்படாதது. தனது ஶரீரம் மடியும் போது தானே இறப்பதாக நினைப்பது ஆத்மாவின் இயல்பைப் பற்றி அறியாதவரின் மூடத்தனம். தன்னை ஶரீரமாகக் கருதுபவனுடைய மூடத்தனம் இது. அதே போல், தான் மற்றவர்களைக் கொல்வதாக நினைப்பவனும் மூடத்தனத்தால் உளறுகிறான். ஶரீரம் அழியும் தன்மை கொண்டது. கொல்லப் படுவது தேஹம்தான். அர்ஜுனனுடன் யுத்தம் புரிவதைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருப்பதால் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கொல்வதைப் பற்றியும் கொல்லப் படுவதைப் பற்றியும் பேசுகிறார். கொல்வதும் கொல்லப் படுவதும் மட்டும் அன்றி எந்த ஒரு செயலும் ஆத்மாவுடன் ஒட்டாது. ஆத்மா எல்லா செயல்களுக்கும் அநுபவங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டது.

ௐ

न जायते म्रियते वा कदाचिन्नायं भूत्वा भविता वा न भूयः ।
अजो नित्यः(श्) शाश्वतोऽयं पुराणो न हन्यते हन्यमाने शरीरे ।।
{अध्याय २ ~ श्लोक २०}

ந ஜாயதே ம்ரியதே வா கத₃ாசிந்நாயம் பூ₄த்வா ப₄விதா வா ந பூ₄யஹ.
அஜோ நித்ய:(ஶ்) ஶாஶ்வதோऽயம் புராணோ ந ஹந்யதே ஹந்யமானே ஶரீரே..
(அத்₄யாயம் 2 ~ ஶ்லோகம் 20)

ஆத்மா ஒரு போதும் பிறப்பதுமில்லை. இறப்பதுமில்லை. எப்போதோ உருவாகி (பிறகு மறைந்து) மீண்டும் உருவாகக் கூடியதல்ல இது. இது நித்யமானது. நிரந்தரமானது. ஸநாதனமானது. ஶரீரம் கொல்லப்படும் போது இது கொல்லப் படுவதில்லை. (2 – 20)

ஶரீரத்திற்கு ஆறு வகையான விகாரங்கள் உண்டு. உருவாகுதல், செயல்களுக்குப் பொறுப்பாளன் போல் தோற்றமளித்தல், உருமாறுதல், வளர்தல், தேய்தல் மற்றும் அழிந்து போதல் என்பவையே அவை. ஆத்மா இந்த ஆறுவகைக் குறைகளும் அற்றது.

ஶரீரம் கர்பத்தில் உருவாகிறது. ஆத்மா உருவாவதில்லை. நித்யம் இருந்து வருவது. கர்பத்தில் உருவாகும் தேஹத்தில் புகுந்து வஸிக்கத் தொடங்குகிறது. இவ்வாறு கூறுவதும் தவறு. ஆத்மா வந்த பிறகே ஶரீரம் வளரத் தொடங்குகிறது.

ஶரீரம் கர்பத்தில் தன்னைத் தானே வளர்த்துக் கொள்கிறது, குடல் தான் உணவை ஜீர்ணம் செய்கிறது, கண் தான் பார்க்கிறது, கால் நடக்கிறது, சித்தம் தான் நினைவில் வைத்துக் கொள்கிறது, மூளையே சிந்தனை செய்கிறது என்பது போன்ற தோற்றம் அளித்தாலும் இவை அனைத்திற்கும் அவற்றுக்கான ஆற்றலை அளிப்பது ஆத்மாவே. இதே போல், ஶரீரத்திற்கு உருமாற்றமும் வளர்ச்சியும் தேய்வும் உண்டு. கர்பத்தில் சுண்டு விரல் அளவிற்கு வெறும் மாம்ஸப் பிண்டமாக உருவமற்று இருந்தது. கை, கால், தலை முளைத்து குழந்தை உருவமாக மாறுகிறது. ஶரீரம் வளர்ச்சி பெற்று பாலகனாக, குமரனாக, வாலிபனாக உருமாறுகிறது. பிறகு, ஶரீரம் தேய்ந்து முதுமை அடைகிறது. மரணத்தின் போது அழிந்து போகிறது. ஆத்மாவிற்கு உருமாற்றமும் கிடையாது. வளர்ச்சியும் தேய்வும் அழிவும் கிடையாது. எது உருவாவதில்லையோ அது அழிவதும் இல்லை. ஆத்மீகத்தில் ஸமுத்ரத்தின் உதாஹரணம் கொண்டு இதை விளக்குவார்கள். ஸமுத்ரத்தில் அலைகள் பிறக்கின்றன. பேரிரைச்சலோடு வாழ்ந்து விட்டு மடிந்து போய், நீராய் ஸமுத்ரத்தோடு ஸமுத்ரமாகி விடுகின்றன. அலைகளோடு ஸமுத்ரமும் பிறக்கிதா? இல்லை. அலைகளோடு மறைந்து தான் விடுகிறதா? பிறக்கின்ற அலைகள் தான் மறைகின்றன. பிறப்பில்லாத ஸமுத்ரத்திற்கு மறைவுமில்லை.

📖 ॐ 📖

वेदाविनाशिनं(न्) नित्यं य एनमजमव्ययम् ।
कथं पुरुशः(फ्) पार्थ कं(ङ्) घातयति हन्ति कम् ।।
{अध्याय २ ~ श्लोक २१}

வேத₃ாவிநாஶிநம்(ந்) நித்யம் ய ஏனமஜமவ்யயம்.
கத₂ம் ஸ புருஷ:(ஃப்) பார்த₂ கம்(ங்) க₄ாதயதி ஹந்தி கம்..
(அத்₄யாயம் 2 ~ ஶ்லோகம் 21)

பார்தனே! ஜீவாத்மா அழிவற்றது, நித்யமானது, பிறப்பதில்லை மற்றும் மாற்றத்திற்கு அப்பாற்பட்டது என்பதை எந்த மநுஷ்யன் அறிந்து கொள்கிறானோ, அவன் எவ்வாறு யாரைக் கொல்வான்? அதே போல, அவன் எவ்வாறு யாரையும் கொல்ல வைப்பான்? (2 – 21)

ரெண்டு விஷயங்கள் உள்ளன. இந்த்ரியங்களால் அறியக் கூடியவை மற்றும் இந்த்ரியங்களால் அறிய முடியாதது. புற உலகத்தில் உள்ள அனைத்தும், அதாவது அஸத் விஷயங்கள் அனைத்தும் இந்த்ரியங்களால் அறியக் கூடியவை. அகத்தில் உள்ள ஆத்மா இந்த்ரியங்களால் உணர முடியாதது. கண், காது போன்ற ஊன இந்த்ரியக் கரணங்களால் மட்டுமல்ல, ஸூக்ஷ்மக்

கரணங்களான மனஸ், புத்தியாலும் அறியப்பட முடியாதது. கீதை முழுவதும் ஆத்மாவை அறிவதற்கான வழிமுறைகளே சொல்லப் பட்டுள்ளன. ஆத்மாவை எந்த அளவிற்கு ஆழமாக அறிகிறோமோ, அந்த அளவிற்கு நம் இஹலோக வாழ்க்கைச் சிறக்கும். அதாவது, புற உலகத்துடன் நமது உறவு மேன்மையுறும். ஆத்மா அழிவற்றது என்பதை, அதாவது, நான் அழிவற்றவன் என்பதை உணர உணர மனஸில் உள்ள பயங்கள் ஒழிந்து, தைர்யமும் தன்னம்பிக்கையும் பிறக்கின்றன. ஆத்மா மாற்றம் இல்லாதது, எல்லா ஜீவன்களிலும் உறைந்திடும் ஆத்மா ஒன்றே என்பதை உணர உணர, நம்மை ஸூற்றியுள்ள மநுஷ்யர்களோடு மட்டுமல்லாது, மற்ற ஜீவன்களோடும் அன்பு மற்றும் பரஸ்பர நன்மையின் அடிப்படையில் நம்முடைய உறவு அமைகிறது. (க்றிஸ்தவ மதத்தில் 'ஒரு கன்னத்தில் அறையப்பட்டால் மறு கன்னத்தைக் காட்டிடு', என்றும் 'அன்பு காட்டிடு', என்றும் ஆஜ்ஞை உள்ளது. ஏன் காட்ட வேண்டும் என்று கேட்டால் அதற்கு பைபிளில் தத்வ ரீதியான விளக்கம் எதுவும் கிடையாது.) ஹிந்து தர்ம க்ரந்தங்கள் மரணத்திற்குப் பிறகு, அடுத்த உலகத்தில் நற்கதிக்கான வழியைக் காட்டுவதில்லை. இவ்வுலகத்தில் எப்படி வேண்டுமானாலும் வாழ்ந்து கொள்ளலாம். மதத்தைப் பின்பற்றினால் போதும். அடுத்த உலகத்தில் சிறப்பான கதி கிடைக்கும் என்று மற்ற மத நூல்கள் சொல்கின்றன. மாறாக, இவ்வுலக வாழ்க்கையைச் சிறப்பாக வாழ வேண்டும். இங்கு நமக்குரிய கடமைகளை ஸரிவர ஆற்ற வேண்டும். இந்த ஜன்மத்தில் நம்முடைய செய்கைகளுக்கு ஏற்றாற் போல் நம் அடுத்த ஜன்மம் மீண்டும் இவ்வுகிலேயே கிடைத்திடும் என்று சொல்பவை ஹிந்து தர்ம க்ரந்தங்கள்.

📖 ॐ 📖

वासांसि जीर्णानि यथा विहाय नवानि गृह्णाति नरोऽपराणि ।
तथा शरीराणि विहाय जीर्णान्यन्यानि संयाति नवानि देही ।।
{अध्याय २ ~ श्लोक २२}

வாஸாம்ஸி ஜீர்ணாநி யதா₂ விஹாய நவாநி க்₃ருஹ்ணாதி நரோऽபராணி.
ததா₂ ஶரீராணி விஹாய ஜீர்ணாந்யந்யாநி ஸம்யாதி நவாநி தே₃ஹீ..
(அத்₄யாயம் 2 ~ ஶ்லோகம் 22)

மநுஷ்யன் எவ்வாறு நைந்து ஜீர்ணமான பழைய வஸ்த்ரங்களைக் களைந்து விட்டு, வேறு புதிய வஸ்த்ரங்களை அணிந்து கொள்கிறானோ, அவ்வாறே தனது பழைய தேஹத்தைத் துறந்து விட்டுப் புதியதை ஏற்று அணிந்து கொள்கிறான். (2 – 22)

மரணம் ~ மறு ஜன்மம்:

இங்கு சொல்லப்பட்டுள்ள உதாஹரணம் மிகச் சிறப்பானது. மநுஷ்யனின் பயங்களில் மிகப் பெரிய பயம் மரண பயமே. இவ்வுதாஹரணம் மூலம் மரணத்தை மிக எளிதாக்கி விட்டார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். நைந்து போன பழைய வஸ்த்ரத்தைக் கழற்றி எறிந்து விட்டு, புதிய வஸ்த்ரத்தை அணிந்து கொள்வது மநுஷ்யனுக்கு எத்தகைய மகிழ்ச்சி அளிக்கிறது! இவ்விஷயத்தில் துளியும் வருத்தம் கிடையாது. மரணத்தை இவ்வாறு கருத முடிந்தால் புன்னகையுடன் மரணத்தை ஏற்றுக் கொள்வதென்பது இயலாததல்ல. 'அடே காலா! வாடா, உன்னை என் காலால் எட்டி உதைக்கிறேன்', என்று பாரதியார் பாடியது போல, மரணத்தைத் துரும்பெனக் கருதி, ஶரீரத்தைத் துறந்த ஸாதுக்களும் க்ஷத்ரியர்களும் நம் தேஶத்தில் ஆயிரம் பல்லாயிரம். வேத – புராண காலத்தில் இருந்த ததீசி முனிவர் அஸுரர்களை வீழ்த்திடத் அவஶ்யமான வஜ்ராயுதம் செய்திட, தனது முதுகெலும்பு பயன்படும் என்பதால் அக்னியில் குதித்து, தேஹத்தைத் துறந்தார். ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பக்தியில் மூழ்கி, தன் கணவன் அநுப்பிய விஷத்தை அருந்திய மீராவும், ஶிவாஜி மஹாராஜாவையும் அவர் நிறுவிய ஹிந்து ஸாம்ராஜ்யத்தையும் காத்திட, தனி ஒருவனாக முகலாயப்படையை எதிர்த்து நின்று உயிர்த் துறந்த பாஜிப்ரபுவும், வாளெடுத்து பலவந்தமாக ஆயிரக் கணக்கான ஸாதாரண ஹிந்துக்களை முஸ்லிமாக மதம் மாற்றுவதைத் தடுத்திடவும் ஹிந்து தர்மத்தைக் காத்திடவும் மதவெறியன் ஔரங்கஜிபை எதிர்த்ததால், த்யானத்தில் அமர்ந்த நிலையில் தலை ஶீவப்பட்டு, உயிர் பலியான குரு தேஜ்பஹாதுரும் ஜ்வலித்திடும் உதாஹரணங்கள்.

நைந்து ஜீர்ணமான ஶரீரத்தைத் துறப்பது ஸரி. வாலிப வயஸிலும் குழந்தைப் பர்வத்திலும்

உயிர்ப் பிரிவதை எவ்வாறு விளக்குவது? நைந்து போகாத புதிய வஸ்த்ரத்தைத் துறப்போரையும் நாம் காண்கிறோம். ஹோலி பண்டிகை அன்றும் சந்த்ர ஸூர்ய க்ரஹணத்தன்றும் அணிந்துள்ள வஸ்த்ரத்தை, அது எவ்வளவு புதியதாக இருந்தாலும், தானம் அளித்து விடும் வழக்கம் உண்டு. அதே போல, புதிதாகக் கட்டிய வீட்டினை ஒரே வர்ஷத்தில் விற்று, வேறு வீட்டை வாங்குபவரும், வாங்கி அதிக நாட்கள் ஆகாத வண்டி, மொபைல் போன்ற பொருட்களை விற்பவரும் பலர் உள்ளனர். இவற்றை வாங்குபவருக்கு இவை புதியவையாக இருக்கலாம். ஆயின், விற்பவருக்கு இவை ப்ரயோஜனமற்றவை அல்லது ஃபலன் தீர்ந்தவையே. அதே போல, ஆத்மா உபயோகம் தீர்ந்து போன ஶரீரத்தைத் துறந்து, தனது ப்ரயாணத்தைத் தொடர்கிறது.

📖 ॐ 📖

नैनं(ञ्) छिन्दन्ति शस्त्राणि नैनं(न्) दहति पावकः । न चैनं(ङ्) क्लेदयन्त्यापो न शोषयति मारुतः ।।
अच्छेद्योऽयमदाह्योऽयमक्लेद्योऽशोष्य एव च । नित्यः(स्) सर्वगतः(स्):स्थाणुरचलोऽयं सनातनः ।।
{अध्याय २ ~ श्लोक २३, २४}

நைநம்(ஞ்) சி$_2$ந்த$_3$ந்தி ஶஸ்த்ராணி நைநம்(ந்) த$_3$ஹதி பாவகஹ.
ந சைநம்(ங்) க்லேத$_3$யந்த்யாபோ ந ஶோஷயதி மாருதஹ..
அச்சே$_2$த்$_3$யோऽயமத$_3$ாஹ்யோऽயமக்லேத்$_3$யோऽஶோஷ்ய ஏவ ச.
நித்ய:(ஸ்) ஸர்வக$_3$த:(ஸ்) ஸ்த$_2$ாணுரசலோऽயம் ஸநாதனஹ..
(அத்$_4$யாயம் 2 ~ ஶ்லோகம் 23, 24)

இந்த ஆத்மாவை ஆயுதங்களால் பங்கப் படுத்த முடியாது. தீயால் எரிக்க முடியாது. அதை நீரால் நனைக்கவும் முடியாது. காற்றால் காய வைக்கவும் முடியாது. வெட்டப்பட முடியாதது. எரிக்கப்பட முடியாதது. நனைக்கப்பட முடியாதது. உலர்த்தப்பட முடியாதது. நித்யமானது அது. எங்கும் நிறைந்தது. இயக்கம் அற்றது. ஸ்திரமானது. ஶாஶ்வதமானது. (2 – 23,24)

ஆத்மா மாறாது. அழியாது. மரிக்காது:

தெரிந்ததிலிருந்து தெரியாததை நோக்கி (From known to unknown) என்பது அறிந்து கொள்வதற்கு அவஶ்யமான ஸித்தாந்தம். நமக்கு ஏற்கனவே தெரிந்த விஷயங்கள் மூலம் தெரியாததைத் தெரிந்து கொள்கிறோம். நாம் காணும் 'மாறும் தன்மை'யுள்ள பொருட்கள் அனைத்தும் ஆயுதங்களாலோ தீயினாலோ நீரினாலோ அல்லது காற்றினாலோ அழிக்கப் படுகின்றன என்பது நாம் அறிந்த விஷயம். இவ்வாறெல்லாம் ஆத்மாவை அழித்திட முடியாது என்று விளக்க முற்படுகிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

ஆயுதங்களால் அதை வீழ்த்த முடியாது. வாளும் கோடாலியும் துப்பாக்கித் தோட்டாவும் ஸ்தூலப் பொருட்களை அழித்து விடும். ஆனால், ஸூக்ஷ்மமானவற்றை அழித்திடும் ஆற்றல் இவ்வாயுதங்களுக்கு உண்டா? ஆகாஶம் அல்லது காற்று ஆயுதங்களால் அழியாது. ஆத்மா ஸூக்ஷ்மங்களிலும் ஸூக்ஷ்மமானது. எனவே, ஸ்தூலமான ஆயுதங்களால் ஆத்மாவை அழிக்க முடியாது.

அக்னியால் அதை எரிக்க முடியாது. அக்னியானது எல்லா பொருட்களையும் எரித்து அழித்து விடும். தன்னைத் தானே எரித்துக் கொள்ள முடியாது. ஸூக்ஷ்மமான ஆகாஶத்தை அக்னியினால் ஒன்றும் செய்ய முடியாது எனில் ஆத்மாவை என்ன செய்து விட முடியும்? ஆத்மா அல்லது பரம தத்வம் ஆகாஶத்திற்கும் காரணமானதல்லவா?

நீரினால் அதை நனைக்கவும் முடியாது. நீருக்கும் அழித்திடும் ஆற்றல் உண்டு. ஸிலவற்றைக் கரைத்து அழித்து விடும். வேறு ஸிலவற்றை நனைத்துத் துருப்பிடிக்க வைத்து அழித்து விடும். பல உயிரினங்களையோ மூழ்கடித்து இறக்கச் செய்து விடும். ஆனால், ஸூக்ஷ்மமானவற்றை நீரினால் தொடவும் முடியாது. நனைத்திடவும் முடியாது. அழித்திடவும் முடியாது.

எவற்றை நீர் நனைத்திடுமோ அவற்றையே காற்று உலர்த்திடும். ஈரப்பதம் உள்ளவற்றையே

காற்றினால் காய வைக்க முடியும். ஆத்மாவை நீரினால் நனைத்திட முடியாது. காற்றினால் காய வைத்திடவும் முடியாது.

இயற்கையில் உள்ள எதுவும் ஆத்மாவை அழித்திடாது. அதே போல், மநுஷ்யனால் உருவாக்கப்பட்ட எதுவும் ஆத்மாவை அழிக்க முடியாது. அப்படியெனில் ஆத்மா நித்யமாகவே இருக்க வேண்டும். அது நித்யமானது. எங்கும் நிறைந்திருப்பது. நிலையானது. அசைவற்றது. பிறப்பற்றது.

📖 ॐ 📖

अव्यक्तोऽयमचिन्त्योऽयंमविकार्योऽयमुच्यते ।
तस्मादेवं विदित्वैनं(न्) नानुशोचितुमर्हसि ।।
{अध्याय २ ~ श्लोक २५}

அவ்யக்தோऽயமசிந்த்யோऽயமவிகார்யோऽயமுச்யதே.
தஸ்மாதே₃வம் விதி₃த்வைநம்(ந்) நாநுஶோசிதுமர்ஹஸி..
(அத்₄யாயம் 2 ~ ஶ்லோகம் 25)

ஆத்மா வெளிப்படாதது. மனஸால் சிந்திக்கப் பட முடியாதது அது. மாறுதல்கள் இல்லாதது. ஆத்மாவைப் பற்றி இவ்வாறு அறிந்து கொண்ட நீ வருத்தப்படுவது ஸரியல்ல. (2 – 25)

ஆல வ்ருக்ஷத்தின் விதையை நம்மால் காண முடியும். இது ஆல வ்ருக்ஷத்தின் விதைதான் என்பதையும் அறிந்து கொள்ள முடியும். ஏனென்றால், அது வெளிப்பட்டுள்ளது. அதற்கு ரூபம் உண்டு. ஆனால், அவ்விதைக்குள் ஸூப்தமாகப் புதைந்திருக்கும் ஆல வ்ருக்ஷத்தைக் காண முடியுமா? விதையை உடைத்துப் பார்த்தால் தெரியுமா? வ்ருக்ஷம் வெளிப்படாத நிலையில் உள்ளது (அவ்யக்தம்). விதையிலிருந்து தான் வ்ருக்ஷம் வெளிப்படுகிறது என்பதை நாம் அறிந்திருப்பதால், விதைக்குள் வ்ருக்ஷம் உள்ளது என்பதை அறிந்து கொள்ளலாம். இன்று மரபணு (Genes) பற்றிய ஆராய்ச்சியில் ஒருவனுடைய ஶரீர அமைப்பு, தோல், கண் போன்றவற்றின் நிறம், அவனுக்கு ஏற்பட உள்ள நோய்கள், அவனுடைய குணாதிஶயங்கள், என்று அவனைப் பற்றிய எல்லாம் அவனுடைய மரபணுவில் புதைந்துள்ளன என்பது தெரிய வந்துள்ளது. அதாவது, முழு மநுஷ்யனும் ஒரு மரபணுவில் வெளிப்படாத நிலையில் உள்ளான் எனலாம். அதே போல், ஆத்மாவும் வெளிப்படாத நிலையில் உள்ளது. இந்த்ரியங்கள் இயங்குவதே அந்த மெய்ப் பொருளால்தான் என்பதால், அது இந்த்ரியங்களால் உணரப்பட முடியாதது.

மனஸும் புத்தியும் ஸூக்ஷ்மமானவைதான். ஆத்மா அதி ஸூக்ஷ்மமானது. மனஸையும் புத்தியையும் இயக்குவதே நம்முள் உறைந்திடும் மெய்ப் பொருளான ஆத்மா. ஸ்வயமாக இயங்கவும் முடியாத ஒன்றின் துணைக் கொண்டு அதன் இயக்கத்திற்குக் காரணமான ஆத்மாவை அறிய முடியாது. கண் மற்ற அனைத்தையும் பார்த்திடும். ஆனால், கண்ணால் கண்ணைப் பார்த்திட முடியுமா? எனவே, மனஸ் – புத்தி மூலம் சிந்தனை செய்து ஆத்மாவை அறிந்து கொள்ள முடியாது (அசிந்த்ய). ஆகாரம் (ரூபம்) இல்லாததற்கு விகாரம் ஏது? ரூபம் இல்லாத ஒன்று சிதைந்தும் போகாது அல்லவா? ஆத்மா அவிகார்ய, அதாவது மாற்றங்கள் இல்லாதது.

📖 ॐ 📖

अथ चैनं(न्) नित्यजातं(न्) नित्यं वा मन्यसे मृतम् । तथापि त्वं महाबाहो नैवं शोचितुमर्हसि ।।
जातस्य हि धृवो मृत्युर्धृवं(ञ्) जन्म मृतस्य च । तस्मादपरिहार्येऽर्थे न त्वं शोचितुमर्हसि ।।
{अध्याय २ ~ श्लोक २६, २७}

அத₂ சைநம்(ந்) நித்யஜாதம்(ந்) நித்யம் வா மந்யஸே ம்ருதம்.
தத₂ாபி த்வம் மஹாபா₃ஹோ நைவம் ஶோசிதுமர்ஹஸி..
ஜாதஸ்ய ஹி த்₄ருவோ ம்ருத்யுர்த்₄ருவம்(ஞ்) ஜந்ம ம்ருதஸ்ய ச.
தஸ்மாத₃பரிஹார்யேऽர்தே₂ ந த்வம் ஶோசிதுமர்ஹஸி..
(அத்₄யாயம் 2 ~ ஶ்லோகம் 26, 27)

பெருந்தோள்களை உடையவனே! மாறாக, நீ இதை எப்போதும் பிறக்கக் கூடியதாகவும் எப்போதும் இறக்கக் கூடியதாகவும் நினைத்தாலும் கூட, வருத்தப்படத் தேவையில்லை.

ஏனென்றால், ஸம்ஸாரத்தில் பிறந்திடும் எதற்கும் மரணம் நிஶ்சயம். இறந்தவருக்கு ஜன்மம் நிஶ்சயம். அதனால், எது தவிர்க்க முடியாததோ, அதற்கு நீ துயரப்படுவது ஸரி இல்லை. (2 – 26, 27)

இந்த்ரியங்களால் எதை உணர முடியாதோ, அநுபவிக்க முடியாதோ, அது ஸத்யமாக இருக்க முடியாது என்று நாஸ்திகவாதிகளும், கம்யூனிஸ்ட்களும் கருதுகின்றனர். அவர்களின் கூற்றுப்படி மாற்றங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட பிறப்பு இறப்பு இல்லாத ஆத்மா என்பதெல்லாம் இல்லை. பிறப்பும் இறப்பும் உண்டு. புத்தி பூர்வமான சிந்தனைக்கு ஒப்புதலான மறுபிறவியும் உண்டு. இதைத் தாண்டி வேறு ஏதும் இல்லை. (கிழக்கில் உதித்த சிந்தனைகள் அனைத்தும், நாஸ்திகவாதம் உட்பட, மறுபிறவியை ஏற்றுக் கொள்கின்றன. மேற்கில் தோன்றிய சிந்தனைகளும் இஸ்லாம், க்றிஸ்தவம் போன்ற மதங்களும் இந்த ஒரே பிறவி மாத்ரம் தான் ஸத்யம் என்று கருதுகின்றன. அக்கருத்தின்படி நாம் எங்கிருந்து வந்தோம், ஏன் வந்தோம் என்ற எதுவும் தெரியாது. இறப்பிற்குப் பிறகு என்ன ஆகும் என்பதும் தெரியாது.) ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் உண்மை தத்வத்திற்கு விரோதமான இந்த நாஸ்திகவாதத்தின் கோணத்தில் வாதிடுகிறார்.

அடுத்த சில ஶ்லோகங்களில், இவ்வுலக வாழ்க்கை மாத்ரமே ஸத்யம் என்று ஒப்புக் கொண்டாலும் அர்ஜுனன் வருந்துவதில் அர்தம் இல்லை என்பதை வலியுறுத்துகிறார்.

பிறக்கும் அனைத்திற்கும் மரணம் நிஶ்சயம். இறந்து போகும் அனைத்தும் உலகத்திலே மீண்டும் பிறந்திடும். வெறும் பிறப்பும் இறப்பும் தான் வாழ்வுச் சுழல் என்று வைத்துக் கொண்டாலும் மின்மினிப்பூச்சிகள் போலும், நீர்க்குமிழி போலும் தோன்றி மறையும் உயிர்களுக்காக வருந்துதல் ஸரியாகுமா? மேலும் தவிர்க்க முடியாததற்கு வருந்துவது புத்திஶாலிக்கு அழகல்ல. பிறந்து விட்டு, ‘ஐயோ! மரணம் வருகிறதே’ என்று ஒப்பாரி வைப்பது வெய்யிலில் நின்று கொண்டு, ‘ஐயோ! காலைச் சுடுகிறதே’ என்று புலம்புவதைப் போல் முட்டாள்தனம் என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

📖 ॐ 📖

अव्यक्तादीनि भूतानि व्यक्तमध्यानि भारत ।
अव्यक्तनिधनान्येव तत्र का परिदेवना ॥
{अध्याय २ ~ श्लोक २८}

அவ்யக்தாதீ₃நி பூ₄தாநி வ்யக்த மத்₄யாநி ப₄ாரத.
அவ்யக்த நித₄நாந்யேவ தத்ர கா பரிதே₃வநா..
(அத்₄யாயம் 2 ~ ஶ்லோகம் 28)

பரத வம்ஶத்தோனே! உயிர்கள் பிறப்பதற்கு முன் வெளிப்படாமல் இருந்தன. பிறக்கும் போது, இவ்வுலகில் வெளிப்படுகின்றன. மரணத்திற்குப் பின்னர் இங்கிருந்து மறைந்து, மீண்டும் தென்படா நிலைக்குப் போய் விடுகின்றன. ஸத்யம் இவ்வாறிருக்கையில் ஏன் வருத்தப்பட வேண்டும்? (2 – 28)

ஒவ்வொரு கார்யத்திற்கும் ஒரு காரணம் உண்டு என்பது நிரீஶ்வரவாதிகளின் முடிவான கருத்து. பெரும்பாலும் கார்யம் நமக்குப் புலப்படுகிறது. காரணம் புலப்படுவதில்லை. ஆஃப்ரிக்காவில் ஒரு கூட்டத்தினர் குழந்தைப் பிறப்பிற்குக் காரணம் பத்து மாஸம் முன்பு நடந்த ஆண் பெண் ஸம்போகமே என்பதை அறியாமல் இருக்கின்றனராம். கஷ்டம் வரும் போது, ‘நான் யாருக்கும் எந்த கெடுதலும் செய்ததில்லையே. எனக்கு ஏன் இந்த கஷ்டம்’?, என்று அங்கலாய்ப்பவர்களும் இதே வகையினர். காரணத்திற்கும் கார்யத்திற்கும் இடையே உள்ள கால இடைவெளியே இந்த அறியாமைக்குக் காரணம்.

படைப்பின் கால அளவில் நம்முடைய வாழ்க்கை என்பது மிகச் சிறிய காலம். இன்று நம் இந்த்ரியங்களுக்குத் தென்படும் ஸம்ஸாரம் படைப்பிற்கு முன் வெளிப்படாத நிலையில் (அவ்யக்தமாக) இருந்தது. இன்று வெளிப்பட்ட நிலையில் உள்ளதால் புலனாகிறது. எதிர்க்காலத்தில் மீண்டும் வெளிப்படாத நிலைக்குப் போய் விடும். ஏன்! இன்று இந்த ஶரீரம் எடுத்து வெளிப்பட்டிருக்கும் நாம் முன்பு வெளிப்படாத நிலையில் இருந்தோம். மீண்டும் வெளிப்படாத நிலையை அடைந்திடுவோம். ஓஷோ என்றழைக்கப் படும் ஆசார்ய ரஜ்னீஷின் ஸமாதியின் மேல் இந்த ஶ்லோகத்தின் ஸாரமே எழுதப் பட்டுள்ளது. ஓஷோ ஜனிக்கவில்லை. இறக்கவுமில்லை. பூமி என்னும் க்ரஹத்தை அவர் பார்வையிட்ட காலம் 11.12.1931 முதல் 19.01.1990 வரை. வண்டியின் சக்ரம் போல் இந்த ஸுழற்சி தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கிறது. இது தான் ஸத்யம் எனில் இதில் வருந்துவதற்கு என்ன இருக்கிறது? தனக்கு மிகப் பெரிய பொக்கிஷம் கிடைத்தது போலக் கனவு கண்டானும் ஒருவன். தூக்கத்திலிருந்து விழித்தெழுந்தவன் பொக்கிஷத்தை இழந்து விட்டதாக ஓலமிட்டனும். தூங்கச் செல்லும் முன் பொக்கிஷம் இல்லை. விழித்தெழுந்த பின் பொக்கிஷம் இல்லை. மத்தியில் தோன்றியது. இந்நிலையில் பொக்கிஷம் தொலைந்ததே என்று ஓலமிடுபவனை என்னவென்பது?

📖 ॐ 📖

आश्चर्यवत्पश्यति कश्चिदेनमाश्चर्यवद्वदति तथैव चान्यः ।
आश्चर्यवच्चैनमन्यः(श) श्रुणोति श्रुत्वाप्येनं वेद न चैव कश्चित् ।।
{अध्याय २ ~ श्लोक २९}

ஆஶ்சர்யவத் பஶ்யதி கஶ்சிதே₃ந மாஶ்சர்யவத்₃ வத₃தி ததை₂வ சாந்யஹ.
ஆஶ்சர்யவச்சைநமந்ய:(ஶ) ஶ்ருணோதி ஶ்ருத்வாப்யேநம் வேத₃ ந சைவ கஶ்சித்..
(அத்₄யாயம் 2 ~ ஶ்லோகம் 29)

பலர் இதை ஆஶ்சர்யத்துடன் பார்க்கின்றனர். வேறு சிலர் ஆஶ்சர்யத்துடன் இதனை வர்ணனைச் செய்கின்றனர். வேறு ஸிலரோ ஆஶ்சர்யத்துடன் இதைப் பற்றி கேட்கின்றனர். அப்படிக் கேட்டாலும் எவரும் இதை அறிந்தவரில்லை. (2 – 29)

வெளி உலகம் பொருட்களின் உலகம். ஆத்மாவான நாம் உள்ளே இருக்கிறோம். நம்முடைய உலகம் பொருட்களைத் தாண்டிய உலகம். இப்பொருட்களை அறியக் கூடிய இந்த்ரியக் கரணங்களால் நம்மை அறிய முடியாது. உள்ளே மற்றொரு உலகமும் உண்டு. எண்ணங்களின் உலகமே அது. எண்ணங்களின் உலகமும் நமக்கு வெளியேதான் உள்ளது. நாம் அதையும் தாண்டி, உள்ளே உறைகிறோம். சிந்தனைகளாலோ எண்ணங்களாலோ ஆத்மாவை அறிந்திட முடியாது. நாம் இல்லாமல் இந்த வெளி உலகங்கள் இல்லை. ஆனால், இவ்வுலகங்கள் இல்லாமல் நம்மால் இருக்க முடியும். ராத்ரியில் ஆழ்ந்த நித்ரையில் வெளி உலகத் தொடர்பு இல்லை. எண்ணங்களின் உலகமும் இல்லை. ஆனால், நாம் இருக்கிறோம். விழித்து எழுந்த உடன், 'ஆஹா! என்ன ஆழமான தூக்கம்? கனவுகள் இல்லை, எண்ணங்களும் இல்லை. ஆனந்தமாகத் தூங்கினேன்', என்கிறோம் அல்லவா? எண்ணங்களால் நம்மை அறிய முடியாது. ஆனால், நம்மால் எண்ணங்களை அறிந்திட முடியும்.

மநுஷ்யர்களில் மிகப் பெரும்பாலோர் பொருட்களின் உலகத்திலேயே, அழியக் கூடிய பொருட்களை அறிந்து கொள்வதிலேயே தமது வாழ்க்கையைக் கழித்து விடுகின்றனர். எஞ்ஜிய ஸிலரிலும் பெரும் பகுதியினர் எண்ணங்களின் கற்பனை உலகத்தில் தம் வாழ்நாளைக் கழித்து விடுவர். பல லக்ஷங்களில் ஓரிருவருக்கே ஆத்மாவை அறிந்திட வேண்டும் என்ற விருப்பம் ஏற்படுகிறது. இப்படிப்பட்ட ஆயிரக்கணக்கானோரில் எவரோ ஒருவரே ஆத்மாவை அறிந்திடுகிறார். அறிந்திட்ட அவர் அகல விரிந்த கண்களுடன் ஆஶ்சர்யத்தில் ஸ்தம்பித்துப் போகிறார். தன்னுடைய ஆத்மாநுபவத்தை, பேரானந்த ஆஶ்சர்யத்தை அவர் பேசிடும் போது ஆஶ்சர்யத்துடன் வர்ணிக்கிறார். கேட்பவர்களும் மஹா ஆஶ்சர்யத்துடன் கேட்கின்றனர். அன்றாட வாழ்க்கையில் ஸாதாரணமாகக் கிடைக்கக் கூடிய அநுபவமா அது ? பல கோடிகளில் ஓரிருவர் மட்டும் பெற்றிடும் அநுபவம் அல்லவா!

அதே ஸமயம், இவ்வாறு கேட்பதால் ஆத்மாவை யாரும் அறிந்திடுவதில்லை. ஆத்மாவைப் பற்றிய வர்ணனைகளைக் கேட்பதாலோ விளக்கங்களைப் படிப்பதாலோ ஆத்மாவை அறிந்திட முடியாது.

📖 ॐ 📖

देही नित्यमवध्योयं(न्) देहे सर्वस्य भारत ।
तस्मात्सर्वाणि भूतानि न त्वं शोचितुमर्हसि ।।
{अध्याय २ ~ श्लोक ३० }

தே₃ஹீ நித்யமவத்₄யோऽயம்(ந்) தே₃ஹே ஸர்வஸ்ய ப₄ாரத.
தஸ்மாத்ஸர்வாணி பூ₄தானி ந த்வம் ஶோசிதுமர்ஹஸி..
(அத்₄யாயம் 2 ~ ஶ்லோகம் 30)

கொல்லப்படாத இந்த ஆத்மா எப்போதும் அனைத்து உயிர்களின் ஶரீரங்களிலும் உறைகிறது. அதனால், எல்லா உயிர்களுக்காகவும் நீ வருத்தப்படுவது அழகல்ல. (2 – 30)

11'வது ஶ்லோகத்தில் துவங்கிய ஆத்மஜ்ஞானம் பற்றிய அறிமுக விளக்கம் இந்த ஶ்லோகத்துடன் நிறைவு பெறுகிறது. ஆத்ம ஜ்ஞானம் என்ற ஆழமான விஷயத்தைச் ஸரியாக புரிந்து கொள்ளவில்லை என்றால், 'நான் எதுவும் செய்ய வேண்டாம். செய்தும் எந்த ப்ரயோஜனமில்லை. மாயையான இந்த உலகத்தில் எனக்கு எவ்வித ஆர்வமுமில்லை. ஸத்யமான ஆத்மாவை அறிந்து கொள்ளச் செல்கிறேன்', என்ற கருத்து ஏற்பட வாய்ப்பு உண்டு. தன் கடமையிலிருந்து விலக வாய்ப்பு உண்டு. கீதா ஸாரம் என்ற பெயரில் ஒரு காலண்டர் அச்சடிக்கப்பட்டு எல்லா இடங்களிலும் தொங்குவதைப் பார்க்கிறோம். அதில் உள்ள வாசகங்கள் கீதையை அரைகுறையாகப் புரிந்து கொண்ட பலஹீனமான மனஸ் கொண்ட ஒருவர் எழுதியவை போலும். இந்த பலஹீனமான மனப்பான்மை நம் தேஶத்தினை, சென்ற ஸில நூற்றாண்டுகளாக பீடித்துள்ளது. ஸில கொள்ளைக்கார கூட்டங்களும் கொலைவெறிக் கொண்ட இனங்களும் நமது பாரத தேஶத்தைத் தாக்கினர். கொள்ளை அடித்தனர். மானபங்கப்படுத்தினர். ஸில பகுதிகளை ஆக்ரமித்து ஆட்சியும் செய்தனர். தேஶத்தையே துண்டாடினர். தேஶத்தில் நிலவும் சூழ்நிலைப் பற்றிய கவலையின்றி ஆத்ம விசாரமும் இறைவனைத் தேடுதலும் தொடர்ந்தது. இன்றும் தொடர்கிறது. ஹிந்து ஸாம்ராஜ்ய ஶில்பியான ஶிவாஜி மஹாராஜாவிற்கு வழிகாட்டிய ஸமர்த ஸ்ரீ ராமதாஸர் மற்றும் விஜயநகர ஸாம்ராஜ்யத்தை நிறுவிய ஹரிஹரிபுக்கருக்கு வழிகாட்டிய வித்யாரண்யர் போன்ற ஸிலரைத் தவிர்த்தால், ஸரியான வழிகாட்டிகள் இல்லாமல் தேஶம் பல நூற்றாண்டுகள் அன்யரால் அலங்கோலப் படுத்தப் பட்டது. அங்கு ஸோமநாத்தில் ஶிவனுடைய ஆலயம் இடிக்கப்படும் அதே நேரத்தில் இங்கு தஞ்ஜாவூரில் அதே ஶிவனுக்கு மாபெரும் ஆலயம் எழுப்பப் பட்டு வந்தது. க்ஷத்ரியர்களும் ப்ராஹ்மணர்களும் தங்களது கடமையை மறந்தனர். அர்ஜுனனும் இத்தகைய மனப்பான்மைக்கு பலியாக வாய்ப்புண்டு என்பதை உணர்ந்து கொண்ட ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அடுத்து வரும் ஶ்லோகங்களில் அர்ஜுனனுடைய மனப்பான்மைக்கேற்ற ஸில வாதங்களை வைக்கிறார். அதன் பிறகு கர்ம யோகத்தை அறிமுகப் படுத்துகிறார்.

📖 ॐ 📖

स्वधर्ममपि चावेक्ष्य न विकम्पितुमर्हसि ।
धर्म्याद्धि युद्धाच्छ्रेयोऽन्यत्क्षत्रियस्य न विद्यते ।।
{अध्याय २ ~ श्लोक ३१}

ஸ்வத₄ர்மமபி சாவேக்ஷ்ய ந விகம்பிதுமர்ஹஸி.
த₄ர்ம்யாத்₃தி₄ யுத்₃த₄ாச்ச்₂ரேயோऽந்யத்க்ஷத்ரியஸ்ய ந வித்₃யதே..
(அத்₄யாயம் 2 ~ ஶ்லோகம் 31)

உன்னுடைய ஸ்வதர்மத்தைக் கருத்தில் கொண்டு நோக்கினாலும், நீ இவ்வாறு நிலை குலைந்து தடுமாறுவது உசிதம் அல்ல. ஏனென்றால், ஒரு க்ஷத்ரியனுக்கு தர்மத்திற்கு உட்பட்ட யுத்தத்தை விட மேன்மை தரக் கூடிய கடமை வேறெதுவுமில்லை. (2 – 31)

ஸ்வதர்மம:

அர்ஜுனன் ஒரு க்ஷத்ரியன். தனது தேஶத்தையும் ஜனங்களேயும் ஆன்ரோரையும் தர்மத்தையும் பாதுகாப்பதே க்ஷத்ரியனின் கடமை. பாதுகாக்கும் இக்கடமையில் யுத்தம் ஒரு முக்ய அங்கம் ஆகும். எந்நேரமும் யுத்தத்திற்குத் தயாராக இருப்பதுதான் க்ஷத்ரியனின் ஸ்வபாவம். க்ஷத்ரிய தர்மத்தைப் புரிந்து கொள்வதென்பது இன்றைய சூழ்நிலேயில் நமக்குக் கடினமாக இருக்கலாம். இன்று ஜூடோ, கராடே, துப்பாக்கிச் சுடுதல் போன்ற வீரக்கலேகள் பரவலாகக் கற்கப் படுகின்றன. ஆனுல், போட்டிகளில் கலந்து கொள்வதற்காக மாத்ரமே. எனினும், துணிச்சலுடன் ஆயுதங்களேக் கையாள்வதும் பயமின்றி அடி கொடுப்பதும் அடி வாங்குவதும் ஸாஹஸங்களில் ருசி காண்பதும் போராடும் வாய்ப்பிலிருந்து பின் வாங்காமல் இருப்பதும் இவை போன்ற பிற தன்மைகளும் கொண்டோரே இத்தகைய வீர விளேயாட்டுக்களில் இயல்பாக ஆர்வம் காட்டுகின்றனர். இவையே க்ஷத்ரியத் தன்மைகள். (18வது அத்யாயத்தின் 43வது ஶ்லோகத்தில் க்ஷத்ரியனின் ஸ்வபாவம் விளக்கப்பட்டுள்ளன). இன்று இத்தகைய வீரக்கலேகளேக் கற்றுத் தேர்ந்தவர்களிடமிருந்து எவ்வித எதிர்ப்பார்ப்புகளும் இல்லே. போலீஸிலோ மிலிடரியிலோ சேர்ந்துள்ளோருக்கு அந்தந்த அமைப்பினுல் விதிக்கப்பட்ட ஸில கடமைகள் உண்டு. அவ்வளவுதான். வர்ணங்களின் அடிப்படையில் ஸமுதாயம் அமைந்திருந்த பண்டைய காலத்தில் வீரக்கலேகளேக் கற்றுக் கொள்பவர்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட தர்மங்கள் இருந்தன. அவையே க்ஷத்ரிய தர்மங்கள். இவை ராஜ சட்டங்களால் கட்டாயமாக்கப் படவில்லே. மாருக, க்ஷத்ரியனுல் ஸ்வய விருப்பத்துடன் ஏற்றுக் கொள்ளப் பட்டன. அர்ஜுனன் தன்னுடைய ஸ்வதர்மமான யுத்தத்தை எதிர்க்கொள்ளும் நேரத்தில் நிலே குலேந்து தடுமாறுவது க்ஷத்ரியனுக்கழகல்ல என்பதை வலியுறுத்துகிருர் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

📖 ॐ 📖

यदृच्छया चोपपन्नं स्वर्गद्वारमपावृतम् ।
सुखिनः(ख) क्षत्रियाः(फ) पार्थ लभन्ते युद्धमीदृशम् ।।
{अध्याय २ ~ श्लोक ३२}

யத்$_3$ருச்ச$_2$யா சோபபன்னம் ஸ்வர்க$_3$த்$_3$வாரமபாவ்ருதம்.
ஸுகி$_2$ன:(க்$_2$) க்ஷத்ரியா:(ஃப்) பார்த$_2$ லப$_4$ந்தே யுத்$_3$த$_4$மீத்$_3$ருஶம்..
(அத்$_4$யாயம் 2 ~ ஶ்லோகம் 32)

பார்தா! தானுகவே கிடைத்திருக்கும் இத்தகைய யுத்த வாய்ப்பு, திறந்து வைக்கப்பட்டுள்ள ஸ்வர்க வாஸல் ஆகும். இத்தகைய யுத்தம் கிடைக்கப் பெற்ற க்ஷத்ரியர்கள் பெரும் பாக்யஶாலிகள். (2 – 32)

பாண்டவர்கள் யுத்தத்தை நாடிப் போகவில்லே. மாருக, யுத்தத்தைத் தவிர்த்திட எல்லா முயற்சிகளும் செய்தனர். பாண்டவர்களுடைய அனேத்து ஸமாதான முயற்சிகளேயும் முறியடித்து விட்டு, 'யுத்தமில்லாமல் ஒரு ஊசி முனேயளவு நிலத்தையும் கொடுத்திட முடியாது', என்பதில் துர்யோதனன் உறுதியாக இருந்ததால் யுத்தம் முடிவானது.

இவ்வகையில் இந்த யுத்தம் பாண்டவர் முன் தானுக வந்தது எனலாம். யுத்தக்களம் க்ஷத்ரியனுக்குத் தன் வீரத்தை வெளிப்படுத்த ஒரு வாய்ப்பு. எல்லோருக்கும் இத்தகைய பாக்யம் வாய்ப்பதில்லே. நம் தேஶத்தின் படை வீரர்களில் பெரும்பாலோருக்கு வெள்ளம், பூகம்பம், ஸுனுமி, வறட்சி போன்ற இயற்கைச் சீற்றங்களில் நிவாரணப் பணிகள் தவிர வேறு வாய்ப்புக் கிடைப்பதில்லே.

யுத்தத்தில்தான் ஒரு க்ஷத்ரியனுல் தனது ஆற்றலேயும் ஸாஹஸத்தையும் வீரத்தையும் தலேமைப் பண்புகளேயும் த்யாகத்தையும் ஆனந்தமாக வெளிப்படுத்திட முடியும். எனவே, யுத்தபூமி க்ஷத்ரியனுக்கு ஸ்வர்கத்திற்கான திறந்த வாஸலாகிறது. ஜனங்களேத் தன் குழந்தைகளாகக் கருதி, அவர் தம் து:கம் நீக்குவதும் வெளிநாட்டவரின் தாக்குதலில் இருந்து ஸ்வ தேஶ ஜனங்கள், செல்வம் மற்றும் பண்பாட்டைக் காப்பதும் க்ஷத்ரியனின் தர்மமாகும். கொடுங்கோலர்களுக்கும் ஆக்ரமிப்பாளருக்கும் அராஜகம் விளேவிப்பவர்களுக்கும் எதிராக, தர்மத்தின் பக்ஷத்தில் யுத்தம் புரிந்திடும் வாய்ப்பினே தனக்குக் கிடைத்ததொரு பாக்யமாகக் கருதுகிருன் க்ஷத்ரியன். அந்யாயத்திற்கு எதிராகப் போராடாத ஒரு பேடியாக க்ஷத்ரியன் இருக்கக் கூடாது என்று தர்ம

ஶாஸ்த்ரங்கள் கட்டளை இடுகின்றன.

📖 ॐ 📖

अथ चेत्त्वमिमं(न्) धर्म्यं सङ्ग्रामं(न्) न करिष्यसि ।
ततः(स्) स्वधर्मं(ङ्) कीर्तिं(ञ्) च हित्वा पापमवाप्स्यसि ।।
{अध्याय २ ~ श्लोक ३३}

அத₂ சேத்வமிமம்(ந்) த₄ர்ம்யம் ஸங்க்₃ராமம்(ந்) ந கரிஷ்யஸி.
தத:(ஸ்)வத₄ர்மம்(ங்) கீர்திம்(ஞ்) ச ஹித்வா பாபமவாப்ஸ்யஸி..
(அத்₄யாயம் 2 ~ ஶ்லோகம் 33)

எனவே, தர்மத்தோடு கூடிய இந்த யுத்தத்தை நீ புரியவில்லை என்றால் உன் கடமையையும் புகழையும் இழப்பதோடல்லாமல் பாபத்தையும் அடைந்திடுவாய். (2 –33)

யுத்தம் புரியவில்லை என்றால்..

ஒருவன் தன்னுடைய ஸ்வயத் தன்மையின் தூண்டுதலுக்கேற்ப நடந்து கொள்வதே அவனது தர்மம். தீயினுடைய தர்மம் சுடுவது. ஆக்ஷி செய்வதும் வீர தீர ஸாஹஸங்கள் புரிவதும் ஆற்றலை வெளிப்படுத்துதல் மூலம் தனது கௌரவம், புகழ் ஆகியவற்றை நிலைநாட்ட ஆர்வம் கொள்வதும் க்ஷத்ரியனின் தர்மமாகும். அர்ஜுனன் தன்னுடைய ஸ்வதர்மமான யுத்தத்தைக் கை விட்டால், தன் கடமையைத் துறந்தவனாவான். புகழையும் இழந்திடுவான். மேலும், தனக்கு ஒவ்வாத மாற்று தர்மத்தை ஏற்பதால் பாபத்தையும் அடைந்திடுவான்.

ஒவ்வொரு மநுஷ்யனும் ஒரு குறிப்பிட்ட ஶரீரத்தைப் பெற்று, ஒரு லக்ஷ்யத்தின் பூர்திக்காக இவ்வுலகில் பிறக்கிறான். அவனவன் பூர்வ ஜன்மங்களிலிருந்து ஏற்று வந்திருக்கும் கர்ம வாஸனைகளை வாழ்ந்து, கழித்து, விடுதலை பெறுவதே அந்த லக்ஷ்யம். உயர்வதற்கு வாழ்க்கை ஒரு வாய்ப்பளிக்கும் போது, அதை நழுவ விடுபவன், தன் வாஸனைகளைப் போக்கிக் கொள்வதற்கான ஸந்தர்பத்தை உதறித் தள்ளியவன் ஆகிறான். பழைய வாஸனைகளும் குறைய வழியில்லை. புதிய வாஸனைகள் வந்து சேருகின்றன. இவற்றின் ஸுமையில் சிக்கித் திணறுகிறான். ஸங்கீதத்தில் நாட்டம் கொண்டவன் பெற்றோரின் வற்புறுத்தலுக்கு இணங்கி இஞ்ஜினியர் ஆனால், அவன் வாழ்க்கை என்னவாகும்? குடும்ப மோஹம் அற்றுப் போகாதவன் வாழ்க்கையின் ஸில கஷ்டங்களால் கலங்கி, ஹிமயமலைக்கு ஓடிச் சென்றால் அவன் கதி என்ன ஆகும்? தனக்கு ஒவ்வாத துறையில் இறங்கினால் பாபம் தான் சேர்ந்திடும்.

📖 ॐ 📖

अकीर्तिं(ञ्) चापि भूतानि कथयिष्यन्ति तेऽव्ययाम् ।
सम्भावितस्य चाकीर्तिर्मरणादतिरिच्यते ।।
{अध्याय २ ~ श्लोक ३४}

அகீர்திம்(ஞ்) சாபி பூ₄தானி கத₂யிஷ்யந்தி தேऽவ்யயாம்.
ஸம்ப₄ாவிதஸ்ய சாகீர்திர்மரணாத₃திரிச்யதே..
(அத்₄யாயம் 2 ~ ஶ்லோகம் 34)

நீ அடையவிருக்கும் அவப்பெயர் எல்லோராலும் எந்நேரமும் பேசப்படும். போற்றிப் புகழப்பட்ட ஒருவனுக்கு இது மரணத்தைக் காட்டிலும் துன்பமயமானது. (2 – 34)

அர்ஜுனனின் மனஸில் எழுந்த தர்மம் ஸம்பந்தமான குழப்பங்கள் எதுவும் வெளியே தெரியாது. தர்மத்தை நிலைநாட்டும் யுத்தத்தில் எதிரியின் மாபெரும் ஸேனையைப் பார்த்து பயந்து விட்டான் என்றே ஜனங்கள் கருதுவர். யுத்தம் புரியாமல் யுக்களத்தை விட்டு வெளியேறும் அவன் செயல் கோழைத்தனத்தின் விளைவாவே பார்க்கப்படும். அழுக்கு நிறைந்த வஸ்த்ரத்தில் உள்ள கறை எவர் கண்களிலும் படாது. ஆனால், பளிச்சென்றிருக்கும் வெள்ளை வஸ்த்ரத்தில் படிந்திருக்கும் மிகச்

சிறிய கறையும் எல்லோர் கண்களிலும் படும் என்பது மாத்ரமல்ல. எல்லோரும் அதைப்பற்றி சிலாகித்துப் பேசுவர். அதே போல, மாபெரும் வீரனான அர்ஜுனனின் கோழைத்தனம் மிக அதிகமாகப் பழித்துப் பேசப்படும். உயர்வாகப் போற்றப் பட்டவனுக்கு அபகீர்த்தி மரணத்தை விட அதிகக் கொடுமையானது. ஒருவரை இகழ்ந்து பேசுவது அவரைக் கொலை செய்வதற்குஸ் ஸமம் என்று ஶாஸ்த்ரம் சொல்கிறது.

📖 ॐ 📖

भयाद्रणादुपरतं मंस्यन्ते त्वां महारथाः । येषां(ञ्) च त्वं बहुमतो भूत्वा यास्यसि लाघवम् ।।
अवाच्यवादाश्च बहून्वदिष्यन्ति तवाहिताः । निन्दन्तस्तव सामर्थ्यं(न्) ततो दुःखतरं(न्) नु किम् ।

{अध्याय २ ~ श्लोक ३५, ३६}

ப₄யாத்₃ரணாது₃பரதம் மம்ஸ்யந்தே த்வாம் மஹாரத₂ாஹா.
யேஷாம்(ஞ்) ச த்வம் ப₃ஹுமதோ பூ₄த்வா யாஸ்யஸி லாக₄வம்..
அவாச்ய வாத₃ாம்ஶ்ச ப₃ஹூந்வதி₃ஷ்யந்தி தவாஹிதாஹா.
நிந்த₃ஸ்தவ ஸாமர்த்₂யம்(ந்) ததோ து₃க்₂க₂தரம்(ந்) நு கிம்..

(அத்₄யாயம் 2 ~ ஶ்லோகம் 35, 36)

பயத்தின் காரணமாக யுத்தத்திலிருந்து விலகி விட்டாய் என்று மஹாரதர்கள் உன்னைப் பற்றி நினைப்பார்கள். எவர் எவருடைய பார்வையில் நீ போற்றத் தக்கவனாக உயர்ந்து நின்றாயோ இன்று அவர்கள் கருத்தில் தாழ்ந்து விடுவாய். எதிரிகள் உனது ஆற்றலை நிந்தித்தபடி, பேசத்தகாத வார்த்தைகளைப் பேசுவர். உனக்கு இதை விட அதிக வருத்தம் அளிக்கக் கூடியது வேறென்ன இருக்க முடியும்? (2 – 35, 36)

அறிமுகம் இல்லாத ஊர் ஜனங்களால் இகழ்ந்து பேசப்படுவதை விட அறிமுகமானவர்களால் இகழ்ந்து பேசப்படுவது ஆழ்ந்த வருத்தம் அளிக்கக் கூடியது. யுத்தபூமியில் அர்ஜுனனின் அணியிலும் எதிரணியிலும் நின்று கொண்டிக்கும் மஹாரதர்கள் அர்ஜுனனை நன்கு அறிந்தவர்கள். அவனுடைய வீரத்தை விந்தையுடன் பார்த்தவர்கள். இவர்களில் பலர் அவனுடைய அம்பின் கூர்மையை ருசித்தவர்கள். அர்ஜுனனால் யுத்தக்களத்தில் தோற்கடிக்கப் பட்டவர்கள். இத்தகையோரின் நினைப்பிலும் கூற்றிலும் விழுந்து விடுதல் பெரும் கொடுமையன்றோ! பாண்டவர் அணி போரில் வெற்றி பெற, பெரும் அளவில் அர்ஜுனனையே நம்பி இருப்பதால் அவ்வணியில் உள்ள மஹாரதர்களும் பேரரஸர்களும், 'அர்ஜுனன் பயந்து விட்டான்' என்று கூறப் போவது உறுதி. அர்ஜுனன் இல்லாமல் தோல்வி நிஶ்சயம் என்பதால் ஏற்பட்ட வ்ரக்தியும் அதற்குக் காரணமான அர்ஜுனன் மீது கோபமும் இவர்களை இவ்வாறுப் பேசத் தூண்டும். எதிரணியில் உள்ளவர்களோ அர்ஜுனன் போரிலிருந்து விலகி விட்டான் என்று நிம்மதி அடைந்தாலும் வெற்றியில் பணிவு என்பதை கௌரவர்களிடம் எதிர்ப்பார்க்க முடியாது அல்லவா! 'அர்ஜுனன் ஒரு மாபெரும் கோழை', என்று உரத்த குரலில் பேசுவார்கள். அவனிடம் தாம் முன்பு அடைந்த தோல்விகளுக்குப் பழி தீர்த்துக் கொள்ள அரியதொரு வாய்ப்பல்லவா கிட்டியுள்ளது! அர்ஜுனனுடைய காண்டீபம் இனி பேசாது என்று உணர்ந்த எதிரிகள் பேசத்தகாத, கேட்க முடியாத வார்த்தைகளைப் பேசுவர். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் தனது நண்பனுக்காக எடுத்துள்ளப் பணியைச் செய்திடும் அழகினைப் பாருங்கள். முதலில் ஆழமான, அடிப்படையான தத்வத்வதை விளக்கினார். பிறகு, அவனுக்கு நாட்டம் உள்ள புகழ், பெருமை, வீரஸாஹஸம் போன்ற விஷயங்களைப் பயன்படுத்தி, அவனுக்குப் புரிய வைக்க முயலுகிறார். இங்கிருந்து மிக அழகாகக் கர்ம யோகத்தில் நுழைகிறார்.

📖 ॐ 📖

हतो वा प्राप्स्यसि स्वर्गं(ञ्) जित्वा वा भोक्ष्यसे महीम् ।
तस्मादुत्तिष्ठ कौन्तेय युद्धाय कृतनिश्चयः ।।

{अध्याय २ ~ श्लोक ३७}

ஹதோ வா ப்ராப்ஸ்யஸி ஸ்வர்க₃ம்(ஞ்) ஜித்வா வா போ₄க்ஷ்யஸே மஹீம்.
தஸ்மாது₃த்திஷ்ட₂ கௌந்தேய யுத்₃த₄ாய க்ருத நிஶ்சய..

(அத்₄யாயம் 2 ~ ஶ்லோகம் 37)

நீ இந்த யுத்தத்தில் மரணம் அடைந்தால் வீரஸ்வர்கத்தை எய்திடுவாய். யுத்தத்தில் வெற்றி பெற்றுலோ இந்த பூமியின் மேல் ஆக்ஷி செய்து ஸுக போகங்களை அநுபவிப்பாய். ஆதலால், யுத்தம் புரியும் உறுதியோடு எழுந்து நில், குந்தியின் புதல்வனே! (2 – 37)

யுத்தத்தில் மாத்ரமல்ல, ஒருவன் எந்த கார்யத்தை கையில் எடுத்தாலும், அக்கார்யத்தை முழு ஶ்ரத்தையுடனும் உத்ஸாஹத்துடனும் செய்திட வேண்டும். விளையாட்டுப் போட்டிகளில் கலந்து கொள்ளும் போது வெற்றி தோல்வி பற்றிய ஸந்தேஹம் இருக்கக் கூடாது. யுத்தத்தில் வீழ்ந்தால் வீர ஸ்வர்கம் என்பது க்ஷத்ரியர்களின் ஶ்ரத்தை. அதையே ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் நினைவு படுத்துகிறுர். வீழ்ந்தால் பல்லாயிரம் வர்ஷங்கள் ஸ்வர்கத்தின் ஸுகங்களை அநுபவிக்கலாம். யுத்தத்தில் வெற்றி பெற்று வாழ்ந்தாலோ ராஜ்யத்தை வென்று, ஆக்ஷி புரிந்து ராஜ வைபவங்களை அநுபவிக்கலாம். செங்கோல் செலுத்தி ஆக்ஷி புரிந்தால் இறந்த பின் ஸ்வர்கத்தை அடைந்திடலாம். 'பூ விழுந்தாலும் எனக்கே வெற்றி. தலை விழுந்தாலும் எனக்கே வெற்றி', என்ற நிலையில் அர்ஜுனன் இருப்பதாக ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் சொல்கிறுர். ரெண்டாவது அத்யாயத்தின் மூன்ருவது ஶ்லோகத்தில், 'மனஸின் பலஹீனங்களை அழித்து விட்டு எழுந்திடு, அர்ஜுன!' என்று ஆஜ்ஞை இடுகிறுர் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். அதன் விளைவாக, 'யுத்தம் புரிய மாட்டேன்' என்றிருந்த அர்ஜுனன் மனஸ் குழம்பி ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் வழிகாட்டுதலை வேண்டி நின்ருன். இந்த ஶ்லோகத்தில், 'எழுந்திடு, கௌந்தேயனே! ஸந்தேஹங்களைக் களைந்தெறிந்து யுத்தம் புரிவதென்று நிஶ்சயம் செய்திடு' என்கிறுர். அர்ஜுனன் மனஸில் மெல்ல மெல்ல ஏற்படும் மாறுதலை கவனித்த ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அம்மாறுதலை நிலைப்படுத்த நினைக்கிறுர் போலும். அர்ஜுனனை கௌந்தேய! (குந்தியின் புதல்வனே!) என்று அழைப்பதில் ஒரு தாத்பர்யம் உண்டு. யுத்தத்தை தவிர்த்திட பாண்டவர்கள் ஸார்பாக துர்யோதனனிடம் அமைதி தூது அநுப்பப்பட்டதைக் கேள்வியுற்ற தாயார் குந்தி, 'யுத்தம் புரிந்திடு' என்று அர்ஜுனனுக்கு ஒரு செய்தி அநுப்பினுள். அர்ஜுனனுக்கு அதை நினைவு படுத்திடவே ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அவனை கௌந்தேயன் என்று அழைக்கிறுன்.

📖 ॐ 📖

सुखदुःखे समे कृत्वा लाभालाभौ जयाजयौ ।
ततो युद्धाय युज्यस्व नैवं पापमवाप्स्यसि ।।
{अध्याय २ ~ श्लोक ३८}

ஸுக₂து₃க்₂கே₂ ஸமே க்ருத்வா லாப₄ாலாபெ₄ள ஜயாஜயௌ.
ததோ யுத்₃த₄ாய யுஜ்யஸ்வ நைவம் பாபமவாப்ஸ்யஸி..
(அத்₄யாயம் 2 ~ ஶ்லோகம் 38)

ஸுக து:கங்களையும் லாப நஷ்டங்களையும் வெற்றி தோல்விகளையும் ஸமமெனக் கருதி யுத்தத்தில் இறங்கி விடு. அவ்விதம் செய்யப்படும் யுத்தத்தால் பாபம் உன்னைச் சேராது. (2 – 38)

யுத்தம் புரிதல் பாபம் இல்லை:

'எழுந்திடு. யுத்தம் புரிந்திடு' என்று சொன்னவர், இப்போது எத்தகைய மனப்பான்மையோடு யுத்தம் புரிய வேண்டும் என்று விளக்க தொடங்குகிறுர். ஆன்மீகத்துறையில் வெற்றி பெற ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கூறும் முதல் வழிமுறை இது. ஸம்ஸார ஸாகரம் என்று பெயரிட்டு வாழ்க்கையை ஸமுத்ரத்தோடு ஒப்பிட்டுள்ளனர் நம் முன்னேர்கள். ஸமுத்ரத்தில் ஆனந்தமாகக் குளிக்கவும் வேண்டும், அலைகளில் சிக்கி மூழ்கி விடவும் கூடாது என்றுல் ஸமுத்ரத்தைப் பற்றித் தெரிந்திருக்க வேண்டும். ஸமுத்ரத்தில் அலைகள் உண்டு. அலைகளில் எழுச்சியும் உண்டு. வீழ்ச்சியும் உண்டு. ஒரு அலை ஓய்ந்தது என்று எண்ணிடும் போது அடுத்த அலை எழுந்திடும். அலை உயரக் கிளம்பும் போதும் விழுந்திடும் போதும் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பது ஸமுத்ரத்தில் குளிக்க விரும்புபவர் அறிந்திருக்க வேண்டும். எதிர்ப்பாராத ஸமயத்தில் ஸுழற்காற்று, பெருங்காற்று, பேரலை போன்ற பேராபத்து நிறைந்த சூழ்நிலைகள் ஸமுத்ரத்தில் உருவாகலாம். அலைகளோ மேடு பள்ளங்களோ இல்லாமல் ஸமுத்ரம் என்னுடைய எதிர்ப்பார்ப்பிற்கு ஏற்றவாறு இருக்க வேண்டும் என்று

எண்ணுபவன் முட்டாள். அலைகள் எல்லாம் ஓய்ந்த பின்னர் குளிக்கலாம் என்று காத்திருப்பவனும் முட்டாள். இவர்களால் ஸமுத்ரத்தில் குளித்திடும் ஆனந்தத்தை அடைந்திட முடியாது. வாழ்க்கை என்னும் மஹா ஸாகரத்திலும் ஸுக – து:கங்கள் உண்டு. லாப – நஷ்டங்கள் உண்டு. வெற்றி – தோல்விகள் உண்டு. இவைகள் நம்மைச் சிக்கித் திணற வைக்க கூடாது. வாழ்க்கையை ஆனந்தமாக வாழ்ந்திடும் கலையை நாம் பயின்றிட வேண்டும். ஸுக – து:கம், லாப – நஷ்டம், வெற்றி – தோல்விகளை ஸமமாகக் கருதுவதே வாழும் கலையில் முதல் பாடம் ஆகும்.

முதல் அத்யாயத்தில் அர்ஜுனனால் எழுப்பப்பட்ட சில வாதங்களுக்கு இந்த எட்டு ஶ்லோகங்களில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் எதிர்வாதம் வைக்கிறார். ஶ்லோகம் 1 – 31'ல், 'இந்த யுத்தம் எனக்கு மேன்மையைத் தராது', என்றான் அர்ஜுனன். 2 – 31'ல் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன், 'தர்மத்திற்கு உட்பட்ட யுத்தத்தை விட மேன்மை தரக் கூடிய கடமை வேறெதுவும் இல்லை', என்கிறார். ஶ்லோகம் 1 – 37'ல், 'ஸ்வந்தங்களைக் கொன்று, ஸுகத்தை எவ்வாறு அடைந்திடுவோம்', என்று கேட்டான் அர்ஜுன். அதற்கு 2 – 32'ல் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன், 'இத்தகைய யுத்த வாய்ப்புக் கிடைக்கப் பெற்ற க்ஷத்ரியர்கள் பெரும் ஸுகம் அடையப் பெற்றவர்கள்', என்கிறார். 'யுத்தத்தின் விளைவாக நரகத்தைச் சென்று அடைந்திடுவோம்' (1 – 44) என்றான் அர்ஜுனன். 'ஸ்வர்கத்தை அடைவாய்' (2 – 32, 37) என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். 1 – 36'ல், 'யுத்தம் செய்தால் எம்மை பாபம் வந்தடையும்', என்று கூறிய அர்ஜுனனுக்கு, 'யுத்தம் செய்யாததாலே பாபம் வந்தடையும்', என்றும் (2 – 33) 'ஸுகம் – து:கம், லாபம் – நஷ்டம், வெற்றி – தோல்வி ஆகியவற்றை ஸமமாகக் கருதி யுத்தம் செய்தால் பாபம் சேர்ந்திடாது', (2 – 38) என்றும் பதில் அளிக்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். 'யுத்தத்தின் விளைவாக தர்மம் அழிந்து விடும்', (1 – 40) என்றான் அர்ஜுனன். 'யுத்தம் புரிய மறுத்தால் தான் தர்மம் அழியும்', (2 – 33) என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் .

📖 ॐ 📖

एषा तेऽभिहिता साङ्ख्ये बुद्धिर्योगे त्विमां शृणु ।
बुद्ध्या युक्तो यया पार्थ कर्मबन्धं प्रहास्यसि ।।
{अध्याय २ ~ श्लोक ३९}

ஏஷா தேऽபி₄ஹிதா ஸாங்க்₂யே பு₃த்₃தி₄ர்யோகே₃ த்விமாம் ஶ்ருணு.
பு₃த்₃த்₄யா யுக்தோ யயா பார்த₂ கர்மப₃ந்த₄ம் ப்ரஹாஸ்யஸி..
(அத்₄யாயம் 2 ~ ஶ்லோகம் 39)

இந்த ஸமபுத்தி உனக்கு ஜ்ஞானயோகத்தில் கூறப்பட்டது. இனி கர்ம யோகத்தில் இதைக் கேள். ஸமபுத்தியை அடைந்தால் கர்ம - பந்தத்தை முழுமையாக விலக்கி விடுவாய். (2 – 39)

புத்தியோகம்:

ஜ்ஞானயோகம் ஸரியாக புரிந்து கொள்ளப்படாத போது இவ்வுலக வாழ்க்கையில் ஸில மனப்பான்மைக் குறைகள் ஏற்பட வாய்ப்புள்ளது. 'நான் அழியாத ஆத்மா', என்று ஆயிரம் முறை ப்ரஸங்கம் செய்தவர் தன்னுடைய மரணம் அருகில் தெரியும் போது எவ்வாறு நடந்து கொள்வார் என்பது தெரியாது. ஒரு விஷயத்தைப் புரிந்து கொள்வது வேறு, அதையே புத்தியின் அடியாழத்திலிருந்து உணர்வது வேறு. உலகம் மாயை, இங்குள்ளவை அனைத்தும் அழியகூடியவை என்ற கருத்து, இக்கருத்தை உணரக் கூடிய பக்வம் இல்லாத மனங்கள் முன் மீண்டும் மீண்டும் சொல்லப்பட்டதால், சென்ற ஸில நூற்றாண்டுகளில் ஹிந்துக்களின் மனப்பான்மையில் தவறானதொரு விளைவு ஏற்பட்டு விட்டது. தன் வயிற்றுப் பசியாற்றவும் தன் குடும்பத்தைக் காத்திடவும் தேவையான செல்வத்தை ஈட்டிட ஒருவன் இவ்வுலகத்தில்தான் செயல்கள் ஆற்ற வேண்டியுள்ளது. ஸுற்றியுள்ள மநுஷ்ய ஸமுதாயத்துடன் பலவகையிலும் உறவு வைத்துக் கொள்ளும் அவஶ்யம் உள்ளது. ஆனால், உலகமோ பொய்யானது. அழியக் கூடியது. உண்மையானதல்ல என்ற கருத்து மண்டையில் அறையப்பட்டுள்ளது. இதன் விளைவாக மற்றவர்களைப் பற்றி அக்கறை இல்லாத ஸ்வயநலம் நிறைந்த

மனஸ் உருவானது. மநுஷ்ய உறவுகள் பலஹீனமாயின. 'எனக்கென்ன?' என்ற மனப்பான்மை பரவியது. எல்லாமே மாயை எனும் போது தான் செய்யும் செயல்களில் ஆர்வமும் ஈடுபாடும் குறைந்து அரை மனஸுடன் செய்யும் போக்கு வளர்ந்தது. இத்தகைய மனப்பான்மையில் ஸ்வயநலமும் சேர்ந்து விட்டால் என்னவாகும்? இன்றைய அரஸியலிலும் வ்யாபாரத்திலும் வெவ்வேறு கார்யங்களிலும் பரவலாகக் காணப்படும் ஸ்தரக் குறைவும் அக்கறையின்மையும் அப்பட்டமான ஸ்வயநலமும் இதன் விளைவே.

இந்நோய்க்கு ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அருளும் மருந்தே கர்ம யோகம் அல்லது புத்தி யோகம். ஜ்ஞான யோகத்தில் கிடைக்கக் கூடிய முக்தி அல்லது விடுதலை, 'உலக வாழ்க்கையில் இருந்தபடி, கர்மங்களைச் செய்தபடி, மநுஷ்யர்களுக்கு மத்தியில் இருந்தபடி, ஸமபுத்தியால் கிடைத்திடும்', என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். விருப்பு வெறுப்பின்றி கர்மங்களில் ஈடுபடும் போது அவை கர்மவினை ஆவதில்லை என்பதை முந்தைய ஶ்லோகத்தில் கண்டோம்.

🕮 ॐ 🕮

नेहाभिक्रमनाशोऽस्ति प्रत्यवायो न विद्यते ।
स्वल्पमप्यस्य धर्मस्य त्रायते महतो भयात् ।।
{अध्याय २ ~ श्लोक ४०}

நேஹாபி₄க்ரமநாஶோऽஸ்தி ப்ரத்யவாயோ ந வித்₃யதே.
ஸ்வல்பமப்யஸ்ய த₄ர்மஸ்ய த்ராயதே மஹதோ ப₄யாத்..
(அத்₄யாயம் 2 ~ ஶ்லோகம் 40)

இவ்வுலகத்தில் ஸமபுத்தியை எய்திடும் முயற்சி வீணாவதில்லை. இந்த தர்மத்தைப் பின்பற்றினால் எதிர்மறையான விளைவுகளும் கிடையாது. இதைச் சிறிதளவு கடைப்பிடித்தாலும் கூட, இது ஜன்ம மரண பயத்திலிருந்து விடுவித்திடும். (2 – 40)

கர்மங்களை அரைகுறையாகச் செய்வதால் எவ்வித ப்ரயோஜனமும் இல்லை. உதாஹரணத்திற்கு, நிலத்திலிருந்துப் பயிர் ஸரியாகக் கிடைக்க வேண்டும் என்றால் உழுதல், விதை விதைத்தல், நீர் பாய்ச்சிடுதல், களை எடுத்தல், பயிரைப் பாதுகாத்தல் போன்ற ஒவ்வொரு செயலையும் தகுந்த நேரத்திலும் தகுந்த முறையிலும் செய்திடல் வேண்டும். அரைகுறையாகச் செய்யப்பட்டால் அறுவடைச் செய்ய ஒன்றும் இருக்காது. அதே போல், முறை தவறி செய்யப்பட்டால் நேர் எதிரான விளைவுகளும் ஏற்படலாம். உதாஹரணத்திற்கு, மருந்துகளை மருத்துவர் சொன்ன முறைப்படி உட்கொள்ளாமல் மனஸ் போன போக்கில் உட்கொண்டால் எதிர்மறையான விளைவுகள் ஏற்படும். ஸமய ஷடங்குகள் அனைத்தும் இவ்வகைகளைச் சேர்ந்தவை.

'பொதுவாகக் காணப்படும் இவ்விரு விளைவுகளும் கர்மயோகத்தைக் கடைப்பிடிப்பதில் ஏற்படாது', என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். 'ஸமபுத்தியை அடைந்திடும் முயற்சியை ஓரளவே செய்தாலும் லாபமே', என்கிறார். எந்தச் செயலையும் மன ஈடுபாட்டுடன், மனங்குவித்து, மனஸ் ஒருங்கிணைத்துச் செய்ய வேண்டும் என்ற ஒரு ப்ரபலமான கருத்து உண்டு. நாமஜபம் செய்பவர் ஜபத்தில் மனஸைக் குவித்திடாமல், வெறும் உதட்டளவில் செய்தால் என்ன லாபம் என்று கேட்டிடுவர். ஆனால், கீதை மனஸ் ஒருங்கிணைப்பு என்பதை விட ஸமநிலை அல்லது ஸமத்வம் என்ற கொள்கையை உயரத்தில் வைக்கிறது. ஒரு ஆத்மீக ஸாதகன் மற்ற லக்ஷணங்கள் அனைத்தையும் அடைந்து, ஸமநிலையை அடையவில்லை என்றால் அவன் ஒன்றும் அடையவில்லை என்கிறது கீதை. ஸமநிலையை மட்டும் அடைந்து மற்ற எதையும் அடையவில்லை என்றாலும் அவனே ஸித்தன் என்கிறது கீதை. வெற்றி தோல்விகளிலும் புகழ்ச்சி இகழ்ச்சியிலும் லாப நஷ்டங்களிலும் உள்ளே சலனம் ஏதும் ஏற்படாதவனுக்கு, ஸுகமோ து:கமோ மகிழ்ச்சியோ து:கமோ ஏற்படாதவனுக்கு, மேன்மையன்றி வேறெதுவும் இல்லை. மன ஒருங்கிணைப்பின் மூலம் ஸித்திகள் கிட்டுமே அன்றி மேன்மை கிட்டாது. ஆனால், ஸமநிலை அடைந்தால் ஜன்ம மரணம் என்ற பிணைப்பிலிருந்து விடுபடலாம்.

🕮 ॐ 🕮

व्यवसायात्मिका बुद्धिरेकेह कुरुनन्दन ।
बहुशाखा ह्यनन्ताश्च बुद्धयोऽव्यवसायिनाम् ।।
{अध्याय २ ~ श्लोक ४१}

வ்யவஸாயாத்மிகா பு₃த்₃தி₄ரேகேஹ குருநந்த₃ன.
ப₃ஹுஶாகா₂ ஹ்யநந்தாஶ்ச புத்₃த₄யோऽவ்யவஸாயினாம்..
(அத்₄யாயம் 2 ~ ஶ்லோகம் 41)

குரு வம்ஶத்தவனே! ஸமபுத்தியை அளித்திடும் கர்மயோகத்தில் தீர்மானமான புத்தி ஒன்று தான் உள்ளது. ஸமபுத்தி இல்லாதவர்களுக்கோ பல நோக்கங்கள் உடையனவாகவும் முடிவற்றவையாகவும் பல புத்திகள் உள்ளன. (2 – 41)

பற்பல விருப்பங்களை உள்ளே தாங்கியவன் 'அவ்யவஸாயீ'. அவற்றின் பூர்திக்காக போகங்களையும் பொருட்களையும் நாடி ஸேகரிப்பான். காமங்கள் நிறைந்த இவன் அநேகக் கிளைகளுடன் கூடிய அநேக புத்திகள் கொண்டவன். பொருள் ஈட்ட வேண்டும் என்பது இவனுடைய ஒரு புத்தி. அதற்காக வ்யாபாரம் செய்யலாமா, வ்யாபாரத்திலும் இதைச் செய்யலாமா, அதைச் செய்யலாமா, வேலைக்குப் போகலாமா, திருடலாமா, ஏமாற்றலாமா, சூதாடலாமா, லாட்டரி வாங்கலாமா, லஞ்ஜம் வாங்கலாமா என்று பற்பலக் கிளைகள் இந்த புத்திக்கு. ஶரீரத்திற்கு நோய் வந்து விட்டால், அதை குணப்படுத்த வேண்டும் என்பது ஒரு புத்தி. அதற்கு அலோபதி மருந்து உட்கொள்ளலாமா, ஆயுர்வேத மருந்து எடுத்துக் கொள்ளலாமா, வீட்டு மருந்தை உட்கொள்வோமா, இந்த டாக்டரிடம் போவோமா, அந்த டாக்டரிடம் போகலாமா, ஸாதுவைப் பார்க்கலாமா, நாடி ஜோஸ்யம் பார்க்கலாமா, கோவிலுக்குப் போவோமா, கோவிலிலும் நவக்ரஹம், வைத்யீஸ்வரன், துர்கை போன்ற பல கடவுள்களில் எந்த கடவுளிடம் செல்வோம்? அங்கும் அர்சனைச் செய்வோமா, அபிஷேகம் செய்வோமா, வெண்ணைச் ஸார்த்துவோமா, எவ்வகை உபாஸனை செய்வோம்? அப்பப்பா! எத்தனைக் கிளைகள் இந்த புத்திக்கு? இத்தனை புத்திகளின் பற்பல ஆலோசனைகளில் சிக்கித் தவிக்கின்ற இவனுக்கு பரமனின் ப்ராப்தி எங்ஙனம் கிடைக்கும்? நிஶ்சயம் கிடைக்காது.

கர்மயோகீ அகத்தின் ஸமநிலை அடைய வேண்டும் என்ற ஒரே லக்ஷ்யம் கொண்டவன். பரமனை அடைவதற்கான கருவியே ஸமநிலை. உலக விஷயங்களில் பற்று இந்த லக்ஷ்யத்திற்குத் தடை. உலகப் பற்றுக்களை நீக்கி, அகத்தின் ஸமநிலை அடைந்து, பரமனை அடைதல் என்ற ஒரே நிஶ்சயத்துடன் கூடிய புத்தி வ்யவஸாயாத்மிகா புத்தியாகும். கர்ம யோகீயின் புத்தி ஒன்று தான் என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். ஏனென்றால், பற்றை நீக்குதல் என்பது ஒன்றுதான், பலவல்ல அவ்வொன்றில் பொருட்களைப் பற்றிய பற்று, பெயர், புகழ், போன்றவற்றில் பற்று போன்ற எல்லா பற்றுதலும் அடங்கும். ஆனால், விருப்பங்கள் அவ்வாறல்ல. இனிப்புகளில் பலப்பல வகைகள் இருப்பதால் இனிப்பு வேண்டும் என்ற விருப்பம் ஒன்றல்ல. அநேகம். விருப்பம் என்பது எல்லையற்றது. முடிவற்றது.

🕮 ॐ 🕮

यामिमां पुष्पितां वाचं प्रवदन्त्यविपश्चितः । वेदवादरताः(फ) पार्थ नान्यदस्तीति वादिनः ।।
कामात्मानः(स) स्वर्गपरा जन्मकर्मफलप्रदाम् । क्रियाविशेष बहुलां भोगैश्वर्यगतिं प्रति ।।
भोगैश्वयप्रसक्तानां(न) तयापहृतचेतसाम् । व्यवसायात्मिका बुद्धिः(स) समाधौ न विधीयते ।।
{अध्याय २ ~ श्लोक ४२, ४३, ४४}

யாமிமாம் புஷ்பிதாம் வாசம் ப்ரவத₃ந்த்ய விபஶ்சதஹ.
வேத₃வாத₃ரதா:(ஃப்) பார்த₂ நாந்யத₃ஸ்தீதி வாதி₃நஹ..
காமாத்மான:(ஸ்) ஸ்வர்க₃பரா ஜன்மகர்மஃபலப்ரத₃ாம்.
க்ரியாவிஶேஷ ப₃ஹுலாம் பே₄ாகை₃ஶ்வர்யக₃திம் ப்ரதி..
பே₄ாகை₃ஶ்வர்ய ப்ரஸக்தானாம்(ந்) தயாபஹ்ருத சேதஸாம்.
வ்யவஸாயாத்மிகா பு₃த்₃தி₄:(ஸ்) ஸமாதௌ₄ ந விதீ₄யதே..
(அத்₄யாயம் 2 ~ ஶ்லோகம் 42, 43, 44)

ஹே! பார்த்தனே! ஆசைகளில் (விருப்பங்களில்) மூழ்கியவர்கள், ஸ்வர்கமே மேலானது என்று கருதுபவர்கள், வேதங்களில் கூறப்பட்டுள்ள எதிர்ப்பார்ப்புகளுடன் கூடிய கர்மங்களில் நாட்டம் கொண்டவர்கள், மற்றும் ஸுகபோகங்களன்றி வேறெதுவும் இல்லை என்று வாதிடுபவர்கள், இவர்களைப் போன்ற விவேகம் இல்லாதவர்களின் கூற்றுக்களில், கர்மங்களின் ஃபலனாக ஜன்மமும் ஸகல விதமான போகங்களும் செல்வங்களும் அளித்திடும் வழிகளைப் பற்றிய கவர்ச்சிகளுடன் கூடிய ஆடம்பரமான வர்ணனைகள் இருந்திடும். அத்தகைய பேச்சினால் மனஸ் அபஹரிக்கப் பட்டதனால் (அதாவது, போகங்களை நோக்கி ஈர்க்கப் பட்டதனால்) போகங்கள் மற்றும் செல்வங்கள் மீது மிகுந்த பற்று கொண்டவர்களின் தீர்மானமான புத்தி பரமாத்மாவிடம் நிலை கொள்வதில்லை. (2 – 42, 43, 44)

இந்த ஶ்லோகங்களில் உள்ள சில வார்த்தைகளைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

காமாத்மான: – காமங்களால் நிறைந்து, காமங்களில் மூழ்கியவர்கள். தான் வேறு காமங்கள் வேறு என்பதை மறந்து, தன்னைக் காமங்களின் வடிவமாகவே கருதுபவர்கள். ஆசைகள் இல்லாமல் மநுஷ்யன் இருக்கவே முடியாது என்றும் விருப்பங்கள் இல்லை என்றால் மநுஷ்யன் பாறை போல் இறுகி உணர்ச்சிகளற்று விடுவான் என்றும் உலகில் எந்தவொரு கார்யமும் நடக்காது என்றும் நம்புபவர்கள் இவர்களே காமாத்மான:.

ஸ்வர்கபரா – வேதங்களிலும் ஶாஸ்த்ரங்களிலும் வர்ணிக்கப் பட்டுள்ள ஸ்வர்கத்தின் பால் நம்பிக்கை வைத்தவர்கள், ஸ்வர்கம் என்றால் மிகச் சிறந்த போகங்களும் ஸுகங்களும் கிடைக்கும் இடம். ஆதலால், ஸ்வர்கத்தை அடைவதை உயர்ந்ததொரு லக்ஷ்யமாகக் கொண்டு அதற்காக முயல்பவர்கள். இவர்கள் ஸ்வர்கபரா.

வேத வாதரதா: – நான்யத் அஸ்தி இதி வாதின: – வேதத்தின் வாதங்களில் திளைத்திருப்பவர்கள், பலவிதமான விருப்பங்களை பூர்தி செய்திட பலப்பல ஷடங்குகளும் யாகங்களும் வேதங்களில் விளக்கப் பட்டுள்ளன. அதே போல, ஸ்வர்கத்திற்கு வழி வகுக்கும் ஷடங்குகளும் விளக்கப் பட்டுள்ளன. இந்த விளக்கங்களில் பற்று கொண்டவர்கள். இவர்களின் கருத்தில் ஸ்வர்கம் மற்றும் போகங்களன்றி வேறெதுவும் இல்லை.

ஸ்ரீ வ்யாஸ பகவான்தான் வேதங்களைத் தொகுத்தவர். மஹாபாரதத்தை எழுதியவரும் அவரே. கீதை மஹாபாரதத்தின் பகுதியே. வேதங்களின் மேற்கூறிய விளக்கங்களை இங்கு, ‘புஷ்பிதாம் வாசம்’ அதாவது, பூக்களைப் போல் வெறும் அலங்கார வார்தைகள் இவை என்கிறார். இங்கு வியாஸரின் தைர்யமும் ஆணித்தரமான தன்னம்பிக்யையும் வெளிப்படுகின்றன. இவை ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் வார்தைகள்தான் என்றாலும் எவ்வித மாற்றமும் இன்றி இவ்வார்தைகளை மஹாபாரதத்தில் சேர்த்தவர் வ்யாஸரல்லவா!

கர்மயோகம் = செய்கைகள் – காமம். காமத்தை நீக்குதல் என்றால் எல்லா வகையான காமங்களையும் நீக்குதல் என்பதாகும். வேறொன்றை அடைவதற்காக ஒன்றை விடுவது காமத்தை நீக்குவதாகாது. இங்கு பணத்தையும் ஸுகங்களையும் விட்டு விட்டால் இதை விடப் பன்மடங்கு செல்வமும் ஸுகங்களும் மரணத்திற்குப் பின் அடுத்த உலகத்தில் கிடைத்திடும் என்று கேள்விப்பட்டதால், பணத்தையும் ஸுகங்களையும் விடுவது உண்மையில் விடுவதாகாது. இங்கு பெண் ஸுகத்தை விட்டால் ஸ்வர்கத்தில் அப்ஸரஸ் பெண்கள் கிடைப்பார்கள் என்பதால் பெண் ஸுகத்தை விடுவதும் விடுவதாகாது. கோடு ஒன்றை வரைந்து அதை அழித்திடாமல் சிறியதாக்க வேண்டும் என்று ஸவால் விட்டானும் ஒருவன். புத்திஶாலி ஒருவன் அக்கோட்டின் அருகே மற்றொரு பெரிய கோடு ஒன்றை வரைந்தானும். இவ்வாறு பழைய கோடு அழிக்கப் படாமல் சிறியதாகியது. அதே போல், ஒரு பெரிய ஆசையைக் காட்டி, வேறொரு ஆசையை சிறிதாக்குவது காமத்தை நீக்குவதாகாது. காமம் கொண்ட மனஸை நீக்க வேண்டும். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் சொல்வதும் அதுதான். ஒருவன் எந்த வகையிலும் எந்த ஒரு விருப்பம் கொண்டு செயல்பட்டாலும், அவனால் கர்மயோகத்தை அடைந்திட முடியாது. கர்மயோகத்திற்கு ஆதாரமே காமமற்ற, ஃபலனை எதிர்ப்பார்க்காத செயல்கள்தான். ஆனால், ஏதோ ஒரு விருப்பம் தான் செயல் புரிவதற்குத் தூண்டுதல்

என்ற கருத்து சிந்தனையாளர்கள் மத்தியில் உள்ளது. ஒரு செயல் வெளிப்படையாக எவ்வித எதிர்ப்பார்ப்பும் இன்றி செய்யப்பட்டதாகத் தோன்றினாலும், ஸற்று ஆழமாகத் தேடினால் நம் அறிவுக்கு எட்டாத ஒரு எதிர்ப்பார்ப்பு இருக்கும் என்று மனோதத்வ அறிஞர்கள் எண்ணுகிறார்கள். ஆனால், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் சொல்வது நேர் எதிர்மறையானது. கர்மம் காமத்துடன் பிணைக்கப்பட்டிக்கும் வரை து:கத்திற்கே காரணமாக இருக்கும். என்று கர்மம் எல்லா வகைக் காமங்களில் இருந்தும் (இஹலோக பரலோக) விடுதலை அடைகிறதோ, அன்று தான் கர்மம் யோகமாகிடும். அத்தகைய செயலே முக்தி. அச்செயலுக்கு 'எதிர்க்காலத்தில் கிடைக்கக் கூடிய ஸ்வர்கம், மோக்ஷம் என்று ஆசைகள் காட்டத் தேவையில்லை', என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

📖 ॐ 📖

त्रैगुण्यविषया वेदा निस्त्रैगुण्यो भवार्जुन ।
निर्द्वन्द्वो नित्यसत्त्वस्थो निर्योगक्षेम आत्मवान् ।।
{अध्याय २ ~ श्लोक ४५}

த்ரைகு₃ண்ய விஷயா வேத₃ா நிஸ்த்ரைகு₃ண்யோ ப₄வார்ஜுன.
நிர்த்₃வந்த்₃வோ நித்யஸத்வஸ்தே₂ா நிர்யோக₃க்ஷேம ஆத்மவான்..
(அத்₄யாயம் 2 ~ ஶ்லோகம் 45)

வேதங்கள் த்ரிகுணங்ளின் விளைவுகளான போகங்கள் மற்றும் அவற்றிற்கான ஸாதனை முறைகளைப் பற்றியும் விளக்குகின்றன. ஹே அர்ஜுன! நீ த்ரிகுணங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவனாகி விடு. ஸுக து:கம் போன்ற இருமைகளுக்கு ஆட்படாதவனாகி விடு. நித்யமான அதன் மீது எப்போதும் நிலை பெற்றிடு. யோக க்ஷேமத்தைப் பற்றிய விருப்பத்தையும் துறந்திடு. ஆத்மாவில் நிலை பெற்றவனாகிடு. (2 – 45)

'வேதத்தில் த்ரிகுணங்களைப் பற்றிய வர்ணனைகளும் இவற்றின் விளைவுகளான போகங்கள் மற்றும் அந்த போகங்களைப் பெறுவதற்கான வழிமுறைகளின் விளக்கங்களும் உள்ளன. நீ த்ரிகுணங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவனாகி விடு'. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் இவ்வாறு சொல்லும் போது வேதத்தைக் கண்டிக்கவில்லை. நிஷ்காமபாவனையை போற்றுகிறார். வைரத்தை வர்ணித்திடும் போது கண்ணாடித் துண்டை பற்றியும் சொன்னால் கண்ணாடித் துண்டைக் கண்டிப்பதாகாது. வைரத்தைப் போற்றுவதே ஆகும். வேதங்களில் விருப்பங்களின் பூர்தியைப் பற்றி மாத்ரமல்ல. பரமாத்மாவைப் பற்றியும் அவரை அடைவதற்கான வழிமுறைகளைப் பற்றியும் வர்ணனைகள் உள்ளன. எனவே, ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் வேதத்தைக் கண்டனம் செய்யவில்லை என்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

'த்ரிகுணத்திற்கு அப்பாற்பட்டவனாகி விடு', என்று ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் சொல்லும் போது, 'மனஸிற்கு அப்பால், மன இயக்கத்திற்கு அப்பால் வந்து விடு', என்று சொல்கிறார். தேநீர்ப் பானம் வெந்நீர், தேயிலை, பால் மற்றும் ஶர்கரை இவை நான்கையும் கலந்து செய்யப் படும். இந்த நான்கையும் நீக்கி விட்டு தேநீர்ப் பானம் கொண்டு வா என்றால் வெற்றுப் பாத்ரத்தையே கொடுக்க வேண்டும். 'செப்பு, தூத்தநாகம், தகரம் என்ற மூன்று உலோகங்களின் கலவையால் ஒரு பாத்ரம் செய்யப் படுகிறது. அப்பாத்ரத்திலிருந்து இம்மூன்று உலோகங்களையும் முற்றிலும் நீக்கி விடு என்றால் அப்பாத்ரத்தைப் போட்டு உடைத்து விடு', என்று சொல்வதாகத்தானே அர்தமாகும். 'மனஸைக் கொன்று விடு அல்லது மனஸிற்கு அப்பால் வந்து விடு', என்பதையே 'த்ரிகுணங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவனாகி விடு', என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். இதற்கான வழிமுறையை அடுத்த வரியில் சொல்கிறார்.

நிர்த்வந்த்வோ: 'இன்பம் – துன்பம், வெற்றி – தோல்வி, வெப்பம் – குளிர்ச்சி ஆகிய இருமைகளிலிருந்து, எதிர்மறையான ரெட்டை உணர்வுகளிலிருந்து விலகி இரு', என்று அர்ஜுனனுக்கு எடுத்து உரைக்கிறார். இவற்றில் ஒன்றை அடிப்படையாக வைத்துதான் மற்றொன்றை அறிய முடியும். இவை ரெண்டும் ஒரு நாணயத்தின் இரு பக்ஷங்கள். ஒன்று இருந்தால் மற்றொன்றும்

இருந்திடும். ஒரு ஸிலவற்றின் மீது பற்று உள்ளது எனும் போதே வேறு ஸிலவற்றின் மீது வெறுப்பு உள்ளது என்றாகிறது. இது எனக்கு இன்பம் அளிக்கிறது என்று சொன்னால் எனக்குத் துன்பம் அளித்திடும் வேறு ஒன்று உண்டு என்று அர்தம். ரெண்டும் அற்று விடு என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

நித்ய ஸத்வஸ்த: உலக விஷயங்களில் பற்று வைத்தால் ஈஶ்வரனைப் பற்றிய அலக்ஷ்யம் (அலக்ஷ்யம் வெறுப்பின் மற்றொரு வடிவம்) ஏற்படும் அல்லவா? ஆதலால், 'ஈஶ்வரன் மீது எப்பொழுதும் நிலைப்பெற்றிடு', என்கிறார். இதன் மூலம் ரெட்டை உணர்வுகளிலிருந்து விடுபட முடியும் (நிர் த்வந்த்வன்).

நிர்யோக க்ஷேம: 'யோகம் என்றால் விரும்பியதை அடைவது, க்ஷேமம் என்றால் இருப்பதைக் காப்பாற்றுவது. இவ்விரெண்டும் இல்லாதவனாகி விடு', என்கிறார். இவ்விரண்டுமே வாழ்வில் பரபரப்பு மற்றும் துன்பத்திற்குக் காரணம்.

ஆத்மவான்: நம்முடைய மெய்யான இயல்பான ஆத்மா பற்றிய உணர்வு எப்பொழுதும் உள்ளே ப்ரகாஶித்து கொண்டு இருக்க வேண்டும். நாம் அதில் நிலைப் பெற்று விட்டால் உலக அநுபவங்கக்கு அப்பால் இருக்கும் நம்முடைய ஸ்வபாவத்தை அறிந்திட முடியும். இவ்வாறு அறிந்தவன் குணங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவனாகவே இருப்பான்.

📖 ॐ 📖

यावानर्थ उदपाने सर्वतः(स) सम्प्लुतोदके ।
तावान्सर्वेषु वेदेषु ब्राह्मणस्य विजानतः ।।
{अध्याय २ ~ श्लोक ४६}

யாவாநர்த₂ உத₃பாநே ஸர்வத:(ஸ்) ஸம்ப்லுதோத₃கே.
தாவாந்ஸர்வேஷு வேதே₃ஷு ப்₃ராஹ்மணஸ்ய விஜாநதஹ..
(அத்₄யாயம் 2 ~ ஶ்லோகம் 46)

எங்கும் நீர் நிறைந்திருக்கும் பெரிய நீர் நிலையம் கிடைக்கப் பெற்றவனுக்குச் சிறிய நீர் நிலையத்தினால் எந்த அளவிற்கு ப்ரயோஜனம் இருக்கிறதோ (வேதங்கள் விளக்கிடும் ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றிய) தத்வத்தை அறிந்தவனுக்கு, அனைத்து வேதங்களினாலும் அந்த அளவே ப்ரயோஜனம் உண்டு. (2 – 46)

ப்ரஹ்ம தத்வமும் அதை விளக்கிடும் வேதமும் நாம் போய்ச் சேர வேண்டிய உயரமும் அதற்காகப் பயன்படுத்திடும் ஏணியையும் போல. லக்ஷ்யத்தை அடையும் வழியே லக்ஷ்யமாகி விட முடியாது. லக்ஷ்யத்தை அடைந்த பிறகு வந்த வழியினால் ப்ரயோஜனம் ஏதும் இல்லை. இதையே நீர் நிலைய உதாஹரணத்தைக் கொண்டு விளக்குகிறார். பூமிக்கடியில் எங்கும் நீர் உள்ளது. நமக்குத் அவஶ்யமான நீரை எடுத்துக் கொள்ள, நாம் கிணறுகளும் மற்ற நீர் நிலையங்களும் ஏற்படுத்திக் கொள்கிறோம். வேதங்கள் மெய்யறிவின் ஊற்று. அவ்வறிவு வேண்டும் என்று நினைப்பவர்கள் வேதம் எனும் ஊற்றுக்கு வந்தாக வேண்டும். ஆனால், திரும்பிய பக்கம் எல்லாம் வெள்ளம் பரவி நீர் நிறைந்திடும் போது, கிணறுகளும் நீர் நிலையங்களும் நீரில் மூழ்கி விடுகின்றன. ஒரு காலத்தில் மிகப் பயனுள்ளதாக இருந்த நீர் நிலையம் இப்போது பயனற்றதாகி விடுகிறது. அவ்வாறே ப்ரஹ்மத்தை முற்றும் உணர்ந்தவர்களுக்கு வேதங்களால் எந்த ஃபலனும் இல்லை.

📖 ॐ 📖

कर्मण्येवाधिकारस्ते मा फलेषु कदाचन ।
मा कर्मफलहेतुर्भूर्मा ते सङ्गोऽस्त्वकर्मणि ।।
{अध्याय २ ~ श्लोक ४७}

கர்மண்யேவாதி₄காரஸ்தே மா ஃபலேஷு கதா₃சந.
மா கர்மஃபல ஹேதுர்பூ₄ர்மா தே ஸங்கோ₃ऽஸ்த்வகர்மணி..
(அத்₄யாயம் 2 ~ ஶ்லோகம் 47)

கர்மங்களை (செயல்களை) ஆற்றுவதன் உரிமை மாத்ரமே உனக்கு உண்டு. அவற்றின் ஃபலன்களில் ஒரு போதும் (உரிமை) இல்லை. ஆகவே, ஃபலனைக் கோருவதற்குக் காரணம் ஆகி விடாதே. அதே ஸமயம், செயலாற்றாமல் இருப்பதிலும் நாட்டம் கொள்ளாதே. (2 – 47)

செயலில் மாத்ரமே நமக்கு அதிகாரம்:

இந்த ஶ்லோகத்தின் முதல் வரியின் முதற்பாதியை மட்டும் தெரிந்து கொண்டு, 'பகவத் கீதை தானே, எனக்குத் தெரியுமே, கர்மண்யேவ அதிகாரஸ்தே', என்று சொல்பவர்கள் பலர். கீதையின் ஏதாவது ஒரு பகுதி மிக அதிகமான நபர்களுக்குத் தெரியும் என்றால் அது இந்தப் பகுதியே. கீதையை எதிர்த்துப் பேசுபவர்களும் இந்த ஶ்லோகத்தையே உதாஹரணமாக எடுத்துக் கொள்வர். கடமையைச் செய். ஃபலனை எதிர்ப்பார்க்காதே. படி. மதிப்பெண்களை எதிர்ப்பார்க்காதே. வேலையைச் செய். ஸம்பளத்தை எதிர்ப்பார்க்காதே. ஹ! ஹ! இதுதான் கீதை, என்பார்கள். இந்த ஶ்லோகத்தை ஸற்று விரிவாகப் பார்ப்போம்.

இந்த ஶ்லோகத்தில் நான்கு பாகங்ள் உள்ளன. 1. கர்மங்களைச் செய்யும் உரிமை மாத்ரம் நம் கையில் உள்ளது. 2. அந்த கர்மங்களின் விளைவான ஃபலன்கள் மீது நமக்கு உரிமை கிடையாது. 3. ஒரு குறிப்பிட்ட ஃபலனைப் பெற வேண்டும் என்பதற்காக கர்மங்களைச் செய்யலாகாது. 4. அதே ஸமயம், கர்மங்களைச் செய்யாமல் இருக்கவும் அதிகாரம் இல்லை.

செயல் ஒருவனிடம் இருந்து பிறக்கிறது. ஃபலன் மொத்தத்திலிருந்து பிறக்கிறது. செய்வது என் ஒருவனின் கையில் இருக்கிறது. செயலின் ஃபலனோ அனைத்தினுடைய பங்கால் விளைகிறது. விதை விதைப்பது செயல். என் ஒருவனால் செய்யக் கூடியது. பயிர் விளைவதில் எத்தனை எத்தனை ஶக்திகளுடைய பங்காற்றல் உள்ளது! மண், ஸூர்யன், காற்று, தண்ணீர், பூச்சி – புழுக்கள், கூலித்தொழிலாளிகள், திருடர்கள், திடீரென்று உருவாகக்கூடிய புயல், வெள்ளம் போன்ற இயற்கைச் சீற்றங்கள், எனக்கும் என் குடும்பத்திற்கும் ஏற்படக்கூடிய நன்மை – தீமைகள், அப்பப்பா! ஃபலன் விளைவதில் இத்தனை ஶக்திகளின் பங்கும் இருக்கும் போது ஃபலன் மீது உரிமை எப்படி எனக்கு மட்டும்?

நாளையை யார் கண்டார்? ஃபலன் நாளைய விஷயம். நாளை மீது நம்பிக்கை வைக்க முடியுமா? இன்று, இப்பொழுது மாத்ரமே என் கையில் உள்ளது. செயல், இன்றைய விஷயம். கையில் இருக்கும் இப்பொழுதின் விஷயம். செயலை இந்த க்ஷணத்தில் செய்ய முடியும். செய்யும் உரிமை இருக்கிறது. நிகழ்காலத்தில் நாம் இருக்கிறோம். எதிர்க்காலத்தில் நாம் இருப்போம் என்பது என்ன நிஶ்சயம்? எதிர்க்காலத்திற்காக நம்பிக்கையைப் பின்னுவது நிராஶையைப் பின்னுவதாகும். கர்மங்களைச் செய்வதில் எதையும் யாசிக்க வேண்டாம். எதையும் எதிர்பார்க்க வேண்டாம். எந்த நம்பிக்கையும் வைக்க வேண்டாம். கர்மங்களை மாத்ரம் செய்திடுவோம் . ஃபலனை அவனிடம் விட்டு விடுவோம். இதுதான் புத்திஶாலித்தனம்.

மேலும், ஃபலனை எதிர்ப்பார்ப்பவன் குறைவாகச் செயல்படுகிறான். எவ்வளவு அதிகமாக ஃபலனை எதிர்ப்பார்க்கிறானோ, அவ்வளவு அவனது செயல்திறன் (Efficiency) குறைகிறது. ஃபலனின் எதிர்ப்பார்ப்பில் செலவாகின்ற ஶக்தி போக, செயல் புரிவதற்கு மிகுதியாக ஶக்தி இருப்பதில்லை. ஃபலனைப் பற்றிய கற்பனையின் ஸுவையில் மனஸ் நிறைந்து விடுவதால், செயல் ருசியற்று, ஸ்வாரஸ்யமற்றுப் போகிறது. பரீக்ஷையில் கிடைக்கப் போகும் மதிப்பெண்களைப் பற்றியும் அதற்குப் பிறகு வரப்போகும் கல்லூரி வாழ்க்கையைப் பற்றியும் அதனால் கிடைக்கப் போகும் வேலை மற்றும் வஸதிகளைப் பற்றியும் கனவு காணும் மாணவனுக்கு படிப்பதே பாரம் ஆகி விடுகிறது.

அவனுடைய மொழியில் சொல்ல வேண்டும் என்றால் படிப்பு Bore அடிக்கிறது. நம் மனஸும் சிந்தனையும் ஶக்தியும் முழுமையாக செயலில் மாத்ரம் இருக்கட்டும். செயல் புரிவதிலேயே பேரானந்தம் என்ற சித்தத்துடன், மற்ற எல்லாவற்றையும் மறந்து செயலில் ஈடுபட வேண்டும். இயற்கையாகவே ஃபலன் கிடைப்பதற்கான வாய்ப்பும் அதிகமாகி விடும்.

ஶ்ரத்தையும் தன்னிடம் ஸ்வயமதிப்பும் தன் செய்கையில் தன்னம்பிக்கையும் நிறைந்தவனால் தான் ஃபலனைப் பற்றிய எதிர்ப்பார்ப்பை விட முடியும். ஶ்ரத்தையும் தன்னம்பிக்கையும் நிறைந்தவனுடைய செயல் பூர்ணமாகவே இருக்கும். ஃபலன் கிடைப்பது என் கையில் இல்லை என்பதால், ஃபலன் மீது எனக்கு உரிமை கிடையாது என்பதால், செயல் புரிவதில் ஆர்வமற்றுப் போக வாய்ப்புண்டு. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் எச்சரிக்கிறார். 'செயல் புரியாமல் இருக்க உனக்கு உரிமை கிடையாது', என்கிறார். செயல் புரிந்தே ஆக வேண்டும். செயலிலிருந்து தப்ப முடியாது.

📖 ॐ 📖

योगस्थः(ख) कुरु कर्माणि सङ्गं(न्) त्यक्त्वा धनञ्जय ।
सिद्ध्यसिद्ध्योः(स्) समो भूत्वा समत्वं योग उच्यते ।।
{अध्याय २ ~ श्लोक ४८}

யோக₃ஸ்த₂:(க்₂) குரு கர்மாணி ஸங்க₃ம்(ந்) த்யக்த்வா த₄னஞ்ஜய.
ஸித்₃த்₄யஸித்₃த்₄யோ:(ஸ்) ஸமோ பூ₄த்வா ஸமத்வம் யோக₃ உச்யதே..
(அத்₄யாயம் 2 ~ ஶ்லோகம் 48)

ஹே தனஞ்ஜயனே! நீ பற்றினைத் துறந்து, வெற்றி தோல்விகளில் ஸம நோக்கத்துடன் இருந்து, யோகத்தில் நிலையாக இருந்து, உனக்கேற்ற கர்மங்களைச் செய்திடு. ஏனெனில், ஸமத்வமே யோகம் எனப்படுகிறது. (2 – 48)

ஸமத்வமே யோகம்:

'ஸமத்வம் யோக உச்யதே', அதாவது, ஸமத்வமே யோகம் என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். யோகத்தில் நிலைத்திருந்து நம் கடமைகளை, செயல்களைச் செய்ய வேண்டும். ஸமத்வமே யோகம் எனில் ஸமத்வத்தில் நிலைத்திருந்து செயல் புரிய வேண்டும் என்றாகிறது. ஸமத்வம் கடினமானது. ரெண்டில் ஒன்றைத் தேர்வு செய்தல் மிக ஸுலபம். ஒன்றைத் தேர்வு செய்து, அதற்கு எதிரான மற்றொன்றை நிராகரிக்கத் தூண்டுகிறது மனஸ். ஆனால் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன், 'தேர்வு செய்யாதே. ரெண்டையும் ஸமமாகக் கருதிடு', என்கிறார். 'ஒன்று உயர்ந்தது மற்றொன்று தாழ்ந்தது', என்றோ 'ஒன்று முழுமையானது, மற்றொன்று குறையுள்ளது', என்றோ 'ஒன்று ஶுபமானது, மற்றொன்று அஶுபமானது', என்றோ நாம் கருதிடும் வரைதான் தேர்வு செய்ய முடியும். ரெண்டுமே ஸமமானவை என்றால் தேர்வு ஸாத்யம் இல்லை. ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருப்பவனும் தேர்வற்ற நிலையில், ஸமநிலையில் இருக்கிறான். மதுபோதையில் இருப்பவனும் ஸமநிலையில் இருக்கிறான். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கூறும் ஸமத்வ நிலை இத்தகையது அல்ல. விழிப்புடன் கூடிய ஸமநிலையே, உணர்வுடன் கூடிய ஸமநிலையே ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கூறுவது. ஓரடி அகல ஃபலகையைத் தரையில் வைத்து, அதன் மீது நடக்கச் சொன்னால், எவரும் நடந்து விடுவர். அதே ஃபலகையை நம் வீட்டு மேல் மாடிக்கும் அடுத்த வீட்டு மேல் மாடிக்கும் இடையில் வைத்து அதன் மீது நடக்கச் சொன்னால்? ஃபலகை தரை மேல் இருக்கும் போது , அதன் மேல் நடக்க கவனம் தேவையில்லை. விழிப்புணர்வு தேவையில்லை. மாடிகளை இணைக்கும் ஃபலகையின் மீது நடந்திட, பூர்ணமான விழிப்புணர்வு தேவை. நூறு ஶதவிஹித ஸமநிலை தேவை. ஒரு சிறு விஷயம் கூட ஸமநிலையை பாதித்து விடும்.

'பற்றினைத் துறந்து வெற்றி தோல்விகளில் ஸமமாக இருந்து கடமைகளைச் செய்திடு', என்கிறார். எல்லாவகைப் பற்றிற்கும் அடிப்படை 'நான் – எனது' என்ற உணர்வுதான்.

📖 ॐ 📖

दूरेण ह्यवरं(ङ्) कर्म बुद्धियोगाद्धनञ्जय ।
बुद्धौशरणमन्विच्छ कृपणाः(फ्) फलहेतवः ।।
{अध्याय २ ~ श्लोक ४६}

து$_3$ரேண ஹ்யவரம்(ங்) கர்ம பு$_3$த்$_3$தி$_4$யோக$_3$ாத் த$_4$னஞ்ஜய.
பு$_3$த்$_3$தெ$_4$ள ஶரணமந்விச்ச$_2$ க்ருபணா:(ஃப்) ஃப$_2$லஹேதவஹ..
(அத்$_4$யாயம் 2 ~ ஶ்லோகம் 49)

இந்த புத்தியோகத்தை விட (ஸமபுத்தி) ஃபலனை எதிர்ப்பார்த்துச் செய்யப்படும் கர்மம் மிகவும் தாழ்ந்தது. அதனால், ஹே தனஞ்ஜயனே! ஸமபுத்தியில் தஞ்ஜம் அடைந்திடு. ஏனென்றால், ஃபலனை எதிர்ப்பார்ப்பவர்கள் தீனர்கள். (அல்பர்கள். பரிதாபமானவர்கள்). (2 – 49)

இங்கு புத்தி என்ற சொல் அடிக்கடி வருகிறது. இதைப் பற்றி மூன்றாவது அத்யாயத்தின் இறுதியில் பார்க்கலாம். மனஸ், புத்தி ரெண்டையும் சேர்த்தே புரிந்து கொள்ள வேண்டும். நிஶ்சயமானது புத்தி. எதைச் செய்ய வேண்டும், எதைத் தவிர்க்க வேண்டும் என்று நிஶ்சயம் செய்வது புத்தி. நிலையானது புத்தி. ஸந்தேஹம் நிறைந்து சஞ்சலமானது மனஸ். எதிர்ப்பார்ப்பது மனஸ். புத்தியால் ஆத்மாவை அறிந்து கொள்ள முடியாது என்பது உண்மையானாலும், புத்தி வரை செல்லாமலும், புத்தியின் வாஸலைக் கடக்காமலும் ஆத்மாவை அறிய முடியாது . ஒரு வாஸல் வழியாக இரு திஸைகளிலும் செல்லலாம். பிடித்தது – பிடிக்காதது, ஸுகம் – து:கம் போன்ற ரெட்டை உணர்வுகளில் திளைத்திருப்பது மனஸ். புத்தி மனஸை ஸார்ந்து இருந்தால், புத்தியின் வாஸல் மனஸின் திஸையில் திறந்தால், மனஸ் விரும்புவதைத் தேர்வு செய்திடும். 'அவ்யவஸாயாத்மிகா புத்தி'யாக இருந்திடும். இந்நிலை 'பரிதாபகரமானது', என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். இந்த வகையினரை அற்பர்கள் என்று அழைக்கிறார். 'புத்தியின் வாஸல் ஆத்மாவின் திஸையில் திறக்க வேண்டும். முந்தைய ஶ்லோகத்தில் குறிப்பிட்டது போல தேர்வுகளுக்கு அப்பால், ரெட்டை உணர்வுகளுக்கு அப்பால் நின்றிடும், 'வ்யவஸாயாத்மிகா புத்தி'யை, ஸமபுத்தியை, ஶரணடைந்திடு', என்கிறார்.

சட்டங்களைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்ற ஒரே முடிவை (மனஸைப் பற்றிக் கவலைப் படாமல்) எடுத்தவர் எவருக்கும் பயம் கொளாமல், நெஞ்ஜை நிமிர்த்தி, ஸ்வதந்த்ரமாக வாழ்கிறார். நேர்மாறாக, ஃபலன்களை எதிர்ப்பார்த்து, குறுக்கு வழிகளில் செல்பவர் பலருக்கும் பயந்து, பலரிடம் கெஞ்ஜிக் குழைந்து, தூக்கத்தை இழந்து, அடிமையாக வாழ்வதைப் பார்க்கிறோம்.

📖 ॐ 📖

बुद्धियुक्तो जहातीह उभे सुकृतदुष्कृते ।
तस्माद्योगाय युज्यस्व योगः(ख) कर्मसु कौशलम् ।।
{अध्याय २ ~ श्लोक ५०}

பு$_3$த்$_3$தி$_4$யுக்தோ ஜஹாதீஹ உபே$_4$ ஸுக்ருதது$_3$ஷ்க்ருதே.
தஸ்மாத்$_3$யோக$_3$ாய யுஜ்யஸ்வ யோக$_3$:(க்$_2$) கர்மஸு கௌஶலம்..
(அத்$_4$யாயம் 2 ~ ஶ்லோகம் 50)

ஸமபுத்தி கொண்டவன் இவ்வுலகில் வாழ்ந்திடும் போதே புண்ய பாபங்கள் ரெண்டிலிருந்தும் விடுபடுகிறான். அதனால், புத்தி யோகத்தில் ஈடுபட்டிடு. திறம்பட செயல் ஆற்றுவதே யோகம். (2 – 50)

திறம்பட செயலாற்றுதலே யோகம்:

இங்கு யோகத்திற்கு மற்றுமொரு விளக்கம் அளிக்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். விஜ்ஞானத்தில் ஒரே சொல்லிற்கு வெவ்வேறு விளக்கங்கள் (Definitions) இருக்க முடியாது. புவி ஈர்ப்பு ஶக்தி என்பது எங்கே குறிப்பிடப் பட்டாலும் ஒரே விளக்கத்துடன்தான் விளங்கும். யோகம் என்பது ஸமத்வம் என்றார் முந்தைய ஶ்லோகத்தில். இங்கு, 'திறமையுடன் செயலாற்றுவதே யோகம்', என்கிறார். படிப்பவர்களைக் குழப்புகிறாரா ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்? ஸற்று ஆழ்ந்து சிந்தித்தால் ரெண்டு விளக்கங்களும்

ஒன்றினுள் ஒன்று அடங்கும் என்பது புரியும். ஸமத்வமே யோகம் என்றவுடன் நித்ரையில் இருப்பவனும் போதையில் இருப்பவனும் சோம்பேறியும் தம்மிடமும் ஸமநிலை இருப்பதால் தம்மையும் யோகீ என்று போற்றிட வாய்ப்பு உண்டு. ஸமநிலையை அடைந்திடவும் உலக விஷயங்களில் இருந்து விலகிடவும் (உலக விஷயங்களில் பற்று இல்லாமல் இருத்தல் வேறு.) காஞ்ஜா, அஃபின், மரிஜுவானா போன்ற போதைப் பொருட்களை உட்கொண்டு தம்மை யோகீ என்று அழைத்துக் கொள்பவர்களும் உண்டு. இத்தகைய குழப்பம் ஏற்படாமல் இருக்கவே ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் திறம்பட செயல் புரிதலே யோகம் என்கிறார். ஸமநிலையோடு செயல்பட்டால்தான் திறமையோடு செயல்பட முடியும்.

📖 ॐ 📖

कर्मजं बुद्धियुक्ता हि फलं(न्) त्यक्त्वा मनीषिणः ।
जन्मबन्धविनिर्मुक्ताः(फ्) पदं(ङ्) गच्छन्त्यनामयम् ।।
{अध्याय २ ~ श्लोक ५१}

கர்மஜம் புத்₃தி₄யுக்தா ஹி ஃபலம்(ந்) த்யக்த்வா மநீஷிணஹ.
ஜன்மப₃ந்த₄ விநிர்முக்தா(ஃப்) பத₃ம் (ங்) க₃ச்ச₂ந்த்யநாமயம்..
(அத்₄யாயம் 2 ~ ஶ்லோகம் 51)

ஸமபுத்தியுடைய ஆன்றோர்கள் கர்மத்தின் விளைவான ஃபலன்களை த்யாகம் செய்து, பிறப்பு எனும் பந்தத்திலிருந்து விடுபட்டு, மாறுதல்களற்ற பரமபதத்தை அடைகிறார்கள். (2 – 51)

ஒருவன் தனது மனஸின் சஞ்சலத்திற்கு ஆட்படும் போது அஹம் பிறக்கிறது. இவ்வாறு பிறந்த அஹந்தை ஆசைகளால் அலைக்கழிக்கப்பட்டு, செயலின் ஃபலனை அநுபவிக்க நாட்டம் கொள்கிறது. ஆனால், அஹந்தையோ ஆசையோ இல்லாமல் செயல்படுபவரின் வாஸனைகள் சிறிது சிறிதாக மறைகின்றன. அவன் பிறப்பு – இறப்பு என்னும் பிணைப்பிலிருந்து விடுபடுகிறான்.

📖 ॐ 📖

यदा ते मोहकलिलं बुद्धिर्व्यतितरिष्यति ।
तदा गन्तासि निर्वेदं श्रोतव्यस्य श्रुतस्य च ।।
{अध्याय २ ~ श्लोक ५२}

யத₃ா தே மோஹகலிலம் புத்₃தி₄ர்வ்யதிதரிஷ்யதி.
தத₃ா க₃ந்தாஸி நிர்வேத₃ம் ஶ்ரோதவ்யஸ்ய ஶ்ருதஸ்ய ச..
(அத்₄யாயம் 2 ~ ஶ்லோகம் 52)

எப்போது உன்னுடைய புத்தி மோஹம் என்னும் சேற்றிலிருந்து முழுவதுமாக வெளியேறி விடுமோ, அப்போது நீ இதுவரை கேட்கப்பட்ட, இனி கேட்கப்பட இருக்கின்ற அனைத்து போகங்களின் பற்றும் அறுத்து வைராக்யம் அடைந்திடுவாய். (2 – 52)

மோஹம்:
மோஹம் என்னும் மாயையிலிருந்து புத்தி விடுபட்டுத் தூய்மை அடையும் போது, இதுவரை அநுபவித்த போகங்கள் கேட்கப்பட்டவை, கேட்கப்பட இருப்பவை அநுபவிக்க இருக்கும் போகங்கள், அதாவது அனைத்து இந்த்ரிய அநுபவங்களிலும் இனி பெறக்கூடிய அநுபவங்களிலும் உள்ள கவர்ச்சி நீங்கி விடுகிறது.

மோஹம் என்பது மாயை. இருப்பதை இல்லாதது போலவும் இல்லாததை இருப்பது போலவும் தோன்றச் செய்வதே மாயை. நம்முடைய உண்மையான இயல்பு இறையியல்பு. அதை மூடுபனியைப் போல் அறியாமையால் மறைக்கிறது மாயை. (இது மாயையின் ஆவரண ஶக்தி. இருப்பதை இல்லாதது போல மறைத்திடும் ஶக்தி.) இது புத்தியில் ஆன்மீக ஸத்யத்தை அறிந்து

அநுபவிப்பதில் ஒரு தயக்கமும் ஐயப்பாடும் ஏற்படுமாறு செய்கிறது. இதன் விளைவாக தோற்ற உலகமே உண்மை என்றும் ஶரீரமே எல்லாம் என்றும் மனஸ் கருதத் தொடங்குகிறது. இது மாயையின் விக்ஷேப ஶக்தி. (இல்லாததை இருப்பது போல் தோன்றச் செய்யும்.)

ஒருவனுடைய வீடு தீப்பற்றி எரிந்து கொண்டிருந்தது. அவன் வயிற்றில் அடித்துக் கொண்டு கதறி அழுது கொண்டிருந்தான். அவன் தன் வாழ்நாள் முழுவதும் ஶேகரித்தவை எல்லாம் பொசுங்கி கொண்டிருந்தது. சிறிது நேரத்தில் பக்கத்து வீட்டுக்காரர் ஓடி வந்து, 'ஏன் அழுகிறாய்? உன் மகன் வீட்டை விற்று விட்டானே, உனக்குத் தெரியாதா? பத்ரம் கூட எழுதியாகி விட்டதே!' என்றார். உடனே அவனுடைய அழுகை நின்று விட்டது. கண்களில் நீர் வற்றி விட்டது. முகத்தில் புன்னகை மலர்ந்து விட்டது. இப்பொழுதும் தீ இருக்கிறது. வீடுதான் எரிந்து கொண்டிருகிறது. ஆனால், 'என்' வீடு எரியவில்லை. வீடு தீப்பற்றி எரிவதால் அவன் அழவில்லை. 'என்' வீடு எரிவதால்தான் அழுதான். சிறிது நேரத்தில் அவன் மகன் வந்தான். 'பேச்சு வார்தை நடந்தது. பத்ரமும் எழுதினோம். ஆனால், கையெழுத்தாகவில்லை. முன்பணமும் வாங்கவில்லை. எரிந்து போன வீட்டை இனி யார் வாங்குவார்கள்?' என்றான். அழுகையும், கண்ணீரும் வயிற்றில் அடித்துக் கொள்ளுதலும் மீண்டும் வந்து விட்டன. மோஹம் மீண்டும் பற்றிக் கொண்டு விட்டது. மீண்டும் 'என்' வீடு எரியத் தொடங்கி விட்டது. இதுதான் மோஹம்.

'வாழ்க்கையில் மோஹமே அழுகிறது. மோஹமே கவலையில் ஆழ்கிறது. மோஹமே அலைய வைக்கிறது. மோஹமே கீழே தள்ளுகிறது. மோஹமே வாழ்க்கையின் வேதனை. இந்த மோஹம் மாயையானதால், எனதல்லாததை எனதாகத் தோன்ற வைக்கிறது. வீடு எப்படி என்னுடையதாக முடியும்? நான் வருவதற்கு முன்னரும் வீடு இருந்தது. நான் போன பின்பும் வீடு இருக்கப் போகிறது. மோஹம் என்னும் சேற்றிலிருந்து, மோஹம் என்னும் இருளிலிருந்து வெளியேறு', என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். அப்படி விடுபட்டவனுக்கு இந்த்ரிய ஸுகாநுபவங்களைப் பற்றிய கவர்ச்சி நீங்கி விடும்.

ॐ

श्रुतिविप्रतिपन्ना ते यदा स्थास्यति निश्चला ।
समाधावचला बुद्धिस्तदा योगमवाप्स्यसि ।।
{अध्याय २ ~ श्लोक ५३}

ஶ்ருதிவிப்ரதிபந்நா தே யத₃ா ஸ்த₂ாஸ்யதி நிஶ்சலா.
ஸமாதா₄வசலா பு₃த்₃தி₄ஸ்ததா₃ யோக₃மவாப்ஸ்யஸி..
(அத்₄யாயம் 2 ~ ஶ்லோகம் 53)

ஶாஸ்த்ரங்களின் பல்வேறு வாதங்களில் சிக்கி, சஞ்சலம் அடைந்துள்ள உன் புத்தி எப்போது அசையாமல் உறுதியாக ஆத்மாவில் (பரமாத்மாவில்) நிலை பெறுகிறதோ, அப்போது நீ யோகத்தை அடைவாய். (2 – 53)

நமது ஐந்து இந்த்ரியங்களும் வெளி உலகத்தில் உள்ள தத்தம் விஷயங்களுடன் எந்நேரமும் தொடர்பு கொண்டவாறு உள்ளன. அத்தொடர்புகளின் அநுபவங்களை உள்ளே அநுப்பி கொண்டே இருக்கின்றன. இந்த அநுபவ அலைகள் உள்ளே மனஸின் அமைதியை குலைக்கின்றன. ஆனால், விஷய ஸுகங்களைத் தூண்டும் சூழ்நிலையிலும், இந்த்ரியக் கரணங்களின் வழியே வெள்ளமெனப் பாய்ந்து வரும் அநுபவ அலைகள் மத்தியிலும், நிலை குலையாமல் அமைதியாக இருப்பவனே ஸமபுத்தி கொண்டவன். ஸ்திரபுத்தியைக் கொண்டவன் அவனே. அவனே யோகீ.

இந்நிலையில் அர்ஜுனனுடைய பதட்டமும் ஶோகமும் தணிந்திருந்தன. ஸம்வாதத்தில் பங்கெடுக்கும் உத்ஸாஹம் அவனுள் பிறந்திருந்தது. ஸமபுத்தி அடைந்தவனுடைய லக்ஷணங்கள் எவ்வாறு இருக்கும் என்று அறிய விரும்புகிறான்.

ॐ

अर्जुन उवाच
स्थितप्रज्ञस्य का भाषा समाधिस्थस्य केशव ।
स्थितधीः(ख) किं प्रभाषेत किमासीत व्रजेत किम् ।।
{अध्याय २ ~ श्लोक ५४}

அர்ஜுன உவாச
ஸ்தி₂தப்ரஜ்ஞஸ்ய கா ப₄ாஷா ஸமாதி₄ஸ்த₂ஸ்ய கேஶவ.
ஸ்தி₂ததீ₄:(க₂) கிம் ப்ரபா₄ஷேத் கிமாஸீத வ்ரஜேத கிம்..
(அத்₄யாயம் 2 ~ ஶ்லோகம் 54)

அர்ஜுனன் கேட்கிறான். ஆத்மாவில் (ஸமாதியில்) நிலைப் பெற்ற ஸ்திர புத்தி உள்ளவனின் லக்ஷணம் என்ன? அவன் எவ்வாறு பேசுவான்? எவ்வாறு இருப்பான்? எவ்வாறு நடப்பான்? (2 – 54)

அர்ஜுனன் இங்கு கேட்டிடும் கேள்விகள் மிகவும் மஹத்வம் வாய்ந்தவை. இவை அவனுடைய மனஸில் ஏற்பட்டிருக்கும் மாறுதலை வெளிப்படுத்தும் ப்ரஶ்னங்கள். இதற்கு முன்பும் அர்ஜுனன் பல கேள்விகளைக் கேட்டிருக்கிறான். அக்கேள்விகளில் அறிய வேண்டும் என்ற ஆவலை விட தன்னுடைய கருத்திற்கு ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் ஆமோதிப்பைப் பெற வேண்டும் என்ற எண்ணம்தான் இருந்தது. தனது கருத்துக்களை ந்யாய படுத்திக் கொள்ளவே கேட்க பட்டவை அக்கேள்விகள். தன் எண்ணங்களை ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் கேட்கப் பட்டவை. ஆயின், தான் செய்ய விரும்பும் செயலுக்கு ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் அநுதாபமும் ஆதரவும் தேவை என்ற மோஹத்தை அர்ஜுனன் விட்டு விட்டான் என்பதைப் பறைஸாற்றும் வகையில் அமைந்துள்ளன இந்த ப்ரஶ்னங்கள். 'கண்ணா! நீ விளக்கிடும் மநுஷ்யனை, நீ குறிப்பிட்டுக் காட்டும் அந்த மநுஷ்யனை, நான் அறிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன்' என்ற அர்ஜுனனின் அறிந்து கொள்ளும் ஆர்வத்தை, திறந்து விட்ட அவனுடைய சிந்தனைக் கதவுகளைக் காட்டிடும் ப்ரஶ்னங்கள் இவை.

அர்ஜுனனுடைய கேள்விகளை ரெண்டு விதமாக விளக்குகின்றனர் அறிஞர்கள். ஸமாதியில் நிலைப் பெற்றவன் எப்படி இருப்பான்? ஸமாதி நிலையிலிருந்து வெளி வந்த பிறகு உலக வாழ்க்கையில் அவனுடைய பேச்சு, நடை போன்ற செயல்கள் எவ்வாறு இருக்கும்? அதிகமான பாஷ்யக்காரர்கள் இந்த விளக்கத்தையே அளிக்கின்றனர். ஆசார்ய ஸ்ரீ விநோபா பாவே வித்யாஸமாக விளக்குகிறார். ஸமாதி என்ற சொல் பதஞ்ஜலி யோக ஸூத்ரத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள 'த்யான ஸமாதி' என்ற அர்தத்தில் விளக்குகிறார்கள் பெரும்பாலோர். த்யானத்தில் மூழ்கியவர் ஸமாதி நிலையில் ப்ரவேஶித்து, சிறிது நேரமோ ஸில நாட்களோ அந்நிலையில் இருந்து விட்டு மீண்டும் வெளியேறி ஸஹஜ நிலைக்குத் திரும்புவார். பதஞ்ஜலி இந்நிலையை இறுதியானதாகக் குறிப்பிடவில்லை. ஸமாதிக்கு அடுத்த படியாக ப்ரஜ்ஞா என்றும் ப்ரஜ்ஞா ஸ்திரமானால் யோகத்தை அடையலாம் என்றும் சொல்கிறார். ஸ்திதப்ரஜ்ஞனின் ஸமாதி ஜ்ஞானஸமாதி. இந்த ஸமாதியில் ஏற்ற இறக்கம் கிடையாது. இது ஒரு ஸ்திர நிலை. இங்கு த்யானம் அல்லாமல் ஸம புத்தியே லக்ஷணம். இதற்கு முந்தைய ஶ்லோகத்தில், 'ஸமாதியில் புத்தி ஸ்திரமானால் நீ யோகத்தை அடைந்திடுவாய்', என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். பதஞ்ஜலியும் யோகத்தையே இறுதியானதாகச் சொல்கிறார். அதற்குரிய ஸாதனம் ப்ரஜ்ஞா. அவர் குறிப்பிடும் ஸமாதி ப்ரக்ஞாவிற்கு முதற்படி. த்யானம் என்பதே தேவைப்படாமல் ஸமாதி நிலையானதாகவும் ஸஹஜமானதாகவும் இருந்தால் அதை ப்ரஜ்ஞா என்றழைக்கிறார் பதஞ்ஜலி முனிவர்.

ஸ்திதப்ரஜ்ஞ அல்லது ஸ்திர புத்தியின் லக்ஷணங்கள் ரெண்டு. ஒன்று, அது நடுக்கம் இல்லாமல், ஸந்தேஹம் இல்லாமல், தயக்கம் இல்லாமல், பயம் இல்லாமல் இருந்திடும். ரெண்டாவது, அது கோணல் இல்லாமல், வக்ரம் இல்லாமல் நேர்மையாக, எளிமையாக இருந்திடும். (ரெண்டும் ஒன்றுதான். வாஹனத்தில் கோணலாக இருக்கும் சக்ரம் தானும் நடுங்கிடும். வண்டியையும் நடுங்க வைத்திடும்.) பாரதியாரின் 'அக்னிக்குஞ்ஜை'ப் போல இத்தகைய புத்திக்கு உலகையே பஸ்மமாக்கிடும் பேராற்றல் உண்டு.

📖 ॐ 📖

श्री भगवानुवाच
प्रजहाति यदा कामान्सर्वान्पार्थ मनोगतान् ।
आत्मन्येवात्मना तुष्टः(स) स्थितप्रज्ञस्तदोच्यते ।।
{अध्याय २ ~ श्लोक ५५}

ஸ்ரீ ப₄க₃வானுவாச
ப்ரஜஹாதி யத₃ா காமாந்ஸர்வாந் பார்த₂ மநோக₃தாந்.
ஆத்மந்யேவாத்மநா துஷ்ட:(ஸ) ஸ்தி₂தப்ரஜ்ஞஸ்ததோ₃ச்யதே..
(அத்₄யாயம் 2 ~ ஶ்லோகம் 55)

ஸ்ரீ பகவான் கூறினார். ஹே பார்த்தனே! எப்பொழுது (ஒருவன்) மனஸில் உள்ள அனைத்து ஆசைகளையும் முற்றிலும் துறந்து, தான் தன்னுள்ளே ஆனந்தமாக இருக்கிறானோ, அப்பொழுது (அவன்) ஸ்திதப்ரஜ்ஞன் என்று அழைக்கப் படுகிறான். (2 – 55)

ஸ்திதப்ரஜ்ஞா அல்லது ஸ்திர புத்தி:

ஸ்திதப்ரஜ்ஞனின் ரெண்டு லக்ஷணங்களைக் குறிப்பிடுகிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். ப்ரஜஹாதி யதா காமான் மற்றும் ஆத்மன்யேவ ஆத்மனாதுஷ்ட. ஒன்று – ஆக்கர்பூவமானது (Positive) மற்றொன்று – எதிர்மறையானது (Negative). பிறர் மீது ஹிம்ஸை (வன்முறை) செய்யாமல் இருத்தல் மற்றும் பிறர் மீது அன்பு செலுத்துதல், ஆகிய ரெண்டும் சேர்ந்தால்தான் அஹிம்ஸை கடைபிடித்தல் ஆகும். அதே போல், காமங்களைத் துறத்தலும் தன்னுள் முழு த்ருப்தியாக இருத்தலும் என்ற ரெண்டும் சேர்ந்தால்தான் ஸ்திதப்ரஜ்ஞன்.

மனஸின் ஆசைகளை முற்றிலும் துறந்து விடுதல், மனஸையே அழித்து விடுதல் (மனோநாஶம்) ரெண்டும் ஒன்றுதான். மனஸை புத்தியின் முழுக் கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டு வருதலே மனோநாஶம். புத்தி முடிவெடுத்துச் சொல்ல வேண்டும். மனஸ் அதைக் கேட்க வேண்டும். ஒவ்வொன்றும் தத்தம் வேலையைச் செய்வது நல்லது. லட்டு இனிப்பாக இருக்கிறதா இல்லையா என்று சொல்வதுதான் நாக்கின் வேலை. எத்தனை லட்டு சாப்பிட வேண்டும், லட்டு சாப்பிடுதல் நன்மையா தீமையா போன்ற முடிவுகள் எடுத்தல் நாக்கினுடைய வேலையல்ல. புத்தி சொல்லும் வழியில் செல்லுதல் மட்டுமே மனஸின் வேலை.

காமங்களை விலக்குவதற்கான நான்கு வழிமுறைகள் உள்ளன. 1. அவற்றை விரிவு படுத்தல். ஸ்வயநல ஆசைகளை குடும்ப அல்லது ஸமுதாய அளவிற்கு விரிதாக்கி விடுதல். தன் மகனைப் படிக்க வைக்க வேண்டும் என்பது ஆசை. க்ராமத்தில் பள்ளிக்கூடம் ஆரம்பித்தல் என்பது இந்த ஆசையின் விரிவாக்கம். அறிவு வளர்ச்சி குன்றிய குழந்தைகளுக்கான பயிற்சிப் பள்ளிகள் பலவும் இந்த அடிப்படையில் ஆரம்பிக்கப் பட்டவையே. இந்த வழி கர்மயோகத்தை ஸார்ந்த வழி.

2. தன் மனஸை ஆராய்ந்து, அங்குள்ள விருப்பங்களில் தீவ்ரமான ஒன்றினைத் தேர்ந்தெடுத்து, அந்த ஒன்றின் பின்னால் முழு வேகத்துடன் ஈடுபடுதல். கல்வியில் ஒரு துறையில் அதிக நாட்டம் உள்ள மாணவன் அதில் மிகத் தீவ்ரமாக ஈடுபட்டால் அவனுடைய மனஸில் உள்ள மற்ற காமங்கள் அனைத்தும் எந்த ப்ரயாஸையுமின்றி மங்கி மறைந்து விடும். இவ்வழி த்யானயோகத்தின் அடிப்படையில் உள்ள வழி.

3. இவ்வழி ஸ்தூலமான ஆசைகளை ஸூக்ஷ்மமான ஆசைகளாக மாற்றச் சொல்கிறது. உதாஹரணம் : – பற்பல அழகு ஸாதனங்களை உபயோகித்து ஶரீரத்தை அழகு படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்ற ஸ்தூலமான ஆசையைப் புதிய விஷயங்களை அறிந்து கொண்டு புத்தியை அலங்காரப் படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்றோ, நற்குணங்களால் மனஸை இனிமையானதாக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்றோ, மாற்றிக் கொள்ள முயல்வது. ஜ்ஞானயோகத்தின் ஆதாரத்தில் அமைந்தது இவ்வழி.

4. ஆசைகளை ஸ்வயநல ஆசை, ஸமுதாய ஆசை, ஸ்தூல ஆசை, ஸூக்ஷ்ம ஆசை, என்றெல்லாம் பிரித்திடாமல் ஶுபமானது – அஶுபமானது, ஶுத்தமானது – அழுக்கானது, என்று பாகுபடுத்தி ஶுபமானதை, நன்மையானதை ஏற்று, தீமையானதை, அஶுபமானதை விட்டு விடுதல்

இந்த வழியில் பரிந்துரைக்கப் பட்டுள்ளது. இது பக்தி யோகத்தில் மலர்ந்த வழி. இந்நான்கு பாதைகளில் , இதுவே சிறந்த வழி.

ஸ்திதப்ரஜ்ஞன் தன்னில் த்ருப்தியாக, ஆனந்தமாக இருந்திடுவான். வெளியில் தெரிந்திடும் உலகத்தை விட அவன் உள் உலகத்திலேயே அமைதியாக இருந்திடுவான். உண்மையில், வெளி உலகின் விஷயங்கள் நமக்கு ஸுகம் அளித்திடுமா? த்ருப்தி அளித்திடுமா? ஆனந்தம் அளித்திடுமா? என்பதே கேள்விதான். ஸினிமா ஸுகம் கொடுக்குமா? லட்டுதான் இன்பம் அளித்திடுமா? நண்பர்களால் த்ருப்தி கிடைத்திடுமா? அநுபவம் என்ன சொல்கிறது? நம் உள்ளே ஆனந்தம் இல்லையென்றால் வெளி விஷயம் எதுவும் நமக்கு ஸந்தோஷம் அளித்திடாது. உள்ளே ஸந்தோஷம் நிறைந்திருந்தால் வெளி விஷயம் எதுவும் நமக்கு வருத்தமும் அளித்திடாது. காமங்கள் உள்ளே ஒருவகையான தீயை மூட்டி, புயலையும் கிளப்பி விட்டு, மனஸின் அமைதியின்மையை அதிகரிக்கின்றன என்பதுதான் அநுபவம். இதை உணர்ந்தவனால் தன்னில், உள் உலகத்தில் ஸந்தோஷமாக இருந்திட முடியும். இவனது காமங்களும் இயல்பாக விலகி விடும்.

📖 ॐ 📖

दुःखेष्वनुद्विग्नमनाः(स) सुखेषु विगतस्पृहः ।
वीतरागभयक्रोधः(स) स्थितधीर्मुनिरुच्यते ।।
{अध्याय २ ~ श्लोक ५६}

துக்$_2$கே$_2$ஷ்வநுத்$_3$விக்$_3$னமனா:(ஸ்) ஸுகே$_2$ஷு விக$_3$தஸ்ப்ருஹஹ.
வீதராக$_3$ப$_4$யக்ரோத$_4$:(ஸ்) ஸ்தி$_2$ததீ$_4$ர்முனிருச்யதே..
(அத்$_4$யாயம் 2 ~ ம்லோகம் 56)

எவனுடைய மனம் து:கம் நேரிடுகையில் கலங்குவதில்லையோ, ஸுகங்களிலும் எவன் பற்று கொள்வதில்லையோ, எவன் விருப்பு, பயம் மற்றும் க்ரோதம் இவற்றை முற்றிலும் துறந்தவனோ, முனிவனான அவன் ஸ்தித ப்ரஜ்ஞன் எனப்படுகிறான். (2 – 56)

ஸுகமும் து:கமும் இணைந்தே வருபவை. ஒன்று வந்தால், பின்னால் ஒளிந்தபடி மற்றொன்றும் வந்து விடும். து:கத்திற்கு நம்மை கலக்கிடும் ஆற்றல் உண்டு என்றால் ஸுகத்திற்கு அதிக அளவு ஆற்றல் உண்டு. ஏனென்றால், அனைவரும் ஸுகத்தையே நாடுகின்றனர். வரவேற்கின்றனர். து:கத்தை விரும்புபவரோ வரவேற்பவரோ எவரும் இலர். அதனால், து:கம் வந்தால், 'இது விலக வேண்டும்', என்ற ஆதங்கத்தின் காரணமாகவும் விலகி விடும் என்ற நம்பிக்கையின் காரணமாகவும் அதை ஸஹித்துக் கொள்ள முடிகிறது. பெருவெள்ளமாய் வந்த து:கங்களிலிருந்து மீண்டு வந்தவர் அநேகர். ஆனால், ஸுகம் ஆபத்தானது. ஸுகத்தின் திடீர்த் தாக்குதலில் நிலை குலைந்து போனவர்கள், ஸ்தம்பித்துப் போனவர்களே அதிகம். ஹ்ருதய நோயாளி ஒருவருக்கு லாட்டரியில் கோடி ரூபாய் பரிஸு விழுந்தது. அதிர்ச்சியை அவர் தாங்க மாட்டார் என்று கருதிய டாக்டர் பரிஸு விஷயத்தைத் தானே எடுத்துக் கூறத் தொடங்கினார். 'தெரியுமா? உனக்கு லாட்டரியில் ஐந்து லக்ஷம் பரிஸு விழுந்திருக்கிறது', என்று கூறி விட்டு அவனுடைய கண்களை கவனித்தார். இந்த அதிர்ச்சியை அவனால் தாங்க முடிந்தால் தொகையை அதிகரித்து சொல்வோம் என்று டாக்டர் நினைத்தார். 'அப்படியா டாக்டர், அதில் பாதியை உங்களுக்குக் கொடுத்து விடுகிறேன்', என்றான். இதைக் கேட்ட டாக்டர் மயங்கி விழுந்தார்.

து:கத்தை எவரும் வரவேற்பதில்லையாதலால் அது ஸுகத்தோடு சேர்ந்தே வருகிறது. ஆனால், ஸுகத்தின் பெருமழையில் அதன் வருகை நமக்குத் தெரிவதில்லை. மீன் பிடிக்கத் தூண்டிலை நீரில் விடுகிறார்கள். மீன் அதில் சிக்குகிறது. மீன் இரைக்காகவே வருகிறது. முள்ளிற்காக வருவதில்லை. இரையோடு சேர்ந்து முள்ளும் வருகிறது. முள் மீனைச் சிக்க வைக்கிறது. ஸுகத்தை நாடுபவன் கவலையையே நாடுகிறான். ஸுகத்தின் மீது பற்று வைக்காதவன் து:கத்தினாலும் கலங்குவதில்லை.

ராகம், பயம், க்ரோதம் இவை மூன்றும் விருப்பங்களின் விளைவுகள். இந்த்ரியங்கள் தத்தம் விஷயங்களுடன் இணைந்து அநுபவிக்கும் போது மனஸில் தோற்றுவிக்கும் பற்றே ராகம்

எனப்படுகிறது. ராகத்தின் பல ரூபங்கள் உள்ளன. வாஸனை என்பது உள்ளத்தில் ஆழப் புதைந்திருக்கும் ராகம். கிடைத்திட வேண்டும் என்ற விருப்பம் காமம். எனது விருப்பம் கைகூடும் என்ற ஆசையும் ஒரு வகை ராகமே. ஒரு முறை பூர்தியான விருப்பத்தை மீண்டும் மீண்டும் அடைந்திடும் எண்ணம் லோபம் அல்லது பேராசை. ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி ராகம் உள்ளபோது அவ்விஷயம் கிடைத்திடாமல் தடுத்திடும் ஶக்தி மீதும் அதை அழித்திடும் ஶக்தி மீதும் ஏற்படும் உணர்வுதான் பயம் அல்லது கோபம் (க்ஷோபம்). அந்த ஶக்தி வலிமையானதாக இருந்தால் பயமும் பலஹீனமாக இருந்தால் கோபமும் ஏற்படும். க்ரோதத்தின் மறுவடிவமே பயம் . ஸ்திதப்ரஜ்ஞனிடம் இவை மூன்றும் இருக்காது.

ॐ

यः(स्) सर्वत्रानभिस्नेहस्तत्तत्प्राप्य शुभाशुभम् ।
नाभिनन्दति न द्वेष्टि तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता ।।
{अध्याय २ ~ श्लोक ५७}

ய:(ஸ்) ஸர்வத்ராநபி$_4$ஸ்நேஹஸ்தத்த்தத்ப்ராப்ய ஶுப$_4$ாஶுப$_4$ம்.
நாபி$_4$நந்த$_3$தி ந த்$_3$வேஷ்டி தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டி$_2$தா..
(அத்$_4$யாயம் 2 ~ ஶ்லோகம் 57)

எவன் ஒருவன் எல்லா இடங்களிலும் பற்றற்றிருந்து, நல்லது கெட்டது அடைந்திடும் போது மகிழ்வதும் வெறுப்பதும் இல்லையோ, அவனுடைய புத்தி ஸ்திரமானது. (2 – 57)

நல்லது நடந்தால் மனஸிற்கு ஹிதமாக இருக்கும் என்பது ஸயத்ம். 'மனஸில் அதை ஒட்ட விடாதே', என்கிறார் ஶ்ரீ க்ருஷ்ணன். திருமணம் நடந்தால் மனஸ் ஸுகப்படுகிறதா? படட்டும். ஊரைக் கூட்டி மேளம் கொட்டிக் கொண்டாடாதே. அதே போல், கெட்டது நடந்தாலும் மனஸில் து:கம் ஏற்படும். அதையும் ஒட்ட விடாதே. சிந்தனையை பாதிக்கும் அளவிற்குத் து:கத்தை ஓங்க விடாதே.

அநுகூலமான அநுபவம் ஏற்படும் போது மனஸ் துள்ளிக் குதிக்கும். மனஸின் துள்ளல் ஹிதமானதொரு போதையை ஏற்படுத்திடும். போதை தலைக்கேறும் போது புத்தி தடுமாறும். விளைவாக, அநுபவத்திலிருந்து ஏதேனும் கற்று, நாம் உயரக் கூடிய வாய்ப்பை இழந்து விடுவோம். நம் நாட்டில் க்ரிக்கெட் அணி வெற்றி பெற்றால் இத்தகைய சூழ்நிலைதான் (Euphoria) உருவாகிறது. அதே போல், ப்ரதிகூலமான (நேர்மாறான) அநுபவம் ஏற்படும் போது மனஸ் ஸுருங்கி ஒடுங்கி விடும். நரம்பு மண்டலம் தளர்ந்து கைகால்கள் ஓய்ந்து விடும். உள்ளே ஒருவகையான இருளை (Depression) ஏற்படுத்திடும். மனஸில் படர்ந்த இருள் புத்தியை பாதித்து, நிலைகுலையச் செய்திடும். மீண்டும் அநுபவத்திலிருந்து கற்று உயரக் கூடிய வாய்ப்பினை இழந்து விடுவோம். (அதே க்ரிக்கெட் அணி அடுத்த முறை தோற்று வரும் போது நம் நாட்டில் ஏற்படும் சூழ்நிலை இத்தகையது!) எந்த அநுபவத்திலிருந்தும் கற்றிட வேண்டும். நாம் உயர்ந்திட வேண்டும். அதற்கு அநுபவங்களை இன்பம் – துன்பம், இனிப்பு – கசப்பு, ஸுகம் – து:கம் என்று பாகுபடுத்திடாமல் ஏற்றுக் கொள்ளும் பான்மை வேண்டும். அநுபவத்தை வெறும் அநுபவமாக ஏற்க வேண்டும்.

ॐ

यदा संहरते चायं(ङ्) कूर्मोऽङ्गानीव सर्वशः । इन्द्रियाणीन्द्रियार्थेभ्यस्तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता ।।
विषया विनिवर्तन्ते निराहारस्य देहिनः । रसवर्जं रसोऽप्यस्य परं(न्) दृष्ट्वा निवर्तते ।।
{अध्याय २ ~ श्लोक ५, ५६}

யதா$_3$ ஸம்ஹரதே சாயம்(ங்) கூர்மோऽங்க$_3$ாநீவ ஸர்வஶஹ.
இந்த்$_3$ரியாணீந்த்$_3$ரியார்தே$_2$ப்$_4$யஸ்தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டி$_2$தா..
விஷயா விநிவர்தந்தே நிராஹாரஸ்ய தே$_3$ஹிநஹ.
ரஸவர்ஜம் ரஸோऽப்யஸ்ய பரம்(ந்) த்ருஷ்ட்வா நிவர்ததே..
(அத்$_4$யாயம் 2 ~ ஶ்லோகம் 58, 59)

ஆமை ஒன்று எல்லா திசைகளிலிருந்தும் தன் அங்கங்களை (நான்கு கால்கள் மற்றும் ஒரு தலை) உள்ளிழுத்து கொள்வது போல், எப்பொழுது ஒருவன் தன் இந்த்ரியங்களை புற உலத்திலிருந்து உள் நோக்கி இழுத்துக் கொள்கிறானோ, அவனுடைய புத்தி ஸ்திரமானது என்று அறிந்து கொள்ளலாம். இந்த்ரியங்களைப் பட்டினி போடுபவன் விஷயங்களை நுகர்வதில்லையேயன்றி, அவ்விஷயங்களின் பால் அவன் மனஸில் உள்ள ஈடுபாடு (பற்று) குறைவதில்லை. ஆயின், பரமனை (ஆத்மாவை) தர்ஶித்த ஸ்திதப்ரஜ்ஞனுக்கோ அப்பற்றும் விலகி விடுகிறது. (2 – 58, 59)

ஆமையைப் போல:

இந்த்ரியங்கள் வெளியுலகத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்றன. உள் உலகத்திற்கு இவை ப்ரயோஜனமற்றவை. கண்களால் வெளியே பார்க்க முடியும். உட்புறம் காண முடியாது. காதுகளால் வெளி ஶப்தங்களைக் கேட்க முடியுமேயன்றி உள் ஶப்தங்களையல்ல. மூக்கினால் உள் நாற்றங்களை முகர முடியாது. இந்த்ரியங்கள் வெளியுலகத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்றன என்று சொல்வதும் ஸரியல்ல. இந்த்ரியங்கள் தத்தம் இடத்திலேயே இருக்கின்றன. இவற்றின் கதவுகள் வெளிப்புறம் திறந்திருக்கின்றன. இவற்றின் வழியே மனஸ்தான் வெளியே ஸஞ்சரித்து விட்டு வருகிறது. மனஸ் விஷயங்களின் நிழலை, அவற்றின் ராகத்தை உள்ளே கொண்டு வருகிறது. விஷயங்களின் ராகம் உள்ளே கலக்கத்தை ஏற்படுத்துகிறது. தடுமாற்றத்தை ஏற்படுத்துகிறது. ஆமை தனது அவயவங்களை உள்ளிழுத்துக் கொள்வதைப் போல , இந்த்ரியங்களை உள்ளிழுத்துக் கொள்ள வேண்டும். கண்களே இல்லாமலிருந்தால்! எதிரில் வரும் பெண்ணின் அழகு நம்மை பாதித்திடாது அல்லவா! பதஞ்ஜலி யோகத்தில் இதை ப்ரத்யாஹாரம் என்கிறார். இந்த்ரியங்களுக்கு அவற்றுக்கானத் தீனியைக் கொடுக்காமல் இருப்பது ப்ரத்யாஹாரம்.

பின், கண்களைத் தோண்டி எடுத்து விடலாமா? காதுகளை அடைத்துக் கொண்டு விடலாமா? இத்தகைய முயற்சிகளைச் செய்த ஸாதுக்கள் பலர் இருந்துள்ளனர். இந்த்ரியங்களைக் கட்டிவிடும் முயற்சி போதுமானதா? அடுத்த ஶ்லோகத்தில் விளக்குகிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

இந்த்ரியங்களையும் விஷயங்களையும் சேர விடாமல் தடுத்திடும் போது, விஷயங்கள் விலக்கப் படுகின்றனவே அன்றி அவற்றினால் உள்ளே உருவாகியுள்ள பற்று விலகுவதில்லை. நோயாளி ஒருவன் டிவி பார்ப்பதில்லை. பிடித்தத் தீனிகளைத் தின்பதில்லை. ஆனால், அவன் மனஸில் அவற்றின் பால் உள்ள பற்று நீங்கியுள்ளதா என்றால் இல்லை. கண் பார்ப்பதில்லை. மனஸ்தான் பார்க்கிறது. காது கேட்பதில்லை. மனஸ்தான் கேட்கிறது. மனஸ் காம உணர்வால் நிரப்பப்பட்டிருந்தால் கண்கள் குருடாகி விடும். மனஸெல்லாம் காம உணர்வுடன் மனைவியை நாடிச் சென்ற துளஸிதாஸரின் கண்களுக்கு நதியில் மிதந்து சென்ற பிணம் தெரியவில்லை. கட்டையென நினைத்து அதைப் பற்றிக் கொண்டு நதியைக் கடந்தார்). மனஸ் இறை உணர்வால் நிரப்பப்பட்டிருந்தாலும் கண்கள் குருடாகி விடும். இறைவனை (ஆத்மாவை) மனஸில் நிறுத்திய ஸ்திதப்ரஜ்ஞனின் இந்த்ரியங்களும் செயலிழந்து விடுகின்றன. உள்ளிருக்கும் பற்றும் அற்று விடுகிறது.

பயிற்சி என்ற வகையில் இந்த்ரியங்களைப் பட்டினி போடுதலும் அவஶ்யமானதே. பற்றற்றுப் போவதற்கான பயிற்சி. உபவாஸம் என்பது நாக்கினைப் பட்டினி போடுவதாகும். மிதாஹாரியாக (அளவோடு சாப்பிடுதல்) இருத்தல் ருசியின் பற்றினை விலக்குதல் ஆகும். மாஸத்தில் ஒன்றிரண்டு தினங்கள் உபவாஸம் இருப்போம். வர்ஷத்தின் எல்லா தினங்களும் மிதாஹாரியாக இருப்போம். உபவாஸம் என்பது ஒரு செயல். மிதாஹாரி என்பது ஒரு ஸ்வபாவம். மிதாஹாரியாவதற்கு உபவாஸம் என்ற பயிற்சி அவஶ்யமாகிறது. மனஸால் தீனியை ருசித்தபடி உபவாஸம் இருப்பதில் ஃபலனில்லைதான். ஆனால், மிதாஹாரியாக வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் உபவாஸம் இருந்திடும் போது அது அர்தம் உள்ளதாகிறது. இதே போல்தான் பூஜை, ப்ரார்தனை, ஜபம் போன்றவையும். இவற்றைச் செய்திடும் போது மனஸ் ஒன்றவில்லை என்பதற்காகச் செய்யாமல் இருந்து விடுவது மூடத்தனம். எதற்காகச் செய்கிறோம் என்பதை எப்போதும் நினைவில் நிறுத்திக் கொண்டிருந்தால், மனஸினை இறையுணர்வினால் நிரப்புவதில் வெற்றி அடைவோம் .

📖 ॐ 📖

यततो ह्यपि कौन्तेय पुरुषस्य विपश्चितः ।
इन्द्रियाणि प्रमाथीनि हरन्ति प्रसभं मनः ।।
{अध्याय २ ~ श्लोक ६०}

யததோ ஹ்யபி கௌந்தேய புருஷஸ்ய விபஸ்சிதஹ.
இந்த்₃ரியாணி ப்ரமாதீ₂னி ஹரந்தி ப்ரஸப₄ம் மனஹ..
(அத்₄யாயம் 2 ~ ஸ்லோகம் 60)

ஹே குந்தி மைந்தனே! (விஷயங்களின் ரஸம் விலகாத நிலேயில்) முயற்சி செய்யும் புத்திஸாலி மநுஷ்யனின் மனஸைக் கூட, அலேக்கழிக்கும் இந்த்ரியங்கள் பலவந்தமாக அபஹரித்துச் சென்று விடுகின்றன. (2 – 60)

இந்த்ரியங்களின் ஸக்தியை இங்கு குறிப்பிடுகிருர். நேற்று நண்பனுடன் அவ்வழியாகச் செல்லும் போது, ஒரு இடத்தில் நின்று அவன் பஜ்ஜி வாங்கினுன். தின்ருேம். இன்று நான் வேறு வேலேயாக அவ்வழியில் செல்லும் போது என்னுடைய கண்கள் என்னேக் கேட்காமலே அவ்விடத்தை நோக்கிச் செல்கின்றன. ஒரே ஒரு தினப் பழக்கம். நாக்குதான் பஜ்ஜியை ஸுவைத்தது. இன்றும் நாக்கிற்குதான் பஜ்ஜி வேண்டும். ஆனுல், நாக்கிற்கு உதவி செய்ய கண்கள் ஓடுகின்றன. பஜ்ஜிக் கடையின் ஆரவாரம் காதுகளேக் கவர்ந்திழுத்துச் செல்கிறது. எண்ணேயில் பொறிக்கப்படும் பஜ்ஜியின் வாஸம் மூக்கினேக் கடத்திச் செல்கிறது. மனஸ் எப்பொழுதும் ஒரு நிலேயில் இருக்கிறதா? ஸில க்ஷணங்கள் உறுதியாக இருக்கிறது. ஸில க்ஷணங்கள் உறுதியற்ற பலஹீனமான நிலேயில் இருக்கிறது. உறுதியாக இருக்கும் போது, 'வேண்டாம், வேறு வேலே இருக்கிறது', என்கிறது. உறுதியற்று இருக்கும் போது, 'வேலேயைப் பின்னுல் பார்த்துக் கொள்ளலாம். இப்பொழுது சிறிதளவு வயிற்றில் போட்டால் ராத்ரீ உணவு நேரம் வரை சோர்வில்லாமல் வேலே செய்யலாம்', என்று யோஜனேச் சொல்கிறது. இந்த்ரியங்கள் அனேத்தும் கைகோர்த்துக் கொண்டு புத்தியைத் தடுமாற்றும் முயற்சியில் இறங்குகின்றன.

ஒரு தினப் பழக்கத்தில் இந்த நிலே என்ருல் பல தினங்களாக, பல மாஸங்களாக, பல வர்ஷங்களாக, ஜன்ம ஜன்மங்களாக இருந்து வரும் எத்தனே எத்தனே பழக்கங்கள் நம்மிடம் உள்ளன. இந்த்ரியங்கள் வலிமையானவையே. மநுஷ்யனே, புத்திஸாலி மநுஷ்யனேயும் கீழே தள்ளி விடும் ஆற்றல் இந்த்ரியங்களுக்கு உண்டு.

🕮 ॐ 🕮

तानि सर्वाणि संयम्य युक्त आसीत मत्परः ।
वशे हि यस्येन्द्रियाणि तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता ।।
{अध्याय २ ~ श्लोक ६१}

தாநிஸர்வாணி ஸம்யம்ய யுக்த ஆஸீத மத்பரஹ.
வஸே ஹி யஸ்யேந்த்₃ரியாணி தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டி₂தா..
(அத்₄யாயம் 2 ~ ஸ்லோகம் 61)

அனேத்து இந்த்ரியங்களேயும் வஸப்படுத்தி ஒருமுகப் பட்ட மனஸுடன் த்யானத்தில் என்னே நிறுத்தி அமர வேண்டும். ஏனெனில், எவனுடைய இந்த்ரியங்கள் வஸப்பட்டு உள்ளனவோ, அவனுடைய புத்தி ஸ்திரமானது. (2 – 61)

இந்த்ரியங்களே வஸப்படுத்தி மனஸையும் ஒருமுகப்படுத்தி, 'என்னே மையமாகக் கொண்டு, என்னே ஸார்ந்து இருந்திடு', என்கிருர் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். செயல்படுவதே தனது இயல்பு, செயல்படுவதே தன் வாழ்வின் நோக்கம் என்றிருக்கும் கர்மயோகீக்கும் ஈஸ்வரபக்தி அவஸ்யம் என்கிருர். பகவானே நமது புத்தியின் வேலேக்காரனுக, நம் விருப்பப்படி நடந்து கொள்பவனுக, நாம் விரும்புவதை அருள்பவனுக வைக்க விரும்புகிருேம். நாம் ஈஸ்வரனிடம் வைத்திடும் ப்ரார்தனேகளேப் பாருங்கள்!. 'போட்டியில் நான் முதலிடத்தில் வர வேண்டும்'. (போட்டியில் கலந்து கொள்ளும்

அனைவரும் இதே ப்ரார்தனையைச் செய்தால்? இறைவனுடைய பரிதாப நிலையை எண்ணிப் பாருங்கள்.) 'தொலைந்து போன அந்த பொருளை மீட்டுத்தா'. ('பொருள் கிடைப்பதும் கிடைக்காததும் உன் விருப்பப்படி நடக்கட்டும். என் அமைதி குலைந்து விடாமல் பார்த்துக் கொள்', என்று ப்ரார்தனை செய்தால் எப்படி இருக்கும்?) 'என் மனைவி நோயால் அவதியுறுகிறாள். அவளைச் சாகாமல் காத்து விடு'. (ஹ! ஹ ! இதை விட முட்டாள்தனமான ஒரு ப்ரார்தனை இருக்க முடியாது. எத்தனை நாட்கள் வரை, எத்தனை வர்ஷங்கள் வரை சாகாமல் இருக்க வேண்டும் என்று தெளிவாகச் சொல்ல வேண்டாமா? இல்லை, நிரந்தரமான சாகாவரம் கேட்றோமா ?) நமக்கு எது நன்மை என்பதை முதலில் நாம் முடிவு செய்து விட்டு, பிறகு இறைவனைத் துணைக்கு அழைக்கிறோம். பாவம்! இறைவன்! இப்படிப் பட்ட ப்ரார்தனைகளின் ஸுழுமியில் சிக்கித் தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

இறைவன் வேலைக்காரன் ஆகத் தயார். நம் விருப்பத்திற்கேற்ப நடந்து கொள்ள அவர் தயார். அஹங்காரம் நிறைந்த 'நம்'முடைய அல்ல. விஷய ஸுகங்களில் மூழ்கி இருக்கும் 'நம்'முடைய அல்ல. அநன்ய பக்தனான 'நம்'முடைய, எல்லாம் அவனே! அவனன்றி வேறொன்றும் இல்லை! நான் இல்லை, எனது இல்லை, என்று இருக்கும் அநன்ய பக்தனாக நாம் இருந்தால் நம் வேலைக்காரன் ஆக இறைவன் தயார்.

ஸந்த்யா வந்தன மந்த்ரங்களில் ஒரு மந்த்ரத்தின் அர்தம் இவ்வாறு. 'எனக்கு எது நன்மை பயக்குமோ, எது எனக்கு உசிதமானதோ அதை எனக்கு அருளிடு'.

உபநிஷதத்தில் ஒரு கதை உண்டு. பகவான் ஒரு முறை ஒரு பக்தனிடம் ப்ரஸன்னமானார். அவனை வரம் கேட்கச் சொன்னார். அந்த பக்தன் இறைவனிடம், 'இறைவா! எனக்கு உகந்தது என்ன என்பது எனக்குத் தெரியாது. நீ எல்லாம் அறிந்தவன். எனக்கு உகந்ததை நீயே அளித்திடு', என்றான்.

மஹாபாரதத்தில் குருக்ஷேத்ர யுத்தத்திற்கு முன் தாய் காந்தாரியிடம் ஆஶீர்வாதம் பெற்றிட வருகிறான் துர்யோதனன். 'நீ செல்லும் வழி நல்வழியானால் வெற்றி பெறுவாய்', என்று ஆசீர்வதித்தாளாம் காந்தாரி. எவ்வளவு உயர்ந்த ஆசீர்வாதம்!!

ॐ

ध्यायतो विषयान्पुंसः(स) सङ्गस्तेषूपजायते । सङ्गात्सञ्जायते कामः(ख) कामात्क्रोधोऽभिजायते ।।
क्रोधाद्भवति सम्मोहः(स) सम्मोहात्स्मृतिविभ्रमः । स्मृतिभ्रंशाद् बुद्धिनाशो बुद्धिनाशात्प्रणश्यति ।।
{अध्याय २ ~ श्लोक ६२, ६३}

த்$_4$யாயதோ விஷயாந்பும்ஸ:(ஸ்) ஸங்க$_3$ஸ்தேஷூபஜாயதே.
ஸங்க$_3$ாத்ஸஞ்ஜாயதே காம:(க்$_2$) காமாத்க்ரோதே$_4$ாऽபி$_4$ஜாயதே..
க்ரோதா$_4$த்$_3$ப$_4$வதி ஸம்மோஹ:(ஸ்) ஸம்மோஹாத் ஸ்ம்ருதி விப்$_4$ரமஹ.
ஸ்ம்ருதிப்$_4$ரம்ஶாத்$_3$ பு$_3$த்$_3$தி$_4$நாஶோ பு$_3$த்$_3$தி$_4$நாஶாத் ப்ரணஶ்யதி..
(அத்$_4$யாயம் 2 ~ ஶ்லோகம் 62, 63)

இந்த்ரியங்களின் விஷயங்களை மனஸால் சிந்திப்பவனுக்கு அவ்விஷயங்களின் மேல் பற்று ஏற்படுகிறது. பற்றுதலில் இருந்து ஆஶை உண்டாகிறது. (ஆஶைக்குத் தடை ஏற்படுவதால்) க்ரோதம் பிறக்கிறது. க்ரோதத்திலிருந்து மோஹம் உண்டாகிறது. மோஹத்தின் விளைவாக நினைவு தடுமாற்றமும் அதன் காரணமாக புத்தி நாஶமும் ஏற்படுகிறது. புத்தி நாஶம் மனுஷ்யனின் வீழ்ச்சிக்குக் காரணமாகிறது. (2 – 62, 63)

அழிவுக்கான பாதை:

ப்ரஜ்ஞா ஸ்திரம் ஆவதற்கு இந்த்ரியங்களின் மேல் வெற்றி கொள்ளல் அவஶ்யம் என்பதை அடுத்த நான்கு ஶ்லோகங்களில் வலியுறுத்துகிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். இந்த ரெண்டு ஶ்லோகங்களில் படிப்படியாக வீழ்ச்சி எவ்வாறு ஏற்படுகிறது என்று விளக்கபட்டுள்ளது. அடுத்த ரெண்டில் படிப்படியாக உயர்வுக்கான வழிமுறை சொல்லப் பட்டுள்ளது. நெடுநாள் ஆன்மீக ஸாதனை செய்த

பிறகும் இறுதியில் தோல்வியும் ஏமாற்றமும் பெற்றவர்கள், ஏன் அந்த கதிக்கு உள்ளானுர்கள்? அவர்களுடைய வாழ்க்கையை ஊன்றிப் படித்தால் அவர்கள் இந்த்ரிய – விஷய ஸுகத்தில் சிக்கியதால் தோற்ருர்கள் என்பதை அறிந்து கொள்ளலாம்.

விஷயங்களைப் பற்றிய சிந்தனையிலிருந்து, வாஸனு விசாரத்திலிருந்து வீழ்ச்சி துவங்குகிறது. தெருவில் போகும் போது பளபளத்திடும் நிறத்துடன் ஒரு கார் அல்லது பங்களாவைப் பார்க்கிறோம் அல்லது ஒரு இளம் பெண்ணைப் பார்க்கிறோம். பார்த்தோம் அவ்வளவுதான். புறக்கரணம் (கண்கள்) மட்டும்தான் இந்தச் செயலில் பங்கெடுத்தது என்ருல் விஷயம் வந்தது, சென்றது, அவ்வளவுதான் என்ருகும். கண்கள் கண்ட இந்தக் காக்ஷீ நம் உள்ளே ஏதேனும் மிச்சம் விட்டுச் சென்றுள்ளதா என்று கவனிக்க வேண்டும். உள்ளே ஒரு சலனம், விருப்பத்தின், அடைய வேண்டும் என்ற ஆசையின் சிறிய அலை ஏற்பட்டிருந்தால் எச்சரிக்கை அடைய வேண்டும். ஏனென்ருல் இந்த சிறு அலைதான் காமம் எனும் வ்ருக்ஷத்தின் விதை என்கிருர் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். 'இல்லை, இல்லை. விருப்பம் ஏற்படவில்லை. வெறும் அழகை ரஸித்தேன்', என்று ஒரு பதில் சொல்லப் படுகிறது. அழகாக இருக்கிறது, நன்ருக இருக்கிது, பிடித்திருக்கிறது, என்றவை எல்லாம் காமத்தின் மாறுவேஷங்கள். இவை எல்லாம் நம் மனஸில் நிறைந்துள்ள ஸாயங்கள். அழகு என்பது பொருட்களில் கிடையாது. பொருளில் அழகு இருந்தால் அது எல்லோருக்கும் அல்லவா அழகாகப் பட வேண்டும். ஒருவருக்கு அழகாக இருப்பது மற்றவருக்கு இருப்பதில்லை. ஆஃப்ரிக்காவில் தடித்த உதடுகளைக் கொண்ட பெண் அழகானவளாகக் கருதப்படுகிருள். சீனுவில் ஒடுங்கிய கண்களும் எலும்புடன் கூடிய கன்னமும் அழகு. நம் நாட்டில் இத்தகைய பெண்ணை அழகானவள் என்று யாரும் சொல்ல மாட்டார்கள். அழகை ரஸிக்கக் கூடிய கலைஜ்ஞுகை இருந்தால் ஸூர்யோதயம் (கன்யாகுமரியில் அல்ல நம் வீட்டு மாடியில்), மரத்திற்கு மரம் வேறுபடும் பச்சை நிறத்தின் மாறுபாடுகள் (the many shades of green), வானத்தில் தோன்றும் வர்ணங்களும் ரூபங்களும் என்று நம்மை ஸுற்றிலும் எத்தனை இடங்களில் இயற்கையழகு கொட்டிக் கிடக்கிறது. ரஸிப்பது இருக்கட்டும், இவை நம் கண்களிலும் படுவதில்லை. காமத்திற்கு அழகு ரஸனை என்ற கவசம்!

விஷயத்தைப் பற்றிய சிந்தனையில் இருந்து அவ்விஷயத்தைப் பற்றிய (ஸங்கம்) ஒரு ஆர்வம், பற்றினை விளைவிக்கிறது. ஒன்றைப் பற்றி மனஸ் நினைக்க நினைக்க, அதன் மீது பிடித்தம் உருவாகிறது. பற்றிலிருந்து, பிடித்தத்திலிந்து, காமம் உருவாகிறது. அடைய வேண்டும் என்ற ஆசை உருவாகிறது. விளம்பரங்கள் இந்த மனுேதத்வத்தின் ஆதாரத்தில் தான் அமைக்கப் படுகின்றன. கண்ணில் பட வேண்டும் என்பது முதல் நோக்கம். அடிக்கடி கண்ணில் பட வேண்டும் என்பது அடுத்த நோக்கம். மனஸில் பதிய வேண்டும் என்பது அடுத்த நோக்கம். இவை பூர்தியானுல் நிஶ்சயம் காமம், அதாவது வாங்க வேண்டும் என்ற ஆசைப் பிறந்து விடும்.

காமத்திலிருந்து க்ரோதம் பிறக்கிறது, என்கிருர் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். காமம் தடைப்பட்டால் க்ரோதம் பிறக்கிறது. காமம் பூர்தி ஆகவில்லை என்ருல் க்ரோதம் பிறக்கிறது. குழந்தைகளிடம் இதைப் பார்க்கலாம். அளவுக்கு மீறிய செல்லத்தால் கெடுக்கப்பட்டுள்ள இளைஞர்களிடம் காணலாம். காமம் எந்நிலையிலும் பூர்தி ஆகாது. விஷயங்களை அநுபவிக்க அநுபவிக்க, காமம் அதிகமாகுமே அன்றி, குறையாது என்பதை நாம் யயாதியின் கதையிலிருந்து தெரிந்து கொள்கிறோம். இந்த விளக்கம் ஸரி எனப்பட்டாலும் ஒரு குறை உள்ளது. காமத்திலிந்து க்ரோதம் பிறக்கும் என்று தான் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் சொல்லி இருக்கிருர். காமம் தடுக்கப்பட்டால் க்ரோதம் பிறக்கும் என்று சொல்லவில்லை. காம பூர்தியில் எந்தத் தடையும் இல்லை என்ருல்.? க்ரோதம் பிறக்காதா? க்ரோதம் என்ற சொல்லிற்கு கோபம் என்ற அர்தம் அன்றி க்ஷோபம் என்றும் ஒரு அர்தம் உண்டு என்கிருர் ஆசார்ய விநுேபா பாவே. க்ஷோபம் என்ற வார்த்தைக்கு ஸமநிலை பாதிக்கப் படுதல், அமைதியின்மை, பதட்டம் என்று பல அர்தங்கள் கொள்ளலாம். காமம் பூர்தி ஆகிறதோ இல்லையோ காமத்திற்குத் தடை உள்ளதோ இல்லையோ மனஸில் காமம் தோன்றினுலே பதட்டம் அல்லது அமைதியின்மை, அதாவது க்ஷோபம் உருவாகிறது.

க்ரோதத்திலிருந்து ஸம்மோஹம் பிறக்கிறது. ஸம்மோஹம் என்பது ஒருவகை மன மயக்கம். (Hypnotized state). காமவஶப்பட்ட காதலர்கள், (காமுகர்கள் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். காதல் என்பதும் காமத்திற்குப் பூசப்படும் ஒரு முலாம்.) மலை உச்சியிலிருந்து விழுந்து உயிரை

விடுவது ஸம்மோஹத்தின் விளைவால்தான். தான் விரும்பியது கிடைக்க வேண்டும் என்று ஹடம் பிடிக்கும் குழந்தை, தனக்கு ஏற்படும் பாதிப்பை உணராமல் தலையை முட்டிக் கொள்வதும் ஸம்மோஹத்தின் விளைவால்தான். தனக்குப் பிறகு தன் மகன் முதல்வராக வேண்டும் என்பது மகன் மீது மோஹம். கருப்புக் கண்ணாடி அறியாத குருடனான த்ருதராஷ்ட்ரன் இதற்குச் சிறந்த உதாஹரணம். நான் முதல்வராக இருக்கும் போதே இறந்து போக வேண்டும் என்பது நாற்காலி மீது மோஹம். நான் இறந்த பிறகு ஸமுத்ரக்கரையில் எனக்கு மிகச் சிறந்ததொரு ஸமாதி கட்டப்பட வேண்டும் என்பது ஶரீரம் மீது மோஹம். மோஹம் குருடாக்கி விடும். நினைவை அழித்து விடும். நினைவிற்கு எதிரான கார்யத்தை மோஹம் செய்கிறது. நாம் அறிந்த ஸத்யங்களைக் கலப்படம் இன்றி, மிகைப்படுத்தாமல் புத்தியில் பதித்துக் கொள்வதே நினைவு. ஸ்வந்த கற்பனையைக் கூட அதில் கலப்பதில்லை. ஆனால், மோஹம் ஸத்யத்தை உள்ளபடியே பார்ப்பதில்லை. ஸத்யத்தின் மேல் தன் விருப்பத்தை ஏற்றுகிறது.

நினைவு அழிந்தால் புத்தி நாஶம் ஆகும். நினைவு என்பது புத்தி இல்லை. புத்தியின் ஒரு பகுதியே நினைவு. நினைவை விட வெகு விஶாலமானது புத்தி. ஆனால், நினைவு அழிந்தால் பதிவு செய்யும் ஆற்றல் அழிந்தால் சிந்தனை செய்திடும் ஆற்றல், முடிவெடுத்திடும் ஆற்றல், எது ஸரி எது தவறு என்று சுட்டிக் காட்டும் ஆற்றல் (விவேகம்) போன்று புத்தியின் எல்லா அம்ஶங்களும், அதாவது, புத்தியே அழிந்து விடும். புத்தியை இழந்தவன், எல்லாவற்றையும் இழந்தவனாகிறான்.

🕮 ॐ 🕮

रागद्वेषवियुक्तैस्तु विषयानिन्द्रियैश्चरन् । आत्मवश्यैर्विधेयात्मा प्रसादमधिगच्छति ।।
प्रसादे सर्वदुःखानां हानिरस्योपजायते । प्रसन्नचेतसोह्याशु बुद्धिः(फ्) पर्यवतिष्ठते ।।
{अध्याय २ ~ श्लोक ६४, ६५}

ராக₃த்₃வேஷ வியுக்தைஸ்து விஷயாநிந்த்₃ரியைஶ்சரந்.
ஆத்மவஶ்யைர்விதே₄யாத்மா ப்ரஸாத₃மதி₄க₃ச்ச₂தி..
ப்ரஸாதே₃ ஸர்வது₃க்₂கா₂னாம் ஹானிரஸ்யோபஜாயதே.
ப்ரஸன்ன சேதஸோ ஹ்யாஶு பு₃த்₃தி₄:(ஃப்) பர்யவதிஷ்ட₂தே..
(அத்₄யாயம் 2 ~ ஶ்லோகம் 64, 65)

நேர்மாறாக, வஶப்படுத்திய மனதைக் கொண்ட ஸாதகன் விருப்பு வெறுப்பு இன்றி, தன்வஶப்பட்ட இந்த்ரியங்களைக் கொண்டு, அவற்றுக்கான விஷயங்களில் ஸஞ்சரித்து, மனதில் ஆனந்தத்தைப் பெறுகிறான். அனைத்து து:கங்களும் அழிந்து விடுகின்றன. மனதில் அமைதியும் ஆனந்தமும் கிடைக்கப் பெற்ற இவனுடைய புத்தி வெகு ஶீக்ரம் பரமாத்மாவில் ஸ்திரமாகி விடுகிறது. (2 – 64, 65)

உயர்வுக்கான பாதை:

புற உலகத்தில் உள்ள எண்ணற்ற இந்த்ரிய ஸுகம் அளிக்கும் விஷயங்கள் நமது உள்ளத்தைக் கவர்ந்து, நம்மைக் கட்டுப்படுத்த முயன்று கொண்டே இருக்கின்றன. உறுதியான ஸ்வயக் கட்டுப்பாட்டுடன், விருப்பு வெறுப்புகள் இன்றி இந்த்ரிய விஷயங்களுக்கு இடையில் வாழ்ந்து வரும் ஒருவர் அமைதிப் பேரின்பத்தை அடைகிறார். இந்த்ரியங்களைக் கட்டுவதால், விஷயங்களே இல்லாத வனத்திற்குச் சென்று விடுவதால், மன அமைதி கிடைக்கும் என்று நினைப்பது தவறு. பொருட்கள் வேண்டும் என்ற விருப்பமும், வேண்டாம் என்ற வெறுப்பும் தான் மனதில் குழப்பதை ஏற்படுத்தி, மனதைக் கலங்கச் செய்கின்றன. பொருள்கள் நம்மை ஸுற்றி இருக்கின்றனவா இல்லையா என்பது பொருட்டல்ல. பைத்யம் ஒன்று தன்னைத் தானே சாட்டையால் அடித்துக் கொண்டு, 'ஐயோ, வலிக்கிறதே', என்று ஒலமிடுவதைப் போல, பொருட்களை நாடி அடி வாங்கிக் கொள்கிறது நம் மனஸ். அந்த பைத்யக்காரனுக்குத் தன் தேஹத்தில் அடி விழாதபடி சாட்டையை ஸுழற்றக் கற்றுத்தர வேண்டும். அதே போல், து:கங்களிலிருந்து தப்புவதற்கு ரெண்டு வகைப் பயிற்சிகளை மனஸிற்கு அளிக்க வேண்டும். ஸ்வயக் கட்டுப்பாடு மற்றும் விருப்பு வெறுப்புகள் இல்லாமல் விஷயங்கள் மத்தியில் வாழும் பயிற்சி. இதிலிருந்து நமக்குக் கிடைப்பது பரிபூர்ண மன அமைதி நிலை (ப்ரஸாதம்).

ஈஶ்வர பூஜைக்குப் பிறகு கடவுளுக்குப் படைக்கப் பட்ட நைவேத்யத்தை ப்ரஸாதமாக அனைவருக்கும் பகிர்ந்தளிப்பது நம் வழக்கம். தெய்வீக அமைதியை, ஆனந்தத்தை, எல்லோரும் பகிர்ந்து கொள்வதற்கான அறிகுறி இது. மனத் தூய்மையினால் பிறந்திடும் அமைதியே ப்ரஸாதம். இந்த்ரியங்களால் கிளர்ச்சி அடையாத மனஸ், அப்பழுக்கில்லாத மனஸ், ஸ்வயக் கட்டுப்பாட்டுடன் விருப்பு வெறுப்புகளின்றி, இந்த்ரிய விஷயங்களுக்கு இடையில் வாழ்ந்திடும் மனஸ், இத்தகைய மனஸே பேரமைதியையும் பேரானந்தத்தையும், அதாவது ப்ரஸாதத்தைப் பெற்றிடும்.

மன அமைதியிலிருந்து து:கங்களின் அழிவு ஏற்படுகிறது. து:கங்களின் அழிவு என்பதை வாஸனைகளைக் கழித்தல் என்று அர்தம் கொள்ள வேண்டும். அக மனஸின் மீது தூஸிப் படலம் போல் வாஸனைகள் படிந்திருப்பதால் மோஹம் உண்டாகிறது. மோஹத்திலிருந்து து:கங்கள் உண்டாகின்றன. புத்தி யோகம் மூலம் வாஸனைகளைப் போக்கிக் கொண்டவர்கள் முழுமைப் பெற்ற ஜ்ஞானியாகிறார்கள்.

📖 ॐ 📖

नास्ति बुद्धिरयुक्तस्य न चायुक्तस्य भावना ।
न चाभावयतः(श) शान्तिरशान्तस्य कुतः(स) सुखम् ।।
{अध्याय २ ~ श्लोक ६६}

நாஸ்தி புத்$_3$தி$_4$ரயுக்தஸ்ய ந சாயுக்தஸ்ய ப$_4$ாவநா.
ந சாப$_4$ாவயத:(ஶ்) ஶாந்திரஶாந்தஸ்ய குத:(ஸ்) ஸுக$_2$ம்..
(அத்$_4$யாயம் 2 ~ ஶ்லோகம் 66)

இந்த்ரியங்களையும் மனஸையும் வஶப்படுத்தாதவருக்கு ஸ்திரமான புத்தி இருக்காது. நிலையற்ற புத்தி கொண்டவனுக்கு (பாவனை) த்யானம் ஏற்படாது. த்யானம் தோன்றிடாதவனுக்கு அமைதி கிட்டாது. அமைதியற்றவனுக்கு ஏது ஸுகம்? (2 – 66)

உள்ளே நிறைந்திடும் ப்ரஸாதமே, ஆனந்தமான அமைதியே இறைவனுடன் இணைத்திட வல்லது என்று கடந்த ஶ்லோகத்தில் சொன்ன ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் இங்கு வேறு வார்தைகளில் அதன் மஹத்வத்தைச் சொல்கிறார். மனக்கட்டுப்பாட்டை இழந்தால் புத்தி நாஶம் எவ்வாறு படிப்படியாக ஏற்படுறது என்பதை விளக்கினார். அதே போல், மனக்கட்டுப்பாட்டில் தொடங்கி படிப்படியாக புத்தி ஸ்திரமாவது எவ்வாறு என்பதையும் விளக்கினார். இங்கு வேறு வார்தைகளில் மனக்கட்டுப்பாட்டிலிருந்து ஸுகம் வரை க்ரமமாக உள்ள இணைப்பை விளக்குகிறார்.

📖 ॐ 📖

इन्द्रियाणां हि चरतां यन्मनोऽनुविधीयते ।
तदस्य हरति प्रज्ञां वायुर्नावमिवाम्भसि ।।
{अध्याय २ ~ श्लोक ६७}

இந்த்$_3$ரியாணாம் ஹி சரதாம் யந்மனோऽநுவிதீ$_4$யதே.
தத$_3$ஸ்ய ஹரதி ப்ரஜ்ஞாம் வாயுர்நாவமிவாம்ப$_4$ஸி..
(அத்$_4$யாயம் 2 ~ ஶ்லோகம் 67)

நீரில் இருக்கும் படகினைக் காற்று அடித்துக் கொண்டு போவது போல, விஷயங்களில் ஸஞ்சரிக்கின்ற இந்த்ரியங்களைப் பின்பற்றிடும் மனஸ் புத்தியைக் கவர்ந்துச் செல்கிறது. (2 – 67)

புத்தி என்ற படகு ~ மனஸென்னும் காற்று:

படகு நம்மை நதியின், ஸமுத்ரத்தின் மறுபுறமும் எடுத்துச் செல்லும். நீரில் மூழ்கடிக்கவும் செய்யும். அப்படகு துடுப்பு செலுத்துபவரின் கட்டுப்பாட்டில் இருக்கிறதா அல்லது காற்றின் கட்டுப்பாட்டில் இருக்கிறதா என்பதைப் பொருத்து. புத்தி ஸ்திரமாக இருப்பவர் இந்த்ரிய

விஷயங்களுக்கு மத்தியில் இருந்தாலும், நம்மை ஸம்ஸாரப் ஸாகரத்தைத் தாண்டி எடுத்துச் செல்லும். அதே ஸமயம், கட்டுப்பாடு இல்லாவிடில் இந்த்ரியங்களுக்குப் பின்னால் அலைந்திடும் மனஸ் புத்தியையும் அபஹரித்துச் சென்றிடும். மற்றுமொரு விஷயத்தைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். மனஸும் புத்தியும் சேர்ந்தே இருப்பவை. இவற்றைப் பிரிக்க முடியாது. அவ்வாறு பிரிக்க முடிந்திருந்தால் மனஸ் இந்த்ரிய விஷயங்களுக்குப் பின்னால் போவதானால் போகட்டும். புத்தியைக் காத்துக் கொள்வோம் என்று இருந்து விடலாம். ஆனால், இவை ரெண்டும் பின்னிப் பிணைக்கப் பட்டவை. ஒன்று மனஸ் புத்தியின் கட்டுப்பாட்டில் இருக்க வேண்டும் அல்லது புத்தி மனஸின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தாக வேண்டும்.

📖 ॐ 📖

तस्माद्यस्य महाबाहो निगृहीतानि सर्वशः ।
इन्द्रियाणीन्द्रियार्थेभ्यस्तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता ।।
{अध्याय २ ~ श्लोक ६८}

தஸ்மாத்₃யஸ்ய மஹாபா₃ஹோ நிக்₃ருஹீதாநிஸர்வஶஹ.
இந்த்₃ரியாணீந்த்₃ரியார்தே₂ப்₄யஸ்தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டி₂தா..
(அத்₄யாயம் 2 ~ ஶ்லோகம் 68)

த்ருடத் தோள்களைக் கொண்டவனே! ஆகையால், எவனது இந்த்ரியங்கள் அவற்றின் விஷயங்களிலிருந்து முழுமையாக அடக்கப் பட்டிருக்கின்றனவோ, அவனுடைய புத்தி ஸ்திரமானது. (2 – 68)

இந்த்ரியங்களைத் தம் இஷ்டம் போல் விஷயங்களுக்கிடைய திரிய விடாமல் அடக்க வேண்டும் என்றால் என்ன? ஆத்மீக உயர்வு பெற விரும்புபவனின் இந்த்ரியங்கள் ஶக்தியற்று இருந்திட வேண்டுமா? இந்த்ரியங்களின் மூலம் புற உலகத்தைப் பற்றிப் பெற கூடிய அறிவை அவன் பெறக் கூடாதா? அவ்வாறில்லை. இந்த்ரியங்களை பலஹீனப் படுத்தினால்தான் அறிவு அதிகரிக்கும் என்று சொல்லவில்லை. ஐம்புலன்களின் மூலம் உள்ளே நுழையும் பொருட்களின் அநுபவ வெள்ளம், முழுமைப் பெற்றவரின் உள்ளே கலக்கத்தை ஏற்படுத்தாது. அவரை அமைதி இழக்கச் செய்திடாது. இதுவே, ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கூற வரும் கருத்து.

📖 ॐ 📖

या निशा सर्वभूतानां(न) तस्यां(ञ) जागर्ति संयमी ।
यस्यां(ञ) जाग्रति भूतानि सा निशा पश्यतो मुनेः ।।
{अध्याय २ ~ श्लोक ६९}

யா நிஶா ஸர்வபூ₄தானாம்(ந்) தஸ்யாம்(ஞ்) ஜாக₃ர்தி ஸம்யமீ.
யஸ்யா(ஞ்) ஜாக்₃ரதி பூ₄தானி ஸா நிஶா பஶ்யதோ முனேஹே..
(அத்₄யாயம் 2 ~ ஶ்லோகம் 69)

அனைத்து உயிரினங்களுக்கும் எது ராத்ரீயாக உள்ளதோ, அங்கு ஸ்திதப்ரக்ஞனை ஞானீ விழித்திருக்கிறான். எங்கு அனைத்து உயிரினங்களும் விழித்திருக்கின்றனவோ, ஆத்ம தத்வத்தை உணர்ந்த முனிவன் அதை ராத்ரீயாகப் பார்க்கிறான். (2 – 69)

பிறனுக்குப் பகல் இவனுக்கு ராத்ரீ:

உலகத்தைப் பார்க்கும் பார்வையைப் பற்றி ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் இவ்வாறு கூறுகிறார். அறியாமையில் மூழ்கியவர் பார்க்கிறார். புத்தி தெளிவு பெற்றவர் பார்க்கிறார். இவருக்குத் தெரிவது அவருக்குத் தெரிவதில்லை. அவருக்குத் தெரிவது இவருக்குத் தெரிவதில்லை. ஒரு மின்விளக்கை மின்னணுத்துறை இஞ்ஜினியர் பார்த்தால், இது ஏஸியில் எரிகிறதா டிஸியில் எரிகிறதா என்று யோஜிப்பார். அதையே படிப்பறிவு இல்லாத ஒருவர் பார்த்தால், 'என்ன ஆஶ்சர்யம்! எண்ணெ

இல்லாமல் எரியும் விளக்கா?' என்று வாயைப் பிளக்கலாம். ஆத்மீக உணர்வு என்ற திறந்த ஜன்னல் மூலம் பார்ப்பவருக்கு இந்த உலகம் உள்ளபடியே தெரிகிறது. ஶரீரம், மனஸ், புத்தி என்ற கண்ணாடிப் பெட்டகம் மூலம் பார்ப்பவரால் உலகத்தை உள்ளபடி புரிந்து கொள்ள முடிவதில்லை. தனது மனஸின் தன்மையை உலகின் மீது திணிக்கிறார். அவரிடம் குறைபாடுகள் உள்ளன. ஆனால், உலகத்தின் பொருட்களில் குறைபாடுகள் இருப்பதாக நினைக்கிறார். ஸாதாரண மநுஷ்யன் அஹந்தையை மையமாகக் கொண்டு, காணும் வரையறைக்குட்பட்ட உலகம் வேறு. இறையுணர்வில் நிலைத்தவர் காணும் உலகம் வேறு. இவர் அஹந்தையின் குறுகிய, ஸ்வயநல வாழ்வில் காணப்படும் இன்ப துன்பங்களை அநுபவிப்பதில்லை. அவரோ இவற்றிலேயே மூழ்கி இருக்கிறார். அதாவது, அவருக்கு ராத்ரீயாக இருப்பது இவருக்குப் பகலாக இருக்கிறது. அவர் பகலாகக் கருதுவதை இவர் ராத்ரீயாகக் கருதுகிறார்.

🕮 ॐ 🕮

आपूर्यमाणमचलप्रतिष्ठं समुद्रमापः(फ) प्रविशन्ति यद्वत् ।
तद्वत्कामा यं प्रविशन्ति सर्वे स शान्तिमाप्नोति न कामकामी ।।
{अध्याय २ ~ श्लोक ७०}

ஆபூர்யமாணமசலப்ரதிஷ்ட₂ம் ஸமுத்₃ரமாப:(ஃப்) ப்ரவிஶந்தி யத்₃வத்.
தத்₃வத்காமா யம் ப்ரவிஶந்தி ஸர்வே ஸ ஶாந்திமாப்நோதி ந காமகாமீ..
(அத்₄யாயம் 2 ~ ஶ்லோகம் 70)

எல்லா திசைகளிலும் நீர் நிறைந்து அசைவில்லாமல் இருக்கும் ஸமுத்ரத்தில், நதிகளின் நீர் வந்து கலந்திடினும் ஸமுத்ரத்தைக் கலங்கச் செய்வதில்லை. அதே போல, அனைத்து போகங்களும் ஸ்திதப்ரஜ்ஞனை வந்து அடைகின்றன. ஆனால், அவனிடம் எந்த சலனமும் ஏற்படுத்துதில்லை. அவன், மேலான அமைதியை அடைகிறான். போகங்களை விரும்பி நாடிடுபவன் அமைதியை அடைவதில்லை. (2 – 70)

நதிகளின் நீர் வரத்து ஸமுத்ரத்தை நிறைப்பதில்லை..

எல்லா திசைகளிலிருந்தும் வரும் நதிகள் ஸமுத்ரத்தை வந்தடைகின்றன. ஸமுத்ரத்தின் நீர் மட்டம் உயர்ந்து விடுவதில்லை. ஸமுத்ரம் கலங்காமல் இருக்கும் பொருட்டு நதிகளின் நீர் வரத்தை நிறுத்துவதும் இல்லை. அதே போல், சூற்றிலும் இந்த்ரியங்களுக்கான விஷயங்கள் இருந்த போதும், போகங்கள் நிறைந்துள்ள போதும், ஸ்திதப்ரஜ்ஞனின் உள்ளத்தில் எவ்வித மாறுதலும் ஏற்படுவதில்லை. விஷயங்கள் மத்தியில் இருந்தால் இந்த்ரியங்கள் மற்றும் விஷயங்களின் ஸந்திப்பு தவிர்க்க முடியாதது. ஆனால், அவற்றின் தூண்டுதல்களால் அமைதி குலையாத மனஸ் படைத்தோரை முழுமை பெற்ற முனிவர்கள் என்கிறோம். அவரே மேலான அமைதியை எய்துகிறார். போகங்களை நாடிச் செல்பவனுக்கு ஆனந்தமும் கிடைப்பதில்லை. அமைதியும் கிட்டுவதில்லை.

இன்றைய உலகில் நிலவிடும் கருத்து ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய இக்கருத்திற்கு நேர்மாறாக உள்ளது. ஒருவன் ஸந்தோஷமாக இருக்க வேண்டும் என்றால் அதிகமான போகங்களை அவன் அநுபவிக்க வேண்டும். மநுஷ்யனின் அதிகமான ஆசைகளைத் தூண்டி விடுவதையே தமது லக்ஷ்யமாகக் கொண்டு இன்றைய தொழில்துறையும், வ்யாபாரத்துறையும், கலைத்துறையும், விஜ்ஞானமும், அரஸியல் துறையும் ஆவேஶத்துடன் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன.

🕮 ॐ 🕮

विहाय कामान्यः(स) सर्वान्पुमांश्चरति निःस्पृहः । निर्ममो निरहङ्कारः(स) सशान्तिमधिगच्छति ।।
एषा ब्राह्मी स्थितिः(फ) पार्थ नैनां प्राप्य विमुह्यति । स्थित्वास्यामन्तकालेऽपि ब्रह्मनिर्वाणमृच्छति ।।
{अध्याय २ ~ श्लोक ७१, ७२}

விஹாய காமாந்ய:(ஸ்) ஸர்வான்புமாம்ஶ்சரதி நிஸ்ஸ்ப்ருஹஹ.
நிர்மமோ நிரஹங்கார(ஸ்) ஸஶாந்திமதி₄க₃ச்ச₂தி..
ஏஷா ப்₃ராஹ்மீ ஸ்தி₂தி(ஃப்) பார்த₂ நைநாம் ப்ராப்ய விமுஹ்யதி.

ஸ்தி$_2$த்வாஸ்யாமந்தகாலேऽபி ப்$_3$ரஹ்மநிர்வாணம்ருச்ச$_2$தி..

(அத்யாயம் 2 ~ ஶ்லோகம் 71, 72)

எந்த மநுஷ்யன் அனைத்து விருப்பகளையும் துறந்து விட்டு அஹம் - மம இல்லாமல், (நான் - எனது என்ற பாவனை இல்லாமல்), சிறிதளவும் பற்று இல்லாமல் இருக்கிருனே அவனே அமைதியை அடைகிருன்.

ஹே பார்த! இதுதான் ப்ரஹ்மத்தை அடைந்த நிலை. இந்நிலையை அடைந்த பின், ஜ்ஞானீ மோஹம் கொள்வதில்லை. உயிர்ப் பிரியும் நேரத்திலும் இந்நிலையில் நிலைப் பெற்று ப்ரஹ்மானந்தத்தை அடைகிருன். (2 – 71, 72)

ஸாங்க்ய யோகத்தின் இறுதியான ரெண்டு ஶ்லோகங்கள் இதுவரை சொல்லப்பட்டதன் ஸாராம்ஶம். இந்த ரெண்டு ஶ்லோகத்தில் ஸந்யாஸ யோகம் பற்றி விளக்கி இருக்கிருர் என்றும் பெரும்பாலான அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். அர்ஜுனன் யுத்தத்திலிருந்து தப்பிப்பதில் தான் ஆர்வம் காட்டினுன். ஆனுல், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அவனுக்கு மோக்ஷத்திற்கான வழியைச் சொல்கிருர். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அர்ஜுனனின் ஆர்வத்தையே உருமாற்றம் செய்து விட்டார். மெல்ல மெல்ல யுத்தம் முக்யமற்றதாகி விட்டது. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அர்ஜுனனின் வேதனையைப் புதிய படைப்பிற்காக உபயோகித்துக் கொண்டார். அவனது வேதனையைப் பயன்படுத்தி அவனை மேலே உயர்த்தும் முயற்சியில் இறங்குகிருர். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய முயற்சி கரியை வைரமாக்கும் முயற்சி.

📖 ॐ 📖

ॐ तत्सदिति श्रीमद्भगवद्गीतासु उपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुन संवादे साङ्ख्य योगो नाम द्वितीयोऽध्यायः ।।

ॐ **தத்ஸதி$_3$தி ஸ்ரீமத்$_3$ ப$_4$க$_3$வத்$_3$ கீ$_3$தாஸூபநிஷத்ஸு ப்$_3$ரஹ்மவித்$_3$யாயாம் யோக$_3$ஶாஸ்த்ரே ஸ்ரீக்ருஷ்ணார்ஜுன ஸம்வாதே ஸாங்க்ய யோகோ$_3$ நாம த்விதீயோऽத்$_4$யாயஹ..**

இத்துடன் ப்ரஹ்ம வித்யையும் யோகஶாஸ்த்ரமுமான ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை என்னும் உபநிஷதத்தில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுக்கும் அர்ஜுனனுக்கும் இடையே நடந்த உரையாடலின் 'ஸாங்க்ய யோகம்' என்ற ரெண்டாம் அத்யாயம் பூர்ணமானது.

ॐॐॐॐॐ **ஹரி: ஓம் தத் ஸத்** ॐॐॐॐॐ

அத்யாயம் 3
கர்ம யோகம்
முன்னுரை

செயல்படுவதென்பது இயற்கையின் ஆதார இயல்பு. இயற்கையின் எந்த தளத்தைப் பார்த்தாலும், எந்த தளத்திலிருந்து பார்த்தாலும், ஸூக்ஷ்மமானவை முதல் மிகப் பெரியவை வரை, மண்டலங்களும், க்ரஹங்களும், பஞ்சபூதங்களும், உயிர்களும், ஶரீரத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு அணுவும், இயற்கையில் உள்ள அனைத்தும் ஓய்வில்லாமல் செயல்பட்டுக் கொண்டு இருக்கின்றன. மநுஷ்யனும் இயற்கையின் ஒரு பகுதியல்லவா! அவனும் பிறந்த அந்த க்ஷணத்திலிருந்து, ஏன், பிறப்பிற்கு முன், தாயின் கர்பத்திலிருந்த நாட்களிலிருந்து இறுதி மூச்சு வரை செயல்படுகிறான். தூக்கம் போன்ற ஸில நிலைகளில் செயல்கள் நின்று விட்டன போன்ற தோற்றம் அளித்தாலும், அந்நிலைகளிலும் ஸூக்ஷ்மமான பல செயல்கள் நடந்து கொண்டு தான் இருக்கின்றன அவனுள். செயல்கள் அற்ற நிலை என்றால் அது மரணம் மட்டும் தான்.

நம் ஶாஸ்த்ரங்கள் கர்மங்களை நான்கு வகைகளாக பிரித்துள்ளன.

1. நியத கர்ம: விதிக்கப் பட்டச் செயல்கள் அல்லது அன்றாடச் செயல்கள்.
2. நைமித்திக கர்ம: விஶேஷ நேரங்களில் செய்யப் படுபவை.
3. காம்ய கர்ம: குறிப்பிட்ட ஆஶையை, விருப்பத்தை பூர்தி செய்யும் நோக்கத்துடன் செய்யப் படுபவை.
4. நிஷித்த கர்ம : நேர்மையற்ற, அஸுரத்தன்மை உள்ள செயல்கள்.

கர்மங்களினால் நம்முள் ஏறிடும் வாஸனைகளைக் கழிப்பதற்கு நாம் மீண்டும் மீண்டும் பிறவி எடுக்கிறோம். செயல்களில் ஈடுபடுகிறோம். மேலும், வாஸனைகளை ஏற்றிக் கொள்கிறோம். இந்த ஸுழலில் இருந்து வெளியேறுவது எங்ஙனம்? செயல்களுக்கு மத்தியில் இருந்து கொண்டே வாஸனைகளையும் கழித்து, பிறப்பு – இறப்புப் பிணைப்பிலிருந்தும் விடுபட்டு, பரமனுடன் இணைவது எப்படி? ரெண்டாவது அத்யாயத்தில் கர்மயோகத்தை அறிமுகப்படுத்திய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் இங்கு அதை விரிவாக விளக்குகிறார். அர்ஜுனனுடைய கேள்வி இதற்குக் காரணமாக அமைகிறது.

கர்மயோகம், ஜ்ஞானயோகம், பக்தியோகம் இவை எல்லாம் பரஸ்பரம் விலக்கப்பட்ட பாதைகள் அல்ல. கர்மயோகத்தில் ஜ்ஞானமும் பக்தியும் தன்னால் வெளிப்படும். அதே போல் ஒவ்வொன்றிலும் மற்ற ரெண்டும் இணைந்தே இருந்திடும். மஹாபாரதத்தில் கீதையின் அத்யாயங்களுக்கு இத்தகைய பெயர்கள் கிடையாது என்றும் இப்பெயர்கள் பிற்காலத்தில் ஒரு அறிஜ்ஞராலோ அல்லது அறிஞர்களின் ஒரு குழுவினாலோ சேர்க்கப்பட்டன என்றும் ஒரு கருத்து உண்டு.

அர்ஜுனனின் கேள்விகள் நமக்குப் பல விஷயங்களைக் கற்றுக் கொடுக்கின்றன. கேள்வி கேட்பது எப்படி என்பதே ஒரு படிப்பினை. கேள்வியைக் கேட்கும் முன், கேள்வி அஹங்காரத்தின் வெளிப்பாடா, ஆர்வத்தின் வெளிப்பாடா என்பதை ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும். 'ஒரு சிக்கலான கேள்வியைக் கேட்டு எப்படி அவரைச் சிக்க வைத்து விட்டேன் பார்!', என்ற ஆணவத்துடனே பாராட்டைப் பெற வேண்டும் என்ற விருப்பத்துடனே கேட்கப்படும் கேள்விகள் அறியாமையை நீக்கப் பயன்படாது. மனஸில் பணிவும் ஆசிரியர் மீது பரிபூர்ண ஶ்ரத்தையும் அறிய வேண்டும் என்ற ஆர்வமும் கேள்வியுடன் இணைந்து வர வேண்டும். ஸில ஸமயங்களில் மாணவனின் எளிமையான (Innocent question) கேள்வியே ஆசிரியருக்குத் தூண்டுகோலாக, ஜ்ஞானம் வழங்கிடும் தூண்டுகோலாக அமைந்திடும்.

अर्जुन उवाच
ज्यायसी चेत्कर्मणस्ते मता बुद्धिर्जनार्दन । तत्किं(ङ्) कर्मणि घोरे मां(न्) नियोजयसि केशव ।।
व्यामिश्रेणेव वाक्येन बुद्धिं मोहयसीव मे । तदेकं वद निश्चित्य येन श्रेयोऽहमाप्नुयाम् ।।
{अध्याय ३ ~ श्लोक १, २}

அர்ஜுன உவாச
ஜ்யாயஸி சேத் கர்மணஸ்தே மதா புத்$_3$தி$_4$ர்ஜநார்த$_3$ன.
தத்கி(ங்) கர்மணி கோ$_4$ரே மாம்(ந்) நியோஜயஸி கேஶவ..
வ்யாமிஶ்ரேணேவ வாக்யேன புத்$_3$தி$_4$ம் மோஹயஸீவ மே.
ததே$_3$கம் வத$_3$ நிஶ்சித்ய யேந ஶ்ரேயோऽஹமாப்நுயாம்..
(அத்$_4$யாயம் 3 ~ ஶ்லோகம் 1, 2)

அர்ஜுனன் கேட்கிறான். 'ஹே ஜனார்தனா! கர்மத்தை விட ஜ்ஞானம் சிறந்தது என்று நீங்கள் கருதினால், கேஶவனே! என்னை இந்த பயங்கர கர்மத்தில் ஏன் ஈடுபடுத்துகிறீர்கள்?'

'முன்னுக்குப் பின் முரணைக் தோன்றுகின்ற வார்த்தைகளால் என் புத்தியை மயக்குகிறீர்களோ? எனக்கு ஶ்ரேயஸ் அளிக்கக்கூடிய ஒன்றை நிஶ்சயித்துச் சொல்லுங்கள்'. (3 – 1,2)

அர்ஜுனனின் கேள்வி: ஜ்ஞானமா கர்மமா?

'கர்மத்தை விட ஜ்ஞானம் சிறந்தது என்று நீங்கள் கருதினால் ...' ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனிடம் அர்ஜுனன் கேட்கிறான். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் என்ன கருதுகிறார் என்பது முக்யம் இல்லை. அர்ஜுனன் என்ன கருதுகிறான் என்பதே முக்யம். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கூறியதைக் கேட்ட பின், ஜ்ஞானமே மேலானது, ஸாங்க்யமே சிறந்தது என்பதை அர்ஜுனன் உண்மையாகவே உணர்ந்திருந்தால் கீதை ரெண்டாவது அத்யாயத்துடன் முடிந்திருக்கும். அர்ஜுனன் மனஸ் தெளிந்து, அமைதியடைந்து ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை வணங்கி விட்டு ரதத்திலிருந்து கீழிறங்கி யுத்தக் க்ஷேத்ரத்தை விட்டு வெளியேறியிருப்பான். ஆனால், அர்ஜுனனுடைய ஸ்வதர்மம் ஸாங்க்யத்திற்கு ஏற்றதல்ல. ஸாங்க்யம் அவனுள் இறங்கவில்லை.

மேலை தேஶத்து விஜ்ஞானிகள் மநுஷ்யர்களை (Introvert – அக உலகத்தில் நாட்டம் கொண்டவன்) மற்றும் (Extrovert – வெளி உலகத்தில் நாட்டம் கொண்டவன்) என்று இரு வகைகளில் பிரிக்கிறார்கள் . ஒரு ஸிலரே இவ்விரண்டில் ஒரு தன்மையை ப்ரதானமாக அடையப் பெற்றவர்கள். பெரும்பாலோர் ரெண்டு தன்மைகளையும் கலந்தே பெற்றவர்கள். அர்ஜுனன் ப்ரதானமாக புற உலகில் நாட்டம் கொண்டவன். அவனுடைய சிந்தையில் ஸாங்க்யம் இறங்கிடாது. புத்தியளவில் ஸாங்க்யமே உயர்ந்தது என்று அவனுக்குத் தோன்றினாலும், அது அவனுடைய ஸ்வபாவத்திற்கு, அவனுடைய இயல்பான தன்மைக்கு ஏற்புடையதாக இல்லை. அவனுடைய புத்தியைச் சூழ்ந்திருந்த மோஹமோ அவனை கர்மத்தில் (யுத்தத்தில்) ஈடுபடுவதில் இருந்தும் தடுத்தது. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கூறியது அனைத்தும் துறவு வழியை ஆதரிப்பதாக இருந்த போதும், அவரிடமிருந்து யுத்தம் புரிந்திடு என்ற பயங்கரமான ஆலோசனையும் சேர்ந்தே வருவது ஏன் என்பது அர்ஜுனனுக்குப் புரியவில்லை. இதன் விளைவாகப் பிறந்ததே இக்கேள்வி.

🕮 ॐ 🕮

श्री भगवानुवाच
लोकेऽस्मिन्द्विविधा निष्ठा पुरा प्रोक्ता मयानघ ।
ज्ञानयोगेन साङ्ख्यानां(ङ्) कर्मयोगेन योगिनाम् ।।
{अध्याय ३ ~ श्लोक ३}

ஸ்ரீ ப₄க₃வாநுவாச

லோகேऽஸ்மிந்த்₃விவிதா₄ நிஷ்டா₂ புரா ப்ரோக்தா மயாநக₄.
ஜ்ஞானயோகே₃ன ஸாங்க்₂யானும்(ங்) கர்மயோகே₃ந யோகி₃நாம்..

(அத்₄யாயம் 3 ~ ஶ்லோகம் 3)

ஸ்ரீ பகவான் கூறுகிறார். இந்த உலகில் ரெண்டு நிஷ்டைகள் (வழிகள்) என்றால் கூறப்பட்டுள்ளன. தத்வ விசாரம் செய்யும் ஜ்ஞானிகளுக்கு ஜ்ஞானயோகமும், கர்மயோகிகளுக்கு நிஷ்காம கர்மயோகமும். (3 – 3)

ஜ்ஞானம் ~ Introvert; கர்மம் ~ Extrovert

ஜ்ஞானத்திற்கு உள்நோக்கில் செல்ல வேண்டியது அவஶ்யம். அகவுலக நாட்டம் கொண்டவர்கள், தத்வ விசாரம் செய்வதில் நாட்டம் கொண்டவர்கள், தன் உள்ளேயே ஆழ்ந்து விடுபவர்கள். இவர்களுக்கு ஜ்ஞானமார்கமே உகந்தது. இவர்களுக்கு கர்மம் தீவ்ரமாக இருப்பதில்லை. கர்மத்தில் தீவ்ரமாக ஈடுபடுபவர்களை கடற்கரையில் மணல் வீடு கட்டி விளையாடும் குழந்தைகளைப் போல் பார்க்கிறது ஜ்ஞானம். புற உலகில் நாட்டம் கொண்டவனுக்கோ ஸாங்க்யம் புரிபடுவதில்லை. அவன் வெளியே பார்க்கிறான். வெளியில் உள்ள வர்ணங்களிலும் வடிவங்களிலும் மயங்குகிறான். குறைகளைக் கண்டு வருந்துகிறான். அவற்றை மாற்றி அமைக்க விரும்புகிறான். தன் வாழ்க்கையை seriousஆக எடுத்துக் கொள்கிறான். வாழ்வில் ஸாதிக்க விரும்புகிறான்.

செயல்களுக்காக ஒருவன் தன்னிலிருந்து வெளிப்படவே வேண்டும். மனஸிற்கு உள்ளே செயல்பட முடியாது. உணவு உட்கொள்வது போன்ற ஒவ்வொரு செயலுக்கும் தன்னுள்ளிருந்து வெளியே வந்தாக வேண்டும். ஜடபரதன், ஶுகமுனிவர் போன்ற ஓரிருவர் தவிர மற்ற யாரும் நூற்றுக்கு நூறு உள்முகமாக இருந்ததில்லை. எனவே, ஸாங்க்ய யோகம் மிகக் கடினமானது. மிக ஸிலருக்கே ஸாத்யமானது. பின்னர் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் ஸாங்க்யத்திலிருந்து ஏன் தொடங்குகிறார்? ஜ்ஞானத் தோற்றம் கொண்ட வார்தைகளை (முதல் அத்யாயத்தில்) அர்ஜுனன் பேசியதும் ஒரு காரணமாக இருக்கலாம். மிகக் கடுமையானதும், மிக உயர்ந்ததுமானதை முதலில் சொல்லி விட்டு ஒவ்வொரு படியாக இறங்கி வருவது என்ற ஒரு வழிமுறையை ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கடைப்பிடித்திருக்கலாம்.

வழிகள் வெவ்வேறாகப் பட்டாலும் இவை ரெண்டும் சென்றடையும் இடம் ஒன்றே. ரெண்டும் மோக்ஷத்தை, இறைவன் திருவடியைக் கொடுக்கவல்லது. நாம்தான் நமக்கு உரியதைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். நமது தன்மைக்கு ஏற்றபடி நம் வழியை நாம் ஏற்க வேண்டும் . ஹிந்து சிந்தனையின் சிறப்பு இது. ‘இவன் ஒருவனே தேவன்’; ‘இது ஒன்றே வழி’; என்று சொல்வதல்ல ஹிந்து தர்மம். வழிகள் பல்வேறானாலும் இவையனைத்தும் இறைவனையே சென்றடையும் என்று ஆணித்தரமாக சொல்கிறது ஹிந்து தர்மம்.

‘இவ்விரு வழிகளை நான் வகுத்தேன்’, என்று ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் சொல்லும் போது மதுராவில் பிறந்து, கோகுலத்தில் வளர்ந்து, பல லீலைகளைப் புரிந்த அந்த தேவகீ மைந்தன் பேசுவதாக எண்ணக் கூடாது. முற்றும் உணர்ந்து முழுமை பெற்ற ஒருவர், அக்காலத்தில் வாழ்ந்தாலும் முக்காலத்தையும் உணர்ந்த ஒருவர், பரமாத்ம நிலையில் இறை இயல்பில் ஒன்றி விட்ட ஒருவர் பேசுகிறார் என்பதை அறிய வேண்டும்.

📖 ॐ 📖

न कर्मणामनारम्भान्नैष्कर्म्यं पुरुषोऽश्नुते ।
न च सन्न्यसना देव सिद्धिं समधिगच्छति ।।

{अध्याय ३ ~ श्लोक ४}

ந கர்மணாமநாரம்ப₄ாந்நைஷ்கர்ம்யம் புருஷோऽஶ்நுதே.
ந ச ஸந்ந்யஸநா தே₃வ ஸித்₃தி₄ம் ஸமதி₄ க₃ச்ச₂தி..

(அத்₄யாயம் 3 ~ ஶ்லோகம் 4)

செயல்களைச் செய்யாதிருப்பதன் மூலம் கர்மமற்ற நிலையை அடைவதில்லை. கர்மங்களைத் துறப்பதாலேயே மோக்ஷத்தைப் பெற்று விடுவதில்லை. (3 – 4)

கர்மம்:

ஒரு குறிப்பிட்ட தூரத்திற்குப் பிறகு, கர்ம மார்கம் ஜ்ஞான மார்கத்துடன் இணைந்து விடுகிறது. செயல் புரிந்து கொண்டே செயலற்ற நிலையை, நைஷ்கர்ம நிலையை அடையும் போது, கர்ம மார்கமே ஜ்ஞான மார்கமாகி விடுகிறது. உள்ளத்தில் செயல் புரிய வேண்டும் என்ற வேகம் தணிய வேண்டும் என்றால், அமைதியாக வேண்டும் என்றால், விருப்பங்களை, இச்சைகளைத் துறந்து விட்டுச் செயல் புரிய வேண்டும். இச்சையுடன் செயல்பட்டால் வேகம் (பதட்டம்) அதிகரிக்கும். தனக்காகச் செயல்படாமல் பிறருக்காகச் செயல்படுவது இச்சையைத் துறப்பதற்கு ஒரு எளிய வழி. தனக்காகச் செயல்படும் வரை காமத்தைத் துறக்க இயலாது. காமத்தைத் துறக்காத வரை கர்மம் நைஷ்கர்மம் ஆகாது. இறுதியில் நான் வேறு, பிறர் வேறு என்ற அறியாமையும் உதிர்ந்து விழும் போது காமம் அறவே அற்றுப் போய், கர்மம் நைஷ்கர்மம் ஆகி விடுகிறது. கர்ம யோகம் ஸாங்க்ய யோகமாக மாறி விடுகிறது.

'கர்மங்களைத் துறந்து விட்டால் மோக்ஷத்தை அடைந்து விடுவதில்லை' என்கிறார் ஶ்ரீ க்ருஷ்ணன். செயலின் வெளி வடிவத்தை அல்லாமல், 'நான் செய்கிறேன்' என்ற அஹங்காரத்தை த்யாகம் செய்ய வேண்டியது அவஶ்யம். இது மிக ஸூக்ஷ்மமானது. பகவத் கீதை ஆத்ம சிந்தனையில் ஈடுபடுவதையோ த்யானம் முதலான ஏகாந்த வழியையோ கண்டிக்கவில்லை. ஏகாந்தத்தை நாடுவதே ஒருவனுடைய தன்மை என்றால், தன்னுள் மூழ்குவதே ஒருவனுடைய வ்ருத்தி என்றால் ஸந்தேஹம் இன்றி அவன் அவ்வழியை நாடுவதே உகந்தது. ஆனால், கடமையாகச் செயல்கள் வந்திடும் போது அச்செயல்களை அவன் செய்திட வேண்டும். அச்செயல்கள் மீதும் மக்கள் மீதும் விருப்பும் வெறுப்பும் கொள்ளக் கூடாது. செயல்படாமல் இருப்பதன் மீதும் பற்று வளர்த்துக் கொள்ளக் கூடாது. ஶரீரத்தை மாத்ரம் ஏகாந்த இடத்திற்கு எடுத்துச் செல்வதல்ல ஏகாந்தம். உண்மையான ஏகாந்தம் என்பது ஶரீரத்துடன் 'நான் – எனது' என்ற எல்லாவித உறவுகளையும் அறுப்பதுதான்.

📖 ॐ 📖

न हि कश्चित्क्षणमपि जातु तिष्ठत्यकर्मकृत् ।
कार्यते ह्यवशः(ख) कर्म सर्वः(फ) प्रकृतिजैर्गुणैः ।।
{अध्याय ३ ~ श्लोक ५}

ந ஹி கஶ்சித் க்ஷணமபி ஜாது திஷ்ட₂த்யகர்மக்ருத்.
கார்யதே ஹ்யவஶ:(க்₂) கர்ம ஸர்வ:(ஃப்) ப்ரக்ருதிஜைர்கு₃ணைஹி..
(அத்₄யாயம் 3 ~ ஶ்லோகம் 5)

எவரும் ஒரு க்ஷண நேரம் கூட செயல் புரியாமல் இருக்க முடியாது. கர்மங்களைத் த்யாகம் செய்வதென்பது ஒரு பொழுதும் இயலாத கார்யம். ஏனென்றால், இயற்கையினின்று (ப்ரக்ருதியிலிருந்து) உண்டான குணங்கள் எல்லா உயிர்களையும் தன்வஶமின்றி செயல்பட வைக்கின்றன. (3 – 5)

ஶரீரத்துடன் எவ்வித ஸம்பந்தமும் கொள்வதில்லை என்பது உண்மையானாலும் 'அவருடையதாக'த் தெரியும் ஶரீரம் பலவித செயல்களில் ஸதா ஸர்வகாலமும் ஈடுபடுகிறது. தான் எல்லா நேரமும் செயல் புரிவதாக மநுஷ்யன் ஏற்க மாட்டான். ஆனால், ஒவ்வொரு க்ஷணமும் மநுஷ்யன் செயல்புரிந்து கொண்டே இருக்கிறான். விழித்திருக்கும் போதும் தூங்கும் போதும் மயங்கிய நிலையிலும் செயல்கள் நடந்து கொண்டே இருக்கின்றன. அதாவது, வெளிப்படையாக செயலற்றதாகத் தோன்றும் நிலைகளிலும் மநுஷ்யன் செயல் புரிந்து கொண்டுதான் இருக்கிறான்.

பொதுவாக, மநுஷ்யன் ஸ்தூல ஶரீரத்தால் செய்யப்படும், வெளிப்படையாகத் தெரிந்திடும் கர்மங்களை மட்டும் செயல்களாகக் கருதுகிறான். தனது குடும்பத்தை நிர்வஹிப்பதற்காகச் செய்திடும் செயல்களையும் தனது தொழிலையும் மாத்ரமே தனது செயல்களாகக் கருதுகிறான். அதனால் தான்

வ்யாபாரத்திலிருந்தோ வேலையிலிருந்தோ ஓய்வு பெற்றபின் தான் ஒன்றும் செய்வதில்லை என்று சொல்லிக் கொள்கிறான். ஆனால், கீதை மனஸினாலும் வாக்கினாலும் செய்யப்படும் செயல்களையும் கர்மம் என்று சொல்கிறது. ஶரீரம், மனஸ், வாக்கின் எந்தெந்த செயல்களுடன் மநுஷ்யன் தன்னை பிணைத்துக் கொள்கிறானோ, அந்த செயல்கள் அனைத்தும் கர்மமாகி அவனை பந்தப்படுத்துகின்றன.

ப்ரக்ருதியிலிருந்து உண்டான குணங்களே எல்லா உயிர்களையும் தன்வஶப்படுத்தி செயலுக்குத் தூண்டுகின்றன. ப்ரக்ருதியும் குணங்களும் ஸதா செயல் புரிபவை. சலனம் உள்ளவை. அழிந்து தோன்றுபவை. ஆத்மா சலனமற்றது. அழிவில்லாதது. தன்னை ஸ்தூல மற்றும் ஸூக்ஷ்ம ஶரீரங்களுடன் பிணைத்துக் கொண்டு, அவற்றின் மூலம் காமபூர்தி செய்து கொள்ள விரும்பும் மநுஷ்யன் குணங்களின் வஶப்படுகிறான். ப்ரக்ருதியோடு தன்னை ஸம்பந்தப் படுத்திக் கொள்ளும் வரை குணங்களால் அல்லது காலத்தால் அல்லது பொருட்களால் அல்லது போகங்களால் அல்லது பெண், பொன், வீடு, மகன் போன்றவற்றால் வஶப்படுத்தப் பட்டிருக்கிறான் மநுஷ்யன். குணங்களுக்கு அப்பால் குணாதீதனாகி தன் ஸ்வரூபத்தை, பரமாத்மரூபத்தை உணர்ந்தால்தான் ஸ்வ – வஶமாகிறான். ஸ்வதந்த்ரம் அடைகிறான்.

🕮 ॐ 🕮

कर्मेन्द्रियाणि संयम्य य आस्ते मनसा स्मरन् ।
इन्द्रियार्थान्विमूढात्मा मिथ्याचारः(स) स उच्यते ।।
{अध्याय ३ ~ श्लोक ६}

கர்மேந்த்₃ரியாணி ஸம்யம்ய ய ஆஸ்தே மனஸா ஸ்மரன்.
இந்த்₃ரியார்தா₂ன் விமூடா₄த்மா மித்₂யாசார:(ஸ்) ஸ உச்யதே..
(அத்₄யாயம் 3 ~ ஶ்லோகம் 6)

செயல்களைத் துறக்கும் முயற்சியில் கர்மேந்த்ரியங்களை அடக்கி வைத்து, இந்த்ரியங்களின் விஷய போகங்களை மனஸால் நினைத்து அநுபவிக்கின்ற மூடர்கள் போலிகள். பொய்யொழுக்கம் கொண்டவர்கள். கபடர்கள். (3 – 6)

அர்ஜுனன் கர்மத்தின் புற வடிவமான யுத்தத்திலிருந்து விடுபட விரும்புகிறான். 'என்னை இந்த கோரச் செயலில் ஏன் ஈடுபடுத்துகிறாய்?' என்று கேட்கிறான். அதற்கு பதிலளிக்கும் வகையில், 'உள்ளே நான் – எனது என்ற உணர்வும் பற்றும் காமமும் விருப்பங்களும் வைத்துக் கொண்டு வெளிப்படையான செயல்களை மாத்ரம் துறந்து விட்டுத் தன்னைத்தானே செயலற்றவனாகக் கருதுபவன் வெறும் கபட வேஷதாரி', என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். ஸத் – அஸத் பற்றிய விவேகம் இல்லாத மூடனே தனது இந்த்ரியங்களை பலவந்தமாகக் கட்டிப்போட்டு மனஸால் போக விஷயங்களில் திளைத்து இருப்பான். அந்நிலையில் தன்னை முற்றிலும் துறந்தவனாக நினைத்துக் கொள்வான். இவனைக் கபட வேஷதாரி என்று சொல்லாமல் என்ன சொல்ல? மனஸ் பக்வப்படாமல் அவஸரப்பட்டுத் துறவு வாழ்க்கை மேற்கொள்ளும் பலர் இந்நிலையில்தான் உள்ளனர். வேதாந்தம் இத்தகைய முழுச் சோம்பேறிகளை ஆதரிக்கவில்லை. தேஹ அளவில் எதுவும் செய்யாதிருப்பவனுக்கு எந்த முன்னேற்றம் கிடையாது. ஶரீரத்தால் செய்யும் வேலைகளைக் கைவிடும் போது மனஸும் புத்தியும் கூட வெளி உலகத்திலிருந்து தம்மை விடுவித்துக் கொண்டு விட வேண்டும். அந்நிலைக்கு முயற்சி செய்யாமல், வெளிப்படையான ஆத்ம ஸாதனையில் இறங்கும் ஒருவனுக்கு நிஶ்சயம் வெற்றி கிடைக்காது.

இன்றைய மனோவிஜ்ஞானமும் சட்டமும் இக்கருத்தை ஏற்கின்றன. சட்டம் குற்றம் புரிந்தவனை விட சதித்திட்டம் தீட்டியவனைக் கடுமையாக தண்டிக்கிறது. ஶரீரத்தால் செய்யப்படும் குற்றத்தை விட மனஸாலும் புத்தியாலும் செய்யப்படும் குற்றத்தையே பெருங்குற்றமாகக் கருதுகிறது. அதே போல், மனோவிஜ்ஞானமும் வெளிப்படையாக பலவந்தமாக அடக்கப்பட்டும் மனஸளவில் மீண்டும் மீண்டும் சிந்தனை செய்யப்பட்ட எண்ணங்களே பல குற்றங்களுக்கும் வக்ரங்களுக்கும் காரணமாக அமைகின்றன என்று கருதுகிறது.

இங்கு கர்மேந்த்ரியம் என்று ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் சொல்லும் போது ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களையும்

சேர்த்தே சொல்கிறார். பதஞ்ஜலி யோகத்தில் கர்மேந்த்ரியங்கள் என்று சொல்லப்படுபவை ஸ்தூல ஶரீரத்தின் கர்மங்களைச் செய்கின்றன. ஜ்ஞானேந்த்ரியங்கள் ஸூக்ஷ்ம ஶரீரத்தின் (மனஸ் மற்றும் புத்தியின்) கர்மங்களைச் செய்கின்றன. கீதையில் கர்மம் என்னும் போது இவ்விரண்டு வகைக் கர்மங்களும் சொல்லப்படுவதால் இங்கு ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களையும் சேர்த்தே கர்மேந்த்ரியங்கள் என்று சொல்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

📖 ॐ 📖

यस्त्विन्द्रियाणि मनसा नियम्यारभतेऽर्जुन ।
कर्मेन्द्रियैः(ख्) कर्मयोगमसक्तः(स्) स विशिष्यते ।।
{अध्याय ३ ~ श्लोक ७}

யஸ்த்விந்த்₃ரியாணி மனஸா நியம்யாரப₄தேऽர்ஜுன.
கர்மேந்த்₃ரியை:(க்₂) கர்மயோக₃மஸக்த:(ஸ்) ஸ விஶிஷ்யதே..
(அத்₄யாயம் 3 ~ ஶ்லோகம் 7)

மாறாக, எவன் இந்த்ரியங்களை மனஸால் வஶப்படுத்தி ஆஶையற்ற, பற்றற்ற கர்மேந்த்ரியங்கள் மூலம் கர்மயோகத்தை அநுஸரிக்கிறானோ, அவனே உயர்ந்தவன். ஶ்ரேஷ்டமானவன். (3 – 7)

கர்மங்களை, ஸாதாரணச் செயல்களையும் கர்மயோகமாக மாற்றிட வழி சொல்லும் பாடலே இந்த ஶ்லோகம். இந்த்ரியங்களுடன் போராடாதே. இந்த்ரியங்களை வெளியிலிருந்து கட்டுப்படுத்த முயலாதே. மனஸை உருமாற்று. மனஸின் மூலம் இந்த்ரியங்களை வஶப்படுத்தி விடு. இந்த்ரியங்களைக் கட்டுவதை விட மனஸைக் கட்டுவதே கடினமானது. கடினமானதைச் செய்பவனே, ஏன்! கடினமானதை முயலுபவன் கூட, ஶ்ரேஷ்டமானவன் அல்லவா!

கேட்பது இந்த்ரியங்களின் ஸ்வபாவம். நாம் எப்பொழுதாவது மறுத்திருக்கிறோமா? 'நீ கேட்பதெல்லாம் கிடைக்காது', என்று உறுதியாகக் கூறி இருக்கிறோமா? கேட்கும் போதெல்லாம் கிடைக்காது என்று சொல்லி இருக்கிறோமா? எனக்கு லட்டு வேண்டும் என்கிறது நாக்கு. நாக்கின் வேலை என்ன? அதன் மேல் வைக்கப்படும் உணவு இனிப்பா, கரிப்பா, கஸப்பா என்று ருசி பார்த்துச் சொல்வதும், உணவைக் குழைத்து வயிற்றுக்கு அநுப்புவதும் தான். எத்தனை லட்டு சாப்பிட வேண்டும் என்றோ எப்பொழுது சாப்பிட வேண்டும் என்றோ யோஜனை சொல்வதும் முடிவெடுப்பதும் நாக்கின் வேலை இல்லை. நாம் உறுதியாகச் சொன்னால் நாக்கு ஏற்கும் . தூக்கம் வருகிறது என்று நம் தேஹம் சொல்லும் போதெல்லாம் தூங்குவது நல்லதும் இல்லை. ஸாத்யமும் இல்லை. 'உனக்கு இன்று தூக்கம் கிடையாது'. அல்லது 'இப்பொழுது கிடையாது. இந்த வேலையை முடித்த பின்தான் தூக்கம்', என்று வலிமையாகச் சொல்லப்படும் போது, தேஹமும் கேட்டிடும்.

ஏகாதஶி அன்று இவ்விஷயத்தை உணரலாம். மற்ற தினங்களில் பத்து மணி அடித்தவுடன் பசி, பசி என்று கூப்பாடு போடும் வயிறு, ஏகாதஶி அன்று அமைதியாக இருக்கிறது. என்ன காரணம்? அடுத்த தினம் ஏகாதஶி என்று முந்தைய தினமே தெரிந்து கொள்வதால், வயிற்றுக்குத் தெளிவான செய்தி போகிறது. 'இவன் நாளை எதுவும் உண்ணப் போவதில்லை. எனக்கு நாளை உணவு கிடைக்கப் போவதில்லை', என்ற செய்தியே அது. இந்த செய்தி தெளிவாகவும் உறுதியாகவும் ஸந்தேஹமெதுவும் இல்லாமலும் இருந்தால், வயிறு (வாலைச் சுருட்டிக் கொண்டு) கேட்டுக் கொள்கிறது. ஆகாஶ விமானத்தில் தேஶம் விட்டு தேஶம் செல்லும் நபர்கள் உறக்கத்தின் விஷயத்தில் இதே அநுபவத்தைப் பெறுவார்கள். சென்று இறங்கி இருக்கும் தேஶத்தில், கால இடைவெளி (Time lag) காரணமாக, விரும்பாத நேரத்தில் உறக்கம் வந்திடும். நாம் புதிய தேஶத்திற்கு வந்திருக்கிறோம் என்பது ஶரீரத்திற்குத் தெரியாதல்லவா!! தனக்குப் பழக்கமான நேரத்தில் உறக்கம் கேட்கும். ஆனால், நாம் உறுதியாகவும் தெளிவாகவும் கூறினால், ஶரீரம் ஏற்றுக் கொள்ளும். செய்தியில் வலிமை குன்றினாலும் எள்ளளவும் ஸந்தேஹம் கலந்து விட்டாலும் இந்த்ரியங்கள் முறண்டு பிடிக்கும். இறுதியில் ஜயித்தும் விடும்.

'ஆஸக்தி இல்லாமல் செய்தால் கர்மம் கர்மயோகமாகி விடும். இல்லையென்றால் கர்மம் பந்தப்படுத்தும்', என்கிறார் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன். பொதுவாக ஆஸக்தி, அதாவது பற்று ரெண்டு விஷயங்களில் ஏற்படும். 1. செயல் மீது. 2. ஃபலன் மீது. தோஷம் செயலிலோ அல்லது ஃபலனிலோ இல்லை. தோஷமனைத்தும் பற்றில்தான். பற்றை விட்டால் தான் கர்மயோகம் ஸித்தியாகும். ஶரீரம், இந்த்ரியங்கள், மனஸ், புத்தி ஆகியவற்றுடன் 'நான் – எனது' என்ற உணர்வை அழித்து, இறைவனுடையது – இறைவனுக்காக என்றோ உலகத்தினுடையது – உலகத்திற்காக என்றோ தேஶத்தினுடையது – தேஶத்திற்காக என்றோ ஜனங்களுடையது – ஜனங்களுக்காக என்றோ கருதினால் பற்றினை எளிதாக அறுத்து விட முடியும்.

ஶ்ரேஷ்டன். மித்யாசாரியை விட (கர்மங்களைச் செய்யாமல் மனஸில் பற்று கொண்டுள்ளவனை விட) ஸ்வர்கம் வேண்டும் என்ற ஸ்வயநலத்துடன் கர்மங்களைப் புரிபவன் ஶ்ரேஷ்டன். இவனையும் விட லோகஹிதத்தில், பிறர் நலனில் நிஷ்காம பாவனையுடன் கர்மங்களைப் புரிந்திடுபவன் சிறந்தவன்.

🕮 ॐ 🕮

नियतं(ङ्) कुरु कर्मत्वं(ङ्) कर्मज्यायो ह्यकर्मणः ।
शरीरयात्रापि च ते न प्रसिद्ध्येदकर्मणः ।।
{अध्याय ३ ~ श्लोक ८}

நியதம்(ங்) குரு கர்மத்வம்(ங்) கர்மஜ்யாயோ ஹ்யகர்மணஹ.
ஶரீரயாத்ராபி ச தே ந ப்ரஸித்$_3$த்$_4$யேத$_3$கர்மணஹ..
(அத்$_4$யாயம் 3 ~ ஶ்லோகம் 8)

அதனால், நீ ஶாஸ்த்ர விதிகளால் விதிக்கப்பட்ட உனது கர்மங்களைச் செய். கர்மம் செய்யாமலிருப்பதை விட கர்மங்களைச் செய்வது சிறந்தது. கர்மம் செய்யாமல் இருப்பதனால் உனக்கு ஶரீரத்தைப் பேணுவதும் கூட இயலாது. (3 – 8)

'நியத கர்ம' என்பது விதிக்கப்பட்ட கர்மங்கள். வர்ணம், ஆஶ்ரமம், ஸ்வபாவம், சூழ்நிலை ஆகியவற்றைப் பொருத்து, ஒவ்வொருவருக்கும் ப்ராப்தமான கர்மங்களே அவரது நியத கர்மம். உண்மையில் ஸ்வதர்மமும் நியத கர்மமும் ஒன்றே. அது கோரமானதா, அழகானதா என்பது முக்யமில்லை. அது செய்யப்பட வேண்டிய கர்மம். யுத்தம் க்ஷத்ரியனுக்கு நியத கர்மம். துர்யோதனனுக்கு இந்த யுத்தம் வர்ண தர்மத்தின் படி (க்ஷத்ரிய தர்மப்படி) நியத கர்மம் தான் என்றாலும் யுத்தம் மூலம் மற்றவருடைய ராஜ்யத்தை அந்யாயமாக அபஹரிக்க அவன் நினைப்பதால் அதர்மமான கர்மம். அந்யாயமான கர்மம். அர்ஜுனனுக்கு அவ்வாறு இல்லை. எனவேதான், 'உனது நியத கர்மத்தை நீ செய்திடு. கர்மத்தை செய்யாதிருப்பதை விட இது உயர்ந்தது' என்கிறார். வேறொரு இடத்தில், 'குறையுடன் கூடியதாக இருந்தாலும் உனக்கு இயல்பாக ஏற்பட்ட கர்மத்தை நீ செய்திட வேண்டும்', (18 – 48) என்கிறார். கர்ம த்யாகத்தை விட நியத கர்மம் செய்வது மேல். அதையும் பற்றில்லாமல் செய்தல் அதை விட சிறந்தது.

செயல் புரியாமல் இருந்திடாதே. செயல் புரியாமல் இருப்பதில் (Inaction) பற்று வைக்காதே. செயலின்மையால் ஶரீர யாத்ரையும் பாதிக்கப் படும். ஶரீரத்தின் அமைப்பினை அறிந்து கொண்டால் இது புரியும். ஶரீரத்தின் அணு அணுவிலும் மிகப் பெரிய கார்யம் நடந்து கொண்டே இருக்கிறது. நாம் உண்ணும் உணவும் ஶ்வாசிக்கும் காற்றும் சேர்ந்து, ஶரீரத்திற்குத் தேவையான ஆற்றலை உருவாக்கும் வேலை. நம் தேஹத்தின் ஒவ்வொரு அணுவிலும் (Cell) நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. ஹ்ருதயம், நுரை ஈரல், குடல் , தஸைகள், நரம்பு மண்டலம் என்ற ஒவ்வொரு அமைப்பிலும் மஹத்தான வேலை ஓய்வில்லாமல் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. உலகத்தில் நாம் வேலைகள் அதிகமாகச் செய்யச் செய்ய, இவ்வமைப்புகளின் ஆற்றல் பெருகுகிறது. விளையாட்டு வீரர்களின் ஹ்ருதயத் துடிப்பின் வேகம் குறைவாக இருக்குமாம். விளையாட்டில் ஈடுபட்டதால் அவரது ஹ்ருதயத்தின் தஸைகள் வலுவாகி, குறைவான துடிப்பில் அதிகமான ரத்தத்தைப் பாய்ச்சிடும்

ஆற்றலைப் பெறுகிறதாம் ஹ்ருதயம். அதிக உழைப்பு இல்லாத நபர் தன்னுடைய நுரையீரலின் மொத்த கொள்ளளவில் பத்து ஶதவிஹிதமே ஶ்வாஸக் காற்றை உள்ளிழுக்கிறார்.

நான் அறிந்த நபர் ஒருவர் அமெரிகா சென்றிருந்தார். ஆறு மாஸம் அங்கு தங்கி விட்டுத் திரும்பியவர் 'சிறுநீரகம் கெட்டுப் போனது' என்ற உபாதையுடன் கால் வீக்கத்தையும் உடன் எடுத்து வந்தார். இங்கு வந்த பத்து தினங்களில் கால் வீக்கம் மறைந்தது. உபாதையும் பெருமளவு தீர்ந்தது. மருத்துவர் சொன்ன காரணம் இதுதான். அங்கு வீட்டில் ஏஸி. வெளியே போவதும் ஏஸி வண்டியில். கோவில், அலுவலகம், கடை என்று எங்கு சென்றாலும் ஏஸி. பல அடுக்கு மாடி வீடு என்பதாலும் அறிமுகம் இல்லாத ஊர் என்பதாலும் நடை குறைந்து விட்டது. ஒரு மாடி ஏறவும் எலிவேடர், லிஃப்ட் போன்ற ஸுகமான கருவிகள். பாத்ரம் தேய்க்கவும் துணி துவைக்கவும் காய்கறி நறுக்கவும் மற்றும் பிற அன்றாட வேலைகளுக்கும் யந்த்ரங்கள். ஶரீரத்தில் வியர்வை ஸுரக்க வழியில்லை. விளைவு? தேஹத்தில் உபாதை. இங்கு வந்தவுடன் பூ பறித்தல், தண்ணீர் பிடித்து வைத்தல், தினஸரி கோவில் வரை நடை என்ற மிக ஸாதாரண வேலைகள் தொடங்கியவுடன் ஶரீர உபாதை மறையத் தொடங்கியது. இன்று நகர வாழ்க்கையில் ஸுக போகக் கருவிகள் அதிகமாகி விட்டதால் தேஹத்தினால் உழைப்பு குறைந்து விட்டது. நோய்களும் பெருகி விட்டன. பல நோய்களுக்கு மருத்துவர்கள் வழங்கிடும் மருந்து, 'தினஸரி ஐந்து கிலோமீடர் நடை' என்பதே. பலருக்கு இந்த எளிய மருந்தினால் நோய் ஸரியாகி விடுகிறது.

📖 ॐ 📖

यज्ञार्थात्कर्मणोऽन्यत्र लोकोऽयं(ङ्) कर्मबन्धनः ।
तदर्थं(ङ्) कर्म कौन्तेय मुक्तसङ्गः(स्) समाचर ।।
{अध्याय ३ ~ श्लोक ९}

யஜ்ஞார்த₂ாத்கர்மணோऽந்யத்ர லோகோऽயம்(ங்) கர்மப₃ந்த₄நஹ.
தத₃ர்த₂ம்(ங்) கர்ம கௌந்தேய முக்தஸங்க₃:(ஸ்) ஸமாசர..
(அத்₄யாயம் 3 ~ ஶ்லோகம் 9)

யஜ்ஞம் என்ற நோக்கத்துடன் செய்யப்படும் கர்மங்களைத் தவிர, மற்ற கர்மங்களில் ஈடுபட்டுள்ளவர்கள் கர்ம பந்தத்தில் பிணைக்கப்படுகிறார்கள். ஆகையால், ஹே அர்ஜுனா! பற்றற்று யஜ்ஞ நோக்கத்துடன் கர்மங்களைச் செய்திடு. (3 – 9)

யஜ்ஞ பாவனையுடன் கர்மம்..

அடுத்த ஏழு ஶ்லோகங்களில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் யஜ்ஞத்தைப் பற்றிப் பேசுகிறார். யஜ்ஞம் என்பது வைதீகர்களுடைய ஒரு ஷடங்கு. அதில் அக்னீ வளர்த்து, அதன் மூலம் தேவர்களுக்கு ஆஹுதி அளித்திடுவது வழக்கம். யஜ்ஞத்தில் ஓதப்படும் மந்த்ரங்களின் ஸாரம், 'இதம் ந மம' அதாவது, 'இது என்னுடையது அல்ல' என்பதே. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் யஜ்ஞத்திற்கு ஒரு புதிய விளக்கம் அளிக்கிறார். கடமை என்ற உணர்வுடன் செய்யப்படுவது யஜ்ஞம். 'இது என்னுடையதில்லை, இது எனக்காக இல்லை, பரமாத்மாவினுடையது, பரமாத்மாவிற்காக' என்ற உணர்வுடன் செய்யப்படும் செயல்கள் அனைத்தும் யஜ்ஞமே.

யஜ்ஞ நோக்குடன் செய்யப்படும் போது உணவு உண்பது போன்ற அன்றாடச் செயல்களும் யஜ்ஞமாகி விடுகின்றன. மநுஷ்யனுடைய நிலை அவன் செய்யும் செயலால் அல்லாமல், அச்செயலின் நோக்கத்தாலே நிர்ணயமாகிறது. 'அவனுக்காக செய்ய வேண்டிய கடமை' என்ற மனப்பான்மையுடன் வேலையோ வ்யாபாரமோ படிப்போ தொழிலோ செய்யப்படும் போது, அது யஜ்ஞமாகி விடுகிறது. மற்றவரின் நலனில் செய்யப்படும் அனைத்துச் செயல்களும் யஜ்ஞமாகி விடும். பணத்திற்காகச் செய்திடும் போது பணமே மனஸின் வ்ருத்தியாகி விடுகிறது. கடையைப் பூட்டி வீடு திரும்பிய பின்பும் பணமே மனஸில் எஞ்சி நிற்கிறது. ஆனால், யஜ்ஞ நோக்குடன் செய்திடும் போது, கடையிலிருந்தும் அலுவலகத்திலிருந்தும் வீடு திரும்பிய பின்னரும் வேலையிலிருந்து ஓய்வு பெற்ற பின்னரும் இறை சிந்தனை நிறைந்திருக்கும். ஸேவா பாவனை நிறைந்திருக்கும். யஜ்ஞ நோக்குடன் செய்யச் செய்ய, பற்றும் வெகு எளிதாக விலகி விடும். கர்மயோகமாகி விடும் .

ஸ்வய ஸுகத்திற்காகவும் ஸ்வயவிருப்பங்களின் பூர்திக்காகவும் செய்யப்படும் போது கர்மங்கள் 'அன்யத்ர' கர்மங்கள் ஆகி நம்மைப் பிணைக்கின்றன. யஜ்ஞம், தானம், வ்ரதம், பூஜை, உபவாஸம், தபஸ் போன்ற உயர்ந்த கார்யங்களும் நல்ல பெயர் எடுக்க வேண்டும் என்பதற்காகவோ பாராட்டைப் பெற வேண்டும் என்பதற்காகவோ அஹங்காரத்தின் த்ருப்திக்காகவோ செய்யப்படும் போது, 'அன்யத்ர கர்மம்' ஆகி விடுகின்றன. அதாவது, பிணைத்திடும் கர்மங்கள் ஆகி விடுகின்றன.

📖 ॐ 📖

सहयज्ञाः(फ्) प्रजाः(स्) सृष्ट्वा पुरोवाच प्रजापतिः । अनेन प्रसविष्यध्वमेश वोऽस्त्विष्ट कामधुक् ।।
देवान् भावयतानेन ते देवा भावयन्तु वः । परस्परं भावयन्तः(श्) श्रेयः(फ्) परमवाप्स्यथ ।।
{अध्याय ३ ~ श्लोक १०, ११}

ஸஹயஜ்ஞா:(ஃப்) ப்ரஜா:(ஸ்) ஸ்ருஷ்ட்வா புரோவாசப்ரஜாபதிஹி.
அநேந ப்ரஸவிஷ்யத்$_4$வ மேஷ வோऽஸ்த்விஷ்ட காமது$_4$க்..
தே$_3$வான் ப$_4$ாவயதாநேந தே தே$_3$வா ப$_4$ாவயந்து வஹ.
பரஸ்பரம் ப$_4$ாவயந்த:(ஶ்) ஶ்ரேய:(ஃப்) பரமவாப்ஸ்யத$_2$..
(அத்$_4$யாயம் 3 ~ ஶ்லோகம் 10, 11)

ப்ரஜாபதி ப்ரஹ்மா கல்பத்தின் ஆரம்பத்தில் யஜ்ஞத்துடன் ப்ரஜைகளை ஸ்ருஷ்டித்து, 'இந்த யஜ்ஞம் மூலம் நீங்கள் வ்ருத்தி அடையுங்கள். இந்த யஜ்ஞம் காமதேனுவாக இருந்து உங்கள் எல்லா இச்சைகளையும், விருப்பங்களையும் அளிக்கட்டும்', என்று கூறினர்.

மேலும், 'இந்த யஜ்ஞம் மூலம் நீங்கள் தேவர்களின் மேன்மையைச் செய்யுங்கள். தேவர்கள் த்ருப்தியடைந்து உங்களை மேன்மையடையச் செய்யட்டும். இவ்வாறு தத்தம் கடமைகளை உணர்ந்து செய்து, பரஸ்பரம் மேன்மையை அடைவீர்கள். (3 – 10, 11)

பரஸ்பர யஜ்ஞ பாவனை - ப்ரக்ருதியின் அடிப்படை:

தேவர்கள், ர்ஷிகள், பித்ருக்கள், மநுஷ்யர்கள், ம்ருகங்கள், பறவைகள், வ்ருக்ஷங்கள் போன்று ப்ரஜாபதி ப்ரஹ்மாவின் குழந்தைகள் அனைத்துமே ப்ரஜாதான். தகுதியால் மற்ற உயிரினங்களைக் காத்திடும் பொறுப்பு மநுஷ்யனின் மேல் இருப்பதால் விஶேஷமாக மநுஷ்யனே ப்ரஜா என்று அழைக்கப் படுகிறான். விவேகம் இல்லாததால், ம்ருகங்களுக்கும், பறவைகளுக்கும், வ்ருக்ஷங்களுக்கும் பாப – புண்யமும் கடமையும் கிடையாது. அவை இயல்பாகவே உலக நலனில் வாழ்கின்றன. (பேராசை கொண்டு உலகத்திற்குக் கெடுதல் செய்வதில்லை. இயற்கை வாழவும் உயிரினங்கள் வாழவும் தம் பங்கை ஆற்றுகின்றன.)

ப்ரஜாபதி ப்ரஹ்மா பஞ்சபூதங்களையும் அவற்றை மூலப் பொருளாகக் கொண்டு இப்ரபஞ்சத்தையும் படைத்தார். எல்லா உயிரினங்களையும் படைத்தார். அத்துடன் யஜ்ஞத்தையும் படைத்தார். அதாவது, பிறர் நலனில் தன்னை அர்பணித்திடும் தன்மையைப் படைத்தார். இயற்கை முழுவதும் இத்தன்மையுடன் இயங்குவதை பார்க்கிறோம். இயற்கையின் இயக்கத்தில் பற்றின்மை இருக்கிறது. இயற்கையில் எல்லாம் எவ்வித எதிர்பார்ப்பும் இன்றி இயங்குவதைப் பார்க்கிறோம். பிறன் நலனுக்காக அர்பணிப்பு இருக்கிறது. தன்னிடம் உள்ளவற்றை எல்லாம் பிறருக்காக அர்பணித்திடும் தன்மையையும் பார்க்கிறோம். ஸூர்ய சந்த்ரன் ஒளிர்வதிலும் காற்று வீசுவதிலும் நதியின் ப்ரவாஹத்திலும் மரங்கள் வளர்ந்து பூக்களும் கனிகளும் கொடுப்பதிலும் ஸமுத்ரத்திலும் மழையிலும் யஜ்ஞ நோக்கம் இருப்பதையே பார்க்கிறோம். ம்ருகங்களும் பறவைகளும் இயற்கையின் ஸமநிலையையும் உயிர்களின் பன்மையையும் போற்றிக் காத்திடுகின்றன. இச்செயல்களில் பற்றின்மையும் லோக நல நோக்கும் மாத்ரமே உள்ளன.

காமதுக் என்பது காமதேனு. நாம் விரும்பியவை அனைத்தையும், ஏன்! நாம் மனஸால் நினைப்பவற்றையும் கொடுக்கக் கூடிய தேவலோகப் பஶுவே காமதேனு. யஜ்ஞ பாவனை காமதேனுவாக இருந்து நம்மைப் போஷித்து வளர்க்கக் கூடியது. இயற்கையின் யஜ்ஞ

பாவனையால்தான் மநுஷ்யனுடைய தேவைகள் அனைத்தும் பூர்தி ஆகின்றன. The Nature can fulfill all our needs but not our Greed என்பார்கள். மநுஷ்யனிடம் இயல்பாக யஜ்ஞபாவனை இருப்பதில்லை. மநுஷ்யன் விவேகத்தைப் பயன்படுத்தி ஸத் – அஸத்தையும் கர்தவ்ய – அகர்தவ்யத்தையும் (செய்யத் தகுந்தது – தகாதது) அறிந்தால் தான் லோக ஹிதம் (நன்மை) செய்ய முடியும். மநுஷ்யனும் யஜ்ஞ பாவனையால் நிறையும் போது இயற்கையின் ஆக்க ஶக்திகள் அனைத்தும் செழிப்புறும். மநுஷ்ய ஸமுதாயமும் செழிப்புற்று மேன்மையுறும்.

இயற்கையின் மற்ற ஶக்திகள் அனைத்தும் பற்றின்மை + ஸமர்பணம் என்ற இந்த யஜ்ஞ விதியை இயல்பாகக் கடைப்பிடிக்கின்றன. மநுஷ்யனுக்கு மாத்ரம் செயல்படுவதில் ஸ்வதந்த்ரம் அளிக்கப் பட்டுள்ளது. அவன் விதியை மீறிடும் போது படைப்பில் உள்ள ஸமநிலை பாதிக்கப் பட்டு அழிவும் அமைதியின்மையும் விளைகிறது.

📖 ॐ 📖

इष्टान्भोगान्हि वो देवा दास्यन्ते यज्ञभाविताः । तैर्दत्तानप्रदायैभ्यो यो भुङ्क्ते स्तेन एव सः ।।
यज्ञशिष्टाशिनः(स) सन्तो मुच्यन्ते सर्वकिल्बिषैः । भुञ्जते ते त्वघं पापा ये पचन्त्यात्म कारणात् ।।
{अध्याय ३ ~ श्लोक १२, १३}

இஷ்டாந்பே$_4$ாக$_3$ாந்ஹி வோ தே$_3$வா த$_3$ாஸ்யந்தே யஜ்ஞபா$_4$விதாஹா.
தைர்த$_3$த்தாந ப்ரத$_3$ாயைப்$_4$யோ யோ பு$_4$ங்க்தே ஸ்தேந ஏவ ஸஹ..
யஜ்ஞஶிஷ்டாஶிந:(ஸ்) ஸந்தோ முச்யந்தே ஸர்வகில்பி$_3$ஷைஹி.
பு$_4$ஞ்ஜதே தே த்வக$_4$ம் பாபா யே பசந்த்யாத்ம காரணாத்..
(அத்$_4$யாயம் 3 ~ ஶ்லோகம் 12, 13)

யஜ்ஞத்தினால் த்ருப்தி அடைந்த தேவர்கள் நீ கேட்காமலேயே உன் தேவைகளை, உன் விருப்பங்களை அளித்திடுவார்கள். அவர்களால் அளிக்கப்பட்ட போகங்களை அவர்களுடன் பகிராமல் அநுபவிப்பவன் திருடன்.
யஜ்ஞத்தின் மீதத்தை அநுபவித்திடும் ஆன்றோர் எல்லா பாபங்களிலிருந்தும் விடுபடுகின்றனர். ஆனால் , தனக்காக மட்டும் செய்பவன் பாபத்தையே உண்கிறான். (3 – 12,13)

பகிர்தல்:
முந்தைய ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டதையே மேலும் கடுமையான வார்தைகளில் இங்கு சொல்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். அவன் திருடன். அவன் பாபத்தையே உட்கொள்கிறான். எவன் திருடன்? எவன் பாபத்தை உட்கொள்கிறான்? பகிராமல் அநுபவிப்பவன் திருடன். பகிராமல் தனக்காக மட்டும் எடுத்துக் கொள்பவன் பாபத்தையே உட்கொள்கிறான்.

யாருடன் பகிர வேண்டும்? தேவர்களுடன். எந்தெந்த ஶக்திகளின் உழைப்பின் விளைவால் மநுஷ்யனின் ஆவஶ்யங்கள் பூர்தி ஆகின்றனவோ, எந்தெந்த ஶக்திகளின் அருள் ப்ரஸாதம் மநுஷ்யனுடைய ஸுகமயமான வாழ்விற்கு வகை செய்கிறதோ, எந்தெந்த ஶக்திகள் மநுஷ்யனின் வாழ்வை முழுமைப் பெறச் செய்கின்றனவோ, அந்த அனைத்து ஶக்திகளுடனும் பகிர வேண்டும். பகிர்ந்து விட்டு மீதத்தைத் தனக்காக எடுத்துக் கொள்பவன் எல்லா பாபங்களிலிருந்தும் விடுபடுகிறான். இக்கருத்தை முன் வைத்து ஹிந்துக்களான நமது வாழ்வில் ஒரு மஹத்தான விஷயத்தைப் பதித்துள்ளனர் ஶ்ரேஷ்டரான நமது முன்னோர்கள். பகிர்ந்து வாழுதல் என்பதே அது. உலகில் வேறெங்கும் காணாத அளவிற்கு இப்பண்பு ஹிந்துக்கள் இடையே ஊறியுள்ளது.

'ஆற்றலுக்கு ஏற்றபடி கொடுக்க வேண்டும். அவஶ்யம் எவ்வளவோ அவ்வளவே எடுக்க வேண்டும்' என்ற சிந்தனையின் அடிப்படையில் ஹிந்துக்களின் வாழ்க்கை முறையும் ஸமுதாய அமைப்பும் ஏற்படுத்தப் பட்டுள்ளன. ஹிந்துக்களின் சிந்தனை என்றாலும் இது உலகின் மொத்த மானவ ஸமுதாயத்திற்கும் பொருந்தக் கூடியது. இன்று ஹிந்துக்கள் மாத்ரமே கடைப்பிடிக்கிறார்கள். ஹிந்துக்கள் மத்தியிலும் ஸ்வயநலமுள்ள, ஸுகபோக வாழ்க்கையின் கவர்ச்சியில் இன்று இச்சிந்தனை

மங்கித் தேய்ந்து வருகிறது. இக்கருத்தினை விரிவாகக் காணலாம் வாருங்கள்.

அரியதொரு தபஸிற்குப் பின் மநுஷ்யப் பிறவி கிடைக்கிறது. மநுஷ்யன் பூமிக்கு வரும் போது கடன்பட்டே வருகிறான். ஐந்து வகையான கடன்கள் அவன் மீது உள்ளன. ஐந்து வித யஜ்ஞங்கள் செய்து இவ்வைந்து கடன்களையும் கழிக்க வேண்டும்.

1. அவனது முதல் கடன் **பித்ருக்கடன்.** இம்மானவ ஶரீரம் பித்ருக்கள் மூலமே நமக்குக் கிடைத்துள்ளது. (பித்ரு என்று சொல்லும் போது நம் பெற்றோருடன் அவர்களுக்கு முந்தைய தலைமுறைகளையும் சேர்த்தே சொல்கிறோம்.) மநுஷ்யனுடைய தேஹ அமைப்பு மற்றும் தன்மைகளில் பெரும்பங்கு அவனுக்கு முந்தைய மூன்று தலைமுறை பெற்றோர்களிடம் இருந்து கிடைக்கிறது என்பதை இன்று Genes பற்றிய படிப்புத் துறையும் சொல்கிறது.

மநுஷ்யனைத் தவிர மற்ற உயிரினங்களும் தம் ஸந்ததியைப் பெறுகின்றன. ஆயின், அவற்றின் வளர்ச்சியில் பெற்றவரின் பங்கு அதிகம் இல்லை. மநுஷ்யனுக்குப் பிறந்திடும் குழந்தை அவ்வாறில்லை. பிறந்து முதல் ஸில வர்ஷங்கள் அதன் வளர்ச்சியில் பெற்றோரின் பங்கு பெரும் பங்கு. தாய்ப்பால் கொடுத்து தேஹ வளர்ச்சியில் பங்கெடுக்கின்றனர். அதை விட முக்யமானது அந்த:கரணங்களின் வளர்ச்சியில் அவர்களது பங்கு. மற்ற உயிர்களைப் போல் அல்லாமல் மநுஷ்யக் குழந்தை பிறக்கும் போது எதுவும் அறியாத ஒரு மண்பிண்டமாகவே இருக்கிறது. எதைத் தின்ன வேண்டும், எதைத் தின்னக் கூடாது, செய்யத் தகுந்தது எது , செய்யத் தகாதது எது, எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும், எப்படிப் பேசவேண்டும், என்னப் பேசவேண்டும் போன்ற எந்த அறிவும் இல்லாமலே பிறக்கிறது. மற்ற உயிரினங்கள் இவ்வாறு இல்லை. இன்றைய கம்ப்யூடர் மொழியில் சொல்ல வேண்டும் என்றால் இறைவன் மற்ற உயிரினங்களை அவர்களது Hardwareல் அவற்றுக்குத் தேவைப்படும் Software அனைத்தையும் load செய்தே அநுப்புகிறான். இங்கு தமது வாழ்க்கையில் கிடைத்த அநுபவங்களின் அடிப்படையில் மேலும் Softwareஐத் தேடி load செய்து கொள்ள அவ்வுயிர்களுக்கு வாய்ப்பு இல்லை.

மநுஷ்யனுக்கு வெறும் Hardware மாத்ரம் கொடுத்து அநுப்புகிறான். அத்துடன் முன் ஜன்மங்களில் அவன் ஸேகரித்த Softwareகளையும் இந்த ஜன்மத்தின் அநுபவங்களின் ஆதாரத்தில் மேலும் பல Softwareகளை load செய்து கொள்ளும் ஸ்வதந்த்ரத்தையும் அவனுக்கு அளித்திருக்கிறான். அதனால், மநுஷ்யனின் குழந்தைப் பர்வம் ஒன்றும் அறியாப் பர்வமாக (Software இல்லாத Hardwareஆக) அமைந்துள்ளது. அப்பர்வத்தில் அவன் பெற்றோர் மூலம் பலவற்றை அறிந்து கொள்கிறான். ஆசிரியரை அடைந்து உலக ஜ்ஞானம் பெறுவதற்கான பர்வம் வரும் வரை பெற்றோரே ஆசானாக இருந்து உலகத்தை அறிமுகப் படுத்துகின்றனர். பித்ருயஜ்ஞம் மூலம் இந்தக் கடனைக் கழிக்க முயல வேண்டும். பெற்றோரை அவர்களது இறுதி மூச்சு வரைப் போற்றுவதும் இறந்த பின்னர் ஶ்ராத்தம் முதலியன செய்வதுமே **பித்ருயஜ்ஞம்**.

குழந்தைப் பர்வத்தில் நம் ஸ்வகார்யங்களை ஸ்வயமாகச் செய்ய முடியாதிருந்த போது, அவர்கள் நம்மைப் போற்றி வளர்த்தனர் அல்லவா! நமக்காகவே வாழ்ந்தனர் அல்லவா! அதே போல், அவர்களுடைய வயோதிகத்தில் தம் ஸ்வகார்யத்தைத் தம்மால் செய்ய முடியாத நிலையில் அவர்களைப் போற்றிக் காப்பது நம் கடமை. இறந்த பின் பித்ருக்களுக்கு ஶ்ரத்தையுடன் அளிக்கப்படும் நீரும் பிண்டமும் அவர்கள் எந்த உருவத்தில் எங்கு இருந்தாலும் அவர்களைச் சென்று அடையும். அவர்களுடைய துயரம் தீர்த்திடும். இதுவும் ஸந்ததிகளின் கடமை. ஸந்ததிகள் தமது இக்கடமைகளைப் பற்றின்றி செய்வதே **பித்ருயஜ்ஞம்.**

2. மநுஷ்யனின் ரெண்டாவது கடன் **பூதக்கடன்.** இயற்கையில் மநுஷ்யனல்லாத மற்ற உயிரினங்கள் அனைத்தும், 'பூத' தான். நாம் ஶ்வாஸிக்கும் உயிர்மூச்சுக் காற்று, உண்ணும் உணவு, ருசித்திடும் பழங்கள், ரஸித்திடும் புஷ்பங்கள், அநுபவித்திடும் நிழல், தாஹம் தணிக்கப் பருகிடும் நீர், தாய்ப்பாலுக்கு மாற்றாகக் குடித்திடும் பஶும்பால் என்ற எத்தனையோ விஷயங்களை அளிப்பவள் இயற்கை அன்னை. ஸூர்யனும் சந்த்ரனும் பூமியும் ஆகாஶமும் ஸமுத்ரமும் காற்றும் நதிகளும்

மலைகளும் மரங்களும் ம்ருகங்களும் பறவைகளும் பூச்சிகளும் புழுக்களும் ஆகிய அனைத்தும் இயற்கை என்ற வார்த்தையில் அடங்கும்.

மரம் தனது நிழலை அநுபவிக்கிறதா? தான் வெய்யிலில் நின்று நமக்கு ஆனந்தமான நிழலை அளிக்கிறது.மேகம் நீரைத் தனக்காக மிச்சப்படுத்திக் கொள்கிறதா? ஸமுத்ர நீரை ஸூர்யன், காற்று, வானம், மலை, மரங்கள் இவற்றின் ஒருமித்த உழைப்பினால், நல்ல நீராக மாற்றி, மழையாகப் பொழிவித்து, நம் தாஹம் தீர்க்க அம்ருதத்திற்கு ஒப்பான நீரை வழங்குகிறாள் இயற்கை அன்னை. நாம் அதைப் பருகி விட்டு, அழுக்கும் நாற்றமும் நிறைந்த சிறுநீராகவும் வியர்வையாகவும் மாற்றி, மீண்டும் இயற்கையில் செலுத்துகிறோம். பொறுமை இழக்காமல், தன் குழந்தை செய்யும் குற்றத்தைப் பொறுத்திடும் அவள், அழுக்கு நீரை நந்நீராக மாற்றும் பணியைத் தொடர்கிறாள். மரமும் பூமியும் தாம் அளித்திடும் பழம் மற்றும் தான்யத்தின் ருசியை அறிய முற்படுகிறதா? இயற்கை வழங்கிய ருசியும் மணமும் நிறைந்த உணவை ரஸித்துப் புசித்த நாம், மலத்தைத் திருப்பி அளிக்கிறோம். அன்னையவள் பொறுமை இழக்காமல் நாம் வெளியேற்றிய மலத்தை மீண்டும் ருசியுள்ள உணவாக மாற்றித் தருகிறாள். நாம் வெளியேற்றிய விஷக்காற்றை உயிர்மூச்சுக் காற்றாக மாற்றி நமக்குத் திருப்பி அளிக்கின்றன மரங்கள். தான் வெறும் புல்லைத் தின்று நமக்குப் போஷாக்கு நிறைந்த பாலைக் கொடுக்கிறாள் பஶுத்தாய். இயற்கையின் கடனைத் திருப்பி அளிக்கும் முயற்சியே **பூதயஜ்ஞம்**.

மரக்கன்று நடுதலும் மரம் செடி கொடிகளுக்குத் தண்ணீர் ஊற்றுதலும் பஶுவிற்கு புல் வழங்குதலும் பஶுவின் கழுத்தில் சொறிந்து கொடுத்தலும் நாய்க்கு உணவிடுதலும் பறவைகளுக்கு தான்யம் மற்றும் நீர் வழங்குதலும் நீர் நிலைகளில் தான்யம் கொட்டி நீர்வாழ் உயிர்களுக்கு உணவளித்தலும் மண்ணில் தான்யம் தெளித்து எறும்பு போன்ற சிறு உயிர்களுக்கு உணவிடுதலும் நீர்நிலையங்களைக் கட்டுதலும் நீர்நிலையங்களில் தூர் வாருதலும் காக்கைக்குச் சோறு வைத்தலும் நமக்கு வேறு எந்தெந்த வகையில் தோன்றுகிறதோ அவ்வகையில் எல்லாம் பூதயஜ்ஞத்தைச் செய்திடலாம். குறைந்த பக்ஷம் செய்யக் கூடியது ஒன்று உண்டு. இயற்கையில் இருந்து நமக்காக எடுத்துக் கொள்ளும்போது, எந்த அளவு அவஶ்யமோ அவ்வளவு மட்டும் எடுப்பது மிக்க நன்று. பேராசை கொண்டு இயற்கையை ஸுரண்டி, வஸ்துக்களை ஸேகரிக்காமல் எளிமையாக, குறைந்த பக்ஷ அவஶ்யங்களோடு வாழ்ந்தாலே பூதயஜ்ஞம்தான். ‘உலகம் பிறந்தது எனக்காக, ஓடும் நதிகளும் எனக்காக, இயற்கை எனக்காக’ என்ற சிந்தனை க்ரிஸ்தவ சிந்தனை. போக சிந்தனை. ‘நான் இயற்கைக்காக’ என்பது யஜ்ஞ சிந்தனை.

3. மநுஷ்யனின் மூன்றாவது கடன் **நரக்கடன்**. மநுஷ்ய ஸமுதாயத்திற்குப் பட்டுள்ள கடன் . இதைக் கழித்திட செய்யப்படும் யஜ்ஞம் **ந்ருயஜ்ஞம்** அல்லது **நரயஜ்ஞம்**. நாம் உடுக்கும் வஸ்த்ரங்களும் உண்ணும் உணவும் அளிப்பவள் இயற்கை அன்னைதான் என்றாலும் மநுஷ்யர்கள் மூலமே நம் கைக்கு வந்து சேர்கின்றன. அறிமுகமில்லாத பலருடைய உழைப்பினால் விளைந்ததை நாம் பயன்படுத்துகிறோம். ஓரிடத்திற்குச் செல்ல நாம் பயன்படுத்தும் பாதை பல தலைமுறைகளுக்கு முன்னர் யார்யாரோ நடந்ததன் காரணமாக உருவானது. நூற்றுக்கணக்கான முகம் தெரியாத மநுஷ்யர்களின் உழைப்பில் விளைந்ததே நாம் ஸுகமாகக் குடியிருக்கும் வீடு. நாம் நிம்மதியாக உறங்குகிறோம் என்றால் தேஶத்தின் எல்லையில் பனி ஶிகரங்களின் மேல் விழித்திருக்கும் ஸைந்யத்தின் வீரர்களும் நம்மூரில் ராத்ரீயில் ஸுற்றித் திரியும் காவல் படையுமே காரணம்.

ராஜாங்க வரிகளை ஸரிவரக் கட்டுவதும் ஸ்வயமாக முன்வந்து ஸமுதாயக் கார்யங்களைச் செய்வதும் ஸமுதாய அமைப்புகளையும் சட்டங்களையும் மதித்து நடத்தலும் ஸமுதாய அமைப்புகளைச் ஸரிவர நிர்வஹிப்பதில் தன்னுடைய உழைப்பினை அளித்தலும் அதிதிகளுக்கு (அதிதி என்றால் முன்னறிவிப்பின்றி வரும் விருந்தாளி) உணவும் ஓய்விடமும் ஏற்பாடு செய்தலும் யாத்ரைகளில் பங்கெடுக்கும் பக்தர்களுக்கு வஸதிகள் செய்தலும் கோடைக் காலத்தில் தண்ணீர்ப் பந்தல் வைத்தலும் இயற்கைச் சீற்றம் கொள்ளும் காலத்திலும் ஸமூஹ அளவில் நடைபெறும் கோவில் திருவிழா, தேரோட்டம் போன்ற விஶேஷ கார்யங்களிலும் ஸ்வயமாக முன் வந்து தன் உழைப்பை அளித்தலும் மேலும் நம் கற்பனையில் உதிக்கக் கூடிய பல வகையிலும் மநுஷ்ய ஸமுதாயத்தின் நலனை மனஸில் கொண்டு நாம் செய்யக்கூடிய செயல்கள் அனைத்துமே நர யஜ்ஞம்தான். குறைந்த பக்ஷம் தொழிலாக, குடும்ப நிர்வாஹத்திற்காக நாம் செய்திடும் வேலையை குறுக்கு வழிகளை நாடாமல்

நேர்மையாகவும் ஸமுதாயக் கடமை என்ற உணர்வுடன் செய்தாலே அது **நர யஜ்ஞம்**தான்.

4. நான்காம் கடன் **ர்ஷிக்கடன்.** இதைத் தீர்த்திடச் செய்ய வேண்டிய யஜ்ஞம் **ர்ஷியஜ்ஞம்** அல்லது **ப்ரஹ்மயஜ்ஞம்.** நெடுநோக்குடன் பார்ப்போரே ர்ஷிகள். ஆயிரமாயிரம் வர்ஷங்களுக்குப் பின்னால் வரப்போகும் மானவ ஸமுதாயத்திற்கு ப்ரயோஜனப் படக்கூடிய விஷயங்களை தீர்க தர்ஶனத்துடன் உணர்ந்து, அவற்றைக் கொடுத்துச் சென்றவர்கள் ர்ஷிகள். மொழியையும் மனஸைச் செம்மைப் படுத்தும் ஸாஹித்யங்களையும் கொடுத்தவர்கள் ர்ஷிகள். தனி மநுஷ்யனை உத்ஸாஹப்படுத்திப் பண்படுத்தும் பண்டிகைகளையும் ஸமுதாயத்தில் ஸமத்வமும் நல்லிணக்கமும் ஏற்படுத்த வகை செய்யும் கோவில்களையும் திருவிழாக்களையும் வகுத்தவர்களே ர்ஷிகள். ஸத்யம், அஹிம்ஸை, விருந்தோம்பல், கற்பு போன்ற உயர்ந்த பண்புகளை மநுஷ்ய மனங்களில் ஆழமாகப் பதித்திட கதை, நாடகம், பொம்மலாட்டம், வீரவிளையாட்டுக்கள் போன்ற பல பொழுதுபோக்குகளை உருவாக்கி, அவற்றை நாட்டின் எல்லா பகுதிகளிலும் பரப்பிடும் நோக்கத்துடன் உழைத்தவர்கள் ர்ஷிகள். தமக்கென வாழ்ந்திடாமல் ஸமுதாயத்திற்காகவே, இன்றைய தலைமுறை மற்றும் இனி வரப்போகும் பல நூறு தலைமுறைகளுக்காகவும் வாழ்பவர்களே ர்ஷிகள். பாரத தேஶத்தில் மாத்ரம் சிறப்பாக உதித்தவர்கள் ர்ஷிகள். பாரத தேஶத்தில் மஹத்தானதொரு ர்ஷி பரம்பரை உள்ளது. வேதகாலத்திலிருந்து ஒவ்வொரு நூற்றாண்டிலும் தேஶத்தின் ஒவ்வொரு ப்ரதேஶத்திலும் பல ர்ஷிகள் தோன்றியுள்ளனர். தினஸரி ஸத் ஸாஹித்யங்களைப் படிப்பதும், பிறருக்கு எடுத்துச் சொல்வதும், உயர்ந்த பண்புகளை மனஸில் பதித்துத் தன் வாழ்க்கையில் அவற்றை வெளிப்படுத்துவதுமே **ர்ஷியஜ்ஞம்.**

ஸத் ஸாஹித்யங்களை அன்றாடம் படிக்கும் வழக்கத்திற்கு ஸ்வாத்யாயம், அதாவது தன்னைப் படித்தல் என்று பெயர். தன்னைப் படிப்பதற்கு உயர்ந்த விஷயங்களைப் படிக்க வேண்டும். உயர்ந்த கருத்துக்களைப் படித்தால் தன்னைப் படிக்கலாம். மஹாராஷ்ட்ராவில் அகாரா எனப்படும் தேஹப் பயிற்சிக் கூடங்களில் பயிற்சி செய்பவர் கண்ணாடி முன் நின்று பயிற்சி செய்வார். மேலே ஆஞ்ஜனேயரின் படம் ஒன்று இருக்கும். தேஹப்பயிற்சி செய்து அடைய வேண்டிய (ஶரீரத்தை) நிலையை உணர்த்துவதற்கு ஆஞ்ஜனேயர் படமும் தேஹத்தின் தற்போதைய நிலையைக் காட்டிட கண்ணாடியும் வைக்கப்பட்டுள்ளன. மனஸை உயர்த்தவல்ல ஸாஹித்யங்கள் ஆஞ்ஜநேயரின் படத்தைப் போல நாம் அடைய வேண்டிய நிலையை உணர்த்திடும். ஸ்வயசிந்தனை தற்போதைய நிலையைக் காட்டிடும். 16வது அத்யாயத்தில் ஸ்வாத்யாயம் தெய்வகுணம் என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

5. ஐந்தாம் கடன் **தெய்வக்கடன்.** ‘அரியதொரு மநுஷ்யப்பிறவியை எனக்களித்தாய். நல்லதொரு குடும்பத்தில் , உயர்ந்ததொரு ஸமுதாயத்தில் என்னைப் பிறக்க வைத்தாய். தெளிந்த புத்தியுடன், உயர்ந்த மனஸுடன் மற்றும் சிறப்பான ஆற்றல்களுடன் என்னைத் தோற்றுவித்தாய். இவை எல்லாம் நான் கேட்காமலே நீ எனக்கு அளித்தாய். உன் கடனை நான் எவ்வாறு தீர்ப்பேன்? அஹங்காரத்தையும் பற்றையும் ஒழித்து யஜ்ஞமயமான வாழ்க்கை வாழ வைத்து, உன் சரணங்களை நான் அடைந்திட வழி வகுப்பாய்’ என்று உளமார ப்ரார்தனை செய்தலே தேவயஜ்ஞம். குறைந்தபக்ஷம் நாள் ஒன்றில் மூன்று வேளைகள் அவனை மனஸார நினைத்தலே **தேவயஜ்ஞம்.** காலையில் எழுந்தவுடனும் உணவு உட்கொண்டிடும் முன்பும் இரவு படுப்பதற்கு முன்னரும் இறைவனைத் தொழுதல் அவஶ்யம்.

இவ்வைந்து யஜ்ஞங்களும் நம் வாழ்க்கையை யஜ்ஞமயமாக மாற்றுவதற்கே அன்றி, கடனைத் தீர்ப்பதற்காக அல்ல. ‘நீ இவ்வளவு கொடுத்தாய். இதோ நான் இவ்வளவு திருப்பிக் கொடுத்து விட்டேன்’ என்று கணக்குப் பார்த்தல் யஜ்ஞங்களின் நோக்கமல்ல. உண்மையில் எவ்வளவு செய்தாலும் தீரக்கூடிய கடன் இல்லை இவையெல்லாம். பற்றொழிந்து, ஸமர்பண பாவனை கூடி, யஜ்ஞமயமாக வேண்டும் நம்முடைய வாழ்க்கை என்பதுதான் நோக்கம்.

ॐ

अन्नाद्भवन्ति भूतानि पर्जन्यादन्न सम्भ्वः । यज्ञाद्भवति पर्जन्यो यज्ञः(ख) कर्मसमुद्भवः ।।
कर्म ब्रह्मोद्भवं विद्धि ब्रह्माक्षरसमुद्भवम्। तस्मात्सर्वगतं ब्रह्म नित्यं यज्ञे प्रतिष्ठितम् ।।
{अध्याय ३ ~ श्लोक १४, १५}

அந்நாத்$_3$ப$_4$வந்தி பூ$_4$தானி பர்ஜந்யாத$_3$ந்ந ஸம்ப$_4$வஹ.
யஜ்ஞாத்$_3$ப$_4$வதி பர்ஜந்யோ யஜ்ஞ:(க்$_2$) கர்ம ஸமுத்$_3$ப$_4$வஹ..
கர்ம ப்$_3$ரஹ்மோத்$_3$ப$_4$வம் வித்$_3$தி$_4$ ப்$_3$ரஹ்மாக்ஷர ஸமுத்$_3$ப$_4$வம்.
தஸ்மாத் ஸர்வக$_3$தம் ப்$_3$ரஹ்ம நித்யம் யஜ்ஞே ப்ரதிஷ்டி$_2$தம்..
(அத்$_4$யாயம் 3 ~ ஶ்லோகம் 14, 15)

உயிர்கள் அனைத்தும் அன்னத்தில் இருந்து உருவாகின்றன. அன்னம் மழையிலிருந்து. யஜ்ஞத்தினால் மழை உருவாகிறது. யஜ்ஞம் கர்மத்திலிருந்து உண்டாகிறது. கர்மம் வேதத்திலிருந்து. வேதம் அழிவில்லாத பரமனிடம் உண்டானது என்பதை அறிந்து கொள். எனவே, எங்கும் நிறைந்த பரமாத்மா யஜ்ஞத்தில் நிலை பெற்றிருக்கிறார் என்பதை அறிந்திடு. (3 – 14, 15)

ப்ரக்ருதியின் சக்ரம்:

உயிர்களெல்லாம் உணவிலிருந்து உற்பத்தி ஆகின்றன. ஶரீரத்தின் உத்பத்தி, வளர்ச்சி மற்றும் போஷாக்கு எந்த உணவினால் ஆகிறதோ அதுவே அவ்வுயிரின் அன்னம். மண்புழு மண்ணைத் தின்று உயிர் வாழ்கிறதென்றால், தன் தேஹத்தை வளர்க்கிறதென்றால், மண்ணே அதற்கு அன்னம். நாம் உண்ணும் உணவே ஶரீரத்தில் ரக்தமாகவும் எலும்பாகவும் தசையாகவும் மஜ்ஜையாகவும் மாறுகிறது. அதன் ஸூக்ஷ்மமான பகுதி வீர்யமாகவும் ஆற்றலாகவும் சிந்தனையாகவும் மாறுகிறது. உணவே உயிர்த் தோன்றக் காரணமாக அமைகிறது. உணவுப் பொருட்கள் அனைத்தும் நீரிலிருந்து உருவாகின்றன. மழையே நீரின் ஆதாரம்.

யஜ்ஞத்திலிருந்து மழை உருவாகிறது. பொதுவாக, அக்னியில் ஆஹுதி அளிக்கும் கர்மத்தையே யஜ்ஞம் என்று கருதுகிறோம். ஆனால், கீதை கடமையாகும் செயல்களையும் யஜ்ஞம் என்று விளக்குகிறது. த்யாக பாவனையே அங்கு ஆதாரம். அக்னியில் செய்யப்படும் வைதீக யஜ்ஞத்தில் அன்னம், நெய் போன்ற ஆஹுதியின் த்யாகம்; தானத்தில் வஸ்துக்களின் த்யாகம்; தபஸில் ஸுகத்தின் த்யாகம். ஆக, 'யஜ்ஞம்' என்ற சொல்லில் அக்னிவேள்வி, தானம், தபஸ் என்று ஶாஸ்த்ரத்திற்குட்பட்ட எல்லா செயல்களும் அடங்கும்.

ப்ருஹதாரண்யக உபநிஷதத்தில் ஒரு கதை உள்ளது. தேவர்கள், மநுஷ்யர்கள் மற்றும் அஸுரர்கள் ப்ரஜாபதி ப்ரஹ்மாவிடம் சென்று தம்மை உயர்த்திட வேண்டி உபதேஶம் கேட்கின்றனர். மூவருக்கும் 'த' என்ற ஒரே உபதேஶத்தைக் கொடுக்கிறார் ப்ரஹ்மா. தேவர்களிடம் போக வஸ்துக்கள் அதிகம் இருந்ததால் 'த' என்றால் தமன், அதாவது, 'மனஸைக் கட்டுப்படுத்துங்கள்' என்று அர்தம் கொண்டார்கள். மநுஷ்யர்களிடம் பொருள் சேர்க்கும் தன்மை மிகுந்திருப்பதால் 'த' என்றால் 'தானம் செய்யுங்கள்' என்று பொருள் கொண்டார்கள். 'த' என்றால் 'தயை கொள்ளுங்கள்' என்று அஸுரர்கள் அர்தம் கொண்டார்கள். ஏனென்றால், அவர்களிடம் ஹிம்ஸை உணர்வு மிகுந்திருந்தது. மூவருக்கும் அருளப்பட்ட உபதேஶத்தின் தாத்பர்யம், 'பிறருக்கு நலன் செய்திடு' என்பதே. மழைக்காலத்தில் மேகங்கள் 'த த த ...' என்று இடி முழக்கம் செய்யும் போது இன்றும் ப்ரஹ்மாவின் உபதேஶமான கடமையுணர்வை நினைவு படுத்துகிறது.

ஒரு முறை பன்னிரெண்டு வர்ஷங்கள் மழை பொழியாது என்று தேவர்கள் அறிவித்து விட்டனர். மழையை ஸார்ந்து வாழ்ந்த அத்தனை மநுஷ்யர்களும் தத்தம் வேலைகளை நிறுத்தி விட்டனர். பொழுதுபோக்குகளிலும் ஸுகபோகங்களிலும் ஈடுபடத் தொடங்கினர். ஒரே ஒரு வ்யவஸாயி மட்டும் உரிய காலத்தில் ஏர் உழத் தொடங்கினார். மற்றவர்கள் கேலியும் கிண்டலும் செய்தனர். ஆனால், அவர் ஏர் உழுவதை நிறுத்தவில்லை. 'மழை வருமா வராதா என்பதைப் பற்றி எனக்குக் கவலை இல்லை. நான் என்னுடைய கடமையைச் செய்கிறேன். பன்னிரெண்டு வர்ஷங்கள் மழை பொழியப் போவதில்லை என்று கருதி, ஏர் உழுவதை நான் நிறுத்தி விட்டால் என் கடமையை நான் மறந்து விடுவேன், என்றார் அந்த வ்யவஸாயி. மேகம் இல்லாததால் தனது ஆட்டத்தை நிறுத்தியிருந்த மயில் இதைக் கேட்டதும் ஆடத் தொடங்கியது. மயிலின் ஆட்ட ஆரவாரத்தைக் கேட்ட மேகங்கள், 'நாம் கர்ஜனை செய்யாமலே மயில்கள் ஆடுகின்றன!' என்று ஆஶ்சர்யப்பட்டு எட்டிப்பார்த்தன. ஸமாசாரத்தை அறிந்து கொண்ட

மேகங்கள், 'நாம் கடமையிலிருந்து ஏன் வழுவ வேண்டும்?' என்று சிந்தனை செய்து கர்ஜிக்கத் தொடங்கின. மேகத்தின் கர்ஜனையைக் கேட்ட இந்த்ரனும் வர்ணனும் நடப்பதென்ன என்று வியந்தனர். நடந்ததைக் கேள்வியுற்ற அந்த தேவர்களுக்கும் கடமையுணர்வு தோன்றியது. மழையைப் பொழிவிக்கக் கட்டளை இட்டனர். ஒருவருடைய பற்றில்லா கடமையுணர்வு மழையைப் பொழிய வைக்குமானால் ஸமுதாயத்தில் யஜ்ஞ பாவனை நிறைந்தால் என்னவாகும்? நல்லார் ஒருவர் உளரேல் அவர் பொருட்டு எல்லோர்க்கும் பெய்யும் மழை என்கிறார் திருவள்ளுவர்.

பற்றின்றி செய்யப்படும் அனைத்து லௌகீக செயல்களும் ஶாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களும் யஜ்ஞமாகும். ப்ரஹ்மசாரிக்கு அக்னிஹோத்ரம் செய்வது யஜ்ஞமானால், குடும்பப் பெண்ணிற்கு ஸமையல் செய்வது யஜ்ஞம். வைத்யருக்கு மருந்து தயார் செய்து நோயாளிக்குக் கொடுப்பதே யஜ்ஞம். மாணவனுக்குப் படிப்பதே யஜ்ஞம் என்றால் வ்யாபாரிக்கு வ்யாபாரம் செய்வதே யஜ்ஞம். (பிறருடைய நலன் பொருட்டும் பற்றின்றியும் நிஷ்காம பாவனையோடும் செய்யப்பட்டால்!) இவ்வாறு அனைத்துச் செயல்களும் யஜ்ஞமாக முடியும். ஆகவே, கடமையிலிருந்து, கர்மங்களிலிருந்து, செயல்களிலிருந்துதான் யஜ்ஞம் பிறக்கிறது.

இங்கு ப்ரஹ்மம் என்ற பதம் வேதம், ஸ்ம்ருதிகள், புராணங்கள், இதிஹாஸங்கள், பல்வேறு ஸம்ப்ரதாயங்களின் ஆசார்யர்களால் சொல்லப்பட்ட அநுபவ வசனங்கள் மற்றும் ப்ரஹ்மத்தை உணர்த்தக் கூடிய அனைத்து ஸத் ஸாஹித்யங்கள் என்ற அர்த்தத்தில் பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளது. கர்மங்கள் மற்றும் கர்மங்களின் விதிகள் வேதங்களிலே விளக்கப்பட்டுள்ளன.

வேதம் என்றழைக்கப்படும் ஸத்தான இவ்விஷயங்கள் அனைத்தும் இறைவனிலிருந்து வெளிப்பட்டவை. ஆதலால், யஜ்ஞத்தில் பரமாத்மா நிலைத்திருக்கிறார். பூமியில் எல்லா இடங்களிலும் நீர் நிறைந்திருந்தும், கிணறு போன்ற நீர்நிலைகளிலிருந்து நாம் நீரைப் பெறுவது போல பரமாத்மா எல்லா இடங்களிலும் நிறைந்திருந்தும் யஜ்ஞம் மூலம் அவனை அடைந்து விடலாம். கர்மயோகம் மூலம் அவனை அடைந்திடலாம்.

📖 ॐ 📖

एवं प्रवर्तितं(ञ्) चक्रं(न्) नानुवर्तयतीह यः ।
अघायुरिन्द्रियारामो मोघं पार्थ स जीवति ।।
{अध्याय ३ ~ श्लोक १६}

ஏவம் ப்ரவர்திதம்(ஞ்) சக்ரம்(ந்) நாநுவர்தயதீஹ யஹ.
அக₄ாயுரிந்த்₃ரியாராமோ மோக₄ம் பார்த₂ ஸ ஜீவதி..
(அத்₄யாயம் 3 ~ ஶ்லோகம் 16)

ஹே பார்த! இவ்விதம் உலகில் தொடங்கி வைக்கப்பட்டுள்ள இந்த ஸூழற்சியைப் பின்பற்றாமல் (அதாவது ஶாஸ்த்ரத்தின் முறைப்படி கர்மங்களைச் செய்யாதவன்) இந்த்ரிய ஸுகங்களில் உழன்று பாபமயமான வாழ்க்கையை வாழ்பவன் வீணாக வாழ்கிறான். (3 – 16)

'படைப்பில் உள்ள இந்த சக்ரத்தை, ஸூழற்சியை முறிப்பவன் பாபமயமான வாழ்க்கையை வாழ்கிறான்', என்கிறார் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன். தன் கடமையைச் செய்யாதவனால்தான் இந்த இயற்கை ஸூழற்சியை முறிக்க முடியும். காமமும் பற்றும் கொண்டு இந்த்ரியங்களின் ஸுகபோகங்களில் மூழ்கி இருப்பவனே தன் கடமையிலிருந்து வழுவுகிறான். இப்படிப்பட்டவனுடைய ஆயுள் பாபம் நிறைந்தது. இவன் வீணாக வாழ்கிறான். இவன் இருந்து இயற்கை ஸூழற்சியைக் கெடுப்பதை விட இறந்து விடுவதே மேல் என்கிறார் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன். ஒன்பதாவது ஶ்லோகத்தில் தொடங்கிய யஜ்ஞத்தைப் பற்றிய விஷயத்தை இந்த ஶ்லோகத்துடன் நிறைவு செய்கிறார் .

📖 ॐ 📖

यस्त्वात्मरतिरेव स्यादात्मतृप्तश्च मानवः ।
आत्मन्येव च सन्तुष्टस्तस्य कार्यं(न्) न विद्यते ।।
{अध्याय ३ ~ श्लोक १७}

யஸ்த்வாத்ம ரதிரேவ ஸ்யாத₃ாத்மத்ருப்தஶ்சமாநவஹ.
ஆத்மந்யேவ சஸந்துஷ்டஸ்தஸ்ய கார்யம்(ந்) ந வித்₃யதே..
(அத்₄யாயம் 3 ~ ஶ்லோகம் 17)

ஆனால், ஆத்மாவிலேயே மனஸைச் செலுத்தி, ஆனந்தமுற்று, ஆத்மாவிலேயே த்ருப்தியும் ஸந்தோஷமும் அடைகிறவனுக்கு எந்தவித கடமையும் கிடையாது. (3 – 17)

முழுமையை அடைந்து விட்ட அவனுக்கு எந்தக் கடமையும் இல்லை. பூர்ணத்தை எய்து விட்ட அவனுக்கு எவ்வித கார்யமும் இல்லை. எவ்வழியில் அடைந்தான்? தன்னிலேயே நிறைந்துள்ள எல்லையற்ற ஆனந்தத்தை உணர்ந்தான். அநுபவித்தான். தன்னிலேயே பூர்ண த்ருப்தி அடைந்தான். தன்னுள்ளே ஸந்தோஷத்தில் நிலைத்தவனுக்கு வெளியிலிருந்து இந்த்ரிய விஷயங்கள் எதுவும் அவஶ்யமில்லை. தைத்ரேய உபநிஷதத்தில் ஆனந்தஸ்ய மீமாம்ஸ என்ற பகுதியில், 'மநுஷ்யர்கள் ஈடுபடும் ஸகல விதமான ஸுகங்களும் ஆத்மானந்தத்தின் ஒரு சிறு துளியே, (ஏதஸ்ய ஏவ ஆனந்தஸ்ய மாத்ரம் உபஜீவந்தி)' என்று குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது. ஆத்மாவை உணர்ந்தால் மனஸ் இந்த்ரிய ஸுகத்தை நாடி வெளியே சென்றிடாது. அந்நிலையில் விருப்பமும் இல்லை. செயலும் இல்லை. எவ்வித கடமையும் இல்லை. ஒருவன் முழுமையடையாத நிலையில்தான் அவனுக்குக் கடமைகள் இருக்கின்றன. ஆத்மாவை உணர்ந்த நிலையில், பூர்ணத்தை எய்து விட்ட நிலையில் அவன் ஸமுதாயத்திற்கும் குடும்பத்திற்கும் செய்திடும் கடமைகள் கட்டாயத்தினாலோ விதிக்கப் பட்டதாகவோ இல்லாமல் தூய்மையான அன்பு மற்றும் ஸேவை பாவனையின் வெளிப்பாடாக மாத்ரமே இருந்திடும்.

📖 ॐ 📖

नैव तस्य कृतेनार्थो नाकृतेनेह कश्चन ।
न चास्य सर्वभूतेषु कश्चिदर्थव्यपाश्रयः ।।
{अध्याय ३ ~ श्लोक १८}

நைவ தஸ்ய க்ருதேநார்தே₂ா நாக்ருதேநேஹ கஶ்சந.
ந சாஸ்ய ஸர்வபூ₄தேஷு கஶ்சித₃ர்த₂வ்யபாஶ்ரயஹ..
(அத்₄யாயம் 3 ~ ஶ்லோகம் 18)

கர்மயோகீயான அந்த மஹானுக்கு இவ்வுலகில் செயல் புரிவதாலும் எவ்வித ஃபலனும் இல்லை. செய்யாமலிருந்தாலும் எவ்வித ப்ரயோஜனமும் இல்லை. ஸகல உயிர்களுடனும் இவனுக்கு சிறிதளவும் ஸ்வயநலத்துடன் கூடிய ஸம்பந்தம் இல்லை. ஆனாலும், இவன் மூலம் லோகஹிதமான கர்மங்கள் (உலக நலனுக்கான செயல்கள்) மாத்ரம் செய்யப்படுகின்றன. (3 – 18)

பொதுவாக, மநுஷ்யர்கள் ரெண்டு காரணங்களுக்காக கர்மங்கள் செய்கின்றனர். செயல் புரிந்தால் ஏதாவது லாபம் கிடைக்கும், ஏதாவது ஃபலன் கிடைக்கும் என்ற எதிர்ப்பார்ப்பும் செய்யவில்லை என்றால் ஏதாவது நஷ்டம் ஏற்படும் என்ற பயமும் தான் மநுஷ்யனை செயல் புரியத் தூண்டுகின்றன. இவை ரெண்டும் கீழான ம்ருக உணர்வுகள். வண்டியில் பூட்டப்பட்ட காளையும் குதிரையும் வண்ணானின் கழுதையும் மநுஷ்யனுக்கு அடிமையான எல்லா ம்ருகங்களும் செய்தால் ஏதாவது (உணவு) கிடைக்கும் என்ற எதிர்ப்பார்ப்பிலோ செய்யவில்லை என்றால் நஷ்டம் ஏற்படும் (சாட்டையடி கிடைக்கும்) என்ற பயத்திலோ தான் தமக்கு இடப்பட்ட வேலைகளைச் செய்கின்றன. குழந்தைகளிடம் சிறு ப்ராயத்திலிருந்து அடிக்கடி சொல்லப்படுவதும் இதுதான். 'உழைத்திடு. கடுமையாக உழைத்திடு. நீ வாழ்க்கையில் ஏதாவது ஸாதிக்க வேண்டும். பெரிய ஆள் ஆக வேண்டும்'. பொருட்கள், ஸுகஸாதனங்கள், பணம், ஸமுதாயத்தில் செல்வாக்கு ஆகியவையே நம் கருத்தில் ஸாதனையும் வெற்றியும்.

'இதற்கு மேல் ஸாதிக்க எதுவும் இல்லை. இதற்கு மேல் வேண்டுவதற்கு எதுவும் இல்லை' என்று சொல்ல வைக்கும் நிலை ஒன்று உண்டா? ஆத்மானந்தத்தில் திளைத்திருக்கும் இவர் அப்படிப்பட்ட நிலையில் இருக்கிறார். கர்மங்களைச் செய்வதால் லாபமோ செய்யாமலிருப்பதால் நஷ்டமோ இவருக்குக் கிடையாது. அதனால் எவ்வித வேலை செய்யும் அவஶ்யமும் இவருக்கு இல்லை. ஸாதனையின் ஶிகரத்தை எய்து விட்டவர் இவர். இவர் அநுபவித்திடும் பேரானந்தம் எந்த வெளி நபரிடம் இருந்தோ பொருளிலிருந்தோ கிடைப்பதில்லை. தனது இறை இயல்பு என்ன என்பதை அறிந்து கொண்டு விட்டதால் கிடைத்திடும் பேரானந்தம் இது.

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர் ஸமையல் அறையில் கடுகு தாளிப்பதை உதாஹரணமாகக் கூறி இக்கருத்தினைப் புரிய வைப்பார். 'கொதிக்கும் எண்ணெயில் கடுகைப் போட்டவுடன் பெரிதாக ஶப்தம் எழுப்பிடும். இங்கும் அங்கும் துள்ளிக் குதிக்கும். எண்ணெயில் ஸற்று பக்வமான பிறகு ஶப்தமும் அடங்கி விடும். ஓட்டமும் ஆட்டமும் நின்று விடுவதைப் போல, இளமைக் காலத்தில், 'இதை ஸாதிப்போம், அதை ஸாதிப்போம்' என்று பெரும் ஆணவத்துடனும் ஆடம்பரத்துடனும் ஆரவாரத்துடனும் உலகத்தை ஸுற்றி வருவது இயற்கைதான். ஆனால், காலம் செல்லச் செல்ல, பக்வம் அடைய வேண்டும். 'நான் யார்? என்னுடைய உண்மையான ஸ்வரூபம் என்ன? இப்போது நான் அநுபவிப்பதை விட உயர்ந்த நிலை, நிரந்தர ஸுகம் ஏதேனும் உண்டா? என்பவைப் போன்ற கேள்விகள் எழ வேண்டும். தேடல் தொடங்க வேண்டும்' என்பார் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர்.

இன்று உலகில் போகவாதம் வெகு வேகமாகப் பரவி வருகிறது. மநுஷ்யனின், 'விஷய ஸுகங்களின் மீது நாட்டம்' என்ற இயல்பான பலஹீனம் இதற்கு ஒரு காரணம். வெற்றி பெற்றது போன்ற தோற்றத்துடன் கவர்ச்சி ஒளி வெள்ளத்தில் காக்ஷீ அளித்திடும் அமெரிகாவும் ஒரு காரணம். உலகின் ஜனத்தொகையில் ஆறு ஶதவிஹிதமே இருக்கும் அமெரிகா இயற்கைவளத்தில் நாற்பது ஶதவிஹிதத்தை முழுங்குகிறது. யார் அதிகமான பொருட்களை உபயோகப் படுத்துகிறார் என்பதில் ஒரு அறிவிக்கப்படாத போட்டியே இன்று நடக்கிறது. ஒவ்வொரு வீடும் பொருட்களின் கிடங்காகி விட்டது. மநுஷ்யனின் வஸதிக்காகக் கட்டப்பட்ட வீடு இன்று அதே மநுஷ்யனின் நடமாட்டத்திற்கும் இடமில்லாத அளவிற்கு பொருட்களால் நிரப்பப்பட்டுள்ளது. இந்நிலையில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் இந்த அறிவிப்பு மிகவும் முக்யத்வம் வாய்ந்தது. 'இதையெல்லாம் விட மேலான நிலை ஒன்று உண்டு. இந்த்ரிய இச்சைகளுக்கும் விஷய ஸுகங்களுக்கும் அப்பாற்பட்ட பேரானந்த நிலை உண்டு' என்பதே அது.

🕮 ॐ 🕮

तस्मादसक्तः(स्) सततं(ङ्) कार्यं(ङ्) कर्म समाचर ।
असक्तो ह्याचरन्कर्म परमाप्नोति पूरुषः ।।
{अध्याय ३ ~ श्लोक १९}

தஸ்மாத₃ஸக்த:(ஸ்) ஸததம்(ங்) கார்யம்(ங்) கர்ம ஸமாசர.
அஸக்தோ ஹ்யாசரந்கர்ம பரமாப்நோதி பூருஷஹ..
(அத்₄யாயம் 3 ~ ஶ்லோகம் 19)

ஆகையால், நீ மோஹவஶப்படாமல், எப்பொழுதும் கடமையாகிய கர்மங்களைச் சிறந்த முறையில் செய்திடு. ஏனெனில், மோஹவஶப்படாத புருஷர்கள், கடமைகளைச் செய்தபடி, இறைவனை அடைகிறார்கள். (3 – 19)

பற்றற்ற கர்மம் மூலம் பரமனின் ப்ராப்தி..

உலகத்தில் வந்த பிறகு இங்கிருந்து நமக்குக் கிடைத்துள்ள ஶரீரம், மனஸ், புத்தி போன்றவற்றை நாம் இதுவரை நமக்காகவே உபயோகப் படுத்தி வந்திருக்கிறோம். ஸுகபோக ஸாதனங்களைச் சேர்ப்பதிலும் ஸுகபோகங்களை அநுபவிப்பதிலும் மாத்ரமே இவற்றை ஈடுபடுத்தி இருக்கிறோம். நாம் உலகத்திற்குக் கடன் பட்டிருக்கிறோம். நாம் நமக்காகவே மேலும் மேலும் செயல்களில் ஈடுபடுவதால் பழைய கடன் தீராதது மாத்ரமல்லாமல் புதிய கடனும் குவிகிறது. மீண்டும் மீண்டும் உலகத்தில் பிறக்க வேண்டியுள்ளது.

ஶரீரம், பணம், வீடு போன்றவை நாம் இவ்வுலகத்தில் பிறந்த பிறகு இங்கே கிடைக்கின்றன. உலகத்தில் வாழ்ந்து விட்டு இங்கிருந்து போகும் போது இவற்றை நாம் இங்கேயே விட்டுச் செல்கிறோம். ஒரு கார்யாலயத்தில் வேலை செய்பவனுக்கு நாற்காலி, மேஜை, காகிதம், ஃபைல் போன்ற பொருட்கள் கிடைக்கின்றன. இவை அந்த கார்யாலயத்தில் வேலை செய்வதற்காகவே அன்றி தன்னுடையது என்று நினைத்து வீட்டிற்கு எடுத்துச் செல்வதற்காக இல்லை. இதே போல், உலகத்தில் நமக்குக் கிடைத்தவை உலகத்திற்காக வேலை (ஸேவை) செய்திடவே. தன்னுடையது என்று கருதி ஸ்வந்த ஸுகபோகத்திற்குப் பயன்படுத்துவதற்காக இல்லை. மேலும், முழு ஈடுபட்டுடனும் உத்ஸாஹத்துடனும் அலுவலகத்திற்காக கார்யம் செய்யச் செய்ய இவனுக்கு ஸம்பளம் கிடைக்கிறது. கார்யம் அலுவலகத்திற்காகச் செய்கிறான். ஸம்பளம் தனக்காகப் பெறுகிறான். அதே போல், எல்லா செயல்களையும் லோகத்திற்காகச் செய்யச் செய்ய, உத்ஸாஹத்துடன் பற்று விடுபட்டு யோகம் (இறைவனின் நித்ய ஸாந்நித்யம்) கிடைக்கிறது. கர்மங்கள் இந்த லோகத்திற்காக. யோகம் ஸ்வயத்திற்காக.

ஒரு பொருட்காக்ஷியில் ஸ்வயம்ஸேவகனாக (கூட்டத்தை ஒழுங்குபடுத்துவது போன்ற பல வேலைகளில் ஸ்வயமாக முன்வந்து ஈடுபடுபவன்) வேலை செய்தவர் இரவு வீடு திரும்பிய பிறகு, அன்று அவன் தொண்டு செய்த ஆயிரக்கணக்கானோரில் எவரையும் நினைத்துப் பார்ப்பதில்லை. எவரும் அவனது நினைவில் தங்குவதும் இல்லை. ஏன் என்றால் தொண்டு செய்கையில் அவன் எந்த எதிர்ப்பார்ப்பும் கொள்ளவில்லை. அதே போல், ஸேவாபாவனையுடன் பாராட்டு, பெயர், புகழ் என்ற எதையுமே எதிர்பார்க்காமல் இவ்வுலகில் செயல்படுபவன் உலக பந்தத்திலிருந்து வெகு ஸுலபமாக விடுபடுகிறான்.

📖 ௐ 📖

कर्मणैव हि संसिद्धिमास्थिता जनकादयः ।
लोकसङ्ग्रहमेवापि सम्पश्यन्कर्तुमर्हसि ।।
{अध्याय ३ ~ श्लोक २०}

கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்$_3$தி$_4$மாஸ்தி$_2$தா ஜனகாத$_3$யஹ.
லோகஸங்க்$_3$ரஹமேவாபி ஸம்பஶ்யந் கர்துமர்ஹஸி..
(அத்$_4$யாயம் 3 ~ ஶ்லோகம் 20)

ஜனக மஹாராஜா போன்ற அநேக மஹான்கள் கர்மம் மூலமே பரமபதத்தை, (இறைநிலையை) அடைந்து உள்ளனர். ஆதலின், உலக நன்மை பொருட்டு நீ (நிஷ்காம) கர்மம் செய்யவே தகுதியுள்ளவன். (3 – 20)

முற்காலத்தில் ஜனகர் போன்ற மஹாராஜாக்களும் இவ்வாறு செயல்பட்டு முழுமை பெற்றனர். பற்றின்றி மற்றவர்களுடைய நலனை மாத்ரமே கருத்தில் கொண்டு, செயல்களில் ஈடுபட்ட அவர்கள் ஜன்ம மரணத் தளையிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொண்டனர். ஜனகர் செயல்களைத் துறக்கவில்லை. ராஜாவாக இருந்தார். ராஜாவிற்குரிய அனைத்துக் கார்யங்களிலும் ஈடுபட்டார். ஸுகபோகங்களிலிருந்து விலகவில்லை. அரண்மனையில் வாழ்ந்தார். மஹாராஜாவிற்குரிய அனைத்து ஸுகபோக வஸ்துக்களும் அவரை ஸுற்றிலும் இருந்தன. பற்றினை மாத்ரம் விலக்கினார். கடமைகளுக்குத் தன்னை அர்பணித்துக் கொண்டார். நீரில் இருக்கும் தாமரை இலையைப் போல வாழ்ந்தார். ஜ்ஞானியான அவர் விட்டு விடுவதில், ஓடிப்போவதில் ஆர்வம் காட்டவில்லை. மௌனமாக அதே வாழ்க்கையில் தொடர்ந்தார். வாழ்க்கையின் ஓட்டத்தைப் பார்த்தார்.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் குறிப்பிடுவது அனாஸக்தியை. அனாஸக்தி அல்லது பற்றின்மை என்பது வ்ரக்தி இல்லை. வ்ரக்தியும் பற்றின் எதிர்ப்பதம்தான். ஆனால், பற்றின்மை இல்லை. வ்ரக்தி என்றால் வெறுப்பு. பற்று ஒரு திஶையில் பிணைக்கிறது என்றால் வ்ரக்தி எதிர்த்திஶையில் பிணைக்கிறது. பற்றின்மையில் விருப்பும் இல்லை. வெறுப்பும் இல்லை.

ஸ்ரீ ராமதீர்தர் அமெரிகா சென்றிருந்த ஸமயம். ஒரு இடத்தில் ஸிலர் அவர் மேல் கல்லை

எறிந்தனர். வசைமொழிகள் பேசினர். அவர் சிரித்துக் கொண்டே திரும்பி வந்தார். தன் நண்பர்களிடம், 'இன்று ராமனுக்கு ஏராளமான வசைகள் கிடைத்தன. ஸிலர் கல்லாலும் அடித்தனர்' என்றார். 'யாரை? உங்களையா?' என்று நண்பர்கள் கேட்டபோது அவர் வேகமாக தலையாட்டி, 'இல்லை. இல்லை. நான் பார்த்துக் கொண்டு தான் இருந்தேன். கல் எறியப் படுவதைப் பார்த்தேன். வசைகள் பொழியப் படுவதைக் கேட்டேன். என் மேல் விழவில்லை' என்றார். அவரது கூற்றின்படி அங்கு மூன்று வகையான நபர்கள் இருந்தனர். வசை கூறுபவர்கள், அவர்கள் யாரைத் திட்டுகிறார்களோ அவர் (அதாவது ஸ்ரீ ராமதீர்தர்!) மற்றும் இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவர் (நான்!). அநாஸக்தனுடைய நிலை இதுதான்.

🕮 ॐ 🕮

यद्यदाचरति श्रेष्ठस्तत्तदेवेतरो जनः ।
स यत्प्रमाणं(ङ्) कुरुते लोकस्तदनुवर्तते ।।
{अध्याय ३ ~ श्लोक २१}

யத்$_3$யத$_3$ாசரதி ஶ்ரேஷ்ட$_2$ஸ்தத்ததே$_3$வேதரோ ஜநஹ.
ஸ யத்ப்ரமாணம்(ங்) குருதே லோகஸ்தத$_3$நுவர்ததே..
(அத்$_4$யாயம் 3 ~ ஶ்லோகம் 21)

ஶ்ரேஷ்ட புருஷர்கள் எவ்விதமாக நடந்து கொள்கின்றனரோ, அதையே பிறரும் பின்பற்றுகின்றனர். அவர்கள் தம் செயல்கள் மூலம் எத்தகைய ப்ரமாணங்களை (Standards) ஏற்படுத்துகின்றனரோ, அவற்றையே ஜனங்களும் அநுஸரிக்கின்றனர். (3 – 21)

தலைமை:
குடும்பத்தில் பெற்றோர்களையும் மற்ற பெரியவர்களையும் பின்பற்றுவது குழந்தைகளின் ஸ்வபாவமாக இருப்பதைப் போல, எக்காலத்திலும் ஶ்ரேஷ்ட புருஷர்களைப் பின்பற்றுவது ஸமுதாயத்தின் தன்மையாக இருந்து வருகிறது. ஶ்ரேஷ்டர்கள் யார் என்று முடிவு செய்வதில் பணம், பதவி, அறிவு போன்ற பல அளவுகோல்கள் இருக்கலாம். அளவுகோல்கள் காலத்திற்கு காலம் மாறுபடும். ஸமுதாயத்திற்கு ஸமுதாயம் மாறுபடும். இன்று உலகம் முழுவதும் பணமும் பதவியுமே உயர்ந்தவர்களை அடையாளம் காண உபயோகப்படும் அளவுகோல்களாக உள்ளன. ஜனங்களின் மனஸில் இவை ப்ரதானமாக இருப்பதால் லக்ஷாதிபதிகளையும் கோடீஶ்வரர்களையும் மந்த்ரிகளையும் அரஸியல் தலைவர்களையும் ஶ்ரேஷ்டர்களாகக் கருதுகின்றனர். (இங்கு லக்ஷாதிபதி என்றால் தினமும் லக்ஷம் நாம ஜபம் செய்பவர் இல்லை. லக்ஷ ரூபாய் வைத்திருப்பவரே லக்ஷாதிபதி.) கொள்ளையர் கூட்டத் தலைவனின் செல்வாக்கு திருடர்களின் மேல் இருப்பது போல் இன்று இவர்களின் செல்வாக்கு (ப்ரபாவம்) ஜனங்கள் மீது நிறையவே இருக்கிறது. இவர்கள் பணத்தைச் சேர்க்கவும் பதவியைப் பிடிக்கவும் கடைப்பிடிக்கும் வழிமுறைகள் எந்த முயற்சியும் இல்லாமல் ஜனங்கள் மத்தியில் பரவி விடுகின்றன. அதனால்தான் இன்று எந்த பள்ளிக்கூடத்திலும் கற்றுத்தரப்படாமலேயே பொய்யும் திருட்டும் லஞ்ஜமும் ஏமாற்றுதலும் வஞ்ஜனையும் சதியும் காலை வாருதலும் கவிழ்த்தலும் ஸமுதாயத்தில் எல்லோரும் அறிந்தும் வைத்திருக்கிறார்கள். தத்தம் அளவில் இத்தகைய வழிமுறைகளை உபயோகப் படுத்தவும் தயங்குவதில்லை.

நம் நாட்டில் பல நூற்றாண்டு காலம் வரை ஶ்ரேஷ்டர்களாகக் கருதப்பட்ட ப்ராஹ்மணர்கள் தம் வாழ்க்கையின் மூலம் எளிமையிலும் ஸத்யத்திலும் ஶ்ரத்தையிலும் தபஸ்ஸிலும் உறுதியிலும் மிக உயர்ந்த உதாஹரணங்களை நிறுவிச் சென்றுள்ளனர்.

ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ண பரமஹம்ஸரின் தந்தையார் க்ஷுதிராம் சேட்டர்ஜீ. ஒரு முறை, அவருடைய க்ராமத்து ஜமீன்தார், தனக்கு ஆதரவாக கோர்ட்டில் பொய் வாக்குமூலம் அளிக்க வேண்டும் என்று க்ஷுதிராமிடம் வற்புறுத்தினர். அதற்கு க்ஷுதிராம், 'பொய் என்று தெரிந்தே என்றால் அவ்வாறு பேச இயலாது' என்று பதிலத்து விட்டார். ஜமீன்தார் மிக மோஸமானவன். 'அப்படி என்றால் மிக மோஸமான விளைவுகளை ஸந்திப்பாய்' என்று மிரட்டினான். 'எதுவானாலும் ஸரி. நான் பொய் சொல்ல மாட்டேன்'

என்று உறுதியாக பதிலத்தார் க்ஷுதிராம் சேட்டார்ஜீ. ஜமீன்தார் அவரை க்ராமத்திலிருந்து வெளியேற்றி விட்டான். ரெண்டு மூட்டைகளில் அடங்கிய தனது சொத்தை எடுத்துக் கொண்டு, மனைவி மற்றும் ரெண்டு குழந்தைகளையும் அழைத்துக் கொண்டு க்ராமத்தை விட்டு வெளியேறி விட்டார் க்ஷுதிராம். சிறிது தூரம் சென்ற அவரை காமார்புகூர் என்ற மற்றொரு க்ராமத்து ஜமீன்தார் ஸந்தித்து, 'எங்கள் க்ராமத்தில் வந்து தங்க வேண்டும். ஜீவனத்திற்கு சிறிதளவு பூமியும் அளிக்கிறேன்' என்று அன்புடன் வேண்டிக் கொண்டார். அந்த க்ராமத்தில்தான் கதாதரன் (பிற்காலத்தில் ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ண பரமஹம்ஸர்) பிறந்தார். பணமே எல்லாம் இல்லை. ஸத்யம், நேர்மை, கௌரவம், போன்ற பல விஷயங்கள் பணத்தை விட மேலானவை. ஆனால், ஸ்வதந்த்ரத்திற்குப் பிறகு, வர்ஷங்கள் கூடக்கூட தனிப்பட்ட வாழ்க்கையிலும், அதன் விளைவாக ஸமுதாய வாழ்க்கையிலும் நிறுவப்பட்ட இத்தகைய உயர்ந்த ஸ்தரம் (High Standards) தேய்ந்து கொண்டே வருகிறது. இத்தகைய உதாஹரணங்களை நிறுவிடும் முயற்சியும் அற்று விட்டது.

ஶ்ரேஷ்ட புருஷர்களின் ஸ்தூல நடத்தையால் (வெளிப்படையாகத் தெரியும் நடத்தை) ஸமுதாயத்தின் மீது ஏற்படும் ஸ்தூலத் தாக்கத்தை விட, அவர்களது பாவனையால் ஸமுதாயத்தின் பாவனையில் ஏற்படும் ஸூக்ஷ்மத் தாக்கம் அதிக ஶக்தி வாய்ந்தது. நீண்ட காலம் நீடிக்கக் கூடியது. இவ்விஷயத்தில் பத்ரிகை மற்றும் டிவி சேனல்களின் பங்கு பெரும் பங்கு. கொள்ளை அடித்தவனையும் கற்பழித்தவனையும் ஏமாற்றியவனையும் பயங்கரவாதியையும் லஞ்ஜம் வாங்கியவனையும் கடத்தல்காரனையும் மிகப் பெரிய ஹீரோவைப் போல் சித்ரிக்கும் வேலையை மீடியா செய்து வருகிறது. இது பொறுப்பற்ற செயல். ஆனால், வெறும் பணத்திற்காகச் செயல்படும் இவர்களிடம் இருந்து வேறு என்ன எதிர்ப்பார்க்க முடியும்?

'ஸத் விஷயங்களை ப்ரஸங்கம் மூலம் ப்ரசாரம் செய்பவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகமாகி உள்ளதே? இவர்களது பாவனையின் தாக்கம் ஸமுதாயத்தில் ஏன் தெரியவில்லை?' என்று கேட்கலாம். இவர்களில் பெரும்பாலோர் தாம் ப்ரஸங்கித்து வரும் கருத்துக்களைத் தம் வாழ்க்கையில் தாமே கடைப்பிடிக்காததே தாக்கம் ஏற்படாமைக்குக் காரணம்.

ஶப்தம் போட்டு அமைதியை உருவாக்கிட முடியாது. வன்முறையின் மூலம் அன்பை வளர்த்திட முடியாது. தூய்மையற்றவரால் மற்றவர் மனஸில் தூய்மை ஏற்படுத்த முடியாது. போகீ ஒருவனால் த்யாக எண்ணங்களைத் தூண்ட முடியாது. ஸ்வயநலக் கொடுங்கோல் ஆக்ஷியால் தேஶத்தில் உழைப்பு மற்றும் வளர்ச்சிக்கு வித்திட முடியாது. நட்பு நட்பினை வளர்க்கும். அன்பு அன்பைப் பெருக்கிடும். தூய்மை தூய்மையை மலரச் செய்திடும். ஒழுக்கம் தான் ஒழுக்கத்திற்கு வித்திடும்.

இவ்விஷயத்தில் ஒரு எச்சரிக்கை. மற்றவர் மீது தாக்கம் ஏற்படுத்த வேண்டும் என்பதற்காகவோ, பலரும் என்னைப் பார்ப்பதால் நான் இவ்வாறு நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்று கருதியோ, மற்றவர்களை நல்வழிப்படுத்திடும் பொறுப்பு எனக்குள்ளது என்று நினைத்தோ ஶ்ரேஷ்டர்களின் நடவடிக்கைகள் இருந்திடக் கூடாது. ஒரு மலர் மலர்கிறது. தன்னை யாரும் பார்த்தாலும் பார்க்கா விட்டாலும், யாரும் தனது மணத்தை அநுபவித்தாலும் அநுபவிக்கா விட்டாலும், அநுபவித்து விட்டுப் பாராட்டினாலும் பாராட்டா விட்டாலும், தன் முழுத் திறனும் வெளிப்படும் வகையில் மலர்கிறது. வீட்டில் மலர்ந்தாலும் ஸரி, நாட்டில் மலர்ந்தாலும் ஸரி, காட்டில் மலர்ந்தாலும் ஸரி, மலர்த் தனது நிறத்திலும் மணத்திலும் குறை வைப்பதில்லை. நறுமணத்தை வீசிப் பரப்பி விட்டு வாடி உதிர்ந்து விடுகிறது. பல ஸமயம், மலைகளிலும் காடுகளிலும் பழுத்திடும் ருசி மிகுந்த பழம் யாராலும் புசிக்கப் படாமல் மரத்திலிருந்து விழுந்து மண்ணோடு மண்ணாகி விடுகிறது. ஆனால், அப்பழம் தனது இயல்பான ருசியை வெளிப்படுத்துவதில் எந்தக் குறையும் வைப்பது இல்லை. இதே போல, ஶ்ரேஷ்டரின் உயர்ந்த தன்மை அவருடைய இயல்பாக வேண்டும். ஸ்வபாவமாக வேண்டும். அது வெகு இயல்பாக அவரிடமிருந்து வெளிப்பட வேண்டும். பிறரால் கவனிக்கப் படுகிறதா இல்லையா, பிறர் மீது தாக்கம் ஏற்படுகிறதா இல்லையா, பிறரால் பின்பற்றப் படுகிறதா இல்லையா என்பதைப் பற்றி எல்லாம் இவருக்குக் கவலை இல்லை.

ॐ

न मे पार्थास्ति कर्तव्यं(न्) त्रिषु लोकेषु किञ्चन ।
नानवाप्तमवाप्तव्यं वर्त एव च कर्मणि ।।
{अध्याय ३ ~ श्लोक २२}

ந மே பார்த₂ாஸ்தி கர்தவ்யம்(ந்) த்ரிஷு லோகேஷு கிஞ்சந.
நாநவாப்தமவாப்தவ்யம் வர்த ஏவ ச கர்மணி..
(அத்₄யாயம் 3 ~ ஶ்லோகம் 22)

ஹே பார்தனே! மூவுலகிலும் எனக்கான கடமை எதுவும் இல்லை. நான் அடைய வேண்டும் என்றோ, இதுவரை அடைந்திடாதது என்றோ எதுவும் இல்லை என்ற போதிலும் நான் இடைவிடாது செயல் புரிந்து கொண்டிருக்கிறேன். (3 – 22)

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் ஒரு தலைவன்:

மூவுலகிற்கும் நாயகனான ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுக்கு செய்தே ஆக வேண்டிய கடமை என்று எதுவும் கிடையாது. அவரிடம் இல்லாமல், அவர் அடைந்தே தீர வேண்டும் என்றும் எதுவும் கிடையாது. (ஸற்று ஆழமாகச் சிந்தித்தால் நம் அனைவருக்குமே அடைய வேண்டியது என்று எதுவும் இல்லை என்பதைப் புரிந்து கொள்ளலாம். நாம் அடையக்கூடியது இறைவனை மாத்ரம் தான். ஆனால், அவனோ என்றும் நம்முடனேயே இருக்கிறான். நம்மை விட்டுத் தனியாக இல்லை. நாம் அடைய முயற்சிக்கும் மற்ற அனைத்துமே இவ்வுலகத்தினுடையவை. நம்மை விட்டுப் பிரிய வேண்டியவை. நம்மால் என்றுமே அடைய முடியாதவை.) ஆற்ற வேண்டிய கடமை எதுவும் இல்லை. அடைய வேண்டியதும் எதுவும் இல்லை. ஆனாலும், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன், 'என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே என்று பணிகளில் மூழ்கினார். செயல்கள் நிறைந்த வாழ்க்கை அவருடைய வாழ்க்கை. ஸுறுஸுறுப்பும் உத்ஸாஹமும் நிறைந்த வாழ்க்கை அவருடைய வாழ்க்கை. சிறு குழந்தையாக இருந்த காலம் முதல் இப்பூவுலகைத் துறந்திடும் நாள் வரை இடையறாது செயல்களில் ஈடுபட்டவர் அவர். அவரால் செய்யப்படாத செயல்களும் உள்ளனவா என்று வியக்கும் அளவிற்குப் பல்வேறு பணிகளையும் அவர் செய்தார்.

சிறு குழந்தையாக இருந்த போது வெண்ணைத் திருடினான். மண்ணைத் தின்றான். ஊர்க்குழந்தைகளைத் திரட்டி விளையாடினான். அவர்களுக்குத் தலைமை ஏற்றான். குறும்புகள் பல செய்தான். மாடு மேய்த்தான். புல்லாங்குழல் ஊதினான். நர்தனம் ஆடினான். கோபியர்களுடன் ஆடிப்பாடினான். யமுனையில் தங்கி அராஜகம் செய்த காளியனை விரட்டி அடித்தான். ராக்ஷஸர்கள் பலரையும் கொன்றான். ஊரை ஒன்று திரட்டி, ஊருக்கு வாழ்வளித்த கோவர்தன மலைக்குப் பூஜை செய்ய வைத்தான். ஜனங்களும் சிறுவனின் பேச்சினை ஏற்று, இந்த்ர பூஜையை விடுத்து, கோவர்தன பூஜை செய்தனர். இதனால் ஆத்திரம் அடைந்த இந்த்ரன் ஊரின் மீது கடும் மழையைப் பொழிவித்த போது மலையைத் தூக்கிப் பிடித்து ஊர் மக்களைக் காப்பாற்றினான். இவையெல்லாம் தனது பன்னிரண்டாவது வயஸுக்குள் செய்து முடித்தான்.

கம்ஸனை வதைத்து அவனது சிறையில் வாடிய நூற்றுக்கணக்கானோரை விடுவித்தான். கம்ஸனின் தந்தையைச் சிறையிலிருந்து விடுவித்து, தேஶத்திற்கு ராஜா ஆக்கினான். தேஶத்தினைக் கொடுங்கோல் ஆக்ஷியில் இருந்து விடுவித்தான். பல வர்ஷங்கள் சிறையில் வாடிய தனது தாய் தந்தையரை விடுவித்தான். தனது பதின்மூன்றாவது வயஸில் இதையெல்லாம் செய்து முடித்தான்.

ஸாந்தீபனி ஆஶ்ரமத்தில் மாணவனாகச் சேர்ந்து கல்வி பயின்றான். குருவிற்குப் பணிவிடைகள் செய்தான்.

கம்ஸனின் வதத்திற்காக தன்னிடம் பழி தீர்க்க விரும்பிய ஜராஸந்தன் மதுராபுரியின் மேல் அடிக்கடி தாக்குதல் நடத்தி, பொதுமக்களைத் துன்பத்திற்கு உள்ளாக்கியதால், யுத்தத்திலிருந்து புறமுதுகிட்டு ஓடினார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். மதுராவிலிருந்து வெகு தூரம் த்வாரிகாவில் புதிய நகரம் அமைத்து ராஜ்யம் புரிந்தார். ருக்மிணியின் காதலுக்கு வஶப்பட்டு, அவளைக் கடத்திச் சென்று மணம் புரிந்தார். எதிர்த்த ருக்மி, ஶிஶுபாலன் போன்ற வீரர்களுடன் போரிட்டு வென்றார் .

குசேலருக்கு நண்பராகி நட்புக்கு இலக்கணம் வகுத்தார். நேசிப்பவர்களைக் காத்திட எந்நேரமும் ஓடோடி வந்தார். பாண்டவர்கள் இந்த்ரப்ரஸ்தம் என்ற ராஜ்யத்தை நிர்மாணித்திட

பேருதவி புரிந்தார். யுதிஷ்டிரன் நடத்திய ராஜஸூய யஜ்ஞத்தில் விருந்தாளிகளின் எச்சில் இலைகளை அப்புறப்படுத்தி ஶுத்தம் செய்யும் பணியைக் கையிலெடுத்தார். யஜ்ஞத்தில் முதல் பூஜைக்கு உரியவனாகி முதல் பூஜையை ஏற்றார். வசைபாடிய ஶிஶுபாலனை வதம் செய்தார். துர்யோதனனின் ஸபையில் த்ரௌபதியின் மானம் காத்திட அவளுக்குத் துகில் அளித்தார். வனவாஸத்தின் போது பாண்டவர்களுக்குப் பலவகையிலும் பலமாக இருந்தார். அக்ஷயபாத்ரத்தில் மிச்சமிருந்த கீரையை உண்டு, துர்வாஸர் மற்றும் அவரது ஶிஷ்யர்களின் பசி தீர்த்து, துர்வாஸரின் கோபத்திலிருந்து பாண்டவர்களைக் காப்பாற்றினார்.

பாண்டவர்களின் தூதுவனாகி, துர்யோதனனின் ஸபைக்குச் சென்று பேசினார். ஸபையில் அபமானப்பட்டார். அர்ஜுனனுக்குத் தேரோட்டினார். யுத்தகாலத்தில் ஒவ்வொரு நாளும் அன்றைய போர் முடிந்த பிறகு, ரதத்தின் குதிரைகளைக் குளிப்பாட்டி, தீனி வைத்து, காயங்களுக்கு மருந்து தடவி, ஒரு முழுநேர தேரோட்டியாகவே மாறி விட்டார். குருக்ஷேத்ர யுத்தத்தில் அவரது பங்கு பெரும் பங்கு.

பாண்டவர்களிடையே ஏற்பட்ட பல சிக்கல்களைத் தீர்த்து வைத்தார். கௌரவ ஸேனையின் மஹாரதிகள் ஒவ்வொருவரின் வதத்திற்கும் அவரே காரணமாக இருந்தார். த்ரௌபதிக்கு ஆஶி வழங்க வைத்து பீஷ்மரின் வதத்திற்கும் யுதிஷ்டிரனைப் பொய் பேசவைத்து த்ரோணரின் வதத்திற்கும் ஸூர்யனை மறையச் செய்து ஜயத்ரதனின் வதத்திற்கும் காரணமானார். கர்ணனின் தேர்ச்சக்ரம் சேற்றில் புதைந்த போது, அவன் அர்ஜுனனைப் பார்த்து, 'அர்ஜுனா! தர்மத்தை அறிந்தவன் நீ. நீ இவ்வாறு செய்யலாமா? ஆயுதம் இல்லாமல் நிற்கும் என் மேல் ஆயுதம் ஏவலாமா? இதுதான் தர்மமா?' என்றான். இதைக் கேட்ட அர்ஜுனனும் வில்லினைக் கீழே வைத்து விட்டான். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் வெகுண்டெழுந்து, 'இன்று மரணம் அருகில் தெரிந்திடும் போது, தர்மம் நினைவுக்கு வருகிறதா? அன்று அபிமன்யுவைப் பலரும் சூழ்ந்து கொன்ற போது எங்கேயடா சென்றது உன் தர்மம்? அர்ஜுனா! இவனுக்கு தர்மம் பற்றிப் பேசிட அர்ஹதை கிடையாது. செலுத்தடா அம்பினை. கொய்து எடடா இவன் தலையை' என்று தொடங்கி ஒரு அத்புதமான உரையே நிகழ்த்தி விட்டார். கர்ணனும் உடந்தையாய் இருந்து பாண்டவர்களின் மேல் நடத்தப்பட்ட எல்லா கொடுமைகளையும் தனது சொல் வளத்தில் அடுக்கினார்.

தன் தொடையில் தட்டி, பீமனுக்கு அவன் எடுத்த ஶபதத்தை நினைவுப்படுத்தி துர்யோதனனின் வதத்திற்கும் காரணமானார். பாண்டவர்களை வெளியே அழைத்துச் சென்று அஶ்வத்தாமன் மூலம் கொல்லப் படுவதிலிருந்து அவர்களைக் காத்தார். உத்தரையின் கர்பத்திலிருந்த பரீக்ஷித்தை அஶ்வத்தாமனின் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்திலிருந்து காத்து, பாண்டவர்களின் வம்ஶத்தை அழிவிலிருந்து காப்பாற்றினார்.

பீமனுக்குத் துணையாயிருந்து ஜராஸந்தனின் வதத்திற்குக் காரணமாக இருந்தார். அங்கு சிறைப்படுத்தப் பட்டிருந்த ஆயிரக்கணக்கான ராஜா மஹாராஜாக்களை விடுவித்து பாண்டவர்களின் ஸைன்ய பலத்தைக் கூட்டினார். நரகாஸுரனைக் கொன்று அவனது சிறையில் அனைத்து வீரர்களையும் விடுவித்தார். அவனது சிறையில் இருந்த 16,000 அபலைப் பெண்களுக்கு வாழ்வளித்தார். இந்நாள் வரை கோலாஹலமாகக் கொண்டாடப்படும் தீபாவளிப் பண்டிகைக்குக் காரணமானார். அப்பப்பா! அவருடைய செயல்களை வெறும் பட்டியலிட்டாலே நமக்கு மூச்சு வாங்குகிறது.

📖 ॐ 📖

यदि ह्यहं(न्) न वर्तेयं(ञ्) जातु कर्मण्यतन्द्रितः । मम वर्त्मानुवर्तन्ते मनुष्याः(फ्) पार्थ सर्वशः ।।
उत्सीदेयुरिमे लोका न कुर्यां(ङ्) कर्म चेदहम् । सङ्करस्य च कर्ता स्यामुपहन्यामिमाः(फ्) प्रजाः ।।
{अध्याय ३ ~ श्लोक २३, २४}

யதி₃ ஹ்யஹம்(ந்) ந வர்தேயம்(ஞ்) ஜாது கர்மண்யதந்த்₃ரிதஹ.
மம வர்த்மானுவர்தந்தே மநுஷ்யா:(ஃப்) பார்த₂ ஸர்வஶஹ..
உத்ஸீதே₃யுரிமே லோகா ந குர்யாம்(ங்) கர்ம சேத₃ஹம்.
ஸங்கரஸ்ய ச கர்தா ஸ்யாமுபஹந்யாமிமா:(ஃப்) ப்ரஜாஹா..
(அத்₄யாயம் 3 ~ ஶ்லோகம் 23, 24)

பார்த்தா! நான் கவனமாக செயலில் உழலவில்லை என்றால், மனுஷ்யர்கள் எல்லாவிதங்களிலும் என்னையே பின்பற்றுவார்கள். மேலும், நான் செயல் புரியவில்லை என்றால் என்னைப் பின்பற்றி, அனைவரும் இழிந்தவராகி விடுவர். நடத்தை கெட்டு ஜாதிக் கலப்பு ஏற்படும். அதற்கு நான் காரணம் ஆவேன். இவ்விதம் எல்லா உயிர்களையும் அழித்தவனாகி விடுவேன். (3 – 23, 24)

அர்ஜுனன் முதல் அத்யாயத்தில் கூறியவற்றையே ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் இங்கு சொல்கிறார். ஆனால், அங்கு அர்ஜுனன் கூறியதன் நேர் எதிர்மாறான காரணத்தை கூறுகிறார். யுத்தம் நடந்தால் இவ்வாறெல்லாம் நடக்கும் என்றான் அர்ஜுனன். அதனால் தன் கடமையைச் செய்ய மறுக்கிறான். 'நான் என் கடமையைச் செய்யா விட்டால்தான் இவ்வாறு நடக்கும்' என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். குழந்தை பொம்மைகளுடன் விளையாட வேண்டும். அதன் வளர்ச்சியில் பொம்மைகளுடன் விளையாடுவது அவஸ்யமாகிறது. தந்தைக்கு பொம்மைகளுடன் விளையாடும் வயஸுமில்லை. அவருக்கு அது அவஸ்யமும் இல்லை. ஆனால், குழந்தையை பொம்மைகளுடன் விளையாட வைப்பதற்காக, தந்தையும் விளையாடுகிறார். அவர் விளையாடவில்லை என்றால் குழந்தையும் விளையாடாது. குழந்தை சோம்பேறியாக வளர்ந்திடும். கற்பனை வளம் இல்லாமல் வளர்ந்திடும். மந்த புத்தியுடன் வளர்ந்திடும். வாழ்க்கையில் பின் தங்கி விடும். உயர்வதற்காகக் கிடைத்த வாய்ப்பான இந்த வாழ்க்கையை இழந்து விடும் அந்தக் குழந்தை. இந்த எல்லா விளைவுகளுக்கும், இழப்பிற்கும் அந்த குழந்தையின் தந்தையே காரணமாகி விடுவார். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் சொல்வதும் இதைத்தான்.

தன்னுடைய உவமையைச் சொல்லி, அர்ஜுனனுக்குத் தனது கடமையைச் செய்வது அன்றி வேறு வழியில்லை என்று உணர்த்த முயல்கிறார். அர்ஜுனன் அவனது காலத்தில் ஒரு Role Model ஆக இருந்தான். இந்த யுத்தத்திற்காக பாண்டவர்கள் ஸார்பாக படை திரட்டுவதிலிருந்து ஆரம்பித்து எல்லா வேலைகளிலும் அவனது பங்கு பெரும்பங்கு. இந்நிலையில் அவன் யுத்தத்திலிருந்து விலகினால், தன் கடமையைச் செய்யவில்லை என்றால் மோஸமான விளைவுகள் ஏற்படும் என்று விளக்குகிறார். 'நீ இவ்வாறு செய்தே ஆக வேண்டும்' என்று கட்டாயப்படுத்தும் வழிமுறை அல்ல ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் வழிமுறை. அதற்கு மாறாக, அவனுடைய அடிப்படை சிந்தனையைத் தெளிவாக்கி Persuasive வாதங்களை அவன் முன் வைத்து இறுதியில் முடிவை அவன் கையிலேயே விடுகிறார். இதுதான் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் சிறப்பான வழிமுறை.

📖 ॐ 📖

सक्ताः(ख्) कर्मण्यविद्वांसो यथा कुर्वन्ति भारत । कुर्याद्विद्वांस्तथासक्तश्चिकीर्षुर्लोकसङ्ग्रहम् ।।
न बुद्धिभेदं(ञ्) जनयेदज्ञानां(ङ्) कर्मसङ्गिनाम् । जोषयेत्सर्वकर्माणि विद्वान्युक्तः(स्) समाचरन् ।।
{अध्याय ३ ~ श्लोक २५, २६}

ஸக்தா:(க்$_2$) கர்மண்யவித்$_3$வாம்ஸோ யத$_2$ா குர்வந்தி ப$_4$ாரத.
குர்யாத்$_3$வித்$_3$வாம்ஸ்தத$_2$ாஸக்தஶ்சிகீர்ஷுர் லோகஸங்க்$_3$ரஹம்..
ந பு$_3$த்$_3$தி$_4$ பே$_4$த$_3$ம்(ஞ்) ஜநயேத$_3$ஜ்ஞானாம்(ங்) கர்மஸங்கி$_3$நாம்.
ஜோஷயேத்ஸர்வ கர்மாணி வித்$_3$வாந்யுக்த:(ஸ்) ஸமாசரன்..
(அத்$_4$யாயம் 3 ~ ஶ்லோகம் 25, 26)

ஹே பரத! கர்மங்களின் மேல் பற்று வைத்த அஜ்ஞான ஜனங்கள் செயல் புரிவது போலவே ஜ்ஞானிகளும் உலக நன்மை பொருட்டு, பற்றில்லாமல் கர்மங்களில் ஈடுபட வேண்டும். பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தில் நிலைத்த ஜ்ஞானி, அஜ்ஞானிகளின் புத்தியில் குழப்பத்தை ஏற்படுத்தக் கூடாது. கர்மங்களைப் பற்றி அவர்கள் புத்தியில் அப்ரத்தை ஏற்படுத்தக் கூடாது. தான் இறைவனின் நினைவில் ஸ்திரமாக இருந்து, எல்லா கர்மங்களையும் திறம்படச் செய்தபடி, அஜ்ஞானிகளையும் அவ்விதமே செய்யத் தூண்ட வேண்டும். (3 – 25, 26)

சில பெற்றோர்கள், தங்கள் மகனுக்குப் படிப்பில் ஆர்வமே இல்லை என்று குறை கூறியபடி வருவார்கள். விவரமாக விசாரித்தால் அவர்களுடைய மகனுக்கு ஓவியம், விளையாட்டு, ஸங்கீதம்

போன்ற ஏதோ ஒரு விஷயத்தில், (பெற்றோர்களின் கருத்துப்படி வாழ்க்கைக்கு, அதாவது பணம் ஸம்பாதிக்கப் பயன் படாத விஷயத்தில்) தீவ்ர ஆர்வம் இருந்திருக்கும். அவ்விஷயம் வெற்றிகரமான வாழ்க்கைக்குப் பயன்படாதது என்று கருதியதால் மகனை அவன் ஆர்வம் காட்டிடும் விஷயத்திலிருந்து பலவந்தமாக விலக்கி வைத்துள்ளனர் என்பது தெரிய வரும். விளைவு? மகன் எதிலும் ஆர்வம் காட்டாமல் வெற்றுப் பொழுதுபோக்குகளில் நேரத்தை வீணடித்திடுகிறான். அவன் உள்ளத்தில் ஆர்வம் உயிருடன் இருக்கும் வரை அதை ஒரு விஷயத்திலிருந்து மற்றதன் மீது திருப்பி விடுதல் ஸுலபம். ஆர்வமே இல்லாமல் போய் விட்டால், ஆர்வமே வறண்டு போய் விட்டால், பிறகு ஒன்றும் செய்ய முடியாது. இதே போலத்தான் ஶ்ரத்தையும். எதன் மீது ஶ்ரத்தை இருக்கிறது என்பது முக்யம் இல்லை. ஶ்ரத்தை இருக்கிறதா என்பதுதான் முக்யம். இருந்தால் அதை உயர்ந்த விஷயத்தின் மீது திசை திருப்பி விடுவது ஸுலபம்.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கீதையின் பதினேழாவது அத்யாயத்தில் ஶ்ரத்தையைப் பற்றி விளக்கும் போது, 'ஸாத்வீக குணமுடையோர் தெய்வங்களை வணங்கிடுவர். ராஜஸ குணமுடையோர் ராக்ஷஸர்களையும் அரஸியல்வாதிகளையும் விளையாட்டு ஹீரோக்களையும் வணங்கிடுவர். தாமஸ குணம் ஓங்கியவர்கள் ப்ரேத, பூதங்களையும் போதை ஊட்டி மயங்க வைத்திடும் ஸினிமா நடிக நடிகையரையும் வணங்கிடுவர்' என்கிறார். ஸினிமா நடிக நடிகையரில் மூழ்கி இருக்கும் ஒருவனை படிப்படியாக முன்னேற்றி, ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனையோ, ஜ்ஞானத்தையோ வணங்க வைத்திட முடியும். எதிலும் ஶ்ரத்தை இல்லாதவனை ஒன்றும் செய்ய முடியாது.

மனைவியுடைய ஶரீர லாவண்யத்தில் மயங்கிக் கிடந்தவரால் தான் ஸ்ரீ ராமனின் குண அழகில் மயங்கி, ஸ்ரீ ராமனின் தர்ஶனம் பெற்ற துளஸீதாஸராக மாற முடிந்தது. பாமரனுக்கும் புரியக் கூடிய வகையில் ராமாயணத்தை நடைமொழியில் எழுத முடிந்தது. காமத்தில் பித்தனாக இருந்தவரே பிற்காலத்தில் அருணகிரிநாதராகி ஸ்ரீ முருகனின் தர்ஶனம் பெற்று அழகிய திருப்புகழைப் பாடினார். வ்யாபாரத்தையும் பணத்தையுமே வாழ்வில் ப்ரதானமாக நினைத்து அதிலே திளைத்தவர்தான், ஒரே க்ஷணத்தில் எல்லாவற்றையும் துறந்து மிக உயர்ந்த ஜ்ஞானியான பட்டினத்தார் ஆனார். நாஸ்திகவாதத்தில் மூழ்கிய கண்ணதாஸனே அழகிய பக்தி ஸாஹித்யத்தைப் படைத்த கவிஞராக மலர்ந்தார்.

இன்று நம்மில் பெரும்பாலோரின் ப்ரஶ்னை இதுதான். அவர்களால் எதிலுமே தன்னை மறந்து மூழ்க முடியவில்லை. தன்னை இழந்து விடும் அளவிற்கு எதிலுமே ஆர்வம் கொள்ள முடியவில்லை. தான் ஈடுபடும் அந்த விஷயம் ஒருவனுடைய ரோம ரோமங்களில் எதிரொலிக்க வேண்டும். விழிப்பிலும் தூக்கத்திலும் கனவிலும் அவனை ஆக்ரமிக்க வேண்டும். அவன் தன்னை இழக்க வேண்டும். இவ்வாறு ஒருவன் எந்த விஷயத்தில் மூழ்கினாலும், அது அவனை இறைவன் வரை அழைத்துச் சென்று விடும். 'கீதையைப் படிப்பதை விட கால்பந்தாட்டம் மூலம் ஸுலபமாக கீதையைப் புரிந்து கொள்ளவும் முடியும். இறைவனையும் அறிந்திட முடியும்' என்று ஸ்வாமி விவேகானந்தர் இதே அர்தத்தில்தான் சொன்னார். எதிலுமே ஆர்வம் இல்லாதவன் காகிதத் துண்டைப் போல இங்கும் அங்கும் அலைக்கழிக்கப் படுகிறான். வாழ்க்கையை வீணடிக்கிறான். அதனால்தான், இப்படி உலக விஷயங்களில் மூழ்கியவனின் புத்தியை ஜ்ஞானியானவன் குழப்பக் கூடாது என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். ஜட விஷயங்களில் திளைத்தவனின் அறியாமையைக் கண்டிப்பதன் மூலம் ஜ்ஞானீ அவனது வளர்ச்சிக்கான வாய்ப்பைத் துண்டித்து விடுகிறார்.

ஒரு ஸமயம், கபீர்தாஸ் கடும் வெய்யிலில் நடந்து போய்க் கொண்டிருந்தார். அவருக்கு தாஹம் ஏற்பட்டது. சாலையோரத்துக் கிணற்றடிக்குச் சென்றார். அங்கு ரெண்டு குடும்பப் பெண்மணிகள் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். ஒருத்தி வைரத்தால் ஆன தன் மூக்குத்தியை மற்றவளிடம் காட்டியபடி, 'இந்த மூக்குத்தி எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறது பார்த்தாயா? என் நாதனுக்கு என் மேல் கொள்ளை ப்ரியம். நான் ஒரே ஒரு முறை கேட்டேன். உடனே வாங்கிக் கொடுத்து விட்டார்' என்று தன் கணவனின் பெருமையை ப்ரஸ்தாபித்துக் கொண்டிருந்தாள். அருகில் நின்றிருந்த கபீர்தாஸ், 'அழகான மூக்குத்தியைக் கொடுத்த நாதனை இவ்வளவு தீவ்ரமாக நினைக்கிறாயே. மூக்குத்தியை அணிவதற்கு அழகானதொரு மூக்கைக் கொடுத்த அவனை ஒரு முறையாவது நினைக்கிறாயா?' என்று

கேட்டார். மநுஷ்யன் எந்த நிலையில் இருக்கிறானோ அவனை அந்த நிலையிலிருந்து ஒரு படி மேலே தூக்கி விடுவதே ஜ்ஞானியின் வேலை. கிண்டல் செய்வதோ, கண்டிப்பதோ அவன் புத்தியைக் குழப்புவதோ, ஜ்ஞானியின் வேலையல்ல.

📖 ॐ 📖

प्रकृतेः(ख्) क्रियमाणानि गुणैः(ख्) कर्माणि सर्वशः ।
अहङ्कारविमूढात्मा कर्ताहमिति मन्यते ।।
{अध्याय ३ ~ श्लोक २७}

ப்ரக்ருதே:(க்₂) க்ரியமாணானி கு₃ணை:(க்₂) கர்மாணி ஸர்வஶஹ.
அஹங்கார விமூட₂ாத்மா கர்தாஹமிதி மந்யதே..
(அத்₄யாயம் 3 ~ ஶ்லோகம் 27)

உண்மையில், எல்லா கர்மங்களும் ப்ரக்ருதியின் குணங்களால் செய்யப்படுகின்றன. ஆனால், அஹங்காரம் என்னும் மோஹத்தில் மயங்கிய மநுஷ்யன், 'நானே செய்பவன், நானே கர்தா' என்று கருதுகிறான். (3 – 27)

கர்தா (செய்பவன்) நானா?

எந்த இயற்கை ஶக்தியினால் மநுஷ்ய ஶரீரம், மரம் போன்ற எல்லாம் பிறந்து வளர்ந்து அழிகின்றனவோ, எந்த இயற்கை ஶக்தி நதிகளின் ப்ரவாஹத்திற்கும் வற்றுதலுக்கும் காரணமாக இருக்கிறதோ, எந்த இயற்கை ஶக்தியின் ஆவேஶத்தால் வீடு, நகரம் எல்லாம் மண்ணோடு மண்ணாகிறதோ, அதே இயற்கை ஶக்திதான் மநுஷ்யன் பார்ப்பதற்கும் கேட்பதற்கும் உண்பதற்கும் உறங்குவதற்கும் நிற்பதற்கும் நடப்பதற்கும் காரணமாக இருக்கிறது. ஆனால், அஹங்காரத்தில் மயங்கிய மநுஷ்யன் ஒரே இயற்கை ஶக்தியினால் நடந்திடும் செயல்களை ரெண்டு வகைகளாகப் பிரிக்கிறான் .

1. தானே நடந்திடும் செயல்கள் (மேலே குறிப்பிட்டவைகளில் முதல் வகை மற்றும் ஶரீரம் உருவாகுதல், உணவு ஜீர்ணமாகுதல் போன்ற செயல்கள்.

2. இவன் புத்தியால் அறிந்து நடந்திடும் செயல்கள். (பார்த்தல், கேட்டல், பேசுதல் போன்றவை) பிந்தைய வகையை, அதாவது தன் புத்தியால் அறிந்து நடந்திடும் செயல்களை, அறியாமை காரணமாக இவன் தானே செய்திடும் செயல்களாகக் கருதுகிறான்.

ப்ரக்ருதியின் விளைவாக தோன்றிய குணங்களின் (ஸத்வ, ரஜஸ், தமஸ்) செயல்பாட்டினால் பஞ்சபூதங்கள் உருவாகின்றன. புத்தி, மனஸ், அஹங்காரம், பத்து இந்த்ரியங்கள், இந்த்ரியங்களுக்கான ஐந்து விஷயங்கள் இவை அனைத்தும் ப்ரக்ருதியின் குணங்களேயாம். எனவே, உலகில் நடந்திடும் செயல்கள் அனைத்துமே தனி ஒருவன் ஸம்பந்தப் பட்டவையானாலும் உலகம் ஸம்பந்தப் பட்டவையானாலும், ப்ரக்ருதியின் குணங்களால் செய்யப்பட்டவையே. இறைதத்வமான தன்னால் அல்ல.

அஹங்காரம் மனஸின் (அந்த:கரணத்தின்) ஒரு அங்கமே. அஹங்காரத்தையும் பார்த்திடுவது, அறிந்திடுவது ஆத்மா. அஹங்காரத்தையே தானாகக் கருதிடுபவன் அஹங்கார விமூடாத்மா. அஹம் (நான்) ரெண்டு வகைப்பட்டது. 1. உண்மையான நான். 2. கருதப்பட்ட நான். ('தேஹமே நான்' போன்றவை) உண்மையான நான் நித்யமானது. கருதப்பட்ட நான் அழியக் கூடியது. உண்மையான நான் மறக்கப்படக் கூடியது. ஆனால், அழியாதது. உண்மையான நானை மறந்து விட்டு, கருதப்பட்ட நானையே உண்மையாக நினைப்பதே மநுஷ்யன் செய்யும் தவறு. இதே தவற்றின் விளைவாக அஹங்காரமே நான் என்று கருதுவதால் செயல்களைச் செய்கிறவன் நானே என்று நினைக்கிறான். உண்மையில்லாத இந்தக் கருதப்பட்ட நான் மிக ஆழமாகவே நம்முள் பதிந்துள்ளது.

நாம் பிறக்கும் போது பெயருடன் பிறப்பதில்லை. இங்கு வந்த பிறகுதான் பெயர் வைக்கப் படுகிறது. ஆனால், அந்தப் பெயர் மிக ஆழமாக நம்முள் பதிந்து விடுகிறது. ஆழ்ந்த தூக்கத்திலும்

பெயர் நமக்கு நினைவில் இருக்கிறது. கும்பகர்ணனைத் தூக்கத்திலிருந்து எழுப்பிட பெருஞ்ஶப்தம் எழுப்பினர். பேரிகைகள், முரஶுகளை முழக்கினர். யானைகளைப் பிளிரச் செய்தனர். ஈட்டி முதலான ஆயுதங்களால் அவன் ஶரீரத்தைக் குத்தினர். எந்த முயற்சியும் ஃபலன் அளிக்கவில்லை. கும்பகர்ணன் நித்ரையில் இருந்து விழிக்கவில்லை. இறுதியில் ராவணன் சென்று அவன் பெயரைச் சொல்லி அழைத்தான். உடனே எழுந்து விட்டானும் கும்பகர்ணன்.

என்னை அழைத்திட மற்றவர்களுக்குப் பெயர் பயன்படுகிறாற் போல், என்னை நானே அழைத்துக் கொள்ள, ‘நான் (அஹங்காரம்)’ பயன்படுகிறது. ரெண்டும் ஸத்யம் அல்ல. ரெண்டும் கருதப்பட்ட நான். ஆழமாகப் பதிந்துள்ள இதைப் போக்குவதும் மிகக் கடினம். ஆத்ம விசாரம் செய்து கருதப் பட்டதை மறுப்பதன் மூலம் தான் இந்தத் தவறை ஸரி செய்ய முடியும்.

ॐ

तत्त्ववित्तु महाबाहो गुणकर्मविभागयोः ।
गुणा गुणेषु वर्तन्त इति मत्वा न सज्जते ।।
{अध्याय ३ ~ श्लोक २८}

தத்வவித்து மஹாபா₃ஹோ கு₃ணகர்ம விபா₄க₃யோஹோ.
கு₃ணு கு₃ணேஷு வர்தந்த இதி மத்வா ந ஸஜ்ஜதே..
(அத்₄யாயம் 3 ~ ஶ்லோகம் 28)

ஹே மஹாபாஹோ! குணங்கள் மற்றும் கர்மங்களின் பிரிவுகளைப் பற்றி நன்கு அறிந்த தத்வஜ்ஞானி எல்லா குணங்களும், குணங்களிலேயே சுழலுகின்றன என்பதை (இந்த்ரியங்களாகிய குணங்கள் விஷயங்களாகிய குணங்களில் ஸுழலுகின்றன.) அறிந்து அவற்றின் மீது பற்று வைப்பதில்லை. (3 – 28)

முக்குணங்கள்:
சென்ற ஶ்லோகத்தின் தொடர்ச்சியே இந்த ஶ்லோகம். குணங்கள் மற்றும் செயல்களின் இப்பிரிவுகளைப் பற்றிய ஸத்யங்களை அறிந்தவன் தத்வவித். ஸத்வம், ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் ஆகிய முக்குணங்களின் உருமாற்றமே ஶரீரம், இந்த்ரியங்கள், மனஸ், புத்தி, பிற உயிரினங்கள் மற்றும் உலகில் உள்ள அனைத்துப் பொருட்களும்.

குணமும் கர்மமும் அதாவது, பதார்தமும் செயல்களும் மாற்றங்களுக்கு உட்பட்டவை. பதார்தம் தோன்றி அழிகின்றன. செயல் தொடங்கி முடிகிறது. இதை அறிந்து விட்டவன் குணகர்ம விபாகங்களை அறிந்தவன் ஆகிறான். ஆத்ம தத்வம் குணங்களுக்கும் செயல்களுக்கும் அப்பால் நிற்கிறது. பதார்தங்களுடனோ செயல்களுடனோ ஆத்ம தத்வத்திற்கு எந்த ஸம்பந்தமும் இல்லை. இல்லாத ஸம்பந்தத்தை ஏற்றுக் கொள்வதால் மநுஷ்யன் பந்தப்படுகிறான். அறிந்து விட்ட அவன் செயல்கள் மீது பற்று வைப்பதில்லை. பற்றுகளிலிருந்து விடுபடுகிறான்.

ॐ

प्रकृतेर्गुणसम्मूढाः(स्) सज्जन्ते गुणकर्मसु ।
तानकृत्स्नविदोमन्दान् कृत्स्नविन्न विचालयेत् ।।
{अध्याय ३ ~ श्लोक २९}

ப்ரக்ருதேர்கு₃ணஸம்மூடா₄:(ஸ்) ஸஜ்ஜந்தே கு₃ணகர்மஸு.
தாநக்ருத்ஸ்நவிதோ₃மந்தா₃ன் க்ருத்ஸ்நவிந்ந விசாலயேத்..
(அத்₄யாயம் 3 ~ ஶ்லோகம் 29)

ப்ரக்ருதியின் குணங்களில் மோஹம் கொண்டவர்கள் குணங்களின் தொழில்களில் இச்சை கொண்டு ஈடுபடுகிறார்கள். மந்த புத்தி கொண்டு அறியாமையில் உள்ள இவர்களை ஜ்ஞானிகள் குழப்பக் கூடாது. (3 – 29)

உன்னை ஸுற்றிலும் ஆயிரக்கணக்கான வீரர்கள் யுத்த எண்ணத்தினால் மோஹிக்கப்பட்டு நிற்கின்றனர். இவர்களிடம் வேறு எந்த சிந்தனையும் இல்லை. யுத்தம் நடந்தே தீரும். நீ உண்மையிலேயே உணர்ந்தவனாக இருந்தாலும், உன்னை ஸுற்றிலும் அஜ்ஞானிகளாக, ப்ரக்ருதியின் குணங்களினால் மோஹம் அடைந்துள்ள பைத்யங்களாக உள்ள இந்த ஆயிரக்கணக்கான வீரர்கள் யுத்தம் செய்தே தீருவார்கள். நீ யுத்தத்தை விட்டு விலகினால் இவர்கள் அனைவருடைய புத்தியிலும் குழப்பம் ஏற்படுத்தி விடுவாய். இவர்கள் வாழ்க்கை நிலையை வீணாகச் சிதறடித்து விடாதே. நீ செய்யக் கூடியது ஒன்றுதான். வாழ்க்கையின் ஸுகம், து:கம், வெற்றி, தோல்வி எல்லாம் ஸமமே. எல்லாம் இறைவனின் கையில் என்று உணர்ந்து உன்னைக் கர்தாவாகக் கருதிக் கொள்ளாமல் யுத்தம் புரிந்திடு.

🕮 ௐ 🕮

मयि सर्वाणि कर्माणि सन्न्यस्याध्यात्म चेतसा ।
निराशीर्निर्ममो भूत्वा युध्यस्व विगतज्वरः ।।
{अध्याय ३ ~ श्लोक ३०}

மயி ஸர்வாணி கர்மாணி ஸந்ந்யஸ்யாத்$_4$யாத்ம சேதஸா.
நிராஶீர்நிர்மமோ பூ$_4$த்வா யுத்$_4$யஸ்வ விக$_3$த ஜ்வரஹ..
(அத்$_4$யாயம் 3 ~ ஶ்லோகம் 30)

எல்லா கர்மங்களையும் எனக்கர்பித்து, ஆத்ம ப்ரஜ்ஞையடைந்து, ஆசைகளற்றவனாக, 'என்னுடையது' என்ற மமதை இல்லாதவனாக, மனஸில் கவலையும் கொதிப்பும் அற்றவனாக யுத்தம் செய்திடு. (3 – 30)

செயல் புரிபவனின் மனப்பான்மை:

'நீ அனைத்தையும் என்னிடம் ஸமர்பணம் செய்து, ஆசை, மமதை இவற்றினின்று விடுபட்டு, ஸகல வித ஜ்வரங்களையும் தாபங்களையும் விட்டு, யுத்தத்தில் இறங்கி விடு' என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். இந்த ஸமர்பணம் ஸாத்யமாவது மிகக் கடினம். ஸமர்பணத்திற்குத் தேவையான ஒன்று – 'விகதஜ்வர'. ஜ்வரம் என்றால் காய்ச்சல் அல்லது தஹிப்பு. நோய் வரும் போது ஜ்வரம் வருகிறது. ஆனால், அது ஶரீரத்தின் ஜ்வரம். அது எப்பொழுதாவது வந்து போகும் ஜ்வரம். நம் மனங்களில் எப்பொழுதும் ஜ்வரம் இருக்கிறது. காம ஜ்வரம், கோப ஜ்வரம், லோப ஜ்வரம் போன்றவை. கோபம் வெளிப்படும் போது தேஹத்தில் உஷ்ணம் பரவுவதை கவனித்திருப்போம். காமம் வெளிப்படும் போது ஹ்ருதயத் துடிப்பு அதிகமாகி ஶரீரம் முழுவதும் சூடேறுவதை கவனித்திருப்போம். ஸுரப்பிகள் வெளியேற்றும் ரஸாயன விஷங்கள் ரக்தம் மூலம் ஶரீரம் முழுவதும் பரவி நம்மைக் கொல்கிறது. தத்க்ஷணம் ஏற்படும் இறுதி மரணம் இல்லை இது. கொஞ்ஜம் கொஞ்ஜமாகக் கொல்லக் கூடியது இந்த ஜ்வரம். ஒவ்வொரு முறை கோபப்படும் போதும் நாம் சிறிதளவு இறக்கிறோம்.

ஜ்வரத்தில் இருந்து விடுபடாமல் நம்மால் ஸமர்பணம் ஆக முடியாது. காமம், கோபம் போன்ற தாபங்கள் இல்லை என்றால் அஹங்காரம் இருக்காது. இவைதான் அஹங்காரத்திற்குத் தீனி. இவற்றின் மூலம்தான் அஹங்காரம் போஷிக்கப் படுகிறது. அஹங்காரம்தான் ஸமர்பணத்திற்குத் தடைக்கல். நாம் இறைவன் முன் குனிந்து தலை வணங்கும் போது நம் தலை மாத்ரமே குனிகிறது. அஹங்காரம் பணிவதில்லை. விறைப்புடன் நிற்கிறது. 'நான் வணங்குவதை யாராவது பார்க்கிறார்களா? நான் பணிவாக இருப்பதை கவனித்துப் பாராட்ட யாராவது இருக்கிறார்களா?' என்று தேடுகிறது.

அஹங்காரம் அதி புத்திஶாலி. நேரடியாக வெளிப்படாது. நேரடியாக வெளிப்பட்டால் மற்றவருடைய அஹங்காரத்தைக் குத்திக் கிழித்து விடும் அல்லவா! அதனால் ஸூக்ஷ்மமாக வெளிப்படும். 'நான் என்னப்பா, ஒன்றுமே இல்லை' என்பார் ஒருவர். 'ஆம், உண்மையில் நீ ஒன்றும் இல்லைதான்' என்று அவரிடம் பதில் சொல்லிப் பாருங்கள். அவர் மனஸொடிந்து போய் விடுவார். 'இல்லை, இல்லை. நீ தான் எல்லாம். நீ இல்லை என்றால் ஒன்றுமே நடந்திடாது' என்பதே அவர் எதிர்ப்பார்த்திடும் வார்த்தைகள். இன்று பொது மேடைகளில் நாம் இதைத் தான் பார்க்கிறோம். இவர்

அவரை மஹான் என்பார். அவர் இவரை மஹாத்மா என்பார். இவர் அவரது முதுகைச் சொறிந்து விடுவார். அவர் இவரது முதுகைச் சொறிந்து விடுவார்.

வாழ்க்கையின் வீர்ய ஶக்தி இந்த ஜ்வரங்களில் விரயமாகிறது. இதனால் வாழ்க்கையின் ஸங்கீதத்திலிருந்து வஞ்ஜிக்கப் படுகிறோம். பலஹீனமாகிறோம். பலஹீனமானவனால் ஸமர்பணம் ஆகிட இயலாது. தாழ்வு மனப்பான்மையை, பலஹீனத்தை மறைப்பதற்கே அஹங்காரம் வெளிப்படுகிறது. ஸூர்யன் தான் வருவதை அறிவிப்பது இல்லை. உலகம் தெரிந்து கொள்கிறது. பரவிடும் ஒளி அவனது வருகையை உலகத்திற்கு தெரியப் படுத்துகிறது. போலி ஸூர்யன் வந்தால்தான் அவனுக்கு போஸ்டர்களும் மேளதாளங்களும் தேவைப்படும். மிக அதிகமான அஹங்காரம் வெளிப்பட்டது என்றால் மிக ஆழமான தாழ்வு மனப்பான்மை புதைந்துள்ளது என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள். ஆத்மபலம் கொண்டவனே ஸமர்பணம் ஆகிறான். எல்லாம் நிறைந்து இருப்பவனால் இருப்பவை அனைத்தையும் விட்டு விட முடியும். ஒன்றும் இல்லாதவன் எதை விடுவான்? துறந்தவன் எல்லாவற்றையும் துறந்த பிறகும் நிறைந்தவனாக இருக்கிறான்.

புத்தருடைய சரணங்களில் ஜனங்கள் ஶிரம் வைத்து வணங்குகின்றனர். இதைப் பார்த்த ஒருவன், 'நீங்கள் இவ்வளவு பேசுகிறீர்கள்!! உங்கள் காலில் விழுந்து வணங்குகின்றனர் ஜனங்கள். நீங்கள் ஏன் தடுப்பதில்லை?' என்று கேட்டான். 'யாரால் தடுக்க முடியுமோ அவன் இங்கே இல்லை. மேலும், இவர்கள் என்னை வணங்குகிறார்கள் என்று யார் கூறினார்? என்னை வணங்கவில்லை. என் சரணங்களில் விழவில்லை. நான் இல்லையே. நான் ஒரு வாஸல் மாத்ரம் தான். இந்த வாஸலிலிருந்து வேறு யாருக்கோ வணக்கம் செலுத்துகின்றனர். வணக்கம் எனக்கு இல்லாத போது ஏன் தடுக்க வேண்டும்?' என்று பதிலளித்தார் புத்தர்.

🕮 ॐ 🕮

ये मे मतमिदं(न्) नित्यमनुतिष्ठन्ति मानवाः । श्रद्धावन्तोऽनसूयन्तो मुच्यन्ते तेऽपि कर्मभिः ।
ये त्वेतदभ्यसूयन्तो नानुतिष्ठन्ति मे मतम् ।सर्वज्ञानविमूढांस्तान्विद्धि नष्टानचेतसः ।।
{अध्याय ३ ~ श्लोक ३१, ३२}

யே மே மதமித$_3$ம்(ந்) நித்யமநுதிஷ்ட$_2$ந்தி மாநவாஹா.
ஶ்ரத்$_3$தா$_4$வந்தோऽநஸூயந்தோ முச்யந்தே தேऽபி கர்மபி$_4$ஹி..
யே த்வேதத$_3$ப்$_4$யஸூயந்தோ நாநுதிஷ்ட$_2$ந்தி மே மதம்.
ஸர்வஜ்ஞானவிமூடா$_4$ம்ஸ்தாந்வித்$_3$தி$_4$ நஷ்டாநசேதஸஹ..
(அத்$_4$யாயம் 3 ~ ஶ்லோகம் 31, 32)

என்னுடைய இந்த கருத்தை எவர் ஶ்ரத்தையுடனும், பொறாமை இல்லாமலும், எப்பொழுதும் பின்பற்றுகிறாரோ, அவர் அனைத்துக் கர்மங்களிலிருந்தும் விடுபடுகிறார். எனது இக்கருத்தை இகழ்பவர்கள், அநுஸரித்து நடக்காதவர்கள், எல்லாவகை ஜ்ஞானத்தையும் விவேகத்தையும் இழந்த மூடர்கள். அவர்கள் அழிவார்கள் என்பதை அறிக. (3 – 31, 32)

மதம் என்ற வார்தைக்கு கருத்து என்று பொருள் ஆகிறது. (தமிழில் உச்சரிப்பிற்கு ஏற்ற எழுத்துக்கள் இல்லாததால் சில ஸம்ஸ்க்ருத வார்தைகளைப் பற்றிக் குழப்பம் எழும். ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் 'மதம்' என்று ரெண்டு வார்தைகள் உண்டு. ஒரு மதம் ஆணவம், திமிர் என்ற அர்தத்தில் உள்ளது. உம் :– மதம் பிடித்த யானை; மற்றொன்று ஸமயம், ஸம்ப்ரதாயம் என்ற அர்தத்தில் உள்ளது. உம்:– வைஷ்ணவ மதம், ஶைவ மதம். 'த' வின் உச்சரிப்பு முதல் மதத்தில் பந்து, மாதம் போன்ற வார்தைகளில் வருவது போல் செய்ய வேண்டும். ரெண்டாவது மதத்தில் தாத்தா, பத்து போன்ற வார்தைகளில் வருவது போலவும் செய்ய வேண்டும். அதே போல, தோஷம் என்ற வார்த்தையில் 'த' வின் உச்சரிப்பு மாறி விட்டால் நேர் எதிர்மாறான அர்தம் ஆகி விடும். தோஷம் என்றால் நிறைவு. தோஷம் என்றால் குறை. ஆனால், 'த' வின் உச்சரிப்பு வெவ்வேறு.) இது என்னுடைய கருத்து என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

ஒரு மதத்தை ஏற்றுக் கொள்வதென்பது அக்கருத்தைப் பின்பற்றுவதே ஆகும். ஸாராயத்தில் தோய்த்த ரொட்டியைத் தின்பதாலோ தேஹத்தின் ஒரு பகுதியை அறுத்துக் கொள்வதாலோ மதத்தை ஏற்றுக் கொண்டதாகி விடாது. ஒரு அரஸியல் கக்ஷியின் கருத்தினை ஏற்று அதைக் கடைப்பிடிப்பதே அக்கக்ஷியில் சேர்வதாகும். ஒரு ரூபாய்க் கொடுத்து அட்டையைப் பெற்றுக் கொள்வது கக்ஷியில் சேர்வதாகாது. இதன் மூலம் கக்ஷியின் பெயர்ப்பட்டியலில் வேண்டுமானால் தன் பெயரைச் சேர்த்துக் கொள்ளலாம். அவ்வளவுதான். வருத்தமான விஷயம் என்னவென்றால் இன்று மதத்தில் சேர்வதும் இதே அளவு கொச்சைப் படுத்தப்பட்டு விட்டது.

'எவர் என்னுடைய இக்கருத்தை பொறுமை இல்லாமல், ஶ்ரத்தையுடன் ஏற்று, எப்பொழுதும் பின்பற்றுகிறாரோ...' 'ஶ்ரத்தையுடன் ஏற்று' என்கிறார். ஶ்ரத்தை என்றால் என்ன? மற்ற பாஷைகளில் ஸமமான வார்த்தை இல்லாத ஒரு பதம் ஶ்ரத்தை என்ற பதம். ஶ்ரத்தையின் அர்தம் நம்பிக்கை (Belief) மாத்ரம் இல்லை. ஶ்ரத்தையின் அர்தம் மூட நம்பிக்கையும் (Faith) இல்லை. நம்பிக்கை என்றால் அவநம்பிக்கையும் கூடவே வருகிறது. மனஸின் அடியாழத்தில் உள்ள அவநம்பிக்கையை மறைப்பதற்கே நம்பிக்கையின் கையைப் பற்றிக் கொள்கிறோம்.

இறைவன் இருக்கிறானா இல்லையா என்று விவேகானந்தர் தேடிக் கொண்டிருந்த ஸமயம் அது. ரவீந்த்ரநாத் டாகூரின் பாட்டனார் பெரிய ர்ஷி என்று கேள்விப்பட்டிருந்தார். அந்த மஹர்ஷி தேவேந்த்ரநாத் தன் ஊருக்கு வந்து ஒரு படகு வீட்டில் தங்கி ஸாதனை செய்து கொண்டிருப்பதாக நண்பர் ஒருவர் சொன்னார். நண்பர் இதைச் சொன்ன நேரம் நடுநிஶி நேரம். விவேகானந்தர் உடனே, நடுநிஶி நேரத்திலேயே, கங்கையில் குதித்து, நீந்தி அப்படகு வீட்டினை அடைந்தார். கதவைத் தள்ளித் திறந்து உள்ளே நுழைந்தார். த்யானத்திலிருந்த மஹர்ஷி, த்யானம் கலைந்து எழுந்தார். விவேகானந்தர் நேராக அவரிடம் சென்று அவர் கைகளைப் பற்றி, 'இறைவன் இருக்கிறானா?' என்று கேட்டார். மஹர்ஷி, 'உட்கார் அப்பா. இதுவும் ஒரு முறையா?' என்றார். விவேகானந்தர், 'இல்லை. எனக்கு பதில் கிடைத்து விட்டது. உங்களுக்குத் தெரியாதென்பதை உங்கள் தயக்கமே பறைஸாற்றி விட்டது. நான் இறைவன் இருக்கிறானா என்று கேட்கிறேன். ஆனால், நீங்களோ என் உடைகள் நனைந்திருப்பதைப் பார்க்கிறீர்கள். இது நடுநிஶி நேரம் என்பதைப் பார்க்கிறீர்கள். கங்கையில் வெள்ளம் ஓடுகின்றதைப் பார்க்கிறீர்கள். இவை எதையும் நான் கவனிக்கவில்லை' என்று கூறியபடி கங்கையில் குதித்து விட்டார்.

ஸில மாஸங்களுக்குப் பிறகு ஶ்ரீ ராமக்ருஷ்ண பரமஹம்ஸரிடம் சென்றார். மஹர்ஷியிடம் கேட்ட அதே கேள்வி. 'கடவுள் இருக்கிறானா? ஶ்ரீ ராமக்ருஷ்ணர் இருக்கிறார் என்றோ இல்லை என்றோ கூறாமல், அவர் இருக்கிறாரா இல்லையா என்பதை விடு. நீ அறிந்து கொள்ள விரும்புகிறாயா? நீ பார்க்க விரும்புகிறாயா? அதைச் சொல். நான் தயார்', என்றார். மஹர்ஷி நம்பிக்கையுடன் பேசுகிறார் – உள்ளே ஏதோ ஒரு மூலையில் அவநம்பிக்கையை வைத்துக் கொண்டு. எங்கே எல்லா அவநம்பிக்கைகளும் விழுந்து விடுமோ, அந்த ஶ்ரத்தையில் நின்று பேசுகிறார் ஶ்ரீ ராமக்ருஷ்ணர்.

வர்ண வர்ண கூழாங்கற்களை மாணிக்க வைரமாக எண்ணி, அவற்றை இறுகப்பற்றி இருப்பவன் ஒரு போதும் வைரத்தைத் தேடிச் செல்ல மாட்டான். அவநம்பிக்கை உள்ளவன் என்றாவது ஒரு நாள் ஶ்ரத்தையை அடைய முடியும். ஆனால், நம்பிக்கையுள்ளவன் ஶ்ரத்தையை அடைவது கடினம். நம்பிக்கை எப்பொழுதும் வெளியிலிருந்து வருகிறது. நம்பிக்கை தர்கத்தின் அடிப்படையில் அமைவது. ஶ்ரத்தை எப்பொழுதும் தன்னிடம் இருந்தே எழுகிறது. தர்கத்திற்கு அப்பாற்பட்டது ஶ்ரத்தை.

ஆத்மா அழியாதது என்று கூறிக் கொண்டே இருக்கிறான். ஆனால், மரணத்தைக் கண்டு பயப்படுகிறான். In fact, ஆத்மா அமரத்வம் வாய்ந்தது என்ற அவனது நம்பிக்கையே அவனுள் இருக்கும் மரணபயம் காரணமாகத்தான். மரணபயம் வாட்டுவதால் தான் ஆத்மா அமரநிலை வாய்ந்தது என்று நம்பி அந்த நம்பிக்கையின் மூலம் மரணபயத்தைப் போக்கிக் கொள்ள முயலுகிறான். ஶ்ரத்தை என்றால் அவநம்பிக்கை அறவே இல்லாத நிலை. உள்ளே அவநம்பிக்கை அகன்று விட்ட போது ஶ்ரத்தை மலர்கிறது. நம்பிக்கை கேள்விகளை எழுப்புகிறது. ஆனால், ஶ்ரத்தையில் கேள்விகள் அகன்று

விடுகின்றன. வாழ்க்கை தர்க்கத்தில் அடங்காதது. வாழ்க்கை தர்கத்திற்கு அப்பாற்பட்டது. ரஹஸ்யமயமானது வாழ்க்கை. இந்த அநுபவம் ஶ்ரத்தையை நோக்கி எடுத்து வைக்கப்படும் முதலடி.

📖 ॐ 📖

सदृशं(ञ्) चेष्टते स्वस्याः(फ्) प्रकृतेर्ज्ञानवानपि ।
प्रकृतिं यान्ति भूतानि निग्रहः(ख्) किं(ङ्) करिष्यति ।।
{अध्याय ३ ~ श्लोक ३३}

ஸத்₃ருஶம்(ஞ்) சேஷ்டதே ஸ்வஸ்யா:(ஃப்) ப்ரக்ருதேர்ஜ்ஞானவானபி.
ப்ரக்ருதிம் யாந்தி பூ₄தானி நிக்₃ரஹ:(க்₂) கிம்(ங்) கரிஷ்யதி..
(அத்₄யாயம் 3 ~ ஶ்லோகம் 33)

தம் ப்ரக்ருதிக்கு ஏற்ப உயிர்கள் அனைத்தும் நடந்து கொள்கின்றன. ஜ்ஞானீயும் கூட தன் ப்ரக்ருதியின் படியே நடக்கிறான். பின் பிடிவாதம் என்ன செய்யும்? (3 – 33)

பகவான் மநுஷ்யப் பிறவியில் ஸ்ரீ ராமனாகவும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனாகவும் அவதாரம் எடுத்து வந்துள்ளார். ம்ருகப்பிறவியில் மீனாகவும் ஆமையாகவும் வராஹமாகவும் அவதாரம் எடுத்துள்ளார். அந்தந்த அவதாரத்தில் அந்தந்தப் பிறவியின் ஸ்வபாவத்தை வெளிப்படுத்தி உள்ளார். மநுஷ்யனாக வாழ்ந்த ஸ்ரீ ராமன் மநுஷ்யனைப் போலவே உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தியுள்ளார். ஆனால், ஸ்வபாவத்திற்கு பரவஶமாகவில்லை. ப்ரக்ருதியின் வஶப்படவில்லை.

ஸீதையை ராவணன் தூக்கிச் சென்ற பிறகு ஸ்ரீ ராமன் வனத்தில் ஸீதையைத் தேடி அலைகிறார். அழுது புலம்புகிறார். எதிரில் தென்படும் மரங்களிடமும் ம்ருகங்களிடமும், ‘என் ப்ரிய ஸீதை எங்கே? என் அன்பான ஸீதையைக் கண்டீர்களா?’ என்று கேட்டுக் கதறுகிறார். ஶிவலோகத்திலிருந்து இதைக் கண்ட தேவி, ‘ஸ்ரீ ராமனை மஹாவிஷ்ணுவின் அவதாரம் என்கிறீர்கள். பரமாத்ம ஸ்வரூபம் என்கிறீர்கள். அவர் என்ன அஜ்ஞானீயைப் போல் அழுது புலம்பிக் கொண்டிருக்கிறார்? அவர் பரமாத்ம ஸ்வரூபம் தானா என்று எனக்கு ஸந்தேஹம் ஏற்படுகிறது’, என்று ஶிவனிடம் கூறினாள். ஶிவன் மௌனமாக இருந்தார். ஸ்ரீ ராமனைப் பரீக்ஷைப் பார்க்க தேவி புறப்பட்டு விட்டாள். ஸீதையின் உருவம் ஏற்று காட்டில் ஸ்ரீ ராமனுக்கு எதிரில் வந்தாள். அவளைக் கண்ட ஸ்ரீ ராமன், ‘வணக்கம் தாயே’, என்று வணங்கி விட்டு, வேறு திஶையில் திரும்பி மீண்டும் அழ ஆரம்பித்து விட்டார். ஸீதையைத் தேட ஆரம்பித்து விட்டார். தன்னை ஸரியாக கவனிக்காததால் தான் தாயே என்று அழைத்து விட்டார் என்று நினைத்து ஸீதை உருவத்தில் இருந்த உலகமாதா மீண்டும் ஸ்ரீ ராமன் எதிரே வந்தாள். மீண்டும் ஸ்ரீ ராமன், ‘வணக்கம் தாயே’, என்று அன்னையை வணங்கி விட்டு வேறு திஶையில் சென்றார். ‘எங்கே என் ஸீதை?’ என்ற அவரது புலம்பலும் தொடர்ந்தது. இவ்வாறு ரெண்டு மூன்று முறை நடந்தது. அன்னை ஸ்ரீ ராமனின் உண்மை ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்து விட்டாள். தன் அநுபவத்தை ஶிவனிடம் பகிர்ந்து கொள்ளும் ஆவலுடன் ஶிவலோகம் திரும்பினாள். ‘வெறும் வேஷம்தான் என்றாலும், என் அன்னையின் வேஷத்தை நீ ஏற்றதால் நான் உன்னை ஒதுக்கி வைக்கிறேன்’, என்று ஶிவன் அறிவித்தார். அன்னைத் தன் ஶரீரத்தைத் துறந்து, கடுந்தவம் புரிந்து ஶிவனை மீண்டும் அடைந்தாள்.

இறைவனைப் போலவே, ஜ்ஞானீகளும் ஸ்வபாவத்தின் படி நடந்து கொள்கின்றனர். செயல் புரிகின்றனர். ஆனால், ப்ரக்ருதிக்கு, ஸ்வபாவத்திற்குப் பரவஶம் ஆவதில்லை. ப்ரக்ருதி அவர் வஶம் இருக்கிறது. ‘’ஜ்ஞானீயின் ஸ்வபாவம் ஶுத்தமானது. அதிலிருந்து பிறந்த அவரது செயல்களும் தூய்மையானவை. ‘செய்பவன் நானே’ என்ற அபிமானமும் ஸ்வயநலபுத்தியும் இல்லாமல் வெளிப்படும் அவரது செயல்கள் ஸாதகனுக்கு ஊக்கம் அளிக்கக் கூடியவை. ஆதர்ஶமானவை.

முந்தைய ஜன்மங்கள் மற்றும் இந்த ஜன்மத்தில் பெற்ற ஸம்ஸ்காரங்கள் (பதிவுகள்) தாய் – தந்தையரின் ஸம்ஸ்காரங்கள். தற்போதைய நட்பும் சூழ்நிலையும் கல்வி, உபாஸனை, சிந்தனை, செயல்பாடு, பாவனை போன்ற பலவும் சேர்ந்து ஸ்வபாவம் ஏற்படுகிறது. ப்ரக்ருதி வேறுபாடுகள்

நிறைந்தது. ஸ்வபாவம் ப்ரக்ருதியிலிருந்து வெளிப்படுவது. அதனால், ஸ்வபாவங்களும் மநுஷ்யனுக்கு மநுஷ்யன் மாறுபடுகிறது. ஒரே ஜாதியை ஸார்ந்த தென்னை மரங்களானாலும் ஒவ்வொரு மரமும் தனித்தன்மையுடன் விளங்குகிறதல்லவா! ப்ரக்ருதியுடன் தன்னை இணைத்துக் கொண்டவன் ஸ்வபாவத்திற்கு அடிமையாகிறான். ஸ்பாவத்தை ஶுத்தமாக்குவதில் மநுஷ்யன் ஸ்வதந்த்ரமானவன்.

'அர்ஜுனா! நீ வீணாகப் பிடிவாதம் கொள்ளாதே. உன் பிடிவாதம் ப்ரக்ருதியின் முன் செல்லுபடி ஆகாது. ப்ரக்ருதி உன்னை யுத்தத்தில் ஈடுபடுத்தி விடும். உன் ஸ்வபாவத்திற்கு ஏற்ப நீ யுத்தத்தில் நிஶ்சயம் ஈடுபடுவாய். இதில் ஸந்தேஹம் ஏதும் இல்லை' என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

📖 ॐ 📖

इन्द्रियस्येन्द्रिस्यार्थे रागद्वेषौ व्यवस्थितौ ।
तयोर्न वशमागच्छेत्तौ ह्यस्य परिपन्थिनौ ।।
{अध्याय ३ ~ श्लोक ३४}

இந்த்₃ரியஸ்யேந்த்₃ரியஸ்யார்தே₂ ராக₃த்₃வேஷௌ வ்யவஸ்தி₂தௌ.
தயோர்ந வஶமாக₃ச்சே₂த்தௌ ஹ்யஸ்ய பரிபந்தி₂னௌ..
(அத்₄யாயம் 3 ~ ஶ்லோகம் 34)

இந்த்ரியங்கள் மற்றும் அவற்றின் விஷயங்களில் தான் மநுஷ்யனுடைய ராகமும் த்வேஷமும் (விருப்பும் வெறுப்பும்) நிலை பெறுகின்றன. மநுஷ்யன் இவ்விரண்டின் வஶமாகக் கூடாது. ஆத்ம மார்கத்தில் தடை ஏற்படுத்தக் கூடிய இவ்விரண்டும் அவனுக்கு ஶத்ருக்கள். (3 – 34)

இருமை படைப்பின் நியதி. இருள் இருந்தால் ஒளி உண்டு. வெய்யில் இருந்தால் நிழல் உண்டு. ரெண்டும் சேர்ந்தே வரும். ஸுகம் வந்தால் து:கமும் வரும். லாபம் வந்தால் நஷ்டமும் வரும். ஜனனம் என்று ஒன்று இருக்கும் வரை மரணமும் உண்டு. நம்மிடம் மூன்று வழிகள் உள்ளன. ரெண்டையும் தள்ளுவது, ரெண்டையும் ஏற்பது, ரெண்டில் ஒன்றை மாத்ரம் வேண்டுவது. வாழ்க்கை என்ற ஒன்று இருக்கும் வரை ரெண்டையும் விலக்குவதென்பது இயலாத கார்யம். ரெண்டையும் தள்ளும் நேரம் வாழ்க்கை முடிந்து விடும் நேரம். எஞ்ஜிய ரெண்டு வழிகளில் ஒன்று ஜ்ஞானியின் வழி. மற்றது அஜ்ஞானியின் வழி. ஜ்ஞானீ ரெண்டையும் ஏற்கிறான். அஜ்ஞானீ ஒன்றைத் தவிர்த்து மற்றொன்றை மாத்ரம் ஏற்கும் முயற்சி செய்து தோற்கிறான். வாழ்வைத் தொலைக்கிறான்.

ஜ்ஞானிக்கும் இளமை வருகிறது. அஜ்ஞானிக்கும் இளமை வருகிறது. இது வாழ்க்கையின் ஒரு பர்வம் என்று கருதி அதை ஏற்றுக் கொள்கிறான் ஜ்ஞானி. 'இது நிரந்தரம் அல்ல' என்பதை அவன் அறிந்தே இருக்கிறான். அஜ்ஞானியோ இளமைத் துடிப்பில் துள்ளுகிறான். அதை இழக்க விரும்புவதில்லை. போவதற்காகவே வந்திருக்கும் இளமையைக் காத்திடும் முயற்சியில் இறங்குகிறான்.

ஜ்ஞானிக்கும் ஸுகமும் து:கமும் வருகின்றன. அஜ்ஞானிக்கும் ஸுகமும் து:கமும் வருகின்றன. எது வந்தாலும் ஜ்ஞானி, 'ஸரி, வந்திருக்கிறது. போய் விடும்', என்கிறான். இவை ரெண்டும் வரத்தான் வரும் என்பதை உணர்ந்திருக்கிறான். ஒன்றைத் தங்க வைத்துக் கொண்டு மற்றொன்றை விலக்கிடும் முயற்சியில் ஜ்ஞானி இறங்குவதில்லை. நான் ஸுகமாகி விட்டேன் என்றோ, நான் து:கமாகி விட்டேன் என்றோ சொல்வதில்லை. அஜ்ஞானீ இதே உபத்ரவத்தில் சிக்கி வ்ரக்தி அடைகிறான்.

ஆதி ஶங்கரர் வாழ்வில் ஒரு ஸம்பவம் நடந்தது. ஒரு ஶிஷ்யன் மனஸில், 'இவருக்கென்ன பரவாயில்லை! செல்லும் இடமெல்லாம் மர்யாதையும் விருந்தும்', என்ற எண்ணம் எழுந்ததாம். ஶங்கரர் இவ்வெண்ணத்தை அறிந்து விட்டார். அவர்கள் சென்றிடும் பாதையில் ஒரு இரும்பு உருக்காலை

இருந்தது. ஶங்கரர் அங்கு தளதளவென்று கொதித்துக் கொண்டிருந்த ஈஃகை கையிலெடுத்து குடித்து விட்டார். மாலேயும் மர்யாதையும் விருந்தும் வந்தால் வரட்டும். உருகிய ஈஃகு வந்தால் வரட்டும். ரெண்டும் ஒன்றுதான். இது ஜ்ஞானியின் பார்வை. இது வேண்டும். இதனுடன் கை கோர்த்துக் கொண்டு வரும் அது வேண்டாம். இது அஜ்ஞானியின் பார்வை.

📖 ॐ 📖

श्रेयान् स्वधर्मो विगुणः(फ) परधर्मात्स्वनुष्ठितात् ।
स्वधर्मे निधनं श्रेयः(फ) परधर्मो भयावहः ।।

{अध्याय ३ ~ श्लोक ३५}

ஶ்ரேயாந் ஸ்வத₄ர்மோ விகு₃ண:(ஃப்) பரத₄ர்மாத் ஸ்வநுஷ்டி₂தாத்.
ஸ்வத₄ர்மே நித₄னம் ஶ்ரேய:(ஃப்) பரத₄ர்மோ ப₄யாவஹஹ..

(அத்₄யாயம் 3 ~ ஶ்லோகம் 35)

சிறந்த முறையில் அநுஷ்டிக்கப்பட்ட பிறருடைய தர்மத்தைவிட குணம் குன்றிய தனது ஸ்வதர்மம் மிக உத்தமமானது. ஸ்வதர்மத்தில் மரணமே ஏற்பட்டாலும் மேன்மைதான். அந்ய தர்மம் பயம் தரக் கூடியது. (3 – 35)

ஸ்வதர்மம்:

ஒரு சிறையில் இருவர். பௌர்ணமி ராத்ரீ. நிலவு தோன்றுகிறது. இரு கைதிகளும் சிறைக் கம்பிகளேப் பிடித்தவாறு நின்று கொண்டிருக்கின்றனர். ஒருவனுடைய முகத்தில் அலாதியான மகிழ்ச்சி. ஸ்வர்கத்தின் பொக்கிஷம் கிடைத்தது போல பேரானந்தத்தில் இருக்கிறுன். மற்றவனே கோபத்தில் கொந்தளித்துக் கொண்டிருக்கிறுன். உலகத்தையே அழித்து விட வேண்டும் போன்ற ஆவேஶம் அவனது கண்களில் தெரிகிறது. ‘என்ன இவ்வளவு ஸந்தோஷமாக இருக்கிறுய்? சிறையில் இருக்கிறுய் நீ. எதிரில் பார்த்தாயா! குட்டை நிரம்பி வழிகிறது. குப்பையும் கூளமும் சாக்கடையும்! நாற்றம் மூக்கைத் துளேக்கிறது. இந்த இருளில் ஈயும் கொசுவும் வேறு பிடுங்குகின்றன. எங்கே கொண்டு வந்து அடைத்து விட்டார்கள்!’ புலம்பினுன்.

மற்றவன், ‘ஓ! நாம் ஜெயிலில் இருக்கிறேம் அல்லவா! நீ சொன்ன பிறகுதான் ஞாபகம் வந்தது. அந்த நிலவைப் பார். எவ்வளவு அழகாக உள்ளது. நீ நினேவு படுத்தவில்லே என்றுல் நான் இந்நேரம் நிலவிற்கே போய்ச் சேர்ந்திருப்பேன். நான் சாக்கடையை கவனிக்கவே இல்லே. நீ சொன்ன பின்னர்தான் பார்த்தேன். முழுநிலவு மேலே எழுந்து வந்துள்ள போது சாக்கடையையும் கொசுவையும் பார்க்க மனஸில் இடமேது! கண்களுக்குதான் நேரமேது!’, என்றுன். இருவரும் ஒரே இடத்தில் தான் நிற்கிறுர்கள். இருவரிடமும் ஒரே விதமான கண்கள்தான் உள்ளன. ஆனுல், ஒரே விதமான ஸ்வதர்மம் இல்லே. இவர்களின் ஸ்வதர்மம் மாறுபடுகிறது. உலகில் எத்தனே மநுஷ்யர்களோ அத்தனே ஸ்வதர்மங்கள்.

நீ நீயாக வேண்டும். நான் நானுக வேண்டும். நீ நானுக முடியாது. எனவே, நீ நானுக முயலக் கூடாது. நான் நீயாக முடியாது. எனவே, நான் நீயாக முயன்றிடக் கூடாது. நீ மிக உயர்ந்தவனுக, உலகமே பார்த்து வியந்திடும் ஒருவனுக இருந்தாலும் ஸரி. எனக்கு அதைப் பற்றிக் கவலே இல்லே. நான் நானுகவே மலர வேண்டும். நான் நீயாக முயன்றிடக் கூடாது. ஸிறு வயஸில் நம் அனேவரிடமும் ‘நீ விவேகானந்தராக வேண்டும். நீ அப்துல் கலாம் ஆக வேண்டும்’, என்றெல்லாம் சொல்லப் படுகிறது. ஆனுல், இறைவன் ஒரே ஒரு முறைதான் விவேகானந்தரைப் படைக்கிறுன். ஆதி ஶங்கரரோ நேதாஜியோ குருகோவிந்த ஸிம்ஹனே ஒரு முறைதான் வருகிறுர். மீண்டும் ஒரு முறை வருவதில்லே. இறைவனுடைய கற்பனே வளம் (Creativity) வறண்டு போய் விடுவதில்லே. அவருடைய படைப்பில் Repeatation என்பதற்கே இடம் இல்லே. நாம், ‘நீ அவராக வேண்டும், இவராக வேண்டும்’ என்று சொல்வது இறைவனுடைய ஆற்றலில் அவநம்பிக்கையை வெளிப்படுத்துவதாகும். நகலுக்கு (Imitation) மதிப்பில்லே. மிக உயர்ந்த தங்கத்தின் நகலாக இருந்தாலும் நகல் நகல்தான். ஆயிரம் ரூபாய் நோட்டின் ஃபோடோகாப்பி (Photo Copy) ஐந்து

ரூபாயின் நோட்டின் ஃபோடோகாப்பியை விட அதிக மதிப்பு கொண்டதா என்ன? ஐந்து ரூபாயானாலும் ஆயிரம் ரூபாயானாலும் காப்பி எடுக்க ஒரு ரூபாய் தான் செலவாகும்.

இன்று நிலைமை மேலும் மோசமாகி விட்டது. ஒருவன் என்னவாக வேண்டும் என்பதை ஸம்பள மார்க்கெட் முடிவு செய்கிறது. பெற்றோர் முடிவு செய்கின்றனர். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் சொல்வது என்னவென்றால், தன்னுடைய ஸ்வதர்மம் என்ன என்பதை அறிந்து கொள்ளும் முயற்சியில் வாழ்க்கையே முடிந்து விட்டாலும் ஸரி. ஸ்வதர்மத்திற்கு ஏற்ப மலர்ந்து முழுமை அடைந்திடும் முயற்சியில் தோல்வி அடைந்து விட்டாலும் ஸரி. அது மேன்மையானதே. ஆனால், பரதர்மம் பயம் அளிக்கக் கூடியது. அழித்து விடக் கூடியது.

📖 ॐ 📖

अर्जुन उवाच
अथ केन प्रयुक्तोऽयं पापं(ञ्) चरति पूरुषः ।
अनिच्छन्नपि वार्ष्णेय बलादिव नियोजितः ।।
{अध्याय ३ ~ श्लोक ३६}

அர்ஜுன உவாச
அத₂ கேந ப்ரயுக்தோऽயம் பாபம்(ஞ்) சரதி பூருஷஹ.
அநிச்ச₂ந்நபி வார்ஷ்ணேய ப₃லாதி₃வ நியோஜிதஹ..
(அத்₄யாயம் 3 ~ ஶ்லோகம் 36)

அர்ஜுனன் கேட்டான். வ்ருஷ்ணி வம்ஶத்து ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனே! பின் இந்த புருஷன் விருப்பம் இல்லா விட்டாலும், பலவந்தப்படுத்தப் பட்டது போல், எந்த தூண்டுதலினால் பாபம் செய்கிறான்? (3 – 36)

அர்ஜுனன் கேள்வி. பாபம் செய்யத் தூண்டுவது எது?

ரெண்டாவது அத்யாயத்தின் ஆரம்பத்தில் அர்ஜுனன் இருந்த நிலை வேறு. இப்போது இருக்கும் நிலை வேறு. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் சொன்னதை விளக்கமாகத் தெரிந்து கொள்ள கேள்வி கேட்கும் மாணவனின் மனநிலையில் இப்போது அர்ஜுனன் இருக்கிறான்.

பாபத்தின் விளைவு து:கம் என்பதாலும் து:கத்தை வரவேற்க எவரும் தயாராக இருப்பதில்லை என்பதாலும் சிந்தனை செய்யும் எவரும் பாபம் செய்ய விரும்புவதில்லை. விருப்பம் இல்லா விட்டாலும் பாபம் ஏன் செய்கிறான் என்பதே அர்ஜுனனின் கேள்வி. பாபம் செய்யும்படி இவனைக் கட்டாயப்படுத்துவது யார் என்று கேட்கிறான் அர்ஜுனன்.

மஹாபாரதத்தில் ஓர் இடத்தில் துர்யோதனன் ‘ஜானாமி தர்மம் ந சமே ப்ரவ்ருத்தி: ஜானாமி அதர்மம் ந சமே நிவ்ருத்தி:’, என்கிறான். அதாவது, ‘தர்மம் எதுவென்று எனக்குத் தெரியும். ஆனால், செய்யக் கூடிய தன்மை என்னிடம் இல்லை. எது அதர்மம் என்பதையும் நான் அறிந்திருக்கிறேன். ஆனால், விலக்கக் கூடிய தன்மையும் என்னிடம் இல்லை’, என்கிறான்.

மேலும், ‘என்னுடைய ஹ்ருதயத்தில் யாரோ ஒரு தேவன் உட்கார்ந்து கொண்டு தர்மத்தைச் செய்யாதிருக்கும் படியும் அதர்மத்தைச் செய்யும் படியும் தூண்டுகிறான். அத்தேவனின் தூண்டுதலின்படி நான் செய்கிறேன்’, என்கிறான் துர்யோதனன். துர்யோதனன் குறிப்பிடும் அந்த தேவன் காமம் தான் என்று விளக்குகிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அடுத்து வரக் கூடிய ஸில ஶ்லோகங்களில்.

எது நல்லது, எது தீமையானது என்று பெரும்பான்மையோருக்குத் தெரியும். அறிவு நிலையிலாவது நிஶ்சயம் இது அனைவருக்கும் தெரியும். செயல்படுத்த முனைந்திடும் போது தான் ஏதோ ஒன்று குறுக்கிடுகிறது. தவறான பாதையில் இழுத்துச் செல்கிறது. நம் விருப்பத்தையும் மீறி அவ்வாறு நடந்து கொள்கிறோம். நம்மிடமுள்ள நல்லுணர்வுகளைக் கவர்ந்து செல்லும் கொள்ளையன் யார் என்பது அர்ஜுனனின் கேள்வி. காமமே அந்த கொள்ளையன் என்று இனி வரும் ஶ்லோகங்களில்

விளக்குகிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

🕮 ॐ 🕮

श्री भगवानुवाच
काम एष क्रोध एष रजोगुणसमुद्भवः ।
महाशनो महापाप्मा विद्ध्येनमिह वैरिणम् ।।
{अध्याय ३ ~ श्लोक ३७}

ஸ்ரீ ப₄க₃வானுவாச
காம ஏஷ க்ரோத₄ ஏஷ ரஜோகு₃ண ஸமுத்₃ப₄வஹ.
மஹாஶநோ மஹாபாப்மா வித்₃த்₄யேநமிஹ வைரிணம்..
(அத்₄யாயம் 3 ~ ஶ்லோகம் 37)

ஸ்ரீ பகவான் சொன்னார். ரஜோகுணத்தில் பிறந்த காமமும் க்ரோதமும்தான்... காமமே க்ரோதமும். இதுவே மஹாபாபி. மஹா அக்னியைப் போல, போகங்களினால் த்ருப்தி அடையாதது. மஹாதீனிக்காரன். இந்த விஷயத்தில் இதையே பரம வைரி என்றறிந்திடு. (3 – 37)

காம க்ரோதமே காரணம்:

கீதையின் பதினான்காவது அத்யாயத்தில், 'த்ருஷ்ணையும் (காமம்) பற்றும் ரஜோகுணத்தைத் தோற்றுவிக்கின்றன' என்கிறார். இங்கு, 'ரஜோகுணத்திலிருந்து காமம் பிறக்கிறது', என்கிறார். ரெண்டும் ஸத்யமே. பற்றுதல் (பிடித்தம்) காமத்தைத் தோற்றுவிக்கிறது. காமத்தினால் பற்று மேலும் அதிகமாகிறது. அதே போல், ரஜோகுணம் ஓங்குவதாலே காமம் தோன்றுகிறது. காமம் இருப்பதால் ஸுகமளிக்கும் பதார்தங்களைச் ஶேகரிக்கவும், அதற்காக ஓடியாடவும் தூண்டுதல் ஏற்படுகிறது. அதாவது, ரஜோகுணம் தூண்டப்படுகிறது.

பாபச் செயல்கள் ஸில ஸமயங்களில் காமத்தின் காரணமாகச் செய்யப் படுகின்றன. ஸில ஸமயங்களில் க்ரோதத்தின் தூண்டுதலில் செய்யப் படுகின்றன. வெளித் தோற்றத்தில் இவ்வாறாகப் பட்டாலும் காமமே எல்லா பாபச் செயல்களுக்கும் அடிப்படையாக உள்ளது.

அழியும் பொருட்களை அடைய வேண்டும் என்ற ஆசையே காமம். இறைவனை அடைய வேண்டும் என்ற விருப்பம் காமமாகி விடாது.

காமத்தைப் பூர்தி செய்வது இயலாதது. எந்நிலையிலும் விருப்பங்களை முழுமையாக த்ருப்தி செய்ய முடியாது. காமத்தை ஒழிப்பது கடினம்தான். ஆனால், இயலக்கூடியது. இயலாததைத் துரத்துவதை விட கடினமாக இருந்தாலும் இயலக் கூடியதை முயல்வது புத்திஶாலித்தனம் அல்லவா? எனவே, காமத்தை ஒழிப்பதே ஸாதகனுக்கு உகந்தது. பொதுவாக, காமம் நான்கு வகைப்படும்.

1. ஶரீரத்தை நிர்வஹிப்பதற்காக அவஶ்யமான காமங்களைப் பூர்தி செய்து கொள்ளுதல்:– நிகழ்க்காலத்தில் ஏற்பட்ட விருப்பமாக இருக்க வேண்டும். (உ.ம்: பசி எடுத்தால் உணவு வேண்டும் என்ற காமம்.) அந்த விருப்பத்தை பூர்தி செய்வதற்கான பொருட்கள் நிகழ்க்காலத்தில் கைவஶம் இருக்க வேண்டும். அதைப் பூர்தி செய்யவில்லை என்றால் உயிர் வாழ முடியாது என்ற நிலை இருக்க வேண்டும். அதைப் பூர்தி செய்திடும் போது, தனக்கோ பிறருக்கோ எவ்விதத் தீங்கும் ஏற்படக் கூடாது. பூர்தி செய்திடும் போது ஸுகம் அநுபவித்திடக் கூடாது. இவ்வாறு இருந்தால் தேஹ நிர்வாஹத்திற்கான காமத்தை அவஶ்யம் பூர்தி செய்து, அதை அழித்து விட வேண்டும்.

2. தனது ந்யாயமான, தர்மமான விருப்பங்களைப் பூர்தி செய்து கொள்ளுதல்: – ந்யாயத்திற்கு உட்பட்ட காமம் என்றாலும் அதைப் பூர்தி செய்து கொள்ளும் ஆற்றல் நம்மிடம் இல்லாத போது, அவ்விருப்பத்தை இறைவனிடம் அர்பணித்து, ஒழித்து விட வேண்டும்.

3. மற்றவருடைய ந்யாயமான தர்மத்திற்குட்பட்ட காமத்தை பூர்தி செய்திடல், அதற்கான

ஆற்றல் நம்மிடம் இருந்தால். இவ்வாறு செய்கையில் நம்மிடம் உள்ள காமத்தை ஒழித்து விடுதல்.

4. இம்மூன்று வகைக் காமங்களைத் தவிர்த்து, பிற காமங்கள் அனைத்தையும் விசாரம் செய்து அழித்து விடல்.

பிறருக்கு ஸேவை செய்தல், பிறர் ஸுகம் அடைய முயற்சித்தல், பிறருக்கு நன்மை செய்தல் ஆகிய வழிகள் காமத்தை ஒழிப்பதற்கு ஸுலபமான வழிகள். ஆனால், மேன்மையான வழிகள்.

ஒரு ஸமயம் பஸ் நிலையத்தில் நின்றிருந்தேன். முந்தைய ராத்ரீ ஸரியாகத் தூங்கவில்லை ஆதலால் ப்ரயாணத்தில் தூங்க வேண்டும் என்று நினைத்திருந்தேன். அதற்கேற்றவாறு பஸ்ஸின் முன்பாதியில் ஜன்னலருகில் ஒரு வஸதியான இடத்தைத் தேடிப்பிடித்தேன். திறந்த ஜன்னல் வழியாக வந்த குளிர்ந்த காற்று முகத்தை வருடியதால் ஸுகமான உறக்கம் வந்தது. அப்போது தான் அருகில் அமர்ந்திருப்பவர் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் தஞ்ஜாவூர் பொம்மையைப் போல் ஆடி விழுவதை கவனித்தேன். அவர் ஆடிய ஆட்டத்தில் அவருடைய தலை, எதிரில் உள்ள கம்பியில் இடித்து விடுமோ என்ற பயம் ஏற்பட்டது. என்னையும் அறியாமல் அவருடைய தலையைக் காப்பாற்றும் முயற்சியில் இறங்கி விட்டேன். என் கையை அந்தக் கம்பியின் மேல் இங்கும் அங்கும் வைத்து அவரது தலை கம்பியின் மேல் இடிக்காமல் பார்த்துக் கொண்டேன். என்னுடைய தூக்கமும் தூங்க வேண்டும் என்ற விருப்பமும் தொலைந்து விட்டது என்பதையே வெகு நேரம் கழிந்த பின்தான் கவனித்தேன். பிறர் நலன் விழைவதில் தன் காமத்தை ஒழித்து விடலாம் என்பது ஸரிதானே!

📖 ॐ 📖

धूमेनाव्रियते वह्निर्यथादर्शो मलेन च ।
यथोल्बेनावृतो गर्भस्तथा तेनेदमावृतम् ।।
{अध्याय ३ ~ श्लोक ३८}

து$_4$மேநாவ்ரியதே வஹ்நிர்யத$_2$ாத$_3$ர்ஶோ மலேன ச.
யதே$_2$ால்பே$_3$நாவ்ருதோ க$_3$ர்ப$_4$ஸ் தத$_2$ா தேநேத$_3$மாவ்ருதம்..
(அத்$_4$யாயம் 3 ~ ஶ்லோகம் 38)

எப்படி புகையினால் அக்னீயும், புழுதியால் கண்ணாடியும் மறைக்கப்படுகிறதோ, அதி மெல்லிய தோலால் கர்பம் மூடப்பட்டுள்ளதோ, அதே போல் காமத்தினால் ஜ்ஞானம் (விவேகம்) மூடி மறைக்கப் படுகிறது. (3 – 38)

ஜ்ஞானத்தை மூடி மறைத்திடும் காமம்:

காமமானது ஜ்ஞானத்தை, விவேகத்தை மூடி மறைக்கிறது. பின்னால் பதினெட்டாவது அத்யாயத்தில் மூன்று வகை புத்திகளைப் பற்றி ப்ரஸ்தாபிக்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். ஸாத்வீக புத்தி: ஸத் – அஸத், செய்யத் தகுந்தது – தகாதது, பிணைக்கக் கூடியது – விடுவிக்கக் கூடியது என்பவை எல்லாம் தெளிவாக அறிந்திருப்பது ஸாத்வீக புத்தி. ராஜஸ புத்தி: எது ஸத், எது அஸத், செய்யத் தகுந்தது எது, தகாதது எது என்பதைப் பற்றி எல்லாம் குழம்பி இருப்பது ராஜஸ புத்தி. இவற்றைப் பற்றி எல்லாம் நேர் எதிர் மாறாக அறிந்திருப்பது தாமஸ புத்தி. ஸரி என்பதையே தவறாகவும் தவறையே ஸரியாகவும் அறிந்திருப்பது தாமஸ புத்தி.

இந்த மூன்று வகை புத்திகளையும் காமம் எவ்வாறு மூடி மறைக்கிறது என்பதை விளக்கிட மூன்று உபமானங்களைக் கூறுகிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். அக்னீயைப் புகை மறைப்பது போல, புழுதி கண்ணாடியை மறைப்பது போல, மெல்லிய தோலினால் கர்பம் மூடப்படுவதைப் போல காமம் ஜ்ஞானத்தை மறைக்கிறது. புகை இருந்தாலே அங்கு அக்னீ இருப்பதும் நிஶ்சயம் ஆகிறது. புழுதியால் மறைக்கப் பட்டாலும் கண்ணாடி இருப்பதை அறிகிறோம். மூடப்பட்டாலும் கர்பம் இருப்பதை அறிகிறோம். அதே போல், மூடி மறைக்கப் பட்டிருந்தாலும் மநுஷ்யர்கள் அனைவரிடமும் விவேகம் உள்ளது. காமத்தினால் மறைக்கப் பட்டிருப்பதால், அது ப்ரயோஜனப் படுவதில்லை.

புகை அக்னியை முழுவதுமாய் மறைப்பதில்லை. புகையை நீக்கி, மீண்டும் அக்னியைச் சுடர்

விட்டுப் ப்ரகாஸிக்கச் செய்வதும் ஸுலபம். காற்றை ஊதி விட்டால் போதும். புகை மறைந்து அக்னி முழுமையாக வெளிப்பட்டு விடும். அப்படியே, ஸாத்வீக புத்தியை மறைத்திடும் ஸாத்வீக ஆசைகள் நமது ஸ்வருபத்தை, இறைத் தன்மையை முழுவதுமாக மறைப்பதில்லை. ஸாத்வீக ஆசைகளை நீக்குவதும் வெகு ஸுலபம்.

புழுதி கண்ணாடியை வெகுவாக மறைத்து விடுகிறது. அக்கண்ணாடியில் நம் முகம் தெரிவதில்லை. கண்ணாடி மேல் பதிந்துள்ள அழுக்கை நீக்குவதும் ஸுலபமல்ல. ஈரத்துணியால் கண்ணாடியை மீண்டும் மீண்டும் அழுத்தித் துடைக்க வேண்டும். அதே போல், ராஜஸ புத்தியை மறைத்திடும் ராஜஸ ஆசைகள் விவேகத்தை முழுமையாக மறைத்து விடும். இவ்வகை ஆசைகளை விலக்குவதும் கடினமான கார்யம். பெருமுயற்சி தேவைப்படும்.

மறைக்கப்படும் கர்பமோ பல மாஸங்கள் வரை தெரிந்திடுவதில்லை. உள்ளே இருப்பது ஆணா, பெண்ணா என்பதை நாம் அறிவதில்லை. இந்த்ரிய ஸுகங்களை நாடித் திரியும் கீழ்த்தர இச்சைகளும் ம்ருகத்தனமான வேட்கைகளும் நம்முள்ளிருக்கும் பரம்பொருளை முழுவதுமாக மூடி விடுகிறது. இச்சைகள் விவேகத்தை ஸுற்றி ஸுவர் எழுப்பி விடுகிறது. நீண்டகால முயற்சிக்குப் பின்னரே இவ்வகை இச்சைகளை அகற்ற முடியும்.

மோஹத்தை உதறித் தள்ளி விட்டு, ஆத்மீக வளர்ச்சி பெற்றால்தான் இவ்வேட்கைகள் அகன்று விவேகம் தோன்றிட வழி உண்டு.

📖 ॐ 📖

आवृतं(ञ्) ज्ञानमेतेन ज्ञानिनो नित्यवैरिणा ।
कामरूपेण कौन्तेय दुष्पूरेणानलेन च ।।
{अध्याय ३ ~ श्लोक ३६}

ஆவ்ருதம்(ஞ்) ஜ்ஞானமேதேந ஜ்ஞானினோ நித்ய வைரிணா.
காமரூபேண கௌந்தேய து₃ஷ்பூரேணானலேன ச..
(அத்₄யாயம் 3 ~ ஶ்லோகம் 39)

ஹே குந்தி மைந்தனே! எப்போதும் த்ருப்தி அடையாத அக்னியைப் போன்ற காமமானது ஜ்ஞானிகளுடைய பரம வைரி. காமம் விவேகத்தை (க்ஞானத்தை) மறைத்து விடுகிறது. (3 – 39)

அக்னியை ஶமனம் செய்ய வேண்டும் என்றால், அணைத்திட வேண்டும் என்றால் நீரை ஊற்றிட வேண்டும். நெருப்பு வேண்டுவது நெய் அல்லது எண்ணையை. நெய் அல்லது எண்ணையை ஊற்றினால் அக்னி ஆனந்தத் தாண்டவம் ஆடுகிறது. உத்ஸாஹம் அடைந்து உயரே உயரே எழும்புகிறது. நெருப்பு விரும்பாதது தண்ணீரை. நீரை ஊற்றினால் கோபப்படுகிறது. அதிகமான நீர் ஊற்றப்படும் போது அமைதி அடைந்து விடுகிறது. அதே போல், மனஸில் காமம் எழும் போது, அது விரும்புவதைக் கொடுக்கக் கொடுக்க, அது மேலும் மேலும் எழுகிறது. அது விரும்பும் விஷயம் மறுக்கப் படும் போது மனஸில் க்ரோதம் எழுகிறது.

பத்து ரூபாய் கிடைத்தால் நூறு ரூபாய்க்கு ஆசைப் படுகிறான். தொண்ணூறு ரூபாய் நஷ்டம் ஆகி விடுகிறது. நூறு ரூபாய் கிடைத்தாலோ ஆயிரத்திற்கு ஆசைப் படுகிறது மனஸ். மீண்டும் தொள்ளாயிரம் ரூபாய் நஷ்டம் ஆகி விடுகிறது. ஆயிரம் ரூபாய் கிடைத்தால் பத்தாயிரம் ரூபாய் வேண்டும் என்கிறது மனஸ். நஷ்டம் ஒன்பதாயிரம் ஆனது. பத்தாயிரம் கிடைத்தால் ஒரு லக்ஷத்தை நாடுகிறது. நஷ்டம் தொண்ணூறாயிரம் ஆகி விட்டது. ஒரு லக்ஷம் கிடைத்து விட்டாலோ நேராக ஒரு கோடிக்குப் போய் விடுகிறது மனஸ். தொண்ணூற்றொன்பது லக்ஷம் ரூபாய் நஷ்டம் ஆனது. வருமானம் அதிகரித்து வந்தாலும் காமத்தின் விளைவால் நஷ்டம் தான் பெருகுகிறது. பணத்தில் தீமை இல்லை. பணத்தின் மீது வைக்கப்படும் காமத்தில் தான் தீங்கு.

ரயிலில் பொதுப் பெட்டியில் ப்ரயாணம் செய்யும் போது காமத்தின் இந்த தன்மையைக் காணலாம். பொதுப் பெட்டியில் கூட்டம் அதிகம் இருக்கும். ரயில் நிலையத்தில் நிற்கும் போது,

பெட்டியின் உள்ளே புகுந்தால் போதும் என்றிருக்கும். வாஸற்படியின் அருகில் நிற்க மாத்ரமே இடம் கிடைக்கும். நினைத்தது நடந்து விடுகிறது. உள்ளே நுழைய முடிகிறது. வாஸற்படியின் அருகில் நின்றபடி, ப்ரயாணம் தொடர்கிறது. வெளியில் இயற்கைக் காக்ஷிகளையும் குளிர்ந்த காற்றையும் ஆனந்தமாக ரஸித்தபடி ப்ரயாணம் தொடரலாம். ஆனால், உட்கார இடம் கிடைக்காதா என்று மனஸ் ஏங்கத் தொடங்கும். பார்வையை உள்ளே பதித்தபடி ப்ரயாணம் தொடரும். சிறிது நேரம் கழித்து, கக்கூஸிற்குப் போகும் வழியில் உட்கார இடம் கிடைக்கும். மீண்டும் நினைத்தபடி நடந்து விட்டது. ஆனால், மனஸ் அடங்காது. பெஞ்சின் மீது அமர இடம் கிடைக்குமா என்று ஏங்கத் தொடங்கும். அதற்குப் பிறகு காலை விரித்து, தாராளமாக உட்கார இடம் தேடும். பிறகு, மேலே ஸாமான் வைக்கும் இடத்தில் படுக்க இடம் தேடும். இவ்வாறு, ப்ரயாணம் முழுவதும் ஏக்கத்திலும் ஶோகத்திலும் கழிந்து விடும். இக்கதை இங்கே முடிவதில்லை. இந்த ஒரு ப்ரயாணத்தில் தான் பட்ட கஷ்டத்தை, தான் அநுபவித்த ஶோகத்தை வாழ்நாள் முழுவதும் மீண்டும் மீண்டும் நினைவில் அநுபவித்து, ஸுற்றி உள்ளோரிடம் அதை ப்ரஸ்தாபித்து, முழு வாழ்க்கையை ஶோகமயம் ஆக்கி ... தன் வாழ்க்கையை மாத்ரம் அல்லாமல் அருகில் வருபவர் மனஸெல்லாம் ஶோகத்தைத் தொற்றிக் கொள்ளச் செய்து விடுகிறோம்.

காமம் ஜ்ஞானிகளுடைய எதிரி. விவேகத்தை மூடி மறைக்கிறது.

📖 ॐ 📖

इन्द्रियाणि मनो बुद्धिरस्याधिष्ठानमुच्यते ।
एतैर्विमोहयत्येश ज्ञानमावृत्य देहिनम् ।।
{अध्याय ३ ~ श्लोक ४०}

இந்த்$_3$ரியாணி மனோ புத்$_3$தி$_4$ரஸ்யாதி$_4$ஷ்ட$_2$ாநமுச்யதே.
ஏதைர்விமோஹயத்யேஷ ஜ்ஞானமாவ்ருத்ய தே$_3$ஹிநம்..
(அத்$_4$யாயம் 3 ~ ஶ்லோகம் 40)

இந்த்ரியங்களும் மனஸும் புத்தியும் காமத்தின் வாஸஸ்தலம் என்கிறார்கள். இவற்றின் மூலம் காமம் ஜ்ஞானத்தை மறைத்து தேஹ அபிமானம் கொண்ட மநுஷ்யனை மயக்குகிறது. (3 – 40)

தேஶத்தில் ஒரு பகுதியில் கொள்ளையர்க் கூட்டம் இருந்தால், அக்கூட்டத் தலைவனின் முகாம் ஒரு இடத்திலிருந்து செயல்படாமல் பல்வேறு இடங்களிலிருந்து செயல்படும். அதே போல, ஆஶையும் இந்த்ரியங்கள், மனஸ், புத்தி என்ற மூன்று இடங்களில் முகாமிட்டு, மன அமைதியையும் ஆரோக்யத்தையும் அழிக்கின்றன என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். தனது தேஶத்தில் செயல்பட்டு வரும் கொள்ளையர்க் கூட்டத்தைப் பற்றிய விவரம் ஶேகரித்து, அக்கூட்டத்தை அழித்து விடுங்கள் என்று தேஶத்து ராஜா கட்டளை இடுவது போல, காமம் என்ற கொள்ளையன் தன் வேலையைச் செய்யும் இடங்களையும் அதை ஒழிக்கும் வழிமுறையையும் விளக்குகிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

இந்த்ரியங்கள் கட்டிலடங்காமல் களி நடனம் புரியும் கவர்ச்சியரங்கம். வெளியுலகத் தூண்டுதல்கள் இந்த்ரியக் கரணங்கள் வழியாகச் சென்று, மனஸை அடைந்தவுடன் மனஸில் ஆஶைகள் தோன்றுவதால் மனஸ் ஒரு துயரப் பண்ணையாகி விடுகிறது. பிறகு, தான் அநுபவித்த விஷய ஸுக நினைவுகளில் புத்தி திளைத்திடும் போது அந்த புத்தியும் ஆஶையின் முகாம்களில் ஒன்றாகி விடுகிறது.

மோஹத்தினால் ஒரு ஜீவன் தன்னை ஶரீரத்துடன் இணைத்துக் கொள்ளும் பொழுது, விஷய ஸுகங்களை அநுபவிக்க விரும்புகிறது. மனஸுடன் இணைத்துக் கொள்ளும் போது மேலும் மேலும் உணர்ச்சிகளைப் பெற்று, மகிழ விரும்புகிறது. புத்தியுடன் இணைத்துக் கொள்ளும் பொழுது, மனஸ் பெற்ற மகிழ்ச்சிகளை நினைவுக்குக் கொண்டு வந்து, அந்நினைவுகளில் மீண்டும் வாழ வேண்டும் என்று பரிதாபமாக நினைக்கிறது. தான் பரம்பொருளே என்ற உண்மையைக் கவர்ந்து செல்லும் கொள்ளைக்காரர்கள் இம்மூன்று முகாம்களிலிருந்தும் வேலை செய்கிறார்கள்.

📖 ॐ 📖

तस्मात्त्वमिन्द्रियाण्यादौ नियम्य भरतर्षभ ।
पाप्मानं प्रजहि ह्येनं(न्) ज्ञानविज्ञान नाशनम् ।।
{अध्याय ३ ~ श्लोक ४१}

தஸ்மாத் த்வம் இந்த்₃ரியாண்யாதௌ₃ நியம்ய ப₄ரதர்ஷப₄.
பாப்மாநம் ப்ரஜஹிஹ்யேநம் ஜ்ஞான விஜ்ஞான நாஶனம்..
(அத்₄யாயம் 3 ~ ஶ்லோகம் 41)

ஆதலால், பரத வம்ஶத்தில் சிறந்தவனே! நீ முதலில் இந்த்ரியங்களை வஶப்படுத்து. ஜ்ஞான விஜ்ஞானத்தை அழிக்கும் காமம் என்ற மஹாபாதகத்தை பலவந்தமாக அழித்திடு. (3 – 41)

இந்த்ரியங்களை வஶப்படுத்திடு:

ஆதி ஶங்கரர் ஜ்ஞானத்தையும் விஜ்ஞானத்தையும் இவ்வாறு விளக்குகிறார். ஜ்ஞானம் என்பது உண்மையைப் பற்றி ஶாஸ்த்ரங்களும் குருவும் கற்றுக் கொடுப்பதால் வரும் அறிவு. விஜ்ஞானம் என்பது உண்மையைப் பற்றிய நமது ஸ்வ அநுபவம். காமமானது க்ஞானத்தையும் விக்ஞானத்தையும் அழிக்கக் கூடியது.

'காமம் பாபமயமானது' என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். கீழ்த்தரமான வாழ்க்கை நடத்தும் நிலையிலே நம்மை வைப்பதால்தான் காமம் பாபமாகிறது. பரிணாம இயக்கத்தில் உயர்வது தான் நோக்கமாக வேண்டும். தாழ்த்தும் எதுவும் பாபமே. உயர்ந்த ஆசைகளும் கூட நெருப்பை சூழ்ந்த புகையைப் போல, நம்முடைய உண்மை ஸ்வரூபத்தை மறைத்து, நம்மை விரிய விடாமல் தடுக்கிறது. எல்லா வகை ஆசைகளும் பாபமயமானவைதான்.

ஆசைகளை ஒழிப்பதற்கு இந்த்ரியங்களை ஒழுங்கு படுத்துவதே முதல்படியாகும். இத்திசையில் படிப்படியாக எப்படி முன்னேறுவது என்பதை தர்க ரீதியாக அடுத்த இரு ஶ்லோகங்களில் விளக்குகிறார்.

📖 ॐ 📖

इन्द्रियाणि पराण्याहुरिन्द्रियेभ्यः(फ्) परं मनः । मनसस्तु परा बुद्धिर्यो बुद्धेः(फ्) परतस्तु सः ।।
एवं बुद्धेः(फ्) परं बुद्ध्वा संस्तभ्यात्मानमात्मना । जहि शत्रुं महाबाहो कामरूपं(न्) दुरासदम् ।।
{अध्याय ३ ~ श्लोक ४२, ४३}

இந்த்₃ரியாணி பராண்யாஹுரிந்த்₃ரியேப்₄ய:(ஃப்) பரம் மனஹ.
மனஸஸ்து பரா புத்₃தி₄ர்யோ புத்₃தே₄:(ஃப்) பரதஸ்து ஸஹ..
ஏவம் பு₃த்₃தே₄(ஃப்) பரம் பு₃த்₃த்₄வா ஸம்ஸ்தப்₄யாத்மானமாத்மனா.
ஜஹி ஶத்ரும் மஹாபா₃ஹோ காமரூபம்(ந்) து₃ராஸத₃ம்..
(அத்₄யாயம் 3 ~ ஶ்லோகம் 42, 43)

இந்த்ரியங்கள் ஶரீரத்தை விட உயர்ந்தவை. (பர என்ற வார்தைக்கு அதிக பலம் வாய்ந்தவை, ஸூக்ஷ்மமானவை என்றும் அர்தம் கொள்ளலாம்.) மனஸ் இந்த்ரியங்களை விட மேன்மையானது. மனதை விட புத்தி மேன்மையானது. புத்தியையும் விட மேன்மையானது ஆத்மா. இவ்விதம், புத்தியிலும் மேலான ஆத்மாவை அறிந்து கொண்டு, புத்தியினால் மனதை வஶப்படுத்தி, வெல்வதற்கரிய காமம் என்ற ஶத்ருவை வெற்றி கொண்டிடு, திரண்ட தோள்களைக் கொண்டவனே!! (3 – 42, 43)

காமம் மஹாஶக்திஶாலி:

இந்த்ரியங்கள் இல்லாத ஶரீரத்தைக் கற்பனை செய்து பார்த்தால் இந்த்ரியங்கள் எவ்வளவு மஹத்தானவை, ஶக்தி வாய்ந்தவை என்பது புரியும். கண்ணும் காதும் மூக்கும் நாக்கும் இல்லாமல், தேஹம் உயிருடன் இருக்கும். தோலில் உணர்ச்சி இல்லாமலும், ஏன்! தோலே இல்லாமலும் உயிருடன் இருக்கும். கை, கால்கள் இல்லாமலும் நம் ஶரீரம் உயிருடன் இருக்கும். உயிருடன் இருக்கும் அவ்வளவுதான். உயிருடன் இருப்பதைத் தவிர வேறு ஒன்றும் செய்ய முடியாது. ஸ்தூல

ஶரீரத்தை விட இந்த்ரியங்கள் ஸூக்ஷ்மமானவை. அதிக பலம் வாய்ந்தவை. அதிக மஹத்தானவை. இந்த்ரியங்களால் ஶரீரத்தை அறிய முடியும். ஆனால், ஶரீரத்தால் இந்த்ரியங்களை உணர முடியாது. எனவே, இந்த்ரியங்கள் ஶரீரத்தை விட மேலானவை.

இந்த்ரியங்களை விட மனஸ் உயர்ந்தது. இந்த்ரியங்களுக்கு அவற்றின் ஆற்றலை அளிப்பது மனஸே. மனஸ் இந்த்ரியங்களுக்குப் பின்னால் நிற்கவில்லை என்றால், இந்த்ரியங்கள் செயலிழந்து விடுகின்றன. இன்று சாலைகளில் குடி போதையால் ஏற்படும் விபத்துகளை விட அதிகமான விபத்துக்கள் மொபைல் பேசியபடி வண்டி ஓட்டுவதால் ஏற்படுகின்றன. கண்கள் ஶாலை மீது இருந்தும், மனஸ் மொபைல் பேச்சில் இருப்பதால், கண்களிருந்தும் குருடாகி விடுகின்றன. வகுப்பறையில் அமர்ந்திருக்கும் மாணவனின் மனஸ் விளையாட்டு மைதானத்தில் இருந்தால், ஆசிரியரின் வார்தைகள் அவனுக்குக் கேட்பதில்லை. மனஸ் காதுகளின் பின்னால் நிற்காததால் காதிருந்தும் செவிடனாகி விடுகிறான். நமக்கு ப்ரியமானவர் இறந்து விட்ட ஶோகத்தில் நாக்கு ருசிக்கும் ஆற்றலை இழந்து விடுகிறது. பல ஸினிமா த்யேடர்களில் படம் தொடங்கியவுடன் ஏஸியை நிறுத்தி விடுவார்கள். ஆனால், மனஸ் படம் பார்ப்பதில் லயித்திருப்பதால் உணரக் கூடிய ஆற்றலை தோல் இழந்து விடுகிறது. மனஸ் இந்த்ரியங்களுக்குப் பின்னால் நின்றால்தான் அவற்றுக்கு ஆற்றல். மனஸ் வேறு விஷயத்திற்குச் சென்று விட்டால் இந்த்ரியங்கள் செயலிழந்து விடுகின்றன. இந்த்ரியங்களை விட ஶக்தி வாய்ந்தவை மனஸ். மனஸால் இந்த்ரியங்களை பார்க்க முடியுமே அன்றி, இந்த்ரியங்களால் மனஸைப் பார்க்க முடியாது. மனஸ் இந்த்ரியங்களை விட மேலானது.

புத்தி மனஸை விட மேலானது. மனஸ் கனவில் மூழ்கி இருக்கிறது. அபத்தமான, அர்தமற்ற சிந்தனைகளில் மூழ்கி இருக்கிறது. புத்தியைக் கூப்பிடுங்கள். புத்தி வந்ததும் மனஸ் அடங்கி விடுகிறது. ஆசிரியர் வந்ததும் மாணவர்கள் அடங்கி அமைதியாகி விடுவதைப் போல, புத்தி வந்ததும் மனஸ் அமைதியாகி விடுகிறது. நேரம் போவது தெரியாமல் அரட்டையில் மூழ்கி இருக்கும் போது, ‘நான் என்ன பேசிக் கொண்டிருக்கிறேன்? எதற்காகப் பேசுகிறேன்?’ என்று புத்தி ஒரே ஒரு முறை கேள்வி கேட்டு விட்டால் போதும். மனஸ் அரட்டையில் ஈடுபடாது. புத்தி விழித்து விட்டால் மனஸ் அடங்கி விடும். புத்தி தூங்கி விட்டால் மனஸ் தன் இஷ்டத்திற்குக் கூத்தாடத் தொடங்கி விடும். புத்தியால் மனஸின் ஓட்டத்தை மனஸின் முட்டாள்தனமான சேஷ்டைகளைப் பார்க்க முடியும். ஆனால், மனஸால் புத்தியின் ஸங்கல்பங்களைப் பார்க்க முடியாது. மனஸைவிட புத்தி மேலானது. அதிக ஶக்தி வாய்ந்தது. அதிக ஸூக்ஷ்மமானது.

புத்தியை விட ஸூக்ஷ்மமானது அஹம். ஶரீரம், இந்த்ரியங்கள், மனஸ், புத்தி இவை எல்லாவற்றையும் பார்க்கக் கூடியது ‘நான்’. புத்தியும் அடங்கிய நிலையில் அஹம் விழித்து இருக்கும். கனவுகள் அற்ற ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் மற்ற எல்லாம் அடங்கி இருக்கும் போது, ‘நான்’ விழித்திருக்கும். அதுவே, ஆழ்ந்த உறக்கத்தின் ஸுகத்தை அநுபவிக்கிறது. அடுத்த நாள் எழுந்து, ‘ஆனந்தமாகத் தூங்கினேன்’, என்கிறது. ‘நான் தான் செய்கிறேன்’ ‘நான்தான் கர்தா’, என்று கருதக் கூடியதுதான் அந்த அஹம். ‘இது என்னுடைய ஶரீரம்’ ‘என்னுடைய மனஸ்’ ‘என்னுடைய புத்தி’, என்று ஸ்வந்தம் கொண்டாடக் கூடியதே ‘அஹம்’. அது தான் காமத்தின் உறைவிடம். ‘எனக்கு வேண்டும்’ ‘நான் விரும்புகிறேன்’, என்று அஹம் கருதுவதுதான் காமம். அஹம் புத்தியை விட மேலானது. ஶக்தி வாய்ந்தது. புத்தியையும் புத்தியின் ஸங்கல்பங்களையும் பார்க்கக் கூடியது அஹம். (காமம் புத்தியை விட ஶக்தி வாய்ந்தது என்றும் அர்தமாகும். காமம் புத்தியை மூடி மறைத்து விடும் ஆற்றல் கொண்டது.) காமம் மிகவும் ஶக்தி வாய்ந்த எதிரி. இதை ஜயிப்பது மிகக் கஷ்டம். (துராஜய).

இறையம்ஶமான ஆத்மாவிற்கு வரம்பில்லா ஶக்தி உண்டு. புத்தியும் மனஸும் இந்த்ரியங்களும் அதிலிருந்து தான் தம் ஆற்றலையும் ஶக்தியையும் பெறுகின்றன. ஆனால், தன்னைத் தானே ஜடத்துடன், ப்ரக்ருதியுடன் இணைத்துக் கொள்வதால், ஆத்மா தன் பலத்தை மறந்து, தன்னை புத்தியின், மனஸின், இந்த்ரியங்களின் ஆதிக்யத்திற்கு உட்பட்டதாகக் கருதுகிறது. ‘நான் பலஹீனமானவன். என்னால் என் இந்த்ரியங்களைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. என்னால் என் மனஸைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை’ என்று நம்புகிறது. தன்னில் தானே நிறைவாக, ஆனந்தமாக

இருந்தால், தன்னுடைய உண்மையான ஆனந்த ஸ்வரூபத்துடன், இறைத்தன்மையுடன் தன்னை இணைத்துக் கொண்டால், காமத்தை வெற்றி கொள்ளலாம்.

காமத்தை த்யாகம் செய்யவும் இறைவனுடன் இணைந்திடவும் நம் எல்லோருக்கும் ஸ்வாதந்த்ர்யம் இருக்கிறது. தகுதி இருக்கிறது. ஆற்றலும் இருக்கிறது. ஆனால், காமங்களை அடைந்திட, விருப்பங்களை பூர்த்தி செய்திட நமக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யமும் இல்லை. (நாம் ஜடத்திற்கு அடிமையாகி விடுகிறோம்) தகுதியும் ஆற்றலும் கிடையாது. ஏனென்றால், காமம் எந்நிலையிலும் பூர்த்தி அடையப் போவதில்லை.

📖 ௐ 📖

ॐ तत्सदिति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुन संवादे कर्म योगो नाम तृतीयोऽध्यायः ।।

ௐ தத்ஸதி$_3$தி ஸ்ரீமத்$_3$ ப$_4$க$_3$வத்$_3$ கீ$_3$தாஸூபநிஷத்ஸு ப்$_3$ரஹ்மவித்$_3$யாயாம் யோக$_3$ஶாஸ்த்ரே ஸ்ரீக்ருஷ்ணார்ஜுன ஸம்வாதே$_3$ கர்ம யோகோ$_3$ நாம த்ருதீயோऽத்$_4$யாயஹ..

இத்துடன் ப்ரஹ்ம வித்யையும் யோகஶாஸ்த்ரமுமான ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை என்னும் உபநிஷதத்தில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுக்கும் அர்ஜுனனுக்கும் இடையே நடந்த உரையாடலின் 'கர்ம யோகம்' என்ற மூன்றாம் அத்யாயம் நிறைவுற்றது.

ௐௐௐௐௐ **ஹரி: ஓம் தத் ஸத்** ௐௐௐௐௐ

ௐ

அத்யாயம் 4

ஜ்ஞான கர்ம ஸந்யாஸ யோகம்

முன்னுரை

'ஜ்ஞான கர்ம ஸந்யாஸ யோகம்' என்ற இந்த நான்காம் அத்யாயம் மிகச் சிறப்பான அத்யாயம். இதில்தான் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அவதார மஹிமையையும் அவதார ரஹஸ்யத்தையும் அர்ஜுனனுக்கு விளக்குகிறார்.

மநுஷ்யனுக்கு ஒரு பலஹீனம் உள்ளது. ஒரு கருத்துச் சொல்லப்படும் போது, அக்கருத்தைப் புரிந்து கொண்டு, இயலுமானால் அக்கருத்தைத் தன் வாழக்கையில் செயல்படுத்த முயல்பவர்கள் மிகச் சிலரே. மிகப் பெரும்பான்மையானோர் அக்கருத்தினைக் கூறிடுபவரை வழிபடத் தொடங்கி விடுவர். மேலை நாடுகளில் சிலுவை வழிபாடும் புத்தர் ஸிலை வழிபாடும் இவ்வகையே. இக்கருத்தை இவரே புதிதாகக் கண்டுபிடித்துக் கூறுவதாக நினைப்பதே இதற்குக் காரணம்.

இன்று நம் நாட்டுப் படித்தவர்களிடம் அஹிம்ஸைக் கருத்தைச் சொன்னவர் யார்? என்று கேட்டால் பெரும்பாலோர் காந்தி என்று பதிலளித்தால் ஆச்சர்யம் இல்லை. பத்ரிகைகளும் அவ்வாறே எழுதுகின்றன. இல்லையப்பா! ரெண்டாயிரத்து ஐந்நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் ஸ்ரீ மஹாவீரர் இக்கருத்தினை ஆணித்தரமாகச் சொல்லி இருக்கிறார். இந்த ஒரே கருத்திற்காக ஒரு மதத்தை ஸ்தாபனம் செய்திருக்கிறார். அதற்கும் பல ஆயிரம் வர்ஷங்களுக்கு முன்னர் வெளிப்பட்ட வேதங்களிலும், ஸ்ரீமத் பகவத் கீதையிலும் யோக ஸூத்ரத்திலும் இக்கருத்து வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது, என்று சொல்லிப் பாருங்கள். ஏற்க மறுப்பார்கள். அவர்கள் வேதங்களை எல்லாம் கரைத்துக் குடித்தவர்கள் என்பதால் அல்ல. ஒருவரை மிகப் பெரிய மஹாத்மா(*Super Hero*) ஆக்கி, அதில் அரஸியல் ஆதாயம் எடுப்பதற்காக இன்றைய ஸ்வயநல நோக்குள்ள, *Vested Interest* உள்ள கல்வித் திட்டத்தில் இவர்களுடைய மூளைச்சலவை நடந்துள்ளது.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் இவ்விஷயத்தை நன்கு அறிந்திருந்ததால், 'அர்ஜுன! தற்போது உன் முன்னால் நின்று உன்னுடன் பேசிக் கொண்டிருக்கும் யஶோதை – மைந்தனான, கோகுல – கண்ணனான, பார்த – ஸாரதியான, இந்த ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் சொல்லிடும் கருத்துக்கள் இவை என்று எண்ணி விடாதே. பரம்பரை பரம்பரையாக வந்துள்ள கருத்துக்கள் இவை. படைப்பின் ஆதி முதல் இருந்து வரும் ஆதாரமான ஸத்யங்கள் இவை', என்கிறார். அதே ஸமயத்தில், 'படைப்பின் ஆரம்பத்தில் நான் இதை ஸூர்யனிடம் உபதேஶித்தேன்', என்றும் கூறுகிறார். குழம்பி நின்ற அர்ஜுனனுக்கு 'நான்' என்பதை விளக்கியபடி அவதார தத்வத்தை எடுத்துரைக்கிறார். வாருங்கள்! அத்யாயத்தினுள் சென்று நாமும் புரிந்து கொள்ள முயலுவோம்.

📖 ௐ 📖

ௐ

ॐ श्री परमात्मने नमः

ஓம் ஸ்ரீ பரமாத்மனே நமஹ

श्रीमद्भगवद्गीता

ஸ்ரீமத்₃ ப₄க₃வத்₃ கீ₃தா

अथ चतुर्थोऽध्यायः

அத₂ சதுர்தே₂ாऽத்₄யாயஹ

(நான்காம் அத்யாயம்)

ज्ञानकर्म सन्न्यास योगः

ஜ்ஞானகர்ம ஸந்ந்யாஸ யோக₃ஹ

श्री भगवानुवाच
इमं विवस्वतेयोगं प्रोक्तवानहमव्ययम् ।
विवस्वान्मनवे प्राह मनुंरिक्ष्वाकवेऽब्रवीत् ।।
{अध्याय ४ ~ श्लोक १}

ஸ்ரீ ப₄க₃வாநுவாச
இமம் விவஸ்வதே யோக₃ம் ப்ரோக்தவாநஹமவ்யயம்.
விவஸ்வான் மனவே ப்ராஹ மநுரிக்ஷ்வாகவேऽப்₃ரவீத்..
(அத்₄யாயம் 4 ~ ஶ்லோகம் 1)

பகவான் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் சொன்னது - அழியாத இந்த யோகத்தை நான் கல்பத்தின் ஆதியில் விவஸ்வானிடம் (ஸூர்யனிடம்) கூறினேன். ஸூர்யன் இதை மனுவிற்கு உபதேஶித்தார். மனு தனது புதல்வன் இக்ஷ்வாகுவிற்குக் கூறினார். (4 – 1)

வாழையடி வாழையாக வந்த யோகம்:

பகவான் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன், 'அழியாத யோகம்' என்கிறார். வேதங்கள் அழியாதவை என்கிறோம். எந்த ஒரு ஜ்ஞானமும் புஸ்தகத்தில் இருக்கும். முன்பு ஓலைச் சுவடிகளில் இருந்திருக்கும். இவை அழியக் கூடியவைதானே? பல உபநிஷதங்களும் நம் தேஶத்தின் பண்டைய ஜ்ஞானப் பொக்கிஷங்கள் பலவும் அழிந்து போய் விட்டன என்று நாம் கேள்விப் படுகிறோமே? அடிப்படையான ஜ்ஞானம் அழியாதது. தான் புதிதாக ஏதோ கண்டு பிடித்து விட்டதாக விஜ்ஞானி கூறுவது தனது அஹங்காரத்தினால். தத்காலத்தில் Patent வேறு செய்து கொள்கிறான். புதைந்திருப்பதை, மறைந்திருப்பதையே பார்க்கிறான் விஜ்ஞானி. புவி ஈர்ப்பு ஶக்தியோ மின்ஸார ஆற்றலோ கடந்த நூற்றாண்டில் கண்டு பிடிக்கப் படுவகற்கு முன்னரும் இருந்தன. பல்வேறு யுகங்களில் பலமுறை கண்டு பிடிக்கப் பட்டிருக்கும். மநுஷ்ய ஸமுதாயத்தின் நினைவிலிருந்து மறைந்து போயிருக்கும். முதன் முதலில் நாம் தான் செய்திருப்பதாக நினைப்பது நமது சிறுபிள்ளைத்தனம். காலத்தின் மொத்த ப்ரவாஹத்தில் நம் நினைவின் கால அளவு மிகச் சிறியது. நம் சிறந்த முன்னோர்கள் வகுத்துள்ள கால அளவுகளைப் பாருங்கள்.

கால அளவில் 'த்ருடி' மிகக் குறுகியது. கல்பம் மிக நீண்டது.

100 த்ருடி	=	1 தத்பரா .
60 தத்பரா	=	1 பரா .
60 பரா	=	1 விலிப்தம் .
60 விலிப்தம்	=	1 லிப்தம் .
60 லிப்தம்	=	1 விநாழிகை .
60 விநாழிகை	=	1 நாழிகை .
60 நாழிகை	=	1 நாள் . (24 மணி நேரம் .)

4,32,000 வர்ஷங்கள் கொண்டது ஸத்ய யுகம் (க்ருத யுகம்). 8,64,000 வர்ஷங்கள் கொண்டது த்ரேதா யுகம். 12,96,000 வர்ஷங்கள் கொண்டது த்வாபர யுகம். கலி யுகத்தில் 17,28,000 வர்ஷங்கள் உள்ளன. நான்கு யுகங்களும் சேர்ந்தது ஒரு சதுர் யுகம்.

43,20,000 வர்ஷங்கள்	=	1 சதுர்யுகம் .
71 சதுர்யுகங்கள்	=	1 மன்வந்தரம் .
14 மன்வந்தரங்கள்	=	1 கல்பம் .
1 கல்பம்	=	ப்ரஹ்மாவின் 1/2 நாள் .
720 கல்பங்கள்	=	1 ப்ரஹ்ம வர்ஷம் .
100 ப்ரஹ்ம வர்ஷம்	=	1 மஹாகாலம் (ப்ரலயம்)

(311,040,000,000,000 அல்லது 311 ட்ரில்லியன் வர்ஷங்கள்.)

நடக்கும் வர்ஷம் (3, ஏப்ரல் 2022 முதல் – 22 மார்ச் 2023 வரை) இந்த கலியுகம் பிறந்து 5,125 வர்ஷங்கள் ஆகின்றன. நடப்பது ஸ்வேதவராஹ கல்பம். இந்த கல்பத்தின் ஏழாவது மன்வந்தரத்தில் (வைவஸ்வத மன்வந்தரம்) நாம் தற்போது இருக்கிறோம். இந்த மன்வந்தரத்தின் 28வது கலியுகம் தற்போது நடக்கிறது. அதாவது 6 மன்வந்தரங்கள் (426 சதுர்யுகங்கள்) கழிந்து ஏழாவது மன்வந்தரத்தில் 27 சதுர்யுகங்கள் கழிந்து விட்டன . 28 வது சதுர்யுகத்திலும் மற்ற மூன்று யுகங்கள் முடிந்து விட்டன. அதாவது, நடக்கும் சதுர்யுகத்தில் இதுவரை 25,92,000 + 5,124 (25,97,124) வர்ஷங்கள் கழிந்து விட்டன. இந்த கணக்கில் ப்ரஹ்மாவிற்கு 100 வயஸாகும் போது ப்ரலயம் வருகிறது. தலை சுற்றுகிறதா?

இந்த நீஈஈஈஈஈஈ ... ண்ட காலத்தில் எத்தனை முறை புவி ஈர்ப்பு ஶக்தியும் மின்னாற்றலும் கண்டு பிடிக்கப் பட்டிருக்கும்? எத்தனை ந்யூடனும் ஐன்ஸ்டீனும் எடிஸனும் தோன்றி மறைந்திருப்பர்? ப்ரபஞ்சத்தில் முதலில் படைக்கப்பட்டது ஸூர்யன். ‘துவக்கத்தில் ஒளி மட்டும் இருந்த ஸமயத்தில், ஸூர்யனிடம் இந்த யோகத்தை நான் கூறினேன்’, என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

இங்கு மீண்டும் ஒரு முறை நாம் நினைவுப் படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். ‘நான் கூறினேன்’, என்று ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கூறும் போது படைப்பிற்கு முன்னரும் இருந்த, படைப்பிற்குக் காரணமான ப்ரஹ்மாவையே படைத்த அந்த பரமாத்மா இந்த கோகுலத்து ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் வாயிலாக இதைக் கூறுகிறார். தான் அந்த இறைதத்வமே என்று உணர்ந்த ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் பேசுகிறார்.

இங்கு யோகம் என்று ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் குறிப்பிடுவது கர்ம யோகத்தையே என்று சொல்லலாம். ஏனென்றால், ஸ்ரீ பகவானால் இங்கு குறிப்பிடப் பட்டவர்கள் அனைவருமே க்ருஹஸ்தர்கள். இவர்கள் அனைவரும் க்ருஹஸ்த ஆஶ்ரமத்தில் கர்மயோகம் புரிந்தபடி மேன்மை அடைந்தவர்கள். மற்றொரு விஷயம் என்னவென்றால் இவர்கள் அனைவரும் க்ஷத்ரியர்கள். மஹாராஜாக்கள். க்ஷத்ரியர்களே கர்மயோகத்தை முதன் முதலில் அறிந்தவர்கள். தம் வாழ்வில் கடைப்பிடித்து தமது ப்ரஜைகளையும் கடைப்பிடிக்க வைத்தனர். ஸத் விஷயங்கள் அனைத்தும் மேலிருந்து கீழே பரவுகின்றன. தலைமை ஸரியாக இருந்தால்தான் ஜனங்களும் ஸரியாக இருப்பர். ‘யதா ராஜா ததா ப்ரஜா’. ஸத் விஷயங்கள் மாத்ரமல்ல, ஊழலும் ஒழுக்கமின்மையும் மேலிருந்துதான் கீழே பரவுகின்றன. தலைமையையே ஜனங்கள் அநுஸரிக்கின்றனர்.

📖 ॐ 📖

एवं परम्पराप्राप्तमिमं राजर्षयो विदुः ।
स कालेनेह महता योगो नष्टः(फ्) परन्तप ।।
{अध्याय ४ ~ श्लोक २}

ஏவம் பரம்பரா ப்ராப்தமிமம் ராஜர்ஷயோ விது₃ஹு.
ஸ காலேநேஹமஹதா யோகோ₃ நஷ்ட:(ஃப்) பரந்தப..
(அத்₄யாயம் 4 ~ ஶ்லோகம் 2)

ஹே பரந்தப! இவ்வாறு பாரம்பர்யமாக பெற்ற இந்த யோகத்தை ராஜர்ஷிகள் அறிந்திருந்தனர். நெடுங்காலம் கழிந்து விட்டதில் பூவுலகத்தில் இந்த யோகம் மறைந்து விட்டது. (4 – 2)

மறைந்தாலும் மீண்டும் தோன்றிடும்:

படைப்பில் எல்லாம் ஸுழற்சி அல்லவா! ஸமுதாயத்தில் போகம் மேலோங்கும் போது ஜ்ஞானம் மறைந்து போகிறது. நம் தேஶத்தின் கடந்த 150 வர்ஷகால வரலாற்றிலே இதைப் புரிந்து கொள்ளலாம். 1880 இலிருந்து 1921 வரை நம் தேஶத்து ஸமுதாயச் சூழ்நிலையில் வீர ஸாஹஸத்துடன் கூடிய த்யாகம் ஓங்கி இருந்தது. 1921 – 1947 காலகட்டத்தில், அதாவது காந்தி காலத்தில் வீர ஸாஹஸம் மங்கியது. அதிகமான அரஸியல்வாதிகள் உருவானார்கள். எனினும், ஸமுதாயச் சூழ்நிலையில் த்யாகம் ஓங்கியே இருந்தது. 1947 க்குப் பிறகு த்யாகமும் மங்கியது. 1990 க்குப் பிறகு போகம் மேலோங்கி இருக்கிறது. அதே போல, காலத்தின் நீண்ட ப்ரவாஹத்தில்

பலமுறை யோகம் மறைந்து போனது. மீண்டும் மீண்டும் யோகத்தை உணர்ந்த ர்ஷிகள், தம் ஜ்ஞானத்தால் யோகத்தைக் கண்ட ர்ஷிகள், ராஜர்ஷிகள் தோன்றினர். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் பரம்பரையாகப் பெற்ற யோகம் என்று கூறும் போது புஸ்தக வடிவில் யோகத்தை உயிருடன் வைத்து அடுத்த தலைமுறையிடம் கொடுத்துச் செல்லும் பரம்பரையைக் குறிப்பிடவில்லை. சொத்தை, ஜடப்பொருள்களை மாத்ரமே அவ்வாறு கொடுத்துச் செல்ல முடியும். அதுவும் ஸில தலைமுறைகள் வரையே நீடிக்கும். ர்ஷிகள் என்று சொன்னால் பார்ப்பவர் என்று அர்தம். வேதங்கள் அழியாதவை. மநுஷ்ய ஸமுதாயத்தில் போகம் சூழும் போது வேதம் மறைந்து போகிறது. ஜ்ஞானம் மறைந்து போகிறது.

மறைந்து போயிருக்கும் வேதங்களை, படைப்பில் ரெண்டறக் கலந்து ஸூக்ஷ்ம வடிவில் இருக்கும் வேதங்களை, கண்டுணர்ந்து வெளிப்படுத்துபவரே ர்ஷி. இத்தகைய 'ர்ஷி பரம்பரையில் கிடைத்திருக்கும் யோகம்' என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். வேதங்களின் மற்றொரு பெயர் ஶ்ருதி. ஶ்ருதி என்றால் கேட்கப்பட்டவை. வானத்தில் புதைந்திருக்கும் வேதங்கள் ர்ஷிகளால் கேட்கப்பட்டு வெளிப் படுத்தப் பட்டன. வேதங்கள் நினைவில் நிறுத்தப் பட்டவை (ஸ்ம்ருதி) அல்ல. ஹிந்து ஶாஸ்த்ரங்களில் ஸ்ம்ருதிகளும் உண்டு. ஆனால், அவை காலத்திற்கு காலம், யுகத்திற்கு யுகம் மாறுபவை. அவை ஸ்ம்ருதியானதால், நினைவில் நிறுத்தப் பட்டவையாதலால் அழிந்து விடுகின்றன. மீண்டும் மீண்டும் எழுதப்படத் தேவையுள்ளது. ஆதாரமான ஸத்யங்கள் மாறாதவை. அழியாதவை. அவை மறைந்து போனால் மீண்டும் கண்டறியப்படுமே அன்றி எழுதப்பட மாட்டாது.

'காலப்பொழுதில் கர்மயோகம் மறைந்து விட்டது', என்கிறார். கர்மம் மறையவில்லை. யோகம் மாத்ரமே மறைந்து விட்டது. கர்மத்தில் ஸ்வயநலமற்ற ஸேவை மறைந்து போகம் தலை தூக்கியதால் யோகம் மறைந்து விடுகிறது. உலகத்தில் கிடைத்த இந்த ஶரீரமும் மற்ற ஸாதனங்களும் உலகத்திற்காக என்பது மறந்து போகும் போது யோகம் மறைந்து விடுகிறது. உலகத்து மற்ற பொருட்களை அடைய முயற்சி எடுக்க வேண்டியுள்ளது. ஆனால், பரமாத்மா எப்பொழுதும் நம்முடனேயே, நம்முள்ளேயே இருக்கிறார். இதை மறந்து பரமாத்மாவை அடைந்திடவும் கர்மங்கள் செய்யப்பட வேண்டும் என்று கருதுவதாலும் யோகம் மறைந்து விடுகிறது.

📖 ॐ 📖

स एवायं मया तेऽद्य योगः(फ्) प्रोक्तः(फ्) पुरातनः ।
भक्तोऽसि सखा चेति रहस्यं ह्येतदुत्तमम् ।।
{अध्याय ४ ~ श्लोक ३}

ஸ ஏவாயம் மயா தேऽத்₃ய யோக₃:(ஃப்) ப்ரோக்த:(ஃப்) புராதநஹ.
ப₄க்தோऽஸி மே ஸக₂ா சேதி ரஹஸ்யம் ஹ்யேதது₃த்தமம்..
(அத்₄யாயம் 4 ~ ஶ்லோகம் 3)

புராதனமான இந்த யோகத்தை, நீ என் பக்தன் என்பதால், எனக்குப் ப்ரியமான நண்பன் என்பதால், உனக்கு இன்று கூறுகிறேன். இது உத்தமமானதும் ரஹஸ்யமானதும் ஆகும். (4 – 3)

அர்ஜுனனும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனும் பால்ய காலம் முதல் நண்பர்கள். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் அத்தை குந்தியின் புதல்வன் அர்ஜுனன். அது மாத்ரம் இன்றி, தன்னுடைய அவதார கார்யமான 'தர்மத்தை நிலைநாட்டுவதில்' அர்ஜுனனுடைய மஹத்தான பங்கு இருக்கப் போகிறது என்பதை முக்காலமும் அறிந்த ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் முன்கூட்டியே அறிந்திருந்ததாலும், அர்ஜுனன் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுக்கு மிகப் ப்ரியமானவனாக இருந்தான். கீதையிலேயே பலமுறை, 'பார்த! நீ எனக்கு ப்ரியமானவன்' என்று ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் சொல்லி இருக்கிறார்.

இருவருக்கிடையே மிகச் சிறந்த Communication நடைபெறுவதற்கு அவர்களுக்கிடையே ப்ரியம் என்ற ஒரு உறவு இருப்பது அவஶ்யம். ப்ரியம் இல்லையென்றால் காதுகள், மனஸ், சிந்தனை

எல்லாம் மூடிக் கொள்ளும். அந்நிலையில் Communication One–way trafficகாகி விடும். மேலும், ஸாதாரண மநுஷ்யர்களுக்கு இந்த உறவை, ப்ரியமான உறவை அடிக்கடி நினைவுபடுத்த வேண்டிய தேவையும் இருக்கிறது. தன்னுள்ளே பரந்து விரிந்து நிற்கும் அஹங்காரத்தின் விளைவாகவும், மற்ற பல விகாரங்களின் விளைவாகவும், தன்னையே மறந்து விடும் ஆற்றல் படைத்த மநுஷ்யனுக்கு ப்ரியமானவர்களை மறப்பது இயலாததல்லவே. எனவே தான், அர்ஜுனன் திறந்த மனஸுடன் இந்த ஸம்வாதத்தில் பங்கெடுக்க வேண்டும் என்று ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கருதியதாலும் அடிக்கடி, ‘நீ எனக்கு ப்ரியமானவன்’ என்பதை நினைவுப் படுத்தினர்.

புராதனமானது என்றால் பழமையானது என்று பொருளல்ல. புதியதாக இருக்கக் கூடியதுதான் பழமை அடையும். இன்று சந்தைக்கு வரும் நுகர்பொருட்களில் இதை நாம் கவனிக்கலாம். ஒரு சிறிய மாற்றம் செய்து, ‘புதிய ஹார்லிக்ஸ், புதிய ஹமாம், புதிய கோல்கேட்’, என்று பொருட்கள் விற்கப்படுகின்றன. ‘புதிய’ என்றாலே ஸில மாஸங்களில் ‘பழைய’ ஆக வேண்டும். மீண்டும் ஒரு முறை ‘புதிய’ வர வேண்டும். புராதனம் என்றால் பழைய என்று அர்தம் இல்லை. ‘அன்று இருந்தது போலவே இன்றும் இருக்கும்’, என்று தான் அர்தம். அதே ஸத்யம். யுகங்கள் மாறினாலும் மாறாத ஸத்யம் என்பதே புராதனம். ஸ்ருஷ்டியின் ஆரம்பத்தில் ஸூர்யன் முந்தைய கல்பங்களில் இருந்ததைப் போலவே வெளிப்பட்டான் என்கிறது வேதம். (ஸூர்யா சந்த்ரமஸௌ தாதா யதா பூர்வமகல்பயத்). அதே போல், முன்பு பலராலும் அறியப்பட்டு கூறப்பட்ட அதே யோகம் இன்று என்னால் கூறப்படுகிறது என்கிறார்.

இந்த யோகம் ரஹஸ்யமானது என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். இன்று ப்ராஹ்மண த்வேஷம் பரவியுள்ளச் சூழ்நிலையில் மற்ற ஜாதிகளுக்குக் கற்பிக்கப்படக் கூடாது என்பதால் ரஹஸ்யம் என்று கூறப்பட்டுள்ளதாக ஒரு கருத்தினை கீதையின் எதிர்ப்பாளர்கள் சொல்லி வருகின்றனர். (இந்த ஸம்வாதத்தில் பங்கு பெறும் இருவரும் பிறப்பினால் ப்ராஹ்மணர்கள் இல்லை.) பின் ரஹஸ்யமானது என்றால் என்ன? தொலைக்காக்ஷிப் பெட்டியில் க்ஷணத்திற்கு க்ஷணம் மாறிடும் காக்ஷிகள் மாறாமல் நிலைத்திருக்கும் திரையை ஸார்ந்து உள்ளன. திரையும் அசையத் தொடங்கினால் காக்ஷிகள் குழம்பி விடும். வேகமாக ஸுழலும் மின்விசிறி, ஸுழலாமல் நிலையாக இருக்கும் கொக்கியில் தொங்கவிடப் பட்டுள்ளது. கொக்கி அசையத் தொடங்கினால் மின் விசிறியின் ஸுழற்சி தாறுமாறாகி விடும். ஸுழலாத அச்சே சுழலும் சக்ரத்திற்கு ஆதாரம். அச்சு இல்லை என்றாலும் அச்சு நிலையாக இல்லை என்றாலும் சக்ரத்தின் ஸுழற்சி நின்று விடும். அனைத்து மாறுதல்களும் மாறாத ஒன்றையே ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ளன. ஸுழலும் ஜகத் ஸுழலாத ஸத்யத்தை ஸார்ந்துள்ளது. அழியும் பதார்தங்கள் அழியாத பரமாத்மாவை ஸார்ந்துள்ளன. காக்ஷியற்றதே காக்ஷிகளுக்கு ஆதாரம். இதுவே ரஹஸ்யம்.

காக்ஷிகளைக் காண்பதிலேயே மயங்கி நின்று விடுபவன் ஆதாரமான காக்ஷியற்றதைக் காண்பதில்லை. ஸுழற்சியில் மனஸைப் பறி கொடுத்து விடுபவன், பின்னால் ஆதாரமாக மறைந்து நிற்கும் ரஹஸ்யமான ஸுழற்சி அற்றதைக் காண்பதில்லை. ஆதாரமாக இருப்பதைத் தேடுபவனே ரஹஸ்யத்தை அறிகிறான்.

📖 ॐ 📖

अर्जुन उवाच
अपरं भवतो जन्म परं(ञ्) जन्म विवस्वतः ।
कथमेतद्विजानीयां(न्) त्वमादौ प्रोक्तवानिति ।।
{अध्याय ४ ~ श्लोक ४}

அர்ஜுன உவாச
அபரம் ப₄வதோ ஜந்ம பரம்(ஞ்) ஜந்ம விவஸ்வதஹ.
கத₂மேதத்₃விஜாநீயாம்(ந்) த்வமாதௌ₃ ப்ரோக்தவாநிதி..
(அத்₄யாயம் 4 ~ ஶ்லோகம் 4)

அர்ஜுனன் கேட்டான். தங்கள் பிறப்பு தற்காலத்தையது. ஸூர்யனோ

நெடுங்காலமாக இருக்கிறது. பின்னே, காலத்தின் ஆரம்பத்தில் நீங்கள் ஸூர்யனுக்குச் சொன்னீர்கள் என்பதை நான் எவ்வாறு புரிந்து கொள்வது? (4 – 4)

அர்ஜுனனின் கேள்வி:

அர்ஜுனன் நம்மைப் போன்ற ஒருவன் என்பதை மீண்டும் மீண்டும் கீதை என்ற இந்த ஸம்வாதத்தில் வெளிப்படுத்துகிறான். முதல் மூன்று ஶ்லோகங்களில் ரஹஸ்யமான யோகத்தைப் பற்றி, உத்தமமான யோகத்தைப் பற்றி ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் பேசுகிறார். 'க்ருஷ்ணா! அந்த யோகம் என்ன?' என்பதே அர்ஜுனன் மனஸில் இயல்பாக எழ வேண்டிய கேள்வி. ஆனால், அர்ஜுனனின் சிந்தனை நம் சிந்தனையைப் போலவே இருக்கிறது. ஒரு ஆங்கில ஆசிரியர் இருந்தாராம். ஒரு நாள், அவருடைய மகள் ஒரு கடிதம் எழுதி வைத்து விட்டு வீட்டிலிருந்து வெளியேறி விட்டாளாம். கடிதத்தைக் கண்ட ஆசிரியர் அக்கடிதத்தில் இருந்த இலக்கணப் பிழைகளைத் திருத்த உட்கார்ந்து விட்டாராம். பல ஸமயங்களில், ப்ரஸங்க நிகழ்ச்சிகளில் மநுஷ்ய மனஸின் பலஹீனங்களை விளக்க உதாஹரணங்கள் சொல்வதுண்டு. நிகழ்ச்சி முடிந்த பிறகு, 'நீங்கள் யாரை மனஸில் வைத்துக் கொண்டு அந்த உதாஹரணம் சொன்னீர்கள் என்பது எனக்குத் தெரியுமே!' என்று கூறிய படி வருவார் ஒருவர்.

அதே போல, அர்ஜுனன் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் சொன்ன விஷயத்தில் யோகத்தை விட்டான். 'நான் இந்த யோகத்தை ஸூர்யனுக்குக் கூறினேன்', என்பதைப் பிடித்துக் கொண்டான். ஸூர்யன் இப்பொழுதும் தினஸரி உதிக்கிறான். 'நான் ஸூர்யனுக்கும் கூறினேன். உனக்கும் கூறுகிறேன்', என்று சொல்லி இருந்தால் நேற்றோ முந்தினமோ ஸூர்யனுக்கும் கூறி இருப்பார் என்று நினைத்துக் கொள்ளலாம். ஆனால், அவ்வாறு சொல்லவில்லையே! 'படைப்பின் ஆரம்பத்தில் ஸூர்யனுக்குக் கூறினேன்', என்றல்லவா சொல்கிறார். இக்ஷ்வாகுவின் பெயரைக் குறிப்பிட்ட விதத்தில் ராமாயண காலத்திற்கெல்லாம் முன்னரே ஸூர்யனுக்குக் கூறியதாக அல்லவா அர்தம் ஆகிறது? இவரோ என் கண் முன் நிற்கிறார்? நான் பிறந்த காலத்திலே பிறந்து, என்னுடன் சேர்ந்து வளர்ந்திருக்கிறார். ஸூர்யனோ நெடுங்காலமாக இருந்து வருகிறான். இவர் ஸூர்யனுக்குக் கூறினாரா? அதெப்படி? நம்ப முடியவில்லையே! இதுதான் அர்ஜுனனின் சிந்தனை ஓட்டம். அதன் விளைவே இக்கேள்வி.

'நீ எனக்கு அன்பானவன்', என்றார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். அன்பில் அவநம்பிக்கைக்கு இடம் இல்லை. கேள்விகள் கிடையாது. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் அன்பிற்கு அர்ஜுனனின் பதில் அவநம்பிக்கை நிறைந்த ஒரு கேள்வி. ரெண்டாம் அத்யாயத்தை முழுமையாகக் கேட்ட பிறகு இப்படி ஒரு கேள்வி உசிதமல்ல. ஆனால், அர்ஜுனனின் கேள்வி நம் பாக்யம். கீதை தொடர்கிறது.

📖 ॐ 📖

श्री भगवानुवाच
बहूनि मे व्यतीतानि जन्मानि तवचार्जुन ।
तान्यहं वेद सर्वाणि न त्वं वेत्थ परन्तप ।।
{अध्याय ४ ~ श्लोक ५}

ஸ்ரீ ப$_4$க$_3$வாநுவாச
ப$_3$ஹூநி மே வ்யதீதாநி ஜந்மாநி தவ சார்ஜுந.
தாந்யஹம் வேத$_3$ ஸர்வாணி ந த்வம் வேத்த$_2$ பரந்தப..
(அத்$_4$யாயம் 4 ~ ஶ்லோகம் 5)

நான் பல ஜன்மங்கள் எடுத்துள்ளேன். அர்ஜுனனே! நீயும் எடுத்துள்ளாய். அவை அனைத்தையும் நான் அறிவேன். பரந்தப! நீ அறியவில்லை. (4 – 5)

அவதார ரஹஸ்யம்:

அடுத்த சில ஶ்லோகங்களில் அவதாரக் கொள்கையைப் பற்றிப் பேசுகிறார். ஹிந்து தர்மத்தின் விஶேஷக் கோட்பாடு இது. க்றிஸ்தவ மதத்தில், வானத்தில் இருந்து தான் இறங்கி வந்ததாக யேஶூ சொல்கிறார். ஆனால், ஒரே ஒரு முறைதான். இனி இறுதியில் தீர்ப்பு கூற மீண்டும் ஒரு முறை வருவார். அம்மதத்தில் கடவுளுக்கு அவதாரம் கிடையாது. மநுஷ்யர்களுக்கும் மறுஜன்மம்

கிடையாது. அவதாரம் என்றால் இறங்கி வருதல் என்று அர்தம். தன் தன்மையிலிருந்து, தன் இயல்பிலிருந்து இறங்கி வருதல். மநுஷ்யனுக்காக, மநுஷ்ய குலத்திற்காக இறங்கி வருதல்.

அழியும் பொருட்களின் மோஹம் இருப்பதால் நமக்கு மறந்து போகிறது. இன்று நடந்தவை, நேற்று நடந்தவை, ஒரு வர்ஷம் முன் நடந்தவை, பல வர்ஷங்கள் முன் நடந்தவை இவை எதுவும் நம் நினைவில் இருப்பதில்லை. 'நான் இன்ன தேதியில் பிறந்தேன்' என்று சொல்கிறோம். நான் பிறந்த அநுபவம் எனக்கே நினைவில் இருக்கிறதா? பிறர் சொல்லக் கேட்டதால் தெரியுமே அன்றி நமக்கு ஸ்வயநினைவு இல்லை. தாயின் கர்பத்தில் ஒன்பது மாஸங்கள் இருந்தது நினைவில் இருக்கிறதா? நடக்கும் ஜன்மத்தில் இப்படி என்றால் கழிந்த ஜன்மங்கள் எவ்வாறு நினைவில் இருக்கும்? அர்ஜுனன் ஸாதாரண மநுஷ்யன். அவனுக்கு முந்தைய ஜன்மங்கள் நினைவில் இல்லை. உலகத்து அழியும் பொருட்களையும் ஸுகபோக அநுபவங்களையும் ஸேகரிப்பவன் பரிக்ரஹன். இவற்றை வேண்டாம் என்று விட்டுத் தள்ளுபவன் அபரிக்ரஹன். பதஞ்ஜலியின் யோக ஸூத்ரத்தின் படி அபரிக்ரஹனாக உறுதியாக இருப்பவனுக்கு பூர்வ ஜன்ம நினைவுகள் விளைந்திடும். அபரிக்ரஹ ஸ்தைர்யே ஜன்ம கதம்தா ஸம்போத: (2 – 39).

ஸராஸரி மநுஷ்யனிடம் மற்றொரு குறை உண்டு. தான் பார்க்காததை, தன்னால் காண முடியாததை இல்லை என்று மறுப்பான். கடவுள் இல்லை, ஆத்மா இல்லை, மறுபிறவி இல்லவே இல்லை, ... என்றெல்லாம். தர்க ரீதியாக சிந்தனை செய்து சொல்வது ஒன்று. அநுபவித்ததைச் சொல்வது வேறொன்று. கடவுள் இல்லை என்று சொன்னால், கூடவே அதற்கு ஆதரவாக ஆயிரம் தர்கங்களை சொல்ல வேண்டி இருக்கும். இருக்கிறார் என்பதை உணர்ந்தவர் சொல்லும் போது இருக்கிறார் என்று மாத்ரம் சொன்னால் போதும். (இருக்கிறார் என்பதையும் உணராதவர் சொல்லும் போது ஆயிரம் தர்கங்கள் சொல்ல வேண்டி வரும்.) முந்தையதை (சிந்தனை செய்து சொல்வதை) ஆங்கிலத்தில் Hypothesis என்பார்கள். இதில் பல Ifs and Buts இருக்கும். பிந்தையது, அதாவது அநுபவத்தைச் சொல்வது Plain Statement ஆக இருக்கும். இது ஆணித்தரமாக இருக்கும். நேரடியாக இருக்கும். தயக்கம் இல்லாமல் இருக்கும். இங்கு ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் தன் அநுபவத்தைச் சொல்கிறார். அவர் பேசும் த்வனியைக் கவனியுங்கள்.

'நானும் நீயும் பல ஜன்மங்கள் இதற்கு முன்னரும் எடுத்திருக்கிறோம். நான் அவற்றை எல்லாம் அறிவேன்',. அவரது வார்தைகளில் எவ்வித தயக்கமும் இல்லை. இதற்கு முன்பும் ரெண்டாம் அத்யாயத்தில், 'நானோ நீயோ இந்த ராஜாக்களோ இருக்கவில்லை என்றொரு காலம் கிடையாது' என்றார். அநுபவ வாக்யத்திற்கு காரணங்களோ தர்கங்களோ வாதங்களோ அவஶ்யமில்லை.

இறைவன் நமது பிறவிகள் அனைத்தையும் அறிவான் என்ற ஸத்யம் நம்மை ஆஶ்வாஸப் படுத்துகிறது. பரமன் நம்மை எப்பொழுதும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். நாம் எப்படி இருந்தாலும் இறைவனின் பார்வையில் இருக்கிறோம். இந்த ஸத்யம் உறுதியாக உணர்ந்திடுவது நம் வளர்ச்சிக்கு நல்லது. அவன் எல்லாவற்றையும் அறிவான். அவன் பார்த்துக் கொள்வான் என்பது வெறும் வாய்ப்பேச்சாக இல்லாமல் மனஸில் ஆழப்புதைந்திருக்கும் ஶ்ரத்தையாக வேண்டும்.

📖 ॐ 📖

अजोऽपि सन्नव्ययात्मा भूतानामीश्वरोऽपि सन् ।
प्रकृतिं स्वामधिष्ठाय सम्भवाम्यात्म मायया ।।
{अध्याय ४ ~ श्लोक ६}

அஜோऽபி ஸந்ந்நவ்யயாத்மா பூ$_4$தாநாமீஶ்வரோऽபி ஸந்.
ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதி$_4$ஷ்டா$_2$ய ஸம்ப$_4$வாம்யாத்ம மாயயா..
(அத்$_4$யாயம் 4 ~ ஶ்லோகம் 6)

நான் பிறவிகள் அற்றவன். அழிவற்றவன். உயிர் அனைத்திற்கும் ஈஶ்வரன் நானே. எனினும், என் ப்ரக்ருதியை வஶப்படுத்தி, எனது யோக மாயையினால் வெளிப்படுகிறேன். (4 – 6)

பரமாத்மா பிறவிகளற்றவன். அந்நிலையிலிருந்து பிறவியை ஏற்கும் நிலைக்கு இறங்கி வருகிறான். இறைவன் அழிவற்றவன். அந்நிலையிலிருந்து இறங்கி, அழியக் கூடிய ஸ்தூல ஶரீரத்தை ஏற்று, பிறந்து, வளர்ந்து, மரணத்தையும் ஏற்கும் நிலைக்கு இறங்கி வருகிறான். (மநுஷ்யனின் பிறப்பு ஜன்மம் எனப்படுகிறது. இறைவன் ப்ரகடனம் ஆகிறார் அல்லது வெளிப்படுகிறார். மநுஷ்யன் உயிர் துறத்தலை மரணம் என்கிறோம். இறைவன் அந்தர்த்தானம் ஆகிறார் என்கிறோம்.) உயிர்கள் அனைத்திற்கும் ஈஶ்வரன் அவனே. அவன் ஒருவருடைய மகனாகவும், ஒருவருக்குத் தம்பியாகவும், ஸிலரது ஏச்சு வார்தைகளுக்கும், ஸிலரது பிரம்படிக்கும், ஸிலரது ஶாபத்திற்கும் கட்டுப்படுபவனாகவும் இறங்கி வருகிறான். மநுஷ்யர்களான நாம் பலவித பந்தங்களுக்கும் மோஹங்களுக்கும் கட்டுப்பட்டிருக்கிறோம். ப்ரக்ருதி நம்மைக் கட்டுப்படுத்துகிறது. ஆனால், இறைவன் ப்ரக்ருதியை வஶப்படுத்தி, மநுஷ்யனாக இறங்கி வருகிறான். அவதார ரூபத்தில் இருக்கும் போது அவனும் ஶரீரத்தின் தர்மத்திற்குக் கட்டுப்பட்டவனாகவே இருக்கிறான். அவனுக்கும் மற்ற மநுஷ்யர்களைப் போலவும் பஸி எடுக்கிறது. தாஹம் எடுக்கிறது. ஆனால், உள்ளே அவன் இவை அனைத்திற்கும் அப்பால், கட்டுப்படாதவனாய், முக்தனாய், அழிவில்லாதவனாய், ஆனந்த ஸ்வரூபனாய், ஈஶ்வரனாய் இருக்கிறான். இதை அவன் அறிந்தும் இருக்கிறான். அவன் உள்ளிருந்து உலகத்தையே அசைத்து விடக்கூடிய பேராற்றல் வெளிப்படுகிறது. அவன் வெளிப்படுத்தும் பேராற்றல், காலம் செல்லச் செல்ல வலிமை அடைகிறது. அவன் வாழ்ந்த காலத்தில் மிக ஸிலரே அவனை அறிந்தனர். பீஷ்மரும் குந்தியும் விதுரனும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை அவர் வாழ்நாளிலேயே அறிந்த மிக ஸிலர். பெரும்பாலோர் அவதார புருஷனைத் தன்னைப் போல் ஒருவனாகவே, ஒரு ஸாதாரண மநுஷ்யனாகவே நினைத்து அவனுடன் பழகினர். அர்ஜுனனும் யஶோதையும் கோபியரும் இவ்விஷயத்தில் சிறந்த உதாஹரணங்கள். அர்ஜுனன் கீதையின் பதினோராம் அத்யாயத்தில் இதைச் சொல்கிறான். 'நான் உன்னை நண்பனாக நினைத்தேன். பழகினேன். விளையாடினேன். கிண்டல் அடித்தேன். அறியாமல் செய்த என் பிழைகளை மன்னித்து விடு க்ருஷ்ணா' என்கிறான் அர்ஜுனன்.

அவதார புருஷர்கள் வெளிப்படுத்திடும் பேராற்றல் மநுஷ்ய குலம் முழுவதையும் உயர்த்திடும் வல்லமை பெற்றது. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அர்ஜுனனிடம் யுத்த க்ஷேத்ரத்தில் பேசிய கீதை, இன்று ஐயாயிரம் வர்ஷங்கள் கழிந்த பின்னரும், கோடிக் கணக்கானோரின் வாழ்வில் வழிகாட்டியாக நிலைத்து உள்ளது. 2,500 வர்ஷங்கள் முன்னர் கௌதம புத்தர், தனது நான்கைந்து ஶிஷ்யர்களுடன் பேசியது இன்று ஆஶியக் கண்டம் முழுவதும் பரவி கோடிக்கணக்கானோரின் வாழ்க்கையை ஒளிமயமாக்கி வருகிறது. (இன்றும் பெரியார்களாகவும் மஹாத்மாக்களாகவும் பலர் போற்றப் படுகின்றனர். ஊரெல்லாம் அவர்களது ஶிலைகள் வைக்கப் பட்டுள்ளன. ஶாலைகள், ரயில் நிலையங்கள், விமான நிலையங்கள் போன்ற பல பொது இடங்களுக்கு அவர்களது பெயர்கள் வைக்கப் பட்டுள்ளன. அரஸியல் செல்வாக்கும் இருந்து விட்டால், அவர்களைத் தவிர வேறு எவருமே இல்லை என்பது போன்ற ஒரு தோற்றத்தை ஏற்படுத்த முடியும். ஆனால், அவர்களது மரணத்திற்குப் பிறகு ரெண்டு தலைமுறைகள் முடியும் முன் அவர்களது பெயர் எழுதப்பட்ட ஸில கற்களைத் தவிர, அவர்களுடைய படம் தாங்கிய ஸில காகிதங்கள் தவிர வேறு எதுவும் மிச்சம் இருக்கப் போவதில்லை.)

அவதார புருஷர்களின் வழிபாடு ஹிந்து ஸமுதாயத்தின் சிறப்பு. ஸம்ப்ரதாயத்தின் மையமாகவே இருக்கிறது இத்தகைய வழிபாடு. ஶ்ரத்தையுடன் கூடிய இத்தகைய வழிபாடு ஓங்கும்போது வழிபடப்படும் அவதாரப் புருஷர்களின் மேன்மையான குணங்கள், பேராற்றல், ஒழுக்கம் போன்ற பண்புகள் ஸமுதாயத்தில் பரவுகின்றன. என்றோ யுகங்கள் முன்பு அவதரித்த ஒரு ஸீதை இந்நாள் வரை கோடானுகோடி ஹிந்துப் பெண்களை வழி நடத்தி வருகிறாள். நம் பாரத தேஶத்தில் உலகெங்கும் காணப்படாத அளவில் ஒழுக்கமும் ஸத்யமும் ஓங்கி உயர்ந்து நிற்கிறதென்றால் ராமாவதாரமும், அதை விட முக்யமாக ராமாவதாரத்தின் வழிபாடும் தான் காரணம்.

📖 ॐ 📖

यदा यदा हि धर्मस्य ग्लानिर्भवति भारत । अभ्युत्थानमधर्मस्य तदात्मानं सृजाम्यहम् ।।
परित्राणाय साधूनां विनाशाय च दुष्कृताम् । धर्म संस्थापनार्थाय सम्भवामि युगे युगे ।।
{अध्याय ४ ~ श्लोक ७, ८}

யத₃ா யத₃ா ஹி த₄ர்மஸ்ய க்₃லாநிர்ப₄வதி ப₄ாரத.

அப்₄யுத்த₂ாநமத₄ர்மஸ்ய தத₃ாத்மாநம் ஸ்ருஜாம்யஹம்..
பரித்ராணய ஸாதூ₄நாம் விநாஶாய ச து₃ஷ்க்ருதாம்.
த₄ர்ம ஸம்ஸ்த₂ாபநார்த₂ாய ஸம்ப₄வாமி யுகே₃ யுகே₃..
(அத்₄யாயம் 4 ~ ஶ்லோகம் 7, 8)

ஹே பரத! எப்பொழுதெல்லாம் தர்மம் தேய்ந்து அதர்மம் ஓங்குகிறதோ, அப்பொழுதெல்லாம் நான் என்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்கிறேன்.

நல்லவர்களைக் காத்திடவும், வஞ்செயல்கள் புரிந்திடுபவர்களை அழித்திடவும், தர்மத்தை நிலைநாட்டவும் யுகங்கள் தோறும் நான் அவதரிக்கிறேன். (4 – 7, 8)

அவதாரத்தின் காலமும் நோக்கமும்:

அவதாரத்தின் காலம் இதுதான். அதர்மம் ஓங்கி தர்மம் தாழ்ந்திருக்கும் போது அவதாரம் நிகழும். அவதாரத்தின் நோக்கம்? அதர்மத்தையும் அதர்மத்திற்குக் காரணமான துஷ்டர்களையும் அழிப்பதும் ஸாதுக்களைக் காத்து தர்மத்தை நிலைநாட்டுவதும்.

'யுகந்தோறும் நான் அவதரிக்கிறேன்', என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். அடுத்த முறை, 'துஷ்டர்களின் அராஜகம் ஓங்கிடும் போது' மீண்டும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் வருவான். என்னைக் காப்பாற்றுவான் என்று நினைக்கத் தூண்டுகிறதல்லவா கண்ணனின் இந்த வாக்குறுதி. நம் கவனத்திற்கு ரெண்டு விஷயங்கள்.

1. நாம் ஏன் காப்பாற்றப்பட வேண்டும்? ஸாதுக்களா நாம்? தூயவர்களா? நல்லவர்களா? தர்மவான்களா? 'தூயோனைக் காப்பேன். நல்லவனைக் காத்திடுவேன்', என்று தான் கண்ணன் வாக்களிக்கிறார். துளஸிதாஸ் எழுதிய ராமாயணத்தில் விபீஷணனைப் பற்றி ஒரு விவரம் உண்டு. முந்தைய ஜன்மத்தில் விபீஷணனுக்கு 'தர்மருசி', என்று பெயராம். தர்மத்தின் வழி நடப்பவனல்ல. தர்மத்தில் ஆர்வம் கொண்டவன். தர்மநிஷ்டை அல்ல. தர்மருசி. தர்மத்தில் ஆர்வம் இருந்தது. ஆனால், ராவணனின் தர்பாரில் ஸேவகம் செய்து கொண்டிருந்தான். ராவணன் செய்வது அதர்மம் என்று கருதியதால் அவனை விட்டு, ஸ்ரீ ராமனுடன் இணையவில்லை விபீஷணன். ராவணன் அவனை இழிவாகப் பேசி, காலால் எட்டி உதைத்து ராஜ ஸபையை விட்டு வெளியேற்றியதால், வேறு வழியின்றி ஸ்ரீ ராமனுடன் இணைந்தான். இறுதி வரை, 'நீ என்னுடைய அண்ணன். உன் நன்மையை மாத்ரமே நாடுகிறேன். உன் நன்மையை முன்னிட்டுச் சொல்கிறேன். ஸீதையை திருப்பி அநுப்பி விடு. இல்லை என்றால் நீ அழிந்து விடுவாய்', என்று மன்றாடினானே அன்றி, 'நீ செய்வது அதர்மம். அதை நான் எதிர்க்கிறேன்', என்று சொல்லவில்லை.

நம்மில் பலரும் விபீஷணனைப் போலத்தான் இருக்கிறோம். நமக்கு தர்மத்தில் மிகுந்த ஆர்வம் இருக்கிறது. ஆனால், தர்மத்தைக் கடைப்பிடிக்கும் தைர்யம் இல்லை. அதர்மத்தை எதிர்த்து நிற்கும் ஸாஹஸமும் இல்லை. அதனால், நிஶ்சயமாக இந்த நிலையில் நம்மைக் காத்திட அவதாரம் நிகழாது.

2. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் மீண்டும் வர மாட்டார். 'நான்', என்று அவர் குறிப்பிடுவது ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை அல்ல. பரம சேதன பரிபூர்ண ப்ரஜ்ஞை உணர்வையே, 'நான்', என்கிறார். 'உண்மையில் எப்பொழுதெல்லாம், 'அதர்மத்தை அழித்து தர்மத்தைக் காத்திட ஒருவர் வருகிறாரோ அவர் நானே', என்கிறார். 'ஒளியை நிறைத்து இருளை நீக்க ஏதாவதொன்று தோன்றினால் அதுவே நான்', என்கிறார். ஸாதாரண பிறவிகளான நாம் எல்லோரும் வாஸனையின் விளைவாகப் பிறக்கிறோம். வாஸனைகள் மீதம் இருப்பதால் அவைகளைக் கழித்திட, மீண்டும் பிறவி எடுக்கிறோம். மீண்டும் காமங்களிலும் மோஹங்களிலும் சிக்குகிறோம். மேலும், அதிகமான வாஸனைகளை ஏற்றிக் கொள்கிறோம். நாம் எடுக்கும் பிறப்புகளில் நமக்கு ஸ்வதந்த்ரம் இல்லை. வாஸனைகளுக்கேற்ற ஒரு ஶரீரத்தை ஏற்கிறோம்.

ஒரு ஜீவன் தனது வாஸனைகளை முழுவதுமாக நஶித்து விட்டால், முக்தனாகி விட்டால் அவருக்கு மீண்டும் பிறப்பு கிடையாது. ஆனால், அவர் ஸ்வதந்த்ரமாக, கருணையின் காரணமாக திரும்பி வர முடியும். வாஸனை தனக்காக இருக்கிறது. கருணை பிறருக்காக. வாஸனையின் ஆதாரம்

அஹங்காரம். கருணை அஹங்காரமற்ற நிலையுடன், ஆதாரம் இன்றி உள்ளது. நாம் வாஸனைகள் ஏதுமற்ற நிலை எய்தினால் அஹங்காரம் இருந்திடாது. அந்நிலையில் நமது ஜன்மமும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணாவதாரமே. எனவே, ஒரு புல்லாங்குழல் ஏந்திய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனே கோதண்டம் தாங்கிய ஸ்ரீ ராமனே மீண்டும் வருவார் என்று கருதினால் அது மூடத்தனமே. 'யேஶு வருவார்', என்று கண்ட சுவர்களில் எழுதி வைத்துக் காத்திருக்கும் க்ரிஸ்தவர்களைப் போன்றதொரு மூடத்தனம் . ஸ்ரீ ராமன் வர மாட்டார். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் மீண்டும் வர மாட்டார். யேஶு வர மாட்டார். ஆனால், அவதாரம் நிகழ்ந்திடும். யுகந்தோறும் நிகழ்ந்திடும்.

ஸ்ரீ ராம மற்றும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணாவதாரத்தின் போது, அவர்கள் பூமியில் தோன்றிடும் முன், தேவர்கள் அனைவரும் பல்வேறு உருவங்கள் எடுத்து பூமியில் தோன்றினராம். பகவானின் அவதார கார்யத்தில் அவருக்குத் துணை நிற்பதற்காக இவ்வாறு நடந்ததாம். ஶிவாஜியின் பிறப்பிற்கு முன்பே அவருடைய தந்தையாரின் கடும் முயற்சியாலும் ஸ்ரீ ஸமர்த ராமதாஸரின் ஆத்மீக எழுச்சியாலும் ஶிவாஜிக்குத் துணை நிற்கக்கூடிய ஆயிரக்கணக்கானோர் அம்மண்ணில் தோன்றியிருந்தனர். அதாவது, ஒரு பக்ஷம் துஷ்டர்களின் எண்ணிக்கையும் அதர்மச் சூழ்நிலையும் ஓங்கினாலும், மறுபக்ஷம் தூயோர்களின் எண்ணிக்கையும் தர்மநிஷ்டையும் ஓங்கினால் தான் அவதாரம் நிகழும். தர்மம் கால் ஊன்றிக் கொள்ள, தூயவனின் ஹ்ருதயம் ஆவஶ்யகம். அதே போல், துஷ்டர்களின் ஹ்ருதயமே அதர்மம் கால் ஊன்றும் இடம். நம் ஹ்ருதயத்தை நாம் தயார் செய்வோம். அவதாரம் தன்னால் நிகழ்ந்திடும்.

🕮 ॐ 🕮

जन्म कर्म च मे दिव्यमेवं यो वेत्ति तत्त्वतः ।
त्यक्त्वा देहं पुनर्जन्म नैति मामेति सोऽर्जुन ।।
{अध्याय ४ ~ श्लोक ९}

ஜந்ம கர்ம ச மே தி$_3$வ்யமேவம் யோ வேத்தி தத்த்வதஹ.
த்யக்த்வா தே$_3$ஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மாமேதி ஸோऽர்ஜுந..
(அத்$_4$யாயம் 4 ~ ஶ்லோகம் 9)

ஹே அர்ஜுன! எனது ஜன்மமும் கர்மமும் திவ்யமானவை. இதை எவர் தத்வமாக அறிந்து கொள்கிறாரோ, அவர் ஶரீரத்தை விட்டு விட்டு, மறுஜன்மம் இன்றி என்னை வந்தடைகிறார். (4 – 9)

எனது ஜன்மமும் கர்மமும் திவ்யமானவை:

அவதாரங்களின் தெய்வத் தன்மையை அவர்களது வாழ்நாளில் கண்டு கொண்டவர்கள் மிகச் சிலரே. பல்வேறு யோனிகளில் பிறவி எடுத்த போது அந்தந்த யோனிக்கேற்ற தன்மைகளுடன் வாழ்வதே அவதாரங்களின் மஹிமை. மநுஷ்ய யோனியில் அவதரித்த போது மநுஷ்ய யோனிக்கேற்ற அத்தனை ஆஶாபாஶங்களுடன் வாழ்ந்தனர். ஸ்ரீ ராமாவதாரத்தின் திவ்ய மஹிமையை அவருடன் நெருக்கமாக இருந்த தஶரதன், கௌஶல்யை, கைகேயி, பரத லக்ஷ்மணன், வஶிஷ்ட ர்ஷீ போன்றோரில் எவரும் அறிந்திருக்கவில்லை. அம்ஶ அவதாரமான பரஶுராமனும் ஸ்ரீ ராமனின் தெய்வத் தன்மையை அறிந்திடாமல் தன்னிடம் இருந்த விஷ்ணு தனுஷை நாணேற்றச் சொல்லி அவரைப் பரீக்ஷை பார்க்கிறார். ஸுக்ரீவனும் அவ்வாறே பரீக்ஷை பார்க்கிறான். ஸ்ரீ ராமனின் தெய்வீகத் தன்மையை அறிந்தவர்கள் குஹனும் ஆஞ்ஜனேயனும் ஶபரியும் விஶ்வாமித்ரனும்தான். கௌதம புத்தர் ஸந்யாஸம் பெற்று ஜ்ஞானோதயம் பெற்ற பன்னிரண்டு வர்ஷங்கள் கழித்து, தாம் பிறந்து வளர்ந்த வீட்டிற்கு வந்தார். அவருடைய தந்தை அவருள் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றத்தை, உன்னத உயர்வை கவனிக்கவில்லை. 'உன்னை மன்னிக்க நான் இப்பொழுதும் தயாராக இருக்கிறேன். இந்த பைத்யக்காரத் தனத்தை விட்டு விடு. இந்த உடைகளைக் களைந்து எறிந்து விட்டு வீட்டிற்கு வந்து விடு', என்றாராம். அந்தோ பரிதாபம்! ஸ்ரீ க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் தாய் யஶோதையும் நந்தனும் தேவகீயும் அர்ஜுனனும் ஶிஶுபாலனும் கம்ஸனும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடன் நெருங்கிப் பழகியும் அவரை தெய்வீக அவதாரமாக அறியவில்லை. அவ்வப்போது அவருடைய தெய்வீகத் தன்மை மின்னலாய்ப் பளிச்சிடும். மனஸில் ஸந்தேஹம் எழும். ஆனால், மீண்டும் மாயையின் வேலையால் அது மறந்து

விடும். பீஷ்மர் ஒருவரே பூர்ணமாக அறிந்திருந்தார். விதுரனும் குந்தியும் அறிந்திருந்தனர். இவ்விஷயம் அவதாரத்திற்குப் பெருமை சேர்க்கிறது என்று சொல்வதை விட, அவரை அறிந்த ஆத்மாவின் மேன்மையைக் குறிக்கிறது. இதுவே ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் இங்கு சொல்ல வரும் கருத்து. 'என் பிறப்பையும் கர்மங்களையும் திவ்யமானவை என்பதை தத்வமாக அறிந்தவர்கள் மீண்டும் பிறப்பதில்லை. ஜன்ம மரண சூழற்சியிலிருந்து விடுபடுகிறார்கள் .

மற்றவர்கள், 'இது வேண்டும், அது வேண்டும், இதைச் செய், அதைச்செய்', என்று பல்வேறு வேண்டுகோள்களுடன் அவதார புருஷனை நாடினர். ஆனால், அவரை அறிந்தவர்கள் அவர் முன் எவ்வித கோரிக்கையும் வைக்கவில்லை. மாறாக, அவருக்கு அர்பணம் ஆயினர். அவர் பணியை ஶிரமேற்றுச் செய்தனர். கர்மங்களை எல்லாம் அவர் பணியெனக் கருதிச் செய்தனர். இன்றும் நாம் ஸ்ரீ ராமனின், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தை அறிந்திடாமல் அவரிடம் லௌகீக விஷயங்களை வேண்டினால், நாமும் அவரது அவதார காலத்தில் அவரருகில் இருந்தும் அவரை அறிந்திடாமல் இருந்தவரைப் போலத்தான் ஆவோம்.

🕮 ॐ 🕮

वीतरागभयक्रोधा मन्मया मामुपाश्रिताः ।
बहवो ज्ञान तपसा पूता मद्भावमागताः ।।
{अध्याय ४ ~ श्लोक १०}

வீதராக₃ப₄யக்ரோத₄ா மந்மயா மாமுபாஶ்ரிதாஹா.
ப₃ஹவோ ஜ்ஞான தபஸா பூதா மத்₃ப₄ாவமாக₃தாஹா..
(அத்₄யாயம் 4 ~ ஶ்லோகம் 10)

விருப்பு, பயம் மற்றும் க்ரோதத்திலிருந்து விடுபட்டு, வேறு சிந்தனையின்றி என்னில் நிலைத்து ஒன்றி, என்னை அடைக்கலம் ஆகி, ஜ்ஞானத் தபஸினால் புநிதமடைந்த பலரும் என்னை அடைந்துள்ளனர். (4 – 10)

ஶரீரத்தை வருத்தித் தபஸ் இருப்பது சுலபம். இங்கு ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் குறிப்பிடுவது ஜ்ஞானத் தபஸ். அழியக்கூடிய வஸ்துக்களை தனதாகவும் தனக்காகவும் கருதாமல் இருப்பதே ஜ்ஞானத் தபஸ். இது மநுஷ்யனைத் தூய்மைப் படுத்துகிறது. புனிதமாக்குகிறது. உலக அறிவுப் பெறுதல் இன்று பெருமளவு சுலபமாக்கப் பட்டு விட்டது. கணித வாய்ப்பாடுகளும் மற்ற பல விஷயங்களும் மன:பாடம் செய்வதே அறிவுக்கு ஒரு தபஸ் ஆகும். ஆனால், இன்று நினைவாற்றலுக்குப் பயிற்சி வேண்டாம். மூளையைக் கசக்க வேண்டாம். பலப்பல கருவிகள் கண்டுபிடிக்கப் பட்டுள்ளன. அவற்றை வாங்கிட பணம் மட்டும் இருந்தால் போதும். கற்றவனாகி விடலாம். ஆனால், ஜ்ஞானத்திற்குக் குறுக்குவழி கிடையாது. தபஸ் இருந்தே அடைய வேண்டும். 'ஜ்ஞானத் தபஸினால் புனிதமடைந்து என்னையே ஸார்ந்த பலர் என்னில் ஒன்றியுள்ளனர். என்னை அடைந்துள்ளனனர்'. இவ்வசனத்தில் ரெண்டு குறிப்புகள் உள்ளன. ஒன்று – கவர்ச்சியிலிருந்து விடுபடுதல். மற்றொன்று – ஸார்ந்திருத்தல் அல்லது தஞ்ஜம் அடைதல். வீதராகபய க்ரோத: என்றால் நான் – எனது என்ற கவர்ச்சியிலிருந்து விடுபடுதல். மன்மயா மாமுபாஶ்ரிதா: என்றால் என்னையே ஸார்ந்திருத்தல்.

பொதுவாக மநுஷ்யன் வீடு, மனைவி, மக்கள், தான் ஸம்பாதித்த – ஶேகரித்த பொருட்கள் ஆகியவற்றின் மீது கவர்ச்சி கொள்கிறான். இவற்றைத் தனதென்று கருதி, இறுகப் பற்றிக் கொள்கிறான். இவையெல்லாம் தனக்காகவே இருப்பதாக எண்ணி, இவற்றை சுற்றியே தன் வாழ்க்கையைக் கழிக்கிறான். (ராக) விருப்பு, பயம், க்ரோதம் ஆகியவை மநுஷ்யனுடைய வாழ்வில் நிறைந்து விடுகின்றன. இவற்றிலிருந்து விடுபடுவதே ஜ்ஞானத் தபஸ்.

அதே போல், எவரையோ அல்லது எதையோ ஸாராமல் மநுஷ்யனால் இருக்க முடியாது. தன்னை விடப் பெரியதென்று கருதக்கூடிய ஏதோ ஒன்றை/யாரோ ஒருவரை ஸார்ந்தே இருப்பான். உ.ம் :– ராஜா, ராஜாங்கம், செல்வந்தன், வேலை பார்க்கும் அமைப்பு/நிறுவனம் போன்றவை. மன்மயா

மாமுபாஶ்ரிதா: என்பவன் இறைவனையே ஸார்ந்திருப்பவன்.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ண தேவராயர் ஆக்ஷி புரிந்த விஜயநகர ஸாம்ராஜ்யத்தில், ஸாது புரந்தரதாஸரும் அவரது மனைவி ஸரஸ்வதி தேவியும் விட்டல பாண்டுரங்கனை ஸார்ந்து வாழந்து வந்தனர். இவரது பற்றின்மையைச் ஶோதித்துப் பார்க்க விரும்பிய ராஜா, இவரை பிக்ஷைக்காக அரண்மனைக்கு அழைத்தான். புரந்தர தாஸருக்கு அரிசியில் வைரக்கற்களைக் கலந்து பிக்ஷையில் அளித்தான் மஹாராஜா. ஏழு நாட்கள் வரை இது தொடர்ந்தது. ஏழாவது நாள் மஹாராஜனும் மந்த்ரியும் புரந்தரதாஸரின் குடிஸை வழியே சென்றனர். வாஸலில் அமர்ந்திருந்த ஸரஸ்வதி தேவி அரிசியிலிருந்து கற்களைப் பொறுக்கி எறிந்து கொண்டிருந்தாள்.

'அம்மா, அரிசி ஶுத்தம் செய்கிறீர்களா?' வினவினான் மஹாராஜா. 'ஆம். ஸமீப காலத்தில் ஒரு க்ருஹஸ்தன் கற்கள் கலந்த அரிசியை பிக்ஷையளிக்கிறான். அவன் மனஸ் புண்படக் கூடாது என்று இவரும் ஏற்று வருகிறார்', என்றாள் ஸரஸ்வதிதேவி. 'ஒன்றும் அறியாதவராக இருக்கிறீர்களே? இவை ஸாதாரண கற்கள் இல்லை அம்மா. விலை உயர்ந்த வைரக்கற்கள் இவை', என்றான் மஹாராஜா. 'நாங்கள் பணத்தை ஸார்ந்து வாழ்ந்த போது, இவை எங்களுக்கும் வைரக்கற்களாகவே இருந்தன. இப்போது பாண்டுரங்கனை ஸார்ந்து வாழும் எங்களுக்கு இவை வெறும் கற்களே', என்றபடி பொறுக்கி எடுத்த (வைர) கற்களை மண்ணில் விசி எறிந்தாள் ஸரஸ்வதி தேவி. இதைத் தான் ஸ்ரீ ஸமர்த ராமதாஸர், 'அமி காய் கொணசா காதோரே! தோ ராம் அம்ஹாலா தேதோரே!' (अम्ही काय कोणच्या खातो रे। तो राम आम्हाला देतो रे।।) என்கிறார். நாம் எவருடைய உணவை உண்கிறோம்? ஸ்ரீ ராமன் கொடுக்கிறான். அவன் கொடுப்பதை அல்லவா உண்கிறோம்!

ஜ்ஞானத் தபஸினால் புநிதமடைந்து என்னையே ஸார்ந்த பலர் என்னில் ஒன்றியுள்ளனர். என்னை அடைந்துள்ளனனர்.

📖 ॐ 📖

ये यथा मां प्रपद्यन्ते तांस्तथैव भजाम्यहम् ।
मम वर्त्मानुवर्तन्ते मनुष्याः(फ) पार्थ सर्वशः ।।
{अध्याय ४ ~ श्लोक ११}

யே யத₂ா மாம் ப்ரபத்₃யந்தே தாம்ஸ்ததை₂வ ப₄ஜாம்யஹம்.
மம வர்த்மாநுவர்தந்தே மநுஷ்யா:(ஃ) பார்த₂ ஸர்வஶஹ..
(அத்₄யாயம் 4 ~ ஶ்லோகம் 11)

ஹே பார்த! எவர் என்னை எந்த விதத்தில் வழிபடுகிறாரோ, அவருக்கு நான் அப்படியே அருள் புரிகிறேன். இதை அறிந்து கொண்டு புத்திமான் மநுஷ்யர்கள் என்னைப் பின்பற்றுகிறார்கள். (4 – 11)

உனது மனப்பான்மைக்கு ஏற்ப எனது அருள்:

ஹிமாலய மலையில் ஒரு இடம் உண்டு. அங்கு நின்றபடி நாம் எந்த ஶப்தம் எழுப்பினாலும் அந்த ஶப்தம் அப்படியே எதிரொலிக்கும். அது பலிக்கும் என்ற ஒரு நம்பிக்கையும் உண்டு. நாய் போல் குரைத்தால் அதே ஶப்தம் எதிரொலிக்கும். குயில் போல கூவினால் அதுவும் எதிரொலிக்கும். ஜவஹர்லால் நெஹ்ரு ஒரு முறை அங்கு போயிருந்தபோது, எனக்குப் பின் இந்த்ரா ப்ரதமர் ஆக வேண்டும் என்று கத்தினாராம். அவ்வார்தைகள் அப்படியே எதிரொலித்தனவாம். நாம் அநுப்புவதையே அக்குன்றுகள் திருப்பி அநுப்புகின்றன. பல மடங்காகப் பெருக்கி அநுப்புகின்றன. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் சொல்வதும் ஏறக்குறைய இதே விஷயம்தான். நாம் மலர் அர்பணித்தால் நம்மிடம் மலரே திரும்பி வருகிறது. கல்லை விட்டெறிந்தால் கல்லும் நம்மிடம் திரும்பி வருகிறது. நாம் வாழ்த்தொலிகள் எழுப்பினால் அவையே நம்மீது மீண்டும் பொழிகின்றன. நாம் எழுப்புவது வஸைமொழிகளாக இருந்தால் அவையும் நமக்கே திரும்பி வருகின்றன.

நமக்கு வாழ்க்கையில் து:கம் ஏற்பட்டால், நம்மை ஸுற்றி நாம் ஏற்படுத்திய து:க அலைகளே

நம்மிடம் திரும்பி வருகின்றன என்று அர்தம். 'என் மீது அன்பு செலுத்துபவர் யாரும் இல்லே. எல்லோரும் என்னே வெறுக்கின்றனர்', என்று புலம்புபவர் தம்முள்ளிருந்து தானே எழுப்பி அநுப்பி வைத்த வெறுப்பலேகளே திரும்புகின்றன என்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். எப்போதுமே அநுப்பி வைக்காத அன்பலேகள் எங்கிருந்து வரும்? (இதைத்தான் 'கொடுத்து வைத்தவன்', என்கிருர்களோ!) உலகில் அந்யாயம் நேர்வதில்லே. அன்பும் ஆதரவும் வெளியிலிருந்து வருவதில்லே. நம்முள்ளே நாமே ஏற்படுத்தி வெளியேற்றியவையே எதிரொலியாக நம்மிடம் திரும்புகின்றன. நம் கோவில்களில் ஒரு வழக்கம் உண்டு. கோவிலுக்கு வந்தவர் இறை ஸந்நிதிக்குச் சென்று ப்ரார்தனே செய்த பிறகு, உடனே கோவிலே விட்டு வெளியேறக் கூடாது. ஸற்று நேரம் அமைதியாக கோவிலில் அமர்ந்து விட்டுச் செல்ல வேண்டும். நாம் ப்ரார்தனே செய்தோம். இறைவனே அழைத்தோம். நம் ப்ரார்தனே நம்மிடமே திரும்பி வரும். கடைக்குச் சென்று வருவது போல் கோவிலிலிருந்து வேகமாக ஓடி விடக் கூடாது. இன்று பெரும்பாலோர் கடைகளில் மணிக்கணக்காக நேரத்தைச் செலவழிப்பர். ஆனல், கோவிலிலிருந்து அவஸர அவஸரமாக ஓடி விடுவர்.

'என்னே எவ்வாறு பஜிக்கிருர்களோ... நானும் அவருக்கு அவ்வாறே அருள் புரிகிறேன்'. இறைவனே அன்னேயாகவும் தந்தையாகவும் குருவாகவும் குழந்தையாகவும் ராஜாவாகவும் காதலனுகவும் கணவனுகவும் நண்பனுகவும் பாவித்து பஜித்தவர்கள் அநேகர். இறைவன் அவர்களுக்கு அதே பாவனேயோடு அருள் புரிந்திருக்கிருன். நான் உத்தர ப்ரதேஶத்தில் ஒரு கோவிலுக்குச் சென்றிருந்தேன். அது ஒரு ஶ்ரீராமர் கோவில். ஸிஹ்மாஸனத்தின் மேல் பட்டாபிஷேகக் கோலத்தில் ஶ்ரீ ராமனும் ஸீதையும் அமர்ந்த நிலேயில் தர்ஶனம் அளிக்கிருர் அக்கோவிலில். அங்கு கர்பக்ருஹ வாஸலின் ஒரு பாதி திரையால் மூடப்பட்டிருந்தது. அங்கிருந்தவர் இதற்கான காரணத்தைச் சொன்னுர். சென்ற நூற்ருண்டில் அவ்வூரில் ஒரு பெரியவர் இருந்தார். அவர் ஶ்ரீ ராமனேத் தன் மகனுக பாவித்து பஜித்து வந்தார். அவ்வூர் வழக்கத்தில் மருமகள் தன் மாமனுர் முன் வர மாட்டாள். திரை மறைவிலிருந்தே பேசுவாள். இந்தப் பெரியவர் வரும் போது அக்கோவில் பூஜாரி கர்பக்ருஹத்தில் ஸீதை இருந்த பாதியைத் திரையிட்டு மூடி விடுவார். ஒரு நாள், வேறு கவனத்தில் இருந்த கோவில் பூஜாரி, இவர் வரும் போது திரையிடுவதை மறந்தார். இவர் ஸந்நிதியில் நுழையும் போது ஸீதையே தம் ஆஸனத்தை விட்டு எழுந்து திரையை இழுத்து மூடி விட்டாளாம். 'ஸீதை ஜனக மஹாராஜனின் மகள். அயோத்யாவின் பட்டமஹிஷியான அவளேத் தன் ஆஸனத்திலிருந்து எழ வைத்து விட்டேன். வேலே செய்ய வைத்து விட்டேன்', என்ற வருத்தத்தில் அப்பெரியவர் அடுத்த நாளிலிருந்து ஆலயத்திற்குள் வராமல் வெளியிலிருந்தே தர்ஶனம் செய்து வந்தார். அக்கோவில் ஸந்நிதியில் ஶ்ரீ ராமர், ஸீதை இருவருடைய விக்ரஹங்களும் இருந்தும், இன்று வரை ஸீதை இருக்கும் பாதி திரையால் மூடப்பட்டே இருக்கும்.

📖 ॐ 📖

काङ्क्षत:(ख) कर्मणां सिद्धिं यजन्त इह देवताः ।
क्षिप्रं हि मानुषे लोके सिद्धिर्भवति कर्मजा ।।
{अध्याय ४ ~ श्लोक १२}

காங்க்ஷந்த:(க்₂) கர்மணும் ஸித்₃தி₄ம் யஜந்த இஹ தே₃வதாஹா.
க்ஷிப்ரம் ஹி மாநுஷே லோகே ஸித்₃தி₄ர்ப₄வதி கர்மஜா..
(அத்₄யாயம் 4 ~ ஶ்லோகம் 12)

கர்மங்களின் ஃபலன்களே நாடும் மநுஷ்யர்கள் தேவ தேவதைகளே வழிபடுகின்றனர். மநுஷ்ய லோகத்தில் கர்மங்களால் விளேந்திடும் ஃபலன்கள் ஶீக்ரமாகவே கிடைக்கின்றன. (4 – 12)

கர்மங்களின் விளேவாக உலக விஷயங்கள், போக விஷயங்கள் கிடைப்பதாகத் தெரிகிறதல்லவா! அதனுல் ஃபலனேக் கருதியே முயற்சிகளில் இறங்குபவர்கள்; உழைப்பவர்கள்; தேவதேவதைகளே வழிபடுகின்றனர். நாடப்படுபவை உலக விஷயங்களாக இருக்கையில் அவை கிடைத்தும் விடுகின்றன. ஏனென்ருல் அவை நம்மிடம் இருந்து வேருனவை. அழியக் கூடியவை. நாம் அவற்றை அடைந்தாலும் நம்மிடம் அவை நிலேப்பதில்லே. பரம தத்வத்தை அடைவதென்பது

வேறு. ஸில ஶுபங்களை அடைவதென்பது வேறு. தேவ தேவதைகளை வழிபடுவதன் மூலம் ஸில ஶுபங்களையும் சில அநுக்ரஹங்களையும் அடைந்து விடலாம். ஆனால், கர்மங்களின் மூலமாக (வழிபாடு, த்யானம், தபஸ், ஸமாதி போன்ற கர்மங்கள்) பரமனுடன் இணைய முடியாது. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை அடைந்திட முடியாது. தேவலோகவாஸம், ஸ்வர்க வாஸம், ஏன்! இந்த்ர பதவியும் கூட நிரந்தரமானதல்ல. பல உயர்ந்த ஆத்மாக்கள் நன்மை செய்யத் துடித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. (அதே போல், பல கெட்ட ஆத்மாக்கள் கெடுதல் செய்யத் துடிக்கின்றன.) கர்மங்களின் மூலம் இவைகளை வழிபட்டு, பல விஷயங்களைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம். பரமனின் ப்ராப்தியை நாடாமல், ஃபலன் மேல் பற்று வைத்திடும் பலஹீனமானவர்கள் இதையே செய்கின்றனர் என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். தன்மைகள் ஏன் இவ்வாறு மாறுபடுகின்றன என்பதை அடுத்த ஶ்லோகத்தில் விவரிக்கிறார்.

📖 ॐ 📖

चातुर्वर्ण्यं मया सृष्टं(ङ्) गुणकर्मविभागशः ।
तस्य कर्तारमपि मां विद्ध्यकर्तारमव्ययम् ।।
{अध्याय ४ ~ श्लोक १३}

சாதுர்வர்ண்யம் மயா ஸ்ருஷ்டம்(ங்) கு₃ண கர்ம விப₄ாக₃ஶஹ.
தஸ்ய கர்தாரமபி மாம் வித்₃த்₄யகர்தாரமவ்யயம்..
(அத்₄யாயம் 4 ~ ஶ்லோகம் 13)

குணங்கள் மற்றும் கர்மங்களின் அடிப்படையில் ப்ராஹ்மணன், க்ஷத்ரியன், வைஶ்யன், ஶூத்ரன் என்ற நான்கு வர்ணங்களை ஸ்ருஷ்டித்தவன் நானே. நான் கர்தாவாக இருந்தாலும் என்னை அகர்தாவாகவும் அவ்யயம் என்றும் (செயலற்றவன் என்றும் அழிவற்றவன் என்றும்) அறிந்திடு. (4 – 13)

சாதுர்வர்ணம், எனது படைப்பு:

வர்ணம் என்றால் நிறம். மநுஷ்ய ஸமுதாயத்தில் நான்கு அடிப்படையான நிறங்கள் உள்ளன. அடிப்படை நிறங்களின் கலவை எவ்வாறு ஆயிர, லக்ஷக்கணக்கான நிறங்களாக பரிணமிக்கின்றனவோ அவ்வாறே இவ்வர்ணங்களின் கலவைகளே லக்ஷக்கணக்கான மநுஷ்ய ஸ்வபாவங்களாக மலர்ந்துள்ளன. எனினும், மநுஷ்ய ஸமுதாயம் இந்நான்கு வர்ணங்களின் அடிப்படையில் நான்கு வகைகளாக இருக்கிறது. மநுஷ்ய ஸமுதாயம் மாத்ரமல்ல. விலங்குகளும் பறவைகளும் ஸ்தாவரங்களும் நான்கு வர்ணங்களாகக் காக்ஷீ அளிக்கின்றன. 'இவ்வர்ணங்களை நானே படைத்தேன்' என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

ஹிந்து தர்மத்திற்கு, 'வர்ணாஶ்ரம தர்மம்', என்றொரு பெயர் உண்டு. ஸமுதாயத்தில் காணப்படும் பிரிவினைகள் வர்ணம். ஆஶ்ரமம் தனிப்பட்ட மநுஷ்யனின் வாழ்வின் நான்கு பகுதிகள். வர்ணாஶ்ரமம் என்பது ஒரு தத்வம். ஒரு கொள்கை. இதன் அடிப்படையில் ஹிந்து ஸமுதாயத்தில் ஜாதி அமைப்பும் ப்ரஹ்மசர்யம் – க்ருஹஸ்தம் – வானப்ரஸ்தம் – ஸந்யாஸம் என்ற ஆஶ்ரம அமைப்பும் ஏற்படுத்தப் பட்டுள்ளன. ஹிந்து ஸமுதாயத்தில் மாத்ரமே இவ்வமைப்புகள் செயல்முறையில் இருந்தாலும், உலகம் முழுவதும் உள்ள மநுஷ்ய ஸமுதாயத்திற்கும் பொருந்தக் கூடிய உண்மைகளே இவை. இன்று ஹிந்து தர்மத்தை ஆலோசிப்பவர்களும் கீழ்த்தரமாக வசை பாடுபவர்களும் வர்ணாஶ்ரம அமைப்பையே கையில் எடுக்கின்றனர். இறைவனே இதை ஸ்ருஷ்டித்தார் என்று கீதையில் உள்ளதைப் படிக்கும் போது, இவர்களது ஆத்ரமும் வசைகளும் மேலும் அதிகமாகின்றன. ஸரியாகப் புரிந்து கொள்ளாததாலும், புரிந்து கொள்ள விரும்பாததாலும் இன்று நம் ஸமுதாயத்தில் காணப்படும் அவலங்களுக்கெல்லாம் சதுர்வர்ண அமைப்பே காரணம் என்று தீர்ப்பு அளித்து விட்டு, இவ்வமைப்பை அழித்து ஒழிப்பதே அரும் பெரும் ஸமுதாய ஸேவை என்று கருதுபவர்கள் ஏராளமானோர். இந்த ஶ்லோகத்தைச் சற்று விரிவாகப் பார்க்கலாம் வாருங்கள்.

சதுர்வர்ணம் என்பவை ப்ராஹ்மணன், க்ஷத்ரியன், வைஶ்யன் மற்றும் ஶூத்ரன். 'இவ்வர்ணங்களை நானே படைத்தேன்' என்கிறார். 'குணங்கள் மற்றும் கர்மங்களின் அடிப்படையில் படைத்தேன்', என்கிறார். இவ்வர்ணங்களின் குண – கர்மத் தன்மைகளை பதினெட்டாவது

அத்யாயத்தில் (41, 42, 43, 44) விளக்குகிறார். 'ஜாதியே ஸமுதாயத்தின் எல்லா அவலங்களுக்கும் காரணம். எனவே, ஜாதி ஒழிக்கப்பட வேண்டும்', என்று நம்புபவர்கள் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் இவ்வசனத்தைக் கேட்டு நெளிகின்றனர். கீதையைப் படித்தாலும், இந்த ஶ்லோகத்தை மட்டும் தவிர்க்க விரும்புகின்றனர். இவர்களின் மனஸை கோபம், வெறுப்பு, மற்றும் Prejudice நிறைத்துள்ளதால், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் இவ்வசனத்தை ஸரியாக புரிந்து கொள்ள அவஶ்யமான பொறுமை இவர்களிடம் இல்லை.

அதே ஸமயம், ஜாதி அமைப்பில் தோன்றியுள்ள உயர்வு – தாழ்வு எண்ணங்களில் குளிர் காய்ந்து கொண்டிருக்கும் நபர்கள் (குறிப்பாக ப்ராஹ்மண ஜாதியினர்) இவ்வசனத்தைக் கேட்டு மகிழ்கின்றனர். இவர்கள் குணத்தாலோ கர்மத்தாலோ ப்ராஹ்மணனாக இல்லா விட்டாலும் தாம் உயர்ந்தவர்கள் என்று கொண்டிருக்கும் கருத்தை (கருத்தை என்று மென்மையாகச் சொல்வதை விட அஹங்காரத்தை என்று சொல்வதே ஸரி!) இறைவனே ஆமோதிப்பதாக நினைத்து உவகை அடைகின்றனர். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுக்கு இவர்களைப் பற்றியெல்லாம் கவலை இல்லை. He is speaking a plain truth.

வர்ணம் என்பது ஜாதி இல்லை. வர்ண தத்வத்தின் அடிப்படையில் தான் ஜாதி அமைப்பு மலர்ந்துள்ளது. ஆயிரக்கணக்கான வர்ஷங்களில் இந்த அமைப்பில் பல குறைகளும் களங்கங்களும் ஏற்பட்டுள்ளன. பல வர்ஷங்களாக கவனிக்கப் படாமல் இருக்கும் நூறு வர்ஷ பழைய பவனத்தில் பல குறைபாடுகள் இருக்கும். அதே போல, கழிந்த ஆயிரத்து ஐந்நூறு வர்ஷங்களாக, கொடும் இஸ்லாமிய தாக்குதல்கள், இஸ்லாமிய மற்றும் ஆங்க்ல ஆக்ஷியின் கீழ் அநுபவித்த அடிமைத்தனம் காரணமாக ஸமுதாயரீதியாக சிந்தனைச் செய்வது அறவே நின்று போனது. 'என்னால் எத்தகையப் பங்கினை அளித்திட முடியும்?', என்று ஸ்வதந்த்ர மநுஷ்யன் சிந்திப்பான். 'எனக்காக எவ்வளவு பறித்துக் கொள்ள முடியும் என்னால்' என்பது அடிமையின் சிந்தனை. மிகப்பெரும்பான்மையோர் தன்னைப் பற்றிய சிந்தனையில் மூழ்கி இருந்ததால் ஸமுதாயத்திற்குத் தேவைப்படும் போஷாக்கு அரிதாகியது. அதன் விளைவாக ஏற்பட்டவைதான் ஜாதி அமைப்பில் காணப்படும் அவலங்கள்.

புருஷ ஸூக்தத்தில் விராட புருஷனின் ஶிரமாக ப்ராஹ்மணனையும், புஜங்களாக க்ஷத்ரியனையும், வைஶ்யனை வயிருகவும், ஶூத்ரனை பாதங்களாகவும் ஒப்பிட்டுள்ளனர். ஒரு ஶரீரத்தின் அங்கங்களில் உயர்வு தாழ்வேது? ஶிரம் உயரத்தில் இருப்பதால் உயர்ந்ததாகி விடுமா? நான்கு வர்ணங்களும் சேர்ந்தே முழுமை. இவற்றில் ஒன்று இல்லையென்றாலும் ஸமுதாயம் இருக்க முடியாது. பிரிவுகள் வேறு. ஏற்றத்தாழ்வுகள் வேறு. இயற்கையில் ரோஜாப்பூவும் உண்டு. மல்லிகைப்பூவும் உண்டு. எருக்கம்பூவும் உண்டு. ரோஜாவே உயர்ந்தது, எருக்கம்பூ மோஸமானது என்ற விருப்பு வெறுப்பை நாம் வளர்த்துக் கொண்டால், அதற்கு இயற்கைப் பொறுப்பாகாது. இயற்கை அன்னைக்குத் தன் படைப்பிலுள்ள அனைத்து மலர்களும் ஒன்றே. வெவ்வேறு தன்மைகள் கொண்டுள்ளன. அதனதன் தன்மைக்கேற்றபடி அதைப் பொதுநலனுக்காக எவ்வாறு பயன்படுத்தலாம் என்று சிந்திப்பதே புத்திஶாலித்தனம்.

உயர்ந்தது என்று கருதும் ஒன்றினை மாத்ரம் போற்றுவதும் தாழ்ந்தது என்று கருதுபவற்றை அழிப்பதும் மடத்தனம். சென்ற நூற்றாண்டு முழுவதும் இந்த மடத்தனத்தைச் செய்ததால் இன்று, 'இயற்கையின் பன்மையைப் பாதுகாப்போம்' (Save Bio-Diversity) என்று ஓலமிடத் ஆரம்பித்துள்ளோம். ராஜாங்கங்களும் UN போன்ற உலக அமைப்புகளும் இதற்காக வர்ஷந்தோறும் கோடி கோடியாகச் செலவழிக்கின்றனர்.

'குண – கர்மத்தின் அடிப்டையில்' என்கிறார். வெளிப்படையான ஸில சின்னங்களை ஶரீரத்தில் தரித்து வெளிப்படையான ஸில ஷடங்குகளைச் செய்வதால் மாத்ரமே ஒருவன் ப்ராஹ்மணன் ஆகிவிட மாட்டான். அதே போல, பெரிய மீசையை வைத்துக் கொண்டு, திருமணம் போன்ற விஶேஷ நாட்களில் கையில் வாளேந்தி குதிரையின் மேல் ஏறுவதால் மாத்ரமே ஒருவன் க்ஷத்ரியன் ஆகி விட மாட்டான். புறச் சின்னங்களும் புற ஷடங்குகளும் அவஶ்யம் தான். ஆனால், குணங்களின் அடிப்படையில் இயல்பாக வெளிப்படும் செயல்களையே ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் இங்கு கர்மம் என்று குறிப்பிடுகிறார்.

பிறப்பு வர்ணத்தை நிர்ணயிக்கிறதா? இது ஒரு சிக்கலான கேள்வி. ஆம் என்றும் பதில் சொல்லலாம். இல்லை என்றும் சொல்லலாம். ஆம். ஏனென்றால் பெருமளவில் இது உண்மை. ஒருவரின் பிறப்பு அவரது குண – கர்மங்களைப் பெரிதும் பாதிக்கிறது. (முந்தைய பிறவிகளின் குண – கர்ம வாஸனைகளே அவரது பிறப்பையே நிர்ணயிக்கிறது என்றும் சொல்லலாம்.) இல்லை. ஏனென்றால், ஸில ஸமயங்களில் ஒரு வர்ணச் சூழலில் பிறந்தவர் குணத்தால் வேறு வர்ணத்தை ஸார்ந்திருப்பதையும் பார்க்கிறோம். ராமாயணத்தில் விஸ்வாமித்ரரும் மஹாபாரதத்தில் த்ரோணரும் இதற்குச் சிறந்த உதாஹரணங்கள்.

வர்ண – ஜாதி அமைப்பில் இன்று காணப்படும் அவலங்களுக்கு நாம் தான் பொறுப்பு. வர்ணம் என்பது படைப்பின் ஒரு ஸத்யம். அறியாமையாலும் ஸ்வயநலத்தாலும் நாம் ஏற்படுத்திய அவலங்களுக்கு வர்ணத்தை எவ்வாறு காரணமாக்கலாம்? அணுச் சேர்க்கையிலும் அணுப்பிளப்பிலும் மிகப் பெரிய ஆற்றல் உள்ளது என்பது ஒரு விஜ்ஞான ஸத்யம். அணுகுண்டுகள் வீசப்பட்டதால் ஹீரோஷிமா – நாகாஸகி நகரங்கள் அழிந்து பல்லாயிர உயிர்கள் பலியானதற்கு அணு ஆற்றல் என்ற விஜ்ஞான உண்மை எவ்வாறு காரணமாகும்?

ப்ராஹ்மணனுக்குக் கபோதி என்றொரு பெயர் உண்டு. கபோத் என்றால் புரு. புரு தான்யங்களைப் பொறுக்குவதைப் போல, அன்றாடம் வயலிலிருந்தும் கடைவீதியிலிருந்தும் தான்யங்களைப் பொறுக்கி எடுத்து வந்து உணவாக்கி வாழ்ந்தவர்கள் உண்டு.

கணாதர் என்ற ஒரு ர்ஷி இவ்வாறே வாழ்ந்து வந்தார். இதனால் வருத்தம் அடைந்த அவ்வூர் மஹாராஜா, வண்டி வண்டியாக தான்யங்கள் எடுத்து வந்து அவரைக் காண வந்தான். மஹாராஜாவைக் கண்ட கணாதர், 'நேரில் வர வேண்டிய அவஶ்யம் என்ன? ஒரு குறிப்பு அனுப்பி இருந்தால் போதுமே. நான் இந்த தேஶத்தை விட்டு வெளியேறி இருப்பேன் அல்லவா!', என்ற படி அங்கிருந்த ஸில ஓலைச்சுவடிகளை எடுத்துக் கட்ட ஆரம்பித்தார். திடுக்கிட்ட மஹாராஜா, 'என்னைத் தவறாகப் புரிந்து கொண்டீர்கள். தாங்கள் ஒரு மஹர்ஷி. இவ்வாறு வயல்களில் தான்யங்கள் பொறுக்குவது எனக்கு அபமானம். இந்த தான்யத்தை தயை கூர்ந்து ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்', என்றான். 'ராஜன்! இதைப் பாதுகாத்திட அவஶ்யமான ஏற்பாடுகளை யார் செய்வது? நான் நாடுவதும் தேடுவதும் வேறொன்று. ஸற்று நேரம் ஓய்வு கிடைக்கும் போது எனக்குத் தேவையான தான்யங்களைப் பொறுக்கிக் கொள்கிறேன். இதைத் திருப்பி எடுத்துச் செல். மீண்டும் ஒரு முறை வராதே. வருவதானால் செய்தி அனுப்பு. நானே இந்த தேஶத்தை விட்டு வெளியேறி விடுகிறேன். தான்யம் எங்கும் கிடைக்கும். வேறு எங்காவது பொறுக்கிக் கொள்கிறேன்', என்றார் கணாத ர்ஷி. இவர் ப்ராஹ்மண வர்ணத்திற்கான ஒரு உதாஹரணம். இதே போல, மற்ற மூன்று வர்ணங்களும் அடிப்படைத் தன்மைகள்.

ஒருவன் நூற்றுக்கு நூறு ஒரே வர்ணத்தை ஸார்ந்தவனாக இருப்பது மிக அரிது. பொதுவாக, மநுஷ்யர்கள் வர்ணக் கலவையாகவே இருக்கின்றனர். ஒரு வர்ணம் மேலோங்கி இருக்கும்.

இந்த ஶ்லோகத்தின் முதல் வரி ஏற்படுத்திய புயலில் அடுத்த வரி புதைந்து விடக் கூடாது. 'உருவாக்கியவன் நானே என்றாலும் இதிலிருந்து நான் விலகியே இருக்கிறேன். செயல் புரிந்தும் செயலற்று இருக்கிறேன்', என்கிறார். அடுத்த ஶ்லோகத்தில் இதை மேலும் விளக்குகிறார்.

🕮 ॐ 🕮

न मां(ङ्) कर्माणि लिम्पन्ति न मे कर्मफले स्पृहा ।
इति मां योऽभिजानाति कर्मभिर्न स बध्यते ।।
{अध्याय ४ ~ श्लोक १४}

ந மாம்(ங்) கர்மாணி லிம்பந்தி ந மே கர்மஃபலே ஸ்ப்ருஹா.
இதி மாம் யோऽபி$_4$ஜாநாதி கர்மபி$_4$ர்ந ஸ ப$_3$த்$_4$யதே..
(அத்$_4$யாயம் 4 ~ ஶ்லோகம் 14)

ஃபலன்களின் மீது பற்று இல்லாததால், கர்மங்கள் என்னைத் தொடுவதில்லை. என்னை

இவ்விதம் அறிந்து கொள்பவரும் கர்மங்களால் பந்தப்படுவதில்லை. (4 – 14)

பற்றற்ற கர்மம் பிணைப்பதில்லை:

இளந்தேங்காயில் காயும் ஓடும் ஒட்டி இருக்கும். பிரிக்க முயன்றால் ஓடும் சேர்ந்தே வரும். முற்றிய தேங்காயில் காய் ஓட்டிலிருந்து பிரிந்திருக்கும். பற்று விலக வேண்டும். செயல்களின் மத்தியில் இருந்தாலும் செயல்களிலிருந்து நான் விலகியே இருக்கிறேன். செயல்களின் ஃபலன்களில் இருந்தும் நான் விலகியே இருக்கிறேன். அதனால், கர்மங்கள் என்னைக் கட்டுவதில்லை. இதை உள்ளபடி புரிந்து கொள்பவரும் கர்மங்களால் பிணைக்கப் படுவதில்லை.

📖 ॐ 📖

एवं(ञ्) ज्ञात्वा कृतं(ङ्) कर्म पूर्वैरपि मुमुक्षुभिः ।
कुरु कर्मैव तस्मात्त्वं पूर्वैः पूर्वतरं(ङ्) कृतम् ।।
{अध्याय ४ ~ श्लोक १५}

ஏவம்(ஞ்) ஜ்ஞாத்வா க்ருதம்(ங்) கர்ம பூர்வைரபி முமுக்ஷுபி₄ஹி.
குரு கர்மைவ தஸ்மாத்த்வம் பூர்வை:(ஃப்) பூர்வதரம்(ங்) க்ருதம்..
(அத்₄யாயம் 4 ~ ஶ்லோகம் 15)

இதை அறிந்து, முன்காலத்தின் முமுக்ஷுக்களாலும் கர்மங்கள் செய்யப்பட்டன. ஆகையால், நீயும் முன்னோர்களால் எப்பொழுதும் செய்யப்பட்ட கர்மங்களைச் செய்திடு. (4 – 15)

முமுக்ஷு:

முமுக்ஷு என்றால் மோக்ஷத்தை நாடுபவன். பரமனுடன் இணைந்திடும் தாஹம் கொண்டவன். 'முந்தைய காலத்தில் முமுக்ஷுக்கள் கர்மத்தில் ஈடுபட்டனர்', என்கிறார். இதன் மூலம் அர்ஜுனனிடம் அவனும் ஒரு முமுக்ஷு என்று நினைவு படுத்துகிறார். யுத்தம் – யுத்தம் என்று குதித்துக் கொண்டிருந்த அர்ஜுனனை, முமுக்ஷு என்றழைக்கிறார். அது உண்மையும் கூட. அவன் முமுக்ஷுவாக இருந்ததால்தான் இத்தகைய ஸம்வாதம் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

சென்ற ஶ்லோகத்தில் தான் பற்றின்றி செயல்படுவதாகக் கூறிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் இங்கு, 'பூர்வ காலங்களில் முமுக்ஷுக்கள் இவ்வாறே கர்மயோகத்தில் ஈடுபட்டனர்', என்கிறார். (கர்மயோகம் தன்னுடைய கண்டுபிடிப்பு இல்லை. முன்பிருந்தே வழக்கத்தில் இருந்ததுதான் என்பதையே மீண்டும் சொல்கிறார்.)

பொதுவாக, மநுஷ்யன் கர்மஃபலனை எதிர்ப்பார்த்து கர்மங்களில் ஈடுபடுவான். ஃபலனை எதிர்ப்பார்க்கவில்லை என்றால் செயலையும் துறந்து விடுவான். இதன் விளைவாக, நம் தேஶத்தில் ரெண்டு வகை மநுஷ்யர்கள் இருக்கின்றனர். ஃபலனுக்குப் பின்னால் ஓடியபடி செயல் வலையத்தில் சிக்கித் தவித்துக் கொண்டிருக்கும் க்ருஹஸ்தர்கள் மற்றும் ஃபலன் மீதுள்ள விருப்பத்துடன் செயல்களையும் துறந்து விட்டுத் திரியும் ஸந்யாஸிகள். ஒரு தோராயக் கணக்குப்படி நம் தேஶத்தில் எண்பது லக்ஷம் ஸந்யாஸீகள் இருக்கிறார்களாம். இவர்களனைவரும் கர்மயோகீகளாக இருந்தால்? தேஶத்தில் ஆத்யாத்மிக எழுச்சியின் பேரலை அல்லவா எழும்பி இருக்கும். எதிர்மாறான காக்ஷீயும் உண்டு. ஒரு முறை, ஒரு ஸந்யாஸீயுடன் நடந்த உரையாடல் நினைவுக்கு வருகிறது.

அவர் ஒரு பெரிய மடத்தின் தலைவராக இருந்தார். 'ஸ்வாமிஜி, நான் மாணவ ஹாஸ்டல்களுக்குச் செல்லும் போது மாணவர்கள் பலப்பல கேள்விகள் கேட்கின்றனர். அதே போல, க்ராமங்களில் இளைஞர்களும் கேட்கின்றனர். ஆத்மீக விஷயங்கள் படிக்காததால் எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது. ஆசிரியர்களுக்கும் பெற்றோர்களுக்கும் தெரியவில்லை. தங்களைப் போன்ற ஸந்யாஸீகளுக்கு எங்கும் மரியாதையும் வரவேற்பும் உள்ளது. வெறும் நிகழ்ச்சிகளுக்கு என்றில்லாமல் மாணவர்களை, இளைஞர்களை ஸந்தித்து உரையாடுவதை, தங்களுடைய நித்ய கார்யங்களில் ஒன்றாக அமைத்துக் கொண்டால் நன்றாக இருக்குமே?', என்று அவரிடம் கேட்டேன். அவர் என்னைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தார். அப்புன்னகையில் வ்ரக்தி கலந்து இருப்பதாகத் தோன்றியது. அவருடைய பதில்

இதை உறுதிபடுத்தியது. அவர் கூறியதைக் கேளுங்கள்.) 'மாணவர்களை ஸந்திக்க வெளியில் உள்ள ஹாஸ்டல்களுக்குச் செல்ல வேண்டும் என்கிறாய். எங்கள் மடம் நடத்தும் பள்ளிக்கூடத்தில் 3,000 மாணவர்கள் படிக்கின்றனர். எங்கள் ஹாஸ்டலில் 800 மாணவர்கள் இருக்கின்றனர். இவர்களை ஸந்திக்கவே என்னிடம் நேரமில்லை. மடத்தின் கார்யங்களுக்கே நேரம் ஸரியாக இருக்கிறது. கோவில், மடத்தின் நிர்வாஹம், ப்ரஸாதம் தயாரிப்பு, அன்னதானத்திற்கான ஸமையல், பள்ளிக்கூடம், ஹாஸ்டல் நிர்வாஹம், கட்டிடங்களின் பராமரிப்பு, மடத்து யானை மற்றும் கோஶாலை வேறு. இந்த கார்யங்களுக்கு இடையில் நித்ய பூஜை. பத்து ஸந்யாஸிகள் செய்ய வேண்டிய கார்யங்களை நான் ஒருவனே செய்கிறேன். புதிய ஸந்யாஸீகள் எங்கே வருகிறார்கள்? சென்ற இருபது வர்ஷங்களாக எங்கள் ஹாஸ்டலிலிருந்து ஆயிரக்கணக்கான மாணவர்கள் படித்து வெளியேறி உள்ளனர். 'நான் ஸந்யாஸீயாக விரும்புகிறேன்', என்று ஒருவனும் என்னிடம் வந்து சொல்லவில்லை. எதற்காக இதெல்லாம் செய்கிறோம் என்று தெரியவில்லை. ஆனால் , செய்து கொண்டிருக்கிறோம்'.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் 'முமுக்ஷுக்களும் கர்மங்கள் நிறைந்த வாழ்க்கை வாழ்ந்தனர்', என்று கீதையில் சொல்வதும் ஸ்வாமி விவேகானந்தர், 'Work, Work, Work' என்று முழக்கியதும் இத்தகைய கார்யங்களையா?

📖 ॐ 📖

किं(ङ्) कर्म किमकर्मेति कवयोऽप्यत्र मोहिताः । तत्ते कर्म प्रवक्ष्यामि यज्ज्ञात्वा मोक्ष्यसेऽशुभात् ।।
कर्मणो ह्यपि बोद्धव्यं बोद्धव्यं(ञ्) च विकर्मणः । अकर्मणश्च बोद्धव्यं(ङ्) गहना कर्मणो गतिः ।।
{अध्याय ४ ~ श्लोक १६, १७}

கிம்(ங்) கர்ம கிமகர்மேதி கவயோऽப்யத்ர மோஹிதாஹா.
தத்தே கர்ம ப்ரவக்ஷ்யாமி யஜ்ஞாத்வா மோக்ஷ்யஸேऽஶுப$_4$ாத்..
கர்மணோ ஹ்யபி போத்$_3$த$_4$வ்யம் போத்$_3$த$_4$வ்யம்(ஞ்) ச விகர்மணஹ.
அகர்மணஶ்சபோத்$_3$த$_4$வ்யம்(ங்) க$_3$ஹநா கர்மணோ க$_3$திஹி..
(அத்$_4$யாயம் 4 ~ ஶ்லோகம் 16, 17)

எது கர்மம், எது அகர்மம் என்பதில் பெரும் அறிஞர்கள் கூட மயங்குகின்றனர். எதை அறிந்து கொண்டால் நீ அஶுபத்திலிருந்து (ஸம்ஸார பந்தத்திலிருந்து) விடுபடுவாயோ, அக்கர்மத்தை உனக்கு எடுத்துக் கூறுகிறேன். கர்மத்தைப் பற்றி அறிந்து கொள்ள வேண்டும். அகர்மத்தைப் பற்றியும் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். விலக்கப்பட்ட கர்மமும் அறிந்து கொள்ளத் தக்கது. ஏனென்றால் கர்மத்தின் போக்கு ஆழமானது. (4 – 16, 17)

கர்ம, அகர்ம, விகர்ம, ப்ரதிகர்ம:

பெரும் அறிஞர்களும் இவ்விஷயத்தில் குழம்புகின்றனர் என்கிறார். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் பேச்சு பல ஸமயங்களில் மர்மமாகவே இருக்கிறது. படிக்காத பாமரனும் தன் கர்மங்களை அறிவான் என்றே நாம் நினைத்திருக்கிறோம். ஆனால், அறிஞர்களும் தம் கர்மங்களை அறிவதில்லை என்கிறார். ஸத்யம். நமது பெரும்பாலான கர்மங்கள் Reaction தான், Action இல்லை. செயல்கள் அல்ல. எதிர்ச் செயல்கள். குணங்களின் அடிப்படையில் ஸஹஜமாக வெளிப்படுவது கர்மம். புற விஷயங்களால் தூண்டப்படுவது 'ப்ரதிகர்மம்' (Reaction). நண்பன் ஒருவன் தன் வாஹனத்தின் மீது ஒரு (Sticker) ஸ்டிகர் ஒட்டி இருந்தான். அதன் வாசகத்தில் இருந்த கருத்துப் பிழையை நான் சுட்டிக்காட்டி, 'ஒழுங்கீனமான கருத்தை வெளிப்படுத்துகிறதே', என்றேன். அவன் உடனே எழுந்து, அந்த ஸ்டிக்கரை அழிக்கத் தொடங்கினான். நான் அவனுடைய கையைப் பற்றி அவனைத் தடுத்தேன். 'நீ தானே இது ஸரி இல்லை என்றாய். எடுத்து விடுகிறேன். ஏன் தடுக்கிறாய்?', என்று கேட்டான். 'ஸ்வயமாக சிந்தித்து நீ இந்த ஸ்டிக்கரை வாங்கி ஒட்டவில்லை. யாரோ சொன்னார் என்பதற்காகவோ செல்வாக்குள்ள நபர் இதைத் தன் வாஹனத்தின் மீது ஒட்டி இருக்கிறார் என்பதற்காகவோ வாங்கி ஒட்டினாய். இன்றும் நீயாக இதை அப்புறப்படுத்தவில்லை. நான் சொன்னேன் என்பதற்காக அப்புறப்படுத்துகிறாய்', என்றேன். நாம் பெரும்பாலும் இவ்வாறே செய்கிறோம். நாம் பொருட்களை

வாங்கிடும் போதும், முடிவுகள் எடுத்திடும் போதும், வருத்தப்படும் போதும், மகிழ்ந்திடும் போதும், ... ஸற்று உள்ளே எட்டிப் பார்த்தால் இதைக் கண்டிடலாம். நம்முடைய சொல், செயல் மற்றும் சிந்தனை எல்லாம் பெரும்பாலும் கர்மமாக இல்லாமல் ப்ரதிகர்மமாகவே இருக்கின்றன.

பகினி நிவேதிதை (ஸ்வாமி விவேகானந்தரின் ஐரோப்பிய ஶிஷ்யை.) ஒரு ஸமயம், ஏழைப் பெண் கல்விக்காக நிதி திரட்டிக் கொண்டிருந்தாள். அதன் பொருட்டு செல்வந்தர் ஒருவரைக் காணச் சென்றாள். அச்செல்வந்தர் மஹாகருமி என்றும் கோபக்காரர் என்றும் அவரை அறிந்தவர்களுக்குத் தெரியும். நிவேதிதை அவருக்குத் தன் திட்டத்தை விளக்கினாள். அவரிடமிருந்து தான் எதிர்பார்க்கும் தொகையையும் குறிப்பிட்டாள். அவருக்குக் கோபம் வந்து விட்டது. 'திடுதிப்பென்று வீட்டில் புகுந்து இவ்வளவு பெரிய பணத்தைக் கேட்கிறாயா?' என்ற படி பகினி நிவேதிதையை கன்னத்தில் அறைந்து விட்டார். நிவேதிதையுடன் சென்றவர்கள் அதிர்ச்சி அடைந்து விட்டனர். ஆனால், நிவேதிதை அமைதியாக, 'எனக்குக் கொடுக்க வேண்டியதைக் கொடுத்து விட்டீர்கள். அந்த ஏழைப் பெண்களுக்கும் ஏதாவது கொடுங்கள்', என்றாள்.

இன்று உலகத்தில் நிலவும் கம்யூனிஸம், ஸோஷியலிஸம், ஸெக்யூலரிஸம், முதலாளித்வம், ஜனநாயகம், பெண் உரிமை போன்ற சிந்தனைகள் அனைத்துமே ப்ரதிகர்மங்கள்தான். எல்லாம் ஏதோ ஒன்றுக்கு எதிராகக் கிளம்பிய சிந்தனைகளே. இவை எதுவும் நூறு வர்ஷங்கள் கூட நிலைப்பதில்லை. சூழ்நிலையால் தூண்டப்படாமல் அமைதியான ஆரண்யங்களில் நடந்த சிந்தனையென்றால் வேதங்கள் மாத்ரமே. அதனால்தான் வேதமும் வேதாந்தமும் ஆயிரக்கணக்கான வர்ஷங்களைத் தாண்டி இன்றும் உயிருடன் இருக்கின்றன. பல முறை மங்கி மறைந்து விட்டாற்போல தோன்றினாலும், மீண்டும் மீண்டும் தழைத்து உயர்ந்துள்ளது வேத சிந்தனை.

தேஶபக்தியும் பெரும்பாலும் ரியாக்ஷனாகவே இருக்கிறது. ஆங்க்லேயனால் அபமானப்படுத்தப்பட்ட பின்னர் ஆங்க்லேய ஆக்ஷிக்கு எதிரான விடுதலை இயக்கத்தில் குதித்தவர்கள் பலர். (நேதாஜி, திலகர், பாரதி போன்று இயல்பான தேஶபக்தர்களும் இருந்தனர்.) ஆங்க்லேயனுக்கு எதிராகவே தேஶபக்தி தூண்டப்பட்டு வந்ததால், 1947 க்குப் பிறகு மறைந்து விட்டது. இன்றும் பாகிஸ்தானுக்கு எதிராகவும் அமெரிக்கா, சைனாவுக்குப் போட்டியாகவும் தேஶபக்தி தூண்டப்படுகிறதே அன்றி, ஸஹஜமான தேஶபக்தி வளர்க்கும் முயற்சி இல்லை. நவம்பர் 2008'ல் மும்பயில் நடந்த பயங்கரவாதத் தாக்குதல் அன்றும் அடுத்த ஸில நாட்களும் பத்ரிகைகளிலும் டீவி சேனல்களிலும் வீடுகளிலும் தெருமுனைகளிலும் வெறியுடன் தேஶபக்தி ஜ்வரம் கிளம்பியது. ரியாக்ஷனாக மாத்ரமே இருந்ததால் ஒரு மாஸம் கூட உயிருடன் இருக்கவில்லை .

இதே போல்தான், ஸமுதாயப் பற்றும் ஸேவை உணர்வும். ஸுனாமி, பூகம்பம் போன்ற இயற்கைச் சீற்றங்களின் போது ஸேவையுணர்வும் சீறி எழுகிறது. எழுந்த வேகத்திலேயே விழுந்தும் விடுகிறது. க்றிஸ்தவன் மதம் மாற்றுகிறான் என்று பயம் காட்டி ஸமுதாயப்பற்று உருவாக்கிட முடியாது.

கர்மங்கள் ஸஹஜமாக வெளிப்படுபவை. ப்ரதிகர்மம் வெளி விஷயங்களால் தூண்டப்படுபவை. கர்மம் ஸ்வதந்த்ரமானது. ப்ரதிகர்மம் அடிமைத்தனம்.

அகர்மம் என்றால் செயலின்மை. சாய்வு நாற்காலியில் கைவிரலைக் கூட அசைக்காமல் அமர்ந்திருந்தால் அகர்மமா? நாம் அவ்வாறே புரிந்து வைத்துள்ளோம். வெளிப்படையாக செயலற்றுக் காணப்பட்டாலும், உள்ளே பெரிய செயல்கள் நடந்து கொண்டிருக்கும். பல ஸமயம், நடமாடிக் கொண்டிருந்தால் செய்ய முடியாத செயல்களும் அமர்ந்தபடி நடந்திடும். மனஸில் எழும் இச்சைகளே செயல்கள். வெளிச்சத்தில், எல்லோர் முன்னிலும் செய்ய முடியாதவற்றைக் உறக்கத்தில் காணும் கனவிலும் விழித்து இருந்தபடி காணும் பகற்கனவிலும் செய்து முடித்திடுவோம். உள்ளே அமைதியாகும் போதுதான். விருப்பங்களும் இச்சைகளும் அழிந்திடும் போதுதான், சலனங்கள் மறைந்து போகும்போது தான், கர்மவாஸனையற்றுப் போகும்போது தான் அகர்மமாகிறது. இதைத்தான் ஸித்தர்கள், 'ஸும்மா இரு', என்றனர்.

உள்ளே அகர்மம் நிறைந்தால் கர்தா (செயல் புரிபவன்) இல்லாமல் போகிறான். கர்தா இல்லாத செயல்களே கர்மம். 'நான் தான் செயல் புரிகிறேன்', என்று கருதிடும் கர்தா மறைந்து விட்ட நிலையில் வெளிப்படும் செயல்கள் கர்மமாகவே இருந்திடும். ப்ரதிகர்மமாக அல்ல.

அகர்மம் என்றால் செயல்கள் இல்லா நிலை அல்ல. உள்புறம் செயல்கள் இல்லாத நிலையே அகர்மம். நாம் செய்திடும் செயல்கள் அனைத்தும் கர்மமல்ல. பெரும்பாலும் ப்ரதிகர்மமே. உள்புறமாக செயலற்ற நிலையும் வெளிப்படையாக செயல்கள் நிறைந்த நிலையுமே ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கூறுவது. கர்மம், அகர்மம் பற்றிய இவ்வுண்மை நுட்பமானது. ரஹஸ்யமானது. அதனால் தான் அறிஞர்கள் கூட இதைப் பற்றி குழம்புகின்றனர் என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். 'கர்மத்தைப் பற்றிய இவ்விஷயத்தை ஸரிவர புரிந்து உணர்ந்தால் பந்தங்களிலிருந்து விடுபடலாம்', என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

விகர்மம் என்றால் விலக்கப்பட்ட செயல்கள் (நிஷித்த). செய்யக் கூடாத செயல்கள். இதுவும் புரிந்து கொள்வதற்குக் கடினமானது. க்லிஷ்டமானது. சட்டம் ஸில செயல்களை நிஷித்தம் ஆக்குகிறது. ஸில வர்ஷங்கள் முன்பு ஸரியாக பாவிக்கப்பட்ட செயல்கள் சட்டத்தினால் இன்று தவறாகி விட்டன. இவற்றைப் புரிந்து கொள்வது கடினமில்லை. (நாட்டு நடப்பையும் பல நீதிமன்றங்களின் தீர்ப்புகளையும் கவனிப்பவர்கள், 'கடினமில்லை', என்று சொல்லப்படுவதை ஏற்க மாட்டார்கள். சட்ட வல்லுனர்கள் மத்தியிலும் சட்டரீதியாக எது ஸரி எது தவறு என்பதைப் பற்றிய கருத்தொற்றுமை இல்லை.) தர்மம் ஸில செயல்களை விலக்கச் சொல்கிறது. 'பொய் சொல்லக்கூடாது'; 'ஹிம்ஸை தவறு', என்பவை தர்ம வாக்யங்கள். எது ஸத்யம்? எது அஸத்யம்? எது ஹிம்ஸை? எது அஹிம்ஸை?

ஒரு கஸாப்புக் கடையில் கட்டியிருந்த பஸு மாடு கயிற்றை அறுத்துக் கொண்டு ஓடி விடுகிறது. அதைத் தேடிக்கொண்டு கடைக்காரன் கையில் வெட்டரிவாளுடன் வருகிறான். எதிரில் ப்ராஹ்மணன் ஒருவன் தென்படுகிறான். 'இந்த வழியில் பஸுமாடு ஒன்று ஓடி வந்ததைப் பார்த்தாயா?' ப்ராஹ்மணனிடம் கேட்கிறான் கஸாப்புக் கடைக்காரன். ப்ராஹ்மணன் அருகிலிருந்த தோட்டத்தினுள் பஸுமாடு நுழைந்து ஓடுவதைப் பார்த்து இருந்தான். ஸத்யம் அவனது தர்மம். இந்தச் சூழ்நிலையில் அந்த ப்ராஹ்மணன் என்ன செய்ய வேண்டும்? ஸத்யத்தைச் சொல்லிப் பஸுவைப் பிடித்துக் கொடுக்க வேண்டுமா? பொய்யைச் சொல்லிப் பஸுவைக் காப்பாற்ற வேண்டுமா? ஸத்யதைச் சொன்னால் பஸுவதை என்ற பாபத்திற்கு அவனும் பங்காளியாவான். மாறாகச் சொன்னால் பொய் சொன்ன பாபம் சேரும். ஆனால், பஸுவைக் காப்பாற்றலாம்.

ஹிம்ஸையைத் தவிர்ப்பதற்காக ஶைவ உணவைச் சாப்பிடுவதாகக் கூறுகிறார்கள். ஸ்தாவரங்களில் உயிர் இல்லையா? ஜைனர்களைக் கேட்டால் கிழங்கு வகைகளும் கீரை வகைகளும் உண்ணக் கூடாது என்பர். ஏனென்றால், கிழங்கு – கீரைகளை எடுத்திட, அந்தச் செடிகளையே பிடுங்கி எறிய வேண்டும். இதுவும் ஹிம்ஸைதான் என்பர். ஜைன ஸாதுக்களைக் கேட்டால், கொதிக்க வைக்கக் கூடாது. வேக வைக்கக் கூடாது. நிழலில், ஈர மண்ணில் நடக்கக் கூடாது. இச்செயல்களும் ஹிம்ஸையே. இச்செயல்களைச் செய்யும்போது நுட்பமான உயிர்கள் ஆயிரக்கணக்கில் இறக்கின்றன என்பார். ஹிம்ஸை கூடாது. அஸத்யத்தை விலக்குங்கள் என்ற வாக்யங்கள் எளிதாக இருப்பவையாகத் தோன்றினாலும் புரிந்து கொள்ளக் கடினமாகவை குழப்பமானவை. கர்மத்தின் போக்கு ஆழமானது. 'இதை ஸரிவர புரிந்து கொள்ள வேண்டும்', என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

📖 ॐ 📖

कर्मण्यकर्म यः(फ्) पश्येदकर्मणि च कर्म यः ।
स बुद्धिमान्मनुष्येषु स युक्त(ख) कृत्स्नकर्मकृत् ।।
{अध्याय ४ ~ श्लोक १८}

கர்மண்யகர்ம ய:(ஃப்) பஶ்யேத$_3$கர்மணி ச கர்ம யஹ.
ஸ பு$_3$த்$_3$தி$_4$மான் மநுஷ்யேஷு ஸ யுக்த:(க்$_2$) க்ருத்ஸ்ந கர்மக்ருத்..
(அத்$_4$யாயம் 4 ~ ஶ்லோகம் 18)

எவனொருவன் கர்மத்தில் அகர்மத்தையும் அகர்மத்தில் கர்மத்தையும் பார்க்கிறானோ, அவன் புத்திசாலி மனுஷ்யன். அவன் யோகீ. அவன் பூர்ணமான கர்மங்களைச் செய்பவன். (4 – 18)

செயலில் செயலின்மையும் செயலின்மையில் செயலும் காண்பவனே புத்திசாலி. அவனே யோகீ என்கிறார். இவ்வாறு காண்பதெங்ஙனம்? தென்னாஃப்ரிகாவில் இருந்த போது நான் கண்ட ஒரு காக்ஷீயை உங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்கிறேன். (பொதுவாக அமெரிகா மற்றும் மேலை நாடுகளில் இதுதான் நிலை என்கின்றனர் அங்கு போய் வந்தவர்கள். ஸமீப காலத்தில் நம் தேசத்திலும் இக்காக்ஷீ தென்படத் தொடங்கியுள்ளது.) அங்கு, தான் செய்திடும் வேலை எவருக்கும் ஆனந்தம் தருவதில்லை. தாய்மார்களுக்கு ஸமையல் மற்றும் வீட்டு வேலைகளில் ஆனந்தம் இல்லை. மாணவர்களுக்கு படிப்பதில் ஆனந்தம் இல்லை. வேலை செய்வோருக்கு தத்தம் கார்யாலயங்களிலும் நிறுவனங்களிலும் ஆனந்தம் இல்லை. வேலை தினங்களை வாரத்தில் ஐந்தாகக் குறைத்தனர். பெண்கள் சனி ஞாயிறுகளில் ஸமைக்க மறுத்தனர். மாணவர்கள் படிக்க மறுத்தனர். சனி ஞாயிறுகளில் அனைத்து ஜனங்களும் ஆனந்தத்தைத் தேடி வெளியே கிளம்புவர். தேசத்தில் உள்ள ஸமுத்ரக்கரைகள், (Beaches) கேஸினோக்கள், (Casinoes) தீம் பார்க்குகள், (Theme Parks) ஜங்கள் ஸஃபாரி, (Jungle Safari) மற்றும் பல்வேறு பொழுதுபோக்கு ஸ்தலங்களை நோக்கி ஆயிரக்கணக்கான வண்டிகள் கிளம்பும். வேலை தினங்களிலும் இல்லாத அளவிற்கு விடுமுறை தினங்களில் சாலைகளில் போக்குவரத்து நெரிஸல் இருக்கும். அலைந்து களைத்து பணத்தையும் பெருமளவில் இழந்து திரும்புவர். ஆனந்தம் கிடைத்ததா? கிடைத்திருந்தால் திங்கட்கிழமை வேலைக்கு வரும் போது உத்ஸாஹத்துடன் காணப்பட வேண்டும். ஆனால், தேடிய ஆனந்தம் கிடைக்காததால் திங்கட்கிழமை சோர்வும் சோகமும் சிடுசிடுப்பும் நிறைந்து காணப்படுவர். இதை Monday Syndrome என்பார்கள். ஆனந்தம் கிடைக்கப் போகிறது என்ற பரபரப்பில் வெள்ளிக்கிழமை பிற்பகலிலும் கிடைக்கவில்லையே என்ற ஏமாற்றத்தில் திங்கட்கிழமை முற்பகலிலும் கார்யாலயங்களில் கார்யம் நடந்திடாது. 'அமைதியாக வீட்டில் இருக்க முடியாதா?', என்று கேட்டால், 'வீட்டிலிருந்து கொண்டு என்ன செய்வது?' என்று எதிர்க் கேள்வி கேட்பார்கள். 'சும்மா இருக்கலாமே!', என்றால், 'ஒன்றும் செய்யாமல் இருக்க முடியுமா?' என்பார்கள்.

செய்யும் வேலையை ஆனந்தமாகச் செய்ய வேண்டும். வேலையில் ஆனந்தம் இருந்தால் அது பாரமாகாது. ஃபலன் மீது பற்றின்றி செய்தால், செய்திடும் வேலையே ஆனந்தமாக இருக்கும். அன்பு நிறைந்த உள்ளத்துடன் செய்தால், வெளிப்படையாக பல வேலைகள் செய்வதாகத் தெரிந்தாலும் எந்த வேலையும் செய்யாதது போல மனஸ் அலுப்போ சோர்வோ இல்லாது இருந்திடும். 'நான் செய்கிறேன்', என்ற கர்தா பாவத்தை விட்டு விட்டால், வேலை பாரமாகாது. அந்நிலையில் செயல்களில் ஈடுபட்டும் செயலின்மையை அநுபவிக்கலாம்.

ஒரு முறை துர்வாஸ முனிவர் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனைக் காண வந்தார். ருக்மிணீ அவரை வரவேற்று விருந்தளித்து உபசரித்தாள். பிறகு, இருவரும் யமுனைக்கு மறுகரையில் தன் அனைத்து மனைவியருடன் இருந்த ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனைக் காணச் சென்றனர். யமுனை நீர் நிறைந்து இருந்தது. கரைக்கு வந்தவுடன் துர்வாஸர், 'நான் இன்று உபவாஸம் இருந்தது உண்மையானால், யமுனையே, வழி விடு', என்றார். யமுனையும் வழி விட்டது. ருக்மிணீக்கு ஆஶ்சர்யமாக இருந்தது. 'இப்பொழுதுதான் வயிறு நிறைய உணவருந்தி விட்டு வருகிறார். உபவாஸம் இருந்தேன் என்கிறாரே!', என்று சிந்தித்தாள். அக்கரைக்குச் சென்று ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனைக் கண்டு பேசி விட்டு மீண்டும் யமுனைக் கரைக்கு வந்தனர் துர்வாஸரும் ருக்மிணீ தேவியும். இப்போது துர்வாஸர், 'ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் நைஷ்டிக ப்ரஹ்மசாரி என்பது உண்மையானால், யமுனையே, வழி விடு', என்றார். யமுனையும் வழி விட்டது.

நிவ்ருத்திரபி மூடஸ்ய ப்ரவ்ருத்திருபஜாயதே.
ப்ரவ்ருத்திரபி தீரஸ்ய நிவ்ருத்தி ஃபலபாகினி.

என்கிறது அஷ்டாவக்ர கீதை. மூடனுடைய செயலின்மையும் செயலாகி விடுகிறது. அறிந்தவருடைய செயலும் செயலின்மையாகி விடுகிறது. மூடன் செயலிலிருந்து தன்னை விலக்கிக் கொண்டாலும் செயல் வலையத்திலேயே சிக்குகிறான். அறிந்தவன் செயல்களிலேயே மூழ்கி இருந்தாலும் செயல்களில் இருந்து விடுபட்டே இருக்கிறான்.

ॐ

यस्य सर्वे समारम्भाः(ख) कामसङ्कल्प वर्जिताः ।
ज्ञानाग्नि दग्धकर्माणं(न) तमाहुः(फ) पण्डितं बुधाः ।।
{अध्याय ४ ~ श्लोक १९}

யஸ்ய ஸர்வே ஸமாரம்பா:(க்₂) காமஸங்கல்ப வர்ஜிதாஹா.
ஜ்ஞானக்₃னி த₃க்₃த₄கர்மாணம்(ந்)தமாஹு:(ஃப்)பண்டி₄தம் பு₃த₄ாஹா..
(அத்₄யாயம் 4 ~ ஶ்லோகம் 19)

எவருடைய எல்லா கர்மங்களும் விருப்பங்கள் இல்லாமல், ஸங்கல்பங்கள் அற்று விளங்குகின்றனவோ, ஜ்ஞானத்தீயினுல் புடம் போடப்பட்டவையாக விளங்குகின்றனவோ, அவரைப் பண்டிதன் என்று ஜ்ஞானிகளும் சொல்கின்றனர். (4 – 19)

பண்டிதன் யார்?

ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி அடிக்கடி சிந்தித்ததால், அதை மீண்டும் மீண்டும் நினைவுப் படலத்தில் கொண்டு வருவதால், 'இது நல்லது. உபயோகமானது. ஸுகம் தரும்', என்று ஏற்படும் எண்ணமே ஸங்கல்பம். அதே விஷயத்தைப் பற்றி, 'இது நல்லதல்ல. எனக்குத் தீங்கு விளைவிக்கும்', என்ற எண்ணம் விகல்பம். இப்படி ஸங்கல்பமும் விகல்பமும் புத்தியில் மாறி மாறித் தோன்றி மறைந்து கொண்டிருக்கும். விகல்பம் மறைந்து ஸங்கல்பம் மாத்ரம் எஞ்ஜி நிற்கும் போது, அவ்விஷயத்தைப் பற்றி காமம் ஏற்படும். 'இது எனக்கு வேண்டும். இது என்னுடையதாக வேண்டும்', என்ற எண்ணமே காமம். கர்மயோகத்தில் நிலைத்திருக்கும் நபரிடத்தில் காமங்களின் காரணமான ஸங்கல்பமும் இருக்காது. ஸங்கல்பத்தின் விளைவான காமங்களும் இருக்காது. அவருடைய கர்மங்களில் காமமும் ஸங்கல்பமும் இருந்திடாது.

ஸங்கல்பமும் காமமும் செயல் புரியத் தூண்டுகின்றன. இவற்றைச் செயல்களின் விதை என்று சொல்லலாம். இவற்றிலிருந்து விளையும் கர்மங்கள் பிணைத்திடும். காமமும் ஸங்கல்பமும் அற்ற கர்மம் அகர்மம் ஆகி விடும். அஜ்ஞானத்தின் விளைவாகத் தோன்றியவையே காமமும் ஸங்கல்பமும். கர்மத்திற்கு ஆரம்பமும் முடிவும் உண்டு. ஆத்மா தோற்றம் – மறைவிற்கு அப்பாற்பட்டது. கர்மம் தோன்றி மறைந்திடும் ஶரீரம் மற்றும் ஸம்ஸாரத்துடன் ஸம்பந்தப் பட்டது. ஆத்மா இவற்றுக்கெல்லாம் அப்பாற்பட்டது. இதுவே ஜ்ஞானம். ஜ்ஞானம் எனும் தீயில் தூய்மையான கர்மங்கள் ஸங்கல்பம் மற்றும் காமமற்று விளங்கிடும். எவருடைய கர்மம் இத்தகையதாக இருக்கிறதோ, ஜ்ஞானிகள் அவரைப் பண்டிதன் என்கின்றனர். தாமரை இலை நீரில் பிறந்து நீரிலேயே இருந்தும், தன்னில் நீரை ஒட்ட விடுவதில்லை. அதே போல, இவரும் கர்மயோனியில் (மநுஷ்ய யோனியில்) பிறந்தும், கர்மங்களின் உலகிலேயே இருந்தும் கர்மங்களால் பிணைக்கப்படுவதில்லை.

நான் பள்ளியில் படிக்கும் போது எங்கள் பள்ளியில் ஒரு தமிழ்ப் பண்டித் இருந்தார். அக்காலத்தில் தமிழ், ஹிந்தி, ஸம்ஸ்க்ருதம் போன்ற மொழிகளில் மேற்படிப்பு (இன்றைய MAக்கு நிகரான படிப்பு) படித்தவர் பண்டித் என்றழைக்கப்பட்டார். மொழியில் உள்ள இலக்கியங்கள் நம்மை ஆத்மாவை நோக்கித் திருப்பி விடும் ஸ்தரத்தில் இருந்ததால் மொழியை ஆழமாகப் படித்தவர் பண்டிதன் என்று அழைக்கப் பட்டிருக்கலாம். ஆனுல், பொதுவாக கல்லூரிப் படிப்பு ஆத்ம சிந்தனையைத் தூண்டிவிடப் போதுமானதில்லை. மேலும், இன்று, 'மொழி சோறு போடாது, ஆகையால் மொழியைப் படிக்கத் தேவையில்லை. சோறு போடும் கல்வியான இஞ்ஜினியரிங், அதிலும் கம்ப்யூடர் இஞ்ஜினியரிங் மட்டும் படித்தால் போதுமானது', என்ற கருத்து வேரூன்றியுள்ளது. பாரதத்தின் வட பகுதிகளில் ஸமையல் செய்திடும் ப்ராஹ்மணன், 'பண்டித்' என்று அழைக்கப்படுகிருர். இந்நிலையில் பண்டிதன் என்று இங்கு கூறப்பட்டுள்ளதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

பண்டிதன் என்ற பதம் ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் ஒரு சிறந்த பதம். ஸ்ரீ ஆதி ஶங்கராசார்யர் 'பண்டா' என்பதை 'ஆத்ம விஷய புத்தி' (அதாவது ஆத்மாவை நோக்கி இருக்கும் புத்தி) என்கிருர். இத்தகைய புத்தி கொண்டவர் பண்டிதன். கீதையில் மேலும் மூன்று இடங்களில் பண்டிதன் என்ற சொல் வந்துள்ளது. அத்யாயம் 2 – ஶ்லோகம் 11'ல், 'உயிர் பிரிந்தவர்களுக்காகவும் பிரியாதவர்களுக்காகவும் பண்டிதன் வருந்த மாட்டான்', என்கிருர். அத்யாயம் 5 – ஶ்லோகம் 18'ல்,

'கல்வி கேள்விகளில் சிறந்து விநயமும் கொண்ட ப்ராஹ்மணன், பஸு, யானை, நாய், ஒன்றும் அறியா மூடன் என்ற எல்லாவற்றையும் ஸமநோக்குடன் பார்ப்பவன் பண்டிதன்', என்கிறார். அத்யாயம் 5 – ஶ்லோகம் 5'ல், 'ஸந்யாஸ யோகத்தையும் கர்மயோகத்தையும் ஒன்றென பார்ப்பவன் பண்டிதன்', என்கிறார். அர்தம் ஒன்றுதான். ஆத்மாவை நோக்கித் திரும்பி இருப்பவனாலேயே எல்லாவற்றையும் ஸமமாகப் பார்த்திட முடியும்.

📖 ॐ 📖

त्यक्त्वा कर्मफलासङ्गं(न्) नित्यतृप्तो निराश्रयः ।
कर्मण्यभिप्रवृत्तोऽपि नैव किञ्चित् करोति सः ।।
{अध्याय ४ ~ श्लोक २०}

த்யக்த்வா கர்மஃபலாஸங்க₃ம் நித்யத்ருப்தோ நிராஶ்ரயஹ.
கர்மண்யபி₄ப்ரவ்ருத்தோऽபி நைவ கிஞ்சித் கரோதி ஸஹ..
(அத்₄யாயம் 4 ~ ஶ்லோகம் 20)

கர்மம் மற்றும் ஃபலனின் மீது பற்று வைக்காமல், எப்பொழுதும் பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தில் த்ருப்தியுற்று, எதையும் ஸார்ந்திராமல் எவன் இருக்கிறானோ, அவன் கர்மங்களில் முழுவதும் ஈடுபட்டிருந்தாலும் எதுவும் செய்வதில்லை. (4 – 20)

'கர்மணி அபிப்வ்ருத்தோபி', என்றால், 'தொடர்ந்து, ராத்ரீயும் பகலும் ஒவ்வொரு நாளும் செயல்களில் ஈடுபட்டிருந்தாலும்', என்று பொருள். 'இவ்வாறு இருந்தாலும், அவன் எதுவும் செய்வதில்லை', என்கிறார். இதற்கு ஸில நிபந்தனைகள் உண்டு. செயல் மற்றும் அதன் ஃபலன் மீது பற்றில்லாமல் இருக்க வேண்டும். எப்பொழுதும் நிறைவாக இருக்க வேண்டும். எதையும் ஸார்ந்திராமல் இருக்க வேண்டும். ஸங்க (RSS) ப்ரசாரகர்கள் ஸிலரும் ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ண மடத் துறவிகள் ஸிலரும் இவ்வாறு இருக்கக் காணலாம். ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ண மடத்தின் ஸ்வாமி த்ரிகுணாதீதானந்தவை பற்றி படித்த விஷயம் நினைவுக்கு வருகிறது.

உத்போதன் என்ற பெங்காலி பத்ரிகையின் பொறுப்பாளராக இருந்தார் அவர். கட்டுரைகளை ஸேகரிக்க வேண்டும். அச்சுக் கோர்ப்பு வேலையை கவனிக்க வேண்டும். அச்சு அடிக்க வேண்டும். தயாரான பத்ரிகைகளை வாசகர்களிடம் கொண்டு ஸேர்க்கவும் வேண்டும். இக்கார்யங்களுக்கு மத்தியில் அன்னை ஸாரதாவிற்குப் பணிவிடையும் செய்து வந்தார். அவரே பிற்காலத்தில் அமெரிகாவில் ஸான் ஃப்ரான்ஸிஸ்கோ நகரில் ஸ்ரீராமக்ருஷ்ண மடத்தின் தலைவராகச் செயல்பட்டார். நாள் முழுவதும் தொடர்ந்து பல வேலைகளில் ஈடுபட்டிருந்தும் அமைதியாகவும் ஆனந்தமாகவும் ஒருவர் இருக்க முடியுமா என்று ஆஸ்சர்யப்பட வைப்பார். நான் நேரடியாக ஸந்தித்தவர்களில் சென்னை ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ணமடத்தில் இருந்த ஸ்வாமி கமலாத்மானந்தவைக் குறிப்பிடுவேன்.

மும்முரமாக வேலைகளில் ஈடுபட்டும் அமைதியாக இருப்பது மிக முக்யமான விஷயம். இன்று வேலையை விட ஸப்தமும் கூச்சலும் அதிகமாக இருப்பதைக் காண்கிறோம். எந்த ஸமுதாய அமைப்பின் நிர்வாகக் குழு அமர்விற்குச் சென்றாலும், இவ்விஷயம் பளிச்சென்று புலப்படும். அன்றைய அமர்விற்கான அஜெண்டாவில் ஒன்று அல்லது ரெண்டு விஷயங்கள்தான் அன்று பூர்தியாகும். அமர்வின் நேரம் முழுவதும் கூச்சல் குழப்பத்தில் கழிந்து விடும். புத்திஸாலித்தனமான யோஜனை கூறுவதாக நினைத்துக் கொண்டு ஒருவர் ஸம்பந்தமில்லாத ஒரு யோஜனையை கூறுவார். அதற்கு எதிர்ப்பு ஆதரவு என்று கூட்டத்தின் திசைமாறி கூட்டம் Hijack ஆகி விடும். அங்கு எழும்பும் ஸப்தத்தைக் கேட்டால் உலகத்தின் மிக முக்யமான வேலை அங்குதான் நடக்கிறது என்று தோன்றும்.

மிகப் பெரிய கார்யம் நடக்க வேண்டும். மும்முரமாக நாள் முழுவதும் கார்யங்கள் நடக்க வேண்டும். ப்ரதி தினமும் நடக்க வேண்டும். ஆனால், அமைதியாக நடக்க வேண்டும். ஆனந்தமாக நடக்க வேண்டும்.

கர்மயோகிகளால் மாத்ரமே கலை உலகில் தெய்வீகப் படைப்புகளைப் படைக்க முடிந்திருக்கிறது. அஜந்தா – எல்லோரா குஹைகளில் உள்ள ஓவியங்கள் மற்றும் ஷில்பங்களைக் கண்டு மகிழ்கிறோம். அவை யாரால் எக்காலத்தில் உருவாக்கப்பட்டவை என்பது தெரியாது. மஹத்தான இப்படைப்பில் கலைஞர்களின் ஒரு தலைமுறையோ அல்லது ஸில தலைமுறைகளோ ஆரண்யங்களில் இருந்த அக்குஹைகளில் புதைந்து அழிந்திருக்க வேண்டும். ஆனால், அக்கலைஞர்கள் ஃபலனைப் பற்றிய எதிர்ப்பார்ப்பு ஏதும் இன்றி, தம் வேலையில் மூழ்கி இருந்திருக்க வேண்டும். கலை அவர்களது மனங்களை நிறைத்திருக்க வேண்டும். கலையால் நிரப்பப்பட்ட அவர்களது மனங்களில் குறைக்கு இடமேது? ராஜாவின் வெகுமதிகளையும் ஜனங்களின் பாராட்டுக்களையும் ஸார்ந்திராமல், வெளிச்சம், ஆடம்பரம், பரபரப்பு ஆகியவற்றிலிருந்து விலகி, யாரும் வர முடியாத ஒரு இடத்தில், தாம் வேலை செய்கிறோம் என்பதையும் மறந்து, அமைதியாகவும் ஆனந்தமாகவும் மும்முரமாகவும் வேலை செய்திருந்தால் மாத்ரமே இத்தகைய தெய்வீகப் படைப்பைக் கொடுத்திட முடியும்.

அக்பரின் ஸபையில் பீர்பல் என்றொரு விதூஷகன் இருந்ததைப் போல, தான்ஸேன் என்றொரு ஸங்கீதக் கலைஞ்ஞனும் இருந்தான். அவனுடைய ஸங்கீதத்தில் அக்பர் மயங்காத நாளில்லை. அவனைப் பாராட்டாத நாளில்லை. அவனுக்கு விலை மிகுந்த வெகுமதிகளைப் பலமுறை வழங்கி இருக்கிறான் அக்பர். ஒரு நாள், தான்ஸேனுடைய ஸங்கீத வெள்ளத்தில் மூழ்கிய அக்பர், 'எவ்வளவு அத்புதமாகப் பாடுகிறாய் நீ! உன்னை விடச் சிறப்பாகப் பாடுபவன் இவ்வுலகத்தில் வேறு எவரும் இருக்க முடியாது', என்று பாராட்டுகிறான். 'ஏன் இல்லை? ஒருவரல்ல. பலர் உள்ளனர்', என்றான் தான்ஸேன். 'அப்படியா? நீ அறிவாயா அப்படிப்பட்ட ஒருவரை? அவரை இங்கு அழைத்து வர முடியுமா? அவருடைய ஸங்கீதத்தை நான் கேட்க வேண்டும்'. பரபரப்பானான் அக்பர். 'நான் ஒருவரை அறிவேன். அவர் என்னுடைய குரு. ஆனால், அவர் இங்கு வர மாட்டார். உன் முன்னால் பாட மாட்டார்'', என்றான் தான்ஸேன். 'ஏன் வர மாட்டார்? ரத்னங்களையும் வைரங்களையும் மழையாகப் பொழிந்து விடுகிறேன் அவர் மீது'. 'அவருக்கு இவையெல்லாம் வெறும் கற்களே'. சிரித்தபடி பதிலளித்தான் தான்ஸேன். 'என்னுடைய தளபதியை அநுப்புவேன். வாளைக்காட்டி மிரட்டி அவரை அழைத்து வரச் சொல்லுவேன்'. ஆணவத்துடன் முழங்கினான் அக்பர். 'உன் மிரட்டலெல்லாம் அவரிடம் நடக்காது. வாளைக் கண்டு பயம் கொள்ள மாட்டார் அவர். 'எடுத்துக் கொள் உயிரை. உன்னால் முடிந்தது அவ்வளவுதான்', என்பார்'. 'பின் என்னதான் செய்யலாம்? நான் அவருடைய ஸங்கீதத்தைக் கேட்க வேண்டும்', என்றான் அக்பர். 'சிறப்பானவை அனைத்தும் எனதாக வேண்டும். என் ஆதீனத்திற்கு உட்பட வேண்டும்', என்ற அவனது அஹங்காரம் பேசியது. 'அவருடைய ஸங்கீதத்தைக் கேட்க வேண்டும் என்றால் அவருடைய இடத்திற்கு நீ செல்ல வேண்டும், அரஸனாக அல்ல. ஸாதாரண மநுஷ்யனாக', என்றான் தான்ஸேன். அடுத்த நாள், விடியற்காலையில் இருவரும் ஸாதாரண உடைகளணிந்து புறப்பட்டுச் சென்றனர். நகர எல்லையைத் தாண்டி, வயல்வெளிகளைக் கடந்து, மலையடிவாரத்திலிருந்த ஒரு ஆலயத்தைச் சென்றடைந்தனர். ஆலயத்திற்கு வெளியே அமர்ந்தனர் இருவரும். அங்கு இறைவன் ஸந்நிதியில் ஒருவர் மெய்ம்மறந்து பாடிக் கொண்டிருந்தார். அவருடைய ஸங்கீதத்தில் அக்பரும் மெய் மறந்து நேரம் போவதறியாமல் நாத ஸுகத்தை அநுபவித்தான். ஆனந்தத்தில் திளைத்த அவன் மௌனமானான். நகரத்திற்குத் திரும்புகையில் மௌனம் தொடர்ந்தது. வெகு நேரம் கழிந்த பின்னர் அக்பர், 'அப்பப்பா! எத்தகைய அத்புதமான ஸங்கீதம். ஆஹாஹா! எங்கோ அழைத்துச் சென்று விட்டது. நீ அவருடைய ஷிஷ்யன் என்கிறாய். ஆனால், அவருடைய ஸங்கீதத்தின் முன் உன் ஸங்கீதம் மங்கிப்போய் விட்டது', என்றான். இத்தகைய தெய்வீக ஸங்கீதத்தை அவரால் அளிக்க முடிந்தது எப்படி? 'நான் தான் அளிக்கிறேன்', என்பதையும் மறந்த நிலையில், வெளிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது அவருடைய ஸங்கீதம். ஸங்கீதத்தில் ஆனந்தமாக லயித்திருந்தார். பூர்ண த்ருப்தனாக இருந்தார். எவ்வித ஃபலனும் எதிர்ப்பார்க்காத நிலையில் இருந்தார். ராஜாவின் வெகுமதிகளையோ பாராட்டுக்களையோ ஸாராமல் இருந்தார்.

(இன்று Child Psychlogy என்ற பெயரில் ஸிறு வயஸிலிருந்து பொய்யான, மிகையான பாராட்டுக்களால் குளிப்பாட்டி அவன் மனஸில் தான் ஏதோ மிகப் பெரிய அறிவாளி, மிகப் பெரிய

கலைஞன் என்ற மாயக்கருத்தை ஏற்படுத்துவதை மேலே கூறிய ஸம்பவத்துடன் ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள்).

📖 ॐ 📖

निराशीर्यतचित्तात्मा त्यक्तसर्वपरिग्रहः ।
शारीरं(ङ्) केवलं(ङ्) कर्म कुर्वन्नाप्नोति किल्बिषम् ।।
{अध्याय ४ ~ श्लोक २१}

நிராஶீர்யதசித்தாத்மா த்யக்த ஸர்வபரிக்₃ரஹஹ.
ஶாரீரம்(ங்) கேவலம்(ங்) கர்ம குர்வந்நாப்நோதி கில்பி₃ஷம்..
(அத்₄யாயம் 4 ~ ஶ்லோகம் 21)

மனஸ் மற்றும் அந்த:கரணங்களை வஶப்படுத்தி பொருட்களின் ஶேகரிப்பை விடுத்தவனை ஆசைகளற்ற கர்மயோகீ ஶரீர ஸம்பந்தப்பட்ட கர்மங்களைச் செய்தும் பாபத்தை அடைவதில்லை. (4 – 21)

கர்மயோகீ:

நிராஶீ:– எதிர்ப்பார்ப்புகள் அல்லது ஆசைகள் அற்றவன். எதிர்ப்பார்ப்புகளே ஏமாற்றங்களுக்கும் மனஅழுத்தங்களுக்கும் காரணமாகின்றன. மனஸைப் பிணைக்கின்றன. எதிர்ப்பார்ப்பு இன்மை மனஸை விடுவிக்கிறது.

யத சித்தாத்மா:– மனஸை வஶப்படுத்தியவன். வஶப்படாத மனஸ் மநுஷ்யனை அலைக்கழித்திடும். ஸுழலில் சிக்க வைத்திடும். வஶப்பட்ட மனஸ் அமைதியடையும். ஸுழலிலிருந்து, பிணைப்பிலிருந்து விடுவித்திடும்.

த்யக்த ஸர்வ பரிக்ரஹ:– தனதென்று உரிமை கொண்டாட வைக்கும் ஶேகரிப்பு மனப்பான்மையை விடுதல். இன்று ஒரு ஸராஸரி வீட்டிற்குள் நுழைந்து விட்டு வாருங்கள். பொருட் ஶேகரிப்பு என்றால் என்ன என்பது புரியும். வரவேற்பு அறையில் ஸோஃபாக்களும் அலங்கார மேஜைகளும் கண்ணாடி அறைகளும் அலங்காரப் பொருட்களும் நிறைந்திருக்கும். படுக்கை அறையில் துணிகள் மலை மலையாகக் குவிந்திருக்கும். ஸமையல் அறையில் பல்வேறு நவீன உபகரணங்களும், பல்வேறு வடிவங்களில் பாத்ரங்களும் கரண்டிகளும் தட்டுகளும் இவற்றை அடுக்கி வைத்திட பலவகையான அறைகளும் நிறைந்திருக்கும். அந்த வீட்டில் உள்ள ரெண்டு அல்லது மூன்று நபர்களுக்குத் தேவையானதைவிட நூறு மடங்கு அதிகமான பொருட்கள் வீட்டில் இருக்கும். மார்கெட்டில் ஒரு பொருள் வந்து விட்டதென்றால், அது விலை உயர்ந்த பொருள் என்றால், அவஶ்யப் படுகிறதோ இல்லையோ, அதை வாங்கி வீட்டிற்குள் எடுத்து வந்தாக வேண்டும். உள்ளூர் மார்க்கெட்டில் வருவதற்கு முன் வெளியூரிலிருந்து வாங்கி வந்து, ‘அது என்னிடம் இருக்கிறது’, என்று பெருமைப் பட்டுக் கொள்வதில் ஒரு விதமான போதை இருக்கிறது. இந்த மனப்பான்மையிலிருந்து விடுபடுவதே, ‘த்யக்த ஸர்வ பரிக்ரஹ’.

இத்தகையவன், ஶரீர ரீதியாகக் கர்மங்கள் செய்தும் எதுவும் செய்வதில்லை. கர்மவினைகள் அவனைப் பற்றுவதில்லை என்கிறார் ஶ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

📖 ॐ 📖

यदृच्छालाभ सन्तुष्टो द्वन्द्वातीतो विमत्सरः ।
समः(स्) सिद्धावसिद्धौ च कृत्वापि न निबध्यते ।।
{अध्याय ४ ~ श्लोक २२}

யத்₃ருச்சா₂ லாப₄ஸந்துஷ்டோ த்₃வந்த்₃வாதீதோ விமத்ஸரஹ.
ஸம:(ஸ்) ஸித்₃தா₄வஸித்₃தௌ₄ ச க்ருத்வாபி ந நிப₃த்₄யதே..
(அத்₄யாயம் 4 ~ ஶ்லோகம் 22)

தானாகவே வந்தடைபவற்றில் த்ருப்தி அடைபவனும், ரெட்டைகளிலிருந்து விலகியவனும், பொறாமை இல்லாதவனும், வெற்றி தோல்விகளில் ஸம பாவனை கொண்டவனுமான மநுஷ்யன் கர்மங்களைச் செய்து வந்த போதிலும் பந்தப்படுவதில்லை. (4 – 22)

யத்ருச்சா லாப ஸந்துஷ்ட: நாடாமல், அதன் பின் ஓடாமல், தானாக வந்தடைபவற்றில் த்ருப்தி அடைபவன். எது வந்தாலும் நன்மையே. எது கிடைத்தாலும் நன்மையே. இந்த மனப்பான்மையை அடைந்தவன் ஆனந்தத்தின் பரம நிலையை அநுபவிக்கலாம்.

த்வந்த்வாதீத: த்வந்த்வங்களுக்கு, அதாவது ரெட்டைகளுக்கு அப்பாற்பட்டவன். ஸுக – து:கம், அவமர்யாதை – மர்யாதை, லாப – நஷ்டம், ஜனனம் – மரணம் போன்ற ரெட்டையர்கள் வாழ்வின் இன்றியமையாத அம்ஶங்கள். ரெட்டையர்களைப் போல இவையும் இணைபிரியாதவை. ஒன்று மாத்ரம் தனியாக வராது. ஒன்று வந்தால் மற்றொன்றின் வருகை தவிர்க்க முடியாதது. இவற்றிற்கு அப்பாற்பட்டவன். இவற்றால் பாதிக்கப் படாதவனே த்வந்த்வாதீதன்.

விமத்ஸர: என்றால் பொறாமை அற்றவன்.

ஸம: ஸித்தாவஸித்தௌ: வெற்றி தோல்விகளில் ஸமநிலை பாதிக்கப் படாதவன். இத்தகையவன் செய்தாலும் செய்வதில்லை. கர்மவினைகளால் பந்தப்படுவதில்லை.

முந்தைய நான்கு ஶ்லோகங்களில் கர்மயோகீயைப் பற்றிச் சொன்னதை ஸுருக்கமாகப் பார்ப்போம்.

- கர்மத்தில் அகர்மத்தையும் அகர்மத்தில் கர்மத்தையும் காண்பவன்.
- எவனுடைய கர்மங்கள் க்ஞானத்தீயினால் தூய்மை பெற்று, ஸங்கல்பம் மற்றும் காமமற்று விளங்குகின்றனவோ அவன்.
- கர்மத்தின் மீதும் அதன் ஃபலன் மீதும் பற்றைத் துறந்தவன்.
- செயல்களில் மும்முரமாக ஈடுபட்டிருப்பவன்.
- என்றும் த்ருப்தனாக, நிறைவாக இருப்பவன்.
- எதையும் ஸார்ந்திராதவன். ஆஶையற்றவன்.
- ஶரீரத்தையும் மனஸையும் வஶப்படுத்தியவன்.
- பொருட்கள் அனைத்தையும் துறந்தவன், ஸேகரிக்காமலிருப்பவன்.
- அவனது ஶரீரம் மாத்ரமே செயல்களில் ஈடுபட்டிருக்கும்.
- தானாக வந்தடைபவற்றில் ஸந்தோஷம் அடைபவன்.
- இருமைகளில் இருந்து விடுபட்டவன்.
- பொறாமையற்றவன்.
- வெற்றி தோல்விகளில் ஸம பாவனை கொண்டவன்.

🕮 ॐ 🕮

गत सङ्गस्य मुक्तस्य ज्ञानावस्थितचेतसः ।
यज्ञायाचरतः(ख) कर्म समग्रं प्रविलीयते ।।
{अध्याय ४ ~ श्लोक २३}

க₃த ஸங்க₃ஸ்ய முக்தஸ்ய ஜ்ஞானாவஸ்தி₂த சேதஸஹ.
யஜ்ஞாயாசரத:(க₂) கர்ம ஸமக்₃ரம் ப்ரவிலீயதே..
(அத்₄யாயம் 4 ~ ஶ்லோகம் 23)

பற்றை விட்டவனுடைய, முக்தி அடைந்தவனுடைய, ஜ்ஞானத்தில் நிலை பெற்ற புத்தியுடையவனின் வெறும் கடமையாக, அதாவது, யஜ்ஞமாக கர்மங்களைச்

செய்பவனுடைய கர்மங்கள் எல்லாம் கரைந்து போகின்றன. (4 – 23)

கீதையின் ஸாரம் என்று ஒரு விஷயம் இருந்தால் அது, 'நான் – எனது என்ற பாவனையை விடு', என்பது தான். நான் இருக்கும் வரை என்னுடையதை அகற்ற முடியாது. அஹம் இருப்பதால் தான் மம இருக்கிறது. ஒரு அறையில் விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தால் அறையில் சுவற்றின் மீதும் மற்ற பொருட்கள் மீதும் அவ்விளக்கின் ஒளி விழுகிறதல்லவா? அந்த ஒளி என்னுடைய என்றால் விளக்கு நான். விளக்கு இருக்கும் வரை, விளக்கு இருப்பதால் தான் சுவற்றில் ஒளி விழுகிறது. என்னுடைய என்ற பற்றைத் தனியாக நீக்க முடியாது. சுவற்றை நீக்கினால் ஒளி வேறு ஏதோ ஒன்றின் மேல் விழும். ஒன்றின் மீது உள்ள பற்றினை நீக்கினால் வேறு ஏதோ ஒன்றின் மீது பற்று ஏற்படும். உள்ளே நிறைந்திருக்கும் அஹம் நீங்கினால் மம தன்னால் விலகிடும்.

பற்றுக்கள் விலக்கியவனே முக்தன். பற்று என்பது தளை. ஶரீரத்திற்கு இந்த்ரிய விஷயங்கள் தளை. மனஸிற்கு உணர்ச்சிகளே தளை. புத்திக்குத் தளை அஹங்காரம். இந்த தளைகளிலிருந்து விடுபட்டவனே முக்தன். அஹம் என்பதும் மம என்பதும் அற்றுப் போவது தான் முக்தி நிலை.

இந்த ஶ்லோகத்தில் உபயோகப் படுத்தப்பட்டுள்ள பதங்கள் வெவ்வேறாகத் தோன்றினாலும் அடிப்படையில் ஒன்றுதான். உள்ளம் ஜ்ஞானத்தில் நிலைத்திருந்தால் தான் ஸத்தானதையும் அஸத்தானதையும் பிரித்துப் பார்க்கும் விவேக புத்தி இருந்திடும். ஜ்ஞானம் ஓங்கினால் பற்றும் விலகிடும்.

அடுத்து வரும் பத்து ஶ்லோகங்களில் யஜ்ஞத்தைப் பற்றிய விரிவான விளக்கம் அளிக்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

📖 ॐ 📖

ब्रह्मार्पणं ब्रह्म हविर्ब्रह्माग्नौ ब्रह्मणाहुतम् ।
ब्रह्मैवतेन गन्तव्यं ब्रह्मकर्मसमाधिना ।।
{अध्याय ४ ~ श्लोक २४}

ப்₃ரஹ்மார்பணம் ப்₃ரஹ்மஹவிர் ப்₃ரஹ்மாக்₃நௌ ப்₃ரஹ்மணாஹுதம்.
ப்₃ரஹ்மைவதேந க₃ந்தவ்யம் ப்₃ரஹ்மகர்ம ஸமாதி₄நா..
(அத்₄யாயம் 4 ~ ஶ்லோகம் 24)

அர்பணம் ஆவதும் ப்ரஹ்மம். ஹவிஸும் ப்ரஹ்மம். ப்ரஹ்மமாகிய அக்னியில் ப்ரஹ்மமாகிய கர்தாவின் மூலம் ப்ரஹ்ம ரூப கர்மங்களில் ஸமாதியாக லயித்து இருக்கும் புருஷன் ப்ரஹ்மத்தையே அடைகிறான். (4 – 24)

பல்வித யஜ்ஞங்கள்:

யஜ்ஞம் அல்லது வேள்வி என்பது வேதத்தில் விளக்கப் பட்டுள்ள ஒரு ஷடங்கு. அதில் அக்னீ உண்டு. அக்னியில் வரவழைக்கப்படும் ஒரு தேவதை உண்டு. அத்தேவதைக்கு அக்னீயின் மூலம் அளிக்கப்படும் நெய், அன்னம் போன்ற ஹவிஸ் உண்டு. இவற்றை நெய்யில் அர்பணம் செய்திட உதவிடும் கருவிகள் உண்டு. ஆஹுதி என்பது யஜ்ஞத்தின் நிறைவு. அதாவது, அக்னீயில் அளிக்கப்படும் பொருட்கள் தம் தனித்தன்மையை இழந்து, அக்னிமயமாக ஆவதுதான் ஆஹுதி. யஜ்ஞத்தைச் செய்திடும் கர்தா உண்டு. இவை அனைத்தும் ப்ரஹ்மம் தான் என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். மேலும், அர்பணம் என்ற அந்த செயலும் ப்ரஹ்மமே. எல்லாம் ப்ரஹ்மம் என்று உணர்ந்து ப்ரஹ்மத்தில் லயித்து யஜ்ஞம் செய்திடுவதால் கிடைக்கப் பெறும் ஃபலனும் ப்ரஹ்மமே. ப்ரஹ்மமும் ஆத்மாவும் ஒன்றுதான். ஒரு ஶரீரத்திலிருந்து இயங்குவது ஆத்மா. ஆத்மாவே ப்ரஹ்மம் என்கிறது வேதாந்தம்.

அன்பும் ஶிவமும் இரண்டென்பார் அறிவில்லார்
அன்பே ஶிவமாவது யாரும் அறிகிலார்
அன்பே ஶிவமாவது அறிந்தபின் அன்பே ஶிவமயமாக அமர்ந்திருந்தாரே.
திருமூலர் திருமந்த்ரம் .

யஜ்ஞம் என்ற ஷடங்கை மாத்ரமல்லாமல், எல்லா கர்மங்களையும் யஜ்ஞ பாவனையுடன் செய்தால் பந்தப் படுவதில்லை என்று கடந்த ஶ்லோகத்தில் கூறினர் அல்லவா? 'நான்' தனியாக நிற்கும் வரை ஸர்வம் ப்ரஹ்மம் என்று உணர முடியாது. 'நான் – எனக்காக இவை எல்லாம்', என்று ரெட்டை உணர்வு உள்ளே தங்கிடும். உள்ளே 'நான்' தனித்து நின்றிடும் வரை உலகம் பன்மையாகவே தெரிந்திடும். ஸர்வம் ப்ரஹ்மம் என்ற அநுபவம் மீண்டும் மீண்டும் சொல்லிக் கொள்வதாலோ (Brain washing) வேறு வகைப் பயிற்சியாலோ கிடைத்திடாது. அஹம் அழிந்தால் மட்டுமே கிடைத்திடும்.

கீதையின் இந்த ஶ்லோகம் பலரால் உணவருந்திடும் முன் சொல்லப்படுகிறது. உணவு அருந்துவதே ஒரு யஜ்ஞம் ஆக வேண்டும். எங்கெங்கும் நிறைந்திருக்கும் ப்ரஹ்மத்தின் அருளினுல் கிடைத்திருக்கும் ப்ரஹ்மமான உணவை ப்ரஹ்மமே அருந்துகிறது. அருந்தும் செயலும் ப்ரஹ்மம். விளையும் ஃபலனும் ப்ரஹ்மம். இந்த ஶ்லோகத்தைச் சொல்வது மிக ஸுலபம். பஸி என்பதும் பஸிக்கு உணவருந்துவதும் இயல்பாக உள்ள தூண்டுதல்கள். இவையும் யஜ்ஞ பாவனையாக மாறி விட வேண்டும் என்பது ஶ்ரேஷ்டமானது. ஆனுல், கடினமானது. ருசிக்காக உணவு அருந்தும் வரை, விரும்பும் உணவு, பிடிக்காத உணவு என்று விருப்பு வெறுப்புடன் உணவருந்தும் வரை, அதாவது, 'நான்' தனியாக நின்றிடும் வரை யஜ்ஞ பாவனையுடன் உணவருந்துதல் இயலாத கார்யம்.

📖 ॐ 📖

दैवमेवापरे यज्ञं योगिनः(फ) पर्युपासते ।
ब्रह्माग्नावपरे यज्ञं यज्ञेनैवोपजुह्वति ।।
{अध्याय ४ ~ श्लोक २५}

தை₃வமேவாபரே யஜ்ஞம் யோகி₃ன:(ஃப்) பர்யுபாஸதே.
ப்₃ரஹ்மாக்₃நாவபரே யஜ்ஞம் யஜ்ஞேநைவோபஜுஹ்வதி..
(அத்₄யாயம் 4 ~ ஶ்லோகம் 25)

மற்ற யோகீகள் தேவர்களுக்கே யஜ்ஞம் செய்கின்றனர். ஜ்ஞானீ ப்ரஹ்மமாகிய அக்னியில் ஆத்மாவினுலேயே ஆத்மாவை யஜ்ஞம் செய்கிறுர். (4 – 25)

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் பன்னிரண்டு வகையான யஜ்ஞங்களைப் பற்றி குறிப்பிடுகிறுர். இவை யாவும் அகத்தில் நடக்கின்ற யஜ்ஞங்கள். இந்த ஶ்லோகத்தில் ரெண்டு வகையான யஜ்ஞங்களைக் குறிப்பிடுகிறுர். ஒன்று யோகீகளால் செய்யப்படும் யஜ்ஞம். மற்றுென்று ஜ்ஞானீகளால் செய்யப்படுவது. யோகீகள் தைவயஜ்ஞம் செய்கின்றனர். நிஷ்காம பாவனையோடு செயல்புரிபவனே யோகீ. தனது என்றும் தனக்காக என்றும் கருதிடாமல், அனைத்துச் செயல்களையும் பதார்தங்களையும் அவனுடையதென்றும் அவனுக்காக என்றும் அர்பணம் செய்வதே யோகீகள் செய்திடும் தைவயஜ்ஞம். ஶரீரம், மனஸ், புத்தி மற்ற ஸாதனங்கள் அனைத்தும் அவனுடையது என்று கருதி செயல்படுவது தைவயஜ்ஞம். ஜ்ஞானீகள் ப்ரஹ்மம் என்னும் அக்னீயில் ஆத்மாவை ஆஹுதியாக்கி ப்ரஹ்ம யஜ்ஞம் செய்கிறுர்கள். சேதனமானது தன்னை ஜடமான ப்ரக்ருதியுடன் இணைத்துக் கொள்வதால் அது ஜீவாத்மா என்று அழைக்கப் படுகிறது. விவேகத்துடன் விசாரம் செய்து ப்ரக்ருதியுடன் இணைப்பை விலக்கி பரமாத்மாவுடன் ஐக்யமாவதே ப்ரஹ்ம யஜ்ஞம். பரமாத்மாவைத் தவிர தனக்கென்றுத் தனியாக அஸ்தித்வம் கிடையாது என்று உணர்ந்து நடப்பதே ஐக்யம் ஆவதாகும்.

📖 ॐ 📖

श्रोत्रादीनीन्द्रियाण्यन्ये संयमाग्निषु जुह्वति ।
शब्दादीन्विशयानन्य इन्द्रियाग्निषु जुह्वति ।।
{अध्याय ४ ~ श्लोक २६}

ஶ்ரோத்ராதீ₃நீந்த்₃ரியாண்யந்யே ஸம்யமாக்₃நிஷு ஜுஹ்வதி.
ஶப்₃தா₃தீ₃ந்விஷயாநந்ய இந்த்₃ரியாக்₃நிஷு ஜுஹ்வதி..
(அத்₄யாயம் 4 ~ ஶ்லோகம் 26)

மற்ற யோகீகள் வஶமாக்குதல் என்ற அக்னீயில் இந்த்ரியங்களை ஹோமமாக்குகிறார்கள். வேறு ஸிலர் விஷயங்களை இந்த்ரியங்கள் என்னும் அக்னீயில் ஹோமம் ஆக்குகிறார்கள். (4 – 26)

இந்த ஶ்லோகத்தில் மேலும் ரெண்டு வகையான யஜ்ஞங்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. கட்டுப்பாடு என்னும் அக்னீயில் இந்த்ரியங்களை ஆஹுதியாக்குவது முதல் வகை. அதாவது, விஷயங்களான தீனியை இந்த்ரியங்களிடம் இருந்து விலக்குவது. அஷ்டாங்க யோகத்தில் இதை ப்ரத்யாஹாரம் என்கிறார்கள். இந்த்ரியங்கள் விஷயங்களால் சூழப்பட்டு இருந்தாலும், இந்த்ரியங்களுக்கும் விஷயங்களுக்கும் இடையே ஸ்பர்ஶம் வெட்டப்படாமல் இருந்தாலும், விஷயங்களின் பால் மனஸின் ஈடுபாட்டை, மனஸின் லயிப்பைத் துண்டிப்பது ரெண்டாவது வகை. விஷயங்களை இந்த்ரியங்கள் என்னும் அக்னீயில் ஆஹுதி ஆக்குவது இவ்வகை. இந்த்ரியங்களுக்கும் விஷயங்களுக்கும் இடையே உள்ள பிணைப்பை அறுப்பது முதல் வகை என்றால் மனஸிற்கும் இந்த்ரியங்களுக்கும் இடையே உள்ள பாலத்தைத் தகர்ப்பது ரெண்டாவது வகை. இந்த்ரியங்களைப் பொஸுக்கி செயலிழக்கச் செய்வது முதல் வகை என்றால் விஷயங்களையே பொஸுக்கி விடுவது ரெண்டாவது வகை.

விஷயங்கள் வெளியே இருக்கின்றன. இந்த்ரியங்கள் விஷயங்களை ஸ்பர்ஶிக்கின்றன. கண் பொருட்களை ஸ்பர்ஶிக்கிறது (பார்க்கிறது). செவி ஶப்தத்தை ஸ்பர்ஶிக்கிறது (கேட்கிறது). நாக்கு தீனியை ஸ்பர்ஶிக்கிறது (ருசிக்கிறது). நாஸி நாற்றத்தை ஸ்பர்ஶிக்கிறது (நுகர்கிறது). தோல் வஸ்துவை ஸ்பர்ஶிக்கிறது (தொடுகிறது). இது அநுபவத்தின் முதற்படி.

அடுத்தபடியாக, இந்த்ரியங்களும் விஷயங்களும் ஒன்றை ஒன்று தொட்டுக் கொண்ட செய்தி இந்த்ரியங்களால் மூளைக்கு அநுப்பப் படுகிறது. புத்தி இந்தச் செய்தியைப் பரிஶோதித்து, இந்த்ரியங்களால் தொடப்படும் பொருளை அடையாளம் காண்கிறது. அதன் அடிப்படையில் ஏதேனும் முடிவெடுக்க வேண்டியிருந்தால் எடுக்கிறது. அம்முடிவைச் செயல்படுத்தத் அவஶ்யமான கட்டளைகளைப் பிறப்பித்து, உரிய அங்கத்திற்கு அநுப்பி வைக்கிறது. இந்த மொத்த அநுபவத்தையும் சித்தத்தில் (நினைவுப் பெட்டகத்தில்) பதிவு செய்து வைக்கிறது. இவையெல்லாம் இயற்கையில் விதிக்கப்பட்டபடியே நடக்கின்றன. இடையில் மனஸ் வரும் போதுதான் ப்ரஶ்னை தொடங்குகிறது. இந்த்ரியத்தினால் தொடப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் விஷயத்தை மனஸும் தொட முயலும் போதுதான் ப்ரஶ்னை ஆரம்பமாகிறது. அந்த விஷயத்தில் மனஸ் லயிக்கத் தொடங்குகிறது.

கண் பார்க்கிறது. செய்தி அநுப்புகிறது. பார்க்கப்பட்டது வண்டி என்று புத்தி அடையாளம் கண்டு கொள்கிறது. இப்பொழுது மனஸ் புகுந்து விடுகிறது. 'இந்த வண்டி அழகாக இருக்கிறதே. நம் ஊரில் மிக ஸிலரே இவ்வகை வண்டியை வைத்துள்ளனர். நிகழ்ச்சிகளுக்குச் செல்லும் போது இவ்வகை வண்டியில் போய் இறங்கினால் மதிப்பு கூடும். இதுதான் மனஸிற்கும் விஷயத்திற்கும் இடையே உருவாகும் பாலம். இவ்வகையில்தான் மனஸ் விஷயத்தை ஸ்பர்ஶம் செய்கிறது. விஷயத்தின் பால் மனஸின் லயிப்பு இதுதான். கண் 'வண்டி'யைப் பார்ப்பதில்லை. பார்க்க மாத்ரம் செய்கிறது. இது வண்டி என்று அடையாளம் காட்டுவது புத்திதான், மனஸ் விழித்திடாத வரை. மனஸ் விழித்துக் கொண்ட பின்னர் தான் கண் வண்டியைப் பார்க்கத் தொடங்குகிறது. பார்க்கச் சொல்லி மனஸே கண்களை அநுப்பி வைக்கிறது. இந்த்ரியங்களும் விஷயங்களும் க்ஷணநேரமே தொட்டுக் கொண்டாலும், விஷயங்களுடன் மனஸின் ஸ்பர்ஶம் நீண்ட காலம் நீடிக்கிறது.

ஒரு பெண் செல்கிறாள். கண்கள் பார்க்கின்றன. மனஸ் அந்தப் பெண்ணைத் தொட்டவுடன், அழகானவள் என்ற அடைமொழியைக் கொடுத்தவுடன், மீண்டும் மீண்டும் பார்க்கச் சொல்லிக் கண்களைத் தூண்டுகிறது. ஆடம்பரமாக அலங்காரம் செய்து வெளியே சென்றால் வழியெங்கும் பல கண்களால் தொடப்படுவதற்கான அழைப்பின் விநியோகம் நடக்கிறது என்று அர்தம். மணக்கும் 'பர்ஃப்யூம்' (Perfume) அணிந்து செல்கையில் கூடவே, 'நாஸியினால் என்னை ஸ்பர்ஶியுங்கள்', என்ற விண்ணப்பமும் எடுத்துச் செல்லப்படுகிறது. கைகள் மட்டுமே தொடுவதில்லை. அனைத்து இந்த்ரியங்களும் தத்தம் விஷயங்களைத் தொடுகின்றன. இந்நிலையில், நம்முன் ரெண்டு வழிகள் உள்ளன. ஒன்று, இந்த்ரியங்களை விஷயங்களிடமிருந்து விலக்குதல். ரெண்டு, இந்த்ரியங்கள் ஏதோ செய்து கொள்ளட்டும் என்று அலக்ஷ்யமாக இருந்து மனஸை இந்த்ரியங்களிடம் இருந்து

விலக்குதல். முதலாவது யோகீகளின் வழி. ரெண்டாவது ஜ்ஞானீகளின் வழி.

இந்த்ரியங்களை வஶப்படுத்தல் என்றால் பலவந்தமாகக் கட்டுப்படுத்துதல் என்பதில்லை அர்தம். இந்த்ரியங்களுக்குத் தத்தம் கார்யங்களை மாத்ரம் செய்யப் பயிற்சி அளித்தல் என்பதே ஸரியான அர்தம். அநுபவிப்பதற்கு உபயோகப்படுத்தாமல் இருப்பதே இந்த்ரியங்களை வஶப்படுத்தல் ஆகும்.

ரெண்டாம் வழியில் ஒரு ஆபத்து இருக்கிறது. நம்மை நாமே ஏமாற்றிக் கொள்ள வாய்ப்பு இருக்கிறது. 'வேஶியின் வீட்டிற்குச் சென்றாலும் என் மனஸ் பாதிக்கப்படாது'. 'நான் வெறும் கம்பெனி கொடுக்கவே மது அருந்துகிறேன். மனஸால் அதைத் தொடுவதுமில்லை', என்பது போன்ற பொய்யான எண்ணம் ஏற்பட வாய்ப்புண்டு. ஸ்வாமி விவேகானந்தரின் வாழ்வில் எடுத்துக்காட்டான ஒரு ஸம்பவம் நடந்தது. அவர் பரிவ்ராஜகராக ஸுற்றியபோது ராஜஸ்தானில் ஒரு மஹாராஜாவின் விருந்தாளியாக அவனது அண்மனையில் தங்கியிருந்தார். விருந்தாளியை கௌரவித்திட, அன்று அரண்மனை நர்தகீயின் நாட்யம் ஏற்பாடாகி இருந்தது. அவருக்காகவே ஏற்பாடாகி இருந்தது. ஆனால், பரமயோகீயான ஸ்வாமிஜி நிகழ்ச்சி நடக்கும் அரங்கிற்குப் போகவில்லை. இது முதல்வகை யஜ்ஞம்.

அந்த நர்தகீ ஸ்வாமிஜியின் வருகையைத் தனது பாக்யமாகக் கருதினாள். அவரது தர்ஶனம் மூலம் அவரது அருளாஶீர்வாதத்தைப் பெற விரும்பினாள். ஸ்வாமிஜி வராதது அவளுக்குப் பெரும் ஏமாற்றம் அளித்தது. கேட்போரின் உள்ளம் உருகிடும் விதத்தில் அவள் ஒரு பாடலைப் பாடினாள். 'கங்கையுடன் யமுனை நதி நீர் கலந்தால் என்ன? கழிவு நீர் சாக்கடை கலந்தால் என்ன? ரெண்டும் புனிதமடைந்து விடும் அல்லவா? இரும்பு இறைவனின் விக்ரஹத்தில் இருந்தால் என்ன? கொலையாளியின் கத்தியில் இருந்தாலென்ன? ஸ்பர்ஶ மணியின் ஸ்பர்ஶம் ரெண்டையும் ஸ்வர்ணமாக மாற்றிவிடும் அல்லவா? இறைவன் ஸந்நிதியில் உயர்வென்ன? தாழ்வென்ன?', என்று பொருள்பட அமைந்திருந்தது அப்பாடல். இதைக் கேட்ட ஸ்வாமிஜி நாட்ய அரங்கில் வந்து அமர்ந்து கொண்டார். இந்நிலையில் அவர் ரெண்டாவது வகை யஜ்ஞம் செய்து கொண்டிருந்தார்.

🕮 ॐ 🕮

सर्वाणीन्द्रिय कर्माणि प्राणकर्माणि चापरे ।
आत्मसंयम योगाग्नौ जुह्वति ज्ञानदीपिते ।।
{अध्याय ४ ~ श्लोक २७}

ஸர்வாணீந்த்₃ரிய கர்மாணி ப்ராணகர்மாணி சாபரே.
ஆத்மஸம்யம யோகா₃க்₃நௌ ஜுஹ்வதி ஜ்ஞானதீ₃பிதே..
(அத்₄யாயம் 4 ~ ஶ்லோகம் 27)

மற்றவர்கள் ஜ்ஞானத்தினால் ப்ரகாஶமான (ஆத்மஸம்யம யோகம்) அக்னீயில் இந்த்ரியங்கள் மற்றும் ப்ராணன்களின் எல்லா கர்மங்களையும் ஹோமமாக்குகிறார்கள். (4 – 27)

ஹிந்தியில், 'தேரா துஜ்கோ அர்பண்', என்று ஒரு பஜனை இருக்கிறது. அதாவது, 'உன்னுடையதை உனக்கு அளிக்கிறேன்', என்பது அர்தம். நாம் இறைவனுக்கு எவற்றை அர்பணித்திடுகிறோம்? நமக்குப் பிடித்தவற்றை, இந்த்ரியங்களுக்கு ஸுகம் அளித்திடும் விஷயங்களை அர்பணிக்கிறோம். நம் நாஸிக்கு ஹிதமான வாஸத்தை அளித்திடும் புஷ்பங்களையும், நம் நாக்கினைச் சப்புக் கொட்ட வைத்திடும் ருசியுள்ள தீனிகளையும் பழங்களையும் அவனுக்கு அர்பணிக்கிறோம். ஸுகத்தின் ஸாதனமான அந்த நாஸியையே, நாவினையே அர்பணித்திட முடியுமா? இந்த்ரியங்களின் அனைத்து செயல்களையும் அளித்திட முடியுமா? மனஸ், புத்தி, அஹங்காரத்தை அர்பணித்திட முடியுமா? விவேக விசாரம் மூலம், 'இவை என்னுடையவை அல்ல, அநுபவிப்பவன் நான் இல்லை, நான் அஹங்காரம் இல்லை', என்பதை உணர்வதே ஆத்ம உணர்வினால் அடக்குவதாகும் (ஆத்ம ஸம்யம). அக்னீயில் இந்த்ரியங்களையும் இந்த்ரியங்களின் கர்மங்களையும் ஆஹுதியாக்கிடும்

ஆத்ம ஸம்யம யோகம் என்ற யஜ்ஞம் இதுதான்.

📖 ௐ 📖

द्रव्ययज्ञास्तपोयज्ञा योगयज्ञास्तथापरे ।
स्वाध्याय ज्ञानयज्ञाश्च यतयः(स) संशितव्रताः ।।
{अध्याय ४ ~ श्लोक २८}

த்₃ரவ்ய யஜ்ஞாஸ்தபோயஜ்ஞா யோக₃யஜ்ஞாஸ்தத₂ாபரே.
ஸ்வாத்₄யாய ஜ்ஞானயஜ்ஞாஸ்ச யதய:(ஸ்) ஸம்ஸிதவ்ரதாஹா..
(அத்₄யாயம் 4 ~ ஸ்லோகம் 28)

த்ரவ்யம் - பொருட்களால் யஜ்ஞம் செய்பவர்களும் தப யஜ்ஞம் செய்பவர்களும் அஷ்டாங்க யோகம் என்ற யஜ்ஞம் செய்பவர்களும் ஸ்வாத்யாயம் செய்து ஜ்ஞானம் என்னும் யஜ்ஞம் செய்பவர்களும் கடும் வ்ரதத்தை ஏற்று முயற்சி செய்பவர்களும் பலர் உள்ளனர். (4 – 28)

இந்த ஸ்லோகத்தில் நான்கு வகையான யக்ஞங்களை வர்ணிக்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

1. த்ரவ்ய யஜ்ஞம்: செல்வம் மற்றும் பொருட்களால் செய்யப்படும் ஸேவை என்னும் யஜ்ஞம். ராஜாங்க வரிச்சலுகைகளைப் பெற்றிட ஒரு ஏற்பாடாகவும் (தொழில் நிறுவனங்கள் நடத்திடும் ஸேவை அமைப்புகள்), விருதுகளை வாங்கிடவும் (தனி நபர்கள் பலர் செய்திடுபவை), தற்பெருமையையும் ராஜாங்க செல்வாக்கையும் பெருக்கிடவும் (அரஸியல்வாதிகளும் ஸினிமா நடிகர்களும் பிறந்த நாள் என்ற பெயரில் நடத்தும் கூத்து), பணம் ஈட்டித்தரும் ஒரு வ்யாபாரமாகவும் பொழுது போக்காகவும் (Lions Club போன்ற அமைப்புகளும் மற்ற பல NGOக்களும் செய்திடுபவை) செய்யப்படும் ஸேவைகளைப் பற்றிக் கேள்விப் பட்டிருக்கிறோம். ஸேவை யஜ்ஞம் ஆவது எவ்வாறு? ஈஸ்வரார்பணமாகச் செய்யும் போது ஸேவை யஜ்ஞமாகிறது. மேலே குறிப்பிடப் பட்டவை அனைத்தும் வெளிப்படையாகத் தெரிந்திடும் எதிர்ப்பார்ப்புகள். இவைத் தவிர ஸூக்ஷ்மமான எதிர்ப்பார்ப்புகளும் உண்டு. 'என்னிடம் ஸேவை பெற்றிடும் இவர் என்னைப் பாராட்ட வேண்டும்'; 'என்றென்றும் என்னிடம் நன்றி கொண்டவனாக இருக்க வேண்டும்'; 'என்னை மதித்திட வேண்டும்', போன்ற எதிர்ப்பார்ப்புகள். இவ்வாறு வெளிப்படையான அல்லது ஸூக்ஷ்மமான எதிர்ப்பார்ப்புகளுடன் செய்யப்படும் போது ஸேவை அஹங்கார – அர்ப்பணமாகிறது. அஹங்காரத்திற்கு அர்ப்பணமாகிறது. எல்லாவகை எதிர்ப்பார்ப்புகளையும் விலக்கி விட்டுச் செய்யப்படும் போது ஸேவை ஈஸ்வர – அர்ப்பணமாகி விடுகிறது.

மதுரையில் க்ருஷ்ணன் என்ற ஒருவர் செய்து வரும் ஸேவை இந்த வகையானது. க்ருஷ்ணன் Catering துறையில் மேற்படிப்பு படித்து விட்டு பெங்களூரு நகரில் தாஜ் ஐந்து நக்ஷத்ர ஹோட்டலில் வேலை செய்து வந்தார். ஸ்விட்ஸர்லாந்தில் மிக அதிக ஸம்பளத்துடன் வேலை கிடைத்த ஸமயத்தில் அவர் வாழ்க்கையில் பெரும் திருப்பம் ஏற்பட்டது. வெளிநாடு செல்வதற்கு முன் ஸில நாட்கள் பெற்றோருடன் இருக்கலாம் என்று மதுரை வந்திருந்தார் க்ருஷ்ணன். மதுரை வீதிகளில் ஸுற்றிக் கொண்டிருந்தபோது, மனநிலை பாதிக்கப்பட்ட ஒருவன் மநுஷ்ய மலத்தை உட்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்த க்ருஷ்ணன் பதறிப்போனார். அவன் கையை ஸுத்தம் செய்து, அருகிலிருந்த ஹோடலில் வாங்கிய இட்லியை அவன் வாயில் ஊட்டி விட்டார் க்ருஷ்ணன். ஊருக்கு உணவளித்திடும் துறையில் படித்திருந்த க்ருஷ்ணன் இந்த நிகழ்ச்சியால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டார். அடுத்த வேளையிலிருந்து தன் கையால் உணவு ஸமைத்து அவனுக்கு அளிக்கத் தொடங்கினார் க்ருஷ்ணன். வெகு விரைவிலே அவரது பணி விரிந்தது. இன்று மனநிலை பாதிக்கப்பட்டு மதுரை வீதிகளில் ஸுற்றிக் கொண்டிருக்கும் நூற்றுக்கும் மேற்பட்டோருக்கு, ஒவ்வொரு தினமும் மூன்று வேளைகளும் தன் கையால் ஸமைத்த உணவை அளித்து வருகிறார் க்ருஷ்ணன். பெங்களூரு வேலையை விட்டார். வெளி தேஸத்தில் கிட்டியிருந்த வாய்ப்பினை உதறினார்.

வீட்டாரால் துரத்தி அடிக்கப்பட்டு, தெருவில் விடப்பட்ட இவர்கள், தமக்கு உணவளித்து

வரும் நபர் யார், என்ன படித்திருக்கிறார், எப்படிப்பட்ட உயர்ந்த 'த்யாக'த்தைச் செய்திருக்கிறார் என்றெதுவும் அறிந்தால் அல்லவா அவரைப் பாராட்டுவதும் நன்றி கொள்வதும்! 'இறைவா, ஸேவை செய்தல் நீ எனக்கு அளித்த வாய்ப்பு. ஸேவை நடக்கட்டும். நான் விலகிக் கொள்கிறேன். 'நான்' விலகி நின்று செய்யப்படும் இத்தகைய ஸேவை ஈஸ்வரார்பணம். (பல பத்ரிகைகளில் பாராட்டுக் கட்டுரைகளும் விருதுகளும் குவிந்த பிறகு, 'நான்' மீண்டும் உதித்து விடும் வாய்ப்பு உண்டு. ஈஸ்வர – அர்பணமாக இருந்த ஸேவை அஹங்கார – அர்பணமாகும் வாய்ப்பு உண்டு. இந்த ஆபத்திலிருந்து ஸாதகன் தன்னைக் காத்துக் கொள்ள வேண்டும் .) எல்லா திசைகளிலும் எல்லா இடங்களிலும் அணுஅணுவிலும் இறைவனைக் காண முடியும் போது, எவருக்கும் எதைச் செய்தாலும், அது ஈஸ்வரனுக்கே செய்யப்படுவதாகிறது. ஈஸ்வர – அர்பணம் ஆகிறது.

2. தபோயஜ்ஞம்: ஒரு குறிப்பிட்ட மார்கத்தில் தொடர்ந்து செல்வது தபஸ். சூழ்நிலை அநுகூலமானதோ ப்ரதிகூலமானதோ, பாதிக்கப்படாமல் உறுதியாக முன்னேறுவதே தபஸ். கவர்ச்சிகளில் மயங்கி விடாமல், இடர்களில் தளர்ந்து விடாமல் தொடர்வதே தபஸ். ஏகாதசி போன்ற தினங்களில் உண்ணாவ்ரதம் இருப்பதும் குறிப்பிட்ட சில தினங்களில் மௌனவ்ரதம் இருப்பதும் தபஸே. சில விசேஷ தினங்களுக்காகக் காத்திராமல் வாழ்நாள் முழுவதும் எளிமை போன்ற தர்மத்தைக் கடைப்பிடித்தல் உயர்ந்த தபஸ். தனது திறமை, உழைப்பு போன்ற எல்லாவற்றையும் ஒரு குறிப்பிட்ட லக்ஷ்யத்திற்காக அர்பணிப்பது அரியதொரு தபஸ். எவ்வித இடையூறுகள் வந்தாலும் துவண்டு விடாமல், மோஹங்களில் மதி மயங்கி விடாமல், ஆனந்தமாக தனது கடமைகளைச் செய்து வருவது மிகச் சிறந்த தபஸ்.

உபநிஷத்தில் ஒரு கதை உண்டு. ஒரு இளைஞன் வனத்திற்குச் சென்று கடுந்தபஸ் இயற்றினான். பல வர்ஷங்கள் கழிந்தபின் கண் திறந்தான். எவ்வளவு காலம் கடந்து விட்டதென்பதையும் அறியாமல் இருந்தான். மரத்தடியில் அமர்ந்திருந்த அவன் மேல் பறவையொன்று எச்சமிட்டது. கோபத்துடன் மேலே பார்த்தான் இளைஞன். மரத்தின் மேல் அமர்ந்திருந்த கொக்கு இவனது பார்வையால் எரிந்து விழுந்தது. தபஸினால் தான் பெற்ற ஆற்றலைக் கண்ட இளைஞன் மகிழ்ந்தான். பிக்ஷைக்காக நகரத்தில் நுழைந்தான்.

ஒரு வீட்டின் முன் நின்று கூவினான். 'பவதீ பிக்ஷாம் தேஹீ'. வீட்டினுள் தன் கணவனுக்கு உணவு பரிமாறிக் கொண்டிருந்த பெண்மணி இளம் தவஸியைப் பார்த்தாள். ஆனால், வெளியே வரவில்லை. இளைஞன் ஸற்றே குரலை உயர்த்திக் கூவினான். கணவன் சாப்பிட்ட பிறகு அவனுக்கு தாம்பூலம் அளித்து, பாயை விரித்து, அவன் படுத்த பிறகு அவனுக்கு விஸிறிக் கொண்டிருந்த பெண்மணி வெளியே வரவில்லை. பொறுமை இழந்த இவன் உரத்த குரலில் கோபத்துடன் கூவினான். 'பவதீஈஈஈ பிக்ஷாம் தேஹீஈஈஈ...'. கணவன் உறங்கிய பிறகு பிக்ஷை எடுத்து வந்த பெண்மணியை கோபத்துடன் முறைத்தான். அந்தப் பெண்மணி, 'காட்டிலுள்ள கொக்கென்று என்னை நினைத்தாயா உன் கோபப்பார்வையால் பஸ்மமாகி விட ?' என்று கூறினாள்.

இளைஞனுக்கு வெகு ஆஸ்சர்யம். 'காட்டில் நடந்த ஸம்பவத்தை இந்தப் பெண்மணி எவ்வாறு அறிந்தாள்? கடும் தபஸின் விளைவாக தனக்கு ஆற்றல் கிடைத்தது. ஸாதாரண வீட்டு வேலைகளில் மாத்ரமே ஈடுபட்டிருந்த இவள் இத்தகைய ஆற்றலை எங்ஙனம் பெற்றாள்?', என்று சிந்தித்தான். அவன் எண்ண ஓட்டத்தை அறிந்து, 'என் பதிக்கு நான் செய்யும் ஸேவையே எனக்குத் தபஸ். மாறும் சூழ்நிலைகளால் பாதிக்கப்படாமல் கடமைகளையே வழிபாட்டாக நினைத்துச் செய்து வருகிறேன். நான் அறிந்தது இவ்வளவுதான். நீ மேலும் அறிந்திட விரும்பினால் அடுத்த ஊரின் எல்லையில் உள்ள வ்யாதனைப் (மாம்ஸம் வெட்டி, விற்றுப் பிழைப்பவன்) போய்ப்பார்', என்றாள்.

அவள் குறிப்பிட்ட வ்யாதனைச் சென்று பார்த்தான் இளந்தவஸி. இவனைக் கண்டவுடன் வ்யாதன், 'பக்கத்தூர் பெண்மணி உன்னை அநுப்பி வைத்தாளா? சிறிது நேரம் உட்கார். வேலையை முடித்து விடுகிறேன். வீட்டிற்குச் செல்வோம். பேசலாம்', என்றான். வ்யாதனுடன் அவன் வீட்டிற்குச் சென்றான் தவஸி. வீட்டையடைந்த வ்யாதன் தானும் ஸ்நானம் செய்து, வயஸான தனது

பெற்றோர்களையும் ஸ்நானம் செய்வித்து, உணவு சமைத்து, அவர்களுக்கு உணவளித்துவிட்டு, அவர்களைப் படுக்கவைத்த பிறகு இளைஞனிடம் வந்தான். இருவரும் சேர்ந்து உணவு அருந்தியபடி பேசினர். இவ்விருவருக்கிடையே நடந்த உரையாடல், 'வ்யாத கீதை' எனப்படுகிறது. சூழ்நிலைகளால் பாதிக்கப்படாமல் ஃபலாஃபலன் பார்க்காமல் தனது கடமைகளை செய்தல் ஒரு மாபெரும் தபஸ்.

3. யோகயஜ்ஞம்: நம்முள் இருக்கும் குறைபாடுகளை நீக்கி ஸமத்வம் ஏற்படுவதற்காக நாம் செய்யும் எந்தவொரு முயற்சியும் யோகமே. அது பதஞ்ஜலி வகுத்த யோகமாக இருக்கலாம் அல்லது பல்வேறு விதங்களில் கூறப்பட்டுள்ள தெய்வ உபாஸனை வழிமுறைகளில் ஒன்றாக இருக்கலாம். எவ்வித விருப்பமும் வைத்திடாமல், எவ்வித ப்ரதிஃபலனையும் எதிர்ப்பார்த்திடாமல், அநுதினமும் செய்யப்படும் வழிபாடும் ஒரு யஜ்ஞமே. ஆன்மீக ரீதியாக நம்மை உயர்த்தும் வல்லமை பெற்றது இவ்வகை யஜ்ஞம். தெய்வவழிபாட்டின் மூலம் இறைநிலையை அடைந்தவர்கள் பலர். அன்றாட தெய்வ உபாஸனை என்ற ஒன்றினை உறுதியாக கைப்பற்றிய மிக ஸாதாரண ஜனங்கள் பலர் அதன் மூலம் தம் வாழ்வில் வீசிய பெரும்புயல்களிலும் நொறுங்கி விடாமல் நின்றிடும் ஶக்தியைப் பெற்றனர். சிறு வயஸில் க்ருஷ்ண விக்ஹரத்தின் பூஜை செய்யத் தொடங்கிய மீரா ஆன்மீகத்தில் எத்தகைய ஶிகரத்தை அடைந்தாள்!

4. ஸ்வாத்யாய ஜ்ஞானயஜ்ஞ: ஸ்வாத்யாயம் என்பது, 'தன்னைப் படிப்பது' அல்லது 'தன்னை அறிவது'. பார்வையை உள்நோக்கித் திருப்பி தன்னிடம் உள்ள குறைகளை, மன அழுக்குகளைக் கண்டறிவதும், அவற்றைக் களைந்திட முயல்வதுமே ஸ்வாத்யாயம். இது கடினமான வழி. கடினம் ஏனென்றால், அஹங்காரம் நிறைந்தவனுடைய கண்களுக்கு, தனது குறைகள் தென்படாது. தன்னிடம் உள்ள நல்ல தன்மைகள் பன்மடங்கு மிகைப்படுத்தப்பட்டு பளிச்சென்று தெரிந்திடும். இதற்கு, ஸுற்றி இருப்போரின் பாராட்டுக்கள் உரமாகிடும். நாமும் பாராட்டுவோர் மத்தியிலே இருக்க விரும்புகிறோம். நவீன யுகத்தின் மனநோய் அறிஞர்கள் Depression, Inferiority Complex என்றெல்லாம் பயமுறுத்துவதால், இல்லாததைப் பாராட்டுவதும் இருப்பதை மிகைப்படுத்திப் பாராட்டுவதும் ஒரு நோயாகவே ஆகி விட்டது.

உண்மையில் நல்ல தன்மைகள் வளர்வதில்லை. வளர்ந்தாற்போன்ற ஒரு தோற்றம் தருகிறது. நல்ல தன்மைகளின் மொத்த உருவமாக நம்மைக் கருதிக் கொள்கிறோம். குறைகள் நீக்கப்பட்டாலே நல்லவை மட்டும் மீதம் இருந்திடும். குறைகள் கண்ணில் பட வேண்டும் அல்லவா? குறைகள் தென்பட வேண்டும். அவற்றை மெருகு கூட்டாமல், குறைக்காமல் குறைகளாகவே ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். பிறகு அவற்றை நீக்குவதற்கான முயற்சியில் இறங்க வேண்டும். குறைகள் கண்ணில் படுகின்றன. ஆனால், நம்மைப் பற்றி நாம் வைத்திருக்கும் கருத்திற்கு முரண்படுவதால் அக்குறைகளை நாம் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. மனஸின் அடியாழத்தில் புதைத்து விட விரும்புகிறோம்.

ஸுற்றி உள்ளோரில் எவருக்கேனும் நம் குறைகளைச் சுட்டிக்காட்டிடும் தைர்யம் வந்து விட்டால் அவரிடமிருந்து நாம் விலகி விடுகிறோம். அல்லது மனஸளவில் அவரை விலக்கி விடுகிறோம். அவர் கூறும் குறைகள் நம் செவிகளில் நுழைய முடியாத அளவிற்கு நம்முள் அவரைப் பற்றி கோபமும் வெறுப்பும் நிரப்பிக் கொள்கிறோம். குழந்தைகளுடனும் குழந்தை மனஸ் படைத்தவர்களுடனும் பழக வேண்டும். இவர்கள்தான் எவ்வித தயக்கமும் பயமும் இல்லாமல் நம் குறைகளைச் சுட்டிக் காட்டக் கூடியவர்கள்.

மற்றொரு ஸுலபமான வழி ஒன்று உண்டு. தர்ம ஶாஸ்த்ர நூல்களையும் ஆன்றோர்களின் வாழ்க்கைச் சரித்ரங்களையும் மஹான்களின் அநுபவ வாக்யங்களையும் தினம் தினம் படிப்பதே அவ்வழி. இவ்வழக்கத்தை ஒரு நியமமாக, ஒரு யஜ்ஞமாகச் செய்து வந்தால் குறைகள் களையப்பட்டு உயர்வுக்கு வழி வகுக்கும்.

அஹிம்ஸை, ஸத்யம், அஸ்தேயம் (களவாமை), ப்ரஹ்மசர்யம் மற்றும் அபரிக்ரஹம் (போக வஸ்துக்களை ஶேகரிக்காமல் இருப்பது) ஆகிய ஐந்து மஹாவ்ரதம் எனப்படுகின்றன. இத்தகைய வ்ரதங்களைக் கடைப்பிடித்தலே ஸம்ஶிதவ்ரதா:. மேலே குறிப்பிட்ட நான்கு யஜ்ஞங்களிலும் உள்ள பல்வேறு நியமங்களைக் கடைப்பிடித்தலும் ஸம்ஶிதவ்ரதா:. யஜ்ஞநோக்கில் இவற்றில் ஏதேனும் ஒரு

வழியில் முயற்சி செய்பவர் யதய:.

📖 ॐ 📖

अपाने जुह्वति प्राणं प्राणेऽपानं(न्) तथापरे । प्राणापानगती रुद्ध्वा प्राणायाम परायणाः ।।
अपरे नियताहाराः(फ्) प्राणान्प्राणेषु जुह्वति । सर्वेऽप्येते यज्ञविदो यज्ञक्षपित कल्मषाः ।।
{अध्याय ४ ~ श्लोक २९, ३०}

அபாநே ஜுஹ்வதி ப்ராணம் ப்ராணேऽபாநம்(ந்) ததா₂பரே.
ப்ராணாபாநக₃தீ ருத்₃த்₄வா ப்ராணாயாமபராயணாஹா..
அபரே நியதாஹாரா:(ஃப்) ப்ராணாந்ப்ராணேஷு ஜுஹ்வதி.
ஸர்வேऽப்யேதே யஜ்ஞவிதோ₃ யஜ்ஞக்ஷபித கல்மஷாஹா..
(அத்₄யாயம் 4 ~ ஶ்லோகம் 29, 30)

மற்ற ஸிலர் ப்ராண அபான வாயுக்களின் போக்கைத் தடுத்து ப்ராணாயாமம் செய்வதில் கருத்துடையவர்களாக இருந்து ப்ராணவாயுவை அபான வாயுவிலும் அபான வாயுவை ப்ராணவாயுவிலும் ஹோமம் செய்கிறார்கள்.

வேறு பலர் உணவுக் கட்டுபாடுகளால் ப்ராணன்களை ப்ராணன்களில் ஹோமம் ஆக்குகிறார்கள். யஜ்ஞத்தை அறிந்த இவர்கள் அனைவரும் யஜ்ஞம் மூலம் பாபத்தை போக்கியவர்கள். (4 – 29, 30)

மூச்சின் போக்குவரத்தும் ஹ்ருதயத் துடிப்பும் நாம் உயிருடன் இருப்பதற்கான அடையாளங்கள். ஹ்ருதயத்தை ஸுருக்கி விரிய வைத்துத் துடிக்க வைத்திடும் ஆற்றலே ப்ராணன். இன்றைய மொழியில் ப்ராணனை Electrical Impulse என்று சொல்லலாம். ஒரு ஜீவன் குறிப்பிட்ட அளவு ப்ராணனை எடுத்து வருகிறதே அன்றி வர்ஷங்கள் கணக்கில் ஆயுள் எடுத்து வருவதில்லை. ப்ராணன் தீர்ந்து விடும் போது உயிர் பிரிந்து விடுகிறது. ப்ராணனைக் கட்டுப்படுத்தச் செய்யப்படும் முயற்சியே ப்ராணாயாமம். ஸூக்ஷ்மமான ப்ராணன் மூச்சுடன் ஸம்பந்தப்பட்டு இருப்பதால் ப்ராணாயாமம் செய்யும் போது மூச்சினைக் கட்டுப்படுத்துகிறோம். மூச்சுக்கட்டுப்பாடு செயல். ப்ராணக்கட்டுப்பாடு நோக்கம்.

ப்ராணனின் வஸிப்பிடம் ஹ்ருதயம் (மேலே). அபானனின் வஸிப்பிடம் மூலம் (கீழே). வெளியேறும் மூச்சின் கதி மேல்நோக்கியும் உள்வாங்கும் மூச்சின் கதி கீழ்நோக்கியும் உள்ளது. எனவே, மூச்சினை வெளியேற்றுவது ப்ராணனின் வேலை என்றால் உள்ளிழுப்பது அபானனின் வேலை. ப்ராணாயாம பயிற்சியில் முதலில் வெளியிலிருந்து வாயுவை இடது நாஸித்வாரம் (சந்த்ரநாடி) வழியாக உள்ளிழுக்கின்றனர். பூரகம் என்ற அழைக்கப்படும் இதில் உள்வாங்கும் காற்றின் ப்ராணவாயு உள்ளிருக்கும் அபானவாயுவில் ஹோமம் ஆகிறது. பின்னர் ப்ராண அபான ரெண்டு வாயுக்களும் உள்ளே நிறுத்தப் படுகின்றன (கும்பகம்). அதன் பின்னர் வலது நாஸித்வாரம் (ஸூர்யநாடி) வழியாக வாயு வெளியேற்றப் படுகிறது. இது ரேசகம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. இதில் வெளியேறும் மூச்சின் அபான வாயு வெளியில் உள்ள ப்ராணவாயுவில் ஹோமம் ஆகிறது. பின்னர், ஸூர்யநாடி வழியாக பூரகமும் கும்பகமும் சந்த்ரநாடி வழியாக ரேசகமும் செய்து ப்ராணாயாமத்தின் ஒரு ஸுற்றினை முடிக்கின்றனர். ப்ராணாயாம யஜ்ஞத்தை எதிர்ப்பார்ப்பு ஏதும் இன்றி ஈஶ்வர ப்ராப்திக்காக மாத்ரமே செய்து வந்தால், பாபங்கள் அனைத்தும் நீங்குகின்றன.

முறையாக உணவு உட்கொள்ளுதலே ஒரு யஜ்ஞம். முறையாக என்னும்போது முறையான உணவு, முறையான அளவு, முறையான நேரம் இவை எல்லாம் அடங்கும். நாம் பஸிக்காக உண்கிறோமா? ருசிக்காக உண்கிறோமா? நம்மில் பெரும்பாலோர் நாக்கிற்காக (ஸுவைக்காக) உண்கிறோம். அவ்வுணவு வயிற்றுக்கு பாரம் ஆகிறது. 'காலையில் எழுந்தவுடன் காஃபி, ராத்ரீ படுக்கும் முன் பால், உணவு முடித்த பிறகு பழம், எங்கள் ஊரில் இதுதான் வழக்கம்', போன்ற பலவிதமான வாதங்களை மனஸில் ஏற்றுக் கொண்டு அவ்வாதங்களுக்காக கண்ட நேரத்தில் கண்டதை எல்லாம் உள்ளே தள்ளுகிறோம். காலையில் விழித்தது முதல் நடு ராத்ரீ வரை ஏதோ ஒன்றைக் கொரித்துத் தின்னும் வேலையும் நடந்து கொண்டே இருக்கிறது. இன்று நகர மக்களில் பெரும்பாலோருக்கு பஸி

என்ற உணர்வே மரத்துப் போயிருக்கும். கையில் எந்நேரமும் தண்ணீர் பாட்டிலுடன் இருப்பதால் தாஹம் என்ற உணர்வும் அறிய மாட்டார்கள் இவர்கள். பஸி எடுத்தபின் சாப்பிட வேண்டும். பசி தீர்ப்பதற்காக மாத்ரமே சாப்பிட வேண்டும். ஸ்வய நினைவுடன் சாப்பிட வேண்டும். உணவு உண்பது யஜ்ஞமாகும் போது ப்ராணன் ப்ராணத்தில் ஹோமம் ஆகிறது. அன்னம் ப்ராணன் ஆகும். நம்முள் இயங்கும் பல்வேறு ப்ராணன்களுக்கு நாம் உண்ணும் அன்னமான ப்ராணன் ஆஹுதியாகிறது. விஜ்ஞான ரீதியாகப் பார்த்தாலும் ஶரீரத்தின் ஒவ்வொரு ஸெல்லிலும் நாம் உண்ணும் உணவிலுள்ள (Glucose) க்ளூகோஸும் உள்ளிழுக்கும் மூச்சிலுள்ள ப்ராணவாயுவும் (Oxygen) இணைந்து ஶரீர இயக்கத்திற்குத் தேவையான ஆற்றலைத் தயார் செய்கின்றன. இவ்வகையிலும் ப்ராணன் ப்ராணனில் ஆஹுதியாவதை உணரலாம். (தைத்ரேய உபநிஷதம் ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றிய விசாரணையில், 'அன்னம் ப்ரஹ்மேதி வ்யஜானாத்', என்கிறது. ஶிஷ்யன் அன்னத்தையே ப்ரஹ்மமாகக் கருதுகிறான் என்று அர்தம்.)

இந்தப் பல வகை யஜ்ஞங்களை அறிந்து செய்பவர்கள் தம் பாபங்களை எல்லாம் போக்கிக் கொள்கிறார்கள்.

📖 ௐ 📖

यज्ञशिष्टामृतभुजो यान्ति ब्रह्म सनातनम् ।
नायं लोकोऽस्त्ययज्ञस्य कुतोऽन्यः(ख) कुरुसत्तम ।।
{अध्याय ४ ~ श्लोक ३१}

யஜ்ஞ ஶிஷ்டாம்ருதபு₄ஜோ யாந்தி ப்₃ரஹ்ம ஸநாதநம்.
நாயம் லோகோऽஸ்த்ய யஜ்ஞஸ்ய குதோ●ந்ய:(க்₂) குரு ஸத்தம..
(அத்₄யாயம் 4 ~ ஶ்லோகம் 31)

குரு வம்ஶத்தில் ஶ்ரேஷ்டனான அர்ஜுனனே! யஜ்ஞத்தின் ஶேஷமான அம்ருதத்தை, எஞ்ஜியதை புசிப்பவர்கள் ஸநாதனமான பரப்ஹ்ம பரமாத்மாவை அடைகிறார்கள். யஜ்ஞம் செய்யாதவர்களுக்கு இந்த லோகத்திலேயே ஸுகம் கிடைக்காது. மற்ற லோகங்களில் எவ்வாறு கிடைக்கும்? (4 – 31)

யஜ்ஞ ஶிஷ்டம் அம்ருதம் ஆகும்:

யஜ்ஞத்தின் மீதத்தை உண்பவன் அம்ருதத்தை உண்கிறான். தனக்காகவே வாழ்பவன் விஷத்திலேயே வாழ்கிறான். விஷத்தையே அருந்துகிறான். பகிர்ந்து விட்டு ஶேஷத்தைத் தனக்கு எடுத்துக் கொள்பவன் அம்ருதத்தைப் பருகுகிறான். அவன் ஸநாதன ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறான். ஸ்வாமி விவேகானந்தர் இக்கருத்தையே, 'He only lives, who lives for others. The rest are more dead than alive' என்று முழக்கினார். யஜ்ஞம் செய்யாதவன் உயிருடன் இருந்தும் பிணத்திற்குச் ஸமம். அவனுக்கு இவ்வுலகில் ஸுகம் கிடையாது. இவ்வுலக வாழ்க்கைக்குப் பின்னர் மேன்மையான மற்ற உலகங்களும் கிடைத்திடாது.

நாம் செய்திடும் செயல்கள் அனைத்தையும் யஜ்ஞ பாவனையுடன் செய்ய வேண்டும் என்பதே முந்தைய எட்டு ஶ்லோகங்களில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் சொல்வதன் ஸாரம். இதன் படி, ஸமையலறையில் ஒரு தாயின் வேலையும் யஜ்ஞமாக முடியும். வகுப்பறையில் ஒரு ஆசிரியரின் வேலையும் யஜ்ஞமாக முடியும். வ்யாபாரமும், தொழில் நிறுவனத்தின் நிர்வாஹமும், ஏன், அரஸியலும் கூட யஜ்ஞமாக முடியும், செய்யப்படும் பாவனையைப் பொருத்து.

ஹிந்து க்ருஹத்தில் ஒரு தாய் போஜனம் ஸமைத்தவுடன் முதலில் கடவுளுக்கு நிவேதனம் செய்திடுவாள். பிறகு, குடும்பத்தில் உள்ள பெரியவர்களுக்கும் குழந்தைகளுக்கும் அளித்திடுவாள். அதன் பிறகு, எஞ்ஜியதைத் தான் உண்பாள். அது அவளுக்கு அம்ருதம் ஆகிடும். அதே போல், நேரம், உழைப்பு இவற்றின் முதற்பங்கு பிறருக்கே. எஞ்ஜியதே ஶரீர நிர்வாஹத்திற்கு. இதுவே யஜ்ஞபாவனை.

📖 ௐ 📖

एवं बहुविधा यज्ञा वितता ब्रह्मणो मुखे ।
कर्मजान्विद्धि तान्सर्वानेवं(ञ्) ज्ञात्वा विमोक्ष्यसे ।।
{अध्याय ४ ~ श्लोक ३२}

ஏவம் பஹுவித₄ா யஜ்ஞா விததா ப்ரஹ்மணோ முகே₂.
கர்மஜான்வித்₃தி₄ தாந்ஸர்வா நேவம்(ஞ்) ஜ்ஞாத்வா விமோக்ஷ்யஸே..
(அத்₄யாயம் 4 ~ ஶ்லோகம் 32)

இத்தகைய பலவிதமான யஜ்ஞங்கள் வேதத்தில் விளக்கப்பட்டுள்ளன. அவை யாவும் கர்மத்திலிருந்துத் தோன்றியவை என்பதை அறிந்திடு. இவ்வாறு அறிந்த நீ மோக்ஷத்தை அடைந்திடுவாய். (4 – 32)

அவன் மோக்ஷத்தை அடைவான். எவன்? அறிந்தவன். ஜ்ஞானத்தைப் பெற்றவன். எதை அறிந்தவன்? மேற்கூறிய பலவிதமான யஜ்ஞங்களும் கர்மத்தில் இருந்து பிறந்தவை என்பதை அறிந்தவன். ஶரீரம், இந்த்ரியங்கள், மனஸ், புத்தி போன்றவையின் செயல்களில் உதித்தவை என்பதை அறிந்தவன். கர்மங்களில் தோன்றியவை என்பதால் இந்த யஜ்ஞங்களும் பிணைத்திடும் ஆற்றல் பெற்றவை. எப்படி? அஜ்ஞானத்தின் காரணமாக, ஸகாம பாவத்துடன் (காமத்துடன், எதிர்ப்பார்ப்புடன், ஆஶையுடன்) வெறும் ஷடங்காக இவற்றைச் செய்தால் யஜ்ஞமும் ஸம்பந்தப்படுத்தும். சிக்க வைக்கும். இவை கர்மங்களில் பிறந்தவையே என்று அறிந்து, இந்த அறிவை சித்தத்தில் என்றும் நிலைநிறுத்தி, நிஷ்காம பாவத்துடன் யஜ்ஞம் செய்தால் மோக்ஷத்தை அடைந்திடலாம்.

ஸகாம கர்மங்களைத் தூண்டும் விதமாகவே இன்று எல்லா இடங்களிலும் சூழ்நிலை அமைந்துள்ளது. 'பணத்தை எங்களிடம் கொடுங்கள். இத்தனை மடங்காக்கித் திருப்பிக் கொடுக்கிறோம்'; 'இதை வாங்கினால் இது கிடைக்கும்'; 'தானம் அளியுங்கள். குலுக்கலில் பரிஸுகளை வெல்லுங்கள்'; 'எங்கள் பள்ளியில் குழந்தையைச் சேர்த்திடுங்கள். சலுகைகளைப் பெற்றிடுங்கள்'; 'இந்தக் கோவிலுக்கு இத்தனை முறைச் சென்றிடுங்கள். இந்த ப்ரார்தனையை இத்தனை முறை சொல்லிடுங்கள். விரும்பியதை எல்லாம் பெற்றிடுங்கள்'; இத்தகைய வாசகங்களை பலமுறைக் கேட்டிருப்போம். நம்முடைய இந்த ஸகாம பாவம் ஜ்ஞானிகளையும் யோகிகளையும் கூட விட்டு வைப்பது இல்லை. கோயம்பத்தூரை ஸுற்றியுள்ள பகுதிகளில் புதிய வ்யாபாரம் ஆரம்பிக்கும் முன் பாண்டிச்சேரி அரவிந்த ஆஶ்ரமத்திற்குச் சென்று அன்னையின் ஸமாதியில் புஷ்பம் வைத்து விட்டு வரும் வழக்கம் உள்ளது. இது நல்ல வழக்கம் தானே என்று நீங்கள் கேட்கலாம். 'தர்மத்திற்கு உட்பட்டு நான் வ்யாபாரம் செய்யப் போகிறேன். இறைப் பணியாகக் கருதி இவ்வ்யாபாரத்தைச் செய்யப் போகிறேன். அதற்குத் தேவையான மனோ த்ருடத்தை, ஆஶீர்வாதத்தை அளித்திடு', என்று வேண்டுவதற்காக இல்லை, புஷ்பம் வைத்திடும் இந்த வழக்கம். அன்னை ஸமாதியில் புஷ்பம் வைத்து விட்டு ஒரு வ்யாபாரத்தை ஆரம்பித்தால் ஓஹோஹோவென்று பணம் குவியும் என்று பலரும் சொல்வதால் ஏற்பட்ட நம்பிக்கையே இந்த வழக்கத்திற்குக் காரணம். அரவிந்த மஹரிஷியின் வாழக்கை மற்றும் அவரது கருத்துக்களுக்கும் ஜனங்ளின் இந்த நம்பிக்கைக்கும் ஏதாவது ஸம்பந்தம் உள்ளதா? நம்முள் ஸகாம பாவனை மிக ஆழமாக ஊறி விட்டதால் ஏற்பட்ட பரிதாப விளைவு இது.

இந்தச் சூழ்நிலையில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கூறிடும் நிஷ்காம கர்மம் மிகக் கடினமானது தான். இந்த திஶையில் பரிஶோதனை முறையில் ஒரு ஆரம்பம் செய்து பார்க்கலாம். இருபத்து நான்கு மணி நேரத்தில் ஒரே ஒரு செயலை நிஷ்காம பாவத்துடன் செய்வோம். துளஸிச் செடிக்குத் தண்ணீர் விடுவதைப் போன்ற ஒரு ஸாதாரண செயலையாவது எவ்வித எதிர்ப்பார்ப்பும் இல்லாமல் செய்து வருவோம். காலப்போக்கில் நம்முள் நிஷ்காம பாவனை வேரூன்றி வளர்ந்து நமது எல்லா செயல்களையும் உருமாற்றி விடும்.

அடுத்து வரும் ஶ்லோகங்களில் ஜ்ஞானத்தின் மேன்மையை, ஜ்ஞானயஜ்ஞத்தின் மேன்மையைப் பற்றிப் பேசுகிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

ॐ

श्रेयान्द्रव्यमयाद्यज्ञाज्ज्ञानयज्ञः(फ) परन्तप ।
सर्वं(ङ्) कर्माखिलं पार्थ ज्ञाने परिसमाप्यते ।।
{अध्याय ४ ~ श्लोक ३३}

ஶ்ரேயாந்த்₃ரவ்யமயாத்₃யஜ்ஞாஜ் ஜ்ஞானயஜ்ஞ:(ஃப்) பரந்தப.
ஸர்வம்(ங்) கர்மாகி₂லம் பார்த₂ ஜ்ஞானே பரிஸமாப்யதே..
(அத்₄யாயம் 4 ~ ஶ்லோகம் 33)

த்ரவ்ய யஜ்ஞத்தை விட (பதார்தங்களால் செய்யப்படும் யஜ்ஞத்தை விட) ஜ்ஞான யஜ்ஞம் சிறந்தது. அனைத்துப் பதார்தங்களும் கர்மங்களும் ஜ்ஞானத்தில் முற்றுப் பெறுகின்றன. (4 – 33)

ஜ்ஞானமே உத்தமம்:

மேலே பல யஜ்ஞங்கள் விளக்கப்பட்டு உள்ளன. அவ்விளக்கங்களை வார்தைக்கு வார்தை அப்படியே புரிந்து கொண்டால் வருவது ஒன்று. ஜ்ஞானத்தின் பின்னணியில் அவ்விளக்கங்களைப் பார்த்தால் கிடைப்பதோ முற்றிலும் வேறு. பொருட்களால் செய்யப்படும் யஜ்ஞத்தை விட ஜ்ஞானயஜ்ஞம் உயர்ந்தது என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். ஜ்ஞானம் என்ற ஆழமான அர்தத்தில் பார்க்காமல் வெறும் அறிவு என்ற அர்தத்தில் பார்த்தாலும் இதுதான் உண்மை. பொருட்களைக் கொடுப்பதை விட அறிவைக் கொடுப்பதே மேல். (To teach a man how to fish is always better than giving him a fish daily). வாழ்க்கையைத் திரும்பிப் பாருங்கள். நம் நினைவில் நிற்பவர்கள் யார் யார்? பலவகையான பொருட்களைக் கொடுத்து உதவியவர்களா? இல்லை. நம் சிந்தனையைத் தூண்டியவர்களே. நம்மையே நமக்கு அறிமுகப் படுத்தியவர்கள் தான் நம் ஸ்ம்ருதியில், நினைவில் நிற்கின்றனர். நம் வளர்ச்சிக்குத் தேவையான ஒன்றை நமக்குக் கற்றுத் தந்தவர்களே மனஸில் நிற்கின்றனர்.

📖 ॐ 📖

तद्विद्धि प्रणिपातेन परिप्रश्नेन सेवया ।
उपदेक्ष्यन्ति ते ज्ञानं(ञ्) ज्ञानिनस्तत्त्वदर्शिनः ।।
{अध्याय ४ ~ श्लोक ३४}

தத்வித்₃தி₄ ப்ரணிபாதேந பரிப்ரஶ்நேந ஸேவயா.
உபதே₃க்ஷ்யந்தி தே ஜ்ஞானம்(ஞ்) ஜ்ஞானினஸ் தத்த்வத₃ர்ஶினஹ..
(அத்₄யாயம் 4 ~ ஶ்லோகம் 34)

தத்வத்தை அறிந்த மஹாபுருஷர்களான ஜ்ஞானிகளிடம் சென்று, அவர்களை நமஸ்காரம் செய்து, ஸரலமான கேள்விகளைக் கேட்டு, அவர்களுக்கு ஸேவை செய்தால் அவர்கள் ஜ்ஞானத்தை உபதேஶம் செய்வார்கள். (4 – 34)

ஜ்ஞானத்தைப் பெற்றிட:

அர்ஜுனன் யுத்தம் என்ற கர்மத்திலிருந்து விடுபட நினைத்தான். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அவனுக்கு ஜ்ஞானத்தின் அவஶ்யத்தை எடுத்துரைக்கிறார். ஜ்ஞானத்தைப் பெற்றிட கர்மத்யாகம் அவஶ்யம் இல்லை என்கிறார். இதையும் மீறி கர்மத்தை த்யாகம் செய்வதே சிறப்பு என்று கருதினால் ஜ்ஞான உபதேஶம் செய்யக் கூடிய வல்லுனரிடம் சென்று முறையாகக் கற்றலே சிறப்பு என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் மீண்டும் மீண்டும் கர்மங்களைச் செய்தபடி இருந்தால் வேறு எந்த முயற்சியும் இல்லாமல் ஜ்ஞானம் தன்னால் மலர்ந்திடும் என்பதையே வலியுறுத்துகிறார். ஆனால், அதற்கான ஶ்ரத்தை அர்ஜுனனிடம் காணப்படாததால் இங்கே இவ்வாறு பேசுகிறாரோ என்று தோன்றுகிறது. ஜ்ஞானத்தின் உபதேஶம் பெற்றிட ஒரு விதிமுறை உண்டு.

ப்ரணிபாதேன. ப்ரஹ்மநிஷ்ட மஹாபுருஷரிடம் செல்ல வேண்டும். அவரை ஸாஷ்டாங்க தண்டவத் (நெடுஞ்ஜாண்கிடையாக விழுந்து) வணங்க வேண்டும். அவர் முன் ஸமர்பணம் ஆக வேண்டும். ஶரீரம் மற்றும் பிற வஸ்துக்களை அவருக்கு ஸமர்பணம் செய்ய வேண்டும்.

ஸமர்த ஸ்ரீ ராமதாஸருக்கு கல்யாண் என்றொரு ஶிஷ்யன் இருந்தான். குருவிற்கு பூர்ணமாக

ஸமர்பணம் ஆனவன் அவன். ஒரு முறை, மரத்தின் கிளையின் மேல் அமர்ந்தபடி அதே கிளையை வெட்டச் சொன்னார் குரு. மற்ற ஶிஷ்யர்கள் குரு சொன்னதை ஏற்கவில்லை. கல்யாண் அவர் சொன்னபடி கிளையை வெட்டத் தொடங்கினான். கிளையுடன் சேர்ந்து கீழே இருந்த கிணற்றில் விழுந்து விட்டான். பிறகு, குரு அவனைக் கூப்பிட்டவுடன் எந்த பாதிப்பும் இல்லாமல் எழுந்து வந்தான். ஸமர்பணம் என்றால் ஶரீரம், மனஸ், புத்தி அனைத்தையும் ஸமர்பணம் செய்வதே. குருவிற்கு அர்பணம் செய்த பிறகு, அதை உபயோகப் படுத்தும் உரிமை ஏது?

ஸேவயா. ஶரீரம் மற்றும் பிற வஸ்துக்களால் அவருக்கு ஸேவை செய்ய வேண்டும். ஒரு அடிமையைப் போல், எந்நேரமும் அவருடைய பணிக்கு ஸித்தமாக இருக்க வேண்டும். குருவினுடைய மனஸில் உள்ளதையும் புரிந்து கொண்டு அதைக் கட்டளையாக பாவித்து செயல்படுத்துவதே சிறந்த ஸேவை. பத்மபாதர் கங்கைக்கு அக்கரையில் தனது குருவான ஆதி ஶங்கரருடைய துணிகளைத் துவைத்துக் கொண்டிருந்தார். அவருடைய மனஸும் ஶரீரத்தின் ஸர்வாங்கங்களும் எந்நேரமும் குருவை நேக்கியே இருந்திடும். ஶங்கரர் அவர் பெயரைக் கூவி அழைத்தவுடன் கையிலிருந்தவற்றை அப்படியே போட்டு விட்டு குருவை நோக்கி ஓடி வந்தார். நடுவில் கங்கை இருப்பதையும் மறந்து விட்டார். கங்கையில் அவர் பாதத்தை வைத்த இடங்களில் எல்லாம் தாமரை மலர்கள் அவர் பாதத்தைத் தாங்கின. அதனால், அவருக்கு 'பத்மபாதர்' (பத்ம என்றால் தாமரை) என்ற பெயரே நிலைத்து விட்டது.

பரிப்ரஶ்னேன. குருவின் அறிவுக் களஞ்சியத்தைத் திறக்கக்கூடிய சாவி ஶிஷ்யனின் கேள்விகளே. ஶிஷ்யனின் கேள்வி அவனது சிந்தனை ஓட்டத்தை வெளிப்படுத்துகிறது. அவன் சிந்தனையில் உள்ள தவறு குருவின் பார்வையில் படுகிறது. அதை ஸரியாக்கும் பொறுப்பு குருவினுடையதாகிறது. கேள்வி கேட்டு கல்வி கற்கும் பாரம்பர்யம் ஹிந்து ஸமுதாயத்தில் வேதகாலம் முதல் இருந்து வருகிறது. குருட்டு நம்பிக்கைகளை ஆதாரமாகக் கொண்ட மதங்களில் கேள்விகள் கேட்பது ஊக்குவிக்கப் படுவதில்லை. க்றிஸ்தவ இஸ்லாமிய மதங்களில் கேள்வி கேட்பவர் எப்படிப்பட்ட கொடுமைகளுக்கு உட்படுத்தப் படுகிறார் என்பது எல்லோரும் அறிந்ததே. புஸ்தகத்தில் உள்ளதை அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். பல்வேறு கோணங்களில் எழும் கேள்விகளுக்கு பதிலளிக்கக் கூடிய ஜ்ஞானிகள் அங்கு இல்லாததும் ஒரு காரணம். வேதாந்தம் கேள்விகள் கேட்பதை ஒரு அடிப்படை உரிமையாகவே ஏற்கிறது.

🕮 ॐ 🕮

यज्ज्ञात्वा न पुनर्मोहमेवं यास्यसि पाण्डव ।
येन भूतान्यशेषेण द्रक्ष्यस्यात्मन्यथो मयि ।।
{अध्याय ४ ~ श्लोक ३५}

யஜ்ஞாத்வா ந புநர்மோஹமேவம் யாஸ்யஸி பாண்ட₃வ.
யேந பூ₄தாந்யஶேஷேண த்₃ரக்ஷ்யஸ்யாத்மந்யதோ₂ மயி..
(அத்₄யாயம் 4 ~ ஶ்லோகம் 35)

பாண்டவனே! தத்வஜ்ஞானத்தை அடைந்த பின் நீ இவ்விதமாக மோஹம் கொள்ள மாட்டாய். ஜ்ஞானத்தைப் பெற்ற நீ அனைத்து உயிர்களையும் உன்னில் காண்பாய். அவ்வாறே ஸச்சிதானந்த பரமாத்மாவான என்னிடம் காண்பாய். (4 – 35)

வேறொரு இடத்தில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன், 'எவனொருவன் என்னில் அனைத்து உயிர்களையும் காண்கிறானோ, அனைத்து உயிர்களிலும் என்னை எவன் காண்கிறானோ, அவன் எனக்குப் ப்ரியமானவன். அவனை விட்டு நான் விலகுவதில்லை', என்றார். இங்கு அதையே வேறு வார்த்தைகளில் சொல்கிறார். 'ஜ்ஞானம் அடையப் பெற்றவன் தன்னில் எல்லா உயிர்களையும் காண்பான். அவ்விதமே என்னிலும் அனைத்து உயிர்களையும் காண்பான்', என்கிறார். தன்னை ஆத்மஸ்வரூபமாக அறிந்து கொண்ட பிறகு படைப்பு முழுவதுமே ஆத்மாவின் தோற்றத்தைத் தவிர வேறொன்றும் இல்லை என்பதை அறிந்து கொள்வார். அதே போல், ஆத்மாவும் பரம்பொருளும் ஒன்றே என்பதையும் அறிந்து கொள்வார். ஸ்தூல ரூபத்தில் அலைகளும் ஸமுத்ரமும் வேறு வேறாகத் தெரிகின்றன. அலைகள் எழுகின்றன.

விழுந்து ஸமுத்ரத்தோடு ஸமுத்ரமாகி விடுகின்றன. ஆனால், ஸூக்ஷ்ம அளவில் பார்க்கும் போது, இருப்பது நீர் மாத்ரம்தான் என்பது தெரிய வரும். ஸமுத்ரமும் இல்லை. அலைகளும் இல்லை. பூமி இருப்பதாலும் அதன் மேல் ஏற்ற இறக்கங்களும் இருப்பதாலும் ஸமுத்ரம் இருக்கிறது. ஸமுத்ரம் இருப்பதால் அலைகள் இருக்கின்றன. ஆனால், நீர் ஸ்வதந்த்ரமாக இருக்கிறது. அதே போல், ஸம்ஸாரமும் ஶரீர ஸமுதாயமும் இருப்பது போல் தோன்றினாலும் உண்மையில் இருப்பது பரமாத்ம தத்வம் மாத்ரமே. அது மட்டுமே நித்யமாகவும் ஸ்வதந்த்ரமாகவும் இருக்கிறது. ப்ரக்ருதியோடு இணைந்து இருப்பதால் ஸம்ஸாரமும் ஶரீரங்களும் ஸ்வதந்த்ரமானவை அல்ல.

முந்தைய ஶ்லோகத்தில் கூறிய விதிமுறையைப் பின்பற்றினால் ஜ்ஞான உபதேஶம் கிடைக்குமே அன்றி ஜ்ஞானம் கிடைக்காது. கேட்பதால் ஜ்ஞானம் கிடைக்காது. மேலும், 'ஜ்ஞான அநுபவத்தை எவராலும் வர்ணிக்கவும் முடியாது. ஏனென்றால், ஜ்ஞான அநுபவம் இந்த்ரியக் கருவிகளுக்கு அப்பாற்பட்டது. கருவிகளால் அதை வர்ணிக்க முடியாது. ஜ்ஞானம் தன்னிலிருந்து தனக்குக் கிடைக்கிறது. ஜடத்தையும் சேதனத்தையும் வேறுபடுத்தி உணரக் கூடிய விவேகம் ப்ரதானமாகும் போது அவிவேகம் (அஸத்தையே உண்மை என்று நினைத்து அதன் பின்னால் ஓடுவது) முழுமையாக அழிந்து விடுகிறது. விவேகமே நாளடைவில் ஜ்ஞானமாக மலர்ந்து ஜடத்துடன் ஏற்பட்டுள்ள பந்தத்தை அறுத்து விடுகிறது. உண்மையான ஆத்ம ஜ்ஞானம் மலர்ந்தால் மீண்டும் மோஹம் ஏற்படாது.

📖 ॐ 📖

अपि चेदसि पापेभ्यः(स्) सर्वेभ्यः(फ्) पापकृत्तमः ।
सर्वं(ञ्) ज्ञानप्लवेनैव वृजिनं सन्तरिष्यसि ।।
{अध्याय ४ ~ श्लोक ३६}

அபி சேத₃ஸி பாபேப்₄ய:(ஸ்) ஸர்வேப்₄ய:(ஃப்) பாபக்ருத்தமஹ.
ஸர்வம்(ஞ்) ஜ்ஞானப்லவேநைவ வ்ருஜிநம் ஸந்தரிஷ்யஸி..
(அத்₄யாயம் 4 ~ ஶ்லோகம் 36)

பாபிகள் எல்லோரையும் விட நீ மஹாபாபியாக இருந்தாலும் ஜ்ஞானம் என்ற படகைக் கொண்டு பாபமய ஸமுத்ரத்தையே கடந்து விடுவாய். (4 – 36)

பாபக்ருத்தம என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். பாபம் செய்பவனின் Superlative degree இப்பதம். பாபம் செய்பவன் – பாபக்ருத் எனப்படுகிறான். இருவரில் அதிக பாபம் செய்பவன் – பாபக்ருத்தர. அனைத்து பாபிகளிலும் அதிகமான பாபம் செய்பவன் பாபக்ருத்தம. பகவானின் இந்த வசனம் நம்பிக்கை அளிக்கக் கூடியதாக இருக்கிறது. மிக அதிகமான பாபம் செய்பவனும் ஜ்ஞானத்தினால் பிழைத்து விடுவான். பாப ஸமுத்ரத்தில் இருப்பவனும் ஜ்ஞானம் என்னும் படகின் உதவியால் கரையேறுவான் என்கிறார். ஹிந்து தர்மத்தின் சிறப்பு இதுதான். இங்கு பாபிக்கும், ஏன்! மஹாபாபிக்கும் நம்பிக்கை ஒளி இருக்கிறது.

(க்றிஸ்தவ மதம் பாபிக்கு நிரந்தர நரகமும் புண்யம் செய்தவனுக்கு நிரந்தர ஸ்வர்கமும் கிடைக்கும் என்று சொல்கிறது. மேலும், அம்மதத்தில் மநுஷ்ய வாழ்க்கையில் ஒருவனது செயல்கள் மற்றும் நடத்தையை வைத்து பாபம் – புண்யம் நிர்ணயிக்கப் படுவதில்லை. அவன் யேஶுவை நம்பி க்றிஸ்தவனாக மதம் மாறி விட்டால் புண்யவான். யேஶுவை மட்டும் நம்பாமல் மற்ற இறைவழிகளில் செல்பவர்கள் அனைவரும், அதாவது நாம் எல்லோரும் பாபிகள். அதனால் தான் க்றிஸ்தவ நாடுகளில் யேஶுவின் மேல் ஒருமுறை நம்பிக்கைத் தெரிவித்து சர்சில் பெயர் பதிவு செய்து கொண்ட பின் வாழ்க்கையில் எப்படி வேண்டுமானாலும் நடந்து கொள்ளலாம் என்பது போன்ற சூழ்நிலை நிலவுகிறது.)

மஹாபாபி பரமாத்மாவின் திஶையில் திரும்புவானா? பொதுவாக மாட்டான் என்றே சொல்ல வேண்டும். ஆனால், அவனால் பரமாத்மாவின் திஶையில் திரும்பவே இயலாது என்று கூற முடியாது. ஏதாவதொரு சூழ்நிலை, ஸம்பவம் அல்லது எவரோ ஒரு ஜ்ஞானீயின் அறிமுகம் அவனை திஶைத் திருப்பி விடலாம். ரத்னாகரன் என்ற வழிப்பறி கொள்ளையன் திடீரென்று திஶை மாறவில்லையா?

வால்மீகி என்ற மஹானுக மலரவில்லேயா?

பாப ஸமுத்ரத்தில் இருப்பவனே கரையேறி விட முடியும் என்றுல் பாபத்தை விட்டொழிக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வம் விழித்து விட்டவன், பாபத்தை விட்டொழித்தவன் போன்ற ஸாதகர்கள் எல்லோரும் நம்பிக்கையில் துள்ளி அல்லவா குதிக்க வேண்டும்! இனி பாபம் செய்ய மாட்டேன் ஜ்ஞானத்தை மாத்ரம் நாடுவேன் என்று உறுதி எடுத்து விட்டால் போதும். இது வரை செய்த பாபங்களின் அளவு எவ்வளவு அதிகமாக இருந்தாலும் கவலேயில்லே. ஒரு பங்களாவில் எத்தனே வர்ஷங்களாக இருள் கவ்வியிருந்தாலும் ஒரே ஒரு அகல் விளக்கை ஏற்றி வைத்தால் போதுமல்லவா! ஒரு நாள் பழைய இருளானுலும் நூறு வர்ஷ பழைய இருளானுலும் ஒரே ஒரு தீபம்தான்.

🕮 ॐ 🕮

यथैधांसि समिद्धोऽग्निर्भस्मसात्कुरुतेऽर्जुन ।
ज्ञानाग्निः(स्) सर्वकर्माणि भस्मसात्कुरुते तथा ।।
{अध्याय ४ ~ श्लोक ३७}

யதை₂தா₄ம்ஸி ஸமித்₃தோ₄ऽக்₃நிர்ப₄ஸ்மஸாத்குருதேऽர்ஜுன.
ஜ்ஞாநாக்₃நி:(ஸ்) ஸர்வகர்மாணி ப₄ஸ்மாத்குருதே ததா₂..
(அத்₄யாயம் 4 ~ ஶ்லோகம் 37)

ஹே அர்ஜுன! கொழுந்து விட்டு எரியும் தீயானது எவ்வாறு விறகுகளேச் சாம்பலாக்குகிறதோ, அவ்வாறே ஜ்ஞானமென்னும் அக்னி அனேத்துக் கர்மங்களேயும் எரித்து விடுகிறது. (4 – 37)

ஜ்ஞானத்தீ கர்மவினேகளே பொசுக்கி விடும்:

முந்தைய ஶ்லோகத்தில் ஜ்ஞானத்தைப் படகுடன் ஒப்பிட்டார். இங்கு ஜ்ஞானத்தை அக்னியுடன் ஒப்பிடுகிறுர். அக்னியில் எரியும் விறுகுகள் மிச்சம் ஏதுமின்றி முழுமையாக எரிந்து போகின்றன. விறகுகள் பல நிறங்களில், பல வடிவங்களில் இருந்தாலும் அக்னியில் எரிந்த பிறகு ஒரே நிறமுள்ள சாம்பல்தான் மிச்சம் இருக்கிறது. அதே போல், ஜ்ஞானம் என்னும் அக்னி எல்லா கர்மங்களேயும், ஸஞ்சித கர்ம, ப்ராரப்த கர்ம மற்றும் க்ரியமாண கர்ம என்ற மூன்று வகைக் கர்மங்களேயும் மிச்சம் ஏதும் இன்றி பஸ்மம் ஆக்கி விடுகிறது.

🕮 ॐ 🕮

न हि ज्ञानेन सदृशं पवित्रमिह विद्यते ।
तत्स्वयं योगसंसिद्धः(ख्) कालेनात्मनि विन्दति ।।
{अध्याय ४ ~ श्लोक ३८}

ந ஹி ஜ்ஞானேன ஸத்₃ருஶம் பவித்ரமிஹ வித்₃யதே.
தத் ஸ்வயம் யோக₃ஸம்ஸித்₃த₄:(க்₂) காலேநாத்மநிவிந்த₃தி..
(அத்₄யாயம் 4 ~ ஶ்லோகம் 38)

பூவுலகத்தில் ஜ்ஞானத்திற்கு ஸமமாக தூய்மைப்படுத்தக் கூடியது வேறெதுவும் இல்லே. யோகம் ஸித்தியடைந்த கர்மயோகீக்கு உள்ளிருந்து, தானே ஜ்ஞானம் பிறக்கிறது. (4 – 38)

ஜ்ஞானம் பவித்ரமானது..

ஜ்ஞானம் தூய்மை அளிக்கிறது. எவ்வகை அழுக்கினே நீக்குகிறது? வாஸனே என்ற அழுக்கினே நீக்குகிறது. உலகத்தை உண்மையென்று கருதி உலகத்திலிருந்து ஸுகம் பெற வேண்டும் என்ற விரும்புவதனுல் வாஸனே ஏறுகிறது. பாபம் நிகழ்கிறது. விருப்பம் எழுந்தவுடன் அமைதி குலேந்து விடுகிறது. விருப்பம் கொண்டவன் பிக்ஷைக்காரனேப் போல் ஆகிறுன். தீனன் ஆகிறுன். விருப்பம் கொண்டவன் மற்றவரைப் பார்க்கத் தொடங்குவதால், பொருமைக்கு இடம் கொடுக்கிறுன். ஹிம்ஸை இல்லாமல் விருப்பம் பூர்தி ஆவதில்லே என்பதால் க்ரோதமும் வெறுப்பும்

உடன் வருகின்றன. விருப்பம் பூர்தி அடைந்தாலும் அடையா விட்டாலும் மனஸில் வருத்தமே விளைகிறது. (உலகில் திருமணம் செய்து கொண்டதால் வருந்துபவர்களும் உண்டு . திருமணம் நடக்கவில்லையே என்று வருந்துபவர்களும் உண்டல்லவா!) வாயினுள் மற்ற 31 பற்கள் இருக்கும் போது, இல்லாத ஒரு பல்லின் இடத்தில் உள்ள பள்ளத்தையே நாக்கு மீண்டும் மீண்டும் நாடுவதைப் போல, இருக்கும் அனைத்தையும் மறந்து விட்டு இல்லாதவற்றையே மனஸ் நாடுகிறது. குருடன் கண்கள் இல்லாத ஸோகத்தில் இருக்கிறான். கால் இல்லாதவன் கால் இல்லையே என்று வருந்துகிறான். எல்லா அங்கங்களுடன் கூடிய ஶரீரத்தைப் பெற்றவன் அழகில்லையே என்று வருந்துகிறான். பணம் இல்லை, வண்டி இல்லை, ஸ்வந்த வீடு இல்லை, இல்லை, இல்லை. ஏதோ ஒன்று இல்லை.

உலகத்திற்கு ஸ்வதந்த்ரமான அஸ்தித்வம் கிடையாது என்று அறிந்தவுடன் பாபம் நாஶமடைந்து வாஸனைகள் அழிந்து விடுகின்றன. ஜ்ஞானத்தை குறுக்கு வழிகளில் அடைய முடியாது. புஸ்தகங்களைப் படிப்பதாலோ மன:பாடம் செய்வதாலோ குருவின் ஸ்பர்ஶத்தாலோ வேறு குறுக்கு வழிகளாலோ ஜ்ஞானம் கிடைத்திடாது. மேலே குறிப்பிட்ட யஜ்ஞங்களை ஶ்ரத்தையோடு செய்து வந்தால் நாளடைவில் ஜ்ஞானம் உள்ளிருந்து உதயம் ஆகும். 'நாளடைவில்' என்றால் உடனடியாக என்று அர்தம் இல்லை. ஜ்ஞானம் எவ்வாறு உதயம் ஆகிறது என்பதை அடுத்த ஶ்லோகத்தில் விளக்குகிறார்.

🕮 ॐ 🕮

श्रद्धावाँल्लभते ज्ञानं(न्) तत्परः(स्) संयतेन्द्रियः ।
ज्ञानं लब्ध्वा परां शान्तिमचिरेणाधिगच्छति ।।
{अध्याय ४ ~ श्लोक ३६}

ஶ்ரத்₃த₄ாவா(ம்)ல்லப₄தே ஜ்ஞானம்(ந்) தத்பர:(ஸ்) ஸம்யதேந்த்₃ரியஹ.
ஜ்ஞானம் லப்₃த்₄வா பராம் ஶாந்திமசிரேணாதி₄க₃ச்ச₂தி..
(அத்₄யாயம் 4 ~ ஶ்லோகம் 39)

தனது இந்த்ரியங்களை அடக்கி, பரமாத்மாவில் நிலைத்திருக்கும் ஶ்ரத்தையுள்ளவன் ஜ்ஞானத்தை அடைகிறான். ஜ்ஞானத்தை அடையப் பெற்றவன் பரம ஶாந்தியை அடைகிறான். (4 – 39)

ஶ்ரத்தையில் ஜ்ஞானம் பிறந்திடும்:

ஶ்ரத்தை உள்ளவன் ஜ்ஞானத்தை அடைகிறான் என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். வேதத்தைப் படிப்பதன் மூலம் ஜ்ஞானம் கிடைக்கும் என்றால் வேதத்தைப் படிக்கும் எல்லோரும் ஜ்ஞானத்தை அடைந்திட வேண்டும். அப்படி நடப்பதில்லை. வேதத்தைக் கரைத்துக் குடித்திருந்தும் ஜ்ஞானம் பெற்றவர்களை விரல் விட்டு எண்ணி விடலாம். கழிந்த பல நூற்றாண்டுகளில் ஆதி ஶங்கரர் ஒருவர் நினைவுக்கு வருகிறார். மேலும் ஒரு ஸிலர் இருந்திருக்கலாம்.

பூஜை செய்வதால் ஜ்ஞானம் கிடைத்திடுமா? லக்ஷக்கணக்கான வீடுகளிலும் ஆயிரக்கணக்கான கோவில்களிலும் நூற்றுக்கணக்கான மடங்களிலும் தலைமுறை தலைமுறையாக பூஜை நடந்து வருகிறது. மிகச் சிறப்பாக பூஜை செய்பவர்களும், கண்ணைக் கவரும் வகையில் அலங்காரம் செய்பவர்களும், கணீரென்ற குரலில் ஸ்பஷ்டமான உச்சரிப்புடன் மந்த்ரங்களைச் சொல்பவர்களும் பலர் இருந்திருக்கின்றனர். இன்றும் உள்ளனர். ஜ்ஞானம் பெற்றனரா..? ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ண பரமஹம்ஸர் ஒருவர் நம் நினைவுக்கு வருகிறார். வெளி உலகத்திற்குத் தெரியாமல் அந்தந்த ப்ரதேஶங்களில் மேலும் ஒரு ஸிலர் இருந்திருக்கலாம்.

பஜனை பாடுவதால் ஜ்ஞானம் பெற்றிட முடியாது. ஸந்த துகாராமும் புரந்தரதாஸரும் மீராவும் த்யாகராஜரும் ஜ்ஞானம் பெற்று விட்டதால் பஜனைப் பாடினரே அன்றி, பஜனைகளைப் பாடி ஜ்ஞானத்தைப் பெற்றிடவில்லை.

இமயமலைக்கோ திருவண்ணாமலைக்கோ சென்றால் ஜ்ஞானம் வந்திடுமா? மூச்சைப் பிடித்துக் கொண்டு உட்கார்ந்தால் ஜ்ஞானம் லபித்திடுமா? குருவிடம் சென்றால் ஜ்ஞானம் உதித்திடுமா?

இல்லை. இல்லை. ஶ்ரத்தை இருந்தால் மட்டுமே ஜ்ஞானம் தோன்றிடும். ஶ்ரத்தையோடு எதைச் செய்தாலும், செய்யா விட்டாலும் ஜ்ஞானத்தைப் பெற்றிடலாம். ஶ்ரத்தை இல்லாமல் எத்தகையச் சிறந்த, உயர்ந்த வழிகளைப் பின்பற்றினாலும் ஜ்ஞானம் உதித்திடாது. ஸ்ரீ லாடு மஹாராஜ் அவர்களுடைய உதாஹரணம் இவ்விஷயத்தை பளிச்சென்று விளக்கிடும்.

ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ண பரமஹம்ஸரிடம் ஆன்றோர்களும் பண்டிதர்களும் கொல்கொத்தாவின் ப்ரபலமானவர்களும் வரத் தொடங்கி இருந்த காலம். அவர்கள் வேதாந்தமும் மற்ற ஆத்மீய விஷயங்களும் அவரிடமிருந்து அறிய விரும்பி, காளீபாரியில் ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ண பரமஹம்ஸர் தங்கியிருந்த அறையில் கூடிடுவர். அந்த காலத்தில் அவரிடம் வந்தவரே லாடு என்ற ஒரு எளியவர். படிப்பறிவு இல்லாதவர். தாய்மொழியான பெங்காலியையும் ஸரியாகப் பேசத் தெரியாதவர். ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ணர் மீது அளவில்லா பக்தியும் ஶ்ரத்தையும் கொண்டவர். அவர் அருகிலேயே இருக்க விரும்பினார். ஆனால், அங்கு விவாதிக்கப்படும் விஷயங்களோ, புரிந்து கொள்ளும் அவருடைய ஆற்றலுக்கு அப்பாற்பட்டவையாக இருந்தன. தான் செய்திடும் காளீ பூஜைக்குத் தேவைப்படும் பூமாலைகளைத் தயார் செய்து கொடுத்திடும்படி ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ணர் லாடுவிடம் பணித்தார்.

அதற்குப் பின்னர் லாடு வேறொன்றும் செய்யவில்லை என்றே சொல்லலாம். மிகச் சிறந்த மலர்களைக் கொய்து, அவற்றை அழகான மாலையாகத் தொடுத்து, ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ணர் செய்திடும் ஒவ்வொரு பூஜைக்கு முன்னரும் அவரிடம் கொடுப்பதே இவருடைய நித்ய கர்மம் ஆனது. அவர் இந்த ஒரே பணிக்காக வாழ்ந்தார் என்று சொன்னாலும் மிகையாகாது. தான் தொடுத்த மாலைகள் அன்னை காளீயின் திருமேனியை அலங்கரித்திடும் காக்ஷியைக் காணவும் அவர் அங்கு இருந்திட மாட்டார். அப்படிக் கண்டவர் கூறிடும் பாராட்டு வார்த்தைகளும் அவர் காதுகளை எட்டிடாது.

1893 ஸெப்டெம்பர் மாஸத்தில் அமெரிக நகரமான சிகாகோவில் நடந்த உலக ஸர்வமத மஹாநாட்டில் பேசிய ஸ்வாமி விவேகானந்தர், மேற்கு தேஶங்களில் வேதாந்தக் கருத்துகளைப் பற்றியும் ஹிந்து தர்மத்தைப் பற்றியும் பெரும் ஆர்வத்தைக் கிளப்பி இருந்தார். அங்கு தங்கியிருந்த ஸில மாஸங்கள் அமெரிகாவிலும், தாய்நாட்டிற்குத் திரும்பும் வழியில் ஸில மாஸங்கள் இங்க்லாந்திலும் வேதாந்த வகுப்புக்கள் நடத்தினார் ஸ்வாமிஜி. அவர் கொல்கொத்தாவிற்குத் திரும்பிய பிறகு இங்க்லாந்து தேஶத்து ஶிஷ்யர்களிடமிருந்து ஒரு கடிதம் வந்தது. 'ஸ்வாமிஜி, தாங்கள் வேதாந்த வகுப்பினைப் பாதியில் விட்டுச் சென்று விட்டீர்கள். தங்களுடைய பல அலுவல்களுக்கிடையில் தங்களால் வர முடியாது என்பதை நாம் அறிவோம். தங்களுக்கிணையாக விஷயத்தைப் புரிய வைக்கக்கூடிய ஒருவரை இங்கு அநுப்பி வைத்தால் சிறப்பாக இருக்கும்', என்று எழுதியிருந்தார்கள். ஸ்வாமிஜி இப்பணிக்கு லாடு மஹாராஜைத் தேர்ந்தெடுத்தார்.

'எனக்கு என்ன தெரியும்? வேதாந்தமும் தெரியாது. ஆங்க்ல பாஷையும் தெரியாது. பெங்காலியே ஸரியாக வராது', என்றார் லாடு மஹாராஜ். 'மாருக, தாங்கள் எல்லாம் அறிவீர்கள் என்பது அடியேன் கருத்து. மொழியைக் கற்றுக் கொள்வது ஒரு பெரிய விஷயமா? அங்கு சென்றடைந்த ஸில நாட்களில் கற்றுக் கொண்டு விடுவீர்கள். தாங்களே செல்ல வேண்டும்', என்றார் ஸ்வாமி விவேகானந்தர். லாடு மஹாராஜ் இங்க்லாந்து தேஶத்திற்கு ப்ரயாணமானார். ஸில மாஸங்களில் ஸ்வாமிஜிக்கு அங்கிருந்து ஒரு கடிதம் வந்தது. 'ஸ்வாமிஜி, தங்களுக்கு இணையாக ஒருவரை அநுப்பி வைக்கும்படி நாங்கள் கேட்ட போது பேராஶைப் படுகிறோமா என்று எங்களுக்குத் தோன்றியது. அறிந்து கொள்வதில் பேராஶை கொள்வது தவறு இல்லை அல்லவா! நாங்கள் எதிர்ப்பார்த்த படி, தங்களுக்கு இணையான ஒருவரை, இல்லை, தங்களை விட ஆழமானவரையே அநுப்பி வைத்திருக்கிறீர்கள். மிக்க நன்றி'. ஶ்ரத்தையிலிருந்து ஜ்ஞானம் பிறந்திடும். ஸ்ரீ லாடு மஹாராஜ் அவர்களிடம் ஶ்ரத்தை மாத்ரமே இருந்தது. ஶ்ரத்தையில் இருந்து மாத்ரமே ஜ்ஞானம் பிறந்திடும்.

ஶ்ரத்தை இருக்கும் இடத்தில் வெகு இயல்பாக, எவ்வித முயற்சியும் இல்லாமல், இந்த்ரியங்கள் வஶப்பட்டு விடும். எது வரை இந்த்ரியங்கள் பூர்ண வஶமாகவில்லையோ, எதுவரை இந்த்ரியங்கள் விஷயங்களை நோக்கிச் செல்கின்றனவோ, அதுவரை ஶ்ரத்தை மலரவில்லை என்றே அறிய வேண்டும். வஶப்பட்ட இந்த்ரியங்களுடன் ஶ்ரத்தையும் உள்ளவன் ஜ்ஞானத்தை அடைவான்.

ஜ்ஞானத்தை அடைந்தவனே பரம ஶாந்தியை அடைந்திடுவான்.

📖 ॐ 📖

अज्ञश्चाश्रद्दधानश्च संशयात्मा विनश्यति ।
नायं लोकोऽस्ति न परो न सुखं संशयात्मनः ।।
{अध्याय ४ ~ श्लोक ४०}

அஜ்ஞஶ்சாஶ்ரத்தத₄ாநஶ்சஸம்ஶயாத்மா விநஶ்யதி.
நாயம் லோகோऽஸ்தி ந பரோ ந ஸுக₂ம் ஸம்ஶயாத்மனஹ..
(அத்₄யாயம் 4 ~ ஶ்லோகம் 40)

அஜ்ஞானீ, ஶ்ரத்தை இல்லாதவன், ஸந்தேஹம் கொண்டவன் நாஶம் அடைகிறான். ஸந்தேஹம் கொண்டவனுக்கு இந்த லோகமும் கிடையாது. பரலோகமும் கிடையாது. ஸுகமும் கிடையாது. (4 – 40)

ஸந்தேஹம் கொண்டவனின் கதி:

கடந்த ஶ்லோகத்தில் கூறியதையே எதிர்மறையாகக் கூறுகிறார் இந்த ஶ்லோகத்தில். ஶ்ரத்தை இல்லாதவன், ஸந்தேஹம் கொள்பவன், அஜ்ஞானீயாகவே இருந்து நாஶம் அடைகிறான். ஸந்தேஹம் கொண்டவனிடம் ஸ்வயபுத்தியும் (விவேகம்) இருக்காது. அவன் பிறர் கூற்றையும் ஏற்க மாட்டான். அவனுக்கு இந்த லோகமும் இல்லை. மற்ற லோகமும் இல்லை. ஸுகமும் இல்லை. ஸம்ஶயம் இருப்பதால் உலகில் அவனது உறவுகள் பாதிக்கப் படுகின்றன. எது ஸரி என்று உறுதியாக முடிவெடுக்க முடியாததால் இவனுடைய செயல் திறனும் பாதிக்கப் படுகிறது. ஸந்தேஹப் படுதல் ஒரு நோய் ஆகும். ஸந்தேஹம் பேய் என்றும் அழைக்கப் படுகிறது. மன அமைதியைக் கெடுக்கிறது. ராத்ரீ தூக்கத்தையும் பாதித்து ஶரீர ஆரோக்யத்தைக் கெடுக்கிறது. ஸம்ஶயம் கொண்டவன் ஸுகம் அடைவது எங்ஙனம்? தனக்கு மேன்மையளிக்கக் கூடியது எது என்பதை உறுதியாக முடிவு செய்தால் அல்லவா பின்பற்ற முடியும்? ரெண்டாவது அத்யாயத்தில் 40'வது ஶ்லோகத்தில் கூறியபடி நிஶ்சயமான புத்தியே மேன்மைக்கு வழி வகுக்கும். மேன்மை அடைவதற்கு ஒரு வாய்ப்பாகக் கிடைத்த மநுஷ்யப் பிறவியை ஸந்தேஹத்தில் கழித்து விட்டால், மேன்மையான பரலோகம் அடைவதிலிருந்தும் வஞ்ஜிக்கப் படுகிறான் ஸந்தேஹப் பேர்வழி.

புத்தி பூர்வமாக ஒரு விஷயத்தை அறிந்து கொள்ள முயலும் போது தோன்றிடும் ஸந்தேஹங்கள் வேறு. இங்கு ஸம்ஶயாத்மா என்று ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் சொல்வது ஸந்தேஹம் என்ற நோயினால் பீடிக்கப்பட்ட மநுஷ்யனே. ஜ்ஞானத்தை வளர்த்துக் கொள்ளுதல், ஸ்வயசிந்தனை (ஆத்மவிசாரம்) செய்தல், எவ்வித ஸந்தேஹமும் இல்லாத ஒருவர் கூறுவதை முழு நம்பிக்கையுடன் பின்பற்றுதல் என்று ஏதாவதொரு முயற்சியில் தீவ்ரமாக இறங்கினால், இந்த நோயிலிருந்து விடுபடலாம்.

இன்றைய காலத்தில் இதற்கு எதிர்மாறான ஒரு Trendஐக் காணலாம். தனக்கு எல்லாம் தெரியும் என்ற எண்ணம் பரவலாக உள்ளது. அஹங்காரத்தின் விளைவு இது. உலகத்தில் உள்ள எந்த விஷயத்தைப் பற்றிக் கேட்டாலும், 'எனக்குத் தெரியாது. அவரிடம் கேளுங்கள்', என்ற பதில் இவர்களிடம் இருந்து வராது. வளரும் குழந்தைகள் தன் பெற்றோர்களிடம் கேட்கும் கேள்விகளுக்குத் தன் அரைகுறை விவரங்களைக் கூறுவார்களே அன்றி தெரியாது என்று பதில் அளிக்க மாட்டார்கள். குழந்தையின் வளர்ச்சியில் அக்கறையை விட தனது அஹங்காரத்தை வெளிப்படுத்துவதில் தான் அதிக அக்கறை. கவர்ச்சியான போலி விளம்பரங்களில் இவர்கள் சிக்கித் தவிப்பதைப் பார்க்கும் போது, இவர்கள் மூடர்கள் என்பது வெட்ட வெளிச்சமாகிறது. இவர்களும் ஒரு வகையில் ஸம்ஶயாத்மாக்களே. ஸந்தேஹ நிவ்ருத்திக்காக தம் குழந்தையை அறிவாளிகளிடம் அறிமுகப்படுத்தினால், எங்கே அவர்கள் தம் குழந்தையைத் தம்மிடமிருந்து பறித்துக் கொண்டு விடுவார்களோ என்ற ஸந்தேஹம் இவர்களை வாட்டுகிறது.

குழந்தையைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கு முன், மேன்மைக்கான பாதையில் நடக்க ஆரம்பித்து

இருக்க வேண்டும். பரீக்ஷைக்காக மாத்ரம் படிப்பது என்றில்லாமல், ஆழமான விஷயங்களைப் பற்றிய புஸ்தகங்களைப் படிப்பது நித்ய வழக்கமாக வேண்டும். இதனால், இயல்பாகவே ஆழமான விஷயங்களில் ஆர்வம் கொண்ட பலரின் நட்பு கிடைத்திடும். இந்நிலையில் குழந்தையும், பல விஷயங்களைத் தெரிந்து கொண்டு, மற்றவரோடு போட்டியிட்டு பந்தயத்தில் வெற்றி பெற வேண்டும் என்பதற்காக மாத்ரம் இல்லாமல், மேன்மையானதொரு வாழ்க்கைக்குத் தயார் ஆகிடும்.

📖 ॐ 📖

योगसन्न्यस्त कर्माणं(ञ्) ज्ञानसञ्छिन्न संशयम् । आत्मवन्तं(न्) न कर्माणि निबध्नन्ति धनञ्जय ।।
तस्मादज्ञानसम्भूतं हृत्स्थं(ञ्) ज्ञानासिनात्मनः । छित्त्वैनं संशयं योगं आतिष्ठोत्तिष्ठ भारत ।।
{अध्याय ४ ~ श्लोक ४१, ४२}

யோக₃ஸந்ந்யஸ்த கர்மாணம்(ஞ்) ஜ்ஞானஸஞ்சி₂ந்ந ஸம்ஶயம்.
ஆத்மவந்தம்(ந்) ந கர்மாணி நிப₃த்₄நந்தி த₄னஞ்ஜய..
தஸ்மாத₃ஜ்ஞான ஸம்பூ₄தம் ஹ்ருத்ஸ்த₂ம்(ஞ்) ஜ்ஞானாஸிநாத்மனஹ.
சி₂த்த்வைநம் ஸம்ஶயம் யோக₃ம் ஆதிஷ்டோ₂த்திஷ்ட₂ ப₄ாரத..
(அத்₄யாயம் 4 ~ ஶ்லோகம் 41, 42)

ஹே தனஞ்ஜய! யோகத்தால் கர்மங்களை விட்டவனை, ஜ்ஞானத்தால் ஸந்தேஹங்களை அழித்தவனை, ஆத்ம ஸ்வரூபத்தில் திளைத்திருப்பவனை கர்மங்கள் பந்தப்படுத்துவதில்லை.
ஆகையினால், ஹ்ருதயத்தில் வீற்றிருக்கிற ஆத்மாவைப் பற்றி அஜ்ஞானத்தால் ஏற்பட்ட இந்த ஸந்தேஹத்தை ஜ்ஞான வாள் கொண்டு வெட்டி, யோகத்தில் நிலைத்து நின்றிடு. எழுந்திடு. ஹே பாரத! (4 – 41, 42)

அஜ்ஞானத்தின் விளைவான ஸந்தேஹத்தை ஜ்ஞானத்தால் வெட்டி அத்திடு:
இவனை கர்மங்கள் கட்டாது, பந்தப்படுத்தாது. இவன் முக்தன். ஶரீரத்தில் இருக்கும் போதே, இஹலோகத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் போதே, செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் போதே முக்தியை அடைந்தவன். யார் இவன்? இவனுக்கு மூன்று அடையாளங்கள். 1. யோகத்தில் கர்மங்களை த்யாகம் செய்தவன். 2. ஜ்ஞானம் என்னும் வாள் கொண்டு ஸம்ஶயங்களை வெட்டியவன். 3. ஆத்மாவில் நிலை கொண்டவன்.

செயல் கருவிகளான இந்த்ரியங்கள், மனஸ், புத்தி, அஹங்காரம் மற்றும் உலகத்துப் பொருட்கள் அனைத்தும் உலகத்துப் பணிக்காக. பிறநலனில் செய்யப்படும் செயல்களுக்கான கருவிகள் இவை. அஹங்காரம் பூர்ண விஸர்ஜனம் ஆகையில், 'நான்' இல்லை. 'நீ'யும் இல்லை. ஏனென்றால், 'நீ' இருந்தாலே அதனுள் ஆழத்தில் எங்கோ, 'நானும்' புதைந்திருக்கிறது. ஆனால், முதல் கட்டமாக, 'நீ'யை அனுமதிப்போம். நம் வஶம் உள்ளவை அனைத்தும் அந்த 'நீ'யின் ஸேவையில் ஈடுபடட்டும். இதன் மூலம், கருவிகள் மற்றும் கர்மங்களின் ஓட்டம் உலகத்தை நோக்கி அமைகிறது. நித்யத்துடன் அவற்றின் பிணைப்பு அறுபடுகிறது. விளைவாக, கர்மங்கள் நிறைந்த உலக வாழ்க்கையில் இருந்தும் ஆத்மா பந்தப்படுவதில்லை.

மநுஷ்யனுக்குப் பலப்பல ஸந்தேஹங்கள். அன்றாடம் எழக்கூடிய ஸாதாரண ஸந்தேஹங்களோ கணக்கற்றவை. ஆத்யாத்மிக முயற்சியில் எழக்கூடிய சில ஸந்தேஹங்களும் உண்டு. 'நான்' இல்லாத நிலை ஒன்று இருக்க முடியுமா? 'நான்' செயல்படவில்லை என்றால் எனது மேன்மை எவ்வாறு ஏற்படும்? கர்மம் பிணைப்பது என்றால் உலக வாழ்க்கையில், கர்மங்களுக்கு மத்தியில் இருந்தபடி கர்மங்களால் பிணைக்கப் படாமல் இருக்க முடியுமா? ஜ்ஞானத்தின் துணைக் கொண்டு ஸந்தேஹங்களை வெட்டித் தள்ள வேண்டும். யுத்த க்ஷேத்ரத்தில் நின்றிருந்ததால் ஸந்தேஹங்களை, 'வாளினால் வெட்டு', என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். கண்ணன் குறிப்பிட்டது ஜ்ஞானம் என்னும் வாளையே. ஆனால், மனஸில் ஸந்தேஹம் இருந்தால், கொடும் ஆயுதமான வாள் கூட வெட்டாது.

கோபம் கொண்ட கூட்டம் ஒன்று ஒருவனைச் சூழ்ந்து கொண்டதாம். கூட்டத்தினர் தொண்டை

வரள கோஷம் போட்டுக் கொண்டிருந்தனர். கைகளை ஆவேசமாகத் தூக்கி இருந்தனர். ஆனால், அவர்களிடம் ஆயுதம் எதுவும் இல்லை. சூழப்பட்ட இந்த மநுஷ்யனோ கையில் வாளொன்று வைத்திருந்தான். வாளை உயர்த்திக் காட்டினான். வாளேந்திய அவனது கை நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது. ஏனென்றால், அவனது மனஸ் முழுவதும் ஸந்தேஹங்களால் நிறைந்து இருந்தது. ‘தகாத இடத்தில் பட்டு விட்டால்...?’ ‘இவன் இறந்து விட்டால்...?’ ‘என்னையே நம்பி இருக்கும் என் குடும்பத்தின் கதி என்னவாகும்..?’ கையில் வாளிருந்தும் கூட்டத்தினரிடம் அடி வாங்கினான்.

தென்னாஃப்ரிகாவில் கறுப்பர்களின் வன்முறை மிக அதிகம். பெரும்பாலும் அங்குள்ள ஹிந்துக்களே இவ்வன்முறையின் இலக்காவார்கள். (ஹிந்துக்கள் நூற்றைம்பது வர்ஷங்கள் முன்பு அடிமைக் கூலிகளாகச் சென்றிருந்தாலும், இன்று படித்தவர்களாகவும் வீடு – வாஹன வஸதிகளுடன் செல்வம் படைத்தவர்களாகவும் இருக்கின்றனர்.) நான் தங்கிய அத்தனை வீடுகளிலும் ஒரு ஶோகக்கதை கேட்க வேண்டி வரும். ‘இவ்வளவு பணம் இருக்கிறது. வீட்டில் விதவிதமான வஸதிகளைச் செய்து கொள்கிறீர்கள். ஆயுத லைஸென்ஸ் (License for possession of arms) வாங்கி வீட்டில் ஆயுதம் வைத்துக் கொள்ளலாமே’, என்று கேட்டால், ‘ஐயோ! வேண்டாம். எங்களிடம் உள்ள துப்பாக்கியை வைத்தே எங்களைக் கொன்று விடுவான்’, என்று பதில் அளிப்பார்கள். ஆயுதம் இருந்தால் மாத்ரம் போதாது. அதை உபயோகப் படுத்துவதற்கு ஏற்ற மனஸ் வேண்டும் .

ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ண பரமஹம்ஸரின் வாழ்க்கையில் நடந்த அத்புதமான ஸம்பவம் ஒன்று இக்கருத்தினைத் தெளிவாக்கிடும். ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ணர் காளீ உபாஸகர். பல வர்ஷங்கள் காளீ விக்ரஹத்தை பூஜை செய்து வந்தார். அன்னை காளீ அவருள் நிறைந்திருந்தாள். அவர் கண்களை மூடினாலே காளீயின் உருவம் நின்றது. உருவம் எல்லைக்கு உட்பட்டதல்லவா? அவருள் நிராகார ஸமாதிக்கான (உருவமற்ற பரமாத்மனின் ப்ராப்தி) ஏக்கம் பிறந்தது. ஒரு நாள், தோதாபுரி என்ற ஸாது அவரிடம் வந்தார். ஸ்ரீ ராமக்ருஷஷ்ணர், ‘எனக்கு நிராகார, நிர்விகல்ப ஸமாதி வேண்டும்’, என்று அவரிடம் கேட்டார். தோதாபுரி, ‘நீ ஜ்ஞானம் என்ற வாளை எடுத்து உன்னுள் தோன்றும் காளீயின் உருவத்தை ரெண்டு துண்டாக்கி விடு’, என்றார். ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ணர் அதிர்ச்சியுற்றார். ‘உருவத்தின் எல்லையைக் கடக்காத வரை ப்ரஹ்மத்தை அறிய முடியாது’, என்று விளக்கினார் தோதாபுரி மஹாராஜ்.

ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ணரின் புத்தி, இக்கூற்றினை ஏற்றாலும், அவரது மனஸினால் ஒப்புக் கொள்ள முடியவில்லை. கண்களை மூடினார். அன்னையிடம் மன்னிப்பு வேண்டினார். கண்களில் கண்ணீர் பெருக்கெடுத்து ஓடியது. காளியின் தர்ஶனத்தின் ஆனந்தத்தில், பேரானந்தத்தில் மூழ்கினார். சிறிது நேரத்தில், ஸ்வய நினைவு திரும்பி, அவர் கண்களைத் திறந்த போது, ‘வெட்டினாயா காளீயின் உருவத்தை’, என்று தோதாபுரீ கேட்டார். ‘ஓ! மறந்து போனேன். அன்னையின் அன்பு வெள்ளத்தில் மூழ்கி விட்டேன்’, என்றார் ஸ்ரீ பரமஹம்ஸர். மீண்டும் ஒரு முயற்சி. மீண்டும் இதே அநுபவம். ‘ஏன் முடியவில்லை?’, என்று தோதாபுரீ கேட்டால், ‘உள்ளே ஏது வாள்?’, என்று மறுகேள்வி கேட்டார் ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ணர். ‘காளீயின் உருவம் எவ்வாறு உள்ளே சென்றது? அதே வழியில் வாளையும் எடுத்துச் செல்லலாமே!’ உறுதியாக பதிலளித்தார் தோதாபுரீ மஹாராஜ். கையில் ஒரு கண்ணாடித் துண்டை எடுத்து, ‘மீண்டும் கண்களை மூடு. இம்முறை, காளீயின் உருவம் உன்னுள் தோன்றும் போது, இக்கண்ணாடித் துண்டினால் உன் ப்ருவ மத்தியில் கீறி, நினைவு படுத்துகிறேன். ஜ்ஞான வாளால் காளீயின் உருவத்தை வெட்டிப் பிளந்து விடு’, என்று கட்டளை இடும் த்வனியில் சொன்னார் தோதாபுரீ மஹாராஜ். ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ணரும் அவரது ஆஜ்ஞைப்படியே நடந்தார். ஸமாதியில் ஆழ்ந்தார். அவருடைய ஸமாதிநிலை மூன்று நாட்களுக்கு மேல் தொடர்ந்தது. ‘கடைஸித் தடையும் அகன்றது. காளீயின் உருவத்தினை வெட்டிப் பிளந்திடும் தைர்யம் இல்லாமல், வாளை எவ்வாறு உள்ளே எடுத்துச் செல்வேன் என்று கேட்டேன். என்னே எனது அறியாமை?’, என்றார் ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ணர், ஸமாதி நிலையில் இருந்து மீண்ட பின்னர்.

முன்பே சொல்லப் பட்டதன் விரிவே இது. நம் வஶம் உள்ள கருவிகளைப் பிற நலனில் உபயோகப்படுத்தும்போது, ‘நான் செய்கிறேன்’, என்ற உணர்வு உயிருடன் இருக்கிறது. ஸத்வத்தில்,

நிஜ ஆத்ம ஸ்வரூபத்தில் திளைத்திருக்கும்போது, 'நான்' இல்லாமல் போகிறது. அஹங்காரம் விஸர்ஜனம் ஆகிறது. கனவு நிலையிலும் நாம் செயல்படுகிறோம். நாமே செய்வதாக உணர்கிறோம். ஆனால், உறக்கம் கலைந்து, விழித்த நிலையில் அந்த உணர்வு தொடர்வதில்லை. கனவில் நான் ஒரு கொலை புரிந்தாலும் தண்டனை உண்டு. எனக்கல்ல. கனவில் கொலை புரிந்த அந்த நானிற்கு. விழித்தெழுந்த நான், அந்தக் கனவுக் கொலைக்கார நானுடன் தன்னைப் பிணைத்துக் கொள்வதில்லை. அதே போல, அஹங்காரத்தை மையமாகக் கொண்டு, அஹங்காரத்தினால் செய்யப்படும் கர்மங்கள் அஹங்காரத்தைப் பிணைக்குமே அன்றி, நித்ய ஸத்வமான, நிஜ ஸ்வரூப ஆத்மாவைக் கட்டுப்படுத்திடா.

ஹ்ருத்ஸ்தம் என்ற பதத்தை ஸிலர் வேறு விதமாக விளக்குகின்றனர். ஹ்ருத்ஸ்தம் என்றால் ஹ்ருதயத்தில் வீற்றிருப்பது என்று அர்தம். ஹ்ருதயத்தில் வீற்றிருப்பது ஸம்ஶயம் என்கின்றனர் இவர்கள். ஸம்ஶயம் அதாவது ஸந்தேஹம் என்பது புத்தியுடன் ஸம்பந்தப்பட்டது அல்லவா? புத்தி மூளையில் இருப்பது. மூளை ஜட ஶரீரத்தின் ஒரு அங்கம். எனவே, ஸந்தேஹம் ஹ்ருதயத்தில் எவ்வாறு வீற்றிருக்க முடியும்? மூளை மற்றும் நரம்பு மண்டலத்தினை புத்தியின் புற ஶரீரம் எனலாம். மனஸ், புத்தி, சித்தம் மற்றும் அஹங்காரம் இவை நான்கும் ஸூக்ஷ்ம ஶரீரங்கள் (Abstract Faculties) ஆகும். இவை அனைத்தும் மூளை மற்றும் நரம்பு மண்டலம் என்ற ஸ்தூல ஶரீரம் மூலமாகச் செயல் படுகின்றன. ஆனால், வேதாந்த பாரம்பர்யத்திலும் புத்தி ஹ்ருதயத்தில் வஸிப்பதாக ஒரு கருத்து உண்டு. 'ஹ்ருதயம்', என்பது இங்கு ஶரீரத்தின் அங்கமும், ரக்தத்தை வாங்கி வெளியேற்றும் கருவியுமான அந்த ஹ்ருதயம் இல்லை. பண்டைய கால ஸாஹித்யங்கள் முதல் இன்றைய ஸினிமா பாடல்கள் வரை அன்பு, கருணை, கற்பனை போன்ற உணர்ச்சிகளின் இருப்பிடமாக ஹ்ருதயத்தைக் கருதி வந்திருக்கின்றன. நவீன மனோவிஜ்ஞானம் இதையே (Right Brain) வலது மூளை என்கிறது போலும்!

இங்கும் ஶ்ரீ க்ருஷ்ணன், 'உத்திஷ்ட', என்கிறார். எழுந்திடு என்று கூறிடும் ஶக்தி வாய்ந்த பதம் இது. கடோபனிஷத்தில், 'உத்திஷ்டத , ஜாக்ரத, ப்ராப்யவரான் நிபோதத', என்ற அறைகூவல் வருகிறது. ஸ்வாமி விவேகானந்தர் இவ்வார்த்தைகளை வெகு சிறப்பாக உபயோகப் படுத்தி, மநுஷ்ய ஸமுதாயத்திற்கே அறைகூவல் விடுக்கிறார். Arise, Awake, and stop not till the goal is reached. ஶ்ரீ க்ருஷ்ணன் கீதையில் அடிக்கடி உபயோகப் படுத்திய பதம் இது. 'உத்திஷ்ட பாரத', என்று ஶ்ரீ க்ருஷ்ணன் சொல்லும்போது இன்றையச் சூழ்நிலையில் பாரத தேஶத்திற்கே அறைகூவல் விடுகிறாற்போல் தோன்றுகிறது. 'ஜ்ஞானம் என்ற வாளை எடு. ஸந்தேஹங்களை தகர்த்தெறி. ஸத்யத்தில் நிலை பெற்றிடு'.

ॐ

ॐ तत्सदिति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुन संवादे ज्ञानकर्म सन्न्यास योगो नाम चतुर्थोऽध्यायः ॥

ॐ தத்ஸதி$_3$தி ஶ்ரீமத்$_3$ ப$_4$க$_3$வத்$_3$ கீ$_3$தாஸூபநிஷத்ஸு ப்$_3$ரஹ்மவித்$_3$யாயாம் யோக$_3$ஶாஸ்த்ரே ஶ்ரீக்ருஷ்ணார்ஜுன ஸம்வாதே$_3$ ஜ்ஞானகர்மஸந்ந்யாஸ யோகோ$_3$ நாம சதுர்தே$_2$ா(அ)த்$_4$யாயஹ..

இத்துடன் ப்ரஹ்ம வித்யையும் யோகஶாஸ்த்ரமுமான ஶ்ரீமத் பகவத் கீதை என்னும் உபநிஷத்தில் ஶ்ரீ க்ருஷ்ணனுக்கும் அர்ஜுனனுக்கும் இடையே நடந்த உரையாடலின் 'ஜ்ஞான கர்ம ஸந்யாஸ யோகம்' என்ற நான்காம் அத்யாயம் நிறைவுற்றது.

ॐॐॐॐॐ **ஹரி: ஓம் தத் ஸத்** ॐॐॐॐॐ

அத்யாயம் 5
கர்மஸந்யாஸ யோகம்
முன்னுரை

முதல் மூன்று அத்யாயங்களில் (2, 3, 4) நிஷ்காம கர்மயோகத்தைப் பற்றியே அதிகம் பேசிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன், இங்கு மற்ற விஷயங்களுக்குச் செல்லத் தொடங்குகிறார். அர்ஜுனனும் மாறிய மனநிலையோடு காணப்படுகிறான். இதுவரை யுத்தமே அர்ஜுனனின் சிந்தையில் மையமாக இருந்தது. யுத்தம் வேண்டாம் என்ற தனது எண்ணத்திற்கு ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் ஒப்புதலை மாத்ரமே பெற விரும்பி, அவருடன் பேசினான் அர்ஜுனன். அர்ஜுனனின் யுத்தவேகமும் யுத்தம் வேண்டா உணர்ச்சி வேகமும் தணிந்துள்ள நிலையில், இதற்கு மேல் கீதை ஸம்வாதமாக மலர்கிறது, அறிந்தவரான ஜகத்குரு ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுக்கும் அறிய வேண்டும் என்ற ஆர்வம் மிகுந்த மாணவன் அர்ஜுனனுக்கும் இடையில் மலர்ந்த ஸம்வாதம். இந்த அத்யாயத்தில் கர்ம ஸந்யாஸ யோகத்தை அறிமுகப்படுத்தி, கர்மயோகம் எவ்வாறு ஸந்யாஸத்தில் இணைகிறது என்பதை மிக அழகாக விளக்குகிறார். அத்யாயத்தின் துவக்கத்தில் அர்ஜுனன் கேட்ட கேள்வி இதற்குத் தூண்டுகோலாக அமைகிறது. அத்யாயத்திற்குள் செல்வோம் வாருங்கள் ...

📖 ॐ 📖

ॐ
ॐश्री परमात्मने नमः
ஓம் ஸ்ரீ பரமாத்மனே நமஹ
श्रीमद्भगवद्गीता
ஸ்ரீமத் $_3$ ப $_4$ க $_3$ வத் $_3$ கீ $_3$ தா

अथ पञ्चमोऽध्यायः
அத $_2$ பஞ்சமோऽத் $_4$ யாயஹ
(ஐந்தாம் அத்யாயம்)
कर्म सन्यास योगः
கர்ம ஸந்ந்யாஸ யோக $_3$ ஹ

अर्जुन उवाच
सन्न्यासं(ङ्) कर्मणां(ङ्) कृष्ण पुनर्योगं(ञ्) च शंससि ।
यच्छ्रेय एतयोरेकं(न्) तन्मे ब्रूहि सुनिश्चितम् ।।
{अध्याय ५ ~ श्लोक १}

அர்ஜுன உவாச
ஸந்ந்யாஸம்(ங்) கர்மணாம்(ங்) க்ருஷ்ண புநர்யோக $_3$ ம்(ஞ்)ச ஶம்ஸஸி.
யச்ச் $_2$ ரேய ஏதயோரகம் தந்மே ப் $_3$ ரூஹி ஸுநிஶ்சிதம்..
(அத் $_4$ யாயம் 5 ~ ஶ்லோகம் 1)

அர்ஜுனன் கேட்டான்- ஹே க்ருஷ்ண! நீங்கள் கர்ம ஸந்யாஸத்தையும் (கர்மங்களின் த்யாகத்தையும்) பிறகு கர்மயோகத்தையும் புகழ்ந்து பேசினீர்கள். ஆகையால், இவற்றில் சிறந்தது எது என்பதைக் கூறுங்கள். (5 – 1)

கர்ம ஸந்யாஸமா கர்மயோகமா? அர்ஜுனனின் கேள்வி...

மூன்றும் அத்யாயத்தின் துவக்கத்தில் அர்ஜுனன் கேட்ட கேள்விக்கும் இங்கு கேட்டிடும் கேள்விக்கும் வேறுபாடு உள்ளது. அங்கு அர்ஜுனனின் மனஸில் யுத்தம் இருந்தது. யுத்தத்திலிருந்து

வெளியேற விரும்பிய அர்ஜுனன், 'ஸாங்க்யம் உயர்ந்ததென்றால் கோரமான யுத்தம் என்னும் இந்த கர்மத்தில் என்னை ஏன் ஈடுபடுத்துகிறாய்?', என்று கேட்டான் அங்கே. தற்போது அவனது சிந்தனையின் மையத்தில் யுத்தம் இல்லை. ஆன்மீக வளர்ச்சிக்கான வழிமுறைகளை அறிந்து கொள்ள விரும்புகிறான்.

ப்ராஹ்மணனின் வாழ்க்கையில் அக்னீ மையமாக இருக்கிறது. ப்ரஹ்மசர்ய ஆஶ்ரமத்திலும் க்ருஹஸ்த ஆஶ்ரமத்திலும் அக்னியில் செய்ய வேண்டிய நித்ய கர்மங்கள் (ஹோமங்கள்) இருக்கின்றன. ஸந்யாஸத்தில் அக்னீயை, அதாவது ஹோமங்களை, அதாவது கர்மங்களை விட வேண்டும். இவை வெளிப்படையான சின்னங்கள். யஜ்ஞமே கர்மம். யஜ்ஞத்தை விட்டு விட்டு, ஹிமயமலைச் சாரலிலோ காடுகளிலோ ஸும்மா இருப்பதே ஸந்யாஸம் என்பது பரவலாக இருந்து வந்த ஒரு கருத்து. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் இப்பதங்களின் ஆழமான விளக்கம் ஒன்றை அளிக்கிறார். கர்மத்தின் உயர்வை விளக்கி வந்த ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கர்ம ஸந்யாஸத்தின் சிறப்பையும் ஆங்காங்கு குறிப்பிடுகிறார். ஆத்ம வளர்ச்சியில் நாட்டம் உள்ள ஒரு மாணவனாக மாறி இருந்த அர்ஜுனன், அவரது விளக்கங்களை கவனமாகக் கேட்கிறான். பரஸ்பரம் முரணாகத் தோன்றிய இவ்விளக்கங்கள் இந்த மாணவனின் மனஸில் தோற்றுவித்த ஸந்தேஹத்தின் விளைவே அர்ஜுனன் இங்கு கேட்டிடும் கேள்வி.

📖 ॐ 📖

श्री भगवानुवाच
सन्न्यासः(ख्) कर्मयोगश्च निःश्रेयसकरावुभौ ।
तयोस्तु कर्मसन्न्यासात्कर्मयोगो विशिष्यते ।।
{अध्याय ५ ~ श्लोक २}

ஸ்ரீ ப₄க₃வானுவாச
ஸந்ந்யாஸம்(ங்) கர்மயோக₃ஶ்சநி:(ஶ்)ஶ்ரேயஸகராவுபௌ₄.
தயோஸ்து கர்மஸந்ந்யாஸாத் கர்மயோகோ₃ விஶிஷ்யதே..
(அத்₄யாயம் 5 ~ ஶ்லோகம் 2)

ஸ்ரீ பகவான் கூறினார். கர்மஸந்யாஸம் மற்றும் கர்மயோகம் ரெண்டுமே மேன்மை அளிக்கக் கூடியவை. ஆனால், கர்மஸந்யாஸத்தை விட கர்மயோகமே விஶேஷமானது. (5 – 2)

கர்மயோகமே விஶேஷமானது

கர்மங்கள் எத்தகையவை? கர்ம ஸந்யாஸம் எது? கர்ம யோகம் எது? இந்த ஶ்லோகத்தில் இருந்து மூன்று கேள்விகள் எழுகின்றன. நாம் எண்ணற்ற கர்மங்கள் செய்து வந்திருக்கிறோம், இந்த ஜன்மத்திலும் கழிந்த பல ஜன்மங்களிலும். எதற்காகச் செய்கிறோம் என்றறியாமல், என்ன விளையப் போகிறது என்றறியாமல் செய்து வந்திருக்கிறோம். திரும்பிப் பார்த்தால் அவை நிரந்தரம் அற்ற, தாற்காலிக விளைவுகளையே கொடுத்திருக்கின்றன என்பது தெரியும். தண்ணீரில் கிழிக்கப்பட்ட கோடு மறுக்ஷணமே மறைந்து விடுகிறது. மணலில் கிழிக்கப்பட்ட கோடு சிறிது நேரத்தில் மறைந்து விடுகிறது. நமது பெரும்பாலான கர்மங்கள் நீரில் வரைந்த கோடு போல, உடனே காணமல் போய் விடுகின்றன. மற்றவை மணலில் கிழிக்கப்பட்ட கோடு போல சிறிது நேரத்தில் மறைகின்றன. அவையும் தாத்காலிகமாகவே உள்ளன. கர்மங்கள் தண்ணீரிலோ மணலிலோ கோடு போடுவதைப் போலத்தான் என்று உணர்ந்து விடுபவர் தான் ஸந்யாஸீ. கர்மங்கள் வ்யர்தமானவை என்று உணர்ந்து விடுவதால் அவரது கர்மங்கள் உதிர்ந்து விடுகின்றன. அவர் கர்மங்களை த்யாகம் செய்வதில்லை. அவை தாமே விலகி மறைந்து விடுகின்றன. சிறுவனிடம் கோலி குண்டுகள், ப்ளாஸ்டிக் மணிகள், தீப்பெட்டிகள், கையெழுத்துக்கள், நாணயங்கள் போன்ற பலவித குப்பை கூளங்களைச் ஶேகரிக்கும் பழக்கம் இருப்பது ஸஹஜம். வளர்ந்து பெரியவனாகும் போது, அவன் இப்பழக்கத்தை விடுவதில்லை. அது அர்தமற்றது என்று உணர்ந்து கொண்டதால், அவன் மனஸில் இருந்து அப்பழக்கம் தன்னால் உதிர்ந்து விழுந்து விடுகிறது. இது தான் கர்ம ஸந்யாஸம். இங்கு கர்மம் த்யாகம் செய்யப்படுவதில்லை. கர்மம் விலகி விடுகிறது.

இதுவரை நாம் ஈடுபட்ட கர்மங்கள் அனைத்தும் வ்யர்தமாகவே இருந்திருக்கின்றன என்று தெரிந்தும் நாம் தொடர்ந்து கர்மங்களில் ஈடுபடுகிறோம். நாம் ஆசையுடன் நாடிய எதுவும் இதுவரை

கிடைத்ததில்லை என்றும் கிடைத்தவையும் நிலைத்ததில்லை என்றும் அறிந்த பின்னரும் கர்மங்களில் ஈடுபடுகிறோம். சிறு வயதில் கோலிகுண்டு சேகரித்தவன், பாலகனாகும் போது க்ரிக்கெட் ஆட்டக்காரனின் படங்களை சேகரிக்கத் தொடங்குகிறான். வாலிபப் பர்வத்தில் ஸினிமா நடிகைகளின் படங்களை சேகரிக்கத் தொடங்குகிறான். இது வரை செய்த கர்மம் வ்யர்தமானது என்று உணர்ந்த பின்னரும் கர்மம் விடுபடுவதில்லை. மற்றுமொரு ஆசையால் தூண்டப்பட்ட வேறொரு கர்மம் தொடங்குகிறது. சுடுகாட்டிற்குச் செல்லும் வரை இது தொடர்கிறது.

கர்ம ஃபலன் மீது உள்ள நாட்டமே காரணம். போபாலில் ஓடும் ஜட்கா வண்டியில் கட்டப்படும் குதிரையின் கண்களுக்கு முன்னே, புல் வைத்த ஒரு பை தொங்க விடப்படும். புல் கிடைக்கும், இதோ கிடைக்கப் போகிறது, ஒரு தாவு தாவினால் கிடைத்து விடும் என்ற ஆசையில் குதிரை ஓடும். தொடர்ந்து ஓடும். அதே போல, கர்மஃபலன் மீது உள்ள நாட்டத்தால், தொடர்ந்த ஏமாற்றங்களுக்குப் பின்னரும் மநுஷ்யன் மீண்டும் மீண்டும் கர்மங்களில் ஈடுபடுகிறான். கர்மஃபலன் மீது உள்ள ஆசையை விலக்குவதே கர்மயோகம். ஃபலன் மீது விருப்பம் வைக்காமல், தொடர்ந்து கர்மங்களில் ஈடுபடுவதே கர்மயோகம்.

கர்மஸந்யாஸம், கர்மயோகம் இவை ரெண்டும் ஒரே லக்ஷ்யத்தை அடைய வைத்திடும் இரு வேறு வழிகள். ஆரம்பத்தில் மாத்ரமே வெவ்வேறு வழிகள். சிறிது தூரம் சென்றபின் இவ்விரண்டு பாதைகளும் ஒன்றாகி விடுகின்றன. கர்ம யோகத்தில் இருந்தால் கர்ம ஸந்யாஸம் தன்னால் லபிக்கும்.

கர்மயோகத்தை விசேஷமானது என்கிறார். ஏனென்றால் இவ்வழி ஸுலபமானது. எல்லோருக்கும் ஸாத்யமானது. குறிப்பாக, அர்ஜுனனுக்கு ஏற்றது.

📖 ॐ 📖

ज्ञेयः(स्) स नित्यसन्यासी यो न द्वेष्टि न काङ्क्षति ।
निर्द्वन्द्वो हि महाबाहो सुखं बन्धात्प्रमुच्यते ।।
{अध्याय ५ ~ श्लोक ३}

ஜ்ஞேய(ஸ்) ஸ நித்யஸந்ந்யாஸீ யோ ந த்₃வேஷ்டி ந காங்க்ஷதி.
நிர்த்₃வந்த்₃வோ ஹி மஹாபா₃ஹோ ஸுக₂ம் ப₃ந்த₄ாத் ப்ரமுச்யதே..
(அத்₄யாயம் 5 ~ ஶ்லோகம் 3)

ஹே மஹாபாஹோ! எந்த மநுஷ்யன் எவரையும் த்வேஷிப்பதில்லையோ, எவரிடம் இருந்தும் எதுவும் எதிர்ப்பார்ப்பதில்லையோ, அவன் எப்பொழுதும் ஸந்யாஸீ என்றே கருதப்பட வேண்டும். ஏனென்றால் ரெட்டை உணர்வுகளிலிருந்து விடுபட்டவன் உலகப் பிணைப்பிலிருந்து ஸுலபமாக விடுபடுகிறான். (5 – 3)

ஸந்யாஸீ:

மேலும், ஸந்யாஸம் என்பது வெறும் காவி உடையும் வெளிப்படையான செயல்பாடுகளும் இல்லை. அகத்தோற்றமே ஒரு ஸந்யாஸீயை நிர்ணயிக்கிறது. விருப்பு – வெறுப்பு இல்லாதவன் ஸந்யாஸீ. விருப்பும் வெறுப்பும் ஒரே நாணயத்தின் இரு பக்ஷங்கள். மநுஷ்யனை எதிரெதிர் திசைகளில் தாக்குகின்றன. ஒன்று அவனை அருகில் இழுக்கிறது. மற்றொன்று அவனை தூரத் தள்ளுகிறது. கணிதத்தில் Vector வெக்டர் என்று ஒரு பாடம் உண்டு. வெக்டர் மொழியில் சொன்னால் விருப்பு என்பது ஒரு Force என்றால் வெறுப்பு எதிர்த்திசையில் இழுத்திடும் அதே அளவு Force. ரெண்டும் இல்லாது Equilibrium நிலையில் இருப்பவனே ஸந்யாஸீ. இத்தகைய பல்வேறு எதிர்மாறான இருமைகள் நிறைந்ததே வாழ்க்கை. எல்லா இருமைகளிலும் Equilibrium அதாவது ஸமநிலை வஹிப்பவனே ஸந்யாஸீ. இது பந்தங்களிலிருந்து விடுவிக்கும் நிலை என்பதால் இதுவே ஆனந்த நிலையும் கூட.

'யுத்தம் வேண்டாம். நான் பிக்ஷை எடுத்து உயிர் வாழ்ந்து கொள்கிறேன்', என்றவன் அர்ஜுனன். அந்த காலத்திலும் ஸந்யாஸத்தைப் பற்றிய இத்தகைய கருத்து ஸமுதாயத்தில் பரவலாக இருந்திருக்க வேண்டும். வேதங்கள் படித்த அர்ஜுனனும் இதே அர்தத்தில் புரிந்து கொண்டிருக்கிறான் என்பதில் ஆஶ்சர்யம் இல்லை. மனஸின் ஸமநிலையுடன் கர்மங்களில் தொடர்ந்து

ஈடுபடுபவனே, 'நித்யஸந்யாஸீ', என்கிறார்.

'நமக்கு இவ்வுலக வாழ்க்கையில் கிடைத்திருக்கும் ஶரீரம், புத்தி, கல்வி, செல்வம், பதவி ஆகிய அனைத்தும் நம் உடைமைகள் அல்ல, லோகஸேவைக்கான கருவிகள் மாத்ரமே', என்பதே கர்மயோகீயின் நிலை. த்வேஷம் கொண்டவன் எவ்வாறு ஸேவை செய்ய முடியும்? த்வேஷம் கர்மயோகத்தைத் தகர்க்கவல்லதொரு ஆயுதம். 'ஃபலனைப் பற்றிய எண்ணம் இல்லாமல் செயல் புரிவது', கர்மயோகீயின் நிலை. எனவே, விருப்பும் வெறுப்பும் இல்லாமையே கர்மயோகீயின் நிலை. இதுவே ஸந்யாஸியின் நிலையும் என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

🕮 ॐ 🕮

साङ्ख्य योगौ पृथग्बालाः(फ्) प्रवदन्ति न पण्डिताः । एकमप्यास्थितः(स्) सम्यगुभयोर्विन्दते फलम् ॥
यत्साख्यैः(फ्) प्राप्यते स्थानं(न्) तद्योगैरपि गम्यते । एकं साख्यं(ञ्) च योगं(ञ्) च यः(फ्) पश्यति स पश्यति ॥
{अध्याय ५ ~ श्लोक ४, ५}

ஸாங்க்₂யயோகௌ₃ ப்ருத₂க்₃பா₃லா:(ஃப்) ப்ரவத₃ந்தி ந பண்டி₃தாஹா.
ஏகமப்யாஸ்தி₂த:(ஸ்) ஸம்யகு₃ப₄யோர் விந்த₃தே ஃபலம்.
யத்ஸாங்க்₂யை:(ஃப்) ப்ராப்யதே ஸ்த₂ானம் தத்₃யோகை₃ரபி க₃ம்யதே.
ஏகம் ஸாங்க்₂யம் ச யோக₃ம் ச ய:(ஃப்) பஶ்யதி ஸ பஶ்யதி..
(அத்₄யாயம் 5 ~ ஶ்லோகம் 4, 5)

ஸாங்க்யம், கர்மயோகம் இவை ரெண்டும் வெவ்வேறு என்று மூடர்கள் சொல்லலாம். ஆனால், பண்டிதர்கள் அவ்வாறு கூற மாட்டார்கள். இவ்விரண்டில் எந்த ஒன்றில் நிலைப் பெற்றவனும் பரமாத்ம ப்ராப்தி என்ற ஒரே ஃபலனை அடைகிறான். ஸாங்க்யம் மூலம் கிடைக்கக் கூடிய நிலை (கர்ம) யோகம் மூலமும் கிடைப்பதால் ஸாங்க்யமும் யோகமும் ஒன்றே. இதை அவ்விதம் பார்ப்பவனே பார்க்கிறான். (5 – 4 , 5)

ஸாங்க்யமும் யோகமும் ஒன்றே ... பண்டிதன் யார்?

புரிந்து கொள்ள ஸற்றுக் கடினமானது. கடினமானது என்று சொல்வதை விட, க்லிஷ்டமானதும், குழப்பம் ஏற்படுத்த வல்லதும் ஆன விஷயம்தான் இங்கு சர்சை செய்யப் படுகிறது. மூன்றுவது அத்யாயத்தில் ஏற்கெனவே இவை ரெண்டும் வெவ்வேறு பாதைகள் என்று கூறியுள்ளார். (ஜ்ஞானயோகேன ஸாங்க்யானும் கர்மயோகேன யோகினும்: (அத் 3 – 3) பாதைகள் வெவ்வேறாக இருந்தால் சென்றடையும் இடமும் வெவ்வேறாக இருந்தாக வேண்டுமா என்ன? வடக்கில் இருந்து சென்னை வழியாகவும் ஈரோடிற்கு வரலாம். திருப்பதி வழியாகவும் வரலாம். கொங்கண் ரயில் பாதையில் கேரளம் வழியாகவும் வரலாம் அல்லவா? இருவேறு தன்மைகள் கொண்டவருக்கு இவை ரெண்டும் இரு வேறு கருவிகள், ஸாதனங்கள் என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். கருவிகள் வெவ்வேறாக இருப்பினும் இறுதியில் விளைந்திடும் ஃபலன் ஒன்றாக இருக்கலாம் அல்லவா? நாம் சென்றடைய வேண்டிய ஊருக்கு விமானத்திலும் செல்லலாம். ரயிலிலும் செல்லலாம். பஸ்ஸிலும் செல்லலாம் அல்லவா? ஸத்யத்தை அடைய வேண்டும் என்பதை முடிவு செய்து விட்ட பிறகு, ப்ரயாணத்தை எங்கிருந்தும் தொடங்கலாம். எந்த வழியையும் ஏற்கலாம். ஸத்யத்தைச் சென்றடைவது நிஶ்சயம்.

எல்லா வழிகளும் ஸரி. எனக்கு இது ஒன்றே ஸரி. இவ்விரண்டு வாக்யங்களையும் இணைத்து உச்சரிக்கும் போது எதிர்மறையாகத் தோன்றும். ஆனால், இவை ரெண்டும் ஸத்ய வாக்யங்கள். 'எல்லா பாதைகளும் ஸரியானவை என்றாலும் என்னுடைய தன்மை, தகுதிக்கு ஏற்ற பாதை இதுதான்', என்று உறுதியான எண்ணத்துடன் அப்பாதையில் முன்னேறினால் தான் லக்ஷ்யத்தினை அடைய முடியும். முதல் வாக்யத்தை மாத்ரம் உச்சரித்தால் எந்த வழியைத் தேர்ந்தெடுப்பது என்று முடிவெடுக்க முடியாமல் குழப்பத்தில் சிக்குவோம். ரெண்டாவது வாக்யத்தை மாத்ரம் சொன்னால், அப்பாதையில் முன்னேறி காலப்போக்கில் எல்லா பாதைகளும் ஒன்றுதான் என்று உணர வாய்ப்புண்டு. Semitic மதங்களான க்ரிஸ்தவம், இஸ்லாம் ரெண்டாவது வாக்யத்தை மாத்ரம் கூறுகின்றன. ஆனால், அதில் உள்ள 'எனக்கு' என்ற பதத்தை விலக்கி விட்டு, 'இது ஒன்றே ஸரி', என்கின்றன. விளைவு? உலகெங்கும் மதவெறியும் ரத்த வெள்ளமும்.

மநுஷ்யன் வெவ்வேறு தன்மைகள் கொண்டவன் என்பதை ஏற்க வேண்டும். தன்மைக்கு ஏற்றபடி அவனவனுக்கு வெவ்வேறு பாதைகள் உண்டு என்பது புரியும். இதை உணர்ந்து கொண்டவனே பண்டிதன். பண்டிதன் என்ற வார்த்தை கீதையில் மற்ற மூன்று இடங்களில் வருகிறது. (2 – 11 , 4 – 19 மற்றும் 5 – 18) மேலெழுந்தவாறு காணப்படும் வேறுபாடுகளுக்கு அப்பால் உள்ள ஒருமையைப் பார்ப்பவன் பண்டிதன் என்பதே அம்மூன்று இடங்களிலும் உள்ள விளக்கம். பாதைகள் பல்வேறு உண்டு என்பது ஸத்யம். அப்பாதைகள் அனைத்தும் ஸரியானவை, அதாவது நம்மை பரமனை நோக்கி அழைத்துச் செல்பவை என்பதும் ஸத்யம். அதே ஸமயத்தில் அவற்றில் ஒன்று மாத்ரமே உனக்கு உகந்தது. சிறந்தது. ஆகையால், மேலானது என்பதும் ஸத்யம்.

இன்று Semitic மதங்களின் சிந்தனையின் தாக்கம் அதிகமானதால் லௌகீக விஷயங்களிலும் இதே மனப்பான்மை வளர்ந்து வருகிறது. உடைகளில் அனைத்து விதங்களும் ஸரியென்றாலும் எனக்கேற்ற உடை ஒன்று உண்டு. எல்லா உணவுவகைகளும் நல்லவைதான் என்றாலும் ஒவ்வொரு ப்ரதேஸத்திற்கு ஏற்ற உணவு வகை ஒன்று உண்டு. உலகில் உள்ள மொழிகள் அனைத்துமே சிறந்தவை என்றாலும் எனக்கு என்னுடைய மொழியே சிறந்தது. இதை மறந்ததாலோ அல்லது மறுப்பதாலோ, அனைவரும் பஞ்ஜாபி உடைகளையும் ஐரோப்பிய உடைகளையும் அணிவதில் பெருமை கொள்கிறோம். உலகம் முழுவதும் இன்று அமெரிக உணவு வகைக்கு மாறி வருகிறது. இன்று புறையோடிக் கொண்டிருக்கும் ஆங்கில மோஹத்தில் மற்ற உலக மொழிகள் மங்கி மறைந்து விடுமோ என்ற நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது.

'நான் செய்கிறேன்', என்ற பாவனையை ஒழிப்பது ஸாங்க்யம் என்றால் கர்மஃபலனைப் பற்றிய எண்ணத்தை ஒழிப்பது யோகம். ஸாங்க்யம், யோகம் என்ற இவ்விரண்டு வழிகளும் பரமனையே சென்றடைகின்றன என்றும் இதை ஸரிவர பார்ப்பவனே பார்க்கிறான் என்றும் கூறுகிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். பார்வை என்பது கண்களுக்குத் தெரிவதைப் பார்ப்பது மாத்ரமல்ல. காக்ஷீக்குப் பின்னால் புதைந்திருப்பதைப் பார்ப்பவனே உண்மையில் பார்க்கிறான். உள்ள காக்ஷீயையும் அப்படியே பார்க்க முடிகிறதா நம்மால்? நம்முள்ளே நிரம்பி இருக்கும் உணர்ச்சிகள் மற்றும் நினைவுகள் மூலமே பார்க்கிறோம். ஒரு நபர் நம் கண்களுக்கு எதிரில் வந்தால், அவரைப் பற்றிய பழைய நினைவுகளை ஒரு நிழற்படமாக நம் மனஸில் பார்க்கிறோமே அன்றி அவரைப் பார்ப்பதில்லை. அவருடன் ஏற்பட்ட அநுபவங்களின் reaction ஆக நம் மனஸில் எழுந்திடும் எண்ணங்களைப் பார்க்கிறோம். ராமாயணத்தை போஜபுரியில் எழுதிய ஸ்ரீ துளஸீதாஸரைப் பற்றிய ஒரு கதை இக்கருத்தை மிக அழகாக விளக்குகிறது.

ஸ்ரீ ராமர் வாழ்ந்த காலத்திற்கு ஆயிரம் ஆயிரம் வர்ஷங்களுக்குப் பிறகு, ஸ்ரீ துளஸீதாஸர் ராமாயணத்தை எழுதினார். எழுத எழுத பக்தர்களுக்கு கதை சொல்வார். ஸ்ரீ ஆஞ்ஜனேயர் தினஸரி அங்கு அமர்ந்து கதை கேட்பார். ஸ்ரீ ஆஞ்ஜனேயர் லங்கையில் அஸோகவனத்தில் வெள்ளை நிறப் புஷ்பங்களைக் கண்டதாக ஸ்ரீ துளஸீதாஸர் எழுதினார். ஸ்ரீ ஆஞ்ஜனேயர் ப்ரத்யக்ஷமாகி, சிவப்பு நிறப் புஷ்பங்களையேத் தாம் கண்டதாகக் கூறினார். ஸ்ரீ துளஸீதாஸர் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. ஸம்பவம் நடந்த இடத்தில் தாமே நேரில் கண்டதாகக் கூறியும் பல்லாயிரம் வர்ஷங்கள் கழித்துக் கதை எழுதும் இவர் ஏற்றுக் கொள்ளாததால் ஸ்ரீ ஆஞ்ஜனேயருக்குக் கோபம் வந்தது. ஸ்ரீ ராமரிடம் முறையிட்டார். 'ஸ்ரீ துளஸீதாஸர் கூறுவதே உண்மை. அங்கு வெள்ளை நிறப் புஷ்பங்ககளே இருந்தன', என்று ஸ்ரீ ராமரும் சொன்னார். 'ஆனால், நான் கண்டது சிவப்பு நிறப் புஷ்பங்களைத்தான்', என்றார் ஸ்ரீ ஆஞ்ஜனேயர். 'நீ சொல்வதும் ஸத்யம் தான். அங்கு வெள்ளை நிறப்பூக்களே இருந்தன. ஆனால், கோபத்தில் உன் கண்கள் ரக்தமேறிச் சிவந்திருந்ததால், நீ அவற்றைச் சிவப்பாகக் கண்டாய்', என்று விளக்கினார் ஸ்ரீ ராமர். வேடிக்கையான கதை தான் என்றாலும் காக்ஷீயை நாம் உள்ளபடி காண்பதில்லை என்பதை விளக்குகிறது. ஜ்ஞானிகளே பார்க்கிறார்கள்.

இங்கு ஒரு எச்சரிக்கை. தவறாகப் பார்ப்பதை விட பார்க்காமல் இருப்பது மேல். பார்க்காமல் இருப்பவரின் பார்வையைத் திறந்துவிட ஸரியான குரு கிடைத்தால் போதும். அவர் ஸரியாகப் பார்க்கத் தொடங்கி விடுவார். ஒரு ஸங்கீத ஆசிரியரிடம் மாணவனொருவன் சென்று, தனக்கு ஸங்கீதம் கற்றுத் தர வேண்டினான். அவரும் இசைந்தார். 'ஸங்கீதத்தை முழுமையாகக் கற்றுக்

கொள்ள எத்தனை வர்ஷங்கள் தேவை?', என்று கேட்டான் மாணவன். 'ஆறு வர்ஷங்கள் தேவை. நீ இதற்கு முன்பு ஸங்கீதம் கற்றிருக்கிருயா?', என்று கேட்டார் ஆசிரியர். 'ஆம். மூன்று வர்ஷங்கள் கற்றிருக்கிறேன்', என்று பதிலளித்தான் மாணவன். 'அப்படியென்ருல் பத்து வர்ஷங்கள் ஆகும்', என்று ஆசிரியர் கூறக் கேட்டு ஆஶ்சர்யம் அடைந்தான் மாணவன். 'உன்னுள் தவருகப் பதிந்துள்ளதை அழித்திட நான்கு வர்ஷங்கள் ஆகும்', என்ருராம் ஆசிரியர்.

📖 ॐ 📖

सन्न्यासस्तु महाबाहो दुःखमाप्तुमयोगतः ।
योगयुक्तो मुनिर्ब्रह्म नचिरेणाधिगच्छति ।।
{अध्याय ५ ~ श्लोक ६}

ஸந்ந்யாஸஸ்து மஹாபா₃ஹோ து₃க்₂க₂மாப்துமயோக₃தஹ.
யோக₃யுக்தோ முனிர்ப்₃ரஹ்ம ந சிரேணுதி₄க₃ச்ச₂தி..
(அத்₄யாயம் 5 ~ ஶ்லோகம் 6)

மஹாபாஹோ! கர்மயோகம் ஸித்தம் ஆகாமல் ஸந்யாஸம் ஸித்தமாவது கடினம். கர்மயோகத்தில் நிலைப் பெற்றவன் ஶீக்ரமாகவே ப்ரஹ்மத்தை அடைகிருன். (5 – 6)

கர்மயோகீ:

கர்ம ஸந்யாஸம் அல்லது ஸாங்க்யம் ஸுலபமல்ல. விடுவது மிகக் கடினம். என்னுடைய நண்பர் ஒருவர் கழிந்த ஒரு வர்ஷமாக பயன்படுத்தப்படாமல் தன் வீட்டில் இருக்கும் பொருட்களை, துணிவகைகளை எல்லாம் அப்புறப்படுத்த வேண்டும் என்ற முடிவோடு வேலையில் இறங்கினுர். அடுத்த ஒரு மணி நேரத்தில் வீட்டுப் பரண்களிலும் அலமாரிகளிலும் இருந்த அத்தனை பொருட்களும் வெளியே வந்து விட்டன. பின்னர், 'இது பயன்படலாம்'; 'இது ஸமையல் அறையில் இருக்க வேண்டியது அல்லவா? இங்கு எப்படி வந்தது?'; 'ஓ! இது இங்கே இருக்கிறதா? இதை முன் அறையில் TV மேல் வை'; 'இந்த புடவையைத்தான் நான் இத்தனை நாட்களாகத் தேடிக் கொண்டிருந்தேன். இது இங்கே ஒளிந்திருக்கிறது பாருங்கள்'; (இதைச் சொன்ன மனைவியிடம் 150க்கும் மேற்பட்ட புடவைகள் உண்டு.) என்றெல்லாம் சொல்லியவாறு ஒவ்வொரு பொருளும் அதனதன் இடத்திற்கு மீண்டும் வந்து சேர்ந்தன.

த்யாகம் செய்வது ஸுலபமல்ல. பற்றிக் கொள்வதில் தேவைப்படும் ஆற்றலை விட மிக அதிக ஆற்றல் விட்டு விடுவதற்கு வேண்டும். ஒரு தாய் ஶிஶுவைத் தன் கர்பத்தில் பத்து மாஸங்கள் ஆனந்தமாகத் தாங்குகிருள். அதை வெளியேற்றப் பெரும் ஆற்றலைச் செலவழிக்கிருள். அந்நேரத்தில் மிக அதிக வலியும் வேதனையும் அநுபவிக்கிருள்.

தச்சுப்பட்டறையில் ரெண்டு கட்டைகளைத் தவருகச் சேர்த்து விட்டு, அவற்றைப் பிரிக்கப் படும் பாடு , ... சொன்னுல் புரியாது. அநுபவித்தவருக்கே தெரியும்.

ஸ்ரீ ரமணரைப் போல், ஒன்றும் செய்யாமல், கை கால்களையும் ஆட்டாமல் ஒரு இடத்தில் ஸும்மா உட்காருவது மிக மிகக் கடினம். கீதை ப்ரவசனம் கேட்க வருவோரில் பெரும்பாலோர் ரெண்டு மணி நேரம் தம் இடத்தில் நிலையாக உட்கார முடியாமல் தவிப்பதைப் பார்க்கலாம். கை கால் ஆட்டுவார். இங்கும் அங்கும் பார்ப்பார். வெறுங்கையால் தனக்கு காற்று வீசிக் கொள்வார். அருகில் உள்ளவரிடம் பேசுவார். இல்லாத அரிப்பிற்கு சொறிந்து கொள்வார். கொஸுவைத் துரத்தித் துரத்தி அடிப்பார். இவரைக் கட்டிப்போட, ஆட வைக்க வேண்டும். பாட வைக்க வேண்டும். கதை சொல்ல வேண்டும். ஜோக் அடிக்க வேண்டும். இவரை ஈர்த்து ஒரு இடத்தில் உட்கார வைக்கப் பேச்சாளர் மேடை மேல் பலவிதமான ஸர்கஸ் வித்யைகள் செய்து கொண்டிருப்பார்.

விடுவது கடினம். செயல்களைத் துறப்பது மிகக் கடினம். அதைவிடக் கடினமானதோ, 'நான் செய்கிறேன்'; 'நான் இருக்கிறேன்'; 'நான் ஸந்யாஸீ'; 'நான்' என்ற எண்ணத்தை விடுவதான கர்ம

ஸந்யாஸம். ஸந்யாஸம் பெறுவதற்கு காவி உடைக்கு மாற வேண்டும். குடும்பத்தை விட வேண்டும். தன் பெயரை மாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். 'நான்' செத்ததற்கு அடையாளமாய் தனக்குத் தானே ஶ்ராத்தம் செய்து கொள்ள வேண்டும். இவை அனைத்தும் ஸுலபம். 'நானை' விடுவது மிகக் கடினம். ஆசார்ய ரஜ்னீஷ் அழகானதொரு கதை கூறி இதை விளக்குவார்.

ஒரு ஸந்யாஸீ முப்பது வர்ஷங்கள் ஹிமய மலையின் குஹைகளில் தபஸ் இருந்தார். அவருக்குத் தன் முகம் மறந்தது. அடையாளங்கள் மறைந்தன. அஹங்காரம் அறவே அழிந்து விட்டது என்று தோன்றியது. கீழே இறங்கி வந்தார். ஒரு ஊரின் எல்லைக் கோவிலில் வந்தமர்ந்து கொண்டார். ஊர் ஜனங்கள் அவரிடம் வரத் தொடங்கினர். அவரைப் பாராட்டத் தொடங்கினர். வணங்கத் தொடங்கினர். வாய்ப்பு கிடைக்காததால் உறங்கி விட்டிருந்த, 'நான்' மெல்ல தலை காட்டத் தொடங்கியது. கும்பமேளா நடக்க இருந்தது. மஹாத்மாக்கள் அனைவரும் கூடும் இடம் அல்லவா கும்பமேளா! நம்மூர் மஹாத்மாவும் செல்ல வேண்டும் என்பது ஊர் ஜனங்களின் வேண்டுகோள். முதலில் மறுத்த இவருக்கு அக்கருத்து ஸில தினங்களில் ஒப்புதல் உடையதானது. சென்றார் கும்பமேளாவிற்கு. அங்கோ ஜனஸமுத்ரம் திரண்டிருந்தது. இவரை அடையாளம் கண்டு அறியக் கூடியவர் இல்லை. வணங்கக் கூடியவர் இல்லை. காலில் விழக் கூடியவர் இல்லை. வழி காட்டுங்கள் என்று இவரிடம் வந்து அமரக் கூடியவர் இல்லை. கூட்டத்தில் ஒருவரானார். முகம் இல்லாதவர் ஆனார். ரெண்டு தினங்கள் இந்நிலையில் அலைந்து திரிந்தார். மூன்றாவது நாள் இவர் கூட்டத்தினருடன் முட்டி மோதி நடந்து கொண்டிருந்த போது, யாரோ ஒருவர் தன் செருப்புக் காலால் இவருடைய காலை மிதித்து விட்டார். 'நஶுக்கி விடுவேன், நஶுக்கி. நான் யார் தெரியுமா?', என்று சீறியபடி அவனது கழுத்தைப் பிடித்து விட்டார். காலண்டரின் தாள்கள் படபடவென்று பறப்பதை ஸினிமாவில் காட்டுவார்கள் அல்லவா! அவ்வாறு இவரது முப்பது வர்ஷ காலண்டர் ஒரு க்ஷணத்தில் பறந்து விட்டது. ஸுப்தமாகி இருந்த, உறங்கி இருந்த இவரது அஹங்காரம் முழுவதுமாக விழித்து எழுந்து நின்று விட்டிருந்தது. ஹிமயமலையில் அவரது முயற்சியில் அஹங்காரம் அழியவில்லை. வெளிப்பட வாய்ப்பில்லாமல் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்தது. கிடைத்த முதல் வாய்ப்பில் சீறியபடி வெளிப்பட்டது.

கடினமான இந்த கர்ம ஸந்யாஸம் கர்மயோகம் மூலம் ஸுலபமாகிறது. In fact , ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கூறுவது என்னவென்றால் கர்மயோகம் ஸித்தமானால் ஸந்யாஸம் ஸுலபமாக ஸித்தம் ஆகும். ஒரு பழம் மரத்துடன் ஒட்டி இருந்து, தேவையான ஸத்துக்களை மரத்திடம் இருந்து பெற்று, நன்கு பழுத்த பிறகு மரத்திலிருந்து ஸ்வயமாக விலகுவது போல், விருப்பு – வெறுப்பின்றி, கர்மஃபலனைப் பற்றிய ஆர்வம் இன்றி, கர்மங்களில் தொடர்ந்து ஈடுபட்டால், ஸந்யாஸம் தன்னால் ஸித்தமாகும். யுத்தத்தை விட்டு ஓட விரும்பும் அர்ஜுனனிடம், அதாவது கர்மத்யாகம் செய்ய விரும்புபவனிடம், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன், 'நிஷ்காம கர்மம் செய்திடாமல் கர்மத்யாகம் செய்ய முடியாது. முதலில் யுத்தம் புரிந்திடு. விருப்பு வெறுப்பின்றி யுத்தத்தில் ஈடுபடு. ஃபலனில் கருத்து வைக்காமல் போரிடு. ராஜ்யத்தை அடைந்திடு. நிஷ்காம நிலை ஸித்தி அடைந்த பிறகு த்யாகம் செய்யலாம்', என்கிறார். அர்ஜுனனுக்கு இது மிகக் கடினமாகத் தோன்றுகிறது. யுத்தத்தை விட்டு ஓடி விடுவது ஸுலபமாகத் தோன்றுகிறது. ஆனால், இதுவே ஸுலபமானது என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

📖 ॐ 📖

योगयुक्तो विशुद्धात्मा विजितात्मा जितेन्द्रियः ।
सर्वभूतात्म भूतात्मा कुर्वन्नपि न लिप्यते ।।
{अध्याय ५ ~ श्लोक ७}

யோக₃யுக்தோ விஶுத்₃த₄ாத்மா விஜிதாத்மா ஜிதேந்த்₃ரியஹ.
ஸர்வபூ₄தாத்ம பூ₄தாத்மா குர்வந்நபி ந லிப்யதே..
(அத்₄யாயம் 5 ~ ஶ்லோகம் 7)

மனத்தூய்மைக் கொண்டவனும், ஶரீரம் மற்றும் இந்த்ரியங்களை வஶப்படுத்தியவனும், எல்லா உயிர்கள் உள்ளும் உறைந்திடும் ஆத்மஸ்வரூபமான

பரமனுடன் ஒருமித்து விட்டவனுமான நிஷ்காம கர்மயோகீ கர்மம் ஆற்றிக் கொண்டிருக்கும் போதிலும் அதில் ஒட்டுவதில்லை. (5 – 7)

கர்மயோகீயின் லக்ஷணங்களை இங்கு வர்ணிக்கிறார்.

விஶுத்தாத்மா:– அகத்தூய்மை. உலக வஸ்துக்களுக்கு மனஸ் அளித்திடும் மஹத்வமே மனஸில் அழுக்கை விளைவிக்கிறது. மஹத்வம் எழுந்தால், அதைப் பற்றிய காமம் எழுகிறது. ஸம்ஸார வஸ்துக்கள் மஹத்வம் இழந்தால், மனஸில் நிஷ்காமம் விளைகிறது. பரமனை அடைய வேண்டும் என்ற விருப்பம் ஸம்ஸாரத்தின் மஹத்வத்தை அழிக்கிறது.

விஜிதாத்மா:– ஶரீர ஸுகம் – ஶரீர ஹிதம் விரும்பாமை கர்மயோகத்தில் அவஶ்யம். ஶரீரத்தில் தங்கியுள்ள ஸோம்பல் கர்மயோகத்திற்குத் தடையாகும்.

ஜிதேந்த்ரிய:– இந்த்ரியங்கள் வஶமாகுதல் என்றால் இந்த்ரியங்களின் விருப்பு வெறுப்பு இல்லாமை. விருப்பு – வெறுப்பு விலகிய இந்த்ரியங்களால் மனஸைத் தடுமாறச் செய்ய முடியாது. கர்மயோகத்தில் ஸேவை மனப்பான்மையுடன் இந்த்ரியங்களை கர்மங்களில் ஈடுபடுத்த வேண்டும். இந்த்ரியங்களுக்கு ஸ்வந்த விருப்பு வெறுப்பு இருந்தால் இது இயலாது. எனவேதான், கர்மயோகத்தை விளக்கும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் இந்த்ரியங்களின் வஶப்படுத்தலை மீண்டும் மீண்டும் வலியுறுத்துகிறார். அத் 3 – 7'ல் 'யஸ்த்விந்த்ரியாணி மனஸா நியம்ய', என்றும் அத் 3 – 41'ல் 'தஸ்மாத் த்வம் இந்த்ரியாண்யாதௌ நியம்ய', என்றும் கூறுகிறார்.

ஸர்வ பூதாத்ம பூதாத்மா:– எல்லா உயிர்களிடமும் தனக்குள்ள ஒருமையை உணருதல் கர்மயோகீயின் ப்ரதான லக்ஷணம். ஶரீரத்தின் அங்கங்கள் வெவ்வேறாகத் தோன்றினாலும் ஒன்றுக்குக் கஷ்டம் எனும் போது மற்ற அங்கங்கள் அதன் ஸேவைக்கு விரைகின்றன. இந்த ஸேவை இயல்பாகவும் அஹங்காரம் இல்லாமலும் பெருமை, நன்றி, ப்ரதி உபகாரம் போன்ற எதிர்ப்பார்ப்பு எதுவும் இல்லாமலும் அமைகிறது. இதே மனப்பான்மையுடன் கர்மயோகீ லோகஸேவையில் ஈடுபட்டிருக்கிறான். பிறரைத் தன்னிலிருந்து வேறாகக் கருதுபவனால் இத்தகைய மனப்பான்மையுடன் கர்மங்களில் ஈடுபட முடியாது.

இத்தகையவன் செய்தும் செய்வதில்லை, என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். கர்மங்களில் ஈடுபட்டிருந்தும் கர்மங்கள் அவனைப் பிணைப்பதில்லை. அவன் எதைச் செய்தாலும் அது அவனை ஒட்டுவதில்லை.

🕮 ॐ 🕮

नैव किञ्चित् करोमीति युक्तो मन्येत तत्त्ववित् । पश्यञ्शृण्वन्स्पृशञ्जिघ्रन्नश्नन्गच्छन्स्वपञ्श्वसन् ।।
प्रलपन्विसृजन्गृह्णन्नुन्मिषन्निमिषन्नपि ।। इन्द्रियाणीन्द्रियार्थेषु वर्तन्त इति धारयन् ।।
{अध्याय ५ ~ श्लोक ८, ९}

நைவ கிஞ்சித் கரோமீதி யுக்தோ மந்யேத தத்த்வவித்.
பஶ்யஞ்ஶ்ருண்வந்ஸ்ப்ருஶஞ்ஜிக்$_4$ரந் அஶ்நந்க$_3$ச்ச$_2$ந்ஸ்வபஞ்ஶ்வஸந்..
ப்ரலபந்விஸ்ருஜந்க்$_3$ருஹ்ணந்நுந்மிஷந்நிமிஷந்நபி.
இந்த்$_3$ரியாணீந்த்$_3$ரியார்தே$_2$ஷு வர்தந்த இதி த$_4$ாரயந்..
(அத்$_4$யாயம் 5 ~ ஶ்லோகம் 8, 9)

மேலும், தத்வத்தை அறிந்து கொண்ட ஸாங்க்ய யோகீ, பார்த்தாலும் கேட்டாலும் ஸ்பர்ஶித்தாலும் முகர்ந்தாலும் புசித்தாலும் உலவினாலும் உறங்கினாலும் மூச்சிழுத்து விட்டாலும் பேசினாலும் கழித்தாலும் பற்றினாலும் இமை கொட்டி கண்களைத் திறந்து மூடினாலும் அந்தந்த இந்த்ரியங்களே தத்தம் விஷயங்களில் ஸஞ்சரிக்கின்றன என்று கருதி, 'நான் எதுவும் செய்வதில்லை', என்று அறிந்திருக்கிறான். (5 – 8, 9)

நான் எதுவும் செய்வதில்லை...

நான் ஶரீரத்திலிருந்து வேறானவன். இந்த்ரியங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவன். மனஸில் எழும் எண்ணங்கள் என்னுடையவையல்ல. சிந்தனைகள் நானில்லை. இவை செய்திடும் வேலைகள் என்னால் செய்யப்பட்டவையல்ல. பசிக்கிறது. வயிற்றுக்குப் பசிக்கிறது. அறிவு அப்பசியை உணர்த்துகிறது. ஒரு பிடிச் சோற்றை உள்ளே போட்டால் வயிறு அடங்கும். எனக்குப் பசிக்கிறது என்று நான் நினைப்பது அறியாமையினால். பார்க்கின்றன. கண்கள்தான் பார்க்கின்றன. நானா பார்க்கிறேன்? கண்களை மூடிக் கொண்டால் காக்ஷீ மறைந்து விடும். பார்க்கவில்லை என்றால் நான் இல்லை என்றாகி விடுவதில்லை. கண்கள் மூடி இருக்கின்றன. அவ்வளவுதான். கண்ணாடி முன் நின்றால் ஶரீரம் தெரிகிறது. கண்கள் பார்க்கின்றன. கண்ணாடி காட்டுகிறது. கண்ணாடியை அகற்றி விட்டாலோ, கண்களை மூடிக் கொண்டாலோ, அதே இடத்தில் இருந்தும் ஶரீரம் தெரிவதில்லை. நானும் இருக்கிறது. ஆனாலும் ஶரீரம் தெரிவதில்லை. நான் பார்ப்பதில்லை. கண்களே பார்க்கின்றன.

காதுகளே கேட்கின்றன. கேட்கப்பட்ட ஶப்தத்தை அறிவு உணர்த்துகிறது. கேட்பவன் நான் இல்லை. இதே போல ஸ்பர்ஶித்தலும், முகர்தலும், புசித்தலும், நடத்தலும், உறங்குதலும், மூச்சிழுத்தலும், பேசுதலும், கண்ணிமைத்தலும், கழித்தலும், பற்றுதலும், ஶரீரத்தில் நடந்திடும் பல்வேறு கார்யங்கள். இவையனைத்தும் அந்தந்த இந்த்ரியத்தால் செய்யப்படும் கார்யங்கள். இந்த்ரியங்கள் தத்தம் விஷயங்களில் ஸஞ்சரிப்பதால் நடந்திடும் கார்யங்கள் இவை. இந்த்ரியங்களின் இக்கார்யங்களை உணர்த்தக் கூடிய அறிவு இல்லாத பைத்யமும் பார்க்கிறான். கேட்கிறான். அவனது ஶரீரத்திற்கும் பசியெடுக்கிறது. பக்ஷவாதத்தால் பாதிக்கப் பட்டவனின் ஸில இந்த்ரியங்கள் செயலிழக்கின்றன. மற்ற இந்த்ரியங்கள் தத்தம் செயல்களைச் செய்து கொண்டு தான் இருக்கின்றன. கோமாவில் இருப்பவனின் ஶரீரத்திற்கும் வேளாவேளைக்கு உணவு அளிக்கப்படுகிறது. குடல் அவ்வுணவை ஜீர்ணம் செய்கிறது. அவனையும் மீறி மலமூத்ரம் கழிக்கப்படுகின்றன. இக்கார்யங்களைச் செய்வது அவனில்லை. இந்த்ரியங்களே.

ஸாது ஒருவரை அவரது குடிசையில் காணச் சென்றவர், 'நீங்கள் என்ன செய்கிறீர்கள்? இது வரை நீங்கள் ஸாதித்தது என்ன?', என்று கேட்டார். 'நான் ஒன்றும் செய்வதில்லை. அதற்குப் பசியெடுக்கும் போது உணவிற்கு ஏற்பாடு செய்கிறேன். அதற்கு உறக்கம் வரும் போது படுக்கையை விரித்துக் கொடுக்கிறேன். அவ்வளவுதான்', என்றார். வந்தவருக்கு ஆஶ்சர்யம். 'இங்கு வேறு யாரும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லையே. நீங்கள் தனியாகத்தானே இருக்கிறீர்கள்', என்று கேட்டார். 'அஜ்ஞானியாக இருந்த போது நானும் அவ்வாறு தான் நினைத்தேன். ஆனால், இப்போது பஸி எடுத்து உணவு உண்பவன் ஒருவன் இருக்கிறான். அதைப் பார்க்கும் ஒருவன் இருக்கிறான். களைத்துப் போய் உறங்கும் ஒருவன் இருக்கிறான். என்றும் களைத்துப் போகாத ஒருவன் இருக்கிறான். ஸுக – து:கங்களை அடைந்து அநுபவிப்பவன் ஒருவன் இருக்கிறான். எந்நாளும் ஸுக – து:கங்களை அடையாத ஒருவனும் இருக்கிறான் என்பதை உணர்ந்திருக்கிறேன்', என்றார்.

'நான் எதுவும் செய்வதில்லை. இந்த்ரியங்களே தத்தம் விஷயங்களில் ஈடுபடும் போது இக்கார்யங்களைச் செய்கின்றன. இந்த்ரியங்களின் கார்யங்களை இந்த்ரியங்களின் கார்யங்களாக மாத்ரம் பார்த்துத் தன்னை அவற்றுடன் பிணைத்துக் கொள்ளாதவன் ஜ்ஞானீ. தத்த்வத்தை உணர்ந்து விட்டவன் இதை அறிந்திருக்கிறான்', (இதை அறிந்தவனே தத்த்வத்தை உணர்கிறான்.) என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

தத்வத்தை என்கிறாரே அன்றி 'தத்த்வங்களை' என்று சொல்லவில்லை. தத்த்வம் ஒன்றுதான் பலவல்ல. விஜ்ஞானமும் இன்று இதை ஏற்றுக் கொள்ளும் நிலைக்கு வளர்ந்து விட்டது. விஜ்ஞானத்தில் பல துறைகள் இருக்கின்றன. இவை ஒன்றோடொன்று வேறுபட்டவை என்ற கருத்தே நிலவி வருகிறது. ஒவ்வொன்றும் தனித்தனியாக ஆராயப்பட்டு வருகிறது. ஆழத்திற்குச் சென்றவர், எல்லாம் ஒன்றுதான் என்று சொல்லத் தொடங்கி இருக்கிறார். உலகம் முழுவதும் பதார்தங்களால் ஆனது என்றனர். இவை வெவ்வேறு பதார்த்தங்கள் என்று கருதினர். தனித்தனியாக ஆராய்ந்தனர். பிறகு எல்லாமே அணுக்கள் என்றனர். அவற்றையும் வெவ்வேறாகக் கருதினர். பிறகு, பதார்தம் இல்லை எல்லாமே ஆற்றல் என்றனர். அவற்றையும் வெவ்வேறாகவே கருதினர். இயக்க ஆற்றல், காந்த

ஆற்றல், மின் ஆற்றல், உஷ்ண ஆற்றல், ரஸாயன ஆற்றல் என்று ஆயிரம் நாமங்கள் சூட்டினர். பிறகு இவை அனைத்தும் ஒன்றே, ஒன்றின் பல வடிவங்களே என்றனர். மெதுமெதுவாக விஞ்ஞானம் அந்த ஒரே தத்வத்தை நோக்கி வளர்ந்து வருகிறது.

ॐ

ब्रह्मण्याधाय कर्माणि सङ्गं(न्) त्यक्त्वा करोति यः ।
लिप्यते न स पापेन पद्मपत्रमिवाम्भसा ।।
{अध्याय ५ ~ श्लोक १०}

ப்$_3$ரஹ்மண்யாத$_4$ாய கர்மாணி ஸங்க$_3$ம் த்யக்த்வா கரோதி யஹ.
லிப்யதே ந ஸ பாபேந பத்$_3$மபத்ரமிவாம்ப$_4$ஸா..
(அத்$_4$யாயம் 5 ~ ஶ்லோகம் 10)

எல்லா கர்மங்களையும் இறைவனடியில் ஸமர்பணித்து, பற்றில்லாமல் கர்மங்களைச் செய்திடுபவன் நீரில் இருக்கும் தாமரை இலையைப் போல பாபத்துடன் ஒட்டுவதில்லை. (5 – 10)

தாமரை இலையைப் போல:

இங்கு பக்தியோகத்தைக் குறிப்பிடுகிறார். செய்பவன் நானில்லை என்று அறிவது, உணர்வது மிகக் கடினம். செயல்களை இறைவனுக்கு அர்பணித்து விடுதல் ஸுலபம். இதுவே பக்தியோகம். செயல்கள் அனைத்தையும் அவனுக்கு அர்பணித்தவன் செயல்களுக்கு மத்தியில் இருந்தும் செயல்களுடன் ஒட்டுவதில்லை. தாமரை சேற்றில் பிறக்கிறது. (தாமரை மலருக்கு பங்கஜா, சேற்றின் மகள் என்றொரு பெயர் உண்டு.) சேற்றிலேயே வளர்கிறது. ஆனால், சேற்றின் ஒரு துளியும் தாமரை இலையோடு ஒட்டுவதில்லை. செயல்கள் அனைத்தையும் இறைவனடியில் அர்பித்தவன் தாமரை இலையைப்போல் பற்றற்று விலகியே இருக்கிறான்.

தாமரைக்கு நீரஜா (நீரில் பிறந்தவள்) என்றும் ஒரு பெயர் உண்டு. சேற்றைப் போல நல்ல நீரும் தாமரை இலையோடு ஒட்டுவதில்லை.

நம்முடைய அர்பணிப்பு எவ்வாறு இருக்கிறது? நல்லவற்றை நாமே வைத்துக் கொண்டு அல்லாதவற்றை அவனுக்கு அர்பணித்தல் என்ற அளவில்தான் நம்முடைய அர்பணிப்பு இருக்கிறது. லாபம் ஏற்பட்டால், 'நான் ஸம்பாதித்தேன்'. நஷ்டம் ஏற்பட்டால் அவன் கொடுத்தான். மலர்மாலை சூட்டப்பட்டால், 'என் தகுதிக்கு எனக்கு சூட்டப்படுகிறது'. அடி விழுந்தால், 'ஏனப்பா இப்படிச் செய்கிறாய்? கருணை இல்லாதவனாக இருக்கிறாயே!' வெற்றி கிட்டினால், 'Showcase'ல் வைத்து, 'நான் ஜயித்தேன்', என்று மார்தட்டியபடி வருவோர் போவோர் எல்லோருக்கும் காட்டுகிறான். தோல்வி வந்தால், 'உன் விருப்பத்தை மீறி இவ்வுலகத்தில் ஏதாவது நடந்திடுமா? எல்லாம் நீ எழுதிய விதி, என்று ரஹஸ்யமாக அழுகிறான். ஸுகம் வந்தால், 'நான் நிர்மாணித்தேன்', என்பவன் து:கம் வந்தால், 'ஏன் இவ்வளவு து:கம் அளிக்கிறாய் நீ? நல்லவனுக்கே உன் ஸோதனைகள் அனைத்தும்', என்று புலம்புகிறான்.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன், 'அனைத்தையும் அர்பணித்து விடு', என்கிறார். தாமரை இலையைப் போல் சேற்றிலிருந்தும் விலகி இரு. நன்னீரிலிருந்தும் விலகி இரு', என்கிறார்.

ॐ

कायेन मनसा बुद्ध्या केवलैरिन्द्रियैरपि ।
योगिनः(ख) कर्म कुर्वन्ति सङ्गं(न्) त्यक्त्वात्मशुद्धये ।।
{अध्याय ५ ~ श्लोक ११}

காயேந மனஸா பு$_3$த்$_3$த்$_4$யா கேவலைரிந்த்$_3$ரியைரபி.
யோகி$_3$ன:(க்) கர்ம குர்வந்தி ஸங்க$_3$ம் த்யக்த்வாத்ம ஶுத்$_3$த$_4$யே..
(அத்$_4$யாயம் 5 ~ ஶ்லோகம் 11)

நிஷ்காம கர்ம யோகீ அஹங்காரம் இல்லாமல் ஶரீரம், இந்த்ரியங்கள், மனஸ், புத்தி ஆகிய கரணங்கள் மூலம் அவை தூய்மைப்படவே கர்மம் செய்கிறான். (5 – 11)

மநுஷ்யன் ஶரீரம், இந்த்ரியங்கள், மனஸ், புத்தி ஆகிய உபகரணங்களைத் தனதென்று நினைக்கிறான். தனக்காக மாத்ரம் உபயோகப் படுத்துகிறான். இவற்றை மாத்ரமல்ல. 'இது என்னுடைய வீடு', என்கிறான். 'இது என்னுடைய நிலம்', என்கிறான். 'இது என்னுடைய பணம்', என்கிறான். புகழ், பெருமை, த்யாகம், யோஜனை போன்ற Abstract விஷயங்களையும் தனதென்று ஸ்வந்தம் கொண்டாடுகிறான். இதுவே மமத்வம். உண்மையில் இவற்றில் ஏதேனும் இவனுடையதா? எதுவும் இல்லை. ஶரீரம் நிதமும் அழிந்து கொண்டும் புதிதாக உருவாகிக் கொண்டும் இருக்கிறது. உயிர் பிரியும் போது முழுவதுமாக அழிந்து விடுகிறது. இந்த்ரியங்களும் என்றும் மாறிக் கொண்டிருக்கின்றன. தம் ஆற்றலை இழந்து கொண்டு வருகின்றன. முதுமையில் பெரும்பாலும் அழிந்து விடுகின்றன. அதே போல, மனஸும் புத்தியும் க்ஷணத்திற்கு க்ஷணம் மாறக் கூடியவை. நிலமும் வீடும் இவனுடையதா? இதற்கு முன் யார் யாரோ இதே நிலத்தையும் வீட்டையும் ஸ்வந்தம் கொண்டாடி, மடிந்து போனதைக் கண்டிருந்த அந்த நிலமும் வீடும் இவனைப் பார்த்து எள்ளி நகையாடும். 'இதோ! மற்றுமொரு பைத்யம் வந்து விட்டது பார்', என்று கை கொட்டி சிரிக்கும். அச்சிரிப்பொலி இவன் காதுகளுக்கு எட்டாததால் இவன் ஸில தினங்களுக்கு, 'இது என்னுடையது', என்று கூவித் திரிவான்.

கபீர்தாஸரின் பாடல் ஒன்று உண்டு. மண்ணைப் பிஸைந்து மிதித்துக் கொண்டிருக்கும் குயவனைப் பார்த்து மண் சொன்னதாம். 'இன்று என் மேல் நின்று கூத்தாடுகிறாய். உன்னுடையது என்று ஸ்வந்தம் கொண்டாடியவாறு என்னை மிதிக்கிறாய். ஒரு நாள் வரும். அன்று நான் உன்னை நசுக்கி மிதித்து அழிப்பேன்', என்று. பணம் இவனுடையதா? கை மாறிக் கொண்டே இருப்பதுதான் பணம். மாறாக, பணம் தேங்கி விட்டால் பொருளாதாரம் நஶிந்து விடும். எதுவும் இவனுடையது இல்லை. இந்நிலையில் மநுஷ்யன் செய்யக் கூடியதென்ன? 'இவை அனைத்தும் லோக ஸேவைக்காக எனக்கு வாய்த்திருக்கும் உபகரணங்கள்', என்று கருதுவதுதான் மநுஷ்யன் முன் இருக்கும் ஒரே வழி. கரணங்களாகக் கருதி இவை அனைத்தையும் பற்றின்றி, செயல்களில் ஈடுபடுத்துவதால் அக்கரணங்களும் தூய்மைப் படுகின்றன. மமத்வமே மிக மோஸமான அழுக்கு. மமத்வத்தை துடைப்பதால் இக்கரணங்கள் தூய்மை அடைகின்றன.

ஶரீரம், இந்த்ரியங்கள், மனஸ், புத்தி ஆகியவை என்னுடையவை அல்ல. எனக்காக இல்லை. உலக ஸேவைக்காக மாத்ரமே. ஸொத்து, செல்வம் என்னுடையவை அல்ல. எனக்காக இல்லை. லோக ஸேவைக்காக மாத்ரமே. பதவி, செல்வாக்கு, புகழ் இவையும் என்னுடையவை அல்ல. எனக்காக இல்லை. லோக ஸேவைக்காக மாத்ரமே. அவை எவ்வித ஸ்வயநல நோக்கத்திற்காகவும் செயல்படா. லோக ஸேவையில் உபகரணங்களாக மாத்ரமே செயல்படும்.

📖 ॐ 📖

युक्तः(ख) कर्मफलं(न) त्यक्त्वा शान्तिमाप्नोति नैष्ठिकीम् ।
अयुक्तः(ख) कामकारेण फले सक्तो निबध्यते ।।
{अध्याय ५ ~ श्लोक १२}

யுக்த:(க்$_2$) கர்மஃபலம்(ந்) த்யக்த்வா ஶாந்திமாப்நோதி நைஷ்டி$_2$கீம்.
அயுக்த:(க்$_2$) காமகாரேண ஃபலே ஸக்தோ நிப$_3$த்$_4$யதே..
(அத்$_4$யாயம் 5 ~ ஶ்லோகம் 12)

கர்மஃபலனைத் த்யாகம் செய்த கர்மயோகீ பேரமைதியை அடைகிறான். மாறாக, காமத்துடன் கூடியவன் ஃபலனின் மீதுள்ள மோஹத்தால் பிணைக்கப் படுகிறான். (5 – 12)

கர்மஃபலனின் த்யாகம் என்று சொல்லும் போது ஃபலனைப் பற்றிய எதிர்பார்ப்பு, விருப்பம் அல்லது பற்றினை த்யாகம் செய்யச் சொல்கிறார். நான்கு வகையான கர்மஃபலன்கள் உண்டு. 1.த்ருஷ்ட

கர்மஃபலன் – தற்போது செய்யப்படும் புதிய கர்மங்களின் விளைவாக உடனுக்குடன் கிடைத்திடும் ஃபலன். உ.ம்.: உணவு உட்கொண்டவுடன் கிடைக்கும் த்ருப்தி. 2. அத்ருஷ்ட கர்மஃபலன் – தற்போது செய்யப்படும் புதிய கர்மங்களின் (ஸஞ்சித கர்மமாக ஶேகரிக்கப்படும் கர்மங்கள்) விளைவாக எதிர்க்காலத்தில் இந்த லோகத்திலும் மற்ற லோகங்களிலும் கிடைக்க இருக்கும் ஃபலன்கள். 3. ப்ராப்த கர்மஃபலன் – ப்ராரப்த கர்மங்களின் விளைவாக தற்போது கிடைத்திருக்கும் ஶரீரம், ஜாதி, வர்ணம், செல்வம், ஸொத்து மற்றும் பிற ஆதரவான அல்லது கடுமையான சூழ்நிலைகள். 4. அப்ராப்த கர்மஃபலன் – ப்ராரப்த கர்மங்களின் விளைவாக எதிர்க் காலத்தில் கிடைக்க இருக்கும் அநுகூல ப்ரதிகூல சூழ்நிலைகள். முதல் ரெண்டும் க்ரியமாண கர்மங்களின் ஃபலன்கள். மற்ற ரெண்டும் ப்ராரப்த கர்மங்களின் ஃபலன்கள். கர்மஃபலத்யாகம் என்றால் த்ருஷ்டஃபலன் பற்றிய எதிர்ப்பார்ப்பு இல்லாமை; கிடைத்தால் வருத்தம் அல்லது மகிழ்ச்சி அடையாமை; அத்ருஷ்ட ஃபலனைப் பற்றிய அவா இன்மை; ப்ராப்த ஃபலன்களின் மமத்வம் இன்மை; கிடைத்தால் ஸுகமோ து:கமோ அடையாமை; அப்ராப்த ஃபலன்களைப் பற்றி எதிர்ப்பார்ப்பு இன்மை; ஸுகம் தொடர வேண்டும் என்றோ து:கம் மறைய வேண்டும் என்றோ வேண்டாமை.

ஸாதாரணமாக மநுஷ்யன் ஏதோ ஒரு விருப்பம் வைத்தே கர்மங்களில் இறங்குகிறான். அந்தச் செயல் செய்து முடிக்கப்படும் வரை அவ்விருப்பம் அவனது மனஸில் நிறைந்து இருக்கிறது. பணம் வேண்டும் என்று விரும்பி வ்யாபாரம் செய்யத் தொடங்குகிறான். வ்யாபாரம் செய்கையில் அவனுடைய சிந்தனை முழுவதும் பணம் அதாவது, லாப நஷ்டக் கணக்கே நிறைந்திருக்கிறது. லாபம் வந்தால் மகிழ்ச்சியும் நஷ்டம் ஏற்பட்டால் வருத்தமும் அடைந்தவாறு வாழ்க்கையைக் கழிக்கிறான். இதே போல மனைவி, மக்கள், வீடு, ஸொத்து, பெயர், புகழ் என்று அனைத்திலும் அநுகூலமான ஃபலன் விரும்பியவாறு கர்மங்களில் ஈடுபடுகிறான். மாறி மாறி ஸுகம், து:கம், எதிர்ப்பார்ப்பு, ஏமாற்றம் என்று அலைக்கழிக்கப் படுகிறான். கர்மயோகீ இவ்வாறில்லாமல் விருப்பம் ஏதும் முன்வைக்காமல் கர்மங்களில் இறங்குகிறான். கர்மங்களில் ஈடுபடுகிறான்.

விருப்பம் ஏதும் இல்லையென்றால் கர்மங்களில் ஏன் ஈடுபட வேண்டும்? 3 – 5'ல் சொன்னபடி மநுஷ்யன் கர்மங்களின்றி இருக்க முடியாது. வெளிப்படையான கர்மங்களைக் குறைத்துக் கொண்டாலும், அவன் உள்ளே உலகத்தைப் பற்றிய கவர்ச்சி, பற்று உயிருடன் இருப்பதால் அவனால் செயல் புரியாமல் அமைதியாக இருக்க முடியாது. விஷயங்களைப் பற்றி சிந்தனையாவது செய்வான். அதுவும் கர்மமே. அது அவனை வீழ்ச்சியை நோக்கித் தள்ளும். ஆகையால் உலகத்தைப் பற்றிய கவர்ச்சி அவனது மனஸில் இருந்து முழுமையாக அழிந்திடும் வரை அவன் கர்மங்களில் ஈடுபட்டே ஆக வேண்டும். ஸ்வயவிருப்பம் ஏதும் இன்றி பிற நலனை நாடி, கர்மங்களில் ஈடுபட்டு வந்தால் பழைய பற்றுக்கள் விலகும். புதிய பற்றேதும் ஏற்படாது. ஃபலன் மீது விருப்பம் வைத்து கர்மங்களில் ஈடுபடுவது அறியாமையே. விருப்பம் வைத்தாலும் வைக்கா விடினும் ஃபலன் கிடைப்பது நிஶ்சயம். விருப்பம் வைத்தால் அதிக ஃபலன் கிடைத்திடும், வைக்கா விட்டால் குறைவான ஃபலனே கிடைக்கும் என்று இல்லை அல்லவா!

📖 ॐ 📖

सर्व कर्माणि मनसा सन्न्यस्यास्ते सुखं वशी ।
नवद्वारे पुरे देही नैव कुर्वन्न कारयन् ।।
{अध्याय ५ ~ श्लोक १३}

ஸர்வ கர்மாணி மனஸா ஸந்ந்யஸ்யாஸ்தே ஸுக₂ம் வஶீ.
நவ த்₃வாரே புரே தே₃ஹீ நைவ குர்வந்ந காரயந்..
(அத்₄யாயம் 5 ~ ஶ்லோகம் 13)

எல்லா கர்மங்களையும் மனஸால் துறந்தவன் ஒன்பது த்வாரங்கள் கொண்ட ஶரீரம் என்னும் நகரத்தில் செயல் புரியாமலும் செயல் புரிய வைத்திடாமலும் பரமாத்மாவில் நிலைத்து ஆனந்தமாக வஸிக்கிறான். (5 – 13)

'நீ அதைப் பிடிக்கிறாய் என்று நினைக்கிறாய்? அதுவல்லவோ உன்னைப் பிடிக்கிறது'. புகை பிடிப்பதற்கு எதிரான விளம்பரம் ஒன்று நினைவிற்கு வருகிறதா? நாம் தான் அதைப் பற்றியுள்ளோம். அது நம் வஶத்தில் இருக்கிறது என்று நினைத்து நம்மை ஏமாற்றிக் கொள்கிறோம். உண்மையில் அதுவே நம்மைப் பற்றியுள்ளது. நாம் அதன் வஶத்தில் இருக்கிறோம். ஒரு பஶுவைக் கயிற்றினால் கட்டி இழுத்துச் சென்று கொண்டு இருந்தான் ஒருவன். அவ்வழியே சென்ற ஒரு ஸாது அவனிடம், 'நீயும் பஶுவும் கயிற்றால் பிணைக்கப் பட்டிருக்கிறீர்கள்', என்றார். அவன், 'இல்லை. இல்லை. நான் தான் பஶுவைக் கட்டி இருக்கிறேன். நான் கட்டப்படவில்லை. நான் ஸ்வதந்த்ரமாக இருக்கிறேன்', என்றான். 'அப்படியா? கயிற்றை அவிழ்த்து விடு. யார் பின்னால் யார் ஓடுகிறார் என்று பார்க்கலாம். யார் ஸ்வதந்த்ரம், யார் கட்டப்பட்ட அடிமை என்பது புரிந்து விடும்', என்றார் ஸாது. 'என்னால் முடியாது. நான் பணம் கொடுத்து இதை வாங்கியுள்ளேன்', என்றான் அவன்.

நாம் ஶரீரம் , மனஸ் , இந்த்ரியங்கள் மீது பற்று வைக்கும் போது நம் ஸ்வதந்த்ரத்தை இழந்து அவற்றின் வஶம் ஆகிறோம். பற்றை ஒழித்தால் மாத்ரமே ஸ்வதந்த்ரமாகிறோம். கரணங்கள் மற்றும் அவற்றின் கர்மங்களை மனஸால் துறந்தவன் பரமாத்மாவில் நிலைத்து ஒன்பது த்வாரங்கள் கொண்ட இந்த ஶரீரத்தில் ஆனந்தமாக இருக்கிறான். பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபம் ஸச்சிதானந்தம். அதாவது, ஸத் சித் ஆனந்தமே. இவையே நம்முடைய ஸ்வரூபமும். ஸத் என்றால் எப்போதும் இருப்பது. அழியக் கூடிய ஶரீரம், மனஸ், இந்த்ரியங்கள் போன்ற கரணங்கள் மற்றும் ஸம்ஸார விஷயங்கள் மீதுள்ள கவர்ச்சியை, பற்றினைத் துறந்தவனால் நான் எப்பொழுதும் இருப்பவன் என்பதை உணர முடிகிறது. என்றும் பிறக்காதவன். என்றும் இறக்காதவன். என்றும் மாறாதவன். இளமையும் முதுமையும் எனக்கில்லை. என்றும் இருப்பவன் நான். சித் என்றால் ஒளிமயம். சித் என்றால் உயிர்த்துடிப்பு. சித் என்றால் சைதன்யம். நாம் உள்ளே எவ்வாறு இருக்கிறோமோ, அவ்வாறே வெளியும் நமக்குக் காக்ஷி தெரிகிறது. அழுக்குகள் நீங்கி, மயக்கங்கள் தெளிந்ததால் உள்ளே நிறைந்துள்ள சைதன்யத்தைக் கண்டவனுக்கு வெளியும் சைதன்யமயமாகத் தெரிகிறது. ஜடமாகவும் அழியக் கூடியவையாகவும் வெவ்வேறாகவும் காணப்படும் உலகத்தின் பின்னணியில் நிலைத்துள்ள உயிர்த்துடிப்பை, ஒளியைக் காண முடிகிறது இவனால். அழிவில் து:கம் இருக்கிறது. மாறுபாடுகளில் து:கம் இருக்கிறது. மாறுபாடற்ற அழிவற்ற நிலையான தனது தன்மையை அறிந்து கொண்டவனுக்கு து:கம் இல்லை. என்றும் நிலைத்த ஆனந்தமே. அந்த:கரணம் தூய்மை அடைந்து விட்டவன் ஸச்சிதானந்த ஸ்வரூபமான பரமாத்மாவில் எப்போதும் நிலைத்து இருக்கிறான்.

ஆனந்தம் வேறு, ஸுகம் வேறு. எதையோ ஸார்ந்திருந்தால் மாத்ரமே ஸுகம். ஸுகம் வெளியிலிருந்து கிடைக்கிறது. யாரோ ஒரு நபர் அல்லது ஏதோ ஒரு ஸம்பவம் மூலம் ஸுகம் கிடைக்கிறது. ஆனந்தம் உள்ளிருந்து ஊறுகிறது. ஆனந்தம் நம்முடைய தன்மை. ஸுகம் பெற்றிட வெளியே செல்ல வேண்டும் என்றால் ஆனந்தம் அடைந்திட தனியாக இருந்து உள்நோக்கிச் செல்ல வேண்டும். ஒரு ருசிகரமான தகவல். ஆனந்தம் என்பதற்கு நமது எந்த மொழியிலும் எதிர்ப்பதம் கிடையாது. ஆனந்தம் தனியான சொல். ஆனந்தம் தன்னையே ஸார்ந்த நிலை ஸுகம் - து:கம், இன்பம் - துன்பம், அன்பு - வெறுப்பு ஆகிய இருமைகளுக்கு அப்பாற்பட்டது ஆனந்தம்.

🕮 ॐ 🕮

न कर्तृत्वं(न्) न कर्माणि लोकस्य सृजति प्रभुः ।
न कर्मफलसंयोगं स्वभावस्तु प्रवर्तते ।।
{अध्याय ५ ~ श्लोक १४}

ந கர்த்ருத்வம்(ந்) ந கர்மாணி லோகஸ்ய ஸ்ருஜதி ப்ரபு₄ஹு.
ந கர்மஃபல ஸம்யோக₃ம் ஸ்வபா₄வஸ்து ப்ரவர்ததே..
(அத்₄யாயம் 5 ~ ஶ்லோகம் 14)

இறைவன் உயிர்களில் கர்தா என்ற நிலையையும் கர்மங்களையும் அவற்றின் ஃபலன்களையும் ஸ்ருஷ்டிக்கவில்லை. இவையெல்லாம் ப்ரக்ருதி மற்றும் குணங்களின் ஸுழற்சியே. (5 – 14)

பரமாத்மாவைப் பற்றிய பேச்சினைத் தொடர்கிறார். ஸூர்யன் தஹிக்கிறது. ஸமுத்ர நீர் ஆவியாகிறது. வானத்தில் நீராவி திரண்டு மேகம் ஆகிறது. காற்று மேகத்தை அடித்துச் செல்லுகிறது. குளிர்ச்சியான மலை ப்ரதேஶத்தையோ வனப்ரதேஶத்தையோ சென்றடைந்து மழையாகப் பொழிகிறது. இவையெல்லாம் ப்ரக்ருதி மற்றும் குணங்களின் ஸுழற்சியே. செய்பவர் பரமாத்மா இல்லை. ஆனால், பரமாத்மா இல்லாமல் இவற்றில் ஒரு கார்யமேனும் நடந்திடுமா?

விதை மண்ணில் புதைகிறது. துளிர் மண்ணைப் பிளந்து வெளிப்படுகிறது. மண், காற்று, வானம், ஸூர்யன் ஆகியவற்றிலிருந்து தேவையான ஸத்தை உறிந்து எடுத்து வளர்கிறது. பூக்களையும் பழங்களையும் கொடுக்கிறது. வருங்கால மரங்களுக்குத் தேவையான விதைகளை அளிக்கிறது. இவையெல்லாம் ப்ரக்ருதி அதாவது, இயற்கையின் கார்யங்களே. பரமன் செய்வதில்லை. ஆனால், பரமன் இல்லாமல் இக்கார்யங்கள் நடந்திடுமா?

ஒரு ஆண் அணுவும் ஒரு பெண் அணுவும் சேர்ந்து உயிர் உருவாகிறது. பெண்ணின் கர்பத்தில் இருந்து தன் ஶரீரத்தை வளர்த்துக் கொள்கிறது. (விஜ்ஞான பரிஶோதனைக் கூடத்தின் குடுவையிலும் ஸில காலம் வளர்கிறது. உரிய காலத்தில் அந்த ஶரீரத்தில் வெவ்வேறு அங்கங்கள் முளைத்து வளர்கின்றன. உரிய காலத்தில் கர்பத்திலிருந்து வெளியேறுகிறது. பசித்தால் உண்கிறது. குடல் அவ்வுணவை ஜீர்ணம் செய்கிறது. வளர்கிறது. அடுத்த தலைமுறை உயிர்களை உருவாக்கத் தயாராகிறது. உரிய ஜோடியுடன் சேர்ந்து, அடுத்த தலைமுறை உயிரை உருவாக்குகிறது. இவை எல்லாம் ப்ரக்ருதியின் விளையாட்டே. ஆயின், பரமாத்மா இல்லாமல் இவை நடந்திடுமா?

'என் மகன் என்னை அரித்தெடுக்கிறான். ஸில ஸமயங்களில் அவனிடம் வன்முறை தலைக் காட்டுகிறது. பள்ளி முடிந்து ஸாயங்காலம் வீடு திரும்பும் என்னை வீட்டு கார்யங்களைச் செய்ய விடுவதில்லை. ட்யூஷன் எடுக்க விடுவதில்லை'. நான் அறிந்த ஆசிரியை ஒரு நாள் தன் ஐந்து வயஸு மகனைப் பற்றி கூறினாள். 'பள்ளிக்கூட வேலையை விட்டு விடலாமே' என்றேன். அதிர்ச்சி அடைந்தாள். 'ஸரி . குறைந்தபக்ஷம் ட்யூஷன்களை நிறுத்தி விடுங்கள்' என்றேன். 'அதனால் என்ன ஆகும்?' என்று கேட்டாள். 'உங்கள் மகனுக்கு நீங்கள் வேண்டாம். உங்கள் இருப்பு (Presence) வேண்டும். நீங்கள் எந்நேரமும் இருக்கிறீர்கள் (Available) என்ற உறுதி (Assurance) போதும்' என்றேன். அவள் தன் பள்ளி வேலையை விட்டு விட்டாள். ஸில தினங்களுக்குப் பிறகு அவளை ஸந்தித்தபோது தன் மகன் அமைதியாக இருப்பதாகவும் தன்னைத் தொந்தரவேதும் செய்வதில்லை என்றும் சொன்னாள்.

ரஸாயன ஶாஸ்த்ரத்தில் 'Catalyst', க்ரியா ஊக்கி என்று உண்டு. அது ரஸாயன க்ரியைகளில் நேரடியாக பங்கெடுப்பதில்லை. ஆனால், அது இல்லாமல் ரஸாயன க்ரியை நடந்திடாது. ரஸாயன க்ரியை நடந்திட, அதன் இருப்பு (Presence) போதுமானது.

அதே போல், பரமாத்மன் எதுவும் செய்வதில்லை. செய்வதெல்லாம் ப்ரக்ருதியே. ஆனால் பரமனின் Presence இல்லாமல் எதுவும் நடக்காது. கண்தான் பார்க்கிறது. காதுகள்தான் கேட்கின்றன. குடல் தான் ஜீர்ணம் செய்கிறது. ஆத்மா எதுவும் செய்வதில்லை. ஆத்மாவிற்கும் ஶரீரத்தின் கார்யங்களுக்கும் ஸம்பந்தம் இல்லை. ஶரீரத்தில் நடந்திடும் கார்யங்கள் அனைத்தும் ப்ரக்ருதியின் கார்யங்களே. ஆனால், ஆத்மா அந்த ஶரீரத்தில் வஸிக்கும் வரைதான், ஆத்மாவின் Presence இருக்கும் வரைதான் ப்ரக்ருதிக்கு வேலை செய்யும் ஆற்றல் உண்டு.

ஶில்பி இல்லாமல் ஶிலை இல்லை. நர்தகி இல்லாமல் நாட்யம் இல்லை. ஶிலைக்கோ நாட்யத்திற்கோ தனி அஸ்தித்வம் கிடையாது. ஆனால் , ஶிலை இல்லாமல் ஶில்பி இருக்க முடியும். ந்ருத்யம் இல்லாமல் நர்தகியால் இருக்க முடியும். அதே போல், பரமன் இல்லாமல் ப்ரக்ருதி இல்லை. ஆனால், ப்ரக்ருதி இல்லாமல் பரமனுக்குத் தனி அஸ்தித்வம் உண்டு.

📖 ௐ 📖

नादत्ते कस्यचित्पापं(न्) न चैव सुकृतं विभुः ।।
अज्ञानेनावृतं(ञ्) ज्ञानं(न्) तेन मुह्यन्ति जन्तवः ।।
{अध्याय ५ ~ श्लोक १५}

நாத₃த்தே கஸ்யசித்பாபம்(ந்) ந சைவ ஸுக்ருதம் விபு₄ஹு.
அஜ்ஞாநேநாவ்ருதம்(ஞ்) ஜ்ஞாநம்(ந்) தேந முஹ்யந்தி ஜந்தவஹ..
(அத்₄யாயம் 5 ~ ஶ்லோகம் 15)

எங்கும் நிறைந்திருக்கும் பரமாத்மா ஜீவனுடைய பாபச் செயல்களையும் ஏற்பது இல்லை. புண்ய கர்மங்களையும் ஏற்பதில்லை. ஆனால், ஜ்ஞானம் அஜ்ஞானத்தால் சூழப்பட்டிருப்பதால் ஜந்துக்கள் அனைத்தும் அதிலே மோஹவஶப் பட்டிருக்கின்றன. (5 – 15)

பாப புண்ய கர்மங்கள் மீது மோஹம்:

பரமாத்மன் ப்ரக்ருதிக்கு அப்பாற்பட்டவன். ப்ரக்ருதியின் கர்மங்களுக்கு பரமன் பொறுப்பில்லை. ஜீவனை ஶுபகார்யங்கள் செய்யவும் பரமன் தூண்டுவதில்லை. அஶுப கார்யங்களுக்கும் அவன் தூண்டுவதில்லை. நம்முள் அஜ்ஞானம் ஜ்ஞானத்தை சூழ்ந்திருப்பதால் இவ்வுண்மையை நாம் உணர்வதில்லை. நம்முள் நிறைந்திருக்கும் பரமனை அறிந்து கொள்வதே பூர்ண ஜ்ஞானம். இந்த்ரியங்கள், மனஸ், புத்தி மூலம் கிடைப்பதெல்லாம் அல்ப, அபூர்ண ஜ்ஞானமே. உலகத்தின் மீதுவைத்த பற்றுதலே ஜ்ஞானம் பெறுவதில் இருந்து நம்மைத் தடுக்கிறது.

அறியாமல் இருந்து, தான் அஜ்ஞானி என்று அறிந்திருந்தால் ஆபத்தில்லை. அறியாமல் இருந்து தன்னை அறிந்தவன் என்று நினைத்தால் பெரும் ஆபத்து. தென்ஆஃப்ரிக்காவில் கேள்விப்பட்ட ஜோக் ஒன்று நினைவிற்கு வருகிறது. (நம் தேஶத்தில் தான் சர்ச் பற்றி எழுதும் போது ஸ்வயக்கட்டுப்பாடு அல்லது Self censorship விதித்துக் கொள்கின்றனர். மேலை தேஶங்களில் அவ்வாறு இல்லை.) பாதிரி ஒருவர் பல புஸ்தகங்களைப் படித்துவிட்டு தன்னைப் பெரும் ஜ்ஞானீ என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தார். அவர் ஒரு நாள் சர்சில் கூடி இருந்த கூட்டத்திடம், 'உங்களில் உள்ள அஜ்ஞானிகள் மட்டும் எழுந்து நில்லுங்கள்' என்றார். ஒருவரும் எழுந்து நிற்காததைக் கண்டு அவருக்குப் பெரும் ஆஶ்சர்யம். உலகில் எந்த ஒரு அஜ்ஞானியும் தான் ஒரு அஜ்ஞானி என்பதை ஏற்பதில்லை. சிறிது நேரம் கழித்து, ஒருவன் தயங்கியவாறு எழுந்து நின்றான். அவனைப் பார்த்து பாதிரி, 'அஜ்ஞானத்தை ஒத்துக் கொள்வதில் என்ன தயக்கம்? தைர்யமாக எழுந்து நில்' என்றார். 'இல்லை. நானும் ஜ்ஞானிதான். இப்பெருங் கூட்டத்தில் நீங்கள் மாத்ரம் தனியாக நிற்பதைக் கண்டு மனஸிற்குக் கஷ்டமாக இருந்தது. அதனால்தான் எழுந்து நின்றேன்' என்றானாம்.

📖 ॐ 📖

ज्ञानेन तु तदज्ञानं येषां(न्) नाशितमात्मनः । तेषामादित्यवज्ज्ञानं प्रकाशयति तत्परम् ।।
तद्बुद्धयस्तदात्मानस्तन्निष्ठास्तत्परायणाः । गच्छन्त्यपुनरावृत्तिं(ञ्) ज्ञाननिर्धूत कल्मषाः ।।
{अध्याय ५ ~ श्लोक १६, १७}

ஜ்ஞாநேந து தத₃ஜ்ஞாநம் யேஷாம்(ந்) நாஶிதமாத்மனஹ.
தேஷாமாதி₃த்யவஜ்ஞாநம் ப்ரகாஶயதி தத்பரம்..
தத்₃பு₃த்₃த₄யஸ்தத₃ாத்மாநஸ்தந்நிஷ்ட₂ாஸ்தத்பராயணாஹா.
க₃ச்ச₂ந்த்ய புநராவ்ருத்திம்(ஞ்) ஜ்ஞாநநிர்தூ₄த கல்மஷாஹா..
(அத்₄யாயம் 5 ~ ஶ்லோகம் 16, 17)

விவேகத்தால் அஜ்ஞானத்தை களைந்து எடுத்தவனுடைய ஜ்ஞானம், ஸூர்யனைப் போல பரமதத்வத்தை ப்ரகாஶிக்கச் செய்கிறது.

தத்ரூப புத்தியைக் கொண்டவன், தத்ரூப மனஸைக் கொண்டவன், அதில் நிலைத்து இருப்பவன், அதனுடன் ஒன்றி விட்டவன், ஜ்ஞானம் மூலம் பாபங்களைப் போக்கிக் கொண்டவன் மறு ஜன்மம் இல்லாத பரம கதியை அடைகிறான். (5 – 16, 17)

இந்த ரெண்டு ஶ்லோகங்களில் பரமனை அனுபவித்திடும் இரு வழிகளைச் சொல்கிறார் ஸ்ரீ

க்ருஷ்ணன். விவேகத்தைப் பயன்படுத்தி அஜ்ஞானத்தை, அதாவது அஸத்தை விலக்குவது ஒரு வழி. ஸத்தையே சிந்தனை செய்து ஸத்தை அடைவது ரெண்டாம் வழி.

புடம் போடப்பட்ட தங்கம் ஜ்வலிக்கிறது. ஜ்வலிப்பு தங்கத்தின் இயல்பு. வெளியிலிருந்து கொடுக்கப்படுவது இல்லை. புடம் போட்டு அழுக்கை நீக்க நீக்க, ஜ்வலிப்பு வெளிப்படுகிறது. ப்ரகாஶம் ஸூர்யனின் தன்மை. மேகம் ஸூர்யனை மூடுகிறது. மேகம் விலகியவுடன் ப்ரகாஶத்துடன் கூடிய ஸூர்யன் வெளிப்படுகிறது. அதேபோல், ஜ்ஞானமே மநுஷ்யனின் இயல்பு. ஜ்ஞானமே அவனது ஸ்வரூபம். ஆனால், மோஹத்தால் ஏற்பட்ட அஜ்ஞானம் ஜ்ஞானத்தை மறைக்கிறது. விவேகத்தைப் பயன்படுத்தி அஜ்ஞானத்தை விலக்க விலக்க, ஜ்ஞானம் ஸூர்யனைப் போல ப்ரகாஶிக்கிறது. 'நான்' இல்லாததை நான் என நினைப்பது அஜ்ஞானம். 'ஶரீரம் நான் இல்லை'. 'இந்திரியங்கள் நான் இல்லை'. 'நான் மனஸ் இல்லை'. 'நான் புத்தி இல்லை', என்று விவேகத்தால் உணர்வதன் மூலம் அஜ்ஞானத்தை விலக்க முயல வேண்டும்.

அடுத்த ஶ்லோகம் ரெண்டாவது வழியைக் குறிப்பிடுகிறது. புத்தி என்பது உறுதிபடுத்திச் சொல்வது. தத் என்ற பதம் ஆன்மீகத்தில் பரமாத்மாவைக் குறிக்கும் பதம். 'எங்கும் நிறைந்தவன் பரமன். என்றும் நிலைத்தவன் அவன்', என்று புத்தியால் நிஶ்சயப்படுத்திக் கொள்வதே தத்புத்தி.

ஆத்மா என்ற சொல் இங்கு மனஸைக் குறிக்கிறது. ததாத்மான என்றால் பரமாத்மாவைப் பற்றிய சிந்தனையால் நிறைந்த மனஸ் என்றாகும். பரமதத்வத்தை புத்தி நிஶ்சயப்படுத்திக் கொண்டால் பரமாத்ம சிந்தனை மனஸிலும் நிறைந்து விடுகிறது. செயல்கள் அனைத்திலும் அதே சிந்தனை நிறைகிறது. உலக சிந்தனைக்கு மனஸில் இடம் கிடைப்பதில்லை.

பரமாத்மாவில் நிலைப்பதே தந்நிஷ்டா (தத் நிஷ்டா). புத்தியால் அவன் ஒருவனே என்று நிஶ்சயித்து, மனஸும் பரமாத்ம சிந்தனையில் நிறைந்திடும் போது 'நான்' அவனில் நிலைத்து விடுகிறது.

'நான்' கரைந்து அவனுடன் ஒன்றி விடுவதே தத் பராயணா. 'நான்' தனியாக நிற்கும் வரை ப்ரயாணம் முடிவதில்லை. ப்ரயாணி லக்ஷ்யத்துடன் இணைந்து விடுவதே, இந்த ஸாதனையின் முடிவு. 'நான்' அவனே. வெவ்வேறில்லை என்பது தான் ஸத்யம். ஆனால், நாம் இதை உணர்வதில்லை. அநுபவிப்பதும் இல்லை.

அடுத்த அத்யாயம் த்யான யோகம். அதற்குத் தயார்ப் படுத்தும் வகையில் இங்கு த்யானத்தை அறிமுகப் படுத்துகிறார். கர்மங்களின் மூலம் அஸத்தைப் பெறுகிறோம். உத்பத்தியும் அழிவும் உள்ள உலக வஸ்துக்களை அடைகிறோம். சிந்தனை மூலம் ஸத்தைப் பெறுகிறோம். அழியாத நித்ய பரிபூர்ண தத்வமான பரமாத்மனைப் பெறுகிறோம். அதனால் தான் உலகாயதவாத கருத்துக்கள், கம்யூனிஸக் கருத்து, நாஸ்திகவாதம் ஆகியவை சிந்தனையை ஆதரிப்பதில்லை. சொல்லப்படுவதை அப்படியே ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்று எதிர்ப்பார்க்கின்றன.

📖 ॐ 📖

विद्याविनयसम्पन्ने ब्राह्मणे गवि हस्तिनि ।
शुनि चैव श्वपाके च पण्डिताः(स्) समदर्शिनः ।।
{अध्याय ५ ~ श्लोक १८}

வித்₃யா விநய ஸம்பந்நே ப்₃ராஹ்மணே க₃வி ஹஸ்திநி.
ஶுநி சைவ ஶ்வபாகே ச பண்டி₃தா(ஸ்) ஸம த₃ர்ஶிநஹ..
(அத்₄யாயம் 5 ~ ஶ்லோகம் 18)

கல்வியும் விநயமும் பொருந்திய ப்ராஹ்மணன், ஒன்றும் அறியாத மூடன், பஶு, யானை, நாய் என்று யாவரையும் ஸமமாகப் பார்ப்பவனே பண்டிதன். (5 – 18)

பண்டிதன் யார்?

இங்கிருந்து தொடங்கி அடுத்துவரும் எட்டு ஶ்லோகங்களில் கர்ம ஸந்யாஸியின் லக்ஷணங்களை விவரிக்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

உலகோர் கல்வியும் பணிவும் நிறைந்த ப்ராஹ்மணனை உயர்ந்தவனாகக் காண்கின்றனர். நாயை உண்ணும் சாண்டாளனைக் கடையோனாகக் காண்கின்றனர். இவர்கள் இருவரையும் ஸமமாகக் காண முடியுமா? பசு ஸாத்வீக ப்ராணீ. யானை நம்மை ப்ரமிக்க வைக்கிறது. நாய் அடித்து விரட்டத் தூண்டுகிறது. இம்மூன்றையும் ஸமமாகக் காண்பது ஸாத்யமா? காணப்படும் வேறுபாடுகள் மேம்போக்கானவை (Superficial). அடிப்படையில் எல்லாம் ஒன்றே. இதைக் காண்பவனே பண்டிதன்.

ஸூர்யனுக்கு விஶ்வாமித்ரன் என்றொரு பெயர் உண்டு. உலகம் அனைத்திற்கும் நண்பன் ஸூர்யன். ஒளி அளிக்கும் போது, ஆற்றலை அளித்திடும் போது ஸூர்யன் வேறுபாடுகளைக் கண்டு கொள்வதில்லை. மண் தனது ஸத்தினை வழங்கிடும் போது இனிப்பான பழம் அளித்திடும் மரம் இது, கஸப்பான பழம் அளித்திடும் மரம் இது, எதற்கும் ப்ரயோஜனம் இல்லாத முட்செடி இது, அற்பமான புல் இது என்றெல்லாம் பார்ப்பதில்லை. எல்லா ஸ்தாவரங்களுக்கும் தேவையான ஸத்தினை வழங்குகிறது. மழைப் பொழியும் போது இது சாக்கடை, இது நதி என்ற வேறுபாடுகளை கவனிப்பதில்லை. அதே போல், பண்டிதனின் பார்வையில் எல்லாம் ஒன்றே. அஜ்ஞானிகளுக்குத்தான் வேறுபாடுகள் எல்லாம்.

பண்டிதன் என்பதற்கு அவனுடைய படிப்பு அடையாளம் இல்லை. அவனுடைய பார்வையே அடையாளம். கண்டிடும் காக்ஷிகளுக்கு அப்பால் காண்பவன் பண்டிதன். படைப்பில் எல்லாவற்றுக்கும் ஆதாரமாக நிலைத்து, எங்கும் நிறைந்திருக்கும் ப்ரஹ்மத்தை உணர்ந்தவனே பண்டிதன்.

📖 ॐ 📖

इहैव तैर्जितः(स्) सर्गो येषां साम्ये स्थितं मनः ।
निर्दोषं हि समं ब्रह्म तस्माद्ब्रह्मणि ते स्थिताः ।।
{अध्याय ५ ~ श्लोक १९}

இஹைவ தைர்ஜித:(ஸ்) ஸர்கோ₃ யேஷாம் ஸாம்யே ஸ்தி₂தம் மனஹ.
நிர்தோ₃ஷம் ஹி ஸமம் ப்₃ரஹ்ம தஸ்மாத்₃ ப்₃ரஹ்மணி தே ஸ்தி₂தாஹா..
(அத்₄யாயம் 5 ~ ஶ்லோகம் 19)

உள்ளே ஸமநிலை அடையப் பெற்றவன் உலகில் வாழும் போதே உலகனைத்தையும் வென்றவனாகிறான். இவன் ப்ரஹ்மத்தில் நிலைத்திருப்பவன் ஏனென்றால், தூய்மையும் ஸமத்வமும் கொண்டதே ப்ரஹ்மம். (5 – 19)

நாம் எதை நாடுகிறோமோ, எதைப் பற்றிய சிந்தனை நம் உள்ளமெல்லாம் நிறைந்திருக்கிறதோ, அதுவாகவே மாறுகிறோம் என்பது நியதி. பரமனை நாடுபவன் பரமனாகவே மாற வேண்டும் அல்லவா? பரமனின் அடிப்படை லக்ஷணம் என்ன?

ஸமத்வம் பரமனின் நிலை. ஸமநிலை பரமனின் ஸ்வரூபம். பரமனை நாடுபவர்கள், பரமனை அடைய விரும்புபவர்கள் ஸமத்வத்தை நோக்கியே ப்ரயாணிக்க வேண்டும். காமம், க்ரோதம், லோபம், பயம், வெறுப்பு, பொறாமை ஆகிய மனோவிகாரங்கள் ஸமத்வத்தை அழிக்கும் ஆற்றல் பெற்றவை. காமம், கோபம், பொறாமை நிறைந்த எண்ணம் நம்முள் எழும் போது, உள்ளத்தில் தடுமாற்றம் ஏற்படுவதை கவனிக்கலாம். நம் உள்ளே ஸமநிலையைத் தடுமாற வைத்திடும் எதுவும் அதர்மமானது. இறைவழிக்கு எதிர்வழி என்பதை புரிந்து கொள்ள வேண்டும். மனஸில் இவ்வுணர்வுகளை நிரப்பியவர்களால் இறைவனை நோக்கி ப்ரயாணிக்க முடியாது. இவற்றுக்கு மாறாக பற்றின்மை (நி:ஸ்ப்ருஹ), மன்னிப்பு (க்ஷமா), தானம், தைர்யம், அன்பு, கருணை போன்ற பல உணர்வுகள் ஸமநிலையை வளர்க்க உதவுகின்றன. பரமனை நோக்கி நம்மை முன்னேற்றுகின்றன. ஶுபமான

நண்பர்கள், ஶுபமான பேச்சுக்கள், ஶுபமான காக்ஷிகள், ஶுபமான அநுபவங்கள் ஆகிய அனைத்தும் இத்திசையில் நமக்கு உதவுகின்றன. 'ஸர்வே பத்ராணி பஶ்யந்து', என்கிறது ஒரு ஶாந்தி மந்த்ரம். அதாவது, அனைவரும் ஶுபமானதையே, மங்கலமானதையே காணட்டும் என்று பொருள். ஶுபமான சூழ்நிலையில் இருப்பது ஒரு விஷயம். எங்கிருந்தாலும் ஶுபத்தையே காண்பது வேறொரு விஷயம்.

ஏகநாதர் தன்னுடைய ஶிஷ்யர்களுடன் சென்று கொண்டிருந்த வழியில் நாய் ஒன்று இறந்து கிடந்தது. அதனுடைய ஶரீரம் ஆயிரக்கணக்கான புழுக்களால் கவரப்பட்டு அழுகிய நிலையில் இருந்தது. அக்காக்ஷி அருவருப்பைத் தூண்டக்கூடியதாய் இருந்தது. ஶிஷ்யர்கள் அனைவரும் மூக்கைப் பிடித்துக் கொண்டு, முகத்தைச் சுளித்த வண்ணம் விறுவிறுவென்று நடந்தனர். ஏகநாதர், 'கவனித்தீர்களா இறைவனின் படைப்பில் உள்ள அழகை? இந்த நாயின் பற்கள் எவ்வளவு சீராக, நேர்த்தியாக உள்ளன பாருங்கள்!', என்று வியந்தபடி நின்றார்.

'உங்கள் குடியிருப்பில் தினம் தினம் நாய்களுக்கு பிஸ்கிட் அளிப்பவர் இருக்கிறார் அல்லவா!', என்று கேட்டால், 'ஓ! அவனா? ஸரியான திருடன். லஞ்ஜப் பேர்வழி', என்று பதிலளிப்பவர்கள் தார்மீகமற்றவர்கள். மாறாக, 'மாநகராக்ஷியில் வேலை பார்க்கும் அந்த லஞ்ஜப் பேர்வழி உங்கள் காலனியில் தான் இருக்கிறாரா?' என்று கேட்கப்படும் போதும், 'அவரா? தினஸரி காலை நடைக்குப் போகும் போது பை நிறைய பிஸ்கிட் எடுத்துச் சென்று தெருநாய்களுக்கு கொடுத்தபடி செல்வாரே!', என்று பதிலளிப்பவர்கள் தார்மீகமானவர்கள். தன்னை ஶுற்றி எல்லோரிலும், எல்லாவற்றிலும் ஶுபமானவற்றை மாத்ரம், தூய்மையானவற்றை மாத்ரம் காணக் கூடியவனே ப்ரஹ்மத்தில் நிலைத்திட முடியும். ஏனென்றால், பரமனின் மற்றொரு லக்ஷணம் தூய்மை.

ॐ

न प्रहृष्येत्प्रियं प्राप्य नोद्विजेत्प्राप्य चाप्रियम् ।
स्थिरबुद्धिरसम्मूढो ब्रह्मविद् ब्रह्मणि स्थितः ।।
{अध्याय ५ ~ श्लोक २०}

ந ப்ரஹ்ருஷ்யேத் ப்ரியம் ப்ராப்ய நோத்$_3$விஜேத்ப்ராப்ய சாப்ரியம்.
ஸ்தி$_2$ரபு$_3$த்$_3$தி$_4$ரஸம்மூடே$_4$ா ப்$_3$ரஹ்மவித்$_3$ ப்$_3$ரஹ்மணி ஸ்தி$_2$தஹ..
(அத்$_4$யாயம் 5 ~ ஶ்லோகம் 20)

ப்ரியமானதைப் பெற்று மகிழாதவனும், அப்ரியமானதைப் பெற்று வருந்தாதவனும், ஸந்தேஹங்கள் இன்றி ஸ்திர புத்தி கொண்டவனுமான அவன் ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன். ப்ரஹ்மத்தில் நிலைத்தவன். (5 – 20)

ப்ரியமானதை அடைந்தால் கொள்ளும் மகிழ்ச்சி நிரந்தரமாக இருக்கிறதா? குழந்தை ஏதோ ஒரு பொம்மையை விரும்புகிறது. வேண்டும் என்று பிடிவாதம் பிடிக்கிறது. அந்த பொம்மை கிடைத்தவுடன் மகிழ்கிறது. வாங்கிய புதிதில் அப்பொம்மையை விளையாடியபின் அதற்குரிய பெட்டியில் வைத்துப் பாதுகாக்கிறது. தூங்கும் போதும் உடன் வைத்துக் கொள்கிறது. ஸில தினங்கள் தான். பிறகு அப்பொம்மை பரண்மேல் கிடக்கிறது, இதற்கு முன் வாங்கப்பட்ட பல பொம்மைகளுடன். பொம்மையும் காணாமல் போகிறது. அப்பொம்மையைப் பெற்றதால் கிடைத்த மகிழ்ச்சியும் காணாமல் போகிறது. குழந்தை என்றால் அப்படித்தான் இருக்கும் என்று நீங்கள் கூறுவது காதில் விழுகிறது. ஸரி. குழந்தையை விடுங்கள். பெரியவர்கள்??

வண்டி வாங்குகிறான். அதைப் பார்த்து மகிழ்கிறான். அதைத் தடவி மகிழ்கிறான். சிறு தூசு இருந்தாலும் துடைத்து எடுக்கிறான். குடும்பத்தார் அனைவரையும் வண்டியில் கோவிலுக்கு அழைத்துச் செல்கிறான். இரவு, 'ஒரு drive போகலாம் வாருங்கள்' என்று எல்லோரையும் அழைத்துச் சென்று, கண்டதை வாங்கிக் கொடுக்கிறான். ஒரே மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தில் மிதக்கிறான். எத்தனை தினங்கள்? பத்து தினங்கள்? ஒரு மாஸம்? ஆறு மாஸங்கள்? வண்டியின் புதுப்பொலிவு மங்கிடும் முன், அதை வாங்கியதால் பெற்ற இவனுடைய மகிழ்ச்சிக் கடல் வற்றி விடுகிறது.

அப்ரியமானதை அடைந்தால் (அல்லது ப்ரியமானதை இழந்தால்) மநுஷ்யன் வெளிப்படுத்தும் து:கம் நிரந்தரமாக இருக்கிறதா? பொருள் அழிந்தோ தொலைந்தோ திருட்டோ போனதால்; வேலை கிடைக்காததால்; வேலை போனதால்; காதல் தோல்வியால்; எதிர்ப்பார்த்தது நடக்காததால்; எதிர்ப்பாராதது நடந்ததால் என்று எத்தனை விதமான காரணங்களால் எத்தனை எத்தனை முறை து:கம் அடைந்திருக்கிறான். எத்தனை தினங்கள் நீடிக்கிறது இந்த து:கம்? து:கங்களிலேயே மிகப்பெரிய து:கம் ப்ரியமானவரின் மரணத்தினால் ஏற்படும் து:கமா? கணவன் இறந்து விட்டதால், ப்ரியமாக வளர்த்த நாய் இறந்து விட்டதால், உயிருக்கும் மேலாகக் கருதிய மகன் இறந்து விட்டதால், அடைந்திடும் வருத்தம் எத்தனை தினங்கள் நீடிக்கிறது? உண்மையில் ப்ரியமானவரை இழந்ததால் ஏற்பட்ட வருத்தமாக இல்லாமல் தன்னைப் பற்றிய வருத்தமாகவே இருக்கிறது. 'என்னை அநாதையாக்கி விட்டாயே'; 'என்னை இப்படி நிர்கதியாகத் தவிக்க விட்டுச் சென்றாயே', என்ற புலம்பலை மரணம் ஸம்பவித்த வீடுகளில் கேட்கலாம்.

ஒருவரின் ரெண்டாவது மகன் இளவயஸில் இறந்து விட்டான். அவரைப் பார்த்து ஆறுதல் சொல்லச் சென்றேன். மிக அதிக து:கத்தில் இருந்தார். 'என்ன செய்வது? அவனுக்கு விதிக்கப்பட்டது அவ்வளவுதான். மற்றொரு மகன் இருக்கிறானே என்று ஆறுதல் அடையுங்கள்', என்றேன். அவருடைய பதிலைக் கேளுங்கள். 'மூத்தவனுக்கு அவ்வளவு பற்றாது, ஸார். இவனைப் போல இல்லை. இன்னும் ரெண்டு மாஸங்கள் இருந்திருந்தால் தேர்தலில் ஜயித்து மந்த்ரி ஆகி இருப்பான், ஸார். பாருங்கள். எவ்வளவு பெரிய பெரிய ஆட்களெல்லாம் வந்தனர் இவன் மரணம் விசாரிக்க. இன்று காலையில் எல்லா பேப்பரிலும் இதுதான் செய்தி. ஃபோட்டோவெல்லாம் வந்திருக்கிறது. இவன் பெரிய மநுஷ்யன் ஸார். இப்படி எல்லோரையும் ஏமாற்றி விட்டுச் சென்று விட்டான். நான் என்ன செய்வேன்?' மகன் இறந்து விட்டான் என்ற வருத்தமா, அவன் தேர்தலில் ஜயித்து மந்த்ரியாவதால் இவருக்குக் கிடைக்கவிருந்த பெருமையை இழந்ததால் ஏற்பட்ட வருத்தமா? இந்த வருத்தமும் ஆறு மாஸங்களில் அல்லது ஒரு வர்ஷத்தில் வற்றி விடுகிறது.

இத்தகைய மகிழ்ச்சியும் வருத்தமும் நிலையானவை அல்ல. உண்மையானவை அல்ல என்று உணர்ந்து (அறியாமை இன்றி) ப்ரியத்தை அடைந்திடும் போது மகிழ்ச்சியும் அப்ரியத்தை அடைந்திடும் போது வருத்தமும் அடையாமல் ஸ்திரபுத்தியுடன் இருப்பது ப்ரஹ்மத்தில் லயித்த கர்மஸந்யாஸியின் ப்ரதான லக்ஷணம்.

📖 ॐ 📖

बाह्यस्पर्शेष्वसक्तात्मा विन्दत्यात्मनि यत्सुखम् ।
स ब्रह्मयोगयुक्तात्मा सुखमक्षयमश्नुते ।।
{अध्याय ५ ~ श्लोक २१}

ப₃ாஹ்யஸ்பர்ஶேஷ்வஸக்தாத்மா விந்த₃த்யாத்மநியத்ஸுக₂ம்.
ஸ ப்₃ரஹ்மயோக₃ யுக்தாத்மா ஸுக₂மக்ஷயமஶ்நுதே..
(அத்₄யாயம் 5 ~ ஶ்லோகம் 21)

புற உலகத் தொடர்பில் பற்றில்லாத ஸாதகன் ஆத்ம ஸுகத்தை அடைகிறான். அவன் ப்ரஹ்மத்துடன் வேறில்லாமல் ஒன்றாகி பரமானந்தத்தை, என்றும் குறையா ஆனந்தத்தை, அடைகிறான். (5 – 21)

சென்ற ஶ்லோகத்தில் சொன்னதையே வேறு விதத்தில் சொல்கிறார். நமக்கு ப்ரியமானவை எவை? இந்த்ரியங்களுக்கு ஸுகம் அளிக்கக் கூடியவை ப்ரியமானவையாக இருக்கின்றன. அப்ரியமானவை எவை? இந்த்ரியங்களுக்கு கஷ்டம் அளிப்பவை அப்ரியமானவையாக இருக்கின்றன. மலர் ப்ரியமானது. முள் அப்ரியமானது. நிழல் ப்ரியமானது. வெய்யில் அப்ரியமானது. மென்மையான வழுவழுப்பான தோலைத் தழுவுதல் ப்ரியமானது. பிரிதல் அப்ரியமானது. சந்தனம் ப்ரியமானது. கருவாட்டு மீன் அப்ரியமானது. (ஸிலருக்கு எதிர்மாறாகவும் இருக்கலாம்.) பாயஸம் ப்ரியம். பாவற்காய் அப்ரியம். மலர்மாலை வீசப்பட்டால் ப்ரியம். செருப்பு வீசப்பட்டால் அப்ரியம். லாபம்

ப்ரியம். நஷ்டம் அப்ரியம். இவை அனைத்திலும் புற உலகத் தொடர்பு இருக்கிறது. புற உலகத் தொடர்பு இருந்தால் ப்ரியமும் அப்ரியமும் கிடைக்கின்றன. புறஉலகத் தொடர்பைத் துண்டித்து விட்டால் ப்ரியமும் இல்லை. அப்ரியமும் இல்லை. ஶரீரம், இந்த்ரியங்கள், மனஸ், புத்தி ஆகிய அனைத்தும் பழுதில்லாமல் பெற்றிருப்பவனால் புறஉலகத் தொடர்புகளை அறுத்து வாழ முடியுமா? முடியாது. ஆனால், புற உலகத் தொடர்பில் நாட்டம் இல்லாமல், பற்றில்லாமல் இருக்க முடியும். ப்ரியத்தையும் அப்ரியத்தையும் நாடாமல் இருக்க முடியும். தன்னை வந்தடைகின்ற ப்ரியத்தையும் அப்ரியத்தையும் அடையாளம் காணாமல், மனஸில் Register செய்து கொள்ளாமல் இருந்திட முடியும். இந்தக் கருத்தினைக் கூறிடும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் தோலை முள் குத்திடாதா? அவர் என்ன எருமைத் தோலையா பெற்றிருக்கிறார்? இல்லையே! அவருடைய தோலையும் முள் தைத்திடும். விளைவாக ரத்தம் வரும். இந்த அநுபவம் ஶரீரத்தோடு நின்று விடுகிறது. உள்ளே நுழைவதில்லை. நுழைந்து தாக்குவதில்லை. தடுமாற்றம் ஏற்படுத்துவதில்லை.

📖 ॐ 📖

ये हि संस्पर्शजा भोगा दुःखयोनय एव ते ।
आद्यन्तवन्तः(ख) कौन्तेय न तेषु रमते बुधः ।।
{अध्याय ५ ~ श्लोक २२}

யே ஹி ஸம்ஸ்பர்ஶஜா பே₄ாக₃ா து₃க்₂க₂யோநய ஏவ தே.
ஆத்₃யந்தவந்த:(க்₂) கௌந்தேய ந தேஷு ரமதே பு₃த₄ஹ..
(அத்₄யாயம் 5 ~ ஶ்லோகம் 22)

ஏனென்றால், இந்த்ரியங்கள் தத்தம் விஷயங்களுடன் இணைவதால் விளைந்திடும் ஸுகபோகங்கள் ஆதியும் அந்தமும் கொண்டவை. து:கத்திற்குக் காரணமானவை. குந்தி நந்தனே! ஆகையால், விவேகத்துடன் கூடியவன் அவற்றில் லயிப்பதில்லை. (5 – 22)

இந்த்ரியஸுகம் ~ விவேகம்

ஸுகமே து:கத்தின் பிறப்பிற்குக் காரணமா? அதெப்படி? ஸுகம் அளிப்பவை எவை எவை என்று பட்டியலிடுங்கள். ஒவ்வொன்றையும் தனித்தனியாக மனக்கண் முன் கொண்டு வந்து, இந்த ஸுகம் மீண்டும் மீண்டும் கிடைத்தால் எப்படி இருக்கும் என்று கேட்டுப் பாருங்கள். இடைவெளி இல்லாமல் தொடர்ந்து கிடைத்தால்? து:கம்தான் பிறக்கும்.

☸ கார்க்கதவின் கண்ணாடியை இறக்கி விட்டு, முகத்தில் வீசும் குளிர்ந்த காற்றை அநுபவித்தபடி அதிவேகமாகக் காரோட்டுவதில் ஸுகமா? இந்த ஸுகம் பத்து நிமிஷம் தொடர்ந்தால் ஸுகமாக இருக்கலாம் . ரெண்டு மூன்று மணி நேரம் தொடர்ந்தால்?

☸ ஜிலேபி சாப்பிடுவதில் ஸுகமா? ஒன்று ரெண்டு என்று தொடங்கி ஐம்பது – எண்பது வரைத் தொடர்ந்தால்? ஒரு ஸிலரால் எண்பது நூறு கூட சாப்பிட முடியலாம். ஆனால், ஸுகம் அளிக்குமா என்பதே கேள்வி.

☸ டிவியில் ஸினிமா பார்ப்பதில் ஸுகமா? ரெண்டு மூன்று ஸினிமா வரை ஸுகமாக இருக்கலாம். இடைவிடாமல் எட்டு பத்து என்றால்???

☸ கடற்கரையோரம் வெய்யிலில் படுத்துக் கிடப்பதில் ஸுகமா? பத்து நிமிஷங்களில் அலுத்து விடும். கட்டாயப்படுத்தி ரெண்டு மணிநேரம் படுக்க வைத்தால்?

☸ ஜோராகக் கொட்டும் அருவியில் குளிப்பதில் ஸுகமா? தொடர்ந்து அரை நாள் இருந்து பாருங்கள்.

☸ பெண்ணைக் கட்டியணைத்துத் தழுவுதலில் ஸுகமா? ஒரு நிமிஷத்தில் விடுவித்துக் கொண்டால் ஸுகம். அரை மணி, ஒரு மணி நேரம் கட்டியணைத்தல் தொடர்ந்தால் ... வியர்வை நாற்றமும் மூச்சுத்திணறலும்! நரக வேதனையாகி விடும்.

எதுவும் கிடைப்பதில்லை என்று அறிந்திருந்தும் நாம் அநுபவித்த ஸுகத்தையே மீண்டும் மீண்டும் நாடுகிறோம், இதுவரை கிடைக்காத ஏதோ ஒன்று இம்முறை கிடைக்கப் போகிறது என்ற எதிர்ப்பார்ப்பில். ஒரு விஷயம் உண்மையில் அலுத்து விட்டால், வேறு ஏதோ ஒன்றின் பின்னால் ஓடுகிறோம், அதில் நிஶ்சயமாகக் கிடைத்து விடும் என்று மயங்கி. இதுவரை அநுபவித்திராத ஸுகங்கள், கேள்விப்பட்ட ஸுகங்கள் வேறு இருக்கின்றன. ‘அமெரிகாவில் அது இருக்கிறது; ஆஸ்த்ரேலியாவில் இது இருக்கிறது; அந்த ஐந்து நக்ஷத்ர ஹோட்டலில் இவ்வாறு இருக்கிறது; இந்த புதிய கருவியில் இத்தனை Features இருக்கின்றன; அந்த புதிய model வாஹனத்தில் இத்தனை விதமான ஸுகங்கள் இருக்கின்றன;’ என்றெல்லாம். இந்த கற்பனை ஸுகங்களைப் பற்றி கனவு காண்பதிலே வாழ்க்கையைக் கழித்து விடுகிறோம். கைக்கெட்டிய விஷயங்களானாலும், கனவில் உள்ள விஷயங்களானாலும் ஸுகம் என்னவோ வெறும் தோற்றம்தான். இருப்பதாகத் தோன்றும். ஆனால், இருக்காது.

அலுவலகங்களில் PROவின் மஹத்வத்தை விளக்கிடும் ஜோக் ஒன்று. உயிர் பிரிந்தபின் வானுலகத்திற்குச் செல்லும் ஜீவன்களிடம், ‘உங்களுக்கு ஸ்வர்கம் வேண்டுமா அல்லது நரகம் வேண்டுமா?’ என்று கேட்கப் பட்டதாம். ‘ரெண்டு இடங்களையும் பார்த்து விட்டு முடிவெடுக்கிறோம்’ என்றனவாம் ஜீவன்கள். ஸ்வர்க வாஸலில் அமைதி நிலவியது. உள்ளிருந்தும் எவ்வித ஶப்தமும் இல்லை. ‘இங்கு Bore அடிக்கும் போலிருக்கிறது’, என்று நினைத்தனவாம் ஜீவன்கள். நரகவாஸல் கோலாஹலமாக இருந்தது. எல்லோரும் சிரித்த வண்ணம் ஸந்தோஷமாக தென்பட்டனர். ஆடலும் பாடலும் மதுபானமும் என்று உல்ஹாஸத்திற்கேற்ற சூழ்நிலை நிலவியது. எல்லா ஜீவன்களும் அந்த இடத்தையே தேர்ந்தெடுத்தன. வாஸல் திறக்கப்பட்டது. உள்ளே நுழைந்த ஜீவன்களுக்கு பேரதிர்ச்சி. உள்ளே சாட்டையடியும் எண்ணைக் கொப்பரைகளும் பெரிய பெரிய ரம்பங்களும் செக்குகளும் அவதிப்படும் ஜீவன்களின் ஓலமும் என்று நரகத்திற்கான அத்தனை விஷயங்களும் இருந்தன. இதென்ன ஏமாற்று வேலை? இவ்வாறு எங்களை ஏமாற்றுவது ஸரியா ?’, என்று நரக அதிபதியிடம் சென்று முறையிட்டன ஜீவன்கள். ‘இது தான் நரகம். நீங்கள் வாஸலில் பார்த்தது எங்களுடைய PR டிபார்ட்மெண்ட். முன்பு ஜீவன்களை தரதரவென்று வலுக்கட்டாயமாக இழுத்து வர வேண்டி இருந்தது. PROவை வேலைக்கு அமர்த்திய பின் எங்கள் வேலை ஸுலபமானது. ஜீவன்கள் ஸ்வயமாகவே உள்ளே வருகின்றன’, என்று பதிலளித்தார் நரகத்தின் அதிபதி. ஸுகமும் இப்படித்தான். இருப்பதாகத் தோன்றும். ஆனால், து:கம்தான் இருக்கும்.

ஸுகம் என்பது நிரந்தரம் அல்லாதது மாத்ரம் இல்லை. ஸுகமே து:கத்தின் பிறப்பிடம். இதை உணர்ந்து விட்ட விவேகி ஸுகத்தில் நாட்டம் காட்டுவதில்லை. லயிப்பதில்லை. விலகியே இருக்கிறான். ஸுகத்தை ஏற்கும் அதே மனப்பான்மையோடு து:கத்தையும் ஏற்கிறான். வருவதை ஸுகம் – து:கம் என்று பாகுபடுத்துவதில்லை. எது வந்தாலும் வரட்டும் என்று கவலையின்றி இருக்கிறான். மநுஷ்யன் ஸுகத்தை அடையாளம் காணத் தொடங்கி விட்டால், அநுபவிக்க ஆரம்பிக்கிறான். ஸுகத்தை அநுபவிக்கத் தொடங்கியவுடன், து:கத்தையும் அடையாளம் காணத் ஆரம்பிக்கிறான். து:கத்தை அடையாளம் கண்டு கொண்டவுடன், ஸுகத்தை வேண்ட ஆரம்பிக்கிறான். து:கத்தை வேண்டாம் என்றெண்ணத் தொடங்குகிறான். இங்கே அவனுடைய கஷ்டம் தொடங்குகிறது. சிந்தனை செய்து, இந்த வலையத்தைப் புரிந்து கொள்பவன் விவேகி.

🕮 ॐ 🕮

शक्नोतीहैव यः(स) सोढुं प्राक्शरीर विमोक्षणात् ।
कामक्रोधोद्भवं वेगं स युक्तः(स) स सुखी नरः ।।
{अध्याय ५ ~ श्लोक २३}

ஶக்நோதீஹைவ ய:(ஸ்) ஸோடு₄ம் ப்ராக்ஶரீர விமோக்ஷணாத்.
காமக்ரோதோ₄த்₃ப₄வம் வேக₃ம் ஸ யுக்த:(ஸ்) ஸ ஸுகீ₂ நரஹ..
(அத்₄யாயம் 5 ~ ஶ்லோகம் 23)

ஶரீரத்தை நீத்து, இவ்வுலகத்தை விட்டுப் போகும் முன், காம - க்ரோதத்தால் விளைந்திடும் வேகத்தைக் கட்டுப்படுத்த முடிந்தவனே யோகீ. அவனே ஸுகீ. (5 – 23)

காமம் – க்ரோதம் என்று ரெண்டாகக் குறிப்பிட்டாலும் காமம் தான் அடிப்படையானது. அதன் விளைவாக எழுவது தான் க்ரோதம். பால் உணர்வு மாத்ரமே காமம் இல்லை. புற உலகத்தில் உள்ள பொருட்களிடம் இருந்தோ, நபர்களிடம் இருந்தோ, ஸுகம் அடைய வேண்டும் என்ற விருப்பமே காமம். காமத்தின் மொத்த விஸ்தாரத்தில் பால் உணர்வு என்பது ஒரு சிறிய பகுதி தான். புற உலகத்தில் உள்ள பொருட்களிடம் இருந்தோ, மநுஷ்யர்களிடம் இருந்தோ, கிடைக்கும் து:கத்துடன் வருவது க்ரோதம். காமம் தடைபட்டால் க்ரோதமாகிறது. காமம் தடையின்றி பூர்தியானால், து:கம் விளைகிறது. தடுக்கப்பட்டால் க்ரோதமாகிறது. ஸுகம் பிறரிடமிருந்தோ பிற பொருட்களிடமிருந்தோ அடைய வேண்டி இருப்பதால் ஸுரண்டல் (Exploitation) மற்றும் வன்முறை பிறக்கிறது. ஸுரண்டலும் ஒரு வகையில் வன்முறை தான். இயற்கையின் மீது வன்முறை.

மநுஷ்யன் காமமயமானவன் என்பதும் காமத்திற்காகவே வாழ்கிறான் என்பதும் மேலைநாட்டு மனோதத்வ அறிஞர்களின் கருத்து. அவனுடைய எல்லா கார்யங்களுக்கும் பின்னணியில் காமமே உள்ளது என்கிறார்கள். அதனால், மநுஷ்யன் முன் ரெண்டு வழிகள் உள்ளன. தங்குதடையின்றி காமம் அநுமதிக்கப்பட வேண்டும். அல்லது கட்டுப்படுத்தப்பட வேண்டும். மேற்கு முதல் வழியைத் தேர்ந்தெடுத்தது. விளைவு? து:கமும் (Depression) வ்ரக்தியும் (Frustration) அதிகமான தற்கொலை எண்ணமும் ஸமுதாயத்தில் பரவின. தடைகள் விதிக்கப் படும் போது வன்முறை விளைகிறது. ரெண்டு வழிகளிலுமே சீர்கேடுதான். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் போன்ற நம் முன்னோர்கள் வேறொரு வழியைச் சொல்கின்றனர். அதைக் கடந்து விடுங்கள். காமத்தைத் தாண்டி விடுங்கள். அதன் வேகம் உங்களை பாதிக்க விடாதீர்கள். காமப்புயலில் சிக்காமல் இருப்பதற்கு, அதன் வேகத்தால் அடித்துச் செல்லப்படாமல் இருப்பதற்கு, அதைத் தாண்டிவருவதற்கு உதவி செய்யும் வகையில் நம் தேஶத்தில் செய்யப்பட்டவையே கூட்டுக் குடும்பம், பால்யவிவாஹம் போன்ற ஏற்பாடுகள்.

இவ்வுலக வாழ்க்கையிலேயே காமத்தையும் க்ரோதத்தையும் கடந்து விடுபவன் ஸுகமானவன். அவனே யோகீ என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

வெளி உலகத்தில் உள்ள பிறரிடம் இருந்து ஸுகத்தை எதிர்ப்பார்த்து, அவர் பின்னால் ஓடுகிறோம் அல்லவா? அவரும் பிறரிடம் இருந்து ஸுகம் நாடி ஓடேந்தி நிற்பவர்தானே! ஒரு பிக்ஷைக்காரனால் மற்றவனுக்கு பிக்ஷை அளிக்க முடியுமா? ஸுகமாக இல்லாதவனால் பிறனுக்கு ஸுகம் அளிக்க முடியுமா? முழுமையற்ற ஒருவனால் மற்றவனை முழுமையடையச் செய்ய முடியுமா? 'வெளியே செல்லாமல் உள்ளே சென்றிடு. நீ ஆனந்த ஸ்வரூபமானவன். நீ முழுமையானவன். உன்னுள்ளே நிறைந்திருக்கும் ஆனந்தத்தை உணர்ந்திடு', என்கிறார். இவ்வாறு மிக அழகாக த்யானயோகத்திற்கான அடித்தளம் அமைக்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். அடுத்த அத்யாயம் த்யானயோகத்தை விளக்குகிறது.

📖 ॐ 📖

योऽन्तः(स्) सुखोऽन्तरारामस्तथान्तर्ज्योतिरेव यः ।
स योगी ब्रह्मनिर्वाणं ब्रह्मभूतोऽधिगच्छति ।।
{अध्याय ५ ~ श्लोक २४}

யோऽந்த:(ஸ்) ஸுகோ₂ऽந்தராராமஸ்ததா₂ந்தர்ஜ்யோதிரேவ யஹ.
ஸ யோகீ₃ ப்₃ரஹ்மநிர்வாணம் ப்₃ரஹ்மபூ₄தோऽதி₄க₃ச்ச₂தி..
(அத்₄யாயம் 5 ~ ஶ்லோகம் 24)

எவன் பரமாத்ம ஸுகம் மாத்ரமே கொள்கிருனே, பரமாத்மாவிலே லயித்திருக்கிருனே, பரமாத்ம ஜ்ஞானத்தால் ப்ரகாஶமடைந்தவனே, அவன் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமாகி ப்ரஹ்ம நிர்வாணம் என்னும் ஸாங்க்ய யோக நிலேயை அடைந்தவன். (5 – 24)

ஸுகம் வெளியே இல்லே. உள்ளே இருக்கிறது. அமைதி வெளியே இல்லே. உள்ளே இருக்கிறது. ஜ்ஞானம் வெளியே இல்லே. உள்ளே இருக்கிறது. உட்புறம் செல்லுங்கள். உள்ளே தேடுங்கள். கிடைக்கப்பெற்றவன் ஸந்யாஸீ. ஸாங்க்ய யோகீ. இதுவே ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் கூற்று. இவை மூன்றும் தான் மநுஷ்யனின் மிகப் பெரிய தேடல்கள். ஸுகத்திற்காக என்னென்னவோ செய்கிருன். அமைதியைத் தேடி எங்கெங்கோ ஓடுகிருன். ஜ்ஞானத்தைத் தேடி வானத்தையும் பூமியையும் பிரட்டி எடுக்கிருன். வெளியில் கிடைப்பது து:கம்தான். ஸுகம் இல்லே. வெளியில் கிடைப்பது (Tension) இறுக்கம்தான், அமைதி இல்லே. வெளியில் கிடைப்பது Information தான், ஜ்ஞானம் இல்லே. இதை உணர்ந்து உள்பாதையில் ப்ரயாணிக்கிறவன் ப்ரஹ்மத்தை அடைகிருன்.

📖 ॐ 📖

लभन्ते ब्रह्मनिर्वाणमृषयः(ख) क्षीणकल्मषाः । छिन्नद्वैधा यतात्मानः(स) सर्वभूतहिते रताः ।।
काम क्रोधवियुक्तानां यतीनां यतचेतसाम् । अभितो ब्रह्मनिर्वाणं वर्तते विदितात्मनाम् ।।
{अध्याय ५ ~ श्लोक २५, २६}

லப$_4$ந்தே ப்$_3$ரஹ்மநிர்வாணம்ருஷய:(க்$_2$) க்ஷீணகல்மஷாஹா.
சி$_2$ந்நத்$_3$வைத$_4$ா யதாத்மாந:(ஸ்) ஸர்வ பூ$_4$த ஹிதே ரதாஹா..
காமக்ரோத$_4$ வியுக்தாநாம் யதீநாம் யத சேதஸாம்.
அபி$_4$தோ ப்$_3$ரஹ்மநிர்வாணம் வர்ததே விதி$_3$தாத்மநாம்..
(அத்$_4$யாயம் 5 ~ ஶ்லோகம் 25, 26)

எல்லா பாபங்களேயும் நஷ்டப் படுத்தியவனும் ஸந்தேஹங்களே விலக்கியவனும் ஶரீரம், மனஸ், புத்தி, இந்த்ரியங்களே வஶப்படுத்தியவனும் அனேத்து உயிர்களின் நலன் விழைபவனும் விவேக புத்தியுடன் கூடியவனும்..

காம - க்ரோதத்தை பூர்ணமாக விலக்கியவனும் மனஸை வஶப்படுத்தியவனும் ஆத்மாவைக் கண்டு உணர்ந்தவனுமான இந்த ஸாங்க்ய யோகீ இம்மையிலும் மறுமையிலும் நிர்வாண ப்ரஹ்மத்தில் நிறைந்தவன். (5 – 25, 26)

இதுவரை விளக்கிய கர்ம ஸந்யாஸீயின் லக்ஷணங்களே இந்த ரெண்டு ஶ்லோகங்களில் தொகுத்து வழங்குகிருர் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். இவற்றில் ஏதாவது ஒன்றில் தொடங்கிஞல் மற்ற அனேத்தும் பின் தொடரும்.

ஸர்வபூதஹிதேரதா: அதாவது எல்லா உயிர்களின் நலன் விழைபவன். ஸேவை இங்கு நோக்கம் இல்லே. ப்ரஹ்ம ப்ராப்திக்கான கருவியே. ஒரு ஆசிரியர் தன் மாணவர்களிடம், 'தினஸரி ஏதாவதொரு நல்ல கார்யம், யாருக்காவது ஒரு ஸேவை செய்ய வேண்டும். நான் கேட்கும் போது அன்று செய்த ஸேவையைச் சொல்ல வேண்டும்', என்ருர். 'ஸேவை என்ருல் என்ன ஸார்?', எனக் கேட்டான் ஒரு மாணவன். 'உதாஹரணத்திற்கு, ஶாலேயைக் கடந்திட ஒரு வயஸானவருக்கு உதவி செய்தல் ஸேவையாகும்', என்ருர் ஆசிரியர். அடுத்த நாள், அவர் வகுப்பில் கேட்டபோது மூன்று மாணவர்கள் மாத்ரம் ஸேவை செய்ததாகக் கையைத் தூக்கினர். 'மிக்க மகிழ்ச்சி. என்ன செய்தீர்கள்?' 'ஒரு வயஸான கிழவியை ஶாலே கடத்தி விட்டேன்'. மூவரும் இதே பதிலேக் கூறியதால் ஆசிரியர் ஆஶ்சர்யம் அடைந்து, 'மூவருக்கும் ஸேவைக்கு வாய்ப்பு அளிக்கும் விதமாக ஒரு கிழவி கிடைத்தாளா?', என்று கேட்டார். 'வெவ்வேறல்ல. ஒரே கிழவிதான் . அவளும் ஶாலேக்கு மறுபுறம் வர மறுத்து விட்டதால், மூன்று பேரும் சேர்ந்து அவளே மறுபுறம் இழுத்துச் சென்ருேம்', என்று ஒரு மாணவன் பதிலளித்தான்.

ஒரு பக்கம் மது பானத்தை விளம்பரப் படுத்தி ஜனங்களுக்கு மதுவைப் பழக்கப் படுத்துதல், மற்றொரு புறம் போதைப் பழக்கத்திலிருந்து விடுவிக்க ஸேவை செய்தல்; ஒரு புறம் காடுகளை அழித்து, மாபெரும் தொழிற்சாலைகளுக்குத் தீனி போடுதல், மறுபுறம் மரம் வளர்த்து பஸுமைக் காத்திட ஸேவை; ஒரு புறம் யந்த்ரமயம், ஏகபோக உரிமை, ஸுரண்டல் ஆகியவை நிறைந்த பொருளாதாரச் சூழ்நிலையில் ஏழ்மையை அதிகரிக்கப் பாடுபடுதல், மறுபுறம் ஏழைக்கு இலவஸங்கள் வழுங்கிடும் மாபெரும் ஸேவை அமைப்புக்கள்; ஒரு புறம் தங்கு தடையற்ற காமம், எல்லையற்ற ஸ்வய உரிமைகள் மூலம் சீரழிந்த குடும்பங்களை உருவாக்கிடும் சூழ்நிலைக்கு ஆதரவு, மறுபுறம் அநாதை இல்லங்கள், கருணை இல்லங்கள், வயோதிக இல்லங்கள் ஆகியவற்றைப் பெருமையாக விளம்பரப் படுத்திடும் ஸேவை மதங்கள் Sorry, ஸேவை அமைப்புக்கள்; ஸேவை நோக்கம் ஆனதால் இத்தகைய முரண்பாடுகள். ஸேவை மனப்பான்மை ஆக வேண்டுமே அன்றி நோக்கம் ஆகக் கூடாது.

இவ்வுலக வாழ்க்கையில் நமக்குக் கிடைத்துள்ள ஶரீரம், இந்த்ரியங்கள், மனஸ், புத்தி மற்றும் இவற்றின் மூலம் கிடைத்த பணம், பதவி, புகழ் போன்ற அனைத்தும் கருவிகளே. லோக ஸேவைக்கான கருவிகள். இவை நம்முடையவையல்ல. நமக்காகவும் அல்ல. ப்ரஹ்மத்தை நோக்கிய ப்ரயாணத்தை இங்கிருந்து தொடங்குதல் ஸுலபம்.

🕮 ॐ 🕮

स्पर्शान्कृत्वा बहिर्बाह्यांश्चक्षुश्चैवान्तरे भ्रुवोः । प्राणापानौ समौ कृत्वा नासाभ्यन्तर चारिणौ ।।
यतेन्द्रिय मनो बुद्धिर्मुनिर्मोक्ष परायणः । विगतेच्छा भय क्रोधो यः (स) सदा मुक्त एव सः ।।
{अध्याय ५ ~ श्लोक २७, २८}

ஸ்பர்ஶாந்க்ருத்வா ப₃ஹிர்பா₃ஹ்யாம்ஶ்சக்ஷுஶ்சைவாந்தரே ப்₄ருவோஹோ.
ப்ராணாபாநௌ ஸமௌ க்ருத்வா நாஸாப்₄யந்தர சாரிணௌ..
யதேந்த்₃ரிய மனோ பு₃த்₃தி₄ர் முநிர்மோக்ஷ பராயணஹ.
விக₃தேச்ச₂ா ப₄ய க்ரோதே₄ா ய:(ஸ்) ஸதா₃ா முக்த ஏவ ஸஹ..
(அத்₄யாயம் 5 ~ ஶ்லோகம் 27, 28)

புற விஷயங்களை புறத்திலேயே விட்டு விட்டு, பார்வையை இரு ப்ருவங்களுக்கிடையில் நிலைநிறுத்தி, நாஸி வழியில் உள்ளும் புறமும் சென்று கொண்டிருக்கும் ப்ராண - அபான வாயுவைச் சீராக்கி, இந்த்ரியங்கள் - மனஸ் - புத்தியை வஶப்படுத்தி விருப்பம், பயம், க்ரோதம் ஆகியவற்றை விலக்கி, மோக்ஷம் ஒன்றையே நாடும் அந்த முனி எப்பொழுதும் முக்தன் ஆவான். (5 – 27, 28)

த்யானம்:

த்யானத்தின் விதிமுறைகளை அறிமுகப் படுத்துகிறார். புற விஷயங்களில் கெடுதல் இல்லை. அவற்றின் மீது கொள்ளும் கவர்ச்சியே ப்ரஶ்னை. தனக்குக் கிடைத்திருக்கும் கரணங்களை லோக ஸேவைக்கானக் கருவிகளாகக் கருதி, இக்கவர்ச்சியை விலக்குவது கர்மயோகம். விவேகம் மூலம் அழியக் கூடியது எது அழியாதது எது என்று அறிந்து, புற உலக விஷயங்களையும் அவற்றின் பால் உள்ள கவர்ச்சியையும் தள்ளுதல் ஸாங்க்ய யோகம். அதையே த்யான யோகத்தில் பரமாத்மாவைப் பற்றிய சிந்தனை ஒன்றின் மூலம் ஸாத்யமாக்கும் முறையை இங்கு விளக்குகிறார். த்யானத்தில் ரெண்டு விஷயங்கள் ப்ரதானமானவை. ப்ருவமத்தியில் பார்வை மற்றும் ப்ராண – அபான வாயுக்களை ஸமநிலைப் படுத்துதல். கண்களை மூடிவைத்தால் தூக்கம் வரும் வாய்ப்பு உண்டு. கண்களைத் திறந்து வைத்தால் உலக விஷயங்களின் காக்ஷியால் சலனம் ஏற்பட வாய்ப்பு உண்டு. ப்ருவமத்தியில் (அல்லது நாஸியின் நுனிப் பகுதி) பார்வையை நிலைக்க வைத்திடும் போது, பார்வை புறவிஷயங்களிலிருந்து விலகுகிறது. தூக்கமும் தவிர்க்கப்படுகிறது.

ப்ராண அபான வாயுக்களின் கதி வேறானவை. காமம், க்ரோதம், பயம் ஆகிய உணர்வுகள் நிறைந்திருக்கும் போது வாயுக்களின் கதி அதிகம் தடுமாறும். அதை கவனித்து சீராக்கும் பயிற்சியால் இந்த்ரியங்களும் – மனஸும் – புத்தியும் வஶப்படும். மனஸின் உணர்வுகள் தணிந்திடும். பரமாத்ம ஸ்வருபத்தின் சிந்தனையில் மாத்ரமே நிலைத்திருக்கும் ஸாதகனையே இங்கு, 'மோக்ஷபராயண',

என்கிறார். பயிற்சி மூலம் இந்த நிலையை எய்திடும் முனிவனே முக்தன் என்கிறார்.

ॐ

भोक्तारं यज्ञतपसां सर्वलोक महेश्वरम् ।
सुहृदं सर्वभूतानां ज्ञात्वा मां शान्तिमृच्छति ।।
{अध्याय ५ ~ श्लोक २६}

பே₄ாக்தாரம் யஜ்ஞதபஸாம் ஸர்வலோக மஹேஶ்வரம்..
ஸுஹ்ருத₃ம் ஸர்வபூ₄தானாம்(ஞ்) ஜ்ஞாத்வா மாம் ஶாந்திம்ருச்ச₂தி..
(அத்₄யாயம் 5 ~ ஶ்லோகம் 29)

அனைத்து யஜ்ஞம் மற்றும் தபஸ்களின் போக்தா (அநுபவிப்பவன்) நானே, அனைத்து உலகத்திற்கும் ஈஶ்வரன் நானே, அனைத்து உயிர்களிடத்திலும் அன்பும் தயையும் கொண்டவன் நானே என்று அறிந்தவன் பேரமைதியை அடைகிறான். (5 – 29)

மிகச் சிறப்பானதொரு கூற்று ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடையது. இன்று நம் தேஶத்தில் எல்லா ஸபைகளிலும் Secularism பேசப்படும் சூழ்நிலையில் யோகம், ஸாங்க்யம், த்யானம் போன்ற விஷயங்கள் விளக்கப் படும்போதும், பரமாத்மாவை அவ்விஷயத்திலிருந்து நீக்கி விட்டுப் பேசிடும் ஒரு நோய் பிடித்திருக்கிறது.

எனது நண்பர் ஒருவர் தாராபுரம் பகுதிகளில் பள்ளிகளுக்குச் சென்று யோகாஸனம் கற்றுக் கொடுப்பவர். ஒரு பள்ளியின் தாளாளர் அவரிடம் வந்து, 'ஸார்! உங்கள் யோக வகுப்பில் ஓம் சொல்வதை எல்லாம் தவிர்த்திடுங்கள். ஒரு முஸ்லிம் மாணவியின் பெற்றோர் எதிர்ப்பு தெரிவித்தனர்', என்று கெஞ்சினார். (ஆஶ்சர்யமான ஒரு விஷயம் என்னவென்றால் ஆறு மாஸங்களாக இவரது வகுப்பில் அந்த தாளாளர் ஒரு முறை கூட வந்ததில்லை. தன் மாணவர்களுக்கு இவர் என்ன கற்றுக் கொடுக்கிறார் என்பது அவருக்குத் தெரியாது. மாணவர்களைப் பற்றி அவருடைய அக்கறையைப் பாருங்கள். மற்றொரு விஷயம். எண்ணூறு மாணவர்கள் படிக்கும் பள்ளியில் ஐந்தாம் வகுப்பில் ஒரே ஒரு முஸ்லிம் மாணவி. மற்ற குழந்தைகளின் பெற்றோருக்குத் தம் குழந்தைகளைப் பற்றிய அக்கறை ???)

ஒரு ஸபையில் கீதையைப் பற்றிப் பேசக் கூப்பிட்டிருந்தனர். ஸபை தொடங்குவதற்கு ஸற்று முன்னர் அந்நிகழ்ச்சியின் அமைப்பாளர் என்னிடம் வந்து, 'ஸார், தயவு செய்து பொதுவாகப் பேசுங்கள். பரமாத்மா, தர்மம் போன்ற விஷயங்களைத் தவிர்த்து விடுங்கள். க்றிஸ்தவர்கள் ஸிலரும் இக்கூட்டத்தில் இருக்கப் போகிறார்கள்', என்றார். கீதையிலிருந்து பரமாத்மாவை எடுக்க முடியுமா? தர்மத்தை விலக்க முடியுமா? பரமாத்மாவைக் குறிப்பிடாமல் தர்மத்தைப் பற்றிப் பேசத்தான் முடியுமா? (பேச நினைத்ததையே பேசினேன். இவன் என்ன பேசுகிறான் என்று கவனிக்கவும் அவர் அரங்கில் அமரவில்லை. அரங்க வாஸலில் நின்று அரட்டை அடித்துக் கொண்டிருந்தார்!!)

கர்மயோகத்தை விவரித்தார். ஸாங்க்ய யோகத்தை விவரித்தார். ரெண்டு வழிகளிலும் த்யானத்திற்குள்ள மஹத்வத்தை விவரித்தார். இந்த நிலையில் பரமாத்மநிஷ்டையை நினைவு படுத்துகிறார். தன்னுடைய நண்பன், தன்னுடைய தேரோட்டி, தன் ரதத்தின் குதிரைகளைக் குளிப்பாட்டி தீனி வைப்பவன், தன்னைத் தானே ஸர்வ லோக ஈஶ்வரன் என்கிறான் என்பது அர்ஜுனனுக்கு நெருடலாகத் தோன்றவில்லை. நாமும் இவ்விஷயத்தை ஸரியாக புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

போக்தாரம் யஜ்ஞதபஸாம்: 'யஜ்ஞங்களின், தபஸ்களின் போக்தா நானே', என்கிறார். மநுஷ்யன் ஶுபகர்மம் செய்திடும் போது, அதற்கான கருவிகளான ஶரீரம், மனஸ் – புத்தி, மற்ற பொருட்களைத் தனதாக நினைக்கிறான். யாருக்காக அக்கர்மத்தைச் செய்கிறானோ, அவரை அக்கர்மத்தின் போக்தா என்று கருதுகிறான். ஒரு உயிருக்கு நாம் உணவளித்தால் அவ்வுணவின் போக்தா அவ்வுயிரே என்று நினைக்கிறோம். எல்லா உயிர்களிலும் உறைந்திடும் பரமாத்மாவே போக்தா

என்று அறிய வேண்டும். நாம் செய்திடும் யஜ்ஞம், தபஸ் போன்ற ஶுபகார்யங்கள் அனைத்தும் பரமாத்மாவிற்கே. கருவிகளும் அவனுடையவை. ஃபலனும் அவனுடையது. கருவிகள் என்னுடையவை என்று நினைத்து ஶுபகர்மங்கள் செய்திடும் போது, 'செய்பவன் நானே', என்ற எண்ணுகிறோம். நாமே போக்தா ஆகி விடுகிறோம். அதாவது, ஃபலன்களும் நமக்காக என்றாகி விடுகின்றன. அத்தகைய கர்மங்கள் நம்மைப் பிணைக்கின்றன. எனவே, ஶுபகர்மங்களை அவனுக்காகவே செய்திடுவோம். ஃபலனையும் அவனுக்காகவே விட்டு விடுவோம். ஃபலனைப் பற்றிய விருப்பம் எழுந்தவுடன் அஶுப கர்மங்கள் நடக்கின்றன. விருப்பங்களை முழுமையாக விட்டு விட்டு, பரமாத்மாவிற்கே அனைத்தும் என்று செய்திடும் போது, அஶுப கர்மங்கள் நடப்பதில்லை. கர்மங்கள் பிணைப்பதுமில்லை.

ஸர்வலோக மஹேஶ்வரன்: வெவ்வேறு லோகங்களுக்கு வெவ்வேறு ஈஶ்வரர்கள் அவர்கள் அனைவரும் பரமாத்மாவின் படைப்புகளே. அவர்கள் அனைவருக்கும் ஈஶ்வரன் பரமாத்மாவே. படைப்பு முழுவதற்கும் ஈஶ்வரன் அவரே (ஆட்சியாளன் அல்லது உரிமையாளன் என்றும் சொல்லலாம்). அந்நிலையில் இங்குள்ள விஷயங்களின் மேல் நாம் எவ்வாறு உரிமை கொண்டாடலாம்? ஒரு பக்கம் உலகம் அனைத்திற்கும் ஈஶ்வரன் நீயே என்று அடிக்கடி கூறுகிறோம். எல்லாம் உனதே என்று பஜனைகள் பாடுகிறோம். 'ப்ரஹ்மாய இதம் ந மம', என்று மந்த்ரங்கள் உச்சரிக்கிறோம். (மந்த்ரங்கள், ஶ்லோகங்கள், பஜனைகள் எல்லாம் இதே அர்தம் கொண்டவை.) மறுபுறம், இந்த வீடு என்னுடையது; மனைவி, புதல்வன் என்டையவர்கள்; ஶரீரம் என்னுடையது; பணம் என்னுடையது; வ்யாபாரம் என்னுடையது; என்றும் உரிமை கொண்டாடி நம்மை நாமே ஏமாற்றிக் கொள்கிறோம்.

ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதானாம்: எல்லா உயிர்களுக்கும் நண்பன் அவனே. எல்லா உயிர்களையும் காப்பவன் அவனே. (அவனுக்குக் கிடைக்க வேண்டியது ஒன்றும் இல்லை. இருந்தும் நலன் நாடுபவன். நன்மை செய்பவன். அவனே ஸுஹ்ருதன்.)

இதை உணர்ந்து கொள்பவன் பேரமைதியை அடைகிறான்.

🕮 ॐ 🕮

ॐ श्री परमात्मने नमःतत्सदिति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुन संवादे कर्म सन्न्यास योगो नाम पञ्चमोऽध्यायः ।।

ॐ தத்ஸதி$_3$தி ஶ்ரீமத்$_3$ ப$_4$க$_3$வத்$_3$ கீ$_3$தாஸு உபநிஷத்ஸு ப்$_3$ரஹ்ம வித்$_3$யாயாம் யோக$_3$ஶாஸ்த்ரே ஶ்ரீக்ருஷ்ணார்ஜுன ஸம்வாதே$_3$ கர்மஸந்ந்யாஸ யோகோ நாம பஞ்சமோऽத்$_4$யாயஹ..

இத்துடன் ப்ரஹ்ம வித்யையும் யோகஶாஸ்த்ரமுமான ஶ்ரீமத் பகவத் கீதை என்னும் உபநிஷதத்தில் ஶ்ரீ க்ருஷ்ணனுக்கும் அர்ஜுனனுக்கும் இடையே நடந்த உரையாடலின் 'கர்ம ஸந்ந்யாஸ யோகம்' என்ற ஐந்தாம் அத்யாயம் நிறைவுற்றது.

ॐॐॐॐॐ **ஹரி: ஓம் தத் ஸத்** ॐॐॐॐॐ

ॐ

அத்யாயம் 6

ஆத்ம ஸம்யம யோகம்

(த்யான யோகம்)

முன்னுரை

ஆத்ம ஸம்யம யோகம் என்ற இந்த அத்யாயம் த்யான யோகம் என்றும் அழைக்கப் படுகிறது. இதில் த்யானத்தின் வழிமுறைகளும் த்யானம் செய்பவர் அநுஷ்டிக்க வேண்டிய நியமங்களும் அவர் முன் உள்ள ஸவால்களும் த்யானத்தின் விளைவுகளும் முறை தவறினால் ஏற்படக் கூடிய விளைவுகளும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனால் விளக்கப்படுகின்றன. த்யானம் இன்று அறிமுகமானதொரு வார்த்தை. எல்லா இடங்களிலும் த்யான வகுப்புகள் நடத்தப்பட்டு த்யானம் கற்றுத்தரப் படுகிறது. ஆனால், ஒரு ஆத்மீகப் பயிற்சியாக அல்ல. வஸீகரமான Personality வேண்டியும், அதிக மதிப்பெண்கள் எடுக்கும் மாணவனாகவும் பெருஞ்செல்வம் திரட்டிடும் வ்யாபாரியாகவும் பெரிய பதவிகளை சிறப்பாக நிர்வஹிப்பதற்காகவும் த்யானம் சிறந்தது என்று விளம்பரப் படுத்தப் படுகிறது. செய்பவர்களும் இதே நோக்கத்தில்தான் த்யானத்தை அணுகுகின்றனர். பெரும் தொழிலதிபர்களும் கோடிகளில் புழங்கிடும் வ்யாபாரிகளும் மனஸில் பிறந்திடும் இறுக்கத்தை நீக்கிட த்யானம் பயில்கின்றனர். ஆனால், இறுக்கம் வ்யாபாரத்தினால் அல்ல. பொய்யினாலும் போட்டி பொறாமையினாலும் ஏற்படுகிறது. காமம் க்ரோதம் போன்ற மனஸின் வைரிகளினால் ஏற்படுகிறது. அதிகாரிகளின் மனஸில் படபடப்பு லஞ்ஜ ஊழலினாலும் பயம் மற்றும் கவலையினாலும் ஏற்படுகிறது. மாணவனின் மனஸ் ஒருங்கிணையாததன் காரணம் அவனுடைய கட்டுப்பாடின்மையும் ஒழுங்கின்மையும் தானே அன்றி கல்வியின் பாரம் இல்லை. அடிப்படைக் காரணங்களை ஸரி செய்திடாமல் ஸ்வயநல நோக்குடன் த்யானம் பயின்றால் ஃபலன் தராது. எதிர்விளைவுகளும் ஏற்பட வாய்ப்பு உண்டு. பதஞ்ஜலியின் அஷ்டாங்க யோகத்தில் த்யானம் என்பது ஆறாவது படியில் இருக்கிறது. முதல் ரெண்டு படிகளில் யமமும் நியமமும் உள்ளன. யமமும் நியமமும் பழகாமல் யோகாஸனமும் ப்ராணாயாமமும் த்யானமும் பயில்வதால் ஃபலனேதும் இல்லை. ஸத்யம், அஸ்தேயம் (களவாமை), அபரிக்ரஹம் எளிமை போன்ற யமங்களில் உறுதியாக நிற்காமல், த்யானத்தை ஒரு குறுக்கு வழியாகக் கருதி முயற்சித்தால் விபரீதமான விளைவுகளே ஏற்படும். ஸரி. பயில்பவனுக்குத்தான் தெரியாது. கற்றுக் கொடுப்பவர்களும் அறிய மாட்டார்களா? இன்று த்யானம், யோகாஸனம், ப்ராணாயாமம் போன்ற விஷயங்களைப் பற்றி மக்கள் மனஸில் இருக்கும் Crazy நாட்டத்தை விரைவான பணமாக மாற்ற வேண்டாமா? யம – நியமங்களைக் கற்றுக் கொடுத்து, அவற்றை அவன் தன் வாழ்க்கையில் கடைப்பிடித்து, அதன் பிறகு த்யானம் கற்க வேண்டும் என்றால் வகுப்பு நடத்துபவர்களுக்கு லக்ஷங்களில் அல்லவா பண நஷ்டம் ஏற்பட்டு விடும்? அவர்களை விட்டுத் தள்ளுங்கள். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் த்யானத்தைப் பற்றி என்ன சொல்கிறார் என்று அறிவோமா? வாருங்கள். அத்யாயத்தினுள் செல்வோம்...

📖 ॐ 📖

ॐ

ॐ श्री परमात्मने नमः

ஓம் ஸ்ரீ பரமாத்மனே நமஹ

श्रीमद्भगवद्गीता

ஸ்ரீமத்$_3$ ப$_4$க$_3$வத்$_3$ கீ$_3$தா

अथ षष्ठोऽध्यायः

அத$_2$ ஷஷ்டோ$_2$ऽத்$_4$யாயஹ

(ஆறும் அத்யாயம்)

आत्मसंयम योगः

ஆத்மஸம்யம யோக$_3$ஹ

श्री भगवानुवाच
अनाश्रितः(ख्) कर्मफलं(न्) कार्यं(ङ्) कर्म करोति यः ।
स सन्यासी च योगी च न निरग्निर्न चाक्रियः ।।
{अध्याय ६ ~ श्लोक १}

ஸ்ரீ ப₄க₃வாநுவாச
அநாஸ்₂ரித(க்₂) கர்மஃபலம்(ந்) கார்யம்(ங்) கர்ம கரோதி யஹ.
ஸ ஸந்ந்யாஸீ ச யோகீ₃ ச ந நிரக்₃நிர்ந சாக்ரியஹ..
(அத்₄யாயம் 6 ~ ஸ்லோகம் 1)

ஸ்ரீ பகவான் கூறுகிறார். கர்மஃபலனை ஸார்ந்திராமல், கர்தவ்ய கர்மங்களைச் செய்திடுபவனே ஸந்யாஸீ. அவனே யோகீ. வெறும் அக்னியை விலக்கியவன் ஸந்யாஸீயாக மாட்டான். வெறும் கர்மங்களை விட்டவன் யோகீயாக மாட்டான். (6 – 1)

அக்னியை விட்டவன் ஸந்யாஸீயா? கர்மங்களை விட்டவன் யோகீயா?

ஹிந்து தர்மத்தில் (வேதத்தில்) ரெண்டு மார்கங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. ஒன்று ப்ரவ்ருத்தி மார்கம். மற்றொன்று நிவ்ருத்தி மார்கம். ப்ரவ்ருத்தி மார்கம் வேதத்தில் விளக்கப் பட்டுள்ள யஜ்ஞங்களையும் ஹோமங்களையும் மற்ற கர்மங்களையும் செய்தபடி தர்மமய வாழ்க்கை வாழ்ந்து பரமனை அடைவது பற்றி கூறுகிறது. தன்னை அறியும் வேட்கையில் உள்ளவர் நிவ்ருத்தி மார்கத்தில் உள்ளவர். அவர் தமது வேட்கையில் முழுமையாக ஈடுபட வேண்டும். ஹிந்து வாழ்க்கை அக்னீ மையமாகவே அமைந்துள்ளதால், நிவ்ருத்தி மார்கத்தில் உள்ள ஸந்யாஸீ அக்னீயைத் துறக்கிறார் என்று சொல்லப்படுகிறது.

அக்னீயைத் துறப்பதென்பது வெளிப்படையான விஷயம். இது ஒன்று மாத்ரமே ஸந்யாஸியை நிர்ணயம் செய்து விடுவதில்லை. கர்மஃபலனை ஸார்ந்திராமல் கார்யங்களை செய்திடுபவனே ஸந்யாஸீ என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். ஸரீரத்தை ஏந்தி, உயிருடன் இருக்கும் வரை, மநுஷ்யனால் செயல்படாமல் இருக்க முடியாது. காட்டில் இருந்தாலும் ஸரீரத்திற்காக அடிப்படையான ஸில செயல்களைச் செய்தே ஆக வேண்டும். ஜனங்கள் மத்தியில் இருந்தாலோ அதிகமான செயல்களைச் செய்தாக வேண்டும். எனவே, ஸந்யாஸம் என்பது கர்மங்களைத் துறப்பதல்ல. செயல்களின் பின்னணியில் உள்ள இச்சைகளைத் துறப்பதே ஸந்யாஸம். இச்சைகள் இருப்பதால்தான் நம் மூலம் தவறான செயல்கள் நடக்கின்றன. இச்சைகளைத் துறந்து விட்டால் தவறான செயல்கள் விலகி விடுகின்றன. ஸ்வபாவத்திற்கு ஏற்ப வெளிப்படும் செயல்கள் மாத்ரமே, நற்செயல்கள் மாத்ரமே எஞ்ஜி நிற்கின்றன. பதினெட்டாம் அத்யாயத்தில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன், 'காம்யானாம் கர்மணாம் ந்யாஸம் ஸந்யாஸம்', என்கிறார். அதாவது, 'காமத்துடன் கூடிய கர்மங்ளை விட்டு விடுபவன் ஸந்யாஸீ', என்கிறார்.

ஹிந்து தர்மத்தின் வர்ண ஆஸ்ரம அமைப்பில் வாழ்க்கையின் இறுதி கட்டத்தில் வருவதே ஸந்யாஸம். வாழ்க்கையில் எல்லாவித அநுபவங்களையும் பெற்று பக்வம் அடைந்த பின் ஸந்யாஸம் ஏற்று காட்டிற்குச் சென்று விடுவார். அவருக்குப் பின் மூன்றாவது தலைமுறையை ஸார்ந்த குழந்தைகள் கல்வி கற்றிட இவரிடம் வருவர். இவர் நாட மாட்டார். அவர்களே தேடி வருவர். (இதன் சிறிய வடிவமே கூட்டுக் குடும்பம். குழந்தை பாட்டனாரை நாடும். பற்றுக்கள் விலகிய நிலையில், துர்கந்தங்கள் நீங்கி ஸுகந்தம் வெளிப்படுத்தியவாறு இருக்கும் அவரது ஸாந்நித்யத்தில் இருப்பதாலேயே குழந்தை பல விஷயங்களைக் கற்றுக் கொள்ளும்.) இது பழைய ஸந்யாஸ முறை. இன்று, இளவயஸிலேயே ஸந்யாஸம் ஏற்றிடும் முறை காணப்படுகிறது. புத்த மதத்தின் தாக்குதலுக்கு உட்பட்டு, ஸுருங்கி வீழ்ந்திருந்த வைதீக தர்மத்தை மீண்டும் தழைத்தோங்கச் செய்யும் முயற்சியில் ஸ்ரீ ஆதி ஸங்கரரால் ஊக்குவிக்கப் பட்டதே இளமையில் ஏற்கப்படும் ஸந்யாஸம். இன்றைய ஸந்யாஸீ பற்பல கார்யங்களிலும் ஈடுபட்டிருக்கிறார். அதனால் ஸொத்து, செல்வாக்கு, வஸதிகள், சண்டை சச்சரவுகள், கோர்ட்டில் வழக்குகள் புடைசூழ வாழ்கிறார். 'இச்சைகள் ஏதுமின்றி, புறச்சூழலால் பாதிக்கப் படாமல் கர்மங்களில் தொடர்ந்து ஈடுபடுபவரே ஸந்யாஸீ', என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். பழைய முறையை விட இது கடினமானது.

இதையே வேறு கோணத்திலும் விளக்கலாம். நம் கர்மங்களின் ஃபலனைக்

கிடைத்திருப்பவையே இப்போது நம்மிடம் இருக்கும் ஸ்தூல, ஸூக்ஷ்ம மற்றும் காரண ஶரீரங்கள். கர்மஃபலனை ஸாராமல் இருத்தல் என்றால் இந்த ஶரீரங்கள் மூலம் எதையும் அடைய வேண்டும் என்ற விருப்பம் இன்றி இருத்தலே. அதாவது, இந்த ஶரீரங்களை, 'எனது' என்று கருதி, 'என்' இச்சைகளுக்கு அவற்றை பலியிடாமல் இருத்தலே அவற்றை ஸாராமல் இருப்பதாகும். மாறாக, பற்றேதும் இன்றி, உலக நலனில், அவற்றைப் பிற நலனில் ஈடுபடுத்துவதன் மூலம் அவற்றை ஸார்ந்திருக்கும் நிலையிலிருந்து விடுபடுகிறோம். இந்நிலையில் இருப்பவரே யோகீ ஆவார். அவரே ஸந்யாஸீ. யோகீயும் அவரே. 'ஸந்யாஸமும் யோகமும் ஒன்றே', என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். அடுத்து வரும் ஶ்லோகத்திலும் இதையே மீண்டும் வலியுறுத்துகிறார்.

🕮 ॐ 🕮

यं सन्यासमिति प्राहुर्योगं(न्) तं विद्धि पाण्डव ।
न ह्य सन्यस्त सङकल्पो योगी भवति कश्चन ।।
{अध्याय ६ ~ श्लोक २}

யம் ஸந்ந்யாஸமிதி ப்ராஹுர்யோக₃ம்(ந்) தம் வித்₃தி₄ பாண்ட₃வ.
ந ஹ்ய ஸந்ந்யஸ்த ஸங்கல்போ யோகீ₃ ப₄வதி கஶ்சந..
(அத்₄யாயம் 6 ~ ஶ்லோகம் 2)

ஹே பாண்டவ! ஸந்யாஸம் என்று அறியப்படுவதையே நீ யோகம் என்று அறிந்திடு. ஏனென்றால், ஸங்கல்பங்களை த்யாகம் செய்யாமல் எவரும் யோகீ ஆகி விட முடியாது. (6 – 2)

ஸந்யாஸமும் யோகமும் ஒன்றே..
ஒரு விஷயத்தால் ஏற்படப் போவதாக மனஸால் கற்பனை செய்யப் படும் நன்மைகள் மற்றும் ஃபலன்களின் தொகுப்பே ஸங்கல்பம். அதே விஷயத்தின் தீய விளைவுகளைப் பற்றிய சிந்தனை விகல்பமாகும். மனஸில் தோன்றும் இச்சைகளில் ஏதோ ஒன்று மீண்டும் மீண்டும் நினைவுப் படலத்தில் வரும்போது அது ஸங்கல்பமாகிறது. இணைந்தே விகல்பமும் தோன்றுகிறது. எந்த இச்சையின் விகல்பம் மறைந்து ஸங்கல்பம் மாத்ரமே எஞ்சி நிற்கிறதோ, அதாவது ஸங்கல்பமான இச்சைதான் ஃபலிதமாகிறது. (பூர்தியாகிறது). மற்ற இச்சைகள் அனைத்தும் வெடிக்காத பட்டாஸுகளாக, துளிர்க்காத விதைகளாக மனஸில் ஆழப்புதைந்து விடுகின்றன. ஸங்கல்பத்தை ஆங்க்லத்தில் Will Power என்கிறார்கள். Will Power கூடிய விருப்பங்கள் மாத்ரமே முழுமை அடைகின்றன. ஸங்கல்பங்கள் அனைத்தையும் துறந்தவனே யோகீ.

நவீன சிந்தனையாளர்கள் ஸங்கல்பத்தை வளர்த்துக் கொள்ள வலியுறுத்துகின்றனர். நேர்மாறாக, ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனோ ஸங்கல்பங்களை விலக்கச் சொல்கிறார். 'ஸங்கல்பமே ஒருவனை செயல்பட வைத்திடும் ஊக்க ஶக்தி', அல்லது 'வெற்றிக்கு வழி வகுத்திடும் கருவி', என்பது இன்று ப்ரபலமாக நிலவிடும் கருத்து. 'ஸங்கல்பமே அஹங்காரத்திற்கு ஆணிவேர்', என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். சென்ற ஶ்லோகத்தில் இச்சைகளை விலக்கிடச் சொன்னவர் இப்பொழுது ஸங்கல்பங்களை விடச் சொல்கிறார்.

இச்சைகளிலிருந்தே ஸங்கல்பம் பிறக்கிறது. ஸங்கல்பமே அஹங்காரத்திற்கு ஊட்ட ஸத்து. அஹங்காரம் ஸங்கல்பத்தின் கையைப் பற்றிக் கொண்டு, தான் கல்பித்த ஸ்வர்கத்தை அடைய விழைகிறது. இருமைகளிலிருந்து விடுபடுவதே ஸங்கல்பமற்றுப் போவதற்கான வழி. ரெண்டிலிருந்து ஒன்றை மாத்ரம் தேர்ந்தெடுக்கும் மனஸ் இருந்திடும் வரை ஸங்கல்பம் விலகிடாது. 'எது வந்தாலும் வரட்டும், எது கிடைத்தாலும் கிடைக்கட்டும்', என்ற ஸமர்பண நிலையில் ஸங்கல்பங்கள் மறைந்து விடும்.

ராஜா ஒருவன் ஒரு துறவியை நாடிச் சென்றானாம். 'நான், இந்நாட்டு ராஜா, தங்களிடம் ஸந்யாஸ தீக்ஷைப் பெற வந்திருக்கிறேன்', என்று அறிவித்தான். 'நான் செத்த பிறகு வா', என்றாராம் அத்துறவி. 'நான்' அழிந்தால் தான் ஸந்யாஸம். ஸங்கல்பங்கள் மறைந்தால் தான் 'நான்' மறையும். இச்சைகள் மறைந்தால் ஸங்கல்பம் தோன்றாது. இருமை உணர்வை அழித்து ஸமர்பணம் ஆகி

விடுவதன் மூலம் இச்சைகளிலிருந்து விடுபடலாம். இதுவே யோகம். எனவே, ஸந்யாஸமே யோகம். யோகமே ஸந்யாஸம்.

📖 ॐ 📖

आरुरुक्षोर्मुनेर्योगं(ङ्) कर्म कारणमुच्यते ।
योगारूढस्य तस्यैव शमः(ख्) कारणमुच्यते ।।
{अध्याय ६ ~ श्लोक ३}

ஆருருக்ஷோர்நேர் யோக₃ம்(ங்) கர்ம காரணமுச்யதே.
யோக₃ாரூட₄ஸ்ய தஸ்யைவ ஶம(க்) காரணமுச்யதே..
(அத்₄யாயம் 6 ~ ஶ்லோகம் 3)

யோகத்தை அடைய விரும்புபவனுக்கு கர்மம் காரணமெனப் படுகிறது. யோகத்தை அடைந்த பிறகு அவனுக்கு அமைதியே காரணம் எனப்படுகிறது. (6 – 3)

ஸந்யாஸமும் யோகமும் ஒன்றே என்பதையே வலியுறுத்துகிறார். இங்கு ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் ஆருருக்ஷ: மற்றும் யோகாரூடன் என்ற இரண்டு பதங்களைப் உபயோகப் படுத்துகிறார். யோக ப்ராப்திக்கு முயற்சி செய்பவன் ஆருருக்ஷன். யோக நிலையை அடைந்தவன் யோகாரூடன். ஆருருக்ஷனுக்கு கர்மமே ஸாதனம். யோகாரூடனுக்கு அமைதியே அதாவது, செயலின்மையே ஸாதனம். மனுஷ்யப் பிறவி கர்மங்களின்றி இருக்க முடியாது. பரமனை அடைய விரும்பி முயல்பவனும் கர்மங்களில் ஈடுபட்டே ஆக வேண்டும். கர்மமே யோகப்ராப்திக்கு ஸாதனம்.

ப்ரக்ருதி பரமாத்மாவிடமிருந்து வேறுபட்டது. இவ்வுலகமும் இங்குள்ள விஷயங்கள் அனைத்தும் ப்ரக்ருதியினுடைய வெளிப்பாடே. நாம் பெற்றுள்ள ஶரீரம், மனஸ், புத்தியும் மற்ற கரணங்களும் இக்கரணங்களை உபயோகப் படுத்தி நாம் பெற்றுள்ள செல்வம், பதவி, புகழ் போன்ற விஷயங்களும் ப்ரக்ருதியினுடையதே. இவை அனைத்தும் செயல் பட்டே தீர வேண்டும். பரமாத்மன் இவற்றுக்கு அப்பாற்பட்டவர். பரமாத்ம அம்ஶமான நம்முடைய உண்மை ஸ்வரூபமும் ப்ரக்ருதிக்கு அப்பாற்பட்டது. 'நான் செய்கிறேன்; எனக்காகச் செய்கிறேன்', என்ற எண்ணமே அமைதியின்மைக்குக் காரணம். கரணங்களை பிறநலன் பொருட்டு, உலக நலனுக்காக மாத்ரம் செயல்பட வைத்து, செயல்களிலிருந்தும் அச்செயல்களின் ஃபலன்களிலிருந்தும் பற்று விலக்குவதன் மூலம் நாளடைவில் அமைதியின்மை மறைந்து, அமைதி மலர்கிறது. பற்று விலகியதாலும் ஸ்வயநலத்துடன் செயல்படாததாலும் செயல்களே செயலின்மை ஆகி விடுகின்றன. இந்நிலையே யோகாரூடனின் நிலை. ஸந்யாஸீயின் நிலையும் இதுவே. பரமாத்ம ப்ராப்தி என்ற லக்ஷ்யத்தை அடைய ஸந்யாஸீக்கு அமைதியே ஸாதனம். யோகாரூடன் அதாவது, யோகஸித்தி அடைந்தவனும் ஸந்யாஸீயும் ஒரே நிலையில் உள்ளனர் என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். கர்மங்களைத் துறந்து, அமைதி அடைந்து பரமனை அடைகிறார் ஸந்யாஸீ. செயல் புரிந்தும், பற்றினைத் துறந்து விட்டதால், அமைதி அடைந்து பரமனை அடைகிறார் யோகாரூடன்.

📖 ॐ 📖

यदा हि नेन्द्रियार्थेषु न कर्मस्वनुषज्जते ।
सर्वसङ्कल्पसन्न्यासी योगारूढस्तदोच्यते ।
{अध्याय ६ ~ श्लोक ४}

யதா₃ ஹி நேந்த்₃ரியார்தே₂ஷு ந கர்மஸ்வநுஷஜ்ஜதே.
ஸர்வ ஸங்கல்ப ஸந்ந்யாஸீ யோக₃ாரூட₄ஸ்ததோ₃ச்யதே..
(அத்₄யாயம் 6 ~ ஶ்லோகம் 4)

ஒருவன் இந்த்ரியங்களின் மூலம் போகங்களிலோ கர்மங்களிலோ பற்று இல்லாமலும் ஸங்கல்பங்கள் இல்லாமலும் இருக்கும் போது யோகாரூடன் எனப்படுகிறான். (6 – 4)

யோகாரூடனைப் பற்றி மேலும் விளக்குகிறார். ஏற்கெனவே சொன்னபடி ஸங்கல்பங்கள் காமங்களுக்குக் காரணமானவை. காமங்களும் இல்லாமல் ஸங்கல்பங்களும் இல்லாமல் கர்மங்களில் பற்றுதலும் இல்லாமல் செயல்படுபவன் யோகாரூடன்.

கீதையைப் படிக்கும் போது ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் ஒரே விஷயத்தை மீண்டும் மீண்டும் சொல்வதாகத் தோன்றுகிறது அல்லவா! அது உண்மைதான். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் நம்மிடம் அல்லவா பேசிக் கொண்டிருக்கிறார். நம்முடைய நிலை என்ன? ஒரு தவறை ஒரு முறை செய்யலாம். ரெண்டு முறை செய்யலாம். அதே தவறை மீண்டும் மீண்டும் செய்வதில் நாம் நிபுணராக அல்லவா இருக்கிறோம்! ஒரு முறை திருமணம் செய்து மோஸமான அநுபவத்தின் விளைவாக விவாஹரத்து செய்து கொண்ட பின், மீண்டும் வேறொரு பெண்ணை மறுமணம் செய்து கொள்பவரை என்னவென்பது? அந்தப் பெண்ணிடம் கிடைக்காத ஸுகம் இவளிடம் கிடைத்து விடும் என்ற ஆசைதானே! 'அவளை மணந்த போது ஏதோ ஒரு தவறு நடந்து விட்டது. இந்த முறை ஸற்று விழிப்புடன் இருந்து விட்டால், பிறகு ஸுகமோ ஸுகம்தான்', என்ற ஏமாற்று எண்ணம்தானே. இந்நிலையில் மூன்று நான்கு முறை மறுமணங்கள் புரிந்து கொள்பவரும் இருக்கின்றனர் !!

யாரோ ஒருவர்தான் இவ்வாறு இருக்கிறார். பெரும்பான்மையோர் ஒரு திருமணத்துடன் நின்று விடுபவர் தானே என்று நீங்கள் கேட்பது புரிகிறது. அவருக்குப் பெண், ஸிலருக்குத் தீனி, வேறு ஸிலருக்கு வாஹனம், ஸிலருக்கு உடை அலங்காரம், வேறு ஸிலருக்கு வஸதியளித்திடும் கருவிகள், ஸிலருக்கு ஸினிமா. 'இது ஸுகமாக இல்லை. இதில் கிடைக்காத ஏதோ ஒன்று அதில் நிஸ்சயம் கிடைத்து விடும்'. இத்தகைய ப்ரமையுடன் தொடுவானத்தைத் துரத்தி அலைந்து வாழ்க்கையைத் தொலைத்து விடுபவர்கள்தான் நம்மில் பெரும்பாலோர். இந்த மனப்பான்மையே இன்று கோடிகளில் Turnover கொண்ட பல வ்யாபாரங்களுக்கு ஆதாரம். இந்த வ்யாபாரிகளின் கவர்ச்சிகரமான விளம்பரப் புயலில் மொத்த ஜனத்தொகையையும் சிக்க வைத்திடும் பெரும் முயற்சி நடக்கிறது. அரஸியலைப் பாருங்கள். ஒரு அரஸியல்வாதியை நம்பி ஏமாந்தோம். ஒரு ஆக்ஷியை நம்பி ஏமாந்தோம். அடுத்து வேறொரு ஆள் வருகிறான். புதிய கோஷத்தை முழுக்குகிறான். அவனை நம்பி மீண்டும் ஏமாறுகிறோம். அடுத்த முறை, முதல் ஆளே புதிய கோஷத்துடன் வருகிறான். அவனிடமே மீண்டும் ஏமாறுகிறோம். பங்குச்சந்தையிடமும் நிதி நிறுவனங்களிடமும் மீண்டும் மீண்டும் ஏமாறுவதே நம் வழக்கம் ஆகி விட்டது. இப்படிப்பட்ட நம்மிடம் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் ஒரே ஒரு முறை சொல்லிவிட்டுச் சென்றால் போதுமா?

யோகாரூடனாக இல்லா விட்டாலும் ஆருருக்ஷுவாக ஒரு ஸிலர் நம்மிடையே இருப்பதை இன்றும் காணலாம். வறுமை இல்லை. எவ்வித நோயும் இல்லை. எனினும், எளிமையான அதே வகை உணவை பல வர்ஷங்களாக உண்பவர்; அரஸியலில் இல்லை. வறுமை இல்லை. தோலில் எவ்வகை allergyயும் இல்லை. எனினும், வெள்ளைக் கதராடையை வாழ்நாள் முழுவதும் உடுத்துபவர்; இத்தகையோரும் உள்ளனர்.

என்னுடைய நண்பன் ஒருவன் திருமணம் செய்து கொண்டான். பீஹாரை ஸார்ந்த அவன் இங்கு Software இஞ்ஜினியராக வேலைப் பார்த்து வந்தான். பீஹாரில் இன்றும் உள்ள வழக்கப்படி பெற்றோர் பார்த்து வைத்த பெண்ணை மணந்து கொண்டான். ஸில மாஸங்களில் பெண்ணிற்கு மனநோய் என்பது தெரிய வந்தது. 'மனநோயைக் காரணம் காட்டி விவாஹரத்து எளிதாகப் பெற்றிட முடியும்', என்ற நண்பர்களின் அன்பான ஆலோசனை ஒருபுறம். 'அவளைத் தாய்வீட்டிற்கு அநுப்பி விட்டு மறுமணம் செய்து கொள்ள வேண்டும்', என்ற பெற்றோரின் குற்ற உணர்வால் உந்தப்பட்ட வற்புறுத்தல் ஒருபுறம். 'பெண்ணை மீண்டும் தன் வீட்டிற்கே அழைத்துச் செல்வதாக', பெண்ணின் தந்தையின் மன்னிப்பு கலந்த வேண்டுகோள் ஒருபுறம். ஆனால் இவன், 'என் வாழ்க்கை இவளுடன்தான் என்பது முடிவாகி விட்டது. வேறுவிதமாக அமைந்திருந்தால் ஏற்றுக் கொண்டிருப்பேன் அல்லவா? இதையும் ஏற்றுக் கொள்கிறேன். எப்படி இருந்தாலும் வாழ்க்கை இவளுடன்தான்', என்று தீர்மானமாகக் கூறி விட்டான்.

📖 ॐ 📖

उद्धरेदात्मनात्मानं(न्) नात्मानमवसादयेत् । आत्मैव ह्यात्मनो बन्धुरात्मैव रिपुरात्मनः ।।
बन्धुरात्मात्मनस्तस्य येनात्मैवात्मना जितः । अनात्मनस्तु शत्रुत्वे वर्तेतात्मैव शत्रुवत् ।।
{अध्याय ६ ~ श्लोक ५, ६}

உத்$_3$த$_4$ரேத$_3$ாத்மநாத்மாநம்(ந்) நாத்மாநமவஸாத$_3$யேத்.
ஆத்மைவ ஹ்யாத்மநோ பந்து$_4$ராத்மைவ ரிபுராத்மநஹ..
பந்து$_4$ராத்மாத்மனஸ்தஸ்ய யேநாத்மைவாத்மநா ஜிதஹ.
அநாத்மநஸ்து ஶத்ருத்வே வர்தேதாத்மைவ ஶத்ருவத்..
(அத்$_4$யாயம் 6 ~ ஶ்லோகம் 5, 6)

தன்னைத் தானே உயர்த்திக் கொள்ள வேண்டும். தாழ்த்திக் கொள்ளக் கூடாது. ஏனென்றால், தானே தனக்கு நண்பன். தானே தனக்கு எதிரி. தன்னைத் தானே ஜயித்தவன் தனக்குத் தானே நண்பன் ஆவான். தன்னை ஜயிக்காதவனே தானே தன்னுடைய எதிரியைப் போலாகிறான். (6 – 5, 6)

நம்மை உயர்த்திக் கொள்வோம்..

தானே தனக்கு எதிரியா? கெட்ட ஸஹவாஸம் தானே ஒருவனைக் கெடுத்திடும் எதிரி? இல்லை. எவ்வளவு ஶக்தி படைத்தவராக இருந்தாலும் பிறரால் நம்மைக் கெடுக்க முடியாது. பிறரால் நாஶத்திற்கு வழி காட்ட முடியும். ஆனால், நாஶப்பாதையில் நம்மை அழைத்துச் செல்ல முடியாது. அதே போல், நல்ல ஸஹவாஸத்தால் நமக்கு நல்வழியைக் காட்ட முடியுமே அன்றி நம்மை உயர்த்த முடியாது. ஒவ்வொரு முடிவெடுக்கும் போதும், ஒவ்வொரு செயலைச் செய்திடும் போதும், ஒவ்வொரு ஃபலனை அநுபவித்திடும் போதும், ஏன், வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு க்ஷணமும் நம்முன் ரெண்டு பாதைகள் பிரிவதைப் பார்க்கலாம். ஒன்று, நம்மை உயர்த்திடும் பாதை. மற்றொன்று, நம்மைத் தாழ்த்திடும் பாதை. பதினெட்டாம் அத்யாயத்தில் மூவகை ஸுகங்களைப் பற்றிக் கூறிடும் போது, 'இந்த்ரியங்களும் விஷயங்களும் இணைவதால் ஏற்படும் ஸுகம் ஆரம்பத்தில் அம்ருதம் போல தித்திப்பாக இருந்தாலும் விளைவு விஷம் போல கேடு விளைவிப்பதாக இருக்கும். மற்ற வகை ஸுகம் ஆரம்பத்தில் விஷம் போல கஸந்தாலும் காலப்போக்கில் மனஸிற்குப் பிடித்து, விளைவில் அம்ருதம் போல ஆனந்தம் அளித்திடும்', என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். இதைக் கருத்தில் நிறுத்தி நம்முடைய நிர்ணயங்களும் கர்மங்களும் இருந்திட வேண்டும்.

நிர்ணயங்கள், கர்மங்கள் மற்றும் அநுபவங்கள் ஆகிய மூன்றும் ஒன்றோடொன்று பிணைந்தவை. முந்தைய அநுபவங்களின் அடிப்படையில்தான் நாம் நிர்ணயம் செய்கிறோம். நிர்ணயப்படி செயல்படுகிறோம். செயலுக்கேற்ற அநுபவம், அதாவது ஃபலன் கிடைக்கிறது. இந்த வட்ட ஸுழற்சி எந்த ஒரு நிலையிலும் அறுபட வாய்ப்புண்டு.

1. அநுபவத்தை ஸரியாகப் புரிந்து கொள்ளாத போதும். 2. அநுபவத்தை மறந்து விட்டு தவறான முடிவெடுக்கும் போதும். 3. புத்தியின் உதவியுடன் அல்லாமல், கனவுகளின் போதையிலோ ஸுகங்களின் எதிர்ப்பார்ப்பிலோ முடிவெடுக்கும் போதும். 4. ஸோம்பல், நித்ரை மற்றும் இதர பலஹீனங்களின் வஶமாகி, எடுத்த முடிவினை அரைகுறையாக செயல்படுத்தும் போதும் (அல்லது செயல்படுத்தாமல் இருக்கும் போதும்) இந்த ஸுழற்சி அறுபடுகிறது.

1. அநுபவத்தை இனிமையான அநுபவம் என்றும் கஸப்பான அநுபவம் என்றும் வகைப்படுத்தும் போது, மனஸ் தடுமாறி அவ்வநுபவத்தை ஸரியாகப் புரிந்து கொள்ள முடியாத நிலைக்கு நம்மைத் தள்ளுகிறது. இனிமையான அநுபவம் என்று கருதும் போது விளைந்திடும் ஸுகம் நம்மைக் கிறங்கடித்து உள்ளத் தடுமாற்றம் ஏற்படுத்துகிறது. கஸப்பான அநுபவமாகக் கருதும் போது விளைந்திடும் ஶோகம் மனஸை அழுத்தித் தடுமாறச் செய்திடும். ஸுகமானவை என்றோ கஸப்பானவை என்றோ வகைப்படுத்தாமல் (Qualify செய்திடாமல்) அநுபவங்களை வெறும் அநுபவங்களாகவே எடுத்துக் கொள்வது நல்லது. அப்பொழுதுதான் அநுபவங்களை ஸரியான கண்ணோட்டத்தில் புரிந்து கொண்டு, அவற்றிலிருந்து ஸரியான பாடம் கற்று, நம் உயர்வுக்கு வழிவகுத்துக் கொள்ள முடியும்.

2. கால ப்ரவாஹத்தித்தில் மறந்து விடுதல் மநுஷ்ய இயல்பு. காமமும் மறதிக்கு ஒரு காரணம்.

கஷ்டானுபவங்களை நாம் மறக்க விரும்புகிறோம். ஸுகானுபவங்கள் காலப்போக்கில் தாமே மறந்து போகின்றன. சித்தத்தில் பதிந்திருக்கும் நினைவுகள் மேம்போக்காக மறக்கப்பட்டவை போல் தோன்றினாலும், எதிர்க்காலத்தின் சிந்தனை ஓட்டத்தையும் எடுக்கப்படும் முடிவுகளையும் அவஸ்யம் பாதிக்கின்றன. குழந்தைப் பர்வத்தில் தீயில் நம் கைச் சுடப்பட்ட ஸம்பவம் மறக்கப்பட்டாலும், அச்சம்பவத்தின் ஸாரம் நம் சித்தத்தில் பதிந்து எதிர்க்காலத்தில் தீயைக் காணும்போது ஸரியான முடிவெடுக்க உதவுகிறது. மனஸில் வீசும் காமப்புயல், Wishful thinking, கஸப்பான அநுபவங்கள் விளைவித்திடும் ஸோகவெள்ளம், ஸுகமான அநுபவங்கள் விளைவித்திடும் மகிழ்ச்சிச் சூருவளி ஆகியவை நினைவுகளைச் சித்தத்தில் ஸரியானபடி பதியவிடாமல் தடுத்திடும்.

3. ஸரி எது தவறு எது என்று எடுத்துக் கூறுவது புத்தி. இவ்விஷயத்தில் புத்தி சித்தத்தின் உதவியை நாடுகிறது. புத்தி முடிவெடுப்பதில்லை. பாதை மாத்ரம் காட்டுகிறது. முடிவெடுக்க வேண்டியது அஹம் என்ற 'நான்'. சித்தத்தெளிவு புத்தியின் வழிகாட்டும் ஆற்றலுக்கு அவஸ்யமாகிறது. காமமும் ஸங்கல்பங்களும் மனஸை நிறைத்திடும் போது, புத்தி தடுமாறுகிறது. சிந்தனை ஆற்றல் மங்குகிறது. இந்நிலையில் எடுக்கப்படும் முடிவுகள் புத்தியின் வழிகாட்டுதலில் மலர்ந்ததாக இல்லாமல் காமம் நிறைந்த மனஸின் தூண்டுதலால் விளைந்தவையாகவே இருந்திடும். அத்தகைய முடிவுகள் வீழ்ச்சிக்கு வழி வகுக்குமே அன்றி உயர்வுக்கல்ல.

4. எடுத்த முடிவைச் செயல்படுத்துவதிலும் மீண்டும் மனஸே தடையாகி நிற்கிறது. காமமும் ஃபலனைப் பற்றிய கவலையும் சோம்பலும் கொண்ட மனஸ் செயலை ஸரிவரச் செய்ய விடாமல் தடுக்கிறது. மனஸின் படபடப்பும் நிலையின்மையும் செயல்திறனைக் குறைக்கிறது.

நம்முன் ரெண்டு வழிகள் உள்ளன. ஒன்று, எல்லாம் அவன் செயல் என்று உணர்ந்து, தன்னிடம் இருந்து எவ்வித முயற்சியும் ஆரம்பிக்காமல் இருந்து, எது நடந்தாலும் எது வந்தாலும் ஏற்றுக் கொள்வது. இது ஜ்ஞான வழி. மிக அரிதான ஸிலருக்கே ஸாத்யமானது. ரெண்டு, இந்த்ரியங்களை வஸப்படுத்தி, காமமற்று, ஃபலனைப் பற்றிய சிந்தனை இல்லாமல் புத்தி வழி காட்டிய திஸையில் செயல்படுவது. ரெண்டாவது வகையைத்தான் ஜிதாத்மான என்கிறார். ஜிதாத்மான என்றால் தன்னையே ஜயித்தவன். மனஸைக் கொன்றவனே தன்னை ஜயித்தவன். இவனே தனக்கு நண்பன். இவன் தனது உயர்விற்கு வழி வகுக்கிறான். தன்னைத் தானே ஜயிக்காதவனே, இந்த்ரியங்களுக்கும் மனஸிற்கும் வஸமானவனே, காமத்தாலும் பற்றினாலும் கட்டப்பட்டவனே தனக்குத் தானே எதிரி என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். இவன் தனது வீழ்ச்சிக்கே வழி வகுக்கிறான்.

📖 ॐ 📖

जितात्मनः(फ्) प्रशान्तस्य परमात्मा समाहितः ।
शीतोष्ण सुखदुःखेषु तथा मानापमानयोः ।।
{अध्याय ६ ~ श्लोक ७}

ஜிதாத்மான:(ஃப்) ப்ரஸாந்தஸ்ய பரமாத்மா ஸமாஹிதஹ.
ஸீதோஷ்ண ஸுக₂ து₃க்₂கே₂ஷு தத₂ா மாநாபமாநயோஹோ..
(அத்₄யாயம் 6 ~ ஸ்லோகம் 7)

அநுகூல - ப்ரதிகூல சூழ்நிலைகளிலும், ஸுக - து:கத்திலும், மர்யாதை - அவமர்யாதையிலும் அமைதியாக இருந்திடும் தன்னைத் தானே வென்ற அந்தத் தூய்மையான மநுஷ்யன் பரமாத்மாவை எப்பொழுதும் அடைந்தே இருக்கிறான். (6 – 7)

சூழ்நிலை அநுகூலமானாலும் ப்ரதிகூலமானாலும் ஸுகம் வந்தாலும் து:கம் வந்தாலும் மர்யாதை கிடைத்தாலும் அவமர்யாதை கிடைத்தாலும் அதை அப்படியே அமைதியாக அநுபவிக்க வேண்டும். நாம் அவ்வாறு செய்வதில்லை. து:கத்தின் பாரத்தில் அமிழ்ந்து போகிறோம். து:கத்திலிருந்து உடனே விடுபட விரும்புகிறோம். ஸுகமாக மாற்றி விட ப்ரார்திக்கிறோம். ஆனால், து:கத்தை உள்ளபடி அநுபவிப்பதில்லை. ஸுகத்தையாவது அநுபவிக்கிறோமா என்று கேட்டால் அதுவும் இல்லை. ஸுகம் வந்தால் பரபரப்பாகிறோம். துள்ளிக் குதிக்கிறோம். ஸுகம் தீர்ந்து விடக் கூடாதே என கவலை

கொள்கிறோம். ஸுகத்தை அநுபவிப்பதில்லை.

வெய்யில் காலம் வந்தால் குளிர் காலமே மேல் என்கிறோம். குளிர் காலத்தில் வெய்யிலுக்காக ஏங்குகிறோம். தமிழில், 'நல்ல வெய்யில், நல்ல குளிர்', என்று கூறும் வழக்கம் உள்ளது. 'இந்த வர்ஷம் நல்ல வெய்யிலப்பா!' என்கிறோம். ஆனால், வெய்யிலை அநுபவிக்கிறோமா? தஸ் புஸ்ஸென்று பெருமூச்சு விடுகிறோம். ஸூற்றி உள்ள எல்லோருக்கும் (ஸூர்யன் உட்பட எல்லாவற்றுக்கும்) ஶாபம் கொடுக்கிறோம். ஓடோடிப் போய் ஏஸியில் ஒளிகிறோம். (திடீரென்று மழை பொழிந்தால் ப்ராஹ்மணன் ஓடி ஒதுங்கக் கூடாது என்கிறது தர்ம ஶாஸ்த்ரம்.) வெய்யிலானாலும் மழையானாலும் வருவதை அமைதியாக அநுபவிக்க வேண்டும். மர்யாதை அவமர்யாதை விஷயத்திலும் இதே நிலைதான். மர்யாதை நம்மை மயங்கடித்து வானத்தில் மிதக்க வைக்கிறது. அவமர்யாதை நம்மைக் கொதிக்க வைத்து, அதல பாதாலத்தில் தள்ளுகிறது. ரெண்டிலிருந்தும் விலகி நிற்க வேண்டும். ஒரு ஸாக்ஷியைப் போல் அதைப் பார்த்து அநுபவிக்க வேண்டும்.

இத்தகையவன் ஜிதாத்மன:. இவனைத் தூய்மையானவன் என்றும் இவன் எப்பொழுதும் பரமாத்மனை அடைந்தே இருக்கிறான் என்றும் கூறுகிறான் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். பரமன் எப்போதும் நம்முடனேதான் இருக்கிறார். நாம்தான் அவனது பார்வை நம்மீது விழாதவாறு எதிர்த்திசையில் திரும்பி இருக்கிறோம். து:கம் வந்தால் ப்ரார்தனை செய்கிறோம். 'து:கத்தை ஒழித்து விடு, அதாவது ஸுகத்தை அளித்து விடு', என்பதே நம் ப்ரார்தனை. 'நீ என்னுடன் இரு', என்ற ப்ரார்தனை நம்மிடம் இருந்து வருவதில்லை. குருக்ஷேத்ரப் போருக்கு முன் துர்யோதனன் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனிடம் சென்று, 'ஆயுதங்கள் ஏந்தி யுத்தத்தில் பங்கெடுக்காத நீ எனக்கு வேண்டாம்', என்று மறுத்து விட்டு த்வாரிகையின் ஆயுதக் கிடங்கையும் வீரர்களையும் கேட்டு வாங்கிக் கொள்கிறான். இன்று அந்நிகழ்வு நடந்து முடிந்து விட்ட நிலையில் (In Retrospect) நாம் துர்யோதனனை ஒரு மூடன் என்கிறோம். ஆனால், நாம் அந்நிலையில் இருந்திருந்தால் என்ன செய்திருப்போம்? நாம் மாத்ரம் அல்ல. நம் குழந்தைகளையும் நம்மைப் போலவே மூடர்களாக்கும் வழியில் இருக்கிறோம். பள்ளியிலோ மைதானத்திலோ ஒரு சிறிய வெற்றி பெற்றுவிட்டு துள்ளிக் குதித்தபடி கூச்சலிட்டபடி வீட்டிற்குத் திரும்புகிறான் நம் அருமை மைந்தன். 'OK. ரொம்ப ஸந்தோஷம். இனி அடுத்து ஆக வேண்டியதைப் பார்', என்று இருப்பதில்லை நம் response. நாமும் அவனுடன் சேர்ந்து (சில இடங்களில் அவனை விட அதிகமாக) கூத்தாடுகிறோம். வெற்றி தோல்விகளில், மான அபமானங்களில், அநுகூல ப்ரதிகூல சூழ்நிலைகளில் ஸமநிலை பாராட்டி அமைதியாக இருப்பதே யோகாரூடன் ஆவதற்கு முதற்படி.

📖 ॐ 📖

ज्ञानविज्ञानतृप्तात्मा कूटस्थो विजितेन्द्रियः ।
युक्त इत्युच्यते योगी समलोष्टाश्म काञ्चनः ।।
{अध्याय ६ ~ श्लोक ८}

ஜ்ஞான விஜ்ஞான த்ருப்தாத்மா கூடஸ்தே₂ா விஜிதேந்த்₃ரியஹ.
யுக்த இத்யுச்யதே யோகீ₃ ஸமலோஷ்டாஶ்ம காஞ்சனஹ..
(அத்₄யாயம் 6 ~ ஶ்லோகம் 8)

ஜ்ஞான - விஜ்ஞானத்தில் நிறைந்தவன். மாற்றங்கள் இல்லாதவன், இந்த்ரியங்களை ஜயித்தவன், மண், கல் மற்றும் பொன் இவற்றை ஸமமாக பாவிப்பவன். இத்தகைய யோகீ யோகாரூடன் எனப்படுகிறான். (6 – 8)

யோகீயின் ஸமப்பார்வை..

கூடஸ்த என்றால் விகாரம் அற்ற என்று அர்தம். கூட என்பது இரும்பு போன்ற உலோஹங்களால் ஆனதொரு அச்சு. அவ்வச்சில் இரும்பு, தாமிரம், எஃகு, பொன், வெள்ளி போன்ற உலோஹங்களால் உருவங்கள் வார்க்கப் படுகின்றன. அவ்வாறு வார்க்கப் படும்போது உஷ்ணம் மற்றும் ஸூத்தியலின் தாக்குதல்களில் அச்சு விகாரமடைவதில்லை. அதே போல், புற விஷயங்களின் தாக்குதலில் மாற்றம் அடைந்திடாதவன் கூடஸ்தன்.

விஜிதேந்த்ரிய என்பவன் இந்த்ரியங்களை ஜயித்தவன். வசப்படுத்தியவன்.

ஸமலோஷ்டாம காஞ்சன என்றால் மண், பாறை, பொன் ஆகிய மூன்றையும் ஸமமாகக் கருதுபவன் என்று அர்தம். (லோஷ்டம் என்றால் மண். அஶ்ம என்றால் பாறை. காஞ்சனம் என்றால் பொன்.) பொருட்கள் அனைத்தும் வெவ்வேறுதான். அவற்றின் வேறுபாடுகளை அறிந்து கொள்ள முடியாத மூடன் அல்ல ஸமப்பார்வை கொண்டவன். வருதல் – போதல், உருவாகுதல் – அழிதல் ரெண்டையும் ஒரே ஸமயத்தில் தர்ஶிப்பவனே ஸமமாகக் கருதுபவன் ஆகிறான். நாம் வருதலை மாத்ரம் காண்கிறோம். உருவாகுதல் மாத்ரமே நம் கண்களில் படுகிறது. உடனே மகிழ்ச்சியில் அல்லது ஶோகத்தில் மூழ்கி விடுகிறோம். அதே போல, போதலை மாத்ரம் காண்கிறோம். ஸமப்பார்வை உள்ளவனுக்கு ஒன்று வரும் பொழுதே அது போகப் போவதும் தெரிகிறது. அழியும்போதே அது மீண்டும் உருவாகப் போவதும் அவன் கண்களுக்குத் தெரிகிறது. அதனால் வருவதும் போவதும் உருவாவதும் அழிவதும் அவனை பாதிப்பதில்லை.

'**ஜ்ஞான விஜ்ஞான த்ருப்தாத்மா**', என்ற கருத்து ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனால் இதுவரை கூறப்படாத கருத்து. இங்கு புதிதாகக் கூறப்படுகிறது. அறியும் ஆவல் குழந்தையிடம் இருக்கும் போது அதை புத்திஶாலித்தனம் என்று போற்றுகிறோம். 'இது என்ன? ஏன் இப்படி? அது எவ்வாறு?' என்று பல கேள்விகளால் குழந்தை நம்மைத் துளைத்திடும் போது, ஸ்வய வளர்ச்சியில் அதன் ஆர்வம் நம்மை ப்ரமிக்க வைக்கிறது. வளர்ந்தவர்களில் இத்தகைய ஆர்வம் பொது அறிவை வளர்த்துக் கொள்ளும் ஆர்வம் என்று போற்றவும் படுகிறது. வம்பு என்று தூற்றவும் படுகிறது. (வாஸலில் ஏதோ ஆரவாரம் கேட்கும் போது என்ன என்றறிய எட்டிப் பார்ப்பது வம்பு. அதே விவரத்தை பத்ரிகை அல்லது டீவி மூலமாக அறியும் போது அது பொது அறிவு ஆகி விடுகிறது. அடுத்த வீட்டில் என்ன பேசினார்கள் என்று அறிய முற்பட்டால் அது வம்பு. மந்த்ரிகளும் நடிகர்களும் என்ன பேசினார்கள் என்று பத்ரிகைகள் மற்றும் News Channel வழியாக அறிய முற்பட்டால் அது பொதுஅறிவு. வம்பு என்ற இந்த உணர்வு பத்ரிகை மற்றும் டீவி சேனல்களின் மூலம் கோடிகளில் வ்யாபாரம் ஆகும் பொருள் ஆகி விட்டது இன்று.)

குழந்தைத் தனமான இந்த அறியும் ஆவலிலிருந்து விடுபட்டவன், 'ஜ்ஞான விஜ்ஞான த்ருப்தாத்மா'. ஜ்ஞான விஜ்ஞானங்களில் நிறைவு கொண்டவன். அறிய வேண்டும் என்ற துடிப்பற்றவன். அவன் முன் கேள்விகள் ஏதும் இல்லை. ப்ரஶ்னைகள் ஏதும் இல்லை. நிறைவு கொண்டவன் என்னும் போது எல்லாம் அறிந்தவன் என்றும் அர்தம் கொள்ள வாய்ப்பு உண்டு. படைப்பு எல்லையற்றதாக இருப்பதால் அதைப் பற்றி அறியக் கூடியதும் எல்லையற்றதே. அன்டார்டிகாவில் என்ன இருக்கிறது? சந்த்ரனில் என்ன இருக்கிறது? அடுத்து செவ்வாய், வெள்ளி, ஶனி என்று ஒவ்வொரு க்ரஹமாகப் போய்க் கொண்டே இருக்கலாம். ஸ்தாவர வகைகள், உயிரினங்கள், யந்த்ரங்கள், வாஹனங்கள், தேஶங்கள், ஜனக் கூட்டங்கள், பழக்க வழக்கங்கள் என்று எத்தனை எத்தனை விஷயங்கள்! அவை ஒவ்வொன்றிலும் அறியக் கூடிய விஷயங்கள் எத்தனை எத்தனை! ஒன்றை அறிந்தவுடன் அதிலிருந்தே மற்றொரு கேள்வி பிறக்கிறது. கேள்வி மேல் கேள்வி கேட்டு, இனி கேள்விகளுக்கு இடம் இல்லை என்ற நிலையை அடையவே முடியாது. உலகத்தில் அறியக் கூடியவை என்று எல்லையற்ற விஷயங்கள் உள்ளன. எனவே, எல்லாம் அறிந்தவன் என்று பொருள் கொள்வது ஸரியாகாது. அறியும் தாஹத்தைத் தணித்தவன் என்றே பொருள் கொள்ள வேண்டும். 'அறியும் ஆர்வத் துடிப்பைத் தணித்து, இருமைகளுக்கு அப்பால் கடந்து, இந்த்ரியங்களை வஶப்படுத்தி, ஸமநிலையில் நிற்கும் முதிர்ச்சி அடைந்த அந்த புருஷனை யோகாரூடன் என்கிறார்கள்', என்று ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் இந்த ஶ்லோகத்தில் சொல்கிறார். அதாவது, அவர் மாத்ரம் கூறவில்லை. அறிந்தவர்கள் அனைவரும் இதையே கூறுகின்றனர். இது ஒரு ஜ்ஞானக் கூற்று என்பதே ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் அபிப்ராயம். அப்படியே ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன், 'நான் கூறுகிறேன், என்றாலும் இதே அர்தம் தான் ஆகும். ஏனென்றால், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் 'நான்' ஒரு தனி மநுஷ்யனைக் குறிக்கும் நானல்ல.

🕮 ௐ 🕮

सुहृन्मित्रार्युदासीन मध्यस्थद्वेष्य बन्धुषु ।
साधुष्वपि च पापेषु समबुद्धिर्विशिष्यते ।।
{अध्याय ६ ~ श्लोक ९}

ஸுஹ்ருந்மித்ரார்யுத₃ாஸீந மத்₄யஸ்த₂ த்₃வேஷ்ய ப₃ந்து₄ஷு.
ஸாது₄ஷ்வபி சபாபேஷு ஸம பு₃த்₃தி₄ர்விஸிஷ்யதே..
(அத்₄யாயம் 6 ~ ஸ்லோகம் 9)

நலன் விழைபவரிடமும் நண்பனிடமும் பகைவனிடமும் கண்டு கொள்ளாமல் இருப்பவரிடமும் பொதுவானவரிடமும் வெறுக்கத் தக்கவரிடமும் ஸுற்றத்தாரிடமும் ஸாது மற்றும் பாபியிடமும் ஸம புத்தியுடையவனே சிறந்தவன். (6 – 9)

ஒரு கடினமான விஷயத்தைச் சொல்கிறுர் இந்த ஸ்லோகத்தில். கோடிக்கணக்கான லாபத்திலும் நஷ்டத்திலும் நிலைகுலையாத வ்யாபாரிகள் இருக்கின்றனர். நான் அறிந்த வ்யாபாரி ஒருவன் லக்ஷங்களில் புரண்டவன். ஏற்றுமதியில் இறங்கி எல்லாவற்றையும் இழந்து நடுத்தெருவிற்கு வந்தான். ஆனுல், தைர்யத்தை மாத்ரம் இழக்கவில்லை. மீண்டும் பூஜ்யத்திலிருந்து தொடங்கினுன். ஸில வர்ஷங்களில் முன்னர் இருந்ததை விட அதிக செழிப்பான நிலையை அடைந்தான். லாப நஷ்டங்களில் குலைந்து விட்டால் வ்யாபாரத்தை விட்டு விட்டு வேலைக்குச் செல்ல வேண்டியதுதான். ஒரு கூட்டத்தில் செருப்படி வாங்கி விட்டு மறுக்ஷணமே அடுத்த கூட்டத்திற்குத் தயார் ஆகும் அரஸியல்வாதிகளும் உள்ளனர். வேஸிகளுக்கு மலர் மாலை என்ன, செருப்படி என்ன? ரெண்டையும் தாங்கிடும் மனஸ் இல்லை என்றுல் தொழிலில் இருந்து விலக வேண்டியதுதான். (மஹாராஷ்ட்ராவில் முக்ய மந்த்ரியாக இருந்த ஒருவர், தான் ஸம்பாதித்த கோடிக்கணகான கறுப்புப் பணத்தை வ்யாபாரி ஒருவரிடம் கொடுத்து வைத்திருந்தார். வெகு நாள் வரை விஸ்வாஸமாக இருந்த வ்யாபாரி, ஒரு நாள் முதல் மந்த்ரிக்குத் தேவைப்பட்ட போது பணம் ஏதும் இல்லை என்று கூறி விட்டான். ஹ்ருதயத் துடிப்பு நின்று, இறந்து விட்டார் முக்யமந்த்ரி. இன்று அந்த வ்யாபாரியும் அவரது மகனும் அதே கக்ஷியின் ஆக்ஷியில் மந்த்ரிகள். அதிர்ச்சிகளைத் தாங்க முடியவில்லை என்றுல் போட்டியிலிருந்து விலக வேண்டியதுதான்.) ஆனுல், நண்பனையும் பகைவனையும் ஸமமாகக் கருதுவது ...!! மிகக்கடினமானது.

'நலன் விழைபவரையும் அலக்ஷ்யப்படுத்துபரையும் நண்பரையும் பகைவனையும் வெறுக்கத்தக்கவரையும் பந்துக்களையும் ஸாதுவையும் பாபியையும் ஸமமாகக் கருதுபவன் விஸேஷமானவன்', என்கிறுர் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். ஆடோக்ராஃப் கேட்டுக் குழைபவர்கள், மாலை அணிவிப்பர்கள். பாராட்டிக் கை தட்டுபவர்கள் புடை சூழ இருக்கும் க்ரிக்கெட் ஆட்டக்காரன் அலக்ஷ்யப்படுத்துபவன் அருகில் வந்தால் வாடி வதங்கி விடுவான். என்னுடைய அநுபவத்தைக் கேளுங்கள். ஒரு முறை, தென்ஞஃப்ரிக்கா செல்லும் போது விமானத்தில் ஸுமார் 23 – 24 வயஸு மதிக்கத்தக்க ராஹுல் என்ற பெயர் கொண்ட ஆட்டக்காரன் என்னருகில் வந்து அமர்ந்தான். புஸ்தகம் படிப்பதிலும் ஸங்கீதம் கேட்பதிலும் லயித்திருந்த என்னிடம் வலிய வந்து தன்னை அறிமுகம் செய்து கொண்டான். நானும் என்னை அறிமுகம் செய்து வைத்தேன். 'என்னைத் தெரியவில்லையா?' என்றபடி மீண்டும் தன் பெயரைச் சொன்னுன். 'இல்லையே', என்றேன் நான். மன வருத்தம் முகத்தில் பளிச்சிட்டது. ப்ரயாணம் முழுவதும் ஸோகத்திலே அமிழ்ந்திருந்தவனுக்கு ஜொஹன்னஸ்பர்க் விமான நிலையத்தில் உத்ஸாஹமாக வரவேற்கக் கூடியிருக்கும் ரஸிகர் கூட்டத்தைக் கண்ட பிறகு தான் தெம்பு வந்தது.

ஹிதமாகப் பேசுபவன் நண்பன். வெறுப்பை கக்குபவன் எதிரி. நன்மையைச் செய்பவன் நண்பன். கேடு விளைவிப்பவன் பகைவன். ஒத்த கருத்தினைக் கொண்டவன் நண்பன். எதிர்க் கருத்தைக் கூறுபவன் எதிரி. விழுந்தால் கை கொடுத்து தூக்கி விடுபவன் நண்பன். கை கொட்டி எக்காளம் இடுபவன் பகைவன். இவ்வாறு இருக்கையில், இருவரையும் ஸமமாகக் கருதுவதெங்ஙனம்? உண்மையில் மநுஷ்யனுக்கு மிகப் ப்ரியமானவன் ஸ்வயம் அவனே. தனக்கு ஸ்நேஹம் கிடைக்கிறது என்பதாலேயே ஸ்நேஹம் அளிக்கிறுன்.

எங்கிருந்து கிடைக்கிறதோ, எவரிடமிருந்து கிடைக்கிறதோ அவருக்கே ப்ரேமை

அளிக்கிறுன். முத்தத்தை முத்தமாகவும் சிரிப்பை சிரிப்பாகவும் கொஞ்ஜலேக் கொஞ்ஜலாகவும் திருப்பி அளித்திடும் வரைதான் குழந்தை இனிக்கிறது. காதலனும் அதே போலத் தான். மேற்கு தேஶங்களில் குழந்தைகள் வெகு ஶீக்ரமே, 'தான் உண்டு, தன் கார்யம் உண்டு', என்ற நிலேயை எய்து விடுவதால், குழந்தையிடம் கிடைக்காத ஸ்நேஹம் நாயிடம் ஸுலபமாகக் கிடைத்து விடுவதால், அங்கு நாய் வளர்க்கும் வழக்கம் உள்ளது. நாய் வீட்டு வாஸலில் வந்து வரவேற்கிறது. காலடியில் பணிந்து குழைகிறது. வாலேயாட்டி, நாக்கினுல் நக்கி, அன்பைப் பொழிகிறது. ஸ்நேஹத்தை எதிர்ப்பார்ப்பவனே ஸ்நேஹம் அளிக்கிறுன். ப்ரேமைக்காக கையேந்தி நிற்கும் பிக்ஷைக்காரனே ப்ரேமையை அளிக்கிறுன். ரெண்டு அரஸியல் கக்ஷீகள் உள்ளன. தனக்கு ஏதோ ஸில ஆதாயங்களே எதிர்ப்பார்ப்பவனுல் ரெண்டு கக்ஷீகளேயும் ஸமமாக பாவிக்க முடியுமா? ஸ்நேஹத்தை எவன் எதிர்ப்பார்க்கவில்லேயோ, ப்ரேமை வேண்டி பிக்ஷை பாத்ரம் ஏந்தாதவன் எவனே, அவனுல்தான் உண்மையில் அன்பை அளித்திட முடியும். அந்நிலேயில் அன்பு அவனுடைய இயல்பு ஆகி விடுகிறது. அவனுடைய அன்பு ஸ்பர்ஶம் எல்லோரையும் குளிர்விக்கிறது. அவனுலேயே நண்பனேயும் பகைவனேயும் அலக்ஷ்யம் செய்பவரையும் ஆதரவு அளிப்பவரையும் ஸமமாகக் கருத முடிகிறது. அன்பு அவரது இயல்பானதால்தான் ஸ்ரீ ராமனுல் புன்னகை மாருமல் ராவணனுடன் போரிட முடிந்தது. இத்தகையவர் விஶேஷமானவர் என்கிருர் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

நம் தேஶத்து எல்லேயில் யுத்தம் புரிந்திடும் வீரர்களுக்கு பாகிஸ்தான் படை வீரர்களில் எவரும் பகைவர் இல்லே. ஆனுல், பாகிஸ்தான் இந்நாள் வரை நம் தேஶத்திற்கு இழைத்தக் கொடுமைகளே எல்லாம் நினேவூட்டி உணர்ச்சி பொங்கும் உரைகள் நிகழ்த்தி, ஆவேஶமான கோஷங்கள் எழுப்பி நம் வீரர்களேப் போரிட வைக்கின்றனர். இங்கு கீதை சொல்பவர் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். விஶேஷமானவர். கேட்பவன் அர்ஜுனன். ஸாதாரணமானவன். நம் எல்லே வீரர்களேப் போல் அர்ஜுனனும் ஒரு இக்கட்டான நிலேயில் இருக்கிறுன். அவனுக்குத் தீங்கு இழைத்தவர்கள் துர்யோதனன், து:ஶாஸனன் போன்ற மிக ஸிலரே. எதிரணியில் நிற்கும் பதினேரு அக்ஷௌஹினி வீரர்களில் மற்ற அனேவரும் அவனது நலன் விழையும் நண்பர்கள், மத்யஸ்தர்கள் அல்லது பந்துக்கள். நண்பர்களுடனும் நலன் விழைபவர்களுடனும் பந்துக்களுடனும் யுத்தம் புரிவது இயலாத கார்யம் என்பதே அர்ஜுனனின் ஸங்கடம். ரெண்டாம் அத்யாய ஆரம்பத்தில் குறிப்பிட்டது போல் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனிடம் ரெண்டு வழிகள் இருந்தன. ஒன்று அர்ஜுனன் மனஸில் பழிவெறியூட்டி, ஆவேஶத்துடன் அவனே யுத்தம் புரிய வைத்தல். இல்லேயெனில் அவனே யோகீயாக்கி, அமைதியாக யுத்தத்தில் ஈடுபட வைத்தல்.

முதலாம் வழி ஸுலபமானது. துர்யோதனன் கூட்டத்தார் இழைத்த கொடுமைகளே எல்லாம் அர்ஜுனனுக்கு நினேவு படுத்தினுல் போதும். அவஶ்யமானுல் கொஞ்ஜம் மதுவையும் ஊற்றிக் கொடுத்தால் ஆவேஶம் தலேக்கு ஏறி விடும். ரெண்டாம் வழி மிகக் கடினமானது. யாரும் இதுவரை முயன்று பார்க்காத வழி. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அலாதியானவர் அல்லவா? அவர் ரெண்டாம் வழியை முயற்சிக்கிருர். அர்ஜுனனே யோகீ ஆக்கும் முயற்சியில் இறங்கி இருக்கிருர் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். 'நண்பன், பகைவன், மத்யஸ்தன், வெறுக்கத்தக்கவன், பந்து, ஸாது, பாபி ஆகிய எல்லோரையும் ஸமபாவனேயுடன் கருது', என்கிருர். 'மனஸில் வெறுப்போ பாஶப்பிணேப்போ இன்றி யுத்தம் புரிந்திடு', என்கிருர். 'முழுமையான திறனுடன் ஆனுல், ஆவேஶம் இன்றி யுத்தம் புரிந்திடு', என்கிருர். 'ஃபலன் மீது பற்று இன்றி யுத்தம் புரிந்திடு', என்கிருர். 'மொத்தத்தில் ஒரு யோகீயைப் போல் யுத்தம் புரிந்திடு', என்கிருர்.

🕮 ॐ 🕮

योगी युञ्जीत सततमात्मानं रहसि स्थितः ।
एकाकी यत चित्तात्मा निराशीरपरिग्रहः ।।
{अध्याय ६ ~ श्लोक १०}

யோகீ₃ யுஞ்ஜீத ஸததமாத்மாநம் ரஹஸி ஸ்தி₂தஹ.
ஏகாகீ யத சித்தாத்மா நிராஶீரபரிக்ரஹஹ..
(அத்₄யாயம் 6 ~ ஶ்லோகம் 10)

போகபுத்தியுடன் பொருட்களைச் சேகரிக்காமல், விருப்பங்கள் இல்லாமல், உட்கரணங்களையும் சரீரத்தையும் வசப்படுத்திய யோகீ ஏகாந்தமான, ரஹஸ்யமான இடத்தில் நிலைத்து மனசை பரமனின் மீது நிலைப்படுத்த வேண்டும். (6 – 10)

த்யான முறையை இங்கு அறிமுகப் படுத்துகிறார். 'பரமனுடன் இணைவதற்காக த்யானயோகம் பயில்பவனை இங்கு யோகீ', என்கிறார். த்யானம் பயின்று ஸித்திகளையும் போகங்களையும் அடைவதல்ல இவனது லக்ஷ்யம்.

யத சித்தாத்மா நிராசீரபரிக்ரஹ: (உள் – வெளி இந்த்ரியங்களை வசப்படுத்தி, ஆசைகள் அற்று, சேகரிக்கும் வ்ருத்தி இல்லாமல்.): – த்யானம் யோகீ ஆவதற்கு ஒரு கருவி. பரமனுடன் இணைவதற்கான ஸாதனம். உலக விஷயங்களின் மீது பற்றினைக் குறைத்துக் கொள்ளாமல் பரமனை அடைவதென்ன, அடைவதற்கான முயற்சியில் கூட இறங்க முடியாது. மாறாக, பணம் ஸம்பாதிக்கும் தனது ஆற்றலைப் பெருக்கிக் கொள்வதற்காக, மேலும் மேலும் போகங்களை அநுபவிப்பதில் தோன்றிடும் இடைஞ்ஜல்களை நீக்குவதற்காக, த்யானம் ஒரு கருவியாக பயில்விக்கப்படுகிறது. இவ்விரண்டும் நேர் எதிர்மாறான வழிகள். ஆசைகளை வளர்த்து, போகப் பொருட்களைச் சேகரித்து, இந்த்ரிய ஸுகங்களை அநுபவித்து, உலகத்தில் மூழ்கி இருக்கலாம். இவற்றை எல்லாம் விட்டு, நேர் எதிர்மாறான வழியில் சென்று, பரமனை அடையலாம். த்யானம் அவ்வழியில் அழைத்துச் செல்லும் ஒரு பஸ். அந்த பஸ்ஸைப் பிடித்து உலக வழியில் செல்ல முயற்சி செய்தால் விபரீதம் ஆகும். பரமன் வரை செல்ல முடியா விட்டாலும் ஆசைகளைக் குறைத்துக் கொள்வதும் போகப் பொருட்களைச் சேகரிக்கும் வ்ருத்தியைக் குறைத்துக் கொள்வதும் இந்திரியங்களை வசப்படுத்த சிறு முயற்சிகள் செய்வதும் கூட உலக வாழ்க்கையை மேன்மைப் படுத்திடும்.

யோகீ யுஞ்ஜீத ஸததம் ஆத்மானம்:– 'யோகீ எப்பொழுதும் பரமனிடம் மனசை நிலைப்படுத்த வேண்டும்', என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். த்யானம் செய்யும் பொழுது பரமனிடம் மனசை லயிக்கச் செய்ய வேண்டும். உலக வ்யவஹாரங்களில் ஈடுபட்டிருக்கும் பொழுதும் பரமனின் சிந்தனை மனஸிலிருந்து அகலக் கூடாது. உலக வ்யவஹாரங்கள் மனசை உலகத்துடன், போக வஸ்துக்களுடன் பிணைக்கிறது. அந்நேரத்தில் பரமனின் சிந்தனை அகலாமல் இருந்தால் த்யானம் சிறப்பாக கை கூடும். த்யானம் சிறக்கச் சிறக்க, உலக வ்யவஹாரங்களிலும் மனத்தூய்மை மங்காமல் இருந்திடும். ஸ்வாமி ஸ்ரீ ராம்ஸுகதாஸ் இதை அழகாக வர்ணிக்கிறார். 'உலக வ்யவஹாரங்களில் பரமனைக் கலக்கலாம். ஆனால், பரமனின் த்யானத்தில் உலகத்தைக் கலக்கக் கூடாது. த்யானம் செய்யும் போது, 'அந்தக் கார்யத்தை முடிக்க வேண்டும். இவரைக் காண வேண்டும். அவரிடமிருந்து இவ்வளவு பணம் வர வேண்டி இருக்கிறது', என்ற உலக விஷயங்கள் வராமல் இருக்க வேண்டும் என்றால் உலக வ்யவஹாரங்கள் செய்திடும் போது மனஸில் பரமனின் சிந்தனை மறையாமல் நிலைத்திட வேண்டும்'. நம்மில் பெரும்பாலோர் த்யானம், ஜபம், ஹோமம், பூஜை முதலியவை செய்திடும் போதும் கோவிலில் இறை ஸந்நிதியில் நிற்கும் போதும் மனஸ் லயிக்க மறுக்கிறது என்று குறைபடுகிறோம். அதிக நேரம் அவ்விடத்தில் அமர முடிவதில்லை என்றும் சீக்ரமாக அவ்விடத்திலிருந்து வெளியேறி விட வேண்டும் என்று தோன்றுவதாகக் கூறுகின்றனர். மூன்று மணி நேரம் ஸினிமாவில் உட்கார முடியும். ஆறு மணி நேரம் Most Boring ஸூதாட்ட க்ரிக்கெட்டைப் பார்க்க முடியும். ஆனால், அவரே ஏதோ காலில் கொள்ளிக் கட்டையைக் கட்டிக் கொண்டது போல் அவஸர அவஸரமாக கோவில் ப்ரஹாரத்தைச் சுற்றி விட்டு வெளியேறி விடுகிறார். வீட்டில் ஹோமம் அல்லது பூஜை நடத்திக் கொடுக்க வந்த புரோஹிதரிடம் சீக்ரமாக முடித்து விடுங்கள் என்கிறார். ஆன்மீக ப்ரஸங்கங்களில் வந்தால் கடிகாரத்தையும் மொபைல் தொலைபேசியையும் மாற்றி மாற்றி கையாண்டபடி நிலை கொள்ளாமல் தவிக்கிறார். ஏன் இந்த நிலை? 'உலக வ்யவஹாரங்கள் செய்யும் பொழுது பரமனை அடியோடு மறந்து விடுவதே காரணம்', என்கிறார் ஸ்ரீ ராம்ஸுகதாஸ். க்றிஸ்தவ மதத்தில் வாரத்தில் ஒரு மணி நேரம் கடவுளுக்கு. மற்ற நேரம் அனைத்தும் உலகிற்கு என்று ஒப்பந்தம் செய்து கொள்வது போல் அல்லாமல் இறைவன் எந்நேரமும் நம்முடனேயே இருக்கிறார் என்பதே நம் கருத்து. உலக வ்யவஹாரத்தில் மூழ்கிடும் போது நாம் இதை மறந்து விடுவது தான் நம் குறை. எனவே தான், 'ஸததம்' என்ற பதத்தைக் கையாள்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

ரஹஸி ஸ்தித: ஏகாகீ: – ரஹஸ்யமான இடத்தில் தனியாக அமர்ந்து என்று பொருள். வெளிப்படையான பொருள் இது. ஜனநடமாட்டம் இல்லாத அமைதியான இடத்தில், நதிக்கரையிலோ, வனத்திலோ, குஹையிலோ தனியாக அமர்ந்து த்யானம் செய்தல். இன்றைய சூழ்நிலையில் அமைதியான ஒரு கோவிலும் வீட்டிலேயே ஒதுக்குப்புறமான ஒரு அறையும் கூட த்யானத்திற்கு உகந்தது. (குறிப்பாக, தூங்குவதற்கும் உண்பதற்கும் பயன்படுத்தப் படாத அறையாக இருந்தால் சிறந்தது.) தனியாக. ஏன் என்றால் பேச்சில் த்யானம் சிதற வாய்ப்பு உண்டு. ஆனால், இதற்கு உள்ளார்ந்த ஒரு பொருள் உண்டு. தனியாக என்றால் வெளியே யாருமற்ற ஒரு வனமோ குஹையோ இல்லை. நம் உள்ளே அவன் ஒருவனைத் தவிர வேறு யாரும் இல்லாமல் போக வேண்டும். ரஹஸ்யமான இடம் என்பது நம் உள்ளே ஆழப் புதைந்திருக்கும் குஹை. ஒரு வனத்திற்கோ மலை அடிவாரத்திற்கோ நாம் மாத்ரம் சென்றாலும் நம்முடன் ஊரிலுள்ள அத்தனை நபர்களையும் அழைத்துச் செல்ல முடியும். அவர்களுடன் ஏச்சு – பேச்சு, பணம் கொடுக்கல் – வாங்கல், கோபம் – தாபம், போன்ற அனைத்து வ்யவஹாரங்களிலும் ஈடுபட முடியும். நபர்கள் மட்டுமல்லாமல் பொருட்களையும் எடுத்துச் செல்ல முடியும். அவற்றின் விளைவாக வருந்த முடியும். மகிழ்ந்திட முடியும். வெளிக் காக்ஷிக்கு தனியாகச் சென்றிருப்பது போல் தோன்றினாலும் நம்முடன் நம்முடைய உலகம் முழுவதையும் எடுத்துச் சென்றிருப்போம். அர்ஜுனனும் இதையே செய்ய விரும்பினான். 'நான் வெளியேறி விடுகிறேன். ஏதாவதொரு மலை அடிவாரத்திற்குப் போய் பிக்ஷை எடுத்து வாழ்கிறேன். எனக்கு யுத்தமும் வேண்டாம். ராஜ்யமும் வேண்டாம். ஸுக போகங்களும் வேண்டாம்', என்றான்.

நான் பள்ளியில் படிக்கும் போது ரயில் முன்பதிவு செய்ய (கம்ப்யூடரும் ஆன்லைன் பதிவும் இல்லாத காலம்) ரயில் நிலையத்தில் பதிவு செய்யும் Counter முன்பு இருக்கும் நீண்ட வரிசையில் இடம் பிடிக்க வேண்டும். Counter அருகில் நாம் போய்ச் சேர, ரெண்டு மூன்று தினங்களும் ஆகும். அது வரை பகலில் வரிசையில் நிற்க வேண்டும். ராத்ரீயில் வரிசையில் படுக்க வேண்டும். வெய்யில் கால விடுமுறையில் தமிழ்நாட்டிற்கு வர வேண்டி, முன்பதிவு செய்ய நான் ஓரிரு முறை சென்றிருக்கிறேன். மே மாஸத்தில் ப்ரயாணம் செய்ய, மார்ச் இறுதியில் முன் பதிவு செய்ய வேண்டும். அதுவோ பள்ளியில் வர்ஷப் பரீக்ஷை நடக்கும் காலம். ராத்ரீயில் ரயில் நிலையத்திற்கு பள்ளி புஸ்தகங்களை எடுத்துச் செல்வேன். (படிக்க விரும்புபவன் எங்கும் படிப்பான். ஸுற்றியுள்ள ஸப்தங்கள் அவனை என்ன செய்திடும்? 15 – 20 நபர்கள் இருந்த எங்கள் வீட்டில் அடிக்கடி சொல்லப்படும் வார்த்தைகள் இவை.) ராத்ரீ நேரத்தில் ரயில் நிலையம் ஒரே ஆரவாரமாக இருக்கும். வந்து போகும் ரயில்கள், காத்திருக்கும் ப்ரயாணிகள், விற்பனையாளர்கள், குடித்து விட்டு வஸவு வார்த்தைகளைப் பொழிந்து கொண்டிருக்கும் நபர்கள், சீட்டாட்டம், மட்கா என்று மஹாராஷ்ட்ராவில் அக்காலத்தில் நடந்து வந்த ஒரு ஸூதாட்டம், அதற்காக அங்கிருந்த பொதுத் தொலைபேசியைச் ஸுற்றிக் குழுமி இருக்கும் கூட்டம், வேஸிகள், அவர்களை ஸுற்றி உள்ளவர்களின் சச்சரவுகள் என்று எனக்கு ஒரு புதிய உலகமே அறிமுகமானது. இந்த ஆரவாரத்திற்கு மத்தியில் படிக்க வேண்டும். படித்தேன். வெளி ஆரவாரங்களைத் தவிர்த்திட முயலாமல் உள்ளே தனிமை ஏற்படுத்தி அநுபவிக்க வேண்டும்.

உள்ளே தனிமை இல்லாத நிலையில் வெளி ஆரவாரங்களைத் தவிர்த்து ஃபலன் இல்லை. இன்று யோக வகுப்புகள் ப்ரபலமாக உள்ளன. வெள்ளிமலை அடிவாரத்திலும் லோணாவாலா, Mount Abu மலை உச்சிகளிலும் நடைபெறும் இவ்வகுப்புகளில் ரூபாய் 5,000 , 10,000 என்று கட்டணம் செலுத்தி பெரிய பதவிகள் வஹிப்பவர்களும் செல்வந்தர்களும் கலந்து கொள்கின்றனர். ஆரவாரமற்ற அமைதியான இடத்தில் ஒரு வாரம் இருப்பது ஸுகமான அநுபவம் தான். ஆனால், ஜனக்கூட்டம் மற்றும் நகரத்தின் ஆரவாரத்தின் மத்தியில் தானே வாழ்க்கையைக் கழித்தாக வேண்டும்? உள்ளே தனிமையும் அமைதியையும் அநுபவிக்க இயலாதவன் மீது இவ்வகுப்புகள் யாதொரு தாக்கமும் ஏற்படுத்துவதில்லை.

நம்முள்ளே இருக்கும் ரஹஸ்யமான அந்தரங்க இடத்தைப் பற்றி விளக்கிட, ஆசார்ய ஸ்ரீ ரஜ்னீஷ் அழகானதொரு ஸம்பவம் சொல்கிறார் கேளுங்கள். The Space of the Inner Heart என்ற புஸ்தகம் எழுதிய ஆபரிமேனன் என்ற ஆங்க்லோ இந்தியர் போப்பைக் காண வாடிகன் சென்றார். காலைத் தொட்டு அவரை வணங்கிட ஆபரிமேனன் குனிந்த போது, தன் அருகில் இருந்த பிஷப்பிடம், 'யார் இவன்? இவன் எந்த ஜாதியை ஸார்ந்தவன்?' என்று வினவினார் போப். 'இவன் ஆங்க்லேயன்',

என்றார் அந்த பிஷப். போப் மேனனது முகத்தை நிமிர்த்தி நோக்கி, 'இல்லை. இவனது முகச்சாயல் இந்தியனுடையது', என்றார். போப் இவரிடமே, 'நீ யார்?', என்று கேட்டார். இவருள் ஒரு கேள்வி பிறந்தது. 'நான் யார்? இந்தியனா? ஆங்க்லேயனா?' சிந்தித்தார் ஆபரிமேனன். போப் க்றிஸ்தவ மதத்தலைவர். அவர் தவறு செய்ய மாட்டார் (Infallible) என்றொரு நம்பிக்கை க்றிஸ்தவர்களிடம் உள்ளது. 'நான் பாதி இந்தியன், பாதி ஆங்க்லேயன் என்று கூறினால் அவரும் தவறு செய்யக் கூடியவர் (Fallible) என்று நிரூபித்தது போல் ஆகி விடும்'. இந்த சிந்தனையின் விளைவாக, 'நீங்கள் சொல்வது ஸரி தான். நான் இந்தியனே', என்று பதிலளித்தார் ஆபரிமேனன். The Space of the Inner Heart என்ற தன் புஸ்தகத்தில் எழுதுகிறார். 'போப் ஸந்தோஷம் அடைந்தார். ஒரு மதிப்புள்ள மநுஷ்யரை ஸந்தித்ததால் அல்லாமல், தன் கணிப்பு தவறாகவில்லை என்பதால் ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சி அது'. அவர் மேலும் எழுதுகிறார். 'அன்றிலிருந்து என் மனஸில், 'நான் யார்?' என்ற கேள்வி ஸுழன்றது. தேடினேன். மிகத் தீவ்ரமாக, களைத்துப் போகும் அளவிற்குத் தேடினேன். ஆங்க்லேயனா இந்தியனா என்பது வெறும் தோலளவிற்கு உள்ள விஷயம். நான் தோலும் எலும்பும் இணைந்த ஒன்றுதானா? அதையும் தாண்டிய அடையாளம் ஏதாவது இருக்கிறதா? எதிர்ப்பாராத விதமாக சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் ஹ்ருதயத்தின் குஹை, ஹ்ருதயத்தின் வானவெளி (The Space of the Inner Heart) என்ற வார்த்தைகள் கிடைத்தன. ஹ்ருதயத்தின் குஹையினுள் ப்ரவேஸித்து விட்டால் தான் யார் என்பதை அறிந்து கொள்ள முடியும்', என்று எழுதுகிறார். மேலும், உண்மையைக் கண்டறிய தான் மேற்கொண்ட முயற்சிகளை விரிவாக விளக்குகிறார் அப்புஸ்தகத்தில்.

போகப் பொருட்களைச் ஸேகரிக்கும் வ்ருத்தியை விடுத்து, ஆஸைகளையும் விருப்பங்களையும் ஒழித்து, இந்த்ரியங்களைக் கட்டுக்குள் வைத்து, தன்னுள் ரஹஸ்யமாகப் புதைந்திருக்கும் ஏகாந்தத்தை, தனிமையை உணர்ந்து பரமனை எப்பொழுதும் த்யானம் செய்ய வேண்டும்.

📖 ॐ 📖

शुचौ देशे प्रतिष्ठाप्य स्थिरमासनमात्मनः ।
नात्युच्छ्रितं(न्) नातिनीचं(ञ्) चैलाजिनकुशोत्तरम् ।।
{अध्याय ६ ~ श्लोक ११}

ஶுசௌ தே₃ஶே ப்ரதிஷ்டா₂ப்ய ஸ்தி₂ரமாஸநமாத்நஹ.
நாத்யுச்ச்₂ரிதம்(ந்) நாதிநீசம்(ஞ்) சைலாஜிநகுஶோத்தரம்..
(அத்₄யாயம் 6 ~ ஶ்லோகம் 11)

ஸுத்தமான ஒரு இடத்தில் புல், மான்தோல், பருத்தி வஸ்த்ரம் ஆகியவற்றை முறையே விரித்து, ஆஸனம் அமைத்திட வேண்டும். அவ்வாஸனம் மிக உயரமாகவோ மிகத் தாழ்வாகவோ இருக்கக் கூடாது. அது நிலையாக இருக்க வேண்டும். (6 – 11)

த்யானம்:

புற விஷயங்கள் மாத்ரமே முக்யம் இல்லை தான். ஆனாலும் புற விஷயங்களும் முக்யம் தான். அவற்றை புறக்கணிக்க முடியாது. குறிப்பாக, த்யானப் பயிற்சியில் ஆரம்ப நிலையில் உள்ளவர்களுக்கு. எங்கு அமர்ந்து த்யானம் செய்ய வேண்டும்?

ஸுத்தமான இடத்தில். இயற்கையாகவே தூய்மையான இடங்கள் உண்டு. ஸுத்தம் செய்யப்பட்ட இடங்களும் உண்டு. நதிக்கரையும், ஆரண்யமும், அரஸமரம் அல்லது நெல்லி மரத்தடியும், துளஸி ப்ருந்தாவனமும் தூய்மையான இடங்கள். நீர் தெளிக்கப்பட்ட இடமும் பஸுஞ்ஜாணத்தால் மொழுகப்பட்ட இடமும் கூட த்யானத்திற்கு ஏற்ற இடங்களே. துர்நாற்றமும் குப்பைகூளமும் நிறைந்த இடம் த்யானத்திற்கு ஏற்றதில்லை என்பது போல் மிகையான வாஸனை பரப்பிடும் ஊதுவத்திகளும் த்ரவ்யங்களும் கூட த்யானத்திற்கு ஏற்றதல்ல. துர்நாற்றத்திற்கு இருப்பது போல், நாஸியைத் தூண்டி மனஸைக் கலைத்திடும் அதே ஆற்றல் ஸுகந்தத்திற்கும் உண்டு.

ஸ்திரமாஸனத்தின் மேல் அமர்ந்து. த்யானத்திற்காக அமர்ந்திடும் ஆஸனம் ஸ்திரமாக இருக்க வேண்டும். ஆட்டம் காணும் நிலையற்ற ஆஸனம் த்யானத்தின் வலிமையைக் குலைத்திடும். ஸ்திர ஆஸனம் ஶரீரத்தை ஸ்திரமாக்கும் தூண்டுகோல் எனில் ஸ்திர ஶரீரம் ஸ்திர மனஸிற்குத் தூண்டுகோல். ஆஸனம் மற்றும் ஸுற்றுச் சூழலை மறந்து, ஶரீரம் மற்றும் இந்த்ரியங்களின் உணர்விழந்து, மனஸும் மரத்துப் போன நிலையில் பரமனை த்யானித்திருக்கும் போது, ஆஸனம் காணும் சிறு ஆட்டமும் கூட த்யானத்தைக் குலைத்திடும்.

மிகத் தாழ்வாகவோ மிக உயரமாகவோ இல்லாத ஆஸனம். ஆஸனம் அதிக தாழ்வாகவோ உயரமாகவோ இல்லாமல் மிதமான அளவில் இருக்க வேண்டும். உயரம் மனஸில் பீதி ஏற்படுத்தி, மனஸை நிலை குலைத்திட வாய்ப்புண்டு. தாழ்வான ஆஸனம் எறும்புகளையும் பூச்சிகளையும் வரவேற்றிடும் வாய்ப்பு உண்டு.

சைலாஜினகுஶ. சைல என்றால் மெல்லிய பருத்தித் துணி. ஆஜின என்றால் துளைக்கப்படாத மான் தோல், அதாவது கொல்லப்படாது, தானே இறந்த மானின் தோல். குஶ என்பது தர்பைப் புல்லாலான பாய். முதலில் தர்பையிலான பாயை விரித்து, அதன் மேல் மான் தோலை விரித்து, மேலே பருத்தித் துணியை விரித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

ॐ

तत्रैकाग्रं मनः(ख) कृत्वा यतचित्तेन्द्रियक्रियः । उपविश्यासने युञ्ज्याद्योगमात्म विशुद्धये ।।
समं(ङ्) काय शिरोग्रीव(न्) धारयन्नचलं स्थिरम् । सम्प्रेक्ष्य नासिकाग्रं स्वं(न्) दिशश्चानवलोकयन् ।।
{अध्याय ६ ~ श्लोक १२, १३}

தத்ரைகாக்$_3$ரம் மன:(க்$_2$) க்ருத்வா யதசித்தேந்த்$_3$ரியக்ரியஹ.
உபவிஶ்யாஸநே யுஞ்ஜ்யாத்$_3$யோக$_3$மாத்ம விஶுத்$_3$த$_4$யே..
ஸமம்(ங்) காய ஶிரோக்$_3$ரீவம்(ந்) த$_4$ாரயந்நசலம் ஸ்தி$_2$ரம்.
ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய நாஸிகாக்$_3$ரம் ஸ்வம்(ந்) தி$_3$ஶஶ்சாநவலோகயந்..
(அத்$_4$யாயம் 6 ~ ஶ்லோகம் 12, 13)

தகுந்த ஆஸனத்தின் மீது அமர்ந்து சித்தம் மற்றும் இந்த்ரியங்களின் செயல்களைக் கட்டுப்படுத்தி, மனஸை ஒருமுகப்படுத்தி, உட்கரணங்களின் தூய்மைக்காக யோகப் பயிற்சி செய்ய வேண்டும். ஶரீரம், கழுத்து மற்றும் ஶிரம் இவை மூன்றையும் நேராகவும் அஸையாமலும் வைத்து, அன்ய திஶைகளைப் பார்க்காமல் பார்வையை மூக்கு நுனியின் மேல் ஸ்திரப்படுத்தி அமர வேண்டும். (6 – 12, 13)

அந்த (சைலாஜினகுஶ) ஆஸனத்தின் மீது அமர்ந்து யோகப் பயிற்சி செய்ய வேண்டும். என்ன செய்ய வேண்டும், எப்படிச் செய்ய வேண்டும், எதற்காகச் செய்ய வேண்டும் என்ற மூன்று கேள்விகளுக்கு இந்த ஶ்லோகத்தில் பதிலளிக்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

என்ன செய்ய வேண்டும்? யோகப் பயிற்சி செய்ய வேண்டும். முதலில் ஶரீரத்தைத் தயார் செய்ய வேண்டும். ஶரீரம் ஒரே நிலையில் ஸ்திரமாக இருந்திடும் பயிற்சி, த்யானத்திற்கு அடிப்படையானது. ஶரீரத்தை பத்மாஸனம், ஸுகாஸனம், ஸித்தாஸனம் போன்ற ஏதோவொரு ஆஸனத்தில் நிறுத்திட வேண்டும். அந்நிலையில் ஶரீரம், கழுத்து மற்றும் ஶிரம் ஆகிய மூன்றும் அஸையாமல் நேராக இருந்திடல் வேண்டும். முதுகுத் தண்டினை நேராக நிறுத்துதல் த்யானத்திற்கு அவஶ்யமாகும். மூலாதார சக்ரத்திலிருந்து மேல் நோக்கி ஸஹஸ்ராரம் வரை குண்டலியின் ப்ரயாணம் ஸுலபமாவதற்கு தண்டுவடம் நேராக இருப்பது அவஶ்யம். ஶரீரம் ஸ்திரமாக இருக்கப் பழகப்பழக மனஸ் நிலையாவதற்கான வாய்ப்பு அதிகமாகிறது. பார்வையையும் நிலைப்படுத்த வேண்டும். ஶரீரத்தைப் போலவே பார்வை அலைந்தாலும் மனஸ் தடுமாறும். மூடிய கண்கள் தூக்கத்திற்கு அழைப்பு விடுத்திடும். திறந்திருக்கும் கண்களோ இங்கும் அங்கும் அலைந்து மனஸைத் தடுமாற வைக்கும். ஆகையால், கண்களை முழுவதும் மூடியும் விடாமல் திறந்தும் வைத்திடாமல் பார்வையை மூக்கு நுனியின் மேல் நிலைப்படுத்த வேண்டும்.

எப்படிச் செய்ய வேண்டும்? மனஸை ஒருமுகப்படுத்திச் செய்ய வேண்டும். ஶரீரத்தையும் பார்வையையும் நிலையாக நிறுத்துவது கடினம்தான். ஆனால், மனஸை நிறுத்துவது மிகக்கடினம். இதே அத்யாயத்தில் அர்ஜுனன் ஶ்ரீ க்ருஷ்ணனிடம் கேட்கிறான். ‘காற்றைக் கூட பிடித்து விடலாம் போலிருக்கிறது. ஆனால், இந்த மனஸைப் பிடித்து, ஒரு இடத்தில் நிறுத்துவது மிகக் கடினமாக இருக்கிறதே க்ருஷ்ணா!’. பதிலளிக்கையில் ஶ்ரீ க்ருஷ்ணன், ‘ஆம். கடினம்தான். ஆனால், அப்யாஸம் மற்றும் வைராக்யம் மூலம் இதை ஸாதிக்கலாம்’, என்கிறார். இந்த்ரியங்களை தத்தம் கார்யங்களிலிருந்து விலக்கி, சித்தத்தையும் வஶப்படுத்தி மனஸை ஒருமுகப் படுத்த வேண்டும். இவ்விஷயத்தில் வெளியிலிருந்து எவரும் உதவி செய்திட முடியாது. கற்றுத் தரவும் ஏதுமில்லை. தானே தனக்கு குரு. ஸ்வயமாக முயற்சிகள் செய்து, முயற்சிகளில் விளைந்த அநுபவங்களைச் சிந்தனை செய்து, அவற்றிலிருந்து கற்றுக் கொண்டு, மேலும் அப்யாஸம் செய்து மனஸை வஶப்படுத்தும் முறையை அறியலாம்.

எதற்காகச் செய்ய வேண்டும்? உட்கரணங்களின் தூய்மைக்காகச் செய்ய வேண்டும். இது மிக முக்யமானது. த்யானத்தின் நோக்கம் ஆன்மீக முன்னேற்றமாக இருக்க வேண்டுமே அன்றி உலகாயத ப்ராப்திகளோ ஸித்திகளின் ப்ராப்தியோ அல்ல. மனஸ், புத்தி போன்ற அந்த:கரணங்களின் தூய்மை ஆன்மீக முன்னேற்றத்திற்கு இன்றியமையாதது.

📖 ॐ 📖

प्रशान्तात्मा विगतभीर्ब्रह्मचारिव्रते स्थितः । मनः(स्) संयम्य मच्चित्तो युक्त आसीत मत्परः ।।
युञ्जन्नेवं सदात्मानं योगी नियतमानसः । शान्तिं(न्) निर्वाण परमां मत्संस्थामधिगच्छति ।।
{अध्याय ६ ~ श्लोक १४, १५}

ப்ரஶாந்தாத்மா விக$_3$தபீ$_4$ர்ப்$_3$ரஹ்மசாரிவ்ரதே ஸ்தி2தஹ.
மன:(ஸ்) ஸம்யம்ய மச்சித்தோ யுக்த ஆஸீத மத்பரஹ..
யுஞ்ஜந்நேவம் ஸத$_3$ாத்மாநம் யோகீ$_3$ நியதமானஸஹ.
ஶாந்திம்(ந்) நிர்வாண பரமாம் மத்ஸம்ஸ்த$_2$ாமதி$_4$க$_3$ச்ச$_2$தி..
(அத்$_4$யாயம் 6 ~ ஶ்லோகம் 14, 15)

மனஸ் அமைதியாக இருப்பவன், பயம் நீக்கியவன், ப்ரஹ்மசர்ய வ்ரதத்தில் உறுதியாக இருப்பவன், மனஸை வஶப்படுதியவன், இத்தகைய யோகீ என் பால் சித்தத்தை நிறுத்தி, என்னையே ஸார்ந்து அமர வேண்டும். இவ்வாறு வஶப்பட்ட மனஸை எப்பொழுதும் த்யானத்தில் நிறுத்தி என்னில் நிலைத்த யோகீ மேலான நிர்வாண ஶாந்தியை அடைகிறான். (6 – 14, 15)

த்யானத்தின் ஃபலன்:

உலகம் உண்மை என்று கருதி உலக விஷயங்களை எதிர்பார்ப்பவன் அமைதியை இழந்தே இருக்க வேண்டும். தன்னை ஶரீரம் என்று கருதி இருப்பவன் பயம் கொண்டே இருக்க வேண்டும். உலக விஷயங்கள் நிரந்தரம் அற்றவை. அவற்றை நாடினால் அவை கிடைக்கும் என்பது நிஶ்சயம் இல்லை. கிடைத்தாலும் நிலைக்கும் என்பது நிஶ்சயம் இல்லை. கிடைத்ததை அநுபவிக்கும் நிலையில் நாம் இருப்போம் என்பதும் நிஶ்சயம் இல்லை. இந்நிலையில் விருப்பம் அமைதியைக் குலைப்பதில் ஆஶ்சர்யம் இல்லை. விருப்பத்தின் தீவ்ரம் அதிகமாக அதிகமாக, அமைதியின்மையின் வேகமும் அதிகமாகும். பயங்கள் பலவகை என்று மனோவிஜ்ஞானத்தில் கருதப்படுகிறது. ஆனால், அடிப்படையில் ஒரே ஒரு பயம்தான் உள்ளது. ‘நான் அழிந்து விடுவேன். நான் இல்லாமல் போய் விடுவேன். நான் இறந்து விடுவேன்’, என்ற பயம் தான் அது. ஶரீரமே நான் என்று கருதுவதால் ஏற்படும் பயம் இது. தினம் தினம் நம்மை ஸுற்றிலும் மநுஷ்யர்களும் பிற உயிர் வகைகளும் ஸ்தாவரங்களும் இறப்பதைப் பார்க்கிறோம். நம்முடைய ஶரீரம் நோய்வாய்ப்படுவதையும் தேய்ந்து மாறுவதையும் உணர்கிறோம். இந்நிலையில் ஶரீரமே நான் என்று கருதுவது பயத்தை ஏற்படுத்தினால் ஏன் ஆஶ்சர்யம்? ஶரீரத்துடன் நமது பற்று இறுக இறுக, பயத்தின் வலிமையும் அதிகமாகும்.

உண்மையான பயமின்மையும் அமைதியும் இருக்க வேண்டும். ஜனக் கூட்டத்தில்,

வாழ்க்கையின் பரபரப்பான ஓட்டத்தில் இருக்கும் போது பயமும் அமைதியின்மையும் இல்லாதது போல் தோன்றிடும். அதே போல், 'நீ ஒரு ஆண்மகன். பயம் கொள்ளலாகாது'; 'நீ ஒரு க்ஷத்ரியன். நீ பயப்படலாமா?'; 'நீ பெரிய பதவியில் இருக்கிறாய். நீ அமைதியாக இருக்க வேண்டும்'; 'நான் அமைதியாக இருக்கிறேன் என்று மீண்டும் மீண்டும் சொல்லிக் கொள். பத்து முறை ஆழ்ந்த மூச்சினை இழுத்து விடு'; போன்ற கருத்துக்களால் Hypnotize செய்யப்பட்டிருக்கும் போது, பயமில்லாமலும் அமைதியாகவும் இருப்பது போல் தோன்றும். இது உண்மையான நிலை இல்லை. பயமும் அமைதியின்மையும் வெளியே தெரியாது, அவ்வளவுதான். ஆனால், அடியில் புதைந்திருக்கும். த்யானத்திற்காக தனியாக அமர்ந்தவுடன் இவை மனஸின் மேல்தளத்தில் நாம் வைத்திருக்கும் கவசங்களைத் தகர்த்துக் கொண்டு வெளிப்படும். பெரும்பாலோர் ஸில தினங்கள் த்யானம் பழகிய பின் விட்டு விடுகிறார்கள். அது மாத்ரமல்ல. த்யானம் என்ற சொல்லே பலரை பீதியடையச் செய்கிறது. காரணம்? த்யானம் பழகத் தனியாக அமர்ந்தவுடன் உள்ளே புதைந்திருக்கும் பயமும் அமைதியின்மையும் வெளிப்பட்டு பூதாகாரமாக அவர் முன் நர்தனமாடுகின்றன. மரணத்தின் தர்ஶனம் ஆகிறது. த்யானத்தையே குறை கூறத் தொடங்குகின்றனர்.

ப்ரஹ்மசர்யம் என்று மாத்ரம் சொல்லாமல் ப்ரஹ்மசர்ய வ்ரதம் என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். இங்கு காம சிந்தனையற்று இருப்பது என்று மாத்ரம் அல்லாமல் ப்ரஹ்மசாரியைப் போல வ்ரத வாழ்க்கை வாழ்தல் என்றே அர்தம் கொள்ள வேண்டும். குருவிற்குக் கட்டுப்பட்டது ப்ரஹ்மசாரியின் வாழ்க்கை. அவர் விதித்த நியதிகளுக்கு உட்பட்டதே இவனது வாழ்க்கை. அதே போல், த்யானம் பயில்பவன் தன் வாழ்க்கையை நியமங்களுக்கு கட்டுப்பட்டதாக அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும். ப்ரஹ்மசாரி இந்த்ரியங்களின் விஷயங்களிலிருந்தும் மான – மர்யாதை, புகழ்ச்சி – பெருமை, ஶரீரத்தின் ஸோம்பல் – ஸுகம் ஆகியவற்றிலிருந்தும் விலகியே இருப்பது போல், த்யானயோகீயும் விலகி இருக்க வேண்டும். ப்ரஹ்மசர்ய வ்ரதத்தில் ஸ்திரமாக இருக்க வேண்டும் என்னும் போது, த்யானம் செய்யும் காலத்தில் மாத்ரம் அல்லாமல் உலக வ்யவஹாரங்களின் போதும் வ்ரதம் அநுஷ்டிக்க வேண்டும் என்று அர்தம்.

இவ்வாறு தயார் செய்யப்பட்ட மனஸை உலக விஷயங்களிலிருந்து விலக்கி பரமனின் சிந்தனையில் ஈடுபடுத்துவதே த்யானம்.

📖 ॐ 📖

नात्यश्नतस्तु योगोऽस्ति न चैकान्तमनश्नतः ।
न चाति स्वप्नशीलस्य जाग्रतो नैव चार्जुन ।।
{अध्याय ६ ~ श्लोक १६}

நாத்யஶ்நதஸ்து யோகோ₃஽ஸ்தி ந சைகாந்தமநஶ்நதஹ.
ந சாதி ஸ்வப்நஶீலஸ்ய ஜாக்₃ரதோ நைவ சார்ஜுந..
(அத்₄யாயம் 6 ~ ஶ்லோகம் 16)

மிகையாக உண்பவனுக்கும் மிகக் குறைவாக உண்பவனுக்கும் மிக அதிகமாகவோ மிகக் குறைவாகவோ உறங்குபவனுக்கும் யோகம் ஸித்தமாகாது. (6 – 16)

உணவு, உறக்கம், உழைப்பு:

த்யானத்திற்கான இடம் எவ்வாறு இருக்க வேண்டும், அமர்ந்திட ஆஸனம் எவ்வாறு இருக்க வேண்டும் என்று மிக ஸாதாரணமாகத் தோன்றும் புற விஷயங்களை விளக்கிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் இப்பொழுது மீண்டும் அதே போன்ற வேறு ஸில புற விஷயங்களை விளக்குகிறார். மிகையாக உண்பவனாலும் மிகக் குறைவாக உண்பவனாலும் த்யானம் செய்ய முடியாது. அதே போல், மிக அதிகமாகத் தூங்குபவனாலும் மிகக் குறைவாக தூங்குபவனாலும் த்யானத்தில் ஈடுபட முடியாது என்கிறார்.

ஸமத்வம் தான் யோகம் என்றார் அல்லவா! மனஸ் அநுபவிக்கும் உணர்வுகளுக்கு இது எவ்வாறு பொருந்துமோ, அதே போல போஜனம், தூக்கம், உழைப்பு ஆகியவற்றுக்கும் பொருந்தும்.

போஜனம் உண்பதில் Excessஐத் தவிர்த்து ஒரு ஸமநிலே பழக வேண்டும் என்கிறுர் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். அதிகமாக போஜனம் உண்பதற்கு மன நிலேயும் ஒரு காரணம். மனஸ் மகிழ்ச்சியில் திளேத்திடும் போது, அதிகமாக உண்ணத் தூண்டிடும். உணவில் பிடித்தவை, பிடிக்காதவை என்றிருந்து பிடித்த உணவு வகை கண் முன் வந்தால் அதிகமாக உண்ண வாய்ப்பு உண்டு. மன நோயின் விளேவாகவும் அதிக உணவு உட்கொள்ள வாய்ப்பு உண்டு. மனஸில் Depression, Withdrawal syndrome போன்ற ப்ரஸ்னேகள் உள்ள நபர்கள் அதிகமான உணவு உட்கொள்வர். வயிறு முட்ட போஜனம் உண்பதால் வயிற்றில் ஏற்படும் பாரம், மற்ற சிந்தனேகள் அனேத்தையும் அழுத்தி விட்டு மேலோங்கி நிற்கும். வயிறு, 'நான் இருக்கிறேன்', என்று நினேவு படுத்திய படி இருக்கும். மனஸில் வேறு எந்த சிந்தனேயையும் அநுமதிக்காது. த்யானம் எவ்வாறு செய்ய முடியும்?

வயிற்றுப் பை அலாதியானது. அது முப்பது மடங்கு விரியும் ஆற்றல் கொண்டது. அதனுள் எந்த அளவு உணவைப் போட்டுப் பழக்குகிரேமோ, அந்த அளவிற்கு அது விரிந்து கொள்ளும். மேலும், ஶரீரத்தின் உழைப்பிற்குத் தேவைப் படும் அளவை விட அதிகமாக உட்கொள்ளப்படும் உணவை மநுஷ்ய ஶரீரம் கொழுப்பாக மாற்றி வைத்துக் கொள்ளும். எதிர்க்காலத்தில் உணவு கிடைக்காத போது, தான் ஸேகரித்து வைத்தக் கொழுப்பை ஶரீரம், மீண்டும் உணவாக மாற்றி உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளும். இந்த கொழுப்பு பதுக்கப்படும் இடம் இடுப்பை ஸுற்றி உள்ள பகுதியே. இடுப்பை ஸுற்றிலும் சேர்ந்திடும் கொழுப்பு, ஶரீரத்தின் ஸமநிலேயை பாதிக்கும். மார்பை விட இடுப்பின் ஸுற்றளவு சிறியதாக இருக்க வேண்டும். பத்மாஸனத்தை விடுங்கள். பருத்த இடுப்பு உள்ளவரால் வஜ்ராஸனம் (முட்டியிட்டு குதிகால்கள் மீது அமர்தல்), ஸுகாஸனம் (ஸம்மணம் இட்டு அமர்தல்), ஸித்தாஸனம் (ஸ்வாமி ஐயப்பன் உட்கார்ந்திருக்கும் நிலே) போன்ற எளிய நிலேகளிலும் தன் ஶரீரத்தை நிறுத்த முடியாது. த்யானம் எவ்வாறு செய்ய முடியும்?

மிகக் குறைவாக உண்பவரின் ஶரீரத்தின் உள்ளமைப்புகள் பலஹீனமாகி சோர்வும் தூக்கமும் விளேவித்திடும். அவராலும் த்யானம் செய்ய முடியாது. உணவைப் போல்தான் தூக்கமும். அதிகத் தூக்கம் புத்தியில் மந்தநிலே ஏற்படுத்தும் எனில் குறைவான தூக்கம் ஶரீரத்தில் சோர்வை ஊட்டி சிந்தையில் குழப்பத்தை ஏற்படுத்தும். மனநோய்கள் பலவும் தூக்கம் குறைவதால் விளேபவை. ஸுவர் இருந்தால் சித்ரம் என்பது போல, ஶரீரம் ஸரியான நிலேயில் இருந்தால்தான் த்யானம் பழக முடியும். ஶரீரத்தைச் செல்லம் கொடுத்து ஊட்டி வளர்க்கவும் கூடாது. அலக்ஷ்யப்படுத்தி வருத்திடவும் கூடாது. ஶரீரம் நமது சிந்தையை ஈர்க்காத அளவிற்கு அதன் தேவைகளே பற்றில்லாமல் பூர்தி செய்திட வேண்டும். இந்த சர்சையை அடுத்த ஶ்லோகத்திலும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் தொடர்கிறுர்.

📖 ॐ 📖

युक्ताहार विहारस्य युक्तचेष्टस्य कर्मसु ।
युक्तस्वप्नावबोधस्य योगो भवति दुःखहा ।।
{अध्याय ६ ~ श्लोक १७}

யுக்தாஹார விஹாரஸ்ய யுக்த சேஷ்டஸ்ய கர்மஸு.
யுக்த ஸ்வப்நாவபோ₃த₄ஸ்ய யோகோ₃ ப₄வதி து₃க்₂க₂ஹா..
(அத்₄யாயம் 6 ~ ஶ்லோகம் 17)

உகந்த போஜனத்தை உட்கொள்பவன், உகந்த செயல்களேயே செய்பவன், உகந்த அளவே தூக்கமும் விழிப்பும் பெறுபவன், இவனே து:கத்தின் அழிவான யோகம் அடைவதில் வெற்றி பெறுவான். (6 – 17)

போஜனத்தின் அளவு மாத்ரம் அல்ல, எவ்வகை போஜனம் என்பதும் எந்நேரம் உட்கொள்ளப் படுகிறது என்பதும் முக்யம். நாம் க்ரஹிக்கும் போஜனம் நம் மனப்பான்மையை உருவாக்குகிறது. (போஜனத்தை ஸமைப்பவர் மற்றும் பரிமாறுபவரின் மனநிலே கூட நம் ஶரீரநிலேயையும் மனப்பான்மையையும் பாதிக்கும். நாவிற்கு ருசியாக இருந்தாலும் ஹோடல் உணவு ஶரீரநிலேயை பாதிக்கிறதல்லவா?) கீதையின் பதினேழாம் அத்யாயத்தில் இதைப் பற்றி விரிவாகப் பேசியுள்ளார். ஹிதமான, மிதமான ருசியுள்ள வகை ஸாத்வீக போஜனம். ஆயுள், பலம் மற்றும் ஆரோக்யத்தை

வளர்க்கக் கூடியது ஸாத்வீக போஜனம். கஸப்பும் புளிப்பும் கரிப்பும் உறைப்பும் மிகுந்த போஜன வகைகள் ராஜஸ வகை. வறட்சியையும் தாஹத்தையும் தூண்டக் கூடிய ராஜஸ போஜனம் கஷ்டம், நோய் மற்றும் து:கத்தைக் கொடுக்கக் கூடியவை. அழுகியவை, புளித்துப்போனவை, எச்சில் உணவு, பழைய உணவு, ரஸமற்றுப் போன உணவு ஆகியவை தாமஸ உணவு வகைகள், இவ்வகை உணவு ஸோம்பலையும் தூக்கத்தையும் மந்த புத்தியையும் போதையையும் தூண்டக் கூடியவை.

போஜனம் உட்கொள்ள வேளை நிர்ணயிக்கப் பட்டு, பெரும்பாலும் கடைப்பிடிக்கப் படுவது நம் தேஶத்தில்தான். மேற்கு தேஶங்களில் தூக்க நேரம் தவிர மற்ற அனைத்தும் உணவு நேரம் தான். பஸி இருக்கிறதோ இல்லையோ எந்நேரமும் வாயில் ஏதோ ஒன்றைப் போட்டுக் கொரித்துக் கொண்டிருப்பர். தட்டில் எடுத்துச் சாப்பிட்டால் தான் உணவு. ஒரே ஒரு சாக்லேட் அல்லது ஸில துண்டுகள் Chips வாயில் போட்டால், அது உணவல்ல என்பது தவறான கருத்து. அதை ஜீர்ணம் செய்யவும் நம் ஶரீரத்தில் அதே அளவு வேலை நடக்கிறது. ரெண்டு வேளை போஜனத்திற்கு மத்தியில் நீரைத் தவிர வேறு எதுவும் வயிற்றில் செலுத்தப்படக் கூடாது. ரெண்டு போஜனத்திற்கு மத்தியில் கால இடைவெளி அவஶ்யம். ராத்ரீ நீண்ட நேரத்திற்குப் பிறகு உண்பது (ஸாத்வீக உணவையே உண்டாலும்) கேடு விளைவிக்கும். த்யானம் பயில்பவன் பசிக்கு உண்ண வேண்டும் ருசிக்கு அல்ல. உணவிற்கு தனக்கேற்ற ஸில நியமங்கள் விதித்து ஸாத்வீக உணவை தகுந்த வேளையில் தகுந்த அளவில் உண்ண வேண்டும்.

விஹார என்றால் ஸுற்றுதல். த்யான யோகம் முயல்பவன் தேவையற்ற இடங்களுக்குப் போகாமல் இருத்தல் நலம். ஸில வர்ஷங்கள் முன் வரை வாழ்க்கை எளிமையாக இருந்தது. இன்று, நகர வாழ்க்கை ஆடம்பரமும் கவர்ச்சியும் நிறைந்ததாக அமைந்துள்ளது. ஸினிமாவிற்கும் Mall போன்ற சந்தைகளுக்கும் மற்ற கேளிக்கை இடங்களுக்கும் செல்லாமல் இருப்பது நன்று. இன்று, வெளி உலகம் பத்ரிகை மற்றும் TV சேனல்கள் மூலம் வீட்டினுள்ளே புகுந்து விட்டது. இவற்றையும் தவிர்த்து விடுதலே நல்லது. 'என் மேல் எனக்கு நம்பிக்கை உண்டு. மனஸ் என் கட்டுக்குள் இருக்கிறது. புறச்சூழல் என்னை ஒன்றும் செய்திடாது', என்ற ஏமாற்று எண்ணத்தில் சிக்கி விடாமல் தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

இவை எல்லாம் த்யான யோக மார்கத்தில் ஆரம்ப நிலையில் உள்ளவருக்குச் சொல்லப் பட்டுள்ளன. பக்வமான பின்னர் இவையேதும் அவஶ்யம் இல்லாமல் போகலாம். ஆடு தின்று விடாமல் இருக்க, செடியை வேலி இட்டுக் காக்கிறோம். அதுவே, மரம் ஆன பின் ஆயிரம் ஆடுகளுக்குத் தீனி அளிக்கிறது. மரத்திற்கு வேலி அவஶ்யம் இல்லை. ஆனால், செடிக்குத் அவஶ்யம். த்யான யோகீ வெளி உலகத்திலிருந்து தன்னைத்தானே மனஸளவில் வெட்டிக் கொள்ள வேண்டும். மனஸால் உலத்தை ஸ்பர்ஶிக்கக் கூடாது.

📖 ॐ 📖

यदा विनियतं(ञ्) चित्तमात्मन्येवावतिष्ठते ।
निःस्पृहः(स्) सर्व कामेभ्यो युक्त इत्युच्यते तदा ।।
{अध्याय ६ ~ श्लोक १८}

யத₃ா விநியதம்(ஞ்) சித்தமாத்மந்யேவாவதிஷ்ட₂தே.
நி:(ஸ்)ஸ்ப்ருஹ:(ஸ்) ஸர்வகாமேப்₄யோ யுக்த இத்யுச்யதே தத₃ா..
(அத்₄யாயம் 6 ~ ஶ்லோகம் 18)

வஶமான உள்ளம் எப்பொழுது தன்னிலேயே நிறைந்து நிலைத்து விடுகிறதோ, பொருட்கள் அனைத்திலிருந்தும் பற்று விலகிய அந்நிலையில், அவன் யோகீ எனப்படுகிறான். (6 – 18)

த்யான யோகீயின் மனஸ்:
அடுத்த ஸில ஶ்லோகங்களில் த்யான யோகீ எவ்வாறு இருப்பான், குறிப்பாக அவனது மனஸ் எவ்வாறு இருக்கும் என்பதை விளக்குகிறார்.

ரெண்டாம் அத்யாயத்தில் ஸாங்க்ய யோகம் கூறப்பட்டது. ஜ்ஞானத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. ஒரு ஸிலருக்கு மாத்ரமே ஸாத்யமாகக் கூடியது ஸாங்க்ய யோகம். பிறகு கர்ம யோகம் கூறப்பட்டது. பற்றற்ற மனப்பான்மையுடன் கர்மங்களில் ஈடுபடச் சொல்கிறது கர்ம யோகம். த்யான யோகத்தில் மனஸை வஶப்படுத்தும் ஒரு பயிற்சி முறை விளக்கப் படுகிறது. யோகப் பயிற்சி பலருக்கும் ஸாத்யமானது.

இந்த ஶ்லோகத்தில் ரெண்டு விஷயங்கள் சொல்லப் பட்டுள்ளன. மனஸ் வஶப்பட்டு, தன்னிறைவடைந்து தன்னில் நிலைப்பது மற்றும் உலக விஷயங்களின் பற்று விலகி விருப்பங்கள் அற்றுப் போவது. இது நடந்தால் அது விளையும். அது நடந்தால் இது விளையும். வஶப்பட்ட மனஸில் பரமனின் லயிப்பைத் தவிர வேறு எந்தப் பொருள், நபர், செயல், சூழ்நிலைப் பற்றிய லயிப்பும் இருந்திடாது. உலக விஷயங்களின் மீதானப் பற்று விலகி விடும். புற உலகத்தை ஸார்ந்திராமல், தன்னுள் நிறைந்து தன்னிலேயே நிலைத்திடும். (தன்னிலேயே என்னும் போது அஹங்காரத்தைத் தாண்டி உள்ள ஸ்வரூபத்தில் நிலைத்திருப்பது). உலக விஷயங்களின் பற்று விலகி, விருப்பங்கள் ஓய்ந்தால் சித்தம் அலையாமல் நிறைவு கொண்டு நிலையாக நின்றிடும். முந்தையது த்யான யோக மார்கம். பிந்தையது கர்மயோக மார்கம்.

வஶமான மனஸ் எப்பொழுது தன்னிலேயே நிறைந்து நிலைத்து விடுகிறதோ, வஸ்துக்கள் அனைத்திலிருந்தும் பற்று விலகி விடுகிறதோ, அப்பொழுது அவன் யோகீ எனப்படுகிறான். எப்பொழுது – அப்பொழுது என்ற பதங்களின் தாத்பர்யம் என்னவெனில் பற்று விலகிய தத்க்ஷணமே அவன் யோகீயாகி விடுகிறான் என்பதே. இத்தனை தினங்கள், மாஸங்கள், வர்ஷங்கள் அல்லது ஜன்மங்கள் த்யானம் பயின்றால் யோகீ ஆகி விடலாம் என்பதல்ல ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் கூற்று. மனஸ் நிலைத்து, விஷயங்களின் பற்று விலக வேண்டும். அவ்வளவு தான். அந்த க்ஷணமே அவன் யோகீ ஆகி விடுகிறான்.

நி:ஸ்ப்ருஹ: என்ற பதம் பலமுறை பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளது. வஸ்துக்களுடன் ஒட்டாமல் இருப்பது என்று அர்தம். உலக வாழ்க்கையில் இருக்கும் வரை வஸ்துக்கள் இல்லாமல் முடியாது. வஸ்துக்களே இல்லாமல் வாழ முயற்சித்தவர்களும் உண்டு. பர்த்ருஹரி ஒரே ஒரு மண் ஓடு மாத்ரம் வைத்திருந்தார். பிக்ஷையில் தான் பெறும் உணவை தன்னுடனே இருக்கும் ஒரு நாயுடன் பகிர்ந்து உண்டார். இதற்கே அவரை பெரிய குடும்பி (குடும்பஸ்தன்) என்று அழைத்தாராம் பட்டினத்தார். த்யானயோகம் பயில்பவர்களோ உலக வாழ்க்கையில் ஊறி உள்ள க்ருஹஸ்தர்கள். எனவே, வஸ்துக்களைத் துறத்தல் என்ற அர்தத்தில் 'நி:ஸ்ப்ருஹ:' என்ற பதத்தை பயன்படுத்தவில்லை. மனஸால் வஸ்துக்களிடம் இருந்து விலகி இருத்தல், மனஸால் வஸ்துக்களுடன் ஏற்படும் பிணைப்பைத் துண்டித்தல் என்பதே ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் கருத்து.

தென்னாஃப்ரிக்காவில் பல வீடுகளில் கவனித்து இருக்கிறேன். வீட்டில் எல்லா வஸதிகளும் இருக்கும். டீவியும் ஏஸியும் அறையில் வெப்பம் ஏற்படுத்தும் ஹீடரும் (Room Heater) தொலைபேசியும் ஃப்ரீஸர் (Freezer) நிறைய ஐஸ்க்ரீம்களும் வகை வகையான தீனிகளும் இருக்கும். வாஸலில் அழகான புல்வெளியும் பின்புறம் நீச்சல் குளமும் கூட இருக்கும். ஆனால், அந்த வீட்டு புருஷனும் அவன் மனைவியும் பள்ளி – கல்லூரிக்குச் செல்லும் குழந்தைகளும் காலையில் கண்ணில் பட்ட ஏதோ ஒன்றை வாயில் திணித்து அவஸர அவஸரமாகக் கிளம்பி விடுவர். ஶனி ஞாயிறுகளிலும் ஸினிமா (Cinema), பீச் (Beach), தீம் பார்க் (Theme Park), கேஸினோ (Casino) என்று கேளிக்கை மையங்களுக்குச் சென்று விடுவர். வீட்டிலுள்ள வஸதிகள் அனைத்தையும் பயன்படுத்தி அநுபவிப்பவன் அந்த வீட்டு வேலைக்காரன் மாத்ரமே. எனினும், அவ்வஸ்துக்கள் கெட்டுப் போனாலோ திருடப் பட்டாலோ வேலைக்காரன் வருந்துவதில்லை. வருந்தி நிம்மதியை இழப்பவர் யஜமானன் மாத்ரமே. அவர் எப்பொழுதாவது தான் இவ்வஸ்துக்களைப் பயன்படுத்துகிறார் என்றாலும் மனஸால் அவர்தான் இவற்றுடன் பிணைந்துள்ளார். திருடனின் கைகளில் விலங்கிட்டு அவனை இழுத்துச் செல்லும் போலீஸ்காரனும் அதே விலங்கால் பிணைக்கப் பட்டிருக்கிறான் அல்லவா? அதே போல், வஸ்துக்களை வாங்கி ஸேகரிக்கும் யஜமான் அதே வஸ்துக்களால் கட்டிப் போடப் படுகிறார். அதிக நேரம் இவற்றுடன் இருப்பவன், அதிகமாக இவற்றை அநுபவிப்பவன் வேலைக்காரன் தான் என்றாலும் அவற்றை இழப்பதில் அவனுக்கு வருத்தம் இல்லை. அந்த வேலைக்காரனின் நிலையே

நி:ஸ்ப்ருஹனின் நிலை. த்யானம் பழகுவதன் விளைவாக நி:ஸ்ப்ருஹன் ஆக வேண்டும்.

ॐ

यथा दीपो निवातस्थो नेङ्गते सोपमा स्मृता ।
योगिनो यत चित्तस्य युञ्जतो योगमात्मनः ।।
{अध्याय ६ ~ श्लोक १९}

யதா₂ தீ₃போ நிவாதஸ்தே₂ா நேங்க₃தே ஸோபமா ஸ்ம்ருதா.
யோகி₃நோ யத சித்தஸ்ய யுஞ்ஜதோ யோக₃மாத்மனஹ..
(அத்₄யாயம் 6 ~ ஶ்லோகம் 19)

காற்றில்லாத இடத்தில் வைக்கப் பட்டுள்ள தீபத்தின் அசையாத ஜ்யோதியே த்யான யோகம் பழகும் யோகீயின் அடங்கின மனஸிற்கு உவமையாகக் காட்டப் படுகிறது. (6 – 19)

இது ஒரு அழகான உவமை. காற்று தீபஜ்யோதியை படபடக்க வைக்கிறது. அதே போல, உலக விஷயங்கள் மனஸை அலைபாய வைக்கின்றன. காற்றினைத் தடுக்கவல்ல ஒரு கண்ணாடித் தடுப்பு வைத்தால், ஜ்யோதி அசையாமல் சுடர் விடும். அதே போல, உலக விஷயங்களிலிருந்து பற்று விலக்கினால் மனஸும் அலை பாயாமல் ஸ்திரமாகும். ஜ்யோதி இல்லாமல் இருப்பது எவ்வாறு? படபடப்புடன் அசையும் ஜ்யோதி, தான் இருப்பதை வெளிப்படுத்தும். ஜ்யோதியின் படபடப்பு நின்று விட்டால் அமைதியாக ஒளி படருமே அன்றி ஜ்யோதி தான் இருப்பதை உணர்த்தாது. அதே போல, மனஸ் என்று ஒன்றும் கிடையாது. ஆனால், பரபரப்பாக அலைந்திடும் போது, மனஸ் இருப்பதை உணர முடிகிறது. மனஸ் அலைவது நின்றால், அது இல்லாமல் போகும். மனஸ் என்ற ஒன்று இல்லை என்பது தான் ஸத்யம். மனஸ் ஸ்திரமானால் இந்த ஸத்யத்தை நம்மால் உணர முடியும்.

மனஸ் எதை நோக்கி ஓடுகிறது? உலகத்தை நோக்கி, இந்த்ரியங்களின் விஷயங்களை நோக்கி ஓடுகிறது. ஏன் ஓடுகிறது? ஸுகத்தைத் தேடி. ஸுகம் வேண்டும் என்று எதிர்ப்பார்ப்பதால். ஸுகம் கிடைத்து விடும் என்ற நம்பிக்கை இருப்பதால். கிடைக்கவில்லை என்றால்? இப்பொழுது கிடைக்கவில்லை என்றால் அடுத்த முறை கிடைத்து விடும். இதில் கிடைக்கவில்லை என்றால் வேறொன்றில் கிடைத்து விடும். இந்த நம்பிக்கையில் அலைந்து கொண்டே இருக்கிறது. ஸுகம் கிடைக்காது, ஸுகம் வெளியில் இல்லை என்று தீர்மானமாகும் வரை, ஓடிக் கொண்டே இருக்கும். இது மிக ஸுலபமாகத் தோன்றினாலும் இதுவே மிகக் கடினமானது. நம்மை ஸுற்றி உள்ளவருக்கு ஏற்படும் அநுபவங்களிலிருந்து, நாம் காணும், கேட்கும் அநுபவங்களிலிருந்து கற்று உணர்வதில்லை என்பதால் மிகக் கடினமானது.

பல வர்ஷங்களாக Fair and Lovely பயன்படுத்தியும் அவரது முகம் சிவப்பாகவில்லை என்று அறிந்த பின்னரும்...? அடுத்த வீட்டு வ்யாபாரி, பெருத்த நஷ்டம் ஏற்பட்டு, நொடிந்து விட்டார் என்பதைக் கண்ட பின்னரும்...? லஞ்ஜ ஊழலில் ஸம்பாதித்த அந்த அதிகாரி கைதாகி அபமானப்பட்டு, எல்லாவற்றையும் இழந்தார் என்பதை பத்ரிகையில் விவரமாக படித்த பின்னரும்...? திடீரென்று மூடி விடும் Chit Funds மற்றும் திடீரென ஸரிந்து விடும் Stock Market பலரின் ஆயுட்கால சேமிப்பை அடித்துச் செல்வதைப் பார்த்த பின்னரும்...? நம்மை ஸுற்றியும் பலர் திடீரென்று விசித்ரமான நோய்களால் தாக்கப்படுவதைக் கண்ட பின்னரும்...? கொஞ்ஜம் கொஞ்ஜமாக மூப்படைவதைப் பார்த்த பின்னரும்...? அன்றாடம் நமக்கு அறிமுகமான எவரோ ஒருவர் இறப்பதைப் பார்த்த பின்னரும்...? அவருக்கு நடந்தது எனக்கும் நடக்கும் என்று உணராததால், மனஸ் ஓடிக் கொண்டே இருக்கிறது.

என் கல்லூரி நாட்களில், எனது இரு நண்பர்களுடன் நடந்த உரையாடல் பசுமையாக என் நினைவில் இருக்கிறது. ஒரு நண்பனுடைய வீட்டின் பின்புறம் நகரத்தின் சுடுகாடு. தினஸரி பிணங்கள் எரிவதைப் பார்க்கிறான். சிதையின் புகையை ஶ்வாஸிக்கிறான். 'இது உன் சிந்தனையை எவ்வகையில் பாதித்துள்ளது?' என்ற என் கேள்வியிலிருந்து உரையாடல் துவங்கியது. சிறிது நேரத்தில் மற்றொரு நண்பன் வந்தான். அவன் மருத்துவப் படிப்பை முடித்து விட்டு ஆஸ்பத்திரியில்

Interneeயாக இருந்தான். அவன் தினந்தினம் நோயாளிகளின் வேதனையையும் மனுஷ்ய ஶரீரத்தின் உள்ளே இருக்கும் மாம்ஸம், ரக்தம், மல – மூத்ரத்தைப் பார்ப்பவன். அதே கேள்வி அவன் மீதும் பாய்ந்தது. 'தினஸரி ஏற்படும் உன் ஆஸ்பத்திரி அநுபவம் உன் சிந்தனையை, உன் மனப்பான்மையை எந்த வகையில் பாதித்துள்ளது?' அவர்கள் இருவரும் சொன்னதன் ஸாரம், 'இந்த அநுபவங்கள் என் மனஸை பாதிக்க நான் விடுவதில்லை', என்பதே. 'நண்பர்களும் க்ளப்பும் பெண்களும் ஸாராயமும் ஸினிமாவும் எதற்காக இருக்கின்றன? எங்களுக்கு கௌதம புத்தர் ஆக விருப்பம் இல்லை'. ஹா ஹா! விருப்பம் இல்லையாம். 'புத்தராக முடியாது'; 'எங்களுக்குத் தகுதி இல்லை', என்று சொல்லுங்கள். அவர் ஒரு நோயாளியைப் பார்த்தார். ஒரு முதியவரைப் பார்த்தார். ஒரு பிணத்தைப் பார்த்தார். ஒரு முறை. ஒரே ஒரு முறை தான் பார்த்தார். கௌதம புத்தராக மாறி விட்டார். பிணத்தைப் பார்ப்பதால் ஒருவர் ஆன்மீகவாதியாக வேண்டும் என்றால் பிணக்கிடங்கில், Mortuary யில் வேலை செய்பவரே உலகின் தலைசிறந்த ஆன்மீகவாதி. இது எனக்கும் நேரும்', என்ற எண்ணம் வந்து விட்டால் அலையும் மனஸ் நின்று விட வாய்ப்புண்டு.

நமக்கு அறிமுகமான ஒருவர் இறந்து விட்டார் என்று செய்தி வருகிறது. நண்பர்களின் கூட்டம் கூடுகிறது. 'நான் நேற்றுதான் அவரைப் பார்த்து விட்டு வருகிறேன்', என்கிறான் ஒருவன். 'ஒரு மணி நேரம் முன்புதான் நான் அவருடன் பேசிக் கொண்டிருந்தேன்', என்கிறான் மற்றொருவன். 'இன்று காலைதான் என் வீட்டில் தேநீர் அருந்த வந்தான். அது அவனுடைய கடைசி தேநீர் ஆகி விட்டது', என்கிறான் மூன்றாமவன். ஆனால், இதோ நாம் ஸந்தித்திருக்கிறோம். தேநீர் அருந்தியபடி பேசிக் கொண்டிருக்கிறோம். இதே வார்த்தைகளை இவர்கள் இன்னும் சிறிது நேரத்தில் என்னைப் பற்றி இவ்வாறு பேச வாய்ப்புண்டு என்ற எண்ணம் என்னுள் ஏன் வருவதில்லை? மஹாபாரதத்தில் யக்ஷப்ரஶ்னத்தில் யக்ஷன் யுதிஷ்டிரனிடம் 'உலகில் மிக்க ஆஶ்சர்யமானது எது?' என்று கேட்டான். 'தன்னை ஸுற்றிலும் அன்றாடமும் மரணம் நிகழ்வதைப் பார்க்கும் பொழுதும் நான் மாத்ரம் என்றென்றும் அமரனாக இருக்கப் போகிறேன் என்ற இறுமாப்புடன் மநுஷ்யன் நடந்து கொள்வதே உலகத்தில் மிக்க ஆஶ்சர்யமான விஷயம்', என்று பதிலளித்தார் யுதிஷ்டிரன்.

ॐ

यत्रोपरमते चित्तं(न्) निरुद्धं योगसेवया । यत्र चैवात्मनात्मानं पश्यन्नात्मनि तुष्यति ।।
सुखमात्यन्तिकं यत्तद्बुद्धिग्राह्यमतीन्द्रियम् । वेत्ति यत्र न चैवायं स्थितश्चलति तत्त्वतः ।
यं लब्ध्वा चापरं(ल्) लाभं मन्यते नाधिकं(न्) ततः । यस्मिन्स्थितो न दुःखेन गुरुणापि विचाल्यते ।।
तं विद्याद्दुःखसंयोगं वियोगं योगसञ्ज्ञितं । स निश्चयेन योक्तव्यो योगोऽनिर्विण्ण चेतसा ।।
{अध्याय ६ ~ श्लोक २०, २१, २२, २३}

யத்ரோபரமதே சித்தம்(ந்) நிருத்3த4ம் யோக3 ஸேவயா.
யத்ர சைவாத்மநாத்மாநம் பஶ்யந்ந்நாத்மநி துஷ்யதி..
ஸுக2மாத்யந்திகம் யத்தத்3 பு3த்3தி4 க்3ராஹ்யமதீந்த்3ரியம்.
வேத்தி யத்ர ந சைவாயம் ஸ்தி2தஶ்சலதி தத்த்வதஹ..
யம் லப்3த்4வா சாபரம்(ல்) லாப4ம் மந்யதே நாதி4கம் தததஹ.
யஸ்மிந் ஸ்தி2தோ ந து3க்2கே2ந கு3ருணாபி விசால்யதே..
தம் வித்3யாத்3து3க்2க2 ஸம்யோக3ம் வியோக3ம் யோக3 ஸஞ்ஜிதம்.
ஸ நிஶ்சயேந யோக்தவ்யோ யோகோ3ऽநிர்விண்ண சேதஸா..
(அத்4யாயம் 6 ~ ஶ்லோகம் 20, 21, 22, 23)

(6 – 20)

எங்கே த்யான யோக அநுஷ்டானத்தினால் சித்தம் அடங்கி அமைதி அடைகிறதோ, எங்கு தன்னிலேயே தன்னைக் கண்டு, தன்னில் நிறைகிறானோ ...

த்யான யோகீ:

இந்த நான்கு ஸ்லோகங்களில் த்யான யோகத்தைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

பதஞ்ஜலி யோக ஸூத்ரத்தில் கூறியதையே இங்கு ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனும் கூறுகிறார். 'யோகஸ்சித்த வ்ருத்தி நிரோத:' என்றார் பதஞ்ஜலி முனிவர். (மனஸ் அடங்கி ஒரு முகமாவதே யோகம் – I.2) 'உபரமதே சித்தம் நிருத்தம்', என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். அதாவது, 'யோகத்தினால் மனஸ் அடங்கி அமைதியாகி விடும், என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். நிருத்தம் என்றால் நிறுத்துதல் அல்லது கட்டுப்படுத்துதல் என்று பொருளாகும். பலவந்தமாகக் கட்டுப்படுத்துதல் என்றும் அர்தம் சொல்லப்படுகிறது. பலவந்தமாக அடக்கப்படும் போது வ்ருத்தி களையப் படுவதில்லை. ஆழப் புதைந்து விடுகிறது. அஸாதாரண சூழ்நிலைகளில் அது வெடித்துக் கொண்டு வெளிப்படுகிறது.

நான் இதுவரை எந்த ஒரு மரணத்திலும் அழுததில்லை. இது என்னை அறியாமல் என்னுள் ஒரு பெருமையாக பதிந்து விட்டிருந்தது போலும். ஆனால், 1992'ல் சென்னை RSS கார்யாலயத்தின் மீது இஸ்லாமிய பயங்கரவாதிகள் நடத்திய வெடிகுண்டு தாக்குதலில் உயிர் நீத்த 11 ஸஹ ஊழியர்களின் சடலங்களைப் பார்த்த போது அழுகை வெடித்துக் கொண்டு வெளிப்பட்டது. மரணம் ஏற்படுத்திடும் ஸோகம் என் மனஸில் கிடையாது என்று நம்பி இருந்த எனக்கு அந்நிகழ்ச்சி கண் திறப்பாக அமைந்தது. இயல்பாக ஏற்படும் மரணம் மனஸிற்குப் பழகிப் போயிருக்கலாம். நாற்றத்திற்கு அருகில் வஸிப்பவனின் நாஸிக்கு நாற்றம் பழகிப் போவது போல, அவனது நாஸிக்கு நாற்றம் மரத்துப் போய் விடுவது போல, ஸாதாரண மரணத்திற்கு மனஸ் மரத்துப் போய் விட்டிருக்க வேண்டும். அவ்வளவுதான். ஸோகம் களையப்படவில்லை. அதாவது, வ்ருத்தி நிரோதம் ஆகவில்லை. மனஸின் ஆழத்தில் புதைந்து போய் இருந்தது. அவ்வளவுதான். அஸாதாரணமான ஒரு மரணம் அதை வெளிப்படுத்தி விட்டது. கோபம், பயம், காமம், ஆணவம் போன்ற மற்ற வ்ருத்திகளின் விஷயமும் இதே போலத்தான்.

வ்ருத்தியை அடக்குவதை விட, அதை அதன் முழுமையான உருவத்தில் அதை தர்ஸனம் செய்வது, ஸாக்ஷி பாவனையோடு அதைப் பார்ப்பதே அந்த வ்ருத்தியைக் களைய உதவிடும். 'பயம் கொள்வது தவறு'; 'நான் கோபப்படுவதில்லை'; 'காமம் என்னை என்ன செய்திடும்?'; 'ஆணவம் எனக்கு அழகல்ல'; போன்ற எண்ணங்களால் தன்னைத் தானே ஏமாற்றிக் கொள்ளாமல் தன்னுள் பலவந்தமாக புதைக்கப்பட்டுள்ள காமத்தை, கோபத்தை அதன் முழு வடிவத்தில் பார்ப்பதன் மூலம் அது விலகி மனஸ் அமைதியடையும்.

வ்ருத்தியின் வேகத்தில் அடித்துச் செல்லப்பட்டு மறுக்ஷணமே பஸ்சாதாபம் அடைந்து விடுதல் ஸஹஜம். இது ஒரு ஷடங்காகவே ஆகி விடுகிறது. காமத்தால் தடுமாறி விழுந்து விட்டு மறுக்ஷணமே பஸ்சாதாபப் படுவதும், கோபத்தால் வறுத்தெடுக்கப்பட்டு மறுக்ஷணமே பஸ்சாதாபப் படுவதும், பயத்தின் முன் மண்டி இட்டு விட்டு மறுக்ஷணமே ஸுதாரித்துக் கொண்டு மீசையை முறுக்குவதும், ஆணவத்தால் உசுப்பப்பட்டு சீறி விட்டு மறுக்ஷணமே லஜ்ஜையில் வாடுவதும் அன்றாடம் நாம் மீண்டும் மீண்டும் அநுபவிக்கும் நிகழ்வுகள். பஸ்சாதாபத்திற்குத் தாவி விடாமல் வ்ருத்தியில் நிலைத்து, ஆனால், விலகி நின்று, தன் மனஸில் எழும் வ்ருத்தியைப் பார்த்திடும் பயிற்சி மூலம் அதைக் களைந்து எடுத்து விடலாம். வ்ருத்திகளின் தொகுப்பே மனஸ். வ்ருத்திகள் விலகி விட்டால் மனஸ் அமைதியாகி விடும். மனஸ் இல்லாமல் போய் விடும்.

(மனஸ் ப்ரக்ருதியின் படைப்பாதலால் மனஸைக் கொண்டு பரமனை அடைய முடியாது. மனஸுடன் உள்ள இணைப்பைத் துண்டித்துக் கொண்டால்தான், மனஸ் அழிந்தால் தான் பரமனின் திஸையில் முன்னேற முடியும்.)

உலகத்திலிருந்து உள்முகமாக சித்தத்தைத் திருப்பி த்யானத்தில் லயிக்க லயிக்க, ஒரு அலாதியான அமைதியையும் ஸுகத்தையும் அநுபவிக்கலாம். உலக விஷயங்களில் கிடைக்காத ஒரு ஸுகம் அந்த ஸுகம். இந்த ஸுகத்திற்கு மூலம் (வேர்) வெளியில் இல்லை. தன்னுடைய உண்மை ஸ்வரூபமான ஆனந்தத்தின் ஒரு துளியே த்யானத்தின் விளைவாக அநுபவித்திடும் இந்த ஸுகம்.

இதை அநுபவித்தவன் நிறைந்தவனாக, ஸந்துஷ்டனாக, வேறு எந்த தேவைகளும் விருப்பங்களும் அற்றவனாக இருந்திடுவான்.

கர்மயோகத்தில் ப்ராப்தம் ஆகிடும் அதே பரம தத்வம் த்யான யோகத்திலும் அடையப் பெறுகிறது. த்யான யோகத்தில் சித்தம் அமைதி அடைந்திடும் போது தன்னுள் தானே ஸுகம் அடைந்திடுவான். ஸந்துஷ்டன் ஆகி விடுவான். கர்மயோகத்தில் பற்றனைத்தையும் விருப்பங்கள் அனைத்தையும், விலக்கி விடுவதால் ஆத்ம ஸந்துஷ்டன் ஆகி விடுகிறான். (2 – 55) த்யான யோகத்தில் தன் நிஜ ஸ்வரூபத்தில், பரம ஸ்வரூபத்தில் மனஸ் லயித்து, அதனுடன் ஒன்றி, ஸமாதி நிலை அடையும் போது மனோநாஶம் ஆகி ஆத்ம ஸந்துஷ்டன் ஆகிறான். கர்ம யோகத்தில் ஶரீரம், இந்த்ரியங்கள், மனஸ், புத்தி, பொருட்கள், செயல்கள் அனைத்தையும் உலக நலனில், பிறநலனில் மட்டும் ஈடுபடுத்துவதன் மூலம் காமங்கள் அனைத்தும் ஒழிந்து விடுவதால் மனஸுடன் உள்ள இணைப்பு அறுந்து விடுகிறது. அந்நிலையில் ஸாதகன் ஆத்ம ஸந்துஷ்டன் ஆகிறான்.

📖 ௐ 📖

(6 – 21)

அலாதியானதும், இந்த்ரியங்களுக்கு அப்பாற்பட்டதும், புத்தியால் க்ரஹிக்கப் படுவதுமான ஸுகத்தை எந்நிலையில் அநுபவிக்கிறானோ, எதை அறிந்த பின் பரம தத்வத்திலிருந்து விலகுவதில்லையோ ... (6 – 21)

சித்தம் அமைதி அடைவதால் கிடைத்திடும் ஸுகம் உலக விஷயங்களிலிருந்து விளைந்ததல்ல. அது அலாதியான ஸுகம். அதை விட மேன்மையான ஸுகம் உலகத்தில் வேறெதுவும் கிடையாது. இது ஸாத்வீக ஸுகத்தை விட மேன்மையானது. ஸாத்வீக ஸுகம் பரமாத்மாவில் லயித்த புத்தியின் ப்ரஸாதத்தால் விளைந்தது (18 – 37). த்யானயோகீ அநுபவித்திடும் இந்த ஸுகமோ எதிலும் விளைந்திடாததும் மங்கி மறைந்திடாததும் ஆகும்.

இது ராஜஸ ஸுகத்தை விட மேன்மையான ஸுகம். இந்த்ரியங்கள் உலக விஷயங்களுடன் இணைவதால் ஏற்படும் ஸுகம் ராஜஸ ஸுகம் (18 – 38). இந்த ஸுகமோ இந்த்ரியங்களால் அநுபவிக்கப்படாத, அநுபவிக்க முடியாத ஸுகம். இந்த்ரியங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட ஸுகம். ராஜஸ ஸுகம் இந்த்ரியங்களையும் வஸ்துக்களையும் ஸார்ந்தது. அடிமைத்தளையால் வஸ்துக்களுடன் பிணைக்கக் கூடியது. த்யானயோகீ அநுபவித்திடும் இந்த ஸுகமோ ஸ்வதந்த்ரமானது.

இது தாமஸ ஸுகத்தை விட மேன்மையானது. தாமஸ ஸுகம் ஸோம்பல் மற்றும் தூக்கத்திலிருந்து விளைந்தது. புத்தியை மயங்க வைப்பது (18 – 39). த்யான யோகீ அநுபவித்திடும் ஸுகத்தில் புத்தியும் விவேகமும் மயங்குவதில்லை. ப்ரக்ருதியில் விளைந்ததால் புத்தியால் இந்த ஸுகத்தை அநுபவிக்க முடியாது என்றாலும் புத்தி விழிப்புடனே இருக்கிறது. இதை அறிந்தவன் பரம தத்வத்திலிருந்து விலகுவதில்லை. மீண்டும் உலக விஷயங்களை நோக்கித் திரும்புவதில்லை.

📖 ௐ 📖

(6 – 22)

எதை அடைந்த பின்னர் அதை விட அதிகமாக அடையக்கூடிய எதுவும் இல்லையோ, எந்நிலையில் அவனைப் பெரும் து:கங்களும் நிலை குலைத்து விடுவதில்லையோ ... (6 – 22)

ஒரு ஸுகத்தை அநுபவித்திடும் போது அதை விட மேலான ஸுகம் கிடைத்தால் அதை நோக்கித் தாவி விடுவது மநுஷ்ய இயல்பு. தூக்கம், ஸோம்பல் போன்ற தாமஸ ஸுகத்தில் மூழ்கி இருக்கும் போது, இந்த்ரிய ஸுகத்திற்கான வாய்ப்பு கிடைத்தால் அதை நோக்கித் தாவிடுவோம். ஸினிமாவிற்காக தூக்கத்தை விட்டு விடுவதில்லையா? ராஜஸ ஸுகம் அலுத்து ஸாத்வீக ஸுகத்தின் மேன்மையை உணர்ந்து விட்டால் இந்த்ரிய ஸுகங்களை விட்டு விடுவோம் அல்லவா? ஸாத்வீக ஸுகத்தை அநுபவிக்க முற்படுவோம். நாக்கின் ஸுகத்தில் மூழ்கி இருப்பவன் பஜனையில் உள்ள

ஸுகத்தின் மேன்மையை அநுபவித்து விட்ட பின், பஜனைக்காகத் தீனியை விட்டு விடுகிறான் அல்லவா? அதை விட மேலான ஆத்யந்திக ஸுகத்தினை (த்யானயோகீ அநுபவித்திடும் பரம ஸுகம்) ஒரு முறை அநுபவித்து விட்டால் மேலான ஸுகம் எதையும் நாட மாட்டான். தேடவும் மாட்டான். ஏனென்றால், இதைவிட மேலான ஸுகம் எதுவும் கிடையாது. இதுவே பரம ஸுகம்.

ஸுகத்தில் மூழ்கி இருக்கும் போது து:கம் வந்து மோதினால் தடுமாறி விடுவோம். மனஸிற்குப் பிடித்த இனிப்பினை ருசித்துக் கொண்டிருக்கும் போது ஹ்ருதயவலி (Heart attack) ஏற்பட்டால் தத்க்ஷணமே இனிப்பைத் தூர எறிந்து விடுவோம். ஆனால், இந்த ஆத்யந்திக ஸுகத்தில் லயித்திருக்கும் யோகீயை பெரும் து:கங்களும் நிலை குலைத்திடாது. து:கங்கள் அனைத்தும் ப்ரக்ருதியின் ராஜ்யத்தில் வருபவை. ப்ரக்ருதியின் வெளிப்பாடுகளான ஶரீரம், இந்த்ரியங்கள், மனஸ், புத்தியால் வருபவை. உலக விஷயங்களால் வருபவை. எனவே, து:கங்களால் ஆத்யந்திக ஸுகத்தை பாதிக்க முடியாது.

📖 ௐ 📖

(6 – 23)

து:கத்தின் சேர்க்கையிலிருந்து விலகிய அதுவே யோகம் என்று அறியப்படுகிறது. த்யான யோகத்தின் லக்ஷ்யமாவது இந்த யோகம். கலங்காத உள்ளத்துடன் த்யான யோகத்தை உறுதியாகப் பயின்றிட வேண்டும். (6 – 23)

து:கத்தின் இல்லாமையே யோகம்..

‘து:கத்துடன் உள்ள பிணைப்பினை விலக்குவது த்யானயோகம்’, என்கிறார். இதற்கு முன் 12’ம் ஶ்லோகத்தில், ‘மனஸைத் தூய்மைப்படுத்தவே யோகப் பயிற்சி’, என்றார். து:கம் மனஸின் அழுக்காகும். து:கத்திற்கான பல காரணங்களில் ஒன்று பார்வையில் உள்ள Negativity. குற்றங்களை, குறைகளைத் தேடும் பார்வை. நம் அருகில் ஒருவர் புகழப்படுவதைப் பொறுக்க முடியாமல், அவரிடம் உள்ள குறைகளை வெளிப்படுத்துதல்; செடியில் மலர்ந்திருக்கும் அழகான மலரைப் பார்க்காமல் முட்களைப் பார்த்திடுதல்; செய்யப்பட்ட எத்தனையோ உதவிகளை மறந்து விட்டு, செய்யத் தவறிய ஒன்றை வாழ்நாள் முழுவதும் நினைவில் வைத்துக் கொள்ளுதல்; இலை நிறைய பரிமாறப்பட்டிருக்கும் பல்வகை உணவுப்பண்டங்களில் ருசியில் குறையுள்ள ஒன்றை மாத்ரம் கவனித்தல்; முன்னேற்றத்திற்கு ஒரு யோஜனை சொல்லப்படும் போது, ‘இதெல்லாம் வெற்று முயற்சி’, என்ற எண்ணம் கொண்டு அதை நிராகரித்தல்; இவை எல்லாம் Negativity என்று சொல்லப்படும். இவை, ‘ஸுப்புடு’ பார்வையின் ஸான்றுகள். இத்தகையோர் தாம் கண்ட குற்றங்குறைகளை பகிர்ந்து கொள்ளவும் ஆமோதிக்கவும் ஆள் கிடைக்கவில்லை என்றால் நிலை குலைந்து போய் விடுவர். குறையேதும் தென்படவில்லை என்றாலும் அமைதி இழந்து விடுவர். த்யானயோகப் பயிற்சி து:கத்திற்குக் காரணமான இந்த அழுக்கினை நீக்கி, மனஸினை து:கத்தின் பிணைப்பிலிருந்து விடுவிக்கும்.

மேற்பட்ட நான்கு ஶ்லோகங்களில் வர்ணிக்கப்பட்ட இந்நிலையே த்யானத்தின் லக்ஷ்யம் ஆகும். எனவே, த்யானத்தை அலுப்பு இல்லாமல் த்ருட மனஸுடன் பயில வேண்டும். மநுஷ்ய ஸ்வபாவத்தை நன்கு புரிந்து கொண்ட ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் இக்கருத்தினைச் சொல்கிறார். அலுப்பு கொண்டு ஏகிடும் பாதையை விட்டு விடுவது மநுஷ்ய இயல்பு. பணம் ஸம்பாதிக்கும் முயற்சியில் அலுப்பு வருவதில்லை. ஸுகம் தேடுவதிலும் பொருட்களை ஶேகரிப்பதிலும் என்றென்றும் அலுப்பு வருவதில்லை. ஶரீரத்தை அலங்காரம் செய்து கொள்வதில் அலுப்பு கொள்வதில்லை. புகழ், பதவி, அதிகாரம் ஆகியவற்றை தேடுவதிலும் அடைவதிலும் அடைந்த பின் பற்றிக் கொள்வதிலும் அலுப்பு ஏற்படுவதில்லை. ஆனால், பூஜை செய்வதிலும் ஜபம் செய்வதிலும் த்யானம் செய்வதிலும் ஜ்ஞானத்தைத் தேடிப் பெறுவதிலும் மிக விரைவாக அலுப்பு அடைந்து விடுகிறான்.

மனக்கலக்கத்தால் ஏற்படும் பாதிப்பை ஆசார்ய ரஜனீஷ் மிக அழகாகச் சித்ரிக்கிறார். ‘ஹேரிகைல்’ என்ற ஜெர்மானிய சிந்தனையாளர் ஜப்பானிய ஸாது ஒருவரிடம் த்யானம் கற்கச் சென்றார். ஸாது வில்வித்தைக் கற்றுக் கொடுக்க ஆரம்பித்தார். ஜெர்மனியிலிருந்து இவ்வளவு தூரம்

வந்தவருக்கு மனஸில் கலக்கம். 'நான் த்யானம் தான் கற்றுக் கொடுக்கிறேன்', என்றார் ஸாது. ஒரு ஸில மாஸங்களில் த்யானம் கற்றுக் கொண்டு விடலாம் என்று வந்தவருக்கு அலுப்பு. ஓடி விடலாம் என்று கூடத் தோன்றியது. ஆனால், ஸாது மீது இருந்த மதிப்பு அவரை ஓட விடாமல் தடுத்தது. வில் வித்யை கற்றுக் கொள்ளலாம் என்று இவருக்குத் தோன்றிடவே ஒரு வர்ஷம் ஆகி விட்டது. முழு மனஸுடன் வில் வித்யை கற்றுக் கொள்ளத் ஆரம்பித்தார். ரெண்டு வர்ஷம் கழிந்தது. லக்ஷ்யம் தப்பாமல் அம்பு செலுத்தப் பயின்றார். ஸாதுவிடம், 'வில் வித்யை பயின்று விட்டேன் அல்லவா? இனி த்யானப் பயிற்சியைத் தொடங்கலாமா?', என்று கேட்டார். 'எங்கே கற்றாய்? லக்ஷ்யம் தப்புவதில்லை. உண்மை தான். ஆனால், அம்பு செலுத்தும் போது நீ ஹாஜராகி இருக்கும் வரை, நீ வில் வித்யையில் தேர்ந்து விட்டதாக ஏற்க மாட்டேன்', என்றார் ஸாது. 'ஒரு பைத்யத்திடம் வந்து மாட்டிக் கொண்டோம்', என்று நினைத்தார் ஹேரிகைல். அலுத்துக் கொண்டே மேலும் ஒரு வர்ஷத்தைக் கழித்தார். ஸாதுவிடம் கேட்கும் போதெல்லாம் அவர் மீண்டும் மீண்டும் அதையே சொன்னார். இனி பொறுக்க முடியாது என்ற நிலையில் ஹேரிகைல் ஜெர்மனி திரும்பி விடலாம் என்று முடிவெடுத்தார்.

ஸாதுவின் ஸத்ஸங்கம் தன்னுள் ஆனந்தத்தை நிரப்பி விட்டதை உணர்ந்தாலும், த்யானம் இன்னும் துவங்கவில்லை என்று அவர் சொல்வதாலும், ஹாஜராக இராமல் அம்பு செலுத்த தன்னால் முடியாததாலும், ஹேலிகைர் மனஸைத் தோல்வி எண்ணம் நிறைத்தது. ஸாதுவிடம் விடை பெறச் சென்றார்.

அவர் வேறொரு ஶிஷ்யனுக்கு அம்பு செலுத்தக் கற்றுக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார். ஒரு பக்கமாக அமர்ந்தார் ஹேலிகைர். வில்லில் அம்பைத் தொடுத்து எய்தார் ஸாது. எய்துபவர் இல்லாமல் அம்பு செலுத்தப் படுவதை முதல் முறையாக கவனித்தார் ஹேலிகைர். அவர் அங்கே இல்லை என்று பொருள் இல்லை. அங்கே தான் இருந்தார். ஆனால், அவரது அசைவுகளில் எவ்வித முயற்சியும் இல்லை. கை அம்பை எடுத்ததாகத் தோன்றவில்லை. மாறாக, அம்பே கையை எடுக்க வைத்ததாகத் தோன்றியது. கை நாணை இழுப்பதாகத் தோன்றவில்லை. மாறாக, நாண் இழுபடுகிறது. அதனால் கை இழுக்கிறது என்பது தெரிகிறது. அம்பு சென்றது. அவர் லக்ஷ்யத்தை நோக்கி செலுத்தினார் என்று தோன்றவில்லை. மாறாக, லக்ஷ்யம் அம்பைத் தன்னை நோக்கி ஈர்த்ததாகத் தோன்றியது. ஹேலிகைர் விரைந்தோடி ஸாதுவின் கால்களில் விழுந்தார். அவரிடம் இருந்து வில்லை வாங்கி அம்பெய்தார். ஸாது அவரைத் தட்டிக் கொடுத்து, 'இன்று நீ வெற்றி பெற்றாய். நீயே இல்லாமல் அம்பு செலுத்தினாய். இதுவே, த்யானத்தின் துவக்கம்', என்றார். 'இத்தனை நாட்கள் எனக்கு இது ஏன் ஸாத்யம் ஆகவில்லை?' கேட்டார் ஹேலிகைர். 'ஏன் என்றால் முன்னர் நீ அவஸரத்தில் இருந்தாய். இன்று அவஸரம் இல்லை. முன்பு 'செய்வதை'ப் பற்றி நீ கவலை கொண்டிருந்தாய். இன்று, 'செய்வதை'ப் பற்றி உன் மனஸில் ப்ரஸ்னை ஏதும் இல்லை. முன்பு வெற்றியை நீ விரும்பி இருந்தாய். இன்று உன்னுள் வெற்றி – தோல்வி பற்றி ப்ரஸ்னை எதுவும் இல்லை. பொறுமையுடன் காத்திருந்தாய். வெற்றி பெற்றாய்', என்றார்.

அலுத்துக் கொள்ளாமல் பொறுமையுடன் இருப்பது களைப்பில்லாத உழைப்பிற்கு மறு பெயர். அது மட்டுமே நம் கையில் உள்ளது. அலுத்துக் கொண்டால் இழந்து விடுவோம். எத்தனை நாட்கள் காத்திருக்க வேண்டும்? தினங்கள், மாஸங்கள், வர்ஷங்கள், ஏன்! யுகங்கள் வரை காத்திருக்கத் தயார் என்ற மனப்பான்மையுடன் நம் முயற்சியில் முன்னேறுவோம்.

📖 ॐ 📖

सङ्कल्प प्रभवान्कामांस्त्यक्त्वा सर्वानशेषतः ।
मनसैवेन्द्रिय ग्रामं विनियम्य समन्ततः ।।
{अध्याय ६ ~ श्लोक २४}

ஸங்கல்ப ப்ரப₄வாங்காமாம் ஸ்த்யக்த்வா ஸர்வாநஶேஷதஹ.
மனஸைவேந்த்₃ரிய க்₃ராமம் விநியம்ய ஸமந்ததஹ..
(அத்₄யாயம் 6 ~ ஶ்லோகம் 24)

ஸங்கல்பங்களிலிருந்து விளைந்திடும் அனைத்துக் காமங்களையும் துறந்து, இந்த்ரியக் கூட்டத்தை மனஸிலிருந்தே விலக்கி ... (6 – 24)

முன்னரே விளக்கியது போல் ஸங்கல்பம் என்பது, 'இது எனக்கு நன்மை தரும்'; 'இது எனக்கு ஃபலன் தராது', என்று மனஸில் தோன்றும் தீர்மானங்கள் ஆகும். உலக வஸ்துக்கள், நபர்கள், சூழ்நிலைகள், ஸம்பவங்கள், கால ஸந்தர்பங்கள் ஆகியவற்றைப் பற்றி சிந்திக்கையில் அவற்றில் ஸில மனஸிற்கு ஹிதமாகவும் ஃபலன் தருபவையாகவும் தோன்றும். அதே போல், அவற்றில் ஸில கடுமையாகவும் கேடு விளைவிப்பவையாகவும் தோன்றும். இவையே ஸங்கல்பங்கள் எனப்படுகின்றன. இவ்வாறு மனஸில் எழுந்த ஸங்கல்பங்களே, 'இது எனக்கு வேண்டும்'; 'இது எனக்கு வேண்டாம்'; 'இது இவ்வாறு நடக்க வேண்டும்'; 'இவ்வாறு நடக்கக் கூடாது', என்பவை போன்ற காமங்கள் எழுவதற்குக் காரணமாக இருக்கின்றன. ஸங்கல்பங்களால் விளைந்திடும் அனைத்து காமங்களையும் விலக்கி, அவை நம் மனஸில் பதித்த ஸூக்ஷ்மமான பதிவுகளையும் மிச்சம் இல்லாமல் துடைத்து விட வேண்டும்.

இந்த்ரியங்களும் அவற்றின் பின்னால் செல்லும் மனஸும் ஸங்கல்பங்கள் எழக்காரணமானவை . மனஸை இந்த்ரியங்களின் பிணைப்பிலிருந்து துண்டித்து...

📖 ॐ 📖

शनैः(श्) शनैरुपरमेद् बुद्ध्या धृतिगृहीतया ।
आत्मसंस्थं मनः(ख्) कृत्वा न किञ्चिदपि चिन्तयेत् ।।
{अध्याय ६ ~ श्लोक २५}

ஶநை(ஶ்) ஶநைருபரமேத்$_3$ புத்$_3$த்$_4$யா த்$_4$ருதிக்$_3$ருஹீதயா.
ஆத்ம ஸம்ஸ்த$_2$ம் மன:(க்$_2$) க்ருத்வா ந கிஞ்சித$_3$பி சிந்தயேத்..
(அத்$_4$யாயம் 6 ~ ஶ்லோகம் 25)

புத்தியைக் கொண்டு பொறுமையுடன், மெது மெதுவாக உலகத்திலிருந்து ஒடுங்கி அமைதியாகி, பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தில் மனஸ் - புத்தியை நிலைத்திடச் செய்ய வேண்டும். பிறகு வேறு எதைப் பற்றியும் சிந்திக்கலாகாது. (6 – 25)

பொறுமையுடன், மெது மெதுவாக:
மனஸை இந்த்ரியங்களில் இருந்து துண்டித்து விட்டு, பரமனின் ஸ்வரூபத்தில் லயிக்கச் செய்ய வேண்டுமா அல்லது பரமனின் ஸ்வரூபத்தில் லயிக்கச் செய்வதால் மனஸ் இந்த்ரியங்களிலிருந்து துண்டிக்கப் படுகிறதா? ரெண்டும் பரஸ்பரமாக நடக்கின்றன. பரமனின் ஸ்வரூபத்தில் த்யானம் செய்ய முற்படுகிறோம். பழைய வாஸனைகள் காரணமாக மனஸ் த்யானத்தில் நிலைக்க மறுக்கிறது. மீண்டும் மீண்டும் இந்த்ரியங்களை நோக்கி, உலகத்தை நோக்கி ஓடுகிறது. மனஸை இந்த்ரியங்களில் மீண்டும் லயிக்க விட்டால், மேலும் வாஸனைகள் சேர்ந்து விடும். த்யானத்தில் லயிப்பது மேலும் கடினம் ஆகி விடும். ஒரு பக்கம் த்யானப் பயிற்சியை உறுதியாக தொடர்ந்து கொண்டே இருக்க வேண்டும். மறுபுறம் இந்த்ரியங்களை விஷயங்களில் ஈடுபடுத்தாமல் இருக்கும் முயற்சியும் தொடர வேண்டும். அப்படியே அடிப்படையான தேவைகளுக்கு இந்த்ரியங்கள் தத்தம் விஷயங்களுடன் இணைய வேண்டியது அவஶ்யமானால் மனஸை அதில் இணைக்காமல் இருக்கும் பயிற்சியும் தொடர வேண்டும்.

ஶநை: ஶநை: என்றால் மெதுவாக/கொஞ்ஜம் கொஞ்ஜமாக, பொறுமையாக என்று அர்தம். பொறுமை இழக்கக் காரணம் என்ன? 82 லக்ஷ யோனிகளில் பிறவி எடுத்து முடித்து, ஒரு நீண்ட ப்ரயாணத்தின் பிறகு மநுஷ்யப் பிறவி கிடைத்திருக்கிறது. மநுஷ்யப் பிறவி கிடைத்தவுடன் பரமனை அடைந்திடும் முயற்சியில் இறங்கி விடுகிறதா ஜீவன்? ஆயிரக்கணக்கான மநுஷ்யர்களில் எவரோ ஒருவருக்குத்தான் பரமனைப் பற்றிய எண்ணம் ஏற்படுகிறது. பரமனை நினைக்கும் ஆயிரக்கணக்கானோரில் எவரோ ஒருவர் தான் அவரை அடையும் முயற்சியில் இறங்குகிறார். இறங்கி முயலும் ஆயிரக்கணக்கானோரில் யாரோ ஒருவர் தான் பரமனுடன் இணைவதில் வெற்றி அடைகிறார்

(7 – 3). த்யானயோகம் பயிலும் ஸாதகன் கோடிக்கணக்கானோரில் ஒருவர் அல்லவா? பொறுமை இழத்தல் பொருந்தாது.

உலகப் பொருட்களைப் போல் மனஸும் புத்தியும் ப்ரக்ருதியின் படைப்பு. மனஸ் மற்றும் புத்தியைக் கொண்டு பரமன் வரை போக முடியாது. கைகளால் ஒளியைப் பிடிக்க முடியுமா? பரமனை அடைந்திட மனஸும் புத்தியும் ஏற்ற கருவிகளல்ல. மனஸும் புத்தியும் 'உபரம' அதாவது, அமைதி ஆனால்தான் பரமனை நெருங்க முடியும். இந்த்ரியங்களுடனான இணைப்பு துண்டிக்கப் பட்டு ஸங்கல்பங்களும் காமங்களும் விலகி மனஸ் அமைதி அடைய வேண்டும் என்கிறார் முன்பு (6 – 20). இங்கு புத்தி அமைதி அடைய வேண்டும் என்கிறார். எதிர்பார்த்த ஃபலன் கிடைக்கும் போது தைர்யம் இருக்கிறது. எதிர்பாரா ஃபலனும் எதிர்மாறான ஃபலனும் கிடைக்கும் போதும் தைர்யம் இருக்க வேண்டும். இதை முடித்து விட்டு, வேறு கார்யம் செய்ய வேண்டி இருந்தாலும் பொறுமை இழந்து போகும். ஆனால், இதை விட மஹத்தான கார்யம் வேறு என்ன இருக்கிறது? கார்யத்தை வெற்றிகரமாக முடித்து விட்டால் பேரும் புகழும் கிடைக்கும் அல்லது ஓய்வு கிடைக்கும் என்ற சிந்தனையும் பொறுமை இழப்பிற்குக் காரணம். பெயர், புகழ், ஓய்வு போன்றவற்றின் மஹத்வம் நீங்கப்பட்ட நிலையில், புத்தி அமைதியாகி விட வேண்டும்.

🕮 ॐ 🕮

यतो यतो निश्चरति मनश्चञ्चलमस्थिरम् ।
ततस्ततो नियम्यैतदात्मन्येव वशं(न्) नयेत् ।।
{अध्याय ६ ~ श्लोक २६}

யதோ யதோ நிஶ்சரதி மனஶ்சஞ்சலமஸ்தி₂ரம்.
ததஸ்ததோ நியம்யைதத் ஆத்மந்யேவ வஶம்(ந்) நயேத்..
(அத்₄யாயம் 6 ~ ஶ்லோகம் 26)

நிலையில்லாத சஞ்சல மனஸானது எங்கெங்கே பாய்கிறதோ, அதை அங்கிருந்தெல்லாம் விலக்கி பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தில் செலுத்த வேண்டும். (6 – 26)

மனஸ் சஞ்சலமானது (6 – 34). அதை பரமாத்ம சிந்தனையில் நிலை நிறுத்த முயலும் போது, மீண்டும் மீண்டும் ஓடி விடுகிறது. அது எங்கெங்கே பாய்கிறதோ, அங்கங்கிருந்து அதை அகற்றி பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தில் செலுத்த வேண்டும். மனஸ் பாயும் போது, அத்துடன் சேர்ந்து தானும் அடித்துச் செல்லப் படாமல் விலகி நின்று, புத்தி பூர்வமாக அதை கவனிக்கப் பயில வேண்டும். இதை ஸாக்ஷீ பாவம் என்று யோக ஶாஸ்த்ரத்திலும், ப்ரேக்ஷா த்யானம் என்று ஜைனமதத்திலும், விபஶ்யனா என்று பௌத்தமதத்திலும் சொல்கிறார்கள். ஒரு விபத்தில் சிக்கியவன், தன்னைத் தானே விபத்திற்கு உள்ளானவன் என்று கருதுவதால், படபடப்பு நிறைந்தவனாகவும் எதையும் கவனிக்கும் ஆற்றல் அற்றவனாகவும் இருக்கிறான். ஆனால், விபத்தில் சிக்காமல் வெளியில் நிற்பவனால் படபடப்பிற்கு ஆளாகாமல் எல்லாவற்றையும் கவனிக்க முடிகிறது. அவன் ஸாக்ஷீ அல்லது ப்ரேக்ஷகன் (பார்ப்பவன்) எனப்படுகிறான். அதே போல், மனஸில் எழும் உணர்ச்சிகளால் பாதிக்கப்படாமல், மனஸால் அலைக்கழிக்கப் படாமல், விலகி நின்று ஒரு ஸாக்ஷீயைப் போல மனஸை கவனிக்க வேண்டும். யஜமானால் கவனிக்கப்படாத வேலைக்காரன் தான்தோன்றித்தனமாக நடந்து கொள்வான். ஆனால், யஜமானால் கவனிக்கப்படுகிறோம் என்று உணர்ந்தவுடனே, அவன் அடங்கி விடுகிறான். அதே போல, புத்தியால் கவனிக்கப்படும் மனஸ் உடனே அடங்கி விடும். அதை பரமாத்ம சிந்தனையில் ஈடுபடுத்த வேண்டும். எத்தனை முறை மனஸ் பாய்ந்து செல்கிறதோ, அத்தனை முறையும் அதைப் பின் தொடர்ந்து, அது நாடும் விஷயத்திலிருந்து விலக்கி அதை பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தில் செலுத்த வேண்டும்.

கோரக்பூர் கீதா ப்ரெஸ்ஸை ஸார்ந்த ஸ்வாமி ராம்ஸுகதாஸ்ஜி வேறு ஸில யோஜனைகள் கூறுகிறார்.

1. மனஸ் எதை நோக்கிச் செல்கிறதோ, அதையே பரமாத்மனின் ரூபமாகக் கண்டு அதன் மீதே மனஸை செலுத்துதல்.

2. உலக கார்யங்களில் ஈடுபட்டிருக்கும் போதும் மனஸில் இத்தனை விஷயங்கள் வருவதில்லை. ஆனால், த்யானத்தில் ஈடுபடும் போது எத்தனை விஷயங்கள் வருகின்றன!! அப்பப்பா! அவற்றில் ஸில ஸாதகர்களை இது பயமுறுத்தி விடுகிறது. பரமாத்மாவே தனது லக்ஷ்யம் என்று உறுதியாக இருக்கும் ஸாதகன் இதைக் கண்டு பயம் கொள்ள மாட்டான். மாறாக, உலக விஷயங்களான குப்பை கூளம் மனஸை விட்டு வெளியேறுகிறது என்று கருதுவான். லௌகீக கார்யங்களில் ஈடுபட்டிருக்கும் போது இதற்கு நேரம் கிடைப்பதில்லை. த்யானத்திற்காக ஏகாந்தத்தில் அமர்ந்திருக்கும் போது மனஸில் சேர்ந்திருக்கும் குப்பை கூளம் வெளியேற ஒரு வாய்ப்பு கிடைக்கிறது என்றே ஸாதகன் கருதுவான்.

3. சிந்தனை செய்தல், தன்னால் மனஸில் சிந்தனை எழுதல் என்று ரெண்டு விஷயங்கள் உண்டு. சிந்தனை செய்வதில் 'நான்' இருக்கிறது. எதனுடன் நாம் ஒன்றி விட்டோமோ அதன் சிந்தனை தன்னால் எழுகிறது. தன்னை ப்ரக்ருதியுடன், உலகத்துடன், ஜடத்துடன் பிணைத்துக் கொண்டு ஸாதகன் பரமாத்மாவை அணுகினால் உலக சிந்தனை தன்னால் எழுகிறது. பரமனின் சிந்தனை செய்ய வேண்டி இருக்கிறது. உலக விஷயங்களை வேறாகக் கருதி பரமனுடன் இணைய இணைய பரமனின் சிந்தனை தன்னால் எழும். செய்யத் தேவை இருந்திடாது.

4. 'இதைச் செய்து முடிக்க வேண்டும்'; 'அவரை இன்று ஸந்தித்தாக வேண்டும்'; 'அந்த இடத்திற்குப் போக வேண்டும்'; என்பவைப் போன்ற எந்த கார்யத்தைப் பற்றிய சிந்தனையும் மனஸில் ஸேகரித்துக் கொள்ளாமல் த்யானத்தில் அமர வேண்டும்.

5. கண் இமைகளை வேகவேகமாக சிமிட்டி விட்டுக் கண்களை மூட வேண்டும். இதனால் உள்காக்ஷிகள் மறையும்.

6. நான்கைந்து முறை ஶப்தமிட்டு வேகமாக மூச்சைவெளியேற்றி விட்டு பின்னர் எவ்வளவு நேரம் முடியுமோ, மூச்சினை வெளியே நிறுத்த வேண்டும். அதன் பிறகு மிக அமைதியாக மூச்சை உள்ளே இழுத்து மூச்சினை இயல்பாக்க வேண்டும். இதன் மூலம் மனஸில் உள்ள ஸங்கல்ப விகல்பங்கள் மறைந்து விடும்.

📖 ॐ 📖

प्रशान्तमनसं ह्येनं योगिनं सुखमुत्तमम् ।
उपैति शान्तरजसं ब्रह्मभूतमकल्मषम् ।।
{अध्याय ६ ~ श्लोक २७}

ப்ரஶாந்தமனஸம் ஹ்யேநம் யோகி₃நம் ஸுக₂முத்தமம்.
உபைதி ஶாந்தரஜஸம் ப்₃ரஹ்மபூ₄தமகல்மஷம்..
(அத்₄யாயம் 6 ~ ஶ்லோகம் 27)

ரஜோகுணமும் மனஸும் அமைதியடைந்த பாபமற்ற இந்த ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமான யோகீயை உத்தமமான ஸாத்வீக ஸுகம் வந்தடையும். (6 – 27)

உத்தம ஸுகம்:

அடுத்த ஐந்து ஶ்லோகங்களில் த்யானம் ஸித்தியானவர், த்யானத்தில் அமர்ந்திருக்கும் போதல்லாமல், மற்ற நேரத்தில் எப்படி இருக்கிறார் என்பதை விளக்குகிறார். த்யானத்தில் மூழ்கி இருக்கும் போது அமைதியாக இருக்கும் மனஸ், வஶப்பட்டு இருக்கும் மனஸ் மற்ற நேரத்தில் எப்படி இருக்கிறது? ரஜோ குணம் அற்றதாகவும் பாபமற்றதாகவும் இருந்திடும். எந்நேரமும் அமைதி அடைந்ததாக இருக்கும்.

ப்ரக்ருதியில் உள்ள அனைத்தும் மூன்று குணங்களின் கலவையே. பரபரப்பும் விஷய ஸுக

நாட்டமும் நிலையின்மையும் அமைதி இன்மையும் பூதாகாரமாக வளர்ந்த அஹங்காரமும் ரஜோ குணத்தின் தன்மைகள். பாபங்கள் உதயம் ஆவதும் ரஜோகுணத்தில் இருந்து. ஜ்ஞானம் அற்றவன் செயல்புரியாமல் ஒதுங்கி நின்றால், அவனது அஜ்ஞானத்தால் அவனுக்கும் நஷ்டம் இல்லை. உலகத்திற்கும் நஷ்டம் இல்லை. (தமோகுணீ) ஜ்ஞானம் உள்ளவன் செயல் புரியாமல் இருந்தால் அவனது ஜ்ஞானத்தால் அவனுக்கும் லாபம் இல்லை. உலகத்திற்கும் லாபம் இல்லை (ஸத்வகுணீ). ஜ்ஞானம் உள்ளவன் (ஜ்ஞானீ) செயல் புரிந்தால்... எல்லோருக்கும் லாபம் தான். ஜ்ஞானம் அற்றவன் செயல் புரிந்தால் அவனுக்கும் நஷ்டம். உலகத்திற்கும் நஷ்டம் (ரஜோகுணீ). அவன் பரபரப்பாகவும் வேகமாகவும் ஆவேஶமாகவும் செயல் புரிந்தால்? அவனுடைய வேகம் அதிகமாக அதிகமாக நஷ்டமும் நாஶமும் பல்மடங்காகும். இதுவே பாபத்தின் காரணம். (ஸாத்வீகம் மேலோங்கியவன் செயல் புரியாமல் இருப்பதும் ஒரு வகையில் பாபம்தான். அது மறைமுகமான பாபம். ஹிந்துக்களிடையே இவ்வகை பாபம் அதிகமாக உள்ளது. ஸாத்வீகமும் இருக்கிறது. ஜ்ஞானமும் இருக்கிறது. செயலின்மையும் இருக்கிறது.)

ரஜோகுணம் அமைதி அடைந்த (பரபரப்பு ஓய்ந்து, விஷயஸுகங்களின் பற்று விலகி, அஹங்காரம் மங்கி) அந்நிலையில், பாபமற்ற அந்நிலையில் த்யானயோகீ உத்தமமான ஸாத்வீக ஸுகத்தை அநுபவிக்கிறான்.

📖 ॐ 📖

युञ्जन्नेवं सदात्मानं योगी विगतकल्मशः ।
सुखेन ब्रह्मसंस्पर्शमत्यन्तं सुखमश्नुते ।।
{अध्याय ६ ~ श्लोक २८}

யுஞ்ஜந்நேவம் ஸதா₃த்மாநம் யோகீ₃ விக₃தகல்மஷஹ.
ஸுகே₂ந ப்₃ரஹ்மஸம்ஸ்பர்ஶமத்யந்தம் ஸுக₂மஶ்நுதே..
(அத்₄யாயம் 6 ~ ஶ்லோகம் 28)

இவ்விதம் ஸதா மனஸை ஆத்மாவில் நிலை பெறச் செய்து, பாபங்கள் நீங்கப் பெற்ற யோகீ, ப்ரஹ்ம ஜ்ஞானத்தில் உதித்த பரம ஸுகத்தை அநுபவிக்கிறான். (6 – 28)

மெதுமெதுவாக பயிற்சி மூலம் பாபமற்ற மனஸ் விஸர்ஜனம் ஆகி , ஸதா பரமனுடன் இணைந்த நிலையில் யோகீ ஸாத்வீக ஸுகத்திற்கும் மேம்பட்ட பரம ஸுகத்தை, அத்யந்த ஸுகத்தை அநுபவிக்கிறான் .

📖 ॐ 📖

सर्वभूतस्थमात्मानं सर्वभूतानि चात्मनि ।
ईक्षते योगयुक्तात्मा सर्वत्र समदर्शनः ।।
{अध्याय ६ ~ श्लोक २६}

ஸர்வ பூ₄தஸ்த₂மாத்மாநம் ஸர்வ பூ₄தாநி சாத்மநி.
ஈக்ஷதே யோக₃யுக்தாத்மா ஸர்வத்ர ஸமத₃ர்ஶநஹ..
(அத்₄யாயம் 6 ~ ஶ்லோகம் 29)

யோகத்தில் நிலை பெற்று எல்லாவற்றிலும் ஸம த்ருஷ்டி கொண்டவன் எல்லா உயிர்களிடத்தும் தன்னைக் காண்கிறான். தன்னில் எல்லா உயிர்களையும் காண்கிறான். (6 – 29)

பார்வை - தன்னில் எல்லா உயிர்களை:

உலகின் மற்ற உயிர்களை நம் ஶரீரத்தின் இந்த்ரியங்களால் காண்கிறோம். இந்த்ரியங்களின் உதவி கொண்டு அவர்களுடன் உறவாடுகிறோம். மற்ற உயிர்களின் உணர்ச்சிகளை நம் மனஸால் உணர்கிறோம். மனஸால் பிறரின் மனங்களுடன் உறவாடுகிறோம். நம் புத்தியே பிறருடைய சிந்தனையை, கருத்தினை புரிந்து கொள்ள உதவிடும் கருவி. புத்தியின் துணை கொண்டு புத்திகளுடன் உறவாடுகிறோம். இவை எல்லாம் ப்ரக்ருதியளவில் நடந்திடுபவை. ஶரீரம், மனஸ், புத்தியைத்

தாண்டியுள்ள நம் நிஜ ஸ்வரூபமென ஆத்மாவைச் சொல்கிறோம். பிற உயிர்களில் உறைந்திடும் ஆத்மாவை எதைக் கொண்டு காண்பான்? 'ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்மம்', என்கிறது வேதம். எல்லாவற்றிலும் இருக்கும் ப்ரஹ்மம் ஏன் எல்லோர் கண்களுக்கும் புலப்படுவதில்லை? ஊனக் கண்களால் அதைக் காண முடியாது.

ஶரீரம், மனஸ், புத்திக்கு அப்பால் சென்று ஆத்மாவின் கண் திறக்கப் பட்டாலே இது ஸாத்யம் ஆகும். த்யான யோகப் பயிற்சியில் ஸித்தி பெற்ற ஒரு த்யான யோகீ, எல்லா உயிர்களிலும் ஒரே தத்வத்தைக் காண்கிறான். அனைத்து உயிர்களிலும் ஆத்மா என்பது ஒன்றே தான். வெவ்வேறல்ல. எனவே ஶரீரம், மனஸ், புத்தி, அஹங்காரம் என்ற திரைகளை விலக்கி ஆத்மாவை தர்ஶித்த த்யான யோகீ எல்லா உயிர்களிலும் அதே ஆத்ம தத்வத்தைக் காண்கிறான். தன்னிலும் எல்லா உயிர்களைக் காண்கிறான்.

ॐ

यो मां पश्यति सर्वत्र सर्वं(ञ्) च मयि पश्यति ।
तस्याहं(न्) न प्रणश्यामि स च मे न प्रणश्यति ।।
{अध्याय ६ ~ श्लोक ३०}

யோ மாம் பஶ்யதி ஸர்வத்ர ஸர்வம்(ஞ்) ச மயி பஶ்யதி.
தஸ்யாஹம்(ந்) ந ப்ரணஶ்யாமி ஸ ச மே ந ப்ரணஶ்யதி..
(அத்₄யாயம் 6 ~ ஶ்லோகம் 30)

எவர் எங்கும் என்னைப் பார்க்கிறாரோ, எல்லாவற்றையும் என்னில் பார்க்கிறாரோ, அவரை விட்டு நான் விலகுவதில்லை. என்னை விட்டு அவரும் விலகுவதில்லை. (6 – 30)

என்னை எங்கும், எல்லாவற்றையும் என்னில்:
ஸ்ரீ க்ருஷ்ண சரித்ரத்தில் ஒரு ஸம்பவம் உண்டு. ஒரு முறை, ப்ரஹ்மன் மாடுகளை மேய்த்து வர காட்டிற்குச் சென்றிருந்த கோபாலர்களையும் அவர்களின் மாடுகளையும் கடத்தி, ஒரு அஜ்ஞாத இடத்தில் ஒளித்து வைக்கிறார். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அச்சிறுவர்கள் மற்றும் மாடுகளின் உருவங்கள் எடுத்து கோகுலம் திரும்பினான். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் ஒருவனே. அனைத்து உருவங்களிலும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனே இருந்ததால் வெவ்வேறாகவும் இருந்தான். கோகுலத்தில் ஒரு விசித்ரமான ஸம்பவம் நடந்தது. பஶுக்கள் பால் பருகும் தம் குட்டிக் கன்றுகளை விட்டு விட்டு, ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் உருமாற்றமாக வந்திருக்கும் வளர்ந்த மாடுகளுக்குப் பால் கொடுத்திட முரண்டு பிடித்தன. மாடுகளின் உருவில் உள்ள ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை அவைகள் கண்டு கொண்டன போலும். அதே போல, கோகுலத்துத் தாய்மார்களும் ஸமைக்கும் போதும் உண்ணும் போதும் உறங்கும் போதும் வீட்டிலும் வெளியிலும் எங்கெங்கும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனையே கண்டனர்.

பதினோராம் அத்யாயத்தில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் விஶ்வரூபத்தைக் கண்ட அர்ஜுனன், 'உன்னில் நான் உலகனைத்தையும் காண்கிறேன். உயிர்கள் அனைத்தையும் உன்னில் காண்கிறேன்', என்கிறான்.

'இவ்வாறு என்னில் எல்லாவற்றையும், எல்லாவற்றிலும் என்னையும் காண்பவனை விட்டு நான் பிரிவதில்லை. அவன் பார்வையிலிருந்து நான் மறைவதில்லை. என் பார்வையிலிருந்து அவன் விலகுவதில்லை', என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். எங்கும் எதிலும் பரமனைப் பார்த்திடும் பக்தனிடம் இருந்து பரமனால் எவ்வாறு விலக இயலும்? அவன் கண்களில் இருந்து பகவான் மறைவதில்லை. 'பக்தன் பகவானை எவ்வாறு பஜிக்கிறானோ பகவானும் பக்தனை அவ்விதமே பஜிக்கிறான்', என்று ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கூறியதற்கு ஏற்ப (7 – 11) பக்தன் பகவானை எங்கும் காண்கிறான் என்றால் பகவானும் பக்தனை எங்கும் காண்கிறான். எனவே, இத்தகைய பக்தனும் பகவானின் பார்வையிலிருந்து விலகுவதில்லை.

நம் மனஸில் ஒரு கேள்வி எழலாம். 'கடந்த காலம், நிகழ்காலம் மற்றும் எதிர்க்காலம் ஆகிய எல்லாம் அறிந்தவன் நான்', என்று (7 – 26) குறிப்பிடும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் பார்வையில் அனைத்து

உயிர்களுமே இருக்க வேண்டும் அல்லவா? ஆனால், அவரோ இங்கு, 'இத்தகைய பக்தன் எனது பார்வையிலிருந்து விலகுவதில்லை', என்றல்லவா கூறுகிறார். பகவானின் பார்வையிலிருந்து எவரும் விலகுவதில்லை என்பது உண்மைதான். ஆனால், பரமனை நோக்காமல் உலகை நோக்கிப் பார்வையைத் திருப்பி உள்ளவனுக்கு பகவான் அத்ருஶ்யனாக இருக்கிறார். அவனும் பகவானுக்கு அத்ருஶ்யனாகவே இருக்கிறான், நாம் அளிப்பதையே பகவான் திருப்பி அளிக்கிறார் என்பதால். நாம் அவரை நோக்கித் திரும்பியவுடன் அவரது பார்வை நம் மீது திரும்புவதற்கான தகுதி பிறக்கிறது.

🕮 ॐ 🕮

सर्वभूतस्थितं यो मां भजत्येकत्वमास्थितः ।। सर्वथा वर्तमानोऽपि स योगी मयि वर्तते ।।
आत्मौपम्येन सर्वत्र समं पश्यति योऽर्जुन । सुखं वा यदि वा दुःखं स योगी परमो मतः ।।
{अध्याय ६ ~ श्लोक ३१, ३२}

ஸர்வபூ₄தஸ்தி₂தம் யோ மாம் ப₄ஜத்யேகத்வமாஸ்தி₂தஹ.
ஸர்வதா₂ வர்தமானோऽபி ஸ யோகீ₃ மயி வர்ததே..
ஆத்மௌபம்யேந ஸர்வத்ர ஸமம் பஶ்யதி யோர்ऽஜுன.
ஸுக₂ம் வா யதி₃ வா து₃க்₂க₂ம் ஸ யோகீ₃ பரமோ மதஹ..
(அத்₄யாயம் 6 ~ ஶ்லோகம் 31, 32)

எல்லா உயிர்களிலும் உறைந்திடும் என்னை, ஒன்றே என்ற பாவனையில் நிலைத்து பஜிப்பவன் எவனோ, அந்த யோகீ எந்நிலையில் எங்கிருந்தாலும் என்னிலேயே இருக்கிறான்.

அர்ஜுன! எல்லா இடங்களிலும் தன்னை உபமானமாக வைத்து, ஸுகம் அல்லது து:கத்தை ஸமமாகப் பார்ப்பவன் எவனோ, அவனே பரம யோகீ என்று கருதப்படுகிறான். (6 – 31, 32)

அவனே யோகீ!!

ஒரு யோகீயின் பார்வை எவ்வாறு இருக்கிறது என்பதை இங்கு விளக்குகிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். உலகத்தை ஸமத்ருஷ்டியுடன் பார்த்தல், அதாவது எல்லா உயிர்களையும் ஸமமாகப் பார்த்தல்; தனக்கு ஸமமாக எல்லா உயிர்களையும் பார்த்தல்; எல்லா உயிர்களிலும் இறைவனைப் பார்த்தல். படைப்பில் பன்மை உள்ளது. ஒவ்வொன்றும் ஒரு விதம். இந்நிலையில் எல்லாவற்றையும் ஸமமாகப் பார்த்தல் இயலாத கார்யம். எல்லா உயிர்களிலும் இறைவனைப் பார்த்தாலே அன்றி, அவற்றை ஸமமாகப் பார்க்க முடியாது. எல்லா உயிர்களிலும் இறைவனைப் பார்ப்பது எங்ஙனம்?

இறைவன் உருவம் அற்றவர். இறைவன் எல்லை அற்றவர். மநுஷ்யன் தன்னை ஶரீரத்துடன் இணைத்துக் கொள்கிறான். உலகமே எல்லாம் என்ற முடிவுடன் இருக்கிறான். ஶரீரமும் உலகமும் உருவம் கொண்டவை. எல்லைக்கு உட்பட்டவை. உருவத்தால் உருவம் அற்றதைப் பார்க்க முடியாது. எல்லைக்கு உட்பட்டவையால் எல்லை அற்றதைப் பார்க்க முடியாது. மநுஷ்யன் தன்னை உருவமாக, எல்லை உள்ளவனாகக் கருதிடும் வரை அவனால் இறைவனைப் பார்க்க முடியாது. இவன் உருவங்களைக் கடந்தால் மாத்ரம், எல்லை அற்றவன் ஆகி விட்டால் மாத்ரமே இவனால் இறைவனைக் காண முடியும். இறைவனுடன் ஒன்ற முடியும்.

அரஸியல் துறையில் தீனதயாள் உபாத்யாய என்று ஒரு பெரியவர் இருந்தார். ஜனஸங்கத் தலைவர். (இன்றைய பாரதீய ஜனதா கட்சி). அவர் ஏகாத்ம மானவவாதம் என்று அரஸியல் கருத்து ஒன்றை எடுத்துரைத்தார். அரஸியல் கருத்தானாலும் அதை ஒரு ஆன்மீகக் கருத்து என்றே சொல்லலாம். தனியொரு மநுஷ்யனை விரித்திடும் வகையில் நம் அரஸியல், கல்வி, குடும்ப, ஸமுதாய அமைப்புகள் இருந்திட வேண்டும். மநுஷ்யன் பிறந்திடும் போது, அவனிடம் பசி என்ற ஒரே உணர்ச்சி இருக்கிறது. ஶரீர உணர்வு மாத்ரமே இருக்கிறது. தன்னை ஶரீரத்துடன் மாத்ரம் இணைத்துக் கொள்கிறான். நாளடைவில் அவன் விரிந்து, குடும்பத்துடன் தன்னை இணைத்துக் கொள்கிறான். குடும்பத்தின் ஸுகது:கத்தில் மகிழ்கிறான். வருந்துகிறான். குடும்பத்திற்காக தன் ஸ்வயநலத்தை விட்டுக் கொடுக்கிறான். கல்வி முடித்து க்ருஹஸ்த ஆஶ்ரமத்தில் அடியெடுத்து வைக்கும் போது, மேலும் விரிந்து ஸமுதாயத்துடன் இணைகிறான். ஸமுதாய நலனில் ஸ்வயநலத்தையும் குடும்ப நலத்தையும் விட்டுக் கொடுக்கத் தயாராய் இருக்கிறான். இந்த விரிதல் மாநிலம், தேஶம், மநுஷ்ய ஸமுதாயம், அண்டசராசரம் என்று வாழ்நாள் முழுவதும் தொடர்கிறது. தனி மநுஷ்யன், குடும்பம்,

ஸமுதாயம் என்ற இந்த ஒருமைகளில் ஒன்றோடொன்று முரண்பாடு இல்லை. ஒன்றிலிருந்து ஸஹஜமாக அடுத்தது மலர்கிறது. இந்த விரிதலில் பெரும்பாலோர் குடும்பம் அல்லது ஸமுதாயம் வரை சென்ற பின் நின்று விடுகின்றனர் என்பது ஸத்யம் தான். லக்ஷக்கணக்கானோர் முயற்சி செய்யும் போது ஓரிருவர் எல்லையற்ற நிலை வரை விரிந்து பரமனுடன் இணைந்து விடுகின்றனர்.

குதிரைக்கு சாட்டையடி விழுந்த போது, தன் முதுகில் வலியை உணர்ந்து மயங்கி விழுந்த ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ண பரமஹம்ஸர், பயிர் வாடிய போது மனஸ் கலங்கிய ஸ்ரீராமலிங்க அடிகளார், தனது உணவான வறண்ட ரொட்டியைக் கவ்விச்சென்ற நாயைத் துரத்தி, அதன் வாயிலிருந்து ரொட்டியைப் பிடுங்கி, நெய்த் தடவி, அதற்கு ஊட்டிய ஸ்ரீ ஏகநாதர், ஆகியோர் இத்தகைய விரிதலின் விளைவாகத் தோன்றியவர்களே.

த்யானம் பயில்பவரில் பலர், ‘என்னுள்ளும் என்னை ஸுற்றியும் நீல ஒளி வெள்ளம் நிறைந்தது’; ‘என் முதுகெலும்பில் குறுகுறுவென்று ஒரு உணர்வு எழுகிறது’; ‘த்யானம் செய்யும் போது என் அறையில் கற்பூரவாஸம் நிறைந்தது’; என்றெல்லாம் சொல்லி த்யானத்தில் தான் ஸித்தி பெற்று விட்டதாகக் கூறுகின்றனர். மணிக் கணக்காக த்யானம் செய்பவர் ஒருவரை நான் ஸந்தித்தேன். அவருடைய ஶிஷ்யர்கள் த்யானத்தில் அவர் அடைந்துள்ள மேன்மையை புகழ்ந்து தள்ளினர். அவரும் த்யானத்தில் தனக்கு ஏற்பட்ட அநுபவங்களையும் தான் பெற்ற ஸித்திகளையும் (ஆற்றல்களை) பொழிந்தார். என்னுடைய முகத்தில் அவநம்பிக்கையைக் கண்டார் போலும். என்னை உள்ளங்கைகளை விரித்து, பத்தடி தூரத்தில் அமரச் செய்தார். தன்னுடைய இருக்கையில் அமர்ந்தபடி தனது வலதுகையை மெதுவாக வீசினார். என் உள்ளங்கைகளில் குளிர்ந்த காற்றை நான் உணர்ந்தேன். குளிர்க்காற்றை நான் உணர்ந்தது உண்மை தான். ஆனால், அது த்யானத்தின் ஸித்திக்கு அடையாளம் ஆகுமா? தன் மகனுடன் ஸொத்துச் சண்டையிட்டு, கோர்ட்டில் வழக்கு தொடர்ந்திருந்தார் அவர். அண்டை வீட்டாருடனும் அவருக்கு ஸுமுக உறவு கிடையாது.

த்யானத்தில் ஸித்தி பெற்றதற்கு ஒரே அடையாளம் விரிந்த பார்வையே. மற்ற உயிர்களில் தன்னைக் காண முடிகிறதா? எல்லா உயிர்களையும் ஸமமாகக் காண முடிகிறதா? உலகம் முழுவதையும் அரவணைக்கும் அளவிற்குப் பார்வை விரியவில்லை என்றால் மற்ற அனைத்தும் ஸர்க்கஸ் வித்தைகளே.

ॐ

अर्जुन उवाच
योऽयं योगस्त्वया प्रोक्तः(स्) साम्येन मधुसूदन ।
एतस्याहं(न्) न पश्यामि चञ्चलत्वात्स्थितिं स्थिराम् ।।
{अध्याय ६ ~ श्लोक ३३}

அர்ஜுன உவாச
யோऽயம் யோக$_3$ஸ்த்வயா ப்ரோக்த:(ஸ்) ஸாம்யேன மது$_4$ஸூத$_3$ன.
ஏதஸ்யாஹம்(ந்) ந பஶ்யாமி சஞ்சலத்வாத்ஸ்தி$_2$திம் ஸ்தி$_2$ராம்..
(அத்$_4$யாயம் 6 ~ ஶ்லோகம் 33)

அர்ஜுனன் கேட்டான். ஹே மதுஸூதன! தாங்களால் யோகம் சிறப்பாக விளக்கப் பட்டது. ஆனால், மனஸ் சஞ்சலமாக இருப்பதால் யோகத்தின் ஸ்திரநிலையை என்னால் உணர முடியவில்லை. (6 – 33)

சஞ்சல மனஸ் அடக்குவதெங்ஙனம்??

இங்கு அர்ஜுனன் கேள்வி கேட்கவில்லை. ஒரு கருத்தினைச் சொல்கிறான். அவனது பேச்சிலிருந்து ஒரு விஷயத்தைப் புரிந்து கொள்ளலாம். பேசுபவன் எவ்வளவு உயர்ந்தவனாக இருந்தாலும், அவன் பேச்சு எவ்வளவு சிறந்ததாக இருந்தாலும், அவனது விளக்கங்கள் எவ்வளவு தெளிவாக இருந்தாலும், கேட்பவனின் மனநிலையைப் பொருத்தே அப்பேச்சின் கருத்து புரிந்து கொள்ளப் படுகிறது. அப்போதைய மனநிலை முக்யமானது தான். ஆனால், தன் வாழ்க்கையில் அவன் பெற்ற அநுபவங்களின் தொகுப்பாக உருவாகி உள்ள அவனது பொதுவான மனநிலை, மனஸின் ஆழம்

மிக முக்யமானது. 'சஞ்சலமான மனநிலையில் என்னால் உணர முடியவில்லை', என்கிறான் அர்ஜுனன். சஞ்சல மனஸிற்கு யுத்தக்களத்தின் பரபரப்பான சூழ்நிலையும் அர்ஜுனன் மனஸில் ஏற்பட்டிருந்த குழப்பமும் காரணம் என்று கருதத் தோன்றும். ஆனால், அடுத்த ஶ்லோகத்தையும் இத்துடன் இணைத்துப் படித்தால் இது உண்மை இல்லை என்பது புரிய வரும்.

📖 ॐ 📖

चञ्चलं हि मनः(ख) कृष्ण प्रमाथि बलवद्दृढम् ।
तस्याहं(न) निग्रहं मन्ये वायोरिव सुदुष्करम् ।।

{अध्याय ६ ~ श्लोक ३४}

சஞ்சலம் ஹி மன:(க்$_2$) க்ருஷ்ண ப்ரமாதி$_2$ ப$_3$லவத்$_3$த்$_3$ருட$_4$ம்.
தஸ்யாஹம் நிக்$_3$ரஹம் மந்யே வாயோரிவ ஸுது$_3$ஷ்கரம்..

(அத்$_4$யாயம் 6 ~ ஶ்லோகம் 34)

க்ருஷ்ண! மனஸ் மிகவும் சஞ்சலம் கொண்டதாக (நிலையில்லாமல்) இருக்கிறதே? காற்றையும் பிடித்து விடலாம். ஆனால், இந்த மனஸைப் பிடிப்பது இயலாமல் உள்ளதே? (6 – 34)

அர்ஜுனன் ஒரு க்ஷத்ரியன். Busy க்ஷத்ரியன். ஸுறுஸுறுப்பும் பரபரப்பும் நிறைந்த வாழ்க்கை வாழ்ந்தவன். எப்பொழுதாவது அமைதியாக ஒரு இடத்தில் அமர்ந்திருப்பானா என்பது ஸந்தேஹம். அர்ஜுனன் ஶிவபூஜை செய்யும் வழக்கம் கொண்டிருந்தான். ஆனால், அவனது பூஜையும் ஆடம்பரம், அலங்காரம், ஶப்தம் நிறைந்ததாக, பரபரப்பாக இருக்கும். த்யான யோகத்தை அவனால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. இதில் ஆஶ்சர்யம் இல்லை. தன்னால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை என்று கூறுவதோடு அவன் நிறுத்தி இருந்தால் தவறில்லை. அவன் ஒரு கருத்தினைச் சொல்கிறான். தன் கருத்தென்று சொல்லாமல் இறுதிக் கருத்தாகச் சொன்னான். 'ஹே க்ருஷ்ண! மனஸ் சஞ்சலம் கொண்டதாக இருக்கிறது. வலிமையாக இருக்கிறது. பிடிவாதம் நிறைந்ததாக இருக்கிறது. காற்றினைக் கூடப் பிடித்து விடலாம் போல் இருக்கிறது. இந்த மனஸைப் பிடிப்பது இயலாத கார்யம்'. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் என்ன சொல்கிறார் என்பதைப் பிறகு பார்க்கலாம். அர்ஜுனனது மனப்பான்மையை ஆராய்வோம்.

தன்னுடைய அநுபவமே இறுதி ஸத்யம் என்று எண்ணுவது மநுஷ்யனின் இயல்பு. பல தினங்களாகக் கஷ்டம் மேல் கஷ்டம் அநுபவித்து வரும் ஒருவர், வாழ்க்கையில் கஷ்டம் தீரவே தீராது என்று முடிவு அறிவிப்பதைப் பார்க்கிறோம். ஸ்வய அநுபவத்தைத் தவறாக புரிந்து கொண்டு, 'பெண்கள் அனைவரும் மோஸம்', என்று தீர்ப்பு வழங்குவதைப் பார்க்கிறோம். அந்த வகையில் தான் அர்ஜுனனது இந்த அறிவிப்பும். தன்னுடைய அநுபவத்தைத் தாண்டியும் விஷயங்கள் உள்ளன என்று நம்புபவன், 'மனஸ் சஞ்சலமாக இருக்கிறதே. அதை கட்டுப்படுத்துவது எங்ஙனம்?' என்று கேட்டிருப்பான். அர்ஜுனன் நம்மைப் போல ஒரு ஸாதாரண நரன் அல்லவா!

சஞ்சலத்தன்மை இருந்தால் ஸ்திரத்தன்மையும் இருக்கும் என்பது தான் இயற்கையின் விதி. இயற்கையில் எதிர்மாறான இரு தன்மைகள் சேர்ந்தே இருக்கின்றன. உஷ்ணத்துடன் சேர்ந்தே குளிர்ச்சி இருக்கிறது. ஒளியுடன் சேர்ந்தே இருளும் இருக்கிறது. நட்புடன் சேர்ந்தே பகையும் இருக்கிறது. அன்புடன் சேர்ந்தே வெறுப்பும் இருக்கிறது. ஆரம்பமும் முடிவும் சேர்ந்தே இருக்கின்றன. தோற்றமும் மறைவும் சேர்ந்தே இருக்கின்றன. ஒரே இழையின் இரு முனைகள் இவை. ஒரு முறை, ஒரு மந்த்ரி ரயிலின் கடைஸிப் பெட்டியில் ப்ரயாணம் செய்தார். ஒவ்வொரு ரயில் நிலையத்திலும் மந்த்ரியின் பெட்டி, ரயில் நிலையத்தின் கடைஸியில் நின்றது. உணவு நிலையங்களும் நீர் மையமும் இல்லாத இடமாகவே இருந்ததால், மந்த்ரியால் எதுவும் சாப்பிட முடியவில்லை. கோபம் கொண்ட மந்த்ரி தில்லி திரும்பியதும் ஒரு கட்டளைப் பிறப்பித்தார். 'இனி எந்த ஒரு ரயிலிலும் கடைஸிப் பெட்டி இருக்கக் கூடாது', என்பதே அக்கட்டளை. இஞ்ஜின் இருக்க வேண்டும். ஆனால், இறுதிப் பெட்டி இருக்கக் கூடாது என்றால் முடியுமா? இறுதிப் பெட்டியை நீக்கினால் ரயிலே

இருக்காது. ஒன்றை நீக்கி விட்டு மற்றொன்றை மாத்ரம் வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று விரும்பினால் முடியாது. பகையை நீக்கி விட்டால், நட்பு மாத்ரம் நீடிக்கும் என்று நினைத்தால் தவறு. வெறுப்பை நீக்கி விட்டால், பிறகு அன்பு மாத்ரம்தான் இருக்கும் என்று நினைத்தால் தவறு. மேடு இருப்பதால்தான், மேடு இருக்கும் வரை தான் பள்ளம் இருக்கும். மேட்டினை நீக்கி விட்டால் பள்ளமும் இருக்காது. ஸம தளம் மாத்ரம் இருக்கும். சஞ்சலத் தன்மை இருந்தால் ஸ்திரத் தன்மை நிஶ்சயம் இருந்திடும். ஆனால், இதைப் புரிந்து கொள்ளும் மனநிலையில் அர்ஜுனன் இல்லை.

காற்றின் உவமை சொல்கிறான் அர்ஜுனன். அதிலும் ஒரு தவறு உள்ளது. காற்று ஒரு பதார்தம். ஆனால், மனஸ் பதார்தம் இல்லை. காற்றினைப் பிடிக்க முடியாது என்பது ஓரளவிற்கு தான் ஸத்யம். பதார்தங்கள் அனைத்தும் திடம், த்ரவம் மற்றும் வாயு என்று மூன்று நிலைகளில் இருந்திடும். காற்றை வாயு நிலையில் இருந்து த்ரவ அல்லது திட நிலைக்கு மாற்றி விட்டால் கையில் பிடிக்க முடியும். (ஸமையல் எரிவாயு த்ரவ நிலையில் உள்ள வாயுவே.) அர்ஜுனன் சிந்தனை செய்து பேசவில்லை என்பது புரிகிறது.

📖 ॐ 📖

श्री भगवानुवाच
असंशयं महाबाहो मनो दुर्निग्रहं(ञ्) चलम् ।
अभ्यासेन तु कौन्तेय वैराग्येण च गृह्यते ।।
{अध्याय ६ ~ श्लोक ३५}

ஸ்ரீ ப₄க₃வாநுவாச
அஸம்ஶயம் மஹாபா₃ஹோ மநோ து₃ர்நிக்₃ரஹம் சலம்.
அப்₄யாஸேந து கௌந்தேய வைராக்₃யேண ச க்₃ருஹ்யதே..
(அத்₄யாயம் 6 ~ ஶ்லோகம் 35)

ஹே மஹாபாஹோ! மனஸ் நிலையற்றது, கட்டுப்படுத்தக் கடினமானது என்பதில் சிறிதளவும் ஸந்தேஹம் இல்லை. கௌந்தேயனே! அப்யாஸம் (பயிற்சி) மற்றும் வைராக்யம் (பற்றின்மை) இவற்றினால் மனதைக் கட்டுப்படுத்தலாம். (6 – 35)

அப்யாஸம், வைராக்யம்..

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் முதலில் அர்ஜுனன் சொன்னதை ஆமோதித்த பின்னர், மனதை கட்டுப்படுத்தும் எளிய வழியைச் சொல்கிறார். மனஸ் சஞ்சலமானது என்பதில் ஸந்தேஹம் இல்லை. அதை கட்டுப்படுத்துவது கடினம் என்பதிலும் ஸந்தேஹம் இல்லை. ஆனால், அப்யாஸம் மற்றும் வைராக்யம் கொண்டு மனதைக் கட்டுப்படுத்தலாம்.

அர்ஜுனனை மஹாபாஹோ என்று விளிக்கிறார். 'பெருந்தோள் உடையவனே!' மஹாவீரனே! என்று அழைப்பதன் நோக்கம் என்ன? 'மனதைக் கட்டுப்படுத்துவது பெரும் வீரனின் வேலை. பெரும் தைர்யம் கொண்டவனின் வேலை. நீ மஹாவீரன். உன்னால் செய்யக்கூடியதே'. அடுத்த வரியில், 'கௌந்தேயனே', என்று அழைக்கிறார். குந்திதேவீ போகங்களில் இருந்து விலகி வைராக்யத்துடன் கூடிய வாழ்க்கை வாழ்ந்து வந்தாள். 'எனக்கு கஷ்டங்களைக் கொடு', என்ற வரம் கேட்டவள் அவள். மஹா வைராக்யம் கொண்ட குந்தியை நினைவு படுத்தி, 'வைராக்யமும் உன்னால் இயன்றதே', என்று சொல்கிறார்.

அப்யாஸம் என்றால் மீண்டும் மீண்டும் பயில்வது என்று அர்தம். வேதாப்யாஸம் (வேதத்தை மீண்டும் மீண்டும் படித்தல்), அக்ஷராப்யாஸம் (மீண்டும் மீண்டும் எழுதிப் பார்த்தல்) என்பவைப் போல், மனதை மீண்டும் மீண்டும் பரமாத்மனின் மேல் நிலைக்க வைத்திடும் முயற்சியை செய்தலே இங்கு ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் அபிப்ராயம். அப்யாஸத்திற்கு நேரமும் பொறுமையும் அவஶ்யம். நினைத்த போது செய்தலும், அவ்வப்போது செய்யாமல் இருத்தலும் அப்யாஸம் ஆகாது. அப்யாஸத்தில், 'தினம் தினம், தொடர்ச்சியாக', என்பது முதல் நியமம்.

எதியோபிய தேஸ ஓட்டவீரன் ஒருவன் அனைத்துலக மாராதான் ஓட்டப் பந்தயத்தில் முதலாவதாக வந்தான். பத்ரிகை நிருபர்கள் அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டு, 'உங்கள் வெற்றியின் ரஹஸ்யம் என்ன?' என்று கேட்டனர். 'நான் தினஸரி காலையில் பத்து கிலோமீடரும் மாலையில் பத்து கிலோமீடரும் ஓட்டப் பயிற்சி செய்கிறேன்'. 'அதெப்படி? மாராதான் என்பது 42 கிலோமீடர் ஓட்டம். 10 கிலோமீடர் ஓட்டப்பயிற்சி எவ்வாறு போதும்?' 'நான் தினம் காலையிலும் மாலையிலும் பத்து பத்து கிலோமீடர் ஓடுகிறேன்'. 'ஸரி. காலையிலும் மாலையிலும் என்றாலும் பத்து கிலோமீடர் ஓட்டப்பயிற்சி போதுமா?' 'நான் கூறிய பதிலை நீங்கள் கவனிக்கவில்லை. தினஸரி பயிற்சி செய்கிறேன் என்றேன். தினஸரி என்றால் தினம் தினம். வர்ஷத்தின் 365 நாட்களும்', என்றான் ஓட்டப்பந்தய வீரன். தொடர்ந்து, விடாப்பிடியாக செய்யப்படும் பயிற்சிக்கு மஹத்தான ஆற்றல் உண்டு.

அருமையான விஷயங்கள் பெரும் விலை கொடுத்தால் தான் கிடைக்கின்றன. வெறும் பணமதிப்பில் அல்ல. கடும் உழைப்பு, சிறந்த திறமை, அதிக நேரம் இவை எல்லாம் கூட நாம் கொடுக்க வேண்டிய விலையே. வ்யவஸாயத்தில் நெல் அறுவடை வேண்டும் என்றால், நெஸவில் பட்டு வேண்டும் என்றால், உயர்க்கல்வி வேண்டும் என்றால், நுட்பமான திறமைகள் வேண்டும் என்றால், பண்பு மேலோங்கிய மனஸ் வேண்டும் என்றால், கொடுக்க வேண்டிய விலையும் மிக அதிகம். லோகஸபா தேர்தலில் ஜயிக்க விரும்புபவர், பஞ்சாயத் வார்ட் மெம்பர் தேர்தலில் ஜயிக்க விரும்புபவர், இவர்கள் இருவரில் யார் அதிக விலை கொடுக்க வேண்டி இருக்கும்? லௌகீக விஷயங்களுக்கே இப்படி என்றால்...? யோகீயாக விரும்புபவன், பரமனுடன் இணைய விரும்புபவன் கொடுக்க வேண்டிய விலை, கடும் த்யானப் பயிற்சியும் வைராக்யமும் தான். இவை ரெண்டும் ஒன்றையொன்று ஸார்ந்தவை. த்யானப் பயிற்சியால் வைராக்யம் பிறக்கும். வைராக்யம் வளர வளர த்யானம் சிறக்கும்.

த்யானப் பயிற்சியை உறுதியாக்க கீதா ப்ரெஸ் ஸ்வாமி ராம்ஸுகதாஸ்ஜீ கூறிடும் ஸில யோஜனைகள்:—

❖ மனஸை பரமனில் செலுத்துதல். வேறு சிந்தனைகள் தோன்றினால் அவற்றைக் காணாமல் இருத்தல், அலக்ஷ்யம் செய்தல்.

❖ மனஸ் செல்லும் இடங்களில் பரமனைக் காணுதல்.

❖ த்யானத்தில் அமரும் முன், 'உலக விஷயங்களின் சிந்தனைகளை வெளியேற்றி விட்டேன். என் மனஸில் இனி பரமனின் சிந்தனை மாத்ரமே உள்ளது', என்று சிந்தித்தபடி மூச்சினை பல முறை வேகமாக வெளியேற்றுவது ஃபலன் தரும்.

❖ பரமனின் நாமத்தை ஜபம் செய்தல். மெதுவாக, ஆனால், இடைவிடாது ஜபம் செய்தல். நாமத்தை உட்காதுகளால் கேட்டபடி ஜபம் செய்தல்.

❖ ஒரு நாமத்தை வாக்கினாலும் அடுத்த நாமத்தை மனஸாலும் சொல்லுதல்.

❖ ஜபம் செய்யும் போது விரல்களாலும் ஜபமாலையாலும் எண்ணிக்கை வைத்திடாமல் மனஸால் எண்ணுதல்.

❖ ராகங்களில் அமைத்து பஜனைகள் பாடுவதைப் போல் நாமங்களையும் ராகங்களில் அமைத்துப் பாடுதல்.

❖ பாதத்திலிருந்து தொடங்கி மகுடம் வரை அங்க அங்கமாக பரமனை ஸ்மரித்தல்.

❖ பகவான் எதிரில் நிற்கிறார் என்ற பாவனையோடு அவருடைய பாதத்திலிருந்து

தொடங்கி மகுடம் வரை அவர் திருமேனியின் மேல், மனஸால் அவரது நாமங்களை எழுதுதல், அதாவது, நாமங்களால் ஆபரணம் அமைத்து அவரது திருமேனியை அலங்கரித்தல்.

வைராக்யம் வளர்த்திட ஸில யோஜனைகள்:

- ஒவ்வொரு க்ஷணமும் இந்த ஸம்ஸாரம் உருமாறுகிறது. அழிகிறது. மீண்டும் தோன்றுகிறது. ஆனால், நம்முடைய நிஜ ஸ்வரூபம் மாறுதது. அழியாதது. எனவே, நாம் ஸம்ஸாரத்துடன் பந்தப்படவில்லை. குழந்தைப் பர்வம், கௌமாரப் பர்வம், வயோதிகப் பர்வம் ஆகியவை எப்படி நம்முடன் ஒட்டவில்லையோ, அப்படியே உலகத்து வஸ்துக்களும் சூழ்நிலைகளும் வேறானவை. நம்முடன் ஒட்டாதவை. நாம் அவற்றிலிருந்து வேறுபட்டவர். இந்த சிந்தனை உலகத்தைப் பற்றிய வைராக்யத்தை ஏற்படுத்துகிறது.

- 'என்னுடையவர்' என்று கருதப்படும் பந்துக்களும் நண்பர்களும் நம்மிடம் இருந்து தமக்கு அநுகூலமான செயல்களையும் சொற்களையும் எதிர்ப்பார்ப்பர். நம்முடைய ஶக்தி, ஸாமர்த்யம், புத்தி ஆகிய இவற்றை முழுமையாகப் பயன்படுத்தி, அவர்களுடைய ந்யாயமான விருப்பங்களை பூர்த்தி செய்ய வேண்டும். ஆனால், பதிலுக்கு அவர்களிடம் இருந்தும் அநுகூலமான நடத்தையும் ஆதரவும் வேறு விருப்பங்களின் பூர்தியும் எதிர்ப்பார்க்கக் கூடாது. இதன் மூலம் வைராக்யம் ஏற்படும்.

- குறைகள், பாபங்கள், வருத்தங்கள், தோஷங்கள், அனைத்தும் ஸம்ஸாரப் பற்றினால் தான் ஏற்படுகின்றன. இப்பற்றினை விலக்குவதாலேயே ஸுகமும் ஶாந்தியும் கிடைக்கின்றன. இந்த ஸத்யத்தை மீண்டும் மீண்டும் சிந்திப்பதால் வைராக்யம் ஏற்படுகிறது.

📖 ॐ 📖

असंयतात्मना योगो दुष्प्राप इति मे मतिः ।
वश्यात्मना तु यतता शक्योऽवाप्तुमुपायतः ।।
{अध्याय ६ ~ श्लोक ३६}

அஸம்யதாத்மநா யோகோ₃ து₃ஷ்ப்ராப இதி மே மதிஹி.
வஶ்யாத்மநா து யததா ஶக்யோऽவாப்துபாயதஹ..
(அத்₄யாயம் 6 ~ ஶ்லோகம் 36)

வஶமாகாத மனஸ் கொண்டவன் யோகம் அடைவது கடினம். முறையான வழியில் மனஸை வஶப்படுத்தியவனுக்கு யோகப்ராப்தி இயலக்கூடியதே. (6 – 36)

அர்ஜுனன் தனது அநுபவத்தை இறுதி ஸத்யமாக அறிவித்ததை 34'ம் ஶ்லோகத்தில் கண்டோம். நேர்மாறாக, இங்கு ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அத்புதமானதொரு கருத்தைச் சொல்லி விட்டு, 'இது என் கருத்து' என்று சொல்லும் அழகைப் பாருங்கள். தனது உயர்வை (அஹங்காரத்தை) எவ்வளவிற்கு எவ்வளவு வெளிப்படுத்துகிறோமோ, அவ்வளவிற்கு அவ்வளவு வீழ்ச்சிக்கு ஏற்பாடு செய்து கொள்கிறோம். அதே போல, எவ்வளவிற்கு எவ்வளவு பணிகிறோமோ, தாழ்கிறோமோ, அந்த அளவிற்கு உயர்வுக்கே வழி வகுக்கிறோம்.

சஞ்சலத் தன்மையை நீக்கி மனஸை ஒருங்கிணைத்து, ஒரு விஷயத்தில் நிலைக்கச் செய்வது ஒன்று. உலகப்பற்றினை நீக்கி, மனஸை வஶப்படுத்துதல் வேறு. பயிற்சி செய்து மனஸை ஒருங்கிணைத்து விடலாம். மனஸை வஶப்படுத்திடாமல் யோகம் ஸித்தி ஆகாது.

உலகில் நிஷித்த (விலக்கப்பட வேண்டிய) செயல்களும் வஸ்துக்களும் உண்டு. (மாம்ஸம் உண்பது, மது அருந்துவது, சூதாடுதல் போன்று.) அவை தவறு என்று த்யானயோகம் பயில்பவனுக்கும் தெரியும் என்பதால் அவற்றைத் தவிர்த்து விடுவான். ஆனால் உலக விஷய

போகங்கள் அவ்வளவு தவருகத் தெரிவதில்லை என்பதால் போகங்களின் மீது உள்ள பற்று விலகுவதில்லை.

உண்மையில் நிஷித்த வஸ்துக்களை உட்கொள்வதாலோ, நிஷித்த செயல்களைச் செய்வதாலோ ஏற்படும் வீழ்ச்சியை விட பற்றுடன் விஷயபோகம் செய்வதால் ஏற்படும் வீழ்ச்சி மிகப் பெரியது. மனஸில் விஷயபோகத்தின் பற்றிருக்கும் வரை ஒருவன் ஸம்யதாத்மா, ஆவதில்லை. அதாவது வஶப்பட்ட மனஸ் கொண்டவன் ஆவதில்லை. அவனுக்கு த்யானயோகம் ஸித்திக்காது.

த்யானப் பயிற்சியைத் தொடர்ந்து செய்து கொண்டே, உகந்த உணவு மற்றும் உறக்கத்தில் ஈடுபட்டு, ஏற்ற நியமங்களை அநுஸரித்து, விஷயப் பற்றினை விலக்கி, மனஸை வஶப்படுத்திய ஸாதகன் யோக ஸித்தி அடைவான் என்பதில் ஸந்தேஹம் ஏதும் இல்லை. வைராக்யம் கொள்ளாமல் பயிற்சி மாத்ரம் செய்வதில் மனஸ் ஒருங்கிணைந்து விடும். மனஸை ஒருங்கிணைக்கப் பயிற்சி மாத்ரமே தேவை. ஆனுல், பயிற்சியால் உள்ளே இருக்கும் விஷயப் பற்றினை விலக்கிட முடியாது. உள்ளே பற்றினை வைத்துக் கொண்டு த்யானம் பயில்பவன் யோகீ ஆக மாட்டான். அவனுக்கு ஸில ஸித்திகள் (விஶேஷ ஶக்திகள்) கிட்டலாம். உலக விஷயங்களை விரும்புபவன் அவ்வழியே செல்லட்டும். ஆனுல், பரமனை விரும்புபவனுக்கு வைராக்யம் அவஶ்யமாகிறது.

அர்ஜுனன் மனஸை ஒருங்கிணைக்கும் ஆற்றல் பெற்றவனே. சிறுவனுக இருந்த போது மரத்தில் கிளி பொம்மையை வைத்து, தம் மாணவர்களை குறி பார்க்கச் சொல்லி ஆசார்யர் த்ரோணர் பரீக்ஷை வைத்த போதும் ஸரி; அவன் கண்ட யுத்தங்களில் பல்வேறு வீரர்களுடன் மோதிய போதும் ஸரி; ஆரண்ய வாஸத்தின் போது ஶிவனைக் குறித்துத் தபஸ் இருந்த போதும் ஸரி; தான் ஈடுபட்டிருக்கும் செயலில் மனஸை முழுவதும் குவித்திடும் வல்லமை பெற்றவன் என்பதை நிரூபித்தவன். ஆயினும், அவன் யோகீயல்ல. வைராக்யம் கொண்டவன் அல்லன். மனஸை வஶப்படுத்தியவன் அல்லன். அரஸ போகங்களை விரும்புபவன். ராஜ்யம் தம்மிடமிருந்து துர்யோதனுதிகளால் பறிக்கப் பட்டதால் மனஸில் பெரும் கோபம் கொண்டவன். தம் மீது இழைக்கப்பட்ட அந்யாயங்களுக்குப் பழி வாங்கத் துடிப்பவன். அத்திஶையில் முயற்சிகள் பலவும் செய்தவன்.

ஒரு பெரும் லக்ஷ்யத்தை எடுத்து, மனஸை அதில் குவித்து, அந்த லக்ஷ்யத்தின் பூர்திக்காக முயற்சிகள் செய்திடும் போது, மனஸின் விகாரங்களும் விஷயங்களின் மேல் பற்றும் பின்னணிக்குத் தள்ளப்பட்டு விடுமே அன்றி களையப்படாது. ஐஏஎஸ் பரீக்ஷைக்காகப் படிக்கும் மாணவன், அந்நோக்கம் பூர்தி ஆகும் வரை மனஸை ஒருங்கிணைக்கும் ஆற்றல் பெறுகிறுன். இன்று யோக வகுப்புகளிலும் த்யானப் பயிற்சியிலும் இதையே கற்றுத் தருகின்றனர். உலக விஷயங்களுக்கு இது போதுமானதும் கூட. ஆயின், பரமனை அடைய விரும்புபவன் மனஸை ஒருங்கிணைக்கக் கற்றுல் மாத்ரம் போதாது. மனஸை வஶப்படுத்த வேண்டும். வைராக்யம் கொள்ள வேண்டும். பரமனின் வழியில் இது தவிர்க்க முடியாத ஒரு நிபந்தனையாகும்.

ॐ

अर्जुन उवाच
अयतिः(श) श्रद्धयोपेतो योगाच्चलितमानसः । अप्राप्य योगसंसिद्धिं(ङ्) कां(ङ्) गतिं(ङ्) कृष्ण गच्छति ।।
कच्चिन्नोभयविभ्रष्टश्छिन्नाभ्रमिव नश्यति । अप्रतिष्ठो महाबाहो विमूढो ब्रह्मणः(फ्) पथि ।।
{अध्याय ६ ~ श्लोक ३७, ३८}

அர்ஜுன உவாச
அயதி(ஶ்) ஶ்ரத்$_3$த$_4$யோபேதோ யோக$_3$ாச்சலிதமானஸஹ.
அப்ராப்ய யோக$_3$ ஸம்ஸித்$_3$தி$_4$ங்) காம்(ங்) க$_3$திம்(ங்) க்ருஷ்ண க$_3$ச்ச$_2$தி..
கச்சிந்நோப$_4$யவிப்$_4$ரஷ்டஶ்சி$_2$ந்நாப்$_4$ரமிவ நஶ்யதி.
அப்ரதிஷ்டே$_2$ா மஹாப$_3$ாஹோ விமூடே$_4$ா ப்$_3$ரஹ்மண:(ஃப்) பதி$_2$..
(அத்$_4$யாயம் 6 ~ ஶ்லோகம் 37, 38)

ஶ்ரத்தையோடு முயன்றிருந்தாலும், உறுதியான முயற்சி இல்லாததால் யோக

மார்க்கத்திலிருந்து வழுவியவன் யோகத்தை அடைவதில்லை. க்ருஷ்ண! அவன் கதி என்ன?

ஹே மஹாபாஹோ! இந்த லோகத்தின் ஆதரவையும் இழந்து (பாதை வழுவியதால்) மோஹ வசம் ஆனதால் ப்ரஹ்மத்தையும் அடைய முடியாத இவன் சிதறுண்டு போகும் மேகக் கூட்டத்தைப் போல் நசிந்து விடுவானா? (6 – 37, 38)

பாதை வழுவியவனின் கதி என்ன?

நம்மைப் போன்ற ஒரு ஸாதாரண நரனான அர்ஜுனனின் நேர்மையான கேள்வி இது. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கூறுவதைக் கேட்டு யோக வழியில் மனஸ் ஈர்க்கப் படுவதும் உண்மை. மனஸை வசப்படுத்துவது கடினம் என்றும் தோன்றுகிறது. ஒருபுறம் யோக மார்கத்தில் ஶ்ரத்தை. மறுபுறம் வசப்படாத மனஸ். பிடிவாதமான மனஸின் முன் மண்டியிட்டால் யோக மார்கத்தில் இருந்து வழுவிடும் வாய்ப்பு மிக அதிகம். இத்தகைய ஸாதகனின் கதி என்ன ஆகும் என்று கேட்கிறான் அர்ஜுனன். உலக விஷயங்களில் இத்தகைய பல உதாஹரணங்கள் நமக்கு அறிமுகமானவை.

புகழ்ப் பெற்ற கல்வி நிறுவனத்தில் நுழைந்து, மிக அதிக மதிப்பெண்கள் பெற்று, உயர்ந்த வேலையில் அமர்ந்து, நிறைய ஸம்பாதித்து, வாழ்க்கையில் ஸுகமாக இருக்க வேண்டும் என்று ஆசை. அதற்காக அதிக உழைப்புத் தேவை என்பதும் தெரியும். ஸினிமா, டீவி போன்ற கவர்ச்சிகளைத் துறந்து உழைக்கிறான் மாணவன். இவ்வளவெல்லாம் த்யாகம் செய்து உழைத்த பின்னர் அந்நிறுவனத்தில் நுழைய முடியவில்லை என்றால்...? அதிக மதிப்பெண்கள் கிடைக்கவில்லை என்றால்..? மனஸைக் கவர்ந்த பொழுதுபோக்கு நிகழ்ச்சிகளை இழந்ததால் இங்கும் நஷ்டம். நாடிய உயர்நிலை கிடைக்காததால் அங்கும் நஷ்டம்.

மோஸமான நோயால் பீடிக்கப்பட்டிருக்கும் நோயாளி. நோயைத் தீர்த்திட கடும் பத்யங்களைக் கடைப்பிடித்து, கஸப்பான பல மருந்து மாத்ரைகளை விழுங்கி, உபசாரத்தின் போது ஏற்படும் வலி வேதனைகளையும் ஸஹித்து வருகிறார். அவரை ஸுற்றி உள்ளோரும் பெரும் பணத்தைச் செலவழித்து, தூக்கத்தையும் மற்ற ஸுகங்களையும் தவிர்த்து, அல்லும் பகலும் உழைக்கின்றனர். நோய் ஸரியாகவில்லை என்றால்...? பணத்தையும் ஸுகங்களையும் இழந்ததால் இங்கும் நஷ்டம். நோய் ஸரியாகாததால் அங்கும் நஷ்டம்.

ஸாதாரண லௌகீக விஷயங்களில் இந்நிலை என்றால் யோகமார்கத்தில் நடை பயின்றிடும் ஸாதகனின் நிலை பயங்கரமாக இருந்திடும் என்பது அர்ஜுனனின் பயம். திரண்டு வந்த மேகம் காற்றில் கலைந்து சிதறி விடுவதைப் போல அவன் நிலை ஆகி விடுமோ என்று அஞ்சுகிறான். மேகம் என்ற ஒன்று இருக்கிறது. அது இல்லாமல் போய் விடும் என்பதே அவனது உண்மையான பயம். அது இல்லாமல் போனால் தான், இல்லாமல் போக விரும்பினால்தான் மழையாகப் பொழியும். மழையாகப் பொழிந்து விட்டால், அது தன் பிறப்பின் லக்ஷ்யத்தை அடைந்து விட்டது என்று மகிழலாம். மேகமாகவே நிலைத்திருந்தால் இன்றில்லா விட்டால் நாளையோ மற்றொரு நாளோ மழையாகப் பொழிந்து விடும் நம்பிக்கை உள்ளது. இதுவும் இல்லாமல், அதுவும் இல்லாமல், காற்றில் சிதறிக் கலைந்து அழிந்து விட்டால்...? நினைக்கவே பயங்கரமாக இருக்கிறது.

'நான் இல்லாமல் போய் விடுவேன்', என்பதே அடிப்படை பயம். 'நான் இருக்கிறேன்', என்பதே தவறான கருத்து. நிஜ ஸ்வரூபமான 'நான்' என்பதற்குத் தனியான அஸ்தித்வம் கிடையாது. அது பரமாத்மாவின் ஒரு அம்ஶமே. பரமனுடன் இணைவதே அதன் லக்ஷ்யம். உலகத்தில் இருந்து வைராக்யம் கொண்டால் மாத்ரமே அது ஸாத்யம். பரமனுடன் இணைவதில் அது இல்லாமல் போகிறது. 'நான்' என்று பொய்யாக நாம் கருதி இருக்கும் நானே உறுதியாக அழியக் கூடியது. கண்கூடாகத் தெரியும் அழிவை மறுத்து, ஸ்வயத்தை நிலைப்படுத்திக் கொள்ள, உலகத்துடன் பற்றினால் பிணைத்துக் கொள்கிறது. இந்தப் பொய்யான நானிற்கு உலக விஷயங்கள் கவர்ச்சிகரமாகப் படுகிறது. அழியக் கூடியவைதான் என்றாலும் அழியும் வரை ஸ்வந்தம் கொண்டாடி அநுபவிக்கலாம் அல்லவா? மனைவி, மக்கள், பந்துக்கள், சொத்து, ஸுகம், பதவி, இவை யாவும் பொய்யானவைதான் என்றாலும் சுடுகாட்டிற்கு இட்டுச் செல்லப்படும் வரை, 'என்னுடையவை', என்று கொண்டாடி, ஆறுதல் அடையலாம் அல்லவா? பரமனை அடைவதற்காக, ஸுகமாகத் தோன்றும் இவை அனைத்தையும் துறந்து விடுகிறான் ஸாதகன். அதே ஸமயம், இவற்றை நோக்கிக் கவர்ந்திழுக்கப்படும் மனஸை வசப்படுத்த முடியாததால் பரமனையும் அடைவதில்லை. இவ்வாறு இரு பக்கமும் இழுக்கப் படுபவன்

உலக விஷயங்களையும் அநுபவித்திடாமல் பரமனுடனும் இணைந்திடாமல் அழிந்து விடுவானா? அர்ஜுனனின் கேள்வியில் நம் ஸ்வந்தக் குரலே ஒலிப்பதாகத் தோன்றுகிறதா?

🕮 ॐ 🕮

एतन्मे संशयं(ङ्) कृष्ण छेत्तुमर्हस्यशेषतः ।
त्वदन्यः(स्) संशयस्यास्य छेत्ता न ह्युपपद्यते ।।
{अध्याय ६ ~ श्लोक ३९}

ஏதந்மே ஸம்ஶயம்(ங்) க்ருஷ்ண சே₂த்துமர்ஹஸ்யஶேஷதஹ.
த்வத₃ந்ய:(ஸ்) ஸம்ஶயஸ்யாஸ்ய சே₂த்தா ந ஹ்யுபபத்₃யதே..
(அத்₄யாயம் 6 ~ ஶ்லோகம் 39)

ஹே க்ருஷ்ண! இந்த எனது ஸந்தேஹத்தைப் போக்கக் கூடியவர் தாங்களன்றி வேறு எவரும் இல்லை. தாங்களே தகுதியானவர். (6 – 39)

‘பரமனை அடைந்திடும் நோக்கத்துடன் யோக மார்கத்தில் ப்ரயாணித்ததால் ஸாதகன் பாபச் செயல்களிலிருந்து விடுபட்டு இருக்கிறான். எனவே, நிஶ்சயமாக அவன் நரகத்திற்குச் செல்ல மாட்டான். ஸ்வர்கம் அவனது இலக்கு இல்லாததால் ஸ்வர்கத்திற்கும் செல்ல மாட்டான். மீண்டும் மநுஷ்யப் பிறவியையும் அவன் விரும்பவில்லை. பூர்ணமான வைராக்யம் ஏற்படாததால் பரமனையும் அடையவில்லை. போக்கிடம் இல்லாமல் அவன் அழிந்து விடுவானா?’ இதுவே அர்ஜுனனின் ஸந்தேஹம். ஐயம் தீர்ந்து விடல் வேண்டும் என்று பாடினான் பாரதி. ஸந்தேஹம் கொள்வதே நம் வழக்கம். நம்மை சூற்றி உள்ளோரிடம் கேட்டுத் தெளிய முயல்கிறோம். ஒரு ஸந்தேஹம் தெளிந்தால் அடுத்தது முளைத்திடும். ஆனால், ஸந்தேஹத்தை மீதம் இல்லாமல் (அஶேஷத:) தீர்த்து வைக்கக் கூடியவர் யார்? எவ்வித ஸந்தேஹமும் தன்னுள் இல்லாதவரால்தான் மற்றவரின் ஸந்தேஹத்தைத் தீர்க்க முடியும். ஸந்தேஹத் தெளிவிற்கு நாம் நாடிடும் நம் தந்தைமாரும் ஆசிரியர்களும் புஸ்தகங்கள் எழுதுவோரும் ஸமயத்தலைவர்களும் ப்ரவசனங்கள் செய்வோரும் தம்முள்ளே ஸந்தேஹங்களின் புதையலே வைத்திருப்போர். இவர்கள் எவ்வாறு நம் ஸந்தேஹங்களை தீர்த்து வைப்பர்?

அர்ஜுனனுக்கு ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கிடைத்தார். அவர் மனஸில் எப்பொழுதும் ஸந்தேஹம் எழுந்ததில்லை. ஸிறு வயஸு முதல் ஸந்தேஹ நிவர்திக்காக அவர் யாரையும் அணுகியதில்லை. இத்தகைய ஒருவர் கிடைத்தது அர்ஜுனனின் பாக்யம். ‘உன்னை விட தகுதி வாய்ந்த வேறு எவர் இருக்கிறார்?’, என்று அர்ஜுனன் குறிப்பிடுவதில் ஆஶ்சர்யம் ஏதும் இல்லை.

🕮 ॐ 🕮

श्री भगवानुवाच
पार्थ नैवेह नामुत्र विनाशस्तस्य विद्यते ।
न हि कल्याणकृत्कश्चिद् दुर्गतिं(न्) तात गच्छति ।।
{अध्याय ६ ~ श्लोक ४०}

ஸ்ரீ ப₄க₃வாநுவாச
பார்த₂ நைவேஹ நாத்ர விநாஶஸ்தஸ்ய வித்₃யதே.
ந ஹி கல்யாணக்ருத் கஶ்சித்₃து₃ர்க₃திம்(ந்) தாத க₃ச்ச₂தி..
(அத்₄யாயம் 6 ~ ஶ்லோகம் 40)

ஸ்ரீ பகவான் சொன்னது. ஹே பார்த! அன்பான மகனே! நல்லெண்ணத்துடன் செயல்புரிபவன் எக்காலத்திலும் தூர்கதியை அடைவதில்லை. அவனுக்கு இஹ - பர லோகத்திலும் அழிவு இல்லை. (6 – 40)

கல்யாணபாவம் கொண்டவனுக்கு துர்கதி இல்லை..

'தாத' என்றால் மைந்தனே என்று அர்தம். இறைவன் நமக்கு எல்லாமாக இருக்கிறான். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அர்ஜுனனின் உறவினன் (மாமன் மகன். மைத்துனன். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் ஸஹோதரி ஸுபத்ரை அர்ஜுனனின் மனைவியாவாள்.) ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அர்ஜுனனின் பால்ய ஸ்நேஹிதன். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அர்ஜுனனின் ரதத்தை ஓட்டும் ஸேவகன். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அர்ஜுனனின் ஸ்ரீமத் பகவத் கீதையை அருளிய ஆசார்யன். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அர்ஜுனனையும் அவனது குடும்பத்தையும் மீண்டும் மீண்டும் காப்பாற்றிய பகவான். இங்கு ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அர்ஜுனனைப் பார்த்து, 'மைந்தனே' என்கிறார். இந்த ஶ்லோகத்தில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அத்புதமான ஒரு ஆஶ்வாஸ வசனம் அளிக்கிறார். அவனுக்கு எங்கும் வீழ்ச்சி இல்லை. இந்த லோகத்திலும் இல்லை. அடுத்த லோகத்திலும் இல்லை. எவனுக்கு வீழ்ச்சி இல்லை? நற்சிந்தையுடன் நலன் விழைந்து செயல் புரியும் ஒருவனுக்கு வீழ்ச்சி இல்லை. 'நல்லவனுக்குக் காலம் இல்லை', என்றதொரு கருத்து பரப்பப்படுகிறது. அதர்மத்தில் மூழ்கி இருப்பவர்கள் தன் அதர்மச் செயல்களுக்குப் போடும் சப்புக்கட்டையே இந்தக் கருத்து. நாம் நல்லோர்களா என்பதே ப்ரஶ்னை.

நற்சிந்தனையுடன் செயல் புரிபவன். நலன் நாடி செயல் புரிபவன். அவனுக்கு துர்கதி இல்லை. ஆங்கலத்தில் குழந்தைகளுக்குச் சொல்லப்படும் கதைகள் எல்லாம், And then, he/she/they/ lived happily என்று முடியும். ஶூன்யக்காரியைக் கொன்ற பிறகு, ராஜகுமாரனைத் திருமணம் செய்து கொண்ட பின், மூட்டை மூட்டையாக தங்கமும் வைரமும் கொண்டு வந்த பிறகு… அவனுக்கு / அவளுக்கு எவ்வித கஷ்டமும் இல்லை. ஆனால், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கூறுவது வேறு. நற்செயல் புரிந்த பிறகு அல்ல. நற்செயலை வெற்றிகரமாக முடித்த பிறகு அல்ல. நற்சிந்தையுடன் செயலில் ஈடுபட்டாலே போதும். நலன் நாடி செயலில் இறங்க விருப்பம் கொண்டால் கூட போதும். நற்சிந்தைக்கு துர்கதி இல்லை. நல்ல பாவனைக்கு துர்கதி இல்லை. நற்செயலுடன் கூடிய செயல் முடிவடையவில்லை என்றாலும் துர்கதி இல்லை. நல்ல பாவனையுடன் செய்யப்பட்டச் செயல் தோல்வியே அடைந்திருந்தாலும் துர்கதி இல்லை. நற்சிந்தனை முக்யம். செயல்படுவது முக்யம். செயல் பூர்தி அடைவதோ செயல் வெற்றி அடைவதோ அல்ல.

கௌதம புத்தர் ஒரு ராஜகுமாரனுக்கு தீக்ஷை அளித்தார். மற்ற ஶிஷ்யர்களுக்கு ஆஶ்சர்யம். கொடுமைகள் செய்யத் தயங்காதவன். பெண்களைத் தூக்கிச் சென்று பலாத்காரம் செய்பவன். வஞ்ஜகம் இழைப்பவன். கொலைகளும் செய்யக்கூடியவன். இவன் மனஸில் ஸந்யாஸ தீக்ஷைப் பெற வேண்டும் என்ற எண்ணம் எவ்வாறு உதித்தது? ஶிஷ்யர்களின் ஸந்தேஹத்தைப் புரிந்து கொண்ட கௌதம புத்தர் கூறினார். 'சென்ற பிறவியில் இவன் மனஸில் தோன்றிய ஒரு நற்சிந்தையே இதற்குக் காரணம். சென்ற பிறவியில் இவன் ஒரு காட்டு யானையாக, யானைக் கூட்டத்தின் தலைவனாக இருந்தான். ஒரு நாள், இவன் வஸித்த வனத்தில் தீப்பற்றியது. ம்ருகங்கள் அனைத்தும் புகலிடம் தேடி ஓடின. யானையாக இருந்த இவனும் ஓடினான். மூச்சு இரைத்தது. ஆஶ்வாஸப் படுத்திக் கொள்ள, ஒரு மரத்தடியில் நின்றான். மீண்டும் ஓடுவதற்காக ஒரு காலைத் தூக்கிய போது, முயல் ஒன்று யானையின் தூக்கிய காலுக்கடியில் வந்து அமர்ந்தது. முயலை கவனித்த யானை, தன் காலைக் கீழே வைத்தால் முயல் நஸுங்கி மரித்து விடும் என்றெண்ணி அப்படியே நின்றது. காட்டுத் தீயில் பொஸுங்கி இறந்தது. இந்த மஹத்தான செயலின் ஃபலனாகவே இன்று இவன் மனஸில் தீக்ஷைப் பெற வேண்டும் என்ற விருப்பம் உதித்துள்ளது'.

யானையால் முயலைத் தீயிலிருந்து காப்பாற்ற முடிந்ததா என்ற ப்ரஶ்னையே இல்லை. முயல் இறந்து விடக் கூடாது என்ற நல்ல சிந்தையே இவனது நற்கதிக்குப் போதுமானதானது. புகலிடம் என்று கருதி தன் காலடியில் வந்தமர்ந்திருக்கும் முயல் ஏமாந்து விடக் கூடாது என்ற இவனது ஸத்பாவனை அடுத்த பிறவியில் இவன் வாழ்க்கையில் மஹத்தான ஏற்றத்திற்குக் காரணம் ஆனது.

ஸ்ரீமத் பாகவதத்தில் வரும் அஜாமிளன் கதையும் இதே கருத்தை ஆமோதிக்கிறது. ஸத் சிந்தனையும் ஸத் கார்யங்களும் நிறைந்த வாழ்க்கை வாழ்ந்து வந்த அஜாமிளன் வழி தவறி தீயச் செயல்களில் சிக்குகிறான். வேஶியின் பிடியில் சிக்குகிறான். அவனுக்குப் பிறந்த பல புதல்வர்களில் ஒருவனுக்கு மாத்ரம் நாராயணன் என்று பெயர்ச் சூட்டுகிறான். இறக்கும் தருணத்தில் வாஸலில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தவனை நாராயணா என்று கூவி அழைத்ததால் பரமபதம் அடைகிறான். மற்ற

மகன்களுக்கு அர்தமற்றப் பெயர்கள் வைத்த அஜாமிளன் கடைசி மகனுக்கு நாராயணன் என்று பெயர் சூட்டினுன். முன்பு அஜாமிளன் கொண்டிருந்த நற்சிந்தையே காரணம். தர்மத்தின் பாதையிலிருந்து வழி பிசகும் முன் அஜாமிளன் கொண்டிருந்த ஸத்பாவனேயே இறக்கும் க்ஷணத்தில் அவனே நாராயணு என்று கூவ வைத்தது. தன் மகனேத் தான் கூப்பிட்டான் என்ருலும் அவனே விஷ்ணுபதத்தில் சேர்த்ததும் முன்பு எப்பொழுதோ அவன் கொண்டிருந்த நல்ல எண்ணங்கள்தான்.

இதற்கு எதிர்மாருன விஷயமும் உண்மையாகும். தீய சிந்தையுடன் செயல்பட்டால், தீயதை நாடிச் செயல்பட விரும்பினுல், அத்தீச்செயலே முடிக்கவில்லே என்ருலும், தீய நோக்கத்தில் வெற்றி அடையவில்லே என்ருலும் துர்கதி ஏற்படுவது நிஶ்சயம். கொலே செய்ய வேண்டும் என்று நினேத்தாலே கொலே செய்த பாபம் ஏறி விடும். அதே போல, நற்செயல்களுக்கு ஆதரவு அளிக்காததும் நல் செயலில் ஈடுபட்டவர்களேத் தடுக்க முயல்வதும் நாஶத்திற்கு வழி தேடிக் கொள்வதே ஆகும். மஹாவீரர் தீக்ஷயளித்திடும் போது, 'நான் தீயச் செயல்களில் ஈடுபட மாட்டேன். தீயச் செயல்கள் செய்பவரை உத்ஸாஹப் படுத்த மாட்டேன். தீயச்செயல்களில் ஈடுபட்டவரைப் புகழ்ச்சியுடன் பார்க்க மாட்டேன் என்று வாக்கு கொடு', என்பார். ஸந்யாஸி ஆகிறேன் என்பான் ஒருவன். உடனே அவனது நட்பும் ஸுற்றமும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு அவனேத் தடுத்திடப் பற்பல ஆலோசனேகளேப் பொழிந்திடும்.

ந ஹி கல்யாணக்ருத் கஶ்சித் துர்கதிம் தாத கச்சதி – ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் இந்த வாக்குறுதி ஸாதகனுக்குப் பெரும் ஊக்கம் அளித்திடுகிறது. கௌதம புத்தரிடம் தீக்ஷ வாங்கிய அந்த ராஜகுமாரன் அன்று ராத்ரீ தெருமுனேயில் உறங்கினுன். கொசுக்கடியும் நாய்கள் குரைத்திடும் ஶப்தமும் அவனே ஸரியாகத் தூங்க விடவில்லே. மனஸ் அலுத்துக் கொண்டது. காலேயில் முதல் வேலேயாக ஸந்யாஸ தீக்ஷயைக் கை விட்டு விட வேண்டும் என்று முடிவு செய்தான். மறு நாள் கை கூப்பியவாறே கௌதமபுத்தரிடம் சென்ருன். 'நீ எதற்காக வந்திருக்கிருய் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஒரே ஒரு விஷயம் உனக்கு நினேவுப் படுத்த விரும்புகிறேன். யானேயாக இருந்த போது காட்டிய தைர்யம் மநுஷ்யனுக இருக்கும் போது காட்ட முடியாதா ?', என்ருர் கௌதம புத்தர். ராஜகுமாரனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லே. குழப்பத்தில் கண்களே மூடியவனுக்குக் காட்டில் நடந்த ஸம்பவம் தெளிவாகப் புலனுகியது. 'என்னே மன்னித்து விடுங்கள். நான் பெரும் தவறு இழைக்க இருந்தேன். இதை விடக் கஷ்டமான ஸ்தானத்தை அளியுங்கள். ஒரு சிறு செயல் இவ்வளவு பெரிய மாற்றத்திற்குக் காரணம் ஆகிறது என்பது என் நினேவில் எப்பொழுதும் நிலேத்திட வேண்டும்', என்று வேண்டினுன். சிறு விதையாக இருப்பது தானே பெரும் வ்ருக்ஷமாக உருவெடுக்கிறது.

📖 ॐ 📖

प्राप्य पुण्यकृतां(ल्) लोकानुषित्वा शाश्वतीः(स्) समाः । शुचीनां श्रीमतां(ङ्) गेहे योगभ्रष्टोऽभिजायते ।।
अथवा योगिनामेव कुले भवति धीमताम् । एतद्धि दुर्लभतरं(ल्) लोके जन्म यदीदृशम् ।।
{अध्याय ६ ~ श्लोक ४१, ४२}

ப்ராப்ய புண்யக்ருதாம்(ல்) லோகாநுஷித்வா ஶாஶ்வதீ:(ஸ்) ஸமாஹா.
ஶுசீநாம் ஸ்ரீமதாம்(ங்) கே₃ஹே யோக₃ப்₄ரஷ்டோ•பி₄ ஜாயதே..
அத₂வா யோகி₃நாமேவ குலே ப₄வதி தீ₄மதாம்.
ஏதத்₃தி₄ து₃ர்லப₄தரம்(ல்) லோகே ஜந்ம யதீ₃த்₃ருஶம்..
(அத்₄யாயம் 6 ~ ஶ்லோகம் 41, 42)

புண்யலோகத்தை அடைந்து, நீண்ட காலம் அங்கு இருந்து விட்டு தூய்மையான செல்வந்தரின் க்ருஹத்தில் ஜன்மம் எடுக்கிருன். அல்லது யோகீயரின் க்ருஹத்தில் பிறவி எடுக்கிருன். இத்தகைய ஜன்மம் மிக அரிதாகும். (6 – 41, 42)

மறு ஜன்மத்தில் தொடரும்..
யஜ்ஞம், தானம், தபஸ் போன்ற புண்யகர்மங்கள் புரிபவனுக்கு ஸ்வர்கம் கிடைக்கிறது. அங்குள்ள ஸுகபோகங்களில் அவன் திளேத்து விடுகிருன். போகத்தில் ஈடுபட்டு, தான் ஸேகரித்த

புண்யம் அனைத்தும் தீர்ந்த பின்னர், மீண்டும் மர்த்ய (மரண) லோகத்தில் பிறவி எடுக்கிறான். யோக மார்கத்தில் இருந்து வழுவியவன் புண்யம் தேடியோ ஸ்வர்கத்தை வேண்டியோ ஸுகபோகங்களை விரும்பியோ செயல்படவில்லை. அவன் நாடி தேடியதெல்லாம் பரமன் மாத்ரமே. நாடவில்லை என்றாலும் அவனுக்கு ஸ்வர்கம் கிடைக்கிறது. அங்குள்ள ஸுகபோகங்களில் அவன் திளைப்பதில்லை. இவனும் மநுஷ்ய லோகத்தில் பிறவி எடுக்கிறான். ஸ்வர்கம் மற்றும் நரகம் ஸுக – து:க போகங்களை அநுபவிக்க ஏற்ற லோகங்களே. கர்மங்கள் செய்து புண்யமும் பாபமும் சேகரிக்கவும் பரமனை அடைந்திட யோக மார்கத்தில் ஈடுபடவும் ஏற்ற லோகம் மநுஷ்ய லோகம் மாத்ரமே. அதனால், எங்கு சென்றாலும் பூமிக்குத் திரும்பி வந்தாக வேண்டும். பரமனை அடைந்து விட்டால் பிறகு ஜன்ம மரணம் கிடையாது.

யோகப்ரஷ்டன் ஸ்வர்க போகங்களை அநுபவித்து விட்டு, மநுஷ்ய லோகத்தில் மீண்டும் பிறக்கும் போது, அவன் முன் ரெண்டு வாய்ப்புகள் உள்ளன. தூய்மையான செல்வந்தனின் இல்லத்தில் அல்லது ஒரு யோகீயின் குடும்பத்தில் பிறக்கலாம். அதாவது, யோக மார்கத்தில் அவன் தொடர்ந்து பரமனை நோக்கி முன்னேறிட வாய்ப்பளித்திடும் ஒரு சூழ்நிலையில் பிறந்திடுவான்.

'தூய்மையான செல்வந்தன்', என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். செல்வம் எவ்வாறு தூய்மை அற்றதாகிறது? பொதுவாக, செல்வம் புண்யத்தின் விளைவாகவே கருதப்படுகிறது. 16'ம் அத்யாயத்தில் அஸுரத்தன்மைகளை வர்ணித்திடும் போது, 'அந்யாயமாக செல்வத்தை ஈட்டிடுவான் அஸுரன்', என்கிறார். அதர்ம வழியில் ஈட்டப்படும் செல்வம் தூய்மையற்றது. முன் ஜன்ம புண்ய கர்மங்களின் விளைவாகத் தான் அஸுரனுக்கு செல்வம் கிடைக்கிறது. அஸுரனுடைய இல்லத்தில் ப்ரஹ்லாதன் பிறக்கவில்லையா? 'இவை எல்லாம் என்னுடையவை, என்று கருதிடும் போதும் செல்வம் தூய்மையற்றதாகிறது. ஸ்வர்க ஸுகங்களில் திளைக்காமல் இருக்க முடிந்த யோகப்ரஷ்டனுக்கு செல்வச் சூழலில் என்ன கஷ்டம்? செல்வச் சூழலில் இருந்தும் தாமரை இலையைப் போல், அதில் ஒட்டாமல் இருந்து யோக மார்கத்தில் தன் ப்ரயாணத்தைத் தொடர வாய்ப்பு அளிக்கப் படுகிறான். ஸுகத்தில் தோய்ந்து விட்டால், இதற்கான வாய்ப்பு மிக அதிகம், மீண்டும் ப்ரயாணத்தில் இருந்து பிசகி விடுகிறான். உலகின் ஜ்ஞானிகளில், விஜ்ஞானிகளில், சிந்தனையாளர்களில், சொற்பமான மிகச் சிலரே செல்வத்தில் உதித்துள்ளனர். ஸுகம் சித்தத்தை மழுங்கடிப்பதற்கான வாய்ப்பே அதிகம்.

யோகப்ரஷ்டன் யோகீயின் இல்லத்தில், ஜ்ஞானச்சூழலில், உயர்வை நாடி எப்பொழுதும் முயற்சி செய்திடும் மநுஷ்யர்களின் இல்லங்களில் பிறந்திடுவான். அங்கு முற்பிறவியில் யோகத்தை விட்ட இடத்திலிருந்து தொடர்வான்.

📖 ॐ 📖

तत्र तं बुद्धि संयोगं(ल) लभते पौर्वदेहिकम् । यतते च ततो भूयः(स) संसिद्धौ कुरुनन्दन ॥
पूर्वाभ्यासेन तेनैव ह्रियते ह्यवशोऽपि सः । जिज्ञासुरपि योगस्य शब्द ब्रह्मातिवर्तते ॥
{अध्याय ६ ~ श्लोक ४३, ४४}

தத்ர தம் பு₃த்₃தி₄ ஸம்யோக₃ம்(ல்) லப₄தே பௌர்வதே₃ஹிகம்.
யததே ச ததோ பூ₄ய:(ஸ்) ஸம்ஸித்₃தௌ₄ குருநந்த₃ன..
பூர்வாப்₄யாஸேந தேனைவ ஹ்ரியதே ஹ்யவஶோऽபி ஸஹ.
ஜிஜ்ஞாஸுரபி யோக₃ஸ்ய ஶப்₃த₃ ப்₃ரஹ்மாதி வர்ததே..
(அத்₄யாயம் 6 ~ ஶ்லோகம் 43, 44)

அங்கு (அப்பிறவியில்) முன் பிறவிகளில் செய்த யோகஸாதனைகளில் கிட்டிய நிலையை ஸஹஜமாக அடைகிறான். மீண்டும், யோக ஸாதனையின் ஸித்திக்காக முயற்சி செய்கிறான்.

அவனாக முயற்சி செய்யா விட்டாலும், முந்தைய ஜன்மத்தின் பயிற்சியின் காரணமாக யோக ஸாதனையை நோக்கி ஈர்க்கப் படுகிறான். ஏனென்றால், யோகத்தின் ப்ரதி நாட்டம் கொண்டவனும் கூட வேதத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ஸகாம கர்மங்களையும் அவற்றின் ஃபலன்களையும் கடந்து அவற்றுக்கும் மேலெழுந்து விடுகிறான். (6 – 43, 44)

அது வரை எல்லோரையும் போல் ஸாதாரணச் சிறுவனாக வாழ்ந்து வந்தான் வெங்கடராமன் என்ற அந்தச் சிறுவன். ஒன்பதாம் வகுப்பு படிக்கும் போது, அவன் வீட்டில் நடந்த ஒரு மரணம் அவனது வாழ்க்கையை அடியோடு மாற்றி விட்டது. முன் ஜன்மத்தில் விட்டுப் போனது நினைவிற்கு வந்திருக்க வேண்டும். வீட்டைத் துறந்தான். திருவண்ணாமலைக்கு வந்து ரமணராக மாறி விட்டார். தொண்ணூற்றென்பது ஶதவிஹிதம் முந்தைய ஜன்மங்களில் முடித்து விட்டு மீதம் உள்ள ஒரு ஶதவிஹிதத்திற்காக பல ஜன்மங்கள் எடுக்க வேண்டி வரலாம். ஸாம்பல் பூத்தாற்போல் சித்தத்தில் மூடி மறைந்துள்ள பூர்வ ஜன்ம யோக ஸாதனையின் நினைவுகள் ஏதோ ஒரு தருணத்தில் மின்னல் போல நினைவிற்கு வந்திடும். அதன் பிறகு யோக ஸாதனையில் மீதம் உள்ளதைப் பூர்தி செய்திடும் முயற்சியில் இறங்குகிறான். ஸிலருக்குத் தம்மை ஸூற்றி நடக்கும் ஏதோவொரு ஸம்பவம்; ஸிலருக்கு குருவின் ஸ்பர்ஶம்; வேறு ஸிலருக்கு குருவின் பார்வை. நினைவுப் பெட்டகத்தைத் திறந்து விடும் தொலைந்து போன சாவி மீண்டும் கிடைத்திடும்.

நடக்க இருந்த அவரது திருமணத்தில் சொல்லப்பட்ட ஒரு மந்த்ரத்தைக் கேட்டார் ஸ்ரீ ஸமர்த ராமதாஸர். ஏதோ மயக்கத்தில் இருந்தவர் ஸ்வயநினைவு பெறுவதைப் போல சிலிர்த்து எழுந்தார். திருமண மண்டபத்தை விட்டு ஓடினார். காட்டினுள் புகுந்தார். பன்னிரெண்டு வர்ஷங்கள் கழித்து ஸ்ரீ ஸமர்த ராமதாஸராக வெளிப்பட்டார். ஸ்ரீ நம்மாழ்வாருக்கு ஶடகோபன் என்றொரு பெயர் உண்டு. ஶட என்பது பூர்வ ஜன்ம நினைவுகளை மறைத்திடும் ஒரு படலம். ஒரு மெல்லிய திரையைப் போல சித்தத்தை ஸூற்றிப் படர்ந்திருக்கும். அவர் தனது சிறுவயஸில் இந்த ஶடவின் மீது கோபப்பட்டாராம். 'ஏன் மறைக்கிறாய்? விலகி விடு', என்று. தத்க்ஷணமே இவர் மாறி விட்டார். இன்றும் வைஷ்ணவ கோவில்களில் 'ஶடாரி', ஶட அரி, ஶடத்தை அழிப்பது, என்று நம் தலை மீது வைக்கப்படுவது நம் ஶட விலக வேண்டும் என்ற நோக்கத்தில்தான்.) ஶடமர்ஷண கோத்ரம் என்று உண்டு. ஶடத்தை விலக்கியவர்.

நாம் யோக மார்கத்தில் செய்திடும் எந்தவொரு முயற்சியும் வீண் போகாது. இனி வரும் ஜன்மங்களில் நம்முடன் வரும். மேலும் தொடர்வதற்கான வாய்ப்பு கிடைத்திடும். இதுவே ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் வாக்கு.

📖 ॐ 📖

प्रयत्नाद्यतमानस्तु योगी संशुद्धकिल्बिषः ।
अनेक जन्मसंसिद्धिस्ततो याति परां(ङ्) गतिम् ।।
{अध्याय ६ ~ श्लोक ४५}

ப்ரயத்நாத்₃யதமாநஸ்து யோகீ₃ ஸம்ஶுத்₃த₄கில்பிஷஹ.
அநேக ஜன்ம ஸம்ஸித்₃தி₄ஸ்ததோ யாதி பராம்(ங்) க₃திம்..
(அத்₄யாயம் 6 ~ ஶ்லோகம் 45)

யோக வழியில் முறையாக முயல்பவன் பாபங்கள் அனைத்தையும் களைந்து விட்டு, அநேக ஜன்மங்களில் ஸித்தியடைந்து பரம கதியை அடைகிறான். (6 – 45)

கொலராடோவில் தங்கம் கிடைக்கிறது என்று அறிந்த ஒரு செல்வந்தன் அங்குள்ள ஒரு குன்றையே விலைக்கு வாங்கினான். மற்ற இடங்களில் ஸில அடி ஆழத்திலேயே தங்கம் கிடைத்த போது, இம்மலையில் இருநூறு அடிகள் தோண்டியும் கிடைக்கவில்லை. மலை வாங்குவதிலும் தோண்டுவதிலும் மூன்று கோடிகளுக்கு மேல் செலவாகி விட்டது. மற்ற பலரும் கொலராடோவில் சிறு சிறு துண்டு நிலங்கள் வாங்கி கோடீஶ்வரர்கள் ஆன போது, இவன் கோடிக்கணக்கில் இழந்து விட்டான். வந்த விலைக்கு அக்குன்றினை விற்று விட்டான். அதை இவனிடமிருந்து வாங்கியவனை எல்லோரும் எச்சரித்தனர். 'இருநூறு அடி தோண்டியும் தங்கம் கிடைக்காத ஒரு இடத்தை வாங்குவது முட்டாள்தனம்', என்றனர். அதை மீறி, வாங்கிய அவன் ஒரே ஒரு அடி தோண்டியதில் கொலராடோவிலேயே மிகப் பெரிய ஸூரங்கம் வெளிப்பட்டது. விஷயம் கேள்விப்பட்ட முதலாமவன் மனஸொடிந்து போனான். உலக விஷயங்களில் நாம் செய்திடும் முயற்சிகள் தொண்ணூற்றி ஒன்பது ஶத விஹிதம் முடிந்து, ஒரே ஒரு ஶதம் விட்டுப் போனாலும், அது வரை செய்த முயற்சிகள்

அனைத்தும் வீணாகிடும். ஆனால், யோக ஸாதனையில் அவ்வாறில்லை. எந்த இடத்தில், எந்நிலையில் விட்டாலும், அது வரை செய்தவை வீணாகாது. விட்ட அதே இடத்திலிருந்து, அடுத்த ஜன்மங்களில் மீண்டும் யாத்ரையைத் தொடர முடியும். முறையாக முயன்று கொண்டிருந்தால் போதும். நண்பன் ஒருவன் ஸங்க ப்ரசாரகனாக வேண்டும் என்பது என் விருப்பம். அவன், 'என் மனஸிலும் ஏறக்குறைய இதே முடிவுதான். தொண்ணூறு ஶதவிஹிதம் ப்ரசாரகனாக வேண்டும் என்ற எண்ணம்தான். ஒரு பத்து ஶதம் ஸந்தேஹமும் இருக்கிறது. அதனால்தான் தயங்குகிறேன்', என்றான். 'தொண்ணூறு ஶதம் உள்ள மனஸைக் கேட்காமல் பத்து ஶத மனஸ் சொல்வதைக் கேட்கிறீர்களே?' என்றேன். உலக விஷயங்களில் எவ்வாறு இருக்கிறோம்? எல்லா ஸந்தேஹங்களையும் தீர்த்துக் கொண்ட பின்னர்தான் ஒரு வ்யாபாரத்தைத் துவங்குகிறோமா? ஒரு கல்வித் துறையை ஏற்றுப் படிக்கத் தொடங்கும் முன்னர் எதிர்காலம் பற்றி நூற்றுக்கு நூறு உறுதிபடுத்திக் கொள்கிறோமா? உயர்விற்கான ஒரு எண்ணம், தர்மமயமான ஒரு எண்ணம் தோன்றினால், அதை உடனே செயல்படுத்த வேண்டும்.

பாபங்கள் அனைத்தும் நீக்கி, அந்த:கரணம் தூய்மையான அவன் பரமனை அடைந்து விடுகிறான். பாய்ஜித் என்று ஒரு ஸூஃபி பக்கிரி. ஒரு முறை, அவரிடம் அந்நரகத்தலைவன் வந்தான். அவர் காலடியில் ஒரு லக்ஷ ரூபாயை வைத்து, 'நான் எல்லாவற்றையும் த்யாகம் செய்ய விரும்புகிறேன். தயை கூர்ந்து என்னை ஶிஷ்யனாக ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்', என்றான். பாய்ஜீத், 'உன் த்யாகத்தையே த்யாகம் செய்தால் ஏற்றுக் கொள்கிறேன்', என்றார். தலைவனுக்குப் புரியவில்லை. 'மனஸை இந்த செல்வம் மாஸுபடுத்துகிறது. மாஸிலிருந்து விடுபடலாம் என்று உங்களிடம் வந்தால்'... என்று புலம்பினான். 'ஸரி. ஒரு கார்யம் செய். நாளையிலிருந்து இந்த வீதியைப் பெருக்கி ஶுத்தம் செய்திடு. சேர்ந்திடும் குப்பையை ஸுமந்து ஊருக்கு வெளியே கொட்டு', என்றார். தலைவருக்குப் பெரும் ஸங்கடம்.

அடுத்த தினம் முதல் அவர் விரும்பியபடி தெருவைக் கூட்டத் தொடங்கினான். ஆயினும் அவனுள் குழப்பம் தொடர்ந்தது. 'மனஸின் மாஸுகளை நீக்க வந்தால் தெருவின் மாஸுகளை அகற்றச் சொல்கிறாரே! இது எவ்வாறு ஆன்மீக ஸாதனையாகும்?' என்று நினைத்தான். அவரிடம் கேட்க வருவான். ஆனால், தயங்கி நின்றிடுவான். அவன் தெருவைக் கூட்டத் தொடங்கி பல மாஸங்கள் ஆகி விட்டன. ஒரு நாள், பாய்ஜீத் அவ்வழியே வந்தபோது இறைவனின் நாம ஸங்கீர்த்தனையில் மூழ்கி இருந்தாற்போல் ஆனந்தமாகக் கூட்டிக் கொண்டிருந்தான். பாய்ஜீத் அவனருகில் சென்று அவனது தோளைத் தட்டி, 'வா! இனி நீ வீதியைக் கூட்டத் தேவை இல்லை. வீதி கூட்டுவதே பஜனை ஆகி விட்டது', என்றார்.

📖 ॐ 📖

तपस्विभ्योऽधिको योगी ज्ञानिभ्योऽपि मतोऽधिकः ।
कर्मिभ्यश्चाधिको योगी तस्माद्योगी भवार्जुन ।।
{अध्याय ६ ~ श्लोक ४६}

தபஸ்விப்₄யோऽதி₄கோ யோகீ₃ ஜ்ஞானிப்₄யோऽபி மதோऽதி₄கஹ.
கர்மிப்₄யஶ்சாதி₄கோ யோகீ₃ தஸ்மாத்₃யோகீ₃ ப₄வார்ஜுன..
(அத்₄யாயம் 6 ~ ஶ்லோகம் 46)

தபஸ்வியை விடவும் ஜ்ஞானியை விடவும் கர்மியை விடவும் யோகீ உயர்ந்தவன் என்பது எனது கருத்து. எனவே, யோகீயாகி விடு அர்ஜுன. (6 – 46)

யோகீ ஆகி விடு:

ரெண்டாவது அத்யாயத்தில் ஒரு கேள்வி எழுந்தது. 'யுத்தத்தைத் தவிர்க்க விரும்பிய அர்ஜுனனை ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் யுத்தத்திற்குத் தூண்டுகிறார். கீதை வன்முறையைத் தூண்டும் ஒரு நூல். இதை ஆன்மீக நூல் என்று எவ்வாறு கூறலாம்?' இதற்கு விளக்கமாக, 'யுத்த வெறியைத் தூண்டுவது மிகக் கடினமான கார்யமா? அர்ஜுனனுக்கும் அவனது ஸஹோதரர்களுக்கும் த்ரௌபதிக்கும்

துர்யோதனாதிகள் இழைத்த பற்பலக் கொடுமைகளை நினைவு படுத்தி இருந்தால் போதுமே? இதைக் கேட்டதும் அர்ஜுனன் கொதித்து எழுந்து விட்டிருப்பான் அல்லவா? ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அர்ஜுனனை யுத்தத்திற்குத் தூண்டவில்லை. மாறாக அவனை யோகீயாக மாற்ற முயல்கிறார். கரியை வைரமாக்கும் முயற்சியில் இறங்கி இருக்கிறார்', என்று கூறப்பட்டது. இங்கு தன் நோக்கத்தை வெளிப்படையாகக் கூறுகிறார். 'அர்ஜுன! யோகீயாகி விடு, என்கிறார். எட்டாம் அத்யாயத்திலும், 'யோகயுக்தோ பவ அர்ஜுன' (7 – 27) என்கிறார். 'தஸ்மாத் உத்திஷ்ட கௌந்தேய! யுத்தாய க்ருத நிஶ்சய'. (எழுந்திடு, அர்ஜுன! யுத்தம் செய்திட உறுதியான முடிவெடு.) என்றும் சொல்கிறார். ஒரு யோகீயின் மனப்பான்மையுடன் யுத்தத்தில் இறங்கிடச் சொல்கிறார் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்.

தபஸ்வீயை விட யோகீ உயர்ந்தவன். ஜ்ஞானியை விட யோகீ உயர்ந்தவன். கர்மீயை விட யோகீ உயர்ந்தவன். இவ்விஷயத்தைப் புரிந்து கொள்ள தபஸ்வீ, ஜ்ஞானி, கர்மீ ஆகிய மூன்றையும் முதலில் புரிந்து கொள்வோம்.

ஒரு குறிப்பிட்ட நோக்கத்தை அடைவதற்காகவும், அடையும் வரையும் கஷ்டங்களை ஸஹிப்பவனும்தான் தபஸ்வீ. கஷ்டங்கள் என்பவை ஶரீரத்திற்குத் தரப்படும் கஷ்டங்களே. உணவை மறுத்து, தாஹத்தை ஸஹித்து, உஷ்ணத்தில் வாடி, பனியில் உறைந்து, முட்களால்/ஆணிகளால் துளைத்து, சாட்டையால் சிதைத்து, ஒற்றைக் காலில் நின்று, தலைகீழாக நடந்து, அப்பப்பா! ஶரீரத்தை வருத்திட எத்தனை எத்தனை வழிகளை வகுத்திருக்கின்றனர் தபஸ்வீகள். எதற்காக? ஒரு வரம் பெற்றிட. ஒரு ஸித்தியை அடைந்திட. ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ண பரமஹம்ஸரிடம் ஒருவர் வந்து, 'தண்ணீரின் மேல் என்னால் நடக்க முடியும். இதற்காக பத்து வர்ஷங்கள் கடும் ஸாதகம் செய்தேன்', என்றார். 'வாழ்க்கையின் பத்து வர்ஷங்களை வீணடித்து விட்டாயே', என்றார் ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ண பரமஹம்ஸர். தன் தபஸ்ஸின் மஹிமையைப் பாராட்டாமல் இவ்வாறு சொல்கிறாரே என்று வந்தவர் வருந்திக் கொண்டிருக்கும் போது, ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ண பரமஹம்ஸர், 'ஓடக்காரனிடம் பத்து பைஸா கொடுத்தால் நதிக்கு அப்பால் அழைத்துச் சென்று விடுவான் அல்லவா? பத்து பைஸா ஸமாசாரத்திற்கு வாழ்க்கையின் மதிப்பு மிகு பத்து வர்ஷங்களை வீணடித்து விட்டாயே?' என்றார். ஸுகபோகீ ஶரீரத்தின் ஸுகத்தை நாடுகிறான் என்றால் தபஸ்வீ (த்யாகீ) ஶரீரத்தின் வருத்தத்தை நாடுகிறான். இருவருக்கும் ஶரீரமே மையம். நம்மில் பெரும்பாலோர் ஶரீர உணர்வு மேலோங்கிய ஸுகவாஸிகளாகவே இருப்பதால் நாமும் தபஸ்வீயை மஹாத்மா என்கிறோம். காலில் விழுகிறோம். வணங்குகிறோம். ஆனால், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் இவருடைய ஸர்கஸ் வித்தையில் மயங்கத் தயாராயில்லை.

தபஸ்வீயின் தபஸ் வெளிப்படையானது. யோகீயின் நிலை ஒரு அகநிலை. தபஸ்வீயின் தபஸ்ஸில் ஶரீரமே மையம். யோகீயின் யோகநிலை ஶரீரத்திற்கு அப்பாற்பட்டது. தபஸ்வீ உணவை மறுக்கிறான். உபவாஸம் இருக்கிறான். யோகீயோ பட்டினியோ விருந்தோ எது வந்தாலும் ஏற்கிறான். தபஸ்வீ, 'நான் பார்க்க மாட்டேன்', என்று தன் கண்களை மூடிக் கொள்கிறான். யோகீயோ பார்ப்பவனை கண்களிலிருந்து விலக்கி விடுகிறான். போகீ ஸுகத்திற்குத் திட்டம் இடுகிறான். தபஸ்வீ து:கத்திற்குத் திட்டம் இடுகிறான். யோகீ திட்டம் இடுவதில்லை. எது வந்தாலும் ஏற்கிறான். மற்றவருடைய உணவைப் பறிப்பவனை நாம் கண்டிக்கிறோம். வெறுக்கிறோம். உண்ணாவ்ரதம் இருப்பவனை ஸுற்றி கை கூப்பியபடி நிற்கிறோம். அவனுடைய அடாவடித்தனமான கோரிக்கைகளையும் ஏற்கிறோம். இதன் மூலம் 'நானே எல்லாம்' என்ற அவனது அஹங்காரம் பூதாகாரமாக உருவெடுக்க உதவுகிறோம். தபஸ்வீயின் தபஸ் அவனது அஹங்காரத்திற்குப் பெரும் தீனி. யோகீயின் யோகநிலைக்கு அஹங்காரமே தீனி. அஹங்காரத்தை ஒழித்த பிறகுதான் யோக நிலையில் ப்ரவேஶிக்கிறான் ஒரு யோகீ. யோகப் பயிற்சி செய்து யோக நிலையை அடைய அடைய, அவனுள் ஒரு தபஸ் வந்து விடுகிறது. அதாவது, யோகீயில் தபஸ்வீ இருக்கிறான். ஆனால், தபஸ்வீயில் யோகீ இருப்பதில்லை. தபஸ்வீயை விட யோகீ உயர்ந்தவன்.

ஜ்ஞானியை விட யோகீ உயர்ந்தவன். ஜ்ஞானி என்று சொல்லும் போது இங்கு ஶாஸ்த்ர க்ஞானம் பெற்றவனையே குறிப்பிடுகிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். எல்லாம் படித்திருக்கிறான். வேதங்கள், ஶாஸ்த்ரங்கள், ஸூத்ரங்கள் எல்லாவற்றையும் கரைத்துக் குடித்தவன். எவ்வித ப்ரஶ்னைக்கும் எந்த ஸம்ஶயத்திற்கும் உடனடி தீர்வு வைத்திருக்கிறான். ஆனால், இவற்றை எல்லாம் உலக வாழ்க்கைக்குப்

பயன்படுத்துகிறுன். தன்னுள்ளே நுழைய விடுவதில்லை. ஶாஸ்த்ரங்களைப் படிப்பதனுல் வெறும் ஶப்தங்கள், வெறும் வார்தைகள் கிடைக்குமே அன்றி ஸத்யம் கிடைக்காது. ஶாஸ்த்ரங்கள் அறிவதால் புகழ் கிடைக்குமே அன்றி அநுபவம் எதுவும் கிடைக்காது. ஶாஸ்த்ரங்களில் தேர்ச்சி பெற்றதால் செல்வம், பதவி போன்ற உலக விஷயங்கள் கிடைக்கலாம். நிஶ்சயம் பகவான் கிடைக்க மாட்டார்.

ஶாஸ்த்ரங்கள் காகிதத்தன் மேல் எழுதப்பட்டுள்ளன. அவற்றைப் படிப்பவன் காகிதத்தைப் படிக்கிறுன். தன்னை ஜ்ஞானி என்று நினைக்கத் தொடங்குகிறுன். தன்னைப் படிப்பதனுல், தன்னுள் பரமனை தர்ஶிப்பதால்தான் ஜ்ஞானம் ஏற்படுகிறது. யோகீ தன்னுள் அநுபவத்தைப் படிக்கிறுர். ஸத்யத்தைப் படிக்கிறுர். ஶாஸ்த்ர ஜ்ஞானம் ப்ரமாணம் ஆக முடியும். அத்தாக்ஷீ ஆக முடியும். ஆனுல், ஸத்யம் ஆக முடியாது. ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ண பரமஹம்ஸரோ, ஸ்ரீ ரமண மஹர்ஷியோ, கபீர்தாஸரோ ஶாஸ்த்ரங்களைப் படிக்கவில்லை. ஆனுல், அவர்களின் அநுபவங்களும் அவர்களின் பேச்சுக்களும், கவிதைகளும் ஶாஸ்த்ரங்களில் உள்ளவற்றையே ப்ரதிபலித்தன. ‘கீதையில் உள்ளதையே அவர் கூறுகிறுர்.’ ‘ஶாஸ்த்ரங்களில் எழுதப்பட்டுள்ளதையே அவர் கூறுகிறுர்’, என்று ஆஶ்சர்யப்பட வைக்கின்றன. ஸ்ரீ ரமணருடைய பேச்சுக்களைக் கேட்டவரிடம், ‘இவர் எதுவும் படிக்கவில்லை’, என்று கூறினுல் ஏற்க மறுப்பார். கபீர்தாஸரின் கவிதைகளைப் படிக்கும் போது, ‘இவர் எழுத்தறிவே இல்லாதவர்’, என்பதை நம்ப முடியாது. ஸத்ய அநுபவத்தின் அடிப்படையில் வெளிப்பட்டவை அவரது கவிதைகள். எழுதப்பட்டவை அல்ல. யோகீயுடைய வாழ்க்கையே ஶாஸ்த்ரம் ஆகி விடுகிறது. யோகீயின் உள்ளே ஒரு ஜ்ஞானி இருக்கிறுன். ஆனுல், ஜ்ஞானியினுள் ஒரு யோகீ இருப்பார் என்பது நிஶ்சயமில்லை. ஜ்ஞானியை விட யோகீ உயர்ந்தவன்.

கர்மீ என்பவன் யாகம், தானம், பூஜை முதலான கர்மங்களைச் செய்பவன். பூலோக வாழ்க்கையில் ஸுகங்களும் வஸதிகளும் அநுகூலங்களும் பெற்றிடவும் இறந்த பிறகு சிறந்த லோகங்களும் அடைந்திடவும் இந்த கர்மங்களைச் செய்கிறுன். யோகத்தின் நிபந்தனை நிஷ்காமம் அல்லது பற்றின்மை. யோகீயும் கர்மங்கள் செய்திடுவான். ‘நான் செய்கிறேன்’ என்ற எண்ணம் இன்றி, ஃபலன் எதுவும் எதிர்ப்பார்க்காமல் செய்வான். கர்மீயிடம் ரெண்டும் உண்டு. ‘நான் செய்கிறேன்’ என்ற தம்பமும் உண்டு. ஃபலனின் எதிர்ப்பார்ப்பும் உண்டு. இத்தகைய கர்மியை விட யோகீயே உயர்ந்தவன். ‘எனவே, யோகீயாகி விடு அர்ஜுன!!’, என்கிறுர். நாமும் யோகீ ஆகி விடுவோம்.

🕮 ॐ 🕮

योगिनामपि सर्वेषां मद्गतेनान्तरात्मना ।
श्रद्धावान्भजते यो मां स मे युक्ततमो मतः ।।
{अध्याय ६ ~ श्लोक ४७}

யோகி₃நாமபி ஸர்வேஷாம் மத்₃க₃தேநாந்தராத்மநா.
ஶ்ரத்₃த₄ாவாந் ப₄ஜதே யோ மாம் ஸ மே யுக்ததமோ மதஹ..
(அத்₄யாயம் 6 ~ ஶ்லோகம் 47)

அனைத்து யோகியருக்கிடையிலும், ஶ்ரத்தையுடன் என்னில் லயித்து மனஸில் என்னை ஸதா பஜிப்பவனே மிகச் சிறந்த யோகீ என்பது எனது கருத்து. (6 – 47)

த்யானம் மூலம் யோகநிலை ப்ராப்திக்கு, படிப்படியான நிலைகள் இந்த அத்யாயத்தில் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

- ஶரீரத்தை ஒரு நிலைப்படுத்துதல். ஆஸனம் பழகுதல்.
- மனஸை ஒருங்கிணைத்தல்.
- உலகப்பற்றினைத் துறத்தல். வைராக்யம் கொள்ளுதல்.
- தன்னையே எல்லாவற்றிலும் காணுதல். தன்னில் எல்லாவற்றையும் காணுதல்.

- **தன்னில் இறைவனைக் காணுதல்.**
- **எல்லாவற்றிலும் இறைவனைக் காணுதல்.**
- **இறைவனில் லயித்து எப்பொழுதும் அவன் நினைவில் ஒன்றி இருத்தல். அவனையே பஜித்தபடி இருத்தல்.**

இந்நிலையை எய்தியவன் மிகச் சிறந்த யோகீ என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

பஜனை என்பது நாம் அறிந்திருக்கும் பாடல்களும் வாத்ய ஶப்தங்களும் நிறைந்த ஒரு நிகழ்ச்சி இல்லை. பஜனை என்பது பாவனை. எந்நேரமும் பரமனின் நினைவில் திளைத்திருத்தல். அவனுடைய கருணையை பருகிக் கொண்டிருத்தல். அவனது மஹிமையை ஆனந்தமாகப் பாடிக் கொண்டிருத்தல். ஶரீரம் உலகத்தில் பற்பல வேலைகளில் ஈடுபட்டிருந்தாலும், உலகம் நம் உள்ளே புகுந்து விட இடம் இல்லாத அளவிற்கு நம் மனஸை பரம சிந்தையில் நிறைத்தல். கோபியர்கள் தம் குழந்தைக்கு உணவூட்டிக் கொண்டிருந்தாலும் ஸமைத்துக் கொண்டிருந்தாலும் க்ருஹ கார்யங்களில் ஈடுபட்டிருந்தாலும் பஶுவிடம் பால் கறந்து கொண்டிருந்தாலும் வெண்ணைக் கடைந்து கொண்டிருந்தாலும் கோகுல க்ருஷ்ணனின் நினைவாகவே இருந்தனர். பதினொன்கு வயஸில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கோகுலத்தை விட்டு மதுரா வந்து விட்டார். பிறகு, கம்ஸ வதம், சிறையில் இருந்து தாய் தந்தையரை விடுவித்தல், பாட்டனார் உக்ரஸேனரை அரியணை ஏற்றுதல், நிர்வாஹத்தைச் சீர்படுத்துதல் என்று தொடர்ந்து வந்த வேலைகளில் நீண்ட காலம் உருண்டோடி விட்டது. பிறகு, ஒரு நாள் தன் நண்பர் உத்தவரை கோகுலத்திற்கு அநுப்பி வைத்தார், தன்னைப் பிரிந்த கோபியர் எந்நிலையில் இருக்கின்றனர் என்பதைக் கண்டு வர. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் கடிதத்தை ஏந்தி வந்த உத்தவருக்கு ஆஶ்சர்யம். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை மையமாகக் கொண்டு வாழ்ந்த கோகுலம், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனைப் பிரிந்து ஶோகத்தில் மூழ்கி இருக்கும் என்று நினைத்தார். 'ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் எங்களை விட்டுப் பிரிந்து இருந்தால் தானே வருத்தம்? எம் ஶரீரத்தின் ஒவ்வொரு அணுவிலும் அவன் இருக்கிறான். எங்கள் ஒவ்வொரு மூச்சிலும் அவன் இருக்கிறான். எங்கள் மனஸ் முழுவதும் நிறைந்து இருக்கிறான். காணும் காக்ஷீ எல்லாம் நந்தலாலா மாத்ரமே. செய்திடும் செயல்கள் அனைத்தும் அவனுக்காக மாத்ரமே. எங்களுக்கு ஏது வருத்தம்?', என்றனர் கோபியர்கள். கபீர்தாஸர் ஒரு பாடலில், 'அவனுடன் இணைந்து அவனது நிறம் என்னில் ஏறி விட்டது. நான் அவனாகி விட்டேன்', என்று பாடுகிறார்.

📖 ॐ 📖

ॐ श्री परमात्मने नमःतत्सदिति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुन संवादे आत्मसंयम योगो नाम षष्ठोऽध्यायः ।।

ॐ **தத்ஸதி₃தி ஸ்ரீமத்₃ ப₄க₃வத்₃ கீ₃தாஸு உபநிஷத்ஸு ப்₃ரஹ்ம வித்₃யாயாம் யோக₃ஶாஸ்த்ரே ஸ்ரீ க்ருஷ்ணார்ஜுன ஸம்வாதே₃ ஆத்மஸம்யம யோகோ₃ நாம ஷஷ்டோ₂ऽத்₄யாயஹ..**

இத்துடன் ப்ரஹ்ம வித்யையும் யோகஶாஸ்த்ரமுமான ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை என்னும் உபநிஷதத்தில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுக்கும் அர்ஜுனனுக்கும் இடையே நடந்த உரையாடலின் 'ஆத்ம ஸம்யம யோகம்' (த்யான யோகம்) என்ற ஆறும் அத்யாயம் நிறைவுற்றது.

ॐॐॐॐॐ **ஹரி: ஓம் தத் ஸத்** ॐॐॐॐॐ

ௐ

அத்யாயம் – 7

ஜ்ஞான விஜ்ஞான யோகம்

முன்னுரை

இது வரை ஜீவனைப் பற்றியும் உலக வாழ்க்கையை அவன் அணுக வேண்டிய முறையைப் பற்றியும் பேசினார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். ரெண்டாம் அத்யாயத்தில் அழியும் ஶரீரம் மற்றும் அழியா ஆத்மாவைப் பற்றி விளக்கினார். மூன்றாம் அத்யாயத்தில் உலகில் செயல்படும் போது இருக்க வேண்டிய மனப்பான்மையைப் பற்றிப் பேசினார். நான்கு மற்றும் ஐந்தாம் அத்யாயங்களில் செயல்களைத் துறப்பதா அல்லது செயல் மற்றும் அதன் ஃபலன் மீதுள்ள பற்றினைத் துறப்பதா என்பதை விவாதித்தார். ஆறாம் அத்யாயத்தில் த்யானம் மூலமாக யோகம் பற்றிப் பேசினார். இந்த அத்யாயத்திலும் இனி வரும் சில அத்யாயங்களிலும் தன்னைப் பற்றி (பரமனைப் பற்றி) பேசப் போகிறார்.

ஆதிஶங்கரர் விளக்குகையில், 'ஆசார்யர்களிடமும் தர்மக்ரந்தங்களிடமும் பரமனைப் பற்றி நமக்குக் கிடைத்த அநுமான விவரம் ஜ்ஞானம் ஆகும். நம்முடைய அநுபவ அறிவே விஜ்ஞானம்', என்கிறார். உலகம் பரமனிலிருந்து வெளிப்பட்டது என்ற அநுமானம் ஜ்ஞானம். உலகத்தின் அணு அணுவிலும் பரமனை அநுபவிப்பது விஜ்ஞானம். அபரா மற்றும் பரா ப்ரக்ருதி என்னுடையதே. அவை ரெண்டும் இணைந்ததால் அனைத்து உயிர்களும் உலகமும் உருவாகி உள்ளன. நானே இந்த ஜகத்தின் காரணம்' (ஶ்லோகம் 4 – 6) என்று சொல்லும் போது ஜ்ஞானம் பற்றி பேசுகிறார். 'என்னைத் தவிர இந்த ஜகத்தில் வேறு எதுவும் இல்லை. ஒரு மணி மாலையில் மணிகளுக்கு இடையே ஓடிடும் ஸூத்ரத்தைப் போல் (நூலைப் போல) எல்லாவற்றின் பின்னும் நான் இருக்கிறேன்' (VII – 7) என்னும் போது விஜ்ஞானம் பேசுகிறார். 'நீரின் ருசியாகவும் சந்த்ரனின் ஒளியாகவும் இருக்கிறேன். எல்லா உயிர்களின் விதையும் நானே. ஸத்வ, ரஜஸ் மற்றும் தாமஸ பாவங்களும் நானே' (VII – 12) என்று கூறும் போது, ஜ்ஞானத்தைப் பற்றிப் பேசுகிறார். 'இவை என்னில் இருக்கின்றன. ஆனால், நான் அவற்றில் இல்லை. நான் மாத்ரமே இருக்கிறேன். உலகத்திற்குத் தனி அஸ்தித்வம் கிடையாது' (VII – 12) என்று கூறும் போது விஜ்ஞானத்தைப் பற்றி சொல்கிறார். 'நான்கு வகையான பக்தர்கள் என்னை பஜிக்கின்றனர். அவர்களில் ஜ்ஞானியே எனக்குப் பிரியமானவன். எனது ஆத்மா அவன்' (ஶ்லோகம் 13 – 17) என்பதில் ஜ்ஞானம் பேசுகிறார். எல்லாம் வாஸுதேவனே என்பதை அநுபவித்திடும் மஹாத்மா மிகவும் அரிது' (VII – 19) என்பதில் விஜ்ஞானம் பேசுகிறார். இந்த அத்யாயத்திற்கு, 'ஜ்ஞான விஜ்ஞான யோகம்' என்று பொருத்தமான பெயர் இடப்பட்டுள்ளது. அத்யாயத்தினுள் எட்டிப் பார்க்கலாமா? வாருங்கள்...

📖 ௐ 📖

ௐ

ॐ श्री परमात्मने नमः

ஓம் ஸ்ரீ பரமாத்மனே நமஹ

श्रीमद्भगवद्गीता

ஸ்ரீமத்$_3$ ப$_4$க$_3$வத்$_3$ கீ$_3$தா

अथ सप्तमोऽध्यायः

அத$_2$ ஸப்தமோऽத்$_4$யாயஹ

(ஏழாம் அத்யாயம்)

ज्ञानविज्ञान योगः

ப்ரபத்தி நிலை: ஒரு பெரிய மலையின் அடிவாரத்தில் அல்லது பெரும் ஸமுத்ரத்தின் கரையில் நிற்கும் ஒருவனின் நான் கரைந்து ஒன்றும் இல்லாதவன் ஆகி விடுவதைப் போல் பகவானின் ஶரணங்களில் விழுந்து விடுவதே ப்ரபத்தி நிலை.

ஸஹாய நிலை: நீரில் மூழ்குபவன் கட்டையோ விழுதோ கொடியோ எது கிடைத்தாலும் அதைப் பற்றித் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள முயல்வதைப் போல் ஸம்ஸார ஜன்ம – மரணக் ஸமுத்ரத்தில் மூழ்குவதில் இருந்து தன்னைக் காத்துக்கொள்ள பகவானைப் பற்றிக் கொள்வதே ஸஹாய நிலை.

இவையாவும் ஶரணாகதி பாவனையை ப்ரதிபலிக்கின்றன. பகவானில் பற்று வைத்து அவனையே ஸார்ந்து இருந்தால் மாத்ரமே ஶரணாகதி ஆக முடியும். இந்நிலையில் ஸாதகன் யோகம் பயின்று எந்த பரம தத்த்வத்தை எவ்வாறு உணர்கிறானோ அதையே இந்த அத்யாயத்தில் கூற வருகிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

📖 ॐ 📖

ज्ञानं(ञ्) ज्ञेयं स विज्ञानमिदं वक्ष्याम्यशेषतः ।
यज्ज्ञात्वा नेह भूयोऽन्यज्ज्ञातव्यमवशिष्यते ।।
{अध्याय ७ ~ श्लोक २}

ஜ்ஞானம் ஜ்ஞேயம் ஸ விஜ்ஞானமித₃ம் வக்ஷ்யாம்யஶேஷதஹ.
யஜ்ஞாத்வா நேஹ பூ₄யோऽந்யஜ்ஞாதவ்யமவஶிஷ்யதே..
(அத்₄யாயம் 7 ~ ஶ்லோகம் 2)

அதை அறிந்தபின் இவ்வுலகில் மேலும் அறிய வேண்டியது எதுவும் இல்லை. விஜ்ஞானத்துடன் கூடிய அந்த ஜ்ஞானத்தை உனக்கு நான் மீதமில்லாமல் சொல்கிறேன். (7 – 2)

ஆதிஶங்கரர் விளக்குகையில், 'ஆசார்யர்களிடமும் தர்ம க்ரந்தங்களிடமும் பரமனைப் பற்றி நமக்குக் கிடைத்த அநுமான விவரம் ஜ்ஞானம் ஆகும். நம்முடைய அநுபவ அறிவே விஜ்ஞானம்', என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். உலகம் பரமனிலிருந்து வெளிப்பட்டது என்ற அநுமானம் ஜ்ஞானம். உலகத்தின் அணு அணுவிலும் பரமனை அநுபவிப்பது விஜ்ஞானம்.

'நான் உனக்கு விஜ்ஞானத்துடன் கூடிய ஜ்ஞானத்தைக் கூறுகிறேன். முழுமையாகக் கூறுகிறேன். மீதம் வைக்காமல் எல்லாவற்றையும் கூறுகிறேன்', என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். பல குருமார்கள் பரமனைப் பற்றிக் கூறக் கேட்டிருக்கிறோம். பல புஸ்தகங்களில் பரமனைப் பற்றிய வர்ணனைகளைப் படித்திருக்கிறோம். இவை எல்லாம் நம்முடைய அல்ப புத்திக்கு ஏற்றாற் போல் தான் இருந்திடும். ஸமஷ்டி புத்தியின் மிகச் சிறிய அம்ஶமே வ்யஷ்டியின், தனி மநுஷ்யனின் புத்தி. இதைக் கொண்டு பரமனை எவ்வாறு விளக்குவது? படித்தவற்றில் இருந்தும் கேட்டவற்றில் இருந்தும் சிறிய பகுதியே புத்தியால் க்ரஹிக்கப்படுகிறது. க்ரஹிக்கப் பட்டதில் சிறிய பகுதியே மனஸால் உணர்ந்து நினைவிற்குக் கொண்டு வரப் படுகிறது. மனஸில் இருந்து மிகச் சிறிய பகுதியே வாக்காகவும் எழுத்தாகவும் வெளி வருகிறது. பகவானை விட சிறப்பாகவும் முழுமையாகவும் வேறு எவரால் கூறிட முடியும்?

'இதை அறிந்த பின்னர் அறிய வேண்டியது வேறு எதுவும் இல்லை', என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். உபநிஷதக் கதை ஒன்று. ஶ்வேதகேது என்று ஒரு சிறுவன். குருகுல வாஸம் முடித்து வீடு திரும்புகிறான். 'என்ன கற்றாய்?' தந்தை கேட்டார். 'எல்லாம் கற்றேன்', என்றான் மகன். 'எதை அறிந்தால் அனைத்தும் அறியப்படுகிறதோ, அதைக் கற்றாயா உன் குருவிடம் இருந்து?' தந்தையின் கேள்வி. மகன் குழம்பினான். மீண்டும் குருவிடம் வந்தான். 'குருவே! நான் கற்க வேண்டிய அனைத்தையும் கற்று விட்டேன் என்ற நினைப்புடன் வீடு திரும்பினேன். ஆனால், என் தந்தையோ எதைக் கற்ற பின் வேறெதுவும் கற்க வேண்டியதில்லையோ, அதைக் கற்றாயா என்று வினவுகிறார்.

ஜ்ஞானவிஜ்ஞான யோக₃ஹ

श्री भगवानुवाच
मय्यासक्तमना:(फ) पार्थ योगं युञ्जन्मदाश्रयः ।
असंशयं समग्रं मां यथा ज्ञास्यसि तच्छृणु ।।
{अध्याय ७ ~ श्लोक १}

ஸ்ரீ ப₄க₃வானுவாச
மய்யாஸக்த மநா(ஃப்) பார்த₂ யோக₃ம் யுஞ்ஜந்மத₃ாஸ்ரயஹ.
அஸம்ஸயம் ஸமக்₃ரம் மாம் யத₂ா ஜ்ஞாஸ்யஸி தச்ச்₂ருணு..
(அத்₄யாயம் 7 ~ ஸ்லோகம் 1)

ஸ்ரீ பகவான் கூறினார். பார்த! என் மீது நாட்டம் கொண்ட மனஸுடன் என்னையே ஸார்ந்திருந்து, யோகம் பயின்று என்னை எவ்வாறு அறிவானோ, அதைக் கேள். (7 – 1)

'என் மீது பற்று / நாட்டம் கொண்ட மனஸோடு என்னையே ஸார்ந்து, யோகம் பயில்பவன் எந்த தத்வத்தை அறிகிறானோ அதைக் கூறுகிறேன். ஸந்தேஹம் இன்றி அறிந்து கொள்', என்கிறார். உலகத்து விஷயங்களான மநுஷ்யன், பொருள், பதவி, இடம் ஆகியவற்றின் மீது வைக்கப் படும் பற்று நான் – அவர் / அது என்ற இருமை உணர்வு இருந்தால் மாத்ரமே இயலும். பற்று, ப்ரேமை, ஸ்நேஹம், அன்பு ஆகிய அனைத்து உணர்வுகளும் இருமை உள்ள இடத்திலேயே நிலவும். 'நான் வேறு, அவர் வேறு' என்று உணர்வு இருந்தால் தான் ப்ரேமை கொள்ள முடியும். அன்பு கொள்ள முடியும். எவ்வளவு நெருங்கி வந்தாலும், எவ்வளவு இறுக அணைத்தாலும் (ஸ்நேஹம் / அன்பு / ப்ரேமை) செலுத்துபவரும் செலுத்தப் படுபவரும் ஒன்றாக முடியாது. ஒன்றாக முடியவில்லையே என்று உணர்வதால் தான் லௌகீக அன்பு வ்ரக்தியில் முடிகிறது. மாறாக, இறைவனின் மீது கொள்ளும் பற்று இருமை உணர்வினை ஒழிக்கிறது. In fact, வேறு என்ற உணர்வு மறைந்தால் தான் பகவானின் மீது பற்று தோன்றுகிறது. 'நான்' தனியாக வேறுபட்டு நிற்கும் வரை ப்ரார்தனை ஆவதில்லை. 'நான்' அழிந்து பரமனுடன் ஒன்றிய பின்னரே ப்ரார்தனை ஏற்படுகிறது. அந்நிலையில் இறைவனும் இல்லை. நானும் மறைந்து விட்டது. அன்பு மாத்ரமே, பக்தி மாத்ரமே, ப்ரேமை மாத்ரமே எஞ்சி நிற்கும். செலுத்துபவனும் இல்லை செலுத்தப் படுபவனும் இல்லை. பாவனை மாத்ரமே எஞ்சுகிறது. இதையே ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன், 'என் மீது நாட்டம் கொண்ட மனஸ்', என்கிறார். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் ரெண்டாவதாகச் சொல்லும், 'மதாஸ்ரய:' (என்னையே ஸார்ந்து) என்ற நிலையில் இது அடங்கும்.

'என்னை ஸார்ந்து' என்ற நிலையை வேதாந்தம் ஐந்து வகைகளில் விளக்குகிறது.

ஆஸ்ரய நிலை: பூமி நம்மைத் தாங்கி இருக்கிறது. பூமி நம்மைத் தாங்கிக் கொண்டு இருப்பதால் தானே நாம் கவலைகள் இன்றி ஓடி ஆடிச் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம். அந்த பூமியையும் தாங்கி இருப்பவன் அவன் அல்லவா? பூர்ணமாக அவனை ஸார்ந்திருந்து, 'எனக்கு என்ன ஆகும்?', என்ற எவ்விதக் கவலையும் இல்லாது இருத்தலே ஆஸ்ரய என்ற இந்த நிலை.

அவலம்பன நிலை: குரங்குக் குட்டி தன்னுடைய தாயைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொள்கிறது. அது இடம் விட்டு இடம் செல்வதற்கு தாயையே முழுவதுமாக நம்பி இருக்கிறது. தாய் மரம் ஏறுகிறது. மரம் விட்டு மரம் தாவுகிறது. குட்டி எவ்வித முயற்சியும் செய்வதில்லை. அதே போல், உலக விஷயங்களையும் நம்பி இராமல், 'நானே செய்ய வேண்டும்', என்றும் கருதாமல் பரமனைப் பற்றிக் கொள்ளுதலே இந்த நிலை.

அடிமை நிலை: வலுக்கட்டாயமாக ஒருவன் நம்மை கீழ்ப்படுத்தும் போது மனஸ் கஸக்கிறது. வருந்துகிறது. அவ்வாறில்லாமல் ஸ்வயமாகவே தன்னை அவர் வஸம் கொடுத்து விடுவதே இந்த நிலை. பூனைக்குட்டி தன்னைப் பற்றிக் கவலைப் படுவதில்லை. குரங்குக் குட்டியைப் போல தாயைப் பற்றிக் கொள்வதும் இல்லை. அதைத் தன் வாயில் கவ்விப் பிடித்து எடுத்துச் செல்கிறது தாய்ப்பூனை. அதே போல், அவனுடைய அடிமையாகி, அவனையே நாதனாகக் கொள்வதே இந்நிலை.

என்ன அது?' என்று கேட்டான் ஶ்வேதகேது. 'அது ஸ்வரூபம். பரம தத்வம். நீ உலகத்தை அறிய விரும்பினாய். உலகை உனக்குக் கற்பித்தேன். 'உலகத்தின் காரணமாக அதன் பின்னால் இருப்பது யார்?' என்றோ, 'நான் யார் ?' என்றோ கேட்கவில்லை. நானும் கற்பிக்கவில்லை', என்றார். 'எதை அறிவதால் எல்லாம் அறியப்படுகிறதோ, எதை அறிந்த பின் அறிய வேண்டிய வேறு எதுவும் எஞ்ஜி இருப்பதில்லையோ, அந்த ஜ்ஞானம் ஸ்வரூபத்தை அறியும் வரை கிடைப்பதில்லை. அந்த ரஹஸ்யமான ஜ்ஞானத்தை உனக்கு அளிக்கிறேன்', என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

🕮 ॐ 🕮

मनुष्याणां सहस्रेषु कश्चिद्यतति सिद्धये ।
यततामपि सिद्धानां(ङ्) कश्चिन्मां वेत्ति तत्त्वतः ।।
{अध्याय ७ ~ श्लोक ३}

மநுஷ்யாணாம் ஸஹஸ்ரேஷு கஶ்சித்$_3$ யததி ஸித்$_3$த$_4$யே.
யததாமபி ஸித்$_3$தா$_4$நாம்(ங்) கஶ்சிந் மாம் வேத்தி தத்வதஹ..
(அத்$_4$யாயம் 7 ~ ஶ்லோகம் 3)

ஆயிரமாயிரம் மநுஷ்யர்களில் ஒரு ஸிலரே யோக ஸித்திக்கு முயலுகின்றனர். அவ்வாறு முயல்கின்றவரில் ஒரு சிலரே என்னை தத்வமாக அறிகின்றார் . (7 – 3)

ஆயிரங்களில் ஒருவன்:

You are the chosen one என்று சொல்வார்களே! அது போல் இருக்கிறது ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் சொல்வது. நீ பெரும் பாக்யம் செய்தவன். உன் மனஸில் என்னை அறிய வேண்டும் என்ற ஆவல் எழுந்துள்ளது. ஆயிரக்கணக்கான மாந்தர்களில் ஓரிருவரே என்னை அறிய ஆசை கொண்டு முயல்கின்றனர். அவ்வாறு முயன்றிடும் ஆயிரக்கணக்கானோரில் ஓரிருவரே என்னை தத்வமாக அறிகின்றனர்.

இயற்கையின் நியதியும் இதுவே. ஆயிரக்கணக்கான பூக்களில் ஒரு ஸிலவே காயாகின்றன. ஆயிரக்கணக்கான காய்களில் ஒரு ஸில மாத்ரமே பழுக்கின்றன. பழங்களில் இறைவனுக்கு நிவேதனம் ஆவதோ?...

ஆண் விந்தில் லக்ஷக்கணக்கான அணுக்களில் ஒன்று மாத்ரமே முட்டையைச் சென்றடைந்து ஶிஶுவாக உருவெடுக்கிறது.

பல்லாயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட நபர்கள் ஐஏஎஸ் தேர்வு எழுதுகின்றனர். ஸில நூறு நபர்கள் மாத்ரமே வெற்றி அடைகின்றனர். அவர்களிலும் பத்து – இருபது நபர்கள் மாத்ரமே கலெக்டர் ஆகின்றனர்.

அதே போல், கோடிக்கணக்கான மநுஷ்யர்களில் ஒரு ஸிலரே இறைவனை அடைந்து விடும் ஸங்கல்பத்துடன் முயற்சியில் இறங்குகின்றனர். இவ்வாறு இறங்கிடும் பல்லாயிரம் மநுஷ்யர்களில் ஓரிருவரே சென்றடைந்து விடுகின்றனர். பரமாத்மனை அடைவது மிகக் கடினம் என்பதல்ல ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் கூற்று. மநுஷ்யனிடம் உள்ள தடைகளே அவனை இறைவனிடம் இருந்து திசை திருப்புகிறது.

ஏன் பெரும்பாலோர் பரமனை அடைந்திடும் விருப்பம் கொண்டு முயற்சியில் இறங்குவதில்லை? இறங்கியவருள் பெரும்பாலோர் வெற்றி கொள்ளாதபடி தடையாக இருப்பது எது? வெற்றி கொள்பவரை வெற்றி அடைய வைப்பது எது? பல கேள்விகள் எழுகின்றன.

போக த்ருஷ்டியே பரமனின் திசையில் இறங்க விடாமல் தடுக்கிறது. போக நாட்டம் வஸ்துக்களின் ஸேகரிப்பைத் தூண்டுகிறது. விஷய ஸேகரிப்பிலும் விஷய போகத்திலும் லயித்திடும்

மனஸ் பரமனின் திசையில் ப்ரயாணிக்க மறுக்கிறது. இன்று, 'Be Positive', என்பது management மந்த்ரமாக எல்லா மேடைகளிலிருந்தும் ஓதப்படுகிறது. இருப்பதைக் கண்டு கொள்ளாமல் இல்லாதவற்றின் பின்னால் ஓடுவதே negative மனப்பான்மை. இந்த மனப்பான்மை கொண்டவர் பாதியளவு நீர் நிறைந்த பாத்ரத்தில் நீரைப் பார்க்காமல் காலியாக இருக்கும் பகுதியைப் பார்ப்பார். ரோஜாச் செடியில் அழகான ரோஜா மலர் கண்ணில் படாது. முள் மட்டுமே கண்ணில் படும். வாழ்க்கைக் கொடுத்திடும் பல இனிமையான அநுபவங்கள் நினைவில் நில்லாது. கசப்பான அநுபவங்களே வாழ்நாள் முழுவதும் நினைவில் நின்றிடும்.

போகங்களின் பின்னாலும் அவற்றைத் தீர்த்துக் கொள்ள வேண்டி வஸ்துக்களின் பின்னாலும் ஓடிடும் பெரும்பான்மை மாந்தர்களும் இதே மனப்பான்மைக் கொண்டவர் தான். இருப்பதில் த்ருப்தி கிடையாது. கிடைத்தவற்றில் ஸந்தோஷம் கிடையாது. இனி கிடைத்து விடும் என்ற பொய்யான நம்பிக்கையில் மாயமானைத் துரத்துபவனைப் போல வெவ்வேறு வஸ்துக்களின் பின்னாலும் வெவ்வேறு ஸுகங்களின் பின்னாலும் ஓடுபவர்கள் இவர்கள். இருக்கும் பற்களை விட்டு விட்டு இல்லாத பல்லைத் தேடி ஓடும் நாக்கினைப் போல, தன்னுள்ளேயே, தன்னுடனேயே இருக்கும் பரமனை மறந்து விட்டு பணம், பதவி, பெயர், புகழ், மர்யாதை, ஸுகபோகம் போன்றவற்றின் பின்னால் ஓடியே வாழ்க்கையைத் தொலைத்து விடுபவர்கள் இவர்கள். இவற்றில் பலவும் கிடைக்கப் போவதில்லை. கிடைத்தாலும் நிலைக்கப் போவதில்லை. ஆனாலும், negative மனப்பான்மை கொண்ட பெரும்பான்மையோர் இதை உணர்வதில்லை. பரமனை நோக்கித் திரும்புவதில்லை.

பரமனை அடைந்தே தீருவது என்ற ஸங்கல்பத்துடன் முயற்சியில் இறங்கியவர்களில் பெரும்பான்மையோர் அவனை அடைவதில்லையே ஏன்? இவர்களுக்குத் தடையாக இருப்பது இவர்களுடைய அஹங்காரம். இதை ஸாத்வீக அஹங்காரம் என்றும் சொல்கின்றனர். 'நான் தூயவனாக இருக்கிறேன்', என்பதில் அஹங்காரம். 'நான் பரமனை அடைவேன்', என்ற ஸங்கல்பத்தின் அஹங்காரம். மற்ற அனைவரும் விட்டில் பூச்சிகளாக மடிந்து விடுவதாக தான் மாத்ரமே உயர்ந்த ஒரு வாழ்க்கை வாழ்வதாகவும் எண்ணுவதில் அஹங்காரம். இந்த அஹங்காரத்தைக் களைவதில் வெற்றி அடைபவனே பரமனை அடைகிறான்.

Negativity நிறைந்த கோடிக்கணக்கான மநுஷ்யர்களில் Positive மனப்பான்மை கொண்ட ஒரு ஸிலரே முயற்சி செய்கின்றனர். ஆனால், இந்த Positive மனப்பான்மையே ஸூக்ஷ்மமான அஹங்காரத்திற்கு வித்திடுகிறது. முயன்றிடும் ஆயிரக்கணகான Positive மனப்பான்மை கொண்டவரில் ஒரு ஸிலரே, அஹங்காரத்தைக் கரைத்து விடும் ஒரு ஸிலரே, Positive மனப்பான்மையையும் விட்டு விடும் ஸிலரே பரமனை அடைவதில் வெற்றி அடைகின்றனர்.

📖 ॐ 📖

भूमिरापोऽनलो वायुः(ख्) खं मनोबंद्धिरेव च । अहङ्कार इतीयं मे भिन्ना प्रकृतिरष्टधा ।।
अपरेयमितस्त्वन्यां प्रकृतिं विद्धि मे पराम् । जीवभूतां महाबाहो ययेदं(न्) धार्यते जगत् ।।
{अध्याय ७ ~ श्लोक ४, ५}

பூ₄மிராபோऽநலோ வாயு:(க்₂) க₂ம் மநோ பு₃த்₃தி₄ரேவ ச.
அஹங்காரம் இதீயம் மே பி₄ந்நா ப்ரக்ருதிரஷ்டத₄ா..
அபரேயமிதஸ்த்வந்யாம் ப்ரக்ருதிம் வித்₃தி₄ மே பராம்.
ஜீவபூ₄தாம் மஹாபா₃ஹோ யயேத₃ம்(ந்) த₄ார்யதே ஜக₃த்..
(அத்₄யாயம் 7 ~ ஶ்லோகம் 5)

மண், நீர், அக்னி, வாயு, ஆகாஶம், மனஸ், புத்தி, அஹங்காரம் என்று எட்டு விதங்களில் எனது அபரா ப்ரக்ருதி வேறுபடுகிறது. இதனின்று வேறுபட்ட ஜீவரூபமான எனது மேலான 'பரா' ப்ரக்ருதியை அறிந்து கொள். ஹே மஹாபாஹோ! இந்த ஜகத்தைத் தாங்குவது அதே. (7 – 4, 5)

ப்ரக்ருதியின் எட்டு அம்ஶங்கள்:

இந்த ஶ்லோகத்தில் இருந்து படைப்பின் ரஹஸ்யங்களை விளக்குகிறார். அபரம் என்பது கீழானது. பரம் என்பது மேலானது. அப்பாற்பட்டது. முதல் ஶ்லோகத்தில் அபரம் பற்றி பேசுகிறார். அடுத்த ஶ்லோகத்தில் பரம் பற்றி பேசுகிறார். அபர ப்ரக்ருதி என்பது ஜடம். பரம் என்பது சைதன்யமானது. பரமாத்ம ஸ்வரூபம். புருஷம் எனப்படுகிறது. சைதன்யம் ஜடத்துடன், அதாவது புருஷன் ப்ரக்ருதியுடன் இணைவதால் படைப்பு உருவாகிறது. தனி மநுஷ்யனில் ஆத்மாவே புருஷனின் அம்ஶம். தேஹமே ப்ரக்ருதியின் அம்ஶம். ப்ரக்ருதியின் ஒவ்வொரு அணுவிலும் புருஷன் இருக்கிறான்.

ப்ரக்ருதிக்கு ஸ்வயமாக ஒளியோ ஆற்றலோ கிடையாது. புருஷன் இருப்பதாலேயே ப்ரக்ருதியின் இயக்கம் அனைத்தும். ஆத்மா ஶரீரத்தினுள் இருக்கும் வரைதான் ஶரீரம் இயங்குகிறது; கண் பார்க்கிறது; காது கேட்கிறது; புத்தி சிந்திக்கிறது; மனஸும் அநுபவிக்கிறது. பரமாத்மனின் அம்ஶமான ஆத்மா அந்த ஶரீரத்தில் இருக்கும் வரைதான் கண்ணால் பார்க்க முடியும்; காதினால் கேட்க முடியும்; புத்தியினால் சிந்திக்க முடியும், மனஸால் அநுபவிக்க முடியும். ஆத்மா ஶரீரத்தை விட்டு விலகியவுடன் இவை அனைத்தும் தத்தம் ஆற்றலை இழந்து விடுகின்றன.

ப்ரக்ருதியும் புருஷனும் ரெண்டறக் கலந்து காணப் பட்டாலும் இவை ரெண்டும் வெவ்வேறு. புருஷன் ப்ரக்ருதிக்கு அப்பாற்பட்டது (பரா). ப்ரக்ருதியை விட மேலானது. புருஷனால் ப்ரக்ருதியைப் பார்க்க முடியும். உணர முடியும். ஆனால், ப்ரக்ருதியால் புருஷனை உணர முடியாது. புருஷன் முழுமையானது. சிதைக்க முடியாதது. ப்ரக்ருதி சிதைந்து போவது. ஜடமான ப்ரக்ருதியுடன் பிணைத்துக் கொண்டு தன்னை ஜடமாகவே கருதிக் கொள்வதே மநுஷ்யனின் ப்ரஶ்னை. ஒருவனின் தோலில் கறை வளர்ந்து வருகிறது. அவன் உலகத்துடன் தொடர்பு இல்லாமல் கண்ணை மூடிக் கொண்டு இருந்தால் தோலில் கறை வளர்வது அவனுக்குத் தெரியாது. வேறு யாராவது சொன்னால் அல்லது கண்ணாடியில் பார்த்தால் மாத்ரமே அவனுக்குத் தெரிய வருகிறது. ஏன் என்றால், தேஹத்தில் தான் கறை. ப்ரக்ருதியில் தான் கறை. உள்ளே கறையில்லை. அது தூய்மையானது. கறைகளுக்கு அப்பாற்பட்டது. மயக்க மருந்து கொடுக்கப்பட்டு ஒருவனின் கால் வெட்டப்படுகிறது. வலி இல்லை என்றால் கண்ணால் பார்த்த பின்னரே கால் வெட்டப்பட்ட விவரத்தை அவன் அறிகிறான். தன்னில் ஒரு பகுதி நீக்கப்பட்டால் அவன் ஸ்வயமாக உணர வேண்டும் அல்லவா? ஆனால், அவன் இது அல்லவே? அவன் இதற்கு அப்பாற்பட்டவன் அல்லவா? அவன் பூர்ணமானவன் அல்லவா? கால் வெட்டப்பட்ட பிறகும் அவன் தன்னைக் குறையுள்ளவனாக உணர்வதில்லை. ஆனால், நாளடைவில், மீண்டும் மீண்டும் தேஹத்தின் குறையைப் பார்த்ததால், ஸுற்றி உள்ளோரின் பார்வை மற்றும் பேச்சின் தாக்கத்தால், ஜடமான ஶரீரத்துடன் ஸ்வயத்தை இணைத்துக் கொள்வதால், தன்னை ஒரு குறை உள்ளவனாக நினைக்கத் தொடங்குகிறான். மனத்துயரம் அடைகிறான். மநுஷ்யனுடைய கண், காது போன்ற அங்கங்கள் செயல் இழக்கின்றன. உலகத்துடன் தொடர்பு கொண்ட பின்னரே, உலகத்து விஷயங்களை பார்க்க கேட்க முடியவில்லை என்று அறிந்த பின்னரே ஶரீரத்தின் ஒரு அங்கம் செயலிழந்து போன விவரம் இவனுக்குத் தெரிய வருகிறது. அவனுடைய ஒளியில், சைதன்யத்தில், ஆனந்தத்தில் சிறிதும் பங்கம் ஏற்படுவதில்லை. பங்கம் ஏற்படாத, முழுமையான அதுவே புருஷன். ஸ்வரூபமான அதுவே புருஷன். பரம். தனி மநுஷ்யனில் அதுவே பரமனின் அம்ஶமான ஆத்மா.

படைப்பில் ஐந்து அடிப்படை தாதுக்கள் உள்ளன. பஞ்சபூதங்கள் எனப்படும் இவை படைக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு வஸ்துவிலும், படைப்பின் ஒவ்வொரு அணுவிலும் உள்ளன. இவ்வைந்தின் கலவையே படைப்பு. த்ருட நிலையில் உள்ள அனைத்தும் பூமி. பூமியில் காணப்படும் பாறைகளும் மண்ணும் மணலும் ஸமுத்ரத்தடியில் உள்ள பதார்த்தங்களும் மற்ற க்ரஹங்களில் உள்ள த்ருடப் பதார்தங்களும் பூமியே. ஸமுத்ர நீரில் கலந்து உள்ள உப்பும் பூமியே. அனைத்து உயிரினங்களின் ஶரீரங்களிலும் உள்ள எலும்பு, மஜ்ஜை, தசை போன்றவையும் பூமியே. ரக்தமும் மற்ற த்ரவங்களிலும் உள்ள தாதுக்களும் பூமியே. ஸ்தாவரங்களும் பழங்களும் தான்யங்களும் மற்ற விளை பொருட்களும் பூமியே.

'நீர்' என்ற பதத்திற்கு விளக்கம் தேவை இல்லை. எங்கும் நிறைந்து உள்ளது. நம் க்ரஹத்தின் 75% நீர்தான். உயிர்கள் அனைத்தின் ஶரீரங்களிலும் 75% நீரே. அதே போல், வாயுவும் எல்லா இடங்களிலும் உள்ளது. நம் தேஹத்திலும் வாயு உள்ளது. நாம் எடுத்து விடும் மூச்சுக்காற்று மற்றும்

ஜீர்ண அமைப்பில் உருவாகும் வாயுவைத் தவிர நரம்பு மண்டலத்திலும் எலும்பு இணைப்புகளிலும் வாயு உள்ளது.

அக்னீ என்பது நம் ஸமையல் அறைகளில் உள்ள தீ மாத்ரம் இல்லை. எல்லா உருவில் உள்ள ஆற்றலும் அக்னீயே. மின் ஆற்றலும் அணு ஆற்றலும் அக்னீயின் வடிவங்களே. நம் ஶரீரத்தின் ஒவ்வொரு அணுவிலும் ப்ராணவாயுவும் உணவும் இணைந்து செய்திடும் ரஸாயனச் சேர்க்கையின் விளைவாக உருவாகிடும் ஆற்றல், ஆங்கலத்தில் ATP எனப்படும் ஆற்றல், நம் ஶரீரத்தின் ஒவ்வொரு இயக்கத்திற்கும் ஒவ்வொரு செயலிற்கும் தேவைப்படும் அந்த ஆற்றலும் அக்னீயின் வடிவமே.

ஆகாஶம் என்பது வானவெளி இல்லை. ஆகாஶம் என்பது கொள்ளிடம் (Space). க்ரஹங்களும் நக்ஷத்ரங்களும் ஆகாஶத்தில் உள்ளன. பூமியும் ஆகாஶத்தில் தான் உள்ளது. நாமும் ஆகாஶத்தில்தான் உள்ளோம். நம் உள்ளேயும் ஆகாஶம் இருக்கிறது. ஒவ்வொரு வஸ்துவும் ஆகாஶத்தின் ஒரு பகுதியை ஆக்ரமித்து இருக்கிறது. ஒரு பானை ஆகாஶத்தில் இருக்கிறது. அதனுள்ளும் ஆகாஶம் இருக்கிறது. அதில் உள்ள ஒவ்வொரு த்வாரமும் ஆகாஶம் தான்.

ஒவ்வொரு உயிரினத்திற்கும் மனஸ் உண்டு. மனஸ் தான் அநுபவிக்கிறது. மனஸ்தான் விரும்புகிறது. மனஸ்தான் வெறுக்கிறது. மநுஷ்யனைத் தவிர மற்ற உயிரினங்களுக்கும் மனஸ் இருப்பதைப் பார்க்கிறோம். அவையும் அன்பை விரும்புகின்றன. ஸ்நேஹத்தை வெளிப்படுத்துகின்றன. மநுஷ்ய மனஸ் க்லிஷ்டமானது (Complex) மற்ற உயிரினங்களின் மனஸ் எளிமையானது (Simple) ஒரு குழந்தையின் மனஸைப் போல. ஸ்தாவரங்களுக்கும் மனஸ் உண்டு என்று விஜ்ஞானிகள் சொல்லத் தொடங்கி உள்ளனர். அவற்றின் மேல் எண்ணங்கள் மற்றும் ஸங்கீதத்தின் தாக்கம் பற்றி ஆராய்ச்சிகள் நடந்து வருகின்றன. தனி உயிர்களில் மனஸ் இருப்பது போல, ஒரு விராட மனஸும் இருக்கிறது. அதை சிதி என்கின்றனர். நல்ல எண்ணங்களின் எதிரொலியாக மழை பொழியச் செய்வது இந்த விராட மனஸே.

புத்தி என்பது மூளை இல்லை. நமது மூளைதான் தேஹம் என்றால் மூளையின் ஆற்றலே புத்தி. புத்தி மூளையை இயங்க வைக்கிறது. நினைவில் வைத்துக் கொள்ளும் ஆற்றல், அநுபவங்களைப் பற்றி சிந்தனை செய்திடும் ஆற்றல், நன்மை – தீமைகளை நிர்ணயித்திடும் ஆற்றல் ஆகிய அனைத்தும் புத்தியே. உயிர்கள் அனைத்திற்கும் புத்தி உண்டு. மநுஷ்ய புத்தி வெகு ஆழமானது. மற்ற உயிரினங்களின் புத்தி எளிமையானது. உயிர் வாழத் அவஶ்யமான அடிப்படைத் திறன்கள் மாத்ரமே உண்டு. பஶு நகர்ந்து கொண்டே மேய்வதைப் பார்த்திருப்போம். ஒரு இடத்தில் ஒரு முறையே வாயை வைத்திடும். ஒரு முறை வாயில் புல்லைக் கவ்விய பின் ஒரு அடி நகர்ந்து விடும். விஜ்ஞானிகளின் கூற்றின் படி, ஒரு முறை பஶுவினால் கவ்வப்பட்ட பின் அந்த புல், பஶுவில் எதிர்ப்பு தோன்ற வைக்கும் ஒரு த்ரவத்தை ஸுரக்கிறதாம். புல்லிலும் தன்னைக் காத்துக்கொள்ளப் போதுமான புத்தி! உயிர்களிடம் இருப்பது போல ஸமஷ்டி புத்தியும் உண்டு. படைப்பின் ஸமநிலை காத்திட, உரிய முயற்சிகளைத் தூண்டுவது இந்த புத்தியே.

ஒவ்வொரு உயிரினத்திற்கும் அஹங்காரம் உண்டு. மொத்த (ஸமஷ்டி) அஹங்காரம் உண்டு. எவ்வளவு அல்ப உயிராக இருந்தாலும் அதற்கும் அஹங்காரம் உண்டு. விஶால காயம் கொண்ட ஒரு யானை ஒரு சுண்டெலியைப் பார்த்ததாம். அந்நாள் வரை அது இவ்வளவு சிறியதொரு ப்ராணியைப் பார்த்ததே இல்லை. ஆஶ்சர்யத்தில் மூழ்கிய அந்த யானை, 'இவ்வளவு சிறிய ஶரீரமா? ஹ ஹா ஹா!' என்று சிரித்தது. யானையின் ஏளனச் சிரிப்பைக் கேட்ட சுண்டெலி, 'எப்பொழுதும் இவ்வாறில்லை. ரெண்டு மூன்று தினங்களாக தேஹ ஆரோக்யம் குன்றி இருப்பதால் இளைத்து இருக்கிறேன்', என்றதாம். யானைக்கு ஒரு அஹங்காரம் என்றால் சுண்டெலிக்கும் தன் அஹங்காரம்! சுண்டெலியின் பதிலில் நம்முடைய பேச்சு அல்லது நம்மை ஸுற்றி உள்ளவரின் பேச்சு த்வனிக்கிறதா?

வ்யஷ்டியும் ஸமஷ்டியும் வெவ்வேருகத் தெரிந்தாலும் ஒன்றுதான். வ்யஷ்டி ஸமஷ்டியின் ஒரு அம்ஶமே. தனி உயிர் ஒவ்வொன்றின் ஶரீரமும் வெவ்வேருகத் தெரிகின்றன. ஆயின், அவை அனைத்தும் ஸமஷ்டியின் ஸிறு துளிகளே. பணம் ஸுற்றுவதைப் போல பஞ்சபூதங்களும் பல்வேறு

ஶரீரங்கள் வழியாக ஸுற்றிக் கொண்டிருக்கின்றன. பூமி உணவாக ஶரீரத்தினுள் நுழைகிறது. மலமாக வெளியேறி பூமியுடன் கலந்து விடுகிறது. நீர் நந்நீராக ஶரீரத்தினுள் நுழைந்து சிறுநீராகவும் வியர்வையாகவும் வெளியேறி விடுகிறது. வாயு ப்ராண வாயுவாக நுழைந்து அபான வாயுவாக வெளியேறி ஸமஷ்டி வாயுவுடன் கலந்து விடுகிறது. ஒட்டு மொத்த அக்னியில் இருந்து தான் நம் ஶரீரத்திற்குத் தேவையான அக்னீ கிடைக்கிறது. இந்த க்ஷணம் நாம் ஆகாஶத்தின் ஒரு பகுதியில் இருக்கிறோம். பூமி ஸுழல்வதாலும் நாம் இடம் மாறுவதாலும் நம் தேஹம் நிரப்பிய ஆகாஶம் விலகி அடுத்த க்ஷணமே வேறு புதிய ஆகாஶத்தை ஏற்கிறோம். இதே போல்தான் மனஸ், புத்தி மற்றும் அஹங்காரமும். வ்யஷ்டியிடம் இருப்பது வேறு அல்ல. ஸமஷ்டியின் ஒரு அம்ஶமே. ஆனால், சைதன்யத்தின் அம்ஶமான ஜீவன் தன்னை ஜடத்துடன் இணைத்துக் கொள்வதால் வெவ்வேறாகத் தோன்றுகிறது. இந்த பிணைப்பைத் துண்டித்து விட்டால் வ்யஷ்டி அழிந்து எல்லாம் ஒன்றே என்பதை உணர முடிகிறது.

பூமி, நீர், வாயு, அக்னி, ஆகாஶம், மனஸ், புத்தி மற்றும் அஹங்காரம் ஆகிய இவை எட்டும் ப்ரக்ருதியின் வெளிப்பாடுகள். படைப்பு என்னும் கட்டிடத்தின் எட்டு வகைச் செங்கற்கள். நாம் காணும் உலகத்தின் ஆதாரமான தத்த்வங்கள். இவை ஜட ப்ரக்ருதியின் படைப்புகள். பரம தத்வத்தில் இருந்து வேறுபட்டவை இவை. பரம தத்வமே ஜகத்தினைத் தாங்குகிறது. நாம் காணும் உலகம், மனஸின் உணர்வுகளின் உலகம் மற்றும் எண்ணங்களின் உலகம் ஆகிய அனைத்துமே சேர்ந்து தான் ஜகத் எனப்படுகிறது.

📖 ॐ 📖

एतद्योनीनि भूतानि सर्वाणीत्युपधारय ।
अहं(ङ) कृत्स्नस्य जगतः(फ) प्रभवः(फ) प्रलयस्तथा ।।
{अध्याय ७ ~ श्लोक ६}

ஏதத்₃யோநீநி பூ₄தாநி ஸர்வாணீத்யுபத₄ாரய.
அஹம்(ங்) க்ருத்ஸ்நஸ்ய ஜக₃த:(ஃப்) ப்ரப₄வ:(ஃப்) ப்ரலயஸ்தத₂ா..
(அத்₄யாயம் 7 ~ ஶ்லோகம் 6)

இவ்விரண்டின் சேர்க்கையில்தான் அனைத்து உயிர்களும் உதித்துள்ளன. அண்ட சராசரத்தின் தோற்றத்திற்கு நானே காரணம். அதே போல், அதன் லயத்திற்கும் (ஒடுக்கத்திற்கும்) நானே காரணம். (7 – 6)

பரமும் அபரமும் சேர்வதால்தான் உயிர்கள் அனைத்தும் உருவாகி உள்ளன. பதின்மூன்றாம் அத்யாயத்தில் க்ஷேத்ரம் மற்றும் க்ஷேத்ரஜ்ஞனின் ஸம்பந்தத்தால் உயிர்கள் அனைத்தும் உருவாகின்றன என்கிறார் (13 – 26). பதிநான்காம் அத்யாயத்தில், 'உயிர்களின் ஶரீரங்கள் ப்ரக்ருதியினுடையவை. அந்த ஶரீரங்களில் விதையாக இருப்பது, அதாவது ஜீவாத்மா நான்', என்கிறார் (14 – 4). ஜீவாத்மாவை இங்கு பரம் என்றும் பதினைந்தாம் அத்யாயத்தில், 'மமைவாம்ஶ' அதாவது என்னுடைய அம்ஶம் என்றும் சொல்கிறார் (15 – 7). பரமாத்மா ஸங்கல்பம் செய்கிறார். செயல்படும் புருஷனாக தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்கிறார். தன்னுடைய யோகமாயையைக் கொண்டு ஜகத்தைப் படைக்கிறார். ஜகத்தைத் தாங்குகிறார். இதை வேதாந்தம் பானைக் கடையும் குயவனோடு ஒப்பிடுகிறது. குயவன் படைப்பேன் என்று ஸங்கல்பம் செய்கிறான். மண்ணை வெவ்வேறு வடிவங்களில் வடிக்கிறான். ப்ரலய காலத்தில் ஜடத்திலிருந்து விடுபட்டு தன் இயல்பான பரம ஶக்தியை அடைந்து ஜகத்தின் லயத்திற்கும் காரணமாகிறார்.

ஆக்கம், அழிவு ரெண்டையும் ஸமமாகக் கருதுவது ஹிந்து தர்மம் மாத்ரமே. மற்ற மதங்களில் ஶைதான் அல்லது Devil அழிவிற்குக் காரணமாகக் கருதப்படுகிறது. ஆக்கத்தை அழகானதாகவும் அழிவை கோரமானதாகவும் கருதுகின்றன அம்மதங்கள். இறைவன் அழகானவன். அழகற்ற செயல்களுக்கு அவன் காரணம் ஆக முடியாது என்பது அவற்றின் கருத்து. ஆகையால், அந்த தேஶங்களில் பகவானை நினைத்திடும் போதே ஶைத்தானையும் நினைக்கின்றனர். பகவானின் மீது நிஷ்டை உள்ள அதே ஸமயத்தில் Devil மீதும் நிஷ்டை கொண்டிருக்கின்றார். இன்று மேற்கு தேஶ

ஜனங்களை அதிகமாக வாட்டிடும் மனநோய், 'பிளவு பட்ட மனஸ்', என்ற நோயே. மநுஷ்ய மனஸ் ஏன் பிளவுபடுகிறது? நிஷ்டை பிளவு படுவதால் மனஸும் பிளவு படுகிறது. பரமாத்மன் ஒன்றே என்று கூறி ஏகநிஷ்டையை ஊக்குவிக்கிறது ஹிந்து தர்மம். எதிர்மறையாகத் தோன்றிடும் ரெண்டும் ஒன்றே என்பது வேதாந்தக் கருத்து. முள் கிடைத்தாலும் பூ கிடைத்தாலும் பரமன் கொடுத்தது என்று எண்ணத்தைத் தூண்டுகிறது வேதாந்தம்.

அதனுல் தான், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுல் அமைதியைப் பற்றியும் ஆக்கத்தைப் பற்றியும் பேச முடிகிறது. மறுபுறம் யுத்தம் புரிந்திடு என்று அர்ஜுனனை என்று வலியுறுத்தவும் முடிகிறது. தேர்ந்தெடுக்காதே! ரெண்டாகத் தோன்றினுலும் முழுமையில் ஒன்ருக இருக்கும் பரமனை ஏற்றுக் கொள்ளச் சொல்கிருர். 'நல்லதும் நானே, தீயதும் நானே', என்கிருர்.

📖 ॐ 📖

मत्तः(फ) परतरं(न) नान्यत्किञ्चिदस्ति धनञ्जय ।
मयि सर्वमिदं प्रोतं सूत्रे मणिगणा इव ।।
{अध्याय ७ ~ श्लोक ७}

மத்த:(ஃப்₂) பரதரம் நாந்யத்கிஞ்சித₃ஸ்தி த₄னஞ்ஜய.
மயி ஸர்வமித₃ம் ப்ரோதம் ஸூத்ரே மணிக₃ணு இவ..
(அத்₄யாயம் 7 ~ ஶ்லோகம் 7)

தனஞ்ஜயனே! என்னைத் தவிர்த்து, என்னை விட மேலானது வேறென்றும் இல்லை. நூலில் கோர்க்கப்பட்ட மணிகளைப் போல, படைப்பில் உள்ள அனைத்தும் என்னில் கோர்க்கப் பட்டுள்ளன. (7 – 7)

மணிகளைக் கோர்த்திடும் நூலைப் போல:

'எங்கும் நிறைந்திருக்கிறேன். ஆனுல், மறைந்திருக்கிறேன்'. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் கூற்று இது. முன்பு சொன்ன குயவன் உதாஹரணத்தில் பாண்டங்கள் அனைத்திலும் மண்ணைக் காண முடிகிறது. மண் இந்த்ரியங்களால் உணரப்படுவதாக, உருவமாக உள்ளது. குயவன் மறைந்து இருப்பவனுக, அருவமாக உள்ளான். ஒவ்வொரு பானையிலும், பானையின் ஒவ்வொரு அணுவிலும் கை வண்ணமாக குயவன் மறைந்து இருக்கிருன். ரூபத்தைக் கண்களால் காண்பது ஸுலபம். இந்த்ரியங்களால் உணரப்படுவதைக் காண்பது ஸுலபம். ஒரு குழந்தை கூட கண்டு விடும். இந்த்ரியங்களுக்கு அப்பால் உள்ளதைக் காண்பது கடினம். அருவத்தைக் காண்பது கடினம். கடினம் என்று சொல்வதை விட, அதைக் கண்டிட முதிர்ச்சி அவஶ்யம் என்று சொல்லலாம். ஔவையார் இளம் பெண்ணுக இருக்கும் போதே, கிழத்தியாக வரம் கேட்டாளாம். கிழம் என்பது முதிர்ச்சியின் அடையாளம். நம் தேஶத்தில் வயஸானவர் என்ற சொல்லிற்கு முதியோர் (வ்ருத்த) என்றதொரு வார்தை உண்டு. வயஸு முதிர்ச்சியைக் கொடுக்க வேண்டும். மணி மாலையில் மயங்குவது குழந்தை. மணி மாலையோடு விளையாடிப் பொழுதைக் கழிப்பது குழந்தை. மணிகளுக்கு ஊடே, மணிகளுக்குப் பின்னுல் மறைந்திருக்கும் நூலை அறிவது முதிர்ச்சி. 'கவர்ச்சிகரமான உலகத்தில் மயங்கி வாழ்க்கையைக் கழித்து விடாதே. உலகத்தின் ஒவ்வொரு அணுவிலும் மறைந்து இருக்கும் பரமனை அறிந்திடு', என்கிருர் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

📖 ॐ 📖

रसोऽहमप्सु कौन्तेय प्रभास्मि शशिसूर्ययोः ।
प्रणवः(स) सर्ववेदेषु शब्दः(ख) खे पौरुषं(न) नृषु ।।
{अध्याय ७ ~ श्लोक ८}

ரஸோऽஹமப்ஸு கௌந்தேய ப்ரப₄ாஸ்மி ஶஶி ஸூர்யயோஹோ.
ப்ரணவ:(ஸ்) ஸர்வ வேதே₃ஷு ஶப்₃த₃:(க்₂) கே₂ பௌருஷம் ந்ருஷு..
(அத்₄யாயம் 7 ~ ஶ்லோகம் 8)

ஹே கௌந்தேய! நீரின் ருசி நான். சந்த்ர ஸூர்யனின் ஒளியும் ஆகாஶத்தில் ஶப்தமும் நானே. வேதங்களின் ப்ரணவமும் புருஷர்களின் பௌருஷமும் (ஆண்மையும்) நானே. (7 – 8)

உருவத்தில் அருவம்..

சென்ற ஶ்லோகத்தில், 'காணும் பொருட்களில் காக்ஷியற்றதைக் காண். உருவத்தில் அருவத்தைக் காண்', என்றார் அல்லவா? அடுத்த ஐந்து ஶ்லோகங்களில் இதையே விரிவாக விளக்குகிறார்.

'நீரில் ரஸம் நான்'. நீர் காக்ஷி அளிக்கிறது. அதன் ரஸம்...? ரஸம் அநுபவிக்க வேண்டியது. ரஸம் ஒரு அந்தரங்க அநுபவம். ஒரு பழச்சாறு அல்லது பாயஸத்தைப் பார்த்திடும் போது ஏற்படும் அநுபவம் வேறு. அதைப் பருகிடும் போது உள்ளே ஏற்படும் அநுபவம் வேறு. பருகப்படும் த்ரவ்யங்கள் மாத்ரம் அல்ல. ஸங்கீதம் பருகப்படுகிறது. பக்தி ரஸம் என்கிறோம். அன்பு வெள்ளத்தில் குளிப்பாட்டினாள் என்கிறோம். ஸங்கீதம் கேட்டதில் உள்ளே எழுந்த இனிமையான அநுபவமே ஸங்கீத ரஸம். ஸங்கீதத்தைக் காதால் கேட்க முடியும். ஸங்கீத ரஸத்தை அநுபவிக்கத்தான் முடியுமே அன்றி இந்த்ரியங்களால் தொட முடியாது. 'பிபரே ராம ரஸம்', என்று பாடினார் ஸ்ரீ ஸதாஶிவ ப்ரஹ்மேந்த்ராள். ராம நாமத்தைச் சொல்வதாலும் ராமநாமத்தைக் கேட்பதாலும் ராமநாமத்தில் மூழ்குவதாலும் அந்தரங்கத்தில் ஏற்படும் ஒரு அலாதியான, ஆனந்த அநுபவமே பக்தி ரஸம். ராம நாமத்தை இந்த்ரியங்களின் உதவியுடன் அறியலாம். வாக்கினால் சொல்லலாம். காதினால் கேட்கலாம். ஆனால், ராமநாம ரஸத்தை இந்த்ரியங்களால் வர்ணிக்க முடியாது. அநுபவிக்க மாத்ரமே முடியும். ப்ரேம ரஸமும் இவ்வாறே. காதலியைக் காண முடியும். ப்ரேமையை அநுபவிக்க மாத்ரமே முடியும். தாயைக் காண முடியும். வாத்ஸல்யத்தை உணர மாத்ரமே முடியும். காக்ஷியளித்திடும் மணிமாலையில் காக்ஷியற்றுப் புதைந்திருக்கும் நூலைப் போல நீரில் ரஸம் நான்.

ப்ரபா அஸ்மி ஶஶி ஸூர்யயோ: 'ஸூர்ய சந்த்ரனின் ஒளி நான்', என்கிறார். ஒளி இல்லை என்றால் ஸூர்யனும் சந்த்ரனும் தம் இயல்பை இழந்து விடும். அவர்கள் அறியப்படுவதே தம் ஒளியால் தான். காக்ஷிக்குப் பின்னால் உள்ள காணப்படாததே நான் என்றல்லவா சொன்னார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்? ஒளியைக் காண முடியும் அல்லவா? கொஞ்ஜம் ஆராய்ந்தால் ஒளியை நம்மால் காண முடியாது, உணரத்தான் முடியும் என்பது புரியும். நாம் ஒளியில் மற்ற பொருட்களைக் காண்கிறோம். பொருட்கள் தெரிவதால்தான் ஒளி இருப்பதை உணர்கிறோம். ஒளி கொடுத்திடும் ஸூர்ய – சந்த்ரனைப் பார்க்க முடியும். ஒளியின் உதவியால் மற்ற வஸ்துக்களைக் காண முடியும். ஆனால், ஒளியைக் கண்களால் பார்க்க முடியாது. 'அந்த ஒளியே நான்'.

ப்ரணவ: ஸர்வ வேதேஷு: ப்ரணவம் என்பது ஓம். முதலில் வெளிப்பட்டது ப்ரணவ மந்த்ரம். ப்ரணவத்திலிருந்து காயத்ரீ மந்த்ரம் வெளிப்பட்டது. காயத்ரீயிலிருந்து வேதங்கள் வெளிப்பட்டன. எனவே, ப்ரணவம் வேதங்களின் ஸாரம். அ, உ, ம் என்ற ஶப்தங்களின் தொகுப்பே ஓம். ஓம் என்ற ஶப்தத்தை ஒலித்திட நம்முடைய குரல்வெளி, நாபியிலிருந்து கண்டம் வரை, முழுவதும் பயன்படுகிறது. எனவே, எல்லா ஒலிகளும் இதனுள் அடங்கும். ஒலிகளே மந்த்ரங்களாதலால் அனைத்து மந்த்ரங்களும் ஓம் என்ற ப்ரணவ மந்த்ரத்தினுள் அடங்கும். 'வேதங்களில் ஓம் நான்', என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

'ஆகாஶத்தில் ஒலி நான்', என்கிறார். மீண்டும் ஒரு முறை புதைந்திருக்கும் ஒன்றை, காக்ஷியற்று மறைந்திருக்கும் ஒன்றைச் சுட்டிக் காட்டுகிறார். ஒலி அலைகள் ஆகாஶத்தில்தான் புதைந்துள்ளன. நம்மிடம் தகுந்த கருவி இருந்தால் அவற்றைப் பிடித்து, ஒலியாக மாற்றிக் கேட்டிட முடியும். வேதமந்த்ரங்கள் எழுதப்படவில்லை. தாமாக வெளிப்பட்டன. ஆகாஶத்தில் புதைந்திருந்த மந்த்ரங்களை ர்ஷிகள் கண்டெடுத்து வெளிப்படுத்தினர். ஆகாஶம் ஸூக்ஷ்மமானது. அதினும் ஸூக்ஷ்மமானவை ஆகாஶத்தில் புதைந்து கிடக்கும் ஒலி. 'ஸூக்ஷ்மத்திலும் ஸூக்ஷ்மமானவன் நான்', என்கிறார்.

பௌருஷம் ந்ருஷு: 'நரர்களில் பௌருஷம் நான்', என்கிறார். பௌருஷம் என்றால் புருஷார்த்தம்/ ஆண்மை. மநுஷ்யத்தன்மை என்றும் அர்தம் கொள்ளலாம். வாழ்வின் புருஷார்த்தம் என்ன? தனம் இல்லாதவன் அதை ஸம்பாதிப்பதை புருஷார்த்தம் என நினைக்கிறான். மக்களைப் பெறுவதே புருஷார்த்தம் என்று கருதுகின்றனர் ஸிலர். புகழ், பதவி, செல்வாக்கு என்ற உலக விஷயங்களை அடைவதே புருஷார்த்தமாகிறது வேறு ஸிலருக்கு. உண்மையில் புருஷார்த்தம் என்பது எது? உலக விஷயங்கள் அடைய முடியாதவை. அடைந்து விட்டதாகத் தோன்றும் போதே விலகுவதற்கான தேதி முடிவாகி விடுகிறது. நம் கைப்பிடிக்குள் என்றும் வர முடியாதவை அவை. நம் கையில் இருப்பது போலத் தோன்றினாலும் ஸதா நழுவிக் கொண்டிருப்பவை. மநுஷ்ய வாழ்க்கையின் ஒரே புருஷார்த்தம் பரமனை அடைவது மாத்ரமே. விலகி இருப்பது போல் தோன்றினாலும் எப்பொழுதும் நாம் அடைந்தே இருக்கிறோம். மிகக் கடினமானதை ஸாதிப்பதே ஆண்மை. உலக விஷயங்களை விட பரமனை அடைவதே கடினமான கார்யம்.

அடுத்த ஶ்லோகத்தில் வேறு ஸில உதாஹரணங்களுடன் விளக்கத்தைத் தொடர்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

📖 ॐ 📖

पुण्यो गन्धः(फ्) पृथिव्यां(ञ्) च तेजश्चास्मि विभावसौ ।
जीवनं सर्वभूतेषु तपश्चास्मि तपस्विषु ।।
{अध्याय ७ ~ श्लोक ९}

புண்யோக₃ந்த₄:(ஃப்₂) ப்ருதி₂வ்யாம்(ஞ்) ச தேஜஶ்சாஸ்மி விபா₄வஸௌ.
ஜீவனம் ஸர்வபூ₄தேஷு தபஶ்சாஸ்மி தபஸ்விஷு..
(அத்₄யாயம் 7 ~ ஶ்லோகம் 9)

பூமியின் புண்யமான கந்தம் நான். அக்னியின் தேஜஸும் நானே. அனைத்து உயிர்களின் ஜீவன் நானே. தபஸ்விகளின் தபஸ் நான் தான். (7 – 9)

பூமியின் புண்ய கந்தம் நான். புண்ய கந்தம் என்றால் உயர்த்திடும் கந்தம். கிறங்க வைத்திடும் கந்தங்கள் இருக்கின்றன. காமத்தைத் தூண்டிடும் கந்தங்களும் உண்டு. இவற்றுக்கு மாறாக, புண்ய கந்தம் உயர்த்திடும் கந்தம். பரமனை நினைவு படுத்திடும் கந்தம். இயல்பான கந்தமே புண்ய கந்தம்.

அக்னீயின் தேஜஸ் நான்: அக்னீயின் உஷ்ண ஆற்றல். உஷ்ணம் இல்லாத அக்னீ இருக்குமா? உஷ்ணத்தை நீக்கி விட்டால் அக்னீ இல்லை. அக்னீ காக்ஷி உள்ளது. அதன் தேஜஸ் காக்ஷி அற்றது.

உயிரினங்களின் ஜீவனம் நான். உயிர் ஶரீரத்தில் எங்கே இருக்கிறது? ஒவ்வொரு அணுவிலும் இருக்கிறது. ஒரு அங்கத்தை வெட்டி நீக்கி விட்டாலும் இருக்கிறது. ஶரீரத்தில் உயிரைக் காண முடியுமா? உயிர் ஶரீரத்தில் இருப்பதை மறைமுகமாக உணர முடியுமே அன்றி காண முடியாது. மூச்சு ஓடுவதை வைத்து, ஹ்ருதயத்துடிப்பை வைத்து உயிர் இருப்பதை உணரலாம்.

தபஸை நீக்கி விட்டால் தபஸ்வீ இல்லை. குறிப்பிட்ட ஆஸனத்தில் அமர்தல் தபஸ் இல்லை. தபஸ் என்பது எல்லா வகை கஷ்டங்களையும் ஏற்றிடும் மனப்பான்மை. தீவ்ரமான இருமைகளை பொறுத்துக் கொள்ளும் ஆற்றலைத் தபஸ் என்கிறோம். 'காக்ஷியளித்திடும் தபஸ்வீயில் காக்ஷியற்ற தபஸாக நான் இருக்கிறேன்'.

📖 ॐ 📖

बीजं मां सर्वभूतानां विद्धि पार्थ सनातनम् ।
बुद्धिर्बुद्धिमतामस्मि तेजस्तेजस्विनामहम् ।।
{अध्याय ७ ~ श्लोक १०}

பீ₃ஜம் மாம் ஸர்வபூ₄தாநாம் வித்₃தி₄ பார்த₂ ஸநாதநம்.
பு₃த்₃தி₄ர் பு₃த்₃தி₄மதாமஸ்மி தேஜஸ்தேஜஸ்விநாமஹம்..
(அத்₄யாயம் 7 ~ ஶ்லோகம் 10)

ஹே பார்த! எல்லா உயிர்களின் அழிவற்ற வித்து என்று என்னை அறிந்திடு. புத்திஶாலிகளின் புத்தி நான். தேஜஸ்விகளின் தேஜஸும் நான் தான். (7 –10)

ஸநாதன பீஜம் மாம் ஸர்வ பூதானும்: 'அனைத்து உயிர்களின் ஸநாதன பீஜம் (விதை) நான் என்பதை அறிந்திடு பார்தனே'. அறிய வேண்டிய ரெண்டு விஷயங்கள், அனைத்து உயிர்களின் பீஜம் பரமனே என்பது முதல் விஷயம். அந்த பீஜம் ஸநாதன பீஜம் என்பது ரெண்டாவது விஷயம். எதையும் அறிய வேண்டும் என்றால் சிந்தனை அவஶ்யம். சிந்தனை செய்யாதவன் எதையும் அறிவதில்லை. சிந்தனை ஸுக போகத்திற்கு எதிரானது. ஸுக நாட்டம் சிந்தனையைத் தடுக்கிறது. நம் (பூத) ஶரீரம் பஞ்சபூதத்தால் ஆனது என்று ஜ்ஞானிகள் சொல்கின்றனர். நம்மால் புரிந்து கொள்ள முடிகிறதா? அது எப்படி என்று கேட்கிறோம். ஶரீரத்தின் நிறம் என்ன? மண்ணின் நிறம் என்ன? ஶரீரத்தின் அமைப்பு என்ன? மண்ணின் அமைப்பு என்ன? 'இந்த ஜ்ஞானிகளே இப்படித்தான். குழப்பிடும் மொழியில், நமக்குப் புரியாத எதையோ சொல்லித் திரிவார்கள்', என்று எண்ணுகிறோம் அல்லவா?

ஶரீரம் எதிலிருந்து உருவாகிறது? தாய் தந்தையரின் அண்டம் மற்றும் வீர்யத்தினால் உருவாகிறது இந்த ஶரீரம். அண்டம் மற்றும் வீர்யம் உணவிலிருந்து உருவாகிறது. (பட்டினி இருந்தால் ஆணில் வீர்யமும் பெண்ணில் அண்டமும் உருவாவது நின்று விடும்). உணவு மண்ணில் இருந்து உருவாகிறது. எனவே, ஶரீரம் மண்ணில் இருந்து உருவாகிறது. ஸற்று நேரம் அமைதியாக அமர்ந்து சிந்தனை செய்தால் அறியலாம். 'அனைத்து உயிர்களின் பீஜமும் நானே', என்கிறார் பகவான். விதையிலிருந்து மரம் வெளிப்படுகிறது. மரத்தைப் பார்த்திடும் போது விதையை நாம் அறிவதில்லை. அதே போல், படைப்பு முழுவதும், அனைத்து உயிர்களும் பரமனிடம் இருந்து வெளிப்பட்டது. அதே ஸமயம், அதிலிருந்து செடி வெளிப்பட்டவுடன் விதை அழிந்து விடுகிறது. விதை மரத்தைத் தாங்குவதில்லை. இறுதியில் மரம் விதையில் ஒடுங்குவதில்லை. மாறாக, இவ்வுலகமும் இங்குள்ள உயிர்களும் பரமனில் இருந்து வெளிப்படுகின்றன. உயிர்களை வெளிப்படுத்திய பின் பரமன் அழிந்து விடுவதில்லை. பரமனே உயிர்களையும் உலகத்தையும் தாங்குகிறார். இறுதியில் உலகம் பரமனில் ஒடுங்கி விடுகிறது. அதனால் தான் தன்னை ஸநாதன பீஜம் (என்றும் நிலைத்திடும் பீஜம்) என்கிறார்.

புத்திமதாம் புத்திரஸ்மி: 'புத்திமான்களின் புத்தி நான்'. தர்மத்தை அதர்மத்தில் இருந்து வேறுபடுத்திச் சுட்டிக்காட்டுவது புத்தி. புத்தி சொல்வதைக் கேட்டு நடந்தால் புத்திமான். புத்தி என்பது IQ அல்ல. மனஸும் சுட்டிக்காட்டுகிறது. ஆனால், மனஸிற்கு தர்மம் – அதர்மம் பற்றி எல்லாம் கவலை இல்லை. தன் வாஸனைக்கு ஏற்ற படி, விருப்பத்தை மாத்ரம் சுட்டிக் காட்டுகிறது. புத்தி மனஸை விட உயர்ந்தது. மனஸ் நம்மைக் கீழ் நோக்கித் தள்ளுகிறது. புத்தி நம்மை உயரே தூக்கி விடுகிறது. மனஸ் சொல்வதைக் கேட்பவனை மனஸ் போன போக்கில் நடப்பவன் என்கிறோம். புத்தி சொல்வதைக் கேட்டு நடப்பவனை புத்திமான் அல்லது புத்திஶாலி என்கிறோம். அத்தகைய 'புத்திமானின் புத்தி நான்'.

தேஜஸ்வினும் அஹம் தேஜஸ்: பதினாரும் அத்யாயத்தில் தேஜஸ் தெய்வ ஸம்பத்தாகக் குறிப்பிடப் படுகிறது. ஹைவேயில் மிக வேகமாக ஓடும் லாரி ஒரு சிறிய வண்டியைக் கடந்து செல்லும் போது லாரியின் வேகம் சிறிய வண்டியின் ஓட்டத்தில் ஒரு தடுமாற்றத்தை ஏற்படுத்துவதை கவனித்திருப்போம். மிக வேகமாக ஓடிடும் ஒரு ரயில் வண்டியின் வேகம், அடுத்த தண்டவாளத்தின் மீது நிற்கும் ஒரு தனிப்பெட்டியை நகர வைக்கிறது. வேகத்தின் தேஜஸ் மற்ற வண்டிகளின் மீது ஏற்படுத்திடும் தாக்கம். ஒருவனின் மிக அதிகக் கோபம் ஸுற்றி உள்ளோரை நடுங்க வைக்கிறதல்லவா? இது கோபத்தின் தேஜஸ் மற்றவர் மீது ஏற்படுத்தும் தாக்கம்.

காமம் காமத்தைத் தூண்டுகிறது. கோபம் கோபத்தைத் தூண்டுகிறது. வேகம் வேகத்தைத் தூண்டுகிறது. உத்ஸாஹம் உத்ஸாஹத்தைத் தூண்டுகிறது. அதே போல், ஸத்குணம்

ஸத்குணத்தைத் தூண்டுகிறது. தபஸ் தபஸைத் தூண்டுகிறது. ஆழம் அதிகமாக அதிகமாக, தீவ்ரம் / Intensity அதிகமாக அதிகமாக, தாக்கமும் அதிகமாகிறது.

ஸத்குணங்கள் நிறைந்த ஒரு தர்மவானிடம் அலாதியான ஆற்றல் வந்து விடுகிறது. அந்த ஆற்றல் துர்குணங்கள் கொண்ட ஒரு துராத்மாவின் மீது நல்லதொரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகிறது. இந்த ஆற்றலே தேஜஸ் எனப்படுகிறது. அங்குலிமால் மீது தாக்கம் ஏற்படுத்தி அவனை ஒரு ஸாதுவாக்கியது கௌதமபுத்தரின் வார்த்தைகள் அல்ல. அதே வார்த்தைகளை வேறு பலரும் அங்குலிமாலிடம் பேசி இருக்கக் கூடும். கௌதமபுத்தர் ஸேகரித்து வைத்திருந்த தேஜஸ் தான் அங்குலிமாலின் மனஸில் தாக்கம் ஏற்படுத்தியது. 'அந்த தேஜஸ் நானே', என்கிறார்.

📖 ॐ 📖

बलं बलवतां(ञ्) चाहं(ङ्) कामराग विवर्जितम् ।
धर्माविरुद्धो भूतेषु कामोऽस्मि भरतर्षभ ।।
{अध्याय ७ ~ श्लोक ११}

ப₃லம் ப₃லவதாம்(ஞ்) சாஹம் காமராக₃ விவர்ஜிதம்.
த₄ர்மாவிருத்₃தே₄ா பூ₄தேஷு காமோऽஸ்மி ப₄ரதர்ஷப₄..
(அத்₄யாயம் 7 ~ ஶ்லோகம் 11)

காமமும் ராகமும் இல்லாத பலமாக பலவான்களில் நான் தான் இருக்கிறேன். தர்மத்திற்கு முரண்படாத காமமாகவும் உயிர்களில் நான் இருக்கிறேன். (7 – 11)

'**பலவதாம் பலம் அஹம்: பூதேஷு காமோऽஸ்மி**: 'பலவானின் பலமும் நானே'. உயிர்களில் உள்ள காமமும் நானே. ஆயின், ஒரு நிபந்தனை. காமமும் பற்றும் விலக்கிய பலவானாக இருந்தால் அந்த பலவானின் பலம் நான். காமம் தர்மத்திற்கு முரண்படாது இருந்தால் அந்தக் காமமும் நான். இவ்விஷயத்தை ஸற்று புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

பலம் என்பது ஶரீர பலம் மாத்ரம் இல்லை. ஶரீர பலம் பயிற்சியால் வளர்ந்து விடும். மனஸில் மதத்தைத் தூண்டி விட்டாலும் ஶரீரபலம் அதிகரிக்கும். ஆவேஶம் தூண்டப்பட்டாலும் ஶரீரபலம் அதிகரித்திடும். போதை ஊட்டினாலும் ஶரீர பலம் அதிகரித்திடும். பற்று மனஸில் மதத்தையும் ஆவேஶத்தையும் தூண்டக் கூடியது. காமம் மனஸில் போதையைத் தூண்டக் கூடியது. கள் குடிக்க வைத்து போதையூட்டி, வீரர்களை யுத்த களத்திற்கு அநுப்பி வைக்கும் வழக்கம் இருந்தது. வெறியூட்டும் கோஷங்கள் எழுப்ப வைத்து ஆவேஶம் ஊட்டுகின்றனர். இன்றும் அரஸியல்வாதிகள் தமது அடியாட்களை ஸாராயத்திற்கும் பெண் மயக்கத்திற்கும் அடிமையாக்கி விடுகின்றனர். இத்தகைய அடியாட்கள் அவர்களுக்குப் பெரும்பலமாக விளங்குகின்றனர். விலைக்கு வாங்கப்பட முடியாத தொண்டர்களிடம், நல்லொழுக்கம் கொண்ட தொண்டர்களிடம் அதே அரஸியல்வாதிகள் பயம் கொள்கின்றனர். இவர்களிடம் எத்தகைய பலம் உள்ளது? அதுதான் அவர்களது மனோபலம். காம ராக விவர்ஜித பலம். காமம் மற்றும் பற்று விலக்கப்பட்ட பலம். 'அந்த பலம் நானே'.

அஹிம்ஸை மதமான ஜைன மதத்தை ஸ்தாபனம் செய்த வர்தமானர் மஹாவீரர் என்று அழைக்கப்பட்டார். அவர் எந்த யுத்தத்தை ஸந்தித்தார்? ஶரீரபலம் அல்ல. காம ராகம் அற்ற அவரது மனோபலமே அவருக்கு மஹாவீரர் என்ற பெயரைக் கொடுத்தது. அவர் வனத்தில் நிர்வாணமாக நின்றிருந்தாராம். ஒரு இடையன் தன் பஶுக்களுடன் அங்கு வந்தான். அங்கு ஶிலையைப் போல நின்றிருந்த மஹாவீரரிடம், 'என் பஶுக்களை சற்று கவனித்துக் கொள். வீட்டிற்குச் சென்று ஸற்று நேரத்தில் திரும்புகிறேன்', என்று கூறி விட்டுச் சென்றான். அவன் திரும்பிய போது பஶுக்களை அங்கு காணவில்லை. மஹாவீரரிடம் கேட்டான். அவர் அஸைவின்றி நின்றிருந்தார். இவரை ஒரு மோஸடிக்காரன் என்றும் திருடன் என்றும் கருதி இடையன் அவரை மோஸமான வார்த்தைகளால் ஏசினான். கல்லாலும் குச்சியாலும் அடித்தான். அவர் அஸைவின்றி இருந்தார். குச்சியை எடுத்து, ரக்தம் வரும் வரை அவரது காதுகளைக் குடைந்தான். சென்று விட்டான். அப்பொழுது அங்கு இந்த்ரன்

தோன்றி, 'நாங்கள் இருக்கும் போது தங்களுக்கு இத்தகைய கொடுமை நடந்ததற்கு', மன்னிப்பு கோரினான். அவரைப் பாதுகாத்திட அவரிடம் அநுமதி கேட்டான். மஹாவீர் கண்களைத் திறந்து, 'அவன் தன் வழியில் என்னைக் கலக்க வந்தான். நீயும் உன் வழியில் அதையே செய்கிறாய். எது நடக்க வேண்டுமோ நடக்கட்டும். தனியாக இருக்க விடு. பல ஜன்மங்களாக பலப்பலத் துணைகளை நம்பி வந்திருக்கிறேன். எவரும் துணையில்லை. எவரும் உறவில்லை என்பதை உணர்ந்தேன். தனியாக இருக்க வந்தேன். தயை கூர்ந்து என் தனிமையைக் கலைத்திடாதே', என்றார். 'யாரையும் ஸாராமல், எவர் துணையும் நாடாமல் தனியாக இருந்திட மிகப் பெரும் பலம் வேண்டும் . காமமும் ராகமும் அற்ற பலம். அந்த பலமே நான்', என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

'காமத்தை விலக்கியவனின் பலம் நான்', என்று சொல்லி விட்டு அதே மூச்சில், 'தர்மத்திற்கு முரண்படாத காமமும் நானே', என்கிறார். காமமே தர்மத்திற்கு முரண்பட்டது இல்லையா? காமத்தில் தர்மத்திற்கு முரண்படாத காமம் என்றும் ஒன்று உண்டா? நான்கு வித புருஷார்தங்களில் காமமும் ஒன்று. பஸி வரும் போது உணவு வேண்டும் என்று நினைப்பது அதர்மமா? பறித்து உண்பது அதர்மமாகலாம். அருகில் பஸித்திருக்கும் மற்றொருவருடன் பகிராமல் உண்பது அதர்மமாகலாம். பேராசை கொண்டு அடுத்த ஒரு மாஸத்திற்குப் பதுக்கி வைப்பது அதர்மமாகலாம். ஆனால், தன் ஶரீரத்திற்குத் தேவையான உணவை உண்பது அதர்மமாகாது. அதே போல், ஸந்ததி வேண்டி மனைவியுடன் கூடுவது அதர்மம் இல்லை. தர்மத்திற்கு உட்பட்ட காமமே இவை. 'இத்தகைய காமம் நானே' என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

எத்தனை வகையான உதாஹரணங்கள்! ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் ஒரு பண்டிதனிடம் பேசி இருந்தால், 'மணிமாலையில் மறைந்திருக்கும் நூலைப் போல நான் இருக்கிறேன். காக்ஷிகளுக்கிடையில் காக்ஷியற்றவனாக நான் இருக்கிறேன்', என்று கூறியதோடு நிறுத்தி இருப்பார். அவர் பேசுவதோ அர்ஜுனனுடன். நம்மைப் போன்ற ஸாதாரண மநுஷ்யனுடன். Hence , He does not want to leave anything to chance.' வகைவகையான உதாஹரணங்கள் அளிக்கிறார். ஏதோ ஒன்றில் நாம் சிக்கினால் ஆனந்தம் அடைகிறார். அடுத்து வரும் பதின்மூன்றாவது ஶ்லோகத்தில், 'மோஹத்தில் சிக்கிய மநுஷ்யர்கள் இதைப் புரிந்து கொள்வதில்லை', என்று வருத்தம் கலந்த த்வனியில் கூறுகிறார்.

📖 ॐ 📖

ये चैव सात्त्विका भावा राजसास्तामसाश्च ये ।
मत्त एवेति तान्विद्धि न त्वहं(न्) तेषु ते मयि ।।
{अध्याय ७ ~ श्लोक १२}

யே சைவ ஸாத்த்விகா ப₄ாவா ராஜஸாஸ்தாமஸாஶ்சயே.
மத்த ஏவேதி தாந்வித்₃தி₄ ந த்வஹம் தேஷு தே மயி..
(அத்₄யாயம் 7 ~ ஶ்லோகம் 12)

மேலும் ஸத்வ குணத்திலும் ரஜஸ், தமஸ் குணங்களில் தோன்றியுள்ள அனைத்து வஸ்துக்களும் என்னிடத்தில் தோன்றியுள்ளன என்பதை அறிந்திடு. அவையும் என்னிடம் இல்லை. நானும் அவற்றில் இல்லை. (7 – 12)

ஏழாவது ஶ்லோகத்தில் கூறியதை விளக்கிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் இந்த ஶ்லோகத்துடன் தனது விளக்கத்தை முடித்துக் கொள்கிறார். சென்ற ஐந்து ஶ்லோகங்களில் கூறியவற்றைக் கேட்டு விட்டு, இங்கே கூறுவதைக் கேட்டால், ஸற்றுக் குழப்பம் தோன்றிடும். 'படைப்பில் ஸத்வ ரஜோ மற்றும் தமோ குணங்களில் தோன்றியுள்ள அனைத்தும் என்னிடமே தோன்றியவை. என்னால் தாங்கப்படுபவை. இறுதியில் என்னுள் லயம் ஆகி விடுபவை. ஆனாலும் அவை எதுவும் என்னுள் இல்லை. நானும் அவற்றில் இல்லை'. ஸற்றுக் குழப்பமான கூற்று. வித்வான்கள் இடையே கடும் வாக்குவாதங்களைத் தூண்டி விடும் கூற்று.

படைப்பு முழுவதும் பரமனிலிருந்தே தோன்றியவை. அதே ஸமயம், படைப்பில், ப்ரக்ருதியில் தேடினால் பரமனை அடைய முடியுமா? விதையிலிருந்து தான் மரம் தோன்றியது. மரத்தின் கிளைகளிலும் இலைகளிலும் ஒவ்வொரு அணுவிலும் ஸாரமாக பீஜமே இருக்கிறது என்றாலும் மரத்தின் கிளைகளிலும் இலைகளிலும் விதையைத் தேடினால் கிடைக்குமா? படைப்பின் அணு அணுவிலும் பரமன் இருக்கிறான். அவனன்றி வேறெதுவும் இல்லை என்றாலும் ப்ரக்ருதியில், உலகத்தில் அவனைத் தேடினால் என்ன லாபம்? ப்ரக்ருதிக்கு அப்பால் சென்றால் மாத்ரமே, காக்ஷிக்கு அப்பால் சென்றால் மாத்ரமே, இந்த்ரியங்களுக்கு அப்பால் நோக்கினால் மாத்ரமே அவனைக் கண்டிட முடியும். அடைந்திட முடியும். இவ்வகையில் ப்ரக்ருதியின் ஒவ்வொன்றிலும் இருந்தும் அவற்றில் இல்லாமல் இருக்கிறான்.

ஸமுத்ரத்தில் அலைகள் உள்ளன. ஸமுத்ரம் இல்லாமல் அலைகள் இல்லை. ஸமுத்ரம் இருப்பதால் மாத்ரமே அலைகள் எழுகின்றன. ஆனால், அலைகள் இல்லை என்றாலும் ஸமுத்ரம் இருந்திடும். அலைகளுக்கு ஸ்வதந்த்ரமான இருப்பு கிடையாது. அதே போல், பரமனிடம் இருந்து தான் ப்ரக்ருதி தோன்றுகிறது. ப்ரக்ருதிக்கென்று தனி இருப்பு இல்லை. படைப்பின் லயம் ஆன பின்பும் பரமன் இருக்கிறார். இவ்வகையில் அவரிடம் இருந்தே தோன்றியிருந்தாலும் அவருள் ப்ரக்ருதி இல்லை. சைதன்யத்தினுள் எவ்வாறு ஜடம் இருக்க முடியும்?

மற்றொரு கோணத்திலும் இதைப் பார்க்கலாம். பரமன் பிறப்பற்றவன். அழிவற்றவன். வளர்ச்சியும் தேய்வும் அற்றவன். ப்ரக்ருதி தோற்றமும் அழிவும் உருமாற்றமும் கொண்டது. ப்ரக்ருதியில் பரமன் இருந்தால் ப்ரக்ருதி அழியும் போது பரமனும் அழிந்து விட வேண்டும். அதே போல், பரமனில் ப்ரக்ருதி இருந்தால் பரமனைப் போல ப்ரக்ருதியும் அஜம் அவ்யயம் ஆகி விடும் அல்லவா!

நாம் அறிய வேண்டியது என்ன? அடுத்த ஶ்லோகத்தில் கூறுகிறார்.

📖 ॐ 📖

त्रिभिर्गुणमयैर्भावैरेभिः(स्) सर्वमिदं(ञ्) जगत् ।
मोहितं(न्) नाभिजानाति मामेभ्यः(फ्) परमव्ययम् ।।
{अध्याय ७ ~ श्लोक १३}

த்ரிபி$_4$ர்கு$_3$ணமயைர்ப$_4$ாவைரேபி$_4$:(ஸ்) ஸர்வமித$_3$ம் ததம்.
மோஹிதம் நாபி$_4$ஜாநாதி மாமேப்$_4$ய:(ஃப்$_2$) பரமவ்யயம்..
(அத்$_4$யாயம் 7 ~ ஶ்லோகம் 13)

இந்த மூன்று குணங்களில் தோற்றங்களான பொருட்களில் மயங்கி இருக்கும் இவ்வுலகம் இவற்றுக்கு அப்பாற்பட்ட அழியாத என்னை அறிவதில்லை. (7 – 13)

உருவங்களுக்கு அப்பால் நான்..

மனுஷ்யர்களில் பெரும்பான்மையோர் என்னை அறிவதில்லை என்று ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் வருந்துகிறார். முக்குணங்களின் தோற்றமான ஶரீர மற்றும் உலக விஷயங்களில் மோஹம் கொண்டு விடுவதால் என்னை அறிவதில்லை.

பரமனிடம் இருந்து ப்ரக்ருதியும் ப்ரக்ருதியிலிருந்து மூன்று குணங்களும் மூன்று குணங்களில் இருந்து படைப்பு முழுவதும் பிறந்துள்ளன. ஆனால், பரமனுக்கு குணங்கள் இல்லை. அவன் குணங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவன். குணங்களின் வர்ணக் கோலங்களைப் பார்த்திடும் போது, பரமன் நினைவிற்கு வந்திட வேண்டும். அவனுடைய ஆட்சி நினைவிற்கு வந்திட வேண்டும். அவனுடைய மஹிமை நினைவிற்கு வந்திட வேண்டும். அவ்வாறில்லாமல் குணங்களில், குணங்களின் விளையாட்டில் மயங்கி மூழ்கி விடுகிறோம். 'நான் பரமனின் அம்ஶம்', என்பது மறந்து, 'நான் ஸாத்வீகன் ஆகி விட்டேன், நான் ராஜஸிக அல்லது தாமஸிகன் ஆகி விட்டேன்', என்று கருதத் தொடங்குகிறோம். குணங்களின் விளைவான ஶரீரத்தை என்னுடையது என்றோ, நான் ஶரீரம் என்றோ

நினைக்கத் துவங்குகிறோம். ஶரீரத்தை எனது என்று நினைப்பது மமகாரம். நான் ஶரீரம் என்று நினைப்பது அஹங்காரம். ரெண்டும் ஶரீரத்தைப் பற்றிய மோஹத்திற்குக் காரணம் ஆகின்றன. இல்லாததை இருப்பதாக நினைப்பது மோஹம். 'நான் நித்யமான, தோன்றி அழியும் குணங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட பரமனின் அம்ஶமாக இருக்கிறேன். நான் அநித்யமான, அழிவிற்குட்பட்ட ஶரீரத்தை நான் என்று கருதுகிறேன். இருக்கிறேன் என்பது ஸத்யம். கருதுகிறேன் என்பது மாயை. இந்த மோஹத்தில் இருந்து விடுபட்டால் தான், உலகத்துடனும் ஶரீரத்துடனும் நானே ஏற்படுத்திக் கொண்ட பிணைப்பினை அறுத்தால் தான், பரமனை அறிய முடியும்.

பரமனை மறப்பதால் உலகத்தில் மயங்குகிறோமா அல்லது உலகத்தில் மோஹம் கொள்வதால் அவனை மறக்கிறோமா என்ற விவாதம் காலம் காலமாக வித்வான்கள் மத்தியில் நடந்து வருகிறது. முதலில் வந்தது கோழியா முட்டையா என்பது போல முடிவில்லாத விவாதம் இது. மற்ற உயிர்களுக்கு இல்லாத ஒரு ஸ்வதந்த்ரம் மநுஷ்யனுக்கு உண்டு. மநுஷ்யன் அந்த ஸ்வதந்த்ரத்தைத் தவறுகப் பயன்படுத்தி விட்டான் என்பதே உண்மை. அடுத்த ஶ்லோகத்தில் நம்மிடம் இருந்து தன் எதிர்ப்பார்ப்பினைக் கூறுகிறுர் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

📖 ॐ 📖

दैवी ह्येषा गुणमयी मममाया दुरत्यया ।
मामेव ये प्रपद्यन्ते मायामेतां(न्) तरन्ति ते ।।
{अध्याय ७ ~ श्लोक १४}

தை₃வீ ஹ்யேஷா கு₃ணமயீ மமமாயா து₃ரத்யயா.
மாமேவ யே ப்ரபத்₃யந்தே மாயாமேதாம்(ந்) தரந்தி தே..
(அத்₄யாயம் 7 ~ ஶ்லோகம் 14)

குணங்களால் ஆன என்னுடைய இந்த தெய்வீக மாயையைக் கடப்பது மிகக் கடினம். எவர் என்னையே ஶரணடைந்தவரோ, அவரே இந்த மாயையைக் கடக்கின்றனர். (7 – 14)

துரத்யய என்றுல் கடப்பதற்கு மிகக் கடினம். குணங்களால் ஆன இந்த மாயையைக் கடப்பது கடினம். எனில், மாயை பலம் வாய்ந்ததா? ஆம். நமக்கு, மிக அதிக பலம் வாய்ந்தது. ஆனுல், பரமனுக்கு பலமற்றது. பரமனின் காலடியைப் பற்றுமல், அவனது துணை இல்லாமல் மாயையைக் கடப்பது மிகக் கடினம். அவனை ஶரண் அடைந்து விட்டால் மிக எளிதாகக் கடந்து விடலாம்.

வாழ்க்கையில் நாம் ஓடுகிறோம். ஓடிக் கொண்டே இருக்கிறோம். செல்வத்தைத் தேடிய ஓட்டம். பதவியைத் தேடி, பெயர் – புகழைத் தேடி, ஸொத்தை நாடி, ஸுகத்தை நாடி, வெற்றியைத் தேடிய ஓட்டம். இல்லாமையிலிருந்து விலகி, அபமானத்திலிருந்து விலகி, தோல்வியிலிருந்து விலகி மற்றெரு வகை ஓட்டம். இந்த ஓட்டத்தில் ஒவ்வொரு அடியிலும் நம் மீது ஸுமையை கூட்டிக் கொண்டே செல்கிறோம். அரேபியப் பழமொழி ஒன்று உண்டு. ஒரு ஒட்டகத்திடம் ஒருவன் கேட்டானும். 'நீ அதிக மகிழ்ச்சி அடைவது மலே ஏறும் போதா அல்லது இறங்கும் போதா?' 'ஏறுகிறேனு இறங்குகிறேனு என்பதல்ல ப்ரஶ்னே. என் மேலே எவ்வளவு ஸுமை இருக்கிறது என்பதைப் பொருத்தே எனது மகிழ்ச்சி', என்றதாம் அந்த ஒட்டகம். ஒரு வெற்றி கிடைத்திடும் போதே, அடுத்து வரும் தோல்வியின் ஸுமையை ஏற்றிக் கொள்ளத் தயாராகிறோம். ஸம்பாதிக்கும் போதே, இழப்பின் ஸுமையை ஏற்றிக் கொள்ளத் தயாராகிறோம். புகழில் மகிழ்ந்திருக்கும் பொழுதே, அடுத்து உறுதியாக வரப்போகும் அபமானத்தின் ஸுமையை ஏற்றிக் கொள்ளத் தயாராகிறோம்.

தோல்வி ஏற்படும் பொழுதே, வெற்றியை நோக்கிய ஓட்டத்திற்குத் தயாராகிறோம். நம்மை ஸுற்றி உள்ளோர் ஓடு, ஓடு, இதோ வெற்றி, இந்தத் திருப்பத்தில் வெற்றி, கொஞ்ஜம் கஷ்டப்பட்டால் பிறகு வெற்றியோ வெற்றி, என்றெல்லாம் விரட்டுகின்றனர். அவர்கள் கொடுத்திடும் சாட்டையை வாங்கி நம்மை நாமே அடித்துக் கொண்டு மேலும் ஓடுகிறோம். ஓட்டமும் தொடர்கிறது. ஸுமை ஏற்றமும் தொடர்கிறது.

'இந்த ஓட்டத்தை நிறுத்தி விடு. என்னை ஶரண் அடைந்திடு. வெற்றி தோல்விகளை என்னிடம் விட்டு விடு. நான் ஏற்படுத்திய மாயை என்ற வலையிலிருந்து என் கையைப் பற்றி வெளி வந்திடு. என் துணையின்றி உன்னால் முடியாது'.

உலகம் கவர்ச்சிகரமானது இல்லை. 'நான்'தான் கவர்ச்சிகரமானது. போதை ஊட்டுவது 'நான்'தான். 'நான் செய்கிறேன். கஷ்டமான உலக வாழ்க்கையில், 'நான்'தான் ஸாதித்து இருக்கிறேன். இந்த தேஶங்களுக்கு நான் சென்றிருக்கிறேன். நான் ஆற்றல் மிகுந்தவன். நான் அறிந்திருக்கிறேன். நான் இருந்த போது, .. நான் இல்லை என்றால்...'; 'நான்' இல்லை என்றால் உலகத்தின் மேலும் முக்குணங்களிலும் எவ்வித கவர்ச்சியும் இல்லை. மோஹமயக்கமும் இல்லை. 'நான்' ஸமர்பணம் ஆகி விட்டால் போதும். முக்குணங்களின் மாயையிலிருந்து மீண்டு விடலாம்.

📖 ॐ 📖

न मां(न्) दुष्कृतिनो मूढाः(फ्) प्रपद्यन्ते नराधमाः ।
माययापहृत ज्ञाना आसुरं भावमाश्रिताः ।।
{अध्याय ७ ~ श्लोक १५}

ந மாம்(ந்) து$_3$ஷ்க்ருதினோ மூட$_4$ா:(ஃப்$_2$) ப்ரபத்$_3$யந்தே நராத$_4$மாஹா.
மாயயாபஹ்ருத ஜ்ஞானா ஆஸுரம் ப$_4$ாவமாஶ்ரிதாஹா..
(அத்$_4$யாயம் 7 ~ ஶ்லோகம் 15)

பாபச் செயல் புரிபவர்கள், மூடர்கள், இழிவான ஜனங்கள், மாயையால் ஜ்ஞானம் அபஹரிக்கப் பட்டவர்கள் மற்றும் அஸுர இயல்பு கொண்டவர்கள் ஆகியோர் என்னைப் போற்றுவதில்லை. (7 – 15)

'துஷ்க்ருதின:' என்றால் தவறான செயல்களைச் செய்பவன். காமம், க்ரோதம், லோபம் போன்ற விகாரங்களுக்கு உட்பட்டு பொய், சூது, ஏமாற்று, நேர்மையின்மை மற்றும் தர்மத்திற்கும் ஶாஸ்த்ரத்திற்கும் முரணான கார்யங்களில் ஈடுபடுவபவன் – துஷ்க்ருதின:. உலகத்தையும் அழிவுறும் உலகத்து விஷயங்களையும் எனது என்றோ எனதாக வேண்டும் என்றோ கருதுவதுதான் இத்தகைய பாபச் செயல்களுக்குக் காரணம் .

மூடன் என்பவன் ஸத் – அஸத், நன்மை – தீமை, உகந்தது – தகாதது ஆகியவைப் பற்றி அறியாதவன். அறியாததால் ஸத்தை மறந்து அஸத்தைத் தேர்ந்தெடுப்பவன். பரமனுக்கு முதுகைக் காட்டி உலக விஷயங்களை நோக்கித் திரும்பி நிற்பவன். நராதமன் என்று துஷ்க்ருதினையும் மூடனையும் குறிப்பிடுகிறார். நராதமன் என்பவன் இழிவானவன். ப்ராணிகளை விடக் கீழானவன். ப்ராணிகள் மற்ற உயிர்களைத் துன்புறுத்துகின்றன. ஆனால், தன் இயல்புக்கு உட்பட்டே அவை நடக்கின்றன. தனக்கு எதாவதொரு லாபம் இருந்தால் மாத்ரமே மற்றவரைத் துன்புறுத்துகின்றன. பஸி இல்லாத போது மற்ற உயிர்களைத் துன்புறுத்துவதில்லை. இவர்களின் ஜ்ஞானம் மாயையால் அபஹரிக்கப் பட்டுள்ளது. இவர்கள் ராக்ஷஸத் தன்மை உள்ளவர்கள். 'துஷ்க்ருதினனும் மூடனும் என்னை பஜிப்பதில்லை', என்கிறார்.

ஒரு கம்யூனிஸ்ட் இந்த உலகத்தை செல்வம் உள்ளவன் – இல்லாதவன் என்று பிரிக்கிறான். ஸிலர் மநுஷ்ய வர்கத்தை படித்தவன் – படிக்காதவன் என்ற அடிப்படையில் பிரிக்கின்றனர். தோலின் நிறத்தை வைத்து வெள்ளை – கறுப்பு என்று பிரிக்கின்றனர் ஸிலர். பரமனை நோக்கித் திரும்பியவன் – பரமனுக்கு முதுகைக் காட்டியவன் என்பதே ஸரியான பிரிவினை ஆகும். இந்த துஷ்டர்களும் மூடர்களும் ராக்ஷஸத் தன்மை கொண்டோரும் பரமனுக்கு முதுகைக் காட்டி நிற்கின்றனர். இவர்கள் பரமனை பஜிப்பதில்லை. (என்னை பஜிப்பதில்லை என்பதால் அவர்கள் மூடர்கள் என்று சொல்லவில்லை. மூடர்களாக இருப்பதால் என்னை பஜிப்பதில்லை என்று தான் சொல்கிறார்).

பரமனுக்கு முதுகைக் காட்டி உலகத்தை நோக்கி முகம் திருப்பியவர் என்னும் போது ஸுக போகத்தில் மூழ்கியவனையும் வஸ்துக்களைத் தேடி ஓடுபவனையும் அதற்காக குறுக்கு வழிகளை நாடுபவனையும் பொய், சதி, ஏமாற்று, வஞ்ஜனை, வன்முறை போன்ற வழிமுறைகளை நாடுபவர்களையும் மாத்ரமே சொல்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் என்று நாம் நினைக்கலாம். ஸத்வ குணமும் சேர்ந்து தான் முக்குணங்கள். பரமனை மறந்து உலகச் சீர்த்திருத்தம், ஸமுதாய முன்னேற்றம், ஸமூஹ ஸேவை என்று ஸத்வ விஷயங்களில் ஈடுபட்டவர்களையும் சேர்த்தே சொல்கிறார். அஹங்காரம் இன்றி செய்தால், பிற உயிர்களை அவனது உருவமாகக் கருதி பரமனின் பூஜை என்ற எண்ணத்துடன் தொண்டு செய்தால் வேறு விஷயம்.

பல வர்ஷங்கள் முன்பு ஒரு ஸந்யாஸிக்கும், 'தேஶப் பணியில்', இருக்கும் ஒரு அமைப்பின் தலைவருக்கும் இடையே நடந்த உரையாடலை நான் கேட்டேன். வயஸு முதிர்ந்த அந்தத் தலைவர் இள வயஸு ஸந்யாஸியிடம், 'தேஶம் மோஸமான சூழ்நிலையில் இருக்கிறது. அதைப் பற்றி கவலை இல்லாமல் ஆன்மீக ஸாதனை என்று ஒதுங்குவது பொறுப்பற்ற தன்மை. இள வயஸில் தேஶப்பணியில் ஈடுபடுவதே நல்லது. பிற்காலத்தில் பரமாத்மாவைப் பார்த்துக் கொள்ளலாம்', என்றார். அந்த இளம் ஸந்யாஸி மிகப் பணிவுடன், 'என் மனஸில் காமமும் க்ரோதமும் அஹங்காரமும் நிறைந்திருக்கும் நிலையில் நான் ஜனங்கள் மத்தியில் சென்றால் என்னால் என்ன கொடுத்திட முடியும்? என்னிடம் இருப்பதையே கொடுத்திட முடியும். என்னைத் தூய்மைப் படுத்தி உயர்த்திக் கொள்வது ஜனங்களுக்கு செய்திடும் ஸேவை ஆகாதா?' என்றார். ஒரு மணி நேரத்திற்கு மேல் நடந்த உரையாடலின் ஸாரம் இது. அந்த இளம் ஸந்யாஸி கூறியது போல மனஸில் விகாரங்களும் அஹங்காரமும் நிறைந்தவர்கள் ஸமுதாயப் பணியில் இறங்கினால் அவர்களால் ஸமுதாயத்திற்கு அதிகத் தீங்கே விளைகிறது.

'நான் நிதமும் பூஜை செய்கிறேன்; வாராவாரம் பஜனையில் கலந்து கொள்கிறேன்; நியமமாக உபவாஸம் இருக்கிறேன்; தவறாமல் கோவிலுக்குச் செல்கிறேன்; வர்ஷந்தோறும் தீர்த யாத்ரை செல்கிறேன்; தினமும் ஒரு மாலை ஜபம் செய்கிறேன்; அதனால், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் குறிப்பிடுவது என்னை அல்ல'. நம்மில் பலரும் இவ்வாறு நினைக்கலாம். செய்வது முக்யம் இல்லை. எந்த பாவனையுடன் செய்கிறோம் என்பது தான் முக்யம். மேற்கு தேஶங்களில் கணவன் மனைவி பரஸ்பரம் 'I Love You' என்று ஒரு நாளில் நூறு தடவை சொல்லிக் கொள்வர். பாவனை என்ன? சொல்லவில்லை என்றால் மனஸு ஒடிந்து அன்பைத் தேடி வேறு ஒருவரிடம் சென்று விடுவார் என்ற பயம். இவ்வார்தைகளைச் சொல்வது ஒரு ஷடங்காகவே ஆகி விட்டது. தனது பிறந்த நாள் அன்று ராத்ரீ பன்னிரெண்டு மணிக்கு வாழ்த்து சொல்லவில்லை என்று தற்கொலை முயற்சி செய்த ஒரு பெண்ணை அறிவேன்.

ஒரு பெண்மணியிடம் ஆண் கிளி ஒன்று இருந்தது. அது இவளிடம் வரும் முன் ஒரு ஹோட்டலில் இருந்ததால் மோஸமான வார்தைகளைக் கற்றிருந்தது. வீட்டில் விருந்தாளிகள் வந்திருக்கும் போது அக்கிளி பேசத் தொடங்கி விடும். அப்பெண்மணி மனஸ் கலங்கி விடுவாள். அவள் பாதிரியிடம் சென்று, 'ஐயா! நீங்கள் பலரையும் மதம் மாற்றுகிறீர்கள். திருத்த முயலுகிறீர்கள். இந்தக் கிளியையும் திருத்த இயலுமா?', என்றாள். 'எங்கள் சர்ச்சில் ஒரு பெண் கிளி வளர்கிறது. அது நிதமும் ப்ரார்தனைகளை உச்சரித்துக் கொண்டிருக்கும். அதைச் ஸில தினங்கள் உங்கள் வீட்டிற்கு எடுத்துச் செல்லுங்கள். ஸத்ஸங்கத்தால் ஏதேனும் ஃபலன் இருக்கிறதா பார்ப்போம்', என்றார் அந்த பாதிரி. அந்தப் பெண்மணியும் சர்ச் பெண்கிளிக் கூண்டினை தன் வீட்டில் ஆண்கிளிக் கூண்டின் அருகில் மாட்டினாள். ஸற்று நேரத்தில் ஆண் கிளி பேசியது, 'ஹே பேபி! Join me for a dance. How about a small drink, Baby?' 'Oh! Sure young man! இத்தனை தினங்களும் நான் ப்ரார்தனை செய்தது வேறு எதற்காக என்று நினைக்கிறாய்?', என்று பதிலளித்ததாம் அந்த சர்ச் பெண்கிளி.

புற ஷடங்குகள் ப்ரதானம் இல்லை. பாவனையே ப்ரதானம். ஒரு தாயின் வாத்ஸல்யத்தை மொழி அறியாத குழந்தை எவ்வாறு புரிந்து கொள்கிறது? அவளுடைய அரவணைப்பின் கதகதப்பிலும் அவளுடைய பார்வையிலும் வழிந்தோடிடும் அவளது பாவனை குழந்தையின் மனஸைச் சென்றடைகிறது. அவள் எங்கிருந்தாலும், எந்த கார்யத்தில் ஈடுபட்டிருந்தாலும், அவளது நெஞ்ஜம்

எல்லாம் நிறைந்திருக்கும் குழந்தையைப் பற்றிய அவளது பாவனையை புற ஷடங்குகள் மாத்ரமே வெளிப்படுத்த இயலாதவை. ஆனாலும், அக்குழந்தையை எளிதில் அடைந்திடும் அவளது பாவனே.

தன்னை வழிபடும் நான்கு விதமான மநுஷ்யர்களைப் பற்றிக் கூறுகிறார் அடுத்த ஶ்லோகத்தில்.

🕮 ॐ 🕮

चतुर्विधा भजन्ते मां(ञ्) जनाः(स्) सुकृतिनोऽर्जुन ।
आर्तो जिज्ञासुरर्थार्थी ज्ञानी च भरतर्षभ ।।
{अध्याय ७ ~ श्लोक १६}

சதுர்வித₄ா ப₄ஜந்தே மாம்(ஞ்) ஜனா(ஸ்) ஸுக்ருதிநோऽர்ஜுன.
ஆர்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்த₂ார்தீ₂ ஜ்ஞானீ ச ப₄ரதர்ஷப₄..
(அத்₄யாயம் 7 ~ ஶ்லோகம் 16)

ஹே அர்ஜுன! நான்கு வகையான நல்லோர், நற்செயல் செய்பவர்கள் என்னைப் போற்றுகின்றனர். பரதகுலத்தில் ஶ்ரேஷ்டனே! துன்புற்றவன் (துன்பத்தை நீக்க என்னை அழைப்பவன்) - அறிந்து கொள்ளும் வேட்கை கொண்டவன் - பொருட்களை வேண்டுபவன் - ஜ்ஞானீ ஆகியோரே அவர்கள். (7 – 16)

நான்கு வித பக்தர்கள்

சென்ற ஶ்லோகத்தில் துஷ்க்ருதின: பற்றி பேசியவர் இந்த ஶ்லோகத்தில் ஸுக்ருதினனைப் பற்றி பேசுகிறார். ஸுக்ருதின என்ற வார்தைக்குப் பொருள் நல்ல கார்யங்களை செய்பவன் என்றாகும் . சென்ற ஶ்லோகத்தில் குறிப்பிட்டதை நினைவிற் கொண்டு பார்க்கும் போது பரமனை நோக்கி இருப்பவர்களே ஸுக்ருதினர்கள் என்று ஆகிறது. அவர்கள் சிறந்தவர்கள். அவர்கள் பாக்யஶாலிகள். பரமனை நோக்கிப் ப்ரயாணிப்பதே மநுஷ்ய வாழ்க்கையின் ஒரே நோக்கம். அவ்வாறு செய்யாதவர்கள் மநுஷ்ய ஜீவனுக்குக் கிடைத்திருக்கும் ஸ்வதந்த்ரத்தை துஷ்ப்ரயோகம் செய்பவர்கள்.

நான்கு விதமான நல்லவர்கள் என்னை பஜிக்கின்றனர். ஒரு வீட்டில் நான்கு சிறுவர்கள் இருக்கின்றனர். அந்த வீட்டிற்கு வெளியூரில் இருந்து ஒரு உறவினர் வருகிறார். வந்தவர் இனிப்பு வாங்கி வருகிறார். அதை அறிந்தவுடன் ஒரு பையன், 'அது வேண்டும்', என்று கேட்கிறான். அடுத்தவன், 'இனிப்பு வேண்டும்', என்று அழுகிறான். மூன்றாமவன் இனிப்புப் பெட்டியைப் பார்க்கிறான். நான்காம் மைந்தன் எதையும் கண்டு கொள்ளாமல் தன் விளையாட்டில் மூழ்கி இருக்கிறான். நான்கு வித பக்தர்களை இந்த நான்கு வித சிறுவர்களுடன் ஒப்பிடலாம். விரிவாகக் காண்போம். வாருங்கள் .

1. ஆர்த: அழும் வகை. வாழ்க்கையில் கஷ்டம் வரும் போதும் உயிருக்கு ஆபத்து வரும் போதும் மனஸிற்கு ப்ரதிகூலமான அநுபவங்கள் கிடைக்கும் போதும் பரமனைக் கூப்பிடுபவன் ஆர்தன். வேறு எந்த உபாயத்தையும் பின்பற்றாமல் பரமனிடம் மாத்ரமே தனது து:கத்தை விலக்கிடுமாறு வேண்டுபவன் ஆர்தன். உதாஹரணமாக கஜேந்த்ரன் என்ற யானையைக் குறிப்பிடலாம். கஜேந்த்ரன் என்ற யானை முதலையின் பிடியிலிருந்து விடுபட வெகு நாள் வரை மற்ற உபாயங்களை முயற்சி செய்தது. இறுதியில் அஹங்காரம் அழிந்த நிலையில் தன்னுடைய முயற்சிகளை நிறுத்தி விட்டு ஸ்ரீமன் நாராயணனைக் கூப்பிடுகிறது. நாராயணனால் காப்பாற்றப்படுகிறது. இவ்வகை பக்திக்கு த்ரௌபதியும் சிறந்த உதாஹரணம். இவ்வகை பக்தியில், 'என்னுடைய துயரம் நீங்க வேண்டும்', என்பதை விட 'இறைவன் என்னுடையவன் – நான் இறைவனுடையவன்', என்ற பாவனையே ப்ரதானமானது. என்னுடையவன் என்று கருதுவதால்தான் தன்னுடைய து:கத்தை அவனிடம் முறையிடுகிறான். 'என்னுடைய து:கம் நீங்க வேண்டும். எனக்கு ஸுகம் வேண்டும்', என்ற எண்ணம் ப்ரதானமாக இருப்பவன் ஆர்த வகை பக்தன் இல்லை. அவனை ஸுகார்த்தி (ஸுகத்தை நாடுபவன்) என்று வேண்டுமானால் சொல்லலாம்.

2. ஜிஜ்ஞாஸு: அறியும் ஆர்வம் கொண்ட வகை. தன்னுடைய நிஜ ஸ்வரூபம் யாது, பரமனுடைய ரூபம் என்னவென்று அறிந்திடும் ஆர்வம் கொண்டவன் ஜிஜ்ஞாஸு. ஆனால், அதற்காக புஸ்தகங்களையும் ஶாஸ்த்ரங்களையும் மநுஷ்யர்களையும் ஸாராமல் பரமனையே ஸார்ந்திருப்பவன் இவ்வகை பக்தன். இங்கும் பகவானுடன் ஏற்படுத்திக் கொண்ட பிணைப்பே ப்ரதானம். வெறும் அறிவின் மயக்கத்திற்காகவும் அஹங்காரத்தின் த்ருப்திக்காகவும் அல்லாமல் 'அவன் என்னுடையவன்', என்று கருதுவதால் அவனை அறிந்திடும் ஆவல் இருந்திடும். உத்தவர் இவ்வகை பக்திக்குச் சிறந்த உதாஹரணம்.

3. அர்தார்தி : வேண்டும் வகை. ந்யாயமான விருப்பங்கள் தோன்றிடும் போது, அவற்றின் பூர்திக்காக இறைவனிடம் வேண்டுபவன் அர்தார்தி. வேறு வழிகளில் முயற்சிகள் செய்திடாமல் பரமனை மட்டும் நாடுபவன் அர்தார்தி. ஒரு ஏழைத் தாய், தன் குழந்தையுடன் பொருட்காக்ஷிக்குச் சென்றாள். அங்கு மிட்டாய்க் கடையைப் பார்த்தவுடன் மிட்டாய் வேண்டும் என்று அடம் பிடித்தது குழந்தை. தாயிடமோ பணம் இல்லை. குழந்தையை ஸமாதானம் செய்தாள். பொம்மைக் கடையைப் பார்த்ததும் குழந்தை மீண்டும் அடம் பிடிக்கிறது. தாய் பல்வேறு வழிமுறைகளைக் கைப்பற்றி குழந்தையை ஸமாதானம் செய்தாள். அடுத்து, ராட்டினங்களைப் பார்த்த போதும் இவ்வாறே நடந்தது. சற்று நேரத்தில் கூட்டம் அலைமோதியதில் குழந்தை தாயிடம் இருந்து பிரிந்து விட்டது. அழத் தொடங்கியது. குழந்தையை ஸுற்றிக் கூட்டம் கூடி விட்டது. அதை ஸமாதானம் செய்ய பல்வேறு முயற்சிகள் நடந்தன. ஒருவர் இனிப்பு வாங்கி வந்து கொடுத்தார். குழந்தை அதை வேண்டாம் என்று தட்டி விட்டது. மற்றொருவர் ஒரு பொம்மை வாங்கி வந்தார். குழந்தை அதை விட்டெறிந்தது. மேலும் ஒருவர், 'வா. ராட்டினத்தில் ஸுற்றலாம் வா!', என்று அழைத்தார். குழந்தையின் அழுகை நிற்கவில்லை. 'எதுவும் வேண்டாம். அம்மாதான் வேண்டும்', என்று கூவி அழுதது. அதே போல, பரமனுடன் கொண்ட பிணைப்பே ப்ரதானம். அவன் என்னுடையவன் என்று கொண்ட பாவனையே ப்ரதானம். இந்த பாவனை இருப்பதால்தான் அவனிடம் கேட்கிறான் அர்தார்தி. இவன் மனஸில் உலக பொருட்கள் ப்ரதானம் இல்லை.

செல்வம் வேண்டும், வஸ்துக்கள் வேண்டும் என்று விருப்பம் கொண்டு உலக வழிமுறைகளைப் பின்பற்றுபவன் அர்தாத்தி பக்தன் இல்லை. அவனை வெறும் செல்வத்தின் பக்தன் என்று சொல்லலாம். செல்வத்திற்காக எல்லாவகை மோஸடிகளையும் செய்பவர்கள் பலரும் நெற்றி நிறைய சந்தனம் வைத்து, கழுத்து நிறைய ருத்ராக்ஷ / துளஸி மாலைகள் அணிந்து பூஜைகளும் அர்சனைகளும் பஜனைகளும் செய்வதைப் பார்க்கிறோம். இவர்கள் அர்தார்தி பக்தர்கள் இல்லை. 'பொய் பித்தலாட்டம் இல்லாமல் பணம் ஸம்பாதிக்க முடியாது', என்று கருதும் இவர்களுக்கு பொய் மற்றும் குறுக்கு வழிகள் மேல் இருக்கும் நம்பிக்கை பகவான் மீது கிடையாது. தன் ஆசைகளை பூர்தி செய்திடும் ஒரு ஏஜென்டாக மாத்ரமே இவர்கள் பகவானைக் கருதுகின்றனர்.

ஆனால், அர்தார்தி பக்தன் தன் விருப்பங்களின் பூர்திக்கு பகவானைத் தவிர வேறு எதையும் ஸாராதவன். ஸ்வய முயற்சிகள் எதுவும் செய்யாதவன். த்ருவனை இவ்வகை பக்திக்கு உதாஹரணமாகக் குறிப்பிடலாம். அவன் விரும்பியது உலக விஷயங்களைத்தான். ஆனால், அதன் பூர்திக்கு பரமனையே நாடினான். 'பரமனைத் தவிர்த்து விடு. நான் கொடுக்கிறேன்', என்று அவன் விரும்பிய அதே விஷயங்கள் அவனுக்கு (நாரதரால்) வழங்கப்பட்ட போது வாங்க மறுத்தான்.

4. ஜ்ஞானீ: வெளித் தோற்றத்தில் ஒரு ஜ்ஞானீயும் பரமனை மறந்து, உலக வாழ்க்கையில் மூழ்கி இருப்பவனும் ஒரே போலத் தெரிவர். ஆனால், உள்ளே பெரும் வித்யாஸம் உண்டு. ஸுக – து:கம், லாப – நஷ்டம், ஸ்துதி – நிந்தை, உறவு – பிரிவு ஆகிய அனைத்து இருமைகளையும் ஸமமாகக் கருதுபவன் ஜ்ஞானீ. இவற்றின் வருதலும் போதலும் ஜ்ஞானீயை பாதிப்பதில்லை. எல்லாவற்றிலும் பரமனையே பார்ப்பவன் ஜ்ஞானீ. அவன் மீது அன்பும் ப்ரேமையும் கொள்வதில் நிறைந்து இருப்பவன் ஜ்ஞானீ. கோகுலத்து கோபியரை இவ்வகை பக்திக்குச் சிறந்த உதாஹரணம் என்று கூறலாம்.

ௐ

तेषां(ञ्) ज्ञानी नित्ययुक्त एक भक्तिर्विशिष्यते ।
प्रियो हि ज्ञानिनोऽत्यर्थमहं स च मम प्रियः ।।
{अध्याय ७ ~ श्लोक १७}

தேஷாம் ஜ்ஞானீ நித்ய யுக்த ஏக ப₄க்திர்விஶிஷ்யதே.
ப்ரியோ ஹி ஜ்நாநிநோऽத்யர்த₂மஹம் ஸ ச மம ப்ரியஹ..
(அத்₄யாயம் 7 ~ ஶ்லோகம் 17)

அவர்களுள் இடையருத யோகத்தில் இருந்து என்றும் குறையாத பக்தி கொண்ட ஜ்ஞானீயே மேலானவன். நான் ஜ்ஞானீக்கு மிக ப்ரியமானவன். ஜ்ஞானீயும் எனக்கு மிக ப்ரியமானவன். (7 – 17)

ஜ்ஞானீயே மேலானவன்..

ஜ்ஞானீயைப் பற்றி ரெண்டு விஶேஷங்களைக் குறிப்பிடுகிருர். 'அவன் நித்யயுக்தன். எப்பொழுதும் என்னில் லயித்திருப்பவன். அவன் ஏகபக்தி:. என்னை அன்றி வேறெந்த நாட்டமும் அவனுக்கு இல்லை. மற்ற மூன்று வகை பக்தர்களும் நித்யயுக்தர்களே. ஆனுல், அவர்கள் ஏகபக்தி: அல்லர். அர்தார்திக்கு அநுகூலம் வேண்டும் என்ற விருப்பமும் ஆர்தனுக்கு ப்ரதிகூலம் நீங்க வேண்டும் என்ற விருப்பமும் ஜிஜ்ஞாஸுவிற்கு ஸ்வரூபத்தை அறிய வேண்டும் என்ற விருப்பமும் உண்டு. ஜ்ஞானீக்கு என் மீது பக்தி ப்ரேமையன்றி எதுவும் வேண்டாம்'.

இறைவனின் க்ருபை அல்லது ப்ரேமை எல்லோர் மீதும் ஸமமாகவே பொழிகிறது. ஆனுல், ஜ்ஞானீக்கு மாத்ரமே கிடைக்கிறது. மழை எல்லா இடத்திலும் ஸமமாகவே பொழிகிறது. எனினும், அந்நேரத்தில் ஏதோ ஒரு சிப்பி மாத்ரம் தன்னுள் வேறெதுவும் ஶேகரிக்காமல் வாயைத் திறந்து வைத்துக் காத்திருக்கிறது. மழைத் துளியைப் பெறுகிறது. முத்தாக மாற்றுகிறது. ஜ்ஞானீ உள்ளே வேறெந்த அழுக்கும் இல்லாமல் இருக்கிருன். முதியோர்கள் கோவில்களிலும் ஆன்மீக நிகழ்ச்சிகளிலும் அதிகமாகக் காணப்படுகின்றனர். பயம், மரணபயம் காரணமாக இறைவனை நோக்கித் திரும்பி உள்ளவர்கள். ஜ்ஞானீயின் உள்ளே விருப்பம் இல்லை. பயம் இல்லை. திறந்த நிலையில் எந்நேரமும் அவனது லயிப்பில் திளைத்து இருக்கிருன். அதனுல், அவன் உயர்ந்தவன். பரமனின் ப்ரேமைக்குப் பாத்ரமானவன்.

📖 ॐ 📖

उदाराः(स्) सर्व एवैते ज्ञानी त्वात्मैव मे मतम् । आस्थितः(स्) स हि युक्तात्मा मामेवानुत्तमां(ङ्) गतिम् ।।
बहूनां(ञ्) जन्मनामन्ते ज्ञानवान्मां प्रपद्यते । वासुदेवः(स्) सर्वमिति स महात्मा सुदुर्लभः ।।
{अध्याय ७ ~ श्लोक १८, १९}

உத₃ாரா:(ஸ்) ஸர்வ ஏவைதே ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவ மே மதம்.
ஆஸ்தி₂த:(ஸ்) ஸ ஹி யுக்தாத்மா மாமேவாநுத்தமாம்(ங்) க₃திம்..
ப₃ஹூநாம்(ஞ்) ஜந்மநாமந்தே ஜ்ஞானவாந் மாம் ப்ரபத்₃யதே.
வாஸுதே₃வ:(ஸ்) ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுது₃ர்லப₄ஹ..
(அத்₄யாயம் 7 ~ ஶ்லோகம் 18, 19)

இந்நான்கு வகையினரும் உயர்ந்தோரே. ஆயினும், ஜ்ஞானீ எனது ஆத்ம ஸ்வரூபமே என்பது என் கருத்து. ஏனென்ருல் யோகத்தில் நிலைத்திருக்கும் அவன் மிகச் சிறந்த கதியான என்னையே வந்தடைகிருன்.

பல ஜன்மங்களின் இறுதியில் ஜ்ஞானீ அனைத்தும் வாஸுதேவனே என்று அறிந்து என்னை அடைகிருன். இத்தகைய மஹாத்மா மிக அரிதானவன். (7 – 18, 19)

ஜ்ஞானீ எனது ஆத்ம ஸ்வரூபம்..

நால்வரும் உயர்ந்தவரே. இவர்கள் உலகத்து கவர்ச்சிகரமான ஸுகபோகங்களை நாடாமல் பரமனை நாடுகின்றனர் என்பதால் உயர்ந்தவர்கள். பரமனின் அருள் கிடைக்குமா என்பது தெரியாது. கிடைத்தால் எத்தனை வர்ஷங்கள் அல்லது ஜன்மங்கள் கழிந்த பின்னர் கிடைக்கும் என்பதும் தெரியாது.

இருப்பினும் அவர்கள் பரமனுடன் தம்மைப் பிணைத்துக் கொண்டனர் என்பதால் அவர்கள் உயர்ந்தவர்கள். தேவதைகளை ஸகாம பாவத்துடன் பூஜித்தால் கேட்டது கிடைத்திடும். பக்தனுக்கு எது நன்மை பயக்குமோ, பக்தனை எது பகவானை நோக்கி முன்னேற்றிடுமோ, அதை மட்டுமே பகவான் அவனுக்கு அருள்கிறார். இருந்தாலும் எப்பொழுதும் பகவானில் லயித்திருக்கும் இந்த பக்தர்கள் உயர்ந்தவர்கள்.

நால்வரிலும் ஜ்ஞானீ விசேஷமானவன். அவன் என் ஸ்வரூபமாக, என் ஆத்மாவாக இருக்கிறான். இந்நிலையை வந்தடைய அவனுக்குப் பல ஜன்மங்கள் தேவைப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய மஹாத்மாக்கள் மிக அரிதானவர்கள். பல லக்ஷ யோனிகள் கழிந்தபின் மநுஷ்ய யோனியை அடைகிறோம் நாம். மநுஷ்ய யோனியில் பல ஜன்மங்கள் எடுத்து, உலகக் கவர்ச்சிகளில் இருந்து விடுபட்டு, வாஸனைகளின் பிடியில் இருந்து வெளியேறி, அஹங்காரத்தை விலக்கி, எப்பொழுதும் பரமனில் லயித்து அவனை அடைகிறோம். இது தான் நாம் ப்ரயாணிக்க வேண்டிய பாதை.

குரங்கில் இருந்து மநுஷ்யன் வந்தான் என்கிறார் டார்வின். காலத்தின் தேவைக்கேற்ப உயிர்களின் பரிணாம வளர்ச்சி எங்ஙனம் நடைபெற்று வந்துள்ளது என்பதே அவரது ஆராய்ச்சியின் ஸாரம் . மநுஷ்ய ஜன்மமே பரிணாம வளர்ச்சியின் இறுதி நிலை என்று கருதுகின்றனர். நமது வேதாந்தம் மநுஷ்ய ஜன்மத்தில் ஏற்பட வேண்டிய பரிணாம வளர்ச்சியைப் பற்றிப் பேசுகிறது. ஒரே ஒரு வித்யாஸம். இது வரை வளர்ச்சி தன்னால் நடந்தது. மநுஷ்ய ஜன்மத்தை அடைந்த பின் மநுஷ்யனுடைய முயற்சி தேவைப்படுகிறது. மநுஷ்யனின் முன் ரெண்டு பாதைகள் விரிகின்றன. ஒன்று உலக விஷயங்களை நோக்கிச் செல்லும். மற்றது பரமனை நோக்கி. இவனுக்கு Choice, ஸ்வதந்த்ரம் அளிக்கப்பட்டுளது. இந்த ரெண்டு பாதைகளுக்கு இடையே ஊசலாடிக் கொண்டிருப்பவனே மநுஷ்யன். ஒரு பாதையில் செல்கிறான். அலுத்து, மற்ற பாதைக்கு மாறுகிறான். ஒரே பாதையைத் தேர்ந்தெடுத்து, (Steadfast) உறுதியாக அதில் முன்னேறி, பரமனுக்கு ப்ரியமான நிலையை அடைந்தவரே ஜ்ஞானீ பக்தன். அவர் விசேஷமானவர். பாரத நாடு இவ்விஷயத்தில் பெரும் பாக்யம் செய்துள்ளது. இங்கு தொடர்ச்சியாக எல்லா காலங்களிலும் ஜ்ஞானீகள் தோன்றி வந்துள்ளனர். ஜ்ஞானீகளின் நீண்ட பரம்பரை இந்நாட்டில் உள்ளது.

🕮 ॐ 🕮

कामैस्तैस्तैर्हृतज्ञानाः(फ्) प्रपद्यन्तेऽन्य देवताः।
तं(न्) तं(न्) नियममास्थाय प्रकृत्या नियताः(स्) स्वयाः ।।
{अध्याय ७ ~ श्लोक २०}

காமைஸ்தைஸ்தைர்ஹ்ருத ஜ்ஞாநா:(ஃப்₂) ப்ரபத்₃ந்தேऽந்ய தே₃வதாஹா.
தம்(ந்) தம்(ந்) நியமமாஸ்த₂ாய ப்ரக்ருத்யா நியதா:(ஸ்) ஸ்வயாஹா..
(அத்₄யாயம் 7 ~ ஶ்லோகம் 20)

அந்தந்த காமங்களால் ஜ்ஞானம் அபஹரிக்கப்பட்டவர், அதற்கேற்ற நியமங்களை அநுஸரித்து, தங்களின் ஸ்வபாவத்தினால் தூண்டப்பட்டு, அன்ய தேவதைகளை வழிபடுகின்றனர். (7 – 20)

படைப்பின் ஒவ்வொரு அம்ஶத்திற்கு அதிபதியான ஆற்றலே தேவதை எனப்படுகிறது. தேவதைகளின் வழிபாட்டிற்கு ஒரு வழிமுறை உண்டு. அவ்வழிமுறையில் தேவதைகளை வழிபட்டால் அவர்களின் ஆதிபத்யத்தில் இருக்கும் விஷயத்தை அருளிடும் ஆற்றல் அந்தந்த தேவதைகளுக்கு உண்டு. ஜ்ஞானம் அபஹரிக்கப்பட்ட மநுஷ்யன் உலகத்தை நோக்கித் திரும்பி இருக்கிறான். தன் ஸ்வபாவத்திற்கு ஏற்றபடி உலகத்தின் ஒரு பொருளையோ ஆற்றலையோ விரும்புகிறான். அதை அடைய முயற்சி எடுக்கிறான். அதற்கேற்ற தேவதையை நியமப்படி வழிபடுகிறான்.

நம்முள் தோன்றிடும் விருப்பம் உள்ளே எத்தகைய கலக்கத்தை ஏற்படுத்துகிறது? ஒருவன் வ்யாபார வாய்ப்பைத் தேடி, ஒரு பெரிய வ்யாபாரியைக் காணச் சென்று கொண்டிருந்தான். எதிர்த்திசையில் பலமாகவும் குளிர்ச்சியாகவும் காற்று வீசிக் கொண்டிருந்தது. இவனுடைய ஶரீரம்

குளிர்ந்து விட்டது. சூடேற்றிக் கொள்ளலாம் என்ற எண்ணத்தில் பாதையோரக் கடையில் நின்று ஒரு ஸிகரெட் வாங்கினான். அதைப் பற்ற வைக்க முயன்றான். எதிர்த்திசையில் இருந்து வீசிய காற்று இவனுடைய முயற்சியை வீணடித்தது. ரெண்டு மூன்று முறை முயன்று தோற்ற பின் இவன் பின்புறம் திரும்பிக் கொண்டான். காற்றுக்குத் தன் முதுகைக் காட்டி அதை மறைத்து, மீண்டும் ஸிகரெட்டை பற்ற வைத்திட முயன்றான். வெற்றி பெற்றான். ஸிகரெட் புகையை ஆழமாக இழுத்து, அதன் ஸுகத்தை அநுபவித்தான். அதன் சூடு தன்னுள் பரவுவதை அநுபவித்தான். அந்த ஸுகானுபவத்தில் மூழ்கியபடி நடக்கத் தொடங்கினான். இப்பொழுது அவன் வந்த வழியே நடந்து கொண்டிருந்தான். அந்த ஸிகரெட் முழுவதையும் இழுத்து முடித்து ஸில நிமிஷங்கள் கழிந்த பின்னரே இதை அவன் உணர்ந்தான். உடனே கடிகாரத்தைப் பார்த்தான். தலையில் அடித்துக் கொண்டான். மீண்டும் தன் பாதையில் பரபரப்பாக நடக்கத் தொடங்கினான். இவன் போய்ச் சேர்ந்த போது, அந்த வ்யாபாரி வீட்டை விட்டுக் கிளம்பிப் போய் விட்டார். இவன் நாடிய ஸில லக்ஷங்கள் மதிப்புள்ள அந்த வ்யாபார வாய்ப்பு இவனை விட்டு நழுவியது. ஒரு ரூபாய் மதிப்புள்ள ஸிகரெட்டிற்காக ஸில லக்ஷங்கள் பெறக்கூடிய வாய்ப்பை இழந்தான். நம்முள் எழும் விருப்பம் உள்ளே பெரும் கலக்கத்தை ஏற்படுத்துகிறது. புத்தியை அபஹரிக்கிறது.

பரமனின் திசையில், சைதன்யத்தின் திசையில் ப்ரயாணித்துக் கொண்டிருக்கும் ஒருவன் மனஸில் ஜடப் பொருளின் விருப்பம் தோன்றினால், ஒரு க்ஷண நேரமே தோன்றினாலும் பெரும் பாதிப்பை ஏற்படுத்துகிறது. நீண்ட நேரம் உள்ளே தங்கிடும் பாதிப்பை ஏற்படுத்துகிறது. விருப்பம் மாத்ரமே. மனஸில் தோன்றிடும் ஒரு எண்ண அலை மாத்ரமே பெரும் பாதிப்பிற்குக் காரணம் ஆகிறது. அந்த விருப்பத்தின் பின்னால் நாம் ப்ரயாணிக்கத் தொடங்கினாலோ பாதையே மாறி விடுகிறோம். இறுதியில் நாம் பெறக்கூடியதோ, அல்ப மதிப்புள்ள, தாற்காலிகமான, ஜடப்பொருளின் ஸுகம் என்ற ஒரு நிழலை. இழப்பதோ சைதன்யத்தின் திசையில் ப்ரயாணிப்பதால் கிடைக்கக் கூடிய பேரானந்தத்தை. எதிர்த் திசையிலும் இது பொருந்தும். விருப்பங்களின் உலகத்தில் இருந்து க்ஷண நேரமாவது விடுபட்டு, பரமனின் திசையில் திரும்பிடும் முயற்சியும் செய்யலாம். ஆழமான சிந்தனையில் ஈடுபட்டிருக்கும் பொழுது வேறு ஏதேனும் விருப்ப எண்ணம் வந்து விடும். அது நம்மை தாறுமாறாக இழுத்துச் செல்லும். இதை உணர்ந்தவுடன் நாம் நம்மை நாமே உலுக்கி விட்டு, மீண்டும் பழைய சிந்தனையில் வர முயலுகிறோம் அல்லவா? இதே வழிமுறையை ஸாது ஒருவர் காமப் புயலில், விருப்பங்களின்சுழலில் சிக்கி இருக்கும் மநுஷ்யர்களிடம் கடைப்பிடிப்பாராம். அவரிடம் வருவோர் அவரிடத்தில் வந்தமர்ந்தவுடன் அவர்களது தலையைப் பிடித்து வேகமாக ஆட்டுவாராம் ஸாது. திடுக்கிட்டு அவர்கள், ‘என்ன செய்கிறீர்கள்?’, என்று கேட்டால் விழுந்து விழுந்து சிரிப்பாராம்.

‘ஒரு முறை நான் யாத்ரை சென்றிருந்தேன். மலை ஏறும் போது நிறைய கோவேறுக் கழுதைகளும் உடன் வந்தன. ஸுமை அதிகம் என்ற காரணத்தால் ஒரு கழுதை, சண்டித்தனம் செய்தால், நகர மறுத்தால் கழுதைகளின் ஸ்வந்தக்காரன் சிறிதளவு மண்ணை எடுத்து அதன் வாயில் போட்டு விடுவான். கழுதை உடனே நடக்கத் தொடங்கி விடுமாம். ‘என்ன ஸம்பந்தம் மண்ணிற்கும் நடைக்கும்?’, என்று கேட்டால் அவனுக்குத் தெரியவில்லை. யோஜனை செய்ததில் தன் விதியை நொந்தபடி ஶோகச் சிந்தனையில் இருந்த கழுதையின் சிந்தனை ப்ரவாஹம் வாயில் மண் விழுவதால் துண்டிக்கப் படுகிறது. ஸஹஜ நிலைக்குத் திரும்பி விடுகிறது என்பது புரிந்தது’. தன் செயலுக்கு இவ்வாறு விளக்கம் அளிப்பாராம் ஸாது.

‘எங்களை என்ன கழுதை என்கிறீர்களா?’ என்று அவர்கள் கேட்பார்கள். ‘நான் உங்களை சிந்தனை அருவியில், ஜ்ஞான ப்ரவாஹத்தில் குளிப்பாட்ட விரும்புகிறேன். நீங்களும் அதை நாடியே என்னிடம் வந்துள்ளீர்கள். ஆனால், நீங்கள் வரும் போதே உங்கள் உள்ளே ஓடிடும் இச்சைகளின் சூழலை, காம ஓட்டத்தை நான் கவனிக்கிறேன். உடனே உங்கள் தலையைப் பிடித்து வேகமாக ஆட்டுகிறேன். நீங்கள் க்ஷண நேரமாவது அதிலிருந்து அறுபடுகிர்கள். வேறு யாத்ரையில் உங்களை அழைத்துச் செல்ல முடிகிறது’, என்று பதிலளிப்பாராம்.

குளித்து விட்டுக் கோவிலுக்குப் போக வேண்டும் என்றோ, முதல் நாள் துவைத்து உலர்த்திய துணியை மடியாக அணிந்து பூஜை செய்ய வேண்டும் என்றோ சொல்லப் படுவது நம்முள் தொடர்ந்து ஓடிக் கொண்டிருக்கும் இச்சைகளின் ஓட்டத்தை அறுப்பதற்காகவே. மனஸின் சூழ்நிலையை மாற்றும்

முயற்சியே.

'மற்ற தேவதைகளை வழிபடுகின்றனர்', என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். 'நான் ஒருவனே தேவன்', என்று யேஸூ சொல்வது போல் அல்லவா இருக்கிறது? பரமாத்மா ஒன்றுதான். பலவல்ல. நாம்தான் நம் இயல்பிற்கு ஏற்றபடி தேவதைகளை ஸ்ருஷ்டி செய்து கொள்கிறோம். நாம் தேவதைகளை ஸ்ருஷ்டி செய்கிறோமா? ஸந்தேஹம் எதுவும் இல்லை. கோடிக்கணக்கில் நாம் காணும் தேவதைகளின் விக்ரஹங்கள் அனைத்தும் நாம் ஸ்ருஷ்டித்தவையே. என் இயல்பிற்கு ஏற்றவாறு, என் விருப்பங்களுக்கு ஏற்றவாறு நான் ஒரு தேவதையை வழிபடுகிறேன். என் விருப்பம் பூர்தி ஆகவில்லை என்றால் அந்த தேவதைக்கு ஒரு ப்ரஸ்னையும் இல்லை. நான் அவரை விட்டு வேறு தேவதையை நோக்கிச் சென்று விடுகிறேன். என் விருப்பம் பூர்தி ஆகி விட்டால்! (பூர்தி ஆக வாய்ப்பு உண்டல்லவா?) அந்த தேவதையின் பாடு திண்டாட்டம் தான். எனது அநுபவத்தை அறிந்த பலரும் அத்தேவதையை மொய்க்கத் தொடங்கி விடுகின்றனர். அந்த குறிப்பிட்ட விஷயத்திற்கு அந்த தேவதை என்று Establish ஆகி விடுகிறது. தேவதைகளுக்கும் ஶக்தி அளிப்பவர் நாம்தான். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனையும் ஏதோ ஒரு காம பூர்திக்கான ஒரு தேவதையாக வழிபட்டால் அவரும் ஒரு தேவதையே. இதை அவரே 24'ம் ஶ்லோகத்தில் குறிப்பிடுகிறார். ஒரு க்ராம தேவதையையும் பரமாத்மனாக வழிபட்டால் பரமாத்மனே. 'I am a jealous God', என்று பைபிளில் குறிப்பிட்டாற் போல ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் மற்ற தேவதைகள் மீது பொறாமை கொண்டு கூறுவதாக கருதக் கூடாது.

📖 ॐ 📖

यो यो यां यां(न्) तनुं भक्तः(श्) श्रद्धयार्चितुमिच्छति । तस्य तस्याचलां श्रद्धां(न्) तामेव विदधाम्यहम् ।।
स तया श्रद्धया युक्तस्तस्याराधनमीहते । लभते च ततः(ख्) कामान्मयैव विहितान्हितान् ।।
{अध्याय ७ ~ श्लोक २१, २२}

யோ யோ யாம் யாம் தநும் ப$_4$க்த:(ஶ்) ஶ்ரத்$_3$த$_4$யார்சிதுமிச்ச$_2$தி.
தஸ்ய தஸ்யாசலாம் ஶ்ரத்$_3$த$_4$ாம்(ந்) தாமேவ வித$_3$த$_4$ாம்யஹம்..
ஸ தயா ஶ்ரத்$_3$த$_4$யா யுக்தஸ்தஸ்யாராத$_4$ன மீஹதே.
லப$_4$தே ச தத:(க்$_2$) காமாந்மயைவ விஹிதாந்ஹிதாந்..
(அத்$_4$யாயம் 7 ~ ஶ்லோகம் 21, 22)

எவரெவர் எந்தெந்த உருவத்தை (தேவதை) ஶ்ரத்தையுடன் அர்சிக்க விரும்புகிறாரோ அவ்வுருவத்தின்பால் அவரது ஶ்ரத்தையை நான் மேலும் த்ருடமாக்குகிறேன்.

அந்த ஶ்ரத்தையைக் கொண்டு, அவன் அத்தேவதையின் ஆராதனைச் செய்கிறான். என்றால் விதிக்கப்பட்டபடி அந்த தேவதையிடமிருந்து அவனது அந்த விருப்பங்கள் பூர்தி அடைகின்றன. (7 – 21,22)

எவரெவர் எந்தெந்த உருவத்தில் தெய்வத்தை வணங்கினாலும்..

உலகின் ப்ரபலமான மதங்கள் அன்ய மதத்தினரைத் தம் மதத்திற்கு மாற்றும் தொழிலைச் செய்வதைப் பார்க்கிறோம். ஹிந்து தர்மத்தில் இந்த வழக்கம் கிடையாது. வேதத்திலோ மற்ற தர்ம ஶாஸ்த்ரங்களிலோ பிற மதத்தினரை மதம் மாற்றுவதற்கான விதிமுறைகளும் குறிப்பிடப் படவில்லை. இவ்விஷயத்தில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் இங்கு கூறியதே நமக்கு வழிகாட்டியாக இருந்து வந்திருக்கிறது. 'எவரெவர் எந்தெந்த தேவதையை, எந்தெந்த வடிவத்தில் எந்த வழிமுறையில் வழிபட்டாலும் அந்த தேவதையைப் பற்றிய அவரது ஶ்ரத்தையை நான் மேலும் த்ருடப் படுத்துகிறேன்'. ஆணித்தரமான வாக்குமூலம். ஹிமய மலைக்கு ஒப்பான உறுதியான தன்னம்பிக்கையை வெளிப்படுத்தும் வாக்குமூலம். ஆள்பலத்தைக் கூட்டுவதால் பொய்யொன்று ஸத்யம் ஆகி விடாது என்ற நம்பிக்கை வாக்குமூலம். எவ்வளவுதான் முயன்றாலும், ஒரு அல்பக் கருத்தினாலோ ஒரு பொய்யான கருத்தினாலோ ஸத்யத்தை, ஶாஶ்வதமானக் கருத்தை அழித்து விட முடியாது என்ற ஆழ்ந்த தன்னம்பிக்கையை வெளிப்படுத்தும் வாக்குமூலம். ஒரு மதத்தின் ஆள்பலத்தைக் கூட்டுவதற்காக, ஒரு தேவனை வழிபடும் ஜனங்கள் கூட்டத்தை அதிகரிக்க வேண்டி, சதி, பொய், ஏமாற்றும் நயவஞ்ஜக

நாடகம், ஆசைக் காட்டுதல், நம்பிக்கை த்ரோஹம், மிரட்டல் போன்ற பற்பல குறுக்கு வழிகளையும் நாடுவது மிகப் பெரும் மோஸடி என்று அறிவித்திடும் வாக்குமூலம்.

மநுஷ்யனுக்குத் தன் வழிபாட்டு முறையை, வழிபாட்டிற்குரிய தேவதையைத் தேர்ந்தெடுக்கும் ஸ்வதந்த்ரம் உண்டு என்று அறிவிக்கும் வாக்குமூலம் இது. தன் ஸ்வபாவத்திற்கு ஏற்ற தெய்வ வடிவத்தைத் தேர்ந்தெடுப்பது மநுஷ்ய இயல்பு என்பதன் ஒப்புதல் வாக்குமூலம் இது.

மநுஷ்யன் ஒருங்கிணைந்த மனஸுடன், வேறு சிந்தனைகளுக்கு மனஸில் இடம் கொடுக்காமல் ஏதாவது ஒரு விஷயத்தை நாடினால் அது உறுதியாகக் கிடைத்திடும். ஒரு அரஸியல் பதவியை அடைவதைத் தன் வாழ்வின் லக்ஷ்யமாகவே கருதி ஶரீரத்தின் ரோம ரோமத்தில் அதை எதிரொலிக்கச் செய்து, அந்த ஒரே லக்ஷ்யத்திற்காக வாழ்ந்தால், அவன் அப்பதவியை அடைவது நிஸ்சயம். இவ்விஷயத்தில் பதவியே அவனது தேவதை. ஒருமுகமாக அவன் செய்த முயற்சிகளே அவனது வழிபாடு.

‘என்னை அல்லாது, வேறு ஒன்றை, உலக விஷயம் ஒன்றை அவன் நாடினாலும் அதற்காக அவன் என்னை அல்லாமல், தன் விருப்பத்தை அருளக் கூடிய வேறொரு தேவதையை வழிபட்டாலும், அந்த தேவதையைப் பற்றிய அவனது ஶ்ரத்தையை நான் அதிகப் படுத்துவதோடு, அவன் விருப்பத்தையும் அத்தேவதை மூலம் பூர்தி செய்து வைக்கிறேன்’. படைப்பில் அனைத்தும் பரமாத்மாவின் ஆதிக்கத்திற்கு உட்பட்டதால் லௌகீக இச்சைகளை தேவதைகளே பூர்தி செய்து வைப்பதாகத் தோன்றினாலும், உண்மையில் பரமாத்மாவே அருள்கிறார்.

📖 ॐ 📖

अन्तवत्तु फलं(न्) तेषां(न्) तद्भवत्यल्पमेधसाम् ।
देवान्देव यजो यान्ति मद्भक्ता यान्ति मामपि ।।
{अध्याय ७ ~ श्लोक २३}

அந்தவத்து ஃபலம்(ந்) தேஷாம்(ந்) தத்₃ப₄வத்யல்ப மேத₄ஸாம்.
தே₃வாந்தே₃வ யஜோ யாந்தி மத்₃ப₄க்தா யாந்தி மாமபி..
(அத்₄யாயம் 7 ~ ஶ்லோகம் 23)

அல்ப புத்தி கொண்டவனுக்கு, அன்ய தேவதைகளின் ஆராதனையால் முடிவுள்ள (அழிவு கொண்ட) ஃபலனே கிடைக்கிறது. தேவதைகளை வழிபடுவோர் தேவதைகளையே அடைகின்றனர். எனது பக்தர்கள் என்னை வந்தடைகின்றனர். (7 – 23)

அல்ப புத்தி கொண்டவர்கள் என்று ஏன் சொல்கிறார்? அல்ப புத்தி கொண்டவர் யார்? ஸாதாரண விஷயத்தை மிக மதிப்புள்ளதாகப் போற்றுபவர்கள். அதனால்தான் அழியக்கூடியதை நாடுகின்றனர். மதிப்பு மிகுந்த விஷயத்தைக் கொடுக்கும் ஆற்றல் கொண்டவரிடம் நயாபைஸா பெறாத ஒரு பொருளைக் கேட்டு வாங்குபவர்கள்: வைர ஸுரங்கத்தின் அதிபரிடம் கண்ணாடித் துண்டைப் பெற்று வருபவர்கள். மிக அதிக ப்ரயத்னம் செய்து, மிகையான விலை கொடுத்து குப்பையை வாங்கி வருபவர்கள். ப்ரார்தனை, யஜ்ஞம், தபஸ் போன்ற பெரும் ப்ரயத்னங்கள் செய்து, நித்யமற்ற உலக விஷயங்களை வரமாகப் பெறுபவர்கள். பிச்சைக்காரனிடம் யாசிப்பவர்கள். யாசிப்பதாக இருந்தால் எவரால் எல்லாம் அருள முடியுமோ அவரிடம் யாசிக்க வேண்டும். அதை விடுத்து எவரால் ஸாதாரண விஷயங்களை மாத்ரமே அருள முடியுமோ, அதை அருளிடும் ஶக்தியையும் எவர் மற்றவரிடம் இருந்துப் பெறுகிறாரோ அவரிடம் யாசிப்பவரை என்னவென்பது?

நாடுவதாக இருந்தால், எதை நாடிய பின் வேறு எதையும் நாட வேண்டிய தேவை இருக்காதோ, அதை நாடுவதே புத்திஶாலித்தனம். மற்ற எதை நாடுவதும் அல்ப புத்தியே. நசிகேதஸ் இதற்குச் சிறந்த உதாஹரணம். அவனுடைய தந்தை யஜ்ஞம் ஒன்று நடத்தி பயனற்ற பஶுக்களை தானமாக அளித்துக் கொண்டிருந்தார். மனஸ் வருந்திய நசிகேதஸ் தந்தையிடம், ‘என்னை தானமாக யாருக்கு அளிப்பீர்கள்?’, என்று கேட்டு நச்சரித்தான். பொறுமை இழந்து, ‘உன்னை

யமனுக்குக் கொடுத்தேன்', என்று கூறி விட்டார். நசிகேதஸ் யமலோகத்தை அடைந்து விட்டான். யம லோக வாஸலில் மூன்று தினங்கள் உணவு – நீரின்றி காத்து அமர்ந்திருந்தான் நசிகேதஸ். தன் லோக வாஸலில் ஒரு சிறுவனைக் கண்ட யமன் அவனுக்கு ராஜ்யம், நீண்ட ஆயுள், அழகிய பெண்கள், யானைகளும் குதிரைகளும் அரண்மனைகளும் செல்வாக்கும் வரமாக அளித்திட முன் வந்தான்.

'நீங்கள் அளித்துடும் ராஜ்யம் அழியாமல் நிலைத்திடுமா? அழகிய பெண்களின் அழகு குன்றாமல் இருந்திடுமா? நீண்ட ஆயுளைப் பெற்றால் என் உயிரை எடுத்திட நீங்கள் வராமல் இருப்பீர்களா? நீங்கள் அளித்திடும் செல்வாக்கு, என்றும் நசியாமல் இருந்து விடுமா? கேள்விகளை அடுக்கினான் நசிகேதஸ். 'உனது எல்லா கேள்விகளுக்கும் ஒரே பதில்தான். இல்லை. நான் அளிக்க முன் வரும் எதுவும் நிரந்தரமானதில்லை', என்றான் யமன். 'இவை எதுவும் எனக்கு வேண்டாம். எனக்கு மரணத்தின் ரஹஸ்யத்தைக் கூறுங்கள். மரணமற்றதைப் பற்றிக் கூறுங்கள்'. யமன் பலவகையான ப்ரலோபங்கள் அளிக்க முயன்றான். நசிகேதஸ் மயங்கவில்லை. தன் கோரிக்கையில் உறுதியாக இருந்தான். இறுதியில் யமதர்மன் நசிகேதஸிற்கு அவன் வேண்டியதை அருள்கிறான். யமன் நசிகேதனுக்குக் கூறியதே கடோபநிஷதம் எனப்படுகிறது. அல்ப புத்தி உள்ளவனாக இருந்திருந்தால், இவ்வளவு கடினமான முயற்சிக்குப் பிறகு, யமன் அளிப்பதாகக் கூறிய செல்வத்தையும் ராஜ்ய வைபவத்தையும் வாங்கித் திரும்பி இருப்பான். ஆனால், நசிகேதஸ் அதி புத்திஶாலி. அவன் வாங்கி வந்தது மநுஷ்ய ஸமுதாயத்திற்கே வரப்ரஸாதமாக அமைந்து விட்டது.

🕮 ॐ 🕮

अव्यक्तं व्यक्तिमापन्नं मन्यन्ते मामबुद्धयः ।
परं भावमजानन्तो ममाव्ययमनुत्तमम् ।।
{अध्याय ७ ~ श्लोक २४}

அவ்யக்தம் வ்யக்திமாபந்நம் மந்யந்தே மாமபு₃த்₃த₄யஹ.
பரம் ப₄ாவமஜாநந்தோ மமாவ்யயமநுத்தமம்..
(அத்₄யாயம் 7 ~ ஶ்லோகம் 24)

அழிவற்ற, ஒப்பற்ற எனது பரம பாவனையை அறியாத மூடர்கள் அவ்யக்தமான என்னை வ்யக்தமாக (மநுஷ்யனைப் போல உருவம் எடுத்தவனாக) எண்ணுகின்றனர். (7 – 24)

உருவெடுத்து வந்தவனா நான்?

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் சிறைஶாலையில் பிறந்தார். தேவகீக்கும் வஸுதேவனுக்கும் மகனாகப் பிறந்தார். குழந்தையாக இருந்து பல லீலைகள் புரிந்தார். சிறுவனாக வளர்ந்தார். மாடு மேய்த்தார். விளையாடினார். இளைஞனாக வளர்ந்தார். கம்ஸனை வதம் செய்தார். அர்ஜுனனுக்கு கீதை சொன்ன பொழுது அவர் பூமியில் எண்பது வர்ஷங்களுக்கு மேல் வாழ்ந்து இருந்தார். இறுதியில் ஒரு வேடனின் அம்பு பட்டு உயிர் நீத்தார். இவை யெல்லாம் நாம் பார்த்து அறிந்த விஷயங்கள்.

ஸ்ரீ ராமன் அயோத்யாவில் தஶரதனுக்கும் கௌஸல்யைக்கும் மகனாகப் பிறந்தார். அவருக்கும் குழந்தைப் பர்வம் இருந்தது. அவரும் சிறுவனாக வளர்ந்து குருகுலம் சென்று பயின்றார். இளைஞனாக வளர்ந்து ஸீதையை மணம் புரிந்து ஆரண்யத்திற்குச் சென்று ராக்ஷஸர்கள் பலரை வதம் செய்தார். அயோத்யா திரும்பிப் பல வர்ஷங்கள் ராஜ்யத்தை ஆண்டார். ஸீதையை வனத்திற்கு அநுப்பிய பிறகும் நீண்ட காலம் ராஜ்யத்தை ஆண்டார். இறுதியில் ஒரு நாள் ஸரயு நதியில் இறங்கி உயிர் நீத்தார். இவை நாம் பார்த்து அறிந்த விஷயங்கள்.

கண்ணால் பார்த்ததையே முழு உண்மை என்று கருதுவது மநுஷ்ய இயல்பு. அதன்படி, பிறந்து வளர்ந்து இறந்த அந்த உருவம் தான் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். அதே போல், மநுஷ்ய உருவில் வாழ்ந்து மறைந்த அந்த உருவம்தான் ஸ்ரீ ராமன். ஆம். ஶரீரம் எடுத்து வந்தவர்கள் தான். ஆனாலும், அவர்கள் அவ்வுருவத்திற்கு அப்பாற்பட்டவர். ஶரீரம் பிறந்து வளர்ந்து மூப்பும் அடைந்து இருக்கும். (அவர்களை எக்காலமும் இருப்பவர்களாக சித்ரிக்கும் எண்ணத்துடன் ஓவியர்கள் இளமையான உருவங்களையே வரைந்துள்ளனர்). ஶரீரத்தின் தன்மை அது. அவரை அந்த ஶரீரமாக, உருவமாக

நினைப்பது நம் அறியாமை.

மின்ஸாரத்தை நாம் எங்ஙனம் அறிகிறோம்? அது ஒளியாக வெளிப்படும் பல்ப் மூலம். ஆனால், பல்பையே மின்ஸாரமாகக் கருதினால் அது அறியாமை ஆகாதா?

ராஜாங்க ஶக்தியை நாம் நம்மூர் போலிஸ் நிலையத்திலும் RDO அலுவலகத்திலும் மெஜிஸ்ட்ரேட் கோர்ட்டிலும் காண்கிறோம். ராஜ்ய ஶக்தி இவ்விடங்களில் வெளிப்படுகிறது என்பது உண்மைதான். ஆனால், இவையே ராஜாங்கம் ஆகி விடாது. ராஜாங்கம் இவற்றை விட மிகப் பெரியது. இவற்றிற்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு ஶக்தி அல்லவா? அதே போல், பரம ஶக்தி ஸ்ரீ ராமனாகவும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனாகவும் உருவம் ஏந்தி வந்தாலும் அவ்வுருவங்களுக்கு அப்பாற்பட்டது.

📖 ॐ 📖

नाहं प्रकाशः(स्) सर्वस्य योगमायासमावृतः ।
मूढोऽयं(न्) नाभिजानाति लोको मामजमव्ययम् ।।
{अध्याय ७ ~ श्लोक २५}

நாஹம் ப்ரகாஶ:(ஸ்) ஸர்வஸ்ய யோக₃மாயா ஸமாவ்ருதஹ.
மூடே₄ாऽயம் நாபி₄ஜாநாதி லோகோ மாமஜமவ்யயம்..
(அத்₄யாயம் 7 ~ ஶ்லோகம் 25)

யோக மாயையால் நன்கு மறைக்கப்பட்டுள்ள நான் எல்லோர்க்கும் ப்ரகாஶிப்பதில்லை. இந்த மூட உலகம் பிறவியற்ற, அழிவற்ற என்னை அறிவதில்லை. (7 – 25)

என்னைப் பிறப்பற்றவனாக, அழிவற்றவனாக அறிவதில்லை. பிறப்பும் வளர்ச்சியும் அழிவும் நான் ஏந்திய ஶரீரத்திற்குத் தான். எனக்கு இல்லை. நான் பிறப்பும் அழிவும் அற்றவன். உலகம் இதை அறிவதில்லை. ரெண்டு காரணங்கள். ஒன்று: மாயையின் பின்னால் நான் மறைந்துள்ளேன். ரெண்டு: மநுஷ்யனின் மூடத்தனம். மிக அதிகம் ஒளித்தரக் கூடிய Focus lamp ஒன்று உண்டு. அதன் ஒளியைச் சிறிது நேரம் பார்த்து விட்டு, மற்ற இடங்களை நோக்கினால் கண்கள் இருண்டு ஸில நிமிஷங்கள் எதுவும் தெரியாது. மாயையின் கவர்ச்சி ஒளியும் இப்படித்தான். கவர்ச்சியில் மின்னும் உலகத்தைப் பார்க்கப் பார்க்க, பின்னால் மறைந்திருக்கும் பரம தத்த்வம் தெரிந்திடாது. அறிவு உள்ளவன் என்ன செய்வான்? அந்த Focus Lamp'ன் ஒளியிலிருந்து தன் கண்களை விலக்கிக் கொள்வான் அல்லது ஒரு கறுப்புக் கண்ணாடி அணிந்து கொள்வான். அதன் பின் அவனால் கண்ணைக் கூச வைக்கும் அந்த ஒளியைத் தாண்டி உள்ளவற்றைப் பார்க்க முடியும். உலகக் கவர்ச்சியில் இருந்து தன்னை விலக்கிக் கொள்பவனால் மாயைக்குப் பின் புதைந்திருக்கும் பரம ஶக்தியை உணர முடியும்.

📖 ॐ 📖

वेदाहं समतीतानि वर्तमानानि चार्जुन ।
भविष्याणि च भूतानि मां(न्) तु वेद न कश्चन ।।
{अध्याय ७ ~ श्लोक २६}

வேத₃ாஹம் ஸமதீதாநி வர்தமாநாநி சார்ஜுன.
ப₄விஷ்யாணி ச பூ₄தாநி மாம்(ந்) து வேத₃ ந கஶ்சன..
(அத்₄யாயம் 7 ~ ஶ்லோகம் 26)

அர்ஜுன! சென்றவை, இருப்பன, வருவன ஆகிய உயிர்கள் அனைத்தையும் நான் அறிவேன். ஆனால், என்னை யாரும் அறிவதில்லை. (7 – 26)

கடந்த காலம், நிகழ்காலம், எதிர்க்காலம் என்று மூன்று காலங்கள் நம் அனைவருக்கும் உள்ளன. ஆனால், பரமனுக்கு நிகழ்க்காலம் மாத்ரமே. கடந்த காலமும் எதிர்க்காலமும்

நிகழ்காலத்துடன் இணைந்திருக்கும் அவருக்கு. ஒரு ஸினிமா படச்சுருளில் முக்காலமும் இணைந்திருப்பதைப் போல. நாம் காலத்திற்கு உட்பட்டவர்கள். பரமனே காலத்திற்கு அப்பாற்பட்டவன். அவன் எல்லாவற்றையும் அறிவான். நம் எல்லோரையும் அறிவான். ஆனால், நாம் அவனை அறிவதில்லை.

ஸூக்ஷ்மமாக இருப்பதை, மறைந்திருப்பதை அறிவது கடினம். ஒரு புஸ்தகம் படிக்கும் போது, எழுத்துக்களை நாம் காண முடிவதால் அறியலாம். அர்தத்தை அறிந்து விடுகிறோம் என்றில்லை. 700 ஶ்லோகங்கள் உள்ள கீதையை நம்மால் படிக்க முடிகிறது. அர்தம் அறிய முடிகிறதா? பக்கம் பக்கமாக பாஷ்யங்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன. பாஷ்யத்தைப் படித்தாலும் புரிவதில்லை. பாஷ்யத்தை விளக்கிப் பல புஸ்தகங்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன. கீதை ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் இருப்பதால் ஸாதாரண மநுஷ்யனுக்குப் புரிவதில்லை என்று மராட்டியில் 21,000 ஶ்லோகங்கள் கொண்ட ஜ்ஞானேஶ்வரியை எழுதினார் ஸந்த ஜ்ஞானேஶ்வர். படித்தால் அதுவும் புரியவில்லை என்று ஜ்ஞானேஶ்வரிக்கும் பலநூறு விளக்க புஸ்தகங்கள் எழுதப்பட்டு விட்டன. எனினும், அர்தம் புரிவது கடினமாகவே உள்ளது.

மரம் தெரிகிறது. மரத்தின் அணு அணுவிலும் மறைந்திருக்கும் அந்த தத்த்வம், மரமாக வெளிப்பட்டிருக்கும் அந்த தத்வம் நமக்குப் புலப்படுகிறதா? அது இல்லை என்றால் மரம் இல்லை. அது விலகி விட்டால் மரம் வெறும் கட்டையாகி விடுகிறது. அத்தகைய ஒரு தத்வம் மரத்தின் பின்னால் மறைந்திருப்பதை உணர முடிகிறதா என்றால் இல்லை என்றே சொல்ல வேண்டும். பெரும் ப்ரயத்னம் தேவைப்படுகிறது. மரம் வெளியில் இருக்கிறது. நம் உள்ளே உருவம் அற்றதை, வரம்பற்ற அருவத்தை நம்மால் காண முடிகிறதா? ஶரீரத்துடன் ஒட்டி இருக்கும் வரை முடியாது. எல்லைக்குள் ஸிக்கி இருக்கும் வரம்பற்றதை நம்மால் காண முடியாது.

பரமாத்மா ஸச்சிதானந்த ஸ்வரூபம். மூன்று தத்வங்கள். ஸத். இருப்புத் தன்மை. இல்லாமையே கிடையாது. அழிந்து போகும் ரூபத்தில், இல்லாமல் போகும் உருவத்தில் தேடினால் ஸத் கிடைக்காது. சித். சைதன்யம் நிறைந்தது. ஜட வஸ்துவான ரூபத்தில் தேடினால் சித் கிடைக்காது. ஆனந்தம். ரூபத்தில் ஸுகமும் து:கமும் கிடைக்குமே அன்றி ஆனந்தம் கிடைக்காது. ரூபத்தைத் தாண்டினால் ஸச்சிதானந்த பரமனை அறியலாம்.

📖 ௐ 📖

इच्छा द्वेष समुत्थेन द्वन्द्वमोहेन भारत ।
सर्वभूतानि सम्मोहं सर्गेयान्ति परन्तप ।।
{अध्याय ७ ~ श्लोक २७}

இச்ச₂ா த்₃வேஷ ஸமுத்தே₂ந த்₃வந்த்₃வ மோஹேந ப₄ாரத.
ஸர்வ பூ₄தானி ஸம்மோஹம் ஸர்கே₃யாந்தி பரந்தப..
(அத்₄யாயம் 7 ~ ஶ்லோகம் 27)

ஹே பரத! ஹே பரந்தப! விருப்பு வெறுப்புகளில் இருந்து உருவாகும் த்வந்த்வ மோஹங்களில் எல்லா உயிர்களும் பிறக்கும் பொழுதே மயங்கி விடுகின்றனர். (7 – 27)

த்வந்த்வத்தின் மோஹம்..

எல்லா உயிர்களும் என்று சொன்னாலும் மநுஷ்யனை மாத்ரம் குறிப்பிடுகிறார். மற்ற உயிரினங்களுக்கு விவேகம் அவஶ்யம் இல்லை. அவை பிறப்பின் பொழுதே முடிவான விதத்தில் தான் உலகத்துடன் இணைகின்றன. உதாஹரணத்திற்கு, உணவை நாடும் ஒரு புலி, ‘தினம் தினம் மான்கறி சாப்பிட்டு அலுத்து விட்டது. இன்று முயல்கறியே வேண்டும்’, என்றோ, ஒரு பஶு, ‘தினம் தினம் புல்தானா? இன்று ஞாயிற்றுக் கிழமை. For a change, இன்று இளம் நெற்கதிரைத் தின்னப் போகிறேன்’, என்றோ சிந்திப்பதில்லை. இரவு எங்கு எவ்வாறு தூங்க வேண்டும், பெண் இனத்துடன் எக்காலத்தில் கூட வேண்டும் போன்ற எல்லா விஷயங்களும் மற்ற உயிரினங்களுக்கு படைப்பிலேயே முடிவானவை. மநுஷ்ய இனத்திற்கு மாத்ரமே விவேகம் பொருத்தப்பட்டு உள்ளது. அதைப் பயன்படுத்துவதில் அவனுக்கு Choice'ம் அளிக்கப்பட்டு உள்ளது. உலகத்துடன் ஏற்படுத்திக்

கொள்ளும் இணைப்பினை மநுஷ்யன் விவேகத்தின் அடிப்படையிலோ இச்சா – த்வேஷத்தின் (விருப்பு – வெறுப்பு) அடிப்படையிலோ வைத்துக் கொள்ளலாம். உதாஹரணமாக, தனக்கான உணவை விவேகத்தின் அடிப்படையில் தேர்ந்தெடுக்கலாம். விருப்பு வெறுப்பின் அடிப்படையிலும் தேர்ந்தெடுக்கலாம். பல்விதமான பொருட்களை விவேகத்தின் அடிப்படையில் வாங்கலாம் அல்லது விலக்கலாம். மற்ற மநுஷ்யர்களுடன் உள்ள உறவை விவேகம் கொண்டு நிர்ணயிக்கலாம் அல்லது விருப்பு வெறுப்பின் அடிப்படையில் அமைத்துக் கொள்ளலாம். ஏதேனும் பூச்சி அவனது கண் அருகில் வந்தால் கண்ணைச் சிமிட்டுவதைப் போன்ற ஒரு ஸில செயல்களைத் தவிர மற்ற அனைத்துச் செயல்களையும் மநுஷ்யன் விவேகத்தாலோ விருப்பு வெறுப்பாலோ முடிவு செய்யலாம்.

விவேகத்தைப் பயன்படுத்தினால் அவன் உயர்ந்திட வாய்ப்பு உண்டு. பரமனின் திசையில் முன்னேறிட வாய்ப்பு உண்டு. பரமனுடன் அவனது பிணைப்பை உறுதியாக்குகிறது விவேகம். விருப்பு – வெறுப்பைப் பயன் படுத்தினால் அவனது வீழச்சி நிஸ்சயம். ஸுகம் – து:கம் போன்ற த்வந்த்வங்களை (இருமைகளை) தோற்றுவிக்கக் காரணமாகிறது. த்வந்த்வங்கள் மோஹத்தை, மயக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றன. ஸம்ஸாரத்துடன் அவனது பிணைப்பு உறுதியாகிறது.

பெரும்பான்மையான மநுஷ்யர்கள் தம் வாழ்நாள் முழுவதும் விவேகத்தைத் தொடுவதும் இல்லை. விருப்பு – வெறுப்பினை ப்ரதானமாகக் கொண்டு வாழ்கின்றனர். அதனால், இருமைகளின் மோஹத்தில் சிக்கி உழலுகின்றனர். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் இங்கு குறிப்பிடுவது இதைத்தான்.

ॐ

येषां(न्) त्वन्तगतं पापं(ञ्) जनानां पुण्यकर्मणाम् ।
ते द्वन्द्वमोहनिर्मुक्ता भजन्ते मामं(न्) दृढव्रताः ।।
{अध्याय ७ ~ श्लोक २८}

யேஷாம்(ந்) த்வந்தக₃தம் பாபம்(ஞ்) ஜநாநாம் புண்யகர்மணாம்.
தே த்₃வந்த்₃வமோஹநிர்முக்தா ப₄ஜந்தே மாம்(ந்) த்₃ருட₄வ்ரதாஹா..
(அத்₄யாயம் 7 ~ ஶ்லோகம் 28)

புண்யகர்மங்கள் உடைய மநுஷ்யர்களின் பாபங்கள் கழிந்த பின் த்வந்த்வ மோஹத்திலிருந்து விடுபட்டு, உறுதியான உள்ளத்தோடு என்னை பஜிக்கின்றனர். (7 – 28)

அநுகூலம் – ப்ரதிகூலம், ஸுகம் – து:கம், விருப்பம் – வெறுப்பு, ஸரி – தவறு, ஆகிய அனைத்தும் த்வந்த்வம். இந்த த்வந்த்வங்களின் மோஹத்தில் இருந்து விடுபட்டால் மனஸின் பாவனை தூய்மையாகி விடும். பாபங்கள் கழிந்து புண்ய கர்மங்கள் அதிகரித்த அந்த நிலையில் அவன் என்னை பஜிக்கிறான். பாவனை தூய்மை அடைதல் என்றால் என்ன? ஒரு முறை நான் நுங்கம்பாக்கம் பஸ் நிறுத்தத்தில் நின்றிருந்த போது ஜோராக மழை பொழியத் தொடங்கியது. அவஸரமான ஒரு வேலையாகச் சென்று கொண்டிருந்த நான், 'சே! என்ன இப்படிப் பொழிகிறது? பாழாய்ப் போன மழை', என்று சொல்லிக் கொண்டேன். அருகில் நின்றிருந்த ஒரு பூக்கார அம்மா, நான் சொன்னதைக் கேட்டவுடன், 'என்ன ஸாமி இப்படி சொல்றீங்க? மழை இல்லாமல் வறண்டிருக்கும் சென்னை மழை வராதா வராதா என்று ஏங்கிக் கிட்டிருக்கு', என்றாள். மழையால் அவளுக்கே நஷ்டம் அதிகம். ஆனால், அவளுடைய பாவனை உயர்ந்ததாக இருந்தது. நலன் நாடுவதே புண்யம். விருப்பு – வெறுப்பு போன்ற த்வந்த்வங்களற்று இருந்தால் மழையை பகவானின் கருணை மழையாகக் கருத முடிகிறது. ஸ்வந்த விருப்பு வெறுப்புகளிலும் ஸ்வயநலத்திலும் சிக்கி இருப்பவன் ஊருக்காக பெய்திடும் மழையை ஒரு இடைஞ்ஜலாகக் கருதுகிறான். எல்லாவற்றிலும் பரமனின் கருணையைப் பார்க்க முடிவதே பகவானின் பஜனையாகும்.

ॐ

जरामरणमोक्षाय मामाश्रित्य यतन्ति ये ।
ते ब्रह्म तद्विदुः कृत्स्नमध्यात्मं(ङ्) कर्मचाखिलम् ।।
{अध्याय ७ ~ श्लोक २९}

ஜராமரணமோக்ஷாய மாமாஶ்ரித்ய யதந்தி யே.
தே ப்₃ரஹ்ம தத்₃விது₃:(க்₂) க்ருத்ஸ்ந மத்₄யாத்மம்(ங்) கர்மசாகி₂லம்..
(அத்₄யாயம் 7 ~ ஶ்லோகம் 29)

மூப்பு மற்றும் மரணத்திலிருந்து விடுபட, என்னை ஸார்ந்து முயலுபவர்கள் ப்ரஹ்மத்தையும் முழு ஆன்மீகத்தையும் அனைத்து கர்மங்களையும் அறிந்து கொள்கின்றனர். (7 – 29)

ஜரா என்பது மூப்பு. மூப்பு மற்றும் மரணத்தில் இருந்து விடுதலைப் பெற்றிட என்னைச் ஸார்ந்து முயல்பவர்கள் ப்ரஹ்மத்தையும் அத்யாத்மத்தையும் கர்மங்களையும் அறிந்து கொள்வர். அவர் என்னையே ஸார்ந்து இருக்க வேண்டும். முயற்சி செய்ய வேண்டும். என்னை மாத்ரம் ஸார்ந்து இருந்து விட்டால் ஸோம்பல், உறக்கம், பிடிவாதம், ஸுகபோகம் மற்றும் பொருட்குவிப்பு ஆகியவற்றில் மூழ்கி விடுவான். முயற்சி மாத்ரம் செய்பவனாக இருந்தால், ஆணவத்தில் வீழ்ந்து விடுவான். முயற்சி செய்திடுவான். செயல் நடைபெறுவதும் வெற்றி பெறுவதும் பகவானின் விருப்பம். எத்தகைய முயற்சி? ஶரீரத்தையும் ஸம்ஸார விஷயங்களையும் ப்ரதானமாகக் கருதிடும் வரை பரமனை அடைவது இயலாதது. விவேகத்துடன் ஶரீரம் மற்றும் ஸம்ஸாரத்தின் மஹத்வத்தை நீக்குவதே ஸாதகன் செய்ய வேண்டிய முயற்சி. பகவானை ஸார்ந்து, இந்த முயற்சியைச் செய்வது சிறப்பு. இம்முயற்சியின் விளைவால் மூப்பு மற்றும் மரணத்தில் இருந்தும் விடுபட முடியும். ஶரீரத்தின் மஹத்வம் நிலைத்திடும் வரை அது மூப்பிலிருந்தும் மரணத்திலிருந்தும் தப்ப முடியாது. ஶரீரத்திற்கு மூப்பு நிஶ்சயம். மரணம் நிஶ்சயம். ஶரீரத்தின் மஹத்வத்தை விலக்கி பரமனை மாத்ரம் ஸார்ந்திருக்கும் ஸாதகனின் ஶரீரம் தான் மூப்படைகிறதே அன்றி அவன் இல்லை. மரணம் ஶரீரத்திற்கு மாத்ரமே அன்றி அவனுக்கு இல்லை.

'என்னை ஶரணடை. என்னை ஸார்ந்திரு. எனக்கு அர்பணமாகி விடு'. இந்த வார்த்தைகளை ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அடிக்கடி கூறுகிறார். மிகக் கடினமான விஷயம் மீண்டும் மீண்டும் நினைவு படுத்தப் படுகிறது. தென் ஆஃப்ரிகாவில் நண்பன் ஒருவனுடன் விமான நிலையத்திற்குச் சென்று கொண்டிருந்தேன். அங்கு கார் நிறுத்த இடம் கிடைப்பது மிகக் கடினம். வீட்டிலிருந்து கிளம்பும் பொழுது, 'God, Please get me a parking space quickly', என்று மனஸார வேண்டினான். விமான நிலையத்தில் வாஹனங்கள் நிறுத்தும் இடத்தில் நுழைந்தவுடன் கார் நிறுத்த வஸதியான ஒரு இடம் தென்பட்டது. உடனே நண்பன், 'You need not bother, Oh God. I've got one', என்றான்.

கிடைத்தாலும் உனது விருப்பம். கிடைக்கா விட்டாலும் உனது விருப்பமே. செய்தாலும் செய்து முடிக்கா விட்டாலும் அடைந்தாலும் அடையா விட்டாலும் வந்தாலும் வரா விட்டாலும் தீர்ந்தாலும் தீரா விட்டாலும் உன் விருப்பம் மாத்ரமே. எனக்கு எந்த விருப்பமும் கிடையாது. எனக்கு எவ்வித திட்டமும் கிடையாது. ஸும்மா இருந்தால் மனஸ் பள்ளத்தை நோக்கி ஓடும் என்பதால் நான் கார்யங்கள் செய்கிறேன். என் இயல்புக்கு ஏற்ற கார்யங்களில் ஈடுபடுகிறேன். கார்யம் முடிவதும் ஃபலன் விளைவதும் எல்லாம் உன் விருப்பம்.

அவன் ப்ரஹ்மத்தை அறிந்திடுவான். இந்த்ரிய – மன – புத்தி ஆகியவற்றால் அறியப்பட முடியாதது, குணங்களுக்கு அப்பாற்பட்டது, ஶாஸ்த்ரங்களால் மறைமுகமாக வர்ணிக்கப் படுவது, என்னுடைய உண்மையான ஸ்வரூபமான அந்த ப்ரஹ்மத்தை அறிந்து கொள்வான். ஆன்மீகத்தை அறிந்திடுவான். ஜீவதத்வத்தை, ஜீவனின் கதியை, ஆத்மா ஶரீரத்திலிருந்து வேறுபட்டது என்பதை, ஆத்மா அந்த ப்ரஹ்மனின் அம்ஶம் என்பதை அறிந்திடுவான். அறிந்து விடுவான் என்றால் புத்தியால் அல்ல. தத்வமாக உணர்ந்திடுவான். அநுபவித்திடுவான். அவன் எல்லா கர்மங்களையும் அறிந்திடுவான். படைப்பின் ரஹஸ்யத்தை, படைப்பின் காரணத்தை, கர்மங்கள் ப்ரக்ருதியின் விளையாட்டு என்பதை, கர்மங்களுக்கும் தன்னுடைய நிஜ ஸ்வரூபத்திற்கும் பிணைப்பில்லை என்பதை எல்லாம் உணர்ந்திடுவான்.

ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ண பரமஹம்ஸர் கூறுவதைக் கேளுங்கள். வில்வப்பழம் என்பது எது? ஓடு,

விதைகள், சதை இவை எல்லாம் சேர்ந்ததே வில்வப்பழம். நாம் ஓட்டினை நீக்கி விடுகிறோம். விதைகளை நீக்கி விடுகிறோம். நாரை நீக்கி விடுகிறோம். சதையை மாத்ரம் சாப்பிட்டு விட்டு வில்வப்பழம் சாப்பிட்டேன் என்கிறோம். ஸற்று சிந்தித்தால் நம் தவறு புலப்படுகிறது. எல்லாம் சேர்ந்ததே பழம் என்பது புரிகிறது. அதே போல, ஸாதகன் நித்ய நிர்குண நிராகார பரமாத்மனின் ஸாக்ஷாத்காரம் பெற்ற பிறகு உருவமும் அழிவும் விகாரமும் கொண்ட இவ்வுலகமும் அதே குணங்களற்ற விகாரமற்ற நித்யமான அதே பரமனின் விளையாட்டுதான் என்பதை உணர்கிறான்.

இதையே ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அடுத்த ஶ்லோகத்தில் கூறுகிறார்.

📖 ॐ 📖

साधिभूताधिदैवं मां साधियज्ञं(ञ्) च ये विदुः ।
प्रयाणकालेऽपि च मां(न्) ते विदुर्युक्तचेतसः ।।

{अध्याय ७ ~ श्लोक ३०}

ஸாதி₄பூ₄தாதி₄தை₃வம் மாம் ஸாதி₄யஜ்ஞம் ச யே விது₃ஹு.
ப்ரயாணகாலேऽபி ச மாம் தே விது₃ர்யுக்தசேதஸஹ..

(அத்₄யாயம் 7 ~ ஶ்லோகம் 30)

அதிபூதம், அதிதைவம், அதியஜ்ஞத்துடன் கூடியவனாக என்னை அறியும் யோகத்தில் நிலை பெற்ற மனஸ் கொண்டவர்கள் இறக்கும் தறுவாயிலும் என்னை அறிகின்றனர். (7 – 30)

அதிபூதம் என்பது உயிர்களுடன் கூடிய ஸ்தூலப் படைப்பு. அதிதைவம் என்பது இப்படைப்பினை இயக்கிடும் தெய்வ ஶக்தி. புருஷன் என்றும் சொல்கின்றனர். ப்ரஹ்மா, விஷ்ணு, மஹேஶ்வரன் மற்றும் பிற தேவதைகள் அனைத்தும் அதிதைவமே. அதி யஜ்ஞம் என்பது எதுவும் செய்யாமலே எல்லாவற்றுக்கும் காரணமான நிர்குண நிராகார பரமாத்மா. இம்மூன்றையும் சேர்ந்தே என்னை அறிபவன் இறக்கும் தறுவாயில் என்னை அடைகிறான்.

என்னை அறிபவர்கள் என்னும் போது உருவத்துடன் கூடிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனைப் பேசுகிறார் இங்கு. இம்மூன்றும் இணைந்த என்னை அறிபவர்களும் பரமனையே அறிகின்றனர். வழிபடுபவர்கள் நிர்குண அல்லது ஸகுண பரமாத்மனை வழிபடுகின்றனர். ஸகுணத்தில் ஸாகார அல்லது நிராகாரத்தை வழிபடுகின்றனர். குணத்துடன் கூடியதை வழிபட்டவருக்கும் குணத்திற்கு அப்பாலுள்ளதை வழிபட்டவருக்கும் உருவத்தை வழிபட்டவருக்கும் அருவத்தை வழிபட்டவருக்கும் பகவானின் ஸாக்ஷாத்காரம் கிட்டி உள்ளது. இறுதியில் எல்லாம் ஒன்றே.

📖 ॐ 📖

ॐतत्सदिति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुन संवादे ज्ञानविज्ञान योगो नाम सप्तमोऽध्यायः ।।

ॐ **தத்ஸதி₃தி ஸ்ரீமத்₃ ப₄க₃வத்₃ கீ₃தாஸூபநிஷத்ஸு ப்₃ரஹ்மவித்₃யாயாம் யோக₃ஶாஸ்த்ரே ஸ்ரீக்ருஷ்ணார்ஜுன ஸம்வாதே₃ ஜ்ஞானவிஜ்ஞான யோகோ₃ நாம ஸப்தமோऽத்₄யாயஹ..**

இத்துடன் ப்ரஹ்ம வித்யையும் யோகஶாஸ்த்ரமுமான ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை என்னும் உபநிஷதத்தில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுக்கும் அர்ஜுனனுக்கும் இடையே நடந்த உரையாடலின் 'ஜ்ஞானவிஜ்ஞான யோகம்' என்ற ஏழாம் அத்யாயம் நிறைவுற்றது.

ॐॐॐॐॐ **ஹரி: ஓம் தத் ஸத்** ॐॐॐॐॐ

ௐ

அத்யாயம் 8

அக்ஷர ப்ரஹ்ம யோகம்

முன்னுரை

ஸ்ரீமத் பகவத் கீதையின் மற்ற அத்யாயங்கள் இவ்வுலகில் எவ்வாறு வாழ வேண்டும் என்று கற்றுக் கொடுக்கின்றன என்றால் எட்டாம் அத்யாயம் இவ்வுலகத்தை விட்டு எவ்வாறு விலக வேண்டும், ஶரீரத்தின் மரணத்தை எவ்வாறு எதிர் கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்கிறது.

ஸ்ரீமத் பாகவதத்தின் காக்ஷீ இது. மஹாபாரதத்தில் குருக்ஷேத்ர யுத்தபூமியில் பீஷ்மர் அம்புப் படுக்கையில் படுத்திருந்தார். யுத்தம் முடிந்து பாண்டவர்கள் ஜயித்திருந்தனர். யுதிஷ்டிரன் மஹாராஜாவாக பட்டாபிஷேகம் செய்து கொள்ளும் தருணம் வந்தது. ஆனால், யுதிஷ்டிரன் மனஸில் பெரும் ஶோகம் குடி கொண்டிருந்தது. பல லக்ஷ வீரர்களைக் கொன்ற பின் கிடைத்த இந்த ராஜ்யம் அவருக்கு மகிழ்ச்சி அளிக்கவில்லை. உயிர்பலி இட்டு யஜ்ஞம் நடத்தியவனுக்கு எப்படி ப்ராயஶ்சித்தம் இல்லையோ, அப்படியே இத்தனை உயிர்களை பலி வாங்கிய இந்த யுத்தத்திற்கு ப்ராயஶ்சித்தமே கிடையாது என்று நினைத்தார் யுதிஷ்டிரர்.

இதை அறிந்த ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அவரை குருக்ஷேத்ர யுத்தபூமிக்குச் சென்று பீஷ்ம பிதாமஹரைக் கண்டு வரச் சொன்னார். யுதிஷ்டிரர் தன்னுடைய ஸஹோதரர்கள் புடைச்சூழ ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடன் சேர்ந்து பீஷ்மரைக் காணச் சென்றார். அம்புப் படுக்கையில் படுத்திருந்த பீஷ்மர் பாண்டவர்களையும் அவர்களுக்குப் பின்னால் நிற்கும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனையும் பார்க்கிறார்.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுக்கு ஆஜ்ஞை இடுகிறார் பீஷ்மர். பக்தன் பரமனுக்கு ஆஜ்ஞை இடுவதை ஹிந்து தர்மத்தில் மாத்ரமே பார்க்கலாம். ‘ஹே க்ருஷ்ண! உன் பார்வை என்தன் மீது இருக்கட்டும். உன் ப்ரியமான அர்ஜுனனை நான் அம்புகளால் துளைத்தேன் என்றதால் என் மீது கோபப்பார்வை செலுத்த வேண்டாம். ஆனந்தப் புன்னகையுடன் கூடிய உன் முகத்துடன், சதுர்புஜத்துடன் கூடிய ரூபத்தில் எனக்குக் காக்ஷீ தா. என் உயிர் பிரியும் வரை அதே நிலையில் நின்றிரு. ஶரீரத்தை விட்டு உயிர் விலகும் வரை எனது மனஸையும் புத்தியையும் உன்னில் பதித்து, உன்னைப் பார்த்தபடி இருக்க விரும்புகிறேன்.

பிறகு ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் மஹிமையை, அவரது பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தை, அவரது தெய்வீக லீலைகளை யுதிஷ்டிரனுக்கு விவரிக்கிறார். ‘துஷ்டன் துர்யோதனனின் ஏச்சினால் தூண்டப்பட்டு நாளை பாண்டவர்களின் படையை த்வம்ஸம் செய்வேன் என்றும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை ஆயுதம் ஏந்த வைப்பேன் என்றும் ஶபதம் எடுத்தேன். என்னுடைய வசனத்தை உண்மையாக்க ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கோபத்துடன் பூமி நடுங்கிட தேர்ச்சக்ரத்தை ஏந்தி என் மீது பாய்ந்தார். என்னே அவரது பக்த வாத்ஸல்யம்!’. அதன் பிறகு யுதிஷ்டிரனுக்கு ராஜநீதியையும் தர்மநீதியையும் உபதேஶித்தார். இதனிடையில் உத்தராயண புண்யகாலம் பிறந்தது. பிறகு, ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனிடம், ‘எனது மனஸ் அமைதியாகி விட்டது’, என்று கூறி ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை வணங்கியபடி உயிர் நீத்தார்.

பூலோக வாழ்க்கையின் இறுதி க்ஷணத்தில் அழுகை இல்லை. கண்ணீர் இல்லை. நித்யமற்ற உறவுகளைப் பற்றியும் ஸொத்துக்களைப் பற்றியும் பேச்சும் இல்லை. அதைப் பற்றிய நினைப்பும் இல்லை. மாறாக, ஶரீரத்தை நூற்றுக்கணக்கான அம்புகள் துளைப்பதால் ஏற்படும் வலியை மறந்து, அமைதியான மனஸுடன், புத்தியை அவன் பால் லயிக்க வைத்து, வாயால் அவனது பெருமையையும் அவனது நாமங்களையும் பாடியபடி, கண்களால் அவனைத் தர்ஶித்த படி, கைகூப்பி அவனை வணங்கியபடி உயிரை விடுகிறார் மீஷ்ம பிதாமஹர். மரணத்தை அழகானதொரு க்ஷணமாக மாற்றுகிறார். எட்டாம் அத்யாயத்தில் மநுஷ்ய வாழ்க்கையில் மரணம் நிகழும் அந்த இறுதி க்ஷணத்தைப் பற்றிய சர்சை நடக்கிறது. வாருங்கள்! அத்யாயத்திற்குள் செல்வோம்...

📖 ௐ 📖

ॐ श्री परमात्मने नमः

ஓம் ஸ்ரீ பரமாத்மனே நமஹ

श्रीमद्भगवद्गीता

ஸ்ரீமத் பகவத் கீதா

अथाष्टमोऽध्यायः

அதாஷ்டமோऽத்யாயஹ

(எட்டாம் அத்யாயம்)

अक्षरब्रह्म योगः

அக்ஷரப்ரஹ்ம யோகஹ

अर्जुन उवाच

किं(न्) तद्ब्रह्म किमध्यात्मं(ङ्) किं(ङ्) कर्म पुरुषोत्तम । अधिभूतं(ञ्) च किं प्रोक्तमधिदैवं(ङ्) किमुच्यते ।।
अधियज्ञः(ख्) कथं(ङ्) कोऽत्र देहेस्मिन् मधुसूदन । प्रयाण काले च कथं(ञ्) ज्ञेयोऽसि नियतात्मभिः ।।

{अध्याय ८ ~ श्लोक १, २}

அர்ஜுன உவாச

கிம்(ந்) தத்ப்ரஹ்ம கிமத்யாத்மம்(ங்)கிம்(ங்) கர்ம புருஷோத்தம.
அதிபூதம்(ஞ்) ச கிம் ப்ரோக்தமதிதைவம்(ங்) கிமுச்யதே..
அதியஜ்ஞ:(க்) கதம்(ங்) கோऽத்ர தேஹேஸ்மிந்மதுஸூதந.
ப்ரயாண காலே சகதம்(ஞ்) ஜ்ஞேயோऽஸி நியதாத்மபிஹி..

(அத்யாயம் 8 ~ ஶ்லோகம் 2)

அர்ஜுனன் கேட்டான். ஹே புருஷோத்தம! அந்த ப்ரஹ்மம் எது? அத்யாத்மம் என்பது என்ன? கர்மம் எவை? அதிபூதம் என்ன? அதிதைவம் என்று சொல்லப்படுவது எது? ஹே மதுஸூதன! அதியஜ்ஞ யார்? இந்த உடலில் எவ்வாறு இருக்கிறது? இறுதி நேரத்தில் நியதாத்மா தங்களை அறிவது எங்ஙனம்? (8 – 1,2)

அர்ஜுனனின் கேள்வி:

சென்ற அத்யாயத்தின் இறுதியில் ஸில வார்த்தைகள் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனால் பயன்படுத்தப் படுகின்றன. அதன் விளைவாகப் பிறந்த கேள்விகள் இவை. அர்ஜுனன் உத்வேக நிலையிலிருந்து வெளியேறி இப்பொழுது மிக ஸஹஜமான நிலைக்கு ஏகி விட்டான் என்பது தெரிகிறது. அதனால் யுத்த க்ஷேத்ரத்தை மறந்து உரையாடல் தொடர்கிறது. ‘நியதாத்மா’வின் மரணகாலம் எவ்வாறு இருக்கும் என்று கேட்கிறான். நியதாத்மா என்பவன் தன்னை வஶப்படுத்தியுள்ளள ஒருவன். யோக மார்கத்தில் இருப்பவன்.

📖 ॐ 📖

श्री भगवानुवाच

अक्षरं ब्रह्म परमं स्वभावोऽध्यात्ममुच्यते ।
भूतभावोद्भवकरो विसर्गः(ख्) कर्मसञ्ज्ञितः ।।

{अध्याय ८ ~ श्लोक ३}

ஸ்ரீ பகவாநுவாச

அக்ஷரம் ப்ரஹ்ம பரமம் ஸ்வபாவோऽத்யாத்மச்யதே.
பூதபாவோத்பவகரோ விஸர்க:(க்) கர்ம ஸஞ்ஜ்ஞிதஹ..

(அத்யாயம் 8 ~ ஶ்லோகம் 3)

அழிவற்றதும் மேலானதுமே ப்ரஹ்மம். ஸ்வபாவம் அத்யாத்மம் எனப்படுகிறது. உயிர்களைத் தோற்றுவித்து நிலைத்திருக்கச் செய்தலாகிய யஜ்ஞமே கர்மம். (8 – 3)

அழிவற்றது ப்ரஹ்மம். எல்லாவற்றையும் விட பரம் (மேலானது). ஸச்சிதானந்த ஸ்வரூபன். நிர்குண – நிராகாரம். படைப்பிற்கு முன்னரும் இருந்தது. ப்ரலயத்திற்கு பின்னரும் இருப்பது. காலத்திற்கு அப்பாற்பட்டது. இந்த்ரியங்களால் அறிய முடியாதது. அண்ட சராசரத்திற்கும் ஆதாரம். அனைத்திலும் இருந்தும் விலகி இருப்பது. படைப்பு முழுவதும் ப்ரஹ்மத்தில் இருந்து வெளிப்பட்டு, ப்ரஹ்மத்திலேயே லயம் ஆகிறது. நமக்குப் புலப்படும் உலகத்தில் மாற்றங்களுக்குப் பின் மாறாதிருப்பது ப்ரஹ்மம். அழிவிற்குப் பின் அழியாதிருப்பது ப்ரஹ்மம். தோற்றத்திற்குப் பின் தோன்றாதிருப்பது ப்ரஹ்மம்.

தன்னுடைய பாவம், அதாவது, இருப்புத்தன்மையே ஸ்வபாவம். இதுவே அத்யாத்மம் எனப்படுகிறது. ஆத்மாவைப் பற்றிய வித்யையும் அத்யாத்மம் என்றே அறியப்படுகிறது. ‘வித்யைகளில் நான் அத்யாத்மம்’, என்று பத்தாம் அத்யாயத்தில் கூறுகிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். (10 – 32). இருப்பு என்பது என்ன? நான் என்னவாக இருக்கிறேன்? என் ஸ்வய இயற்கை எது? என்றால் உருவாக்கப்படாது, என்னுடைய அனைத்தும் உருவாக்கப் படுவது எதனாலோ, அது என் ஸ்வபாவம். நான் எதுவாக இருக்கிறேனோ, அதை விட நான் எதைச் செய்கிறேனோ, அதையே நானாக கருதிக் கொள்கிறேன். நான் ஒரு நடிகன்! நான் ஒரு பாடகன்! நான் ஒரு வ்யாபாரி! இவை எல்லாம் நான் செய்வது. வெளி உலகம் என்னை நான் செய்வதை வைத்து அறியலாம். ஆனால், நான் என்னை எவ்வாறு அறிகிறேன்? நான் ஓவியன் ஆவதற்கு முன்பும் எதுவாக இருந்தேனோ, நாளை ஓவியம் வரைவதை விட்டு விட்டாலும் எதுவாக இருப்பேனோ, அதுவே என் ஸ்வபாவம். அதை அறிவதே அத்யாத்மம்.

ஸ்தாவர – ஜங்கம என்ற அனைத்து உயிர்களின் (அசையும் உயிர்கள் – அசையாத உயிர்கள்) இருப்புத்தன்மையை வெளிப்படுத்த நடந்திடும் யஜ்ஞமே கர்மம். படைப்பின் ஆரம்பத்தில் ப்ரஹ்மம் தன்னைத் தானே பல்லுயிர்களாக பரிணமித்துக் கொள்ள விரும்புகிறது. அந்த விருப்பமே த்யாகம் அல்லது யஜ்ஞம் ஆகிறது. அதன் விளைவாகவே லயத்தில் இருந்த புருஷனும் ப்ரக்ருதியும் செயல்பட்டு ஜீவன்கள் அனைத்தும் தோன்றுகின்றன. ப்ரஹ்மத்தின் யஜ்ஞமான இந்த கர்மத்தில் இருந்து ஜீவன்களின் கர்ம – பரம்பரை உதித்து ப்ரவாஹமாகத் தொடர்கிறது. ஜீவன்கள் தன் ஸ்வபாவத்தை த்யாகம் செய்திடும் போது கர்மம் பிறக்கிறது. ஆத்மாவில் இருந்து விலகிடும் போது கர்மம் பிறக்கிறது.

📖 ॐ 📖

अधिभूतं(ङ्) क्षरो भावः(फ्) पुरुषश्चाधिदैवतम् ।
अधियज्ञोऽहमेवात्र देहे देहभृतां वर ।।
{अध्याय ८ ~ श्लोक ४}

அதி$_{4}$பூ$_{4}$தம் க்ஷரோப$_{4}$ாவ:(ஃப்$_{2}$) புருஷஶ்சாதி$_{4}$தை$_{3}$வதம்.
அதி$_{4}$யஜ்ஞோऽஹமேவாத்ர தே$_{3}$ஹே தே$_{3}$ஹப்$_{4}$ருதாம் வர..
(அத்$_{4}$யாயம் 8 ~ ஶ்லோகம் 4)

ஶரீரம் எடுத்துள்ளவர்களில் சிறந்தவனே! அழியும் பொருட்கள் அதிபூதம் எனப்படுகின்றன. புருஷனே அதிதைவம். இங்கு தேஹத்தினுள் நானே அதியஜ்ஞம். (8 – 4)

அழியக்கூடிய அனைத்தும் அதிபூதம். பஞ்சபூதங்களால் ஆன ஶரீரங்களும் உலகமும் அதிபூதம். சைதன்யத்திற்கு அப்பாற்பட்ட அனைத்தும் அதிபூதம். எனினும், இவை சைதன்யத்தை ஸார்ந்தே இருக்கின்றன.

படைப்பின் ஆதியில் பரமன் அல்லது ப்ரஹ்மம் தன்னைத்தானே எண்ணற்ற ஜீவாத்மாக்களாக தோற்றுவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறது. ஸங்கல்பம் செய்கிறது. அதன் விளைவாக முதலில் தோன்றுவது புருஷன் அல்லது ஹிரண்யகர்பம் அல்லது படைப்புக் கடவுளான ப்ரஹ்மா. அவர் மூலமே

அனைத்து உயிர்களும் படைக்கப் படுகின்றன. அதுவே அதிதைவதம்.

அதியஜ்ஞும் நானே. அதாவது, மநுஷ்ய ஶரீரத்தில் அந்தர்யாமியாக, அனைத்தையும் அறிந்தவனாக இருப்பவன் நானே. அனைத்து உயிர்களின் ஹ்ருதயங்களிலும் வீற்றிருப்பவன் நானே. இதையே, 'ஹ்ருதி ஸர்வஸ்ய விஷ்டிதம்' (8 – 17) என்றும், 'ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி ஸன்னிவிஷ்டம்' (15 – 15) என்றும், 'ஸர்வபூதானாம் ஹ்ருத்தேஶேSர்ஜுன திஷ்டதி' (18 – 61) என்றும் கூறுகிறார்.

நாம் தேஹம் என்பதையே அதிபூதம் என்கிறார். உள்ளே அஹம் எனப்பட்டு, எல்லாவற்றையும் அறிவதாக, எல்லாவற்றையும் செய்வதாகக் கருதிடும் அதுவே அதிதைவம். அதற்கும் உள்ளே ஒளிமயமாக இருந்து, எல்லாவற்றுக்கும் ஆதாரமாக இருந்தும் விலகி இருக்கும் சைதன்யமே அதி யஜ்ஞும்.

ஸ்ரீ ராம்ஸுக்தாஸ்ஜீ இவ்விஷயத்தை நீரின் உதாஹரணத்தைக் கொண்டு அழகாக விளக்குகிறார். தெளிந்த ஆகாஶம் இருக்கும் போது நமக்கும் ஸூர்யனுக்கும் இடையே எதுவும் இருப்பதாகத் தெரிவதில்லை. உண்மையில் நீர்த் தத்வம் நிறைந்திருக்கிறது. ஆனால், நம் கண்களுக்குப் புலனாவதில்லை. அதுவே ஆவி வடிவத்திற்கு மாறுகிறது. ஆவி கனமாகும் போது மேகமாக மாறுகிறது. மேகத்திலுள்ள நீர்த் தத்வம் மேலும் இறுகி வரும் போது நீர்த் துளியாகி மழையாகப் பொழிகிறது. இறுக்கம் அல்லது கனம் மேலும் அதிகமானால் ஆலங்கட்டியாக அல்லது பனியாக வடிவம் எடுக்கிறது. அணு ரூபத்தில் உள்ள நீர்த் தத்வம் ப்ரஹ்மம். ஆவி வடிவத்தில் உள்ள நீர் விஷ்ணு அல்லது அதியஜ்ஞும். மேக வடிவத்தில் உள்ள நீரே புருஷன் அல்லது அதிதைவதம். மழைத் துளியில் உள்ள நீர் எண்ணற்ற ஜீவன்கள் அல்லது அத்யாத்மம். மழையாகப் பொழிந்திடுவதே கர்மம். பனிக்கட்டியே அதிபூதம். அதுவே ஸ்தூலமாக வெளிப்படுவது.

நம் மனங்களில் ஒரு ப்ரஶ்னை எழுகிறது. ஸம்ஸாரம் நித்யமற்றது. பரமாத்மாவே எங்கும் நிறைந்துள்ளார் என்று ஶாஸ்த்ரங்கள் சொல்கின்றன. முனிகளும் சொல்கின்றனர். ஆனால், ஸம்ஸாரம் ப்ரத்யக்ஷமாக தெரிகிறது. அநுபவிக்க முடிகிறது. பரமாத்மாவை ஏற்றுக் கொள்ள மாத்ரமே முடிகிறது. ஸம்ஸாரம் இன்பம் அளிக்கிறது. துன்பமும் அளிக்கிறது. அவை நிரந்தரமாக இல்லாததால் மனஸில் அமைதியின்மை எழுகிறது. பகவான் நித்ய ஆனந்தமயமானவர் என்று ஶாஸ்த்ரங்களும் ஜ்ஞானிகளும் சொல்கின்றனர். ஒன்றை நாம் அநுபவிக்கிறோம். மற்றொன்றை ஏற்றுக் கொள்கிறோம். ஆனாலும், ஸாதனையைத் தொடர வேண்டும். நம் மனஸில் பரமாத்மனை விட ஸம்ஸாரமே ப்ரதானமாக இருக்கிறது. ஸாதனை தொடரத் தொடர, பரமனைப் பற்றிய உள்ளத்தின் ஏற்பு ப்ரதானமாகிறது. ஸம்ஸாரத்தின் மஹத்வம் குறைகிறது. பரமாத்மாவே முழுவதுமாக நிறைந்து விடும் போது, 'உலகம் முன்பும் இல்லை. இனியும் இருக்கப் போவதில்லை. இப்பொழுது இருப்பதைப் போல் தோன்றுவதும் அழிந்து மறைந்து கொண்டிருக்கிறது', என்பதை ஸாதகனால் உணர முடியும். உலகம் இல்லாத போதும், இனி அழிந்து மறைந்து விட்ட பிறகும், இப்பொழுது இருப்பதாற்போலத் தோன்றும் போதும், பரமாத்மா எங்கும் எதிலும் நிறைந்து நிலைத்து இருக்கிறார் என்பதை ப்ரத்யக்ஷமாக அநுபவிக்க முடியும்.

உலகத்தில் பரமனை நாடுபவர்கள் முக்யமாக விவேகம் மேலோங்கியவர்கள் மற்றும் ஶ்ரத்தை மேலோங்கியவர்கள் என்று ரெண்டு வகையினர் உள்ளனர். ஒருவருக்கு ஶிரம் ப்ரதானம் என்றால் மற்றவருக்கு ஹ்ருதயம் ப்ரதானம். ஒருவர் அறிந்து கொள்கிறார். மற்றவர் ஏற்றுக் கொள்கிறார். ஒருவருக்கு நிர்குண – நிராகார பரமாத்மன் ருசிக்கிறார் என்றால் மற்றவருக்கு ஸகுண – ஸாகாரமே இஷ்டம் ஆகிறது. பரமாத்மன் ஸத்தும் இல்லை. அஸத்தும் இல்லை என்கிறான் விவேகி. ஸத்தும் பகவானே. அஸத்தும் பகவானே என்கிறான் ஶ்ரத்தை உள்ள பக்தன். ஆனால், இருவரும் ஜடத்திலிருந்து விலக முற்படுகின்றனர். விவேகத்தைப் பயன்படுத்தி ஜடத்தை விலக்குகிறான் விவேகி. பகவானின் திஶையில் தன்னை இருத்திக் கொள்வதால் ஜடத்திற்கு பாராமுகம் ஆகிறான் பக்தன். இருவரும் ஜடத்தை விலக்கி பரமாத்மனை அடைந்து பரமானந்த நிலையை அநுபவிக்கின்றனர்.

📖 ॐ 📖

अन्तकाले च मामेव स्मरन्मुक्त्वा कलेवरम् ।
यः(फ्) प्रयाति स मद्भावं याति नास्त्यत्र संशयम् ।।
{अध्याय ८ ~ श्लोक ५}

அந்தகாலே ச மாமேவ ஸ்மரந்முக்த்வா கலேவரம்.
ய:(ஃப்₂) ப்ரயாதி ஸமத்₃ப₄ாவம் யாதி நாஸ்த்யத்ர ஸம்ஶயம்..
(அத்₄யாயம் 8 ~ ஶ்லோகம் 5)

அந்திம நேரத்தில் என்னை நினைத்தபடி ஶரீரத்தை துறப்பவன் என் ஸ்வரூபத்தை அடைகிறான் என்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. (8 – 5)

அந்திம க்ஷணத்தின் நினைவு..

எவ்வளவு மஹத்தான வாக்குறுதி! மிக நன்றானது. பரமனைப் பற்றிய நினைவை அந்திம காலத்தில் வைத்துக் கொள்வோம். இப்பொழுது கவர்ச்சிகரமான இந்த உலகத்தை அநுபவிப்போம். தோன்றுகிறது அல்லவா? ஆனால், மரணத்தின் அந்த க்ஷணம் எப்பொழுது என்பதை அறிவோமா? அடுத்த க்ஷணமாகவும் இருக்கலாம். ராத்ரீ தூக்கத்தில் அந்த க்ஷணம் வரலாம். நோய் வந்து ஸ்வயநினைவு இழந்த நிலையில் வரலாம். பாலகனாக இருக்கும் போது வரலாம். இளமையில் வரலாம். முதுமையிலும் வரலாம். வேறு கார்யத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும் போது வரலாம். நம்முன் ஒரே ஒரு விகல்பம் தான் இருக்கிறது. இதோ இந்த க்ஷணமே அந்திம காலம் என்ற நினைப்பினை எப்பொழுதும் மனஸில் நிறுத்தி ஸதா பரமனின் நினைவில் இருப்பது. அவனது நினைவு என்றால் நிர்குண – நிராகாரமோ ஸகுண – ஸாகாரமோ அவனது நாமமோ லீலையோ க்ஷேத்ரமோ சதுர்புஜ – அஷ்டபுஜ எந்த ரூபமோ எதுவானாலும் ஸரி. உலகத்தின் நினைவில் இருக்கும் போது, வெற்றி – தோல்வி, ஸுகம் – து:கம், புகழ் – அபமானம், லாப – நஷ்டம் ஆகியவற்றில் மூழ்கிடும் போதும் அவை வேண்டும் என்றோ வேண்டாம் என்றோ முயன்றிடும் போதும் பரமனின் நினைவு மறைந்து விடுகிறது. எனவே, ஃபலன் மீது பற்று வைக்காமல் பரமனின் நினைவில் இருந்த படி உலகக் கார்யங்களில் இருப்பது தான் நாம் செய்யக் கூடியது. நான்கு வாய்ப்புகள் உள்ளன. 1. உபாஸனையிலும் ஸாதனையிலும் ஈடுபட்டவன் இறுதி க்ஷணத்திலும் அவனை ஸ்மரித்து, அவனை அடைதல். 2. வாழ்க்கை முழுவதும் எவ்வித உபாஸனையும் செய்திடாமல் உலக போகங்களில் மூழ்கி இருந்து, இறுதி க்ஷணத்திலும் ஜன்ம – மரணச் சுழலில் தொடருதல். 3. உபாஸனையிலும் ஸாதனையிலும் ஈடுபட்ட வாழ்க்கை நடத்தியும் இறுதி க்ஷணத்தில் அவனை நினைத்திடாமல் ஜன்ம – மரணச் சுழலில் தொடருதல். 4. வாழ்க்கை முழுவதும் எவ்வித உபாஸனையும் செய்திடாமல் அந்திம க்ஷணத்தில் பரமனை நினைத்து அவனை அடைதல். முதல் ரெண்டு வாய்ப்புகளும் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. மற்ற ரெண்டும் பகவானை ந்யாயமற்றவனாகக் காட்டுகிறதே?

மூன்றாம் வகையின் சிறந்த உதாஹரணம் பரதமுனி. அவர் ஒரு பகவத் பக்தர். ராஜாவாக இருந்த அவர் ப்ரஜையை தர்மம் மற்றும் வாத்ஸல்யத்துடன் ஆண்டு வந்தார். தன் ஸ்வதர்மத்திற்கு ஏற்ப யஜ்ஞங்கள் செய்து அவற்றின் ஃபலன்களை ஈஶ்வரனுக்கே அர்பணித்திடுவார். இவ்வாறு மனத் தூய்மையுடன் பல வர்ஷங்கள் ராஜ்யத்தை ஆண்ட பின்னர், ராஜ்ய பாரத்தை புதல்வர்களிடம் ஒப்படைத்து விட்டு தபோ வாழ்க்கை மேற்கொள்ள வனம் சென்று விட்டார். கண்டகி நதிக்கரையில் ஆஶ்ரமம் அமைத்து, ஏகாந்தத்தில் பகவானின் பக்தியில் திளைத்து வாழ்ந்தார். ஒரு நாள் நிறை கர்பிணியான மான் ஒன்று நதியில் நீர் பருக வந்தது. அது நீர் அருந்திக் கொண்டிருக்கும் போது, அருகில் இருந்த புதரில் ஸிம்ஹ கர்ஜனை எழுந்தது. அதைக் கேட்டு நடுங்கிய மான் பாய்ந்து நதியைத் தாண்டி விட முயன்றது. தடுமாறி விழுந்து மரித்தது. அதே நேரத்தில் குட்டி பிறந்து நதிநீரில் விழுந்தது. அதைக் கண்ட பரத முனி அதன் மீது பரிவு கொண்டார். அதை எடுத்துத் தன் மடியில் வைத்துத் தடவிக் கொடுத்தார். பின்னர் அவரது நினைவெல்லாம் அந்த மான் குட்டியே நிறைந்தது. அது எப்படி உயிர் வாழ்ந்திடும் என்று கவலைப்பட்டார். அதன் அவஶ்யங்களைப் பூர்தி செய்வதில் நேரத்தைக் கழித்தார். அவர் மனஸில் அதன் நினைவு நிறைந்திருக்கும் போது உயிர் பிரிந்தது. அடுத்த பிறவியில் மானாகப் பிறந்தார்.

பரத முனி வாழ்வின் இறுதி தினங்களில் மாத்ரமே உலகப்பற்றில் சிக்கினார். ஆனால், பலர் உபாஸனைகளிலும் பரமனின் சிந்தனையிலும் வாழ்வதாக வெளிப்படையாகத் தெரிந்தாலும் உள்ளே உலகத்தில் சிக்கியே இருப்பர். அவர்கள் இறுதி க்ஷணத்தில் பரமனை நினைக்காமல் இருப்பதில்

ஆஸ்சர்யம் இல்லை.

நான்காம் வகையினரில் அஜாமிளன் எல்லோரும் அறிந்த உதாஹரணம். அஜாமிளன் பகவானை நினைக்கவில்லை. தன்னுடைய இளைய மகன் நாராயணனைக் கூப்பிட்டான். பூர்வ ப்ராயத்தில் அவன் செய்திருந்த புண்யத்தின் ஃபலனால் அவனுக்கு இறைவனுடைய பெயரைச் சூட்டி இருந்தான். அதே காரணத்தால் மரண நேரத்தில் அவனுடைய இளைய மகன் தான் அருகில் இருந்தான். வெகு அருகிலும் இல்லை. அஜாமிளன் அவனைக் கூவி அழைத்து உயிரை விட்டான். ஸ்ரீ விஷ்ணுவின் பார்ஷதர்களால் வைகுண்ட லோகம் அழைத்துச் செல்லப் பட்டான்.

தன்னுடைய பூர்வ புண்யத்தின் பலத்தாலோ ஈஸ்வரனின் க்ருபையாலோ ஸாது ஒருவரின் தொடர்பினாலோ இறுதி க்ஷணத்தில் ஸாதகனுக்கு உலகப்பற்று விலகி பரமாத்ம நினைவு ஏற்படுகிறது. ஸில க்ஷணங்கள்தான் என்றாலும் ஸம்ஸாரம் முழுமையாக விலகி பரமனின் சிந்தனை நிறைந்து இவரது உள்ளத்தை முழுமையாக நிறைத்து விடும் போது இவர் பரமனை எய்திடும் தகுதி உள்ளவராகி விடுகிறார்.

🕮 ॐ 🕮

यं यं वापि स्मरन्भावं(न्) त्यजत्यन्ते कलेवरम् ।
तं(न्) तमेवैति कौन्तेय सदा तद्भावभावितः ।।
{अध्याय ८ ~ श्लोक ६}

யம் யம் வாபி ஸ்மரந்ப₄ாவம்(ந்) த்யஜத்யந்தே கலேவரம்.
தம்(ந்) தமேவைதி கௌந்தேய ஸதா₃ தத்₃ப₄ாவப₄ாவிதஹ..
(அத்₄யாயம் 8 ~ ஶ்லோகம் 6)

கௌந்தேயனே! அந்திம காலத்தில் எதை நினைத்தபடி ஶரீரத்தைத் துறக்கிறானோ, எப்பொழுதும் அதைச் சிந்தித்தவனாய் அதையே அடைகிறான். (8 – 6)

மரண காலத்தில் எதை நினைக்கிறானோ...

பரமனை நினைப்பவன் பரமனை அடைகிறான் என்பது போல, அவனவன் எதை நினைத்த படி உயிரை விடுகிறானோ, அவன் அதையே மறுபிறவியில் அடைகிறான். நாம் எதைப் பற்றி இடையறாது சிந்திக்கிறோமோ அதுவாகவே மாறுகிறோம். ராத்ரீயில் கடைஸியாக எந்த எண்ணம் மனஸில் நிறைகிறதோ, அதுவே அடுத்த தினம் காலையில் முதல் எண்ணமாக எழுகிறது. மரணம் ஒரு உறக்கத்திற்கு ஸமமானது. நீண்ட நேர உறக்கம். மரணத்திற்கு பின்னரும் நம் பாவனை தொடர்வதில் ஆஸ்சர்யம் இல்லை. எல்லா வாஸனைகளையும் கழித்து விட்டவன் இறக்கும் தறுவாயில் இட்லி சாப்பிட வேண்டும் போலிருக்கிறது என்று ஏங்கினால் இட்லி சாப்பிடுவதற்காகவே மீண்டும் பிறவி எடுக்க வேண்டி வரும். நம் வீடுகளில் ஒரு வழக்கம் இருக்கிறது. ராத்ரீ நேரத்தில் எதையேனும் விரும்பிக் கேட்டு விட்டால், அதை பூர்தி செய்து விடுவார்கள். ஏன்? விரும்பிக் கிடைக்காமல் ராத்ரீ உறக்கத்தில் உயிர் பிரிந்து விட்டால் ? ... அந்த ஒரு விருப்பத்திற்காகவே மீண்டும் பிறக்க வேண்டும் அல்லவா!!

🕮 ॐ 🕮

तस्मात्सर्वेषु कालेषु मामनुस्मर युध्य च ।
मय्यर्पित मनोबुद्धिर्मामेवैष्यस्यसंशयम् ।।
{अध्याय ८ ~ श्लोक ७}

தஸ்மாத்ஸர்வேஷு காலேஷு மாமநுஸ்மர யுத்₄ய ச.
மய்யர்பித மனோபு₃த்₃தி₄ர் மாமேவைஷ்யஸ்யஸம்ஶயம்..
(அத்₄யாயம் 8 ~ ஶ்லோகம் 7)

ஆகையால், எல்லா காலத்திலும் என்னையே நினைத்திரு. யுத்தம் புரிந்திடு. மனோ -

புத்தியை எனக்கு அர்பணித்து விட்ட நீ என்னையே அடைந்திடுவாய் என்பதில் ஸந்தேஹம் இல்லை. (8 – 7)

ஸதா என்னையே நினைத்திடு:

ஜீவன்கள் அனைத்தும் ஜன்ம – மரண சக்ரத்தில் இருந்து விடுபட்டு தன்னை வந்தடைந்து விட வேண்டும் என்பது பரமனின் விருப்பம். அதற்கான வழியை ஸுலபம் ஆக்குகிறார். என்னை நினைத்தபடி வாழ்க்கைப் போராட்டத்தில் ஈடுபடு. மனஸையும் மற்றும் புத்தியையும் எனக்கு அர்பணித்திடு.

எந்நேரமும் அவனை நினைத்திருக்க வேண்டும் என்றால் வேறு எந்தக் கார்யமும் செய்யாதிருக்க வேண்டுமா? இல்லை. எந்தக் கார்யத்தைச் செய்தாலும் அவனுடைய நினைவுடன் செய்ய வேண்டும். அப்படி என்றால் எந்நேரமும் அவனது நாமஸ்மரணம், நாமஜபம் செய்து கொண்டிருக்க வேண்டுமா? நாமமும் ரூபமும் அவனை நினைவுப்படுத்திடும் என்பது ஸத்யமே. பரமனை நினைத்திட நாமம் சிறந்த கருவி என்பதும் ஸத்யம்தான். ஆனால், நாமத்தின் மத்தியில் இருந்து கொண்டே, நாம ஜபம் செய்து கொண்டே அவனை நினைக்காமல் இருந்திட முடியும் என்பதும் ஸத்யம்தான். கபீர் துணி நெய்திடும் போது ஸ்ரீ ராமனுக்காக நெய்வதாக நினைத்து நெய்திடுவாராம். துணி வாங்கிட வரும் வ்யாபாரியை ஸ்ரீ ராமனே வந்திருப்பதாகக் கருதி வரவேற்பாராம். கோபம் வரும் போதும் பேராசை தலைதூக்கிடும் போதும் ஆசை எழும் போதும் ஏமாற்றும் எண்ணம் வந்திடும் போதும் பொய்மைத் தோன்றிடும் போதும் வஞ்ஜக எண்ணம் எழுந்திடும் போதும் நாம் பரமனின் தளத்திலிருந்து கீழே இறங்குகிறோம். ஒளியில் இருந்து வெளியேறுகிறோம்.

யுத்த க்ஷேத்ரத்தில் இருந்து ஓட வேண்டாம். வாழ்க்கையிலிருந்து தப்ப வேண்டாம். அவனது நினைவில் இருந்த படி வாழ்க்கையில் இருப்போம். போராட்டத்தில் இருந்திடுவோம். நமது மனஸ் மற்றும் புத்தியை அர்பணித்து விடுவோம். இவை ஸாதனங்கள். இவை அவனுடைய கருவிகள். அவனுடைய வேலைக்கான கருவிகள். அவனுடையவை, அவனுக்காக என்பதே ஸமர்பணம். மனஸ் விரும்புகிறது. புத்தி அதை அடைவதற்கான வழிமுறையைச் சொல்கிறது. மனஸ் என்னுடையதில்லை என்றாகி விடும் போது எனக்காக விரும்புவதில்லை. விரும்பினால் அவனுக்காக மட்டுமே விரும்புகிறது. புத்தி என்னுடையது இல்லை. அவனுடையது என்றாகிடும் போது எனக்காக ஸேகரிக்கும் வழியைச் சொல்வதில்லை. யுத்த க்ஷேத்ரத்திலே இருந்திடுவோம். வெற்றியானாலும் தோல்வி ஆனாலும் அவனுடையது. கிடைத்தாலும் கிடைக்கா விட்டாலும் அவன் பொறுப்பு.

இல்லறம் வேறு, பரமாத்ம சிந்தனை வேறு என்றும் பரமாத்ம சிந்தனையில் ஈடுபட வேண்டும் என்றால் இல்லறத்தைத் துறக்க வேண்டும் என்றும் இல்லறத்தில் இருந்தால் பரமாத்ம சிந்தனை செய்ய முடியாது என்றும் எண்ணுவதே நம் ப்ரச்னை. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் யோஜனை வேறு விதமாக உள்ளது. இல்லறத்தை விட்டு ஓட வேண்டாம். மனஸ் புத்தியை அவனுக்கு அர்பணித்து விட்டு எந்நேரமும் அவனது நினைவுடன் இல்லறத்திலே இருந்திடு என்கிறார்.

📖 ॐ 📖

अभ्यासयोगयुक्तेन चेतसा नान्यगामिना ।
परमं पुरुषं(न्) दिव्यं याति पार्थानुचिन्तयन् ।।
{अध्याय ८ ~ श्लोक ८}

அப்₄யாஸயோக₃யுக்தேந சேதஸா நாந்யக₃ாமிநா.
பரமம் புருஷம்(ந்) தி₃வ்யம் யாதி பார்த₂ாநுசிந்தயந்..
(அத்₄யாயம் 8 ~ ஶ்லோகம் 8)

ஹே பார்த! அப்யாஸ யோகத்துடன் கூடிய சித்தம் கொண்டு, வேறு விஷயங்களில் செல்லாமல் திவ்யமான பரம புருஷனை மட்டும் சிந்தித்தபடி உயிர் நீப்பவன் பரம புருஷனையே அடைகிறான். (8 – 8)

அப்யாஸம் என்றால் பயிற்சி. உலகக் கார்யங்களில் ஈடுபட்டிருக்கும் போது மனஸை மீண்டும் மீண்டும் பரமனது நினைவில் செலுத்துவது அப்யாஸம். யோகம் என்பது ஸமத்வம். அப்யாஸம்

செய்கையில் ஸில நேரம் மனஸ் ப்ரஸன்னம் அடைகிறது. ஸில நேரம் வருத்தம். ரெண்டும் இல்லாமல் இருப்பதே அப்யாஸ யோகம். ஸம்ஸார கார்யங்களில் ஈடுபட்டுக் கொண்டே, அவனை நினைத்தால், லௌகீக கார்யம் முதன்மை பெறுகிறது. கார்யம் ஸரிவர நடைபெற வேண்டும் என்ற கவலையும் உடன் இருக்கிறது. அவனை நினைத்தபடி, ஸம்ஸார கார்யத்தில் ஈடுபடுவதில் அவனது நினைப்பு முதலிடம் பெறுகிறது. கார்யம் கௌணமாகி விடுகிறது. அதன் வெற்றி தோல்வியைப் பற்றிய கவலை இல்லை. கார்யத்தையே அவனுடையதாக நினைத்து விடுவது உத்தமம். பெண்ணுடைய திருமணத்திற்காக பற்பல வேலைகள் செய்கிறான். புடவை, நகை பண்டபாத்ரங்கள் வாங்குகிறான். மண்டபம், மற்ற ஏற்பாடுகள் செய்கிறான். பல்வேறு மநுஷ்யர்களை ஸந்தித்து திருமணத்திற்கு அழைக்கிறான். இவை எல்லாம் செய்யும் பொழுது, ‘அவளுக்காக, அவளுடைய திருமணத்திற்காக செய்கிறேன்’, என்பதை நினைவில் வைத்துக் கொண்டு செய்கிறான் அல்லவா!

📖 ॐ 📖

कविं पुराणमनुशासितारमणोरणीयांसमनुस्मरेद्यः ।
सर्वस्य धातारमचिन्त्यरूपमादित्यवर्ण(न्) तमसः(फ्) परस्तात् ।।
प्रयाणकाले मनसाचलेन भक्त्या युक्तो योगबलेन चैव ।
भ्रुवोर्मध्ये प्राणमावेश्य सम्यक् स तं परं पुरुषमुपैति दिव्यम् ।।
{अध्याय ८ ~ श्लोक ९, १०}

கவிம் புராணமநுஶாஸிதாரமணோரணீயாம்ஸமநுஸ்மரேத்3யஹ.
ஸர்வஸ்ய த$_4$ாதாரமசிந்த்யரூபமாதி$_3$த்ய வர்ணம்(ந்) தமஸ:(ஃப்$_2$) பரஸ்தாத்..
ப்ரயாணகாலே மநஸாசலேந ப$_4$க்த்யா யுக்தோ யோக$_3$ப$_3$லேந சைவ.
ப்$_4$ருவோர் மத்$_4$யே ப்ராணமாவேஶ்ய ஸம்யக் ஸ தம் பரம் புருஷபைதி தி$_3$வ்யம்..
(அத்$_4$யாயம் 8 ~ ஶ்லோகம் 10)

எல்லாம் அறிந்தவனை, என்றும் இருப்பவனை, அனைத்தையும் ஆள்பவனை, அணுவினும் நுட்பமானவனை, எல்லாவற்றையும் தாங்குபவனை, ஆதித்யனைப் போல் ஒளிர்பவனை, இருளுக்கு அப்பாற்பட்டவனை, யார் நினைக்கிறானோ ...
பக்தியோடு, உறுதியான மனஸோடு, யோக பலத்தோடு, ப்ராணனை ப்ருவ மத்தியில் நிறுத்தி வைத்து மரணகாலத்தில் (யார் நினைக்கிறானோ) அவன் அந்த திவ்ய பரம புருஷனை அடைகிறான். (8 – 9, 10)

நம்மை விட உயர்ந்தவன் முன் நாம் ஸமர்பணம் ஆக வாய்ப்பு உண்டு. ஸமர்பணமும் ஆவதில்லை. பணிகிறோம். பணிவதும் இல்லை. பணிவதைப் போல நடிக்கிறோம். ஸமர்பணம் எதிராளியின் தகுதியைப் பொறுத்ததல்ல. அது நம்முடைய தன்மை. எனினும், நாம் எவ்வளவு அற்பமானவர்கள் என்பதை அறிவதால், நம் அஹங்காரத்தை உடைத்து ஸமர்பணம் ஆகிடும் தன்மையை நம்முள் வளர்க்கலாம். அதே நேரத்தில் எதிராளி எவ்வளவு உயர்ந்தவன் என்பதையும் அறிந்தால், அவன் முன் ஸமர்பணம் ஆவது ஸுலபம் ஆகி விடும்.

நாம் எல்லாம் அறிவோமா? அறிவோம் என்று நாம் நினைத்துக் கொள்ளலாம். நம்மை அண்டி வாழ்பவர்களிடம் கூறவும் கூறலாம். ‘எங்கப்பன் குதிருக்குள் இல்லை’ என்று சொல்வது போல் நாம் அறிவோம் அறிவோம் என்று நினைத்திடும் போதே அறிய மாட்டோம் என்பதையே பறைஸாற்றுகிறோம். அடுத்த க்ஷணம் என்ன நடக்கப் போகிறது என்றறிவோமா? அவன் ஸர்வஜ்ஞன். எல்லாம் அறிந்தவன். நடந்தது, நடக்கப் போவது, ஆக்குவது எவ்வாறு, அழிப்பது எவ்வாறு, நடத்துவது எவ்வாறு, முடிப்பது எவ்வாறு என்ற எல்லாம் அறிந்தவன்.

நாம் என்றும் நிலைத்தவர்களா? அதிகபக்ஷம் நூறு வர்ஷங்கள். ஸில லக்ஷ வர்ஷங்கள் முன்பு இருந்தவை இன்று நிலைத்துள்ளனவா? தேஶங்கள் மாறியுள்ளன. அழிந்துள்ளன. மலை கடலாகி உள்ளது. கடல் நிலமாகி உள்ளது. ஸில ஆயிர வர்ஷங்கள் கழிந்த பின்னர் இந்த ஸூர்யனின் எரிபொருள் தீர்ந்து அவிந்து விடும் என்கிறார்கள். ஸூர்யன் இல்லை என்றால் பூமியும் மநுஷ்ய வர்கமும் இருந்திடுமா?

ஆனால், உயிர் இருந்திடும் ஏனென்றால் நம்மைப் போல லக்ஷகோடி ஸூர்ய குடும்பங்கள் இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு ஸூர்யனை சுற்றியும் க்ரஹங்கள் சுழன்று கொண்டிருக்கின்றன. படைப்பில் உள்ள லக்ஷகோடி க்ரஹங்களும் ஒரு இருண்ட மையத்தை சுற்றியும் அதை நோக்கியும் மிக வேகமாக சுழன்று கொண்டிருக்கின்றன. அந்த மையத்தில் கரைந்துவிட, அதாவது அழிவை நோக்கி சுழன்று கொண்டிருக்கின்றன. இவ்வாறு எல்லாம் அழிந்து கொண்டிருக்கின்றன. நிலையற்று காணப்படுகின்றன. அவன் என்றும் நிலைத்தவன். அழிவற்றவன் படைப்பு முழுவதும் ஒரு ஒளி மையத்திலிருந்து வெடித்துச் சிதறி உருவானது என்கிறது விஞ்ஞானம். அதற்கு முன்பும் அவன் இருந்தான். அவனே ஒளி மயமானவன். ஆயிர கோடி ஸூர்ய ஒளிக்கு ஸமமானவன் என்கின்றனர் யோகீகள். அவனில் இருந்தே இந்த அண்ட சராசரம் எல்லாம் கிளம்பின. படைப்பு முழுவதும் இருளை நோக்கி, ஶூன்யத்தில் லயமாகிட ஓடிக் கொண்டிருக்கின்றன. அந்த லயத்திற்குப் பின்னரும் அவன் இருந்திடுவான். அவன் நித்யமானவன்.

அவனுடைய ஆக்ஞை எல்லையற்றது. நம்முடைய ஸூர்ய மண்டலமும் பிற லக்ஷகோடி ஸூர்ய மண்டலங்களும் அந்த இருண்ட மையத்தை நோக்கி விநாடிக்கு 20,000 மைல்கள் என்ற வேகத்தில் சுழன்று கொண்டிருக்கின்றன. விநாடிக்கு 0.03 மைல் வேகத்தில் சுற்றிடும் ராட்டினத்தில் நாம் அமர்ந்தால் நிலை குலைந்து விடுகிறோம். (இதுவே மிக வேகமாக சுற்றிடும் ராட்டினத்தின் வேகம்). அதே ராட்டினத்தில் ஊர்ந்திடும் ஒரு எறும்பு நிலை குலைவதில்லை. அதே போல், விநாடிக்கு 20,000 மைல் வேகத்தில் சுழன்றிடும் ஒரு ஸூர்ய மண்டலத்தில் நாம் நிலை குலையாமல் இருக்கிறோம் என்றால், அது எவ்வளவு பெரிதாகவும் நாம் எவ்வளவு துரும்பாகவும் இருக்கிறோம்? இதை யெல்லாம் துல்யமாக ஆட்டிப்படைத்திடும் அவனது ஆக்ஞை வரம்பற்றதன்றோ?

இவ்வளவு விஶால காயம் கொண்ட அவன் மிக நுட்பமான உயிரிலும் இருந்து அதைச் செயல்பட வைக்கிறான். மிகச்சிறிய விதையில் உள்ள ஒரு அணுவின் உள்ளும் அவன் இருக்கிறான். உயிர்கள் அனைத்தின் உடல்களில் லக்ஷ கோடி அணுக்கள் உள்ளன. ஒவ்வொரு அணுவிலும் அவ்வுயிரை வாழ வைத்திடும் வேலை நடந்து கொண்டிருக்கிறது. மிக ஸூக்ஷ்மமாக இருக்கும் அணுவின் உள்ளே அவன் இருந்து அவ்வணுவை இயக்குகிறான். அவன் அணுவினும் அணுவாக, ஸூக்ஷ்மத்தினும் ஸூக்ஷ்மமாக இருக்கிறான்.

எல்லாவற்றையும் தாங்குபவன் அவன். பத்தாம் அத்யாயத்தில், 'என்னுடைய விரல் நுனியில் இந்த ஜகத் நிலைத்திருக்கிறது', என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். ப்ரஹ்மாண்டத்தின் அளவை கற்பனை செய்திடும் போது ப்ரஹமாண்டத்தில் மிகச் சிறியதான பூமி அவனால் விரல் நுனியில் தாங்கப்படுகிறது என்றால் மிகை இல்லை. ஸ்ரீமத் பாகவதத்தில் பூமி நீரில் மூழ்கிய போது விஶாலமான ஒரு ஆமையின் உருவம் எடுத்து பூமியைத் தன் முதுகின் மேல் தாங்கினார் ஸ்ரீ விஷ்ணு என்ற வர்ணனை வருகிறது. நம்மை, நம்முடைய பூமியை, நம்முடைய ஸூர்ய மண்டலத்தை, நம்முடையதைப் போல ஆயிரக்கணக்கான ஸூர்ய மண்டலங்கள் உள்ள நம்முடைய பால்வழியை (Milky Way), இதைப் போன்ற லக்ஷக்கணக்கான Milky Ways உள்ள ப்ரஹ்மாண்டம் முழுவதையும் தாங்குவது அவனே.

ஆரம்பத்தில் ஒரு ஒளிப்பிழம்பில் இருந்து இந்த க்ரஹங்களும் நக்ஷத்ரங்களும் ஸூர்யன்களும் உருவாயின என்கின்றனர் விஞ்ஞானிகள். அந்த ஒளிப்பிழம்பு, ஸஹஸ்ர கோடி ஸூர்யன்களின் ஒளிக்கு ஸமமான அவனே. இவ்வளவெல்லாம் சொன்ன பிறகு அவன் அஜ்ஞானத்திற்கு, இருளுக்கு, அறியாமைக்கு அப்பாற்பட்டவர் என்பதை விளக்கத் தேவை இல்லை.

இத்தகைய பரமாத்மனின் முன் ஸமர்பணம் ஆகி விடு என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். ஸதா அவனது நினைவுடன் வாழ்வது கடினம் என்றால் ப்ரயாண நேரத்தில் அசையா மன உறுதியோடு அவனை நினைப்பது அதிகக் கடினம். ப்ராணாயாமப் பயிற்சி அதை சுலபம் ஆக்குகிறது. ப்ராணாயாமம் என்பது மூச்சினை அடக்குதல் இல்லை. நம் ஶரீரத்தில் நடந்திடும் பல்வேறு இயக்கங்கள் மூலம் வெளிப்படும் ஆற்றலே ப்ராணன்.

ஐந்து வகையான ப்ராணன்கள் உள்ளன. ஶரீரத்தின் அனைத்து இந்த்ரியங்களுக்கும் உறுப்புகளுக்கும் ஆற்றல் அளிப்பது ப்ராணன். கழிவுகளை, த்ருட, த்ரவ மற்றும் வாயு என்ற மூன்று

நிலைக் கழிவுகளையும் வெளியேற்றிடும் ஆற்றல் அபானன். உணவை ஜீர்ணம் செய்திடும் ஆற்றல் வ்யானன். ரக்த ஓட்டத்திற்குக் காரணமான ஆற்றல் ஸமானன். மனஸிற்கும் சிந்தனைக்கும் காரணமான ஆற்றல் உதானன். மநுஷ்யன் இத்தனை வர்ஷ ஆயுட்காலத்தை எடுத்து வராமல் இவ்வளவு ஆற்றலை எடுத்து வருகிறான். நாள் செல்ல செல்ல ஆற்றல் குறைகிறது. ப்ராணாயாமப் பயிற்சியின் மூலம் யோகபலம் கிடைக்கிறது. யோகபலம் அடைந்தவன் மரணத்திற்கு பயம் கொள்வதில்லை. ஶரீர பலத்தை விட மனோ பலம் உயர்ந்தது. மனோ பலத்தை விட புத்தி பலம் உயர்ந்தது. ஆன்ம பலம் அல்லது யோக பலம் மற்ற எல்லா பலங்களையும் விட மேலானது.

ப்ராணாயாமப் பயிற்சியை ஸித்திகளின் ப்ராப்திக்காக அல்லாமல் பரமனின் ப்ராப்திக்காகச் செய்திடும் போது மனஸும் உறுதியாக இருக்கப் பழகுகிறது. அந்திம காலத்தில் ப்ராணனை ப்ருவங்களின் மத்தியில் நிறுத்தி உயிரைத் துறக்க முடிகிறது. ப்ருவ மத்தி என்பது மூன்றாம் கண் இருக்கும் இடம். அதை ஆஜ்ஞா சக்ரம் என்று கூறுகிறார்கள். ப்ராணத்தை அந்த இடத்தில் நிலைக்கச் செய்ய முடியும் நேரம் உயிர் இந்த ஶரீரத்தை விட்டுப் பிரியும் நேரம். மனஸு சலனம் அற்றுப் போகும் போது தான் ப்ராணன் ஆஜ்ஞா சக்ரத்தில் நிலைக்கும். இந்த நிலையை அடைந்த யோகீ பரமனை அடைந்திடுவான்.

📖 ॐ 📖

यदक्षरं वेदविदो वदन्ति विशन्ति यद्यतयो वीतरागाः ।
यदिच्छन्तो ब्रह्मचर्य(ञ्) चरन्ति तत्ते पदं सङ्ग्रहेण प्रवक्ष्ये ।।
{अध्याय ८ ~ श्लोक ११}

யத₃க்ஷரம் வேத₃விதோ₃ வத₃ந்தி விஶந்தி யத்₃யதயோ வீதராக₃ாஹா.
யதி₃ச்ச₂ந்தோ ப்₃ரஹ்மசர்யம்(ஞ்) சரந்தி தத்தே பத₃ம் ஸங்க்₃ரஹேண ப்ரவக்ஷ்யே..
(அத்₄யாயம் 8 ~ ஶ்லோகம் 11)

வேதவித்துக்கள் எதை அக்ஷரம் என்கின்றனரோ, பற்றைத் துறந்த ஸந்யாஸிகள் எதை அடைகிறார்களோ, ஸாதகர்கள் எதை அடைய வேண்டும் என்று விரும்பி ப்ரஹ்மசர்யம் கடைப்பிடிக்கிறார்களோ அதைப் பற்றி விரிவாகக் கூறுகிறேன். (8 – 11)

சென்ற ரெண்டு ஶ்லோகங்களில் ஸகுண – நிராகார பரமாத்மனின் வர்ணனை இருந்தது. இங்கு மீண்டும் நிர்குண – நிராகார பரமனின் வர்ணனை தொடர்கிறது. அக்ஷரம் என்பது அழிவற்றது. அக்ஷரம் என்ற பதம் ஓம் என்ற ப்ரணவ மந்த்ரத்தையும் குறிக்கும். அம்மந்த்ரமும் பரமாத்மனையே குறிக்கும். வேதங்களை அறிந்தவர் அதை அக்ஷரம் என்கின்றனர். வேதம் என்பது சதுர்வேதங்களைக் குறிக்கின்றன. வேதங்கள் பரமாத்மனை அக்ஷரப்ரஹ்மம் என்று குறிப்பிடுகின்றன. எனினும் வேதம் என்பதற்கு ஜ்ஞானம் என்று அர்தம். சதுர்வேதங்கள் ஜ்ஞானத்தை வெளிப்படுத்துவதால் வேதங்கள் என அறியப்படுகின்றன. சதுர்வேதங்களை அறியவில்லை எனினும் ஜ்ஞானத்தை அடைந்த ஜ்ஞானிகளும் பரமனை அக்ஷரம் என்றே அறிந்துள்ளனர்.

பற்றினைத் துறந்த மஹான்களும் அதே தத்வத்தில் லயித்து அதையே அடைந்திட முயலுகின்றனர். வீதராகீ என்றால் ஸந்யாஸீ என்றும் ஒரு அர்தம் உண்டு. பற்றினைத் துறந்த பின், ஆசையைத் துறந்த பின், ஸாதாரணமாக முயற்சி இருக்காது. இருக்க வேண்டும் என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். கீதை முழுவதும் ஒரு விஷயம் மீண்டும் மீண்டும் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது என்றால் இது தான். 'பற்றை விலக்கிடு. முயற்சியைத் தொடர்ந்திடு. பற்றைத் துறக்க வேண்டும். ஆனால், முயற்சி தொடர வேண்டும். பற்று இருந்தால் முயற்சியும் இருப்பதில் ஆஶ்சர்யம் இல்லை. ஸாதாரண மநுஷ்யர்கள் இவ்வாறே இருக்கின்றனர். போட்டிக்காகப் பயில்வதும் பரீக்ஷைக்காகப் படிப்பதும் பாராட்டுக்காகப் பாடுவதும் கை தட்டலுக்காகப் பேஸுவதும் பணத்திற்காக உழைப்பதும் என்று ஏதேனும் ஃபலனுக்காக முயல்வதே நாம் அறிந்தது. நாம் பழகியதும் அவ்வாறே. நம்மிடம் கேட்டால் முடியாது என்போம். அவ்வாறு எவரேனும் இருந்தால் அவரைப் பைத்யம் என்போம். விஜ்ஞானிகளும் பற்றின்றி முயற்சி இருக்கவே முடியாது என்றே சொல்கின்றனர். முயல்வதிலேயே ஆனந்தம் கிடைக்கும் போது மாத்ரமே பற்றின்றி முயல முடியும். அவனே கர்ம யோகீ. கர்ம யோகீகளும் அதே பரமனுக்காக முயல்கின்றனர்.

அதை அடைந்திடவே வ்ரதிகள் ப்ரஹ்மசர்ய வ்ரதம் இருந்திடுகின்றனர். ப்ரஹ்மசர்யம் என்பது ப்ரஹ்மத்தின் வழியில் நடப்பது. ப்ரஹ்மசர்யத்தின் ஃபலனை அடையப் பெறுவதும் அதே ப்ரஹ்மம். ஆக, ஜ்ஞானிகளும் கர்மிகளும் த்யான யோகீகளும் இறுதி லக்ஷ்யமாக பரமாத்மனையே வைத்திருக்கின்றனர்.

📖 ॐ 📖

सर्वद्वाराणि संयम्य मनो हृदि निरुध्य च । मूर्ध्न्याधायात्मनः(फ्) प्राणमास्थितो योगधारणम् ।।
ओमित्येकाक्षरं ब्रह्म व्याहरन्मामनुस्मरन् । यः(फ्) प्रयाति त्यजन्देहं स याति परमां(ङ्) गतिम् ।।
{अध्याय ८ ~ श्लोक १२, १३}

ஸர்வத்₃வாராணி ஸம்யம்ய மநோ ஹ்ருதி₃ நிருத்₄ய ச.
மூர்த்₄ந்யாத₄யாத்மந(ஃப்₂) ப்ராணமாஸ்தி₂தோ யோக₃த₄ாரணம்..
ஓமித்யேகாக்ஷரம் ப்₃ரஹ்ம வ்யாஹரந்மாமநுஸ்மரந்.
ய:(ஃப்₂) ப்ரயாதி த்யஜந்தே₃ஹம் ஸ யாதி பரமாம்(ங்) க₃திம்..
(அத்₄யாயம் 8 ~ ஶ்லோகம் 12, 13)

இந்த்ரியத்வாரங்கள் அனைத்தையும் அடக்கி, மனஸை ஹ்ருதயத்தில் நிறுத்தி, ப்ராணனை உச்சந்தலையில் வைத்து யோகதாரணையில் நிலைப்பெற்று...

ஓம் என்ற ஏகாக்ஷர ப்ரஹ்மத்தை உச்சரித்துக் கொண்டு என்னை நினைத்தபடி யார் ஶரீரத்தைத் துறக்கிறானோ, அவன் பரம கதியைப் பெறுகிறான். (8 – 12.13)

அக்ஷர த்யானம் பயில்பவனின் அந்திம க்ஷணத்தைப் பற்றி இங்கு பேசுகிறார். மூன்று நிபந்தனைகள் இடுகிறார்.

இந்த்ரிய த்வாரங்களை அடக்கி: இந்த்ரியங்களை த்வாரங்கள், அதாவது, வாஸற் கதவுகள் என்கிறார். விஷயங்கள் உள்ளே புகும் கதவுகள். மனஸ் வெளியே போகும் கதவுகளும் அவையே. இறுதி க்ஷணத்தில் அக்கதவுகளை அடைத்திட வேண்டும் என்கிறார். மனஸை வஶப்படுத்தும் பயிற்சியை செய்திருக்கிறான் ஸாதகன். அப்பயிற்சியில் வெற்றி அடைந்திருந்தால் இறுதி க்ஷணத்தில் மனஸ் விஷயங்களை நோக்கிச் சென்றிடா வண்ணம் இந்த்ரிய வாஸல்களை அடைத்து விடுவான். அதாவது, ஶப்தம், ஸ்பர்ஶம், ரூபம், ரஸம் மற்றும் கந்தம் ஆகிய விஷயங்களில் நாட்டம் இல்லாதவை ஆகி விடும் அவனது இந்த்ரியங்கள் பேசுவதில் நாட்டம் இல்லாததாகி விடும் அவனது தொண்டை. இது வயோதிகத்தாலோ நோயின் விளைவான மயக்கத்தாலோ ஏற்பட்ட நிலையல்ல. ஸ்வப்ரக்ஞையுடன் தன் மனஸை இந்த்ரியங்களில் இருந்து விலக்கி இருக்கிறான். அடுத்த நிபந்தனை இதை வெளிப்படுத்துகிறது.

மனஸை ஹ்ருதயத்தில் நிறுத்தி: மனஸின் இடம் ஹ்ருதயம். மனஸ் இந்த்ரியங்களுடன் சேர்ந்து விஷயங்களின் பின்னால் ஓடாமல் அமைதியடைந்து விட்ட பிறகு, உள்ளே மீதம் இன்றி வாஸனைகளும் அழிந்த நிலையில் மனஸில் நல்ல எண்ணங்கள் உட்பட எவ்வித எண்ணங்களும் இல்லாத நிலையில் மனஸ் ஹ்ருதயத்தில் அடங்கி விடுகிறது.

ஶிரஸில் ப்ராணனை நிறுத்தி: ப்ராணாயாமப் பயிற்சியினால் ப்ராணன் வஶப்பட்ட நிலையில் பிற த்வாரங்களில் இருந்து ப்ராணனை விலக்கி, பத்தாவது த்வாரமான ஶிரஸில் நிறுத்த வேண்டும். வயஸில் வளர்ந்தாலும் மநுஷ்யனின் இந்த்ரியங்கள் (பஸியில்) துடித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. அவற்றின் விஷய நாட்டம் அடங்குவதில்லை. மனஸும் எல்லா விதமான ஆஶைகளும் விருப்பு வெறுப்புகளும் நிறைந்து, 'உயிர்த் துடிப்புடன்' விளங்குகிறது. இந்நிலையில், அவனது உயிர் ஏதோ ஒரு இந்த்ரிய வாஸல் வழியாக வெளியேறுகிறது. ஸாதகனின் நிலை வேறு. அவனது இந்த்ரியங்களும் மனஸும் விஷயமற்று 'நிஷ்ப்ராண' ஆகி விடுகின்றன. ப்ராணனை அவன் தனது உச்சந்தலையில் நிறுத்துகிறான். அவனது உயிர் பத்தாவது த்வாரமான 'ப்ரஹ்மரந்த்ரம்' வழியாக பிரிகிறது.

இந்நிலையில் ஓம் என்ற ப்ரஹ்ம மந்த்ரத்தை மானஸீகமாக உச்சரித்திட வேண்டும். நிர்குண

நிராகார ப்ரஹ்மத்தினை த்யானிக்க வேண்டும். 'எல்லா இடங்களிலும் வஸ்துக்களிலும் மநுஷ்யர்களிலும் நிகழ்வுகளிலும் ஸச்சிதானந்த பரமாத்மன் மாத்ரமே நிறைந்து விளங்குகிறது', என்ற தாரணையே பரமனது த்யானம். மேலே வர்ணிக்கப்பட்ட நிலையில் உயிர்த் த்யாகம் செய்பவன் பரமனையே அடைகிறான்.

த்யானத்தின் மஹிமை: மநுஷ்யன் ரெண்டு எதிர்த் திசைகளில் ப்ரயாணிக்க முடியும். ஒன்று மையத்தில் இருந்து வெளிப்புறமாக, தன்னில் இருந்து தூர விலக்கிடும் திசையில். இந்த்ரியங்கள் வழியாக வெளியில் உள்ள விஷயங்களைத் தேடி, இந்த திசையில் ப்ரயாணம் அமைந்திடும். மற்றொன்று, தன்னை நோக்கி, உட்புறமாக, தனக்கு அருகில் அழைத்துச் சென்றிடும் ப்ரயாணம். முதல் திசையில் ப்ரயாணிப்பவன் ஏதோ ஒரு தருணத்தில் இந்தப் ப்ரயாணம் வ்யர்தமானது, கானல் நீரை நோக்கிச் சென்றிடும் வீணான ப்ரயாணம் என்று உணர்கிறான். அவ்வாறு உணர்ந்தவுடன் தன் ப்ரயாண திசையில் ஒரு U – Turn செய்ய வேண்டி இருக்கிறது. நேர் எதிர்மாறான திசைக்குத் தன் ப்ரயாணத்தை மாற்ற வேண்டி இருக்கிறது. முதல் வகைப் ப்ரயாணத்தில் அவனுக்கு உதவிடுபவை அவனுடைய இந்த்ரியங்கள். அவனைத் தூண்டுபவை தூரத்தில் தெரிந்திடும் விஷய ஸுகம் என்னும் கானல் நீர்.

ரெண்டாவது வகைப் ப்ரயாணத்தில் அவனுக்கு உதவிடுவது த்யானம் என்ற வாஹனம். ஓம் என்ற ஏகாக்ஷர மந்த்ரத்தின் உச்சரிப்பு அவனை நடத்திச் செல்கிறது. முதல் வகை பரபரப்பான ப்ரயாணம். ரெண்டாவது அமைதியானது. எவ்வகைத் தூண்டுகோலும் இல்லாது, அமைதியாக ப்ரயாணித்துக் கொண்டிருந்தால் இந்த்ரியங்களில் இருந்து விலகி, ஶரீரத்திலிருந்து விலகி உள்ளே ஆழங்களை அடைகிறான். இந்த்ரியங்களில் இருந்து விலகி மனஸ் அமைதி அடைந்த நிலையில் அவனுக்கு மரணம் என்பது ரெண்டாம் அத்யாயத்தில் குறிப்பிட்டது போல் வெறும் ஶரீரத்தின் மரணமாக மாத்ரமே இருக்கிறது. ஒரு ஸாதாரண நிகழ்வாக, அவனை எவ்வகையிலும் பாதித்திடாத நிகழ்வாக அமைந்து விடுகிறது. ஶரீரத்திற்கும் இந்த்ரியங்களுக்கும் அப்பால் சென்று விட்டவனை ஶரீரத்தின் மரணம் எவ்வாறு பாதித்திடும்?

📖 ॐ 📖

अनन्यचेताः(स्) सततं यो मां स्मरति नित्यशः ।
तस्याहं सुलभः(फ्) पार्थ नित्ययुक्तस्य योगिनः ।।
{अध्याय ८ ~ श्लोक १४}

அநந்யசேதா:(ஸ்) ஸததம் யோ மாம் ஸ்மரதி நித்யஶஹ.
தஸ்யாஹம் ஸுலப₄:(ஃப்₂) பார்த₂ நித்யயுக்தஸ்ய யோகி₃நஹ..
(அத்₄யாயம் 8 ~ ஶ்லோகம் 14)

பார்த! அனன்ய பாவத்துடன் (வேறு சிந்தனையின்றி) எப்பொழுதும் என்னையே நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் ஒருநிலைப்பட்ட யோகீக்கு நான் ஸுலபமாக இருக்கிறேன். (அவன் என்னை ஸுலபமாக அடைகிறான்.) (8 – 14)

ஸகுண – ஸாகார உபாஸனை ஸுலபமானது என்கிறார் இங்கு. சென்ற ஶ்லோகம் வரை நிர்குண – நிராகாரத்தை (குணமும் உருவமும் அற்றது) மற்றும் ஸகுண – நிராகாரத்தை (குணம் உண்டு. ஆனால், உருவம் அற்றது) நினைப்பது பற்றிச் சொன்னார். இவ்விரண்டு முறைகளிலும் ப்ராணாயாமத்தின் முக்ய பங்கு உண்டு. ப்ராணனை ப்ருவ மத்தியிலோ ஶிரஸ் உச்சியிலோ நிறுத்திய படி உயிர் பிரிய வேண்டும். ஆனால், ஸகுண – ஸாகார பகவானை ஸ்மரிப்பதில் எவ்வித கஷ்டமும் இல்லை. இதில் ப்ராணனை நிலைநிறுத்தத் தேவை இல்லை. எவ்விதப் பயிற்சியும் தேவை இல்லை. தனக்கு பகவானுடன் ஶாஶ்வதமாக இருந்திடும் பிணைப்பை நினைத்தால் போதும். எனவே தான் இதை ஸுலபம் என்கிறார்.

அனன்ய பாவத்தைப் பற்றி ஒன்பதாம் அத்யாயத்திலும் குறிப்பிடுகிறார் (11 – 22). போக பூமியில் வேறு எதைப் பற்றிய சிந்தையும் இன்றி பகவானைப் பற்றியிருக்கும் சித்தம் அனன்ய சேதஸ்

ஆகும். அந்த:கரணத்தில் பகவானைத் தவிர வேறு எதுவும் மஹத்வமானது இல்லை. வேறு எதையும் ஸார்ந்து இல்லை. அவனையே ஸார்ந்து இருத்தல். இதுவே அனன்ய பாவம். பதிவ்ரதை பெண் கணவனைத் தவிர வேறு எந்த ஆணின் நினைப்பும் வராதது போல. நல்லதொரு ஶிஷ்யனுக்குத் தன் குருவைத் தவிர வேறு எவருடைய மஹத்வமும் இல்லாதது போல.

மாம் ஸ்மரதி என்னும் போது குணங்களுடனும் உருவத்துடனும் கூடிய பகவானைக் குறிப்பிடுகிறார். ஒரே ஒரு உருவம். ஶிவனோ, விஷ்ணுவோ, முருகனோ, துர்கையோ, ராமனோ, க்ருஷ்ணனோ, ஸூர்யனோ எதுவானாலும் அது ஒன்று மாத்ரமே. வேறு எவ்வித சிந்தனையும் இல்லாது அந்த ஒரே பகவானை நினைப்பது. வேறு சிந்தனை என்றால் உலக விஷயங்களைப் பற்றிய சிந்தனை மாத்ரம் இல்லை. வேறு உருவங்களைப் பற்றிய சிந்தனையும் இல்லாது. ஒன்றைப் பற்றினால் அதை மாத்ரமே வாழ்நாள் முழுவதும் பற்றி இருப்பது. மற்ற தெய்வ வடிவங்களை வேறாகவும் தாழ்வாகவும் நினைத்திடாமல், அதே ஸமயம், ‘நான் என் இஷ்ட தெய்வத்தினுடையவன். அவனுடையவன் மாத்ரம். அவன் என்னுடையவன். அவனை விட்டால் எனக்கு வேறு எவரும் இல்லை’ என்பதே அனன்ய சிந்தனை.

‘ஸததம் மற்றும் நித்யம்’, நினைத்திட வேண்டும் என்கிறார். ஸததம் என்றால் எந்நேரமும் என்று அர்தம். காலையில் உறக்கம் விழித்ததில் இருந்து ராத்ரியில் ஆழந்த உறக்கத்தில் சென்றிடும் வரை. நித்யம் என்றால் வாழ்நாள் முழுவதும். மரணம் நிகழ்ந்திடும் அந்த இறுதி க்ஷணம் வரை.

‘இத்தகைய நித்யயுக்தனுக்கு நான் மிக ஸுலபமாக கிடைக்கிறேன்’. ஶ்ரத்தையுடனும் அன்புடனும் எதிர்ப்பார்ப்பு ஏதும் இல்லாமலும் தன்னை பகவானுடன் பிணைத்துக் கொள்பவன் நித்ய யுக்தன். பகவானுடனான பிணைப்பு நித்யமானது. என்றும் இருப்பது. நாம் அதை நினைத்தாலும் நினைக்கா விட்டாலும் இருந்திடும் பிணைப்பு அது. ஶரீரத்துடனும், மனஸ் மற்றும் புத்தியுடனும், ‘இவை என்னுடையவை’, என்ற பிணைப்பை ஏற்படுத்திக் கொண்டால் பகவானின் ப்ராப்தம் கடினம் ஆகிறது. ‘நான் பகவானுடையவன். பகவான் என்னுடையவன்’ என்ற அந்த பிணைப்பை உறுதியாக பற்றி இருக்கும் நித்ய யுக்தனுக்கு பகவானின் ப்ராப்தம் மிகவும் ஸுலபமானது.

🕮 ॐ 🕮

मामुपेत्य पुनर्जन्म दुःखालयमशाश्वतम् ।
नाप्नुवन्ति महात्मानः(स्) संसिद्धिं परमां(ङ्) गताः ।।
{अध्याय ८ ~ श्लोक १५}

மாமுபேத்ய புநர்ஜந்ம து₃க்₂க₂ாலயமஶாஶ்வதம்.
நாப்நுவந்தி மஹாத்மாந:(ஸ்) ஸம்ஸித்₃தி₄ம் பரமாம்(ங்) க₃தாஹா..
(அத்₄யாயம் 8 ~ ஶ்லோகம் 15)

பரமஸித்தியை அடைந்த மஹாத்மாக்கள் என்னை அடைந்த பின் துன்பத்தின் இருப்பிடமும் நிலையற்றதுமான மறுஜன்மத்தை அடைவதில்லை. (8 – 15)

இவ்வுலகம் துக்கத்தின் ஆலயம்:
ஸங்க ப்ரசாரகனிடம் மிகச் சிறந்த எதிர்ப்பார்ப்பு ஒன்று இருந்தது. எந்நேரமும் அவன் தயாராக இருக்க வேண்டும். ‘இங்கிருந்து நீ வேறு ஊருக்கு மாற்றப்படுகிறாய்’, என்று சொல்லப் பட்டவுடன் பையைத் தூக்கி, கிளம்பத் தயாராக இருக்க வேண்டும். தற்போது அவன் இருக்கும் ஊருடன் அவனுக்கு எவ்வித பாஶமும் பந்தமும் இருந்திடக் கூடாது. ‘எனக்கு பத்து தினங்கள் அவகாஶம் வேண்டும். இவ்வூரில் அரைகுறையாக நிற்கும் ஸில கார்யங்கள், என்னால் முடிக்கப்பட வேண்டிய ஸில கார்யங்கள் உள்ளன’, என்று அவன் சொன்னால் அவன் Failed ப்ரசாரக்.

இப்போது உள்ள முறையை மாற்றி யமதர்மன் நம்முன் தோன்றி, ‘கிளம்பு. உன் நேரம் முடிந்து விட்டது’, என்று கூறிடும் ஒரு முறையை அமல்படுத்துகிறார் என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். ‘நான்

தயார்', என்று உடையில் ஒட்டியுள்ள மண்ணைத் தட்டியபடி உடனே யமனுடன் சென்றால், பூலோக வாழ்க்கையில் நாம் Pass. நமக்கு பரம கதி கிடைத்திடும் என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். மாறாக, 'யமதர்மனே! இந்தக் கார்யங்கள் எல்லாம் என்னால் பாதியில் விடப்பட்டு இருக்கின்றன. நான் மாத்ரமே அவற்றை முடித்திட முடியும். மேலும், என்னுடைய இந்த ஆசைகள் எல்லாம் பூர்தி ஆகாமல் இருக்கின்றன. எனவே, எனக்கு மேலும் ஸில தினங்கள், மாஸங்கள், வர்ஷங்கள் கொடுக்குமாறு வேண்டுகிறேன்', என்று விண்ணப்பம் கொடுத்தால் நாம் Fail. அடுத்த வகுப்பிற்குச் செல்லாமல் அதே வகுப்பில் மீண்டும் படித்திடும் மாணவனைப் போல, நாம் இப்பூமியில் மீண்டும் பிறப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்கிறோம் என்று அர்தம்.

புனர்ஜன்மத்தை ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் து:காலயம், து:கத்தின் ஆலயம் என்கிறார். வாஸனைகளுடன் புவியில் பிறக்கிறோம். வாழ்க்கையை வாழ்ந்து முடித்த பிறகு வாஸனைகள் குறையவில்லை என்பது மட்டும் இல்லை. மேலும் வாஸனைகளை ஏற்றிக் கொள்கிறோம். மீண்டும் பிறக்கிறோம். மநுஷ்யப்பிறவியை எடுத்ததன் நோக்கம் வாஸனைகள் அனைத்தையும் கழித்து, ஜீவன் பரமனுடன் இணைவதே. ஆனால், மநுஷ்யப்பிறவி எடுத்த ஜீவன், 'புனரபி ஜனனம், புனரபி மரணம், புனரபி ஜனனீ ஜடரே ஶயனம்', என்ற ஸுழலில் மாட்டிக் கொள்கிறது.

நான் படிப்பை முடித்து விட்டு ஸங்க ப்ரசாரக்காக அடி எடுத்து வைத்த போது ஒரு பெரியவர், 'போக வேண்டாம் என்று சொல்லவில்லை. ஒரு வேலை பார்த்து ஸில நாட்கள் வீட்டை support செய்து விட்டுப் போகலாமே? தாய் தந்தையர் வாழ்க்கை முழுவதும் கஷ்டப்பட்டு இருக்கின்றனர் அல்லவா?' என்றார். அவர் தன் வேலையில் இருந்து ஓய்வு பெற்றிருந்தார். ஒரே மகளுடைய விவாஹத்தை முடித்து விட்டு இருந்தார். 'நீங்கள் போகலாமே?', என்றேன். 'நிஶ்சயம். மகள் ப்ரஸவத்திற்கு வர இருக்கிறாள். அவளுக்கு ஒரு மகன் பிறந்து, ஒரு ஸில மாஸங்களில் தன் கால்களில் நின்றவுடன்', என்றார். இன்று வரை அவன் தன் கால்களில் நிற்கவில்லை போலிருக்கிறது. அவர் இன்றும் வீட்டை விட்டு வெளியே வரவில்லை.

நாம் புதிய புதிய வலைகளைப் பின்னி, அதில் சிக்கிக் கொள்கிறோம். தாய் – தந்தை என்ற வலை, பின்னர் படிப்பு, உத்யோகம் என்ற வலை, உத்யோகத்தில் உயர்வு, மனைவி, மக்கள், எப்படியாவது ஒரு வீடு கட்டி விட வேண்டும் (குடும்பத்திற்காக), ஒரு வண்டி வாங்கி விட வேண்டும், (எனக்காக அல்ல. குழந்தைகளுக்காக), வர்ஷத்தில் ஒரு முறை உறவினர்களைக் காண சென்னை சென்றிடும் பெற்றோருக்காக அங்கு ஒரு வீடு, எப்பொழுதாவது relaxed ஆக இருக்க வேண்டும் என்று நினைத்தால் ரெண்டு மூன்று தினங்கள் போய்த் தங்கிட க்ராமத்தில் தோட்டத்துடன் ஒரு வீடு, வாழ்க்கையில் ஒரு முறையாவது விமானத்தில் வெளிநாட்டு ப்ரயாணம்... என்று தொடர்கிறது வாஸனைகளின் வலையம்.

இதே ஜன்மத்தில் பூர்தி செய்ய வேண்டும் என்றில்லை. விரும்பி விட்டாலே போதும். வாஸனை பற்றிக் கொள்ளும். மீண்டும் பிறவி எடுக்க வைக்கும். புனர்ஜன்மத்தை து:கத்தின் ஆலயம் என்று ஏன் சொல்கிறார்? வாஸனைகள் எந்நிலையிலும் பூர்தி ஆகப் போவதில்லை. இன்று கிடைக்காதது, நாளை கிடைத்திடும். இம்முறை கிடைக்காதது, அடுத்த முறை கிடைத்திடும். நாளை இதை அடைவதற்கான முயற்சியை மீண்டும் செய்திடுவேன். அடுத்த முறை மீண்டும் முயன்றிடுகிறேன். நாளை செய்கிறேன் என்று மனஸில் ஒரு முடிச்சு போட்டவுடன் மறுஜன்மம் உறுதியாகி விடுகிறது. மீண்டும் மீண்டும் அதே விருப்பம். அதன் பின்னால் அதே ஓட்டம். அதே ஏமாற்றம். ஆசைதான் து:கத்திற்குக் காரணம் என்று புத்தர் ஸரியாகத்தான் சொல்கிறார். 'என்னை அடைந்தவன் புனர்ஜன்மம் என்ற இந்த து:க வலையில் விழுவதில்லை', என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

📖 ॐ 📖

आब्रह्मभुवनाल्लोका:(फ) पुनरावर्तिनोऽर्जुन ।
मामुपेत्य तु कौन्तेय पुनर्जन्म न विद्यते ।।
{अध्याय ८ ~ श्लोक १६}

ஆப்₃ரஹ்ம பு₄வநால்லோகா:(ஃப்₂) புநராவர்திநோऽர்ஜுந.
மாமுபேத்ய து கௌந்தேய புநர்ஜந்ம ந வித்₄யதே..
(அத்₄யாயம் 8 ~ ஶ்லோகம் 16)

ஹே குந்தி மகனான அர்ஜுனனே! ப்ரஹ்மலோகம் வரை உள்ள அனைத்து லோகங்களும் மறுபிறப்புகளுடையவை. என்னை அடைந்தபின் புனர்ஜன்மம் இல்லை. (8 – 16)

அனைத்தும் புனராவர்தி, மீண்டும் மீண்டும்..

அனைத்தும் புனராவர்தி, அதாவது மீண்டும் மீண்டும் நடப்பவை என்கிறார். ப்ரஹ்ம லோகம் வரை எத்தனை லோகங்கள் இருக்கின்றனவோ அனைத்தும் ஸூழற்சியில் இருப்பவை. மநுஷ்ய வாழ்க்கையைப் பாருங்கள். நேற்று இங்கு நடந்தது இன்று அங்கு நடக்கிறது. அங்கு நடந்ததே இங்கு நடக்கிறது. நாளை மீண்டும் நடக்கும். நாம் கண்களையும் நினைவையும் திறந்து வைத்திருந்தால் நம் குறுகிய 60 – 70 வர்ஷ வாழ்க்கையில் இதை உணரலாம். அதே ஸம்பவங்கள், அதே வசனங்கள், அதே வாக்குறுதிகள், அதே தவறுகள் மீண்டும் மீண்டும் நடப்பதைப் பார்க்கலாம். ஸினிமாவின் கதைகளில், ஸங்கீதத்தில், அரஸியல்வாதிகள் மற்றும் வ்யாபாரிகளின் ஏமாற்று வித்தைகளில், ஜனங்களின் ஏமாளித்தனத்தில், நோயில், மீண்டும் மீண்டும் அதே காக்ஷீகள். புதியதாக எதுவும் இல்லை.

நான் ஏதோ புதியதாக, உலகத்தில் யாரும் செய்யாததைச் செய்வதாகத் தோன்றும். நாளடைவில் உன்னைப் போல் எத்தனையோ நபர்கள் இதைச் செய்திருக்கின்றனர் என்பதை வாழ்க்கை உணர்த்தும். ஒரு அமைப்பு அல்லது இயக்கத்தைத் தொடங்குவோம். 'உலகத்தில் யாரும், எந்த இயக்கமும் ஸாதிக்காததை நாம் ஸாதித்திடுவோம். மற்ற அமைப்புகளுக்கு நேர்ந்த கதி இதற்கு நேர்ந்திடாது. இது வரலாறு காணாத புதுமையாக இருந்திடும்' என்று இறுமாப்பு கொள்வோம். ஸில வர்ஷங்களில் இறுமாப்பு தகர்ந்து விடும். வரலாறு மீண்டும் மீண்டும் கண்டு வந்ததுதான் இது என்பது புரிந்து விடும்.

அன்று Pearl Harbour. இன்று New York towers. அன்று ஜப்பானிய விமானம். இன்று அரேபிய விமானம். அன்று ஜப்பானியர் மீது நடந்த அமெரிக்காவின் அட்டூழியங்கள். இன்று அரேபியா மீது தொடர்கின்றன. அன்று அலெக்ஸேண்டரின் க்ரேக்கம். இன்று ஸ்டாலினின் ரஷ்யா. அற்ப விஷயங்கள் அடிக்கடி நடக்கின்றன அத்புதமான விஷயங்கள் அரிதாக நடக்கின்றன. புழு பூச்சிகள் நாள்தோறும் பிறக்கின்றன. ராவணன் ஆயிரம் வர்ஷங்களில் ஒரு முறை பிறக்கிறான். மநுஷ்யனுடைய நினைவு மிகக் குறுகியதாக இருப்பதால் பிழைத்தான். இல்லை என்றால் வாழ்க்கை அல்ப காலத்தில் அலுத்து விடும்.

நாம் ஒரே ஒரு ஆயுட்காலத்தைப் பார்க்கிறோம். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் ஜன்ம ஜன்மங்களைப் பார்த்துச் சொல்கிறார். மீண்டும் மீண்டும் அதே விஷயங்கள் நடந்து வந்திருக்கின்றன. நடக்கின்றன. இனியும் நடந்திடும். வேறு மநுஷ்யர்களுக்கல்ல. உனக்கு நடந்திடும். நீ பல முறை இங்கு வந்திருக்கிறாய். இதே செயல்களைச் செய்திருக்கிறாய். இதே ஸூழற்சியில் இருந்திருக்கிறாய். இதிலிருந்து விடுபட உனக்கு ஒரே ஒரு வழிதான் உள்ளது. வாஸனைகளிலிருந்து விடுபடு. வாஸனைகளில் பிடியில் இருந்திடும் வரை நீ இந்த ஸூழற்சியில் சிக்கி இருந்திடுவாய். வாஸனைகளில் இருந்து விடுபட்டால் என்னை வந்து அடைவாய். என்னை அடைந்து விட்ட பின் நீ இந்த ஸூழற்சியில் மீண்டும் விழ மாட்டாய்.

📖 ॐ 📖

सहस्रयुगपर्यन्तमहर्यद्ब्रह्मणो विदुः ।
रात्रिं युगसहस्रान्तां(न्) तेऽहोरात्रविदो जनाः ।।
{अध्याय ८ ~ श्लोक १७}

ஸஹஸ்ரயுக₃ பர்யந்தமஹர்யத்₃ ப்₃ரஹ்மணோ விது₃ஹு.
ராத்ரிம் யுக₃ஸஹஸ்ராந்தாம்(ந்) தேऽஹோராத்ரவிதோ₃ ஜநாஹா..
(அத்₄யாயம் 8 ~ ஶ்லோகம் 17)

ஆயிரம் சதுர்யுகங்களை ப்ரஹ்மாவின் ஒரு பகலாகவும் ஆயிரம் சதுர்யுகங்களை ப்ரஹ்மாவின் ஒரு ராத்ரீயாகவும் அறியும் மநுஷ்யனே பகலையும் ராத்ரீயையும் அறிந்தவன். (8 – 17)

கால அளவு:

கீழே ஹிந்து காலக்கணக்கு விளக்கப்பட்டுள்ளது. நான்காம் அத்யாயத்தில் சொல்லப் பட்டது. மீண்டும் ஒரு முறை இங்கே கொடுக்கிறோம்.

கால அளவில், 'த்ருடி' மிகக் குறுகியது. கல்பம் மிக நீண்டது.

100 த்ருடி	=	1 தத்பரா.
60 தத்பரா	=	1 பரா.
60 பரா	=	1 விலிப்தம்.
60 விலிப்தம்	=	1 லிப்தம்.
60 லிப்தம்	=	1 விநாழிகை.
60 விநாழிகை	=	1 நாழிகை.
60 நாழிகை	=	1 நாள் (24 மணி நேரம்.)

4,32,000 வர்ஷங்கள் கொண்டது ஸத்ய யுகம் (க்ருத யுகம்). 8,64,000 வர்ஷங்கள் கொண்டது த்ரேதா யுகம். 12,36,000 வர்ஷங்கள் கொண்டது த்வாபர யுகம். கலி யுகத்தில் 17,28,000 வர்ஷங்கள் உள்ளன. நான்கு யுகங்களும் சேர்ந்தது ஒரு சதுர் யுகம்.

43, 20,000 வர்ஷங்கள்	=	1 சதுர்யுகம்.
71 சதுர்யுகங்கள்	=	1 மன்வந்தரம்.
14 மன்வந்தரங்கள்	=	1 கல்பம்.
1 கல்பம்	=	ப்ரஹ்மாவின் 1/2 நாள்.
720 கல்பங்கள்	=	1 ப்ரஹ்ம வர்ஷம்.
100 ப்ரஹ்ம வர்ஷம்	=	1 மஹாகாலம் (ப்ரலயம்).

(311,040,000,000,000 அல்லது 311 ட்ரில்லியன் வர்ஷங்கள்.)

காலம் அத்புதமானது. காலம் ஸ்வதந்த்ரமானது இல்லை. மனநிலையையும் இடத்தையும் ஸார்ந்தது. ஒருவருக்கு நீண்ட காலமாக இருப்பது மற்றவருக்கு குறுகியதாக இருக்கும். ஒரு இடத்தில் நீண்ட காலமாகத் தோன்றிடுவது வேறொரு இடத்தில் குறுகியதாக இருக்கும். உத்ஸாஹமாய் இருக்கும் போது காலம் வேகமாக ஸுழல்வது போல் தோன்றும். ஸோகமாக அமர்ந்திருக்கும் போது மிக மெதுவாக நகர்வது போல் தோன்றும். பரபரப்பான வேலையில் ஈடுபட்டிருக்கும் போது வேகமாக ஓடிடும் காலம், பிடிக்காத வேலையில் மிக நீண்டதாகத் தோன்றுகிறது. புதன் க்ரஹத்தில் வேகமாக ஓடிடும். ஸனி க்ரஹத்திலோ மிக மெதுவாக நகர்ந்திடும். நினைவுலகத்தின் ஸில நிமிஷங்களில் கனவுலகத்தில் பல வர்ஷங்கள் கழிந்து விடும்.

ஒரு பூச்சி ஸில மணி நேரங்களே உள்ள தன் ஆயுளில் பிறந்து, உணவைத் தேடித் தின்று, வளர்ந்து, ஸந்ததிகளை உருவாக்கி விட்டு இறந்தும் விடுகிறது. மநுஷ்யன் எழுபது வர்ஷங்களில் செய்பவற்றை பல ம்ருகங்கள் ஸில வர்ஷங்களிலேயே ஸாதித்து விடுகின்றன. தேவலோகத்தில் ஒரு பகல் அல்லது ஒரு ராத்ரீ என்பது பித்ரு லோகத்தில் ஒரு பக்ஷம் (பதினைந்து நாட்கள்). பூலோகத்தில் ஒரு அயனம் (ஆறு மாஸங்கள்). நம்முடைய உத்தராயன காலம் (தை ஒன்று முதல் ஆடி ஒன்று வரை) என்பது பித்ரு லோகத்தில் ஸுக்ல பக்ஷம் (அமாவாஸ்யை முதல் பௌர்ணமி வரை.) தேவலோகத்தின் பகல். நமக்கு பல்லாயிர யுகங்களாக நீளும் காலம் ப்ரஹ்மனுக்கு ஒரு பகல் மட்டுமே.

காலத்தின் இந்த தன்மையைப் புரிந்து கொள்ளுதல் புத்திஸாலித்தனம். புரிந்து கொண்டாலே காலத்தால் கட்டுப்படாமல் அதற்கு அப்பால் எழலாம். காலத்தால் கட்டுப்படுவது அறியாமை. காலத்திற்கு அப்பால் எழுதலே புத்திஸாலித்தனம். மேற்கு தேஸங்கள் பரபரப்பாக ஓடிக்

கொண்டிருப்பதற்கு, 'மநுஷ்யனிடம் இருப்பது இந்த ஜன்மம் மாத்ரமே', என்ற க்ரிஸ்தவ நம்பிக்கையே காரணம். கீழ் தேஸங்களில் அமைதி நிலவுவதற்கும், 'இந்த ஜன்மம் மாத்ரமா? நமக்குப் பல ஜன்மங்கள் இருக்கின்றன. அவஸரம் இல்லை', என்ற ஹிந்து சிந்தனை தான் காரணம். யமனுக்குக் காலன் என்றும் எல்லாவற்றையும் கட்டுப்படுத்துபவன் என்றும் பெயர் உண்டு. மரணம் பற்றிய உணர்வு நம்மை பரபரப்பாக்குகிறது. தூண்டுகிறது. கட்டுப்படுத்துகிறது. மரணத்தைப் பற்றி கவலைப்படாதவன், மரண உணர்வை வென்றவன், காலத்தை வென்றவன் ஆகிறான்.

📖 ॐ 📖

अव्यक्ताद्व्यक्त यः(स्) सर्वाः(फ्) प्रभवन्त्यहरागमे । रात्र्यागमे प्रलीयन्ते तत्रैवाव्यक्त सञ्ज्ञके ।।
भूतग्रामः(स्) स एवायं भूत्वा भूत्वा प्रलीयते । रात्र्यागमेऽवशः(फ्) पार्थ प्रभवत्यहरागमे ।।
{अध्याय ८ ~ श्लोक १८, १९}

அவ்யக்தாத்3வ்யக்த யஸ் ஸர்வா:(ஃப்₂) ப்ரப₄வந்த்யஹராக₃மே.
ராத்ர்யாக₃மே ப்ரலீயந்தே தத்ரைவாவ்யக்த ஸஞ்ஜ்ஞகே..
பூ₄தக்₃ராம:(ஸ்) ஸ ஏவாயம் பூ₄த்வா பூ₄த்வா ப்ரலீயதே.
ராத்ர்யாக₃மேऽவஶ:(ஃப்₂) பார்த₂ ப்ரப₄வத்யஹராக₃மே..
(அத்₄யாயம் 8 ~ ஶ்லோகம் 18, 19)

அவ்யக்தமாயிருக்கும் அனைத்தும் அவ்யக்தமான ப்ரஹ்மத்தில் இருந்து பகலில் தோன்றுகின்றன. ராத்ரீயில் அனைத்தும் அதே அவ்யக்த ப்ரஹ்மத்தில் ஒடுங்கி மீண்டும் அவ்யக்தமாகி விடுகின்றன. அதே உயிர்க்கூட்டம் மீண்டும் மீண்டும் ப்ரக்ருதியின் பரவஶமாகி ப்ரஹ்மாவின் பகலில் தோன்றியும் ப்ரஹ்மாவின் ராத்ரீயில் ஒடுங்கவும் செய்கின்றன. (8 – 18, 19)

ஸ்ருஷ்டியும் லயமும்:

ப்ரஹ்மாவின் பகல் உதிக்கும் போது, அவ்யக்தமாக இருக்கும் ப்ரஹ்மனில் இருந்து துவங்கும் படைப்பு பகல் முழுவதும் தொடர்கிறது (994 சதுர்யுகங்கள்). ப்ரஹ்மாவின் ராத்ரீ நேரம் வரும் போது படைப்பு முழுவதும் மீண்டும் அந்த அவ்யக்த ப்ரஹமனில் லயமாகி விடுகிறது. அதே உயிர்க்கூட்டம் மீண்டும் அடுத்த பகலில் உதிக்கிறது. மீண்டும் ராத்ரீயில் லயமாகி விடுகிறது. இந்தச் ஸுழற்சி தொடர்கிறது. ('ஒரு ஒளியில் இருந்து படைப்பு தோன்றியது. ஒரு இருளை நோக்கி, ஒரு கரும் மையத்தை நோக்கி ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது', என்ற விஞ்ஞானிகளின் கூற்றுடன் இதை ஒப்பிடுங்கள்.) இதை அறிந்து கொள்வதால் என்ன பயன்? அறியா விட்டால் என்ன நஷ்டம்?

Time Planning மற்றும் Time Management பற்றி கீதை என்ன சொல்கிறது? நண்பர் ஒருவர் கேட்டார். 'இக்கேள்வி கேட்பவரைப் பார்த்துச் சிரிக்கிறது. குழந்தைத்தனமான அவரது அறியாமையைப் பார்த்து பரிதாபப்படுகிறது', என்றேன். அறியாமையில் தோய்ந்த மேலை தேஸத்துச் சிந்தனையின் தாக்கத்தில் பிறந்த கேள்வி. காலத்தின் இந்த சுழற்சியை அறியவில்லை மேற்கு. அதனால், இதை ஏற்கவும் இல்லை.

'யேஸுவின் பிறந்த நாளில் ஒரு காலக்கணிப்பு தொடங்கி உள்ளதே. ஸ்ரீ ராமன் அல்லது ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் பிறந்த நாளில் அத்தகைய காலக்கணிப்பு ஏன் இல்லை? ஒன்று அவர்கள் பிறக்கவில்லை. வெறும் கற்பனை பாத்ரங்களே அல்லது நம் முன்னோர்களுக்கு காலக்கணக்கு பற்றித் தெரியாது'. இது நம்மில் சிலரின் ஏளன வாதம்.

எந்த ராமனின் பிறந்த நாளில் காலக்கணக்கைத் தொடங்க வேண்டும்? ஸ்ரீ ராமன் பிறந்தது சைத்ர மாஸ வளர்பிறை நவமியன்று, த்ரேதாயுகத்தில். இந்த சதுர்யுகத்தின் த்ரேதாயுகத்தில். இந்த கல்பத்தில் இது வரை 452 சதுர்யுகங்கள் கழிந்து விட்டன. ஒவ்வொரு சதுர்யுகத்திலும் ஒரு த்ரேதா யுகம் நடந்து முடிந்துள்ளது. ஒவ்வொரு த்ரேதாயுகத்திலும் ஒரு ஸ்ரீ ராமன் தோன்றியுள்ளார். எந்த

ராமனின் பிறந்த நாளை ஒட்டி நாம் காலக்கணக்கைத் துவங்குவது? மேற்கில் காலத்தை ஸூழற்சியாக அல்லாமல் நேர்க்கோடாகக் கருதுகின்றனர். அதற்கு ஒரு ஆரம்பம் உண்டு. முடிவு உண்டு. எனவே, அவர்கள் கண் விழித்து வெளியே பார்த்த நாளை ஆரம்பமாக வைத்துள்ளனர். ஒவ்வொருவரும் காலத்திற்கு ஒரு முடிவையும் குறிக்கின்றனர். 2000'ம் ஆண்டு என்றனர். பிறகு 2012 என்கின்றனர். 2036 என்கின்றனர். ஐயோ பாவம்!

'அடுத்த ரெண்டு மாஸங்களில் மேகம் திரண்டு மழை வந்திடும்', என்று சித்திரை மாஸத்தில் தந்தை சொன்னார். ரெண்டு மாஸங்களில் மழைக் காலம் துவங்கியது. மழை பொழிந்தது. காலத்தின் ஸூழற்சியை அறியாத அவரது நான்கு வயஸுக் குழந்தை தன்னுடைய தந்தையை முக்காலமும் உணர்ந்த ஜ்ஞானீ என்று நினைத்ததாம். பிறந்த தினத்தைக் கொண்டாடுவதும் தினக்குறிப்பு (Diary) எழுதுவதும் இதே போன்ற குழந்தைத்தனமான அறியாமையின் விளைவு தான். எந்த தினத்தை மநுஷ்யனுடைய முதல் தினமாக, பிறந்த தினமாகக் கொள்ளலாம்? இந்த ஜன்மத்தில் தாயின் வயிற்றில் இருந்து வெளியே வந்த தினத்தையா? கர்பத்தில் ஹ்ருதயம் துடிக்கத் தொடங்கிய தினத்தையா? ஆண் அணு பெண் முட்டையுடன் கலந்த தினத்தையா? முந்தைய ஜன்மங்களைக் கணக்கில் வைத்துப் பார்த்தால் எது அவனது பிறந்த தினம்? பள்ளியில் என்னுடைய ஆங்கில ஆசிரியர் உயர்வாகக் கூறியதைக் கேட்டு, நானும் Diary எழுதத் தொடங்கினேன். மீண்டும் மீண்டும் அதே நிகழ்வுகள் அதே வார்தைகளால் எழுதப்படுகின்றன என்பதை உணர்ந்ததால் ஸில நாட்களில் நின்று போனது இந்தப் பழக்கம். (பழக்கம் ஆவதற்கு முன்னரே நின்று போனது Diary எழுதுவது.) காலம் என்பது ஒரு ஸூழற்சி என்றும் ஸம்பவங்கள் மீண்டும் மீண்டும் நிகழ்ந்திடும் நிகழ்வுகள் என்றும் அறியாதவர்களின் குழந்தைத்தனம் இவை என்பது ஸரிதானே?

அவ்யக்தத்தில் இருந்து வ்யக்தம் ஆகிறது படைப்பு முழுவதும். அதாவது, வெளிப்படாத அருவத்தில் இருந்து வெளிப்பட்ட இந்த உலகம் படைக்கப் பட்டு உள்ளது. இன்று விஜ்ஞானமும் இதை ஏற்றுக் கொண்டு விட்டது. முப்பது – ஐம்பது வர்ஷங்கள் முன்பு வரை உலகம் வெறும் Matter அதாவது, பதார்தம் என்றது விஜ்ஞானம். இதில் அவ்யக்தமான பரமாத்மனுக்கும் ஆத்மாவிற்கும் இடம் இல்லை. அதனால், விஜ்ஞானிகளில் பெரும்பாலோர் நாஸ்திகவாதிகளாக இருந்தனர். விஜ்ஞானக் கண்ணோட்டம் என்பது ஏதோ உயர்ந்தது போலவும் தர்மம், ஆன்மீகம் எல்லாம் பத்தாம் பஶலித்தனம் என்பது போலவும் பேசப்பட்டது. எழுதப்பட்டது. ஸினிமாக்களிலும் கதைகளிலும் சித்ரிக்கப்பட்டது. பரமாணு பிளக்கப்பட்ட தினம் விஜ்ஞானத்தில் ஒரு பெரும் திருப்புமுனை. இன்று Matterஐத் தாண்டி அவ்யக்தமான ஒன்று, அருவமான ஒன்று இருப்பதாகவும் அதுவே படைப்பு முழுவதற்கும் ஆதாரம் என்பதையும் விஜ்ஞானம் ஏற்கிறது.

ॐ

परस्तस्मात्तु भावोऽन्योऽव्यक्तोऽव्यक्तात्सनातनः ।
यः(स) स सर्वेषु भूतेषु नश्यत्सु न विनश्यति ।।
{अध्याय ८ ~ श्लोक २०}

பரஸ்தஸ்மாத்து ப$_4$ாவோऽந்யோऽவ்யக்தோऽவ்யக்தாத் ஸநாதநஹ.
ய(ஸ்) ஸ ஸர்வேஷு பூ$_4$தேஷு நஶ்யத்ஸு ந விநஶ்யதி..
(அத்$_4$யாயம் 8 ~ ஶ்லோகம் 20)

ஆனால், அந்த வ்யக்தத்திற்கும் (ப்ரஹ்மாவின் ஸூக்ஷ்ம ஶரீரம்) மேலானதும் ஸநாதனமானதும் அவ்யக்தமானதும் எதுவோ உயிர்கள் லயமாகும் போது, அது அழிவதில்லை. (8 – 20)

ஆனால், லயத்தில் அது அழிவதில்லை:
ப்ராணிகள் அனைத்தும் ஒடுங்கிடும் அவ்யக்தனான ப்ரஹ்மனுக்கும் ஆயுள் உண்டு. அந்த ப்ரஹ்மனை விட மேலான, ப்ரஹ்மனையும் தன்னில் இருந்து வெளிப்படுத்திய பரமாத்மன் என்றும் அழிவதும் இல்லை. எல்லா படைப்பிற்கும் காரணமாக இருந்தும், பரமாத்மன் எதுவும் செய்வதும்

இல்லை. படைப்பின் அடித்தளமாக படைப்பு முழுவதும் நிறைந்து இருக்கிறான். ஒரு தனி மநுஷ்யனின் ஶரீரம் வெளிப்பட்ட உருவமாக இருக்கிறது. அவனது மனஸ் அவ்யக்தமாக இருக்கிறது. அவ்யக்தமான மனஸில் உள்ளவை வார்த்தைகளாகவோ செயலாகவோ வ்யக்தம் ஆகும். வெளிப்படும். முதலில் மனஸில் உருவாக்கப் படுகிறது. அதுவே, பின்னால் வெளியில் உருவாகிறது. புத்தியும் அவ்யக்தமானது. ஆனால், தன்னை வெளிப்படுத்தக் கூடியது. அஹங்காரமும் அவ்யக்தமானது. அதுவும் வெளிப்படுகிறது. அதையும் தாண்டி ஆத்மா அவ்யக்தமானது. வெளிப்படாதது. ஶரீரத்தின் அணுஅணுவிலும் வ்யாபித்துள்ளது. ஶரீரம், மனஸ், புத்தி எல்லாவற்றுக்கும் அதன் ஆற்றலை அளிப்பது. எல்லாவற்றுக்கும் காரணமாக இருந்தும் எதுவும் செய்யாமல் இருப்பது. ஶரீரம் நஶிந்த பிறகும் இருப்பது. இதே போல், ப்ரஹ்மாண்டத்தில் பரமாத்மா. எல்லா உயிர்களும் ஒடுங்கிய பிறகும் இருப்பது (ஸநாதன). உயிர்கள் வெளிப்படக் காரணமாக இருந்தும் தான் வெளிப்படாதிருப்பது (அவ்யக்த).

📖 ௐ 📖

अव्यक्तोऽक्षर इत्युक्तस्तमाहुः(फ्) परमां(ङ्) गतिम् ।
यं प्राप्य न निवर्तन्ते तद्धाम परमं मम ॥
{अध्याय ८ ~ श्लोक २१}

அவ்யக்தோऽக்ஷர இத்யுக்தஸ்தமாஹு(ஃப்₂) பரமாம்(ங்) க₃திம்.
யம் ப்ராப்ய ந நிவர்தந்தே தத்₃தா₄ம பரமம் மம..
(அத்₄யாயம் 8 ~ ஶ்லோகம் 21)

அவ்யக்தம், அக்ஷரம், என்று பேசப்படுகின்ற அதுவே பரமகதி. எதை அடைந்த பின் திரும்பி வருவதில்லையோ அது என்னுடைய பரமபதம். (8 – 21)

பரமனின் தாமம்:

கதி என்பது அசைவு. ஸூழற்சி. ஓட்டம். பரம கதி என்பது கதியின் உச்சம். அதை அடைந்த பிறகு மேலும் அசைவு இல்லை. ஓட்டம் இல்லை. ஸூழற்சி இல்லை. அதாவது, அசைவற்ற நிலை. எவ்வித மாற்றமும் இல்லாத நிலை. அக்ஷரம் என்பதும் அதுவே. மாற்றம் இல்லாதது. தேய்வோ அழிவோ இல்லாதது. ஒரு வண்டி சக்ரத்தின் மையம் அசைவும் ஸூழற்சியும் இல்லாத நிலையில் உள்ளது. அசைவற்ற நிலையை நோக்கிய ப்ரயாணம், அழிவற்ற நிலையை நோக்கிய ப்ரயாணம் தான் பரமனை நோக்கிய ப்ரயாணம்.

அசையாமல் நிலையாக ஒரு இடத்தில் அமர்ந்து விட்டால் அசைவற்ற நிலை எய்தி விடலாம் அல்லவா? த்யானத்தில் அமர்வது பரமனை நோக்கிய ப்ரயாணத்தில் ஒரு படி என்பது உண்மைதான். ஆனால், அசைவற்று ஒரு நிலையில் அமர்ந்து விட்டால் நாம் அசையா நிலையை எய்திட மாட்டோம். நிலையாக இருப்பது போல் தோன்றினாலும் நாம் நிலையாக இல்லை என்பதே உண்மை. ஒரு கட்டிடம் அசையாது காணப்பட்டாலும் அசைந்து கொண்டு இருக்கிறது. ஹிமய மலை ஒரு வர்ஷத்தில் ஒரு மில்லி மீடர் நகர்வதாகச் சொல்கின்றனர். பூமி தன் அச்சை ஸூற்றி வருகிறது. பூமி ஸூர்யனைச் ஸூற்றி வருகிறது. ஸூர்யன் எல்லா க்ரஹங்களையும் உடன் அழைத்துக் கொண்டு மற்றொரு மையத்தை ஸூற்றி வருகிறது. அதையும் தாண்டி மற்றொரு ஸூழற்சி உள்ளதா என்பது தற்போதைய விஞ்ஞானிகளுக்குத் தெரியாது. இந்த ஸூற்றுதல் எல்லாம் மிக வேகமான கதியில் நடைபெறுகின்றன. இந்த எல்லா ஸூழற்சிகளிலும் நாம் இருக்கிறோம். இருப்பினும் அசையாது நிலையாக இருப்பது போல் தோன்றுகிறது.

இவை எல்லாம் வெளியே உள்ள அசைவுகள். நம் உள்ளே ஒவ்வொரு அணுவிலும் மின்னணுக்கள் மிக அதிக வேகத்தில் ஸூழன்று கொண்டிருக்கின்றன. இவ்வாறு உள்ளும் வெளியும் அஸூர வேகத்தில் ஸூழற்சி நடைபெறும் போது அசையா நிலையை அடைய வேண்டும் என்றால் ப்ரஹ்மாண்டத்தின் மையத்திற்குச் செல்ல வேண்டும். அதை விட மிக ஸூலபமான வழி நம்முள் ப்ரயாணிப்பது. அசைவுகளைத் தாண்டி உள்ள அசையா ஆத்மாவில் நிலைத்தல். ஶரீரத்திற்கு அப்பால், இந்த்ரிய விஷயங்களுக்கு அப்பால், உலகப் பொருட்களுக்கு அப்பால், மனஸைத் தாண்டி,

விருப்பங்களைத் தாண்டி, புத்தியைத் தாண்டி, எண்ணங்களைத் தாண்டி, அஹங்காரத்தையும் தாண்டி ப்ரயாணிக்க வேண்டும்.

பத்தடி விட்டம் உள்ள ஒரு பள்ளம் இருக்கிறது. அதைக் குதித்துத் தாண்ட வேண்டும் என்றால் பத்தடி குதிக்க வேண்டும். ௯.௯ அடி குதித்தாலும், ஒரே ஒரு இஞ்ச் குறைவாகக் குதித்தாலும் பள்ளத்தில் விழ வேண்டியது தான். லங்கையின் ஸமுத்ரம் நூறு யோஜனை அகலம் இருந்தது. அதைக் குதித்துத் தாண்ட வேண்டும். வானரங்கள் ஒவ்வொன்றும் தன்னால் எவ்வளவு நீளம் தாண்ட முடியும் என்று சொல்லின. 'என்னால் இருபது யோஜனைகள் தாண்ட முடியும்'; 'என்னால் நாற்பது யோஜனைகள் தாண்ட முடியும்'; 'என்னால் தொண்ணூறு யோஜனைகள் தூரம் தாண்ட முடியும்'; 'என்னால் ௯௯ யோஜனைகள் தூரம் தாண்ட முடியும்' என்று தத்தம் ஆற்றலைக் கூறின. குதித்துத் தாண்டும் ஆற்றல் ஒரே ஒரு அடி குறைந்தாலும் ஸமுத்ரத்தில் விழ வேண்டியதுதான்.

அதே போல், நம்மில் பெரும்பாலோர் ஶரீரத்தையும் இந்த்ரியங்களையும் போக விஷயங்களையும் தாண்டுவதில்லை. ஸிலர் ஶரீரத்தைத் தாண்டி விடுகின்றனர். ஆனால், மனஸைத் தாண்டுவதில்லை. அவர்கள் ஓவியர்கள் ஆகின்றனர். கவிஞர்கள் ஆகின்றனர். நடிகர்கள் ஆகின்றனர். ஸங்கீதக் கலைஞர்கள் ஆகின்றனர். மிக ஸிலரே மனஸைத் தாண்டுகின்றனர்.

அவர்கள் புத்தியில் நின்று விடுகின்றனர். அறிவாளிகள் ஆகின்றனர். விஞ்ஞானிகள் ஆகின்றனர். சிந்தனையாளர்கள் ஆகின்றனர். அதினும் மிகக் குறைவான ஸிலரே புத்தியையும் தாண்டி ப்ரயாணிப்பவர்கள். அவர்கள் அஹங்காரத்தில் சிக்கி விடுகின்றனர். அவர்கள் பதஞ்ஜலி கூறிடும் யோக ஸித்திகளை அடைந்து விடுகின்றனர். தம் ஸ்பர்ஶத்தால் பலரின் நோயைத் தீர்த்து விடுகின்றனர். எதிர்க்காலத்தில் நடக்க உள்ளதை சொல்லி விடுகின்றனர். ஆயிரக்கணக்கான ஜனங்களை தம்மிடம் ஈர்த்திடும் ஆற்றல் படைத்தவராகின்றனர். ஆனால், பரமனை அடைவதில்லை.

எவரோ ஒருவர் அஹங்காரத்தையும் தாண்டி ப்ரயாணிக்கிறார். தன்னை மறந்த நிலையில் ஓவியத்தைப் படைத்த பிகாஸோவாகவும் தெய்வீகக் கவிதைகளைப் படைத்த ஸ்ரீ ஜயதேவராகவும் த்யாக ப்ரஹ்மமாகவும் மஹாயோகீகளான ஸ்ரீ ரமணராகவும் ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ண பமஹம்ஸராகவும் இவர்களே மலர்கின்றனர். 'நான் படைக்கவில்லை. என்னுள் இருந்து அவனே படைத்தான். கருவியாக இருந்தவன் நான்', என்பதே இவர்கள் அனைவரின் கூற்றாகவும் இருக்கிறது. அந்த நிலையை அடைந்த பிறகு வீழ்ச்சி கிடையாது. மீண்டும் ஜன்ம – மரண ஸுழற்சி கிடையாது.

ஸிலரது வீழ்ச்சியை நாம் காண்கிறோம். அவரா இவர்? என்று ஆஶ்சர்யப் படும் அளவிற்கு வீழ்ச்சி. 'கிட்டத்தட்ட அடைந்து விட்டேன். ஒரே ஒரு இஞ்ச் குறைந்து விட்டது', என்பவர்கள் இவர்கள். ஸுழற்சியில் மையத்தை அடையும் வரை தளரக் கூடாது. மையத்திற்கு ஒரே ஒரு இஞ்ச் தளர்ந்து போனாலும் ஸுழற்சி விதியின் படி வெளி நோக்கி வீசி எறியப் படுவோம். (Centrifugal force). பரமனை நோக்கிய ப்ரயாணத்தில் ஸித்திகளின் ப்ராப்தி என்பது கடைஸி படி. பொறுமை இழக்காமல் அதைத் தாண்டி விட்டால் பரம கதி. அந்த இறுதிப் படியில் தளர்ந்தாலும் வெளி நோக்கி, உலகத்தை நோக்கி, ஸுகபோகங்களை நோக்கி வீசி எறியப் படுவோம்.

அதுவே, 'எனது பரமதாமம் (நான் இருக்கும் இடம்)', என்கிறார் . தாமம் என்றால் தீர்த க்ஷேத்ரம் என்றும் அர்தம் உண்டு. சதுர்தாமம் என்பவை பாரத தேஶத்தின் நான்கு மிக புனித ஸ்தலங்கள். ஜகன்னாதபுரி, காஶி, பத்ரிநாத் மற்றும் ராமேஶ்வரம். இறைவனின் தாமம். இறைவனின் வாஸஸ்தலம். நாம் தீர்த யாத்ரையில் இவ்விடங்களுக்குச் சென்றால், பரமனை அடைந்து விடுவோமா? உண்மையாகவே அவ்வாறு நடந்தால் இவ்வூர்களில் கூட்டம் இருக்காது.

பரீக்ஷித் மஹாராஜா ஒரே ஒரு முறை ஸ்ரீமத் பாகவதம் கேட்டான். விஷ்ணு பார்ஷதர்கள் அவனை விஷ்ணுலோகத்திற்கு அழைத்துச் சென்றனர். இன்று பாகவதக் கதை கேட்க ஆயிரக்கணக்கான கூட்டம் வருகிறதே? கதை முடிந்த பிறகு கதை மண்டபத்தில் உண்மையில் விஷ்ணு ரதம் இறங்கினால்? கூட்டம் வருமா? உலகத்தை விடுவது ஸுலபம் அல்ல. கதை

கேட்பதாலோ, கீதையை படிப்பதாலோ, தீர்த யாத்ரை செல்வதாலோ பரமனின் அழிவற்ற நிலையை அடைந்து விட முடியாது. உள்முகமான யாத்ரையே அதற்கான வழி. ஸ்வாத்யாயம் அல்லது தன்னையே படிப்பது அதற்கான வழி.

🕮 ॐ 🕮

पुरुषः(स्) स परः(फ्) पार्थ भक्त्या लभ्यस्त्वनन्यया ।
यस्यान्तः(स्)स्थानि भूतानि येन सर्वमिदं(न्) ततं ।।
{अध्याय ८ ~ श्लोक २२}

புருஷ:(ஸ்) ஸ பர:(ஃப்$_2$) பார்த$_2$ ப$_4$க்த்யா லப்$_4$யஸ்த்வநந்யயா.
யஸ்யாந்த:(ஸ்) ஸ்த$_2$ாநி பூ$_4$தாநி யேந ஸர்வமித$_3$ம்(ந்) ததம்..
(அத்$_4$யாயம் 8 ~ ஶ்லோகம் 22)

ஹே பார்த! அனைத்து உயிர்களும் எதனுள் இருக்கின்றனவோ, இந்த படைப்பு முழுவதும் எதனுல் வ்யாபிக்கப் பெற்றிருக்கிறதோ, அந்த பரம புருஷ பரமாத்மா அனன்ய பக்தியால் அடையப்படுவது. (8 – 22)

ஒன்று தெரிந்திடும் போது மற்றது தெரிவதில்லை..

அருகில் உள்ள படங்களைப் பாருங்கள். மேலோட்டமாகப் பார்த்தால் நமக்கு ஒரு படம் தெரியும். மையத்தைப் பார்த்தால் வேறொரு படம் தெரியும். முதல் படத்தில் மரமும் வானமும் கட்டிடங்களும் தெரிகின்றனவா? கவுன் அணிந்த ஒரு மூதாட்டி தெரிகிறாளா? கவனமாக நோக்கினுல் வழுக்கைத் தலையுடன் கூடிய ஆண் முகம் ஒன்று தெரிந்திடும். மற்ற படத்தில் கொண்டை அணிந்த ஒரு பெண் முகம் தெரிகிறதா? மையத்தை உற்று நோக்குங்கள். வயோதிகரின் கவிழ்ந்த முகம் ஒன்று தெரிந்திடும். இவ்வாறு ஒவ்வொரு படத்திலும் மற்றொரு படம் ஒளிந்து இருப்பதைக் காணலாம். இவ்வகையான ஓவியங்கள் மனோவிஜ்ஞானத்தில் (Psychology) ப்ரயோகம் செய்யப் படுகின்றன. ஒன்று தெரிந்திடும் போது மற்றது தெரிவதில்லை என்பதே இப்படங்களின் விஶேஷம்.

இந்த ஸம்ஸாரமும் இப்படித்தான். ஸம்ஸாரமும் இங்குள்ள வஸ்துக்களும் தெரிந்திடும் போது பரமாத்மன் தெரிவதில்லை. பரமன் எவருக்குத் தெரிகிறதோ அவருக்கு உலகமும் வஸ்துக்களும் தெரிவதில்லை. பரமாத்ம தத்வம் தவிர ப்ரக்ருதியின் அனைத்து கார்யங்களும், 'அன்ய' ஆகும்.

அன்யத்தை ஸ்வதந்த்ரமாகக் கருதி ப்ரக்ருதியின் கார்யத்திற்கு மஹத்வம் கொடுத்திடும் போது பரமாத்மன் தெரிவதில்லை. ஆபரணங்கள் அனைத்திலும் தங்கத்தைப் பார்த்திடும் கண்களுக்கு அவற்றின் வெவ்வேறு வடிவங்கள் தெரிவதில்லை. பாண்டங்களில் மண்ணைப் பார்ப்பவனுக்கு அவற்றின் கவர்ச்சியான அலங்கார வேலைப்பாடுகள் தெரிவதில்லை. அதே போல், எல்லா உயிர்களிலும், எல்லா வஸ்துக்களிலும், எல்லா இடங்களிலும், எல்லா செயல்களிலும், எல்லா நேரமும் பரமனையே கண்டிடும் போது ஸம்ஸாரம் தெரிவதில்லை. பரமாத்மன் எல்லாவற்றிலும் வ்யாபித்திருக்கிறான். நம் கண்கள் எந்த திசையில் பதிந்துள்ளன என்பதைப் பொருத்து நமக்கு உலகம் தெரிகிறது. அல்லது பரமன் தெரிகிறான்.

அன்ய அல்லாதது அனன்ய. அனன்ய பக்தியால், அதாவது பரமன் அல்லாது வேறு எதையும் பற்றிய சிந்தனை இன்றி பரமனிடம் செலுத்தும் பக்தியால் அவனை அடைந்திடலாம்.

ॐ

यत्र काले त्वनावृत्तिमावृत्तिं(ञ्) चैव योगिनः ।
प्रयाता यान्ति तं(ङ्) कालं वक्ष्यामि भरतर्षभ ।।
{अध्याय ८ ~ श्लोक २३}

யத்ர காலே த்வநாவ்ருத்தி(ஞ்) சைவ யோகி$_3$நஹ.
ப்ரயாதா யாந்தி தம்(ங்) காலம் வக்ஷ்யாமி ப$_4$ரதர்ஷப$_4$..
(அத்$_4$யாயம் 8 ~ ஶ்லோகம் 23)

பரதகுலத்தில் சிறந்தவனே! எந்த காலத்தில் இறக்கிற யோகிகள் திரும்பி வருதலையும் திரும்பி வராமையும் அடைகின்றனர் என்பதைச் சொல்கிறேன். (8 – 23)

யோகியர் இறந்த பிறகு எவ்வழியில் செல்கின்றனர்? எங்கு செல்கின்றனர்? என்பதைப் பற்றிய விவரம் இங்கு உள்ளது. ஸகாம மற்றும் நிஷ்காம என்ற இரு வகை யோகிகளைப் பற்றியும் பேசப்படுகிறது. வேதங்களில் ஆவ்ருத்தி மார்கம் அநாவ்ருத்தி மார்கம் என்று ரெண்டு மார்கங்கள் குறிப்பிடப்பட்டு உள்ளன. ஆவ்ருத்தி மார்கம் திரும்பி வரும் மார்கம். Return ticket உள்ள மார்கம். அநாவ்ருத்தி மார்கம் என்பது திரும்பி வாரா மார்கம். One way மார்கம்.

இங்கு வாழ்ந்திடும் பொழுது, ஸம்ஸாரத்திற்கு முதுகைக் காட்டி, பரமனை நோக்கி முகம் திருப்பியவர்கள், வாஸனைகள் முழுவதையும் கழித்து விட்டவர்கள், அனன்ய பக்தியை எய்து விட்டவர்கள், மூடி மறைக்கப்படாத தெளிந்த ஜ்ஞானம் பெற்று விட்டவர்கள் ஆகிய யோகிகள் அநாவ்ருத்தி மார்கத்தில் செல்பவர்கள்.

ஸகாம யோகியர், ஸித்திகளையும் புகழ், செல்வம், செல்வாக்கு ஆகிய உலக விஷயங்களை நாடுபவர், நல்லது நடக்க வேண்டும், நான் பரமகதியை அடைய வேண்டும் போன்ற ஸூக்ஷ்மமான வாஸனைகளிலிருந்து விடுபடாதவர்கள் ஆவ்ருத்தி மார்கத்தில் செல்கின்றனர்.

ॐ

अग्निर्ज्योतिरहः(श्) शुक्लः(श्) षण्मासा उत्तरायणम् ।
तत्र प्रयाता गच्छन्ति ब्रह्म ब्रह्मविदो जनाः ।।
{अध्याय ८ ~ श्लोक २४}

அக்$_3$நிர்ஜ்யோதிரஹ:(ஶ்) ஶுக்ல:(ஶ்) ஷண்மாஸா உத்தராயணம்.
தத்ர ப்ரயாதா க$_3$ச்ச$_2$ந்தி ப்$_3$ரஹ்ம ப்$_3$ரஹ்மவிதே$_3$ா ஜநாஹா..
(அத்$_4$யாயம் 8 ~ ஶ்லோகம் 24)

ஶரீரத்தைத் துறந்து அக்னி, ஒளி, ஶுக்ல பக்ஷம், ஆறு மாஸ உத்தராயண காலம் என்ற

இந்த வழியில் செல்லும் ப்ரஹ்ம ஜ்ஞானிகள் ப்ரஹ்மத்தை அடைகின்றனர். (8 – 24)

மரணத்திற்குப்பின் ப்ரஹ்ம ஜ்ஞானியின் ப்ரயாணம்:

வேதங்களில், 'தேவயானம் (தேவமார்கம்)' எனப்படுகிறது. இம்மார்கத்திற்கு ஸூர்யனே அதிபதி. அக்னி, ஒளி, வளர்பிறை மற்றும் உத்தராயனம் ஆகியவற்றை ஸூர்யனின் ப்ரதிநிதிகள் எனலாம். உபநிஷதங்களில் ப்ரபஞ்சம் தோன்றிய வரலாறு வர்ணிக்கப் படும் போது ப்ரஜாபதியே ஸூர்யனாக வடிவெடுத்தார் என்று கூறப்பட்டு உள்ளது. புருஷனைத் தம்மில் காண முயல்பவரே ஸாதகன். கண்டு உணர்ந்தவர் ப்ரஹ்ம ஜ்ஞானீ. இவர் ஸ்தூல ஶரீரத்தைத் துறக்கும் போது, ஸூர்யனின் பாதையான தேவயானத்தில் செல்கிறார்.

ப்ரஹ்ம ஜ்ஞானீ யார் என்பதை இது வரை பல கோணங்களில் புரிந்து கொள்ள முயன்று இருக்கிறோம். மரணத்தைப் பற்றி பேசப்படும் இங்கு மற்றொரு கோணத்தில் பார்க்கலாம். மரணம் என்பது க்ஷண நேர நிகழ்வு. முந்தைய க்ஷணமும் அதைப் பற்றி நினைத்ததில்லை. அதற்கு அடுத்த க்ஷணமும் அது நிகழ்ந்து விட்டதை அறிவதில்லை. வாழ்க்கையை இதே போல் தத் க்ஷணத்தில் வாழ்ந்திடுபவனே ப்ரஹ்ம ஜ்ஞானீ. கடந்த காலம் நிழல் போன்றது. எதிர்க்காலம் கானல்நீர் போன்றது. இந்த க்ஷணம் மாத்ரமே ஸத்யம். கடந்த காலத்தில் வாழ்பவன் தான் அநுபவித்த வெற்றி தோல்விகளில், அநுகூல ப்ரதிகூல சூழ்நிலைகளில், உலகின் இருமைகளில் மயங்கி இருக்கிறான். அதையே எதிர்க்காலத்திலும் விரும்புகிறான் அல்லது வேண்டாம் என்கிறான். எதிர்க்காலத்தில் வாழ்பவன் வாஸனைகளைச் சேர்க்கிறான். இவ்வாறு கடந்த காலம், எதிர்க்காலம் ரெண்டுமே பிணைக்கக் கூடியவை.

ஸ்வந்த வீடு கட்டிக் கொள்பவன் அதனுடைய பத்ரங்களையும், வரி ரஸீதுகளையும், கடந்த காலத்தில் நடந்த பராமரிப்பு மற்றும் பழுது கார்யங்களையும், அக்கார்யங்களைச் செய்து கொடுத்தோரின் விவரங்களையும் (பெயர், தொலைபேசி, முகவரி), பத்ரத்தின் மீது வாங்கிய கடனையும், இது வரை அடைத்த கடனையும், மற்ற பல விஷயங்களையும் நினைவில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டி இருக்கிறது. வருங்காலத்தில் அதன் பாதுகாப்பு, கட்ட வேண்டிய வரிகள், தனக்குப் பின் அதன் வாரிஸு, பராமரிக்கவும் பழுது நீக்கவும் செய்ய வேண்டிய கார்யங்கள் ஆகியவற்றையும் நினைவில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டி இருக்கிறது. இவை அனைத்தும் அவனை அந்த வீட்டுடன் பிணைத்து விடுகின்றன. வாடகை வீட்டில் இருப்பவன் அந்தந்த மாஸம் வாழ்ந்து விட்டு வாடகையைக் கட்டி விட்டு நிம்மதியாகத் தூங்கலாம். வீட்டை விட்டுச் செல்லும் போது எந்தக் கவலையும் இன்றி வெளியேறலாம். ஸ்வந்தமாக வண்டியை வாங்கி வைத்துக் கொள்வதை விட, பயன்படுத்தும் போது வாடகைக் கொடுத்து விட்டு, எவ்விதக் கவலையும் இன்றி வண்டியில் இருந்து இறங்கிப் போகிறவன் புத்திஶாலி.

ப்ரஹ்மஜ்ஞானீ வாடகை வீட்டில் வஸிப்பவனைப் போல. வாடகைக் கொடுத்து, பொது வண்டிகளை (Public transport) பயன்படுத்துபவனைப் போல. கடந்த காலத்தின் நினைவுகள் இல்லை. எதிர்க்காலத்தின் கனவுகள் இல்லை. தத்க்ஷணம் மாத்ரம் வாழ்பவன். தத்க்ஷணத்தில் இறந்து விடுபவன். மரணத்தைப் பற்றி நினைப்பதும் இல்லை. பயம் கொள்வதும் இல்லை. எவ்வித முன்னேற்பாடுகளும் செய்வதில்லை.

📖 ॐ 📖

धूमो रात्रिस्तथा कृष्णः(श) षण्मासा दक्षिणायनम् ।
तत्र चान्द्रमसं(ञ्) ज्योतिर्योगी प्राप्य निवर्तते ।।
{अध्याय ८ ~ श्लोक २५}

தூ₄மோ ராத்ரிஸ்ததா₂ க்ருஷ்ண:(ஶ்) ஷண்மாஸா த₃க்ஷிணாயநம்.
தத்ர சாந்த்₃ரமஸம்(ஞ்) ஜ்யோதிர்யோகீ₃ ப்ராப்ய நிவர்ததே..
(அத்₄யாயம் 8 ~ ஶ்லோகம் 25)

புகை, ராத்ரீ, க்ருஷ்ண பக்ஷம், ஆறுமாஸ தக்ஷிணாயன காலம் என்ற இவ்வழியில்

ஸகாம மநுஷ்யர்கள் செல்கின்றனர். இவர்கள் சந்த்ரனது ஒளியை அடைந்து திரும்பி வருகின்றனர். (8 – 25)

ஸகாம யோகீ மற்றும் யோகப்ரஷ்டனின் ப்ரயாணம்:

இந்த ரெண்டு ஸ்லோகங்களில் யோகீயரைப் பற்றிப் பேசப்பட்டு உள்ளது. வாஸனைகள் நிறைந்த ஸாதாரண மநுஷ்யர்களைப் பற்றி அல்ல. ஸாதாரண மநுஷ்யர்கள் இறந்த பின்னர் மீண்டும் பூலோகத்தில் பிறவி எடுக்கின்றனர். தம் வாஸனைகளுக்கு ஏற்றபடி மநுஷ்யனாகவோ பிற உயிராகவோ பிறக்கின்றனர். பாபிகள் அஸுர யோனியில் பிறக்கின்றனர். மஹாபாபிகள் நரகத்திற்குச் சென்று, யாதனைகளை அநுபவித்து, பூலோகத்திற்குத் திரும்புகின்றனர்.

இங்கு ஸகாம யோகீகள் மற்றும் ஆறும் அத்யாயத்தில் கூறப்பட்ட யோகப்ரஷ்டர்கள் விவாதிக்கப் பட்டுள்ளனர். ஸகாம பாவனையுடன் முயன்ற ஸாதகர்களை யோகீ என்று எவ்வாறு அழைக்கலாம்? இத்தகையோரின் மூன்று வகையினர் உள்ளனர்.

1. ஸ்வர்கம் போன்ற சிறந்த உலகங்களை அடைவதே லக்ஷ்யமாகக் கொண்டு முயன்றவர்கள். அதற்காக பூலோக ஸுகபோகங்களை த்யாகம் செய்து, யஜ்ஞம், தானம், தபஸ் போன்ற ஸத்கர்மங்கள் செய்து, நியமமான வாழ்க்கை வாழ்ந்தவர்கள். ஆதலால், இவர்களை யோகீயர் என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். இவர்கள் மரணத்திற்குப் பிறகு ஸ்வர்க ஸுகங்களை அநுபவித்து பூலோகத்தில் மீண்டும் பிறக்கின்றனர்.

2. பரமாத்ம ப்ராப்தியே லக்ஷ்யமாகக் கொண்டு முயன்றவர்கள். எனினும், விஷய போகத்தை விட முடியாதவர்கள். இவர்கள் சிறந்த உலகங்களை அடைந்து போகங்களை அநுபவித்து மீண்டும் பூலோகத்தில் செல்வந்தரின் இல்லத்தில் பிறக்கின்றனர்.

3. பரமாத்ம ப்ராப்தியே லக்ஷ்யமாகக் கொண்டு முயன்ற ஸாதகர்கள். ஸுகபோக நாட்டமும் இல்லாதவர்கள். ஆனால், வாழ்வின் இறுதி காலத்தில் ஸூக்ஷ்ம வாஸனையின் காரணமாக யோகத்திலிருந்து வழுவியவர்கள். இவர்கள் மீண்டும் பூலோகத்தில் யோகீயின் இல்லத்தில் மறுபிறவி எடுக்கின்றனர்.

இந்த மார்கத்தை, 'பித்ரூயானம்' என்கிறது வேதம். இது முந்தைய ஒளி மார்கத்தை விட கீழானது என்றாலும் இதுவும் உயர்ந்த மார்கமே. ஸாதாரணமான எவருக்கும் கிடைக்காத மார்கம். இந்த மார்கத்தில் செல்லும் ஜீவன்கள் சந்த்ர லோகத்தை அடைந்து ஒளி பெற்று பூலோகத்தில் மீண்டும் பிறவி எடுக்க திரும்புகின்றன.

இந்த ஸ்லோகங்களைத் தவறாகப் புரிந்து கொண்டதால் பகலில், ஶுக்ல பக்ஷத்தில் மற்றும் உத்தராயன காலத்தில் இறப்பவர்கள் ப்ரஹ்ம லோகத்தை அடைந்து, மறுபிறவி எடுக்காத மோக்ஷ நிலையை அடைவது உறுதி என்று நினைக்கின்றனர். மோக்ஷம் அடைவது இவ்வளவு ஸுலபமா? பூமியின் வட பாதியில் தக்ஷிணாயன காலமாக இருக்கும் போது, தென் பாதியில் உத்தராயன காலம். இறக்கும் தருணத்தில் தென் ஆஃப்ரிக்கா அல்லது ஆஸ்த்ரேலியா சென்று விட்டால் உத்தராயன காலத்தில் இறக்கலாம். குழந்தை அமெரிக்காவில் பிறக்க வேண்டும் என்று இக்காலத்தில் திட்டம் இடுவதில்லையா? நல்ல முஹூர்த்தம் குறித்து விட்டு, அறுவை சிகிச்சைசெய்து குழந்தையை எடுப்பதில்லையா? மேலும், நவீன கருவிகளின் உதவியுடன் ராத்ரீ நேர மரணத்தை பகலுக்குத் தள்ளிப் போடவும் முயன்றிடுவார்கள். பணம் கட்டி Space shuttle மூலம் ப்ரயாணம் செய்து, பகல் மட்டுமே இருக்கும் உயரத்திற்குச் சென்று உயிர் விட முயற்சிக்கலாம் அல்லவா? பணம் படைத்தவர்களுக்கு மோக்ஷம் ஸுலபமாகி விடும்.

மஹாபாரதத்தில் தர்மவான் ஆன பீஷ்மர் இறக்காமல் உத்தராயன காலத்திற்கு ஏன் காத்திருந்தார்? உத்தராயன காலத்தில் இறந்தால் மோக்ஷம் அல்லது சிறந்த உலகம் கிடைத்திடும் என்பதால் அல்ல. பீஷ்மர் தேவலோகத்தில் இருந்த அஷ்டவஸுக்களில் 'த்யௌ' என்ற வஸுவாக இருந்தவர். ஒரு ஶாபத்தின் காரணமாக பூமியில் பிறந்திருந்தார். மரணத்திற்கு பின் அவர் தேவ லோகம் திரும்ப வேண்டும். தக்ஷிணாயன காலம் என்பது தேவலோகத்தின் ராத்ரீ. பகல் உதித்திடும்

வரை (பூமியின் உத்தராயன காலம் வரை) அங்கு மூடிய கதவுகளின் வெளியே காத்திருக்க நேரிடும். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் தெய்வ அம்ஶத்தை அறிந்த அவர் இங்கு பூமியில், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் ஸத்ஸங்கத்தில் காத்திருக்க நினைத்து இருக்கலாம். (பீஷ்மர் இச்சா மரணம் என்ற வரம் பெற்றிருந்தார். தான் விரும்பும் நேரத்தில் அவரால் உயிர் விட முடியும்.)

எந்நேரத்தில் இறந்தாலும் தத்தம் கர்மங்களுக்கு ஏற்ப லோகங்களையும் பிறவிகளையும் ஃபலன்களையும் அடைந்தே தீருவர். இங்கு சொல்லப் பட்ட பகல், ஶுக்ல பக்ஷம், உத்தராயனம் போன்றவை நேரத்தை அல்லாது மார்கத்தைக் குறிப்பிடுகின்றன. அந்த மார்கத்தில் சென்றிடும் ஜீவனை பகலுக்கான அதிதேவதையும் ஶுக்ல பக்ஷத்திற்கான அதிதேவதையும் உத்தராயனத்திற்கான அதிதேவதையும் அழைத்துச் செல்கின்றனர். அதே போல், மற்ற மார்கத்தில் ராத்ரீக்கான அதிதேவதையும் க்ருஷ்ண பக்ஷத்திற்கான அதிதேவதையும் தக்ஷிணாயனத்திற்கான அதிதேவதையும் ஜீவனை அழைத்துச் செல்கின்றனர்.

📖 ॐ 📖

शुक्लकृष्णे गती ह्येते जगतः शाश्वते मते ।
एकया यात्यनावृत्तिमन्ययावर्तते पुनः ।।
{अध्याय ८ ~ श्लोक २६}

ஶுக்லக்ருஷ்ணே க₃தீ ஹ்யேதே ஜக3தஃ ஶாஶ்வதே மதே.
ஏகயா யாத்யநாவ்ருத்திமந்யயாவர்ததே புநஹ..
(அத்₄யாயம் 8 ~ ஶ்லோகம் 26)

ஶுக்ல - க்ருஷ்ண என்ற இவ்விரு வழிகளும் தொன்றுதொட்டு உயிர்கள் தோன்றி மறையும் ஜகத்துடன் ஸம்பந்தம் கொண்டவை. ஒரு வழியில் செல்பவர்கள் திரும்பி வருவதில்லை. மற்றொரு வழியில் செல்பவர்கள் திரும்கின்றனர். (8 – 26)

நான்காம் அத்யாயத்தின் முதல் ஶ்லோகத்தில் யோகத்தை அவ்யயம் (என்றும் இருந்து வந்தது. அழியாதது) என்றார். அதே போல், ஶுக்ல – க்ருஷ்ண என்ற இந்த மார்கங்களும் ஶாஶ்வதமானவை. என்றும் இருந்து வந்தவை என்கிறார். ஜகத் உள்ள வரை மநுஷ்யனுடனும் மற்ற உயிர்களுடனும் ஸம்பந்தம் உள்ளவை.

ஒரு மநுஷ்யனுக்கு மூன்று விகல்பங்கள் உள்ளன. அவை ஊர்த்வ கதி (மேல் திசையில் ப்ரயாணம்), மத்ய கதி (அதே நிலையில் இருப்பது) மற்றும் அதோ கதி (கீழ் திசையில் ப்ரயாணம்). ஶுக்ல – க்ருஷ்ண என்ற இந்த மார்கங்கள் ஊர்த்வ கதியில் செல்பவருக்கான மார்கங்கள். அழியும் நிலையற்ற விஷயங்களின் மேல் பற்று இருக்கும் வரை அதோகதிக்கான வாய்ப்பு உள்ளது. அதே போல், மநுஷ்யன் பரமாத்மாவின் அம்ஶமாக இருப்பதால் என்றோ ஒரு நாள் ஊர்த்வ கதியில் சென்றிடுவான் என்பதும் உறுதி. மார்கங்கள் தயாராக உள்ளன. இன்று போகங்களில் மூழ்கி இருப்பதால் ப்ரயோஜனப் படாமல் இருக்கலாம். என்றோ ஒரு நாள் பரமனின் திசையில் அவன் திரும்பிடும் போது பயன்படும்.

மற்ற உயிர்களுக்கு இம்மார்கங்களுடன் என்ன ஸம்பந்தம்? மநுஷ்யன் அல்லாத மற்ற உயிர்கள் முன் இந்த விகல்பங்கள் கிடையாது. உயிர்கள் அனைத்தும் இயற்கையின் நியமப்படி என்றோ ஒரு நாள் மநுஷ்யப் பிறிவி எடுத்தாக வேண்டும். மநுஷ்யப் பிறவியில் வந்தபின் அவைகள் முன் இந்த மூன்று விகல்பங்கள் தோன்றி விடுகின்றன.

📖 ॐ 📖

नैते सृति पार्थ जानन्योगी मुह्यति कश्चन ।
तस्मात्सर्वेषु कालेषु योगयुक्तो भवार्जुन ।।
{अध्याय ८ ~ श्लोक २७}

நைதே ஸ்ருதி பார்த$_2$ ஜாநந்யோகீ$_3$ முஹ்யதி கஶ்சந.
தஸ்மாத்ஸர்வேஷு காலேஷு யோக$_3$யுக்தோ ப$_4$வார்ஜுன..
(அத்$_4$யாயம் 8 ~ ஶ்லோகம் 27)

இவ்விரு வழிகளையும் அறிந்த எந்த யோகீயும் மோஹம் அடைவதில்லை. ஆகையால், ஹே அர்ஜுன! எக்காலத்திலும் யோகத்தில் நிலைத்தவனாகி விடு. (8 – 27)

போகத்தில் மூழ்கி இருப்பவன் கடும் அந்தகாரத்தில், இருளில் இருக்கிறான். அறியாமையிலும் ஸுகம் – து:கம் என்ற ஸுழலில் சிக்கி இருக்கிறான்.

போகத்தை நாடுகிறான். ஆனால், அதற்காக நியமங்களுடன் கூடிய வாழ்க்கை வாழ்கிறவன் யஜ்ஞம், தானம், தபஸ் போன்ற ஸத்கர்மங்கள் செய்கிறவன் க்ருஷ்ண மார்கத்தில் செல்கிறான். சிறந்த லோகங்களில் ஸுகங்களை அநுபவிக்கிறான். முந்தைய வகையினரை விட இது உயர்ந்ததுதான் என்றாலும் இதுவும் இருள் மார்கம் என்றே அழைக்கப்படுகிறது. ஏனென்றால் இவன் ஜன்ம – மரண சக்ரத்தில் இருந்து விடுபடுவதில்லை.

போகத்தின் மீது பற்று வைத்திடாமல், அவை நிலையற்றவை என்பதை அறிந்து, ஒளி மிகுந்த, ஜ்ஞான மயமான பரமனையே நாடுகிறவன் ஶுக்ல மார்கத்தில் செல்கிறான். ப்ரஹ்ம லோகத்தை அடைந்து, பின் மோக்ஷம் அடைகிறான்.

இவ்வழிகளைப் பற்றி நன்கு அறிந்தவன் என்ன செய்வான்? நிலையற்றவைகளை நாட மாட்டான். கவர்ச்சிகளில் மோஹம் கொள்ள மாட்டான். வஸ்துக்களும் அவற்றில் இருந்து விளையக் கூடிய இன்ப – துன்பங்களும் நிலையற்றவை என்று உணர்ந்து ஶாஸ்வதமான பரமனையே நாடுவான். யோக ஸாதனையில் ஈடுபடுவான். அநுகூலமான, ஆதரவான சூழ்நிலை வந்தால் லோக ஸேவையில் ஈடுபடுத்துவதும் ப்ரதிகூலமான, எதிர்மாறான சூழ்நிலை வந்தால் அது அநுகூலமாக மாற வேண்டும் என்று விரும்பாமல் இருப்பதும் யோக ஸாதனை. இருமையில் இருந்து விடுபடுவான். யோகீ ஆகிடுவான்.

மோஹத்திற்குக் காரணம் இருமை உணர்வுதான். பணம் இல்லாதவன் பணம் உள்ளவனைப் பார்த்து ஏங்குகிறான். நோய் உள்ளவன் நோய் அற்றவனாகத் தெரிந்திடும் நபரைப் பார்த்து பெருமூச்சு விடுகிறான். தூக்கம் வராதவன் குறட்டை விட்டுத் தூங்குபவனைப் பார்த்துப் பொருமுகிறான். பொறுப்புகளை ஏற்று உழைப்பவன் பொறுப்பில்லாமல் ஸுற்றுபவனைப் பார்த்துக் கோபம் கொள்கிறான். ஸ்வர்கத்தில் இருப்பவன் நரகத்தைக் கண்டு பயம் கொள்கிறான். நரகத்தில் இருப்பவனோ ஸ்வர்கத்தில் இருப்பவனைக் கண்டு பொறாமை கொள்கிறான். ஸ்வர்கத்தில் இருப்பவன் தனக்கு நரகம் கிடைத்து விடுமோ என்று நடுங்குகிறான். இதனால் ஸ்வர்கத்தின் ஸுகங்களையும் அவனால் அநுபவிக்க முடிவதில்லை. நரகத்தில் இருப்பவனோ தனக்கு ஸ்வர்கம் கிடைத்திடாதா என்று ஏங்குகிறான். அதனால், நரகத்தின் யாதனை, வேதனை அவனுக்கு மிக அதிகமாகப் படுகிறது. ஸுகம் வேண்டும் என்று விரும்புவதும் து:கம் வேண்டாம் என்ற ஆஸையும் ஒன்றுதான். என்று ஸ்வர்கத்திலும் நரகத்திலும் வேறுபாடு மறைந்து விடுகிறதோ, என்று வேண்டும் வேண்டாம் என்ற ரெண்டும் விலகி விடுகிறதோ, அன்றே இருமை உணர்வு அற்றுப் போகிறது.

வெறும் அறிவு ரீதியாக அறிந்திருந்தால் ஶுக்ல மார்கத்தில் உள்ளவன் க்ருஷ்ண மார்கத்தைப் பற்றியும் க்ருஷ்ண மார்கத்தில் உள்ளவன் ஶுக்ல மார்கத்தைப் பற்றியும் நினைத்திடுவான். தத்வ ரீதியாக, உணர்ந்து இருமைகளில் இருந்து விலகியவன் ரெண்டு மார்கங்களைப் பற்றியும் நினைத்திட மாட்டான். ரெண்டைப் பற்றியும் மோஹம் கொள்ள மாட்டான். அவனே யோகயுக்தன். அவனே யோகத்தில் நிலைத்திருப்பவன். அர்ஜுன! நீ யோகயுக்தன் ஆகி விடு.

ॐ

वेदेषु यज्ञेषु तपः(स्)सु चैव दानेषु यत्पुण्यफलं प्रदिष्टम् ।
अत्येति तत्सर्वमिदं विदित्वा योगी परं स्थानमुपैति चाद्यम् ।।
{अध्याय ८ ~ श्लोक २८}

வேதே$_3$ஷு யஜ்ஞேஷு தப:(ஸ்)ஸு சைவ
தா$_3$னேஷு யத்புண்யஃபலம் ப்ரதி$_3$ஷ்டம்.
அத்யேதி தத்ஸர்வமித$_3$ம் விதி$_3$த்வா யோகீ$_3$ பரம் ஸ்த$_2$ானமுபைதி சாத்$_3$யம்..
(அத்$_4$யாயம் 8 ~ ஶ்லோகம் 28)

இதை அறிந்த யோகீ வேதங்களிலும் யஜ்ஞங்களிலும் தவங்களிலும் தானங்களிலும் உள்ள புண்யஃபலன்களையும் தாண்டி ஆதிபுருஷன் பரமாத்மாவை அடைந்து விடுகிறான். (8 – 28)

வேதத்தினால் யஜ்ஞத்தினால் தானத்தினால் தபஸ்ஸினால் கிடைத்திடுமா?

வேதங்கள் புனிதமானவை. இறைவாக்கு. வேதம் படிப்பதால் பரமனின் ஸ்பர்ஶம் ஏற்பட வேண்டும். வேதம் ஓதுவதால் பற்பல புண்யஃபலன்கள் சொல்லப்பட்டுள்ளன. இந்த லோகத்திலும் ஸ்வர்க லோகத்திலும் ஃபலன்கள் கிட்டலாம். கீதையை பரமாத்ம ஸ்வரூபமான ஶ்ரீ க்ருஷ்ணனே கூறியுருக்கிறார். கீதையின் வசனங்கள் பரமனுடைய அம்ருதம் தோய்ந்த இதழ்களை ஸ்பர்ஶித்து வெளி வந்துள்ளன. அவரும் 18'ம் அத்யாயத்தில், 'கீதையைப் படிப்பவனும் கேட்பவனும் மற்றவருக்குச் சொல்பவனும் எனக்கு ப்ரியமானவன்', என்கிறார். எனினும், நாம் கீதையைப் படிக்கும் பொழுதோ கேட்கும் பொழுதோ பேசிடும் பொழுதோ ஶ்ரீ க்ருஷ்ணனின் மாதுர்யத்தை நம்மால் ருசிக்க முடிகிறதா? இது ஒரு ஸத்கார்யம். புண்யம் கிடைக்கும் என்பதற்காக படித்தால் புண்யம் கிடைக்கலாம். கண்ணன் கிடைப்பானா என்றால் மாட்டான்.

யஜ்ஞங்கள் அனைத்துமே ஸகாம யஜ்ஞங்கள்தான். தனக்காகச் செய்திடாமல் ஊருக்காகவோ உலகத்திற்காகவோ செய்தாலும் யஜ்ஞம் நிஷ்காமம் ஆகி விடாது. யஜ்ஞம் என்பது தன்னையே அர்பணித்துக் கொள்ள, பரமனிடம் ஸமர்பணம் ஆகிடச் செய்யும் ஒரு தூண்டுகோல் மாத்ரம் தான். யஜ்ஞம் செய்வதால் நம் காமனைகள் பூர்தி ஆகலாமே அன்றி பரமனுடன் ஒன்றிட முடியாது.

தானம் செய்வதில் தன்னை வேறாக, பிற உயிர்களிடம் இருந்து வேறாக கருதும் பான்மை வெளிப்படுகிறது. பிறரின் து:கத்தைப் போக்கிடும் ஆற்றல் உள்ள கர்தாவாக தன்னைக் கருதிடும் பான்மையை தானம் மிகைப்படுத்துகிறது. தானம் செய்பவருக்கு புண்ய லோகங்கள் கிட்டலாம். ஸுகங்கள் கிடைக்கலாம். பரமன் கிடைப்பானா என்பது ஸந்தேஹமே.

தபஸும் அவ்வாறே. ஒரு லக்ஷ்யத்தை ஸங்கல்பம் செய்து விட்டு, அதை அடைய முயற்சி செய்திடும் போது எத்தகைய இடையூறுகள், தடைகள் வந்தாலும் அவற்றை ஸஹித்துக் கொண்டு தன் வழியில் தொடர்வதே தபஸ். நாளடைவில் தன் பாதையில் தொடர்வது என்பது மங்கி, கஷ்டங்களை ஸஹித்துக் கொள்வதே முதன்மை ஆகி விடும். கஷ்டம்! அதிகக் கஷ்டம்!! அதை விட அதிகக் கஷ்டம்!!! என்பதே மனஸில் ப்ரதானமாகி விடும். தபஸ்ஸின் மேன்மை கஷ்டங்களால் அறியப் படும். கஷ்டங்களின் பால் விருப்பம் ஏற்பட்டு விடும். தபஸ்ஸின் விளைவால் புண்யங்கள் கிடைத்து விடும். பரமன் கிடைக்க மாட்டான். பரமனை அடைவதில் ஸங்கல்பமும் விருப்பமும் தடை கற்கள். ஸுகத்தின் விருப்பம் மாத்ரம் அல்ல, து:கத்தின் விருப்பமும் தடையே.

வேதமும் யஜ்ஞமும் தானமும் தபஸும் புனிதமானவை. ஸத் கர்மங்கள் இவை. சிறந்த புண்ய ஃபலன்களை அளித்திடுபவை. இவைகளைச் செய்து புண்ய லோகங்களை அடைந்து விடலாம். ஆனால், யோகம் இவற்றை எல்லாம் தாண்டி பரமனை அளிக்கவல்லது. எனவே, யோகீ ஆகி விடு, அர்ஜுன!!.

🕮 ॐ 🕮

ॐ तत्सदिति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुन सवादे अक्षरब्रह्म योगो नामाश्टमोऽध्यायः ।।

ௐ தத்ஸதி$_3$தி ஸ்ரீமத்$_3$ ப$_4$க$_3$வத்$_3$ கீ$_3$தாஸூபநிஷத்ஸு ப்$_3$ரஹ்மவித்$_3$யாயாம் யோக$_3$ஶாஸ்த்ரே ஸ்ரீக்ருஷ்ணார்ஜுன ஸம்வாதே$_3$ அக்ஷர ப்$_3$ரஹ்ம யோகோ$_3$ நாம அஷ்டமோऽத்$_4$யாயஹ..

இத்துடன் ப்ரஹ்ம வித்யையும் யோகஶாஸ்த்ரமுமான ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை என்னும் உபநிஷதத்தில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுக்கும் அர்ஜுனனுக்கும் இடையே நடந்த உரையாடலின் 'அக்ஷர ப்ரஹ்ம யோகம்' என்ற எட்டாம் அத்யாயம் நிறைவுற்றது.

ௐௐௐௐௐ **ஹரி: ஓம் தத் ஸத்** ௐௐௐௐௐ

ॐ

அத்யாயம் ௯

ராஜவித்யா ராஜகுஹ்ய யோகம்

முன்னுரை

இந்த அத்யாயத்தை ஏழாம் அத்யாயத்தின் தொடர்ச்சி என்று சொல்லலாம். ஒன்பதாம் அத்யாயத்தில் ஏழாம் அத்யாயத்தின் விளக்கம் தொடர்கிறது. விஜ்ஞானத்துடன் கூடிய ஜ்ஞானத்தை மிச்சம் இல்லாமல் பூர்ணமாக விளக்குகிறேன் என்றார் அல்லவா! (7 – 2). ஏழாம் அத்யாயத்தில் நடைபெற்ற ப்ரவாஹம் போன்ற விளக்கம் அர்ஜுனனின் கேள்வியால் தடைபடுகிறது. அர்ஜுனனின் கேள்விக்கு பதிலாக எட்டாம் அத்யாயம் அமைந்தது. எட்டாம் அத்யாயம் நிறைவு பெற்றவுடன் அர்ஜுனன் கேள்வி எதுவும் கேட்டிடாமலே விஜ்ஞானத்துடன் கூடிய ஜ்ஞானத்தின் (௯ – 1) விளக்கத்தைத் தொடர்கிறார். இங்கு தொடங்கிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் மணிப்ரவாளப் பேச்சு (10 – 11) ல் முடிகிறது.

இந்த ஸ்லோகங்களில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனால் கூறப்பட்ட விஷயங்கள் அர்ஜுனன் மீது பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தின. அதன் விளைவாக அவன் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனைப் புகழத் தொடங்குகிறான். ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பரமாத்மா தனது விபூதிகளை விஸ்தாரமாக விளக்க வேண்டும் என்று ப்ரார்திக்கிறான்.

7 – 1'ல் 'மய்யாஸக்த மனா:' என்று கூறியதை ஸற்று விரிவாக ௯ – 34'ல் 'மன்மனா' என்ற பதங்களில் விளக்குகிறார். 7 – 3'ல் 'மநுஷ்யர்களில் எவரோ ஒருவரே என்னை அடைய முயலுகின்றனர்', என்றார். அதையே – 3'ல் 'இந்த தர்மத்தில் ஶ்ரத்தை இல்லாதவர்கள் ஜன்ம – மரண உலகில் மீண்டும் மீண்டும் தள்ளப்படுகின்றனர்', என்கிறார். 7 – 6'ல் 'உலகம் முழுவதின் ப்ரபவமும் ப்ரலயமும் நானே', என்றார். இங்கு ஸ்லோகம் 18'ல் அதை மீண்டும் கூறுகிறார். 7 – 10'ல் 'ஸநாதன பீஜம் நான்' என்றார். இங்கு ௯ – 18'ல் 'அவ்யய பீஜம்', என்கிறார். 7 – 12'ல் (ந த்வஹம் தேஷு தே மயி) 'நான் அவற்றில் இல்லை. அவை என்னில் இல்லை', என்றார். இங்கு ஸ்லோகங்கள் 4 , 5'ல் அதை மேலும் விளக்குகிறார் . 7 – 14'ல், 'என்னை ஶரணமடைந்தவர்கள் மாயையைக் கடந்து விடுகின்றனர்', என்றார். ௯ – 22'ல், 'அநன்ய பாவத்துடன் என் உபாஸனை செய்பவரின் யோக – க்ஷேமத்தை நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்', என்கிறார்.

இவ்வாறு ஒன்பதாம் அத்யாயத்தை ஏழாம் அத்யாயத்தின் தொடர்ச்சி மற்றும் விரிவாக்கம் என்று கூறலாம். வாருங்கள் அத்யாயத்தினுள் சென்று வருவோம்...

🕮 ॐ 🕮

ॐ

ॐ श्री परमात्मने नमः

ஓம் ஸ்ரீ பரமாத்மனே நமஹ

श्रीमद्भगवद्गीता

ஸ்ரீமத்$_3$ ப$_4$க$_3$வத்$_3$ கீ$_3$தா

अथ नवमोऽध्यायः

அத$_2$ நவமோऽத்$_4$யாயஹ

(ஒன்பதாம் அத்யாயம்)

राजविद्या राजगुह्य योगः

ராஜவித்யா ராஜகுஹ்ய யோக₃ஹ

श्री भगवानुवाच
इदं(न्) तु ते गुह्यतमं प्रवक्ष्याम्यनसूयवे ।
ज्ञानं विज्ञानसहितं यज्ज्ञात्वा मोक्ष्यसेऽशुभात् ।।
{अध्याय ९ ~ श्लोक १}

ஸ்ரீ ப₄க₃வாநுவாச
இத₃ம்(ந்) து தே கு₃ஹ்யதமம் ப்ரவக்ஷ்யாம்யநஸூயவே.
ஜ்ஞானம் விஜ்ஞானஸஹிதம் யஜ்ஞாத்வா மோக்ஷ்யஸேऽஶுப₄ாத்..
(அத்₄யாயம் 9 ~ ஶ்லோகம் 1)

ஸ்ரீ பகவான் கூறுகிறார். பொறுமையற்றவனே! எதை அறிந்து அசுபத்திலிருந்து விடுபடுவாயோ, அந்த ரஹஸ்யமான ஜ்ஞானத்தை, விஜ்ஞானத்துடன் கூடிய ஜ்ஞானத்தை உனக்குக் கூறுகிறேன். (9 – 1)

ரஹஸ்ய ஜ்ஞானம்:

அர்ஜுனனை அனஸூயனே என்று அழைக்கிறார். 'நீ அனஸூயனாக இருப்பதால் உனக்குச் கூறுகிறேன்', என்கிறார். அஸூயை என்றால் பொறுமை. அனஸூயன் என்றால் பொறுமை அற்றவன். பொறுமை பார்வையை தோஷம் உள்ளதாக மாற்றுகிறது. தோஷம் கொண்ட பார்வைக்கு உலகம் உள்ளபடி தெரிவதில்லை. பரமாத்மாவையும் அறிய முடியாது. பரம ஜ்ஞானத்தைப் பெற்றிட தோஷமற்ற தூய்மையான பார்வை அவஶ்யம். பொருத்தமானவருடன் ரஹஸ்யம் பகிர்ந்து கொள்ளப் படுகிறது. பொறுமையற்ற அர்ஜுனனுக்கு அந்த பரம ரஹஸ்ய ஜ்ஞானத்தை, அசுபத்தில் இருந்து விடுவித்திடும் ஜ்ஞானத்தை, கூறத் தொடங்குகிறார்.

உலகம் உள்ளபடி நமக்குக் காக்ஷீ அளிப்பதில்லை. நம் பார்வைக்கு ஏற்றவாறு காக்ஷீ அளிக்கிறது. எத்தனை மநுஷ்யர்களோ அத்தனை பார்வைகள் இருக்க முடியும். பற்றில்லாமலும் பார்ப்பவன் காக்ஷீயுடன் கலந்து விடாமலும் விலகி நின்று பார்க்க முடியாதா? இயலாதென்றே சொல்ல வேண்டும். ஒரு ஓவியன், ஒரு உயிரியல் விஜ்ஞானி, ஸூற்றுச்சூழல் தொண்டன், ஒரு மர வ்யாபாரி, ஒரு நடைப்ரயாணி ஆகிய ஒவ்வொருவரும் ஒரே மரத்தை வெவ்வேறாகப் பார்த்திடுவர். பொதுவாக, பார்வையை ரெண்டு விதமாகப் பிரிக்கலாம். ஆக்கபூர்வமானது (Positive) மற்றும் எதிர்மறையானது (Negative). தோஷம் அற்ற பார்வை மற்றும் குற்றப் பார்வை. ஒரே நபர் அவரது நண்பருக்கும் எதிரிக்கும் வெவ்வேறு விதமாகத் தென்படுவார். நண்பருக்குத் தெரியாத அவரது குறைகள் எதிரிக்குப் புலப்படும். எதிரிக்குப் புலப்படாத அவரது நல்ல தன்மைகள் நண்பருக்குத் தெரிந்திடும். ஒருவருக்கு வாழ்வின் மூச்சாக இருந்திடும் வேலை மற்றவருக்கு வெற்று வேலையாகப் படுகிறது. உலகில் மதம், பொருளாதாரம், ராஜாங்கம் போன்ற விஷயங்களில் நிலவிடும் வாக்குவாதங்கள் அனைத்திற்கும் பார்வையே காரணம்.

குற்றப் பார்வை உள்ளவனுக்கு ஜட உலகம், பதார்த உலகம் மாத்ரமே தெரிகிறது. உயர்ந்ததாக, அழகானதாக, எதுவும் உலகில் தெரிவதில்லை. வேறுபாடுகளும் அவலங்களும் து:கமும் கண்ணீரும் மாத்ரமே தெரிந்திடும். ஒரு communist ஸமூஹத்தில் உள்ள பிளவுகளைப் பார்க்கிறான். போராட்டத்திற்கான வாய்ப்பைப் பார்க்கிறான். குற்றப் பார்வையில் ஸாஹித்யத்திற்கும் கவிதைக்கும் ஓவியத்திற்கும் நடனத்திற்கும் ஸங்கீதத்திற்கும் இடம் ஏது? குற்றமற்ற பார்வைக்கு உலகம் வேறு விதமாகத் தெரிகிறது. ஸத்யம் தென்படுகிறது. பரமாத்மா தென்படுகிறது. அழகு தெரிகிறது. ஆனந்தம் தென்படுகிறது. வழிபாடு செய்கிறானா இல்லையா என்ற அடிப்படையில் அல்லாமல் பார்வையின் அடிப்படையில் ஒருவனை நாஸ்திகன் என்றும் ஆஸ்திகன் என்றும் சொல்லலாம். குற்றப்பார்வை உள்ளவன் நாஸ்திகன். குற்றமற்ற பார்வை கொண்டவன் ஆஸ்திகன்.

தோஷமற்ற பார்வை கொண்டவனே! அநஸூயனே! பொறுமை அற்ற த்ருஷ்டி கொண்டவனே! பரம ரஹஸ்யமான ஜ்ஞானத்தைக் கூறுகிறேன். ரஹஸ்யத்தின் பரிமாற்றத்திற்கு

இணக்கமான உறவு தேவை. புத்தி ரீதியான உறவில் கேள்விகளும் ஸந்தேஹங்களும் எழுகின்றன. இணக்கம் ஏற்படுவதில்லை. புத்தியைத் தாண்டி, ஶ்ரத்தையின் அடிப்படையிலான உறவில் முழு இணக்கம் ஏற்படுகிறது. புத்தி விழித்திருக்கும் நிலையில் உள்ள பார்வை கேள்வி கேட்கிறது. Analyze செய்ய விரும்புகிறது. புத்தி செயலிழந்து ஶ்ரத்தை விழித்த பின்னரே பார்வை தோஷம் அற்றதாகிறது. அந்த நிலையில் தான் கூறுபவனால் ரஹஸ்யத்தைக் கூற முடியும். கேட்பவனால் ரஹஸ்யத்தை ஏற்றுக் கொள்ள முடியும்.

📖 ॐ 📖

राजविद्या राजगुह्यं पवित्रमिदमुत्तमम् ।
प्रत्यक्षावगमं(न्) धर्म्यं सुसुखं(ङ्) कर्तुमव्ययम् ।।
{अध्याय ९ ~ श्लोक २}

ராஜவித்₃யா ராஜகு₃ஹ்யம் பவித்ரமித₃முத்தமம்.
ப்ரத்யக்ஷாவக₃மம்(ந்) த₄ர்ம்யம் ஸுஸுக₂ம்(ங்) கர்துமவ்யயம்..
(அத்₄யாயம் 9 ~ ஶ்லோகம் 2)

இந்த ஜ்ஞானம் ராஜவித்யை. பரம ரஹஸ்யமானது. தூய்மையானது. மேலானது. நேரடியாக உணரப்படுவது. தர்மத்திற்குட்பட்டது. பின்பற்றுதற்கு எளியது. அழிவற்றது. (9 – 2)

இந்த ஜ்ஞானம் ராஜவித்யை, அதாவது வித்யைகளில் ராஜா போன்றது. ஶ்ரேஷ்டமானது இது. இதை அறிந்த பிறகு வேறு எதையும் அறிய வேண்டியத் தேவை இல்லை. 'என்னை தத்வமாக அறிந்த பின்னர் அறிய வேண்டியது வேறு எதுவும் மிச்சம் இருப்பதில்லை', என்றார் (7 – 2). 'என்னை அறிந்தவன் ஸர்வவித், அதாவது, எல்லாம் அறிந்தவனாகிறான்', என்றார் (15 – 19).

இது பரம ரஹஸ்யமானது. ரஹஸ்யங்களில் மிக ஆழமானது. பரமன் தன்னைத் தானே வெளிப்படுத்திக் கொள்ளும் இந்த ஜ்ஞானம் ரஹஸ்யங்களில் அத்புத ரஹஸ்யம். இங்கிருந்து படிப்படியாக ஸகுண – ஸாகார (குணம் மற்றும் உருவத்துடன் கூடிய) வழிபாட்டின் உயர்வை விளக்கும் விதமாக முன்னேறுகிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

இந்த ஜ்ஞானம் பவித்ரமானது. உத்தமமானது. தர்மமயமானது. அழிவற்றது. ப்ரத்யக்ஷமாக உணரப்படக் கூடியது. பின்பற்றுவதற்கு எளிதானது. ஜ்ஞானத்திற்கு உரைகல் இது. எளிதாகப் பின்பற்றக்கூடியது. 26'ம் ஶ்லோகத்தில் கூறுகிறார். ஒரு இலை, ஒரு புஷ்பம், ஒரு பழம் அல்லது ஒரு சொட்டு நீரை அளித்தால் போதும். ஒரே ஒரு நிபந்தனை. அவனுடையவை என உணர்ந்து அர்பணிக்க வேண்டும். எவ்வளவு ஸுலபமானது. 'காணப்படும், கேட்கப்படும், நுகரப்படும், ஸுவைக்கப்படும், ஸ்பர்ஶிக்கப்படும் அனைத்திலும் நான் இருக்கிறேன். என்னைப் பார்க்காமல் ப்ரக்ருதியைப் பார்த்தால் என்னை அடைந்திட முடியாது'.

நேரடியாக அனுபவிக்க முடிவது, உணர முடிவதே ஜ்ஞானம். கேட்பதால் ஜ்ஞானம் வந்து விடாது. படிப்பதால் வந்து விடாது. மனːபாடம் செய்வதால் வந்து விடாது. ப்ரத்யக்ஷமாக அனுபவிக்க வேண்டும். அதனால் தான் தர்மம் Subjective ஆக இருக்கிறது. வகுப்பறையில் கற்பிக்க முடியாதது. இதற்கு குறுக்கு வழி கிடையாது. Simplified Yoga, Ten Minutes to Kundalini என்பதெல்லாம் கேட்க நன்றாக இருக்கின்றன. ஆனால், அஸம்பவமானவை. ஆசிரியர் மஹானாக இருப்பது மாணவனுக்கு உதவிடாது. இன்று ப்ரஸங்க மேடையில் இருந்து ஆயிரம் பத்தாயிரம் நபர்களுக்கு ஒரே ஸமயத்தில் தீக்ஷை கொடுத்திடும் புதிய முறை வந்திருக்கிறது. இது பயனற்றது. தீக்ஷை என்றால் பார்வை கொடுப்பது என்று அர்தம். இது மிகவும் தனிப்பட்ட அனுபவம். அனுபூதியே ப்ரதானம். அனுபவம் இல்லாமல் எத்தனை வர்ஷங்கள், எத்தனை வகையான முயற்சிகள் செய்தாலும் வீண். அதனால்தான் இதை ரஹஸ்யம் என்கின்றனர். இதைப் பகிர்ந்து கொள்வதில்லை. பிறரிடம் சொல்வதால் அவருக்குப் பயன்படப் போவதில்லை.

📖 ॐ 📖

अश्रद्दधानाः(फ) पुरुषा धर्मस्यास्य परन्तप ।
अप्राप्य मां(न्) निवर्तन्ते मृत्युसंसार वर्त्मनि ॥
{अध्याय ९ ~ श्लोक ३}

அஶ்ரத்₃த₃த₄ாநா:(ஃப்) புருஷா த₄ர்மஸ்யாஸ்ய பரந்தப.
அப்ராப்ய மாம்(ந்) நிவர்தந்தே ம்ருத்யு ஸம்ஸார வர்த்மநி..
(அத்₄யாயம் 9 ~ ஶ்லோகம் 3)

ஹே பரந்தப! இந்த தர்மத்தில் ஶ்ரத்தையில்லாத புருஷர்கள் என்னை அடையாது மரண ஸம்ஸார வழியில் திரும்புகின்றனர். (9 – 3)

சென்ற ஶ்லோகத்தில் எட்டு விஶேஷ பதங்களால் விவரிக்கப்பட்ட ஜ்ஞானத்தையே இங்கு தர்மம் என்கிறார். ஶ்ரத்தை இல்லாதவர் இந்த மரண உலகத்தில் மீண்டும் மீண்டும் பிறக்கிறார் என்று கூறி, ஶ்ரத்தையின் மஹத்வத்தை மீண்டும் வலியுறுத்துகிறார். ஶ்ரத்தை இல்லாமல் ஜ்ஞானம் அடைந்திட முடியாது. ஶ்ரத்தை இல்லாமல் பரமனின் அநுபவம் கிடைத்திடாது. எனவே, ஶ்ரத்தை இல்லாதவன் பூவுலகிற்கு மீண்டும் திரும்புகிறான்.

நம் ஸ்வரூபம் பரமாத்மாவின் அம்ஶம். பரமனே நமது இருப்பிடம். அவரிடம் திரும்புவது தான் ஶாஶ்வதம். அதுவே ஸுலபமும் கூட. எந்த உருவில் நாம் இருந்தாலும் பரமனுடனான ஸம்பந்தம் விலக்க முடியாதது. ஆனால், நாம் உலகத்தை நமது இருப்பிடமாகக் கருதி விட்டோம். உலகத்துடன் நமது ஸம்பந்தத்தை நித்யம் என்று கருதி விட்டோம். இங்கு மீண்டும் மீண்டும் வருவதை ஸஹஜம் என்று கருதி விட்டோம். மற்ற உயிர்களின் உருவில் இருந்த வரை நம்மிடம் விவேகம் இருக்கவில்லை. மநுஷ்யப் பிறவி எடுத்தவுடன் நாம் விவேகத்தைப் பெறுகிறோம். மநுஷ்யனுக்கு மாத்ரமே கிடைத்துள்ள ஆற்றலைக் கொண்டு ஸத்ஸங்கம், சிந்தனை, ஸ்வாத்யாயம், த்யானம் போன்ற முயற்சிகள் மூலம் விவேகத்தை விழிப்படையச் செய்து, பரமனை அறிவது ஒன்றுதான் மநுஷ்யன் செய்யக் கூடியது. ஆனால், ஶ்ரத்தை வளர்த்துக் கொள்ளாததால் மநுஷ்யன் பரமனை நோக்கி ப்ரயாணித்திடாமல் மீண்டும் மீண்டும் ம்ருத்யு லோகத்தில் பிறக்கிறான்.

📖 ॐ 📖

मया ततमिदं सर्वं(ञ्) जगदव्यक्त मूर्तिना । मत्स्थानि सर्वभूतानि न चाहं(न्) तेष्ववस्थितः ॥
न च मत्स्थानि भूतानि पश्य मे योगमैश्वरम् । भूतभृन्न च भूतस्थो ममात्मा भूतभावनः ॥
{अध्याय ९ ~ श्लोक ४, ५}

மயா ததமித₃ம் ஸர்வம்(ஞ்) ஜக₃த₃வ்யக்த மூர்திநா.
மத்ஸ்தா₂நிஸர்வபூ₄தாநி ந சாஹம்(ந்) தேஷ்வவஸ்தி₂தஹ..
ந ச மத்ஸ்தா₂நி பூ₄தாநி பஶ்ய மே யோக₃மைஶ்வரம்.
பூ₄தப்₄ருந்ந ச பூ₄தஸ்தே₂ா மமாத்மா பூ₄தபா₄வனஹ..
(அத்₄யாயம் 9 ~ ஶ்லோகம் 4, 5)

அவ்யக்தமாகிய என்னால் இந்த உலகம் முழுவதும் வ்யாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. உயிர்கள் அனைத்தும் என்னில் இருக்கின்றன. ஆயின், நானும் அவற்றில் இல்லை. உயிர்களும் என்னிடத்தில் இல்லை. எனது ஐஶ்வர்யத்தின் சிறப்பைப் பார். அனைத்து உயிர்களையும் உத்பத்தி செய்து அவற்றைப் போற்றிப் பாதுகாத்திடும் எனது ஸ்வரூபம் அவ்வுயிர்களில் இல்லை. (9 – 4, 5)

ஶ்ரத்தையின் இன்றியமையாமை பற்றிப் பேசினார். அதே மூச்சில் முன்னுக்குப் பின் முரணாகத் தோன்றிடும் விதமாகப் பேசுகிறார். ஶ்ரத்தை இல்லை என்றால் இதைக் கேட்டுக் கொள்ளவும் முடியாது. இவ்வுலகம் முழுவதும் நான் வ்யாபித்திருக்கிறேன். ஒவ்வொரு உயிரிலும் நான் இருக்கிறேன். அனைத்து உயிர்களும் என்னில் இருக்கின்றன. அனைத்தையும் உத்பத்தி செய்து பாதுகாத்திடும் நான் அவ்வுயிர்களில் இல்லை. அவ்வுயிர்களும் என்னில் இல்லை. ஶ்ரத்தையின் அபாவத்தில் இது ஒரு உளறலாகத் தோன்றலாம். முதலில் ஶ்ரத்தையுடன் ஏற்றுக் கொள்வோம். பின்னர் புரிந்து கொள்ள முயல்வோம்.

ஒருவருள் இருக்கும் ஶ்ரத்தையை பிறர் காண முடியாது. அதன் விளைவை மாத்ரம் காண முடியும். ஒரு இளைஞன் கௌதம புத்தரின் பாதங்களை வணங்கினான். பார்வையை உயர்த்தி அவரது கண்களைப் பார்த்தான். மீண்டும் தாளினை வணங்கினான். 'ஏன் வணங்குகிறாய்?' கேட்டார் புத்தர். 'எதை நாடினேனோ, அது நிகழ்ந்து விட்டது. இனியும் கேட்க எதுவும் இல்லை'. அங்கு பத்தாயிரம் பிக்ஷுக்கள் இருந்தனர். அவர்களில் எவருக்கும் நிகழாதது இவனுக்கு எவ்வாறு நிகழ்ந்தது? புத்தரை வணங்கியதால், புத்தரின் பார்வையால், அவரது ஸ்பர்ஶத்தால் நிகழ்ந்ததா?? 'ஸாதனைகள் எதுவும் செய்யாத ஒருவனுக்கு, த்யானம் பழகாத ஒருவனுக்கு எவ்வாறு நிகழ்ந்தது? மற்றவருக்கு விளக்கு', என்கிறார் புத்தர். 'நான் அறியவில்லை. உங்களைக் கண்டவுடன் என்னுள் அலாதியான ப்ரேமை எழுந்தது. இவருக்கு ஏற்பட்டது எனக்கும் ஏற்பட முடியும் என்ற ஶ்ரத்தை எழுந்தது. உங்களது ஶரணங்களில் விழுந்தவுடன் என்னுள் உருமாற்றம் ஏற்பட்டு விட்டது'. அடுத்த நாள் க்ராமத்தில் பிக்ஷைக்குச் சென்றான் அந்த இளைஞன். ஊர் அவனை ஒரு கொள்ளைக்காரனாக, கொலைகாரனாக அறிந்திருந்தது. அவனுள் ஏற்பட்டிருந்த புரக்ஷீகரமான மாற்றம் ஊரின் கண்களுக்குத் தெரியவில்லை. ஊர் அவனுக்கு பிக்ஷை அளிக்கவில்லை. கல்லாலும் தடியாலும் அடித்தது. ஶரீரம் எங்கும் ரக்தம் பெருக தெருவோரத்தில் கிடந்தான். அவ்வழியில் வந்த புத்தர் அவனைத் தன் மடியில் கிடத்தி, 'வலி அதிகமாக இருக்கிறதா?' அன்புடன் விசாரித்தார். 'வலியை அநுபவிப்பவன், வேதனைப் படுபவன் நேற்றே தங்கள் ஶரணங்களில் மடிந்து விட்டான்'. 'ஆனால், நீ இறந்து கொண்டிருக்கிறாயே? 'இறக்க முடிந்தவன் உங்கள் பாதங்களில் இறந்து விட்டான். இப்பொழுது எஞ்சி இருப்பவன் இறப்பற்றவன்'. ஒரு க்ஷண நேரத்தில் அவனுள் வெடித்த ஶ்ரத்தை எத்தகைய மாற்றத்தை விளைவித்து விட்டது!

ஸூர்யனும் ஸூர்ய ஒளியும் ஒன்றே. ஒன்றில்லாமல் மற்றொன்று இல்லை. ஒளியை ஸூர்யனின் கரங்கள் என்கிறோம். உலகின் ஒவ்வொரு ஊருக்கும், ஒவ்வொரு இல்லத்திற்கும் ஸூர்யன் வருகிறார். ஸூர்ய ஒளியின் இருப்பினைக் கருத்தில் கொண்டால் ஒவ்வொரு இல்லத்திலும் ஸூர்யன் இருக்கிறார் என்று சொல்லலாம். ஸூர்ய ஒளியின் அரவணைப்பில் உலகம் முழுவதும் மூழ்கி உள்ளதால் அனைத்துலகும், எல்லா உயிர்களும் ஸூர்யனில் இருக்கின்றன என்றும் சொல்லலாம். ஆனால், உலகம் ஸூர்யனில் இல்லை. ஸூர்யனும் உலகில் இல்லை.

அலைகளை நீரிலிருந்து வேறாகக் கண்டால்... நீரில் அலைகள் தெரிகின்றன. அலைகளில் நீர் தெரிகிறது. ஆனால், அலைகளுக்கு ஸ்வதந்த்ர இருப்பு கிடையாது என்பதே ஸத்யம். நீரை விலக்கி அலை வேறாக இருக்க முடியாது. நீரில் உத்பத்தி ஆகி, நீரில் இருந்து, நீரில் லயமாகிறது. அலைகள் என்று வேறாக எதுவும் இல்லை. நீர் மாத்ரமே உள்ளது. இவ்வாறு காணும் போது அலைகளும் நீரில் இல்லை. நீரும் அலைகளில் இல்லை.

மண்ணால் செய்தவை என்பதால் பாண்டங்களில் மண் உள்ளது. மண்ணில் தோன்றி மறைந்து மண்ணுடன் கலந்து விடுவதால் மண்ணில் பாண்டங்கள் உள்ளன. ஆனால், பாண்டங்கள் அழியக் கூடியவை. பாண்டங்கள் அழிந்திடும் போது மண்ணும் அழிந்து விடுவதில்லை. அதே போல், நிரந்தரமாக இருந்திடும் மண்ணில் பாண்டம் இருந்தால் பாண்டமும் நிரந்தரமாக இருந்திடும். ஆனால், அவ்வாறு இல்லை. எனவே, பாண்டத்தில் மண் இல்லை. மண்ணில் பாண்டம் இல்லை.

'பரமாத்மா இருக்கிறார். உலகமும் இருக்கிறது', என்று உலகத்தின் தனி அஸ்தித்வத்தை ஏற்றுக் கொண்டால் உலகில் பரமன் இருக்கிறார். பரமனில் உலகம் இருக்கிறது. ஆனால், மின்மினுப் பூச்சிக்கு ஒப்பாகத் தோன்றி மறைந்திடும் உலகத்தின் தனி அஸ்தித்வத்தை ஏற்கவில்லை என்றால் பரமாத்மா மாத்ரமே இருக்கிறார். தத்வத்தை மட்டும் பார்த்திடும் போது உலகம் இல்லை. இல்லாத உலகில் பரமாத்மா இல்லை. பரமாத்மாவிலும் உலகம் இல்லை. வாஸுதேவ: ஸர்வம். வாஸுதேவன் மாத்ரமே இருக்கிறார். அவரே தோன்றி மறையும் உலகாகத் தோன்றுகிறார்.

பரமாத்மன் மாத்ரமே. உலகம் இல்லை. நான் இல்லை. இந்த வார்த்தைகள் கேட்க ஸுலபமாக இருக்கின்றன. புரிந்து விட்டது போலவும் தோன்றுகிறது. ஆனால், உண்மையில் உணர்ந்திருக்கிறோமா இல்லையா என்பது அநுபவத்தில் புரிந்து விடும். உதாஹரணத்திற்கு, 'உங்கள்

விளக்கம் மிகத் தெளிவாகவும் அழகாகவும் இருக்கிறது', என்று எவரேனும் சொல்லும் போது மனஸின் ஆழத்திலும் எவ்வகை பரபரப்பும் ஏற்படுகிறதா என்று பார்த்துக் கொண்டால் புரிந்து விடும். நேர்மாறாக, 'என்ன பிதற்றுகிறாய்? வார்த்தைகளை வைத்து விளையாடுகிறாய். குழப்பம் தான் விளைந்தது', என்ற தூற்றலைக் கேட்கும் போது, மனஸில் லவலேஶமும் கோபம், ஏமாற்றம் மற்றும் அவருக்கு விளக்கிப் புரிய வைக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வமும் ஏற்படுகிறதா என்று தேடினால் புரிந்து விடும்.

📖 ॐ 📖

यथाकाशस्थितो नित्यं वायुः(स्) सर्वत्रगो महान् ।
तथा सर्वाणि भूतानि मत्स्थानीत्युपधारय ।।
{अध्याय ९ ~ श्लोक ६}

யத₂ாகாஶஸ்தி₂தோ நித்ய வாயு:(ஸ்) ஸர்வத்ரகே₃ா மஹான்.
தத₂ா ஸர்வாணி பூ₄தாநி மத்ஸ்த₂ாநீத்யுபத₄ாரய..
(அத்₄யாயம் 9 ~ ஶ்லோகம் 6)

எல்லா இடங்களிலும் செல்லுகின்ற பெருங்காற்று எவ்வாறு ஆகாஶத்தில் நிலைத்திருக்கிறதோ, அவ்வாறே அனைத்து உயிர்களும் என்னிடம் நிலைத்திருக்கின்றன என்பதைத் தெரிந்து கொள். (9 – 6)

என்னில் நிலைத்துள்ளன உயிர்கள்...

நம் ஶரீரம் ஸ்தூலமானது. உலகப் வஸ்துக்களை நாம் கண்டும் கேட்டும் நுகர்ந்தும் ருசித்தும் தொட்டும் அறிகிறோம். ஸ்தூலமான நம் இந்த்ரியங்களால் ஸ்தூலமானவற்றை மாத்ரம் அறிந்திட முடியும். ஸூக்ஷ்மமானதை உணர முடியாது. மனஸ் ஸூக்ஷ்மமானது. மனஸை இந்த ஶரீரத்தின் இந்த்ரியங்களால் அறிந்திட முடியாது. இதே போல், நம் கைகளால் ஸ்தூலமான வஸ்துக்களைப் பிடிக்க முடியும். ஸூக்ஷ்மமானதைப் பிடிக்க முடியாது. காற்றைப் பிடிக்க முடியாது. அக்னியையோ ஆகாஶத்தையோ பிடிக்க முடியாது. நம் தேஶத்தை ஸில வர்ஷங்கள் ஆண்ட ஆங்க்லேயனால் ஸாவர்கர், திலகர் போன்றோரின் ஶரீரத்தை மாத்ரமே சிறையினுள் அடைக்க முடிந்தது. அவர்களது சிந்தனையைச் சிறைப்படுத்த முடியவில்லை. காற்று ஆகாஶத்தை ஸார்ந்து இருக்கிறது. புயலாகவும் தென்றலாகவும் உருமாறுகிறது. ஸுகந்தத்தையும் துர்கந்தத்தையும் ஏந்தி வருகிறது. வாயு ஆகாஶத்தில் எங்கும் வ்யாபித்திருக்கிறது. ஆகாஶமே அதற்கு ஆதாரம். ஆனால், ஆகாஶத்தை எவ்விதத்திலும் பாதிப்பதில்லை. ஆகாஶம் காற்றினைத் தாண்டியும் பரந்து விரிந்து நிலைத்திருக்கிறது. காற்று ஸில மைல் தூரம் வரையே இருக்கிறது. அதையும் தாண்டி ஆகாஶம் விரிந்துள்ளது. காற்று புயலாக வீஸினாலும், தென்றலாக வீசினாலும் ஆகாஶம் பாதிக்கப் படுவதில்லை. துர்மணத்தை ஏந்தி வந்தாலும் நறுமணத்தை ஏற்றி வந்தாலும் பாதிக்கப் படுவதில்லை.

பரம தத்வம் ப்ரக்ருதியையும் உலகத்தையும் உயிர்களையும் தாங்குகிறது. உலகம் தோன்றி மறைந்து வளர்ந்து தேய்ந்து ஸுக – து:கங்களை அநுபவித்து உயிரோட்டம் உள்ளதைப் போன்று தோற்றம் அளிக்கிறது. ஆனால், உலகத்தின் ஓட்டங்களும் மாற்றங்களும் பரமாத்மாவை பாதிப்பதில்லை. ஸற்று நேரம் வீசி ஓய்ந்து போகும் காற்றுக்கும் எப்பொழுதும் நிலைத்து நிற்கும் ஆகாஶத்திற்கும் உள்ள ஸம்பந்தம் போன்றதே உலகிற்கும் பரமாத்மாவிற்கும் இடையில் உள்ளதும்.

📖 ॐ 📖

सर्वभूतानि कौन्तेय प्रकृतिं यान्ति मामिकाम् ।
कल्पक्षये पुनस्तानि कल्पादौ विसृजाम्यहम् ।।
{अध्याय ९ ~ श्लोक ७}

ஸர்வ பூ₄தாநி கௌந்தேய ப்ரக்ருதிம் யாந்தி மாமிகாம்.
கல்பக்ஷயே புநஸ்தாநி கல்பாதௌ₃ விஸ்ருஜாம்யஹம்..
(அத்₄யாயம் 9 ~ ஶ்லோகம் 7)

கௌந்தேயனே! கல்பத்தின் முடிவில் எல்லா உயிர்களும் என்னுடைய ப்ரக்ருதியை வந்தடைகின்றன. கல்பத்தின் ஆரம்பத்தில் மீண்டும் நான் அவற்றைத் தோற்றுவிக்கிறேன். (9 – 7)

மனுஷ்யன் சிந்திக்க ஆரம்பித்ததில் இருந்து அவன் முன் இருந்த கேள்விகள் பலவும் இங்கு சர்சை செய்யப் படுகின்றன. உலகம் மற்றும் அதில் உயிர்களின் படைப்பிற்குக் காரணம் உண்டா? தனித்தனியாகத் தோன்றும் படைப்பின் பல அங்கங்களிடையே ஏதேனும் உறவு உண்டா? படைப்பில் தென்படும் மாற்றங்களுக்கு ஏதேனும் நோக்கம் உள்ளதா? மனுஷ்ய வாழ்க்கைக்கு ஏதேனும் அர்தம் (நோக்கம்) உள்ளதா? விலங்குகள் மற்றும் ஸ்தாவர உயிர்களின் வாழ்விற்கு நோக்கம் உண்டா? பல லக்ஷ உயிர்களின் தோற்றம், வாழ்வு, விஸ்தாரம், பரிணாம மாற்றம் மற்றும் அழிவு ஆகியவை பரஸ்பர தொடர்பற்று 'ஸும்மா' தற்செயலாக நிகழ்ந்துள்ளனவா அல்லது ஒரு நியதிக்கு உட்பட்ட நிகழ்வுகளா? பல சிந்தனையாளர்கள் பல வித விளக்கங்கள் அளித்துள்ளனர். நிரீஶ்வரவாதிகள் நியதி எதுவும் இல்லை என்று வாதிடுகின்றனர். குழப்பமே (Chaos) நியதி என்கின்றனர். தாறுமாறான முறை (Anarchy) இருப்பதாக சொல்கின்றனர். திருடனும் ஒரு நேர்மையான கூட்டாளியையே நாடுகிறான் என்பார்கள். அதே போல், எல்லாம் 'நியதி ஏதும் இல்லாத குழப்பம்', என்பவர் கூட, முறையாகவும் நியதிகளுக்கு உட்பட்டும் தனது வாதங்களை முன்வைக்கிறார்.

ஸ்தாவரங்கள் வனத்தில் எவ்வாறு பெருகுகின்றன என்பதை ஆராய்ந்தால் ஸ்தாவர இனமும் பறவை இனமும் ஒன்றோடு ஒன்று பிணைக்கப் பட்டிருப்பது புலப்படும். நம் ஶரீரத்தின் அங்கங்கள் வெவ்வேறாகவும் தோன்றுகின்றன. கண்களுக்குப் புலப்படாத ஏதோ ஒன்று, அங்கங்களை ஒன்றுடன் ஒன்று பிணைத்திருப்பதையும் உணர முடிகிறது. அவ்யக்தத்தின் அம்ஶமான ஜீவாத்மா எனப்படுவது, உயிர்கள் அனைத்திலும் இருந்து, அனைத்து உயிர்களையும் ஒன்றுடன் ஒன்று இணைக்கிறது. அதுவே சேதனம். ஜீவாத்மா பரமனின் Micro வடிவம். பரமாத்மா ஜீவாத்மாவின் Macro உருவம். அதே ஜீவன் உலகில் வேவ்வேறு உருவங்களில் வெளிப்படுகிறது. அது இல்லாத உலகம் ஜடம். ஜடத்திற்கு இயங்கிடும் ஆற்றலும் பல்கிப் பெருகிடும் ஆற்றலும் அந்த சேதனமே அருள்கிறது. தோற்றமும் மறைவும் ஜகத்தின் விதி. (ஜக என்பதற்கு அர்தமும் அதுதான். ஜ என்றால் பிறப்பது. க என்றால் போய் விடுவது.) ஒவ்வொரு உயிரும் மறைவது போலவே ஒட்டு மொத்த படைப்பும் அழிவை நோக்கி, லயத்தை நோக்கி நகர்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

கல்பம் என்பது ப்ரஹ்மனின் ஒரு பகல். (4 – 2) பகல் உதிக்கும் போது, அதாவது கல்பத்தின் ஆரம்பத்தில் உலகங்கள் படைக்கப் படுகின்றன. கல்பத்தின் முடிவில், அதாவது ப்ரஹ்மனின் ஒரு பகல் முடிந்து ராத்ரீ தோன்றிடும் போது உலகம் முழுவதும் லயம் ஆகி விடுகிறது. மீண்டும் படைக்கப் படுகிறது. உலகின் மதங்கள், குறிப்பாக ரெண்டு மையங்களில் உதயமாகி உள்ளன. ஒன்று ஜெருஸலம். மற்றொன்று பாரதம். ஜெருஸலத்தில் தோன்றிய மதங்கள் ரெண்டு ஶக்திகளைப் பற்றிப் பேசுகின்றன. படைப்பது தெய்வம் அழிப்பது ஶைதான் அல்லது Satan அல்லது Devil. பாரதத்தில் உதித்த மதங்கள் ஒன்றைப் பற்றி சொல்கின்றன. ஒன்றுதான். அதுவே படைக்கிறது. அதுவே அழிக்கிறது. சிரிப்பு அதிகம் ஆகும் போது அழுகையாக மாறி விடுகிறது. அழுகையின் உச்சம் சிரிப்பு. அதே போல, இருவேறாக, எதிர்மாறானதாகத் தோன்றிடுபவை உண்மையில் ஒன்றே. ஜனனமும் மரணமும் ஒன்றே. படைப்பவனும் அழிப்பவனும் ஒருவனே. இது ஹிந்து தர்மத்தின் கருத்து.

📖 ॐ 📖

प्रकृतिं स्वामधिष्ठाय विसृजामि पुनः(फ्) पुनः ।
भूतग्राममिमं कृत्स्नमवशं प्रकृतेर्वशात् ।।

{अध्याय ९ ~ श्लोक ८}

ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதி₄ஷ்டா₂ய விஸ்ருஜாமி புந(ஃப்) புநஹ.
பூ₄தக்₃ராமமிமம் க்ருத்ஸ்நமவஶம் ப்ரக்ருதேர்வஶாத்..

(அத்₄யாயம் 9 ~ ஶ்லோகம் 8)

ப்ரக்ருதியின் வசப்பட்டதால் பரதந்த்ரமாக இருக்கும் உயிர்களை என்னுடைய ப்ரக்ருதியை வசப்படுத்திய நான் மீண்டும் மீண்டும் படைக்கிறேன். (9 – 8)

என்னை அடைந்து விடுபவன் மீண்டும் பிறப்பதில்லை. ப்ரக்ருதியுடன் தன்னைப் பிணைத்துக் கொண்ட ஜீவன்கள் மாத்ரமே மீண்டும் மீண்டும் பிறந்து இறக்கின்றன. அனைத்து உயிர்களுக்கும் ஶரீரமும் மனஸும் புத்தியும் உண்டு. ஆனால், மநுஷ்யனுக்கு மாத்ரமே விவேகம் கிடைத்து உள்ளது. அதாவது, மற்ற எந்த உயிருக்கும் Choice கிடையாது. மநுஷ்யனுக்கு மாத்ரமே Choice உண்டு. அது எது? தன்னை அழியாத பரம தத்வத்தின் ஒரு அம்ஶமாக அறிந்திடலாம் அல்லது அழிவிற்கும் மாற்றத்திற்கும் உட்பட்ட ப்ரக்ருதியே என்று தன்னைக் கருதிடலாம். தன்னை ஶரீரமாகவும் மனஸின் உணர்ச்சிகளாகவும் சிந்தனையாகவும் கருதிடலாம் அல்லது இவற்றுக்கு அப்பாற்பட்ட ஒன்றாக, இவற்றை எல்லாம் இயக்கிடும் ஒன்றாகக் கருதிடலாம். ஶரீரம், மனஸ், புத்தி ஆகியவற்றையும் அவற்றின் மூலம் ஸம்பாதித்த செல்வம், புகழ், பதவி போன்றவற்றையும் தன்னுடையவை என்று கருதிடலாம் அல்லது, 'இவை அனைத்தும் உலகத்துடையவை. உலகத்தில் வாழ்ந்திட பரமனால் அருளப்பட்ட கருவிகள். நான் பரமனுடையவன்', என்று கருதிடலாம். இந்த Choice இருப்பதால் அவனுடைய பாதையிலும் Choice உண்டு. அவன் உலகத்தை நோக்கி ப்ரயாணித்திடலாம் அல்லது பரமனை நோக்கி ப்ரயாணித்திடலாம். உலகத்தை நோக்கி இருப்பவனை நான் மீண்டும் மீண்டும் படைக்கிறேன் என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

மற்ற உயிரினங்களுக்கு இந்த Choice கிடையாது. அவற்றின் பாதையும் ப்ரயாணமும் விதிக்கப் பட்டவை. பாறை ஸ்தாவரம் ஆகிறது. ஸ்தாவரம் விலங்கினம் ஆகிறது. இறுதியில் மநுஷ்யப் பிறவி கிடைக்கிறது. அது வரை அவை பரவஶமானவை. அவற்றுக்கு ஸ்வதந்த்ரம் இல்லை. ப்ரக்ருதியின் வஶத்தில் உள்ளன. மநுஷ்யப் பிறவியை அடைந்த பின்னர் ஸ்வதந்த்ரம் கிடைத்து விடுவதில்லை. ஸ்வதந்த்ரம் அடைந்திடும் Choice கிடைக்கிறது. ப்ரக்ருதியின் தளையில் சிக்கி இருக்கலாம் அல்லது அத்தளையிலிருந்து விடுபடலாம். தன் ஸுக – து:கத்திற்கு ப்ரக்ருதியை ஸார்ந்தவன் ப்ரக்ருதியின் வஶமாகிறான். ஸுக – து:கத்தில், ஜன்ம – மரணத்தில் உழல்கிறான். மலர்ச்சியை நோக்கிய ப்ரயாணம் ஸ்வதந்த்ரமானது. பரமனை நோக்கிய ப்ரயாணம் ஸ்வதந்த்ரமானது. ஆனந்த மயமானது.

ஸற்று ஆழமாக யோஜித்தால், மநுஷ்யர்கள் அனைவரும் பரமனையே நாடுகின்றனர் என்பது விளங்கும். செல்வத்தை அல்லது பதவியை விரும்புபவனின் நோக்கம் என்ன? ஸுகம் வேண்டும், பாதுகாப்பு வேண்டும் என்பதே. அழிந்து விடக் கூடாது என்பதே. தான் என்றென்றும் பாதுகாப்பாக நிலைத்திட வேண்டும் என்ற விருப்பத்தில் தான் ஒருவன் வீடு கட்டிக் கொள்கிறான். மரண பயத்தில் நடுங்குபவனும் அழியா நித்ய நிலையை விரும்புவதால் தான் மரணத்தைக் கண்டு பயம் கொள்கிறான். அடியாழத்தில் அவன் நாடுவது பரமனின் நித்ய நிலையை. ஆனந்த நிலையையே நாடுகிறான். அதற்காக அவன் மேற்கொண்டிடும் முயற்சி தவறாக இருக்கலாம். நோக்கம் பரமனே.

📖 ॐ 📖

न च मां(न्) तानि कर्माणि निबध्नन्ति धनञ्जय ।
उदासीनवदासीनमसक्तं(न्) तेषु कर्मसु ।।
{अध्याय ९ ~ श्लोक ९}

ந ச மாம்(ந்) தாநி கர்மாணி நிப$_3$த்$_4$நந்தி த$_4$னஞ்ஜய.
உத$_3$ாஸீநவத$_3$ாஸீநமஸக்தம்(ந்) தேஷு கர்மஸு..
(அத்$_4$யாயம் 9 ~ ஶ்லோகம் 9)

ஹே தனஞ்ஜயனே! அந்த (படைப்பு போன்ற) கர்மங்களில் பற்று வைத்திடாமல் உதாஸீனமாக இருப்பதால், நான் அந்த கர்மங்களால் பிணைக்கப்படுவதில்லை. (9 – 9)

ஒருவன் தான் செய்யும் கர்மங்களால் கட்டுப்படுவதில்லை. கர்மங்களின் மீது வைத்திடும்

பற்றினால், 'நான் செய்கிறேன்', என்ற கர்தா பாவத்தினால் பிணைக்கப் படுகிறான். எல்லாம் செய்திடும் பரமாத்மா அச்செயல்களுடன் பந்தப்படுவதில்லை. கர்மங்களில் இருந்து விலகி இருக்கிறார். இந்த கர்மங்கள் அனைத்தும் பரமனின் விளையாட்டு, படைத்தலும் காத்தலும் அழித்தலும் அவரது லீலைகள். ஆனந்தத்தின் வெளிப்பாடு.

ஒருவனால் பற்றின்றி செயல் புரிந்திட முடியுமா? விளையாட்டில் மாத்ரமே பற்றின்றி ஈடுபட முடியும். 'நான்' மறைந்து ஆனந்த அநுபவம் கிடைத்திடும் வாய்ப்பு விளையாட்டில் இருக்கிறது. வாழ்க்கையை ஒரு விளையாட்டு போல எடுத்துக் கொண்டு விட்டால் கர்மங்கள் பிணைத்திடாது. இன்றைய போட்டி யுகத்தில் விளையாட்டை வாழ்வா – ஸாவா ப்ரச்னையாக எடுத்துக் கொண்டு விட்டதால் விளையாட்டும் ஒரு Stressful Activityயாகி விட்டது. எந்த ஒரு வேலையும் விளையாட்டாகி விட்டால் ஆனந்தம் அளித்திடும். குழந்தையை கவனித்துக் கொள்வது நர்ஸுக்கு வேலை. தாய்க்கு லீலை. நர்ஸுக்கு stress அளித்திடும். தாய்க்கு ஆனந்தம் அளித்திடும். வேலையாக இருந்தால் களைத்திட வைக்கும். ஓய்வு தேவைப்படும். (க்றிஸ்தவ மதத்தில் கடவுள் ஆறு தினங்கள் படைப்பு வேலையை செய்து விட்டு ஏழாம் தினம் ஓய்வெடுக்கிறார்.) லீலையாகி விடும் போது களைப்பும் இல்லை. ஓய்வும் தேவை இல்லை. ஹிந்து தர்மத்தில் பரமாத்மா பரமானந்தம் எனப்படுகிறார். நித்யானந்தம் எனப்படுகிறார். இங்கு லக்ஷ்யம் ஸோகம் இல்லை. அழுகை இல்லை. ஆனந்தம், ஆனந்தம் மாத்ரமே.

🕮 ॐ 🕮

मयाध्यक्षेण प्रकृतिः(स्) सूयते सचराचरम् ।
हेतुनानेन कौन्तेय जगद्विपरिवर्तते ।।
{अध्याय ९ ~ श्लोक १०}

மயாத்₄யக்ஷேண ப்ரக்ருதி:(ஸ்) ஸூயதே ஸசராசரம்.
ஹேதுநாநேந கௌந்தேய ஜக₃த்₃விபரிவர்ததே..
(அத்₄யாயம் 9 ~ ஶ்லோகம் 10)

ஹே கௌந்தேயனே! நான் இருப்பதனால் ப்ரக்ருதி அல்லது மாயை, 'அண்ட சராசர' அனைத்தையும் படைக்கிறது. அதே காரணத்தினால் ஜகத் மாற்றங்களின் ஸுழற்சியில் இருக்கிறது. (9 – 10)

ராஜா ஒன்றும் செய்வதில்லை. ஸிம்ஹாஸனத்தில், 'ஸும்மா' உட்கார்ந்திருக்கிறான். மந்த்ரி கட்டளைகள் பிறப்பிக்கிறார். அதிகாரிகளின் மேற்பார்வையில் சிப்பந்திகள் அக்கட்டளைகளை செயல்படுத்துவதில் முனைந்துள்ளனர். ஆனால், கட்டளையிடும் அதிகாரம் மந்த்ரிக்கு எங்கிருந்து கிடைத்தது? ராஜனிடம் இருந்து கிடைத்தது. ராஜா இருப்பதால் தான் மந்த்ரிக்கு அதிகாரம் உள்ளது.

பரமாத்மா அத்யக்ஷனாக வீற்றிருக்க, ப்ரக்ருதி படைக்கிறது. ஜகத் அனைத்தும் மாற்றங்களின் ஸுழற்சியில் இருக்கிறது. ஆற்றல் மின்ஸாரத்தில் இருக்கிறது. மெஷின் மூலம் வெளிப்படுகிறது. பரமாத்மாவின் ஆற்றல் ப்ரக்ருதி மூலம் வெளிப்படுகிறது. பகவான் ப்ரக்ருதி மூலம் உலகத்தைப் படைக்கிறார். ப்ரக்ருதி பகவானை அத்யக்ஷனாகக் கொண்டு படைக்கிறாள். ப்ரக்ருதியின் மூலமே உலகின் மாற்றங்கள் அனைத்தும் நடக்கின்றன. ப்ரக்ருதியுடன் தன்னைப் பிணைத்துக் கொள்ளும் உயிர்களும் மாற்றங்களின் இந்த ஸுழற்சியில் சிக்குகின்றன. அவ்வாறில்லாமல் மாற்றங்கள் வெறும் ப்ரக்ருதியில்தான் என்று பரமனுடன் இணைந்து விடும் உயிர்கள் இந்த ஸுழற்சியில் இருந்து விடுபட்டு பரமனில் நிலைத்து விடுகின்றன.

🕮 ॐ 🕮

अवजानन्ति मां मूढा मानुषीं(न्) तनुमाश्रितम् ।
परं भावमजानन्तो मम भूतमहेश्वरम् ।।
{अध्याय ९ ~ श्लोक ११}

அவஜாநந்தி மாம் மூட₄ா மாநுஷீம்(ந்) தநுமாஶ்ரிதம்.
பரம் ப₄ாவமஜாநந்தோ மம பூ₄தமஹேஶ்வரம்..
(அத்₄யாயம் 9 ~ ஶ்லோகம் 11)

எனது பரம பாவனையை அனைத்து உயிர்களின் மஹேஶ்வரனாக அறிந்திடாமல் மூடர்கள் மநுஷ்ய ஶரீரம் எடுத்து வரும் என்னை மநுஷ்யனாகவே கருதி அவமதிக்கின்றனர். (9 – 11)

அவதாரத்தில் பகவானைக் காண முடியாதவனே, உருவத்தில் அருவத்தைக் காண முடியாதவனே மூடன் என்கிறார். வேறு இடங்களிலும், எனது பரம ஸ்வரூபத்தை மூடர்கள் அறிவதில்லை என்று 7 – 24'லும் 15 – 18'லும் கூறி இருக்கிறார். மநுஷ்யனுக்கு தனது பூர்வ கர்மங்களின் காரணமாக, அக்கர்மங்களுக்கு ஏற்ப, வாஸனைகளை தீர்த்திட ஶரீரம் கிடைக்கிறது. அவன் ஶரீரத்தை, அதாவது ப்ரக்ருதியை ஸார்ந்து இருக்கிறான். பகவான் ஸ்வய விருப்பம் கொண்டு ஸ்வதந்த்ரமாக ஶரீரத்தை ஏற்று இங்கு வருகிறார். மநுஷ்யனை உய்விப்பதற்காக, உலகில் ப்ரக்ருதியினால் பிணைக்கப்படாமல் எவ்வாறு வாழ வேண்டும் என்று வழிகாட்டிட வருகிறார். மூடன் இதை உணர்வதில்லை.

என்னை அவமதிக்கின்றனர் என்கிறார். அவமதிக்கப்படுவதில் அவருக்கு வருத்தமா? ஆம். வருத்தம் தான். அவரை ஸாதாரண இயல்புகளுடன் கூடிய மநுஷ்யன் என்று கூறி விட்டதால் அல்ல வருத்தம். என்னைப் போலவே ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனும் ஸாதாரண, அல்பமான இயல்புகள் கொண்டவரே என்று கூறி தனது அல்பமான இயல்புகளை ஏற்றுக் கொண்டு விடுகிறான் என்பதால் வருத்தம். தனது மலர்ச்சிக்கான பாதையை, உயர்வுக்கான வழியை அடைத்து விடுகிறான் என்பதால் வருத்தம். இன்று பத்ரிகைகளும் டிவி சேனல்களும் கங்கணம் கட்டிக் கொண்டு இதே வேலையில் இறங்கி இருக்கின்றன. உலகத்தின் மூலை முடுக்குகளில் நடந்திடும் தீமைகளை கொட்டை எழுத்தில் ப்ரஸுரிக்கின்றன. செய்திகளாக மீண்டும் மீண்டும் காட்டுகின்றன. எவராவது ஒருவர் ஒரு ஸிலரால் நல்லவர் என்று போற்றப்பட்டால், அவரைத் தீயவர் என்று காட்ட பெரும் ப்ரயத்னம் எடுக்கின்றன. அல்லும் பகலும் இவ்வகை செய்திகளை பார்த்தும் படித்தும் கொண்டிருப்பவர், இவை எல்லாம் ஸஹஜமே என்று ஏற்றுக் கொள்கிறார். தன்னுடைய தற்போதைய நிலையில் ஸமாதானம் அடைந்து விடுகிறார். உயர்வுக்கான முயற்சிகளை நிறுத்தி விடுகிறார். இதைத்தான் மூடத்தனம் என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். தன் உயர்வை நாடுபவன் செய்தித் தாள்களில் மற்றும் செய்தி சேனல்களில் இருந்து ஸற்று விலகி இருத்தலே நலம்.

மாயங்களை, அத்புதங்களை நிகழ்த்திக் காட்டி, 'நான் ஒரு ஸாதாரண மநுஷ்யன் அல்ல. Superman நான்', என்றால் இதே மநுஷ்யர்கள் ஏற்கின்றார். இங்கும் தன் உயர்வுக்கான பாதையை அடைத்து விட்டு அவர் பின்னால் ஓடுகின்றனர். இவர்களும் மூடர்களே.

📖 ॐ 📖

मोघाशा मोघकर्माणो मोघज्ञाना विचेतसः ।
राक्षसीमासुरीं(ञ्) चैव प्रकृतिं मोहिनीं श्रिताः ।।
{अध्याय ९ ~ श्लोक १२}

மோக₄ாஶா மோக₄கர்மாணோ மோக₄ஜ்ஞாநா விசேதஸஹ.
ராக்ஷஸீமாஸுரீம்(ஞ்) சைவ ப்ரக்ருதிம் மோஹிநீம் ஶ்ரிதாஹா..
(அத்₄யாயம் 9 ~ ஶ்லோகம் 12)

வீண் நம்பிக்கைகளைக் ஏந்தியவர்கள், ப்ரயோஜனமற்ற கர்மங்களில் ஈடுபட்டவர்கள், வீண் ஜ்ஞானம் கொண்டவர்கள் ஆகிய அவிவேகிகள் அஸுர, ராக்ஷஸ இயல்பான தாமஸ இயல்பினை, அதாவது மோஹம் ஏற்படுத்தும் இயல்பினை அடைகின்றனர். (9 – 12)

வெற்று நம்பிக்கை, கர்மம், ஜ்ஞானம்..

சென்ற ஶ்லோகத்தின் தொடர்ச்சியே இது. பயனற்ற நம்பிக்கைகள், வீண் கர்மங்கள் மற்றும் குப்பை ஜ்ஞானங்கள் ஆகியவற்றை கொண்டவர்கள் அவிவேகிகள். இவர்கள் அஸுர இயல்பை

அடைகின்றனர். தாமஸ இயல்பை அடைகின்றனர். மோஹ மயக்கத்தில் இருக்கின்றனர்.

மற்ற ம்ருகங்களுக்கு இல்லாத ஒரு விஶேஷம் மநுஷ்யனிடம் இருக்கிறது. மற்ற அனைத்து உயிர்களும் predictable. பஶுவின் இயல்பு ஸாத்வீகம் என்றால் எல்லா பஶுக்களிலும் அதைப் பார்க்கலாம். ராக்ஷஸ இயல்பு கொண்ட பஶுவைப் பார்க்க முடியாது. கலப்பு இயல்புகளைக் காண முடியாது. ஆனால், மநுஷ்யன் அவ்வாறல்ல. மிக மோசமானவை முதல் மிக உயர்ந்தவை வரை அத்தனை இயல்புகளும் மநுஷ்யனில் காணலாம். ஒரு ஸம்ஸ்க்ருத ஶ்லோகம் மநுஷ்யனை நான்கு வகைகளாகப் பிரிக்கிறது. 1. ஸாதாரண இயல்புகள் கொண்ட மநுஷ்யன். தனக்கு எவ்வகையிலும் நஷ்டம் இல்லை என்று உறுதியாகத் தெரிந்தால் பிறருக்கு நன்மை செய்வான். பொதுவாக தீமையும் செய்யாமல் நன்மையும் செய்திடாமல் இருப்பவன். 2. தனக்கு நன்மை ஏற்படும் என்றால் பிறருக்குக் கெடுதல் செய்யத் தயங்காதவன் ம்ருக மநுஷ்யன். 3. தனக்கு எந்த வகையிலும் நன்மை இல்லை. மாறாக கெடுதலே என்றாலும் பிறருக்கு கேடு விளைவிப்பவன் ராக்ஷஸ மநுஷ்யன். பிறர்க்குத் தீங்கு செய்வதிலேயே இவனுக்கு ஆனந்தம். தனக்கும் பிறருக்கும் ஃபலன் ஏதும் அற்ற செயல்களில் ஈடுபட்டிருப்பவன் இவன். 4. தனக்குக் கெடுதல் விளைந்தாலும் பிறருக்கு நன்மை செய்ய முற்படுபவன் தேவ மநுஷ்யன். வகைகள் நான்கு என்றாலும் இவ்வகைகளின் ஆயிரக்கணக்கான கலப்படங்களை மநுஷ்ய ஸமூஹத்தில் காணலாம்.

குப்பை கூளங்களை ஜ்ஞானம் என்ற பெயரில் ஶேகரித்து வைத்தவர்களும் அர்தமற்ற செயல்களில் வாழ்க்கையை விரயம் செய்பவர்களும் எவ்வகையிலும் ஃபலன் தராத நம்பிக்கைகளை உள்ளத்தில் ஸுமப்பவர்களும் மூடர்களே. வெறும் மூடர்கள் அல்ல. தாமஸத்தில் தோய்ந்து, ராக்ஷஸ இயல்பினை அடைந்தவர்கள் இவர்கள். போதைக்கு ஸமமான மயக்கத்தில் மூழ்கி இருப்பவர்கள். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் விளக்கத்தைப் பாருங்கள். எத்தகைக் கடுமையான வார்தைகளைப் பயன்படுத்துகிறார். எந்த ஒரு நம்பிக்கையும் செயலும் ஜ்ஞானமும், 'எனக்கு ப்ரயோஜனப் படுமா? என்னை உயர்த்திடுமா?' என்ற உரைக்கல்லில் உரைக்கப்பட்ட பின்னரே ஏற்கப்பட வேண்டும்.

எது வீணான நம்பிக்கை? வீட்டு வாஸலில் ஒரு கருப்புக் கல்லையும் தன் கையில் ஒரு கயிற்றையும் கட்டிக் கொண்டால் பாதுகாப்பு. இது போன்ற நம்பிக்கைகள் மாத்ரமே வீணான நம்பிக்கை. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் வார்தைகள், 'எனக்காகச் சொல்லப்பட்டவை அல்ல', என்று நீங்கள் முடிவிற்கு வந்தால் அது தவறாகலாம். 'நான் விரும்பியபடி நேற்று நடந்தது. நாளை மீண்டும் அவ்வாறே நடந்திடும்'. இது வீணான நம்பிக்கை. 'என் விருப்பத்திற்கு மாறாக நேற்று நடந்து விட்டது. நாளை அவ்வாறு நடந்திடாது'. இது வீணான நம்பிக்கை. 'என் விருப்பத்திற்கு ஏற்ப நடந்திடும். என் விருப்பத்திற்கு மாறாக நடந்திடாது'. இது வீணான நம்பிக்கை. விருப்பம் கொள்ளாமல் இருப்பதே விவேகம்.

வீணான செயல் எது? கோபம் கொள்வது, பொறாமையில் வெந்து போவது, வீண் அரட்டையிலும் பொழுதுபோக்குகளிலும் இறங்குவது என்று நாம் அன்றாடம் செய்திடும் வீண் செயல்களை அடுக்கிக் கொண்டே போகலாம். வீண் செயல்கள் என்று நாம் நன்கு அறிந்தே செய்திடும் செயல்கள் இவை. பணம் ஸுகத்தை அளித்திடும் என்பது வீணான நம்பிக்கை. இந்த நம்பிக்கையின் உந்துதலில் செல்வம் ஶேகரிப்பதை வாழ்வின் குறிக்கோளாக அமைத்து செய்திடும் முயற்சிகள் வீணான செயல்கள். சொத்து பாதுகாப்பு அளித்திடும் என்பது வீண் நம்பிக்கை. எப்பாடுபட்டேனும் ஸ்வந்தமாக ஒரு வீடு கட்டிக் கொண்டு விட வேண்டும் என்ற முயற்சி வீண் செயல். பெரும் புகழ் அடைந்து விட்டால் நிலைத்து அமரனாகி விடலாம். இது வீண் நம்பிக்கை. இந்த நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் புகழ் பெற்றிட நாம் செய்திடும் செயல்கள் வீணானவை. 'நான் யார்' என்று அறிந்திட முற்படுவது விவேகம். ஸுற்றத்தையும் பதவியையும் படிப்பையும் செல்வத்தையும் நம்பி , 'நான் யார் தெரியுமா?', என்று காட்டிட முற்படுவது வீணான செயல். அஹங்காரத்தை நிலை நாட்டச் செய்திடும் எல்லா செயல்களும் வீணான செயல்களே.

வீணான ஜ்ஞானம் எது? ஆயிரமாயிரம் புஸ்தகங்கள் படித்திருந்தாலும் உள்ளே எவ்வகை உயர்வையோ, மலர்ச்சியையோ, குறைந்த பக்ஷம் சலனத்தைக் கூட ஏற்படுத்தாத ஜ்ஞானம்

அத்தனையும் வீண் ஜ்ஞானமே. உள்ளே மாற்றம் ஏற்படுத்தக் கூடிய ஒரே ஒரு விஷயமும் ஜ்ஞானமே.

📖 ॐ 📖

महात्मानस्तु मां पार्थ दैवीं प्रकृतिमाश्रिताः ।
भजन्त्यनन्य मनसो ज्ञात्वा भूतादिमव्ययम् ।।
{अध्याय ९ ~ श्लोक १३}

மஹாத்மாநஸ்து மாம் பார்த₂ தை₃வீம் ப்ரக்ருதிமாஶ்ரிதாஹா.
ப₄ஜந்த்யநந்ய மனஸோ ஜ்ஞாத்வா பூ₄தாதி₃மவ்யயம்..
(அத்₄யாயம் 9 ~ ஶ்லோகம் 13)

ஆனால், பார்தனே! தெய்வீக இயல்பை அடைந்த மஹாத்மாக்கள் என்னையே அனைத்து உயிர்களின் மூலமாகவும் அழிவற்றவனாகவும் அனன்ய பாவத்துடன் வழிபடுகின்றனர். (9 – 13)

சென்ற ஶ்லோகத்தில் மூடனின் அடையாளங்களைச் சொன்னார். இங்கு மஹாத்மாவின் அடையாளங்களைக் கூறுகிறார். 'தெய்வீக ஸ்வபாவத்தில் புகலிடம் நாடுவான். தெய்வீக இயல்புகளை தஞ்ஜம் அடைவான். அஸத்தைத் தவிர்த்து, ஸத்தின் ஶரண் புகுவான். தெய்வீக இயல்புகள் அத்யாயம் 16'ல் ஶ்லோகங்கள் 1, 2, 3'ல் விளக்கப் பட்டுள்ளன. அவை பொதுவானவை. எந்த தனி மநுஷ்யனுக்கோ ஒரு வர்கத்திற்கோ ஸ்வந்தமானவை அல்ல. அவற்றின் நிழல் தன் மேல் படர விடுவதும் விடாததும் மநுஷ்யனின் விருப்பம். ஆனால், அவற்றை ஏற்று பரமனின் அநன்ய பஜனையில் ஈடுபடுபவன் மேன்மை அடைகிறான்.

புதிதாக உத்பத்தி செய்வது ஒன்று. இருப்பதைக் கண்டறிவது வேறு. உருவாக்கப் படுவது அழிந்து போகிறது. தெய்வீகத் தன்மைகள் ஶாஶ்வதம் ஆனவை. என்றும் இருப்பவை இவை. அவற்றை மநுஷ்யன் கண்டறிந்து ஏற்கிறான். இவை பரமனுடையவை என்று உணர்ந்து ஏற்றிடும் போது பணிவும் எளிமையும் அடைந்து, பரமனின் திஶையில் முன்னேறுகிறான். தான் முனைந்து ஸம்பாதித்தவை இவை என்று கருதிடும் போது அஹங்காரமும் ஆணவமும் தோன்றி, பரமனிடம் இருந்து விலகுகிறான். 'நான் ஸத்யம் பேசுகிறேன்', என்றவுடன் அபிமானம் ஏற்பட்டு விடுகிறது. பரமனுடையவை எனக் கருதி இவற்றை அடைந்தவனிடம், இவ்வியல்புகளை அடைந்தவனிடம் இவ்வியல்புகள் ஸஹஜமாக வெளிப்படுகின்றன.

அநன்ய பாவத்துடன் பஜனை. கீதையில் பலமுறை பேசப் படுவது. 8 – 14; 9 – 22; 12 – 6; 14 – 26; ஆகிய ஶ்லோகங்களில் விளக்கப்பட்டுள்ளது. அன்ய – அநன்ய. அன்ய அல்லாதது அநன்ய. அன்ய பாவம் இல்லாமல் வெறும் பரம பாவம் மாத்ரம். பரமனல்லாது வேறு ஒன்றும் இல்லை. உலகில் அடையத் தகுதி உள்ளது வேறொன்றும் இல்லை. அவனை அடைந்திட முயற்சியன்றி வேறெந்த வேலையும் இல்லை. மனஸ் மற்றும் சிந்தனையில் அவனன்றி வேறெதற்கும் இடம் இல்லை. ரெண்டு வழிகள் உண்டு. ஒன்று அந்த:கரணத்தில் பரமன் இருக்கும் இடத்தில் அவனை நாடி த்யானம் முதலான வழிமுறையைக் கடைப்பிடித்து அவனை அறிதல். இது கடினமான வழி. மற்றொன்று நோக்கும் இடம் எல்லாம் அவனையே கண்டு, செய்திடும் செயல்களெல்லாம் அவனுக்காகவே செய்து, கிடைப்பது எதுவானாலும் அவன் ப்ரஸாதமாக ஏற்று அவனை அறிதல். இது ஸுலபமான வழி.

📖 ॐ 📖

सततं(ङ्) कीर्तयन्तो मां यतन्तश्च दृढव्रताः ।
नमस्यन्तश्च मां भक्त्या नित्ययुक्ता उपासते ।।
{अध्याय ९ ~ श्लोक १४}

ஸததம்(ங்) கீர்தயந்தோ மாம் யதந்தஶ்ச த்₃ருட₄வ்ரதாஹா.
நமஸ்யந்தஶ்ச மாம் ப₄க்த்யா நித்யயுக்தோ உபாஸதே..
(அத்₄யாயம் 9 ~ ஶ்லோகம் 14)

எப்பொழுதும் என்னைப் பாடியபடி, பக்தியுடன் என்னை நமஸ்கரித்தபடி, என்னை அடைந்திட உறுதியான வ்ரதத்துடன் முயன்றிடும் இத்தகைய பக்தர்கள் எனது த்யானத்தில் லயித்திருக்கின்றனர். (9 – 14)

வெவ்வேறு வழியில்..

வாழ்வின் ஒவ்வொரு க்ஷணமும் நமக்கு ஒரு தேர்வுக்கான க்ஷணம். ஒரு மநுஷ்யனை ஸந்தித்தால் அவனுள் பரமாத்மாவைக் காணலாம். ஸைதானைக் காணலாம். நல்லது நடந்தால் பரமாத்மாவின் க்ருபையைக் காணலாம். தன் வெற்றியைக் காணலாம். தீயது நடந்தால் பரமனின் ப்ரஸாதமாக ஏற்றுக் கொள்ளலாம் . தன் து:கமாகக் கருதி வருத்தத்தில் மூழ்கலாம். வெற்றியில் அவன் ஒளியைக் கண்டு பணிவடையலாம். தன் ஸாதனையாக எண்ணி இறுமாப்பு அடையலாம். தோல்வியை அவன் கருணையாக ஏற்று ப்ரஸன்னம் அடையலாம். அவன் கை விட்டு விட்டான் என்று புலம்பலாம். இங்கு குறிப்பிடப் பட்ட எல்லா ப்ரஸங்கங்களிலும், மேலும் இது போன்ற மற்ற தருணங்களிலும் முதலாவதைத் தேர்ந்தெடுத்தலே பரமனது பக்தியின் த்ருட வ்ரதம். இதுவே நித்யம் செய்திடும் அவன் கீர்தனை. இதுவே அவனுக்கு செய்திடும் நமஸ்காரம். இதுவே அவனது உபாஸனை.

மன்ஸூர் என்ற ஸூஃபி பக்கிரி. அவர் செல்லும் வழியில் இருபுறமும் மலர்கள் மலர்ந்துள்ளன. நின்று விடுகிறார். கை குவித்து ஆகாஶத்தை நோக்கி வணங்குகிறார். 'இங்கு மஸூதி எதுவும் இல்லையே? யாரை வணங்குகிறீர்?' 'மலர்கள் மலர்ந்துள்ளன. இறைவனின் க்ருபை', என்கிறார் மன்ஸூர். இது கீர்தனை. இறைவனின் புகழ் பாடுதல். ஸூர்யன் உதிக்கிறான். மன்ஸூர் கரம் குவித்து வணங்குகிறார். பரவஶம் அடைகிறார். 'எவ்வளவு ப்ரகாஶம்! இறைவனது கருணையே கருணை!', என்கிறார். இவர் உருவ வழிபாடு செய்கிறாரோ என்று ஶிஷ்யர்களுக்கு ஸந்தேஹம். அவர் செய்திடும் பரமனின் கீர்தனை இது. மன்ஸூரின் கைகால்கள் வெட்டப்பட்டு மரண வாஸலில் இருக்கிறார். விரோதிகள் அடித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். வானத்தை நோக்கி புன்னகை புரிகிறார். 'ஏன் சிரிக்கிறாய்?' 'இறைவனின் க்ருபை. இங்கு நீங்கள் அடிக்கிறீர்கள். அங்கு அவர் என்னை ஸந்திக்க ஆவலுடன் காத்திருக்கிறார். இங்கு வீழ்ந்தவுடன் அங்கு அவருடைய அரவணைப்பு காத்திருக்கிறது. நீங்கள் அடித்து உதவிடவில்லை என்றால் அவருடன் இணைவதில் காலதாமதம் ஆகி விடும் அல்லவா?'. இது இறைவனுக்கு அவர் த்ருட உறுதியுடன் செய்திடும் ஸ்துதி.

📖 ॐ 📖

ज्ञानयज्ञेन चाप्यन्ये यजन्तो मामुपासते ।
एकत्वेन पृथक्त्वेन बहुधा विश्वतोमुखम् ।।
{अध्याय ९ ~ श्लोक १५}

ஜ்ஞானயஜ்ஞேன சாப்யந்யே யஜந்தோ மாமுபாஸதே.
ஏகத்வேந ப்ருத₂க்த்வேந பஹுதா₄ விஶ்வதோமுக₂ம்..
(அத்₄யாயம் 9 ~ ஶ்லோகம் 15)

மற்ற ஸிலர் ஜ்ஞானயஜ்ஞம் செய்து எல்லாம் ஒன்றே என்ற பாவனையுடன், என்னை வழிபடுகின்றனர். வேறு ஸிலர் தன்னை என்னிலிருந்து வேறாகக் கருதி, ஸேவை பாவனையுடன் என்னை வழிபடுகின்றனர். (9 – 15)

பஸி என்பது அனைவருக்கும் ஸமம். உணவு உண்ட பின் கிடைத்திடும் த்ருப்தியும் அனைவருக்கும் ஸமமே. ஆனால், ருசி வெவ்வேறு. அதனால், உணவும் வெவ்வேறு. மாறிடும் இந்த உலகத்தில் மநுஷ்யன் என்ன செய்தாலும் அவனுக்கு த்ருப்தி ஏற்படுவதில்லை. ஆனால், அவன் ஸம்ஸாரத்திற்கு புறங்காட்டி பரமாத்மாவை நோக்கி ப்ரயாணித்து பரமனை அடைந்திடும் போது

த்ருப்தி, பூர்ண த்ருப்தி ஏற்பட்டு விடுகிறது. ஆனால், ருசி, தகுதி, ஶ்ரத்தை, இயல்பு வெவ்வேறாக இருப்பதால் உபாஸனை முறைகளும் வேறுபடுகின்றன. இங்கு ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் ரெண்டு முறைகளைக் குறிப்பிடுகிறார். ஒன்று ஜ்ஞானியின் வழி. மற்றொன்று யோகீயின் வழி. ஒன்று அத்வைதம். மற்றது த்வைதம்.

நாம் வெவ்வேறு பின்னணியில் இருக்கிறோம். வெவ்வேறு நிலைகளில் இருக்கிறோம். நம் யாத்ரையின் ஆரம்பப் புள்ளிகள் வெவ்வேறு. எனவே, நமது மார்கங்கள் வெவ்வேறாகவே இருந்திடும். அடைய வேண்டிய குறிக்கோள் ஒன்று. பரமனை நோக்கிய ப்ரயாணத்தில் ஒரு விஶேஷம். குறிக்கோளை அடைந்திடும் போது பாதையும் இருக்காது. ப்ரயாணியும் இருக்க மாட்டான்.

எத்தனை மநுஷ்யர்களோ அத்தனை மார்கங்கள் இருக்க முடியும். ஹிந்து தர்மத்தில் இதை உணர்ந்து ஏற்று இருக்கிறோம். இங்கு பொதுவான ஸம்ஸ்காரங்கள் உண்டு. மார்கங்களும் உண்டு. ஆனால், தன் இயல்பிற்கு ஏற்ப மார்கத்தை மாற்றிக் கொள்ளவும் வழி உண்டு. விதிக்கப்படவில்லை. புதிய மார்கத்தை அமைத்திடும் ஸ்வாதந்த்ர்யமும் உண்டு. 'நான் ப்ரயாணித்திடும் மார்கம் ஸரியானது என்று தோன்றினால் தவறு இல்லை. என் மார்கம் மாத்ரமே ஸரியானது என்று கருதிடும் போது மனஸில் வன்முறை பிறக்கிறது. அடுத்த படியாக எனக்கு ஸரியானது மற்ற அனைவருக்கும் ஸரியாகவே இருக்கும் என்று எண்ணி பிறரை தன் வழிக்கு மாற்றத் தொடங்கும் போது மனஸில் தோன்றிய வன்முறை ரத்தக்களரியை விளைவிக்கிறது'. பாரதம் மற்றும் கிழக்காஶிய தேஶங்கள் தவிர அமெரிக்க, ஆஃப்ரிக்க, ஐரோப்பிய மற்றும் அரேபிய தேஶங்களின் வரலாற்றின் ஒவ்வொரு பக்கமும் மநுஷ்ய ரத்தத்தில் தோய்ந்து இருப்பதற்கு இந்த சிந்தனையே காரணம். தேஶங்களைப் பிடிக்கும் யுத்தங்கள் ஏற்படுத்திய மநுஷ்ய ரத்த ஆறுகளை விட பல்லாயிர மடங்கு பெரிய ரத்த நதிகள் பிறரைத் தன் மார்கத்திற்கு மாற்றும் முயற்சியில் ஓடியுள்ளன. லக்ஷோபலக்ஷ மநுஷ்ய உயிர்களை பலி வாங்கி உள்ளது இந்தச் சிந்தனை.

ஜ்ஞான யோகத்தில் எல்லாம் ஒன்று என்ற கருத்துடன் தன்னுள் இருக்கும் அந்த ஒன்றின் அம்ஶத்தைத் தேடுகிறார். விவேகத்தைப் பயன்படுத்துகிறார். தடையாக இருப்பவற்றை விலக்குகிறார். அதனுடன் ஒன்றி விடும் போது பேரானந்தத்தை அடைகிறார். மற்றொரு வழியில் தன்னை பரமாத்மாவில் இருந்து வேறாகக் கருதி, பரமனைத் தனது அன்னையாகவோ தந்தையாகவோ குழந்தையாகவோ அரஸனாகவோ காதலனாகவோ ஸேவகனாகவோ நண்பனாகவோ பாவிக்கிறார். தன்னுடைய அனைத்தையும் அவனுக்கு அளித்து அவனுடன் ஒன்றுகிறார். உலகத்தில் காணப்படும் பன்மையை பரமனின் விபூதியாகக் கண்டு, தன்னிடம் உள்ள கரணங்களை எதிர்ப்பார்ப்பு ஏதும் இன்றி உலக ஸேவையில் ஈடுபடுத்துகிறார். மார்கங்கள் வெவ்வேறு. ஆயின், 'அனைத்தும் என்னையே வந்தடைகின்றன'.

अहं(ङ्) क्रतुरहं यज्ञः(स्) स्वधाहमहमौषधम् । मन्त्रोऽहमहमेवाज्यमहमग्निरहं हुतम् ।।
पिताहमस्य जगतो माता धाता पितामहः । वेद्यं पवित्रमोङ्कार ऋक्साम यजुरेव च ।।
गतिर्भता प्रभुः(स्) साक्षी निवासः(श्) शरणं सुहृत् । प्रभवः(फ्) प्रलयः(स्) स्थानं(न्) निधानं बीजमव्ययम् ।।
{अध्याय ९ ~ श्लोक १६, १७, १८}

அஹம்(ங்) க்ரதுரஹம் யஜ்ஞ:(ஸ்) ஸ்வத$_4$ாஹமஹமௌஷத$_4$ம்.
மந்த்ரோऽஹமஹமேவாஜ்யமஹமக்$_3$நிரஹம் ஹுதம்..
பிதாஹமஸ்ய ஜக$_3$தோ மாதா த$_4$ாதா பிதாமஹஹ.
வேத்$_3$யம் பவித்ரமோங்கார ருக் ஸாம யஜுரேவ ச..
க$_3$திர்ப$_4$ர்தா ப்ரபு$_4$:(ஸ்) ஸாக்ஷீ நிவாஸ(ஶ்) ஶரணம் ஸுஹ்ருத்.
ப்ரப$_4$வ:(ஃப்) ப்ரலய:(ஸ்) ஸ்த$_2$ாநம் நித$_4$ானம் பீ$_3$ஜமவ்யயம்..
(அத்$_4$யாயம் 9 ~ ஶ்லோகம் 16, 17, 18)

வேதத்தால் விதிக்கப்பட்ட க்ரது நானே. யஜ்ஞமும் நானே. நானே ஸ்வதா. நானே

ஔஷதம். மந்த்ரமும் அக்னியும் அக்னியில் இடப்படும் நெய்யும் ஹோமம் என்ற கர்மமும் நானே. ஜகத் முழுவதற்கும் பிதாவும் மாதாவும் பிதாமஹனும் நானே. ஜகத்தைத் தாங்கிடுபவனும் அறியப்பட வேண்டியவனும் நானே. ஓம்காரமும் ர்க், ஸாம, யஜுர்வேதங்களும் நானே. கதியும் (அடையத் தகுந்த லக்ஷ்யம்) பர்தாவும் (பரிபாலித்துக் காப்பவன்) ப்ரபுவும் ஸாக்ஷீயும் நிவாஸமும் (அனைத்தின் இருப்பிடம்) ஶரணமும் (அடைக்கலம்) ஸுஹ்ருதனும் (நலன் விழைபவன்) ப்ரபவமும் (உத்பத்தி) ப்ரலயமும் ஸ்தானமும் (ப்ரலயத்தில் அனைத்தும் ஒடுங்கும் இடம்) நிதானமும் (களஞ்ஜியம்) அனைத்திற்கும் மூலமான அழிவற்ற பீஜமும் நானே. (9 – 16,17,18)

நானே அனைத்தும்:

லௌகீக கார்யங்களையும் மனஸைச் செலுத்தி, மனஸின் முழு ஈடுபாட்டுடன் செய்தால் மாத்ரமே லௌகீக கார்யங்களும் வெற்றி அடைகின்றன. மனஸ் சிதறி இருந்தால் கார்யம் தோற்று விடுகிறது. பின், பரமனுக்காக செய்யப்படும் யஜ்ஞும் முதலிய கர்மங்களை மனஸ் அதில் லயிக்காமல், வெறும் ஷடங்காக, அன்றுடப் பழக்கமாக, யந்த்ர கதியில் செய்வதால் என்ன லாபம்? பூஜா விதிப்படி தெய்வ விக்ரஹத்தின் பூஜையை ஆரம்பிக்கும் முன் பூஜை செய்பவரின் அங்கங்கள், ஆஸனம், மணி, ஶங்கு, விளக்கு என்று கருவிகள் அனைத்தையும் பூஜை செய்திட வேண்டும். எல்லாம் பரமாத்மாவின் ரூபம். பூஜைக்குரியவை. அதையே ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் இங்கு சொல்கிருர். படைப்பில் எதுவும் துச்சம் இல்லை. எல்லாம் பரமனின் ரூபங்கள். கார்யமாகவோ காரணமாகவோ நாம் பார்த்திடும், கேட்டிடும், கருதிடும், புரிந்து கொள்ளும் அனைத்தும் பரமனின் ரூபங்களே. அவனல்லாமல் எதுவும் இல்லை.

வைதீக முறையில் செய்யப் படுவது க்ரது என்றும் ஸ்மார்த்த முறையில் செய்யப் படுவது யஜ்ஞும் என்றும் அறியப் படுகின்றன. பித்ருக்களுக்கு அர்பணம் ஆகும் அன்னம் ஸ்வதா ஆகும். இந்த மூன்று கர்மங்களும் நானே. அக்கர்மங்களில் பயன்படும் வனஸ்பதிகள், வேர்கள், எள் போன்ற தான்யங்கள் ஆகியவை ஔஷதிகள். அவ்வௌஷதிகளும் நானே. ஓதப்படும் வேத மந்த்ரங்களும் நானே. அக்னீயும் நானே. அக்னீயில் இடப்படும் நெய் முதலியவை நானே. அக்னீயில் ஹோமமாக்கும் அந்த செய்கையும் நானே. 4 – 24'ல் சொல்லப்பட்டதே இந்தக் கருத்து. ஆயின், அங்கு யஜ்ஞத்தை ப்ரஹ்ம பாவத்துடன் செய்தால் பிணைத்திடாது என்ற கருத்தில் சொன்னுர். இங்கு அனைத்தும் பரமாத்மாவின் விபூதிகள் என்பதை விளக்கிடச் சொல்கிருர்.

உலகின் தந்தையும் நானே. தாயும் நானே. உலகத்தைத் தாங்குபவன் நானே. முப்பாட்டனும் நானே. உலகத்தையும் உலகத்தில் உள்ள அனைத்து ஜட – சேதனங்களையும் அசைந்திடும் உயிர்கள் மற்றும் அசையா உயிர்களையும் படைத்தவன் நான். எனவே, அனைத்தின் தந்தையும் நான். உலகத்தைத் தாங்கிடும் நியமங்கள் என்னுல் ஏற்பட்டன. அனைத்து உலகங்களையும் தாங்குபவன் நான். ஜீவன்கள் அனைத்திற்கும் தத்தம் கர்மங்களுக்கேற்ற பிறவிகள் அளித்து, அதற்கேற்ற உடல்களை அளித்திடும் அன்னையும் நானே. ஜீவன்களைப் படைப்பவர் ப்ரஹ்மா. அந்த ப்ரஹ்மா என்னுல் படைக்கப்பட்டவர். எனவே, ஜீவன்களுக்கு நான் முப்பாட்டன் ஆகிறேன்.

அறிதலும் நானே. அறியப்பட வேண்டிய வேதங்களும் நானே. வேத ர்சாக்களில் ப்ரதானமான பவித்ர ஓங்காரமும் நானே. ஓம் என்னும் மந்த்ரத்தின் விஸ்தாரமே வேதம். வேதத்தின் ஸாரம் ஓம். அக்ஷரமும் நான். அக்ஷரத்தை அறிவிப்பவனும் நான். அறிதல் என்ற கல்வியும் நான். அறிந்திடும் ஆர்வமும் நான். அறிபவனும் நானே.

அடையத் தகுந்த குறிக்கோள் நானே (கதி). அல்பமானவையும் உயர்ந்தவையுமாக குறிக்கோள்கள் பல இருக்கலாம். ஆனுல், இறுதிக் குறிக்கோள், The Ultimate , எதை அடைந்த பிறகு வேறு எதையும் அடையத் தேவை இராதோ, அந்த குறிக்கோள் நானே. அனைத்தையும் போற்றிக் காப்பவன் நானே (பர்தா). அனைத்து உயிர்களுக்கும் உணவளித்து, பரிபாலனம் செய்பவன் நானே. தலைவன் நானே (ப்ரபு). எல்லாம் என் திட்டத்திற்கு உட்பட்டு நடப்பதால் தலைவன் நானே. அனைத்திற்கும் ஸாக்ஷீ. எல்லாம் செய்தும் நேரடியாக நான் எதுவும் செய்வதில்லை. அனைத்திற்கும் ஸாக்ஷீயாக மாத்ரமே நான் இருக்கிறேன். அனைத்தின் இருப்பிடமும் நானே (நிவாஸ). ஆத்மா எனது அம்ஶமாக இருப்பதால் என்னில் நிலைத்து இருக்கின்றன.

ஶரணடையக் கூடியவன் நானே. ஆற்றலும் ஶக்தியும் அதிகாரமும் இல்லாதவனை ஶரணடைந்து என்ன ப்ரயோஜனம்? ஸர்வ அதிகாரமும் ஸர்வ ஶக்தியும் ஸர்வ வல்லமையும் கொண்டவனே அல்லவா ஶரணடைய வேண்டும்! நன்மை பயப்பவனும் நானே (ஸுஹ்ருத்). மநுஷ்ய நண்பர்கள் நன்மை செய்து வெகு ஶீக்ரம் அலுத்து விடுவர். செய்ததை பலமுறைச் சொல்லிக் காட்டுவர். இறைவனே பரம நண்பன். அலுக்காமல் என்றும் நன்மை செய்பவன்.

தோற்றமும் நான் (ப்ரபவம்). தோற்றுவித்தவனும் நான். தோற்றம் என்ற செயலும் நான். தோற்றத்திற்கு முன்பு இருந்தவனும் நானே. படைப்பின் அனைத்து பொருட்களிலும் நானே ஊடுருவி இருக்கிறேன். அழிவும் நான் (ப்ரலயம்). படைப்பு முழுவதும் இறுதியில் என்னில் லயமாகி விடுகின்றன. அழிப்பவனும் அழிபவையும் அழிவும் நானே. நான் மாத்ரமே இருக்கிறேன். மஹாப்ரலயத்தில் ப்ரக்ருதியுடன் சேர்த்து, உலகமனைத்தும் என்னில் இருக்கின்றன என்பதால் நான் ஸ்தானம். படைப்பிலும் ப்ரலயத்திலும் இடைப்பட்ட காலத்திலும் ப்ரக்ருதியும் ஸம்ஸாரமும் ஜீவன்கள் அனைத்தும் என்னில் இருக்கின்றன. அனைத்திற்கும் கருவூலமாக (நிதானமாக) நான் இருக்கிறேன்.

விதை மரத்தைத் தோற்றுவித்து விட்டு, அழிந்து விடுகிறது. மண்ணிலிருந்து பாண்டங்கள் செய்தால் மண் குறைந்து விடுகிறது. பொன்னில் இருந்து ஆபரணங்கள் செய்தால் பொன் குறைந்து விடுகிறது. ஆயின், லக்ஷோபலக்ஷ உலகங்களையும் உயிர்களையும் தோற்றுவித்த பிறகும் நான் குறைவதில்லை. தேய்வதில்லை. மங்குவதில்லை. அழிவதில்லை. மாற்றமும் அழிவும் எனக்கு இல்லை. (அவ்யய பீஜம்).

📖 ॐ 📖

तपाम्यहमहं वर्ष(न्) निगृह्णाम्युत्सृजामि च ।
अमृतं(ञ्) चैव मृत्युश्च सदसच्चाहमर्जुन ।।
{अध्याय ९ ~ श्लोक १९}

தபாம்யஹமஹம் வர்ஷம்(ந்) நிக்3ருஹ்ணாம்யுத்ஸ்ருஜாமி ச.
அம்ருதம்(ஞ்) சைவ ம்ருத்யுஶ்ச ஸதஸச்சாஹமர்ஜுன..
(அத்₄யாயம் 9 ~ ஶ்லோகம் 19)

ஹே அர்ஜுன! நானே ஸூர்யனை தஹிக்கிறேன். நீரை ஆகர்ஷித்து மழையாகப் பொழிபவனும் நானே. அம்ருதமும் மரணமும் ஸத்தும் அஸத்தும் நானே. (9 – 19)

இந்த ஶ்லோகத்தையும் அடுத்த ரெண்டு ஶ்லோகங்களையும் சேர்த்தே படித்து புரிந்து கொள்ள வேண்டும். இங்கு, 'இருமைகளாகத் தோன்றிடும் அனைத்தும் நானே', என்கிறார். அடுத்த ரெண்டு ஶ்லோகங்களில், 'என்னைக் காணாமல் இருமைகளைக் காண்பவன் இருமைகளின் ஸுழற்சியுடன் கூடிய இந்த உலகத்தில் மீண்டும் மீண்டும் திரும்புகிறான்', என்கிறார்.

ஸூர்யனை தஹிப்பவனும் நானே. மழையாக வர்ஷிப்பவனும் நானே. ஸூர்யன் கடுமையாக தஹிக்கும் வெய்யில் காலத்தின் இறுதியில் பூமியும் உயிர்கள் அனைத்தும் மழைக்காக ஏங்கும். வெய்யில் காலமே வேண்டாம் என்று கூடத் தோன்றும். ஆனால், வெய்யில் காலத்தில் ஸூர்யன் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு கடுமையாக தஹிக்கிறானோ, அந்த அளவிற்கு மழைக் காலத்தில் மழையும் அதிகமாகப் பொழிந்திடும். குறைந்தால் அதுவும் குறைந்து விடும்.

மரணத்தை இல்லாமல் ஆக்கிடும் அம்ருதமும் நானே. மரணமும் நானே. ஸத்தும் நானே. அஸத்தும் நானே. ரெண்டும் ஒன்றே. ஒன்று இல்லாமல் மற்றொன்று இல்லை. ஆனால், மனஸ் வெவ்வேறாகப் பார்க்கிறது. முழுமையானதால் மாத்ரம் முழுமையானதைப் பார்த்திட முடியும். மனஸால் பகுதியை மாத்ரமே பார்த்திட முடியும். மனஸ் ரெண்டாகப் பார்க்கிறது. ரெண்டாக மாத்ரம் இல்லை. எதிரெதிராகவும் பார்க்கிறது. ஒன்றை நாடுகிறது. மற்றொன்றை விலக்குகிறது. இவை ரெண்டும் வெவ்வேறானவை அல்ல, எதிர்மாறானவையும் இல்லை. இருப்பு ஒன்றே. ரெண்டாக, பலவாக, பற்பலவாக வெளிப்படுகிறது. மனஸ் இல்லாமல் போனால் தான் இதை உணர முடியும். மனஸின்

அபாவத்தில் மாத்ரமே இவ்வுண்மையைக் காணலாம். மனஸிற்கு அப்பால் ப்ரயாணித்தால் இது புலப்படும். மனோ நாஶம். பரமனை நோக்கிய ப்ரயாணத்தில் அடிப்படையான தேவையும் இதுதான்.

🕮 ॐ 🕮

त्रैविद्या मां सोमपाः(फ) पूतपापा यज्ञैरिष्ट्वा स्वर्गतिं प्रार्थयन्ते ।
ते पुण्यमासाद्य सुरेन्द्र लोकमश्नन्ति दिव्यान्दिवि देवभोगान् ।।
ते तं भुक्त्वा स्वर्गलोकं विशालं क्षीणे पुण्ये मर्त्यलोकं विशन्ति ।
एवं(न्) त्रयीधर्ममनुप्रपन्ना गतागतं(ङ्) कामकामा लभन्ते ।।
{अध्याय ९ ~ श्लोक २०, २१}

த்ரைவித்₃யா மாம் ஸோமபா:(ஃப்) பூதபாபா யஜ்ஞைரிஷ்ட்வா ஸ்வர்க₃திம் ப்ரார்த₂யந்தே.
தே புண்யமாஸாத்₃ய ஸுரேந்த்₃ர லோகமஶ்நந்தி தி₃வ்யாந்தி₃வி தே₃வபோ₄கா₃ந்..
தே தம் பு₄க்த்வா ஸ்வர்க₃லோகம் விஶாலம்(ங்) க்ஷீணே புண்யே மர்த்யலோகம் விஶந்தி.
ஏவம்(ந்) த்ரயீத₄ர்மமநுப்ரபந்நா க₃தாக₃தம்(ங்) காமகாமா லப₄ந்தே..
(அத்₄யாயம் 9 ~ ஶ்லோகம் 20, 21)

மூன்று வேதங்களில் சொல்லப்பட்ட ஸகாம அநுஷ்டானங்களை செய்பவர்கள் ஸ்வர்க லோகத்தை வேண்டி, யஜ்ஞங்களின் மூலமாக இந்த்ர உருவத்தில் என்னை பூஜித்து, ஸோமபானம் செய்து, பாபங்களில் இருந்து விடுபட்டு, புண்ய தேவ லோகத்தை அடைந்து, திவ்ய போகங்களை அநுபவிக்கின்றனர்.

விஶாலமான ஸ்வர்க லோகத்தை அநுபவித்து புண்யம் கழிந்த பின், மீண்டும் மநுஷ்ய லோகத்தில் திரும்புகிறார்கள். இவ்வாறு மூன்று வேதங்களில் அறிவிக்கப் பட்ட தர்மங்களை அநுஷ்டிப்பவர்கள் ஸுக விரும்பிகளாய் பிறப்பு - இறப்பு என்ற ஸுழலை அடைகின்றனர். (9 – 20 , 21)

(ஸோமவல்லி என்று ஒரு கொடி. அதற்கு பதினைந்து இலைகள். அமாவாஸ்யைக்குப் பிறகு ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு இலை துளிர்த்து பௌர்ணமி அன்று பூர்ணமாகும். அதன் பின்னர் ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு இலை உதிர்ந்து அமாவாஸ்யை அன்று இலையற்று இருக்கும். இவ்வாறு வளர்ந்திடும் ஸோமவல்லியின் ரஸமே ஸோமரஸம் – 'ரஸேந்த்ர சூடாமணி').

ஸாதாரண மநுஷ்யன் உலக விஷயங்களின் போகத்தில் மூழ்கி இருக்கிறான். மேதை என்றும் பண்டிதர்கள் என்றும் சொல்லப் படுபவர்களும் அதே நிலையில் இருக்கின்றனர். இவர்கள் மூன்று வேதங்களில் சொல்லப் பட்ட அநுஷ்டானங்களில் ஈடுபட்டு, ஸ்வர்க ப்ராப்தியையும் காம பூர்தியையும் நாடுகின்றனர். ஶ்ரத்தையுடனும் நல்ல உள்ளத்துடனும் யஜ்ஞங்கள் முதலானவை மூலம் இந்த்ரன் முதலான தேவர்களை வழிபடுகின்றனர். அவர்கள் நாடுவது அவர்களுக்குக் கிடைக்கிறது. ஸ்வர்கம் போன்ற புண்ய லோகத்தை அடைந்து திவ்ய போகங்களை அநுபவிக்கின்றனர். ஸோம பானம் அருந்தி பாபங்களில் இருந்து விடுபடுகின்றனர். ஸ்வர்க போகத்தினால் அவர்களது புண்யமும் க்ஷீணம் அடைகிறது. குறைகிறது. பின்னர் மீண்டும் ஜனன – மரண லோகத்தில் பிறக்கின்றனர்.

பாபச் செயல்களைக் குறைத்து புண்ய கர்மங்களைச் செய்வதால் ஸ்வர்கத்தை அடைந்து விடலாம். பரமனை அடைய முடியாது. ஸுகத்தை அநுபவிக்கலாம். பரம ஸுகத்தை அநுபவிக்கலாம். ஆனால், ஆனந்தத்தை அடைய முடியாது. மீண்டும் ஸுக – து:க ஸுழற்சிக்குள் வந்தாக வேண்டும். ஸோமபானத்தைப் பருகலாம். ஆனால், அம்ருதபானம் பருக முடியாது. பாபம் – புண்யம், ஸ்வர்கம் – நரகம், ஸுகம் – து:கம் என்பவை ரெண்டாகத் தெரிந்திடும் வரை. விருப்பமும் வெறுப்பும் இருந்திடும் வரை, விருப்பத்தை அடைந்திடவும் வெறுப்பதைத் தவிர்த்திடவும் முயற்சிகள் செய்திடும் வரை, மிக உயர்ந்த ஸுகங்கள் நிறைந்த லோகங்களை அடைந்திடலாமே அன்றி பரமாத்மாவுடன் இணைந்திட முடியாது. ஜனனமும் மரணமும் பரமனின் லீலைகளே என்று உணர்ந்தால், முள்ளும் மலரும் செடியின் ஒரே ஜீவரஸத்தின் வெளிப்பாடுகளே என்பதை அறிந்தால், நிழலும்

வெய்யிலும் ஒரே ஸூர்யனின் விளைவுகள் என்று புரிந்து கொண்டால் மாத்ரமே, பரமனின் திசையில் முன்னேறத் தொடங்கலாம். இருமைகளாய்த் தோன்றிடும் இவைகளில் ஒன்றைத் தவிர்த்து ஒன்றை மாத்ரம் அடைந்திடும் முயற்சி இருந்திடும் வரை இருமைகள் நிறைந்த உலகில், இருமைகளின் ஸுழற்சியில் மீண்டும் மீண்டும் தள்ளப் படுகிறான்.

📖 ॐ 📖

अनन्याश्चिन्तयन्तो मां ये जनाः(फ्) पर्युपासते ।
तेषां(न्) नित्याभियुक्तानां योगक्षेमं वहाम्यहम् ।।
{अध्याय ९ ~ श्लोक २२}

அநந்யாஶ்சிந்தயந்தோ மாம் யே ஜநா:(ஃப்) பர்யுபாஸதே.
தேஷாம் நித்யாபி₄யுக்தாநாம் யோக₃க்ஷேமம் வஹாம்யஹம்..
(அத்₄யாயம் 9 ~ ஶ்லோகம் 22)

அநன்ய பாவனையுடன் என்னையே சிந்தித்தபடி, எனது உபாஸனை செய்திடும் பக்தர்களின் யோகம் மற்றும் க்ஷேமத்தை நான் நிர்வஹிக்கிறேன். (9 – 22)

அநன்ய பாவம்:

ஊரார் பிள்ளையை ஊட்டி வளர்த்தால் தன் பிள்ளை தானே வளரும் என்று ஒரு பழமொழி உண்டு. நாகபூரில் டாக்டர் ஏர்குண்ட்வார் என்று ஒரு பெரியவர் இருந்தார். தொண்ணூறு வயஸு வரை வாழ்ந்தார். வேதத்தின் அர்தத்தைத் தெரிந்து கொள்வதில் தன் வாழ்நாள் முழுவதையும் ஈடுபடுத்தினார். MBBS படித்திருந்ததால் தன்னை நாடி வரும் நோயாளிகளைப் பார்ப்பார். ஆனால், பணம் ஸம்பாதிப்பதில் நாட்டம் இல்லாமல் இருந்தார். வீட்டு வாடகை கொடுக்க முடியவில்லை. மனைவியும் ஒரு பெண் குழந்தையும் மிகக் கஷ்டப்பட்டனர். தனக்கென்று வாழாதவருடைய தேவைகளை நான் கவனித்துக் கொள்கிறேன் என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். டாக்டருக்கும் ஒரு மோஹன் கிடைத்தார். இவரைத் தன் வீட்டு மாடியில் ஒரு அறையில் குடி அமர்த்தினார். ஒரு மகனை விடச் சிறப்பாக அவரை கவனித்துக் கொண்டார். சிறந்த அறிவு பெற்றிருந்த அவருடைய மகளை மருத்துவம் படிக்க வைத்தார். இதில் ஆஶ்சர்யம் என்னவென்றால் மோஹன் அவ்வூரில் ஒரு குடிகாரன் என்றும், 'கூத்தாடிகள் மற்றும் நாடகக் குழுக்கள்', மத்தியில் நாட்களைக் கழிப்பவர் என்றும் அறியப் பட்டவர். டாக்டரின் ஸத்ஸங்கத்தில் இவரும் உயர்ந்தார். தன் வாழ்நாளின் நாற்பத்தைந்து வர்ஷங்கள் மோஹனின் அறையில் கழித்தார் டாக்டர் ஏர்குண்ட்வார். அந்த அறை தபஸ் செய்திடும் ஒரு யோகீயின் குஹை ஆனது. எந்நேரமும் சிந்தனையில் மூழ்கி இருப்பார். படித்துக் கொண்டோ எழுதிக் கொண்டோ இருப்பார். அவர் உயிருடன் இருந்த வரை இத்தகைய மஹான் ஒருவர் அங்கிருப்பது ஊருக்குத் தெரியாது. அவர் இறந்து பத்து வர்ஷங்கள் கழிந்த பின் இன்று அவருடைய பல புஸ்தகங்கள் அச்சிட்டு வெளியிடப் படுகின்றன. இன்று வரை டாக்டர் ஏர்குண்ட்வார் வாழ்ந்த அந்த அறையை ஒரு கோவிலைப் போல் பராமரித்து வைத்துள்ளார் ஸ்ரீ மோஹன். 'நீ கவலை கொள்ள வேண்டாம். நான் கவனித்துக் கொள்கிறேன்', என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

யோகம் என்பது தேவையை அடைவது. க்ஷேமம் என்பது இருப்பதைக் காப்பது. மநுஷ்யனின் பெரும்பாலான நேரமும் பணமும் இவ்விரண்டு கார்யங்களில் (Procurement and Maintenance) கழிகின்றன. வண்டி வாங்குகிறான். பின்னர், அதன் பராமரிப்பில் ஈடுபடுகிறான். தனது வாழ்நாளின் மொத்த வருமானத்தையும் கடனாக வாங்கி வீடு கட்டுகிறான். பின்னர், வாழ்நாளின் நேரம் முழுவதையும் அதன் பராமரிப்பில் செலவழிக்கிறான். 'யோகம் – க்ஷேமம் ரெண்டையும் நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்'. பக்தனுக்கு எவ்வகை நாட்டமும் விருப்பமும் இல்லாததால், 'எனக்கு இது தேவை', என்று எதுவும் இல்லை. அவருடைய அவஶ்யம் என்னவென்பதையும் இறைவனே நிஶ்சயம் செய்கிறார். தனக்கென்று ஒரு ஆஸ்பத்திரி வேண்டும், தனது மகள் டாக்டர் ஆக வேண்டும் போன்ற எவ்வித தேவையும் டாக்டர் ஏர்குண்ட்வார் வைக்கவில்லை. அதே போல, 'இது என்னுடையது, இது பாதுகாக்கப் பட வேண்டும்', என்ற எண்ணமும் கிடையாது. பாதுகாக்கப் படுவதில் இவருக்கு நன்மை என்றால் பாதுகாக்கப் படுகிறது. அழிக்கப் படுவதே இவருக்கு நன்மை என்றால் அழிக்கப்

படுகிறது. எது க்ஷேமம் என்பதையும் அவனே முடிவு செய்யட்டும். 'நீ பார்த்துக் கொள்', என்ற ப்ரார்த்தனையும் இவர் ஸார்பாகச் செய்யப்படவில்லை. அவன் பார்த்துக் கொண்டான். இவர் அநன்ய பாவத்தில் மூழ்கி இருந்தார். வேறு எந்த கவலையும் இன்றி, வேறு எதைப் பற்றிய சிந்தனையும் இன்றி ஒரே ஒரு பாவனையில் மூழ்கி இருந்தார்.

'அநன்ய பாவத்துடன் என் உபாஸனை செய்பவன்'... நிஷ்காம பாவனை. கீதையின் ஸாரம். வழிபாட்டில் காமம் இருந்தால் அது வெறும் வாஸனை. நிஷ்காமம் இருந்தால் மாத்ரமே உபாஸனை. ஸ்வாமி விவேகானந்தருடைய வாழ்க்கையில் இந்தக் கருத்து அழகாக வெளிப்படுகிறது. அவர் நரேந்த்ரனாக இருந்த காலம். தந்தையார் இறந்த பிறகு, வீட்டில் பெரும் பணக்கஷ்டம். பஸியும் பட்டினியும் கடன்காரர்களின் தொல்லையும் தாயாரின் கண்ணீரும் குடும்த்தில் நிறைந்தது. ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ண பரமஹம்ஸர் நரேந்த்ரனிடம், 'அன்னையிடம் ப்ரார்த்தனை செய். உன்னுடைய கஷ்டங்கள் எல்லாம் தீர்த்து வைப்பாள்', என்கிறார். அன்னையின் ஸந்நிதிக்குச் சென்றான் நரேந்த்ரன். ஒரு மணி நேரமானது. கண்களில் நீர் பெருகக் கை கூப்பி நின்றிருந்தான். ஆனந்தம் நிறைந்த மனஸுடன் திரும்பிய நரேந்த்ரனிடம், 'முறையிட்டாயா?', என்று கேட்டார் ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ணர் பரமஹம்ஸர். 'மறந்து விட்டது', என்றான் நரேந்த்ரன். 'பைத்யமே! திரும்பிப் போ. மீண்டும் ப்ரார்த்தனை செய். இந்த தடவை மறக்காதே. அவளிடம் முறையிடு. அவள் பார்த்துக் கொள்வாள்', என்றார். இம்முறையும் கேட்க மறந்து விட்டார். மீண்டும் அனுப்பினார் ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ணர். மறப்பதில்லை. 'அன்னையிடம் சென்ற பிறகு, வேறு எதுவும் எங்கள் இடையில் வருவதில்லை', என்றார் ஸ்ரீ நரேந்த்ரன். 'வாஸனை இன்னமும் எஞ்ஜி இருக்கிறதா? உபாஸனை நேர முடியுமா? என்று அறிந்திடவே மீண்டும் மீண்டும் உன்னை அனுப்பினேன்', என்றார் ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ண பரமஹம்ஸர். 'உப' என்றால் அருகில் என்பது அர்தம். ஆஸன என்றால் இருப்பது. அவரருகில் இருப்பதே உபாஸனா. அவருடைய ஸாந்நித்யத்தில் இருப்பதே ஆனந்தமயமானது. எந்தக் கோரிக்கையும் கிடையாது. கோரிக்கைகளும் வேண்டுதல்களும் அந்த ஆனந்தத்தைக் கொச்சைப் படுத்துபவை. கோரிக்கையுடன் செல்பவன் விலகியே நிற்கிறான். கோரிக்கை எதுவும் அற்றவன் ஆனந்தத்தில் மூழ்குகிறான். பரமனின் ஸாந்நித்யத்தை உணர்ந்து, அதில் மூழ்கி விடுவதே வழிபாடு. அவ்வாறு மூழ்கி விடுபவனின் யோக – க்ஷேமத்தை பரமனே பார்த்துக் கொள்கிறான்.

மனைவிக்கு கடும் நோய் வந்தபின் நான் எல்லாவற்றையும் விட்டு விட்டு அவளது நோய் நிர்வாஹத்தில் லயித்த போது, பல நண்பர்கள் என்னிடம், 'நல்லவர்களுக்கு அவன் ஏன் இவ்வாறெல்லாம் கொடுமைகள் செய்கிறான்?', என்று கூறினர். (இவை சிந்தனை செய்து பேசப்பட்ட வார்தைகள் இல்லை. இத்தருணங்களில் பொதுவாகப் பேசப்படும் வசனம் இது. இவ்வாறு பேசி ஒருவரை ஒருவர் தேற்றிக் கொள்கிறோம். பேசுபவர் மற்றவரிடமும் இதே போன்ற வார்தைகளை எதிர்பார்க்கிறார்). இவன் நல்லவன் என்பதை நாம் முடிவு செய்து விட்டோம். நோயைக் கொடுத்து அவன் கொடுமை செய்கிறான் என்றும் முடிவு செய்து விட்டோம். இந்நிலையில் ஏன் ப்ரார்தனை? நாம் அறிவோம். அவனுக்கு அறிவில்லை. நாம் நல்ல மனஸ் கொண்டவர்கள். அவனே கொடுமையானவன். ஆனால், தீர்த்திடும் ஶக்தி நம்மிடம் இல்லை. அந்த ஶக்தி அவனிடம் மாத்ரமே இருக்கிறது. எனவே, கடும் நிபந்தனைகளுடன் கூடிய வேண்டுகோள் விடுக்கிறோம், ப்ரார்தனை என்ற பெயரில். 'நீ அழகானவன். அதனால் உன் ஸன்னதிக்கு ஈர்க்கப் படுகிறேன்'; 'நீ ஶக்தி வாய்ந்தவன். அதனால் உன்னிடம் பணிகிறேன்'; 'நீ படைத்த என்னை நீ காக்கிறாய். எனக்கு வேண்டியதை எல்லாம் எனக்குக் கொடுக்கிறாய். அதனால், நன்றியுடன் கூடிய எனது ப்ரார்தனைகள்'; இவை எல்லாம் நிபந்தனைகளுடன் கூடிய ப்ரார்தனைகள். 'அதனால்' ப்ரார்தனைகள். அவ்வாறு இல்லா விட்டாலும், அதற்கு எதிர்மாறாக நடந்தாலும் ப்ரார்தனை தொடருமா?

ஒரு கற்பனைக் கதை. ஸ்ரீ ராமன் கடற்கரையில் அமர்ந்திருந்த போது தனது அம்பை எடுத்து மணலில் நட்டார். அவர் அம்பை மீண்டும் எடுத்த போது, அதன் கூர் முனையில் ஒரு தவளை சிக்கி ரக்தக் களரியில் இருந்தது. 'அம்பு உன்னைத் துளைத்தவுடன் ஏன் ஶப்தம் எழுப்பவில்லை?' ஸ்ரீ ராமர் கேட்டார். 'உணவு அளிப்பவன் நீ. இத்தனை தினங்கள் நீ அளித்த உணவை உண்டு களித்தவன் நான். உணவளித்த கைகள் ஒரு முறை விஷம் அளித்திடும் போது, அதை மட்டும் குறை கூறுவது

முறையாகுமா? அதனால், அமைதியாக ஏற்றுக் கொண்டேன்', என்றதாம் அந்தத் தவளை.

நம் வீடுகளில் தாயார் அல்லது மனைவி தினமும் ருசியாக ஸமைத்துப் பரிமாறுகிறாள். நமக்காகவே ஸமைக்கிறாள். தான் மாத்ரம் இருந்திடும் போது எதையும் தின்று பசியைப் போக்கிக் கொள்பவள் நாம் இருந்தால் வகை வகையாக ஸமைத்துப் போடுகிறாள். நாமும் ஆனந்தமாக அநுபவிக்கிறோம். ஒரு நாள் உப்பு குறைந்து விட்டால் என்ன? ஒரு நாள் உணவு தீய்ந்து போனால் தான் என்ன? கோபப்படுவதும் குறை கூறுவதும் ஸரியாகுமா?

'யாசிப்பதை நிறுத்தி விடு. உனது யோகத்தைம் – க்ஷேமத்தைம் நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்'.

📖 ॐ 📖

येप्यन्यदेवता भक्ता यजन्ते श्रद्धयान्विताः ।
तेऽपि मामेव कौन्तेय यजन्त्यविधिपूर्वकम् ।।
{अध्याय ९ ~ श्लोक २३}

யேப்யந்ய தே$_{3}$வதா ப$_{4}$க்தா யஜந்தே ஶ்ரத்$_{3}$த$_{4}$யாந்விதாஹா.
தேऽபி மாமேவ கௌந்தேய யஜந்த்யவிதி$_{4}$ பூர்வகம்..
(அத்$_{4}$யாயம் 9 ~ ஶ்லோகம் 23)

கௌந்தேயனே! மற்ற தேவர்களை வழிபடுபவர்களும் என்னையே வழிபடுகின்றனர். ஆனால், விதிகளுக்கு முரண்பட்டு. (9 – 23)

மற்ற தெய்வங்களை வழிபடுவோர்..

இது அழகான, ஆழமானதொரு ஶ்லோகம். 'மற்ற தேவர்களை' என்று ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கூறுவது மற்ற உருவங்களில் நடந்திடும் வழிபாடுகளை அல்ல. அவ்வாறு அர்தம் கொண்டால் 'நான் ஒருவனே தேவன்' என்று சொல்வதாக ஆகும். யேஶுவைப் போல் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனும் தன்னை Jealous God என்று சொல்லிக் கொள்கிறார் என்றாகி விடும். அவ்வாறில்லை.

தேவி லக்ஷ்மியின் எட்டு ரூபங்கள் சொல்லப்பட்டுள்ளன. செல்வத்தின் பின்னால் ஓடுபவன் தனலக்ஷ்மியை வழிபடுகிறான். தனலக்ஷ்மியின் உருவத்தை வைத்து மந்த்ரங்களாலும் புஷ்பங்களாலும் வழிபடுகிறான் என்பதல்ல அர்தம். அவனுடைய ஶரீரத்தின் ஒவ்வொரு அணுவிலும் மனஸ் முழுவதும் தனம் மாத்ரமே நிறைந்துள்ளது. அவனுடைய முயற்சிகள் அனைத்தும் தனம் ஒன்றை நோக்கியே அமைந்துள்ளது. ஒரு சிறந்த பக்தனுக்கு எவ்விதத்திலும் தாழ்ந்தவன் இல்லை இவன். அவன் ப்ரதி க்ஷணமும் பரமனின் சிந்தனையில் இருக்கிறான். இவனும் ஒவ்வொரு க்ஷணமும் தனத்தின் சிந்தனையில் இருக்கிறான். அவன் ஒவ்வொரு செயலிலும், ஒவ்வொரு அநுபவத்திலும் பரமனையே காண்கிறான். இவனும் ஒவ்வொரு செயலிலும் அநுபவத்திலும் தனத்தையே காண்கிறான். பரமனல்லாத எதிலும் அவனுக்கு நாட்டம் இல்லை. தனம் அல்லாத எதிலும் இவனுக்கு நாட்டம் இல்லை.

அதே போல, ராஜாங்க பதவியை நாடுபவன் ஐஶ்வர்யலக்ஷ்மியை வழிபடுகிறான். ஸந்தானத்தை நாடுபவன் ஸந்தான லக்ஷ்மியை வழிபடுகிறான். வெற்றியின் பின்னால் ஓடுபவன் ஜயலக்ஷ்மியை வழிபடுகிறான். Personality Development என்றும் Adventure camp என்றும் Trekking என்றும் Rock climbing என்றும் அலைபவன் தைர்யலக்ஷ்மியை வழிபடுகிறான். 'இவர்கள் அனைவரும் என்னையே வழிபடுகின்றனர். ஆனால், முறை தவறி', என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். என்னையே என்பது ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் என்ற உருவத்தின் வழிபாடு இல்லை. பரமனின் வழிபாடு.

பணத்தை நாடுபவனும் பதவியை நாடுபவனும் உலக விஷயங்களுக்குப் பின்னால்

ஓடுபவனும் பரமாத்மாவின் வழிபாட்டில், பரமனை நோக்கிய பாதையில்தான் இருக்கின்றனர். இது எவ்வாறு? பரமனை நாடுவதும் உலக விஷயங்களை நாடுவதும் எதிரும் புதிரும் ஆனவை என்றல்லவா நினைத்தோம். பாதை வெவ்வேறானவை. ஆனால், நோக்கம் ஒன்றே.

செல்வத்தை ஏன் அடைய விரும்புகிறான்? ஸுகம் வேண்டும். து:த்தின் கலப்பு இல்லாத ஸுகம், அதாவது ஆனந்தம் வேண்டும் என்று விரும்புவதால். செல்வத்தை வைத்து ஆனந்தத்தை வாங்கி விட முடியும் என்று நினைப்பதால். செல்வத்தின் உதவியால் து:கத்தை வராமல் தவிர்த்து விடலாம் அல்லது வந்த பின் துடைத்து விடலாம் என்று கருதுவதால். வெளிப்படையாக செல்வத்தை நாடுவது போல் தோன்றினாலும் உண்மையில் நாடுவது ஆனந்தத்தை. ஆனந்தம் வற்றாததாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக மேலும் மேலும் செல்வம் குவிக்கிறான். தன்னுள்ளே தென்படும் குறையைப் போக்கி முழுமையை அடைவதற்காக அபரிமிதமான செல்வத்தை நாடுகிறான். ஆனந்த நிலை, வற்றாத நிலை (அழியா நிலை) முழுமை ஆகிய அனைத்தும் பரமனின் நிலை. ஆக, இவன் நாடுவது பரமனை. பரமனின் நிலையை. ஆனால், செய்திடும் முயற்சி தவறானது. ஏன் என்றால் செல்வத்தினால் இவன் விரும்பும் எதையும் விலைக்கு வாங்க முடியாது. ஸுகத்தை வாங்கலாம். ஆனால், து:கத்தைத் தவிர்க்க முடியாது. அழகு ஸாதனங்களை வாங்கலாம். ஆனால், முதுமையைத் தவிர்க்க முடியாது. என்றும் வற்றிடாமல் நிலைத்திடும் ஆனந்தத்தை செல்வத்தினால் வாங்கிட முடியாது. உள்ளே தோன்றிடும் வெறுமையை செல்வத்தினால் நிரப்ப முடியாது. இவனது நோக்கம் பரமாத்மாவானாலும் வழிபாட்டு முறை தவறானது. தனத்தை வழிபட்டாலும் மறைமுகமாக இவன் பரமனையே வழிபடுகிறான். ஆனால், முறை தவறி.

பதவிக்குப் பின்னால் ஏன் ஓடுகிறான்? வெற்றியை ஏன் விரும்புகிறான்? தன்னை நிலைநாட்ட வேண்டும் என்பதற்காக. தான் ஒன்றும் இல்லை என்பது தெரிகிறது. அந்நிலை மாற்றி, உருவாக்கிடும் ஆற்றல், காத்திடும் ஶக்தி, மாற்றிடும் ஶக்தி, தேவையானால் எதிரிகளை அழித்திடும் ஆற்றல், அதற்கான அதிகாரம், வரம்பற்ற அதிகாரம் இவை எல்லாம் அடைந்திடவே பதவியை நாடுகிறான். பிறகு, அதை விட மேல் பதவியை நாடுகிறான். பதவி இல்லாமல் தன்னை வெற்றாக உணர்கிறான். அதனால் ஓடுகிறான். கைகால்கள் வெலவெலத்துப் போன பிறகும், கண்ணும் காதும் அவிந்து போன பிறகும், ஶிலைகள், பெயர்ப் பலகைகள், கல்வெட்டுக்கள் மூலம் தன்னை நிரந்தரம் ஆக்கிட முயல்கிறான். நாடுவது நித்ய நிலையை. எல்லையற்ற ஐஶ்வர்யத்தை. அதாவது, பரமநிலையை. தவறான வழிமுறை. பதவியும் நிலையானதில்லை. அதன் மூலம் கிடைத்திடும் நிலையும் நிரந்தரமானதில்லை. பெரும் பதவியாளர்கள் மண்ணோடு மண்ணாகி விட்டனர். ஶிலைகளும் கல்வெட்டுக்களும் தூள்தூளாகி விட்டன. பதவிக்குப் பின்னால் ஓடுபவனும் பரமனையே வழிபடுகிறான் முறை தவறி.

ஸந்தானத்தை அடைந்து தனது வம்ஶத்தை, தன்னை, நிலைக்கச் செய்திடும் முயற்சியில் இறங்குகிறான். புகழை அடைந்து தன்னுள் காணப்படும் வெறுமையை நிரப்ப முயல்கிறான். இவை அனைத்துமே மறைமுகமாக பரமனின் வழிபாடு. ஏன் வண்டி வாங்குகிறாய்? ஏன் வீடு கட்டுகிறாய்? ஏன் குடிக்கிறாய்? ஏன் Club போகிறாய்? ஏன் படிக்கிறாய்? கேட்டுப் பாருங்கள். உலகரீதியான முயற்சியில் இருப்பவர் அனைவரும் நாடுவது வற்றாத ஸுகத்தை. நிறைவை. அமைதியை. ஆனந்தத்தை. நித்யத்தை. அழியா நிலையை. பரமன் ஒருவனே நித்யமானவன். ஆனந்தமயமானவன். முழுமையானவன். அழிவற்றவன். குறைவற்றவன். 'பிற தெய்வங்களை வழிபடுபவரும் என்னையே வழிபடுகின்றனர். ஆனால், முறை தவறி'.

மற்ற தெய்வங்கள் என்று ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கூறுவது ரூபங்களாக நாம் வழிபடும் தெய்வங்களை என்றே கருதினாலும் இது ஸரியே. நாம் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனாகவும் ஸ்ரீ ராமனாகவும் பரமஶிவனாகவும் தேவியாகவும் விநாயகராகவும் முருகனைவும் வழிபடும் ரூபங்களும் அவ்யக்த பரமாத்மாவின் வ்யக்த ரூபங்களே. உலகத்து வஸ்துக்கள் என்னும் போது பல்வேறு தெய்வ ரூபங்களும் அவனது வெளிப்பாடே. அவ்யக்தமும் வ்யக்தமும் ஒரே நூலின் இரு முனைகள். எனவே, எந்த ரூபத்தில் தெய்வத்தை வழிபட்டாலும், அந்த வழிபாடு அவ்யக்தனாக இருந்திடும் அந்த பரம தத்வத்தையே சென்றடைகிறது. ஆனால், பரம தத்வத்தை வழிபட வேண்டிய வழியில் அல்லாமல் வேறு வழியில்.

தெய்வ விக்ரஹங்களை வார்த்து, ப்ரதிஷ்டை செய்து, வழிபாடு நடத்திய பின் விஸர்ஜனம் செய்திடும் ஒரு வழக்கம் நம் தேஶத்தில் உள்ளது. தமிழ்நாட்டில் மஞ்ஜள் பொடியாலும் சாணத்தாலும்

பிள்ளையார் பிடித்து வழிபடும் வழக்கம் உள்ளது. நாம் வழிபட்ட உருவத்தையே நீரில் கரைத்து அழித்து விடுகிறோம். தெய்வத்தை அழிக்கிறோமா? உருவத்தை வழிபட்டாலும் நாம் அருவத்தையே வழிபடுகிறோம். வ்யக்த உருவத்தை வழிபட்டாலும் அவ்யக்த பரமாத்மாவையே வழிபடுகிறோம்.

📖 ॐ 📖

अहं हि सर्व यज्ञानां भोक्ता च प्रभुरेव च ।
न तु मामभिजानन्ति तत्त्वेनातश्च्यवन्ति ते ।।
{अध्याय ९ ~ श्लोक २४}

அஹம் ஹி ஸர்வ யஜ்ஞாநாம் போ₄க்தா ச ப்ரபு₄ரேவ ச.
ந து மாமபி₄ஜாநந்தி தத்த்வேநாதஸ்ச்யவந்தி தே..
(அத்₄யாயம் 9 ~ ஶ்லோகம் 24)

ஏன் எனில் எல்லா யஜ்ஞங்களின் போக்தாவும் ப்ரபுவும் நானே. தத்வமாக என்னை அறியாதவர்கள் வீழ்ச்சி அடைகிறார்கள். (9 – 24)

எல்லா வழிபாடும் அவனைச் சென்றடைகின்றன. எல்லா ப்ரார்த்தனைகளும் அவனையே அடைகின்றன. எல்லா யஜ்ஞங்களின் ஹவிர்பாகமும் அவனையே சென்றடைகின்றன. எல்லா முயற்சிகளுக்கும் ஏற்ற எல்லா ஃபலன்களையும் அருள்பவனும் அவனே. இதை தத்வமாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். மேலோட்டமாக புரிந்து கொள்வது ஒன்று. தத்வமாக புரிந்து கொள்வது வேறு. யஜ்ஞங்களில் ருத்ராய ஸ்வாஹா, ருத்ராய இதம் ந மம (இது என்னுடையதல்ல, ருத்ரனுடையது) என்று ஒரு மந்த்ரம் உண்டு. மந்த்ரத்தை உச்சரிப்பது எவ்வாறு, விரல்களை வைத்துக் கொள்வது எங்ஙனம், எதனால் எவ்வாறு நெய்யை அக்னியில் ஊற்றுவது, அக்னி குண்டத்தை அமைப்பது எங்ஙனம் என்றெல்லாம் அறிவது மேலோட்டமாக அறிவது. 'இது என்னுடையதல்ல. பரமனுடையது', என்று அறிவதே தத்வமாக அறிவது. ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ண பரமஹம்ஸர் எவ்வாறெல்லாம் காளியை வழிபட்டாரோ அவ்வாறெல்லாம் வழிபட்டால், அவருடைய பாவத்தை அடைந்து விட முடியுமா? ஸ்ரீ ராமன் பேசிய வார்த்தைகளை எல்லாம் சிறப்பாகப் பேசி, நாடகத்தில் ஸ்ரீ ராமனாக நடிப்பவன் ஸ்ரீ ராமனுடைய பாவனையை அடைந்து விட முடியுமா? ஒரு வாரம் ஸ்ரீமத் பாகவதத்தைக் கேட்ட பரீக்ஷித் மஹாராஜா மோக்ஷம் பெற்றான் என்று கேள்விபட்டு பாகவத ஸப்தாஹம் ஏற்பாடு செய்தால், பரீக்ஷித்தின் பாவனையை அடைந்திட முடியுமா? வெளி விஷயங்களை அறிந்து பின்பற்றவதில் ஃபலன் இல்லை. தத்வமாக அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

ஶாஸ்த்ரத்தை ஷடங்காக அறிந்தவருக்கு, தான் சூடிக் கொண்டப் பூவை இறைனுக்குச் சூட்டுவது அநாசாரம். தத்வமாக அறிந்து விட்ட ஆண்டாளைப் பொருத்தவரை அது இறைவன் மீது கொண்ட ப்ரேமை. பூஜை விதிகளை ஷடங்காக அறிந்தவருக்கு, தான் உண்ட மிச்சத்தைக் கடவுளுக்கு அளிப்பது அநாசாரம். ஆனால், ஶபரீக்கு? அவளுடைய பாவனை, அவளுடைய ஶ்ரத்தை, அவளுடைய ப்ரேமை, அவளுடைய பக்தி ஶாஸ்த்ரங்களுக்கும் ஷடங்குகளுக்கும் விதிகளுக்கும் அப்பாற்பட்டது. தத்வமாக அறியாதவர்கள் வீழ்ச்சி அடைகின்றனர். அவர்கள் எத்தனை முறை கோவில்களை ஸுற்றினாலும் யஜ்ஞங்கள் செய்தாலும் ஜன்ம – மரண ஸுழற்சியில் இருந்து விடுபடுவதில்லை.

📖 ॐ 📖

यान्ति देवव्रता देवान् पितॄन्यान्ति पितृव्रताः ।
भूतानि यान्ति भूतेज्या यान्ति मद्याजिनोऽपि माम् ।।
{अध्याय ९ ~ श्लोक २५}

யாந்தி தே₃வவ்ரதா தே₃வாந் பித்ரூந்யாந்தி பித்ருவ்ரதாஹா.
பூ₄தாநியாந்தி பூ₄தேஜ்யா யாந்தி மத்₃யாஜிநோऽபி மாம்..
(அத்₄யாயம் 9 ~ ஶ்லோகம் 25)

ஸகாம பாவனையுடன் தேவர்களை வழிபடுபவர்கள் தேவர்களை அடைகின்றனர். பித்ருக்களை வழிபடுபவர்கள் பித்ருக்களை அடைகின்றனர். பூதப்ரேதங்களை வழிபடுபவர்கள் பூதப்ரேதங்களை அடைகின்றனர். என்னை வழிபடுபவன் என்னையே அடைகிறான். (9 – 25)

பரமனை, தெய்வங்களை, பித்ருக்களை, பூதப்ரேதங்களை வழிபடுவோர்..

பல வர்ஷங்கள் முன்பு கண்ட ஒரு காக்ஷீ. தொலைக்காக்ஷீ சேனலின் நிருபர் கேமராவும் மைக்கும் ஏந்தி ஒரு வீட்டினுள் நுழைகிறான். அவ்வீட்டில் பெரும் பரபரப்பு. டீவியில் தெரியப் போகிறோம் என்ற பரபரப்பு. 'உங்கள் விருப்பம்', நிகழ்ச்சிக்காக வந்தானும். ஹாலில் அவனை அமர வைத்து விட்டு, வீட்டில் உள்ளோர் அனைவரும் உடை மாற்றி முகத்தில் ஸாயம் பூசித் தயாராயினர். 'நீங்கள் விரும்பும் ஹீரோ யார்?', முதலில் மகளிடம் கேட்டான். அந்த இளம்பெண், 'விஜய்! விஜய்ன்னா எனக்கு உயிர்', என்றாள். அவள் அம்மாவை நோக்கி கேமராவைத் திருப்பினான். அவளிடமும் அதே கேள்வி. 'உங்கள் ஹீரோ யார்?' அந்த அம்மா முகமெல்லாம் பல். 'விஜய்தான். எனக்கும் விஜய்தான் ஹீரோ'. 'ஓ! பெண், அம்மா ரெண்டு பேருக்கும் ஒரே ஆளா?' விஷம் தோய்த்து கேட்டான் அந்த டீவிக்காரன். 'அடிச் செருப்பால', என்று ஒரு குரல் வெடிக்கும் என்று எதிர்பார்த்தேன். என் எதிர்ப்பார்ப்பு வீண் ஆனது. அனைவரும் சிரித்தனர். நகைச்சுவையாம் அது. அவர்கள் வணங்கும் தெய்வம் நடிகன். நடிகனே இவர்களுக்கு பரம ஶ்ரத்தை, பக்திக்கான ஸ்தானம். நடிகனைகி விட வேண்டும் என்பது வாழ்க்கையின் பரம லக்ஷ்யம். நடிகனாக முடியவில்லை என்றால் ஒரு முறையேனும் டீவியில் தெரிந்து விட வேண்டும். அதுவும் இல்லை என்றால் கல்யாண CDயிலாவது வந்து விட வேண்டும். அதற்காக என்ன விலை கொடுக்க வேண்டி வந்தாலும் ஸம்மதமே.

விளையாடுபவனும் நடிப்பவனும் இன்றைய ஸராஸரி நபர் வழிபடும் தெய்வங்கள். இவனது ஶ்ரத்தைக்கும் பக்திக்கும் உரித்தானவர்கள் ஸசின் டெண்டுல்கரும் ஷாருக்கானும். இவர்களின் பிடியில் சிக்காத பலரும் அரஸியல்வாதிகளின் பிடிகளில், அரஸியல் கக்ஷிகளின் பிடிகளில் சிக்கி உள்ளனர். அவரவர் ஶ்ரத்தையை வைக்கும் இடத்திற்கு ஏற்ப அவரது பாவனையும் அமைகிறது. ஶ்ரத்தை வைக்கும் இடத்தை விட பாவனை உயர்ந்ததாக அமைய முடியாது. தெய்வத்தை வழிபட்டால் தெய்வ பாவனையை அடைகிறார். (தெய்வ வழிபாடு என்று ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கூறுவது எதையோ அடைவதற்கான கோரிக்கையுடன் செய்யப்படும் வழிபாடு.) பித்ருக்களை வழிபட்டால் பித்ருபாவனையை அடைகிறார். பூதங்களையும் ராக்ஷஸர்களையும் வழிபடுபவர்கள் அத்தகைய பாவனையை அடைகின்றனர். பரமாத்மாவை வழிபடுபவன் பரம பாவனையை அடைகிறான்.

📖 ॐ 📖

पत्रं पुष्पं फलं(न्) तोयं यो मे भक्त्या प्रयच्छति ।
तदहं भक्त्युपहृतमश्नामि प्रयतात्मनः ।।
{अध्याय ९ ~ श्लोक २६}

பத்ரம் புஷ்பம் ஃபலம்(ந்) தோயம் யோ மே ப₄க்த்யா ப்ரயச்ச₂தி.
தத₃ஹம் ப₄க்த்யுபஹ்ருதமஶ்நாமி ப்ரயதாத்மநஹ..
(அத்₄யாயம் 9 ~ ஶ்லோகம் 26)

இலை, பூ, பழம், நீர் என்று பக்தியுடன் எனது பக்தன் எதை அர்பணித்தாலும் என்னில் லயித்த அவனது தூய அந்த:கரணத்தின் அந்த அன்பளிப்பை நான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன். (9 – 26)

நீ எதை அர்பணித்தாலும்

நம்மால் அவனுக்கு என்ன அளித்திட முடியும்? நம்மிடம் உள்ளதையே அளித்திட முடியும் அல்லவா! நம்மிடம் என்ன இருக்கிறது? எல்லாம் அவனுடையது. 'யத் கிஞ்சித் ஜகத்யாம் ஜகத்'. இந்த உலகத்தில் மிகச் சிறியவை, மிக அல்பமானவையும் அவனுடையது. நாம் எதை அளித்தாலும் அது அவனுடையது. அவனுடையதை அவனுக்கே அளிப்பது நகைப்பிற்கு உரிய விஷயம் அல்லவா! அவனுடையதை அவனுக்கு அளித்து விட்டு, 'நான் அளித்தேன், அதை அளித்தேன்', என்று

பெருமை கொள்வதோ அதினும் நகைப்பிற்கு உரியது. பின், அவனுக்கு அளிக்கக் கூடியது, நம்முடையது, அவன் நமக்களிக்காதது எது? 'நான்' என்று நாம் ஏற்படுத்திக் கொண்டது மாத்ரமே அவன் அளிக்காதது. நாமே உருவாக்கி ஸம்பாதித்துக் கொண்டது. அதை மாத்ரமே அளித்திட முடியும் நம்மால். 'என் பக்தன் எதை அளித்தாலும், அதை நான் ஏற்கிறேன். அவன் அளிப்பவற்றை பார்ப்பதில்லே. அவனுடைய தூய மனஸை மாத்ரமே பார்க்கிறேன்'.

த்ரௌபதி ஒரு கீரைத்துண்டை, அதுவும் அவளால் ஸரியாகக் கழுவப்படாத பாத்ரத்தில் ஒட்டி இருந்த கீரைத் துண்டைக் கொடுத்தாள். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் கண்களுக்கு இவை எதுவும் தெரியவில்லே. அவளது தூய மனஸ் மாத்ரமே தெரிந்தது.

கஜேந்த்ரன் ஒரே ஒரு தாமரைப் புஷ்பத்தை அளித்தது. கஜேந்த்ரனின் கால் ஒரு முதலேயின் வாயில் சிக்கி இருந்தது. தன் வலிமையைக் கொண்டு விடுபட முயன்றது. தன் மனேவிமார்கள், மற்ற யானேகளேத் துணேக்கு அழைத்து, அவர்களின் உதவியோடு தன்னே விடுவித்துக் கொள்ள முயன்றது. இறுதியில், வேறு வழி இல்லாத போது, ஸ்ரீமன் நாராயணனேக் கூவி அழைத்தது. அப்பொழுது அந்த குளத்தில் இருந்த ஒரு தாமரைப் புஷ்பத்தைக் கொய்து அவருக்கு அளித்தது. பரமனுக்கு கஜேந்த்ரனது ஸமர்பணமான மனஸ் மாத்ரமே தெரிந்தது.

ஶபரீயும் விதுரனும் பழத்தை அளித்தனர். பல வர்ஷங்கள் ஸ்ரீ ராமனின் வருகைக்காகக் காத்திருந்தாள் ஶபரீ. ஸ்ரீ ராமனின் கதையைச் சொல்லி, த்யானத்திற்கான மந்த்ரத்தை உபதேஶித்து, ஸ்ரீ ராமன் உன்னேக் காண வருவார் என்று அவளது குருவான மாதங்க ர்ஷீ உயிர் பிரிவதற்கு முன் கூறி இருந்தார். அன்றிலிருந்து காத்திருக்கிருள். ஸ்ரீ ராமன் இன்று வருவார், இன்று வருவார் என்று தினந்தோறும், எதிர்ப்பார்த்துக் காத்திருக்கிருள். வர்ஷங்கள் உருண்டோடின. இவள் எண்பது வயஸூ மூதாட்டியான போது ஒரு நாள் ஸ்ரீ ராமன் வந்தார். அங்கு இருந்த மற்ற ர்ஷீகளின் ஆஶ்ரமங்களுக்குச் சென்றிடாமல் ஶபரீயைத் தேடி வந்தார். பரவஶம் அடைந்த ஶபரீ அவருக்குப் பழங்களே அளித்தாள். பழத்தின் ஸுவை நன்ருக இருக்கிறதா என்பதை ஶோதித்திட, அதைக் கடித்துப் பார்த்து ஸ்ரீ ராமனுக்குக் கொடுத்தாள். அவள் தாழ்ந்த குலத்தவள் என்பதோ எச்சில் பழங்களேக் கொடுக்கிருள் என்பதோ ஸ்ரீ ராமனின் கண்களுக்குப் புலப்படவில்லே. அவளது தூய மனஸ் மாத்ரமே தென்பட்டது. விதுரனே பக்திப் பரவஶத்தில் வாழைப் பழங்களே உரித்து, பழத்தை எறிந்து விட்டு, வெறும் தோலே ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுக்கு அளித்தார். புன்னகை மாருமல் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனும் தோலே ஏற்ருர்.

ரந்திதேவன் பக்தியுடன் அளித்த சொட்டு நீரை ஏற்று அவனுக்கு அருள் புரிந்தார். பரமஶிவனும் வில்வ இலே மற்றும் சொட்டு நீரை ஆனந்தமாக ஏற்று அருள்பவர். விநாயகருக்கு ஒரு அருகம்புல் போதும். அர்பணித்த மனஸ், தூய மனஸ், அன்பு நிறைந்த மனஸ், அஹங்காரம் அற்ற மனஸ் இதுவே அவருக்கு அளிக்கக் கூடியது.

'நான்' இருந்திடும் மனஸில் அர்பணமும் இருக்காது. தூய்மையும் இருந்திடாது. அன்பும் இருந்திடாது. 'நான்' அற்ற மனஸுடன் எதை அளித்தாலும் அளிக்கா விட்டாலும் அவர் ஏற்கிருர். வஸ்துக்களேப் பிறருக்கு அளித்தால் அது தானம். வஸ்துக்களே ஆஹுதியாக்கித் தீயில் இட்டால் அது யஜ்ஞம். கட்டுப்பாட்டுடன் வஸ்துக்களே விலக்கிளுல் அது தபஸ். இறைவனுக்கு ஸமர்பணம் செய்திடும் போது அதுவே பக்தியாகி விடுகிறது. ஸமர்பண மனநிலேயே, 'நான்' அற்ற நிலே .

📖 ॐ 📖

यत्करोषि यदश्नासि यज्जुहोषि ददासि यत् ।
यत्तपस्यसि कौन्तेय तत्कुरुष्व मदर्पणम् ।।
{अध्याय ९ ~ श्लोक २७}

யத்கரோஷி யத₃ஶ்நாஸி யஜ்ஜுஹோஷி த₃த₃ாஸி யத்.
யத்தபஸ்யஸி கௌந்தேய தத்குருஷ்வ மத₃ர்பணம்..
(அத்₄யாயம் 9 ~ ஶ்லோகம் 27)

ஹே குந்தி புதல்வனே! நீ எதைச் செய்தாலும், எதை உட்கொண்டாலும், எந்த யஜ்ஞம் செய்தாலும், எதை தானம் செய்தாலும், எந்த தபஸ் செய்தாலும் அதை எனக்கு அர்ப்பணித்து விடு. (9 – 27)

எதைச் செய்தாலும் எனக்கர்பணித்திடு..

'எவர் எந்த பாவனையுடன் என்னை பஜிக்கிறரோ, அவருக்கு அதே பாவனையில் நான் அருள்கிறேன்' (4 – 11). பொருள் அளிப்பவனுக்குப் பொருளைப் பன்மடங்காக்கித் திருப்பி அளிக்கிறேன். தன்னை அளிப்பவனுக்கு என்னையே அளிக்கிறேன். தன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை எனக்கு அளிப்பவனுக்கு என் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை அளிக்கிறேன். அதாவது, அவனுக்கு நான் அடிமை ஆகிறேன்.

மநுஷ்யனுக்கு செயல் புரியும் ஸ்வாதந்த்ர்யம் உண்டு. அந்த ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையே எனக்கு அளித்திடுபவன். அதாவது யஜ்ஞம், தானம், தபஸ் என்று எதைச் செய்தாலும் எனக்கு அர்பணித்து விடுபவனிடம் நான் என்னை இழந்து விடுகிறேன்'. செயல்கள் தொடரும். 'நான் செய்கிறேன்', என்ற பாவனை மாறினல் போதும். ராஜாவிடம் ஸேவகம் புரிபவனின் அனைத்துச் செயல்களும் ராஜாவிற்காகவே இருப்பது போல் தன்னை ஒரு கருவியாக மாத்ரம் பாவித்து இறைவனுக்காக, அவனது கட்டளைப் பூர்திக்காக செயல்படுபவன் பக்தன்.

📖 ॐ 📖

शुभाशुभफलेरैवं मोक्ष्यसे कर्मबन्धनैः ।
सन्यास योगयुक्तात्मा विमुक्तो मामुपैष्यसि ।।
{अध्याय ९ ~ श्लोक २८}

ஶுப₄ாஶுப₄ ஃபலேரைவம் மோக்ஷ்யஸே கர்மப₃ந்த₄னைஹி.
ஸந்ந்யாஸ யோக₃யுக்தாத்மா விக்தோ மாமுபைஷ்யஸி..
(அத்₄யாயம் 9 ~ ஶ்லோகம் 28)

அங்ஙனம் செய்வதால் ஶுப அஶுப கர்மங்களின் ஃபலன்களினல் விளைந்திடும் கர்ம பந்தனங்களில் இருந்து விடுபடுவாய். ஸந்யாஸ யோகத்தில் உறுதியாக நிலைத்து, பந்தங்களில் இருந்து விடுபட்டு என்னை அடைவாய். (9 – 28)

தனக்காக செயல்படுபவன் பிணைக்கப் படுகிறன். எனக்காகச் செயல்படுபவன் முக்தன் ஆகிறன். செயல்கள் அனைத்தும் ஶரீரம், மனஸ் மற்றும் புத்தி போன்ற புறக்கருவிகளால் நடக்கின்றன. அச்செயல்களால் விளைந்திடும் ஃபலன்களும் அக்கருவிகளுக்கே. கருவிகளுடன் தன்னைப் பிணைத்துக் கொண்டு, தன்னை ஶரீரமாகவும் மனஸாகவும் புத்தியாகவும் கருதிக் கொள்பவன் அவை பெற்றிடும் ஃபலன்களைத் தனதென்று ஏற்று ஸுக – து:கம் அடைகிறன். செய்பவன் தான் என்று நினைக்கிறன். ஃபலன்களும் தனதென்று நினைக்கிறன். அதனல், செயல்களுடனும் ஃபலன்களுடனும் பிணைக்கப் படுகிறன். ஸாங்க்ய யோகத்தில் ஜ்ஞானீ விவேகத்தின் உதவியோடு, தன்னைக் கருவிகளிலிருந்து விலக்கிக் கொள்கிறன். அதனல், செயல்களில் இருந்தும் ஃபலன்களில் இருந்தும் விலகி, முக்தன் ஆகிறன். பக்தி யோகத்தில் பக்தன் கருவிகளையும், அவற்றின் செயல்களையும், விளைந்திடும் ஃபலன்களையும் பரமனுக்கு அர்பணித்து விடுவதால் அவற்றில் இருந்து விலகி முக்தன் ஆகி விடுகிறன்.

📖 ॐ 📖

समोऽहं सर्वभूतेषु न मे द्वेष्योऽस्ति न प्रियः ।
ये भजन्ति तु मां भक्त्या मयि ते तेषु चाप्यहम् ।।
{अध्याय ९ ~ श्लोक २९}

ஸமோ஽ஹம் ஸர்வ பூ₄தேஷு ந மே த்₃வேஷ்யோ஽ஸ்தி ந ப்ரியஹ..

யே ப₄ஜந்தி து மாம் ப₄க்த்யா மயி தே தேஷு சாப்யஹம்..

(அத்₄யாயம் 9 ~ ஶ்லோகம் 29)

அனைத்து உயிர்களிலும் நான் ஸமமாகவே இருக்கிறேன். எனக்கு ப்ரியமானவர் என்றும் என்னால் த்வேஷிக்கப் படுபவர் என்றும் எவரும் இல்லை. எனினும், பக்தி நிறைந்த உள்ளத்துடன் என்னை பஜிப்பவரில் நான் இருக்கிறேன். அவரும் என்னில் இருக்கிறார். (9 – 29)

மழை எல்லா இடங்களிலும் ஸமமாகவே பொழிகிறது. ஆனால், தலைகீழாக கவிழ்ந்து கிடக்கும் பாத்ரம் மழைநீரைப் பெறுவதில்லை. கருமணலும் வெண்மணலும் கண்ணாடியும் ரஸாயன ரீதியாக ஸமமானவை. இவை மூன்றும் ஸிலிகா (Silica) என்ற ஒரே பொருளால் ஆனவை. ஸூர்ய ஒளி எல்லா இடங்களிலும் ஸமமாகவே விழுகிறது. கருமணல் அவ்வொளி முழுவதையும் உள்வாங்கி விடுகிறது. வெண்மணல் கொஞ்ஜம் உள்வாங்கி மற்றதை திருப்புகிறது. கண்ணாடியோ சிறிதளவும் எடுத்துக் கொள்ளாமல் முழுவதையும் திருப்பி அநுப்புகிறது. மழைக்கும் ஸூர்யனுக்கும் எல்லாம் ஸமம் தான். அவற்றுக்கு ப்ரியமானதும் த்வேஷமானதும் கிடையாது.

காட்டில் ஆயிரக்கணக்கில் மூங்கில்கள் இருக்கின்றன. அனைத்தும் ஸமமானவை. ஏதோ ஒரு ஸில மூங்கில்கள் மாத்ரம் புல்லாங்குழல் ஆகின்றன. துண்டு துண்டாக வெட்டப்படத் தயார் ஆனவை, துளைக்கப்படத் தயாரானவை, தீயில் வாட்டப்படத் தயாரானவை மாத்ரமே இனிய ஸங்கீதத்தை இசைத்திடும் புல்லாங்குழல் ஆகின்றன.

படைப்பில் அனைத்து உயிர்களும் ஸமமானவை. அனைத்தின் உள்ளும் பரமன் ஸமமாகவே இருக்கிறார். அவருக்கு ப்ரியமானவர் என்றும் அவரால் த்வேஷிக்கப்படுபவர் என்றும் எவரும் கிடையாது. ஆனால், அனைவரும் ஸமமாக மலர்வதில்லை.

எல்லா விதைகளும் ஸம அளவு வீர்யம் கொண்டதாக இருப்பினும், மண்ணில் புதைந்திடும் விதை மாத்ரமே, தன்னை அழித்துக் கொள்ளத் தயாரான விதை மாத்ரமே, மரமாகிறது. பூத்துக் காய்த்து முழுமை அடைகிறது. பெட்டியில் பாதுகாப்பாக இருந்திடும் விதை, எல்லாம் கிடைத்திருந்தும் எல்லாவற்றையும் இழக்கிறது. பரமன் என்னும் மழை எல்லோருக்கும் ஸமமாகவே பொழிகிறது. நாம் வானத்தை நோக்கி இருக்கிறோமா என்பதே ப்ரஶ்னை. பரமன் என்னும் ஸூர்யன் அனைவருக்கும் ஸமமாகவே ஒளிர்கிறான். நம்மை நாமே எவ்வாறு வைத்திருக்கிறோம் என்பதைப் பொருத்தே நம்மால் பரமனின் ஒளியை ப்ரதிபலிக்க முடியும். 'பக்தி – ப்ரேமை நிறைந்த உள்ளத்துடன் எப்பொழுதும் என்னை பஜித்திருப்பவன் மாத்ரம் என்னை ப்ரதிபலிக்கிறான்'. தெய்வீக ஸங்கீதத்தை ஒலிபரப்பும் குழலாகி விடுகிறான். ஸமர்பண பாவத்துடன் மண்ணில் புதைந்து விடுகிற விதையே மரமாக வெளிப்பட்டு பரமனின் அருளை ப்ரகடனப் படுத்துகிறது.

📖 ॐ 📖

अपि चेत्सुदुराचारो भजते मामनन्यभाक् ।
साधुरेव स मन्तव्यः(स्) सम्यग्व्यवसितो हि सः ।।

{अध्याय ९ ~ श्लोक ३०}

அபி சேத்ஸுது₃ராசாரோ ப₄ஜதே மாமநந்யபா₄க்.
ஸாது₄ரேவ ஸ மந்தவ்ய:(ஸ்) ஸம்யக்₃வ்யவஸிதோ ஹி ஸஹ..

(அத்₄யாயம் 9 ~ ஶ்லோகம் 30)

துராசாரனினும் துராசாரன் கூட அநந்ய பாவத்துடன் என்னை பஜித்தால், அவனை ஸாது என்றே கருத வேண்டும். ஏனென்றால், அவனது தீர்மானம் சிறப்பானது. (9 – 30)

மிக மோஸமானவனும் என்னை பஜித்தால்..

என்னை பஜித்திடும் துராசாரனும் ஸதாசாரன் ஆகி விடுகிறான் என்பதல்ல ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் கூற்று. ஸாதுவாகி விடுவான் என்கிறார். ஸாதுவின் அடையாளத்தையும் குறிப்பிடுகிறார். உறுதியே

அது. த்ருட நிஸ்சயமே அது. ஸ்லோகம் 2 – 41'ல் வ்யவஸாயாத்மிக புத்தியைப் போற்றுகிறார். அதுவே ஸாதுவின் லக்ஷணம் என்கிறார் இங்கே. த்ருட நிஸ்சயம் கொண்டவனே ஸாது. ஸதாசாரி என்று அறியப்படும் ஒருவன் தீய ஒழுக்கத்தைக் கொடுக்கக் கூடிய சூழ்நிலையைக் கண்டிராததாலோ , நல்லொழுக்கமே பழக்கமாகி விட்டதாலோ, தீய ஒழுக்கத்தின் காரணமாக விளையக் கூடிய துன்பங்கள் பயமுறுத்துவதாலோ நல்லொழுக்கம் கொண்டிருக்க வாய்ப்பு உண்டு. ஸாது த்ருட நிஸ்சயத்தால் நல்லொழுக்கம் கொண்டவராக இருக்கிறார். எத்தகைய துன்பம் ஏற்பட்டாலும், எத்தகைய கடும் ஸோதனை வந்தாலும், நல்லொழுக்கத்தில் இருந்து விலகுவதில்லை. எந்த கொடுமையையும் மன்னித்திடும் நாமதேவர் விடியற்காலையில் கோதாவரியில் குளித்து விட்டுத் திரும்பும் போது, கரையில் நின்றிருந்த ஒரு முஸ்லிம் ஸ்ரீ நாமதேவர் மேல் எச்சில் துப்பினான். குப்பையை வாரி இறைத்தான். சாணத்தைக் கரைத்துக் கொட்டினான். அவர் அமைதியாக நதியில் இறங்கி, மீண்டும் குளித்து விட்டுத் திரும்பினார். ஏதோ ஒரு முறை, ரெண்டு முறையல்ல. பல முறை. இறுதியில் அந்த முஸ்லிம் களைத்துப் போனான். ஆனால், இவர் தன் ஒழுக்கத்தில் இருந்து மாறவில்லை. நம் தேஸத்தில் உதித்த ஸாதுக்கள் பெற்றிருந்த ஒரு தன்மை த்ருட நிஸ்சயம் நிறைந்த மனஸ். த்ருட நிஸ்சயத்துடன் பரமனின் பஜனையும் சேர்ந்தால் ...?

கருத வேண்டும் என்கிறார். மநுஷ்ய ஸமூஹத்திற்காக சொல்லப்பட்ட வார்தை. மநுஷ்ய ஸமுதாயம் ஆசாரத்தை மாத்ரம் வைத்து, தன் கருத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்கிறது. நெற்றி நிறைய சந்தனமும், மார்பு நிறைய ருத்ராக்ஷ மாலைகளும், வாய் நிறைய மந்த்ரங்களும் உள்ள ஒருவனை நல்லவர் என்கிறது. உயரத் தூக்கி வைக்கிறது. பின்னர், அவர் தவறாக ஒழுகுவதைப் பார்த்தால், 'உன்னிடம் இத்தகைய நடத்தை எதிர்ப்பார்க்கவில்லை', என்கிறது. சம்பல் பள்ளத்தாக்கில் இருந்த கொள்ளைக்காரன் மனஸ் திருந்தி, உயர்ந்த வாழ்க்கை வாழ்வது செய்தி ஆவதில்லை. ஆனால், ஏதோ ஒரு ஆனந்தா என்று பெயருடன் தன்னை ஒரு துறவி என்று சொல்லிக் கொண்ட ஒருவரின் தடுமாறிய ஒழுக்கம் பெரும் பரபரப்பான செய்தி ஆகிறது. ஆசாரத்தை விட பாவனையே முக்யமாக வேண்டும் என்பதையே இங்கு ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் வலியுறுத்துகிறார். தர்மத்தின் உலகத்தில் பாவனையே ப்ரதானம். ஆசாரம் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளப் படுவதில்லை.

📖 ॐ 📖

क्षिप्रं भवति धर्मात्मा शश्वच्छान्तिं(न्) निगच्छति ।
कौन्तेय प्रतिजानीहि न मे भक्तः(फ्) प्रणश्यति ।।
{अध्याय ९ ~ श्लोक ३१}

க்ஷிப்ரம் ப₄வதி த₄ர்மாத்மா ஶஶ்வச்ச₂ாந்திம்(ந்) நிக₃ச்ச₂தி.
கௌந்தேய ப்ரதிஜாநீஹி ந மே ப₄க்த:(ஃப்) ப்ரணஶ்யதி..
(அத்₄யாயம் 9 ~ ஸ்லோகம் 31)

அவன் உடனே தர்மாத்மா ஆகி விடுகிறான். நித்ய ஸாந்தியை அடைகிறான். கௌந்தேயனே! எனது பக்தன் நாஸம் அடைவதில்லை என்று அறிவுறுத்து. (9 – 31)

என் தர்மாத்மா பக்தன் நாஸம் அடைவதில்லை..

மாற்றத்திற்கு ஆதாரம் த்ருட நிஸ்சயம். 'ஒரு துராசாரி ஏதோ ஒரு காரணத்தால் தனது செயல்களில் என்னைக் காணத் துவங்கி விட்டால், தன்னை ஸுற்றிலும் என்னையே அநுபவிக்கத் துவங்கி விட்டால், என்னைப் பற்றிய சிந்தனை அவனுள் ஆழமாகப் பதிந்து விட்டால், வெகு விரைவினில் அவன் தர்மாத்மாவாகி விடுகிறான்'. ஸ்லோகம் 7 – 15'ல் பாபிகள் என் ஸரணம் அடைவதில்லை என்றார். அங்கு பாபியின் பொதுவான இயல்பினைப் பற்றிப் பேசினார். இங்கு 'துராசாரிகளிலும் மிக மோஸமான துராசாரி அநன்ய பாவத்துடன் எனது பஜனையில் ஈடுபட்டு விட்டான் என்றால்'... என்று சொல்லும் போது எனக்கு ப்ரியமானவன் என்றோ த்வேஷமானவன் என்றோ எவரும் இல்லை என்பதை வலியுறுத்துகிறார். தீயவன் ஒருவனின் சிந்தனை பரமனை நோக்கித் திரும்ப வாய்ப்பு உண்டா? ஒரு ஆபத்தில் சிக்கி, வேறு எந்த ஆதரவும் கிடைக்காத நிலையில், ஆதரவு இல்லாதவனுக்கு பகவான் இருக்கிறார் என்று எப்பொழுதோ கேள்விப்பட்டது நினைவிற்கு வந்திருக்கலாம். எதிர்பாராத விதமாக தூயவர்களின் கூட்டத்தில் அவன் சிக்கி இருக்கலாம். தூய மனஸின் தொடர்பு ஏற்பட்டு இருக்கலாம்.

ஏதோ ஒரு காரணத்தினால் பரமனை நோக்கித் திரும்பியவன் அவனிடம் இருந்த த்ருட நிஶ்சயத்தின் பலத்தால் அவனுள் அநன்ய பாவம் தோன்றி விட்டால், வெகு ஶீக்ரமாக தர்மாத்மா ஆகி விடுகிறான். பரம அமைதியை அடைந்து விடுகிறான். ஏன் என்றால், 'எனது பக்தன் அழிவதில்லை'.

பொதுவாகவே, உலகில் நல்லவனை விட தீயவனிடம் அதிக வலிமையான த்ருட உறுதி காணப்படுகிறது. நல்லதைச் செய்வதில் நல்லவனுக்கு இருக்கும் உறுதியை விட தீமையைச் செய்வதில் தீயவனுக்கு அதிகமான உறுதி காணப்படுகிறது. இயல்பாகவே த்ருட உறுதி உள்ளவனின் திஶை மாத்ரம் மாறி விட்டால் போதுமானது. தன்னை செய்பவனாக (துராசாரியாக) கருதி ஶரீரத்துடனும் ஸம்ஸாரத்துடனும் தன்னைப் பிணைத்துக் கொள்கிறான். எனவே, தீமைகளில் ஈடுபடுகிறான். அவனுடைய நோக்கம் உலகத்தில் இருந்து பரமனை நோக்கித் தற்செயலாகத் திரும்பிடினும் அவன் தர்மாத்மாவாக மாறி விடுகிறான்.

🕮 ॐ 🕮

मां हि पार्थ व्यपाश्रित्य येऽपि स्युः(फ्) पापयोनयः ।
स्त्रियो वैश्यास्तथा शूद्रास्तेऽपि यान्ति परां(ङ्) गतिम् ।।
{अध्याय ९ ~ श्लोक ३२}

மாம் ஹி பார்த₂ வ்யபாஶ்ரித்ய யேऽபி ஸ்யு:(ஃப்) பாபயோநயஹ.
ஸ்த்ரியோ வைஶ்யாஸ்தத₂ா ஶூத்₃ராஸ் தேऽபி யாந்தி பராம்(ங்) க₃திம்..
(அத்₄யாயம் 9 ~ ஶ்லோகம் 32)

பார்த! மற்ற பாபப்பிறவிகளும் ஸ்தரீக்களும் வைஶ்யர்களும் ஶூத்ரர்களும் என்னை ஶரணடைந்தால் நிஶ்சயமாக பரமகதியைப் பெற்று விடுவர். (9 – 32)

ஶரணடைந்தால் நிஶ்சயம் பரமகதி..

தற்போதைய பிறவியில் பாபங்களைச் செய்பவன் ஶ்லோகம் 30'ல் துராசாரி என்று ஶ்ரீ க்ருஷ்ணனால் அழைக்கப் பட்டான். முந்தைய பிறவிகளில் பாபங்கள் செய்து, அதன் ஃபலனாக கீழ்ப்பிறவிகளில் பிறந்தோரை இங்கு அவர் பாபயோனி என்று குறிப்பிடுகிறார். யக்ஷர்களும் ராக்ஷஸர்களும் ம்ருகங்களும் பறவைகளும் இதில் அடங்கும். ஒவ்வொரு ஜீவனும் பரமனின் அம்ஶமானதால் கீழிலும் கீழான பிறவிகளில் இருந்து உயர்ந்த பிறவிகள் வரை அனைவரும் பரமனை நாடி அடைந்திடத் தகுதி உள்ளவரே. ஒழுக்கத்திலும் திறனிலும் உள்ள வேறுபாடுகள் உலகக் கண்ணோட்டத்தில் மாத்ரமே. மனஸ் உருகி ஒழுக்கம் அற்றவர் அழைத்தாலும் பரமனின் அருள் அவரை நோக்கி விரைகிறது. பரமனை ஶரண் அடைவதற்கு ஒழுக்கம் தகுதி இல்லை. பாபப்பிறவிகளுக்கும் அத்தகுதி உண்டு.

'என்னை ஶரண் அடைந்த ஸ்த்ரீக்களும் வைஶ்யர்களும் ஶூத்ரர்களும் பரம கதியை அடைகின்றனர்'. குந்தி, தேவஹூதி, ஶபரி, த்ரௌபதி, மீரா, ஆண்டாள், காரைக்கால் அம்மையார் ஆகிய அநேக ஸ்த்ரீக்கள் பகவானின் சிறந்த பக்தர்களாக இருந்தனர். அதே போல, வைஶ்யர்களிலும் ஶூத்ரர்களிலும் அநேகாநேக தலைச்சிறந்த பக்தர்கள் இருந்து உள்ளனர். பகவானை நோக்கிச் செல்வதற்கு பாவனையே ப்ரதானம் . ஜன்மம் அல்ல. ஜன்மம் ஶரீரத்துடன் ஸம்பந்தப்பட்டது. ப்ரக்ருதியின் அங்கம் ஶரீரம். வெறும் ஶரீரம் பக்தனாக முடியாது. பக்தன் வெறும் ஶரீரமாக முடியாது.

பக்தியோ முக்தியோ நாடுவது பரமாத்மாவின் அம்ஶமான ஆத்மாவே. அது ஶரீரம் எடுத்திருக்கிறது. ஆனால், தன்னை ஶரீரமாகக் கருதுவதில்லை. ஶரீரத்துடன் பிணைத்துக் கொள்வதில்லை. ஶரீரத்துடன் தன்னைப் பிணைத்திருக்கும் வரை எந்த உயிரும் பரமனை நோக்கித் திரும்பிடத் தகுதியற்றதே. பரமனில் பாவம் ஏற்பட்டவுடன் ஶரீர பாவம் விலகுகிறது. தத்க்ஷணமே பரமனின் அருளைப் பெற்றிடத் தகுதி பெறுகிறது. தாயின் மடிக்கு எந்தக் குழந்தைக்கும் தடை இல்லை. பரமனை நோக்கித் திரும்பிட எந்த உயிருக்கும் தடை இல்லை.

எனினும், இவ்வாறு ஸ்த்ரீக்களையும் வைஶ்யர்களையும் ஶூத்ரர்களையும் குறிப்பட வேண்டிய

அவஶ்யம் என்ன? தற்காத்தில் நிலவுவதைப் போன்ற சூழ்நிலை அக்காலத்திலும் இருந்திருக்க வேண்டும். 'பெண்களுக்குத் தகுதி இல்லை. வைஶ்ய – ஶூத்ரர்களுக்குத் தகுதி இல்லை'. இவ்வாறான கருத்து நிலவி இருக்க வேண்டும். அல்லது எதிர்க்காலத்தில் இத்தகைய கருத்துக்கள் உதித்திடும் என்று ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அறிந்திருக்க வேண்டும். இன்று நான்கு வர்ணங்களையும் ஸாராமல் தலித் என்ற ஐந்தாவது பிரிவு இருக்கிறது. கடவுளின் பெயரைச் சொல்லி பற்பல கருத்துக்கள் பரவி உள்ளன. ஆங்க்லேயன் நம் தேஶத்திலிருந்து அடிமைத் தொழிலாளிகளை ஆஃப்ரிகாவிற்கும் மேற்கிந்திய தீவிற்கும் ஃபிஜித் தீவிற்கும் அழைத்துச் சென்றான். அக்கூட்டத்தில் கடவுளைப் பற்றிப் படித்தவன் எவரேனும் இருந்தால் அவன் கப்பலில் இருந்து நடுக்கடலில் தூக்கி எறியப்பட்டான். ஆன்மீக நாட்டம் அடிமையின் மனஸில் ஸ்வதந்த்ர வேட்கையை மூட்டி விடும் என்று கருதி இருக்க வேண்டும் ஆங்க்லேயன். தலித் என்ற இந்தப் பிரிவு ஏற்பட இத்தகைய சிந்தனையும் ஒரு காரணமாக இருந்திருக்க முடியும். தர்மத்தின் பெயரால் அவர்கள் கடவுளிலிருந்து விலக்கி வைக்கப் படுகின்றனர். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் இந்த ஶ்லோகத்தில் செய்திருக்கும் அறிவிப்பு இவ்வகையில் மஹத்வம் வாய்ந்தது.

📖 ॐ 📖

किं पुनर्ब्राह्मणाः(फ्) पुण्या भक्ता राजर्षयस्तथा ।
अनित्यमसुखं(ल्) लोकमिमं प्राप्य भजस्व माम् ।।
{अध्याय ९ ~ श्लोक ३३}

கிம் புநர்ப்$_3$ராஹ்மணா:(ஃப்) புண்யா ப$_4$க்தா ராஜர்ஷயஸ்ததா$_2$.
அநித்யமஸுக$_2$ம்(ல்) லோகமிமம் ப்ராப்ய ப$_4$ஜஸ்வ மாம்..
(அத்$_4$யாயம் 9 ~ ஶ்லோகம் 33)

அவ்வாறெனில் புண்ய ஒழுக்கம் கொண்ட ப்ராஹ்மணர்களும் ர்ஷீகளைப் போன்ற க்ஷத்ரிய பக்தர்களும் பரம கதியை எவ்வளவு ஸுலபமாக எய்திடுவர் என்பதைச் சொல்ல வேண்டுமோ! எனவே, ஸுகம் அற்றதும் நிலையற்றதுமான இப்பூவுலக வாழக்கையைப் பெற்ற நீ என்னையே பஜித்திடு. (9 – 33)

கீதையில் வைஶ்யர்களையும் ஶூத்ரர்களையும் வர்ணித்திடும் போது (18 – 44) குணங்களைக் குறிப்பிடவில்லை. கர்மங்களை மட்டும் குறிப்பிடுகிறார். வ்யாபாரம், வ்யவஸாயம் மற்றும் பஶு பராமரிப்பு செய்பவன் வைஶ்யன் என்றும் அநுஸரித்து உதவுபவன் ஶூத்ரன் என்றும் கூறுகிறார். ஆனால், ப்ராஹ்மணனையும் க்ஷத்ரியனையும் குணங்களை வைத்து அடையாளம் காட்டுகிறார் (18 – 42, 43). எந்த எதிர்ப்பார்ப்பும் இல்லாத வைஶ்ய – ஶூத்ரர்கள் ஸுலபமாக பரமனை அடைந்திட முடியும் என்றால் சிறந்த இயல்புகளைக் கொண்ட ப்ராஹ்மண – க்ஷத்ரியர்களால் ஏன் முடியாது?

ஶ்லோகங்கள் 30 – 33'ல் பரமனின் பக்திக்குத் தகுதி கொண்ட எழுவரைக் குறிப்பிடுகிறார். துராசாரி, பாபயோனீ, ஸ்த்ரீ, வைஶ்யன், ஶூத்ரன், ப்ராஹ்மணன் மற்றும் க்ஷத்ரியன். இவர்களில் பவித்ரமான பக்தி ப்ராஹமணனுடையது அல்லது க்ஷத்ரியனுடையது என்றெல்லாம் பாகுபடுத்தி இருந்தால் முதலில் அவர்களைக் குறிப்பிட்டிருக்க வேண்டும். இந்த எழுவரில் வர்ண வேறுபாடுகள் உள்ளன. ஒழுக்கத்தின் வேறுபாடுகள் உள்ளன (துராசாரி, பாபயோனீ). ஶரீர ரீதியான வேறுபாடு உள்ளது (ஸ்த்ரீ). ஆனால், பரமனின் பக்திக்கு, அனைவரும் ஸமமான அதிகாரம் பெற்றிருக்கின்றனர் என்கிறார். அத்யாயம் ஏழில் பாவனைக்கு ஏற்ப நான்கு வித பக்தர்கள் உள்ளனர் என்று குறிப்பிட்டார். பாவனை ரீதியான வேறுபாடு மாத்ரமே உண்டு. நான் பாவனையை மாத்ரம்தான் பார்க்கிறேன். வர்ணமும், ஒழுக்கமும், ஆண் – பெண் பேதமும் பக்திக்கான அதிகாரத்தில், பரமனின் அருளுக்கான அதிகாரத்தில் இல்லை என்பதை தெளிவாகக் கூறுகிறார்.

'அநித்ய அஸுகமான பூவுலக வாழ்க்கை', என்கிறார். புத்தரைப் போல், 'து:கமயமானது' என்று சொல்லவில்லை. ஸுகம் அற்றது என்கிறார். து:கம் ஏன்? ஸுகம் என்று தீர்மானமாக எதிர்ப்பார்த்துக் கிடைக்காத போது து:கம் ஏற்படுகிறது. உலகத்தில் ஸுகம் இருக்கிறது என்ற நம் நம்பிக்கைதான் து:கத்திற்குக் காரணம். து:கம் Byproduct மாத்ரமே. ஸுகம் கிடைக்கும் என்ற எதிர்ப்பார்ப்பின்

byproduct. கிடைக்காது. ஏன் எனில் உலகம் ஸுகம் அற்றது', என்கிறார்.

அநித்யம், நிலையில்லாதது என்று வேறு பல இடங்களிலும் கூறியுள்ளார். நிலையானது என்று நாம் கருதி விடுகிறோம், அல்லது நிலைக்க வைத்திட முயற்சிகள் செய்கிறோம். மிக வேகமாக இடம் விட்டு இடம் மாறிக் கொண்டிருக்கும் உலகமும் உலகில் உள்ள அனைத்தும் அநித்யம். நம் காலடி நிலம் நிலையாக இருப்பதாகக் கருதுகிறோம். பூமியும் ஆகாஶமும் நிலையாகத் தோன்றிடும் அனைத்தும் மாறிக் கொண்டு இருக்கின்றன. நம்மிடம் இன்றுள்ள செல்வம் நிலையானதில்லை. புகழ், பதவி நித்யம் இல்லை. நம் ஶரீரம் நிலையானதில்லை. பிறந்த தினம் முதல் அழிய ஆரம்பித்து விட்டது. இளமை நித்யம் இல்லை. ஸுற்றத்தாரின் அன்பும் ப்ரேமையும் நித்யமில்லை. காலம் நித்யம் இல்லை. எல்லாம் மாறி வருகின்றன. தேய்ந்து வருகின்றன.

ஸுகத்தையும் நிலையானதையும் உலகத்தில் தேடாதே. இங்கிராதது அங்கும் இராது. என்னை நோக்கி வா. என்னை பஜித்திடு. அடுத்த ஶ்லோகத்தில் தொடர்கிறார் .

📖 ॐ 📖

मन्मना भव मद्भक्तो मद्याजी मां(न्) नमस्कुरु ।
मामेवैष्यसि युक्त्वैवमात्मानं मत्परायणः ।।
{अध्याय ९ ~ श्लोक ३४}

மந்மநா ப₄வ மத்₃ப₄க்தோ மத்₃யாஜீ மாம் நமஸ்குரு.
மாமேவைஷ்யஸி யுக்த்வைவமாத்மாநம் மத்பராயணஹ..
(அத்₄யாயம் 9 ~ ஶ்லோகம் 34)

மனஸை என்னில் செலுத்திடு. என்னிடத்தில் பக்தி வைத்திடு. எனக்காக யஜ்ஞம் செய்திடு. என்னை நமஸ்கரித்திடு. இவ்வாறு என்னை ஸார்ந்து என்னில் நிலைத்து என்னை அடைந்திடுவாய். (9 – 34)

அத்யாயத்தின் ஆரம்பத்தில் பொறாமையற்றவனே என்று அழைத்து, அர்ஜுனனுக்கு ஆழமான ரஹஸ்யத்தை இங்கு வெளியிடுகிறார். இதில் உள்ள ஒவ்வொரு சொல்லும் அத்புதமானது. ஒவ்வொன்றையும் விரிவாகப் பார்ப்போம்.

மன்மனா பவ:– 'மனஸை என்னில் நிலைக்கச் செய்திடு. என்னுடையவன் ஆகிடு'. 'என்னுடையது', என்று கருதும் இடத்தில் தான் மனஸ் நிலைத்திடும். நமக்கிடையே உள்ள ஸம்பந்தம் தொன்று தொட்டு இருப்பது. நித்யமானது. அறுபட முடியாதது. நான் இதை மறப்பதில்லை. நீ மறந்து விடக் கூடியவன். என்னுடையவன் என்று உறுதியுடன் கருதி என்னால் நிறைந்த மனஸ் கொண்டவன் ஆகி விடு'.

மத்பக்த:– 'நான் இறைவனுடையவன். இறைவன் என்னுடையவன்', என்ற ஒரே ஒரு ஸம்பந்தத்தை மாத்ரம் உறுதிப் படுத்திடு. 'நான் இந்த ஜாதியை ஸார்ந்தவன்'; 'நான் இந்த பெயரைக் கொண்டவன்'; 'நான் இந்த ஸம்ப்ரதாயத்தை ஸார்ந்தவன்', என்ற அஸத்தான ஸம்பந்தங்களை எல்லாம் ஸத்தான இந்த ஒரே பிணைப்பாக மாற்றி விடு.

மத்யாஜீ:– 'எனது பூஜை செய்பவன் ஆகி விடு. நீ உண்ணுதல், உடுத்தல், தொழில் செய்தல், உறங்குதல் என்று எதைச் செய்தாலும் எனக்காகச் செய்திடு. என் பூஜை எனக்கருதிச் செய்திடு'.

மாம் நமஸ்குரு:– 'என்னை நமஸ்காரம் செய்திடு. என் ஶரண் அடைந்திடு. நான் ஸாமான்யமாகவோ அநுகூலமாகவோ எதிராகவோ எதை அளித்தாலும் ஏற்றுக் கொள். உன் மனஸில் விருப்பு வெறுப்பு வைத்திருக்கும் வரை நீ உன்னை ஸ்வதந்த்ரமானவனாகக் கருதுகிறாய் என்றே

அர்தம். அந்நிலையில் ஸமர்பணம் ஆகாது. எது வந்தாலும் அதை என் ப்ரஸாதம் என்று ப்ரஸன்னமாக ஏற்றுக் கொள். எது நடந்தாலும் அது என் திட்டப்படி நடக்கிறது என ஆனந்தமாக ஏற்றுக் கொள்'.

குற்றம் செய்தவன் எப்படி ராஜா முன் நெடுஞ்ஜாண்கிடையாக விழுந்து விடுகிறான்? எந்த தண்டனை கொடுத்தாலும் ஏற்கும் மனநிலையில் இருக்கிறான். தண்டனை ராஜாவின் முடிவு என்று இருந்து விடுகிறான். அவனுக்கு ஸ்வந்த விருப்பு வெறுப்பு எதுவும் இருக்காது. அதே போல், இறைவன் முன் ஸமர்பணம் என்றால் ஸ்வந்த விருப்பு வெறுப்பு எதுவும் வைத்துக் கொள்ளாமல் முழு ஸமர்பணம்.

யுக்த்வைவம் ஆத்மானம்:– 'என்னில் நிலைத்திடு'. அஹத்தின் பாவனை, 'நான் அவனுடையவன்', என்று மாறி விட்டால் ஶரீரம், இந்த்ரியங்கள், மனஸ், புத்தி, செயல்கள், வஸ்துக்கள் அனைத்தும் என்னில் நிலைத்து விடும். இதுவே ஶரணாகதி. என்னை அடைந்து விடுவாய் என்பதில் ஸந்தேஹம் இல்லை. என்னையன்றி வேறொன்றின் விருப்பம், வேறொன்றின் மஹத்வம் அல்லது பற்று இருந்தால் அது ஶரணாகதி இல்லை'.

மத்பராயண:– 'என்னையே ஸார்ந்திரு. ஸ்வயமாக எதையும் செய்திடும், செய்ய வைத்திடும் எண்ணம் இல்லாமல் எதுவும் என் விருப்பப்படி நடக்கிறது என்று இருந்திடு'.

மாமேவைஷ்யஸி:– 'என்னை அடைந்திடுவாய்'. நாம் என்னதான் முயன்றாலும் உலகம் நம்முடையதாக முடியாது. பரமன் மாத்ரமே நம்முடையவன். இயல்பாக எது நம்முடையதோ அதை அடைந்திடும் வண்ணம் நம் முயற்சி இருந்திட வேண்டும்.

📖 ॐ 📖

ॐतत्सदिति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुन संवादे राजविद्या राजगुह्य योगो नाम नवमोऽध्यायः ।।

ॐ தத்ஸதி$_3$தி ஸ்ரீமத்$_3$ ப$_4$க$_3$வத்$_3$ கீ$_3$தாஸூபநிஷத்ஸு ப்$_3$ரஹ்மவித்$_3$யாயாம் யோக$_3$ஶாஸ்த்ரே ஸ்ரீக்ருஷ்ணார்ஜுன ஸம்வாதே$_3$ ராஜவித்$_3$யா ராஜகு$_3$ஹ்ய யோகோ$_3$ நாம நவமோऽத்$_4$யாயஹ.

இத்துடன் ப்ரஹ்ம வித்யையும் யோகஶாஸ்த்ரமுமான ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை என்னும் உபநிஷத்தில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுக்கும் அர்ஜுனனுக்கும் இடையே நடந்த உரையாடலின் 'ராஜவித்$_3$யா ராஜகு$_3$ஹ்ய யோக$_3$ம்' என்ற ஒன்பதாம் அத்யாயம் நிறைவுற்றது.

ॐॐॐॐॐ **ஹரி: ஓம் தத் ஸத்** ॐॐॐॐॐ

ॐ

அத்யாயம் 10

விபூதி யோகம்

முன்னுரை

கீதையின் முதல் ஆறு அத்யாயங்களில் (2 முதல் 6) தனி ஒரு ஜீவன் விவரிக்கப் படுகிறது. தனி ஒருவனிடம் காணப்படும் மனஸ், புத்தி, அஹங்காரம் மற்றும் பரமாத்மாவின் அம்ஸமான ஜீவாத்மா ஆகியவை அந்த அத்யாயங்களில் சர்சை செய்யப்படுகின்றன. அத்யாயம் ஏழிலிருந்து பரமனின் விளக்கம் பரமனின் வாயால் அருளப்படுகிறது. வேறு வார்தைகளில் சொன்னால், முதலில் அர்ஜுனனைப் பற்றியும் அடுத்து ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனைப் பற்றியும் விளக்கங்கள் உள்ளன என்றும் சொல்லலாம். அத்யாயம் 7 முதல் 9 வரை தத்வ விளக்கம் (Concept) செய்யப்பட்டது. இந்த அத்யாயத்தில் உதாஹரணங்கள் (Examples) வைக்கப்படுகின்றன. அடுத்த அத்யாயத்தில் (அத்யாயம் 11) செயல்முறை விளக்கம் (Demonstration) செய்ய இருக்கிறார். பரமனின் விபூதிகள் விளக்கப்படும் இந்த அத்யாயம் எளிமையான, அழகானதொரு அத்யாயம். அதிலும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அர்ஜுனன் (நம்) நலன் கருதி, அவன் மீது (நம் மீது) க்ருபை பொழிந்திடும் வண்ணமாக, மிக்க உவகையுடன் தனது விபூதிகளை அடுக்குகிறார். வாருங்கள்! அத்யாயத்தினுள் நுழைந்து அவரது க்ருபையின் ஸில துளிகளைப் பருகுவோம்...

📖 ॐ 📖

ॐ

ॐ श्री परमात्मने नमः

ஓம் ஸ்ரீ பரமாத்மனே நமஹ

श्रीमद्भगवद्गीता

ஸ்ரீமத்$_3$ ப$_4$க$_3$வத்$_3$ கீ$_3$தா

अथ दशमोऽध्यायः

அத$_2$ தஸமோऽத்$_4$யாயஹ

(பத்தாம் அத்யாயம்)

विभूति योगः

விபூ$_4$தி யோக$_3$ஹ

श्री भगवानुवाच

भूय एव महाबाहो श्रृणु मे परमं वचः ।

यत्तेऽहं प्रीयमाणाय वक्ष्यामि हितकाम्यया ।।

{अध्याय १० ~ श्लोक १}

ஸ்ரீ ப$_4$க$_3$வானுவாச

பூ$_4$ய ஏவ மஹாபா$_3$ஹோ ஶ்ருணு மே பரமம் வசஹ.

யத்தேऽஹம் ப்ரீயமாணாய வக்ஷ்யாமி ஹிதகாம்யயா.

(அத்$_4$யாயம் 10 ~ ஶ்லோகம் 1)

ஸ்ரீ பகவான் கூறுகிறார். ஹே மஹாபாஹோ! என் மீது அளவு கடந்த ப்ரேமை கொண்ட உன் நலன் கருதி நான் கூறும் வசனங்களைக் கேள். (10 – 1)

பகவானின் விபூதிகளை அறிந்தால் அவர் மேல் நமது பக்தி, ப்ரேமை ஆழமாகிறது. அதனால் அவர் மகிழ்கிறார். அர்ஜுனனால் கேட்கப்படாமலே தனது விபூதிகளை மேலும் சொல்ல ஆரம்பிக்கிறார். ஏழாம் அத்யாயத்தில் (ஶ்லோகங்கள் 8 – 12) காரணரூபமாக உள்ள பதினேழு விபூதிகளை விளக்கினார். ஒன்பதாம் அத்யாயத்தில் (ஶ்லோகங்கள் 16 – 19) கார்யரூபமான முப்பத்தேழு

விபூதிகளை விளக்கினார். எனினும் அவர் த்ருப்தி அடையாமல் அர்ஜுனன் மீது உள்ள க்ருபை கொண்டு மேலும் விவரிக்கத் தொடங்குகிறார்.

பகவான் தனது பெருமைகளை, தனது ஶக்தியை விஶேஷமாக விளக்குவதை, 'பரமம் வச' (மேலான வசனங்கள்) என்கிறார். வேறு இடங்களிலும் எங்கெங்கு தனது ப்ரபாவத்தை, தனது ஐஸ்வர்யத்தை, தனது பெருமையை விளக்கினாரோ, அங்கெல்லாம் பரம வசனம் என்றோ ரஹஸ்யம் என்றோ கூறுகிறார்.

ஜ்ஞான வாக்யங்களை விவேகத்தினால் சிந்தித்து அறியலாம். ஆனால், இவ்வசனங்களை ஏற்க வேண்டும் அவ்வளவுதான். ஶ்ரத்தை கொள்ள வேண்டும். விவேகத்திற்கும் சிந்தனைக்கும் இங்கு இடம் இல்லை. இதை ஸத்யம் என்று நிரூபித்திட ப்ரமாணங்கள் அளித்திட முடியாது. தவறென்று நிரூபிக்கவும் ப்ரமாணங்கள் கிடையாது. 'பகவான் எங்கும் எதிலும் இருக்கிறார்', என்ற வசனத்தை ப்ரமாணங்களை வைத்து ஸரி என்றோ தவறு என்றோ நிருபிக்க முடியுமா? கலீல் ஜிப்ரான் என்று ஒரு பர்ஷிய ஜ்ஞானி. (பர்ஷியா என்பது இன்றைய ஈரான். வலுக்கட்டாயமாக முஸ்லிம் மதத்திற்கு மாற்றப் படுவதற்கு முன் பர்ஷியா என்று அழைக்கப் பட்டது. முஸ்லிமாக மாற மறுத்து தம் உயிரைக் காத்துக் கொள்ள, அங்கிருந்து தப்பி ஓடி நம் தேஶத்தில் தஞ்ஜம் புகுந்தவர்களே பார்ஸிகள்.) அவர் ஒரு கதை எழுதி உள்ளார். ஒரு ஆஸ்திகனும் ஒரு நாஸ்திகனும் வாக்குவாதத்தில் ஈடுபடுகின்றனர். தத்தம் கருத்தை, தகுந்த உதாஹரணங்களுடன் எடுத்து வைக்கின்றனர். இரவு முழுவதும் வாக்குவாதம் தொடர்ந்தது. விடியும்போது நாஸ்திகன் கூறிய கருத்துக்களின் தாக்கத்தால் ஆஸ்திகன் நாஸ்திகன் ஆகி விட்டார். அதே போல், ஆஸ்திகனின் வாதங்களின் வலிமையினால் நாஸ்திகன் ஆஸ்திகன் ஆகி விட்டார்.

ஸரி – தவறுக்கு அப்பாற்பட்டது பரம வசனம். அநுபவம் ஏற்பட்டால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியும். ஏற்றுக் கொண்டு விட்டால் அநுபவம் ஏற்படும். 'அழியத் தயாராகி உன்னை என்னிடம் ஒப்படைத்தால் தான் நீ ஶில்பமாக முடியும்', என்று பாறையிடம் ஒரு ஶில்பி கூறுவது பாறைக்கு பரம வசனம். அதை ஏற்றுக் கொள்வதை அன்றி பாறையிடம் வேறு வழி இல்லை. ஶ்ரத்தையுடன் ஏற்றுக் கொண்டு ஆனந்தமாக அழியத் தயாராகி விட்டால் பாறை மதிப்பு மிக்க ஶில்பமாகி விடலாம். அல்லாமல் நொறுங்கி அழிந்தும் விடலாம். ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்தால்... நஷ்டம் பாறைக்கே.

ப்ரேமை நிறைந்தவனை, 'உன் நலன் மீது விருப்பம் வைத்து (ஹிதகாமயா) கூறுகிறேன்', என்கிறார். விருப்பம் கொள்ளாதே என்று பலமுறை சொன்னவரா இவ்வாறு சொல்கிறார்? தனது ஸுகம் மற்றும் போகம் விரும்புவதே காமனா. பிற நலன் நாடுவது விருப்பம் ஆகாது. அதிலும் ப்ரேமையால் நிறைந்தவனின் நலனை நாடுவது மேலானது. பரமனைப் பற்றிய வசனங்கள் அர்ஜுனனுக்கு மாத்ரம் இல்லை. மநுஷ்ய குலத்திற்கே நன்மை பயக்கக் கூடியவை. மேலும், ப்ரேமை அவனுள் நிறைந்திருக்கும் போது அவனது சிந்தனை வேலை செய்யாது. ஸ்வயபுத்தி உதவிடாது என்று உணர்ந்தவனே முழுமையாக ஸமர்பணம் ஆக முடியும். ப்ரேமை நிறைந்திருந்தால் மாத்ரமே உன்னதமான ரஹஸ்யத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ள முடியும்.

📖 ॐ 📖

न मे विदुः(स्) सुरगणाः(फ्) प्रभवं(न्) न महर्षयः ।
अहमादिर्हि देवानां महर्षीणां(ञ्) च सर्वशः ॥
{अध्याय १० ~ श्लोक २}

ந மே விது$_3$:(ஸ்) ஸுரக$_3$ணா:(ஃப்)ப்ரப$_4$வம்(ந்) ந மஹர்ஷயஹ.
அஹமாதி$_3$ர்ஹி தே$_3$வானாம் மஹர்ஷீணாம்(ஞ்) ச ஸர்வஶஹ..
(அத்$_4$யாயம் 10 ~ ஶ்லோகம் 2)

எனது உத்பத்தியை, லீலை மூலம் நான் ப்ரகடனம் ஆவதை தேவர்களும் மஹர்ஷிகளும் கூட அறிவார் இல்லை. ஏன் என்றால் எல்லா வகைகளிலும் தேவர்கள் மற்றும்

மஹர்ஷிகளுக்கும் ஆதியானவன் நான். (10 – 2)

மூலாதாரமாக இருப்பதை அதில் இருந்து தோன்றியவைகளால் அறிந்து கொள்ள முடியாது. அது மற்ற அனைத்திற்கும் முன்னர், மற்ற எதுவும் தோன்றுவதற்கு முன்னரும் இருந்தது. தேவர்கள் தோன்றவில்லை. அப்போதும் அது இருந்தது. மஹர்ஷிகள் தோன்றவில்லை. அப்போதும் அது இருந்தது. கண்களால் அனைத்தையும் பார்க்கலாம். கண்களை எதனாலும் பார்க்க முடியாது. ஒரு தாயிலிருந்து உருவான குழந்தை தன் தாயின் விவாஹத்தை அறிந்து இருக்க முடியாது. தன் ஶரீரம் உத்பத்தி ஆனதை அறிந்திருக்க முடியாது. அது போல், எது அடிப்படையானதோ, எதிலிருந்து தெய்வங்களும் மஹர்ஷிகளும் தோன்றி உள்ளனரோ, எதிலிருந்து நானும் நீயும் உயிர்கள் அனைத்தும் உலகங்கள் அனைத்தும் தோன்றி உள்ளோமோ, எதில் நாம் அனைவரும் மீண்டும் லயமாகி விடுவோமோ, அதை, அதன் அஸ்தித்வத்தை, அஸ்தித்வத்திற்கான காரணத்தை நம்மில் எவராலும் அறிய முடியாது.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் இருவரைக் குறிப்பிடுகிறார். தெய்வங்கள் மற்றும் மஹர்ஷிகள், 'தெய்வங்களின் ஶரீரமும் லோகமும் புத்தியும் ஸாமர்த்யமும் திவ்யமானவை. எனினும், அவர்களால் என்னை அறிந்திட முடியாது. மஹர்ஷிகள் மந்த்ரங்களை அறிந்தவர்கள். அவற்றின் ஆற்றலை அறிந்தவர்கள். மஹர்ஷிகள் அலாதியான ஆற்றலை வெளிப்படுத்தியவர்கள். அவர்களால் செய்ய முடியாதவை, அடைய முடியாதவை மற்றும் அறிய முடியாதவை என்று எதுவும் இல்லை. அவர்களாலும் என்னை அறிய முடியாது'. இவ்விருவரையும் குறிப்பிடக் காரணம்? மேலான பதவிகளை வஹிப்பவர்கள் தெய்வங்கள். மேலான ஜ்ஞானத்தைப் பெற்றவர்கள் மஹர்ஷிகள். இவர்களாலும் என்னை அறிந்திட முடியாது என்றால் மற்ற எவரால் முடியும்? இவர்கள் அறிந்து வெளியிட்டவை அனைத்தும் நிழல்களே. கண்ணால் தன்னைத் தானே பார்க்க முடியாது. ஆனால், கண்ணாடியின் மூலம் கண்ணைப் பார்க்கலாம். கண்ணை அல்ல. கண்ணின் நிழலைப் பார்க்கலாம். அவனை எவராலும் அறிந்திட முடியாது. ஆனால், அவனுடன் ஒன்றாகி விட முடியும். பார்ப்பவன் அழிந்து விடும் போது அவனுடன் ஒன்றி விடுவான். அலைகள் தன் அஸ்தித்வத்தைத் தனியாகக் காத்திடும் வரை ஸமுத்ரத்தை அறிந்திட முடியாது. தன் அஸ்தித்வத்தை இழந்து விட்டால் ஸமுத்ரமாகவே ஆகி விடலாம்.

அதனால் தான், வேதங்களும் மற்ற தர்ம இலக்கியங்களும் அவனை அறிந்திடப் போதுமானவை இல்லை. அவற்றில் உள்ளதைக் கடைப்பிடித்தால் இறைவன் வரைச் சென்றிட முடியும். இவற்றை ஏற்று நடப்பவர் ஒரு நாள் தானே அழிந்து விடுகிறார். பிறகு, பரமாத்மன் மாத்ரமே எஞ்ஜி இருக்கிறார். அழிந்து விட்ட பின்னர் அவருடன் கலந்து விடலாம். ஒன்றாகி விடலாம். ஆனால், தனியே இருந்து, அவரை அறிந்து கொள்ள முயன்றால் இயலாது. அவரது ப்ரதிபிம்பத்தை, நிழலின் நிழலைக் காணலாம். அவ்வளவுதான்.

📖 ॐ 📖

यो मामजमनादिं(ञ्) च वेत्ति लोक महेश्वरम् ।
असम्मूढः(स्) स मर्त्येषु सर्वपापैः(फ्) प्रमुच्यते ।।
{अध्याय १० ~ श्लोक ३}

யோ மாமஜமநாதி₃ம்(ஞ்) ச வேத்தி லோக மஹேஶ்வரம்.
அஸம்மூட₄:(ஸ்) ஸ மர்த்யேஷு ஸர்வபா₄பை:(ஃப்) ப்ரமுச்யதே..
(அத்₄யாயம் 10 ~ ஶ்லோகம் 3)

என்னை பிறப்பு இல்லாதவனாகவும் ஆரம்பம் இல்லாதவனாகவும் லோகங்களின் மஹேஶ்வரன் என்றும் உறுதியாக எவன் அறிகிறானோ, அவன் மநுஷ்யருள் மோஹ மயக்கம் இல்லாதவன். அவன் அனைத்து பாபங்களில் இருந்தும் விடுபடுகிறான். (10 – 3)

நம் புத்தியும் அதன் தர்கங்களும் மோஹத்தை, குழப்பத்தை ஏற்படுத்துகின்றன. பரமன் பிறப்பற்றவன், ஆரம்பம் அற்றவன் என்றவுடன் தர்கம் வேலை செய்கிறது. பிறப்பற்ற எதுவும் அதற்குப் புலப்படுவதில்லை. துவக்கம் இல்லாத எதுவும் தெரிவதில்லை. பிறப்பு இல்லாத எதுவும் இருக்க

முடியாது என்கிறது. உடனே குழப்பம் தோன்றி விடுகிறது. நாம் தோன்றி இருக்கிறோம். தோற்றுவிப்பவன் இல்லாமல் தோற்றம் இருக்க முடியாதல்லவா? நம்மைத் தோற்றுவித்தவன் பரமனே என்கிறோம். உடனே தர்கம், 'அவனைத் தோற்றுவித்தவன்?', என்று கேட்கிறது. அவன் தோற்றம் அற்றவன் என்றால் உடனே தோற்றுவிப்பவன் இல்லாமல் கடவுள் இருக்க முடியும் என்றால், 'உலகமும் இருக்க முடியுமே', என்கிறது. உலகங்கள் அனைத்தையும் இயக்குபவன், ஒழுங்கு முறையில் நிர்வஹிப்பவன் என்று சொன்னால் உடனே, 'அவனை எது இயக்குகிறது?', என்று கேட்கிறது. நாம் மோஹ வலையில் சிக்கி விடுகிறோம்.

ஸத் அல்லது அஸ்தித்வம் அல்லது இருப்புத்தன்மை என்பது எப்பொழுதும் இருப்பது. அது இருப்பதால் தான் தோன்றிடும் அனைத்தும், தாம் இருப்பதாக உணர்ந்திடுகின்றன. தெய்வங்கள், மஹர்ஷிகள், நாம், மற்ற ப்ராணிகள், மற்ற உலகங்கள் என்ற அனைத்தும் இருக்கின்றன. இவை எதுவும் தோன்றுவதற்கு முன்பும் அது இருந்தது. இவை மறைந்த பின்னரும் அது இருக்கும். இருப்புத் தன்மையின் கார்யமே தோற்றங்கள் அனைத்தும். பரமாத்மாவின் அடிப்படைத் தன்மை இந்த ஸத். அது இருக்கிறது. என்றும் நித்யமாக இருக்கிறது.

ஶ்ரத்தையுடன் இந்த பரம வசனத்தை ஏற்பது மாத்ரமே நம்மால் இயன்றது. இதை அறிந்தவுடன் நாம் மோஹ வலயத்திலிருந்து மீண்டு விடுகிறோம். அது ஸரி. பாபத்திலிருந்து விடுபடுதல் எங்ஙனம்? அவனே பிறப்பற்றவன், முடிவற்றவன் என்று அறிவதால், நான் பாபங்களில் இருந்து எவ்வாறு விடுபடுகிறேன்? அவன் தோற்றமும் முடிவும் அற்றவன் என்று உணர்ந்தவுடன் நானும் தோற்றமும் முடிவும் அற்றவன் என்று உணர்ந்து விடுவதால் அந்த க்ஷணமே பாபங்களில் இருந்து விடுபட்டு விடுகிறேன். என்னை பாபங்கள் செய்பவனாகக் கொண்டிருந்த என் கருத்து தகர்ந்து விடுகிறது. செய்பவன் இல்லாத போது செயல் எங்கு இருக்கும்?

பரமாத்மாவை அறிவதென்ன? நம் கண் முன் உள்ள இந்த படைப்பு எல்லையற்றது என்று உணர்ந்தவுடன் பாபங்கள் களைந்து விடுகின்றன. நம் கண்ணால் பார்க்க முடிந்த தூரம் எவ்வளவு? ஸில நூறு அடிகளே. திறந்த வெளியில் நின்றால் ஸில ஆயிரம் அடிகள். ஆகாஶத்தின் உயரத்தில் பறந்தால் ஸில ஆயிரம் மைல்கள். விஜ்ஞானிகளின் கருவிகளின் துணையோடு பார்க்கும் போது ஸில லக்ஷ மைல்கள். ஆனால், படைப்பு அதையும் தாண்டி இருக்கிறது. படைப்பின் எல்லையற்ற விஸ்தரிப்பை ஒரு க்ஷணநேரம் உணர்ந்து விட்டால் கூட நம் பாபங்கள் உதிர்ந்து விடும். ஏன் என்றால் நாம் செய்திடும் பாபங்களும் அதனால் விளைந்திடும் லாபங்களும் எவ்வளவு துச்சமானவை, எவ்வளவு அற்பமானவை என்று உணர்ந்து விடுவதால் பாபம் செய்பவன் மறைந்து விடுகிறான். பாபங்களும் விலகி விடுகின்றன.

காலம் எல்லையற்றது என்று உணர்ந்திடும் போதும் இதே விளைவுதான். நாம் வருவதற்கு முன்னர் உருண்டோடி விட்ட காலமும் அக்காலத்தில் தோன்றி மண்ணுடன் மண்ணாகி விட்ட கோடிக்கணக்கானோரின் 'ஸாதனைகளும்' நம் மறைவிற்குப் பிறகு வர இருக்கும் காலமும் அதில் தோன்ற இருக்கும் கோடிக்கணகானோரின் ஸாதனைகளும் எத்தகை விஸ்தாரமானவை என்பதை ஒரு க்ஷணநேரம் உணர்ந்து விட்டால் போதும். பாபம் செய்பவன் மறைந்து விடுவான். செய்பவன் இல்லாத போது செயல் எவ்வாறு இருக்கும்?

📖 ॐ 📖

बुद्धिर्ज्ञानमसम्मोहः(ख) क्षमा सत्यं(न) दमः(श) शमः । सुखं(न) दुःखं भवोऽभावो भयं(ज) चाभयमेव च ।।
अहिंसा समता तुष्टिस्तपो दानं यशोऽयशः । भवन्ति भावा भूतानां मत्त एव पृथग्विधाः ।।
{अध्याय १० ~ श्लोक ४, ५}

புத்$_3$தி$_4$ர்ஜ்ஞானமஸம்மோஹ:(க்$_2$) க்ஷமா ஸத்யம்(ந்) த$_3$ம:(ஶ்) ஶமஹ.
ஸுக$_2$ம்(ந்)து$_3$க்$_2$க$_2$ம் ப$_4$வோऽப$_4$ாவோ ப$_4$யம்(ஞ்)சாப$_4$யமேவ ச..
அஹிம்ஸா ஸமதா துஷ்டிஸ்தபோ தா$_3$னம் யஶோऽயஶஹ.
ப$_4$வந்தி பா$_4$வா பூ$_4$தாநாம் மத்த ஏவ ப்ருத$_2$க்$_3$விதா$_4$ஹா..
(அத்$_4$யாயம் 10 ~ ஶ்லோகம் 4, 5)

புத்தி, ஜ்ஞானம், மோஹமின்மை, மன்னிக்கும் பாவனை, ஸத்யம், புறக்கரணங்களையும் அகக்கரணத்தையும் வயப்படுத்துதல், ஸுகம், து:கம், அழிவு, தோற்றம், பயமின்மை, பயம், அஹிம்ஸை, ஸமத்வம், மனநிறைவு, தபஸ், தானம், புகழ்ச்சி, இகழ்ச்சி போன்ற பல்வேறு தன்மைகள் உயிர்களில் என்னிடம் இருந்தே உண்டாகின்றன. (10 – 4,5)

தன்மைகள் விபூதியாக...

நாம் இந்த ஸம்ஸாரத்தை எப்படி பார்க்கிறோம்? வெவ்வேறாகப் பார்க்கிறோம். எப்படிப் பார்க்க வேண்டும்? ஒன்றாகப் பார்க்க வேண்டும். எங்கும் ஆகாஶம் இருப்பது போல, நம் ஶரீரத்தின் அணு அணுவிலும் ப்ராண ஶக்தி இருப்பது போல, இந்த படைப்பின் ஒவ்வொரு பொருளிலும், ஒவ்வொரு உயிரிலும் பரமாத்மா இருக்கிறார். நம் பார்வைக்கு இவை எல்லாம் வெவ்வேறாக தெரிகின்றன. நாம் பகுதியைப் பார்க்கிறோம். பிரிவைப் பார்க்கிறோம். பகுதியால் பகுதியையே காண முடியும். பிரிந்து நிற்கும் ஒன்றால் பிரிவை மாத்ரமே காண முடியும். அம்ஶத்தினால் அம்ஶத்தை மாத்ரமே காண முடியும். பூர்ணத்தினால் மாத்ரமே பூர்ணத்தைக் காண முடியும். அதனால் தான் ஒன்றைக் காண வேண்டும், பூர்ணத்தைக் காண வேண்டும் என்ற நல்ல நோக்கத்துடன் நாம் உருவாக்கிய ஆலயங்களும் பிரிவிற்கே காரணமாகி விட்டன. படைப்பில் கோளாறு இல்லை. பார்ப்பவனின் பார்வையில் கோளாறு. பிரிவு பட்டவனின் பார்வைக்கு பிரிவே தெரியும். பார்வை பிளவுபட்டவனுக்குப் பிளவே தெரியும். பிரிவற்றதை அநுபவித்திடும் போது, நாம் பிளவற்று நின்றிடும் போது நம்மால் ஒன்றைக் காண முடியும். அந்நிலையில் வெளித் தோற்றத்திற்கு வெவ்வேறாகத் தோன்றிடும் அனைத்தும் நம் பார்வைக்கு ஒன்றாகத் தெரிந்திடும். ஆன்மீக புஸ்தகங்களில் மண் – பாண்டங்கள்; பொன் – ஆபரணங்கள்; ஶர்கரை – இனிப்புப் பண்டங்கள் ஆகிய உதாஹரணங்கள் அடிக்கடி சொல்லப்பட்டுள்ளன.

இங்கு சொல்லப்பட்ட அனைத்தும் தன்மைகள். **புத்தி** என்பது நிஶ்சயித்திடும் ஆற்றல். எந்த பாதையைத் தேர்ந்தெடுப்பது, எந்த வண்டியை வாங்குவது போன்ற மிக ஸாதாரண விஷயங்களில் இருந்து வாழ்வின் லக்ஷ்யம் வரை, அன்றாடம் செய்ய வேண்டிய செயல்களில் இருந்து வாழ்வில் பின்பற்ற வேண்டிய Priorities வரை முடிவெடுப்பது புத்தியே. நம்மில் பலர் முடிவெடுக்க முடியாமல் தடுமாறுகிறோம். முழு மனஸுடன் முடிவெடுக்காமல் அரைகுறையாக முடிவெடுக்கிறோம். ஒரு செயலைச் செய்வது என்று முடிவெடுக்கிறோம். அதே ஸமயத்தில், ‘அதைச் செய்ய முடியா விட்டால்?’, என்று அதற்கு ஒரு Escape route, ஒரு தப்பும் வழியையும் முடிவெடுத்து வைக்கிறோம். முழு மனஸ் என்று சொல்வது தவறு. மனஸ் இல்லாத நிலையில்தான் உறுதியான முடிவெடுக்க முடியும்.

ம்ருகங்களுக்கு இந்த ப்ரஶ்னை இல்லை. காட்டில் புலியும் ஸிஹ்மமும் ஒரு மான் கூட்டத்தில் இருந்து, தனக்கு இரையாக்கிட ஒரு மானை தேர்ந்து எடுத்திடும். அதைத் துரத்தும். அதன் கண்களும் தசைகளின் அணு அணுவும் அந்த ஒரே மானைத் துரத்திப் பிடித்திட செயல்படும். ஓடும் போது தன் அருகிலே ஓடும் மற்ற மான்களை கண்டு கொள்ளாது. அவற்றால் சலனம் அடையாது. திஶை மாறிடாது. தெளிவான முடிவெடுத்து, அதைச் செயல் படுத்திடும். மநுஷ்யர்களில் சிலரே இவ்வாறு இருக்கின்றனர். பலர் முடிவெடுக்க முடியாமல் தடுமாறுகின்றனர். இவ்விஷயத்தில் யுதிஷ்டிரனுக்கும் அர்ஜுனனுக்கும் உள்ள வேறுபாட்டை கவனியுங்கள். யுதிஷ்டிரன் இறுதி வரை யுத்தம் வேண்டாம் என்று மன்றாடினான். யுத்தத்தைத் தவிர்த்திட, எல்லா வழிகளையும் முயன்றான். ஆனால், யுத்தம் தவிர்க்க முடியாததான பிறகு சலனப்படவில்லை. முழு மூச்சுடன் போரில் இறங்கி விட்டான். யுத்தத்தின் தேவைக்காக (தன் இயல்பிற்கு மாறாக) அஸத்யம் பேசவும் தயாரானான். அர்ஜுனன் யுத்தம், யுத்தம் என்று குதித்துக் கொண்டிருந்தான். ஶபதம் எடுத்தான். யுத்தத்திற்கான தயாரிப்பில் ஈடுபட்டான். ஆயுதங்கள் சேர்த்தான். உறவுகளை வலுப்படுத்தினான். யுத்த களத்தில் இறங்கிய பின், இரு பக்க ஸேனையைக் கண்ட பிறகு தடுமாறுகிறான். யுத்தம் வேண்டாம் என்கிறான்.

ஆற்றல் பலவிதமாக இருந்தாலும், ஒருவருக்கு ஒருவர் வேறுபட்டாலும் அந்த ஆற்றல் பரமாத்மாவின் விபூதி. ஆற்றல் குறைவாகவோ அதிகமாகவோ இருந்தாலும் ஒளியேற்றும் பரமாத்மா இல்லையேல் அந்த ஆற்றல் இல்லை. புத்தி அல்லது நிஶ்சயிக்கும் தன்மை பரமனின் விபூதி.

ஜ்ஞானம் என்பது தத்வஜ்ஞானம். இதுவும் மநுஷ்யனுக்கு மாத்ரமே கிடைத்த பரமனின் அருள். ஸத் – அஸத், ஸாரம் – அஸாரம், செய்ய வேண்டியது – செய்யக் கூடாதது, நித்யம் –

அநித்யம், உசிதமானது – உசிதமற்றது, அடையத் தகுந்தது – அடையக் கூடாதது, என்பதைப் பற்றி எல்லாம் உள்ள விவேகமே ஜ்ஞானம். சிந்தித்தால் கிடைக்கக் கூடியதல்ல இந்த ஜ்ஞானம். Moral Science என்ற பாடத்தின் பரீக்ஷைக்காக நெட்டுரு போடும் விஷயம் அல்ல. Ph . D பட்டத்திற்காக படிக்கும் Philosophy பாடம் இல்லை. ஆழ்ந்த அநுபூதியினால் கிடைப்பது. ஸ்ரீ ரபீந்த்ரநாத் டாகூர் கவிதைகள் எழுதுபவர். அவரது கவிதைகள் பரமாத்மாவைப் பற்றியதாக இருக்கும். அவருக்கு அனைத்து இடங்களிலும் பாராட்டுக்களும் விருதுகளும் கிடைத்தன. நோபல் பரிசும் கிடைத்தது. ஆனால், அவருடைய அடுத்த வீட்டில் வஸித்த ஒரு பெரியவர் இவரைப் பார்க்கும் போதெல்லாம், ‘பரமனைப் பார்த்தாயா?’, என்று கேட்பார். அனைவரும் பாராட்டும் போது இவர் மாத்ரம் ஏளனம் செய்வது போல் கேட்கிறார் என்று கருதிய டாகூருக்கு அவர் மேல் ஒரு விதமான வெறுப்பும் கோபமும் ஏற்பட்டது. ஒரு நாள், மழை பெய்திருந்தது. அங்கங்கு சேற்று நீர் தேங்கி இருந்தது. ஸ்ரீ ரபீந்த்ரநாத் டாகூர் ஸமுத்ரக்கரையில் இருந்தார். பௌர்ணமியின் முழு நிலவின் ப்ரதிபிம்பத்தை சேற்று நீரில் கண்டார். அடுத்த க்ஷணம் பரந்து விரிந்திருந்த ஸமுத்ர நீரிலும் அதையே கண்டார். மாறி மாறி ரெண்டு பிம்பங்களையும் பார்த்தவர், பார்வையை உயர்த்தி வானத்தில் இருந்த சந்த்ரனைப் பார்த்தார். மின்னலைப் போல் ஒரு க்ஷணத்தில் அவருள் ஒரு அநுபூதி ஏற்பட்டது. சந்த்ரன் எங்கும் ஒளி ஏற்றுகிறான். ப்ரதிபலித்திடும் தளம் அழுக்கு நீரானாலும் தூய்மையான நீரானாலும் அது சந்த்ரனை பாதிப்பதில்லை. அங்கிருந்து நேராக அடுத்த வீட்டுப் பெரியவரைக் காணச் சென்றார். அவர் காலில் விழுந்தார். அவரை அன்போடு ஆலிங்கனம் செய்தார். எல்லோரிடத்திலும் பரமனைக் காண வேண்டும் என்று கவிதைகள் எழுதினாலும் இந்நிகழ்ச்சியால் அவருக்கு அது அநுபூதி ஆனது. ஜ்ஞானம் என்பது புத்தியின் விஷயம் இல்லை. அநுபூதியால் பெறப் படுவதே ஜ்ஞானம். ஜ்ஞானம் பரமனின் விபூதியாகும்.

அஸம்மூட: என்பது மயக்கம் அற்ற மனஸ், விழிப்படைந்த மனஸ். மோஹம் என்பது ஒரு வகைத் தூக்கம். இதை மூடத்தனம் என்கின்றனர். ஜ்ஞானிகளும் பண்டிதர்களும் கூட மூடர்களாக இருக்க முடியும். இங்கு மூடத்தனம் என்பது புத்தியை சூழ்ந்து மறைத்திடும் ஒரு திரை. பார்வையை மறைத்திடும் திரை. நம்மில் பலர் கனவுலகத்தில் வாழ்கிறோம். ஒரு வித மயக்கத்தில் வாழ்நாளைக் கழிக்கிறோம். மோஹம் நீங்குவதென்பது உறக்கத்தில் இருந்து விழிப்பது. ஆனந்தர் என்பவர் கௌதம புத்தரின் ஶிஷ்யர். ‘நீங்கள் ராத்ரீ முழுவதும் கைகால்களை ஒரே நிலையில் வைத்துப் படுக்கிறீர்களே! புரண்டு படுப்பதில்லை. கவனமாக உறங்குவீர்களா?’ என்று கேட்டார் ஆனந்தர் கௌதம புத்தரிடம். ‘என் ஶரீரம் தான் உறங்குகிறது. நான் உறங்குவதில்லை. விழிப்புடனே இருக்கிறேன். புரண்டாலும் அது என் நிர்ணயத்தின் விளைவே. நான் மயக்க நிலையில் இல்லை. நினைவுடனே இருக்கிறேன்’, என்று பதில் அளித்தாராம் புத்தர். உறக்கத்திலும் விழிப்புடன் இருப்பவர் யோகீ. இதற்கு மாறாக விழிப்பிலும் மயக்கத்தில் இருக்கும் பலரை என்ன சொல்லலாம்? என்ன பேசுகிறோம்? எதற்காகப் பேசுகிறோம்? என்ன செய்கிறோம்? ஏன் செய்கிறோம்? எதுவும் அறியாமல் நாளைக் கழிப்பவர்கள் இவர்கள். ஆபத்தான நேரத்தில் சிறிதளவு விழிப்பு ஏற்படும். வெகு ஶீக்ரம் அதிலிருந்து விடுபட்டு ஸஹஜ நிலைக்கு, அதாவது மீண்டும் மயக்க நிலைக்குத் திரும்பி விடுவோம். வீட்டில் ஒரு மரணம் ஏற்பட்டால் சிறிதளவு விழிப்பு ஏற்படும். வாழ்க்கையில் ஒரு புரட்சி ஏற்படுத்தும் வல்லமை கொண்டது அந்நிகழ்ச்சி. பொதுவாக, தமக்கு ஏற்பட்ட ஆபத்தினை குழந்தைகள் ஶீக்ரமாக மறந்து விடும் என்பார்கள். ஆனால், குழந்தையை விட அதி ஶீக்ரமாக அதை மறந்து, ஸில நாட்களிலேயே மீண்டும் நம் பழைய நிலையான உறக்க நிலைக்குத் திரும்பி விடுவோம். மயக்கமற்ற தன்மையும் பரமனின் விபூதி. பரமன் இத்தன்மையில் தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்கிறார்.

க்ஷமா என்பது மன்னிக்கும் தன்மை. கோபம் வந்த பிறகு பஶ்சாதாபம் மேலிட்டு வழங்கிடும் மன்னிப்பல்ல. கோபம் வராத நிலையே க்ஷமா. நம் மீது எத்தகைய கொடுமையான குற்றம் இழைக்கப்பட்டாலும், திருப்பித் தாக்கும் ஸாமர்த்யம் இருந்தாலும், பொறுத்துக் கொள்வதுதான் க்ஷமா. இங்கோ, வேறிடத்திலோ, அடுத்த உலகத்திலோ, உடனே அல்லது பின்னர் தண்டனை கிடைத்திட வேண்டும் என்று மனஸாலும் நினைக்காமல் இருப்பது க்ஷமா. மன்னிப்பு என்பதே தன்மை. கோபத்தின் பின் விளைவு அல்ல. இது பரமனின் விபூதி.

உள்ளதை உள்ளபடி, கண்டதைக் கண்டபடி, கேட்டதைக் கேட்டபடி புரிந்து கொள்வதும் அதைப் பிறர் நலனைக் கருத்தில் இருத்திப் பேசுவதும் ஸத்யம். ஸத்யம் பரமாத்மாவின் விபூதியாகும்.

ஸ்ரீமத் பாகவதத்தின் முதல் வாக்யம், 'ஸத்யம் பரம் தீமஹி', என்பது. ஶிவ ரூபமான பரமாத்மா என்றோ நாராயண ரூபமான பரமாத்மா என்றோ கூறுமல் ஸத்ய ஸ்வரூபமான பரமாத்மா என்கிறது.

ஶம: - தம: என்ற பதங்கள் புலனடக்கம் மற்றும் மன அடக்கம் இவற்றைக் குறிக்கும். இந்த்ரியங்களை தத்தம் விஷயங்களில் இருந்து அகற்றி தன் வஶப்படுத்துதல் தம:. மனஸை ஸம்ஸார போக விஷயங்களின் சிந்தனையில் இருந்து விலக்குவது ஶம:. அடக்குமுறையால் அல்ல. வலுக்கட்டாயமாக அல்ல. மனஸை அறிந்து, அறிவு பூர்வமாக மாற்றி அமைத்து. வெளியிலிருந்து கடுமையான விதிகளால் அடக்கிடாமல் உள்ளிருந்து மாற்றி அமைத்து.

இருமைகளான ஸுகம் – து:கம்; தோற்றம் – அழிவு ; மற்றும் பயம் – பயமின்மை ஆகியவை பரமனின் விபூதிகளே. ஸுகமும் பரமனே. து:கமும் அவனே. தோற்றமும் பரமனே. அழிவும் அவனே. பயமும் பரமனே. பயமின்மையும் அவனே. ஸுகத்தை பரமாத்மா என்று, பரமாத்மாவின் கார்யம் என்று ஏற்போம். து:கத்தையும் அவனாகவே ஏற்க முடிந்தால், பிறகு ஏது து:கம்? அது விலக வேண்டும் என்று விரும்புவதால்தான் து:கம். அதையும் நம்மை நாடி வந்திருக்கும் பரமனாக ஏற்று வரவேற்பவனுக்கு எந்த து:கமும் இல்லை. தோற்றத்தை, ஜன்மத்தை, ஆக்கத்தை பரமனாக ஏற்கும் நம்மால் மரணத்தையும், அழிவையும் பரமனின் ரூபமாக ஏற்க முடியுமா? ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கூறுவது, 'நீ ஏற்றாலும் ஏற்க மறுத்தாலும் இதுதான் உண்மை. எங்கெங்கு இருமைகள் உள்ளனவோ, அங்கு அவை ரெண்டும் என்னுடைய விபூதியே'.

அஹிம்ஸை, ஸமத்வம், நிறைவு அல்லது ஸந்தோஷம், தபஸ், தானம், கீர்தி, அபகீர்தி என்று உயிர்களில் உள்ள பற்பல தன்மைகள் அனைத்தும் எனது விபூதியே. இவை மூலம் நான் என்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்கிறேன். உலகத்தில் நல்லவை, மோஸமானவை, ஶுபமானவை, அஶுபமானவை; எத்தகைய செயல் நடந்தாலும் அவை என்னுடைய லீலைகளே. உயிர்களில் உள்ள ஸத்பாவனைகளும் துர்பாவனைகளும் எனது லீலைகளே. இதை தத்வமாக அறிந்து விடுபவன் நிலையாக என்னுடன் ஒன்றி விடுகிறான் (10 – 7).

📖 ॐ 📖

महर्षयः(स्) सप्तपूर्वे चत्वारो मनवस्तथा ।
मद्भावा मानसा जाता येशां(ल्) लोक इमाः(फ्) प्रजाः ।।
{अध्याय १० ~ श्लोक ६}

மஹர்ஷய:(ஸ்) ஸப்த பூர்வே சத்வாரோ மநவஸ்ததா$_2$.
மத்$_3$பா$_4$வா மாநஸா ஜாதா யேஷாம்(ல்) லோகா இமா:(ஃப்) ப்ரஜாஹா..
(அத்$_4$யாயம் 10 ~ ஶ்லோகம் 6)

ஸப்தர்ஷிகளும் அவர்களுக்கு முந்தைய நான்கு ஸனகாதி முனிவர்களும் பதினான்கு மனுக்களும் என் மனஸின் ஸங்கல்பத்தினின்று தோன்றியவர்கள். என்னில் பாவனை கொண்டவர்கள். உலக ப்ரஜைகள் அனைவரும் அவர்களிடம் இருந்து தோன்றியவர்கள். (10 – 6)

விஶேஷ நபர்கள் அவனது விபூதி..

சென்ற ஶ்லோகத்தில் பாவனை ரூபமான தனது விபூதிகளைக் கூறியவர், இந்த ஶ்லோகத்தில் உலகத்தின் தோற்றத்திற்குக் காரணமான, உயிர்களில் விஶேஷமான ஆற்றல் கொண்ட நபர்கள் ரூபத்தில் உள்ள தனது விபூதிகளைக் கூறுகிறார். மஹர்ஷிகள் எழுவர். தீர்காயு (நீண்ட ஆயுள்) கொண்டவர்கள்; மந்த்ரங்களை வெளிப்படுத்தியவர்கள்; ஐஶ்வர்யம் கொண்டவர்கள்; திவ்ய த்ருஷ்டி கொண்டவர்கள்; குணம், வித்யை ஆகியவற்றில் வ்ருத்தர்கள் (முதிர்ச்சி பெற்றவர்கள்); தர்மத்தின் ஸாக்ஷாத்காரம் செய்தவர்கள்; கோத்ரத்தினை தோற்றுவித்தவர்கள் ஆகிய ஏழு அம்ஶங்களும் நிறைந்தவர்கள் மஹர்ஷிகள். மரீசி, அத்ரி, அங்கிரா, புலஸ்த்ய, புல:, க்ரது, வஸிஷ்ட ஆகிய எழுவரும் மஹர்ஷிகள். வேதத்தை அறிந்தவர்கள். வேதத்தின் ஆசார்யர்கள். உலகத்தில் ஒழுக்கத்தை நிறுவியவர்கள். ப்ரஜாபதியின் உத்பத்தி கார்யத்தில் நியமனம் ஆனவர்கள்.

ஸநக, ஸநந்தனன், ஸநாதன மற்றும் ஸநத்குமாரன் ஆகிய நால்வரும் ப்ரஜாபதியின் தபஸ்ஸில் முதன்முதலாகத் தோன்றியவர்கள். பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபம் ஆனவர்கள். தோன்றியது முதல் என்றும் ஐந்து வயஸு பாலகர்களாகவே இருப்பவர்கள். மூவுலகிலும் ஜ்ஞானம், பக்தி மற்றும் வைராக்யத்தின் ப்ரசாரம் செய்பவர்கள். ஹரி ஶரணம் என்று ஸதா உச்சரித்துக் கொண்டே இருக்கும் இவர்கள் பகவத் கதையை விரும்புபவர்கள். அதனால், இவர்களில் ஒருவர் வக்தாவாகவும் (கதை சொல்பவர்) மற்ற மூவரும் ஶ்ரோதாவாகவும் (கேட்பவர்) இருந்து எந்நாளும் பகவத் கதையில் மூழ்கி இருப்பவர்கள்.

ஒரு கல்பத்தில், அதாவது ப்ரஹ்மனின் ஒரு நாளில் பதினான்கு மனுக்கள் உள்ளனர். நிகழும் கல்பத்தின் மனுக்களின் பெயர்கள் இவை. ஸ்வயம்புவ, ஸ்வாரோசிஷ, உத்தம, தாமஸ, ரைவத, சாக்ஷுஷ, வைவஸ்வத, ஸாவர்ணீ, தக்ஷஸாவர்ணி, ப்ரஹ்மஸாவர்ணி, தர்மஸாவர்ணி, ருத்ரஸாவர்ணி, தேவஸாவர்ணி மற்றும் இந்த்ரஸாவர்ணி. இவர்கள் அனைவரும் ப்ரஹ்மனின் கட்டளைக்கு ஏற்ப ஸ்ருஷ்டி கார்யம் செய்பவர்கள்.

இந்த இருபத்தைந்து நபர்களும் ப்ரஹ்மனின் மானஸ புதல்வர்கள். ப்ரஹ்மனின் மனஸில் இருந்து உதித்தவர்கள். படைப்பதற்காக பரமனே ப்ரஹ்மனாகத் தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்கிறார். இவர்கள் என்னில் ஶ்ரத்தை மிகுந்த பாவனை கொண்டவர்கள்.

🕮 ॐ 🕮

एतां विभूतिं योगं(ञ्) च मम यो वेत्ति तत्त्वतः ।
सोऽविकम्पेन योगेन युज्यते नात्र संशयः ।।
{अध्याय १० ~ श्लोक ७}

ஏதாம் விபூ₄திம் யோக₃ம்(ஞ்) ச மம யோ வேத்தி தத்த்வதஹ.
ஸோऽவிகம்பேந யோகே₃ந யுஜ்யதே நாத்ர ஸம்ஶயஹ..
(அத்₄யாயம் 10 ~ ஶ்லோகம் 7)

என்னுடைய இந்த விபூதிகளையும் யோகஶக்தியையும் தத்வமாக அறிபவன் என்னில் ஒருமித்த பாவனையுடன் நிலைத்து விடுகிறான் என்பதில் ஸந்தேஹம் இல்லை. (10 – 7)

விபூதி பகவானின் ஐஶ்வர்யத்தையும் யோகம் பகவானின் எல்லையற்ற ஸாமர்த்யத்தையும் குறிக்கின்றன. அதாவது, யோகம் அவரது ஆற்றலையும் விபூதி அந்த ஆற்றலில் இருந்து வெளிப்படும் சிறப்பானவைகளையும் குறிக்கின்றன.

மனுஷ்யன் போக நாட்டத்துடன் விஷயங்களை அநுபவித்திடும் போது அவனது ஶக்தியும் தேய்கிறது. அவன் போகித்திடும் அவ்வஸ்துவும் அழிகிறது. அவனது போக நாட்டம் அழிந்து விட்டால் அவனது ஶக்தி க்ஷயமாவதில்லை. ஸாமர்த்யம் மங்குவதில்லை.

மனுஷ்யன் வேலை செய்தால் ஶக்தி க்ஷீணமாகிறது. ஓய்வெடுத்தால் மீண்டும் வேலை செய்ய ஶக்தி ஏற்பட்டு விடுகிறது. வாழ்ந்து களைக்கிறான். மரணத்தில் மீண்டும் வாழ்வதற்கான ஶக்தி கிடைத்து விடுகிறது. ஸர்கத்தில் ஶக்தி குறைகிறது. ப்ரலயத்தில் ஶக்தியின் ஸேமிப்பு நடக்கிறது. அதாவது, ப்ரக்ருதியுடன் ஏற்படுத்தும் ஸம்பந்தத்தில் ஶக்தி மங்குகிறது. ஸம்பந்த முறிவில் ஶக்தி மீண்டும் கிடைத்து விடுகிறது.

ஸமத்வம், ஸம்பந்தம் மற்றும் ஸாமர்த்யம் யோகம் ஆகும். நிலையான பரமாத்ம தத்வத்தில் அபாரமான ஸாமர்த்யம் இருக்கிறது. மனுஷ்யன் நிஷ்காமம் ஆகி விடும் போது அவனுக்கும் பெரும் ஸாமர்த்யம் கிடைக்கிறது. ஏன் என்றால் காமம் ஶக்தியின் க்ஷீணம் ஏற்படுத்துகிறது. நிஷ்காமம் ஶக்தியை பெருக்குகிறது.

நிரந்தரமாக மாறிக் கொண்டிருக்கும் ஸம்ஸாரத்தில் ஒரு வஸ்துவில் அல்லது ஒரு நபரில்

எந்த ஒரு விஶேஷம் தென்பட்டாலும் அது அந்த வஸ்து அல்லது நபரின் சிறப்பு அல்லாமல், மாறுதிருக்கும் பரமாத்ம தத்வத்தின் விபூதியே. அதை அந்த வஸ்து அல்லது நபரின் சிறப்பாகக் கண்டால், நாம் அந்த வஸ்து அல்லது நபருடன் பிணைந்து விடுகிறோம். அந்த வஸ்து அல்லது நபரின் மீது விருப்பு – வெறுப்பு ஏற்படுத்திக் கொள்கிறோம். அதை பரமாத்மாவின் விபூதியாகக் காணும் போது நம்முடைய பிணைப்பு (யோகம்) பரமாத்மாவுடனே ஏற்படுகிறது.

📖 ॐ 📖

अहं सर्वस्य प्रभवो मत्तः(स्) सर्वं प्रवर्तते ।
इति मत्वा भजन्ते मां बुधा भाव समन्विताः ।।
{अध्याय १० ~ श्लोक ८}

அஹம் ஸர்வஸ்ய ப்ரப₄வோ மத்த:(ஸ்) ஸர்வம் ப்ரவர்ததே.
இதி மத்வா ப₄ஜந்தே மாம் பு₃தா₄ பா₄வ ஸமந்விதாஹா..
(அத்₄யாயம் 10 ~ ஶ்லோகம் 8)

உலகனைத்தின் தோற்றத்தின் மூல காரணம் நானே. என்னாலேயே அனைத்து செயல்களிலும் ஈடுபடுகின்றன இவ்வுலகங்கள். இதை அறிந்த புத்திமான்கள் ஶ்ரத்தை பாவனையுடன் என்னை நித்யமும் பஜிக்கிறார்கள். (10 – 8)

பயிர் மண்ணில் இருந்து விளைகிறது என்று அறிந்தவுடன் மண்ணின் மேல் நம் கவனம் செல்கிறது. மண்ணைப் பதப்படுத்துகிறோம். ஆனால், எல்லாவற்றுக்கும் மூல காரணம் எது? பரமனே உலகின் அனைத்திற்கும் மூல காரணம். இதை அறிந்து விட்டால் நம் சித்தம் அவர் பால் செல்கிறது. பரமாத்மாவின் விபூதியையும் யோக ஶக்தியையும் அறிவதன் தாத்பர்யம் இதுதான். செடி எவ்வாறு தன் மூல காரணமான மண்ணைப் பற்றிக் கொள்கிறதோ, அதே விதமாக நம் மூல காரணத்தை அறிந்து நாம் அதனைப் பற்றுகிறோம்.

📖 ॐ 📖

मच्चित्ता मद्गतप्राणा बोधयन्तः(फ्) परस्परम् ।
कथयन्तश्च मां(न्) नित्यं(न्) तुष्यन्ति च रमन्ति च ।।
{अध्याय १० ~ श्लोक ९}

மச்சித்தா மத்₃க₃தப்ராணா போ₃த₄யந்த:(ஃப்) பரஸ்பரம்.
கத₂யந்தஶ்சமாம்(ந்) நித்யம்(ந்) துஷ்யந்தி ச ரமந்தி ச..
(அத்₄யாயம் 10 ~ ஶ்லோகம் 9)

சித்தம் என்னில் வைத்து ப்ராணனை எனக்குரியதாக்கி, எனது குணங்களையும் ப்ரபாவங்களையும் பரஸ்பரம் பேசி, எனது கீர்தனத்தில் நித்யம் ஈடுபட்டு நிறைவடைகின்றனர். ஆனந்தம் அடைகின்றனர். (10 – 9)

மச்சித்த: – நமது மனஸ் சஞ்சலமாக உள்ளது. ஓரிடத்தில் நிலைப்பதில்லை. இருக்கும் இடத்தை விட்டு இல்லாத இடம் தேடி என்ற பாடலுக்கு ஏற்ப இருக்கிறது மனஸ். இருப்பது எது? இந்த க்ஷணம். இல்லாதது எது? எதிர்காலமும் கடந்த காலமும். மனஸ் எங்கிருக்கிறது பாருங்கள். இந்த க்ஷணம் நாம் எங்கு இருக்கிறோமோ அங்கு இருக்கிறதா? இந்த க்ஷணம் நாம் எதில் இருக்கிறோமோ, அதில் இருக்கிறதா? இல்லாத ஒன்றைப் பற்ற முடியாது. பற்ற முடியாததால் நிலையாக இருக்க முடியாது. எனவே, இந்த க்ஷணத்தில் இல்லாத மனஸ் அலைந்து கொண்டே இருக்கும். அஸ்திரமாகவே இருக்கும்.

இந்த க்ஷணத்தில் இருந்தால் இருக்கும் இடத்தில் இருக்கிறது. இந்த க்ஷணம் மாத்ரமே இருக்கிறது. இருப்பது பரமாத்மா. அஸ்தித்வம் பரமாத்மா. இந்த க்ஷணத்தில் இருக்கும் மனஸ்

பரமாத்மாவில் இருக்கிறது. இருக்கும் ஒன்றில் இருப்பதால், ஸ்திரமான ஒன்றில் இருப்பதால் மனஸும் ஸ்திரமாக இருக்கிறது. உண்மையில் இந்த க்ஷணத்தில், நிகழ்காலத்தில் இருந்திடும் மனஸ் மனஸாக இருக்காது. அழிந்து விடும். மனோநாஶம் ஆகி விடுகிறது.

மத்கதப்ராண – ப்ராணனின் இரு வகை செயல்கள். உயிர் வாழ்தலும் ஶரீரத்தின் பல்வேறு முயற்சிகள் செய்தலும். உயிர் வாழ்தலும் பரமனுக்காக. முயற்சிகள் செய்பவை யாவும் பரமனுக்காக. காரணத்திற்கு ஏற்ப முயற்சிகள் பல வகை. யஜ்ஞம், அநுஷ்டானம், பஜனை, த்யானம், கதை – கீர்தனம் மற்றும் ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்ட கர்மங்கள் பகவத் ஸம்பந்தப்பட்டவை; உண்ணுதல், உறங்குதல் போன்றவை ஶரீரத்திற்கானவை; வ்யவஸாயம், வ்யாபாரம், தொழில் போன்றவை ஜீவனத்திற்கானவை; ஸேவை போன்றவை ஸமூஹத்திற்கானவை. இவை அனைத்தும் பரமனுக்காக. செயல் பல்வேறாக தெரிந்தாலும் அனைத்துமே அவனுக்காக. கோபிகள் சிறந்த உதாஹரணம் ஆவர்.

பொதுவாக, உயிர்களுக்குத் தம் ப்ராணன் வெல்லக்கட்டியைப் போன்றது. தத்தம் ப்ராணன் மீது ஒரு மோஹம் இருந்திடும். எந்நிலையிலும் ப்ராணன் இழக்கக் கூடாது என்பதே உயிர்களின் விருப்பமாக இருந்திடும். ஆனால், பக்தனுக்கு உயிர் வாழ வேண்டும் என்ற விருப்பமும் கிடையாது. இறந்திடும் பயமும் கிடையாது. ப்ராணனுடன் நித்ய ஸம்பந்தம் கிடையாது என்பதை உணர்ந்தவர்கள் பக்தர்கள். மரணம் ஏற்படும் போது ப்ராணன் போய் விடும். ஆனால், பரமனுடன் ஸம்பந்தம் நித்யமானது. அது என்றும் அறுபடாத ஸம்பந்தம். அதனால் பக்தர்களுக்கு வாழ்வதைப் பற்றியும் கவலை இல்லை. இறப்பதைப் பற்றியும் கவலை இல்லை.

போதயந்த: பரஸ்பரம் கதயந்த: மாம் – ரயிலில் ப்ரயாணம் செய்யும் போது அருகில் உள்ளவர்களை கவனியுங்கள். ஒருவர் எந்நேரமும் தீனியைப் பற்றிப் பேசுவார் அல்லது தின்பதில் ஈடுபட்டிருப்பார். ஒருவர் எந்நேரமும் அரஸியல் பற்றியே பேசுவார். ஒருவர் பணத்தைப் பற்றியே பேசுவார். ஒருவர் நோயைப் பற்றியும் ஒருவர் தனக்கு ஏற்பட்ட கஷ்டங்களைப் பற்றியும் ஒருவர் தற்பெருமைகளையும் ஒருவர் தான் ஏமாற்றப்பட்ட வரலாறுகளையும் பேசுவார். அவரவர் உள்ளே எந்த விஷயம் நிரப்பி வைத்திருக்கிறாரோ அந்த விஷயம் பற்றிப் பேசுவார். நீங்கள் எந்த விஷயத்தில் பேச்சை ஆரம்பித்தாலும் ஐந்து நிமிஷங்களுக்குள் பேச்சு அவருடைய விஷயத்திற்கு வந்து விடும். அவருடைய விஷயத்தில் ஆர்வம் இருக்கும் ஒரு நபர் கிடைக்கவில்லை என்றால் நிலை கொள்ளாமல் தவித்திடுவார். கிடைத்து விட்டால்…? ப்ரயாணம் முடியும் வரை அதே பேச்சு ரயில் பெட்டியில் ஒலித்திடும். (ஆர்வம் உள்ளவர் என்றால் விஷயம் தெரிந்தவர் அல்ல. இவருடைய விஷயத்தைக் கேட்பதில் ஆர்வம் காட்டுபவர்). பாரதியார் பாடியது போல், 'பல சின்னஞ்சிறு கதைகள் பேசி', நேரத்தைக் கழித்து விடுபவர் பலர்.

பக்தன் மற்றொரு பக்தனை ஸந்தித்தால் பகவானின் நாம ரூப குண லீலைகள் ஸம்பந்தமான பேச்சில் ஆனந்தமாக மூழ்கி விடுவார். பக்தனுக்கு பரமனின் விபூதிகளைக் கேட்பதிலும் ஆனந்தம். அவற்றைப் பேசுவதிலும் ஆனந்தம். ஸனகாதி முனி குமரர்கள் எங்ஙனம் ஒருவர் பேசுபவராகவும் மற்ற மூவர் கேட்பவராகவும் மாறி பகவத் கதைகளைப் பரிமாறிக் கொள்கின்றனரோ அவ்வாறு பக்தர்களும் பகவத் விஷயங்களை பரஸ்பரம் பேசுகின்றனர். கேட்கின்றனர்.

துஷ்யந்தி ரமந்தி – பகவத் சிந்தனையில் மூழ்கிய பக்தர்கள் நித்யமும் ஸந்தோஷமாக இருக்கின்றனர். ஸந்தோஷம் என்றால் பூர்ண நிறைவு. நிறைவு இருப்பதால் ஆனந்தம். ஸ்ரீ ராஜாஜி ஒரு பாடல் எழுதினர். குறை ஒன்றும் இல்லை… பரமனில் லயித்தவனுக்கு, பரமனின் சிந்தனையில் மூழ்கியவனுக்கு, வேறொன்றுக்கும் இடம் இல்லாத அளவிற்கு பரமனின் ஒளியால் தன்னை நிறைத்தவனுக்கு குறை எவ்வாறு இருக்க முடியும்?

📖 ॐ 📖

तेषां सततयुक्तानां भजतां प्रीतिपूर्वकम् ।
ददामि बुद्धियोगं(न्) तं येन मामुपयन्ति ते ।।
{अध्याय १० ~ श्लोक १०}

தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம் ப₄ஜதாம் ப்ரீதிபூர்வகம்.
த₃தா₃மி புத்₃தி₄யோக₃ம்(ந்) தம் யேந மாமுபயாந்தி தே..
(அத்₄யாயம் 10 ~ ஶ்லோகம் 10)

இவ்வாறு இருந்திடும் பக்தர்களுக்கு புத்தியோகம் அளிக்கிறேன். அதன் மூலம் அவர்கள் என்னை அடைகின்றனர். (10 – 10)

மனஸை ஸார்ந்த புத்தி மயக்கிடும் புத்தி. சிக்க வைத்திடும் புத்தி. பரமனிடம் இருந்து விலக்கிடும் புத்தி. மனோநாஶம் ஆன பிறகு எஞ்ஜுவது புத்தியோகம். பரமனுடன் இணைத்திடும் புத்தி. மனஸ் நம்மை ஜகத்துடன் இணைக்கும் பந்தம். மனஸ் இருக்கும் வரை புத்தி சொல்வது வேறாக இருக்கும். இன்று சொல்வதும் நாளை சொல்வதும் வேறுபடும். ஏனென்றால், மனஸ் மாறிக் கொண்டே இருக்கிறது. மனஸ் இல்லாத நிலையில் புத்தி ஸ்திரமாகும். ஸ்திர புத்தியின் விளைவாக மலர்வதே புத்தி யோகம். கௌதம புத்தர் மூன்று பதங்களை உபயோகப்படுத்துகிறார். ஶீலம், ஸமாதி, ப்ரஜ்ஞை. ஶீலம் வாழ்க்கையின் உருமாற்றம். ஸமாதி புத்தியின் உருமாற்றம் (ஸ்திரமாவது). இவ்விரண்டு உருமாற்றங்களின் விளைவால் மலர்வதே ப்ரஜ்ஞை அல்லது புத்தியோகம்.

இது ப்ரசார யுகம். எல்லாம் ப்ரசாரம் செய்யப் படுகிறது. அரஸியல் கருத்து, வ்யாபாரப் பொருள், நபர்கள், நிதி நிறுவனம், ஸேவை நிறுவனம், கல்வி நிறுவனம், மதம் என்று எதுவும் ப்ரசாரத்தின் மோஹத்தில் இருந்து தப்பவில்லை. ஏன் ப்ரசாரம்? தன் கருத்திற்கு, தன் புத்தியின் வழிக்கு மற்றவரை இழுத்து விட வேண்டும் என்ற ஆர்வக் கோளாறே ப்ரசாரத்தின் காரணம். ப்ரசாரத்தின் அடுத்த படியில் மதம் மாற்றம் நிற்கிறது. ஹிந்து தர்மத்தில் ப்ரசாரம் கிடையாது என்பதே விஶேஷம். புத்தி ஸ்திரமாகாதவன், ஶ்ரத்தை இல்லாதவன், தன் கருத்தில் முழு நம்பிக்கை இல்லாதவனே ப்ரசாரத்தில் ஈடுபடுகிறான். எண்ணிக்கையை வளர்த்துத் தன் நம்பிக்கையை வலுப்படுத்திக் கொள்ளும் முயற்சியே ப்ரசாரம். ஒரு உயர்ந்த கருத்தினை ப்ரசாரம் செய்யத் தொடங்கியவர் நாளடைவில் மற்ற எவரும் அக்கருத்தை ஏற்கவில்லை என்பதனால் தன் மீது வ்ரக்தியும் கழிவிரக்கமும், ஏற்காதவர் மீது கோபமும் வெறுப்பும், மனஸில் வன்முறையும் வளர்த்துத் தன் கருத்தில் இருந்து வெகு தூரத்தில் முடிவதைக் காண்கிறோம். புத்தி யோகத்தை அடைந்தவன் ஆனந்தமான பாவனையில் மூழ்கி இருக்கிறான். பரமனது பஜனையில் மூழ்கி இருக்கிறான். தன்னுடன் அல்லது தன் பின்னால் எத்தனை நபர்கள் உள்ளனர் என்பதைப் பற்றிக் கவலை இல்லாமல் இருக்கிறான்.

🕮 ॐ 🕮

तेषामेवानुकम्पार्थमहमज्ञानजं(न्) तमः ।
नाशयाम्यात्म भावस्थो ज्ञानदीपेन भास्वता ।।
{अध्याय १० ~ श्लोक ११}

தேஷாமேவானுகம்பார்த₂ம் அஹமஜ்ஞானஜம்(ந்) தமஹ.
நாஶயாத்ம பா₄வஸ்தோ₂ ஜ்ஞாநதீ₃பேந பா₄ஸ்வதா..
(அத்₄யாயம் 10 ~ ஶ்லோகம் 11)

அவர்களுக்கு அருள் புரிவதற்காகவே அவர்களது அந்த:கரணத்தில் வீற்றிருக்கும் நான் அவர்களது அஜ்ஞானம் என்னும் இருளை மெய்ஜ்ஞானம் என்னும் ஒளிச்சுடரால் அழிக்கிறேன். (10 – 11)

மெய்ஜ்ஞானம் நம்முள் நித்யம் சுடர் விட்டு எரிந்திடுகிறது. அதனைச் சூழ்ந்திருக்கும் அஜ்ஞானத்தின் திரைகளால் அது மறைக்கப் பட்டிருக்கிறது. திரைகள் விலக்கப்பட, விலக்கப்பட ஜ்ஞானம் ஒளிர்கிறது. இருளில் என் கைக் கடிகாரத்தைத் தேடுகிறேன். ஒரு மேஜை மீது கிடக்கும் ரேடியம் பதிக்கப்பட்ட கைக்கடிகாரம் காகிதங்களாலும் புஸ்தகங்களாலும் மறைக்கப் பட்டிருக்கிறது. அவற்றை எல்லாம் நீக்கி விட்டால் ரேடியம் ஒளிர்கிறது. கடிகாரத்தைக் காட்டிக் கொடுக்கிறது. அதே போல், அஜ்ஞானத்திரைகள் விலக்கப்பட்டால் ஜ்ஞானம் தன்னால் ப்ரகாஶிக்கிறது. அஜ்ஞானத்திரைகள் விலக்கப்படுவது நம்முடைய முயற்சியால் அல்ல. பகவானின் அநுக்ரஹத்தால்.

🕮 ॐ 🕮

अर्जुन उवाच

परं ब्रह्म परं(न्) धाम पवित्रं परमं भवान् । पुरुषं शाश्वतं(न्) दिव्यमादिदेवमजं विभुम् ।।
आहुस्त्वामृषयः(स्) सर्वे देवर्षिर्नारदस्तथा । असितो देवलो व्यासः(स्) स्वयं(ञ्) चैव ब्रवीषि मे ।।

{अध्याय १० ~ श्लोक १२, १३}

அர்ஜுன உவாச
பரம் ப்₃ரஹ்ம பரம்(ந்) தா₄ம பவித்ரம் பரமம் ப₄வாந்.
புருஷம் ஶாஶ்வதம்(ந்) தி₃வ்யமாதி₃ தே₃வமஜம் விபு₄ம்..
ஆஹுஸ்த்வாம்ருஷய(ஸ்) ஸர்வே தே₃வர்ஷிர்நாரத₃ஸ்ததா₂.
அஸிதோதே₃வலோ வ்யாஸ:(ஸ்) ஸ்வயம்(ஞ்) சைவ ப்₃ரவீஷி மே..

(அத்₄யாயம் 10 ~ ஶ்லோகம் 12, 13)

அர்ஜுனன் சொல்கிருன். ர்ஷிகள் அனைவரும் தங்களை பரம் ப்ரஹ்மம் என்றும் மேலான இருப்பிடம் என்றும் பவித்ரம் என்றும் ஆதிபுருஷர் என்றும் பிறப்பற்றவர் என்றும் எங்கும் நிறைந்தவர் என்றும் போற்றுகின்றனர். தேவர்ஷீ நாரதரும் ஆஸிதர், தேவலர், வ்யாஸர் போன்ற முனிகளும் இவ்வாறே கூறுகின்றனர். இப்பொழுது தாங்களும் அதையே கூறுகிறீர். (10 – 12,13)

வேதம் அறிந்த அர்ஜுனன் பரமாத்மனைப் பற்றிய இவ்வர்ணனைகளை அறிந்திருந்தான். புராணங்களிலும் பல முனிவர்கள் இதே வர்ணனைச் செய்துள்ளனர். தனது தேரோட்டியாக எதிரே அமர்ந்திருக்கும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனும் அதே வார்த்தைகளைச் சொல்கிருர். ஒரே ஒரு வித்யாஸம், உபநிஷதங்களிலும் புராணங்களிலும் அது, அது என்று சொல்லப்படுகிறது. இங்கே ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன், 'நான்' என்கிருர். தனது ப்ரிய நண்பனும் தேரோட்டியுமான ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனும் அதுவும் ஒன்ரு? அர்ஜுனன் மனஸில் மேலும் அறிந்திடும் ஆர்வம் தூண்டப் படுகிறது.

நான்காம் அத்யாயத்தில், 'நான் படைப்பின் துவக்கத்தில் ஸூர்யனுக்கு இந்த யோகத்தைக் கூறினேன்', என்று ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கூறிய போதும் அர்ஜுனன் மனஸில் ஸந்தேஹம் எழுந்தது. 'ஸூர்யன் தோன்றி பல்லாயிரம் ஆண்டுகள் ஆகி விட்டன. நீ இப்பொழுதுதானே ஸில வர்ஷங்கள் முன்பு பிறந்துள்ளாய். நீ எவ்வாறு ஸூர்யனுக்குக் கூறினுய்?', என்று கேள்வி கேட்டான். இங்கு கேள்வி கேட்கவில்லை. அறியும் ஆர்வமே எழுகிறது. அவனது ஆர்வத்திற்குக் காரணம் அவன் மனஸில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் மீது இருந்த ப்ரேமையே காரணம்.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் இந்த கூற்றின் விளைவாக அவனது மனஸில் ஸந்தேஹமும் குழப்பமும் எழுந்தன என்பது உண்மைதான். ஆனுல், அவனது ஸ்வந்த குழப்பம் மறைந்து விட்டிருந்த இந்நிலையில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் பற்றிய ப்ரேமை மாத்ரமே அவனுள் மேலோங்கி இருந்தது. அடுத்த நான்கைந்து ஶ்லோகங்களில் மிக அழகாகத் தன் ஆர்வத்தை, அறிந்திடும் ஆர்வத்தை வெளிப்படுத்துகிருன். அதன் விளைவாக இந்த அத்யாயத்தில் தனது பற்பல விபூதிகளின் நீண்ட பட்டியலை வெளியிடுகிருர் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். அடுத்த அத்யாயத்தில் அர்ஜுனனுக்கு விஶ்வரூப தர்ஶனமும் காட்டுகிருர்.

🕮 ॐ 🕮

सर्वमेतदृतं मन्ये यन्मां वदसि केशव ।
न हि ते भगवन्व्यक्तिं विदुर्देवा न दानवाः ।।

{अध्याय १० ~ श्लोक १४}

ஸர்வமேதத்₃ருதம் யந்மாம் வத₃ஸி கேஶவ.
ந ஹி தே ப₄க₃வந்வ்யக்திம் விது₃ர்தே₃வா ந தா₃நவாஹா..

(அத்₄யாயம் 10 ~ ஶ்லோகம் 14)

ஹே கேஶவா! தாங்கள் கூறுவது ஸத்யம் என்றே எண்ணுகிறேன். பகவானே! உங்கள் ப்ரகடனத்தை தேவர்களோ தானவர்களோ, எவரும் அறியார். (10 – 14)

ஆர்வம்தான் தூண்டப் படுகிறதே அன்றி அர்ஜுனன் அறிந்து விடவில்லை. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அவனுடைய ப்ரேமைக்குப் பாத்ரமான நண்பன். அவர் சொல்வதை ஏற்றுக் கொள்கிறான். தனது ஸகாவான ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கூறுவது ஸத்யமாகவே இருக்க வேண்டும் என்று நம்புவதால் ஏற்றுக் கொள்கிறான். அவர் கூறுவது உண்மை என்று உணர்ந்து விட்டதால் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. தனது கருத்தின் ஸான்றுகளாக மஹர்ஷிகளையும் முனிவர்களையும் வேதத்தையும் குறிப்பிடுகிறான்.

நம்மை ஸுற்றி நடக்கும் வாக்குவாதங்களில் இதைப் போன்ற ஒரு தன்மையை கவனிக்கலாம். ஒரு கருத்தை மிக ஆவேஶமாகச் சொல்வார். எதிராளி தகுந்த தர்கங்கள் அளித்து அவரது கருத்தில் உள்ள ஓட்டைகளை வெளிப்படுத்துவார். தனது வாதங்கள் பலஹீனமாகும் போது, ஒரு ப்ரபலமானவரை இழுப்பார். அவர் தனது புஸ்தகத்தில் இவ்வாறு எழுதி இருக்கிறார் என்பார். இதே அர்ஜுனன் மனஸில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனைப் பற்றிய ப்ரேமை இல்லாவிடில், அவர் கூறியதை மறுத்திடும் ஸான்றுகளை எடுத்து உரைத்திருப்பான். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கூறியதை, 'ஸத்யம் என்றே கருதி ஏற்கிறேன்', இவ்வளவு பெரிய மஹர்ஷிகள் எல்லாம் இதையே சொல்லி இருப்பதால்.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் பரமனே என்று ஏற்கவும் விரும்புகிறான். ஏற்க முடியவும் இல்லை. பல ஸான்றுகளைத் துணைக்கு அழைத்து தனது நம்பிக்கையின்மையை மறைக்க விரும்புகிறான். ஸத்யம் ஏற்க வேண்டிய விஷயம் இல்லை. உணர வேண்டிய விஷயம். உணர்ந்து விட்டால் எல்லாம் மாறி விடும். மனஸ் மாறி விடும். பார்வை மாறி விடும். Personality யும் மாறி விடும். வாழ்க்கையே மாறி விடும். அர்ஜுனனிடம் எதுவும் மாறவில்லை. ஏன் என்றால் வெறும் ஸான்றுகளின் துணையோடு வார்த்தைகளை மட்டும் ஏற்றிருக்கிறான்.

ஸாக்ஷாத்காரம் ஆகி விட்டால், அறிந்து உணர்ந்து விட்டால், அது ஸத்யம். அதற்கு ஸாக்ஷீகள் தேவையில்லை. டாக்டர் ஹெட்கேவார் என்ற ஒரு பெரியவர் அமர்ந்திருக்கும் ஒரு கூட்டத்தில் ஒரு ப்ரபல அரஸியல் தலைவர், 'எவன் சொல்வது இது (பாரதம்) ஹிந்து ராஷ்ட்ரம் என்று?', என்று மேஜையில் அடித்து ஶப்தம் எழுப்பியபடி அதிகார த்வனியில் கேட்டார். அவ்வளவு பெரிய கூட்டத்தில், பல ப்ரபலங்கள் அமர்ந்திருக்கும் கூட்டத்தில், 'நான் டாக்டர் கேஶவ பலிராம்பந்த் ஹெட்கேவார் கூறுகிறேன், இது ஹிந்து ராஷ்ட்ரமே. ஒரே ஒரு ஹிந்து இந்த தேஶத்தில் இருந்தாலும் இது ஹிந்து ராஷ்ட்ரம்தான்', என்று சொன்னார். அவர் ப்ரபலமானவர் இல்லை. அவர் தனக்கு ஆதவாக சாக்ஷீகளையும் கூப்பிடவில்லை. ஸத்யத்தின் ஸாக்ஷாத்காரமே அவரது குரலுக்கு வலிமை அளித்தது.

ஸாக்ஷீகள் தேவைப்பட்டால் அது ஸத்யம் இல்லை. எத்தனை வலுவான ஸாக்ஷீகளை அழைத்தாலும், எத்தனை புஸ்தகங்களில் இருந்து மேற்கோள்கள் காட்டினாலும், அதுவே ஸத்யம் என்று மனஸ் ஏற்றுக் கொண்டிட எத்தனை முறை பயிற்சி செய்தாலும், தனக்கே ஸ்வ அநுபவத்தில் வராத ஒன்று ஸத்யம் ஆகி விடாது. ஸாதுக்களின் வாழ்க்கை இதை நமக்கு உணர்த்துகிறது. ஷீர்டி என்ற ஊரில், சென்ற நூற்றாண்டில் ஸாயிபாபா என்று ஒரு ஜ்ஞானீ வாழ்ந்தார். 'இறைவன் ஒருவனே. அவன் எல்லா இடங்களிலும், எல்லா உயிர்களிலும் உள்ளான்'. இதுவே அவர் கூறிய பாடம். அவர் இத்தகைய பார்வையை அடைந்திருந்தார். நாய், பஶூ, பல்லி, மநுஷ்யர்கள், ஏன்! தன் விரோதிகளையும் பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபமாகக் கண்டார். தன்னையும் பரமாத்ம ஸ்வரூபமாகவே கண்டார். ஷீர்டியில் வாழ்ந்த ஜனங்களும் அவரை பரமாத்மாவாகவே ஏற்றனர். பல வர்ஷங்கள் அவருடன் இருந்த ஒரு ஶிஷ்யன் எல்லா இடங்களிலும் இறைவனைக் கண்டிடும் பார்வை தனக்கும் வந்து விட்டதாகக் கூறினான். 'நல்லது. நாளை உணவு ஏற்க நான் வேறு உருவில் வீட்டிற்கு வருவேன். என்னை அடையாளம் கண்டு கொள்', என்றார் ஸாயிபாபா. மறுதினம், விஶேஷமான உணவைத் தயார் செய்து காத்திருந்தார் அந்த க்ருஹஸ்தர். உணவின் வாஸனையால் ஈர்க்கப்பட்ட நாய் ஒன்று வந்தது. ரெண்டு மூன்று முறை விரட்டிய பின்பும் மீண்டும் மீண்டும் வந்த நாயை தடியால் அடித்து விரட்டினார் அவர். ஸாயங்காலம் வரை ஸாயிபாபா வராததால் அவரைக் காணச் சென்றார். 'உணவிற்காக வந்த

என்னை உணவளிக்காமல் விரட்டி விட்டாய்', என்ற பாபா தன் முதுகின் மேல் பதிந்திருந்த தடியடித் தழும்பைக் காட்டினார்.

தன் தவறுக்கு வருந்தி மீண்டும் ஒரு வாய்ப்பு அளிக்க வேண்டினார். ஸாயிபாபா ஸம்மதித்தார். அடுத்த நாள், அந்த க்ருஹஸ்தர் பாபாவிற்காக தயாரித்த உணவுடன் காத்திருந்தார். பாபா நாயின் உருவில் வருவார் என்று எதிர்பார்த்தார். நாய் வரவில்லை. வெகு நேரம் கழித்து ஒரு குஷ்ட ரோகி வந்தான். உணவு வேண்டினான். 'பாபாவிற்குத் தயாரான பவித்ரமான உணவு இது. அருகில் வராதே'. தீவ்ரப் பசியால் வாடிய குஷ்டரோகி அவர் சொன்னதைக் கேட்கவில்லை. அவன் நெருங்க நெருங்க, கலவரம் அடைந்த அந்த க்ருஹஸ்தன் உணவுத் தட்டைக் கையில் ஏந்தி ஓடினார். சிறு தூரம் வரை துரத்திய குஷ்டரோகி நின்று விட்டான். ஆச்வாஸம் அடைந்த க்ருஹஸ்தன் உணவுத் தட்டுடன் பாபாவின் இருப்பிடத்திற்கே வந்தார். 'மீண்டும் ஏமாற்றி விட்டாயே. இன்றும் உணவளிக்காமல் என்னைத் திருப்பி அனுப்பி விட்டாய்', என்றார் ஸாயிபாபா. ஸத்யம் ஸாக்ஷாத்காரம் ஆக வேண்டும். அனுபவித்து உணர வேண்டும் ஸத்யத்தை. மற்றவர் கூறியதை கிளிப்பிள்ளைப் போல் கூறுவதால் வார்த்தைகளை அறியலாம். ஆனால், ஸத்யத்தை அறிய முடியாது.

மற்றொரு விஷயம். 'தேவர்களும் அறியவில்லை. தானவர்களும் அறியவில்லை, என்று கூறும் அர்ஜுனன், 'ஆனால், நான் அறிந்திருக்கிறேன்', என்று சொல்லாமல் சொல்கிறான். இது மநுஷ்யனிடம் இயற்கையாக உள்ள அஹங்காரத்தின் வெளிப்பாடு. குறிப்பாக, க்ஷத்ரியனிடம் ஓங்கி உயர்ந்து காணப்படுவது. தேவர்களும் அஸுரர்களும் கூட அறியாத ஒன்றை, 'நான் அறிந்திருக்கிறேன்', என்று சொல்வதில் அவனுடைய அஹங்காரத்திற்கு சிறு தீனி கிடைக்கிறது. ஆனால், அவன் அறிந்திருக்கவில்லை என்பதே உண்மை.

🕮 ॐ 🕮

स्वयमेवात्मनात्मानं वेत्थ त्वं पुरुषोत्तम ।
भूतभावन भूतेश देवदेव जगत्पते ।।
{अध्याय १० ~ श्लोक १५}

ஸ்வயமேவாத்மநாத்மாநம் வேத்த₂ த்வம் புருஷோத்தம.
பூ₄த பா₄வன பூ₄தேஶ தே₃வ தே₃வ ஜக₃த்பதே..
(அத்₄யாயம் 10 ~ ஶ்லோகம் 15)

புருஷோத்தம! உயிர்களைப் படைத்தவா! உயிர்களுக்கு ஈசனே! ஜகந்நாயகனே! நீங்களே உங்களை அறிவீர். (10 – 15)

தென்னாஃப்ரிகாவில் ஒரு ப்ரபல டாக்டர் வீட்டில் தங்கி இருந்தேன். அவருடைய அலுவலக மேஜையில் கீதையின் ஒரு ப்ரதி இருந்தது. 'நீங்கள் கீதை படிப்பதுண்டா?'. அவரிடம் கேட்டேன். 'என்ன கேட்டு விட்டீர்கள்? எத்தனை முறை படித்து விட்டேன்!' புஸ்தகத்தின் பக்கங்களைப் புரட்டிய படி சொன்னார். நான் அங்கு தங்கி இருந்த பத்து தினங்களில் அவர் புஸ்தகத்தை எடுத்ததையும் பார்க்கவில்லை. கீதையின் ஏதாவது ஒரு மஹத்தான கருத்தை அறிந்து, கடைப்பிடித்ததாகவும் தெரியவில்லை. அறிந்தவன் என்று காட்டிக் கொள்வதில் அஹங்காரத்திற்கு போதை. கீதையின் ஏதாவது ஒரு கருத்தைப் பற்றி அவரிடம் பேசினால், கீதையைப் பற்றி தன்னிடம் உள்ள பல்வேறு புஸ்தகங்கள் மற்றும் CDக்களைப் பற்றி பேசுவார். என்னென்ன ப்ரயாஸைகள் செய்து அவற்றை வாங்கினார் என்பதை விவரிப்பார். இணையதளத்தில் கீதையைப் பற்றி உள்ள தளங்களை எடுத்துரைப்பார். ஆனால், கருத்தைப் பற்றிய சர்ச்சையைத் தவிர்ப்பார். அஹங்காரம் மிக சாதுர்யமானது. தான் காட்டிக் கொண்டதற்கேற்ப, தன்னிடம் விஷயம் இல்லை என்பதை வெட்டவெளிச்சம் ஆவதையும் தவிர்க்க முயல்கிறது. தன்னிடமும் விஷயம் இல்லை. பிறரிடம் கற்றுக் கொள்ள அவச்யமான பணிவும் இல்லை. பணிவு தோன்ற முயன்றால் அஹங்காரம் தடுக்கிறது.

ஆனால், அர்ஜுனன் நேரானவன். குழம்பியும் இருக்கிறான். அறிந்து உள்ளேன் என்றும் காட்டிக் கொள்ள முயலுகிறான். அதே ஸமயம், தன்னுடைய குழப்பத்தையோ அறியாமையையோ மறைக்கவும் முயலவில்லை. 'நீங்கள் அறிந்தவர். நீங்களே விளக்குங்கள்', என்று வேண்டுகிறான்.

📖 ॐ 📖

वक्तुं अर्हस्यशेषेण दिव्या ह्यत्म विभूतयः ।
याभिर्विभूतिभिर्लोकानिमांस्त्वं व्याप्य तिष्ठसि ।।
{अध्याय १० ~ श्लोक १६}

வக்துமர்ஹஸ்ய ஶேஷேண தி₃வ்யா ஹ்யாத்ம விபூ₄தயஹ.
யாபி₄ர்விபூ₄திபி₄ர்லோகாநிமாம்ஸ்த்வம் வ்யாப்ய திஷ்ட₂ஸி..
(அத்₄யாயம் 10 ~ ஶ்லோகம் 16)

எனவே, அனைத்து உலகங்களையும் வ்யாபித்திருக்கும் தங்களது திவ்யமான விபூதிகளை முழுமையாக வர்ணித்திட வல்லவர். (10 – 16)

விபூதிகளை விரிவாகக் கூறிடுங்கள்..

'தேவதேவனே! ஜகத்பதியே! பூதேஶனே! புருஷோத்தமனே! நான் எத்தனை விதமான வார்தைகளைத் தொகுத்து வர்ணித்தாலும் மிச்சம் இருப்பதை உணர்கிறேன். முழுமையை என்னால் உணர முடியவில்லை. ஏன் என்றால் நான் ஏற்றுக் கொண்டதை மாத்ரம் பேசுகிறேன். என்னால் உங்களை முழுமையாக வர்ணித்திட முடியாது. தாங்களால் மாத்ரமே முடியும். மிச்சம் இல்லாமல் அனைத்தையும் வர்ணித்திடுங்கள்'. இதுவே அர்ஜுனனின் வேண்டுகோள். பகுதியால் முழுமையை பார்த்திடவும் முடியாது. வர்ணித்திடவும் முடியாது. தான் பார்த்ததே முழுமையானது என்று அடம் பிடிப்பதால்தான் உலகத்தில் மதச் சண்டைகள் நடக்கின்றன. குருடர்கள் யானையைப் பார்த்த கதையை நாம் அறிவோம். அதே போல், ஒவ்வொரு மதமும் முழுமையின் ஒரு பகுதியைப் பார்த்து விட்டு, அதுதான் முழுமை என்று வலியுறுத்துகிறது. அதனால் தான், நம் தேஶத்தில் இதை மதம், இறைவனைப் பற்றிய கருத்து என்று பெயரிட்டு உள்ளோம். எத்தனை மநுஷ்யர்களோ அத்தனை கருத்துக்கள் இருக்க முடியும். முழுமையுடன் ஒன்றும் பொழுது ஏற்படுவது பரமாத்ம அநுபவம். அது வார்தைகளுக்கு அப்பாற்பட்டது. விவரணைக்கு அப்பாற்பட்டது. அதை விவரிக்க முயன்றிடும் போது, வார்தைகளுக்குள் அடக்க முயன்றிடும் போது, உருவத்திற்குள் கைது செய்ய முயன்றிடும் போது அது முழுமையாக இருப்பதில்லை. அது மதமாகி விடுகிறது. கருத்தாகி விடுகிறது. வேறு பல மதங்களில் ஒன்றாக ஆகி விடுகிறது. அர்ஜுனனிடம் சிறுபிள்ளைத்தனம் இருக்கலாம். ஆனால், அடாவடித்தனம் இல்லை. அதனால் அவன் தனது சிந்தனைக் கதவுகளை மூடிக் கொள்ளவில்லை.

📖 ॐ 📖

कथं विद्यामहं योगिंस्त्वां सदा परिचिन्तयन् ।
केषु केषु च भावेषु चिन्त्योऽसि भगवन्मया ।।
{अध्याय १० ~ श्लोक १७}

கத₂ம் வித்₃யாமஹம் யோகி₃ந்ஸ்த்வாம் ஸதா₃ பரிசிந்தயந்.
கேஷு கேஷு ச பா₄வேஷு சிந்த்யோऽஸி ப₄க₃வந்மயா..
(அத்₄யாயம் 10 ~ ஶ்லோகம் 17)

ஹே யோகேஶ்வரனே! எப்பொழுதும் உம்மையே சிந்தித்து, நான் உங்களை அறிவது எங்ஙனம்? எந்தெந்த பாவனையில் தாங்களை என்னால் அடைய முடியும்? (எந்தெந்த பாவனையில் நான் உங்களை சிந்திப்பது?) (10 – 17)

பரமனை எந்தெந்த பாவனையில் சிந்திப்பது?

நாம் இறைவனை எந்த பாவனையில் சிந்திக்கிறோமோ, அந்த பாவனையில் அவர் நமக்கு

அருள்கிறார். த்யானம் செய்து இறைவனை அறிந்திடும் முயற்சியில் அர்ஜுனன் இறங்க விரும்பவில்லை. தற்போதைய அவனது மனநிலையில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் விபூதியின் விஸ்தாரத்தை அறிந்து கொள்ளும் ஆர்வம் மாத்ரமே உள்ளது. ஏனென்றால், அவன் இரு வேறு விஷயங்களைக் குறிப்பிடுகிறான். சிந்தனை என்பது வேறு. பாவனை என்பது வேறு. சிந்தனையில் புத்தி, அஹங்காரம் ரெண்டும் உயிருடன் இருக்கின்றன. கர்தா உயிருடன் இருக்கிறார். 'நான்' சிந்திக்கிறேன். எனினும், சிந்தனை வழியாக, த்யானம் மூலமாக இறைவனை அறிந்தவர்கள் உள்ளனர். பாவனை என்பதில் அதனுடன் ஒன்றி விடுவது என்பதே அபிப்ராயம். முழுவதும் ஸமர்பணம் ஆகி, தன்னை இழந்து விடுவது. இந்த வழியில் புத்திக்கு இடம் இல்லை. இதில் 'நானின்' முயற்சி இல்லை. பாவனை தன்னால் ஏற்படுகிறது. அர்ஜுனனின் மனநிலையைப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

📖 ॐ 📖

विस्तरेणात्मनो योगं विभूतिं(ञ्) च जनार्दन ।
भूयः(ख्) कथय तृप्तिर्हि शृण्वतो नास्ति मेऽमृतम् ।
{अध्याय १० ~ श्लोक १८}

விஸ்தரேணாத்மநோ யோக₃ம் விபூ₄திம்(ஞ்) ச ஜநார்த₃ந.
பூய:(க்₂) கத₂ய த்ருப்திர்ஹி ஶ்ருண்வதோ நாஸ்தி மேऽம்ருதோபமம்..
(அத்₄யாயம் 10 ~ ஶ்லோகம் 18)

ஹே ஜனார்தனனே! தங்களுடைய யோக ஶக்தியையும் விபூதிகளையும் விஸ்தாரமாக மீண்டும் சொல்லுங்கள். ஏனென்றால், தங்களது அம்ருதத்திற்கு ஒப்பான பேச்சினைக் கேட்டு எனக்கு த்ருப்தி ஏற்படுவதில்லை. (10 – 18)

எந்தக் குழந்தையின் பேச்சும் (உளரலும் கூட) அம்ருதம் போன்றது. கேட்கக் கேட்கத் தெவிட்டாது. கேட்பவன் விருப்பு – வெறுப்பு (எனது – எனதில்லை) இல்லாதவனாக இருக்க வேண்டும். அவ்வளவுதான். விருப்பு – வெறுப்பு உள்ளவனுக்குத் 'தன்' குழந்தையின் பேச்சு இனிக்கும். ஸற்று நேரம்தான். அதற்குப் பிறகு, தன் குழந்தையின் பேச்சு கஸக்கத் தொடங்கி விடும். ரஸித்திடும் படி இருக்காது. மாறாக, இடைஞ்ஜலாக, தொந்தரவாக, கோபத்தைக் கிளறுவதாக இருந்திடும். ஏன்? ஸற்று நேரத்தில் இவன் தன் உலகிற்குள் நுழைந்து விடுவான். ஸ்வந்தக் கவலைகளுக்கு இடையில் குழந்தையின் பேச்சினை ரஸித்திட மனஸில் இடம் இருக்காது. அல்லது தன் குழந்தையின் பேச்சினை மற்றவர்கள் ரஸித்திடவில்லை என்பதை ஸற்று நேரத்தில் கவனித்திடுவான். மனஸில் கோபம் நிறைந்து விடும். அல்லது மற்றொரு குழந்தையும் பேசத் தொடங்கும் ஸற்று நேரத்தில். மனஸ் பொறாமையால் நிரம்பி விடும். கேட்பவன் விருப்பும் வெறுப்பும் நீங்கியவனாக, ப்ரேமையால் மனஸ் நிறைந்தவனாக இருக்க வேண்டும். பேசுபவன் அஹங்காரம் அற்று இருக்க வேண்டும். அந்நிலையில் பேச்சு அம்ருதம் போல் இருந்திடும். கேட்டுக் கொண்டே இருக்கலாம் எனத் தோன்றும்.

எந்த விஷயத்தைப் பேசினாலும் பேசுபவன் தனது மனக்கிடங்கில் இருக்கும் பாவனையையே வெளிப்படுத்துவான். கேட்பவர்கள் தன்னை ஒரு அறிவாளியாகவும் உயர்ந்தவனாகவும் மஹானாகவும் நினைக்க வேண்டும், கை தட்டிப் பாராட்ட வேண்டும், தனக்குப் பேசிட மேன்மேலும் வாய்ப்புகள் குவிய வேண்டும் ஆகிய பாவனைகள் இருக்கும் போது கேட்பவனுக்காகப் பேசுகிறான் ஒருவன். தான் ஒரு வழிகாட்டி, சீர்திருத்தவாதி என்ற பாவனையில் கேட்பவன் மீது இரக்கப்பட்டு ஒரு கருத்திற்காகப் பேசுகிறான் மற்றவன். அஹங்காரம் அற்றவனின் பேச்சு தன்னால் வெளிப்படுகிறது. ஒரு மலரில் இருந்து மணம் வெளிப்படுவதைப் போல. அவனுடைய முயற்சி எதுவும் இல்லை. 'நான் பேசவில்லை. நாக்கு மாத்ரமே எனது உள்ளிருந்து வேறு ஒரு ஶக்தி, ஒரு திவ்ய ஶக்தி பேசுகிறது', என்ற அநுபவம் ஏற்படுகிறது. பேச்சில் மட்டும் இல்லை. கவிதை, ஓவியம், எழுத்து போன்றவைகளிலும் இப்படித்தான். முதல் வகையினரின் பேச்சு பரவலாக இருந்திடும். பல்வேறு உதாஹரணங்களும் சிறந்த கதைகளும் பற்பல புஸ்தகங்களில் இருந்து மேற்கோளும் இருந்திடும். மூன்றாம் வகையினரின் பேச்சு பரவலாக இல்லாமல் ஆழமாக இருந்திடும். கவர்ச்சிகரமாக இருந்திடாது. சொற்களின் அலங்காரம் இருந்திடாது. ஆயின், நம்மை வேறெங்கோ அழைத்துச் சென்று விடும்.

முதல் வகையினரின் பேச்சினை ரஸிக்கலாம். கேட்பவரின் 'நான்' வேறாக நின்று ரஸித்திடும். அப்பேச்சு நம்மை மூழ்கடிக்காது. ரெண்டாம் வகையினரின் பேச்சு ரஸிக்கும் படியாக இல்லாமல் போகலாம். ஆனால், நம் சிந்தனையைத் தூண்டும். பேச்சின் விளைவாக நாம் சிந்தனையில் மூழ்கி விடுவோம். மூன்றாம் வகைப் பேச்சு நம்மை மூழ்கடிக்கும். நம்மை நாமே இழக்க வைக்கும்.

நீங்கள் பேச்சாளரா? உங்களுள் எத்தகை பாவனை இருக்கிறது என்றறிய வேண்டுமா? பேச்சு முடிந்த பின்னர் கேள்வி கேட்கச் சொல்லுங்கள். கேள்வி உங்களைப் பற்றி எழுந்தது என்றால், நீங்கள் முதல் ரகம். கருத்தினைப் பற்றி கேள்வி இருந்தது என்றால் நீங்கள் ரெண்டாம் ரகம். கேள்வி எதுவும் எழவில்லை என்றால், கேட்பவர்கள் மௌனத்தில் ஆழ்ந்து விட்டால், மயக்கம் உற்றவர்களைப் போல் ஸ்தம்பித்து உட்கார்ந்திருந்தால் நீங்கள் மூன்றாம் ரகம். (அதை உங்களால் கவனித்திட முடியாது என்பது வேறு விஷயம். ஏன் என்றால் நீங்களும் உங்களை மறந்த நிலையில் இருப்பீர்கள்.) மூன்றாம் ரகத்திற்காக முயற்சி எதுவும் செய்ய முடியாது.

'தங்கள் பேச்சு எனக்கு த்ருப்தி அளிக்கவில்லை', என்கிறான் அர்ஜுனன். இந்த வகைப் பேச்சு த்ருப்தியைக் கொடுத்திடாது. மேலும் மேலும் அத்ருப்தியை வளர்த்திடும். ஒரு தெய்வீக அத்ருப்தியை (Divine Discontent). இந்த அத்ருப்தியே நமது (ஆன்மீக) வளர்ச்சிக்கு அடிப்படை. அத்ருப்தியே ஜ்ஞானம் பிறந்திட வழி வகுக்கும்.

பல ஸமயங்களில் வாழ்க்கையில் மஹத்தான எந்த ஒரு கருத்தும் இல்லாதவன் பாக்யஶாலியாகத் தோன்றுகிறான். வஸ்துக்களுக்காகவும் விஷய ஸுகங்களுக்காகவும் ஏங்குகிறான். அடைந்தால் மகிழ்கிறான். இழந்தால் வருந்துகிறான். மீண்டும் ஏங்குகிறான். இந்தச் சுழலில் அவன் ஸந்தோஷமாக சிக்கி இருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. போதையில் மூழ்கியவனைப் போல, கவலையின்றி இந்தச் சுழலில் கட்டுண்டு கிடக்கிறான். இதிலிருந்து மீள, முயற்சி ஏதும் அவன் செய்வதில்லை. மாறாக, தத்வத்தை அறிந்திட முயல்பவன் ஒரு வித அஸந்தோஷத்தில், அத்ருப்தியில் இருக்கிறான். பிறரால் புரிந்து கொள்ள முடியாத அஸந்தோஷம் அவனுடையது. இந்த அத்ருப்தியையே அர்ஜுனன் அநுபவித்திடுகிறான்.

🕮 ॐ 🕮

श्री भगवानुवाच
हन्त ते कथयिष्यामि दिव्या ह्यात्मविभूतयः ।
प्राधान्यतः(ख) कुरुश्रेष्ठ नास्त्यन्तो विस्तरस्य मे ।।
{अध्याय १० ~ श्लोक १९}

ஸ்ரீ ப$_4$க$_3$வாநுவாச
ஹந்த தே கத$_2$யிஷ்யாமி தி$_3$வ்யா ஹ்யாத்ம விபூ$_4$தயஹ.
ப்ராதா$_4$ந்யத:(க்$_2$) குருஶ்ரேஷ்ட$_2$நாஸ்த்யந்தோ விஸ்தரஸ்ய மே..
(அத்$_4$யாயம் 10 ~ ஶ்லோகம் 19)

ஸ்ரீ பகவான் பேசத் தொடங்கினார். எனது மஹிமைகளின் விஸ்தாரத்திற்கு முடிவு இல்லையாதலால் ப்ரதானமானவற்றை உனக்குக் கூறுகிறேன். (10 – 19)

விபூதிகளுக்கு எல்லை இல்லை.. சுருக்கமாகக் கூறுகிறேன்..

'தங்கள் விபூதியை முழுமையாகக் கூறிடுங்கள்', என்று கேட்டான் அர்ஜுனன். 'ஸுருக்கமாகக் கூறுகிறேன்', என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். ஏன் என்றால், 'எனது விபூதிகளுக்கு எல்லை இல்லை'. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் மநுஷ்ய உருவில் இருக்கிறார். பரமாத்மன் தன்னை ஒரு எல்லைக்குள் கட்டுப்படுத்தி இருக்கிறார். எல்லைக்கு உட்பட்டதால் எல்லையற்றதின் எல்லையற்ற தன்மையை முழுமையாக விவரிக்க முடியாது. அதே ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அடுத்த அத்யாயத்தில் அர்ஜுனன் விஶ்வரூபத்தைக் காண விரும்பும் போது, 'பார்த்துக் கொள். எனது அநேகாநேக ரூபங்களைப் பார்த்துக் கொள். நீ விரும்புபவற்றை எல்லாம் பார்த்துக் கொள்', என்கிறார். வசனத்தில் ஸுருக்கம்.

காக்ஷீயில் விஸ்தாரம்.

சென்ற ஸ்லோகத்தில் சர்சை செய்த விஷயம் தான். கேட்பவனின் அஹங்காரம் பேசுபவனே ஆழம் பார்க்க விரும்புகிறது இங்கு. அதனாலும், 'முழுமையாகக் கூறிடு', என்று அவன் வேண்டியும் 'ஸுருக்கமாகக் கூறுகிறேன்', என்கிறார். அடுத்த அத்யாயத்தில் தன்னுடைய அறியாமையை, இயலாமையை உணர்ந்து, 'என்னால் காண இயலும் என்றால் ஒரு ரூபம் காட்டி விடு', என்று வேண்டுகிறான். அவரோ, 'எனது ஆயிரம் பல்லாயிர ரூபங்களைப் பார்', என்கிறார். அவனுக்கு பார்க்க உதவிடும் வகையில் திவ்ய த்ருஷ்டியும் அருள்கிறார். ஜ்ஞானம் அடையும் மார்கத்தில் ஸிஷ்யனின் மனப்பான்மை மிகவும் முக்யமானது. 'வித்யா விநயேன ஸாதயேத்' என்கின்றனர் பெரியவர்கள். விநயத்தினால், அதாவது பணிவினால் வித்யை கிடைத்திடும். வித்யை கிடைக்கக் கிடைக்கப் பணிவு வளர்ந்திடும்.

📖 ॐ 📖

अहमात्मा गुडाकेश सर्वभूताशयस्थितः ।
अहमादिश्च मध्यं(ञ्) च भूतानामन्त एव च ।।
{अध्याय १० ~ श्लोक २०}

அஹமாத்மா கு₃டா₃கேஸ ஸர்வபூ₄தாஸயஸ்தி₂தஹ.
அஹமாதி₃ஸ்ச மத்₄யம்(ஞ்) ச பூ₄தாநாமந்த ஏவ ச..
(அத்₄யாயம் 10 ~ ஸ்லோகம் 20)

குடாகேஸனே! உயிர்கள் அனைத்தின் ஆதியும் மத்யமும் முடிவும் நானே. உயிர்களின் அந்த::கரணத்தில் ஆத்மாவாக நான் உறைகிறேன். (10 – 20)

ஆதியும் மத்யமும் முடிவும் நானே..

இந்த ஸ்லோகத்தில் ஆரம்பித்து, அத்யாயத்தின் இறுதி வரை தனது விஸ்தாரத்தை விளக்குகிறார். ஏற்கெனவே சர்சை செய்தபடி ரெண்டு வழிகள் உள்ளன. ஒரு ரூபத்தை ஏற்று வேறு எதிலும் நாட்டம் செலுத்தாமல் அந்த ஒன்றில் பக்தி பாவனை கொண்டு, அதனிடம் ஸமர்பணம் ஆகி, அதில் தன்னை இழந்து விடுவது ஒரு வழி. உலகத்தின் விஸேஷங்களைக் காணும் போது அவற்றை பகவானின் விஸேஷமாகக் காணுதல் மற்ற வழி. இவ்வழியில் உள்ளவருக்காக இங்கு பகவான் தனது விபூதிகளின் விஸ்தாரத்தை விவரிக்கிறார்.

உத்ஸவ தினங்களில் சந்தை வர்ண வர்ண மின்விளக்குகளால் அலங்கரிக்கப் படும். பல்லாயிர மின் விளக்குகள் (Electric Bulbs) வரிஸையாகக் கட்டப்படும். அவற்றில் ஒன்றிரண்டு உடைந்து விட்டாலோ செயலிழந்து விட்டாலோ மற்ற எந்த பல்பும் பாதிக்கப்படுவதில்லை. ஆனால், அனைத்திலும் ஓடுவது ஒரே மின் ஸக்தி. அதை நிறுத்தி விட்டால் அனைத்து மின்விளக்குகளும் அணைந்து விடும். அதே போல், ஸம்ஸாரத்தில் உள்ள உயிர்களான நாம் வெவ்வேறுதான். ஒருவர் இறந்து விடுவதால் மற்றவர்களுக்கு மரணம் ஏற்படுவதில்லை. ஆனால், நம் அனைவர் உள்ளும் இருந்து நம்மை இயக்குவது ஒரே பரம ஸக்தி. 'அந்த இயக்கும் ஸக்தி, அனைத்துள்ளும் வ்யாபித்திருக்கும் ஸக்தி நானே', என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். மற்றொரு விஷயம். மின்விளக்குகள் பல்வேறு அளவுகளில் உள்ளன. பல்வேறு ரூபங்களில் உள்ளன. பல்வேறு வர்ணங்களில் உள்ளன. இந்த வேறுபாடுகள் அனைத்தும் மேம்போக்கானவை. உள்ளே வேறுபாடுகள் இல்லை. உள்ளே எல்லாம் ஒன்றே. ஸமத்வம் மாத்ரமே. அதே போல், உயிர்களில் குணம், உருவம் போன்றவற்றின் அடிப்படையில் தெரிந்திடும் வேறுபாடுகள் அனைத்தும் மேம்போக்கானவை. உள்ளே பரமன் மாத்ரமே இருக்கிறான். மற்ற உயிர்களை விடுங்கள். மநுஷ்யர்களுக்கு இடையில் நாம் எத்தனை எத்தனை பேதங்கள் ஏற்படுத்தி இருக்கிறோம். ஜாதி, தோலின் நிறம், பணம், படிப்பு, வாழும் இடம் ஆகிய அடிப்படையில் ஏற்படுத்தி உள்ள பேதங்கள் Skin Deep மாத்ரமே. மேம்போக்கான இந்த பேதங்களின் அடிப்படையில் உயர்வு – தாழ்வு பட்டியல் தயார் செய்தது கொடுமையிலும் கொடுமை.

'அனைத்தின் ஆதியும் மத்யமும் அந்தமும் நானே'. ஸம்ஸாரத்தில் அனைத்தும் தோன்றி மறைகின்றன. தோற்றம் நானே. 'பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி' (ச்சாந்தோக்ய உபநிஷத் – 6/2/3) என்ற வசனத்திற்கு ஏற்ப, 'ஒன்று அநேக ரூபமாகி விடுகிறேன்', என்று செய்த ஸங்கல்பத்தின் விளைவாக உயிர்கள் தோன்றின. இறுதியும் நானே. அனைத்தும் லயம் ஆன பிறகு நான் மாத்ரமே இருக்கிறேன். ஶிஷ்யதே ஶேஷஸம்ஜ்ஞ:' (ஸ்ரீமத் பாகவதம் – 10/3/15). ஆதியிலும் அந்தத்திலும் எது இருக்கிறதோ அதுவே மத்யத்திலும் இருந்திடும். 'வாஸுதேவ: ஸர்வம்' (கீதை – 7/19) (அனைத்தும் வாஸுதேவனே) என்றும், 'ஸதஸச்சாஹம் அர்ஜுன' (கீதை – 9/19) (ஸத் – அஸத், ஶுபம் – அஶுபம் அனைத்தும் நானே) என்றும் கூறியதில், 'ஆதிக்கும் அந்தத்திற்கும் மத்தியில் உள்ள அனைத்தும் நானே', என்கிறார். ஸத் மாத்ரமே பகவான். 'அவன் ஶுபம் மாத்ரமே. பரமன் நன்மை மாத்ரமே. ஜன்மம் மாத்ரமே பகவான். அஸத், அஶுபம், தீமை, மரணம் ஆகியவை பகவானுக்கு எதிரான ஒரு ஶக்தி' என்ற தவறான கருத்திற்கு இடம் கொடுக்க விரும்பவில்லை ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். 'அனைத்தும் நானே', என்கிறார்.

📖 ॐ 📖

आदित्यानामहं विष्णुर्ज्योतिषां रविरंशुमान् ।
मरीचिर्मरुतामस्मि नक्षत्राणामहं शशी ।।
{अध्याय १० ~ श्लोक २१}

ஆதி₃த்யாநாமஹம் விஷ்ணுர்ஜ்யோதிஷாம் ரவிரம்ஶுமாந்.
மரீசிர்மருதாமஸ்மி நக்ஷத்ராணாமஹம் ஶஶீ..
(அத்₄யாயம் 10 ~ ஶ்லோகம் 21)

ஆதித்யர்களில் நான் விஷ்ணு. ஒளிர்பவர்களில் ஸூர்யன். மருதர்களில் மரீசி நான். நக்ஷத்ரங்களில் சந்த்ரன். (10 – 21)

விஷ்ணு, ஸூர்யன், மரீசி, சந்த்ரன்..

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அர்ஜுனனுக்கு இங்கு பட்டியல் இடுவதனைத்தும் அடையாளங்கள். ஒரு மொழி கற்றுக் கொள்ளும் போது அடையாளங்களின் உதவியுடன் கற்கிறோம். அ என்றால் அம்மா. க என்றால் கணேஶன். அந்த அடையாளத்தைக் காணும் போதெல்லாம் எழுத்து நினைவிற்கு வர வேண்டும் என்பதே நோக்கம். நாளடைவில் அடையாளம் இல்லாமல் எழுத்துக்களை அறிந்திடும் நிலை வந்து விடுகிறது. அதற்குப் பின் அடையாளங்கள் தேவையற்றதாகி விடுகின்றன. எதுவும் அடையாளம் ஆக முடியும் என்றாலும் குழந்தையின் புரிதலுக்கு ஏற்றவாறு அடையாளங்களை அமைக்கிறோம். குழந்தையின் மனப்பான்மை உயர்ந்திடும் வகையிலும் அடையாளங்கள் தேர்ந்தெடுக்கப் படுகின்றன. இன்று மதச்சார்பின்மை என்ற பெயரில் 'க'விற்கு கணேஶன் வேண்டாம். கழுதையை வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று சிந்திக்கின்றனர். ஆனால், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் பளிச்சென்று விளங்கிடும் அடையாளங்களை, விஶேஷமான அடையாளங்களைக் குறிப்பிடுகிறார். இந்த அடையாளங்கள் மூலம் அர்ஜுனன் பரமனை அடையாளம் கண்டு கொள்ள வேண்டும், அறிந்திட வேண்டும் என்பதே அவரது நோக்கம்.

அதிதியின் புதல்வர்களில் நான் விஷ்ணு (வாமனன்)'. தைத்யர்களிடம் (அஸுரர்கள்) சென்று விட்ட செல்வத்தையும் ஆக்ஷியையும் மீட்டு, மீண்டும் ஆதித்யர்களிடம் (தேவர்கள்) ஒப்படைப்பவர் விஷ்ணு. பலமுறை போர் மூலம் இதை ஸாதித்தவர் வாமனராக வந்து தானம் மூலம் இதை செய்கிறார். விஷ்ணுவே உலகத்தை, உயிர்களைக் காக்கிறார்.

'ப்ரகாஶங்களில் நான் ஸூர்யன்'. நாம் அறிந்தவற்றில் ஸூர்யனே மிக அதிக ப்ரகாஶம் கொண்டவன். அடுத்த அத்யாயத்தில் விஶ்வரூபத்தை தர்ஶித்திடும் போது, 'ஆயிரம் ஸூர்யனுக்கு ஒப்பான ஒளியைக் காண்கிறேன்', என்கிறான் அர்ஜுனன். நாம் காணும் ஸூர்யனை விட அதிக ஒளி

கொண்ட பல ஸூர்யன்கள் ப்ரஹ்மாண்டத்தில் உண்டு. மூவாயிரம் கோடி ஸூர்யன்கள் உள்ளதாகச் சொல்கின்றனர் விஞ்ஞானிகள். நாம் ஸூர்யனை மாத்ரமே அறிந்திருப்பதால் அவற்றையும் ஸூர்யன் என்றே அழைத்திடுவோம். உலகம் முழுவதற்கும் ஒளி கொடுப்பது ஸூர்யன். நம்முள் ஆன்மீக ஒளி ஏற்றுபவனாகவும் ஸூர்யனை ஹிந்துக்கள் நாம் காண்கிறோம். ஸூர்ய வழிபாடு பரவலாக உள்ளது. ஸூர்யனை விஷ்ணுவின் உருவமாக வர்ணிக்கின்றன புராணங்கள்.

'மருதர்களில் மரீசி நான்'. மருதர்கள் நாற்பத்தொன்பது. திதியின் புதல்வர்களாதலால் மருதர்கள் தைத்யர்கள் (அஸுரர்கள்). இவர்கள் அஸுரர்களாக இருந்து தேவர்கள் ஆனவர். திதியின் கர்பத்தில் இருந்த போது கர்பத்தின் தேஜஸ் கண்டு பயந்த இந்த்ரன் வஜ்ராயுதத்தால் கர்பத்தை ஏழு துண்டுகளாகப் பிளந்தான். ஒவ்வொன்றையும் மீண்டும் ஏழேழு துண்டுகளாகப் பிளந்தான். ஒன்று நாற்பத்தொன்பதானது. எனினும், தன் தேஜஸ்ஸின் ப்ரபாவத்தால் மருதர்கள் உயிர் இழக்கவில்லை. இத்தகைய தேஜஸ் கொண்ட 'மருதர்களில் நான் மரீசி'.

'ராத்ரீயில் ஒளிர்பவற்றில் சந்த்ரன் நான்'. குளிர்ச்சியான ஒளியுடன் அழகாக வானில் வீற்றிருக்கும் சந்த்ரன் நக்ஷத்ரங்களின் அதிபதி போல் தோற்றம் அளிக்கிறான். 'நக்ஷத்ரங்களில் சந்த்ரன் நான்'.

📖 ॐ 📖

वेदानां सामवेदोऽस्मि देवानामस्मि वासवः ।
इन्द्रियाणां मनश्चास्मि भूतानामस्मि चेतना ।।
{अध्याय १० ~ श्लोक २२}

வேதா₃நாம் ஸாமவேதோ₃Sஸ்மி தே₃வாநாமஸ்மி வாஸவஹ.
இந்த்₃ரியாணும் மனஸ்சாஸ்மி பூ₄தாநாமஸ்மி சேதநா..
(அத்₄யாயம் 10 ~ ஶ்லோகம் 22)

வேதங்களில் ஸாமவேதமாக இருக்கிறேன். தேவர்களில் இந்த்ரன் நானே. இந்த்ரியங்களில் மனஸ். உயிர்களில் சேதனம், அதாவது உணர்ந்திடும் ஆற்றல், நான். (10 – 22)

ஸாமவேதம், இந்த்ரன், மனஸ், சேதனம்நான்..

வேதங்கள் நான்கும் உயர்ந்தவையே. தத்வத்தை தர்ஶிப்பவை. அவற்றில் ஸாமவேதம் ஸங்கீதத்துடன் கூடியது. ஸங்கீதத்தைப் பற்றியது. இந்த்ரனின் ரூபத்தில் பரமனைப் பற்றிய அழகான வர்ணனையைக் கொண்டது. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கீதையை அருளியவர் என்பது உண்மைதான் என்றாலும் கையில் குழலேந்தி, இனிய ஸங்கீதத்தால் அனைத்து உயிர்களையும் மயக்கிய கண்ணனே மனஸிற்கு ஹிதமாக இருக்கிறார். ராக்ஷஸர்களை வதம் செய்து, தர்மத்தை ஸ்தாபனம் செய்தவர் என்றாலும் வெண்ணை உண்டு, குறும்புகள் செய்த நவநீதனே மனஸை வருடுகிறார். தானும் ஆடி உயிர்களையும் தன்னுடன் ஆட வைத்த மோஹனனையே மனஸ் விரும்புகிறது. வாழ்க்கையின் சிறந்தவைகளை ஆனந்தமாக அநுபவித்தும், அனைத்தில் இருந்தும் விலகி நின்று யோகேஶ்வரனாக விளங்கிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் நமக்கு வறட்சியான உலக வாழ்க்கையில், ஒரு ருசியைத் தூண்டுகிறார். நம்மைப் போன்ற ஸாதாரண மனங்களின் இயல்பினை அறிந்த ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன், 'வேதங்களில் நான் ஸாமவேதம்', என்கிறார்.

'தேவர்களில் நான் இந்த்ரன்'. தேவலோகத்தின் அதிபதி. புண்ய கர்மங்களின் ஃபலனாக தேவலோகம் கிட்டுகிறது. தேவலோகம் ஸுகங்களில், இன்பங்களில் மிகச் சிறந்தவை அனைத்தும் நிறைந்து இருக்கின்றன. அவற்றில் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டவை அதிபதியான இந்த்ரனின் உரிமை ஆகின்றன. இந்த்ர பதவி மிகச் சிறந்த தபஸ் மற்றும் புண்ய கர்மங்களின் ஃபலனாகக் கிடைக்கிறது. 'தேவர்களில் இந்த்ரன் எனது விபூதி', என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

'இந்திரியங்களில் மனஸ் நான்'. கண், காது, நாக்கு, நாஸி மற்றும் தோல் நமது ஐந்து ஞ்ஞான

இந்த்ரியங்கள். இவ்வைந்தும் மஹத்தான ஒரு கார்யத்தைச் செய்கின்றன. இவை ஒவ்வொன்றும் அவஶ்யமானவையே. இவற்றின் மஹத்வத்தைப் புரிந்து கொள்ள, 'இவை இல்லை என்றால்?', என்று கேட்டு கற்பனை செய்து பாருங்கள். ஜகத் முழுவதும், ஜகத்தின் ஒவ்வொரு அணுவிலும் பரமன் நிறைந்திருக்கிறான் என்னும் போது, இந்த்ரியங்கள் ஒவ்வொன்றும் அவனது வெளிப்பாடே என்பதில் ஐயம் இல்லை. எனினும், இங்கு விஶேஷமானவை, பளிச்சென்று கண்ணில், கருத்தில் படுபவை ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனால் கூறப்பட்டுள்ளன. பழைய காலத்து Camera வில் லென்ஸை (Lens) திறந்து மூடும் Shutter என்ற பகுதி இருக்கும். அது திறந்து வெளியில் உள்ள காக்ஷியின் நிழலை உள்ளே அனுப்பும். உள்ளே இருக்கும் ரஸாயனத் திரை மீது வீழும் நிழல்தான் படமாக மாறும். நம் இந்த்ரியங்கள் இந்த shutterன் வேலையைத் தான் செய்கின்றன. கண் திறந்து வெளியில் உள்ள காக்ஷியின் நிழலை உள்ளே அனுப்புகிறது. காது ஶப்தத்தை உள்ளே அனுப்புகிறது. அதே போல, ஒவ்வொரு இந்த்ரியமும் தத்தம் விஷயத்தின் விவரத்தை உள்ளே அனுப்புகிறது. காக்ஷியின் ஸௌந்தர்யத்தை ரஸிப்பது மனஸ். ஶப்தத்தின் மாதுர்யத்தில் மயங்குவது மனஸ். கந்தத்தின் சிறப்பை அநுபவிப்பது மனஸ். தொடு உணர்வின் மென்மை மனஸையேத் தொடுகிறது. மனஸ் விரும்பினால் இந்த்ரியங்களை மீண்டும் மீண்டும் அவ்விஷயங்களை நோக்கி அனுப்பி வைக்கிறது. தான் விரும்பா விட்டால் இந்த்ரியங்களை அவ்விஷயங்களில் இருந்து தடுக்கிறது மனஸ். மனஸ் வேறு எதிலாவது ஈடுபட்டிருந்தால் இந்த்ரியங்களில் இருந்து வரும் செய்தி உள்ளே பதிவதில்லை. மனஸ் இல்லை என்றால் இந்த்ரியங்கள் செயலற்று விடுகின்றன. இவ்வாறு இந்த்ரியங்களைக் கோர்த்திடுவது மனஸ். இந்த்ரியங்களின் மூலம் வரும் செய்திகளை அநுபவிப்பது மனஸ். இந்த்ரியங்களின் அதிபதி மனஸ் என்று சொல்லலாம். 'இந்த்ரியங்களில் மனஸ் நான்'.

'உயிர்களின் சேதனம் நான்'. எனது நண்பன் ஒருவன் விடியற்காலை எழுந்து தோட்டத்திற்குச் சென்று, அருகம்புல் பறித்து பிள்ளையார் பூஜை செய்திடுவான். ஒரு நாள், தோட்டத்தில் புல் பறிக்க முயன்றவனின் விரலை சிறிய பூச்சி ஒன்று கடித்தது. சிறிய பூச்சி. விரலால் பிடித்தால் போதும். நஸுங்கி விடும். அவ்வளவு சிறிய பூச்சி. அதனுடைய கடியால் இவனுக்கு எந்த பாதிப்பும் இல்லை. இருந்தும் அது கடிக்கிறது. தனது வீட்டினுள் நுழைய முயல்பவனை எதிர்க்கிறது. எதிரி அதிக பலம் வாய்ந்தவன். தன்னுடைய எதிர்ப்பு மிகவும் துச்சமானது. எனினும் எதிர்க்கிறது. எதிரியும் யுத்தத்தில் இறங்கினால் ஓடி ஒளிந்து விடும். ஒரு பாறைக்கும் இந்த பூச்சிக்கும் என்ன வித்யாஸம்? பாறை ஜடம். இந்த பூச்சி சேதனம். அறியும் ஆற்றல் பாறையிடம் கிடையாது. மிகச் சிறிய உயிரிலும் உண்டு. அறிந்த பின் செயல்படும் ஆற்றலும் உண்டு. 'உயிர்களின் அந்த சேதனம் நான்'.

📖 ॐ 📖

रुद्राणां शङ्करश्चास्मि वित्तेशो यक्ष रक्षसाम् ।
वसूनां पावकश्चास्मि मेरुः(श) शिखरिणामहम् ।।
{अध्याय १० ~ श्लोक २३}

ருத்₃ராணாம் ஶங்கரஶ்சாஸ்மி வித்தேஶோ யக்ஷரக்ஷஸாம்.
வஸூநாம் பாவகஶ்சாஸ்மி மேரு:(ஶ்) ஶிக₂ரிணாமஹம்..
(அத்₄யாயம் 10 ~ ஶ்லோகம் 23)

ருத்ரர்களில் ஶங்கரனும், யக்ஷ - ராக்ஷஸர்களில் குபேரனும், வஸுக்களில் பாவகனும் (அக்னி), ஶிகரங்களில் மேருவும் நானே. (10 – 23)

ஶங்கரன், குபேரன், அக்னி, மேரு..

ருத்ர என்ற சொல்லின் மூலச் சொல் ரோதனம். ரோதனம் என்றால் அழுகை. ருத்ர என்பவர் அழ வைப்பவர். ராமாயணத்தில் ராவண என்ற சொல்லும் இதே அர்தம் கொண்டது. ஆனால், ரெண்டு அழ வைப்பதிலும் ஒரு வேறுபாடு உண்டு. கொடுமையால் அழ வைப்பவன் ராவணன். நன்மைக்காக அழ வைப்பவர் ருத்ரன். கொள்ளை அடித்தல், கொலை செய்தல், ஸொத்தை அபஹரித்தல் போன்ற கொடுமைகள் ராவணனுடையவை. தண்டனை கொடுத்திடும் ஆசிரியரைப் போன்ற, கஸப்பான மருந்தையும் வலி மிகுந்த அறுவை சிகித்சையும் அளித்திடும் மருத்துவரைப் போன்ற செயல்கள்

ருத்ரனுடையவை. எதிரியை அழித்திடும் நோக்கம் ராவணனுடையது. பக்தனை உயர்த்திடும் நோக்கம் ருத்ரனுடையது. ஶங்கரன் என்றால் நன்மை செய்பவன் என்று அர்தம் நன்மை செய்பவன். ஹரன், பஹுரூபன், வீரபத்ரன், பிநாகன், அங்காரகன், த்ர்யம்பகன், ஶர்வன், கபாலி, ஶம்பூ, அபராஜிதன், அஜைகபதன் ஆகிய பதினொன்று ருத்ரர்கள். (மற்ற இடங்களில் வேறு பெயர்களும் காணப்படுகின்றன). அனைத்தும் ஶிவன் அல்லது ஶம்பூ அல்லது ஶங்கரனின் அம்ஶங்களே. மரணம் என்றால் அழிவு இல்லை. மரணம் மங்கலமானது. உயர்த்துவது மரணம். மரணமும் இறைவனின் செயலே. 'ருத்ரர்களில் நான் ஶங்கரன்'.

'குபேரன் நான்'. செல்வத்தின் அதிபதி. யக்ஷர்கள் மற்றும் ராக்ஷஸர்களின் அதிபதி. பணக்குவியலின் உச்சம். குபேரனை எவ்வாறு உருவகப் படுத்தியுள்ளனர் தெரியுமா? குட்டையான உருவம். பெரும் தொந்தி. பெரிய கண்கள். மூன்று கால்கள். கோணலான மண்டை. யக்ஷ – ராக்ஷஸர்கள் இவனுடைய ஸேவகர்கள். பெரும் பணக்குவியலைப் பாதுகாப்பதே இவர்களின் வேலை. பணத்தைப் போற்றிக் காத்திடும் முதலாளிகளை நம் ர்ஷி முனிகள் எவ்வளவு கேவலமாகக் கருதினர் என்பதை இவ்வுருவகத்தில் இருந்து அறியலாம். திருப்பதியின் வரலாற்றில் ஒரு கதை உண்டு. குபேரனிடம் கடன் வாங்கினாராம் பாலாஜி. அதைத் திருப்பிக் கொடுத்திடவே திருப்பதியில் அமர்ந்திருக்கிறாராம். அங்கு மலை மலையாக பணம் குவிகிறது. எல்லாம் குபேரனுடையது. பணமும் பரமனே. அதே போல், ராக்ஷஸர்கள் கொடுமைகளின் உச்சம். பயத்தின் உச்சம். காமத்தின் உச்சம். பணத்திலும் தீங்காகத் தெரிந்திடும் தன்மைகளிலும் பரமனைப் பார்த்திட முடிந்தால்...!

'வஸுக்களில் பாவகன் நான்'. வஸுக்கள் எட்டு. பாவகன் அல்லது அக்னி, வஸுக்களின் அதிபதி. வஸுக்கள் பகவானின் வாயாக விளங்குகின்றன. யஜ்ஞங்களில் இடப்படும் ஹவிஸை தேவர்களிடம் சேர்ப்பவர்கள் வஸுக்களே. இவையும் பரமனின் விபூதிகளே.

'ஶிகரங்களில் நான் மேரு'. முதலில் தோன்றியது. பொன்மயமானது. ரத்னங்களால் அலங்கரிக்கப் பட்டது ஸுமேரு ஶிகரம்.

இங்கு கூறப்பட்டுள்ள விபூதிகளில் உள்ள சிறப்புகள் பரமனிடம் இருந்து வந்தவை. இவற்றைச் சிந்திக்கும் போது பரமனின் சிந்தனை எழ வேண்டும். இவ்விஷயத்தை மீண்டும் மீண்டும் நினைவுப் படுத்த வேண்டி உள்ளது. மநுஷ்யனிடம் காணப்படும் ஒரு பலஹீனம் காரணமாக இது அவஶ்யமாகிறது. ஒரு விஷயத்தைப் புரிய வைக்க மொழி பயன்படுகிறது. மொழியை விட்டு விட வேண்டும். விஷயத்தைப் புரிந்து கொள்ள முயல வேண்டும். மொழியில் சிக்கிக் கொண்டால், வார்தைகளைப் பற்றிக் கொண்டால்? பெரும்பாலான மநுஷ்யர்களின் பலஹீனம் இதுவே. வானத்தில் உள்ள நக்ஷத்ரத்தைக் காட்டிட என் விரல்களை உபயோகப் படுத்துகிறேன். என் விரல்களைப் பார்க்க வேண்டும். விரல்கள் காட்ட முயலும் அந்த திஶையில் நோக்க வேண்டும். நக்ஷத்ரத்தைக் காண வேண்டும். விரல்களை மறந்து விட்டு, அவை காட்டிடும் திஶையில் நோக்கினால் நக்ஷத்ரத்தைக் காணலாம். விரல்களை பற்றிக் கொண்டு, விட மறுத்தால்? பரமனை அறிந்திட, புத்தியால் புரிந்து கொள்ளுதல் போதுமானதில்லை. புத்தியால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது எதுவோ, அது பரமனாக இருக்க முடியாது. புத்தியை விட்டு விட வேண்டும். புரிந்து கொள்ளலை விட்டு விட வேண்டும். புத்தியைத் தாண்டி, புரிதலைத் தாண்டிச் செல்ல வேண்டும். புத்தியிலும் வார்தைகளின் அர்தத்திலும் சிக்கிக் கொண்டால், பரமன் வரை ப்ரயாணிக்க முடியாது.

📖 ॐ 📖

पुरोधसां(ञ्) च मुख्यं मां विद्धि पार्थ बृहस्पतिम् ।
सेनानीनामहं स्कन्दः(स्) सरसामस्मि सागरः ।।

{अध्याय १० ~ श्लोक २४}

புரோத₄ஸாம்(ஞ்) ச முக்₂யம் மாம் வித்₃தி₄ பார்த₂ ப்₃ருஹஸ்பதிம்.
ஸேநாநீமஹம் ஸ்கந்த₃:(ஸ்) ஸரஸாமஸ்மி ஸாக₃ரஹ..

(அத்₄யாயம் 10 ~ ஶ்லோகம் 24)

ஹே பார்த! புரோஹிதர்களில் தேவர்களின் புரோஹிதரான ப்ருஹஸ்பதியை என் ஸ்வரூபமாக அறிந்திடு. ஸேனாதிபதிகளில் ஸ்கந்தன் நான். நீர் நிலைகளில் நான் ஸாகரம் (ஸமுத்ரம்). (10 – 24)

ப்ருஹஸ்பதி, ஸ்கந்தன், ஸமுத்ரம் நான்...

புரோஹிதர் என்றால் நலன் நாடுபவர். நலனை மாத்ரம் முன் நிறுத்துபவர். யஜமானின் நலனுக்காக யஜ்ஞங்களையும் பூஜைகளையும் நடத்துபவர். அவர் மனஸில் யஜமானின் நலன் மாத்ரமே இருந்திடும். பணத்திற்காகவும் ஸ்வய நலத்திற்காகவும் யஜ்ஞங்களை, பூஜைகளை நடத்துபவர் புரோஹிதர் இல்லை. புரோஹிதர்களில் மிகச் சிறந்தவர் ப்ருஹஸ்பதி. வித்யையிலும் புத்தியிலும் உயர்ந்தவர் அவர். தேவர்களின் குலகுரு. அஸுரர்களின் குலகுருவான ஶுக்ராசார்யர் மாத்ரமே உயிர்ப் பிழைக்க வைக்கும் மந்த்ரமான ஸஞ்ஜீவினீ மந்த்ரத்தை அறிந்திருந்தார். தேவர்களின் நலன் நாடிய ப்ருஹஸ்பதி அம்மந்த்ரத்தை கற்றறிந்து வர, தனது மகன் கசனையே அஸுர லோகத்திற்கு அநுப்பி வைத்தவர். 'புரோஹிதர்களில் நான் ப்ருஹஸ்பதி'.

'ஸேனாதிபதிகளில் ஸ்கந்தன் நான்'. ஸ்கந்தன் தேவஸேனையின் அதிபதி. (Commander–in–chief). அன்னை துர்கையின் அஸுர ஸம்ஹாரப் பணியில் மிகச் சிறப்பாக ஸேனையை நிர்வஹித்தவர். தேவர்களின் ஸார்பாக யுத்தமிட்டு அஸுரர்களை வதைத்தவர்.

'நீர் நிலைகளில் நான் ஸாகரம்'. ஸரஸ்வதி நதி என்று நமது புராணங்களிலும் மஹாபாரதத்திலும் வேதங்களிலும் பேசப்பட்ட நதி இன்று இல்லை. ஹிமயத்தில் உதித்து மேற்கை நோக்கி ஓடிய நதி. ஸமுத்ரம் போல அகன்று விரிந்து இருந்ததாம். அந்நதி ஓடிய பாதையைக் கண்டறியும் பெரும் முயற்சியில் புவியியல், வரலாறு, தொல்பொருள் துறைகளின் வல்லுனர்கள் குழு இறங்கி உள்ளது. தன் நோக்கத்தில் வெற்றியும் கண்டிருக்கிறது. ஸரஸ்வதி நதி வரண்டு போனதால் தான் வடமேற்குப் பகுதியில் இருந்த ஹரப்பா, மொஹஞ்ஜதாரோ போன்ற மஹாநகரங்கள் அழிந்து போயின என்கிறார்கள். பல நகரங்களில் ஐம்பது வர்ஷங்கள் முன் இருந்த நதிகள் இன்று இல்லை. சென்னை கூவத்தில் முப்பது வர்ஷங்கள் முன் நீந்தி விளையாடி இருக்கிறார்கள். நதிகள் வரண்டு போகலாம். ஆறுகள் இல்லாமல் போகலாம். ஆனால், ஸமுத்ரம்? ஸமுத்ரம் வற்றாது. நடுவில் தோன்றிய நிலத்தால் ஸமுத்ரம் மாறலாம். ஆனால், வரண்டு போகாது. தன் கரையில் நிற்பவனுக்கு ஆனந்தத்தை அளிக்கக் கூடியது ஸமுத்ரம். உள்ளே மூழ்குபவனுக்கு பொக்கிஷங்களை அளிக்க வல்லது. நம் அனைத்து உயிர்களின் ஶரீரங்களிலும் அனைத்து நதிகளிலும் மற்ற சிறிய பெரிய நீர்நிலைகளிலும் உள்ள நீர் எல்லாம் ஸமுத்ர நீரே. 'நீர் நிலைகளில் ஸமுத்ரம் நான்'.

📖 ॐ 📖

महर्षीणां भृगुरहं(ङ्) गिरामस्म्येकमक्षरम् ।
यज्ञानां(ञ्) जपयज्ञोऽस्मि स्थावराणां हिमालयः ।।
{अध्याय १० ~ श्लोक २५}

மஹர்ஷீணாம் ப்$_4$ருகு$_3$ரஹம் கி$_3$ராமஸ்ம்யேகமக்ஷரம்.
யஜ்ஞாநாம் ஜபயஜ்ஞோऽஸ்மி ஸ்தா$_2$வராணாம் ஹிமாலயஹ..
(அத்$_4$யாயம் 10 ~ ஶ்லோகம் 25)

மஹர்ஷிகளில் ப்ருகு ர்ஷி நானே. வாணியில் (ஶப்தங்களில்) ஏகாக்ஷரமான ப்ரணவ மந்த்ரம். யஜ்ஞங்களில் ஜபயஜ்ஞம் நான். ஸ்திரமானவற்றில் ஹிமாலயம் நானே. (10 – 25)

ப்ருகு ர்ஷீ, ப்ரணவம், ஜபயஜ்ஞம், ஹிமாலயம் நானே...

'மஹர்ஷிகளில் ப்ருகு நான்'. பகவான் விஷ்ணு தனது மார்பில் இவரது காலடிச் சின்னத்தைப் பதித்து உள்ளார். சிறந்த பக்தன். உயர்ந்த ஜ்ஞானீ. நிறைந்த தேஜஸ்வி.

ஏகாக்ஷரம் என்பது ப்ரணவ மந்த்ரம். ஓம் என்னும் மந்த்ரம். முதலில் வெளிப்பட்டது. அ, உ, ம

என்ற மூன்று ஶப்தங்களின் இணைப்பானது ஓம் என்னும் மந்த்ரம். மூன்று பதங்களைக் கொண்ட காயத்ரீ மந்த்ரம் ஓம் என்ற ப்ரணவ மந்த்ரத்தில் இருந்து தோன்றியது. காயத்ரியிலிருந்து வேதங்கள் தோன்றின. வேதங்களில் இருந்து மற்ற அனைத்து இலக்கியங்களும் தோன்றின. கீதையில் வேறு இடங்களிலும் ஓம் என்ற ப்ரணவ மந்த்ரத்தின் சிறப்பினைக் கூறி இருக்கிறார். 'ப்ரணவ: ஸர்வ வேதேஷு' (7 – 8). (வேதங்களில் நான் ப்ரணவம்); 'ஓம் இத்யேகாக்ஷரம் ... பராம் கதி' (8 – 13). (ஓம் என்ற ஏகாக்ஷர மந்த்ரத்தை உச்சரித்தவாறு பகவானை ஸ்மரித்தவாறு உயிர் விடுபவன் பரமகதியை அடைகிறான்); 'தஸ்மாத் ஓம் இத்யுதாஹ்ருத்ய ... ப்ரஹ்மவாதினும்' (17 – 24). (அதனால், வைதீகர்கள் யஜ்ஞம், தானம், தபஸ் போன்ற கர்மங்களை ஓம் என்ற உச்சரிப்புடன் துவங்குகின்றனர்).

ஸமீப காலம் வரை விஜ்ஞானம் பதார்த்தமே பொருள்களின் அடிப்படை என்று கருதியது. இப்பொழுது மின் அலையை அடிப்படையாகக் கருதுகிறது. ஹிந்து சிந்தனை ஶப்தத்தை அடிப்படையாகக் கருதுகிறது. ஸங்கீதத்திலிருந்து, அதாவது ஒலியிலிருந்து உஷ்ணத்தையும் மழையையும் உருவாக்க முடியும் என்று தான்ஸேன் போன்ற பாரதீய ஸங்கீத வல்லுனர்கள் நிரூபித்து உள்ளனர். ஒலியிலிருந்து மின்னணு தோன்ற முடியும் என்பதை விஜ்ஞானம் நிரூபித்துள்ளது. எனவே, ரெண்டு கருத்துக்களும் ஒன்று எனலாம். ஶப்தங்களில் ஓம் மிகவும் மஹத்வம் வாய்ந்தது. ஓம் பரமனை நினைவு படுத்துவது.

'யஜ்ஞங்களில் நான் ஜபயஜ்ஞம்'. பரமனுடன் இணைந்திடும் நமது முயற்சியே யஜ்ஞம். பல விதமான யஜ்ஞங்கள் உண்டு. யஜ்ஞத்தினால் என்ன விளைய முடியும் என்று நாஸ்திகர்கள் கேட்கின்றனர். ப்ரேஜில் போன்ற தென்னமெரிக்க தேஶங்களில் அக்னிஹோத்ரம் என்ற யஜ்ஞம் பயிர் விளைச்சலில் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகிறது என அறிந்தனர். இன்று, அங்கு வயல் தோறும் அக்னிஹோத்ரம் நடக்கிறது. துபாய் ஷேக் கேரளத்தின் ஒரு நம்பூத்ரியை யஜ்ஞங்கள் செய்விப்பதற்காக வர்ஷந்தோறும் அழைக்கிறார். என் ஸ்வல்ப வாழ்க்கையில் பெற்ற அநுபவத்தைப் பகிர்கிறேன். கீதையைப் பேசிட எந்த ஊருக்குச் சென்றாலும், வர்ஷத்தின் எந்த மாஸத்தில் சென்றாலும், அங்கு மழை பெய்திடும். துபாயிலும் ராஸெல்கைமாவிலும் அபுதாபியிலும் ஒரு நாள் மாத்ரமே நிகழ்ச்சி நடந்தது. அபூர்வமாய் மழை பெய்திடும் அவ்வூர்களில் அந்த ஒரு நாளில், மழை பெய்தது. இது யஜ்ஞத்தின் மஹிமை. அதிலும் ஜபயஜ்ஞம் விஶேஷமானது. ஜபத்திற்காக பயன்படும் நாமங்கள் பீஜ மந்த்ரங்கள். ஜபம் செய்து செய்து, ஒரு நிலையில் ஶரீரத்தின் அணுஅணுவிலும் அம்மந்த்ரம் ஒலித்திடுமாம். ஸ்ரீ ஹனுமானின் ரோம ரோமங்களில் ராம ராம என்று ஒலித்திடும் என்பது ராமாயணக் குறிப்பு. ஜனாபாய் என்ற விட்டல பக்தை தட்டிக் காய வைத்த விறட்டி கூட விட்டல விட்டல என்று ஒலி பரப்பியதாம். ஸமீபத்தில் ஸ்ரீ ராமதீர்தரின் வாழ்வில் இத்தகைய குறிப்பு இருக்கிறது. RSS என்ற ஸங்கத்தை ஸ்தாபித்த டாக்டர் ஹெட்கேவார் கடுங்காய்ச்சலில் பிதற்றியபோதும் தேஶம் தேஶம் என்றே பிதற்றினாராம். ஆரம்பத்தில் நாம் ஜபம் செய்கிறோம். ஒரு நிலைக்குப் பிறகு ஜபம் தன்னால் நடக்கிறது. அல்லும் பகலும் விழிப்பிலும் உறக்கத்திலும் நம் உள்ளே ஜபம் நடந்து கொண்டே இருக்கும். இது ஒரு எளிமையான யஜ்ஞம். எவரும் செய்யக்கூடியது. பொருட்களும் பெரும் ஏற்பாடுகளும் தேவை இல்லை. 'யஜ்ஞங்களில் நான் ஜபயஜ்ஞம்'.

'ஸ்திரமானவற்றில் ஹிமயம் நான்'. எந்த ஒரு மலையும், அது ஸ்திரமாக, உறுதியாக, நிலையாக இருப்பதாலேயே நம்மை ஈர்க்கிறது. நம்முள் அலாதியான ஒரு அமைதியையும் ஆனந்தத்தையும் ஏற்படுத்துகிறது. அதிலும் பாரத நாட்டு மலைகள் சிறப்பானவை. பரமாத்மனை நினைவு படுத்தும் நிலையங்களாக மலைகளை வைத்திருக்கிறோம். குன்று தோறும் குமரன் கோவில் அமைத்திருக்கிறோம். ஒவ்வொரு மலையை சுற்றியும் கிரி ப்ரதக்ஷிணம் நடைபெறுகிறது. ஶபரி மலையும் பழனியும் திருவண்ணாமலையும் திருப்பதியும் மூகாம்பிகையும் ராம்டேக்கும் த்ர்யம்பகேஶ்வரும் பச்மரியும் டோங்கர்கட் குன்றும் பில்வாரா ஆலயமும் வைஷ்ணவி ஆலயமும் பத்ரீநாத்தும் கேதார்நாத்தும் அமர்நாத்தும் வெறும் ஆலயங்கள் இல்லை. இந்த தேஶத்தில் ஶரீர ஆரோக்யமும் உயர்ந்த ஒழுக்கமும் எளிமையும் ஆன்மீக தாஹமும் உயிருடன் இருப்பதில் இக்கோவில்களின் பங்கு பெரும் பங்கு. மற்ற தேஶங்களில் மலைகளை கேளிக்கை ஸ்தலங்களாக மாற்றி உள்ளனர். அங்கு சென்றால் அத்தகைய அதிர்வலைகளையே உணர முடியும். இன்று நம் தேஶத்து நிர்வாஹ அதிகாரிகளும் ராஜாங்கத் தலைவர்களும், 'நம் தேஶத்து இயற்கை ஸ்தலங்கள் முழுமையாக Exploit செய்யப்படவில்லை', என்று

புலம்புகின்றனர். ‘Tourism Industry வளர்ச்சி பெறவில்லை’, என்று அங்கலாய்க்கின்றனர். இவர்கள் நினைப்பது நடந்து விட்டால், நம் தேசத்திலும் மலைகள் தோறும் ஐந்து நக்ஷத்ர ஹோடல்களும் கேளிக்கை விடுதிகளும் கட்டி முடித்து, நம் தேச விசேஷத்தை நாசப்படுத்தி விடுவர் .

மலைகளிலும் ஹிமயம் விசேஷமானது. அதன் விஸ்தாரமும் உயரமும் அமைதியும் அழகும் அலாதியானவை. இந்த தேசத்தின் உயர்ந்த ர்ஷி பரம்பரையை நினைவு படுத்திடும் மலை ஹிமய மலை. ஹிமயத்தின் அருகாமை கொடுத்திடும் அநுபவத்தை வார்தைகளால் விளக்குவதை விட அநுபவிப்பதே சிறப்பு. ‘ஸ்தாவரங்களில் ஹிமயம் நான்’.

📖 ॐ 📖

अश्वत्थः(स्) सर्ववृक्षाणां(न्) देवर्षीणां(ञ्) च नारदः ।
गन्धर्वाणां(ञ्) चित्ररथः(स्) सिद्धानां(ङ्) कपिलो मुनिः ।।
{अध्याय १० ~ श्लोक २६}

அஶ்வத்த₂:(ஸ்) ஸர்வ வ்ருக்ஷாணாம்(ந்) தே₃வர்ஷீணாம்(ஞ்) ச நாரத₃ஹ.
க₃ந்த₄ர்வாணாம் சித்ரரத₂:(ஸ்) ஸித்₃தா₄நாம் கபிலோ முநிஹி..
(அத்₄யாயம் 10 ~ ஶ்லோகம் 26)

அனைத்து மரங்களில் நான் அஶ்வத்த மரம் (அரசமரம்). தேவர்ஷிகளில் நாரதனும் கந்தர்வர்களில் சித்ரரதனும் ஸித்தர்களில் கபில முனியும் நானே. (10 – 26)

அரஸ மரம், சித்ரகுன், நாரதன் கபில முனி..

‘மரங்களில் நான் அஶ்வத்த (அரஸ) மரம்’. பல வகைகளிலும் ஃபலன் தரும் மரங்கள் உண்டு. பஸிக்குப் பழமும் காயும் மருந்திற்கு பூவும் பட்டையும் வீட்டிற்கு மரமும் எண்ணைக்கு விதையும் உணவருந்த இலையும் மரங்கள் கொடுக்கின்றன. அஶ்வத்த (அரஸ) மரத்தின் இலை, பூ, காய், பழம், என்று எதுவும் எவ்வித ஃபலனும் தராதவை. எனினும், தெய்வ ஸ்வரூபமாகப் போற்றப் படுகிறது. ப்ரஹ்மா, விஷ்ணு, மஹேஶ்வரன் ஆகிய மூவரின் ப்ரத்யக்ஷ ஸ்வரூபமாகப் போற்றப் படுகிறது. அஶ்வத்த ப்ரதக்ஷிணம் மிகப் புனிதமாகக் கருதப் படுகிறது. கர்பத்தைக் காக்கும் என்று நம்பப் படுகிறது. மநுஷ்ய முயற்சி இல்லாமல் நம் தேசத்தில் எங்கெங்கும் வளர்ந்து காணப்படுகிறது. அஶ்வத்த மரம் மண்ணிலும் மலையிலும் பாறையிலும், ஏன்! வீட்டு ஸுவர்களிலும் ஆலய மதில்களிலும் கூட ஸுலபமாக முளைத்து வளரக் கூடியது. திருஆனைக் கோவில் ஸ்ரீ ஶங்கர மடத்தில் ஒரு வேப்ப மரத்தில் முளைத்த அரஸ மரம் இருக்கிறது. ஒரே அடிமரத்தில் ரெண்டு விஶால மரங்கள். மிக அதிகமான (ஆக்ஸிஜன்) உயிர் மூச்சை வெளியேற்றக் கூடியது அஶ்வத்த மரம். கடோபநிஷதம் அஶ்வத்த மரத்தை ஸம்ஸாரத்திற்கு ஒப்பிடுகிறது. கீதையின் 15’ம் அத்யாயத்தில் அரஸ மரத்தின் வேர்களை பரமனாகவும் மரம் மற்றும் கிளைகளை ஸம்ஸாரமாகவும் வர்ணிக்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். ‘வ்ருக்ஷங்களில் நான் அஶ்வத்த மரம்’.

‘தேவர்ஷிகளில் நாரதன் நான்’. பக்திக்காகவே வாழ்பவர் ஸ்ரீ நாரதர். ஸ்ரீமத் பாகவத புராணத்தில் ஸ்ரீ நாரதரின் வரலாறு உள்ளது. ஒரு வேலைக்காரியின் மகனாகப் பிறந்தவர் தனது பக்தி மற்றும் தூயவர்களின் ஸத்ஸங்கத்தால் ஸ்ரீ நாரதர் ஆனார். பக்தி மற்றும் வைராக்யத்தின் செய்தியை மூன்று உலகங்களிலும் நித்யம் பரப்பிக் கொண்டிருப்பவர் நாரதர். எனினும், பொய், கலகம், நாடகம், சிரிப்பு, விளையாட்டு போன்ற ஸாதாரண மநுஷ்ய உணர்வுகளைத் துறந்து விடாதவர். இது ஒரு சிறப்பு. பல துறவிகள் ஸங்க ப்ரசாரகர்களைப் பார்த்துக் கூறக் கேட்டிருக்கிறேன். ‘உங்களைக் கண்டு பொறாமை ஏற்படுகிறது. துறவிகளான நாங்கள் ஒருவரை ஒருவர் ஸந்திக்கும் போதும், சேர்ந்து இருக்கும் போதும் சிரிப்பது துர்லபம்’. ஜ்ஞானம் வளர வளர, சிரிப்பு விடைபெறுவதைக் காண்கிறோம். ஸ்ரீ நாரதர் விசேஷமானவர். ‘ நாரதர் என்னுடைய உருவமே’.

‘கந்தர்வர்களில் நான் சித்ரரதன்’. தேவலோகத்தின் ஸங்கீதம் மற்றும் நாடகக் கலைஞர்கள்

இவர்கள். மிக அழகான தோற்றம் கொண்டவர்கள். அதனாலேயே ஆணவம் கொண்டு, பல ஶாபங்களுக்கு ஆளானவர்கள். வைத்யத்திலும் காமத்திலும் ஸூதாட்டத்திலும் வல்லுனர்கள். தம் கலைத் திறனால் தேவர்களை மகிழ்விப்பவர்கள். ஸோமபானத்தைக் காப்பவர்கள். வேதத்தை விளக்குவதிலும் தேர்ந்தவர்கள். ர்ஷிகளுக்கு ஆசார்யர்களான கந்தர்வர்களும் உண்டு. சித்ரரதன் கந்தர்வர்களின் ராஜன் ஆவான். 'கந்தர்வர்களில் நான் சித்ரரதன்'.

ஸித்தர்களில் நான் கபில முனி. ஸித்தர்கள் இருவகை. ஸாதனை செய்து ஸித்தர் ஆனவர் மற்றும் ஜன்மம் முதலே ஸித்தராக விளங்கியவர். கபிலர் ஜன்ம ஸித்தர். தர்மத்திலும் ஜ்ஞானத்திலும் வைராக்யத்திலும் ஐஶ்வர்யத்திலும் மிக உயர்ந்த நிலையை ஜனிக்கும் போதே அடைந்தவர். கதர்மர்ஷி மற்றும் தேவஹூதிக்குப் பிறந்தவர். தாய் தந்தையர்க்கு பரம தத்வத்தை உபதேஶித்தவர். கபில தேவாஹூதி ஸம்வாதம் ஸ்ரீமத் பாகவதத்தில் மிகச் சிறப்பான கட்டம். ஸாங்க்ய தர்ஶனத்தை உலகிற்கு அளித்தவர். 'ஸித்தர்களில் நான் கபிலன்'.

📖 ॐ 📖

उच्चैः(श्)श्रवसमश्वानां विद्धि माममृतोद्भवम् ।
ऐरावतं(ङ्) गजेन्द्राणां(न्) नराणां(ञ्) च नराधिपम् ॥
{अध्याय १० ~ श्लोक २७}

உச்சை:(ஶ்)ஶ்ரவஸமஶ்வாநாம் வித்$_3$தி$_4$ மாமம்ருதோத்$_3$ப$_4$வம்.
ஐராவதம்(ங்) க$_3$ஜேந்த்$_3$ராணாம் நராணாம்(ஞ்) ச நராதி$_4$பம்..
(அத்$_4$யாயம் 10 ~ ஶ்லோகம் 27)

குதிரைகளில் உச்சை:ஶ்ரவஸ் என்ற குதிரையும் (ஸமுத்ரக் கடைதலில் அம்ருதத்துடன் வெளிப்பட்ட குதிரை), யானைகளில் ஐராவதம் என்ற யானையும், மநுஷ்யர்களில் ஆக்ஷி புரியும் ராஜாவும் நான் தான். (10 – 27)

உச்சை:ஶ்ரவஸ் என்ற குதிரை, ஐராவதம் என்ற யானை, அரஸன்..

ஸமுத்ர மந்தனம் (கடைதல்) நடந்த போது தோன்றிய சிறப்பானவற்றை எல்லாம் தேவர்கள் எடுத்துக் கொண்டனர். அதில் தோன்றிய பதினான்கு ரத்னங்களில் ஒன்று உச்சை:ஶ்ரவஸ் என்ற குதிரை. அது இந்த்ரனின் உடைமையானது. அதே போல், ஐராவதம் என்ற சிறந்த யானையும் தோன்றியது. யானைக் கூட்டத்தில் உயர்ந்தவை கஜேந்த்ரன். கஜேந்த்ரர்களில் சிறந்தது ஐராவதம் என்ற வெள்ளை யானை. 'குதிரைகளில் உச்சை:ஶ்ரவஸ். யானைகளில் நான் ஐராவதம். மநுஷ்யர்களில் தேஶத்தை ஆளும் ராஜாவில் என்னைக் காண்'. ஸாதாரண மநுஷ்யர்களை விட அதிக ஶக்தியும் செல்வமும் ஐஶ்வர்யமும் கொண்டவன் ராஜா. ராஜாவை தெய்வம் போல் வணங்குவதல்ல. அவனில் ப்ரத்யக்ஷ தெய்வத்தைக் காண்பதே இங்கு அபிப்ராயம்.

ஸமீபத்தில் ஒரு ஆன்மீக பத்ரிகையில் ஒரு செய்தி வந்தது. கொல்கொத்தாவில் ஒரு பக்திக் குழு வாரந்தோறும் நடத்திடும் ஸத்ஸங்கத்தில் ஒரு தெரு நாய் கலந்து கொள்ளுமாம். ஒவ்வொரு வாரமும் வெவ்வேறு வீடுகளில் ஸத்ஸங்கம் நடைபெறும். அதன் விவரம் மநுஷ்ய உறுப்பினர்களுக்கு அனுப்பப்படும். நாய் எவ்வாறு தெரிந்து கொள்கிறது என்பது அனைவருக்கும் ஒரு புதிராகவே இருந்தது. ஸரியான நேரத்தில் அவ்வீட்டு வாஸலில் இருந்திடும். ஸத்ஸங்க நேரம் முழுவதும் வாஸற்படியில் அமர்ந்து இருக்கும். பல வாரங்கள் கழித்தே, ஸத்ஸங்கத்திற்கு வரும் மநுஷ்யர்கள் இதை கவனித்தனர். பிறகு, அந்த நாய்க்கும் ப்ரஸாதம் கொடுக்கத் தொடங்கினர். ஸில வாரங்களில் ஸத்ஸங்க ப்ரஸாதம் மாத்ரமே அதற்கு உணவானது. ஸத்ஸங்கம் நடந்து கொண்டிருக்கும் போதே உயிரை விட்டது நாய். ஒரு மநுஷ்யனுக்கு நடத்தப் படுவதைப் போல், அதற்கும் அந்திம ஸம்ஸ்காரம் செய்யப்பட்டது. ஸ்ரீ ரமண மஹர்ஷியின் ஆஶ்ரமத்தில் பஶு ஒன்று இருந்தது. ஸ்ரீ ரமணரின் உரை நடக்கும் போதெல்லாம் அந்தப் பஶுவும் ஹாஜர். தன் தாயாரைத் தவிர்த்து வேறு எவருக்கும் க்ரியை செய்யாத ஸ்ரீ ரமணர் அந்தப் பஶு இறந்த போது, அதன் அந்திம க்ரியைகளைத் தாமே செய்தார். 'பஶுவிற்கு இதெல்லாம் அவஶ்யமா?', என்று அவரிடம் கேட்ட போது, 'உன் கண்களுக்கு இது

பஶுவாகத் தோன்றலாம். மநுஷ்யனுகைத் தோற்றம் அளிப்பவர்கள் எல்லோரும் மநுஷ்யர்களா? இது பஶுக்களில் உயர்ந்தது. எட்ட முடியாத உயரத்தை எய்து விட்டது. முக்தி அடைந்து விட்டது', என்றார்.

மநுஷ்யனுக்கு இருப்பது போன்ற உணர்வுகள் ம்ருகங்களிலும் ஸ்தாவரங்களிலும் இருப்பதை விஜ்ஞானிகள் கண்டுள்ளனர். மநுஷ்யர்களில் ப்ராஹ்மணத் தன்மையும் வைஶ்யத்தன்மையும் ஶூத்ரத் தன்மையும் இருப்பது போல் அவற்றிலும் இருந்திட வாய்ப்பு உண்டு.

விக்ரஹமாக செதுக்கப்பட்ட ஒரு கல்லை தெய்வமாகக் கருதி வணங்குதல் ஸுலபம். பஶுவையும் கருடனையும் அரஸ மரத்தையும் தெய்வத்தின் அடையாளங்களாக வணங்குதல் ஸுலபம். ஏன் என்றால் அவை விஶேஷமானவை. சிறப்பானவை. மநுஷ்யனில் நம்மை விட ஶக்தி வாய்ந்த, அதிக ஆற்றல் வாய்ந்த, அதிக ஜ்ஞானம் பெற்ற மநுஷ்யனின் முன் பணிந்து வணங்குவதும் ஸுலபம். ஆனால், நம்மைப் போன்று, நம்மை ஸுற்றி இருக்கும் 'ஸாதாரண' மநுஷ்யர்களை தெய்வ ரூபங்களாக வணங்கிட முடியுமா என்பதே ஸவால். நாம் வணக்கம், நமஸ்காரம் என்று வாய் வார்த்தையில் சொல்லி விடுகிறோம். நமஸ்காரம் செய்திடும் விநயம், வணங்கிடும் பணிவு உள்ளே இருக்கிறதா? சிறப்பானவற்றில் பரமாத்மா எந்த அளவு இருக்கிறாரோ, அதே அளவு ஸாதாரணமாகத் தோன்றுபவைகளிலும் இருக்கிறார். எல்லாவற்றிலும் பரமன் தெரிந்திடும் அளவிற்கு நாம் உயர்ந்திட வேண்டும். நம் வீட்டில் பூஜை அறையை ஶுத்தமாக வைத்திடுகிறோம். நாமே இறங்கி ஶுத்தமும் செய்கிறோம். கக்கூஸையும் அதே பாவனையோடு நோக்க முடியுமா? நாமே இறங்கி ஶுத்தப்படுத்த முடியுமா? ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் தனது விபூதிகளை விவரித்திடும் நோக்கம் அதுவே.

📖 ௐ 📖

आयुधानामहं वज्रं(न्) धेनूनामस्मि कामधुक् ।
प्रजनश्चास्मि कन्दर्पः(स्) सर्पाणामस्मि वासुकिः ॥
{अध्याय १० ~ श्लोक २८}

ஆயுதா₄நாமஹம் வஜ்ரம்(ந்) தே₄நூநாமஸ்மி காமது₄க்.
ப்ரஜநஶ்சாஸ்மி கந்த₃ர்ப:(ஸ்) ஸர்பாணாமஸ்மி வாஸுகிஹி..
(அத்₄யாயம் 10 ~ ஶ்லோகம் 28)

ஆயுதங்களில் வஜ்ராயுதம் நான். பஶுக்களில் காமதேனு நானே. ப்ரஜனத்திற்காக நான் காமதேவன். ஸர்பங்களில் நான் வாஸுகி. (10 – 28)

வஜ்ராயுதம், காமதேனு, மந்மதன், வாஸுகீ..

'ஆயுதங்களில் வஜ்ராயுதம் நான்'. போருக்குப் பயன்படுவது ஆயுதம். ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் ஆயுதங்களான சக்ரம், கதையை குறிப்பிடவில்லை. இவை உருவாக்கப்படவில்லை. பகவத் ஸ்வரூபத்தின் அங்கமாகும் அவை. உருவாக்கப் பட்ட ஆயுதங்களில் வஜ்ர ஆயுதத்தைக் குறிப்பிடுகிறார். இந்த்ரன் கையில் உள்ள ஆயுதம் வஜ்ர ஆயுதம். வ்ருத்ராஸுரனை அழித்திட ஒரு ஆயுதம் தேவைப்பட்ட போது ததீசி ர்ஷி தனது அஸ்திகளை, எலும்புகளை ஈந்தார். அந்த எலும்புகளில் இருந்து செய்யப்பட்டதே வஜ்ராயுதம். இந்த ஆயுதத்தில் ததீசியின் தபஸ்ஸின் வலிமையும், ப்ரஹ்மசர்ய வ்ரதத்தின் வலிமையும், அவர் பெற்றிருந்த ஈஶ்வர அநுக்ரஹமும், அவருடைய த்யாகமும் கலந்துள்ளதால் இது விஶேஷமானது. ஆயுதம் தயார் செய்திடும் நோக்கமோ தெய்வ ஸஹாயம். அஸுரத்தன்மையின் அழிவு. 'வஜ்ராயுதம் நானே'.

ஐராவதம் போலவே காமதேனுவும் ஸமுத்ரக் கடைதலில் வெளிப்பட்டது. மநுஷ்யர்கள் மற்றும் தேவர்களின் அனைத்து விருப்பங்களையும் பூர்த்தி செய்திடும் காமதேனு. வஸிஷ்டரிடம் இருந்தது. க்ஷத்ரியனுக இருந்த விஶ்வாமித்ரர் ப்ரஹ்மர்ஷியாக மாறியதற்கு, 'காமதேனுவே' மூல காரணம். கீதையின் மூன்றாம் அத்யாயத்தில் ஒருங்கிணைந்த நல்லுழைப்பும் நல்ல மனஸும் காமதேனுவிற்கு ஈடாக, நாம் விரும்பியதைக் கொடுத்திடும் என்கிறார். 'பஶுக்களில் நான் காமதேனு'.

'ஸந்ததி உத்பத்தியில் நான் காமதேவன்'. ஸம்ஸாரம் நீடித்திட, உயிர்கள் தொடர்ந்திட காமம் அவஶ்யமானது. காமம் இயற்கை. காமம் கேவலம். காமம் தெய்வீகமானது. ஸாதாரண மநுஷ்யர்களிடம் காணப்படும் காமம் இயற்கையானது. வயிற்றுப் பஸியைப் போல் ஶரீரத்தின் பஸி. வயிற்றுப் பஸியைத் தீர்க்க உணவு உண்பது போல், விவாஹமும் மற்ற ஸில நியமங்களும் ஶரீரத்தின் பஸியைப் போக்க ஒரு ஏற்பாடு. தடம் புரளும் போது காமம் கேவலமாகிறது. வேஶிகளிடம் செல்வதும் சிறுவ – சிறுமியரை பலியாக்குவதும், முறை தவறிய லீலைகளும் அதமமான காமத்தின் செயல்கள். ஸந்தான உத்பத்திக்காக மாத்ரம் ஈடுபடும் போது காமம் தெய்வீகமாகிறது. காமவாஸனை உருமாறி விடும் போது காமதேவன் ஆகி விடுகிறன். நாள் குறித்து, வ்ரதம் இருந்து, ஶரீரம் மற்றும் உள்ளத் தூய்மையுடன் ஈடுபடும் போது, அது தெய்வீகம் ஆகிறது. எனது நண்பன் ஒருவன் ஸந்தானம் வேண்டி மருத்துவரை அணுகிய போது, அவர் பத்து பன்னிரெண்டு தினங்களைக் குறிப்பிட்டு அந்த தினங்களில் தொடர்ந்து முயற்சி செய்யச் சொன்னர். ஸந்தானம் என்ற ஒரே எண்ணம் மிகுந்தால் ஒரே ஒரு முயற்சி போதும். நமக்கு அத்தகைய காமம் மறந்து போயிற்று. ம்ருகங்களும் பறவைகளும் பெரும்பாலும் அத்தகைய காமத்தில் மாத்ரமே ஈடுபடுகின்றன. பறவையின் ஜோடி அந்த காலத்திற்கு முன் உழைத்து கூடு கட்டுகிறது. கட்டிய கூட்டில் கூடுகிறது. தன் இனத்திற்கு விதிக்கப்பட்ட எண்ணிக்கையில் முட்டைகள் இடுகிறது. அதன் பிறகு, முட்டைகளை அடை காத்து, குஞ்ஜுகள் பொறித்து, குஞ்ஜுகளுக்குத் தீனி இட்டு வளர்த்து… அவை பறந்து செல்லும் வரை, பெற்ற ஜோடியின் முழு கவனமும் குஞ்ஜுகள் மீது மாத்ரமே. ஆனல், அவற்றுக்கு வேறு வழி (Choice) இல்லை. மநுஷ்யனுக்கு மாத்ரமே (Choice) உள்ளது. அவன் அதே தளத்தில் நேராக செல்லலாம். உயரலாம். தாழ்ந்தும் போகலாம். ர்ஷிகள் விவாஹத்தை விலக்கியவர்கள் இல்லை. ஸந்தானம் பெறுவதற்காக மாத்ரம் காமத்தில் ஈடுபட்டவர்கள். இத்தகைய தெய்வீகக் காமமே கோவில்களில் சித்ரிக்கப் பட்டுள்ளது. காமம் இல்லை என்றல் உயிர்கள் உத்பத்தி இல்லை. 'காமதேவன் நான்'.

'ஸர்பங்களில் நான் வாஸுகி'. தேவாஸுர ஸமுத்ரக் கடைதல் நடைபெற்ற போது, மேரு பர்வதம் மத்தானது. வாஸுகி என்ற ஸர்பம் கயிறனது. 'அந்த வாஸுகி நானே'.

📖 ॐ 📖

अनन्तश्चास्मि नागानां वरुणो यादसामहम् ।
पित्ृणामर्यमा चास्मि यमः(स्) संयमतामहम् ।।
{अध्याय १० ~ श्लोक २६}

அநந்தஶ்சாஸ்மி நாகா₃நாம் வருணோ யாத₃ஸாமஹம்.
பித்ருணாமர்யமா சாஸ்மி யம:(ஸ்) ஸம்யமதாமஹம்..
(அத்₄யாயம் 10 ~ ஶ்லோகம் 29)

நாகங்களில் அனந்த நாகம் நானே. நீர் மற்றும் நீர்நிலை ப்ராணிகளின் அதிபதியான வருணனும் நானே. பித்ருக்களில் நான் அர்யமா. கட்டுப்படுத்துபவர்களில் யமனும் நானே. (10 – 29)

அநந்த நாகம், வருணன், அர்யமா, யமன்..

'நாகங்களில் அனந்தநாகம்'. பூமியில் இருப்பது ஸர்பம். நீரில் இருப்பது நாகம். அனந்த நாகம் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு ஶயனித்திருக்கும் ஶேஷநாகமே. ஆயிரம் தலை கொண்டது. பகவானனின் அவதாரம் நிகழும்போது உடன் இருந்து பகவானின் லீலைகளில் பங்கெடுத்தவர்.

வருணன் ஜலம் மற்றும் ஜல தேவதைகளின் அதிபதி. மேல்பாதி மநுஷ்யனகவும் கீழ்ப்பாதி மீனகவும் சித்தரிக்கப் படுகிறன். மேற்கு திஶைக்கு திக்பாலகனும் வருணனே. 'வருணனும் நானே'.

பித்ருக்கள் ஏழு. பித்ருக்களில் தலைவன் அர்யமா. 'பித்ருக்களில் அர்யமா நான்'.

பதஞ்ஜலியின் அஷ்டாங்க யோகத்தில் முதல் அங்கம் யமம். யமம் என்றால் தன்னைத் தானே கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள உதவிடும் அடிப்படை மூல்யங்கள். ஸத்யம், அஸ்தேயம், அபரிக்ரஹம், அஹிம்ஸை, ப்ரஹ்மசர்யம் என்பவையே அவை. மற்றவர் கட்டாயப் படுத்தினால் அது தண்டனை ஆகிறது. நாமே ஏற்றுக் கொண்டால் யமம் ஆகிறது. யமங்களை ஸ்வயமாக ஏற்றுக் கொண்டால், யமனின் தண்டனையில் இருந்து தப்பலாம். யமன் மரண தேவதை என்றல்லாமல் தர்மராஜன் என்றே குறிப்பிடப் படுகிறான். ராஜன். அதாவது உயிர்களைக் கட்டுப்படுத்தி, அவைகள் மீது ஆக்ஷி செய்பவன். அவனுடைய ஆக்ஷி ந்யாயம் மற்றும் தர்மபூர்வமாக இருந்திடும். புண்ய – பாபங்களுக்கு ஏற்ப ஜீவன்களை ஃபலன் அநுபவிக்கச் செய்து, தர்மத்தின் வழியில் திருப்பிடுபவன் யமதர்மன். நம் தேசத்தில் ஒரு வர்ஷத்தில் 180 லக்ஷம் மநுஷ்ய உயிர்கள் பிறக்கின்றன. ஏறக்குறைய 100 லக்ஷம் இறக்கின்றனர். மரணத்தை நாம் விரும்பாததை அறிந்து, யமதர்மனை பதவி நீக்கம் செய்து விடுகிறார் பகவான் என்று கற்பனை செய்து பாருங்கள். என்ன நேரும்? ப்லாஸ்டிக், மின்னணு மற்றும் அணு ஆற்றல் மிகுந்த பொருட்கள் பலவற்றை நாம் தயார் செய்து விட்டு, அழிக்க முடியாமல் திணறுகிறோம் அல்லவா? அந்நிலை ஏற்படும். ஆக்கத் தெரிந்தவனுக்கு அழிக்கவும் தெரிய வேண்டும். ஆக்கம் இல்லாமல் அழிவு இல்லை. அழிவு இல்லாமல் ஆக்கமும் இல்லை. 'யமதர்மன் நான்'.

🕮 ॐ 🕮

प्रह्लादश्चास्मि दैत्यानां(ङ्) कालः(ख्) कलयतामहम् ।
मृगाणां(ञ्) च मृगेन्द्रोऽहं वैनतेयश्च पक्षिणाम् ।।
{अध्याय १० ~ श्लोक ३०}

ப்ரஹ்லாத₃ஶ்சாஸ்மி தை₃த்யாநாம்(ங்) கால:(க்₂) கலயதாமஹம்.
ம்ருகா₃ணாம்(ஞ்) ச ம்ருகே₃ந்த்₃ரோऽஹம் வைநதேயஶ்ச பக்ஷிணாம்..
(அத்₄யாயம் 10 ~ ஶ்லோகம் 30)

தைத்யர்களில் ப்ரஹ்லாதனும் கணக்கிடுபவர்களில் காலமும் நான். ம்ருகங்களில் காட்டரஸனான ஸிம்ஹம் நான். பக்ஷீகளில் கருடப் பக்ஷீ நான்தான் . (10 – 30)

ப்ரஹ்லாதன், காலம், ஸிம்ஹம், வைநதேயன் (கருடன்)..

'ப்ரஹலாதன் நான்'. தைத்யர்களில் , அஸுரர்களில் ப்ரஹ்லாதன். எத்தகைய எதிர்மறை இது! அஸுர குலம் – ப்ரஹ்லாதன். ராக்ஷஸர்களின் பிடிவாதம். இறுகப் பற்றும் தன்மை அவனிடம் இருந்தது. அவனும் இறுகப் பற்றினான். ஆனால், அஸுரர்கள் பற்றாத ஒன்றை, பகவானின் பாதங்களைப் பற்றினான். அதன் விளைவாக தந்தைக்கும் அவனுக்கும் நடுவே நடந்த போராட்டம் எவ்வளவு மஹத்தானது! நம்மில் பலரும் நம் இயலாமைக்கும் குணக்குறைகளுக்கும் ஒழுங்கீனத்திற்கும் நம்மை ஸுற்றி உள்ள சூழ்நிலையைப் பழிக்கிறோம். சூழ்நிலை மோஸமாக இருப்பதால் தான் நாம் இவ்வாறு இருக்கிறோம் என்று தேற்றிக் கொள்கிறோம். உண்மையா? இல்லை என்று ஆணித்தரமாக முழக்குகிறது ப்ரஹ்லாதனின் உதாஹரணம். சூழ்நிலையை குறை சொல்பவன் பலஹீனமானவன். எதுவும் செய்ய விரும்பாதவன். நபும்ஸகத் தன்மை கொண்டவன். இதே அடிப்படையில் உலகின் பல கருத்துக்கள் சூழ்நிலையை மாற்றிட முயல்கின்றன. சூழ்நிலையை மாற்றி விட்டால் எல்லாம் ஸரியாகி விடும் என்று கருதுகின்றன. ஆக்ஷியைப் பிடித்து சட்டங்களை மாற்றி வலுக்கட்டாயமாக சூழ்நிலையை மாற்ற முயல்கின்றன. விளைவு எப்படி இருக்கும்? காந்தியின் மகன் தந்தையின் கட்டாயங்களை வெறுத்து அப்துல்லாவாக மாறியது போன்ற விளைவுதான்!

தனி மநுஷ்யன் மாற வேண்டும். அரஸியல் அமைப்புகளாலும் ஸமூஹ அமைப்புகளாலும் விஞ்ஞானத்தாலும் சூழ்நிலையை ஓரளவிற்கு மாற்ற முடியும். தர்மம் மாத்ரமே தனி மநுஷ்யனை மாற்ற முடியும். 'தைத்யர்களில் ப்ரஹ்லாதன் நான்'.

'கணக்கிடுபவர்களில் காலம் நான்'. காலத்திற்கு Digital கடிகாரங்களும் Calculator களும் மற்ற கருவிகளும் தேவை இல்லை. எந்த கருவியும் இல்லாமல் துல்யமாக ஓடுகிறது. யாவருக்கும் ஒரே அளவு. ஹிந்து கருத்தின்படி ஒருவனுக்கு இத்தனை க்ஷணங்கள் என்பது முடிவாகி உள்ளது.

அதற்குப் பிறகு ஒரு க்ஷணமும் அதிகமாக அவனுக்குக் கிடைப்பதில்லே. 'வாழ்நாள் முழுவதும் இருக்கிறது. என்ன அவஸரம் ?', என்று ஸிலர் கூறக் கேட்கிறோம். உண்மையில் நம்மிடம் இருப்பது, 'ஏதத் க்ஷணம்' (இந்த க்ஷணம் மாத்ரமே. கழிந்து விட்டதும் இல்லே. இனி வரப் போவதும் இல்லே.) மிகத் துல்யமான கணக்கு காலத்தினுடையது. 'காலம் நான்'.

'ம்ருகங்களில் நான் காட்டரஸனுன ஸிம்ஹம்'. தனியாக வாழ்கிறது. கம்பீரமாக வாழ்கிறது. வேட்டையாடி வாழ்கிறது. பயந்து பதுங்குவதில்லே. தனது கர்ஜனேயால் காட்டையே நடுங்க வைக்கிறது. விஶேஷமானது. 'விலங்குகளில் நான் ஸிம்ஹம்'.

வைநதேயன். விநீதாவின் மகன். அம்ருத கலஶத்தைக் கொண்டு வந்து தாயை அடிமைத் தளேயில் இருந்து விடுவித்தவன். பக்ஷீராஜன். மஹாவிஷ்ணுவின் வாஹனம். கழுகினமாக இருந்தாலும் பிணங்களேத் தின்னுதவன். சிறந்த பக்தன். வர்ஷம் தோறும் ஸ்வாமி ஐயப்பனின் ஆபரணங்கள் ஆலயத்திற்கு எடுத்துச் செல்லப்படும் போது, ஆபரணங்களேக் காத்திட உடன் பறந்து வருபவன். 'பக்ஷீகளில் நான் கருடன்'.

📖 ௐ 📖

पवनः(फ) पवतामस्मि रामः(श) शस्त्रभृतामहम् ।
झषाणां मकरश्चास्मि स्रोसामस्मि जाह्नवी ॥
{अध्याय १० ~ श्लोक ३१}

பவந:(ஃப்) பவதாமஸ்மி ராம:(ஶ்) ஶஸ்த்ரப்₄ருதாமஹம்.
ஜ₄ஷாணும் மகரஶ்சாஸ்மி ஸ்ரோதஸாமஸ்மி ஜாஹ்நவீ..
(அத்₄யாயம் 10 ~ ஶ்லோகம் 31)

புநிதப்படுத்துவோரில் காற்று நான். ஆயுதம் ஏந்தியவர்களில் ராமன் நான். நீர் ப்ராணிகளில் முதலேயும் நானே. நதிகளில் நான் கங்கை. (10 – 31)

காற்று, ராமன், முதலே, கங்கை ..
நீரும் ஶுத்தப் படுத்துகிறது. ஆனுல், நீர் ஓடிக் கொண்டிருக்கும் வரை ஶுத்தமாக இருக்கிறது. தேங்கி விட்டால் அஶுத்தம் அடைகிறது. அஶுத்தமான ஒன்றினுல் தூய்மைப் படுத்த முடியாது. காற்று எங்கும் தேங்கி விடுவதில்லே. அங்கங்கு சென்றிடும் போது அங்குள்ள ஸுகந்தத்தையும் துர்நாற்றத்தையும் ஏற்கிறது. ஆனுல், தன்னுடன் ஒட்ட விடுவதில்லே. எனவே, காற்று மிக்க ஶுத்தமானது. ஶுத்தப் படுத்துவதிலும் சிறப்பானது. நம் தேஶத்தில் உள்ள ஸந்யாஸீ எற்பாடு காற்றினே உவமையாக வைத்தே அமைந்துள்ளது. ஸந்யாஸீ எந்த ஒரு இடத்திலும் தங்குவதில்லே. அதனுல், எதையும் பற்றுவதில்லே. அழுக்கடைவதில்லே. க்ருஹஸ்தன் ஒரு இடத்தில் தேங்கி இருப்பதாலேயே தன்னுள்ளும் தன்னே ஸுற்றியும் அழுக்கைச் ஶேகரிக்கிருன். ஸந்யாஸியின் வருகை க்ருஹஸ்தனின் உள்ளத்திலும் க்ருஹத்திலும் மண்டி உள்ள அழுக்கை நீக்கி தூய்மை மலரச் செய்கிறது. செல்லும் இடமெல்லாம் தூய்மையை, புநிதத்தைப் பரப்புகிருர் ஸந்யாஸீ.

காற்று எங்கும் வ்யாபித்து உள்ளது. நமக்கு மிக அருகில், நம்மை ஸுற்றியும் இருக்கிறது. காற்றைப் பார்க்க முடியாது. உணர மாத்ரமே முடியும். 'புனிதம் ஆக்குவதில் நான் காற்று', என்கிருர் பரமாத்மா.

'ஆயுதம் தரித்தவரில் நான் ராமன்'. கோதண்டமும் சேர்த்துதான் ஸ்ரீ ராமன். அன்பும் அமைதியும் உருவான ஸ்ரீ ராமனின் கைகளில் ஆயுதம். அதுதான் சிறப்பு. பணிவு மிகுந்தவனிடம் கல்வி. ஸேவையே உருவானவரிடம் செல்வம். அஹங்காரம் அற்றவனிடம் பதவி. ஆயுதம் கூடாது என்று ப்ரசாரம் நடக்கிறது. செய்வது யார்? ஜப்பானில் அணுகுண்டு வீசியவன். வியத்நாமிலும் ஈராக்கிலும் தன் படையை அநுப்பி, தனது ஆதிக்க வெறியை நிலே நாட்ட பல வர்ஷங்கள் அந்த தேஶங்களே ஆக்ரமித்து, பல்லாயிர ஜீவன்களேக் கொன்று குவித்தவன். உலகம் முழுவதும் எண்ணற்ற

அரஸியல் கொலைகளைத் தூண்டியவன். பொருளாதார ரீதியாக ஏழை தேஶங்களின் வளத்தை ஸூரண்டி, தன் தேஶத்தின் பொருளாதாரத்தைக் காக்க முயல்பவன். வகை வகையான ஆயுதங்களைக் குவித்து வைத்து, உலகத்தில் பயங்கரவாத தேஶங்களுக்கு ஆயுத உதவி செய்பவன். அந்த அமெரிகன் சொல்கிறான் ஆயுதம் வேண்டாம் என்று. பயங்கரவாத தேஶமான பாகிஸ்தான் கையில் அணு ஆயுதம். சென்ற பத்தாயிர வர்ஷ வரலாற்றில் எந்த ஒரு தேஶத்தின் மீதும் படையெடுத்து தாக்குதல் செய்திடாத பாரத தேஶத்தின் கையில் அணுகுண்டு. ரெண்டாயிரம் மைல் வரை எந்த ஒரு எதிரியும் இல்லாத அமெரிகனின் ஶரீரமெங்கும் பயங்கர ஆயுதங்களும் அணுகுண்டுகளும். எல்லா திஶைகளிலும், தன்னை ஸூற்றிலும் எதிரிகளைத் தவிர வேறொன்றும் இல்லாத பாரதீயனின் கையில் ஆயுதம். ஆயுதம் எந்த இடத்தில் பொருத்தமாக இருக்கிறது? ஹிம்ஸையும் பயங்கரவாதமும் நிறைந்தவனிடம் அல்லாமல் அமைதியும் பொறுப்புணர்வும் நிறைந்து, ஸமஸ்த உலகமும் ஒரு குடும்பம் என்று நம்பிடுபவன் கையில் தான் ஆயுதம் பொருந்துகிறது. தன் பாதுகாப்பிற்காக மாத்ரம் இல்லாமல் உலகத்தின் பாதுகாப்பிற்கும் இதுவே பொருத்தமாக இருக்கிறது. பயம் நிறைந்தவனோ பலஹீனமானவனோ ஆயுதம் ஏந்தி பயம் காட்டி, தனது பயத்தைப் போக்க முயலும் போது அது ஆபத்தில் முடிகிறது. ஆனால், நிமிர்ந்து நிற்பவன், தைர்யம் மிகுந்தவன், அமைதி நிறைந்தவன் கைகளை ஆயுதம் அலங்கரித்திடும் போது ஆயுதம் அவனது மனஸை பாதிப்பதில்லை. அத்யாவஶ்யம் ஏற்பட்டால் மாத்ரமே அது உபயோகப் படுத்தப் படுகிறது. தன்னுடைய அஹங்கார த்ருப்திக்காகவோ ஆண்மையை நிரூபித்துக் காட்டுவதற்காகவோ ஆயுதம் துஷ்ப்ரயோகம் செய்யப் படுவதில்லை. 'ஆயுதம் ஏந்தியவரில் நான் ஸ்ரீ ராமன்'.

'ஜலஜந்துக்களில் நான் மகரம்'. (மகரம் என்றால் முதலை என்றும் ஸூறாமீன் என்றும் அர்தம் கொள்ளலாம்). வலிமை வாய்ந்தது. பொதுவாக, தன் வழியில் இருந்திடும்.

'நதிகளில் நான் கங்கை'. கங்கை விஶேஷமானது. கங்கையின் சிறப்பு அவளது நீள அகல ஆழத்தில் அல்ல. அவள் வெளிப்படுத்தும் பாவனையில்தான். கங்கையின் ப்ரவாஹம் இந்த தேஶத்தின் ஆன்மீக ப்ரவாஹத்தின் அடையாளம். பாரதத்தின் ஆத்மா அவள். பரமஶிவனின் ஶிரத்தில் இருந்து தோன்றிடுகிறாள் என்பது ஶைவர்களின் ஶ்ரத்தை. மஹாவிஷ்ணுவின் பாதத்தில் இருந்து தோன்றுவதாக வைஷ்ணவர்களின் நம்பிக்கை. ஶைவ – வைஷ்ணவ பேதத்தை நீக்கி ஒருங்கிணைப்பு ஏற்படுத்திடும் ஆற்றல் கொண்டவள் கங்கை. பரமாத்மா அவதாரம் எடுத்து பலமுறை வந்திருக்கும் ஒரே தேஶம் பாரதம். அதே போல, தேவலோகத்து கங்கை தவழ்ந்து ஓடி வளப்படுத்திடும் ஒரே தேஶம் பாரத தேஶம். இன்று விஜ்ஞானக் கருவிகளின் துணை கொண்டு கங்கை நீரும் விஶேஷமானது என்று நிரூபித்து வருகின்றனர். கங்கை நதி பாபநாஶினி (நதியில் ஒரு முழுக்கு பாபங்களைக் களைந்திடும்.) என்றால் அவளுடைய நீர் கிருமி நாஶினியாக (நீர் கெடுவதில்லை. கங்கையில் இடப்படும் பிணம் அழுகுவதில்லை. கரைந்து மறைந்து விடுகிறது.) விளங்குகிறதாம். ஹிந்துக்களின் மனஸில் எவ்வளவு ஆழமாக கங்கை பதிந்து இருக்கிறாள் என்பதை ஒரு அமாவாஸ்யை அன்றோ ஸங்க்ராந்தி அன்றோ கும்ப மேளாவிலோ தேஶத்தின் எல்லா திஶைகளில் இருந்தும் கோடிக்கணக்கான ஹிந்துக்கள் கங்கையில் ஒரே ஒரு முறை முங்கி எழுந்திடும் ஆவேஶத்துடன் வேகமாகவும் ஶ்ரத்தையுடனும் அவளது கரையில் குழுமி நிற்கும் அந்தக் காக்ஷியே ஸான்று. 'நதிகளில் நான் கங்கை'.

📖 ॐ 📖

सर्गाणामादिरन्तश्च मध्यं(ञ्) चैवाहमर्जुन ।
अध्यात्म विद्या विद्यानां वादः(फ्) प्रवदतामहम् ।।
{अध्याय १० ~ श्लोक ३२}

ஸர்கா₃ணாமாதி₃ரந்தஶ்ச மத்₄யம்(ஞ்) சைவாஹமர்ஜுந.
அத்₄யாத்ம வித்₃யா வித்₃யாநாம் வாத₃:(ஃப்) ப்ரவத₃தாமஹம்..
(அத்₄யாயம் 10 ~ ஶ்லோகம் 32)

ஹே அர்ஜுன! உத்பத்தியாகும் அனைத்தின் ஆதியும் மத்யமும் அந்தமும் நான்.

கல்விகளில் ஆன்மீகக் கல்வி நானே. பரஸ்பர விவாதங்களில் தத்வத்தை நிர்ணயிக்கும் வாதமும் நானே. (10 – 32)

அத்யாத்ம வித்யா, தத்வத்தை நிர்ணயிக்கும் வாதம்..

தோன்றுவதனைத்தும் ஸில காலம் இருந்து விட்டு அழிகின்றன. 'உத்பத்தியும் நானே. மத்தியில் இருப்பதாகத் தோன்றிடுவதும் நானே. அழிவும் நானே'. தனித்தனியாக ஒவ்வொன்ருகக் கூறிடாமல், 'உத்பத்தியாகும் அனைத்தும், அவற்றின் எல்லா நிலைகளும் நானே', என்கிருர்.

'வித்யைகளில் ஆத்ம வித்யை நானே'. வித்யை அனைத்தும் தத்தம் விதத்தில் சிறப்பானவை, அறியாமையை அழிப்பதால். அறிந்திடாத ஒன்றை அறிய வைப்பதால். மநுஷ்யன் பிறந்தது முதல் அறிந்திடும் ஆவலைக் காட்டுகிருன். இது ஏன்? இது என்ன? இவ்விரண்டு கேள்விகளே மநுஷ்யன் மிக அதிகமாகக் கேட்டிடும் கேள்விகள். ஆனுல், இக்கேள்விகள் அனைத்துமே வெளி உலகத்தைப் பற்றியவையே. இக்கேள்விகளுக்கு பதில் அளித்திடும் வெவ்வேறு வித்யைத் துறைகள் உள்ளன. இதற்கு மாருக, உள்புறம் நோக்க வைத்திடும் வித்யை அத்யாத்ம வித்யா, ஆன்மீகக் கல்வி. நம் மனஸை பரமனின் திஶையில் திருப்பிடுவது அத்யாத்ம வித்யா. எதைப் பெற்ற பின்னர் வேறு எந்த வித்யையும் பெற வேண்டிய அவஶ்யம் இல்லையோ, அந்த அத்யாத்ம வித்யை வித்யைகளில் விஶேஷமானது. தன்னைத் தவிர்த்து உலகத்து மற்ற அனைத்து விஷயங்களையும் கற்று என்ன ஃபலன்? 'ஸ்வயமை' அறிந்து விட்டால் மற்ற வித்யைகள் அனைத்தும் அடைந்து விடலாம். உலகக் கல்விகள் அனைத்திலும் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தும், அத்யாத்ம கல்வியின் பரிசயம் இல்லாததால் மேலை தேஶங்களில் ஒரு வெறுமை நிலவுகிறது. மற்ற கல்விகளில் பற்ருக்குறை இருந்தும், ஆன்மீகக் கல்வியில் ஊறி விட்ட பாரதத்தில் ஒரு நிறைவைக் காண முடிகிறது.

சர்சைகளில் மூன்று வகைகள் உண்டு. 1. ஜல்பம். தன் பக்ஷக் கருத்துகளை முன் வைப்பதுடன் நிற்காமல் எதிர்த்தரப்பினைத் தவறென்று நிரூபித்திடும் முயற்சி மேலோங்கிடும் சர்சை ஜல்பம் எனப்படும். தன் வாதம் வெல்ல வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை விட எதிர்க் கருத்து தோற்க வேண்டும் என்ற எண்ணமே ஓங்கி நிற்கும். 2. விதண்டாவாதம். எதிர்த் தரப்பினை கண்டனம் செய்திட மாத்ரமே இருந்திடும் வாதம் விதண்டாவாதம் எனப்படுகிறது. 3. வாதம். என் பக்ஷம் எதிர்ப் பக்ஷம் என்ற உணர்வுகளில் சிக்காமல் தத்வத்தை மாத்ரமே, ந்யாய வாதத்தை மாத்ரமே பேசுதல் வாதம். தத்வத்தை அறிந்திட வேண்டும் என்பது மாத்ரமே வாதத்தின் நோக்கம். 'ஶாஸ்த்ரார்தங்களில் (சர்சைகளில்) வாதம் நானே'.

📖 ॐ 📖

अक्षराणामकारोऽस्मि द्वन्द्वः(स्) सामासिकस्य च ।
अहमेवाक्षयः(ख्) कालो धाताहं विश्वतोमुखम् ।।
{अध्याय १० ~ श्लोक ३३}

அக்ஷராணமகாரோஸ்மி த்₃வந்த்₃வ:(ஸ்) ஸாமாஸிகஸ்ய ச.
அஹமேவாக்ஷய:(க்₂) காலோ தா₄தாஹம் விஶ்வதோமுக₂ம்..
(அத்₄யாயம் 10 ~ ஶ்லோகம் 33)

எழுத்துக்களில் அகாரம் நான். கூட்டு லக்ஷணத்தில் ரெட்டை ஸந்தி நான். நலிவு பெருதவற்றில் காலம், மஹாகாலம் நான். எல்லா திஶைகளிலும் முகம் கொண்டு, அகிலாண்டத்தையும் காப்பவன் நானே. (10 – 33)

அகாரம், ஸமாஸ, மஹாகாலம் நான்..

'அக்ஷரங்களில் நான் அகாரம்'. நம் மொழிகள் அனைத்திலும் முதல் எழுத்து அ என்ற எழுத்து. எழுத்துக்களின் ஸரியான உச்சரிப்பிற்கு அகாரம் முக்யமானது. நாதப்ரஹ்மத்தின் முதல் ஶப்தமும் அகாரமே.

ஸமாஸ என்றால் ரெண்டு அல்லது மேற்பட்ட சொற்களின் கூட்டு வார்தை. அவ்யயீ பாவ, தத்புருஷ, பஹுப்ரீஹி மற்றும் த்வந்த்வ என்ற நான்கு ஸமாஸங்கள் ப்ரதானமானவை. த்வந்த்வ ஸாமாஸிகத்தில் ரெண்டு சொற்களின் சேர்க்கையில் உருவான கூட்டுச் சொல்லில் ரெண்டு சொற்களும் ஸம அந்தஸ்துடன் விளங்கிடும். எந்த சொல்லும் மிதைக்கப்படாது. 'ஸமாஸங்களில் நான் த்வந்த்வ வகை'.

'என்றும் நலிவு பெறாத காலம் நான்'. காலம் மாத்ரம் அழிவதில்லை. அதன் படலத்தில் மற்ற அனைத்தும் மாறி விடுகின்றன. அழிந்து விடுகின்றன. அனைத்திற்கும் க்ஷண நேர வாழ்க்கை. நிலையாக இருப்பவை போலத் தோன்றும் எதுவும் நிலையாக இல்லை. இந்த க்ஷணம் இருப்பது அடுத்த க்ஷணம் இல்லை. நான் இந்த க்ஷணம் இருப்பது போல் அடுத்த க்ஷணம் இல்லை. ஒவ்வொரு க்ஷணமும் என் மரீரத்தில் பல லக்ஷ அணுக்கள் புதிதாகப் பிறக்கின்றன. பழையவை இறக்கின்றன. ஒரு சிறிய தீபம் ராத்ரீ முழுவதும் எரிந்து கொண்டிருக்கிறது. அதே தீபம் ராத்ரீ முழுவதும் எரிந்ததாக நமக்குத் தெரிகிறது. ஆனால், அந்த தீபத்தில் க்ஷணத்திற்கு க்ஷணம் எல்லாம் மாறுகிறது. எண்ணை மாறுகிறது. திரியும் மாறுகிறது. நாம் கண்டிடும் தீப ஜ்யோதி ஒவ்வொரு க்ஷணமும் வேறு திரியும் வேறு எண்ணையும் எரிவதால் விளைந்தது. ஸூர்யன் மிகப் பெரிய அளவில் எரிந்து கொண்டிருக்கிறது. இந்த க்ஷணம் நாம் கண்டிடும் ஸூர்யன் அடுத்த க்ஷணம் இல்லை. ஒரு பழமொழி உண்டு. You can not step in the same river twice. அதே நதியில் இரண்டு முறை இறங்க முடியாது. க்ஷணத்திற்கு க்ஷணம் மாறிக் கொண்டிருக்கிறது நதி. 'இந்த ஊர் மாறவே இல்லை. அப்படியே இருக்கிறது'. இதைச் சொல்லி முடிப்பதற்குள் அந்த ஊர் பல நூறு மைல்கள் இடம் மாறி விட்டிருக்கும். ஏன் என்றால், நாம் இருக்கும் இந்த பூமி வேகமாக சூழன்று கொண்டும், முன்னேறிக் கொண்டும் இருக்கிறது. காலம் என்ற விளிம்புகள் அற்ற ஒரு திரையில் இம்மாற்றங்கள் அனைத்தும் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. காலம் அழியாதது. 'அந்த அழியாக் காலம், மஹாகாலம் நான்'.

'எல்லா திஸைகளிலும் முகங்களுடன் உயிர்கள் அனைத்தையும் நோக்கியவாறு, ஒவ்வொன்றின் தேவையைப் பூர்தி செய்து, இந்த உலகம் முழுவதையும் காத்துத் தாங்குபவன் நான்'.

📖 ॐ 📖

मृत्युः(स) सर्वहरश्चाहमुद्भवश्च भविश्यताम् ।
कीर्तिः(श) श्रीर्वाक्च नारीणां स्मृतिर्मेधा धृतिः(ख) क्षमा ।।
{अध्याय १० ~ श्लोक ३४}

ம்ருத்யு:(ஸ்) ஸர்வஹரஶ்சாஹமுத்$_3$ப$_4$வஶ்ச ப$_4$விஷ்யதாம்.
கீர்தி:(ஶ்) ஶ்ரீர்வாக் ச நாரீணும் ஸ்ம்ருதிர் மேதா$_4$ த்$_4$ருதி:(க்$_2$) க்ஷமா..
(அத்$_4$யாயம் 10 ~ ஶ்லோகம் 34)

ஹே அர்ஜுன! அனைத்தையும் அழித்திடும் மரணமும் நானே. பின்னால் ஏற்படப் போகும் உத்பத்தியின் காரணமும் நானே. பெண்களின் கீர்தியும் வைபவமும் வாக்கும் நினைவும் மேதையும் பொறுமையும் மன்னிக்கும் தன்மையும் நான்தான். (10 – 34)

பெண்களில் காணப்படும் சிறப்பான தன்மைகள் நான்தான்..

அதே போல், அனைத்து உயிர்களின் மரணமும் நானே. மரணத்திற்குப் பின்னர் மீண்டும் அவற்றின் தோற்றமும் நானே.

'பெண்களில் காணப்படும் கீர்தி, ஸ்ரீ, வாக், ஸ்ம்ருதி, மேதா, த்ருதி, க்ஷமா ஆகிய ஏழும் நானே'. இவற்றில் கீர்தி, ஸ்ம்ருதி, மேதா, த்ருதி மற்றும் க்ஷமா ஆகிய ஐந்தும் ப்ரஜாபதி தக்ஷனின் புதல்விகள். மஹர்ஷி ப்ருகுவின் கன்யா ஆவாள் 'ஸ்ரீ'. ப்ரஹ்மாவின் மகள் 'வாக்'. இந்த விபூதிகள் பெண்மையானவை. பெண்களில் சிறப்பாகக் காணப்படுபவை இவை. நற்குணங்களின் காரணமாக ஏற்படும் புகழே கீர்தி. செல்வமும் சொத்தும் ஸ்ரீ. வாக் என்பது வெறும் பேச்சு இல்லை. நற்பெயரை

அடைய வைத்திடும் பேச்சு, உயர்ந்த எண்ணத்தை மனஸில் பதிய வைத்திடும் பேச்சே வாக். நினைவாற்றலே ஸ்ம்ருதியாகும். புத்தியின் புரிந்து கொள்ளும் திறனே மேதா. நிலை குலைந்து விடாமல் உறுதியாக நிற்பதே த்ருதி ஆகும். தன்னிடம் தண்டனை கொடுத்திடும் ஶக்தி இருந்தும், பிறர் தன் மேல் காரணம் இல்லாமல் இழைத்திடும் குற்றத்தையும் மன்னித்து விடுவதே க்ஷமா. இவ்வேழில் வாக், ஸ்ரீ மற்றும் கீர்தி வெளிப்படையான தன்மைகள். மற்ற நான்கும் அகத்தில் மலரும் தன்மைகள். 'பெண்மையான இத்தன்மைகள் நானே'.

பெண்ணில் பெண்மை இத்தன்மைகள்தான். ஒரு பெண் கணவனையே தன் குழந்தையாகக் கருதிடும் உயர்வை அடைந்திடுவது இத்தன்மைகளால்தான். ஒரு பெண், 'புல்லானாலும் புருஷன், கல்லானாலும் கணவன்', என்று கருதி, எத்தகைய ஆணையும் நல்வழிப்படுத்தி விடுவது இந்தத் தன்மைகளால்தான். வாழ்வில் எத்தகைய புயல் வீசினாலும் எத்தகைய பூகம்பம் வெடித்தாலும் அதிலிருந்து பொறுமையாக தானும் வெளியேறி, தன்னை ஸுற்றி உள்ளவர்களையும் உயர்த்தி விடுவது பெண்ணின் இத்தன்மைகளே. கணவன் இல்லாமல் குழந்தைகள் நல்ல நிலையை அடைந்து விடும் பல்லாயிரக் குடும்பங்கள் காணப்படுவதும் இத்தன்மைகளின் விளைவே. (தாயில்லாத வீடுகள் திண்டாடித் தடுமாறும் காக்ஷீ இவ்விஷயத்தை பளிச்சென்று வெளிச்சம் போட்டு விளக்கி விடுகிறது.) கண்ணகீயும் ஸீதையும் இத்தன்மைகளின் அவதாரங்களே. பெண்மையின் இத்தன்மைகளைப் பற்றிப் பேசினால் பெண்ணுரிமை என்றும் பெண்ணை நஶுக்குகிறோம் என்றும் கூவத் தொடங்குகின்றனர். அவர்களின் கூச்சலை விடுங்கள். அடிப்படையில் ஆணின் தன்மையிலும் பெண்ணின் தன்மையிலும் வேறுபாடு உள்ளது. ஆணின் ஸ்நேஹம் அல்லது ப்ரேமை அந்த பெண்ணை மாத்ரம் ஏற்கிறது. அதுவும் தனக்காக. ஆனால், பெண்ணின் அன்பு ஆணுடன் சேர்த்து, முழுமையாக எல்லாவற்றையும் ஏற்கிறது. தனக்காக அல்லாமல் அன்பிற்கு பாத்ரம் ஆனவருக்காக ஏற்கிறது. அந்த அன்பில் தன்னையே இழந்து விடுகிறது பெண்மை.

இந்தத் தன்மைகள் எல்லா பெண்களிடமும் இருக்கின்றனவா? பெண்களிடம் மாத்ரமே இருக்கின்றனவா இந்தத் தன்மைகள்? இல்லை. இவை பெண்மையின் தன்மைகள். தெய்வமாக்கும் தன்மைகள். அம்ஶமாவது இருந்தால் பெண் பெண்ணாகிறாள். ஆண்களிலும் காணப்படலாம். ஆனால், பெண்களில் சிறப்பாகக் காணப்படுகின்றன. இன்று மிக ப்ரயத்னப்பட்டு, நம் வீட்டுப் பெண்கள் இத்தன்மைகளின் நிழலும் கூட படாமல் வளர்க்கப் படுகிறார்கள். துர்பாக்யம்.

'பெண்மையின் இத்தன்மைகள் எனது விபூதி'.

🕮 ॐ 🕮

बृहत्साम तथा साम्नां(ङ्) गायत्री छन्दसामहम् ।
मासानां मार्गशीर्षोऽहमृतूनां(ङ्) कुसुमाकरः ।।
{अध्याय १० ~ श्लोक ३५}

ப்₃ருஹத்ஸாம ததா₂ ஸாம்நாம்(ங்) கா₃யத்ரீ ச₂ந்த₃ஸாமஹம்.
மாஸாநாம் மார்க₃ஶீர்ஷோऽஹம்ருதூநாம்(ங்) குஸுமாகரஹ..
(அத்₄யாயம் 10 ~ ஶ்லோகம் 35)

பாடப்பெறும் ஶ்ருதிகளில் ப்ருஹத்ஸாமம் நான். சந்தஸ்களில் காயத்ரீ சந்தஸ்ஸும் மாஸங்களில் மார்கஶீர்ஷமும் (சாந்த்ரமான வர்ஷக்கணக்கில் ஒன்பதாம் மாஸம்) ர்துக்களில் வஸந்த ர்துவும் நானே. (10 – 35)

ப்ருஹத்ஸாமம், மார்கஶீர்ஷம், காயத்ரீ சந்தஸ், வஸந்த ர்து..

ஸாமவேதத்தைத் தனது விபூதியாகக் குறிப்பிட்ட ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் இங்கு ஸாமவேதத்திலும் ப்ருஹத்ஸாமம் என்ற ஒரு பகுதியைத் தனது விபூதியாகக் குறிப்பிடுகிறார். இந்தப் பகுதியில் தான் இந்த்ர ரூப பரமனைப் பற்றிய அழகான ஸ்துதி உள்ளது.

'சந்தஸ்களில் நான் காயதிரீ'. காயத்ரீயை வேதஜனனி என்பர். காயத்ரீயில் இருந்தே வேதம் தோன்றியது. காயத்ரீயின் உருவ வழிபாடு, காயத்ரீ மந்த்ர த்யானம், காயத்ரீ என்னும் ப்ரார்தனை இவை மூன்றும் பரம தத்வத்தை அறிய வைக்கக் கூடியவை.

'மாஸங்களில் நான் மார்கஶீர்ஷ'. (சாந்த்ரமான வர்ஷக்கணக்கில் ஒன்பதாம் மாஸத்தின் பெயர் மார்கஶீர்ஷ. ஸௌரமான வர்ஷக்கணக்கில் ஒன்பதாம் மாஸத்தின் பெயர் மார்கழி.) மநுஷ்ய லோகத்தில் ப்ரஹ்ம முஹூர்தம் என்பது ஸூர்ய உதயத்திற்கு முந்தைய முஹூர்தம். தேவலோகத்தின் ப்ரஹ்ம முஹூர்தமே நமது மார்கஶீர்ஷ / மார்கழி மாஸம். உத்தராயணத்தின் ஆறு மாஸங்கள் தேவலோகத்தின் பகலாகும். நமது மகர ஸங்க்ராந்தியின் புண்ய காலம் அங்கு ஸூர்யோதயம். எனவே, ஸங்க்ராந்திக்கு முந்தைய மாஸம் தேவலோகத்தின் ப்ரஹ்ம முஹூர்தம் அல்லவா? அதனால் தான், மார்கழி மாஸம் தெய்வ வழிபாட்டிற்காகவும் பாகவத கதைக்காகவும் பஜனைக்காகவும் விஶேஷமாக ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது.

'ர்துக்களில் நான் வஸந்த ர்து'. ஸமத்வமான காலம் வஸந்த காலம். வெய்யிலுக்கு முன்பு, குளிருக்குப் பின்னர் வரும் காலம் இது. இயற்கையில் புதிய மலர்ச்சி தென்படும் காலம் இது. மழை இல்லாமலே மரங்களிலும் செடிகளிலும் இலைகளும் புஷ்பங்களும் நிறைந்து காணப்படும் காலம் இது. ஸ்வயநலத்தில் மூழ்கி இருப்பவன் பழங்களும் புஷ்பங்களும் நிறைந்துள்ள இயற்கையைக் கண்டால் கொண்டாடுகிறான். எல்லாம் தனக்கே என்று எண்ணி அநுபவிக்கிறான். வறட்சியைக் கண்டால் து:கத்தில் மூழ்கி விடுகிறான். வஸந்தத்தின் மலர்ச்சியில் பரமனைக் காண முடிபவனால் வறட்சியிலும் அவனையே காண முடியும்.

📖 ॐ 📖

द्यूतं(ञ्) छलयतामस्मि तेजस्तेजस्विनामहम् ।
जयोऽस्मि व्यवसायोऽस्मि सत्त्वं सत्त्ववतामहम् ।।
{अध्याय १० ~ श्लोक ३६}

த்$_3$யூதம்(ஞ்) ச$_2$லயதாமஸ்மி தேஜஸ்தேஜஸ்விநாமஹம்.
ஜயோऽஸ்மி வ்யவஸாயோऽஸ்மி ஸத்த்வம் ஸத்த்வவதாமஹம்..
(அத்$_4$யாயம் 10 ~ ஶ்லோகம் 36)

ஏமாற்றுபவைகளில் ஸூதாட்டம் நான். தேஜஸ்விகளின் தேஜஸ் நான். வெற்றி அடைபவர்களின் வெற்றி நான். முடிவு செய்பவர்களின் முடிவு நான். ஸாத்வீகர்களின் ஸத்வகுணம் நான்தான். (10 – 36)

ஸூதாட்டம், வெற்றி, தேஜஸ், ஸத்வகுணம்...

'கபடங்களில் நான் ஸூது'. கபடங்களில் மோஸமானது ஸூது. மற்ற கபட வழிகள் நேரடியாக, வெளிப்படையாகக் கபடமாகத் தெரிந்திடும். ஸூது விளையாட்டு, கேளிக்கை என்ற கவர்ச்சிகரமான வேஷத்தில் வந்து ஏமாற்றிடும். மற்ற வகைக் கபடங்களைக் குற்றமாகக் கருதி தண்டனை அளித்தடும் ராஜாங்கம், ஸூதினை சட்டபூர்வமாக அங்கீகரித்து உள்ளது. குதிரை ஓட்டமும் லாட்டரியும் பங்குச் சந்தையும் வெளிப்படையாகவும் ஆடம்பரமாகவும் நடக்கின்றன அல்லவா? (பங்குச் சந்தையை இப்பட்டியலில் சேர்த்ததால் ஸிலருக்குக் கோபம் வரலாம்.) அதனாலேயே ஸூதாட்டத்தில் ஏற்படும் ஏமாற்றம் மிக அதிகமாக இருந்திடும். ஸூதில் தான் கபடத்தன்மை அதிக அளவில் உள்ளது. பகட்டான கவர்ச்சிக்குப் பின்னால், கண்ணைக் கூஸ வைக்கும் ஒளிக்குப் பின்னால் ஒளிந்திருக்கும் மிகப் பெரிய ஏமாற்றம் என்பதே ஸூது. இந்த ஒளிந்திருக்கும் தன்மையைத் தனது விபூதியாகக் குறிப்பிடுகிறார். உள்ளே இருப்பதை கவனிக்காமல் வெளியே தெரிந்திடும் கவர்ச்சியின் பின்னால் ஓடிடும் மநுஷ்யத் தன்மையை, தாக்கப்பட்டு ஸுருண்டு மயங்கி விழுந்தாலும், மயக்கம் தெளிந்து எழுந்தவுடன் மீண்டும் அதன் பின்னால் ஓடிடும் மநுஷ்ய பலஹீனத்தை ஸூதாட்டமே மிகச் சிறப்பாகக் காட்டுகிறது. இதையும் தன் விபூதியாகக் குறிப்பிடுகிறாரே? முன்னரே, 'ஸத்தும் அஸத்தும் நானே', என்று சொன்னவர்தான். 'அழகும் பயங்கரமும் நானே', என்று சொன்னவரே ஸ்ரீ

க்ருஷ்ணன். அடுத்த அத்யாயத்தில் தனது மஹா பயங்கரமான ரூபத்தைக் காட்ட உள்ளார். இங்கு ஸூதாட்டத்தைத் தனது விபூதியாகச் சொல்கிறார்.

'தேஜஸ்விகளின் தேஜஸ் நான்'. தேஜஸ் என்பது ஒருவனை சுற்றி உள்ள ப்ரபை. மஹாத்மா ஒருவரின் அருகாமையில் மஹாபாபியும் பாபம் செய்யத் தயங்குவது அவருடைய தேஜஸ் காரணமாக. தேஜஸ் தபஸ்ஸின் விளைவு. குறைவாகப் பேசிடும், ஆனால், ஸத் விஷயங்களை மாத்ரம் பேசிடும் ஒரு மாணவன் இருக்கிறான். தன்னை மறந்து கீழான விஷயங்களை பேசிக் கொண்டிருக்கும் மாணவர்க் கூட்டத்தில் அவன் வந்தவுடன் ஏற்படும் மௌனமும் அங்கு பேசப்படும் விஷயத்தில் தன்னால் ஏற்படும் மாற்றமும் அவனுடைய தேஜஸ் காரணமாக. இந்த தாக்கம் பயம் காரணமானதில்லை. முயற்சியால் ஏற்படுவதும் இல்லை. இது பெருமை அடையும் விஷயம் இல்லை. இது பரமாத்மாவின் விபூதி. தேஜஸ் மூலம் அவன் வெளிப்படுகிறான்.

'ஜயம் நான். வெற்றி நான்'. வெற்றியைத் தன்னுடைய ஸாதனை என்று கருதினால் பூரிப்பும் ஆணவமும் ஏற்படுகிறது. வெற்றியைத் தனதாகக் கருதுவதால்தான், இன்று விளையாட்டில் போதை மருந்தும் வெறியும் வன்முறையும் கழிவிரக்கமும் பரவலாகி உள்ளன. வெற்றியைப் பரமனின் விபூதியாகக் கருதிடும் போது பணிவு ஓங்குகிறது. வெற்றியின் வரவில் பரமனின் வரவைக் காண முடிவது ஸமத்வத்தை அதிகரிக்கும்.

'வ்யவஸாயம் நான். நிஶ்சயம் நானே'. நிஶ்சயத்தை, மன உறுதியை ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கீதையில் உயர்வாகப் போற்றுகிறார். 'நிஶ்சயம் உள்ளவனுக்கு ஒரே புத்தி' (2 – 41). 'போகம் மற்றும் ஐஶ்வர்யத்தைப் பற்றி உள்ளவனிடம் நிஶ்சயம் இருப்பதில்லை' (2 – 44). 'நிஶ்சய பக்தி கொண்டு விட்டால் மஹாபாபியும் ஸாதுவாகி, தூயவனாகி விடுகிறான்' (9 – 30). நிஶ்சயம் அல்லது உறுதி எனது குணம் இல்லை. அவனது விபூதி.

'ஸத்புருஷர்களின் ஸத்வகுணம் நானே'. ஸத்வகுணத்தைத் தனது குணமாகக் கருதிடும் போது, ஸாத்வீக அஹங்காரம் தோன்றுகிறது. இது அவனுடைய தோற்றம் என்னும் போது பரமனுக்கு ஸமீபம் நெருங்குகிறோம்.

📖 ॐ 📖

वृष्णीनां वासुदेवोऽस्मि पाण्डवानां(न्) धनञ्जय ।
मुनीनामप्यहं व्यासः(ख्) कवीनामुशना कविः ॥
{अध्याय १० ~ श्लोक ३७}

வ்ருஷ்ணீநாம் வாஸுதே₃வோऽஸ்மி பாண்ட₃வாநாம்(ந்) த₄னஞ்ஜய.
முநீநாப்யஹம் வ்யாஸ:(க்₂) கவீநாமுஶநா கவிஹி..
(அத்₄யாயம் 10 ~ ஶ்லோகம் 37)

வ்ருஷ்ணி வம்ஶத்தில் வாஸுதேவன் நான். பாண்டவர்களில் தனஞ்ஜயன் நானே. முனிவர்களில் வ்யாஸ முனியும் நானே. கவிகளில் ஶுக்ராசார்யர் நான். (10 – 37)

வாஸுதேவன், வ்யாஸ முனி, தனஞ்ஜயன், ஶுக்ராசார்யன் நான்..

'வ்ருஷ்ணி வம்ஶத்து வாஸுதேவன் நானே'. விபூதிகளைக் கூறுபவர் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனே என்று கருதினால், இங்கு மூன்றாம் நபரைப் போல் (third person) தன்னையே குறிப்பிடுவது ஏன் என்ற கேள்வி எழுகிறது. இங்கு பேசுபவர் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் என்ற நபர் இல்லை. தன்னை பரமாத்ம ஸ்வரூபமாக உணர்ந்த ஒருவர் பேசுகிறார். நாம் அனைவரும் பரமாத்ம ஸ்வரூபமே. நாம் அதை உணரவில்லை. உணர்ந்தவர் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். இந்த அத்யாயத்தில் அவர் பட்டியல் இட்ட அனைத்தும் உலகத்தில் காணப்படுபவை. உலகத்தில் வாழ்ந்து உலகத்தை அநுபவித்திடும் நாம் இவ்வுலகத்தின் வெளித் தோற்றத்தில் மயங்கி விடாமல் உலகத்தை பரமனது விபூதியாகக் காண வேண்டும் என்பதே அவரது நோக்கம். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் உலகத்தில் தோன்றி, மநுஷ்யர்களுள் மநுஷ்யனாய் வாழ்ந்து

கொண்டிருக்கிறார். அவரது விசேஷங்களையும் ஒரு மநுஷ்யனது அத்புத ஆற்றல் என்று கருதிடாமல் பரமாத்மாவின் விபூதியாகக் காண வேண்டும் என்பதே ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் நோக்கம்.

'பஞ்ச பாண்டவர்களில் நான் அர்ஜுனன்'. பாண்டவர்கள் ஐந்து ஸஹோதரர்களும் விசேஷமானவர்களே. ஆனால், பளிச்சென்று ஒளிர் விடுபவன் அர்ஜுனன். மஹாபாரதம் அவனை சுற்றியே பின்னப் பட்டிருக்கிறது. அவனைத் தனது விபூதியாக விளக்கிடுகிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். 'அர்ஜுன! உன் முன் அமர்ந்திருக்கும் உனது தோழனான ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனில் பரமாத்மனைப் பார். அதை விட உன்னில் பரமனைக் கண்டிடு', என்கிறார்.

'முனிவர்களில் வ்யாஸமுனி நானே'. இவரும் அர்ஜுனன் பார்த்துப் பழகிய ஒரு நபர். விசேஷமானவர். ஸாதாரண குடும்பச் சூழலில் பிறந்து வளர்ந்தும் (அவருடைய தாயார் ஒரு மீனவப் பெண்மணி.) அஸாதாரண உயரத்தை எய்தவர். நாம் அறிய வேண்டிய அனைத்தும் தொகுத்து எழுதியவர். வேதங்கள் நான்கும் புராணங்கள் பதினெட்டும் உப – புராணங்கள் பதினெட்டும் மஹாபாரதமும் ஸ்ரீமத் பாகவதமும் அவரது அருளால் நமக்குக் கிடைத்தவை. இன்று தயாராகும் இலக்கியங்களும் அவரது எச்சமே என்று சொல்லப்படுகிறது (வ்யாஸோச்சிஷ்டம் ஜகத் ஸர்வம்) அவர் குருவிற்கெல்லாம் குருவென்று கருதப்படுகிறார். குரு பௌர்ணமி அன்று குருபூஜை செய்கிறோம். அப்பூஜையை வ்யாஸ பூஜையாகவே செய்கிறோம். உயர்ந்த சிந்தனையைத் தூண்டும் உரைகளும் கதைகளும் பேசப்படும் மேடை வ்யாஸபீடம் என்றே அழைக்கப்படுகிறது. 'அந்த வ்யாஸரும் நானே'.

'கவிகளில் சுக்ராசார்யர் நான்'. கவி என்பவன் கவிதை எழுதுபவன் அல்ல. எண்பது வயஸானாலும் காமத்தை மாத்ரமே கொச்சையான வார்த்தைகளில் கவிதையாக வடிப்பவன் எல்லாம் கவிஞன் என்று அழைக்கப் படுகிறான் இன்று. குறள், சிலப்பதிகாரம் போன்ற உயர்ந்த இலக்கியங்களிலும் காமத்தை மாத்ரம் கண்டிடும் இவர்கள் கவிஞர்கள் அல்லர். கவி என்பவன் சாஸ்த்ரங்களையும் தத்வத்தையும் அறிந்தவன். கவிகளில் அஸுர குலகுருவான சுக்ராசார்யர் உயர்ந்தவர். ஸஞ்ஜீவனி வித்யை அறிந்தவர். விதுர நீதி, சாணக்ய நீதியைப் போல அவர் அருளிய சுக்ரநீதியும் சிறப்பானது. 'கவிகளில் சுக்ராசார்யன் நான்'.

📖 ௐ 📖

दण्डो दमयतामस्मि नीतिरस्मि जिगीषताम् ।
मौनं(ञ्) चैवास्मि गुह्यानां(ञ्) ज्ञानं(ञ्) ज्ञानवतामहम् ।।
{अध्याय १० ~ श्लोक ३८}

த₃ண்டோ₃ த₃மயதாமஸ்மி நீதிரஸ்மி ஜிகீ₃ஷதாம்.
மௌநம்(ஞ்) சைவாஸ்மி கு₃ஹ்யாநாம்(ஞ்) ஜ்ஞானம்(ஞ்) ஜ்ஞானவதாமஹம்..
(அத்₄யாயம் 10 ~ ஶ்லோகம் 38)

அடக்குபவர்களின் தண்டம், அதாவது அடக்கிடும் ஆற்றல் நான். வெற்றி நாடுபவர்களில் நீதி நான். ரஹஸ்யங்களில் நான் மௌனம். ஜ்ஞானிகளின் ஜ்ஞானம் நான். (10 – 38)

தண்டம், நீதி, வெற்றி, மௌனம், ஜ்ஞானம்...

அடக்கிடும் தண்டம் ரெண்டு வகையானவை. ஒன்று தர்ம தண்டம். மற்றொன்று ராஜதண்டம். துறவிகள் ஏந்தி இருப்பது தர்மதண்டம். ராஜா ஏந்தி இருப்பது ராஜதண்டம். தர்மதண்டம் தர்மத்தால் அடக்குகிறது. ராஜதண்டம் சட்டத்தால் அடக்குகிறது. தண்டத்தை நாம் ஸ்வயமாக ஏற்றுக் கொண்டால் அது தர்ம தண்டமாகிறது. தர்மதண்டத்தை ஏற்க மறுத்தால் ராஜதண்டம் வலுக்கட்டாயமாக வேலை செய்கிறது. துஷ்டர்களைத் தவறான பாதையிலிருந்து விலக்கி, நல் வழியில் திருப்பிட தண்டநீதி அவஶ்யமானது. 'அடக்கிடும் தண்டம் எனது விபூதியாகும்', என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

வெற்றியை நாடுவோர் நீதிக்கு உட்பட்ட முயற்சியே செய்திட வேண்டும் என்று உணர்த்துகிறார். 'வெற்றி நாடுவோரில் நீதி நான்'.

நாம் அறிந்த ரஹஸ்யத்தைக் காப்பது எங்ஙனம்? அனைவர் முன் உள்ள ஸவால் இது. மௌனமே பரம ரஹஸ்யத்தையும் காத்திடும் ஆற்றல் பெற்றது. ஏகாந்தமும் மௌனமும் ஆன்மீக ரஹஸ்யங்களை அறிந்து கொள்ள உதவிடும் சிறந்த ஸாதனங்கள். 'எங்கெங்கு உன்னைக் காணலாம்?', என்று கேட்டான் அர்ஜுனன். 'அடியோடு மௌனம் அடைந்து விட்டால் என்னை அடைந்து விடலாம்', என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். மற்றொரு அர்தத்திலும் விளக்குகின்றனர். வெளிப்படுத்தக் கூடாதது ரஹஸ்யம். அவற்றில் மிகச் சிறப்பானது மௌனம். மௌனத்தை வெளிப்படுத்தக் கூடாது. மௌனம் என்பது பேசாமல் இருப்பதல்ல. உள்ளே ஏற்படும் ஆழ்ந்த அநுபவம். அந்த அநுபவத்தை வெளிப்படுத்தக் கூடாது. நாம் சிறப்பான எதையும் பெற்றால் பிறரிடம் அதைக் காட்டுவதில் ஒரு ஸுகம் கிடைக்கிறது. ஆன்மீக அநுபவங்களை இந்த பான்மையுடன் பகிர்ந்து கொண்டால், அதன் ஸாரம் அழிந்து விடுகிறது. மௌனத்தை ரஹஸ்யமாக வைத்திட வேண்டும். 'ரஹஸ்யங்களில் மௌனம் நான்'.

'ஜ்ஞானிகளின் ஜ்ஞானம் நான்'. ஜ்ஞானியின் ஜ்ஞானம் அவனது ஸொத்தல்ல. ஜ்ஞானம் அடைந்திடும் பாதையில் அவன் பயன்படுத்திய விவேகம் அவன் ஸொத்தல்ல. 'புத்திஶாலியின் புத்தி நான்', என்றார் ஏழாம் அத்யாயத்தில். 'ஜ்ஞானமும் எனது விபூதியே', என்கிறார் இங்கு.

📖 ॐ 📖

यच्चापि सर्वभूतानां बीजं(न्) तदहमर्जुन ।
न तदस्ति विना यत्स्यान्मया भूतं(ञ्) चराचरम् ।
{अध्याय १० ~ श्लोक ३९}

யச்சாபி ஸர்வபூ₄தாநாம் பீ₃ஜம்(ந்) தத₃ஹமர்ஜுந.
ந தத₃ஸ்தி விநா யத்ஸ்யாந்மயா பூ₄தம்(ஞ்) சராசரம்..
(அத்₄யாயம் 10 ~ ஶ்லோகம் 39)

அர்ஜுன! எல்லா உயிர்களின் பீஜம், அதாவது விதை, நானே. ஏனென்றால் என்னையன்றி எந்த உயிரும் இல்லை. அதாவது, அசையும் அசையா அனைத்து உயிர்களும் நானே. (10 – 39)

எல்லா உயிர்களின் பீஜம், அதாவது விதை நானே.

'எல்லா உயிர்களின் விதையாக நானே இருக்கிறேன்'. அசைபவை மற்றும் அசையாதவை அனைத்திலும் நான் இருக்கிறேன். ஒரு ஸினிமாவில் பார்த்த காக்ஷீ. பெரும் பணத்துடன் ரயிலில் ப்ரயாணம் செய்தார் ஒருவர். இதை அறிந்த ஒரு திருடனும் அதே பெட்டியில் ஏறினான். அந்த ப்ரயாணி ஒவ்வொரு முறை வெளியே செல்லும் போதும், திருடன் அவஸர அவஸரமாக அவருடைய உடைமைகளில் பணத்தைத் தேடுவான். பணம் அவனுக்குக் கிடைக்கவில்லை. இறங்கும் ஸமயம் வந்தது. இவர் பணத்தை எண்ணி ஸரி பார்த்துத் தன் பெட்டியினுள் வைத்துக் கொண்டார். 'திருட்டு பயம் நிலவும் காலம் இது. இவ்வளவு பணத்தை எங்கு வைத்திருந்தீர்கள்?' அவரைப் பாராட்டும் வகையில் கேட்டான் திருடன். 'உன் படுக்கையின் கீழே', என்றார் அவர். தன் உடைமைகளில் தேடாமல் மற்ற எல்லா இடங்களிலும் தேடினான் அவன். தெய்வத்தின் விஷயத்திலும் இதே போன்ற ஒரு கதை இருக்கிறது. தெய்வம் உலகங்களைப் படைத்தார். ஆனந்தமாக இருந்தார். உயிர்களைப் படைத்தார். ஆனந்தமாக இருந்தார். மநுஷ்யனைப் படைத்தார். ஆனந்தத்தை இழந்தார். நிம்மதி போனது. கவலை அவரைப் பற்றிக் கொண்டது. 'மநுஷ்யனைப் படைத்து பெரும் தவறு செய்து விட்டோம். தன் குறைகளை ஏந்தி, தினம் தினம் நம் வாஸலுக்கு வந்து விடுகிறான்'. மற்ற தேவர்களிடம் கூறினார். 'ஹிமயத்தின் கௌரீஶங்கர் மீது அமர்ந்து விடுங்கள்', என்று யோஜனை தெரிவித்தனர் தேவர்கள். (Mount Everestற்கு நம் தேஶத்தில் வழங்கிய பெயர் கௌரீஶங்கர்). அங்கும் வந்து

விட்டான். 'சந்த்ரனுக்குச் சென்று, அங்கு ஒளிந்து கொள்ளுங்கள்'. அங்கும் வந்து விட்டான். பரமன் எங்கு சென்றாலும் மநுஷ்யன் அங்கு வந்து விடுகிறான். கடவுளின் நிலை பரிதாபமாக இருந்தது. 'மநுஷ்யனின் உள்ளே அமர்ந்து கொள்ளுங்கள்'. ஒரு முதியவர் யோஜனை சொன்னார். அன்று முதல் கடவுள் ஆனந்தமாகவும் நிம்மதியாகவும் நம்முள்ளே அமர்ந்திருக்கிறாராம். எங்கெங்கோ சென்று அலைந்து கொண்டிருக்கிறோம். நாமும் நம்முள்ளே பார்க்க மறுக்கிறோம்.

🕮 ௐ 🕮

नान्तोऽस्ति मम दिव्यानां विभूतिनां परन्तप ।
एष तूद्देशतः(फ्) प्रोक्तो विभूतेर्विस्तरो मया ।।
{अध्याय १० ~ श्लोक ४०}

நாந்தோऽஸ்தி மம தி₃வ்யாநாம் விபூ₄திநாம் பரந்தப.
ஏஷ தூத்₃தே₃ஶத:(ஃப்) ப்ரோக்தோ விபூ₄தேர் விஸ்தரோ மயா..
(அத்₄யாயம் 10 ~ ஶ்லோகம் 40)

ஹே பரந்தபனே! திவ்யமான எனது விபூதிகளுக்கு முடிவே இல்லை. உனக்கு ஸுருக்கமாகவே நான் கூறியுள்ளேன். (10 – 40)

தனது விபூதிகளை ஸுருக்கமாகவே கூற விரும்பினார் (10 – 19). ஆனால், இங்கு உன் பொருட்டு விஸ்தாரமாகக் கூறி உள்ளேன்', என்கிறார். உலகக் கணக்கில், அதாவது, 'உன் கணக்கில் விஸ்தாரமான விளக்கம். என் பார்வையில் மிக ஸுருக்கமானதே. ஏன் என்றால் எனது விபூதிகள் எல்லையற்றவை'. 'ஹரி அனந்த, ஹரி கதா அனந்த' என்கிறார் துளஸீதாஸர்.

பரமாத்மாவின் விபூதிகள் எண்ணிக்கையால் கணக்கிட முடியாதவை. பார்வைக்குப் பரமன் வரம்பற்றவர். கால – தேஶ வரம்புகள் ரெண்டும் அவருக்குக் கிடையாது. கால வரம்பு என்பது தோற்றமும் முடிவும் இல்லாமை. தேஶ வரம்பு என்பது நீள அகல அளவுகள், பரமன் ஆழங்காண முடியாதவர்.

அர்ஜுனன் மீது க்ருபை கொண்டு தனது விபூதிகளை விவரித்தார். மற்ற பறவைகளுக்கும் கோழிக்கும் ஒரு வித்யாஸம் உண்டு. மற்ற பறவைகள் உணவைத் தேடி எடுத்து வந்து தம் குஞ்ஜுகளுக்கு ஊட்டி விடும். கோழி அவ்வாறல்ல. மண்ணைக் கொத்தியவாறு உணவிற்கு ஏற்றவைகளை அடையாளம் காட்டும். ஸில தினங்களில் குஞ்ஜு தன்னால் உணவை அடையாளம் கண்டு உண்ணக் கற்றுக் கொள்ளும். அவ்வகையிலே ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் தனது விபூதிகளை விவரித்தார். எண்ணற்ற உதாஹரணங்கள் உள்ளன. விளக்கிக் கொண்டே போக முடியுமா? எந்த அலையில் ஸமுத்ரம் இருக்கிறது என்று கேட்டால், ஒன்றிரண்டு அலைகளைக் காட்டிச் சொல்லலாம். இதில் இருக்கிறதா? இதோ இந்த அலையில் இருக்கிறதா? என்று கேட்டுக் கொண்டே இருந்தால் பதில் சொல்லாமல் இருப்பதே மேல். விபூதிகளை விளக்கிடும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் ஒரு Academic exercise செய்கிறாரா என்ன? PhD thesisற்காக விளக்கப் பட்டவை அல்ல விபூதிகள் தாயின் வாத்ஸல்யத்துடன் தனது ப்ரிய அர்ஜுனனுக்கு விளக்கி வருகிறார்.

பரமனை நம்மால் முற்றிலும் அறிய முடியுமா? அவனை முழுவதுமாக அறிய வேண்டியத் தேவை இல்லை. அவனைக் கண்டு அவன் ஒருவனே உண்மைப் பொருள் என்று உணர்ந்தால் போதுமானது. ஒருவன் புண்ய நதியான கங்கைக்கு வந்தால் கங்கோத்ரியில் இருந்து கங்கா ஸாகரம் வரை கங்கையை பூர்ணமாக தர்ஶிக்கவும் ஸ்பர்ஶிக்கவும் வேண்டியது இல்லை. எந்த ஒரு இடத்தில் கங்கையை ஸ்பர்ஶித்து நீராடினாலும் அவன் தன்யன் ஆகிறான். ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ண பரமஹம்ஸர் இவ்வாறு கூறுகிறார்.

🕮 ௐ 🕮

यद्यद्विभूतिमत्सत्त्वं श्रीमदूर्जितमेव वा ।
तत्तदेवावगच्छ त्वं मम तेजोऽंश सम्भवम् ।।
{अध्याय १० ~ श्लोक ४१}

யத்₃யத்₃விபூ₄திமத்ஸத்த்வம் ஸ்ரீமதூ₃ர்ஜிதமேவ வா.
தத்ததே₃வாவக₃ச்ச₂ த்வம் மம தேஜோऽம்ஶ ஸம்ப₄வம்..
(அத்₄யாயம் 10 ~ ஶ்லோகம் 41)

எவையெல்லாம் சிறப்பானவையாக, ஐஶ்வர்யம் மிக்கவையாக, ஒளியுள்ளவையாக, ஶக்தி உள்ளவையாக இருக்கின்றனவோ, அவை அனைத்தையும் எனது யோக ஶக்தியின் அம்ஶத்தால் தோன்றியவை என்று அறிந்திடு. (10 – 41)

இங்கு கூறப்பட்டுள்ள விபூதிகள் அனைத்தும் ப்ரயோஜனம் உள்ளவை என்பதில்லை. ஸாதகனுக்கு ஃபலன் தரக் கூடிய பல விபூதிகள் இங்கு சொல்லப்படாமல் இருக்க வாய்ப்பு உண்டு. அதனால், எங்கெங்கு பளிச்சென்று ஒளிரும் விஶேஷங்கள் நமது மனஸை ஈர்க்கின்றனவோ, அங்கெல்லாம் பரமனைக் காணும் முயற்சியுடன் சிந்தனை செய்தலே ஸாதகனுக்கு உகந்தது. பரமன் லக்ஷ்யம். உலகில் மநுஷ்ய வாழ்க்கை ஒரு ஸாதனம். உலகில் காணப்படும் விபூதிகள் அனைத்தும் அடையாளங்கள். பரமனை அடையாளம் காட்டுபவை. அடையாளத்தை லக்ஷ்யமாகக் கருதி தங்கி விடுவது மனஸின் பலஹீனம். அடையாளத்தை பூஜை செய்யத் தொடங்கி விடும். பூஜை செய்வதில் தவறில்லை. பரமனுக்குப் பூஜை என்று தெளிவாக உணர்ந்து பூஜை செய்தால். 'சந்தனம் வைக்காதே. படம் கெட்டு விடும்'; 'அபிஷேகம் செய்ய வேண்டாம். ஶிலையில் அழுக்கு படிந்து விடும்', என்று சொல்வார். பூஜை மட்டும் தொடர்ந்திடும். தெளிவாக இருக்கிறார், தான் பூஜை செய்வது படத்திற்கும், ஶிலைக்கும் தான் என்று. நம்பிக்கையற்ற பூஜை.

எந்த ஒரு உயிரற்ற – உயிருள்ள பொருளிலும் மநுஷ்யனிலும் ஸம்பவங்களிலும் குணத்திலும் சூழ்நிலையிலும் செயலிலும் சிறப்பு, அழகு, உயர்வு, வலிமை, தகுதி போன்றவை தெரிந்திடும் போது அதை பரமனின் ரூபம், பரமனின் வெளிப்பாடு என்றறிவோம். பரமன் அல்லாது, எந்த சிறப்பும் இல்லை. எந்த அழகும் இல்லை. எந்தத் தகுதியும் இல்லை. இது அநன்ய பாவம். தன் கணவனைத் தவிர வேறு ஒரு புருஷனின் சிறப்பு மனஸிற்கு புலப்படும் போது பெண்ணின் பதி வ்ரதம் மங்குகிறது. அதே போல, பரமனைத் தவிர்த்து உலக விஷயங்களில் சிறப்பு தென்படும்போது அநன்ய பக்தி மங்குகிறது. வீழ்ச்சிக்குக் காரணம் ஆகிறது.

📖 ॐ 📖

अथवा बहुनैतेन किं(ञ्) ज्ञातेन तवार्जुन ।
विष्टभ्याहमिदं(ङ्) कृत्स्नमेकांशेन स्थितो जगत् ।।
{अध्याय १० ~ श्लोक ४२}

அத₂வா ப₃ஹுனைதேந கிம்(ஞ்) ஜ்ஞாதேந தவார்ஜுன.
விஷ்டப்₄யாஹமித₃ம்(ங்) க்ருத்ஸ்நமேகாம்ஶேந ஸ்தி₂தோ ஜக₃த்..
(அத்₄யாயம் 10 ~ ஶ்லோகம் 42)

ஆனால், அர்ஜுன! இப்படி பற்பல விஷயங்களை அறிவதால் என்ன ஃபலன்? எனது எந்த ஒரு சிறு அம்ஶத்திலும் படைப்பு முழுவதும் அடங்கி இருக்கிறது. (10 – 42)

எனது எந்த ஒரு சிறு அம்ஶத்திலும் முழு படைப்பும் அடக்கம்..

'What is the use of talking theories? இதை எல்லாம் அறிந்து என்ன ஃபலன்? உன்னுடன் பேசிப் பழகி, உனக்கு ஸமீபத்தில் அமர்ந்திருக்கும் என்னில் பார். குதிரையின் லகாம் பிடித்து, உன் கட்டளைகளை ஏற்று, ரதத்தை ஓட்டிக் கொண்டிருக்கும் இந்த ஸாரதி க்ருஷ்ணனில் பார். என் ஶரீரத்தின் ஒரு சிறு அம்ஶத்தில் இந்த ப்ரஹ்மாண்டம் முழுவதும் நிலைத்து உள்ளது. அனந்த கோடி லோகங்களின் படைப்பும் ப்ரலயமும், எனது இந்த சிறு ஶரீரத்தின் ஒரு அம்ஶத்தில் உள்ளது. உன்

எதிரில் நான் அமர்ந்திருக்கையில் இவ்வளவு பேச்சினுல் என்ன ஃபலன்?' கீதையில் அழகானதொரு கோர்வை இருக்கிறது. அடுத்த அத்யாயத்திற்கான அடித்தளம் முதல் அத்யாயத்தில் அமைக்கப்படுகிறது. விபூதிகளைக் கூறி முடித்த ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அர்ஜுனனது மனஸில் விஸ்வரூபத்தைக் காண வேண்டும் என்ற விருப்பத்தின் பீஜத்தை இந்த ஸ்லோகத்தின் மூலம் ஸஹஜமாக விதைக்கிருர்.

📖 ॐ 📖

ॐतत्सदिति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुन संवादे विभूति योगो नाम दशमोऽध्यायः ।।

ॐ **தத்ஸதி₃தி ஸ்ரீமத்₃ ப₄க₃வத்₃ கீ₃தாஸூபநிஷத்ஸு ப்₃ரஹ்மவித்₃யாயாம் யோக₃ஶாஸ்த்ரே ஸ்ரீக்ருஷ்ணார்ஜுன ஸம்வாதே₃ விபூ₄தி யோகோ₃ நாம த₃ஶமோऽத்₄யாயஹ..**

இத்துடன் ப்ரஹ்ம வித்யையும் யோகஶாஸ்த்ரமுமான ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை என்னும் உபநிஷதத்தில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுக்கும் அர்ஜுனனுக்கும் இடையே நடந்த உரையாடலின் 'விபூதி யோகம்' என்ற பத்தாம் அத்யாயம் நிறைவுற்றது.

ॐॐॐॐॐ **ஹரி: ஓம் தத் ஸத்** ॐॐॐॐॐ

ௐ

அத்யாயம் 11

விஶ்வரூப தர்ஶன யோகம்

முன்னுரை

அர்ஜுனனை அநக என்று பலமுறை அழைத்திருக்கிறார் ஶ்ரீ க்ருஷ்ணன். அநகன் என்றால் பாபமற்றவன் என்று அர்த்தம். வேறு ஸில இடங்களில் அநஸூய என்றும் அழைத்திருக்கிறார். அநஸூயன் என்றால் பொறாமை அற்றவன் அல்லது பார்வையில் தோஷம் அற்றவன் என்று பொருள். இவ்விரண்டும் குழந்தையின் தன்மைகள். ஶரீர வலிமையிலும் வில்லாற்றிலிலும் அறிவாற்றலிலும் ஒப்புயர்வற்ற ஶிகரத்தை எட்டி இருந்தாலும், மனஸில் ஒரு குழந்தையாகவே இருந்தான் அர்ஜுனன். அர்ஜுன என்ற பெயரும் இதையே குறிக்கிறது. ருஜு என்றால் கோணல். அர்ஜுன என்றால் கோணல் அற்றவன்.

குழந்தை கோணலற்றது. குழந்தையின் செயல்களிலும் சிந்தனையிலும் சொற்களிலும் Censorship கிடையாது. குழந்தை உலகத்தில் கண்டிடும் காக்ஷிகளுக்கு ஸாயம் பூசிடாது. உள்ளதை உள்ளபடி பார்த்திடும். குழந்தை கோணலாக சிந்திக்காது. மனஸில் இருப்பதை வார்த்தைகளாக வெளிப்படுத்தும் போதும் குறைத்திடாமலும் மிகைப்படுத்தாமலும் திருத்திடாமலும் மறைத்திடாமலும் எவ்வித தயக்கம் இல்லாமலும் வெளிப்படுத்திடும். கீதையை விளக்கிடும் நாம் அர்ஜுனனின் கேள்விகளை குழந்தைத்தனமானவை என்றும் முட்டாள் தனமானவை என்றும் விமர்ஶிக்கிறோம். ஶ்ரீ க்ருஷ்ணனின் பதில் சொல்லும் அழகைக் கண்டு வியக்கிறோம். ஶ்ரீ க்ருஷ்ணனின் பொறுமையை பாராட்டுகிறோம். ஆனால், அர்ஜுனனின் கேள்விகள் இல்லை என்றால் ஶ்ரீமத் பகவத் கீதை இல்லை. அவனது குழந்தைத்தனமான, வெகுளித்தனமான கேள்விகளின் விளைவாக கீதை வெளிப்பட்டது. நாம் பாக்யஶாலிகள் ஆனோம்.

'என்னைப் பற்றி மற்றவர் என்ன நினைப்பர்? ஶ்ரீ க்ருஷ்ணன் என்னைத் தவறாக நினைத்திடக் கூடாது. அவனது பாராட்டுக்களைப் பெற்றிட வேண்டும்', என்றெல்லாம் அர்ஜுனனும் பெரிய மநுஷத் தனம் காட்டி இருந்தால்... உலகம் வஞ்ஜிக்கப் பட்டிருக்கும். அரும் பெரும் பொக்கிஷம் ஒன்று வெளிப்படாமலே இருந்திருக்கும்.

இந்த அத்யாயமும் அர்ஜுனனின் இதே குழந்தைத் தனத்தின் விளைவு. குழந்தையிடம் ஒரு இடத்தை வர்ணியுங்கள். உடனே, 'அந்த இடத்தை எனக்குக் காட்டுவாயா?', என்று கேட்கும். நீங்கள் வெகுவாய் ருசித்த ஒரு தின்பண்டத்தை வர்ணியுங்கள். 'நான் அதை ருசித்திட உதவிடுவாயா', என்று கெஞ்ஜிடும். வர்ணனையின் வளம் அதிகரிக்க அதிகரிக்க , அதை அநுபவித்திட வேண்டும் என்ற அக்குழந்தையின் ஆர்வம் பெருகிடும். சென்ற அத்யாயத்தில் ஶ்ரீ க்ருஷ்ணனின் விபூதியின் வர்ணனையைக் கேட்டான். அதுவும் ஶ்ரீ க்ருஷ்ணனின் வாயால் சொல்லக் கேட்டான். உடனே, வர்ணனையின் ப்ரத்யக்ஷ ரூபத்தை, காக்ஷியைக் காண வேண்டும் என்று விருப்பம் கொள்கிறான். அஹங்காரத்தினால் தன்னை மூடி மறைத்திட முயன்றிடாத வெகுளிக்கு பகவான் வெகு எளிதாக ப்ரத்யக்ஷமாகிறார். அர்ஜுனனின் விருப்பத்தை பூர்தி செய்து வைக்கிறார் ஶ்ரீ க்ருஷ்ணன். தான் கண்ட விஶ்வரூப தர்ஶனத்தை அர்ஜுனன் ஆஶ்சர்யத்துடன் இந்த அத்யாயத்தில் விளக்குகிறான்.

முதல் அத்யாயத்தில் அர்ஜுனன் பேசினான். இப்பொழுது பதினொன்றாம் அத்யாயத்தில் பேசுகிறான். இவ்விரண்டு அத்யாயங்களுக்கிடையில் அவனது மனஸில் எத்தகைய மஹத்தான மாறுதல், மலர்ச்சி ஏற்பட்டுள்ளது என்பதை கவனியுங்கள். குறிப்பாக, அத்யாயத்தின் முதல் நான்கு ஶ்லோகங்களில் அமைதியும் முதிர்ச்சியும் நிறைந்து அழகாக வெளிப்படும் அவனது வார்த்தைகளைப் பாருங்கள்!

வேறு ரெண்டு தருணங்களில் ஶ்ரீ க்ருஷ்ணன் தனது விஶ்வ ரூப தர்ஶனத்தை வெளிப்படுத்தி இருக்கிறார். முதல் முறை ஶ்ரீ க்ருஷ்ணனது விஶ்வ ரூப தர்ஶனத்தைக் கண்டவள் தாய் யஶோதை. ஶ்ரீ

க்ருஷ்ணனின் தெய்வாம்ஸத்தை அறிந்திடாதவள் அன்னை யஸோதை. ஆனால், தன்னுள் ப்ரேமையை, ப்ரேமையை மாத்ரம் நிரப்பி வைத்தவள். கோரிக்கை வைக்காமலேயே விஸ்வ ரூப தர்ஸனத்தைப் பெற்றாள் அந்த வெகுளித் தாய்.

மற்றொரு ஸமயம் பாண்டவர்களின் ஸார்பாக தூது சென்ற போது, த்ருதராஷ்ட்ரனின் ராஜ ஸபையில் தனது விஸ்வரூப தர்ஸனத்தை வெளிப்படுத்துகிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். தூய்மையான பக்தி மனஸ் கொண்ட பீஷ்மர் மாத்ரமே அந்த தர்ஸனத்தைக் காண்கிறார். மற்ற அனைவரும் தமது கண்களை மூடிக் கொள்கின்றனர். பாண்டவர்களை அநாதைகள் என்று நினைத்திட வேண்டாம் என்றும் ஸர்வ வல்லமையும் பொருந்திய பரமாத்மாவான நானே அவர்களுக்குத் துணை இருக்கிறேன் என்றும் வலியுறுத்தவே இந்த விஸ்வ ரூப தர்ஸனம். தம்மைத் திருத்திக் கொள்ள த்ருதராஷ்ட்ரக் கூட்டத்தாருக்கு பகவான் அளித்த ஒரு வாய்ப்பு இது. இதற்குப் பிறகும் தம்மைத் திருத்திக் கொள்ள முடியாத அவர்களை என்னவென்பது! மநுஷ்யன் சுடுகாட்டிற்குச் சென்றிடும் வரை தன்னைத் திருத்திக் கொள்வதில்லை என்பது த்ருதராஷ்ட்ரக் கூட்டத்திற்கு வெகுவாகப் பொருந்துகிறது.

பிறரின் வாதங்களும் ஜ்ஞான விளக்கங்களும் நம் சிந்தனையைத் தூண்டி விடுவதால் நமக்கு ப்ரயோஜனப் படுபவை. ஆனால், பிறரின் அநுபவ விளக்கம் நமக்கு எவ்விதத்தில் ப்ரயோஜனப் படும்? அர்ஜுனன் விஸ்வ ரூப தர்ஸனத்தைக் கண்டான். ஆஸ்சர்யத்தில் மூழ்கினான். தன் அநுபவத்தை விளக்குகிறான். அதைப் படிப்பதால் எனக்கு என்ன பயன்? ஏட்டுச் சுரைக்காய் ஸுவைக்கு உதவுமா? நான் ருசித்துப் பருகிய பாயஸத்தை வர்ணிக்கிறேன். வெள்ளை வெளேரென்ற அதனுடைய நிறத்தை, நடுநடுவே மினுமினுத்திடும் த்ராக்ஷை மற்றும் முந்திரியின் பொன்னிறத்தை, நடு நடுவே பளிச் சிவப்பு நிறத்தில் காணும் குங்குமப் பூவை, பாலில் வேக வைக்கப்பட்ட உயர் ரக அரிஸியின் மயக்க வைத்திடும் ஸுகந்தத்தை, அதனுடன் கலந்து வரும் நெய்யின் நறுமணத்தை, நாக்கில் நீண்ட நேரம் நின்றிடும் பாயஸத்தின் ருசியை, பாலும் அரிஸியும் நெய்யும் முந்திரியும் த்ராக்ஷையும் தனித்தனியாக இருப்பது போல் காக்ஷி அளித்தாலும் அவை ஒன்றோடு ஒன்று கலந்து அளித்திடும் அத்புதமான அந்த ருசியை, அதை ருசித்திடும் போது என்னுள் ஏற்பட்ட அலாதியான ஆனந்தத்தை நான் வர்ணிக்கிறேன். என்னுடைய இந்த வர்ணனையைப் படிப்பதால் உங்களுக்கு என்ன லாபம்?

இந்த அத்யாயம் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனைப் பற்றிய வர்ணனை. அர்ஜுனன் ப்ரத்யக்ஷமாக அநுபவித்து விளக்கிடும் வர்ணனை. இதைப் படித்திடும் நம்மால் அர்ஜுனனின் ஆஸ்சர்யம் கலந்த ஆனந்தத்தின் ஆழத்தை உணர முடிந்தால், அர்ஜுனனை மூழ்கடித்த ஆனந்த வெள்ளத்தின் ஒரு துளியேனும் என்னை நனைக்க வேண்டும் என்ற ஆஸை நம்முள் துளிர்த்து விட்டால்... பரமனது அநுக்ரஹத்திற்கு நான் பாத்ரமாக வேண்டும் என்ற ஸங்கல்பம் நம்முள் பிறந்தால்... நாம் தன்யனாவோம். அத்யாயத்தினுள் எட்டிப் பார்ப்போம் வாருங்கள்...

📖 ॐ 📖

ॐ श्री परमात्मने नमः

ஓம் ஸ்ரீ பரமாத்மனே நமஹ

श्रीमद्भगवद्गीता

ஸ்ரீமத்₃ ப₄க₃வத்₃ கீ₃தா

अथैकादशोऽध्यायः

அதை₂காத₃ஸோऽத்₄யாயஹ

(பதினொன்றாம் அத்யாயம்)

विश्वरूपदर्शन योगः

விஸ்வரூப தர்ஸன யோக₃ஹ

अर्जुन उवाच
मदनुग्रहाय परमं(ङ्) गुह्यमध्यात्म सञ्ज्ञितम् ।
यत्त्वयोक्तं वचस्तेन मोहोऽयं विगतो मम ।।
{अध्याय ११ ~ श्लोक १}

அர்ஜுன உவாச
மத$_3$நுக்$_3$ரஹாய பரமம்(ங்) கு$_3$ஹ்யமத்$_4$யாத்ம ஸஞ்ஜ்ஞிதம்.
யத்த்வயோக்தம் வசஸ்தேந மோஹோऽயம் விக$_3$தோ மம..
(அத்$_4$யாயம் 11 ~ ஶ்லோகம் 1)

அர்ஜுனன் கூறுகிறான். எனக்கு அநுக்ரஹிக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே தாங்கள் அருளிய பரம ரஹஸ்யமான அத்யாத்ம தத்வ விளக்கங்களால் எனது மோஹம் அழிந்தது. (11 – 1)

அநுக்ரஹம் இருந்தால் மாத்ரமே...

நம்முடைய முயற்சியால், நமது உழைப்பால் மாத்ரம் அத்யாத்மத்தின் பரம ரஹஸ்யங்களை அறிந்திட முடியுமா? முடியாது. அவனது அநுக்ரஹம் இருந்தால் மாத்ரமே முடியும். யாருக்குக் கிடைத்திடும் அவனது அநுக்ரஹம்? பாத்ரமானவருக்கு, தகுதி உள்ளவருக்கே கிடைத்திடும் அவனது அநுக்ரஹம். பாத்ரம் ஆவது எவ்வாறு? தகுதியை வளர்த்துக் கொள்வது எவ்வாறு? ஸ்வய முயற்சியால், உழைப்பால் மாத்ரமே அவனது அநுக்ரஹத்திற்கு பாத்ரம் ஆக முடியும். நான் கேள்விகளைக் கேட்டேன். நீ விளக்கங்களை அளித்தாய். அவ்விளக்கங்களை கவனமாகக் கேட்டேன். அதன் விளைவாக எனது மோஹம் அழிந்தது. இதுதானே உண்மை? அவனது அநுக்ரஹம் எங்கிருந்து வந்தது? நாம் வரம்பிற்கு உட்பட்டவர்கள். நாம் அடையக் கூடியது நம்மை விட சிறியதாகவே இருக்க முடியும். நம் கைகளை விட சிறியதையே கைகளால் ஏற்க முடியும். மனஸ் – புத்தியை விட சிறியதையே அவற்றால் க்ரஹிக்க முடியும். அல்பமான நம் உழைப்பின் துணையில் வரம்பற்றதை அடைந்திட முடியுமா?

அல்பமானவன் தன்னை உயர்ந்தவனாகக் கருதிக் கொள்கிறான். தகுதியற்றவன் தன்னை எல்லா தகுதிகளும் நிறைந்தவனாகக் கருதிக் கொள்கிறான். தன்னால் அடைய முடியாததை தன் மேல் இடப்பட்ட வஞ்ஜனை என்று நினைக்கிறான். தன்னை அல்பமானவன் என்று உணர்வதே உயர்ந்தவன் என்பதற்கு ஸான்று. (நினைவிருக்கட்டும்! சொல்வதல்ல, உணர்வது.) தகுதியின்மையை உணர்வதே தகுதி உள்ளமைக்கு ஸான்று. 'எனது தகுதியை மீறி, அவனது அருளினால், அவனது அநுக்ரஹத்தினால் கிடைத்து விட்டது', என்று உணர்ந்திடும் போதே கிடைக்கிறது.

இதை அர்ஜுனன் கூறுவதே சிறப்பு. அர்ஜுனன் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனிடம் நண்பனாய்ப் பழகியவன். தோளில் கை போட்டு சுற்றியவன். சேர்ந்து விளையாடியவன். உணவையும் படுக்கையையும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடன் பகிர்ந்து கொண்டவன். தற்போது அர்ஜுனன் மேலே அமர்ந்திருக்கிறான். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை கீழே, தனது ஸாரதியாக அமர்த்தி இருக்கிறான். இவ்வளவு நெருக்கமாய் இருந்த ஒருவனை, அவன் பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபம் என்று உணர்ந்து ஏற்றுக் கொள்வது கடினம் அல்லவா? பரமாத்மாவை நண்பனாகக் கருதுவது வேறு. நண்பனை பரமாத்மா என்று உணர்வது வேறு.

'எனது மோஹம் அழிந்தது', என்கிறான் அர்ஜுனன். மோஹம் அழிந்தது என்றால் மோஹத்தினால் மூடி மறைக்கப் பட்டிருந்த ஜ்ஞானம் மலர வேண்டும். அர்ஜுனன் ஜ்ஞானம் கிடைக்கப் பெற்றானா? தன்னுள் இருந்த மோஹத்தைக் கண்டு கொண்டான். தனது எண்ணங்கள் மோஹத்தினால் ஆட்பட்டவை என்று புரிந்து கொண்டான். அவ்வளவே. அதுவும் ஸ்வாநுபவத்தினால் அல்ல. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் மீது உள்ள நம்பிக்கை மற்றும் அவரது விளக்கங்களின் விளைவால். இந்நிலையில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் விலகி விட்டால் அவன் மீண்டும் பழைய நிலைக்கே திரும்பி விடுவான் என்பதே ஸத்யம். ஒரு புஸ்தகத்தைப் படிப்பதாலோ மற்றவரின் விளக்கங்களை கேட்பதாலோ உள்ளத்தில் ஏற்படும் நம்பிக்கை ஜ்ஞானம் அல்ல. ஸ்வ அநுபவத்தால் விளைவதே ஜ்ஞானம்.

🕮 ॐ 🕮

भवाप्ययौ हि भूतानां श्रुतौ विस्तरशो मया । त्वत्तः(ख) कमलपत्राक्ष माहात्म्यमपि चाव्ययम् ।।
एवमेतद्यथात्थ त्वमात्मानं परमेश्वरः । द्रष्टुमिच्छामि ते रूपमैश्वरं पुरुषोत्तम ।
{अध्याय ११ ~ श्लोक २ , ३}

ப₄வாப்யயௌ ஹி பூ₄தாநாம் ஶ்ருதௌ விஸ்தரஶோ மயா.
த்வத்த:(க்₂) கமலபத்ராக்ஷ மாஹாத்ம்யமபி சாவ்யயம்..
ஏவமேதத்₃யதா₂த்த₂ த்வமாத்மாநம் பரமேஶ்வர.
த்₃ரஷ்டுமிச்சா₂மி தே ரூபமைஶ்வரம் புருஷோத்தம..
(அத்₄யாயம் 11 ~ ஶ்லோகம் 2, 3)

தாமரை இதழைப் போன்ற கண்ணுடையவனே! அனைத்து உயிர்களின் உத்பத்தி மற்றும் ப்ரலயம் பற்றி விரிவாக தாங்கள் சொல்வதைக் கேட்டேன். அழிவற்ற தங்களது மஹிமையையும் கேட்டேன். ஹே பரமேஶ்வரா! தாங்கள் வர்ணித்தபடியே நீங்கள் உள்ளீர்கள். ஆனால், ஹே புருஷோத்தமனே! தங்களின் ஈஶ்வர ரூபத்தை, ஐஶ்வர்யம் பொருந்திய, ஒளி மிகுந்த அந்த ரூபத்தை நான் ப்ரத்யக்ஷமாகக் காண விரும்புகிறேன். (11 – 2,3)

உங்கள் அந்த ரூபத்தை ப்ரத்யக்ஷமாகக் காண விரும்புகிறேன்...

நானே ஜகத் முழுவதற்கும் 'ப்ரபவமும் ப்ரலயமும்', என்று பல இடங்களில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கூறி இருக்கிறார். அத்யாயம் 7'ல், 6 மற்றும் 7'ம் ஶ்லோகத்தில், ஜகத்தின் ப்ரபவம் மற்றும் ப்ரலயத்திற்கு என்னை அன்றி வேறு காரணம் இல்லை', என்கிறார். 12'ம் ஶ்லோகத்தில், 'ஸத்வ ரஜஸ் தமோ குணங்களும் என்னில் இருந்து தோன்றி உள்ளன', என்கிறார். 'உயிர்களின் பல்வேறு பாவனைகள் என்னில் இருந்து தோன்றி உள்ளன' (10 – 4, 5) என்றும், 'உயிர்கள் அனைத்திற்கும் நானே உத்பத்தி ஸ்தானம்' (10 – 8) என்றும், 'உயிர்களின் ஆதியும் மத்யமும் அந்தமும் நானே' (10 – 20) என்றும், 'படைப்பு முழுவதின் ஆதியும் மத்யமும் முடிவும் நானே' (10 – 32) என்றும் கூறினார். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கூறியதை கவனமாகக் கேட்டிருக்கிறான் அர்ஜுனன். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் தெய்வாம்ஶத்தில் அவனுக்கு ஶ்ரத்தையும் ஏற்பட்டுள்ளது.

பகவான் என்றால் ஆறுவித குணங்களின் முழுமையானவன் (ஷட்குண ஸம்பன்ன) என்று அர்தம். எல்லையற்ற ஜ்ஞானம், ஐஶ்வர்யம், ஸ்ரீ, ஶக்தி, வீர்யம் மற்றும் தேஜஸ் கொண்டவனே பகவான். பகவானின் அந்த ரூபத்தைக் காண விரும்புகிறான் அர்ஜுனன். 'இதோ உன் முன்னால் ஶரீரத்துடன் அமர்ந்திருக்கும் என்னுடைய ஒரு அம்ஶத்தில் ஸம்பூர்ண ஜகத்தும் நிலைத்திருக்கிறது', என்று சொன்னார் அல்லவா (10 – 42). அதைக் காண விரும்புகிறான். இந்த விருப்பத்தில் அர்ஜுனனின் குழந்தைத்தனமான தூய மனஸ் வெளிப்படுகிறது என்று சொன்னோம் அல்லவா! இதில் அவநம்பிக்கையும் கலந்து உள்ளதாகத் தோன்றுகிறதே? நம்பிக்கை எப்பொழுதும் அவநம்பிக்கையுடன் கலந்தே இருக்கும். அர்ஜுனன் இன்னும் புத்தி நிலையைத் தாண்டவில்லை. தத்வங்களைக் கேட்டான். நம்பிக்கை ஏற்பட்டது. புத்திபூர்வமாக அதை உறுதி செய்து கொள்ள விரும்புகிறான். தன் கண்களால் காண விரும்புகிறான்.

பாகவத புராணத்தில் ஒரு கதை உண்டு. தன்னுடைய மிகச் சிறந்த பக்தை என்று கூறி வனத்தில் வாழ்ந்த ஒரு மூதாட்டியிடம் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அர்ஜுனனை அழைத்துச் செல்கிறார். அந்த மூதாட்டி ஒரு வாளை வைத்திருந்தாள். 'மூன்று நபர்களைக் கொல்வதற்காகவே இந்த வாள். யஶோதை, ஸுதாமா (குசேலர்) மற்றும் அர்ஜுனனே அவர்கள். அம்மூவர் என் முன்னால் வந்தால் வாளின் ஒரே வீச்சில் அவர்களின் தலையைச் சீவி விடுவேன்', என்றாள். ஒரு கொலைகாரியை பக்தை என்கிறானே என்று நினைத்தபடி காரணம் வினவினான் அர்ஜுனன். 'என் க்ருஷ்ணனுக்கு என்னென்ன கஷ்டங்கள் கொடுத்துள்ளனர் இவர்கள்!! பிஞ்ஜு போன்ற கண்ணனின் ஶரீரத்தைக் கயிற்றால் கட்டினாள் ஒருத்தி. காய்ந்து வறண்டு போன அவலைக் கொடுத்து அவனை வருத்தினான் மற்றவன். மூன்றாமவன் அர்ஜுனன். என் க்ருஷ்ணனைத் தன் வீட்டு வேலைக்காரன் போல் நடத்தினான். எத்தனை கோரிக்கைகள் வைத்தான் அவன் முன். தன் ரதத்தைச் செலுத்த வைத்தான். என் க்ருஷ்ணனின் ஶரீரம் மற்றும் முகமெங்கும் அம்புகளால் துளைக்க வைத்தான்', என்றாள். ஸத்யம்தான். அர்ஜுனன் எத்தனை எத்தனை

கோரிக்கைகள் வைத்தான். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனும் அவனது அத்தனை கோரிக்கைகளையும் ஏற்றார்.

ॐ

मन्यसे यदि तच्छक्यं मया द्रष्टुमिति प्रभो ।
योगेश्वर ततो मे त्वं(न्) दर्शयात्मानमव्ययम् ।।
{अध्याय ११ ~ श्लोक ४}

மந்யஸே யதி₃ தச்ச₂க்யம் மயா த்₃ரஷ்டுமிதி ப்ரபோ₄.
யோகே₃ஶ்வர ததோ மே த்வம்(ந்) த₃ர்ஶயாத்மாநமவ்யயம்..
(அத்₄யாயம் 11 ~ ஶ்லோகம் 4)

ஆதலால், ஹே ப்ரபுவே! இது ஸாத்யம் என்று தாங்கள் கருதினால், இது இயலக் கூடியதென்றால், யோகேஶ்வரனே! எனக்கு தங்களது அழிவற்ற அந்த ஸ்வரூபத்தின் தர்ஶனம் கொடுத்திடுங்கள். (11 – 4)

என்னால் இயலக் கூடியதென்றால் ..

'தங்களது ஈஶ்வர ரூபத்தைக் காண வேண்டும்', என்றான் அர்ஜுனன். அதே மூச்சில், 'இது இயலக் கூடியது என்று தாங்கள் நினைத்தால்', என்று கூறுகிறான். இடைப்பட்ட ஓரிரு க்ஷணங்களில் உள்ளே புத்தியில் என்னவெல்லாம் நடந்திருக்கும்? 'நான் ஏதோ கேட்கக் கூடாததைக் கேட்டு விட்டேனோ? பரமாத்மாவான ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனிடம் மிக அதிக உரிமை எடுத்துக் கொண்டு விட்டேனா? எனக்கு இத்தகைய தர்ஶனத்திற்கான தகுதி இருக்கிறதா?' ஒரு புறம் இவை போன்ற ஸந்தேஹம் நிறைந்த கேள்விகள் எழுந்திருக்க வாய்ப்பு உண்டு. மறுபுறம் பயம் தோன்றி இருக்கவும் வாய்ப்பு உண்டு. 'எனது கோரிக்கை அசட்டுத் துணிச்சலின் விளைவா? ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் வர்ணித்துள்ள பேரொளி மிக்க அந்த ரூபத்தைப் பார்த்து என் கண்கள் குருடாகி விட்டால்?' இவை எல்லாம் மின்னல் வேகத்தில் நடந்து முடிந்திருக்கும். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் மீது முழு நம்பிக்கை தோன்றி இருந்ததால் அவரிடமே முடிவை விட்டு விடுகிறான். 'நீயே முடிவெடுத்திடு கண்ணா. எனக்குத் தகுதி இருப்பதாக உனக்குத் தோன்றினால். என்னால் காண இயலும் என்று நீ நினைத்தால்'.

நம்முடைய புத்திக்கு அரும் பெரும் ஆற்றல் உண்டு. மிக வேகமாக சிந்தித்திடும். ஒரே ஸமயத்தில் பல திசைகளில் வேலை செய்திடும். உள்ளே இருக்கும் பயத்தையும் குழப்பங்களையும் அஹங்காரத்தையும் மிக சாதுர்யமாக மறைத்திடும். மனஸ் ப்ரதானமாக இருப்பவன் உள்ளே இருப்பதை எல்லாம் வெளிப்படுத்தி விடுவான். உணர்ச்சிகளை மறைத்திடாமல் கொட்டி விடுவான். அவனைப் புரிந்து கொள்வது ஸுலபம் . ஆனால் , புத்தி ப்ரதானமாக இருப்பவனைப் புரிந்து கொள்வது கடினம்.

புத்தி பூர்வமாக இருப்பதும் புத்தியின் சொல்லைக் கேட்டு நடப்பதும் உலக விஷயங்களுக்குப் பொருந்தலாம். ஆனால், ஆன்மீகத்தில் ஸமர்பணமே சிறந்த வழி. ஸமர்பணத்திற்கு பொறுமை அவஶ்யம். அவர் முடிவு செய்யட்டும் என்று காத்திருத்தல். ஸில தினங்கள் ஆகலாம். ஸில வர்ஷங்கள் ஆகலாம். ஏன்! ஸில ஜன்மங்களும் ஆகலாம். 'நீ இதற்குத் தயாராகி விட்டாய்', என்று அவர் முடிவு செய்திடும் வரை காத்திருத்தல். அவஸரம் அல்லது பொறுமை இன்மை ஒரு மனநோய். ஆன்மீக வளர்ச்சியைத் தடுத்திடும் நோய். அர்ஜுனனுக்கு அருகில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் இருந்தார். நமக்கு யார் இருக்கிறார்? நாள் முழுவதும் வெளிநோக்கிச் சென்றிடும் நம் ப்ரயாணத்தை, தினஸரி ஒரு ஸில நிமிஷங்களேனும் உள் நோக்கித் திருப்பினால், வழி காட்டும் ஒளி மிகுந்த ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அங்கு அமர்ந்து இருப்பதைக் காணலாம். நமக்கு வெகு அருகில் இருக்கிறார். நம் பார்வை அந்த திசையில், உள் நோக்கித் திரும்ப வேண்டும். உலகத்தையே பார்த்து விஷயங்களைத் தேடி வரும் கண்களை, உலகத்திற்கு அப்பால், நம் உள்ளே தேட வைத்தால் அங்கு வழி காட்டத் தயாராக, சைதந்யமயமான ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் நமக்காகக் காத்திருப்பதைக் காணலாம். நம் கண்களும் மற்ற இந்த்ரியங்களும் வெளி நோக்கி அலைகின்றன. மனஸும் அவற்றுக்குப் பின்னால் அலைகிறது. இவை எந்நேரமும் ஸஞ்சரித்திடும் வெளி உலகம் ஒரு மாயை, ஒரு நாடகம், உண்மையல்லாத ஒரு தோற்றம் என்று ஒரு

நாளில் ஒரு க்ஷணமேனும் தோன்றினால் நம் பார்வை உள்முகமாக ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை நோக்கித் திரும்பிடும்.

உலகமே ஸத்யம் என்று நம்பிடும் வரை நம் வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு க்ஷணமும் பொருளும் பணமும் சேர்ப்பதிலும் நம்மவர்களை த்ருப்திப்படுத்த உழைப்பதிலும் குழந்தைகளைப் பெறுவதிலும் அவர்களை வளர்த்து ஆளாக்கப் பாடுபடுவதிலும் ஏமாற்றப்பட்டு மோகத்தில் மூழ்குவதிலும் வீடு கட்டுவது, வண்டி வாங்குவது போன்ற அல்ப விஷயங்களில் பெருமை படுவதிலும் கழிந்து விடும். இவை எல்லாம் வெறும் மாயை, கவர்ச்சிகரமான தோற்றம், நிரந்தரம் அற்றவை என்று அன்றாடம் ஒரு ஸில நிமிஷங்கள் தோன்றிட வேண்டும். த்யானம், ஸ்வாத்யாயம், ஜபம், நாம ஸங்கீர்த்தனம் போன்ற அனைத்து ஆன்மீக ஸாதனங்களும் இதையே செய்ய முயலுகின்றன. நம் பார்வையை மாயையிலிருந்து ஸத்யத்தை நோக்கி, இருளிலிருந்து சைதன்யத்தை நோக்கி, க்ஷண நேரத்தில் அழிந்து விடும் அல்ப விஷயங்களிலிருந்து அழிவற்ற விராடமான பரமனை நோக்கி, திருப்பி விட முயலுகின்றன.

! அஸதோ மா ஸத் கமய !
!! தமஸோ மா ஜ்யோதிர் கமய !!
!!! ம்ருத்யோர் மா அம்ருதங்கமய !!!

📖 ॐ 📖

श्री भगवानुवाच
पश्य मे पार्थ रूपाणि शतशोऽथ सहस्रशः ।
नानाविधानि दिव्यानि नानावर्णाकृतीनि च ।।
{अध्याय ११ ~ श्लोक ५}

ஸ்ரீ ப₄க₃வானுவாச
பஶ்ய மே பார்த₂ ரூபாணி ஶதஶோऽத₂ ஸஹஸ்ரஶஹ.
நாநாவிதா₄நி தி₃வ்யாநி நாநா வர்ணாக்ருதீநி ச..
(அத்₄யாயம் 11 ~ ஶ்லோகம் 5)

ஸ்ரீ பகவான் கூறினார் - பார்த! அநேக வகையான, அநேக வர்ணங்களும் வடிவங்களும் கொண்ட எனது நூற்றுக்கணக்கான, ஆயிரக்கணக்கான தெய்வீக வடிவங்களைப் பார். (11 – 5)

பார்!! அனைத்தையும் பார்த்திடு!!
ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் வெகு வாஞ்ஜையுடன் அர்ஜுனனைக் கூப்பிடும் பெயர் பார்தன். இங்கும் அப்படியே கூப்பிட்டு அர்ஜுனன் மனஸில் இருந்த தயக்கங்களை அனைத்தையும் போக்கி விடுகிறார். அவனது கோரிக்கை தமக்கு ஆனந்தமே அளித்தது என்று தெரிவிக்கிறார். சென்ற அத்யாயத்தில் தங்களுடைய விபூதிகளை விஸ்தாரமாகக் கூறிடுக என்று அர்ஜுனன் விண்ணப்பித்தான். ஆனால், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன், 'என்னுடைய விபூதிகளுக்கு முடிவே இல்லை. ஸிலயவற்றை மட்டும் கூறுகிறேன்', என்றார். இங்கு, 'நீ பார்க்க விரும்பிடும் அனைத்தையும் பார்த்திடு', என்று கூறுகிறார். இதன் மூலம் நம்முடைய பார்வைதான் முக்யம் என்கிறார். பூமியின் ஒரு துகளும் பூமிதான். இந்த கோளமும் பூமிதான். எனினும் நம்மால் அவ்வாறு காண இயலுகிறதா? 'என்னுடைய ஒரு ஸிறு அம்ஶத்தில் சராசரங்களுடன் கூடிய இந்த ஜகம் முழுவதும் அடங்கி உள்ளது', என்றார். ஆனால், நம்மால் இந்த உலகத்தினை பரமாத்மாவின் ஒரு அம்ஶமாகக் காண முடிகிறதா?

📖 ॐ 📖

पश्यादित्यान्वसून्रुद्रानश्विनौ मरुतस्तथा ।
बहून्यदृष्टपूर्वाणि पश्याश्चर्याणि भारत ।।
{अध्याय ११ ~ श्लोक ६}

பஶ்யாதி₃த்யாந்வஸூந் ருத்₃ராநஶ்விநௌ மருதஸ்ததா₂ .
ப₃ஹூந்யத்₃ருஷ்டபூர்வாணி பஶ்யாஶ்சர்யாணி பா₄ரத ..
(அத்₄யாயம் 11 ~ ஶ்லோகம் 6)

ஹே பாரத! ஆதித்யர்களையும் வஸுக்களையும் ருத்ரர்களையும் அஶ்வின குமாரர்களையும் மருத கணங்களையும் பார். இது வரை கண்டிடாத ஆஶ்சர்யகரமான பற்பல ரூபங்களைப் பார். (11 – 6)

ஆஶ்சர்யகரமான ரூபங்களைப் பார்த்திடு..
அதிதியின் புதல்வர்களான ஆதித்யர்கள் பன்னிரெண்டு. தாதா, மித்ரன், அர்யமா, ஶுக்ரன், வர்ணன், அம்ஶன், பகன், விவஸ்வான், பூஷா, ஸவிதா, த்வஷ்டா மற்றும் விஷ்ணு ஆகியவை. ஒவ்வொரு மாஸத்திற்கும் உள்ள ஒவ்வொரு ஆதித்யர்களில் கார்திகை மாஸத்து ஆதித்யனின் பெயரும் விஷ்ணு.

வஸுக்கள் எட்டு. தரன், த்ருவன், ஸோமன், அஹன், அநிலன், அனலன், ப்ரத்யூஷன் மற்றும் ப்ரபாஸன் ஆகியவை. ருத்ரர்கள் பதினொன்று. ஹரன், பஹுரூபன், த்ரயம்பகன், அபராஜிதன், வ்ருஷாகபி, ஶம்பூஶங்கரன், கபர்தீ, ரைவதன், ம்ருகவ்யாதன், ஶர்வன் மற்றும் கபாலி ஆகியவை. அஶ்வினி குமாரர்கள் ரெண்டு. இவர்கள் தேவலோகத்தின் மருத்துவர்கள். முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள் என்பவர் இவர்கள் தான். (கோடி என்றால் வகை. 12 + 8 + 11 + 2 = 33. தேவர்களில் ப்ரதானம் ஆனவர்கள்). மருதகணங்கள் நாற்பத்தொன்பது. மருதகணங்களின் பெயர்கள் வாயு புராணத்தில் உள்ளன. (அத்யாயம் 67 – 126, 127, 128, 129).

📖 ॐ 📖

इहैकस्थं(ञ्) जगत्कृत्स्नं पश्याद्य सचराचरम् ।
मम देहे गुडाकेश यच्चान्यद् द्रष्टुमिच्छसि ।।
{अध्याय ११ ~ श्लोक ७}

இஹைகஸ்த₂ம்(ஞ்) ஜக₃த்க்ருத்ஸ்நம் பஶ்யாத்₃ய ஸசராசரம்.
மம தே₃ஹே கு₃டா₃கேஶ யச்சாந்யத்₃ த்₃ரஷ்டுமிச்ச₂ஸி..
(அத்₄யாயம் 11 ~ ஶ்லோகம் 7)

ஹே குடாகேஶ! இந்த ஶரீரத்தில் நிலைத்துள்ள சராசரங்களுடன் பூர்ண ஜகத்தையும் பார்த்திடு. வேறு எவை எல்லாம் பார்க்க விரும்புகிறாயோ, அவை அனைத்தையும் பார்த்திடு. (11 – 7)

விரும்புகின்ற அனைத்தையும் பார்த்திடு... வர்ணனையில் சுருக்கம், காக்ஷியில் விஸ்தாரம்
சராசரம் என்பதை ஸ்தாவர – ஜங்கமம் என்றும் கூறுகின்றனர். உயிரினங்கள் அனைத்தும் சராசரத்தில் அடங்கும். சர அல்லது ஜங்கமம் என்றால் அசையக் கூடியவை. மநுஷ்யர்கள், தேவர்கள், கந்தர்வர்கள், பூதங்கள், மிருகங்கள், பறவைகள் ஆகிய அனைத்தும் சர. அசர அல்லது ஸ்தாவரம் என்றால் அசையாதவை. ஒரு இடத்தில் இருப்பவை. செடி கொடிகள், மரங்கள், புல் பூண்டுகள் ஆகிய அனைத்தும் ஸ்தாவரம். மலைகள், பாறைகள், மண், பூமி போன்றவை ஜடம். இவை எல்லாம் சேர்ந்த பூர்ண ஜகத்தினைக் காணச் சொல்கிறார்.

சென்ற அத்யாயத்தின் இறுதி ஶ்லோகத்தில், 'எனது ஸிறு துளியில் இந்த அண்ட சராரம் முழுவதும் அடங்கி உள்ளது' (10 – 42) என்று ஶ்ரீ க்ருஷ்ணன் கூறியதைக் கேட்ட பின்னரே அர்ஜுனனுக்கு விஶ்வ ரூப தர்ஶனம் கண்டிடும் ஆர்வம் பிறந்தது. 'நீ கண்டிடும் இந்த ஶரீரத்தில், ஒரு கையில் சாட்டையும் ஒரு கையில் குதிரையின் லகாமும் ஏந்தி, உன் முன்னால் அமர்ந்திருக்கும் இந்த ஶரீரத்தில், எந்த ஒரு பகுதியிலும் அண்ட சராசரத்துடன் கூடிய இந்த ஜகத் முழுவதையும் கண்டிடு', என்கிறார். வேறு ஏதேனும் காண விரும்பினால்... அண்ட சராசரம் முழுவதும் என்று சொன்ன பிறகு வேறு என்ன இருக்க முடியும்? முக்காலமும் பரமனுக்கு நிகழ்காலம் அல்லவா! அர்ஜுனன்,

'இந்த யுத்தத்தில் நாங்கள் ஜெயிப்போமா அல்லது கௌரவர்கள் ஜெயிப்பார்களா?', என்ற ஒரு ஸந்தேஹத்தை கேட்டிருந்தான் (2 – 6). 'விரும்பினால் அதையும் பார்த்துக் கொள்', என்கிறார்.

அர்ஜுனன் கேட்டுக் கொண்டபடி ஸேனைகளுக்கு மத்தியில் ரதத்தை நிறுத்தி விட்டு, 'பஶ்யைதான் ஸமவேதான் குரூன்'. அதாவது, 'இருபுறமும் குழுமி இருக்கும் குரு வம்ஶத்தினரைப் பார்', என்றார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் (1 – 25). எதிரிகளை மாத்ரம் பார்க்க விரும்பிய அர்ஜுனன் இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டபின் இருபுறமும் நோக்கினான். இடிந்து போய் ஶோகத்தில் ஆழ்ந்தான். விளைவாக கீதை என்ற அம்ருதம் நமக்குக் கிடைத்தது.

அதே போல், இங்கு 'என்னுடைய ஶரீரத்தின் ஒரு அம்ஶத்தில் ஜகத் முழுவதும் உள்ளது' என்றார். அர்ஜுனன் மனஸில் விஶ்வரூப தர்ஶனம் காணும் ஆர்வம் எழுந்தது. விளைவு ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் விஶ்வரூப தர்ஶனத்தை அர்ஜுனன் கண்டான். ஸஞ்ஜயனும் வ்யாஸரும் கண்டனர். பயிருடன் சேர்த்து புல்லுக்கும் நீர் பாய்வது போல, நமக்கும் மஹத்தான அந்த தர்ஶனத்தின் விளக்கம் படிக்கும் பேறு கிடைத்தது. நம்முடைய ஆர்வத்தாலும் கேள்வியாலும் மாத்ரமே நமக்குக் கிடைத்து விடுவதில்லை. கேள்வி அல்லது ஆர்வம் தோன்றுவதே அவனது அநுக்ரஹத்தால்தான்.

📖 ॐ 📖

न तु मां शक्यसे द्रष्टुमनेनैव स्वचक्षुशा ।
दिव्यं(न्) ददामि ते चक्षुः(फ्) पश्य मे योगमैश्वरम् ।।
{अध्याय ११ ~ श्लोक ८}

ந து மாம் ஶக்யஸே த்₃ரஷ்டுமநேநைவ ஸ்வசக்ஷுஷா.
தி₃வ்யம்(ந்) த₃தா₃மி தே சக்ஷு:(ஃப்) பஶ்ய மே யோக₃மைஶ்வரம் ..
(அத்₄யாயம் 11 ~ ஶ்லோகம் 8)

ஆனால், உனது இந்தக் கண்களால் (ஊனக்கண்களால்) இவை எல்லாம் உன்னால் காண இயலாது. எனவே, உனக்கு நான் திவ்ய சக்ஷு (கண்) அளிக்கிறேன். அதைக் கொண்டு என்னுடைய ஈஶ்வர மஹிமையைக் கண்டிடு. (11 – 8)

திவ்ய சக்ஷு (திவ்யக் கண்)

எந்த ஒரு செயலுக்கும் கருவி மிக முக்யம். கருவிகள் மநுஷ்யனின் ஆற்றலைப் பன்மடங்கு பெருக்குகின்றன. நம் கண்களால் குறிப்பிட்ட தூரம் வரையே பார்க்க முடியும். தொலை தூரத்தில் இருக்கும் க்ரஹங்களையும் விண்வெளியையும் பார்க்க தொலைநோக்கி (Telescope) உள்ளது. ஸூக்ஷ்மமானவற்றை, நுட்பமானவைகளைப் பார்த்திட நுண்கருவி (Microscope) உள்ளது. இருளில் பார்த்திட Laser beams Telescope உள்ளது. எங்கோ நடந்திடும் காக்ஷிகளைக் கண்டிட தொலைக்காக்ஷி (Television). இவை எல்லாம் கண்களின் ஆற்றலை வளர்க்கும் கருவிகள்.

தூரத்தில் ஒலித்திடும் குரலைக் கேட்டிட தொலைபேசி (Telephone). மநுஷ்யக்குரலை (ஶப்தத்தை) கூட்டிடவும் (Amplifiers) குறைத்திடவும் (Filters) கருவிகள் உள்ளன. மநுஷ்யக் கைகளின் ஆற்றலைப் பன்மடங்கு அதிகரித்திடும் ராக்ஷஸக் கருவிகள் உள்ளன. மநுஷ்யக் கால்களின் வேகத்தைப் பன்மடங்கு உயர்த்திடும் பற்பல வாஹனங்கள் உள்ளன. மநுஷ்யக் கால்களால் செல்ல முடியாத இடங்களுக்கும் அழைத்துச் சென்றிடும் வாஹனங்களும் உள்ளன. மநுஷ்ய ஶரீரத்தை வெய்யில் காலத்தில் குளிர்ச்சியாகவும் குளிர்க்காலத்தில் உஷ்ணமாகவும் வைத்திடும் ஆற்றல் தோலுக்கு உண்டு. ஆனால், அதை விட பன்மடங்கு அதிக ஆற்றலுடனும் வேகமாகவும் செய்யக்கூடிய AC மற்றும் Room Heaters உள்ளன. ஒவ்வொரு கருவியும் ஒரு குறிப்பிட்ட வேலைக்கான ஆற்றலை மாத்ரமே கொண்டு உள்ளது. அதைத் தவிர வேறு எந்த வேலையும் அக்கருவியால் செய்திட முடியாது.

மனுஷ்யன் பார்த்திட உதவிடும் கருவிகள் கண்கள். 'பார்த்திட', என்றால் என்ன? இந்தப் புஸ்தகத்தை ஒரு சைனக்காரன் பார்த்தால்? வெறும் கோடுகளையும் சுழிகளையும் பார்ப்பான். இப்புஸ்தகத்தைப் பொருத்த வரையில் அவனது ஊனக்கண்கள் பயனற்றவை. தமிழ் எழுத்துக்களை அறிந்தவன் பார்த்தால்? கண்களுடன் அவருடைய எழுத்துப் பயிற்சி சேர்ந்து கொண்டது. அவரால் படித்திட முடியும். அவராலும் படித்திட மாத்ரமே முடியும். கீதையைப் பற்றி கேள்விப்பட்ட ஒருவர் பார்த்தால்? ஆர்வத்துடன் படிப்பார். இப்பொழுது அவரது மனஸும் சேர்ந்து கொண்டது. அவரும் ஆர்வத்துடன் படிப்பார் அவ்வளவுதான். புரிந்து கொள்வாரா? இதே புஸ்தகத்தை சிந்தனை செய்யும் பழக்கம் உள்ளவர் பார்த்தால்? இங்கே அவரது புத்தியும் சேர்ந்து கொண்டது. அவரால் புரிந்து கொள்ள முடியும். எனவே, நமது ஊனக்கண்கள் பல பார்த்தலுக்கு போதுமானவை அல்ல என்ற கூற்று ஸரிதானே! நாம் கண்கள் இல்லாமலும் பார்க்க முடியும். கனவுகளை நாம் எவ்வாறு காண்கிறோம்? கண்கள் மூடி உள்ள நிலையில் காண்கிறோம் அல்லவா? எனவே, உள்ளே பார்த்திட இந்தக் கண்களால் இயலாது. பரமனைத் தேடிப் பார்த்திட இவை தகுதி அற்றவை. இதையே ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனும் கூறுகிறார். 'இக்கண்களால் முடியாது. நான் திவ்யக்கண்கள் கொடுக்கிறேன்', என்கிறார்.

📖 ॐ 📖

सञ्जय उवाच
एवमुक्त्वा ततो राजन्महायोगेश्वरो हरिः ।
दर्शयामास पार्थय परमं रूपमैश्वरम् ।।
{अध्याय ११ ~ श्लोक ९}

ஸஞ்ஜய உவாச
ஏவமுக்த்வா ததோ ராஜன் மஹாயோகே₃ஶ்வரோ ஹரிஹி.
த₃ர்ஶயாமாஸ பார்தா₂ய பரமம் ரூபமைஶ்வரம்..
(அத்₄யாயம் 11 ~ ஶ்லோகம் 9)

ஸஞ்ஜயன் த்ருதராஷ்ட்ரனிடம் சொன்னார். (காக்ஷீ ஹஸ்தினாபுர ராஜ ஸபைக்கு மாறுகிறது). ஹே ராஜனே! இவ்வாறு கூறி விட்டு மஹாயோகேஶ்வரனான ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அர்ஜுனனுக்கு பரம ஐஶ்வர்ய ரூபத்தைக் காட்டினார். (11 – 9)

பரம ஐஶ்வர்ய ரூபம்...

அர்ஜுனன் பகவானை யோகேஶ்வரன் என்று அழைத்தான் (11 – 4). குருட்டு மஹாராஜா த்ருதராஷ்ட்ரனிடம் யுத்த காக்ஷீகளை விவரித்திடும் ஸஞ்ஜயன் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை மஹாயோகேஶ்வரன் என்கிறான். ஸஞ்ஜயன் எந்நிலையிலும் தான் பாண்டவர்களின் பக்கம் இருப்பதைக் காட்டுகிறான். த்ருதராஷ்ட்ரன் மனஸில் அச்சம் ஊட்டி அதன் காரணமாக யுத்தத்தை நிறுத்த அவர் கட்டளை இட வேண்டும் என்பது ஸஞ்ஜயனின் ஆசை. அர்ஜுனன், 'நான் உனது ஐஶ்வர்ய ரூபத்தைக் காண விரும்புகிறேன், என்றான் (11 – 3). இங்கு ஸஞ்ஜயன், 'பகவான் தனது பரம ஐஶ்வர்ய ரூபத்தைக் காட்டினார்', என்கிறான். பக்தன் நாடுவது கொஞ்ஜம். பகவான் கொடுப்பதோ பன்மடங்கு என்பதையே இது காட்டுகிறது. பக்தன் தன்னை நோக்கி ஒரு அடி எடுத்து வைத்தால் பகவான் பக்தனை நோக்கி நூறு அடி எடுத்து வைப்பான்.

📖 ॐ 📖

अनेकवक्त्र नयनमनेकाद्भुत दर्शनम् । अनेकदिव्याभरणं(न्) दिव्यानेकोद्यतायुधम् ।।
दिव्यमाल्याम्बरधरं(न्) दिव्यगन्धानुलेपनम् । सर्वाश्चर्यमयं(न्) देवमनन्तं विश्वतोमुखम् ।।
{अध्याय ११ ~ श्लोक १०, ११}

அநேகவக்த்ர நயநமநேகாத்₃பு₄த த₃ர்ஶநம்.
அநேக தி₃வ்யாப₄ரணம் தி₃வ்யாநேகோத்₃யதாயுத₄ம்..
தி₃வ்ய மால்யாம்ப₃ரத₄ரம்(ந்) தி₃வ்ய க₃ந்தா₄நுலேபநம்.

ஸர்வாஸ்சர்ய மயம்(ந்) தே₃வமநந்தம் விஸ்வதோ முக₂ம்..

(அத்₄யாயம் 11 ~ ஸ்லோகம் 10, 11)

பல முகங்களையும் பல கண்களையும் உடைய அத்புத தர்ஸனம் அது. திவ்யமான பற்பல ஆபரணங்களை அணிந்து, பல விதமான திவ்ய ஆயுதங்களை தரித்து, திவ்யமான பல மாலைகளும் ஆடைகளும் அணிந்து, திவ்யமான வாஸனை த்ரவ்யங்களைப் பூசி, மிகையான ஆஸ்சர்யம் கொடுத்திடும் தர்ஸனம் அது. எல்லா திஸைகளிலும் முகம் கொண்டும் எல்லையற்றதும் ஒளி நிறைந்ததுமானது அந்த தர்ஸனம். (11 – 10, 11)

எல்லையற்றதும் ஒளி நிறைந்ததுமான தர்ஸனம்...

'நீ விரும்பியதைப் பார்த்துக் கொள்', என்றார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். ஆனால், அர்ஜுனனுக்கோ ஏற்கெனவே பழக்கமானவை மாத்ரமே தெரிகின்றன. இது மநுஷ்ய இயல்பு. ஒரு திருமண ஆல்பத்தைக் கொடுத்துப் பார்க்கச் சொல்லுங்கள். தன்னுடைய படங்கள் எங்கெங்கு இருக்கின்றன என்றே தேடுவான். அதே போல், அர்ஜுனனுக்குப் பிடித்தவையே அவன் கண்களில் முதலில் தென்படுகின்றன. அர்ஜுனன் ஒரு சிறந்த க்ஷத்ரியன். க்ஷத்ரியனுக்குப் பிடித்தவை ஆயுதங்களும் ஆபரணங்களும் ஆடைகளும் கந்தங்களும் அலங்காரமும். அவையும் ஒன்றிரண்டு இருந்தால் த்ருப்தி கொள்பவன் இல்லை. அநேக வகை வேண்டும் அவனுக்கு.

இறைவன் ஒரு க்ஷத்ரியனா? அவன் எல்லாமாக இருக்கிறான். எல்லாம் என்னும் போது க்ஷத்ரியனும் அவனுள் அடக்கம். நம் பாவனைக்கு ஏற்றபடி அவன் நமக்கு தர்ஸனம் அளிக்கிறான். பொதுவாகவே நம் தேஸத்து ஜனங்கள் ஆபரண ப்ரியர்கள். ஆபூஷண ப்ரியர்கள் (ஆடை). அலங்கார ப்ரியர்கள். கொண்டை, வகிடு, நெற்றி, மூக்கு, காது, கழுத்து, மார்பு, புஜங்கள், முன்கை, விரல்கள், இடுப்பு, கணுக்கால், கால் விரல்கள் என்று ஸரீரத்தின் ஒவ்வொரு அங்கத்திற்கும் ஏற்ற ஆபரணங்கள் உண்டு. தங்கம், வெள்ளி, செப்பு போன்ற உலோகங்களையும் மாணிக்கம், வைரம், வைடூரியம், கோமேதகம், முத்து, பவிழம் போன்ற அனைத்து வகையான கற்களையும் பயன்படுத்தி வகை வகையான ஆபரணங்களும் மாலைகளும் செய்திடும் நீண்ட பாரம்பர்யம் இங்கு உண்டு. உலகத்திலேயே உயர்ரக கற்கள் மற்றும் தங்கம் போன்ற உலோகங்களை மிக அதிகமாக பயன்படுத்தும் தேஸம் பாரத தேஸமாகவே இருக்க வேண்டும். இங்கு கிடைக்காதவற்றை இறக்குமதி செய்து பயன்படுத்துகிறோம். நம் தேஸத்தில்தான் தங்கம் அதிகமாக இறக்குமதி செய்யப்படுகிறது.

வாஸனைகள்! வாஸனைகளுடன் நமக்கு ஆழமான வாஸனை (ஒட்டுதல்) ஏற்பட்டு விட்டதோ! இவ்விஷயத்தில் பாரத தேஸத்தைப் பொருத்த வரையில் இறைவன் மிக தாராளமாகவே நடந்து கொண்டுள்ளான். இந்த தேஸத்து மண்ணில் வாஸனையைக் கொட்டியுள்ளான். வாஸமுள்ள புஷ்பங்களை இங்கு தான் காண முடியும். இங்குள்ள பலருக்கு இவ்வாக்யம் ஆஸ்சர்யம் ஏற்படுத்தலாம். வாஸமுள்ள புஷ்பங்களா? புஷ்பம் என்றால் வாஸம் உண்டல்லவா? வாஸம் இல்லா புஷ்பங்களும் உண்டோ? மற்ற தேஸங்களில் அவற்றை புஷ்பங்கள் என்று தான் சொல்கின்றனர். பல வர்ணங்களில் உள்ளன. ஆயின், வாஸனை துளியும் இல்லை. இவைத் தவிர, பாரதத்தில் மாத்ரமே கிடைத்திடும் சந்தனமும் கஸ்தூரியும் அத்புதமான படைப்புகள்.

உணவில்? எத்தனை வகையான வாஸனைப் பொருட்கள்! இங்குள்ள அரிஸியும் சிறந்ததொரு வாஸம் கொண்டது. எவன் சொன்னான் இந்த தேஸம் ஏழை தேஸமென்று? செல்வச் செழிப்புள்ள தேஸம் நம் பாரத தேஸம். அதனால்தான் சென்ற ஆயிரத்து ஐந்நூறு வர்ஷங்களாய்த் தொடர்ந்து உலகின் பல்வேறு கொள்ளைக் கூட்டங்களால் சூறையாடப் பட்டு வந்துள்ளது.

காலங்காலமாய் மிகச் சிறந்தவற்றை, உயர்ந்தவைகளை இறைவனுக்கு அர்பணித்திடும் வழக்கம் இங்கு இருந்து வந்தது. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுக்கும் ஸ்ரீ வெங்கடேஸப் பெருமாளுக்கும் செய்யப்படும் அலங்காரத்தைப் பாருங்கள். ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியும் அன்னை பராஸக்தியும் ஸர்வாலங்கார பூஷிதையாகவே கோவில்களில் காக்ஷீ அளிக்கின்றனர். ராஜஸ்தானில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணாஷ்டமி அன்று, 'சப்பன் போகம், அதாவது ஐம்பத்தாறு வகைப் பண்டங்கள் செய்து நைவேத்யம் செய்யப்படும். இன்றும் உயர்ந்தவை அனைத்தும் இறைவனுக்கு அர்பணித்திடும் இவ்வழக்கம் பெரும் அளவில் உயிருடன் இருக்கிறது. இந்த வழக்கம் மேலோங்கி இருந்திடும் வரை ஆபத்து இல்லை. இது மாறி

ஸ்வயநலமும் பேராஸையும் பண வெறியும் மேலோங்கி விட்டால், இச்செல்வம் முழுவதும் நம்மவர்களாலே சூறையாடப்படும்.

ஒரு விஷயம் நினைவில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். அர்ஜுனனுக்குக் கிடைத்த முதல் தர்ஶனம் மாத்ரமே ஐஸ்வர்ய தர்ஶனமாக இருந்தது. அதன் பின் அவன் கோரங்களையும் பயங்கரங்களையும் தர்ஶித்தான். ஹிந்து தர்மத்தின் சிறப்பு இது. அழகும் அவனே. கோரமும் அவனே. வைபவமும் அவனே. தாரித்ர்யமும் அவனே. ஜன்மமும் மரணமும் அவனே. த்யாகமும் போகமும் அவனே. அர்ஜுனன் வாயாலே சொல்லக் கேட்போம்.

🕮 ॐ 🕮

दिवि सूर्य सहस्रस्य भवेद्युगपदुत्थिता ।
यदि भाः(स) सदृशी सा स्याद्भासस्तस्य महात्मनः ।।
{अध्याय ११ ~ श्लोक १२}

தி$_3$வி ஸூர்ய ஸஹஸ்ரஸ்ய ப$_4$வேத்$_3$ யுக$_3$ பது$_3$த்தி$_2$தா.
யதி$_3$ பா$_4$:(ஸ்) ஸத்$_3$ருஶீ ஸா ஸ்யாத்$_3$ பா$_4$ஸஸ்தஸ்ய மஹாத்மநஹ..
(அத்$_4$யாயம் 11 ~ ஶ்லோகம் 12)

வானத்தில் ஒரே ஸமயத்தில் பல்லாயிர ஸூர்யன்கள் வெளிப்பட்டால், அவை அனைத்தின் ஒட்டு மொத்த ஒளியும் விராட வடிவத்தில் உள்ள பரமனின் ஒளிக்கு நிகராகுமா? (11 – 12)

ஒளிமயம்..
இத்தகைய ஸந்தர்பங்களில் நம்மிடம் உள்ள வார்தைகள் எவ்வளவு குறை வாய்ந்தவை என்பது புரிகிறது. சொற்களின் பற்றுக்குறையில் நாம் தரித்ரன் ஆகி விடுகிறோம். நம்மிடம் இருக்கும் சொற்களை வைத்தே விளக்க வேண்டும். ஆனால், அச்சொற்களோ வெகு அரிதான இத்தகைய அநுபவங்களை விளக்கப் போதுமானவையாக இருப்பதில்லை. பரிஶோதனையாக அணுகுண்டு வெடித்ததைக் கண்ட விஞ்ஞானி, ‘ஆயிரம் ஸூர்யன்கள் ஒரே ஸமயத்தில் வெடித்துக் கிளம்பியது போல் இருந்தது’, என்றாராம். ஆராய்ந்து பார்த்தால் இந்த உவமை அர்தமற்றது. ஆனால், வேறு வழி இல்லை. அர்ஜுனனும் அதே போன்ற ஒரு நிலையில் உள்ளான். ஸஞ்ஜயனுடைய நிலையோ அதை விட பரிதாபம். ஒரு குருடனுக்கு விளக்கிச் சொல்ல வேண்டும். அதனால் தான், பெரும்பாலும் இத்தகைய அநுபவங்களைப் பெற்ற மநுஷ்யன் ஊமையாகி விடுகிறான். கௌதம புத்தர் க்ஞானத்தின் தர்ஶனம் பெற்றபின் ஒரு வாரம் மௌனமாகி விட்டாராம்.

🕮 ॐ 🕮

तत्रैकस्थं(ञ) जगत्कृत्स्नं प्रविभक्तमनेकधा ।
अपश्यद्देवदेवस्य शरीरे पाण्डवस्तदा ।।
{अध्याय ११ ~ श्लोक १३}

தத்ரைகஸ்த$_2$ம்(ஞ்) ஜக$_3$த்க்ருத்ஸ்நம் ப்ரவிப$_4$க்தமநேகதா$_4$.
அபஶ்யத்$_3$ தே$_3$வதே$_3$வஸ்ய ஶரீரே பாண்ட$_3$வஸ்ததா$_3$..
(அத்$_4$யாயம் 11 ~ ஶ்லோகம் 13)

பலவாய் பிரிந்துள்ள உலகம் முழுவதையும் தேவாதி தேவன் பரமனுடைய ஶரீரத்தில் பேதமற்று ஒன்றாக ஸ்திரமாக இருப்பதைக் கண்டான் பாண்டு புத்ரன் அர்ஜுனன். (11 – 13)

பரமனில் உலகம் பேதமற்று ஒன்றாக..
முதலில் ஐஸ்வர்ய ரூபம், பிறகு ஒளி வடிவம் இவற்றைக் கண்ட அர்ஜுனன் இப்பொழுது உலகில் எவற்றை எல்லாம் தனித்தனியாக பேதங்களுடன் இருக்கக் கண்டிருந்தானோ, அவை எல்லாம் ஶ்ரீ க்ருஷ்ணனின் விஶ்வரூபத்தில் ஒரே இடத்தில் பேதங்கள் இன்றி ஸ்திரமாக இருக்கக் கண்டான்.

உலகம் என்பது பன்மைகள் கொண்டது. பேதங்கள் நிறைந்தது. ஒவ்வொருவரின் உலகமும் வெவ்வேறு. உலகத்தைப் பற்றிய ஒவ்வொருவரின் அநுபவமும் வெவ்வேறு. நான் முதன்முறை விமானத்தில் வெளிநாடு ப்ரயாணம் மேற்கொண்ட போது என் மனஸில் வந்த எண்ணம், 'இது ஒரு வித்யாஸமான உலகம். நான் கண்டிராத உலகம்', என்பதே. உலகம் மிகப் பெரியது. ஆனால், தனி மநுஷ்யனைப் பொருத்த வரையில் அவன் காண்பதே அவனுடைய உலகம். உலகத்தில் பொன்னும் உண்டு. மண்ணும் உண்டு. இனிப்பும் உண்டு. கஸப்பும் உண்டு. வன்முறையும் உண்டு. அஹிம்ஸையும் உண்டு. ஸுகமும் உண்டு. து:கமும் உண்டு. அன்பும் உண்டு. வெறுப்பும் உண்டு. முள்ளும் உண்டு. மலரும் உண்டு. எல்லாம் ஒன்று தான் என்று கூறி பன்மையை மறுக்க முடியாது.

ஆதி ஶங்கரர் அத்வைத ஸித்தாந்தத்தைப் பேசியவர். ஒரு முறை அவர் தனது ஶிஷ்யர்களுடன் சென்று கொண்டிருந்த போது ஒரு மதம் பிடித்த யானை அவ்வழியே தாறுமாறாக ஓடி வந்தது. யானையுடன் ஓடி வந்த யானைப்பாகன், 'விலகுங்கள்! விலகுங்கள்! யானைக்கு மதம் பிடித்து விட்டது', என்று எச்சரித்துக் கொண்டிருந்தான். ஶங்கரர் பாதையில் இருந்து விலகி ஒதுங்கினார். அவ்வாறு ஒதுங்காத ஒரு ஶிஷ்யனை அந்த யானை தும்பிக்கையால் பிடித்துத் தூக்கி எறிந்தது. 'எல்லாம் ஒன்றுதான் என்கிறீர்கள். பின் அந்த யானைக்கு பயந்து ஒதுங்கியது ஸரியா?', என்று கேட்டான் அந்த ஶிஷ்யன். 'யானையைப் பார்க்கிறாய். யானைப்பாகனும் ப்ரஹ்மத்தின் ரூபம்தானே. விலகு, விலகு என்று கத்திய அந்த ப்ரஹ்மத்தின் சொல்லைக் கேட்டிருக்கலாம் அல்லவா?', என்று திருப்பிக் கேட்டார் ஶங்கரர். எல்லாம் ஒன்றே என்பது பாவ நிலை. ஒரு வாதம் அல்ல.

ராகா என்ற விட்டல பக்த ஸாதுவும் அவரது மனைவியும் அவர்களது பத்து வயஸுப் பெண்ணும் ஒரு ஊரை விட்டு வேறு ஊர் சென்று கொண்டிருந்தனர். முன்னே சென்று கொண்டிருந்த ராகா மண்ணில் ஒரு தங்க வளையல் கிடக்கக் கண்டார். தன் மனைவியின் மனஸில் ஆசை தோன்றி விடக் கூடாதே என்று நினைத்து, அவ்வளையல் மீது மண்ணைத் தள்ளி, அதை மண்ணில் மறைக்க முயன்றார். அவருக்குப் பின்னால் வந்த மனைவி கணவனின் செய்கையை கவனித்தாள். அந்த இடத்தை அடைந்ததும் தனது கணவன் மண்ணைத் தள்ளியது ஏன் என்று ஆராய்ந்தாள். தங்க வளையலைக் கண்டாள். வளையல் சிறந்த வேலைப்பாட்டுடன் அழகாக இருக்கிறது. தனது மகள் சிறியவள். அவள் மனஸில் ஆசை பிறக்கக் கூடும் என்று கருதி மண்ணைப் போட்டு வளையலை மூடினாள். தமது மகள் என்ன செய்கிறாள் என்று பார்க்க ஆவல் கொண்டு ஒரு மரத்தடியில் ஒதுங்கினர் பெற்றோர் இருவரும். பத்து வயஸு சிறுமியான டங்கா அங்கு வந்த போது அவளது கால் பட்டு, மண் ஒதுங்கியதால் வளையல் வெளிப்பட்டது. ஆனால், அவள் அதைக் கண்டு கொள்ளாமல் வந்தாள். தன் தாய் தந்தையரிடம், 'என்ன செய்தீர்கள்? மண்ணின் மேல் மண்ணைக் குவித்தீர்கள்', என்றாள். தாய் தந்தையர் அத்வைத ஸித்தாந்தம் பேசினார்கள். ஆனால், அவர்களுக்கு மண்ணும் பொன்னும் வெவ்வேறாகவே தெரிந்தன. மகள் ஸித்தாந்தம் அறியவில்லை. ஆனால், ரெண்டையும் ஒன்றெனக் காணும் பாவ நிலையை அடைந்திருந்தாள்.

பல்வேறு பேதங்களுடன் அர்ஜுனன் கண்டிருந்த உலகம் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் விராட ஶரீரத்தில் ஒன்றாகத் தெரிந்தது. பேரொளியாக பரமனைக் கண்ட அர்ஜுனனுக்கு அவ்வொளி வெள்ளத்தில் அண்ட சராசரம் முழுவதும் பேதங்களற்று தெரிந்தது. கண்ணைக் கூஸ வைக்கும் ஒளியைக் கண்ட பிறகு ஸில க்ஷணங்களுக்கு மற்ற பொருள்கள் எதுவும் தெரியாதல்லவா! அதே போல், பரமனை ஒரு முறை கண்ட பின்னர் படைப்பின் பேதங்கள் அர்ஜுனனுக்குத் தெரியவில்லை. உலகின் பேதங்கள் தெரிந்திடும் வரை நம்மால் பரமனைக் காண முடியாது. ஒரு முறை, பரமனைக் கண்டு விட்ட கண்களுக்கு உலகின் பேதங்கள் தெரிந்திடாது.

📖 ॐ 📖

ततः(स्) स विस्मयाविष्टो हृष्टरोमा धनञ्जयः ।
प्रणम्य शिरसा देवं(ङ्) कृताञ्जलिरभाषत ।।
{अध्याय ११ ~ श्लोक १४}

தத:(ஸ்) ஸ விஸ்மயாவிஷ்டோ ஹ்ருஷ்டரோமா த₄னஞ்ஜயஹ.

ப்ரணம்ய ஶிரஸா தே₃வம்(ங்) க்ருதாஞ்ஜலிர பா₄ஷத..

(அத்₄யாயம் 11 ~ ஶ்லோகம் 14)

பிறகு ஆஶ்சர்யத்தில் மூழ்கிய அர்ஜுனன் மெய்ச்சிலிர்த்து விராட ரூப பரமாத்மனுக்கு ஶிரம் தாழ்ந்து, கை குவித்து, ஶ்ரத்தையுடனும் பக்தியுடனும் வணங்கி நின்றபடி பேசத் தொடங்கினன். (11 – 14)

அர்ஜுனன் விராட ரூபத்தை வர்ணிக்கிறன்..

ஆஶ்சர்யம் அடைதல், ஆஶ்சர்யத்தில் மூழ்குதல் மநுஷ்யனுக்கே உள்ள விஶேஷத் தன்மை. இது வரை கண்டிராத ஒன்றைப் பார்த்திடும் போதும் கற்பனையில் கூட நினைத்துப் பார்த்திராத ஒன்றை அநுபவித்திடும் போதும் ஆஶ்சர்யம் ஏற்படுகிறது. நான் பள்ளி மாணவர்களிடம் பலமுறை, 'நீங்கள் ஆஶ்சர்யப்பட்ட ஸம்பவங்களைக் கூறுங்கள்', என்று கேட்டிருக்கிறேன். பெரிய நகரத்து மாணவர்களை விட க்ராமத்து ராஜாங்கப் பள்ளி மாணவர்களில் ஆஶ்சர்யம் அடையும் தன்மை அதிகமாகக் காணப்படுகிறது. காரணம் என்னவாக இருக்கும்? சென்ற நூறு நூற்றைம்பது வர்ஷங்களில் விஜ்ஞானம் மிகப் பெரிய முன்னேற்றத்தைக் கண்டிருக்கிறது. குறிப்பாக சென்ற முப்பது வர்ஷங்களில், கம்ப்யூடர் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பின் பல்வகையான கருவிகள் ஜனங்கள் கைகளுக்கு எட்டி விட்டன. Mobile Phones, Lap Tops, IPods, Digital Cameras, DVD Players, Games, Remote Operated Toys, என்று பற்பல நூதன கருவிகளுக்கு மத்தியில் குழந்தை பிறந்து வளர்கிறது. இவற்றின் உள்ளே என்ன இருக்கிறது என்பது தெரியாது. என்ன அறிவியல் விதிகளின்படி இவை செயல்படுகின்றன என்பது தெரியாது. பொத்தான்களை அழுத்தி இவற்றைச் செயல்பட வைக்க முடியும். அவ்வளவுதான். பயிற்சி அளித்தால் ஒரு கிளியும் ஒரு நாயும் கூட செய்திடும். ஆனல், தனக்கு எல்லாம் தெரியும் என்ற பொய்யான தன்னம்பிக்கை அல்லது மெய்யான அஹங்காரத்துடன் வளர்கிறது. எல்லாம் தெரிந்தவனை எதுவும் ஆஶ்சர்யத்தில் ஆழ்த்தாது அல்லவா? மனஸ் அல்லது ஹ்ருதயம் மேலோங்கி இருக்கும் ஒரு நபரால்தான் ஆஶ்சர்யப்பட முடியும். புத்தியும் அஹங்காரமும் மேலோங்கி நின்றல் ஆஶ்சர்யப்படும் தன்மை வறண்டு விடும். இன்றைய செல்வந்தர்கள் வீட்டுக் குழந்தைகள் குழந்தைகளாக இருப்பதில்லை. வெகு சீக்ரம் பெரியவர்கள் ஆகி விடுகின்றனர்.

AIDSஐ விட பயங்கர நோய் ஒன்று எல்லா பக்கமும் பரவி வருகிறது. காலத்தை ஸுருக்கி விடு. ஶீக்ரம் முடித்து விடு. தாயின் வயிற்றில் வாஸம் செய்யும் பத்து மாஸங்களைக் குறைக்க முடியவில்லை. ஆனல், குழந்தை பிறந்த பின்னர் எல்லாம் ஶீக்ரமாக முடிந்து விட வேண்டும். ஶீக்ரமாக உட்கார்ந்து விட வேண்டும். ஶீக்ரமாக நடக்க வேண்டும். ஶீக்ரமாக தாய்ப்பாலில் இருந்து மற்ற உணவிற்குத் தாவி விட வேண்டும். இவற்றை எல்லாம் ஸுலபம் ஆக்கும் கருவிகள் பல வந்துள்ளன. ஶீக்ரமாகக் கற்றுக் கொண்டிட வேண்டும். ஐந்து வயஸில், மூன்று வயஸில், ஒரு வயஸில், கர்பத்தில் இருக்கும் பொழுதே என்று கற்பிக்கத் தொடங்கும் வயஸு குறைந்து கொண்டே வருகிறது. நல்ல வேளை. கம்ப்யூடரில் செய்வது போல மநுஷ்ய மூளையின் Memory Card மற்றும் Data Cardஐ தனியே பிரிக்க முடியவில்லை. இது ஸினிமாவின் கற்பனையோடு நிற்கிறது. உண்மையில் இது முடியுமானல் இறந்த மநுஷ்யனின் Memory Card மற்றும் Data Card விற்பனைக்கு வந்து விடும். வஸதி உள்ளவன் அதை வாங்கி, தன் வீட்டில் பிறந்த குழந்தையின் மூளையில் செருகி விட்டால் போதும். குழந்தை எல்லாவற்றையும் ஒரு நொடியில் கற்றுக் கொண்டு விடும். பிறந்தவுடன் கிழவன் ஆகி விடும்.

அர்ஜுனன் ஆஶ்சர்யத்தில் ஆழ்ந்தான். மெய்ச்சிலிர்த்தான். பக்தி ஶ்ரத்தையுடன் பேசத் தொடங்கினன். தனது அநுபவத்தை விவரிக்கத் தொடங்கினன்.

📖 ॐ 📖

अर्जुन उवाच

पश्यामि देवांस्तव देव देहे सर्वांस्तथा भूतविशेष सङ्घान् ।
ब्रह्माणमीशं(ङ्) कमलासनस्थमृषींश्च सर्वानुरगांश्च दिव्यान् ।।

{अध्याय ११ ~ श्लोक १५}

அர்ஜுன உவாச

பஶ்யாமி தே₃வாம்ஸ்தவ தே₃வ தே₃ஹே ஸர்வாம்ஸ்ததா₂ பூ₄தவிஶேஷ ஸங்கா₄ந்.
ப்₃ரஹ்மாணமீஶம்(ங்) கமலாஸநஸ்த₂ம் ருஷீம்ஶ்ச ஸர்வாநுரகா₃ம்ஶ்ச தி₃வ்யாந்..

(அத்₄யாயம் 11 ~ ஶ்லோகம் 15)

ஹே தேவனே! தங்களுடைய ஶரீரத்தில் அனைத்து தேவர்களையும், பல்வகையான உயிர்க் கூட்டங்களையும், தாமரை ஆஸனத்தில் அமர்ந்திருக்கும் ப்ரஹ்மனையும் ஈஶனையும் அனைத்து ர்ஷி முனிகளையும் அனைத்து திவ்ய ஸர்பங்களையும் காண்கிறேன். (11 – 15)

ஆஶ்சர்யத்தில் அர்ஜுனனின் தடுமாற்றம்..

அர்ஜுனன் விவரிப்பது அவனது ஸ்வந்த அநுபவத்தை. எனக்கு அத்தகைய அநுபவம் ஏற்படும் போதுதான் அவனது வார்தைகள் புரியும். அவனது வார்தைகளை விளக்க முற்படுவது ஸரியாகாது. ஒரு விஷயம் புரிகிறது. அர்ஜுனன் தடுமாறி இருக்கிருன். தாறுமாருகப் பேசுகிருன். கோர்வை இல்லாமல் பேசுகிருன். அவன் கண்ட அக்காக்ஷீ அவனை ஸ்தம்பிக்க வைத்திருக்கிறது. அதனுல் தான் பெரியோர் பலரும் தமது அநுபவத்தைப் பற்றி பேசாமல் இருந்து விட்டனர். 'கண்டவர் விண்டிலர்', என்ற வாக்யம் உண்டல்லவா? தன் அநுபவத்தைப் புரிந்து கொள்ளும் தகுதி இல்லாதவரிடம் அதைப் பற்றிக் கூறினுல் பைத்தியம் என்று பட்டம் சூட்டி விடுவர். ஜ்ஞானீகளில் பெரும்பாலோர் அவர்களது வாழ்நாளில் மக்களால் பைத்யம் என்றே கருதப்பட்டனர்.

அனைத்து தேவர்களையும் கண்டான். தாமரையின் மேல் அமர்ந்திருக்கும் ப்ரஹ்மனைக் கண்டான். அவன் கூறவில்லை என்ருலும் மஹாவிஷ்ணுவைக் கண்டான் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். தாமரையைக் கண்டான் என்ருல் தாமரைத் தண்டினைக் கண்டிருக்க வேண்டும். தாமரைத் தண்டின் அடியைக் கண்டிருக்க வேண்டும். தாமரைத் தண்டு மஹாவிஷ்ணுவின் நாபியில் இருந்து கிளம்புகிறது. எனவே, ஶேஷ நாகத்தின் மீது படுத்திருந்த மஹாவிஷ்ணுவையும் கண்டிருக்க வேண்டும். ஈஶனை அதாவது, ஶங்கரனைக் கண்டான். ர்ஷிகளைக் கண்டான். ஸர்பங்களைக் கண்டான். பரமாத்மன் படைக்கும் கடவுளான ப்ரஹ்மாவிற்கும் காக்கும் கடவுளான மஹாவிஷ்ணுவிற்கும் அழிக்கும் கடவுளான ஶங்கரனுக்கும் அப்பாற்பட்டவன். இம்மூவருமே பரமாத்மாவில் அடக்கம்.

அனைத்து உலகங்களையும் கண்டான். ப்ரஹ்ம லோகத்தைக் கண்டான். வைகுண்டத்தைக் கண்டான். கைலாஶத்தைக் கண்டான். தேவலோகங்களைக் கண்டான். ர்ஷிகள் வாழ்ந்திடும் பூலோகத்தைக் கண்டான். ஸர்ப லோகத்தையும் கண்டான். படைப்புக் கடவுளில் இருந்து கடைநிலை உயிரான ஸர்பம் வரை அனைத்தையும் கண்டான் என்று புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

📖 ॐ 📖

अनेकबाहूदरवक्त्रनेत्रं पश्यामि त्वां सर्वतोऽनन्तरूपम् ।
नान्तं(न्) न मध्यं(न्) न पुनस्तवादिं पश्यामि विश्वेश्वर विश्वरूप ।।

{अध्याय ११ ~ श्लोक १६}

அநேகபா₃ஹூத₃ரவக்த்ர நேத்ரம் பஶ்யாமி த்வாம் ஸர்வதோऽநந்தரூபம்.
நாந்தம்(ந்) ந மத்₄யம்(ந்) ந புநஸ்தவாதி₃ம் பஶ்யாமி விஶ்வேஶ்வர விஶ்வரூப..

(அத்₄யாயம் 11 ~ ஶ்லோகம் 16)

ஹே விஶ்வரூபனே! ஹே விஶ்வேஶ்வரனே! தங்களை அநேகமான கைகளும் வயிறுகளும் முகங்களும் கண்களும் கொண்டவனுகக் காண்கிறேன். மற்றும் எண்ணிக்கைக்கு உட்படாத அநேக அநேக ரூபங்களைக் காண்கிறேன். மேலும், தங்களது ரூபத்தின் ஆரம்பத்தையோ முடிவையோ மத்தியையோ என்னுல் காண முடியவில்லை. (11 – 16)

அநேகாநேக கைகளும் வயிறுகளும் கண்களும் முகங்களும்..

அர்ஜுனன் விஶ்வரூபன் என்று ஸம்போதிக்கிருன். விஶ்வத்தின் மொத்த உருவே என்று பொருளாகிறது. உலகத்தில் எத்தனை எத்தனை உயிர்கள். நம்முடைய ஒரு உலகம் மாத்ரம் இல்லை.

பல்லாயிர உலகங்களில் உயிரினங்கள் வாழ்ந்திடும் வாய்ப்பு உண்டு என்கின்றனர் விஞ்ஞானிகள். அவை அனைத்து உலகங்களின் அனைத்து உயிர்களின் கைகால்களையும் முகங்களையும் வயிறுகளையும் கண்களையும் இணைத்துக் கோர்த்தால்?? கற்பனைக்கும் அப்பாற்பட்டது. 'தங்களுடைய அனந்த ரூபங்களை பார்க்கிறேன்', என்கிறான். 'Infinite forms..'

நாம் பெரிய வடிவம் எதையேனும் கண்டால், அதனுடைய எல்லைகளைப் பார்ப்போம் அல்லவா? ரயில் வண்டி செல்வதைப் பார்க்கிறோம். வழக்கமான வண்டிகளை விட நீளமாக இருந்தால், அதனுடைய இஞ்ஜினையும் கடைசி பெட்டியையும் பார்ப்போம் அல்லவா? விராட ரூபத்தைப் பார்த்த அர்ஜுனன் அதனுடைய எல்லைகளைக் காண முயற்சி செய்து தோல்வி அடைந்தான். 'ஆரம்பத்தையும் முடிவையும் என்னால் காண முடியவில்லை', என்கிறான். மத்தியையும் காண முடியவில்லை என்கிறானே? ஆம். ஆரம்பமும் முடிவும் தெரியாத போது இது தான் மத்தி என்று எதைக் கூறலாம்? மத்தியையும் காண முடியவில்லை என்கிறான்.

📖 ॐ 📖

किरीटिनं(ङ्) गदिनं(ञ्) चक्रिणं(ञ्) च तेजोराशिं सर्वतो दीप्तिमन्तम् ।
पश्यामि त्वां(न्) दुर्निरीक्ष्यं समन्ताद्दीप्तानलार्कद्युतिमप्रमेयम् ।।
{अध्याय ११ ~ श्लोक १७}

கிரீடிநம்(ங்) க₃தி₃நம்(ஞ்) சக்ரிணம்(ஞ்) ச தேஜோராஶிம் ஸர்வதோ தீ₃ப்திமந்தம்.
பஶ்யாமி த்வாம்(ந்) து₃ர்நிரீக்ஷ்யம் ஸமந்தாத்₃ தீ₃ப்தாநலார்கத்₃யுதிமப்ரமேயம்..
(அத்₄யாயம் 11 ~ ஶ்லோகம் 17)

கிரீடம், கதை மற்றும் சக்ரம் தரித்து, எல்லா திசைகளையும் ஒளிமயமாக ஆக்கிடும் ஒளிப்பிழம்பாய், கண்களால் பார்க்க முடியாதவராய், அக்னி மற்றும் ஸூர்யனின் தேஜஸ் கொண்டவராய், வேறு எதையும் கொண்டு அளவிட முடியாதவராய், ஒப்பிட முடியாதவராய் தங்களைக் காண்கிறேன். (11 – 17)

ஒப்பிட முடியாத...

கிரீடம், கதை மற்றும் சக்ரம் தரித்த உங்களைக் காண்கிறேன். எனில், சதுர்புஜ மஹாவிஷ்ணுவையும் விஸ்வரூப தர்ஶனத்தில் அர்ஜுனன் கண்டான் என்றே ஆகிறது. 'தங்களை ஒளிப்பிழம்பாக எல்லா திசைகளிலும் ஒளியூட்டியவாறு இருக்கக் கண்டேன்', என்கிறான். நான் ஒரு முறை விமானத்தில் தெற்கில் இருந்து வட திசை நோக்கிச் சென்றேன். (ஜொஹன்னஸ்பர்கில் இருந்து அடிஸ் அபாபா நோக்கி). வலதுபுற ஜன்னல் ஓர இருக்கையில் அமர்ந்திருந்தேன். ராத்ரீ மூன்று மணிக்குப் புறப்பட்டதால் இருக்கையில் அமர்ந்தவுடன் தூங்கி விட்டேன். சிறிது நேரத்தில் ஒரு ஒளிப்பிழம்பு என்னை உறக்கத்தில் இருந்து எழுப்பியது. அந்தக் காக்ஷியை எவ்வாறு வர்ணிப்பது? வானம் முழுவதும், எல்லா திசைகளிலும், தூர தூரம் வரை, ஒரு அணு அளவும் இடைவெளி இல்லாது பளிச்சென்ற பொன் நிறம் பரவி இருந்தது. ஸூர்ய உதயத்திற்கு முன்னர் வானத்தில் வீசப்பட்ட ஒளிப்பிழம்பு. மெய்ச்சிலிர்ப்பு என்றால் என்ன என்று அன்று உணர்ந்தேன். நீலநிறம் இதே போல், வானத்தை நிரப்புகிறது. ஆனால், அதை ஒளி வெள்ளம் என்று சொல்ல முடியாது. இது அக்னியின் (உதிக்கும் ஸூர்யன் நிறத்தில்) நிறத்தில் இருந்தது. ஸஞ்ஜயன் ஆயிரம் ஸூர்யனின் ஒளி என்றான். அதையே இங்கு அர்ஜுனன், 'அக்னி மற்றும் ஸூர்யனின் தேஜஸ் கொண்டவர் எனவும் கண்களால் பார்க்க முடியாதவர்', என்றும் சொல்கிறான். 'அப்ரமேயராக இருக்கிறீர்', என்கிறான். அதாவது சொற்களாலோ, எண்ணங்களாலோ, கற்பனையாலோ, அநுமானத்தாலோ, உவமைகளாலோ பரமனை அளவிட முடியாது.

📖 ॐ 📖

त्वमक्षरं परमं वेदितव्यं(न्) त्वमस्य विश्वस्य परं(न्) निधानम् ।

त्वमव्ययः(श्) शाश्वतधर्मगोप्ता सनातनस्त्व पुरुषो मतो मे ।।

{अध्याय ११ ~ श्लोक १८}

த்வமக்ஷரம் பரமம் வேதி$_3$தவ்யம்(ந்) த்வமஸ்ய விஸ்வஸ்ய பரம்(ந்) நிதா$_4$நம்.
த்வமவ்யய(ஸ்) ஸாஸ்வத த$_4$ர்மகோ$_3$ப்தா ஸநாதநஸ்த்வம் புருஷோ மதோ மே..

(அத்$_4$யாயம் 11 ~ ஸ்லோகம் 18)

நீங்கள் அழிவற்ற பரம்பொருள். அறியப்பட வேண்டியவர். தாங்கள் இந்த ப்ரபஞ்சம் முழுவதற்கும் மேலான உறைவிடம். மாற்றங்கள் இல்லாதவர். என்றென்றும் தர்மத்தின் ரக்ஷகர் நீங்களே. ஸநாதனமான பரமாத்மன் நீங்கள் என்று நான் கருதுகிறேன். (11 – 18)

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன், 'இது என் கருத்து', என்று பலமுறை கூறி இருக்கிறார். அர்ஜுனன் வாயால் இப்போது கேட்கிறோம். அர்ஜுனன் வாயால் என்பது விஸேஷம். க்ஷத்ரியன் அவ்வளவு எளிதாகப் பணிவதில்லை. நிறைந்து விட்டால் பணிவு ஏற்படவே வேண்டும். பணிவு ஏற்பட்டால்தான் நிறைய முடியும். முழுமை ஏற்பட நிபந்தனையும் பணிவு. முழுமை ஏற்பட்டால் விளைவதும் பணிவு. அர்ஜுனன் விஸ்வரூப தர்ஸனத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். 'நான் கண்டேன். இது என் அநுபவம்', என்று அவன் ஆணித்தரமாகக் கூறி இருக்கலாம். ஆனால், இது என் கருத்து என்று மாத்ரம் சொல்கிறான். விராடத்தை தர்ஸித்ததால் 'நான்' க்ஷண நேரத்திற்கு மறைந்து போயிருக்க வேண்டும். அத்புத ஸாஹித்யமான ஸ்ரீ ராமாயணத்தை எழுதிய வால்மீகி, அதைத் தான் எழுதியதாகக் குறிப்பிடவில்லை. ப்ரஜாபதி காகப்ருஷண்டரிடம் கூறி, அவரிடம் இருந்து நாரதர் கேட்டு, நாரதர் தன்னிடம் கூறியதையே எழுதியதாகக் கூறுகிறார். இத்தகைய பணிவே அர்ஜுனனை, 'இது என் கருத்து', என்று கூற வைத்தது.

'அழிவற்றவர் தாங்கள். அறியப்பட வேண்டியவர்', என்கிறான் அர்ஜுனன். எது அறியப்படும் அர்ஹதை உள்ளது? எது அதிகப் பணம் கொடுக்கிறதோ அதுவா? எம்டன் என்ற ஜெர்மானிய கப்பல் சென்னைத் துறைமுகத்தின் மீது குண்டு வீசிய பிறகு, 'இங்கு ஜெர்மன் மொழி கற்றுத் தரப்படும்', என்ற ஃபலகை சென்னையில் பல இடங்களில் முளைத்ததாம். ஏன்? இனி ஜெர்மானியன் நம்மை ஆளப் போகிறான். ஜெர்மன் மொழியைக் கற்றுக் கொண்டு விட்டால் புதிய ஆக்ஷியில் ஸுலபமாக வேலை கிடைத்து விடும் அல்லவா?

இன்று கம்ப்யூடர் கற்றுக் கொள்ள ஓடுகின்றனர். ஆங்க்லம், அதிலும் அமெரிகாவில் பேசப்படுவது போல், பேசக் கற்றுக் கொடுக்கும் ஆங்க்ல வகுப்பு நடத்துபவருக்குப் பெரும் வருமானம் கிடைக்கும் காலம் இது. நம் தேஸத்து மொழிகளின் வகுப்பறைகள் காலியாக உள்ளன. இன்று மாணவர்களில் பெரும்பாலோர் தம் தாய்மொழியில் ஒழுங்காக எழுதவும் பேசவும் அறிந்திடாமலே கல்லூரிப் படிப்பை முடித்து விடுகின்றனர்.

எது அறியத் தகுந்தது? வயிற்றுக்கு எது சோறு போடுகிறதோ அதுவா? எதை அறிந்த பின்னர் வேறு எதையும் அறிய வேண்டாமோ, அறியும் தாஹம் இல்லாமல் போய் விடுகிறதோ, நிலைத்த அமைதி பிறந்து விடுகிறதோ, அதுவே அறிந்து விடும் அர்ஹதை கொண்டது. விஸ்வரூப தர்ஸனத்தில் மூழ்கி இருக்கும் அர்ஜுனன், 'தாங்கள் அறியப்பட வேண்டியவர்', என்கிறான்.

'ஓய்வில்லாமலும் அமைதி இல்லாமலும் அலைந்து திரிந்து கொண்டிருக்கும் உயிர்கள் அனைத்திற்கும் உறைவிடம், ஓய்விடம் தாங்களே', என்கிறான். 'நாள் முழுவதும் ஸுற்றித் திரிந்து விட்டு ஓய்வு நாடி, அமைதி தேடி ஸாயங்காலம் தத்தம் வீட்டிற்கோ கூட்டிற்கோ பொந்திற்கோ கொட்டகைக்கோ குஹைக்கோ அனைத்து உயிரினங்களும் திரும்புவது போல், வாழ்க்கையில் ஆடிப்பாடி, வருந்தி மகிழ்ந்து, இறுதியில் உணர்ந்து திருந்தி ஒடுங்கி அமைதி அடைய வேண்டியது உன்னில்தான்', என்கிறான் அர்ஜுனன்.

தன் மீது மீண்டும் மீண்டும் வெவ்வேறு எழுத்துக்கள் எழுதப்பட்டும் அழிக்கப்பட்டும் வந்தாலும் மாறுமல் நிலையாக இருந்திடும் கரும்ஃபலகையைப் போல, நிழலாகத் தன் மீது

விழுந்திடும் காக்ஷீகள் மாறியபடி இருந்தாலும் மாருமல் நிலைத்து இருக்கும் டீவீ திரையைப் போல, மாறிக் கொண்டே இருக்கும் உலகம் நிலை பெற்றிருப்பது என்றும் மாருத பரமனிடம்.

🕮 ॐ 🕮

अनादि मध्यान्तमनन्तवीर्यमनन्तबाहुं शशिसूर्यनेत्रम् ।
पश्यामि त्वां(न्) दीप्तहुताशवक्त्रं स्वतेजसा विश्वमिदं(न्) तपन्तम् ।।
{अध्याय ११ ~ श्लोक १९}

அநாதி₃ மத்₄யாந்தமநந்தவீர்யமநந்தபா₃ஹும் ஶஶிஸூர்ய நேத்ரம்.
பஶ்யாமி த்வாம்(ந்) தீ₃ப்தஹுதாஶவக்த்ரம் ஸ்வதேஜஸா விஶ்வமித₃ம்(ந்) தபந்தம்..
(அத்₄யாயம் 11 ~ ஶ்லோகம் 19)

தங்களை நான் ஆரம்பமும் மத்தியும் முடிவும் இல்லாதவராகவும், எல்லையற்ற ஆற்றல் கொண்டவராகவும், எண்ணிக்கையில் அடங்காத கைகளை உடையவராகவும், சந்த்ர - ஸூர்யர்களைக் கண்களாக கொண்டவராகவும், அக்னியை முகமாக உடையவராகவும், தமது தேஜஸ்ஸால் உலகத்தை தஹிக்கச் செய்பவராகவும் காண்கிறேன். (11 – 19)

உருவம், ஆற்றல், ஒளி அனைத்தும் எல்லையற்ற...

அர்ஜுனன் அடுத்து வேறொரு உருவத்தை வர்ணிக்கிருன். ஒரு ஸினிமா படத்தைப் போல் காக்ஷீகள் ஒன்றின் பின் ஒன்ருகத் தோன்றி இருக்குமா விஶ்வரூப தர்ஶனத்தில்? எவ்வளவு நேரம் நிகழ்ந்திருக்கும்? இவ்வாருக பல கேள்விகள் எழுகின்றன. ஸிலர் இதை படமாக வரைய முயன்றுள்ளனர். இப்புஸ்தகத்தில் அத்யாயத்தின் துவக்கத்தில் அத்தகைய படம் ஒன்றை நாமும் ப்ரஸுரித்து உள்ளோம். இந்த சித்ரங்கள் அனைத்தும் தவருகவே இருக்க வேண்டும். எவ்வளவு பெரியதாக வரைந்தாலும் சித்ரங்கள் எல்லைக்கு உட்பட்டே இருக்கும். மிக அதிக எண்ணிக்கையில் கைகளும் முகங்களும் வரைந்தாலும் அவை எண்ணிக்கைக்குள் அடங்கியே ஆக வேண்டும். நாம் எல்லைகளுக்கு உட்பட்டவர்கள். நாம் வரையக் கூடியதும் உருவாக்கக் கூடியதும் காணக் கூடியதும் எல்லை அற்றதாக இருக்க முடியாது.

'நீங்கள் ஆதியும் மத்தியும் அந்தமும் இல்லாதவர்'. முன்பு 11 – 16'ல் கூறியதைத் திரும்பக் கூறுகிருன். முன்பு, 'என்ருல் தங்களின் ஆதியையும் மத்தியையும் அந்தத்தையும் காண முடியவில்லை', என்ருன். அப்பொழுது காணும் ஆர்வத்தில் இருந்தான். இப்பொழுது காண்பவன் பெருமளவு மறைந்து விட்டான். பரமாத்மாவின் பெருமைகளைப் பாடிக் கொண்டு இருக்கிருன். நடுநடுவே தான் கண்டிடும் காக்ஷீகளையும் சொல்கிருன்.

ஆரம்பத்தில் கண்டது ஸௌம்யமான, மனஸிற்கு ஹிதமான காக்ஷீ. இப்பொழுது தஹிக்க வைக்கும் பயங்கரக் காக்ஷீ. அக்னியைப் பொழிந்திடும் வாய்களும், எண்ணற்ற கைகளும், சந்த்ர – ஸூர்யக் கண்களும்.. ஏற்கெனவே, இவ்விஷயம் சர்சை செய்யப்பட்டுள்ளது. நம் ஹிந்து தர்மத்தில் God வேறு, Devil வேறல்ல. அல்லா வேறு, ஷைதான் வேறல்ல. 'கடவுள் என்ருல் அவர் அன்பு மயமானவர். நன்மையே செய்பவர்', என்றே உலக மதங்கள் பலவும் கருதுகின்றன. ஆனுல், உலகத்தில் கோபமும் வெறுப்பும் இருக்கின்றனவே! மரணமும் நோயும் கொடுமையாகத் தெரிந்திடும் பிறக் காக்ஷீகளும் இருக்கின்றனவே! அருவருப்பும் பயங்கரமும் இருக்கின்றனவே! இவற்றை எவ்வாறு விளக்குவது? இவை எல்லாம் Devil அல்லது ஷைதானின் வேலை என்று விளக்க முயற்சிக்கின்றன பிற மதங்கள்.

இம்முயற்சியில் ஒரு தர்மஸங்கடம் இருக்கிறது. மரணம் ஜயித்து விடும் போது, நோயும் பிற கொடுமைகளும் வலிமையுள்ளவையாகத் தெரிந்திடும் போது, பயங்கரமும் வெறுப்பும் பெரும் நாஶம் விளைவித்திடும் போது, கடவுளை விட ஷைதான் அதிக ஶக்திஶாலியாகி விடுகிறது. ஸர்வ ஶக்தி வாய்ந்த (Omnipotent) கடவுளை விட அதிக வல்லமை படைத்ததா Devil? அதனிடம் கடவுளையே தோற்கடிக்கும் ஆற்றல் உண்டா? இதை விளக்க முடியாமல் நெளிகின்றன அம்மதங்கள்.

ஹிந்து தர்மத்தில் எல்லாம் அவனே. ஜன்மமும் அவனே. மரணமும் அவனே. அழகும் அவனே. கோரமும் அவனே. அமைதியும் அவனே. பயங்கரமும் அவனே. ஸுகம் அவன் கொடுத்தது. து:கமும் அவன் கொடுப்பது. நோயும் அவன் ப்ரஸாதமே. ஆரோக்யமும் அவன் ப்ரஸாதமே. இவ்விஷயத்தை ஸரியாகப் புரிந்து கொள்ளாத ஹிந்து இளைஞர்கள் பலரும் தெய்வ வடிவங்களின் கைகளில் உள்ள பயங்கர ஆயுதங்களைப் பற்றியும், அதி பயங்கர உருவங்களான காளிமாதா மற்றும் ந்ருஸிஹ்ம மூர்த்தியைப் பற்றியும் கேள்விகள் கேட்கின்றனர்.

ஒரு வார இதழில் குட்டிக் கதை ஒன்று படித்தேன். ப்ரேமிகள் இருவர் திருமணமாகி, கப்பலில் ப்ரயாணம் சென்றனர். நடு ஸமுத்ரத்தில் மேகங்கள் கருத்து, புயல் வீஸ ஆரம்பிக்கிறது. காதலி கவலை மற்றும் பயம் கொள்கிருள். 'என்ன? இப்படி நேர்ந்து விட்டது? எனக்கு பயமாக இருக்கிறது', என்கிருள். காதலன் மேலே கைகாட்டி, 'அவன் பார்த்துக் கொள்வான்', என்கிருன். 'இப்படி பொறுப்பில்லாமல் பதில் சொல்கிருயே. எனக்கு பயமாக இருக்கிறது', எனக் கேட்கிருள் காதலி. அவன் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. சிறிது நேரத்தில் தனது வாளை உருவி அவளது கழுத்தின் அருகில் வைக்கிருன். 'விளையாட இது தான் நேரமா?'. 'விளையாட்டு என்கிருய். ஏன்! உனக்கு வாளைக் கண்டு பயமாக இல்லையா?'. 'ஏன் பயப்பட வேண்டும்? நான் உன்னுடையவள். நீ எதைச் செய்தாலும் எனக்கு ஏற்புடையதுதான்'. 'பின் புயலைக் கண்டு ஏன் பயம் கொள்கிருய்? நாம் அவனுடையவர்கள் இல்லையா? அவன் எதைச் செய்தாலும் ஏற்புடையதே. புயலாக வீஸினுலும், தென்றலாக வீஸினுலும் அவனுடைய செயல். நாம் ஸமுத்ரத்தில் மூழகுவதால் நமக்கு நன்மை என்று அவன் கருதினுல் மூழ்குவோம். நமக்காக வேறேதேனும் கார்யம் அவன் வைத்திருந்தால் கரையேறுவோம். பயப்பட என்ன காரணம்?', என்ருன் காதலன்.

🕮 ॐ 🕮

द्यावापृथिव्योरिदमन्तरं हि व्याप्तं(न्) त्वयैकेन दिशश्च सर्वाः ।
दृष्ट्वाद्भुतं रूपमुग्रं(न्) तवेदं(ल्) लोकत्रयं प्रव्यथितं महात्मन् ।।
{अध्याय ११ ~ श्लोक २०}

த்₃யாவா ப்ருதி₂வ்யோரித₃மந்தரம் ஹி வ்யாப்தம்(ந்) த்வயைகேந தி₃ஶஶ்ச ஸர்வாஹா.
த்₃ருஷ்ட்வாத்₃பு₄தம் ரூபமுக்₃ரம்(ந்) தவேத₃ம்(ல்)
லோகத்ரயம் ப்ரவ்யதி₂தம் மஹாத்மன்..
(அத்₄யாயம் 11 ~ ஶ்லோகம் 20)

ஹே மஹாத்மனே! ஸ்வர்கத்திற்கும் பூமிக்கும் இடைப்பட்ட வானவெளி முழுவதும் எல்லா திசைகளும் தாங்கள் ஒருவராலே வ்யாபிக்கப் படுகிறது. தங்களுடைய இந்த அத்புதமான, உக்ரமான ரூபத்தைக் கண்டு மூன்று உலகமும் நடுங்கி வேதனை அடைகிறது. (11 – 20)

அத்புதமான, உக்ரமான ரூபம்...

அண்ட சராசரம் முழுவதும், அணுஅணுவிலும் பரமாத்மா வ்யாபித்திருக்கிருர். இதை திவ்ய த்ருஷ்டி பெற்ற அர்ஜுனன் காண்கிருன். நாம் காக்ஷிக்கு உட்பட்ட உலகம் இந்த திவ்யமான விராட ரூபத்தின் ஒரு சிறு அம்ஶமே. உலகத்தில் உள்ள மாற்றத்திற்கும் அழிவிற்கும் உட்பட்ட ஜடமும் பரமனது விராட ரூபத்தின் ஒரு பகுதியே. அர்ஜுனனுக்கு திவ்ய த்ருஷ்டியால் கிடைத்த இதே தர்ஶனம் பக்தர்களுக்கு பாவத்ருஷ்டியால் கிடைக்கிறது. 'வாஸுதேவ: ஸர்வம்', என்பது பக்தர்களுக்குக் கிடைத்திடும் பாவ – தர்ஶனம்.

ஸிறு வயஸில் கோலி குண்டுகளினுல் கவரப்படும் சிறுவனிடம் காணப் படுவது போக த்ருஷ்டி. போக த்ருஷ்டி இருப்பவனுக்கு உலகம் உண்மையாகத் தோன்றும். அச்சிறுவன் வளர்ந்த பின் கோலி குண்டுகள் வ்யர்தமானவை என்று உணர்ந்து கொள்கிருன் அல்லவா அது அவனது விவேக த்ருஷ்டியால். ஒரே நபர் எவ்வாறு ஒருவனுக்குத் தந்தையாகவும் மற்றவனுக்கு மகனுகவும் வேறு ஒருவனுக்கு நண்பனுகவும் இருக்கிருனே, அதே போல், போக த்ருஷ்டி உள்ளவனுக்கு இவ்வுலகம் ஸத்யமாகத் தோன்று கிறது. உலகத்தால் கவரப்படுகிருன். பற்றிக் கொள்கிருன். அதே

உலகம் விவேக த்ருஷ்டி உள்ளவனுக்கு மாற்றமும் அழிவும் கொண்டதாகத் தெரிகிறது. வைராக்யம் கொள்கிறான். விலகுகிறான். திவ்ய த்ருஷ்டி உள்ளவனுக்கு ஒரு விராடத்தின் மிகச்சிறிய பகுதியாகத் தெரிகிறது. அர்ப்பணம் ஆகிறான். பாவத்ருஷ்டி உள்ளவனுக்கு பகவத்ரூபமாகத் தெரிகிறது. ப்ரேமையால் நிறைகிறான்.

📖 ॐ 📖

अमी हि त्वां सुरसङ्घा विशन्ति केचिद्भीताः(फ्) प्राञ्जलयो गृणन्ति ।
स्वस्तीत्युक्त्वा महर्षिसिद्धसङ्घाः(स्) स्तुवन्ति त्वां स्तुतिभिः(फ्) पुष्कलाभिः ।।
{अध्याय ११ ~ श्लोक २१}

அமீ ஹி த்வாம் ஸுரஸங்கா$_4$ விஶந்தி கேசித்பீ$_4$தா:(ஃப்) ப்ராஞ்ஜலயோ க்$_3$ருணந்தி.
ஸ்வஸ்தீத்யுக்த்வா மஹர்ஷி ஸித்$_3$த$_4$ஸங்கா$_4$:(ஸ்)
ஸ்துவந்தி த்வாம் ஸ்துதிபி$_4$:(ஃப்) புஷ்கலாபி$_4$ஹி..
(அத்$_4$யாயம் 11 ~ ஶ்லோகம் 21)

இந்த வானவர்கள் அனைவரும் உன்னில் ப்ரவேஶிக்கின்றனர். ஸிலர் பயந்து கைகூப்பிய படி நின்னைப் புகழ்கின்றனர். மஹர்ஷிகள் மற்றும் ஸித்தர்களின் கூட்டம், 'மங்கலம் உண்டாகட்டும்', என்று வாழ்த்தொலிகளை கோஷித்தபடி தங்களைப் போற்றுகின்றனர். (11 – 21)

தேவர்களும் பயந்து நடுங்குகின்றனர்..

அர்ஜுனன் தேவலோகத்திற்குச் சென்றிருக்கிறான். அங்கு பெரும் வைபவத்தில் வாழ்வதாக அவன் கண்ட தேவர்களும் இந்த விராட ரூபத்தில் ப்ரவேஶிப்பதைக் காண்கிறான். தேவர்கள் அனைவரும் பரமனில் இருந்து தோன்றியவர்கள். பரமனில் நிலைத்து, பரமனது ஆதாரத்தில் இருப்பவர்கள். அவர்களுக்கும் ஆயுள் உண்டல்லவா! ஆயுள் முடியும் போது பரமனில் ஒன்றி விடுபவர்கள். தேவர்களில் ஸிலர் பயந்து நடுங்கியபடி கை கூப்பி நின்று பரமனின் ஸ்துதி செய்வதைக் காண்கிறான். தேவர்கள் ஏன் பயம் கொள்ள வேண்டும் ? அவர்கள் ஸகல ஸுகங்களில், கஷ்டம் எதுவும் அறியாமல் வாழ்பவர்கள் அல்லவா? தேவலோகம் என்பது ஸுகங்களின் Superlative Degree. எவை எவை இருக்கின்றனவோ, அவற்றின் மிகச் சிறந்தவை, மிக உன்னதமானவை எல்லாம் ஸ்வர்கத்தில் இருக்கின்றனவே? இத்தகைய ஸ்வர்கத்தில் வாழ்ந்திடும் தேவர்களுக்கு என்ன பயம்? பயத்தின் காரணமே அதுதான். ஸுகபோகத்தில் மூழ்கியவனே அதிக மரணபயம் கொள்கிறான். விஷயங்களில் பற்று வைத்தவன் மனஸில்தான் தீவ்ரமான பயம் இருந்திடும். 'நான் அழிந்து விடுவேன். பின் இந்த ஸுகங்களை எவ்வாறு அநுபவிப்பது?' இதுவே மரண பயத்தின் அடிப்படை.

விஷயங்களில் இருந்து விலகி, ராக – த்வேஷம் ரெண்டிலும் ஸமத்வ மனஸை எய்தி விட்ட மஹர்ஷிகள் மாத்ரமே இந்த பயம் இன்றி வாழ்த்துக்கள் ஒலித்துக் கொண்டிருப்பதைக் காண்கிறான்.

📖 ॐ 📖

रुद्रादित्या वसवो ये च साध्या विश्वेऽश्विनौ मरुतश्चोष्मपाश्च ।
गन्धर्वयक्षासुरसिद्धसङ्घा वीक्षन्ते त्वां विस्मिताश्चैव सर्वे ।।
{अध्याय ११ ~ श्लोक २२}

ருத்$_3$ராதி$_3$த்யா வஸவோ யே ச ஸாத்$_4$யா விஶ்வேऽஶ்விநௌ மருதஶ்சோஷ்மபாஶ்ச.
க$_3$ந்த$_4$ர்வ யக்ஷாஸுரஸித்$_3$த$_4$ஸங்கா$_4$ வீக்ஷந்தே த்வாம் விஸ்மிதாஶ்சைவ ஸர்வே..
(அத்$_4$யாயம் 11 ~ ஶ்லோகம் 22)

ருத்ரர்களும் ஆதித்யர்களும் வஸுக்களும் ஸாத்யகணமும் விஶ்வேதேவர்களும் அஶ்வினி குமாரர்களும் மருதகணமும் பித்ருக்களும் கந்தர்வர்களும் யக்ஷர்களும் அஸுரர்களும்

ஸித்தர்களும் வியந்தும் திகைத்தும் தாங்களே பார்த்தபடி இருக்கின்றனர். (11 – 22)

பதினொன்று ருத்ரர்கள், பன்னிரெண்டு ஆதித்யர்கள், எட்டு வஸுக்கள் ஆகியோரின் பெயர்கள் ஸ்லோகம் 11 – 6 ல் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளன. மன, அநுமந்தா, ப்ராண, நர, யான, சிதி, ஹய, நய, ஹம்ஸ, நாராயண, ப்ரபவ மற்றும் விபு ஆகியவை பன்னிரெண்டு ஸாத்யர்கள். (வாயுபுராணம். 66 – 15/16).

க்ரது, தக்ஷ, ஶ்ரவ, ஸத்ய, கால, காம, துனி, குருவான், ப்ரபவான் மற்றும் ரோசமான் ஆகியோர் 10 விஶ்வேதேவர்கள் (வாயு புராணம். 66 – 31/32). கவ்யவாஹ், அனல, ஸோம, யம, அர்யமா, அக்னிஶ்வாத்த மற்றும் பர்ஹிஷத் ஆகியோர் 7 பித்ருக்கள் (ஶிவபுராணம். தர்ம – 63/2). சூடான அன்னம் சாப்பிடுவதால் பித்ருக்கள் ஊஷ்மபா என்று அழைக்கப் படுகிறார்கள்.

மேலும், கந்தர்வர்கள் ஸங்கீதத்திலும் ராக ஜ்ஞானத்தில் வல்லுனர்கள். ஸ்வர்க லோகத்தின் பாடகர்கள். காஶ்யபர் மூலம் அவரது மனைவிகள் முனி மற்றும் ப்ராதாவிற்குப் பிறந்தவர்கள். யக்ஷர்களும் காஶ்யப முனிவர் மூலம் தோன்றியவர்கள். கந்தர்வர்களும் யக்ஷர்களும் அஸுரர்களும் ஸித்தர்களும் விராட ரூபத்தின் அங்கமே.

📖 ॐ 📖

रूपं महत्ते बहुवक्त्र नेत्रं महाबाहो बहुबाहूरुपादम् ।
बहूदरं बहुदंष्ट्राकरालं(न्) दृष्ट्वा लोकाः(फ्) प्रव्यथितास्तथाहम् ।।
{अध्याय ११ ~ श्लोक २३}

ரூபம் மஹத்தே ப₃ஹுவக்த்ர நேத்ரம் மஹாபா₃ஹோ ப₃ஹு பா₃ஹூருபாத₃ம்.
ப₃ஹூத₃ரம் ப₃ஹுத₃ம்ஷ்ட்ராகராலம்(ந்) த்₃ருஷ்ட்வா லோகா:(ஃப்)
ப்ரவ்யதி₂தாஸ்ததா₂ஹம்..
(அத்₄யாயம் 11 ~ ஶ்லோகம் 23)

ஹே மஹாபாஹோ! அநேகாநேக வாய்களும் கண்களும் புஜங்களும் தொடைகளும் பாதங்களும் வயிறுகளும் பயங்கரமான பற்களும் கொண்ட தங்கள் மஹத்தான ரூபத்தைக் கண்டு ஸர்வ ஜனங்களும் பயம் கொள்கின்றனர். நானும் பயந்து நடுங்குகிறேன். (11 – 23)

அர்ஜுனனும் பயந்து நடுங்குகிறான்..
ஒரே விஷயத்தை மீண்டும் மீண்டும் சொல்லும் பொழுதே அர்ஜுனன் பயந்திருக்கிறான் என்பது தெரிகிறது. பாம்பு அல்லது தீயைப் பார்த்தால், 'பாம்பு', 'பாம்பு', 'பாம்பு' அல்லது தீ! தீ! தீ! என்று பலமுறை கத்துவதைப் பார்த்திருக்கிறோம். பிறரிடம் செய்தி சொல்வதற்காக அல்ல. பயத்தினால். மிகையான மகிழ்ச்சி மற்றும் மிகையான ஆஶ்சர்யம் தோன்றிடும் போதும் இவ்வாறு மீண்டும் மீண்டும் கூவிடுவான் மநுஷ்யன். அதே நிலையில் இங்கு இருக்கிறான் அர்ஜுனன். விஶ்வரூப தர்ஶனத்தில் அவன் புதிய புதிய ஆஶ்சர்யங்களை கவனிக்கிறான். இம்முறை அவன் கவனித்தவை கோரமான பற்களை. பரமாத்மாவைப் பற்றி அவன் இதுவரை கொண்டிருந்த கருத்திற்கு மாறாக கோரமான, மஹா பயங்கரமான ரூபத்தைக் காண்கிறான். அவனுள் பயமும் நடுக்கமும் ஏற்படுகின்றன.

📖 ॐ 📖

नभः(स्) स्पृशं(न्) दीप्तमनेकवर्णं व्यात्ताननं(न्) दीप्तविशालनेत्रम् ।
दृष्ट्वा हि त्वां प्रव्यथितान्तरात्मा धृतिं(न्) न विन्दामि शमं(ञ्) च विष्णो ।।
{अध्याय ११ ~ श्लोक २४}

நப₄:(ஸ்) ஸ்ப்ருஶம்(ந்) தீ₃ப்தமநேகவர்ணம்
வ்யாத்தாநநம்(ந்) தீ₃ப்த விஶாலநேத்ரம்.
த்₃ருஷ்ட்வா ஹி த்வாம் ப்ரவ்யதி₂தாந்தராத்மா

த்₄ருதிம்(ந்) ந விந்தா₃மி ஶமம்(ஞ்) ச விஷ்ணோ ..

(அத்₄யாயம் 11 ~ ஶ்லோகம் 24)

ஹே விஷ்ணு! ஆகாஶம் முழுவதும் வ்யாபித்திருக்கும் தாங்களின் ஒளி மிக்க பல வர்ண உருவங்களின் அகன்று திறந்திருக்கும் வாயும், ஒளி வீசிடும் கண்களும், பயந்த அந்த:கரணம் கொண்ட என்னுள் தைர்யமும் ஶாந்தியும் ஏற்படுத்தவில்லை. (11 – 24)

உங்கள் தர்ஶனம் என்னுள் தைர்யமும் ஶாந்தியும் ஏற்படுத்தவில்லை...

தாங்களின் ரூபத்தைக் கண்டு நான் பயம் கொள்ளவில்லை. என்னுடைய பயந்த அந்த:கரணம் காரணமாகவே பயப்படுகிறேன். ஸிகரெட் பாக்கெட்டின் மீது கேன்ஸர் நோயாளிகளின் கோரமான முகங்களை அச்சடிக்க வேண்டும் என்று ராஜாங்கம் நினைக்கிறது. அப்படத்தைக் காண்பித்து ஜனங்களைப் புகையிலைப் பழக்கத்தில் இருந்து விலக்கி வைக்கலாம் என்று கருதுகிறது. அதே போல், நரகத்தின் பயங்கர காக்ஷிகளையும் மரணத்தின் காக்ஷியையும் பார்த்தால் மநுஷ்யன் தர்ம மார்கத்தில் இருப்பான் என்று பலர் கருதுகின்றனர்.

ஸிறு வயஸில், பொய் சொல்லாதே. இறைவன் கண்ணைக் குத்தி விடுவான்; எறும்பை நஶுக்காதே. அடுத்த பிறவியில் அது உன்னை நஶுக்கும்; பொய் சொன்ன வாய்க்கு போஜனம் கிடைக்காது; என்றெல்லாம் வீட்டுப் பெரியவர்கள் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறோம். இவ்வாறு கேட்ட வார்த்தைகள் நம் அந்த:கரணத்தில் ஆழமாகப் பதிந்து விடுகின்றன. ஸமுதாயத்தில் பெரும்பாலானோர் திருடவும் ஏமாற்றவும் பிறன் மனையை நோக்கவும் அஞ்ஜுகின்றனர் என்றால் அந்த:கரணத்தில் ஆழமாகப் பதிந்துள்ள இந்த பயம் காரணமாகத்தான். இந்த வழிமுறை ஸரியா? நிஶ்ஸயமாக ஸரியில்லை. ஆனால், இது ஸுலபமாக இருக்கிறது. விவேகத்தைத் தூண்டி விட்டு, தர்மத்தைப் புரிய வைத்து, மனஸில் பதிய வைத்திட பொறுமை வேண்டும். தானும் தர்மத்தை அறிந்திருக்க வேண்டும். அதைப் பின்பற்ற வேண்டும். இது மிகக் கடினமான வழிமுறை. அதைவிட பயமுறுத்தும் வழி ஸுலபமாக இருக்கிறது. இத்தகைய பயம் ஸமூஹ ஒழுக்கத்திற்கும் அவஶ்யமாக இருக்கிறது.

அர்ஜுனன் பேசுவது இந்த அந்த:கரணத்தைப் பற்றிதான். இது வரை பரமாத்மாவை ஶாந்த ஸ்வரூபியாக, அழகானவராக, அமைதியானவராக, இனிமையானவராக, அறிந்து வந்துள்ளான். அந்த ரூபத்தையே அந்த:கரணத்தில் பற்றி வைத்திருந்தான். பயங்கர ரூபம் கொண்டவராக, மரணத்தின் வடிவமாக பரமாத்மாவை அறிந்திருக்கவில்லை. மரணத்தின் உருவமாக யமதர்மன் இருக்கிறார் என்று அறிவான், பயங்கர முகத்துடன், பாஶக்கயிற்றை ஏந்தி, எருமை மாட்டின் மீது அமர்ந்து. ஆனால், இங்கு அந்த யமனும் பரமாத்மாவில் அடங்கி இருப்பதைக் காண்கிறான். பரமனே தீயை கக்கியபடி அகன்று திறந்திருக்கும் வாய்களுடன், கோரமான பற்களுடன், காக்ஷி தருகிறார். பரமனின் இத்தகைய உருவத்தைக் கண்டவுடன் தன் அந்த:கரணத்தில் பதிந்துள்ள பரமனின் உருவம் தவிடு பொடியாவதை உணர்கிறான். அதனால் பயத்தில் தடுமாறுகிறான் .

📖 ॐ 📖

दंष्ट्राकरालानि च ते मुखानि दृष्ट्वैव कालानलसन्निभानि ।
दिशो न जाने न लभे च शर्म प्रसीद देवेश जगन्निवास ।।

{अध्याय ११ ~ श्लोक २५}

த₃ம்ஷ்ட்ராகராலாநி ச தே முகா₂நி த்₃ருஷ்ட்வைவ காலாநல ஸந்நிபா₄நி.
தி₃ஶோ ந ஜாநே ந லபே₄ ச ஶர்ம ப்ரஸீத₃ தே₃வேஶ ஜக₃ந்நிவாஸ..

(அத்₄யாயம் 11 ~ ஶ்லோகம் 25)

தேவர்களுக்கு ஈஶனே! தேவேஶனே! பயமுறுத்துகின்ற கோரப் பற்களுடைய ப்ரலய காலத்து அக்னிக்கு ஒப்பான தங்களது வாயைப் பார்த்தவுடன் நான் திஶைகளை மறந்தேன். அமைதியை இழந்தேன். எனவே, ஹே ஜகந்நிவாஸனே! ப்ரஸன்னம் ஆகி விடுங்கள். (11 – 25)

ப்ரஸன்னம் ஆகி விடுங்கள்...

கடும் பயம் தோன்றும் போது தான் எங்கு இருக்கிறோம், என்ன பேசுகிறோம், காலம் மற்றும்

திரை இவை அனைத்தும் மறந்து போகும். ஆன்மீக விஷயங்கள் பேசும் ஒரு ப்ரபல பத்ரிகையாளரை ஒரு நிகழ்ச்சியில் பேச அழைத்திருந்தோம். எதிரில் ஸுமார் மூவாயிரம் நபர்கள் அமர்ந்திருந்தனர். பத்ரிகையாளர் உத்ஸாஹமாகவும் சிறப்பாகவும் பேசினார். தனது பேச்சின் நடுவே, ‘அயோத்யாவில் அராஜகம் செய்தது ஒரு ரௌடிக் கூட்டம்’, என்றார். நிகழ்ச்சிக்கு வந்திருந்ததோ அயோத்யாவில் ஸ்ரீ ராமருக்கு அத்புதமான ஆலயம் அமைய வேண்டும் என்று விரும்பும் கூட்டம். எனினும், பயிற்சி காரணமாக அமைதியாக அமர்ந்திருந்தனர். ஒரே ஒரு நபர், ஆம்! மொத்த கூட்டத்தில் ஒரே ஒரு நபர் மாத்ரம், ‘இல்லை’ என்று கத்தினார். பேச்சாளரின் கைகால்கள் வெடவெடவென்று நடுங்கத் துவங்கியது. ‘நான் பேசுவேன். என்னை யாரும் தடுக்க முடியாது’, என்றெல்லாம் கத்தினார். ஆனால், பேச்சை உடனே முடித்துக் கொண்டார். மேடையில் இருந்து கீழே இறங்கியவரின் நிலை பரிதாபமாக இருந்தது. கை கால்கள் நடுங்க பதட்டத்தில் இருந்தார். ‘என் கார் எங்கே இருக்கிறது?’, என்றார். காரை மேடைக்குப் பின்னால் தான் நிறுத்தி இருந்தார். எல்லாம் மறந்து போனது. மேடையின் அருகில் இருந்த நான் எல்லாவற்றுக்கும் ஸாக்ஷியாக இருந்தேன். ஒரே ஒரு நபரின் எதிர்ப்பு இவ்வளவு பயத்தைத் தோற்றுவிக்க முடியுமா? பயத்தினால் இவ்வளவு அதிகமான தடுமாற்றம் ஏற்பட முடியுமா? பார்த்த எனக்கு ஆஶ்சர்யமாக இருந்தது.

அர்ஜுனன் இங்கு அதையே சொல்கிறான். திரை மறந்தது. அமைதி போனது. ‘ப்ரஸன்னம் ஆகி விடுங்கள்’, என்று வேண்டுகிறான். தற்போது பரமன் உக்ர கோபத்தில் இருப்பதாக நினைக்கிறான். அமைதியாகி விட வேண்டுகிறான். விராட ரூபத்தில் உக்ர ரௌத்ரம் உண்டு. ஹிதமான ஸௌம்யமும் உண்டு. (உக்ரமும் ஹிதமும் நமக்குத்தான்). ரௌத்ரமும் ஸௌம்யமும் ரெண்டும் அவரது ரூபத்தின் பகுதிகளே. நமது அந்த:கரணத்தில் பதித்துக் கொண்ட உருவம் காரணமாக நாம் ரெண்டில் ஒன்றை வேண்டாம் என்கிறோம். மற்றொன்றை வேண்டும் என்கிறோம். என்று நம்முள் இது வேண்டும் அது வேண்டாம் என்ற ராக – த்வேஷங்கள் விலகுகின்றனவோ, அன்று ப்ரஹ்மத்தின் தர்ஶனம் கிடைத்திடும். அதில் ரௌத்ரமும் இல்லை. ஸௌம்யமும் இல்லை. உக்ரமும் இல்லை. ஹிதமும் இல்லை. நாம் தயாராக வேண்டும். இருமையில் இருந்து மேல் எழ வேண்டும். இருமைகள் அற்றுப் போக வேண்டும். இறைவனைக் காண வேண்டும் என்றால் இருமையுடன் கூடியவனையே காண முடியும். கீதை சொன்ன போது, ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் வயஸு எண்பது. நாம் படங்களில் எவ்வாறு தர்ஶிக்கிறோம்? இளைஞனாக. ஏன் என்றால் நமக்கு இளமை வேண்டும் முதுமையும் மரணமும் வேண்டாம். நாம் வேண்டும் வேண்டாம் என்பதிலிருந்து என்று விலகுகிறோமோ அன்று இருமைகளற்ற, மாற்றங்களற்ற, நித்யமான பரமாத்ம தர்ஶனம் கிடைத்திடும்.

உருவம் தோன்றியது என்றால் அது அழியவும் வேண்டும். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் பிறந்ததை நாம் அறிவோம். குழந்தைப் பர்வம் நமக்கு பரிசயமானது. இளைஞனாக அவர் செய்த லீலைகளும் அறிவோம். வேடனின் அம்பு பட்டு அவர் இறந்தார் என்பதை அறிவோமா? இறந்தார் என்று சொன்னால் மனஸிற்குக் கஷ்டமாக இருப்பதால் பூவுலக வாழ்க்கையை முடித்துக் கொண்டார் அல்லது அந்தர்தானம் ஆனார் என்றெல்லாம் சொல்கிறோம். வார்த்தைகள் நமது ப்ரஶ்னை. அவர் பூத ஶரீரத்தை விட்டு, மரணம் அடைந்தார் என்பது உண்மை. ஸ்ரீ ராமன் பிறந்தார். குழந்தையாக இருந்தார். இளைஞனாக வளர்ந்தார். அதற்குப் பின் அவரது வளர்ச்சி நின்று விட்டதா? அவரும் முதுமை அடைந்தார். ஒரு நாள் ராஜ்யத்தை மக்களிடம் ஒப்படைத்து விட்டு ஸரயு நதியில் இறங்கி உயிர் நீத்தார்.

அன்னை அன்புமயமானவள். அன்னை மன்னிப்பவள். அன்னை அமைதியே உருவெடுத்தவள். அன்னை த்யாக உள்ளம் படைத்தவள். இது நம் உள்ளத்தில் பதிந்திருக்கும் உருவம். அன்னை காளியின் உருவத்தைப் பாருங்கள். ஒரு கையில் கொடுவாள். ஒரு கையில் தீச்சட்டி. ஒரு கையில் சீவப்பட்டு, ரத்தம் சொட்டிக் கொண்டிருக்கும் தலை. ஒரு கையில் உள்ள ஈட்டியால் காலடியில் கிடப்பவனைக் குத்தியபடி. கழுத்தில் மண்டை ஓடுகளின் மாலை. ரத்தம் சொட்டும் திறந்த வாயிலிருந்து முழ நீளம் நீட்டி இருக்கும் நாக்கு. இறைவனின் உருவம் என்று சொல்லப்படுவதால் பயத்தில் இவளை வணங்கியும் விடுவோம். எனினும், உள்ளம் ஏற்றுக் கொள்ளுமா? ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ண பரமஹம்ஸர் கண்ணீர் மல்க இவ்வுருவத்தை வணங்கினார். மிக்க அன்புடன் பூஜித்தார். வாத்ஸல்யம் நிறைந்த அன்னையாகவே அவளைக் கண்டார்.

வாத்ஸல்யமும் ரௌத்ரமும் ஒரே இடத்தில் உள்ளன என்பதை நம்மால் ஏற்றுக் கொள்ள முடிவதில்லே. ஸௌந்தர்யமும் கோரமும் ஒரே நாணயத்தின் ரெண்டு பக்ஷங்கள் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளக் கஷ்டமாக உள்ளது. இன்றும் க்ராமங்களில் உள்ளதை உள்ளபடி ஏற்றுக் கொள்ளும் தன்மை உயிருடன் இருக்கிறது. க்ராம தேவதைகளின் உருவங்களேப் பாருங்கள். வழிபாட்டு முறையைப் பாருங்கள். Pant அணியத் தொடங்கி விட்டவர்கள், படித்து விட்டு நாகரிகத்தில் முன்னேறி விட்டவர்கள், க்ராம தெய்வ வடிவங்களேயும் வழிபாடு செய்யப்படும் முறையையும் பார்த்தால் நெளியத் தொடங்குவார்கள். மூடப்பழக்கம் என்று பேசுவார்கள். ஏன் என்ருல் அவர்கள் ஒன்றை மாத்ரம் விரும்புபவர்கள். மற்றதை வேண்டாம் என்று ஒதுக்குபவர்கள்.

நம் ஹிந்து தர்மத்தில் இறைவனேயும் மாயையின் ஒரு பகுதியாகவே காண்கிருேம். இருமைகள் நிறைந்தவராய், மாற்றங்களுக்கு உட்பட்டவராய், அழிவிற்கும் உட்பட்டவராய், கருணேயும் கோபமும் கொண்டவராய், உருவாக்குதல், அழித்தல் ரெண்டையும் செய்பவராய் நம் இறைவன் உள்ளார். இவற்றுக்கு அப்பால், இறைவனுக்கும் அப்பால், நித்யமாக, அவ்யயமாக, அக்ஷரமாக, ஒன்றே ஒன்ருக, இருப்பது ப்ரஹ்மம்.

📖 ॐ 📖

अमी च त्वां(न्) धृतराष्ट्रस्य पुत्राः(स्) सर्वे सहैवावनिपालसङ्घैः ।
भीष्मो द्रोणः(स्) सूतपुत्रस्तथासौ सहास्मदीयैरपि योधमुख्यैः ।।
वक्त्राणि ते त्वरमाणा विशन्ति दंष्ट्राकरालानि भयानकानि ।
केचिद्विलग्ना दशनान्तरेषु सन्दृश्यन्ते चूर्णितैरुत्तमाङ्गैः ।।
{अध्याय ११ ~ श्लोक २६, २७}

அமீ ச த்வாம்(ந்) த்₄ருதராஷ்ட்ரஸ்ய புத்ரா:(ஸ்)
ஸர்வே ஸஹைவாவநிபால ஸங்கை₄ஹி.
பீ₄ஷ்மோ த்₃ரோண:(ஸ்) ஸூதபுத்ரஸ்ததா₂ஸௌ
ஸஹாஸ்மதீ₃யைரபி யோத₄ முக்₂யைஹி..
வக்த்ராணி தே த்வரமாணு விஶந்தி த₃ம்ஷ்ட்ராகராலாநி ப₄யாநகாநி.
கேசித்₃விலக்₃நா த₃ஶநாந்தரேஷுஸந்த்₃ருஶ்யந்தே சூர்ணிதைருத்தமாங்கை₃ஹி..
(அத்₄யாயம் 11 ~ ஶ்லோகம் 26, 27)

த்ருதராஷ்ட்ரனின் புதல்வர்கள் அனேவரும் மற்ற அரஸர்கள் கூட்டத்துடன் தங்களில் ப்ரவேஶிப்பதைக் காண்கிறேன். பீஷ்மரும் த்ரோணரும் ஸூதபுத்ரன் கர்ணனும் நம் ஸாா்பில் யுத்த க்ஷேத்ரத்தில் நிற்கும் ப்ரதான வீரர்களும் கோரப்பற்களேக் கொண்ட தங்களின் பயங்கரமான வாயினுள் வேகமாக நுழைந்து பற்களிடையே நஶுங்கி சூர்ணம் ஆவதைக் காண்கிறேன். (11 – 26,27)

வீரர்கள் பரமனின் கோரப்பற்களில் சூர்ணம் ஆகிடும் காக்ஷீ..

அர்ஜுனன் மிகத்தீவ்ரமான விருப்பு வெறுப்புகளே வைத்திருந்தான் என்பதற்கு அவன் கர்ணனேப் பற்றிக் குறிப்பிடும் விதமே ஸான்று. கர்ணன் என்று பெயர் சொல்லி அவனே ஒரு நாளும் குறிப்பிட்டதில்லே. ஸூதபுத்ரன் என்றே குறிப்பிடுவான். வேலேக்காரனின் மகன் என்று அர்தம். ஆற்றலில் தனக்கு நிகராக எவரும் இல்லே என்று கருதியிருந்த அர்ஜுனனுக்குப் போட்டியாக இருந்தவன் கர்ணன். அர்ஜுனனுக்கு ஸமமாக நின்று மோதக்கூடிய திறமையை அவனிடம் கண்டதாலேயே துர்யோதனன் அவனே அங்கதேஶத்து ராஜாவாக்கினுன். அர்ஜுனனும் அவனுடன் மோதிய ஒவ்வொரு தருணத்திலும் அவனேத் தோற்கடித்து, தானே சிறந்தவன் என்பதை நிரூபித்திருக்கிருன். ஆனுலும், அவனது மனஸில் கர்ணனேப் பற்றி அலக்ஷ்யமும் கோபமும் வெறுப்பும் நிறைந்து இருந்தன. அவனே ஸூதபுத்ரன் என்றே அழைத்தான். 'வேலேக்காரனின் மகன் நீ. நீ என்னடா எனக்கு ஸரி ஸமமாக நின்று போரிடுவது?', என்ற அஹங்காரம் அந்த வார்தையில் வெளிப்படுகிறது.

அத்தனே வீரர்களும் விராட உருவத்தின் வாயினுள் நுழைந்து, பற்களிடையே

அரைபடுவதைப் பார்க்கிறான். அக்காக்ஷியில் தன்னைக் காண்பது இல்லை என்பது கவனிக்கத் தக்கது. மநுஷ்யன் பொதுவாக பிறருடைய மரணத்தில் தன் மரணத்தைக் காண்பதில்லை. இறந்து போகிறவன் பட்ட வேதனைகளை எண்ணி அவனுக்காக வருந்துவான். அவன் இறந்து போன பின் சுற்றத்தாருக்கு ஏற்படும் பரிதாப நிலையை எண்ணிக் கவலை கொள்ளுவான். ஆனால், இதே போல் தன் மரணமும் ஸம்பவிக்கும். தனக்கும் இந்த கதி ஏற்படும் என்பதை நினைப்பதில்லை.

அர்ஜுனனும் நம்மைப் போன்ற ஸாதாரண மநுஷ்யன்தானே! அவனும் இந்த இயல்பை வெளிப்படுத்துகிறான்.

📖 ॐ 📖

यथा नदीनां बहवोऽम्बुवेगाः(स्) समुद्रमेवाभिमुखा द्रवन्ति ।
तथा तवामी नरलोकवीरा विशन्ति वक्त्राण्यभिविज्वलन्ति ।।
{अध्याय ११ ~ श्लोक २८}

யதா₂ நதீ₃நாம் ப₃ஹவோऽம்பு₃ வேகா₃:(ஸ்) ஸமுத்₃ரமேவாபி₄முகா₂ த்₃ரவந்தி.
ததா₂ தவாமீ நரலோகவீரா விஶந்தி வக்த்ராண்யபி₄விஜ்வலந்தி..
(அத்₄யாயம் 11 ~ ஶ்லோகம் 28)

நதிகள் எவ்விதம் ஸமுத்ரத்தை நோக்கி வேகமாக ஓடுகின்றனவோ, அதே போல, இந்த வீரர்கள் அனைவரும் அக்னியாக ஜ்வலித்திடும் தங்களது வாயினுள் வேகமாக ப்ரவேஶிக்கின்றனர். (11 – 28)

வீரர்கள் அக்னியாக ஜ்வலித்திடும் வாயினுள் வேகமாக ப்ரவேஶிக்கும் காக்ஷி...

எத்தகைய மாவீரர்கள் இவர்கள் அனைவரும்? இவ்வாறு அரைபடுகின்றரே? வேகமாக ஓடி ஓடி ஸ்வயமாக அந்த மாபெரும் வாயினுள் நுழைகின்றனர். வாழ்நாள் முழுவதும் பரபரப்பாக ஓடி உழைக்கிறோம். எதற்காக ஓடுகிறோம்? எதை நோக்கி ஓடுகிறோம்? மரணத்தை நோக்கியா? சுடுகாட்டை நோக்கியா? இறுதி இலக்கு சுடுகாடுதானா? இவ்வாறு பரிதாபமாக அரைபடத்தான் இவ்வளவு வேகமாக ஓடுகிறோமா? இது கொடியவர்களுக்கான தண்டனையாகத் தோன்றவில்லை? துர்யோதனாதிகளுக்கும் அதே கதி. பீஷ்மர், த்ரோணர் போன்ற தர்மவான்களுக்கும் அதே கதி. அதர்மத்தின் பக்கம் நின்றவர்கள் மாத்ரம்தானா? நம் பக்கத்தில் நிற்கும் மாவீரர்களுக்கும், வெறும் கடமை என்று கருதி இந்த யுத்தத்தில் பங்கேற்கும் வீரர்களுக்கும் அதே கதி.

கபீர்தாஸரின் பாடல் ஒன்று. மாவரைக்கும் உரலைப் பார்த்துப் பாடுகிறார் கபீர். 'சுழலும் இந்த யந்த்ரம் என்னை நடுங்க வைக்கிறது. யந்த்ரத்தில் தான்யங்கள் அடிபட்டு அரைபட்டு சூர்ணம் ஆவது போல, சுழலும் இந்த மஹா ஸம்ஸாரத்தில் நாமும் அரைபடப் போவது உறுதி'. அவரது மகன் இப்பாடலில் ஒரு திருத்தம் செய்கிறார். 'அச்சினைப் பற்றிக் கொள்ளும் தான்ய மணிகள் தப்புகின்றன. அதே போல, பரமனின் தாளைப் பற்றிக் கொள்பவர் தப்பி விடுவர்'. அர்ஜுனன் கண்ட காக்ஷியில் அனைவரையும் அரைத்து, சூர்ணம் பண்ணுபவர் யார்? நம்மைக் காப்பாற்றுவான் என்று நம்பி இருக்கும் பகவானே. ரக்ஷகனே பக்ஷகன் ஆகி விட்டான் இங்கு. வேலியே பயிரை மேய்கிறது என்போமே, அது போல, பரமனே மஹாகாலனாக இருக்கிறான். அவனே அழிவின் வடிவாக இருக்கிறான். இதைப் பார்த்திடும் அர்ஜுனனின் நிலை எவ்வாறு இருக்கும் என்று புரிந்து கொள்ளுங்கள். 'வேண்டாம். வேண்டாம். இந்த கோரப்பற்களை மறைத்து விடு. உன் மந்தஹாஸ புன்னகை முகத்தைக் காட்டிடு', என்று கெஞ்சுகிறான்.

📖 ॐ 📖

यथा प्रदीप्तं(ञ्) ज्वलनं पतङ्गा विशन्ति नाशाय समृद्धवेगाः ।
तथैव नाशाय विशन्ति लोकास्तवापि वक्त्राणि समृद्धवेगाः ।।
{अध्याय ११ ~ श्लोक २९}

யதா₂ ப்ரதீ₃ப்தம்(ஞ்) ஜ்வலநம் பதங்கா₃ விஶந்தி நாஶாய ஸம்ருத்₃த₄வேகா₃ஹா.
ததை₂வ நாஶாய விஶந்தி லோகாஸ் தவாபி வக்த்ராணி ஸம்ருத்₃த₄வேகா₃ஹா..
(அத்₄யாயம் 11 ~ ஶ்லோகம் 29)

ஈஸல் பூச்சிகள் எவ்வாறு மோஹத்தின் வஶமாகி அதி வேகமாக தஹிக்கும் அக்னியில் ப்ரவேஶிக்கின்றனவோ, அவ்வாறு ஜனங்கள் அனைவரும் அழிவதற்காகவே தங்களின் வாயினுள் அதிவேகமாக ப்ரவேஶிக்கின்றனர். (11 – 29)

ஈஸல் பூச்சிகள் தஹிக்கும் அக்னியில் விழுவதைப் போல..

மற்றொரு உவமை கொண்டு தான் கண்ட காக்ஷியை விளக்குகிறான். ஈஸல்கள் விளக்கின் ஒளியால் கவரப்பட்டு போட்டி போட்டு கொண்டு விளக்கின் ஜ்யோதியில் விழுந்து மடிவதைப் போல, அனைவரும் உங்கள் வாயினுள் நுழைந்து அழிகின்றனர். இந்த உவமை உலக விஷயங்களால் கவரப்பட்டு, விஷயபோகத்தில் விழுந்து, வாழ்நாளை அழித்து விடுபவர்களுக்காகச் சொல்லப்படுவது. அதை இங்கு ப்ரயோகிக்கிறான் அர்ஜுனன்.

அர்ஜுனனுக்கு இத்தகைய தர்ஶனம் ஏன் கொடுத்திருப்பார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்? ‘நீ எதையும் செய்யவில்லை. நடக்க வேண்டும் என்று முடிவானவை நடந்தே தீரும். நீ ஒரு கருவியாக மாத்ரம் இருந்திடு’, என்பதை வலியுறுத்திடவே. பின்னால் 33’ம் ஶ்லோகத்தில் இதைக் கூறுகிறார்.

நம் விருப்பப்படி இறைவன் இருந்திட வேண்டும் என்று எண்ணுகிறோம். நம் மனஸில் இருக்கும் ப்ரதிமையை அவன் மீது பதிக்க முயல்கிறோம். அதனால்தான், ‘கோரமான உருவத்தை மாற்றிடு. ஸௌம்யமான உருவத்தில் காக்ஷீ அளித்திடு’, என்கிறோம். மேலும், நம் விருப்பப்படி அவன் செயல்பட வேண்டும் என்று எதிர்ப்பார்க்கிறோம். ‘குழல் ஊதிடு. கர்ஜித்திடாதே. தென்றலாய் வீசிடு. அக்னி நாக்குகளைப் பொழிந்திடாதே. காத்திடு. அழித்திடாதே’, என்கிறோம்.

📖 ॐ 📖

लेलिह्यसे ग्रसमानः(स्) समन्ताल्लोकान्समग्रान्वदनैर्ज्वलद्भिः ।
तेजोभिरापूर्य जगत्समग्रं भासस्तवोग्राः(फ्) प्रतपन्ति विष्णो ।।
{अध्याय ११ ~ श्लोक ३०}

லேலிஹ்யஸே க்₃ரஸமாந:(ஸ்) ஸமந்தால் லோகாந்ஸமக்₃ராந்வத₃நைர் ஜ்வலத்₃பி₄ஹி.
தேஜோபி₄ராபூர்ய ஜக₃த்ஸமக்₃ரம் பா₄ஸஸ்த வோக்₃ரா:(ஃப்) ப்ரதபந்தி விஷ்ணோ..
(அத்₄யாயம் 11 ~ ஶ்லோகம் 30)

தீ ஜ்வாலைகள் கொண்ட வாய்களால் உலகங்கள் அனைத்தையும் விழுங்கி விட்டு எல்லா திஶைகளிலும் நக்கி ஸுவைக்கிறீர்கள். ஹே விஷ்ணுவே! தங்களது உக்ரமான ஒளியின் தேஜஸ் உலகம் முழுவதையும் தஹிக்கச் செய்கிறது. (11 – 30)

எல்லா திஶைகளிலும் நக்கி ஸுவைத்திடும் காக்ஷீ..

TV அல்லது ஸினிமா திரையில் ஒரு படம் மறைந்து அடுத்த படம் தோன்றுகிறது. இது நடக்கும் வேகத்தில் எப்பொழுது ஒரு படம் அழிகிறது என்றோ, எப்பொழுது அடுத்த படம் தோன்றுகிறது என்றோ நாம் அறிவதில்லை. ஒரே நேரத்தில் ரெண்டு வேலைகளும் நடக்கின்றன. மிக வேகமாக நடக்கின்றன. அழிவிலே பிறப்பு இருக்கிறது. பிறப்பிலே அழிவும் இருக்கிறது. அழிவில்லாமல் பிறப்பு இல்லை. பிறப்பு இல்லாமல் அழிவு இல்லை. இருப்பதைப் பார்க்கும் நாம் அழிவு, புதிய பிறப்பு ரெண்டையும் பார்ப்பதில்லை.

அதே போல், நதியும் மழை நீரும். நதி ஸமுத்ரத்தில் கரைந்து அழிந்தால்தான் மழையின் ஜனனத்திற்கு வழி வகுக்கிறது. நீர்த்துளி நீராவியாகப் பிறந்த க்ஷணத்தில் அதன் வாழ்க்கைப் பாதையும் அழிவும் முடிவாகி விட்டன. நீராவி அழிகிறது. மேகம் பிறக்கிறது. மேகம் அழிகிறது. மழை

பிறக்கிறது. மழை அழிகிறது. நதி பிறக்கிறது. நதி அழிகிறது. நீராவி மீண்டும் பிறக்கிறது.

நம் ஹிந்து தர்மத்தில் மும்மூர்திகள் என்ற ஒரு கருத்து உண்டு. அதன்படி ப்ரஹ்மா படைக்கிறார். மஹாவிஷ்ணு காக்கிறார். மஹாதேவன் அழிக்கிறார். பிறந்து விட்டோம். வேலை முடிந்தது. இனி ப்ரஹ்மாவில் ஆர்வம் இல்லை. அதனால், அவருக்கு ஆலயமும் வழிபாடும் கிடையாது. இருக்க விரும்புகிறோம். அதனால் விஷ்ணுவின் வடிவங்களுக்கு ஆடம்பரமான, வைபவம் நிறைந்த, செல்வச்செழிப்பு மிக்கக் கோவில்கள். மரணத்தை நினைத்தால் பயம் ஏற்படுகிறது. நாம் மரணத்தைப் பார்க்க விரும்பவில்லை. மரணத்தைத் தள்ளிப் போட விரும்புகிறோம். ஆனால், மரணத்தின் உக்ரமான தீ ஜ்வாலைகள் நம்மை தஹித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. அதனால், பயத்தின் அடிப்படையில் மஹாதேவனுக்கு ஆலயங்கள். ஆனால், மூன்றும் ஒன்றுதான். ஒன்றே மூன்று கார்யங்களையும் செய்கிறது. மூன்று கார்யங்கள் என்று சொல்வது கூட தவறு. ஒரே கார்யம்தான். ஒரு தொடர்ச்சியான கார்யம். அழிவிலிருந்து ஜனனம். ஜனனத்திலிருந்து மீண்டும் அழிவு. இடைப்பட்ட காலத்தில் காத்தல். உலகம் இருப்பது மாத்ரம் நம் கண்களுக்குத் தெரிகிறது. உயிர் இருப்பதையே நாம் காண்கிறோம். அழிதலும் மீண்டும் பிறத்தலும் நடந்து கொண்டே இருக்கின்றன.

இங்கு அர்ஜுனன் அழிவை எங்ஙனம் வர்ணிக்கிறான் பாருங்கள். ஆனந்தமாக ஒரு விருந்து உண்பதைப் போல நாக்கை சப்புக் கொட்டியபடி அனைவரையும் விழுங்குகிறாராம். ஒரு விளையாட்டு போல மரணம் நிகழ்கிறது.

📖 ॐ 📖

आख्याहि मे को भवानुग्ररूपो नमोस्तु ते देववर प्रसीद ।
विज्ञातुमिच्छामि भवन्तमाद्यं(न्) न हि प्रजानामि तव प्रवृत्तिम् ।।
{अध्याय ११ ~ श्लोक ३१}

ஆக்₂யாஹி மே கோ ப₄வானுக்₃ரரூபோ நமோஸ்து தே தே₃வவர ப்ரஸீத₃.
விஜ்ஞாதுமிச்சா₂மி ப₄வந்தமாத்₃யம்(ந்) ந ஹி ப்ரஜாநாமி தவ ப்ரவ்ருத்திம்..
(அத்₄யாயம் 11 ~ ஶ்லோகம் 31)

உக்ர ஸ்வரூபியான உங்களை வணங்குகிறேன். தாங்கள் யார்? ஹே தேவாதிதேவ ! நீங்கள் ப்ரஸன்னம் ஆகி விடுங்கள். ஆதி ஸ்வரூபமான தாங்களை நான் அறிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன். ஏன் என்றால், தங்களுடைய செயல்களை நான் அறியவில்லை. (11 – 31)

உங்களை நான் அறிய விரும்புகிறேன்...

பார்க்கப் பார்க்கப் பழகி விடுவது போல, அர்ஜுனன் மனஸில் பயம் கொஞ்ஜம் தெளிந்திருக்கிறது. விராட உருவத்தை வணங்குகிறான். 'நான் இது வரை அறியாத ஒன்றைக் கண்டேன். எனது எண்ணங்களுக்கு மாறான ஒன்றைக் கண்டேன். எனது கற்பனைகளுக்கு அப்பாற்பட்ட ஒன்றைக் கண்டேன். தாங்கள் யார்? அறிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன்', என்கிறான்.

ஸுனாமி தாக்கியது. பேரலைகள் நகரத்தில் புகுந்தன. எல்லோரும் பதறி அடித்து தத்தம் உயிரைக் காத்துக் கொள்ள ஓடுகின்றனர். ஆயிரக்கணக்கான ஸாதாரண மநுஷ்யர்கள் தப்பி ஓட முயலுகின்றனர். ஆயிரத்தில் ஒருவன் ஸுனாமியை கேமராவில் படம் பிடிக்கிறான். அறிய விரும்புகிறான். பயம் கொள்ளவில்லை. பதட்டம் அடையவில்லை. அறிந்து கொள்ள விரும்புகிறான்.

விமானம் தடுமாறிக் கொண்டிருக்கிறது. ஆபத்கால அறிவிப்பு வந்து விட்டது. அனைவரும் நடுங்கிக் கொண்டிருக்கின்றனர். ப்ரார்தனை செய்து கொண்டு இருக்கின்றனர். ஒரு பெண்மணி மாத்ரம் பதட்டம் அடையாமல் நொடிக்கு நொடி நிகழ்வுகளைத் தன் டைரியில் பதிவு செய்து கொண்டிருந்தாள். விமானம் வெடித்துச் சிதறிய அந்த க்ஷணம் வரை.

ஜபல்பூரில் பூகம்பம் வந்தது. அனைவரும் தத்தம் வீட்டை விட்டு பதறி அடித்து வெளியேறுகின்றனர். ஒரு இளைஞன் மாத்ரம் நிதானமாக தனது Tape Recorder ஐ இயக்கி விட்டு

வந்தான். அதில் பதிவாகி இருந்த ஶப்தம் நிலத்தடியில் நடந்திடும் மாபெரும் வேலைக்கு அத்தாக்ஷீ ஆனது. ஒண்ணரை நிமிஷங்கள் பதிவாகி இருந்த அந்த ஶப்தத்தை என்னால் வார்த்தைகளால் விவரிக்க முடியாது.

அர்ஜுனன் அஸாதாரணமானவன். இந்த பயங்கர தர்ஶனத்தைக் கண்டு பயந்தாலும் அதை அறிய விரும்புகிறான். மரணத்தை தர்ஶித்திடும் அந்த தருணத்திலும் அறிந்திடும் ஆர்வம். இத்தகையோர் பாக்யஶாலிகள். நான் அறிந்த பெரியவர் ஒருவர் தனது எழுபத்தைந்தாவது வயஸில் தான் ஹ்ருதய நோயால் பாதிக்கப் பட்டிருப்பதை அறிந்தார். அடுத்த நாளிலிருந்து ஸங்கீதம் கற்றுக் கொள்ளத் தொடங்கினார். மற்றொருவர் கடுமையான நோயால் பாதிக்கப் பட்டார். நோயைப் பற்றி ஆராயத் தொடங்கினார். வெளியே படித்தார். தன் ஶரீரத்தைப் படித்தார். நாளடைவில் அந்நோயைப் பற்றி ருசிகரமான பல விவரங்களை அறிந்தார். இவர்கள் பயம் அடைந்தார்களா? தெரியவில்லை. பயத்தைப் போக்கிடும் ஒரு உபாயமாகவும் இத்தகைய முயற்சிகளில் இறங்கி இருக்கலாம். ஆனால், பயத்தின் முன்னால் நிலை குலைந்து விடவில்லை. தனது நிதானத்தை அழித்திட பயத்திற்கு இடம் அளிக்கவில்லை. மரணத்தை ஒரு ஸாதாரண நிகழ்வாக ஏற்றுக் கொண்டனர்.

அர்ஜுனன் ஒரு பக்கம், 'விஜ்ஞாதும் இச்சாமி', என்கிறான். 'உம்மை அறிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன்', என்கிறான். மறு பக்கம் 'ப்ரஸீத' அதாவது, 'ப்ரஸன்னம் ஆகி விடுங்கள்', என்றும் சொல்கிறான். இவை ரெண்டும் முரணானவை. இறைவனை அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்றால் Choice கூடாது. 'உனது கோர உக்ர ரூபம் வேண்டாம். ப்ரஸன்னமான ரூபமே வேண்டும். நீ இவ்வாறு நாக்கைச் சப்புக் கொட்டிக் கொண்டு ஜனங்களை விழுங்குவது என் மனஸிற்குப் பிடிக்கவில்லை', என்றும் சொல்கிறான். அதே ஸமயம், 'உன்னை நான் அறிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன்', என்கிறான். ஸத்யத்தை அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்றால் விருப்பு வெறுப்பு கூடாது. Preferances மற்றும் Prejudices கூடாது.

📖 ॐ 📖

श्री भगवानुवाच
कालोऽस्मि लोकक्षयकृत्प्रवृद्धो लोकान्समाहर्तुमिह प्रवृत्तः ।
ऋतेऽपि त्वां(न्) न भविष्यन्ति सर्वे येऽवस्थिताः(फ्) प्रत्यनीकेषु योधाः ।।
तस्मात्त्वमुत्तिष्ठ यशो लभस्व जित्वा शत्रून्भुङ्क्ष्वा राज्यं समृद्धम् ।
मयैवैते निहताः(फ्) पूर्वमेव निमित्त मात्रं भव सव्यसाचिन् ।।
द्रोणं(ञ्) च भीष्मं(ञ्) च जयद्रथं(ञ्) च कर्णं(न्) तथान्यानपि योधवीरान् ।
मया हतांस्त्वं(ञ्) जहि मा व्यथिष्ठा युध्यस्व जेतासि रणे सपत्नान् ।।
{अध्याय ११ ~ श्लोक ३२, ३३, ३४}

ஸ்ரீ ப$_4$க$_3$வாநுவாச
காலோऽஸ்மி லோகக்ஷயக்ருத்ப்ரவ்த்$_3$தோ$_4$
லோகாந்ஸமாஹர்துமிஹ ப்ரவ்ருத்தஹ.
ர்தேऽபி த்வாம்(ந்) ந ப$_4$விஷ்யந்தி ஸர்வே
யேऽவஸ்தி$_2$தா:(ஃப்) ப்ரத்யநீகேஷு யோதா$_4$ஹா..
தஸ்மாத்த்வமுத்திஷ்ட$_2$ யஶோ லப$_4$ஸ்வ
ஜித்வா ஶத்ரூந்பு$_4$ங்க்ஷ்வ ராஜ்யம் ஸம்ருத்$_3$த$_4$ம்.
மயைவேதே நிஹதா:(ஃப்) பூர்வமேவ நிமித்த மாத்ரம் ப$_4$வ ஸவ்யஸாசிந்..
த்$_3$ரோணம்(ஞ்) ச பீ$_4$ஷ்மம்(ஞ்) ச ஜயத்$_3$ரத$_2$ம்(ஞ்) ச
கர்ணம்(ந்) ததா$_2$ந்யாநபி யோத$_4$வீரான்.
மயா ஹதாம்ஸ்த்வம் ஜஹி மா வ்யதி$_2$ஷ்டா$_2$ யுத்$_4$யஸ்வ ஜேதாஸி ஸபத்நாந்..
(அத்$_4$யாயம் 11 ~ ஶ்லோகம் 32, 33, 34)

ஸ்ரீ பகவான் பதில் அளிக்கிறார். அனைத்து உலகங்களையும் அழித்திடும் மஹாகாலன் நான். தத்ஸமயம் இவர்கள் அனைவரையும் ஸம்ஹாரம் செய்வதற்கே இங்கு வந்திருக்கிறேன். உனக்கு எதிராக நிற்கும் இந்த வீரர்கள் அனைவரும், நீ யுத்தம் செய்யவில்லை என்றாலும் அழிந்து விடுவார்கள்.

எனவே, எழுந்திடு அர்ஜுன! வெற்றி அடைந்திடு. எதிரிகளை வென்று, தன - தான்யங்களில் கொழித்திடும் ராஜ்யத்தைப் பெற்று அநுபவித்திடு. இவர்கள் அனைவரும் ஏற்கெனவே என்னால் கொல்லப்பட்டவர்கள். ஹே ஸவ்யஸாசி! நீ கருவி மாத்ரம் ஆகிடு.

த்ரோணரும் பீஷ்மரும் ஜயத்ரதனும் கர்ணனும் மற்ற வீரர்கள் அனைவரும் என்னால் கொல்லப் பட்டவர்களே. அவர்களை வீழ்த்து. பயம் கொள்ளாதே. நிஸ்சயமாக யுத்தத்தில் வென்றிடுவாய் நீ. எனவே, யுத்தம் புரிந்திடு. (11 – 32, 33, 34)

அனைத்து உலகங்களையும் அழித்திடும் மஹாகாலன் நான்...

'நீங்கள் யார்?', என்று கேட்டான் அர்ஜுனன். 'நான் மஹாகாலன்', என்று பதில் அளிக்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். 'தங்களுடைய செயல் என்ன என்பதை நான் அறியவில்லை', என்றான். 'நான் இந்த இரு ஸேனை வீரர்களையும் ஸம்ஹாரம் செய்ய வந்திருக்கிறேன். ஸம்ஹாரம் செய்வதே என் வேலை', என்கிறார். 'நான் யுத்தம் புரிய மாட்டேன்', என்றான். 'நீ யுத்தம் புரிய மறுத்தாலும் இவர்கள் அனைவரும் அழியப் போவது முடிவான விஷயம். இவர்கள் அனைவரும் என்னால் ஏற்கெனவே கொல்லப்பட்டவர்கள்', என்கிறார்.

'முடிவான விஷயம்', என்ற கூற்று பலருக்கு ஆஸ்சர்யம் அளிக்கலாம். குறிப்பாக, மநுஷ்யனின் ஆற்றல், தன்னம்பிக்கை, வாழ்க்கையில் ஸாதிக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் பேசுபவர்களுக்கு ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் இப்பேச்சு மிகுந்த ஆஸ்சர்யம் அளித்திடும். எல்லாமே முன்கூட்டி முடிவானவைதானா? அப்படி எனில் மநுஷ்யனின் கையில் ஒன்றும் இல்லையா? ஸிலர் மேற்கு தேஸங்களுடன் ஒப்பிட்டு, 'இத்தகைய பேச்சுக்கள் இருப்பதால் தான் நம் தேஸம் வளர்ச்சி அடையவில்லை. மேலை தேஸங்களைப் பாருங்கள். அங்கெல்லாம் கடவுள், விதி என்றெல்லாம் பேசுவதில்லை. அதனால், அவர்கள் கற்பனைக்கு எட்டாத ஸாதனைகளைச் செய்துள்ளனர். நம் தேஸத்தில் கடவுள், தர்மம் என்ற கற்பனைகள் மநுஷ்யனை சோம்பேறி ஆக்கி விட்டன. தனக்கும் ப்ரயோஜனப் படாமல் தேஸத்திற்கும் ப்ரயோஜனப் படாமல் வாழ்க்கையை வீணடிக்கிறான்', என்று கூட சொல்கின்றனர்.

ரெண்டு வகைக் கண்ணோட்டங்கள் இருப்பது உண்மை. நாம் கருவிகள் மாத்ரமே. நாம் நிமித்தம் மாத்ரமே. மற்றபடி எல்லாம் முடிவானதே என்பது ஒன்று. மநுஷ்யனால் எதையும் ஸாதிக்க முடியும். அவன் நினைத்தால், அவன் உறுதி எடுத்தால், அவன் ஸங்கல்பம் செய்தால் முடியாதது என்பது எதுவும் இல்லை என்பது மற்றொன்று. கீழை தேஸங்களில், குறிப்பாக பாரத தேஸத்தில் முதல் கண்ணோட்டம் பரவலாகக் காணப்படுகிறது. மேலை தேஸங்களில் காணப்படுவது ரெண்டாம் கண்ணோட்டம்.

முதல் கண்ணோட்டம் இருந்தால் மற்ற எந்த லாபம் உள்ளதோ இல்லையோ, மநுஷ்ய வாழ்வில் நிஸ்சயமாக நிம்மதி இருந்திடும். எதிர்காலம் முடிவானது என்ற கருத்தே இதற்குக் காரணம். எதிர்காலத்தைப் பற்றிய கவலையை விட்டதனால் மனஸ் சிதறிப்போவது தவிர்க்கப் படுகிறது. எதிர்காலத்தின் கவலையில் நிகழ்காலத்தைத் தொலைத்தல் இருக்காது. இந்த தேஸத்தில் ஆன்மீகத்தின் ஆழத்தை அளந்த எண்ணற்ற ஸாதுக்களும் ஜ்ஞானிகளும் தொடர்ச்சியாகத் தோன்றியதற்கும் காரணம் இந்த நிம்மதியே. கலைகளும் ஸாஹித்யமும் ஸிகரத்தை அடைந்ததற்கும் இதுவே காரணம். ஆனால், ஸமூஹ வாழ்வில் வறுமையும் ஸோம்பலும் தென்படுகிறது. வறுமையில் இருப்பவனும் நிம்மதியாக இருக்கிறான் என்பது வேறு விஷயம். 'எதற்கடா கவலைப் படுகிறாய்? எது முடிவானதோ, அதுதான் நடக்கப் போகிறது', என்பது இங்கு அடிக்கடி கேட்டிடும் வசனம்.

ரெண்டாம் கண்ணோட்டத்தில் முதலில் பலி ஆவது மன நிம்மதியே. எதிர்காலம் நிஸ்சயம் அற்றது என்பதால் நான் என்னுடைய எதிர்காலத்தை உருவாக்க வேண்டும், பாதுகாப்பானதாக்க

வேண்டும் என்ற கவலேயே காரணம். 'ஒளிமயமான' எதிர்க்காலத்திற்காக நிகழ்காலத்தைத் தொலைத்து விடுவது ஸஹஜம் ஆகி விடும். இந்த கண்ணோட்டத்தால் நிஶ்சயமாக ஒரு லாபம் கிட்டியது. ஸமூஹ வாழ்க்கையின் ஸ்தரம் உயர்ந்தது. வஸதிகள் பெருகின. இன்றைய தேதியில் வைபவமும் செழிப்பும் பெருகி உள்ளதாகத் தோன்றுகிறது. (பத்து இருபது வர்ஷங்கள் கழித்து என்ன நிலை இருக்கும் என்று சொல்ல முடியாது. ஏன் என்றால் வஸதிகளையும் ஸுகங்களையும் பாதுகாத்திட இயற்கை மிக வேகமாக ஸுரண்டப் படுகிறது). 'ஏனடா ஸும்மா இருக்கிறாய்? ஸாதிக்க வேண்டும். நிறைய ஸாதிக்க வேண்டும்', என்பது இங்கு அடிக்கடி கேட்டிடும் வசனம்.

ஒருவன் பகல் நேரத்தில் மரத்தடி நிழலில் படுத்திருந்தான். மற்றொருவன் அவனைப் பார்த்து , 'உழைக்க வேண்டாமா? இவ்வாறு சோம்பேறியாக இருக்கிறாயே?', என்றான். 'எதற்காக உழைக்க வேண்டும்?' 'நிறைய பணம் ஸம்பாதிக்கலாம்'. 'நிறைய பணம் ஸம்பாதித்து?' 'ஸ்வந்தத் தொழில் ஒன்று ஆரம்பிக்கலாம்'. 'ஆரம்பித்து?' 'அதிகப் பணம் ஸம்பாதிக்கலாம்'. 'பிறகு?' 'வாழ்க்கையின் வஸதிகளைப் பெருக்கிக் கொள்ளலாம். ஸ்வந்தமாக ஒரு வீடு வாங்கிக் கொள்ளலாம்'. 'வாங்கி?'. 'அந்த வீட்டில் நிம்மதியாக இருக்கலாம்'. 'அதான் இப்பொழுதே நான் நிம்மதியாக இருக்கிறேனே', என்றான்.

ஸில வர்ஷங்கள் முன்பு ஒரு கேலிச் சித்ரம் பார்த்தேன். ஒரு கூட்டம் வேகமாக ஒரு திஸையில் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது. எதிர்ப்புறத்தில் இருந்து வரும் மற்றொரு கூட்டம், 'இந்த திஸையில் செல்லாதீர்கள். பெரும் நஷ்டத்தை ஸந்திப்பீர்கள்', என்கிறது. இந்தக் கூட்டம், 'நீங்கள் அநுபவித்தீர்கள் அல்லவா! எங்களை ஏன் தடுக்கிறீர்கள்? பொறாமையா?', என்கிறது. இன்று நம் தேஶத்திலும், 'ஒளி மயமான', எதிர்க்காலத்தை நோக்கிய ஓட்டம் ஆரம்பித்து விட்டது.

நாம் நிமித்தம் ஆக வேண்டும். அவன் முடிவு செய்தவை நடந்தேறுவதற்கு நாம் நம்மைச் சிறந்த கருவி ஆக்கிக் கொள்ள வேண்டும். நமக்கு ரெண்டு கைகள். ரெண்டையும் திறனில் ஸமமான கருவிகள் என்று கூற முடியுமா? ஒன்று திறன் குன்றியதாகவே இருக்கும். 'நீ நிமித்தம் ஆகி விடு. நீ சிறந்த கருவியாகி விடு', என்று கூறிடும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அர்ஜுனனை ஸவ்யஸாசி என்று அழைக்கிறார். ஸவ்யஸாசி என்றால் வலது கையால் எவ்வளவு சிறப்பாக செயலாற்றுகிறானோ, அதே அளவு சிறப்பாக இடது கையாலும் செயல்படக் கூடியவன் என்று அர்தம். நம் கைகள் நமக்குச் சிறப்பான கருவிகள் ஆக வேண்டும். அதே போல், நாம் அவனது கருவிகள் ஆகி விட வேண்டும்.

'நீ யுத்தத்தில் நிஶ்சயம் வெற்றி கொள்வாய். எனவே, யுத்தம் புரிந்திடு', என்கிறார். பரமனுடைய நியதிப்படி நடக்கட்டும் என்று உறுதியாக ஏற்றுக் கொண்டவனுக்கு தன்னைப் பற்றியும் ஸுற்றி உள்ளவரைப் பற்றியும் இவ்வுலகத்தைப் பற்றியும் எவ்வித மனக்குறையும் இருந்திடாது. மனக்குறை இல்லாததால் அவனால் தவறான கார்யத்திற்கு, அதர்மத்திற்கு கருவி ஆக முடியாது. (மனக்குறை இருப்பவன்தான் அதை தீர்த்துக் கொள்ள பல்வேறு குறுக்கு வழிகளையும் தவறான அணுகுமுறையும் ஏற்கிறான்). அவன் என்றும் எப்பொழுதும் தர்மத்திற்கு மாத்ரமே கருவி ஆகிறான். எனவே, அவனது வெற்றி உறுதியாகி விடுகிறது. 'யதோ தர்மஸ்ததோ ஜயம்'; எங்கு தர்மமோ அங்கு வெற்றி நிஶ்சயம். அவர்கள் தோற்கப் போவது நிஶ்சயம். எக்காலத்திலும் தீமையையே ஸார்ந்து இருக்கிறார்கள். தீயதை மாத்ரம் தன்னுள் நிரப்பி இருக்கிறார்கள். நீ நல்லதன் பக்ஷமே இருந்திருக்கிறாய். இன்றும் பரமாத்மாவின் பக்ஷம் நிற்கிறாய். பரமனும் உன் பக்ஷத்தில் நிற்கிறான். எனவே, உனது வெற்றி நிஶ்சயம். 'யதோ தர்மஸ்ததோ ஜயம்'; எங்கு தர்மமோ அங்கு வெற்றி நிஶ்சயம்.

📖 ॐ 📖

सञ्जय उवाच
एतच्छ्रुत्वा वचनं(ङ्) केशवस्य कृताञ्जलिर्वेपमानः(ख्) किरीटी ।
नमस्कृत्वा भूय एवाह कृष्णं सगद्गदं भीत भीतः(फ्) प्रणम्य ।।
{अध्याय ११ ~ श्लोक ३५}

ஸஞ்ஜய உவாச
ஏதச்ச்₂ருத்வா வசனம்(ங்) கேஶவஸ்ய க்ருதாஞ்ஜலிர்வேபமாந:(க்₂) கிரீடீ.
நமஸ்க்ருத்வா பூ₄ய ஏவாஹ க்ருஷ்ணம் ஸக₃த்₃க₃த₃ம் பீ₄த பீ₄த:(ஃப்) ப்ரணம்ய..
(அத்₄யாயம் 11 ~ ஶ்லோகம் 35)

ஸஞ்ஜயன் பேசுகிறான். 'கேஶவனுடைய இந்த வசனங்களைக் கேட்ட கிரீடி பயத்தில் நடுங்கி, கைகளைக் கூப்பி நமஸ்காரம் செய்து, பயத்துடன் மீண்டும் மீண்டும் வணங்கி, வாய் குழறியவாறு பேசத் தொடங்கினான்'. (11 – 35)

கிரீடி என்றும் அர்ஜுனனுக்கு ஒரு பெயர் உண்டு. அவன் இந்த்ரனுக்குத் துணை நின்று காலன், கஞ்ஜன் போன்ற ராக்ஷஸர்களை வீழ்த்தியதால் மகிழ்ந்த இந்த்ரன் அவனுக்கு ஜ்வலித்திடும் கிரீடம் அளித்தான். இங்கு ஸஞ்ஜயன் கிரீடி என்ற பெயரைப் பயன்படுத்தி த்ருதராஷ்ட்ரனுக்கு அர்ஜுனனின் வீரத்தை நினைவு படுத்துகிறான். அப்பேர்ப்பட்ட அர்ஜுனனே ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய விராட வடிவத்தைப் பார்த்து பயத்தில் நடுங்குகிறான் என்று சொல்லி, ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் வலிமையை இந்தக் குருடன் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறான் ஸஞ்ஜயன்.

விராடத்தின் உக்ர ரூபத்தைக் கண்டு பயந்திருந்த அர்ஜுனன், 'நான் மஹாகாலன். இவர்களை ஸம்ஹாரம் செய்ய வந்திருக்கிறேன்', என்றெல்லாம் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கூறக் கேட்டு, மேலும் அதிக பயம் கொள்கிறான். ஶரீரம் நடுங்குகிறது. நாஶத்தில் இருந்து என்னை இவர் மாத்ரமே காக்க முடியும் என்று எண்ணுகிறான். கை கூப்பியபடி, அந்த விஸ்வ ரூபத்தை மீண்டும் மீண்டும் வணங்குகிறான். வாய் குழறுகிறது. அதீதமான பயம் இருந்தால் வார்த்தைகள் வெளி வராது. பயத்தைக் கொஞ்ஜம் கட்டுப்படுத்தி, பேசத் தொடங்குகிறான். இல்லை. மீண்டும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனைப் புகழத் தொடங்குகிறான்.

அர்ஜுனனுக்கு இனி வரப்போகும் காலத்தின் ஒரு காக்ஷீ தெரிந்தது. யுத்தத்தில் வெற்றி ஏற்படும் என்ற காக்ஷீ தான். அத்துடன் மரணத்தின் காக்ஷீயும் தெரிகிறது. தடுமாறுகிறான். பயம் கொள்கிறான். வாய் குழறுகிறது. நமக்கு எதிர்க்காலம் தெரியாமல் இருப்பது பல விதங்களிலும் நல்லதே. நம்முடைய செயல்களிலும் வார்த்தைகளிலும் உள்ள முட்டாள்தனம் கண்டு நாம் நகைப்போம். என்னுடைய நண்பன் ஒருவன் முழு நேரமும் ஸங்க (RSS ப்ரசாரக்) கார்யத்தில், ஸமுதாயப் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தான். அவன் தந்தையார் இறந்தவுடன், 'நான் இக்கார்யத்தை விட்டு விட்டு வீட்டிற்குச் செல்கிறேன். என் தாயாரைக் காப்பாற்ற வேண்டும்', என்றான். 'அவஸரப்பட்டு, உணர்ச்சி வஶப்பட்டு, முடிவெடுக்காதே. அடுத்த மூன்று மாஸங்களில் என்ன நடக்கும் என்பது தெரியாது. இந்தக் கார்யம் செய்தது போதும் என்று நினைத்தால் வீட்டிற்குப் போ. அம்மாவிற்காகச் செல்கிறேன் என்று நினைத்து உன்னை ஏமாற்றிக் கொள்ளாதே', என்றேன். மனஸிற்குப் பிடித்திருந்த ஸங்க கார்யத்தில் இருந்து அவன் பிடிவாதமாக விலகி, வீடு திரும்பினான். அடுத்த ஒரு வர்ஷத்திற்குள் அவன் ஒரு பெண்ணைக் காதலித்துத் திருமணம் செய்து கொண்டான். தாயுடன் கருத்து வேறுபாடு வளர்ந்தது. தனிக் குடித்தனம் சென்றான். மூன்று நான்கு வர்ஷங்களுக்குப் பிறகு அவனை ஸந்தித்த போது, அஸடு வழிந்தான்.

அதே போல, காதலர்கள் தமக்குள் பேசியதை எல்லாம் பத்து வர்ஷங்கள் கழித்து நினைத்துப் பார்த்தால் எப்படி இருக்கும்? 'உன்னைப் பிரிந்து என்னால் ஒரு நிமிஷம் கூட உயிருடன் இருக்க முடியாது', என்று சொல்லும் போதே அடுத்த ஓரிரு வர்ஷத்தில் நடக்கப் போகிற 'காக்ஷீ' அவர்களுக்குத் தெரிந்தால்!!

வாருங்கள்!! அர்ஜுனன் பேசுவதைக் கேட்போம்.

📖 ௐ 📖

अर्जुन उवाच

स्थाने हृषीकेश तवप्रकीर्त्या जगत्प्रहृष्यत्यनुरज्यते च ।
रक्षांसि भीतानि दिशो द्रवन्ति सर्वे नमस्यन्ति च सिद्धसङ्घाः ।।

{अध्याय ११ ~ श्लोक ३६}

அர்ஜுன உவாச

ஸ்தா₂நே ஹ்ருஷீகேஶ தவ ப்ரகீர்த்யா ஜக₃த்ப்ரஹ்ருஷ்யத்யநுரஜ்யதே ச.
ரக்ஷாம்ஸி பீ₄தாநி தி₃ஶோ த்₃ரவந்தி ஸர்வே நமஸ்யந்தி ச ஸித்₃த₄ஸங்கா₄ஹா..

(அத்₄யாயம் 11 ~ ஶ்லோகம் 36)

ஹ்ருஷீகேஶனே! உங்களது பெயர், குணம் மற்றும் லீலைகளைப் புகழ்ந்து பாடுவதில் இவ்வுலகம் மகிழ்கிறது. தங்களது ப்ரேமையை அடைகிறது. ராக்ஷஸர்களோ பயந்து, பத்து திசைகளிலும் ஓடுகின்றனர். ஸித்தர்கள் தங்களை நமஸ்காரம் செய்கின்றனர். இவை அனைத்தும் தங்களின் நிலைக்கு உசிதமானவையே. (11 – 36)

அடுத்து வரும் பதினோரு ஶ்லோகங்களை ப்ரார்தனை கீதங்கள் என்று சொல்லலாம். விஶ்வரூப தர்ஶனத்தில் அர்ஜுனன் கண்டிடும் காக்ஷிகளின் வர்ணனையே இவையும். மூன்று நபர்களைக் குறிப்பிடுகிறான் அர்ஜுனன். ராக்ஷஸன், ஸாதாரண மநுஷ்யன் மற்றும் ஸித்த புருஷன். பரமனைத் தன் எதிரியாக பாவிக்கிறான் ராக்ஷஸன். எனவே, பரமனது பெயர்களையும் குணங்களையும் லீலைகளையும் கேட்டால் நடுங்குகிறான். அவனது பாபங்களின் காரணமாக பவித்ரமான, மங்கலமான இறைவன் திருநாமங்களைக் கேட்டால் அவனால் ஸஹித்துக் கொள்ள முடிவதில்லை. பயந்து பத்து திசைகளிலும் ஓடி விடுகிறான். பரமனின் நாமங்களையும் குணங்களையும் லீலைகளையும் கேட்டிடும் ஸாதாரண மநுஷ்யன் மகிழ்ச்சி அடைகிறான். அவனும் பாடுகிறான். ப்ரேமையைப் பெறுகிறான். ஸித்தர்கள் பரமனை அறிந்தவர்கள். பரமாத்மாவின் பெருமைகளைக் கேட்டால் அவர்கள் வணங்குகின்றனர். அர்ஜுனன் நம்மைப் போன்ற ஸாதாரண நரன். பரமாத்மாவின் பெருமைகளைப் பாடுவதில் அவன் அலுப்பதில்லை.

📖 ॐ 📖

कस्माच्च ते न नमेरन्महात्मन् गरीयसे ब्रह्मणोप्यादिकर्त्रे ।
अनन्त देवेश जगन्निवास त्वमक्षरं सदसत्तत्परं यत् ।।

{अध्याय ११ ~ श्लोक ३७}

கஸ்மாச்சதே ந நமேரந்மஹாத்மந், க₃ரீயஸே ப்₃ரஹ்மணோப்யாதி₃கர்த்ரே.
அநந்த தே₃வேஶ ஜக₃ந்நிவாஸ, த்வமக்ஷரம் ஸத₃ஸத்தத்பரம் யத்..

(அத்₄யாயம் 11 ~ ஶ்லோகம் 37)

ஹே மஹாத்மன்! அவர்கள் ஏன் வணங்க மாட்டார்கள்? குருவுக்கெல்லாம் குரு. ப்ரஹ்மாவையும் உருவாக்கியவர். ஹே அனந்தனே! தேவர்களுக்கு ஈஶனே! ஹே ஜகந்நிவாஸனே! அழியாப் பரம்பொருள் நீங்களே. ஸத்தும் அஸத்தும் ஸத் - அஸத் ரெண்டிற்கும் அப்பாற்பட்ட ஒன்று இருந்தால் அதுவும் தாங்களே. (11 – 37)

அர்ஜுனன் பரமனை ஸ்துதித்து பாடுகிறான்...

யார் நமஸ்காரத்திற்குப் பாத்ரம் ஆனவர்? குரு, நம் ஜன்மத்திற்குக் காரணம் ஆன மாதா – பிதா மற்றும் வயஸிலும் கல்வியிலும் மூத்தோர். ‘குருவிற்கு எல்லாம் குரு நீங்கள்’. குரு என்பவர் நமக்குள் ஒளி ஏற்றுபவர். அறியாமை என்னும் இருள் நீக்குபவர். பரமாத்மா ஒளி மயமானவர். நம்முள் இருந்து நாம் எல்லாவற்றையும் அறியக் காரணமாக இருக்கிறார். ஆதியில் ப்ரஹ்மா வெளிப்பட்ட போது அவருக்கு குருவாக இருந்தவர் பரமாத்மா. ‘பூர்வேஷாமபி குரு:’, என்கிறது பதஞ்ஜலி யோகம். (யோகதர்ஶன் 1 – 26). நம் ஜன்மத்திற்கும் காரணமானவர். நம் அனைவரையும் ஸ்ருஷ்டித்த ப்ரஹ்மாவையும் படைத்தவர்தானே பரமாத்மா? அவரை கொள்ளுத் தாத்தா என்கிறான் அர்ஜுனன். எனவே, அவ்வகையிலும் அவர் நமஸ்காரத்திற்கு ஏற்றவரே. பரமாத்மாவை இடம், காலம், பொருள்,

நபர் என்ற எந்த கோணத்தில் பார்த்தாலும் அவர் எல்லை அற்றவராக இருக்கிறார். எனவே, அவரை அனந்தன் என்கிறான். தேவர்களைக் கட்டுப்படுத்தி அவர்களுக்கு தத்தம் ஆற்றலைக் கொடுப்பவர் என்பதால் தேவேஶன் (தேவர்களின் ஈஶன்) என்கிறான். அக்ஷர ரூபம் தாங்களே என்கிறான். அழியா அக்ஷரமானது ஸத். பரமனே ஸத். தோற்றமும் மாற்றமும் அழிவும் அற்றது ஸத். மாறுனவை அஸத். அஸத்திற்கு ஸ்வதந்த்ர அஸ்தித்வம் கிடையாது. ஸத்தை ஸார்ந்திருக்கிறது. இவ்வாறு எல்லா வகைகளிலும் நமஸ்காரத்திற்கு உகந்தவரே.

📖 ॐ 📖

त्वमादिदेवः(फ्) पुरुषः(फ्) पुराणस्त्वमस्य विश्वस्य परं(न्) निधानम् ।
वेत्तासि वेद्यं(ञ्) च परं(ञ्) च धाम त्वया ततं विश्वमनन्तरूप ।।
{अध्याय ११ ~ श्लोक ३८}

த்வமாதி₃தே₃வ:(ஃப்) புருஷ:(ஃப்) புராணஸ் த்வமஸ்ய விஶ்வஸ்ய பரம்(ந்) நிதா₄நம்.
வேத்தாஸி வேத்₃யம்(ஞ்) ச பரம்(ஞ்) ச தா₄ம த்வயாததம் விஶ்வமநந்தரூப..
(அத்₄யாயம் 11 ~ ஶ்லோகம் 38)

நீங்களே ஆதிதேவன். புராணபுருஷனும் நீங்களே. இந்த உலகம் ஸார்ந்திருப்பது தங்களையே. எல்லாம் அறிந்தவர். அறியப்படத் தகுதியானவர். மேலான இருப்பிடம். எண்ணிலா வடிவங்களை உடையவனே! இவ்வுலகம் முழுவதும் உங்களால் வ்யாபிக்கப் பட்டுள்ளது. (11 – 38)

நீங்கள் முதன் முதலில் தோன்றியதால் ஆதிதேவன். எப்பொழுதும் இருந்து, இனியும் எப்பொழுதும் இருக்கப் போவதால் புராண புருஷன். நாம் பார்த்து, கேட்டு, அறிந்து, புரிந்து கொள்ளும் ஸம்ஸாரத்திற்கும் அதன் உத்பத்தி, ஸ்திதி மற்றும் ப்ரலயத்திற்கும் ஆதாரம் தாங்களே என்பதால் பரம் நிதானம். முக்காலங்களையும் அறிந்தவர்; ஸம்ஸாரம் முழுவதையும் அறிந்தவர்; இங்குள்ள இடம், பொருள், உயிர்கள் அனைத்தையும் அறிந்தவர்; அனைத்தையும் அறிந்தவர் என்பதால் வேத்த. வேதம், ஶாஸ்த்ரம், புராணம் மூலம் அறியப் படுபவர். ஜ்ஞானிகள், ஸாதுக்கள், மஹாத்மாக்கள் மூலம் எக்காலத்திலும் அறியப்படும் பரம்பொருள். எனவே, தாங்களே வேத்யம். (அறியப் படுபவர்). தாமங்களில் மேலான தாமம். (தாமம் என்பது மோக்ஷம் அளித்திடும் க்ஷேத்ரம். புண்ய க்ஷேத்ரம்). அங்கு சென்று எவரும் திரும்புவதில்லை. அதை அடைந்த பின் வேறு எதையும் அடைய வேண்டியது இல்லை. வேறு எந்த கர்மமும் செய்ய வேண்டியது இல்லை. வேறு எதையும் அறிய வேண்டியதும் இல்லை. முக்தி என்றும் பரமபதம் என்றும் அறியப்படும் தாங்களே பரம தாமம். விராட ரூபத்தில் இருந்து வெளிப்பட்ட எண்ணிலா ரூபங்கள் தங்களுடையவை. எனவே, அனந்த ரூபம். இவ்வுலகம் முழுவதும் தாங்களால் வ்யாபிக்கப் பட்டிருக்கிறது. ஒவ்வொரு அணுவிலும் தாங்கள் உள்ளீர்கள். எனவே, த்வயா ததம் விஶ்வம்.

📖 ॐ 📖

वायुर्यमोऽग्निर्वरुणः(श्) शशाङ्कः(फ्) प्रजापतिस्त्वं प्रपितामहश्च ।
नमो नमस्तेऽस्तु सहस्र कृत्वः(फ्) पुनश्च भूयोऽपि नमो नमस्ते ।।
नमः(फ्) पुरस्तादथ पृष्ठतस्ते नमोऽस्तु ते सर्वत एव सर्व ।
अनन्तवीर्यामित विक्रमस्त्वं सर्वं समाप्नोषि ततोऽसि सर्वः ।।
{अध्याय ११ ~ श्लोक ३९, ४०}

வாயுர்யமோऽக்₃நிர்வருண:(ஶ்) ஶஶாங்க:(ஃப்) ப்ரஜாபதிஸ்த்வம் ப்ரபிதாமஹஶ்ச.
நமோ நமஸ்தேऽஸ்து ஸஹஸ்ர க்ருத்வ:(ஃப்) புநஶ்சபூ₄யோऽபி நமோ நமஸ்தே..
நம:(ஃப்) புரஸ்தாதத₃த₂ ப்ருஷ்ட₂தஸ்தே நமோऽஸ்து தே ஸர்வத ஏவ ஸர்வ.
அநந்தவீர்யாமித விக்ரமஸ்த்வம் ஸர்வம் ஸமாப்நோஷி ததோऽஸி ஸர்வஹ..
(அத்₄யாயம் 11 ~ ஶ்லோகம் 39, 40)

வாயுவும் யமனும் அக்னியும் வருணனும் சந்த்ரனும் ப்ரஜாபதியும் முப்பாட்டனாரும் நீங்களே. (ப்ரஹ்மா பாட்டனார். அவருக்கும் தந்தை). தங்களுக்கு ஆயிரம் கோடி நமஸ்காரங்கள். மீண்டும் மீண்டும் நமஸ்காரங்கள்.

எல்லாம் ஆனவரே! உங்களை முன்னிருந்தும் பின்னிருந்தும் எல்லா திசைகளில் இருந்தும் நமஸ்கரிக்கிறேன். ஹே அனந்தவீர்யனே! எல்லையில்லா ஆற்றல் கொண்ட தாங்கள் அனைத்திலும் வ்யாபித்திருக்கிறீர்கள். அனைத்தும் நீங்களே. (11 – 39, 40)

அனைத்து திசைகளில் இருந்தும் நமஸ்கரிக்கிறான் அர்ஜுனன்..

ஜெனரல் ஸுந்தர்ஜி (Gen. Sundarji) நம் நாட்டுப் படைத் தளபதியாக இருந்தார். அவர் பதவியில் இருந்த போது, ஒரு நிகழ்ச்சிக்காக சென்னை வந்திருந்தார். ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ண மிஷனின் பள்ளியில் நிகழ்ச்சி. பத்ரிகையாளர் பலரும் தொலைக்காக்ஷீ நிருபர்களும் வந்திருந்தனர். நிகழ்ச்சிக்கு சில நிமிஷங்கள் இருக்கும் போது, ஸுந்தர்ஜி அரங்கிலிருந்து வெளியேறி, பள்ளிக்கூடத்தின் பின்னால் இருந்த சந்தில் நுழைந்தார். பத்ரிகையாளரும் பின் தொடர்ந்தனர். ஸுந்தர்ஜி அச்சந்தில் இருந்த ஒரு ஓட்டு வீட்டில் நுழைந்தார். அவ்வீட்டில் இருந்த 80 வயஸு நிரம்பிய பெரியவர் ஒருவரின் கால்களில் ஸாஷ்டாங்கமாக விழுந்தார். பல வர்ஷங்கள் முன் இவர் ராமக்ருஷ்ண பள்ளியில் படித்த போது இவரது ஆசிரியராக இருந்தாராம் அந்தப் பெரியவர். அங்கிருந்த வெளிநாட்டு பத்ரிகையாளர் ஒருவருக்கு மிக்க ஆஶ்சர்யம். உலகத்தின் ரெண்டாவது பெரிய ஸேனையின் தளபதி ஒரு ஏழை ஆசிரியரின் காலில் விழுந்து வணங்குவதைப் பார்த்து.

Dr. APJ அப்துல் கலாம் என்ற விஞ்ஞானி நம் பாரத தேஶத்தின் ஜனாதிபதி ஆகி இருந்த ஸமயம். ராமநாதபுரத்தில் அவருக்கு ஒரு பாராட்டு விழா ஏற்பாடாகி இருந்தது. அவர் ஒரு க்ராமப் பள்ளிக்கூடத்தில் படித்து, மிக ஸாதாரண சூழ்நிலையில் இருந்து, இந்நிலையை அடைந்தவர். விழாவிற்கு முன் அவர் தனது க்ராமத்திற்குச் சென்று, தன்னுடைய ஆரம்பப் பள்ளி ஆசிரியரை விழா ஸ்தலத்திற்கு அழைத்து வந்தார். விழாவில் தனக்குக் கிடைத்த பாராட்டுக்கள் அனைத்தையும் அவர் காலைத் தொட்டு அவருக்கு அர்பணம் செய்தார்.

இத்தகைய காக்ஷீகளை பாரதத்தில் மாத்ரமே காணலாம். நமஸ்காரம், பாரதம் உலகிற்கு அளித்த அத்புத விஷயம். பணிதலே நமஸ்காரம். அதிலும் ஸாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் என்பது தேஹம், மனஸ், வாக்கு ஆகிய அனைத்தையும் அவருடைய கால்களில் ஸமர்பித்தல். வளர்ந்திடும் போது, வாழ்க்கையின் முக்ய தருணங்களில் பெரியவர்களை விழுந்து வணங்கி அவர்களின் ஆசி பெறுதல்; இறைவனுக்கு நமஸ்காரம் செய்தல்; ஸூர்யனுக்கு நமஸ்காரம் செய்தல்; இருவர் ஸந்தித்திடும் போது பரஸ்பரம் நமஸ்காரம் செய்து கொள்ளல்; இவை அனைத்தும் இந்நாட்டில் ஸஹஜமான வழக்கங்கள். தொன்று தொட்டு இருந்து வரும் வழக்கங்கள்.

தாய் தந்தையரின் கடனைக் கூட அடைத்து விடலாம். ஆனால், குருவின் கடனை அடைத்தல், அவர் நமக்கு அளித்ததை ஈடு செய்தல் மிகக் கடினம். நமஸ்காரம் செய்தல் மாத்ரமே இயலும். பணிவினால் குருவின் க்ருபை கிடைத்திடும். குருவின் க்ருபை கிடைத்த பின் பணிவு ஏற்படும். இங்கு ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் மூலம் அர்ஜுனனுக்குக் கிடைத்துள்ள பாவம் அர்ஜுனனை நெகிழச் செய்கிறது. நமஸ்காரம் செய்கிறான். மீண்டும் நமஸ்காரம் செய்கிறான். மீண்டும் மீண்டும் நமஸ்காரம் செய்கிறான். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனைப் பல்வேறு பெயர்களால் அழைத்து நமஸ்காரம் செய்கிறான்.

ॐ

सखेति मत्वा प्रसभं यदुक्तं हे कृष्ण हे यादव हे सखेति ।
अजानता महिमानं(न्) तवेदं मया प्रमादात्प्रणयेन वापि ।।
यच्चावहासार्थमसत्कृतोऽसि विहारशय्यासन भोजनेषु ।
एकोऽथवाप्यच्युत तत्समक्षं(न्) तत्क्षामये त्वामहमप्रमेयम् ।।
{अध्याय ११ ~ श्लोक ४१, ४२}

ஸகே₂தி மத்வா ப்ரஸப₄ம் யது₃க்தம் ஹே க்ருஷ்ண ஹே யாத₃வ ஹே ஸகே₂தி.
அஜாநதா மஹிமாநம்(ந்) தவேத₃ம் மயா ப்ரமாதா₃த் ப்ரணயேந வாபி.

யச்சாவஹாஸார்த₂மஸத்க்ருதோऽஸி விஹார ஶய்யாஸந போ₄ஜநேஷு.
ஏகோऽத₂வாப்யச்யுத தத்ஸமக்ஷம்(ந்) தத்க்ஷாமயே த்வாமஹமப்ரமேயம்..
(அத்₄யாயம் 11 ~ ஶ்லோகம் 41, 42)

தங்களின் ஸ்வரூபத்தையும் பெருமையையும் அறியாது, என்னுடைய தோழன் என்று கருதி, பணிவின்றியும், அன்பின் காரணமாக பிடிவாதத்துடனும், ஹே க்ருஷ்ண! ஹே யாதவனே! ஹே ஸகாவே! என்றெல்லாம் பேசி இருக்கிறேன்.
மேலும் அச்யுதனே! கேலியாகவும், விளையாடும் போதும், உணவருந்தும் போதும், சேர்ந்து ஸூற்றிய போதும், படுக்கையிலும், தனியாகவோ பிறர் முன்னிலையிலோ, தாங்களை கிண்டலாகவும் மர்யாதையின்றியும் பேசி இருக்கிறேன். ஒப்பிடப்பட முடியாதவரே! அவற்றை எல்லாம் மன்னித்தருள வேண்டும். (11 – 41, 42)

தங்களது பரம பாவனையை அறியாது பேசியதை எல்லாம் மன்னித்தருள வேண்டும்..
அர்ஜுனன் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடன் மிக நெருங்கிய நண்பனாகப் பழகி உள்ளான். பல முறை அர்ஜுனன் கேலிப் பேச்சிலும் கிண்டலிலும் விளையாட்டிலும் ஈடுபட்டிருக்கிறான். ஸ்ரீ பகவானது ஆற்றலை நம்மால் முழுமையாக அறிந்து கொள்ள முடியாது. எனினும், அர்ஜுனன் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனது மஹிமையை சிறிதளவேனும் அறிந்தே இருந்தான். அதனால் தான் ஒரு அக்ஷௌஹினி ஸேனை மற்றும் ஆயுதம் ஏந்தாத ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் ஆகிய ரெண்டில் ஒன்றைத் தேர்ந்தெடுக்கும் நேரத்தில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனைத் தேர்ந்தெடுத்தான். நட்பின் வலிமைதான் அவனை இவ்வாறு தேர்ந்தெடுக்க வைத்தது என்றும் சொல்லலாம்.

க்ருஷ்ணனாக, ஸகாவாக, யாதவனாக அர்ஜுனன் இதுவரை பழகிய தோற்றத்தின் தெய்வ ஸ்வரூபத்தை அறிந்து கொண்டவுடன் அர்ஜுனன் இவ்வாறு கூறுகிறான். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் மாத்ரம் இல்லை. உலகத்தில் உள்ள அனைத்துத் தோற்றங்களும் தெய்வ ஸ்வரூபங்களே. அறியாமையில் நாம் அவைகளை அலக்ஷ்யம் செய்கிறோம். நம் மனைவியிடமும் தாய் தந்தையிடமும் வேலைக்காரர்களிடமும் கடுமையாக நடந்து கொள்கிறோம். அவர்களை அவமதிக்கிறோம். அவைகளைப் பாராட்டும் தெளிவு நம் பார்வையில், அறிவில் ஏற்பட வேண்டும். இறைவனுடைய ஸ்ருஷ்டியைப் பற்றி வணக்கத்துடன் கூடிய இணக்கம் பழக வேண்டும். தெளிந்த அறிவினால் மாத்ரம் அவனை அடைந்திட முடியாது என்பது ஸத்யமே. ஆனால், அதுவே முதற்படி.

பரமாசார்யர் ஒரு கதை சொல்வார். தான்தோன்றித்தனமாக பொறுப்பின்றி நடக்கிறான் என்பதற்காக மஹாராஜா தனது மகனை ராஜகுமாரனை நாடு கடத்தினான். ராஜகுமாரன் ஊர் ஊராகத் திரிந்து பிக்ஷை எடுத்து வாழ்ந்தான். பத்து வர்ஷங்கள் கழிந்து விட்டன. தந்தையார் மனஸ் வருந்தினார். ராஜகுமாரனைத் தேடி அழைத்து வர மந்த்ரிக்கு ஆணை இட்டார். அந்த ஸமயம் ராஜகுமாரன் ஒரு ஊரில் காலில் செருப்பு இல்லாமல் திரிந்து கொண்டிருந்தான். வெய்யில் சூட்டில் கால்கள் கொப்புளங்கள் நிறைந்ததாகி விட்டன. செருப்பு வாங்கிக் கொள்ள பலரிடம் கை ஏந்தினான். ஸிலர் கொடுத்தனர். ஸிலர் மறுத்தனர். அந்த நேரத்தில் அந்த தேஶத்தின் மந்த்ரி ராஜகுமாரனைத் தேடியபடி அங்கு வந்தார். கந்தலாடையில் இருந்த ராஜகுமாரனை அடையாளம் கண்டு கொண்டார். அவர் காலில் விழுந்து மன்னரின் ஸார்பில் மன்னிப்பு கேட்டுக் கொண்டார். அவரை ரதத்தில் ஏறிடச் சொன்னார். ஸற்று நேரம் முன் அவர் ராஜகுமாரன் என்று அறியாத போது அவரிடம் கடுமையாக நடந்து கொண்ட பலரும் அவருக்குப் பணம் கொடுக்க மறுத்த பலரும் அவரிடம் மன்னிப்பு கேட்டுக் கொண்டனர். ஸ்வாமி விவேகானந்தர் ஏழைகளை தரித்ர நாராயணன் என்றார். ஏழைகளிடமும் வேலைக்காரர்களிடமும் கடுமையாக நடந்து கொள்ளாமல் இருக்கப் பழக வேண்டும் என்றார். ஒரு நாள், அனைவரும் பரமாத்ம ஸ்வரூபம் என்று உணர்ந்திடும் போது அர்ஜுனன் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனிடம் கோருவதைப் போல, மன்னிப்புக் கோர வேண்டிய அவஶ்யம் எழாது.

🕮 ॐ 🕮

पितासि लोकस्य चराचरस्य त्वमस्य पूज्यश्च गुरूर्गरीयान् ।
न त्वत्समोऽस्त्यभ्यधिकः(ख) कुतोऽन्यो लोकत्रयेऽप्यप्रतिम प्रभाव ।।
{अध्याय ११ ~ श्लोक ४३}

பிதாஸி லோகஸ்ய சராசரஸ்ய த்வமஸ்ய பூஜ்யஶ்ச கு$_3$ருர்க$_3$ரீயாந்.
ந த்வத்ஸமோऽஸ்த்யப்$_4$யதி$_4$க:(க்$_2$) குதோந்யோ, லோகத்ரயேऽப்யப்ரதிம ப்ரபா$_4$வ ..
(அத்$_4$யாயம் 11 ~ ஶ்லோகம் 43)

இந்த சராசர உலகத்தின் தந்தை தாங்களே. பூஜைக்கு உரியவர் நீங்களே. குருக்களின் மஹாகுரு நீங்களே. மூவுலகங்களிலும் தங்களுக்கு ஈடானவர் வேறு எவரும் இல்லாத போது தங்களை விட மேலானவர் ஏது? (11 – 43)

ஈஶ்வரனே படைப்பு முழுவதற்கும் முதற்காரணம் ஆதலால் சராசரத்திற்கும் அதாவது நகர்பவை, நிலைத்திருப்பவை அனைத்திற்கும் பிதா எனப்படுகிறார். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனே (17 – 4) 'அஹம் பீஜப்ரத: பிதா. அதாவது, அனைத்துயிர்க்கும் விதை வழங்கிடும் பிதா நான்', என்கிறார். பெருமை அனைத்தும் அவருடையதே என்பதால் அனைவரின் பூஜைக்கும் போற்றுதலுக்கும் அவரே உரியவர். அனைத்தையும் அறிந்தவர் அவரே; அறியும் செய்கைக்கு அதிபதியும் அவரே; அறியப்படுபவரும் அவரே. அனைத்தையும் அறிந்த அவரை அவர் மூலமாகவே, அவருடைய ஒளியால் அறிகிறோம். எனவே, குருவிற்கெல்லாம் மஹாகுரு அவரே. அனைத்திற்கும் பெரியவர் அவரே. அவருக்கு ஸமமானவரே இல்லாத போது, அவரை விட உயர்ந்தவர் எவ்வாறு இருக்க முடியும்? உலக நடைமுறைகளுக்கு அதிபதியாக இருப்பவர் ஈஶ்வரன் ஒருவரே. ஒன்றுக்கு மேல் இருந்தனர் என்றால் உலக நடைறையில் ஒழுங்கீனம் வந்திடும் அல்லவா? இவர் படைத்திடும் போது மற்றவர் அழிக்க முற்பட்டால்? உலக முறைகள் ஒழுங்காக இருப்பதில் இருந்து அதிபதி ஈஶ்வரன் ஒருவனே என்பது தெளிவாகிறது.

ॐ

तस्मात्प्रणम्य प्रणिधाय कायं प्रसादये त्वामहमीशमीड्यम् ।
पितेव पुत्रस्य सखेव सख्युः(फ्) प्रियः(फ्) प्रियायार्हसि देव सोढुम् ।।
{अध्याय ११ ~ श्लोक ४४}
தஸ்மாத்ப்ரணம்ய ப்ரணிதா$_4$ய காயம் ப்ரஸாத$_3$யே த்வாமஹமீஶமீட்$_3$யம்.
பிதேவ புத்ரஸ்ய ஸகே$_2$வ ஸக்$_2$யு:(ஃப்) ப்ரிய:(ஃப்) ப்ரியாயார்ஹஸி தே$_3$வ ஸோடு$_4$ம்..
(அத்$_4$யாயம் 11 ~ ஶ்லோகம் 44)

எனவே, நான் நெடுஞ்ஜாண்கிடையாக விழுந்து வணங்கிப் போற்றுகிறேன். அருள் புரிக. பிதா புதல்வனின், நண்பன் தனது நண்பனின், கணவன் தனது மனைவியின் தவறுகளைப் பொறுத்துக் கொள்வதைப் போல் எனது தவறுகளைப் பொறுத்தருளுங்கள். (11 – 44)

நெடுஞ்ஜாண்கிடையாக விழுந்து வணங்குகிறேன்...

மநுஷ்யன் கோபத்தில் இருக்கும் போதும் ஆணவத்தில் இருக்கும் போதும் எந்த மனநிலையில் இருக்கிறானோ, பணிந்து போகும் போதும் மன்னிப்புக் கோரிடும் போதும் அதற்கு நேர் எதிரான மனநிலையில் இருக்கிறான். இத்தகைய உணர்வுகள் மனஸில் எழும் போது ஶரீரத்தில் ஸில மாற்றங்கள் ஏற்படுகின்றன. இயற்கையாக நடந்திடும் மாற்றங்கள் இவை. இவை தவிர மனஸின் உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தும் ஸில முறைகள் மநுஷ்ய குலம் முழுவதும் உள்ளன. கவலை நேரத்தில் கைகளைப் பிஸைவதும் தலையில் கையை வைத்துக் கொள்வதும் பொதுவான ஒரு பழக்கம். கோபம் வரும் போதும் ஆணவம் மேலோங்கும் போதும் எதிராளியைத் தன் கைகளால் அல்ல, காலால் நஶுக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் உலகம் முழுவதும் பொதுவாகக் காணப்படுகிறது. காலைத் தூக்கி அவன் தலை மேல் வைக்க முடியாததால், செருப்பை எடுத்துக் காட்டுவது போன்ற செய்கைகளாலும் வார்தைகளாலும் இவ்வெண்ணத்தை வெளிப்படுத்துகின்றனர். மன்னிப்புக் கோருவதும் தாழ்ந்து போவதும் இதற்கு நேர் எதிரான உணர்வு. பாரதத்தில் இவ்வுணர்வை வெளிப்படுத்தக் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட செய்கை ப்ரணிபாதம் அதாவது தன் தலையை ஸ்வயமாகவே அவருடைய பாதங்களில் வைப்பது.

ॐ

अदृष्टपूर्वं हृषितोऽस्मि दृष्ट्वा भयेन च प्रव्यथितं मनो मे ।
तदेव मे दर्शय देवरूपं प्रसीद देवेश जगन्निवास ।।
{अध्याय ११ ~ श्लोक ४५}

அத்₃ருஷ்டபூர்வம் ஹ்ருஷிதோऽஸ்மி த்₃ருஷ்ட்வா
ப₄யேந ச ப்ரவ்யதி₂தம் மநோ மே.
ததே₃வ மே த₃ர்ஶய தே₃வ ரூபம் ப்ரஸீத₃ தே₃வேஶ ஜக₃ந்நிவாஸ..
(அத்₄யாயம் 11 ~ ஶ்லோகம் 45)

ஹே ஜகந்நிவாஸனே! ஹே தேவேஶனே! இதற்கு முன் கண்டிராத தங்களது ஆஶ்சர்யமான ரூபத்தைக் கண்டு நான் பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறேன். அதே ஸமயத்தில், பயத்தில் என் மனஸ் நடுங்குகிறது. ஆகையால், தாங்கள் ப்ரஸன்னம் அடைந்து, தங்களது தேவரூபமான சதுர்புஜ ரூபத்தையே எனக்குக் காண்பியுங்கள். (11 – 45)

ப்ரஸன்னம் அடைந்து விடுங்கள்..

அடுத்த அத்யாயத்திற்கான அடித்தளம் இந்த ஶ்லோகத்தில் அமைக்கப் படுகிறது. அர்ஜுனன் அரூபத்தைக் கண்டான். ஆனால், அரூபத்தில் அவனால் நிலைக்க முடியவில்லை. ரூபத்தை வேண்டுகிறான். ரூபம் என்று வந்து விட்டால் இருமைக்குள் புகுந்து விடுகிறோம். அழகான ரூபம் – அழகற்ற ரூபம், பயங்கர ரூபம் – ஸௌம்ய ரூபம், மனஸ் விரும்புகிற ரூபம் – மனஸ் ஏற்காத ரூபம் என்ற இருமைகள் தோன்றி விடுகின்றன. இப்பொழுது அர்ஜுனன், 'ரூபத்திற்கு மாறி விடு', என்கிறான். இந்த விண்ணப்பத்துடன் எத்தகைய ரூபம் என்ற விளக்கமும் வருகிறது. அடுத்த ஶ்லோகத்தைப் பாருங்கள்.

📖 ॐ 📖

किरीटिनं(ङ्) गदिनं(ञ्) चक्रहस्तमिच्छामि त्वां(न्) द्रष्टुमहं(न्) तथैव ।
तेनैव रूपेण चतुर्भुजेन सहस्रबाहो भव विश्वमूर्ते ।।
{अध्याय ११ ~ श्लोक ४६}

கிரீடிநம்(ங்) க₃தி₃நம்(ஞ்) சக்ரஹஸ்த மிச்சா₂மி த்வாம்(ந்) த்₃ரஷ்டுமஹம்(ந்) ததை₂வ.
தேநைவ ரூபேண சதுர்பு₄ஜேந ஸஹஸ்ரபா₃ஹோ ப₄வ விஶ்வமூர்தே..
(அத்₄யாயம் 11 ~ ஶ்லோகம் 46)

ஹே விஶ்வமூர்த்தியே! தாங்களை கிரீடம், கதை மற்றும் சக்ரத்தை தரித்தவராகக் காண விரும்புகிறேன். எனவே, ஹே ஸஹஸ்ரபாஹோ! சதுர்புஜனாகக் காக்ஷி அளித்திடு. (11 – 46)

சதுர்புஜ ரூபம்..

'ஶங்க சக்ர கதா தாரியாக தலையில் கிரீடம் அணிந்து சதுர்புஜங்களுடன் கூடிய ரூபத்தில் உன்னைப் பார்க்க விரும்புகிறேன். அவ்வாறே காக்ஷீ அளித்திடு', என வேண்டுகிறான். ரூப வழிபாடு என்பது ஒரு ஶக்தி வாய்ந்த அமைப்பு. அதற்கு எதிராக எவ்வளவு ப்ரசாரம் நடந்தாலும் அது மறைந்திடாது. மநுஷ்யனின் இயல்பிற்கு அதுவே மிக அநுகூலமான ஒரு முறை. அத்வைதத்தை ப்ரசாரம் செய்தவர்களும் ரூபமற்றதை வழிபட்டவர்களும் ரூப வழிபாட்டை எதிர்க்கவில்லை. பலரோ தாமே ரூபத்தை வழிபடவும் செய்தனர். ஆதி ஶங்கரர் எத்தனை கோவில்களின் ஸன்னதியில் நின்று, அங்கு வீற்றிருக்கும் ரூபத்தின் மீது பஞ்சகமும் அஷ்டகமும் ஸ்தோத்ரமும் பாடி இருக்கிறார்! கங்கை, நர்மதை, காவேரி போன்ற நதிகளையும் உருவகப் படுத்தி, அதன் மேல் ஸ்தோத்ரங்கள் பாடி இருக்கிறார். வேதாந்தக் கருத்துக்களைப் பேசிய ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ண பரமஹம்ஸர் இறுதி வரை காளீ பூஜையில் ஆழ்ந்து ஈடுபட்டார். ரூபத்தை நிராகரித்துப் பேசிய கௌதமபுத்தர், மஹாவீரர் போன்றோரை அவரது ஶிஷ்யர்களே ரூபங்களாக்கி விட்டனர். ஶூன்யத்தில் த்யானம் செய்வதற்காக ஏற்பட்ட விஹாரங்கள் இன்று கௌதமபுத்தரின் ரூபங்கள் ப்ரதிஷ்டை செய்யப்பட்டு பூஜிக்கப்படும் ஆலயங்களாகி விட்டன. ஸ்ரீ லங்காவில் புத்தரின் ரூபத்தோடு மஹாவிஷ்ணு, லக்ஷ்மிதேவி, பிள்ளையார் போன்ற ரூபங்களும் விஹாரங்களில் இடம் பெற்று விட்டன. ரூபங்களுக்கு செருப்பு மாலைகள் அணிவித்தும், ரூபங்களை உடைத்தும் முழு வாழ்நாளைக் கழித்த ஸ்ரீ ராமஸ்வாமி நாயக்கரின்

ஶிலைகளும் ஸமாதியும் இன்று வழிபாடு நடக்கும் கோவில்கள் ஆகி விட்டன. நம்ப மறுக்கிறீர்களா? செருப்பை அணிந்து ஸமாதி வளாகத்தில் நுழைந்து பாருங்கள்.

🕮 ॐ 🕮

श्री भगवानुवाच
मया प्रसन्नेन तवार्जुनेदं रूपं परं(न्) दर्शितमात्म योगात् ।
तेजोमयं विश्वमनन्तमाद्यं यन्मे त्वदन्येन न दृष्टपूर्वम् ।।
{अध्याय ११ ~ श्लोक ४७}

ஸ்ரீ ப₄க₃வாநுவாச
மயா ப்ரஸந்நேந தவார்ஜுநேத₃ம் ரூபம் பரம்(ந்) த₃ர்ஶிதமாத்ம யோகா₃த்.
தேஜோமயம் விஶ்வமநந்தமாத்₃யம் யந்மே த்வத₃ந்யேந ந த்₃ருஷ்டபூர்வம்..
(அத்₄யாயம் 11 ~ ஶ்லோகம் 47)

ஸ்ரீ பகவான் சொன்னர். ஹே அர்ஜுன! நான் மனஸ் மகிழ்ந்து என்னுடைய யோகஶக்தியின் மஹிமையால் தேஜோமயமான, மிக உன்னதமான, அனைத்திற்கும் ஆதியான, விராட ரூபத்தை உனக்குக் காட்டினேன். இந்த தர்ஶனத்தை உன்னைத் தவிர வேறு எவரும் கண்டதில்லை. (11 – 47)

வெகு அரிதான, வேறு எவரும் கண்டிராத தர்ஶனம் இது...

வேறு எவரும் கண்டதில்லை என்கிறர். ஆனல், தாய் யஶோதை கண்டிருக்கிறரே என்ற ஸந்தேஹம் எழலாம். அவருக்கு இந்த உக்ர, கோர ரூபம் காண்பிக்கவில்லை. உலகம் முழுவதும் தன்னுள் அடங்கி இருக்கிறது என்ற காக்ஷியை மாத்ரமே அருளினர். கௌரவ ஸபையில் காட்டிய விஶ்வரூபம் கோபத்தின் விளைவாக அமைந்தது. அதில் அவர்கள் மீது க்ருபை ஏதும் இல்லை. அந்த தர்ஶனமும் முழுமையானது இல்லை. அதனல்தான், இத்தகைய தர்ஶனத்தை இதற்கு முன் வேறு எவரும் கண்டது இல்லை என்கிறர். இதற்கு முன் எவரும் கண்டதில்லை. ஆயின், இப்பொழுது வேறு ஒருவரும் கண்டு கொண்டிருக்கிறர். ஸஞ்ஜயனும் கண்டதால் தான் கீதையின் மூலம் நமக்கும் அதன் ஒரு துளி கிடைத்துள்ளது.

'நான் மகிழ்ந்து, எனது க்ருபையால் உனக்கு இந்த தர்ஶனம் அருளி இருக்கிறேன்', என்கிறர். நம் தகுதியோ பக்தியோ ஸாதகமோ (ஆன்மீக முயற்சி) காரணம் ஆகாமல் பகவானின் க்ருபையால் மாத்ரமே நமக்கு வாய்க்கிறது. பகவானின் க்ருபையினை அளவிட முடியாது. எல்லை அற்றது. நாம் சிறு சிறு விஷயங்களை பரமனின் க்ருபையாகக் கருதி அதை வரம்பிற்குள் சுருக்குகிறேம். இன்று அவனது க்ருபையால் ஆனந்தமான ஸத்ஸங்கம் கிடைத்தது என்றெல்லாம் க்ருபையை அநுபவித்தலும் கூடாது. ஸுகம் அநுபவிக்கப்படும் போது பிணைக்கிறது. எனவே, வெகு ஜாக்ரதையாக இத்தகைய ஸாத்வீக ஸுகத்தில் இருந்தும் விலகி இருப்பது ஸாதகனுக்கு அவஶ்யம்.

🕮 ॐ 🕮

न वेदयज्ञाध्ययनैर्न दानैर्न च क्रियाभिर्न तपोभिरुग्रैः ।
एवंरूपः(श) शक्य अहं(न्) नृलोके द्रष्टुं(न्) त्वदन्येन कुरुप्रवीर ।।
{अध्याय ११ ~ श्लोक ४८}

ந வேத₃ யஜ்ஞாத்₄யயநைர்ந தா₃நைர் ந ச க்ரியாபி₄ர்ந தபோபி₄ருக்₃ரைஹி.
ஏவம் ரூப:(ஶ்) ஶக்ய அஹம்(ந்) ந்ருலோகே த்₃ரஷ்டும்(ந்) த்வத₃ந்யேந குருப்ரவீர..
(அத்₄யாயம் 11 ~ ஶ்லோகம் 48)

குரு வம்ஶத்தில் சிறந்த வீரனே! மநுஷ்ய லோகத்தில் இதற்கு முன் வேறு எவரும் இந்த விஶ்வரூபத்தைக் கண்டதில்லை. வேதத்தினலோ யஜ்ஞத்தினலோ தானத்தினலோ க்ரியைகளினலோ உக்ர தபஸ்ஸினலோ காண முடியாதவன் நான். (11 – 48)

வேதம், யஜ்ஞம், தானம், க்ரியைகள், உக்ர தபஸால் காண முடியாத தர்ஶனம்..

விஸ்வரூபதர்ஶனம் வேத அத்யயனம் போன்றவற்றால் காண முடியாது என்கிறார். வேத அத்யயனமும் யஜ்ஞமும் தானமும் க்ரியைகளும் தபஸ்ஸும், 'நான்' மேல் நம்பிக்கை வைத்துச் செய்யப்படுபவை. இவை அனைத்திலும் ஸங்கல்பம் நிறைந்திருக்கிறது. அர்ஜுனனுக்கு ஸமர்பணத்தினால் கிடைத்தது. ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ண பரமஹம்ஸர், 'ஒரு நதியைக் கடந்திட ரெண்டு வழிகள் உள்ளன', என்கிறார். ஒன்று படகின் துடுப்பினைத் தன் கைகளால் வலித்துச் செல்வது. மற்றொன்று காத்திருப்பது. அநுகூலமான காற்று வீஸும் வரைக் காத்திருத்தல். அநுகூலமான காற்று வீஸும் போது பாய்மரத்தை விரித்துக் கட்டி விடுவது. படகு தானே செல்லும். பாய்மரத்தில் நிறையும் காற்றுப் படகினை அழைத்துச் செல்லும். அர்ஜுனன் பாய்மரத்தை அவிழ்த்து விட்டான். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் என்னும் காற்று அழைத்துச் செல்கிறது. யோக ஸாதனையில் ஒருவன் தன்னை பரமனின் வடிவமாக அறியலாம். அதாவது, யோக ஸாதனையில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனாகி விடலாம். கௌதம புத்தர் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனாகி விட்டார். மஹாவீரர் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனாகி விட்டார். ஸங்கல்பத்தின் பலத்தால் தன்னில் தன்னைக் கண்டார். ஆனால், அர்ஜுனன் ஆவது கடினம். அர்ஜுனன் தன்னைத் தேடவில்லை. தேடிக் கிடைத்தவரின் தாள்களில் தன்னை அர்பணித்து விட்டான்.

📖 ॐ 📖

मा ते व्यथा मा च विमूढभावो दृष्ट्वा रूपं(ङ्) घोरमीदृङ्ममेदम् ।
व्यपेतभीः(फ्) प्रीतमनाः(फ्) पुनस्त्वं(न्) तदेव मे रूपमिदं प्रपश्य ।।
{अध्याय ११ ~ श्लोक ४९}

மா தே வ்யதா₂ மா ச விமூட₄பா₄வோ த்₃ருஷ்ட்வா ரூபம்(ங்) கோ₄ரமீத்₃ருங்மமேத₃ம்.
வ்யபேதபீ₄:(ஃப்) ப்ரீதமநா:(ஃப்) புநஸ்த்வம்(ந்) ததே₃வ மே ரூபமித₃ம் ப்ரபஶ்ய..
(அத்₄யாயம் 11 ~ ஶ்லோகம் 49)

என்னுடைய இந்த கோரமான ரூபத்தைக் கண்ட நீ மனக் கலக்கமும் மனமயக்கமும் அடைய வேண்டாம். பயம் நீங்கி மகிழ்ந்த மனஸுடன் எனது சதுர்புஜ உருவத்தைக் காண். (11 – 49)

பக்தனுடைய ப்ரார்தனைக்கு கடவுள் செவி ஸாய்க்கிறார். ப்ரார்தனை நிறைவேறுகிறது. அதனால் தான் அர்ஜுனனுடைய விருப்பத்தை ஏற்று, சதுர்புஜ ரூபத்திற்கு மாறுகிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். அவர் ஏற்கிறார் என்பது உண்மை. ஆனால், நம் ப்ரார்தனைகள் எவ்வாறு இருக்கின்றன? ஒன்றுக்கு ஒன்று எதிராக இருக்கிறது. ஒன்றை ஒன்று வெட்டுகிறது. ஒருத்தி தனக்குப் பொருத்தமான ஜோடியைத் தேடுகிறாள். 'அவன் ஒரு முழு ஆண்மகனாக இருக்க வேண்டும். ஸிஹ்மம் போல இருக்க வேண்டும். எனக்கு அடிபணிந்து இருக்க வேண்டும்', என்கிறாள். அதாவது வெளியே ஸிஹ்மமாகவும் உள்ளே பலியாடு போன்ற குணம் உள்ளவனாகவும் இருக்க வேண்டுமாம். அவளது வேண்டுகோள்கள் எதிர்மறையாக இருக்கின்றன.

அந்த ரஷ்யக் கதையை நாம் கேட்டிருப்போம். ஒருவனுக்குக் கடவுள் மூன்று வரங்கள் அளித்தான். தன் மூக்குக் கோணலாக இருப்பதாக அவனுக்கு எண்ணம். எனவே, அவன், எனக்கு அழகான மூக்கு மாத்ரம் வேண்டும். வேறொன்றும் வேண்டாம்', என்பதை முதல் வரமாகக் கேட்டான். உடனே, அவன் ஶரீரம் எங்கும் அழகான மூக்குகள் முளைத்து விட்டன. பதறி விட்டான். 'வேண்டாம் . வேண்டாம். எனக்கு மூக்கு வேண்டாம்', என்றான். மூக்குகள் அனைத்தும் மறைந்து விட்டன. முகத்தில் இருந்த ஒரு மூக்கும் மறைந்து போனது. சோர்ந்து போனான். 'என்னுடைய பூர்வ நிலைக்கே என்னை மாற்றி விடு', என்றான். மூன்று வரங்களும் தீர்ந்தும் போயின. இவன் எதையும் அடையவும் இல்லை. பரமன் நமது ப்ரார்தனைகளை நிறைவேற்றுகிறான். ஆனால், உயர்ந்த விஷயத்தைப் பெற்றுத் தரக் கூடிய ப்ரார்தனையை அற்ப விஷயங்கள் கேட்டு வீணடிப்பதா ? எதுவும் வேண்டாமல் இருப்பதே மிக உயர்ந்த ப்ரார்தனை.

📖 ॐ 📖

सञ्जय उवाच

इत्यर्जुनं वासुदेवस्तथोक्त्वा स्वकं रूपं(न्) दर्शयामास भूयः ।
आश्वासयामास च भीतमेनं भूत्वा पुनः(स्) सौम्यवपुर्महात्मा ।।

{अध्याय ११ ~ श्लोक ५०}

ஸஞ்ஜய உவாச

இத்யர்ஜுநம் வாஸுதே₃வஸ்ததோ₂க்த்வா ஸ்வகம் ரூபம்(ந்) த₃ர்ஶயாமாஸ பூ₄யஹ.
ஆஶ்வாஸயாமாஸ ச பீ₄தமேநம் பூ₄த்வா புந:(ஸ்) ஸௌம்ய வபுர்மஹாத்மா..

(அத்₄யாயம் 11 ~ ஶ்லோகம் 50)

ஸஞ்ஜயன் சொல்கிறார். அர்ஜுனனிடம் இவ்வாறு கூறிய வாஸுதேவன் தன்னுடைய (சதுர்புஜ) ரூபத்தில் தர்ஶனம் தந்தார். பின்னர், மஹாத்மாவான அவர் மீண்டும் இனிய ஸௌம்ய வடிவம் (த்விபுஜ) எடுத்து, பயத்தால் பீடிக்கப் பட்டிருந்த அர்ஜுனனை ஆஶ்வாஸப் படுத்தினார். (11 – 50)

மீண்டும் இனிய ஸௌம்ய வடிவம்..

இதுவரை பரமாத்மா என்று கூறி வந்த ஸஞ்ஜயன் இப்பொழுது மஹாத்மா என்கிறார். என்ன வித்யாஸம்? நம் விருப்பப்படி நடப்பவரல்ல பரமாத்மா. அவருடைய சித்தப்படியே நாம் செல்ல நேரிடும். நமக்கு தைர்யம் அளிக்கவும் ஆறுதல் அளிக்கவும் மஹாத்மா பலமுறை நம் சித்தப் படியும் செல்கிறார். பரமாத்மாவில் நமக்கு அநுகூலமான உருவமே மஹாத்மா. அப்ரஹாம் ஹைலிஸ் என்ற பழைய ஹீப்ரூ புஸ்தகத்தில் உள்ள ஒரு வாக்யம். God is not your uncle. He is not nice. He is not good. God is an earthquake. கடவுள் உனது மாமன் இல்லை. நல்லவரும் இல்லை. ஹிதமானவரும் இல்லை. அவர் ஒரு பூகம்பம். யார் தன்னை இழக்கத் தயாராகி விட்டாரோ அவரே பரமனில் ப்ரவேஶிக்கலாம்.

எனவேதான், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை ஒரு பூர்ணாவதாரம் என்கின்றனர். அவர் நமக்கு அநுகூலமானதை மாத்ரம் செய்யவில்லை. நாம் விரும்பாத, நமக்குப் புரிந்திடாத, நம்மால் விளக்க முடியாத, பல செய்கைகள் அவருடையவை. நமக்கு தர்மஸங்கடம் ஏற்படுத்தும் பல கேள்விகளை எழுப்பிடுகின்றன அவரது செய்கைகள். அவர் பூர்ணமானவரே. நாம் குறையுள்ளவர்கள். அதுவே காரணம்.

அர்ஜுனன் கேட்டுக் கொண்ட படி அவனுக்கு சதுர்புஜ தர்ஶனம் அளித்து விட்டு, தன் ஸ்வந்த ரூபத்திற்குத் திரும்பினார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். அர்ஜுனன் பெரும் பாக்யஶாலி. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை நண்பனாகப் பெற்றிருந்ததால் தேவனின் விராட புருஷ வடிவத்தையும் கண்டான். தேவர்களுக்கும் அரிதான சதுர்புஜ ரூபத்தையும் கண்டான். ரெண்டு தர்ஶனங்களையும் அவன் கேட்டுப் பெற்றான். அவனுடைய கோணலற்ற எளிய மனஸ் தான் காரணம்.

யோக ஸாதனை செய்பவனும் ஜ்ஞானியும் வேண்டுகோள் அல்லது கோரிக்கை எதுவும் வைப்பதில்லை. உள்ளபடி ஏற்கின்றனர். அதற்கேற்றபடி தன்னை மாற்றிக் கொள்கின்றனர். ஆனால், ஸமர்பணமான பக்தன் தன்னில் எந்த மாற்றமும் செய்து கொள்வதில்லை. தன்னால் இயலாது என்கிறான். தான் பலஹீனமானவன் என்கிறான். பரமனையே மாறக் கோருகிறான். 'நான் விரும்பிடும் ரூபத்தில் காக்ஷி தா', என்கிறான். பரமனுக்குக் கட்டளை இடுகிறான். நிபந்தனைகள் விதிக்கிறான். பரமனும் அவனுக்காக எல்லாவற்றையும் ஏற்கிறான் என்பதே ஆஶ்சர்யமான விஷயம். இதுதான் ஸமர்பணத்தின் ஶக்தி.

ஹிந்தியில் ராமாயணம் எழுதிய கோஸ்வாமி துளஸிதாஸ் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் க்ரீடாபூமியான ப்ருந்தாவனத்திற்குச் சென்றிருந்தார். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கோவிலுக்குச் சென்றார். அங்கு குழலூதும் முரளீதரனைக் கண்டார். கோதண்டராமனாகக் காக்ஷி அளித்திடும் வரை வணங்க மாட்டேன் என்றார். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனும் அவரது கோரிக்கையை ஏற்று கோதண்டராமனாகக் காக்ஷி அளித்தான்.

நான் என்னை மாற்றிக் கொள்கிறேன் என்று கூறும் போது, கர்தா பாவம், 'நான் செய்கிறேன்',

என்ற பாவம் மிச்சம் இருக்கிறது. பல ஸாதகர்களிடமும் ஜ்ஞானிகளிடமும் காணப்படும் இதை ஸாத்வீக அஹங்காரம் என்கின்றனர். பக்தன் தன்னை பலஹீனனாக, துச்சமாகக் கருதுகிறான். 'என்னால் இயலாது. அதற்கான ஸாமர்த்யம் என்னிடம் இல்லை. நான் எப்படி இருக்கிறேனோ அப்படியே நீ என்னை ஏற்றுக் கொள். தேவை என்றால் அதற்கேற்ப நீ உன்னை மாற்றிக் கொள்', என்கிறான். பரமனுக்குக் கட்டளை இடுவது போல் தோன்றுகிறது. ஆணவத்தின், அஹங்காரத்தின் அடிப்படையில் இல்லை. முழு ஸமர்ப்பணமே அடிப்படை.

ஒரு ஸாது இருந்தார். ஊரின் ஒதுக்குப்புறத்தில் இருந்தார். அவரிடம் உண்ண வாருங்கள் என்றால், 'நான் வர மாட்டேன். வேண்டுமானால் நீ கொண்டு வந்து கொடு', என்பார். கொண்டு வந்தால், 'யார் எடுத்து உண்பது? வேண்டுமானால் நீ ஊட்டி விடு', என்பார். ஊட்டி விட்டால் உண்பார். ஊர் அவரைப் பைத்தியம் என்றும் சோம்பேறி என்றும் நினைத்தது. எனினும், அவ்வப்போது எவரேனும் வலுக்கட்டாயமாக அவருக்கு உணவு ஊட்டி விடுவார். ஊரில் பஞ்ஜம் ஏற்பட்டது. ஜனங்களுக்கே உண்ண உணவு இல்லை. இவரை பட்டினியில் சாக விடவும் மனஸ் கேட்கவில்லை. அதனால், ஊர்க் கூடி இவரை உயிருடன் புதைத்து விட முடிவு செய்தது. இவரிடம் சொன்னார்கள். நான் வர மாட்டேன். சுடுகாடு வரை யார் நடப்பது? வேண்டுமானால் நீங்கள் எடுத்துச் செல்லுங்கள்', என்றார். ஜனங்கள் பாடை கட்டினார்கள். இவரை எடுத்து, அதன் மேல் போட்டார்கள். இவர் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. ஜும்மா படுத்துக் கிடந்தார். தூக்கிச் சென்றனர்.

வழியில் பக்கத்தூர் செல்வந்தர் இவ்வூர்வலத்தைப் பார்த்தார். இறந்தது யார் என்று கேட்டதில் உண்மை அறிந்தார். பதட்டம் அடைந்தார். ஒரு வர்ஷத்திற்கு அவருக்குத் தேவைப்படும் தான்யங்களைத் தான் கொடுப்பதாகக் கூறினார். ஊர் ஜனங்கள் அவரை இறக்கி வைத்து தத்தம் வீடு திரும்பினர். அவர் அந்த இடத்திலேயே கிடந்தார். அந்த செல்வந்தர் அவரிடம், 'எழுந்து வீடு திரும்பு', என்றார். 'நடப்பது யார்? தூக்கி வந்தவர்களே மீண்டும் என்னைத் தூக்கி எடுத்துச் செல்லட்டும்', என்றாராம். இதைப் படித்திடும் போது உங்களுக்கு, 'ஸரியான பைத்யம்', என்று தோன்றலாம். பைத்யமாக தோன்றும் ஒருவரிடம் நீ பைத்யம் என்று சொல்லும் போது அவருக்குக் கோபம் வந்தால் அவர் பைத்யம். ஸித்த புருஷராக இருந்தால் அவருக்குக் கோபம் வராது. சிரித்துக் கொள்வார்.

🕮 ॐ 🕮

अर्जुन उवाच
दृष्ट्वेदं मानुषं रूपं(न्) तव सौम्यं(ञ्) जनार्दन ।
इदानीमस्मि संवृत्तः(स्) सचेताः(फ्) प्रकृतिं(ङ्) गतः ।।
{अध्याय ११ ~ श्लोक ५१}

அர்ஜுன உவாச
த்₃ருஷ்ட்வேத₃ம் மாநுஷம் ரூபம்(ந்) தவ ஸௌம்யம்(ஞ்) ஜநார்த₃ந.
இதா₃நீமஸ்மி ஸம்வ்ருத்த:(ஸ்) ஸசேதா:(ஃப்) ப்ரக்ருதிம்(ங்) க₃தஹ..
(அத்₄யாயம் 11 ~ ஶ்லோகம் 51)

அர்ஜுனன் சொன்னான். ஜனார்தன! தங்களது இந்த இனிய மானுஷ வடிவத்தைக் கண்டு நான் இப்பொழுது மனஸ் தெளிந்தேன். என் இயல்பு நிலையை அடைந்தேன். (11 – 51)

எனது பயம் தெளிந்தது...

பக்த ப்ரஹ்லாதனின் வரலாற்றைப் படித்திருப்போம். பகவான் ஸ்ரீ ந்ருஸிஹ்ம அவதாரம் எடுத்து, ஹிரண்யகஶிபுவை வதம் செய்தார். தனது பக்தன் ப்ரலஹ்லாதனுக்கு பலவிதமான கொடுமைகள் இழைத்தவன் மீது ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவிற்கு இருந்த கோபம் ஒரு பக்கம். மநுஷ்யனாலும் கொல்லப்படக் கூடாது, ம்ருகத்தாலும் கொல்லப்படக் கூடாது, என்று ஹிரண்யகஶிபு பெற்றிருந்த வரம் காரணமாக அவனைக் கொன்றிட, ஶரீரத்தின் பாதி ஸிஹ்மமாகவும் மற்ற பாதி நரனாகவும் உருவெடுத்திருந்தார் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு . ஸிஹ்மத்தின் இயல்பான பயங்கரத் தோற்றமும்

கர்ஜனையும் ஒரு புறம். தான் அஸ்த்ரத்தாலும் ஶஸ்த்ரத்தாலும் கொல்லப்படக் கூடாது என்று ஹிரண்யகஶிபு வரம் பெற்றிருந்ததால் ஸிம்ஹத்தின் கூரான நகங்களால் வயிறு கிழிக்கப்பட்டு குடல் உருவப்பட்டு அவன் கொல்லப்பட்ட முறை குலை நடுங்க வைத்த காக்ஷி. வாஸற்படியில் அமர்ந்து, ஹிரண்யகஶிபுவின் இறந்த ஶரீரத்தைத் தன் தொடையின் மீது கிடத்தி, உருவிய அவனது குடலை மாலையாக அணிந்து, வாயில் ரக்தம் சொட்டச் சொட்டக் காக்ஷி அளித்த ந்ருஸிஹ்ம அவதாரமான ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு. எல்லாம் சேர்ந்து, அங்கு ஒரு உக்ரமான சூழ்நிலை உருவாக்கி இருந்தது.

ஸ்ரீ ந்ருஸிஹ்ம மூர்தி உக்ர மூர்தியாக இருந்தார். அவரது உக்ரத்தின் உஷ்ணம் எல்லா திஶைகளையும் சுட்டெரித்தது. இக்காக்ஷி அனைத்து தேவர்களையும் நடுங்க வைத்தது. இந்நிலையில் அவரை ஶாந்தப்படுத்த விரும்பினர் தேவர்கள். இவர் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் அவதாரமே என்று தேவர்கள் அறிந்திருந்தனர். எனினும், அவர்களில் எவரும் ந்ருஸிஹ்ம வடிவத்தினை நெருங்க பயந்தனர். தேவி ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியும் பயந்தாள். இறுதியில், பக்தனான ப்ரஹ்லாதன் அவரருகில் சென்றான். குழந்தை ப்ரஹ்லாதனை தனது மடியில் ஏற்றி வைத்துக் கொண்ட ஸ்ரீ பகவான் அமைதி ஆனார். ஆனந்தமாக அவனைத் தன் ஸிஹ்ம நாக்கினால் நக்கிக் கொடுத்தார்.

தேவர்களுக்கே இந்த கதி என்றால் நரனான அர்ஜுனனின் கதி எவ்வாறு இருக்கும்? "தாங்களை இயல்பான ரூபத்தில் பார்த்தவுடன் நானும் ஸஹஜ நிலைக்குத் திரும்பினேன்", என்கிறான் அர்ஜுனன். "எனது பயம் தெளிந்தது", என்கிறான் .

ஸஹஜ நிலைக்குத் திரும்பினேன் என்று சொல்கிறான் அர்ஜுனன். அவன் வேறு எந்த நிலைக்குச் சென்றிருந்தான்? எங்கிருந்துத் திரும்பினான்? தன்னுள் ஆழத்தில் புதைந்திருந்த நிலை. இதுவரை அவனே அறிந்திராத ஒரு நிலைக்குச் சென்றிருந்தான். அது அவனது ஸஹஜ நிலை இல்லை. ஒரு அஸாதாரண சூழ்நிலையில் அவனது உள்ளாழத்தில் இருந்து வெளிப்பட்ட நிலை. நாம் பல ஸமயங்களில், "அவரா இப்படிச் செய்தார்?", என்று வியந்திடுவோம். "ஸாதாரணமாக அவர் இப்படி இல்லை", என்போம். ஸாதாரணமாக, ஸஹஜமான சூழ்நிலையில் தெரிந்திடும் முகம் ஒன்று. ஆனால், அஸாதாரண சூழ்நிலையில் வெளிப்படுவது வேறொரு முகம். ஒருவனுடைய உண்மையான பரீக்ஷை அஸாதாரண சூழ்நிலையில்தான். ஆக, ஒருவனுக்கு மூன்று முகங்கள் உள்ளன என்று சொல்லலாம். தெரிந்திடும் முகம் ஒன்று. உள்முகம் ஒன்று. அடியாழத்தில் புதைந்திருக்கும் முகம் ஒன்று. மூன்று தளத்திலும் ஒரே முகம் கொண்டவன் ஸித்தன்.

📖 ௐ 📖

श्री भगवानुवाच
सुदुर्दर्शमिदं रूपं(न्) दृष्ट्वानसि यन्मम ।
देवा अप्यस्य रूपस्य नित्यं(न्) दर्शनकाङ्क्षिणः ।।
{अध्याय ११ ~ श्लोक ५२}

ஸ்ரீ ப₄க₃வாநுவாச
ஸுது₃ர்த₃ர்ஶமித₃ம் ரூபம்(ந்) த்₃ருஷ்டவாநஸி யந்மம.
தே₃வா அப்யஸ்ய ரூபஸ்ய நித்யம்(ந்) த₃ர்ஶந காங்க்ஷிணஹ..
(அத்₄யாயம் 11 ~ ஶ்லோகம் 52)

ஸ்ரீ பகவான் சொன்னார். காண்பதற்கு அரியதான என்னுடைய எந்த ரூபத்தை நீ பார்த்தாயோ, தேவர்களும் அதைக் காண்பதற்கு எப்போதும் விருப்பம் கொள்கின்றனர். (11 – 52)

தேவர்களும் காண விரும்பும் அரிய ரூபம்...

இங்கு ஸுதுர்தர்ஶம் என்று குறிப்பிடுவது விராட தர்ஶனத்தை அல்ல. சதுர்புஜ தர்ஶனத்தை. சதுர்புஜ தர்ஶனம் அலாதியானது. ஸுலபமாகக் கிடைக்காதது. அர்ஜுனன் வேண்டுகிறான். ஸ்ரீ பகவான் அருள்கிறார். பயங்கரமான ஒரு அநுபவத்தின் தாக்கம் ஒருவனது வாழ்நாள் முழுவதும் தொடர்வதைப் பார்க்கிறோம். அந்த அநுபவம் Personalityயில், அதாவது சிந்தனை, சொல் மற்றும்

செயலில் பதிந்து விடுகிறது. பல ஸமயம் இடைவிடாத தலைவலி, வயிற்று வலி போன்ற நோய்க்குக் காரணமும் அவருக்கு ஏற்பட்ட ஒரு மஹா பயங்கர அநுபவம் தான் என்று மனோதத்வ நிபுணர்கள் சொல்கின்றனர். அந்த அநுபவத்தின் தாக்கத்தை சித்தத்தில் இருந்து அழிக்க வேண்டும் என்றால் அவருக்கு மிக அதிகமான ப்ரேமையும் வாஞ்ஜையும் கிடைத்திட வேண்டும். குஜராத் பூகம்பம் ஜனவரி 26 அன்று நிகழ்ந்தது. பாதிக்கப்பட்ட இடங்களுக்கு நாங்கள் ஃபிப்ரவரி 20 ம் தேதி சென்றோம். மாலை நேரங்களில் விளையாட்டும் பகல் நேரங்களில் போட்டிகளும் கதைகள் சொல்வதும் என்று நிகழ்ச்சிகள் பல நடத்தினோம். ஓவியப் போட்டிகளில் ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட குழந்தைகள் கலந்து கொண்டனர். வரையப் பட்ட ஓவியங்களில் எண்பது ஶதவிஹிதத்திற்கும் அதிகமான ஓவியங்களில் மூவர்ணக் கொடி இருந்தது. பிணம் இருந்தது. கட்டிடம் இடிந்த நிலையிலோ முழுமையாகவோ இருந்தது. (நாம் Theme எதுவும் கொடுக்கவில்லை. கையில் வெள்ளைத்தாள் மற்றும் பலநிறப் பென்ஸில்கள் கொடுத்து வரையச் சொன்னோம்.) பூகம்பத்தின் தாக்கம் ஆழமாக இருந்தது. இது நீண்ட கால ஓட்டத்தில் தானாக ஆறி விடும். அன்பு பொழியப்பட்டால் குறுகிய காலத்தில் ஆறும்.

அர்ஜுனன் கண்ட விராட தர்ஶனத்தால் பெரும் பயம் அடைந்திருந்தான். பயத்திற்குப் பல காரணங்கள் இருந்தன. பரமாத்மாவே அழிவிற்கும் காரணம் என்ற ஸத்யத்தைக் கண்டது; க்ஷத்ரியனான தன்னுடைய வீரத்தால், ஆற்றலால் அல்லாமல் எதிரிகளின் அழிவு பரமாத்மாவால் முன்பே முடிவானது என்ற உண்மையைக் கண்டதால்; மரணத்தின் கோர தர்ஶனத்தைக் கண்டதால்; இந்த பயம் உள்ளத்தின் அடியாழத்தில் இருந்து நீங்க வேண்டும். அவன் மீது கருணை மழைப் பொழிய வேண்டும். அன்புப் பெருக்கில் அவனை மூழ்கடிக்க வேண்டும். உச்சமான வாஞ்ஜையுடன் அவன் அரவணைக்கப்பட வேண்டும். அதனால் தான், சதுர்புஜ தர்ஶனம்.

தன்னை விட பகவான் பன்மடங்கு ஆற்றல் பெற்றவர் என்ற எண்ணம் மநுஷ்யனுக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்கிறது. இந்த எண்ணத்தில் விளைந்ததுதான் சதுர்புஜ உருவம். நான்கு கைகளால் அரவணைக்கப்படும் போது மநுஷ்யனிடம் இருந்து கிடைத்திடும் அன்பை விட, பன்மடங்கு அதிக அன்பு கிடைக்க வேண்டும். மேலை தேஶத்து நண்பர் ஒருவர் என்னிடம் சொன்னார். 'உங்கள் தெய்வ உருவங்கள் அனைத்திலும் கண்கள் மிக அழகாகவும் ஆழமாகவும் இருக்கின்றன. அந்தக் கண்கள் என் மீது ஒரு விதமான, என்னால் வர்ணிக்க முடியாத ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றன', என்றார். நான் அதுவரை கவனித்ததில்லை. பின்னர், ஸ்தபதிகள் பலரிடம் இது விஷயமாகக் கேட்டேன். (ஸாதாரண லௌகீக வடிவங்களை வடிப்பவர் ஶில்பி. ஆலயங்களுக்கான வடிவங்களை வடிப்பவர் ஸ்தபதி). 'கடுமையான வ்ரதங்களைக் கடைப்பிடித்து ஶிலைகளை வடித்திடுவார்கள். குறிப்பாக, கண்களைத் திறக்க வைப்பது என்பது மிகப் பெரிய வைபவம். ஶிலை வடித்து ஆலயத்தில் ப்ரதிஷ்டை செய்வதில் கண்களை உருவாக்குவது தான் ஶிலைக்கு உயிர் ஊட்டுவது போல்', என்றனர் ஸ்தபதிகள். மநுஷ்யனிடம் கிடைக்க முடியாத அளவு கருணையை அவனது கண்கள் பொழியும் என்று நாம் எதிர்ப்பார்க்கிறோம்.

பயத்தில் நடுங்கிய அர்ஜுனன், 'நீ மீண்டும் இரண்டு கைகளுடன் கூடிய ஸாதாரண உருவத்திற்கு, எனக்குப் பழக்கமான உருவத்திற்கு வந்து விடு', என்று வேண்டவில்லை. 'ஸௌம்யமான சதுர்புஜ உருவமாக மாறி விடு. ஆயிரம் புஜங்கள் வேண்டாம். ரெண்டு புஜமும் வேண்டாம். நான்கு புஜங்களுடன் காக்ஷி அளித்திடு', என்கிறான். அந்நேரத்தில் அவனுக்குத் தேவைப்பட்ட மருந்து அதுதான்.

🕮 ॐ 🕮

नाहं वेदैर्न तपसा न दानेन न चेज्यया ।
शक्य एवं विधो द्रष्टुं(न्) दृष्ट्वानसि मां यथा ।।
{अध्याय ११ ~ श्लोक ५३}

நாஹம் வேதை₃ர்ந தபஸா ந தா₃நேந ந சேஜ்யயா.
ஶக்ய ஏவம் விதோ₄ த்₃ரஷ்டும்(ந்) த்₃ருஷ்ட்வாநஸி மாம் யதா₂..
(அத்₄யாயம் 11 ~ ஶ்லோகம் 53)

நீ பார்த்த விதத்தில் வேதத்தினாலோ தபஸ்ஸினாலோ தானத்தினாலோ யஜ்ஞத்தினாலோ என்னைப் பார்த்திட முடியாது. (11 – 53)

வேதத்தால் தபஸால் தானத்தால் யஜ்ஞத்தால் என்னைப் பார்த்திட முடியாது.

வேதத்தினால் பார்த்திட முடியாது. வேதத்தை த்வேஷிப்பவர்கள் பகவானின் இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட உடனே கை கொட்டிச் சிரிப்பதை உணர முடிகிறது.

பள்ளிக்கூடம் செல்லாமல் சோம்பித் திரிந்து அறியாமையில் மூழ்கி இருக்கும் ஒருவன். மேல் படிப்பு, அதற்கும் மேல் படிப்பு, ரெண்டு PhD வாங்கி முடித்தவர் ஒருவர். படித்தவர், 'நான் அறிந்தது ஒன்றும் இல்லை', என்கிறார். இதைக் கேட்டவுடன் படிக்காதவன், 'அதனால் தான் நான் படிக்கவில்லை. இதெல்லாம் வீண்', என்று கொக்கரிக்கிறான். இவனும் அறியாதவன். அவரும் தான் ஒன்றும் அறியவில்லை என்கிறார். ரெண்டும் ஒன்றா?

இவனுடைய அறியாமை முயற்சி ஏதும் செய்யாததால் இருக்கும் அறியாமை. அவர் 'அறியாமை' அநுபவத்தால் ஏற்பட்டது. அவர் உணர்கிறார் தன் அறியாமையை. எல்லாம் படித்த பிறகு, அறிய வைத்திடாத அந்த படிப்பின் இயலாமையை உணர்ந்து சொல்கிறார். 'கற்றது கைம்மண் அளவு. கல்லாதது உலகளவு', என்ற பணிவு ஏற்பட்டதால் சொல்கிறார். இவ்வாறு சொல்வதால் படிப்பதே வீண் என்று அர்தம் ஆகி விடாது. படித்ததால் தான் அவருக்குத் தன் அறியாமையைப் பற்றிய அறிவு ஏற்பட்டது. தன் அறியாமையை அறிந்தவன் புத்திஶாலி. தன்னை புத்திஶாலியாகக் கருதுபவன் மிகப் பெரிய மூடன்.

ஶ்ரீ க்ருஷ்ணன் வேதத்திற்கு எதிராகக் கூறுவதாக எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது. வேதத்தினால் மற்ற விஷயங்களைப் பெற்றிடலாம். ஆனால், பரமனை அடைந்திட முடியாது என்பது ஸத்யமே. உபநிஷதங்களும் பல இடங்களில் இதைக் கூறுகின்றன. இதே போலத்தான் மற்ற விஷயங்களும். தானத்தினாலோ யஜ்ஞத்தினாலோ தபஸ்ஸினாலோ கண்டிட முடியாது.

இறைவனை அடைந்திடும் கருவிகளாக இவற்றை நினைத்தால் இறைவன் ஒரு வ்யாபாரப் பொருளாகி விடுவார். 'நான் இத்தனை ரூபாய் கொடுக்கிறேன். எனக்கு இந்தப் பொருளைத் தா'. இறைவன் விலைக்கு வாங்கிடும் பொருளா? அவரை விலைக்கு வாங்க, நம்மால் என்ன மதிப்பு கொடுத்திட முடியும்? தனது ஒரு ஸங்கல்பத்தினால் அண்ட சராசரங்களையும் ஒரு க்ஷணத்தில் உருவாக்கியவரை, அதே அண்ட சராசரத்தில் ஏதோ ஒரு மூலையில் இருக்கும் ஒரு தூஸினை விட அற்பமான நாம் பேரம் பேசி வாங்கிட முடியுமா? அதனால்தான் சொல்கிறார். வேதங்களாலோ தானத்தினாலோ யஜ்ஞத்தினாலோ தபஸினாலோ என்னுடைய இந்த சதுர்புஜ உருவத்தைக் காண முடியாது.

📖 ॐ 📖

भक्त्या त्वनन्यया शक्य अहमेवंविधोऽर्जुन ।
ज्ञातुं(न्) द्रष्टुं(ञ्) च तत्त्वेन प्रवेष्टुं(ञ्) च परन्तप ।।
{अध्याय ११ ~ श्लोक ५४}

ப₄க்த்யா த்வநந்யயா ஶக்ய அஹம் ஏவம் விதோ₄ऽர்ஜுன.
ஜ்ஞாதும்(ந்) த்₃ரஷ்டும்(ஞ்) ச தத்த்வேந ப்ரவேஷ்டும்(ஞ்) ச பரந்தப..
(அத்₄யாயம் 11 ~ ஶ்லோகம் 54)

ஹே பரந்தபனே! ஹே அர்ஜுன! அனன்ய பக்தியால் உள்ளபடி அறிந்து கொள்ளவும் காணவும் அடையவும் கூடியவனே நான். (11 – 54)

அநன்ய பக்தியால் மாத்ரமே...

இந்த ஶ்லோகத்தில் மூன்று படிகளைக் குறிப்பிடுகிறார். ஜ்ஞாதும் (அறிதல்), த்ரஷ்டும்

(பார்த்தல்), ப்ரவேஷ்டும் (அடைதல்). வேதங்களும் மற்ற தர்ம ஶாஸ்த்ரங்களும் அறிய உதவுகின்றன. ஸ்வ சிந்தனையும் ஸ்வாத்யாயமும் த்யானமும் பார்க்க உதவிடுகின்றன. 'நான்' மறைந்து விடும் போது அடைதல் ஸாத்யம் ஆகிறது. இவை மூன்றும் அநன்ய பக்தியால் ஶக்யம் ஆகின்றன. (ஶக்யம் என்றால் Possible, இயலக் கூடியது).

அநன்ய பக்தி. கீதையில் மீண்டும் மீண்டும் போற்றப் படுவது அநன்ய பக்தி. அன்ய என்றால் மற்ற. அநன்ய என்றால் மற்றது எதுவும் இல்லாமல். பரமனின் மீது அநன்ய பக்தி என்றால் மற்ற எதைப் பற்றிய சிந்தனையும் இல்லாமல் பரமனின் மீது அன்பு செலுத்துதல். ப்ரேமை கொள்ளுதல். அப்படி என்றால் மனைவி, மக்கள், மற்ற உறவுகள், சுற்றிலும் இருக்கும் ஸமுதாயம், பணம், பொருட்கள் என்ற உலகத்து விஷயங்கள் அனைத்தையும் ஒதுக்கி விட்டு பகவானின் மீது ப்ரேமை செலுத்துவதுதான் அநன்ய பக்தி என்று எடுத்துக் கொள்ளலாமா? என்னுடைய ஒரு நண்பன், 'உங்களிடம் கீதையைக் கேட்டு, ஶரீரம் அழியக் கூடியது என்று அறிந்த பின், என்னுடைய மகளைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் இவள் அழியப் போகிறவள் என்ற எண்ணம் தோன்றுகிறது. பயம் ஏற்படுகிறது', என்றான். (இத்தகைய குதர்கம் ஏற்படக் கூடாது என்பதால் தான் முந்தைய காலத்தில் வெகு ஜாக்ரதையாக ஶிஷ்யனைத் தேர்ந்தெடுக்கும் வழக்கம் இருந்தது போலும்). 'ஏனடா! மகளை ஏன் பார்க்கிறாய்? உன்னைப் பார்த்துக் கொள்ளேன். உன் ஶரீரத்தைப் பார்த்துக் கொள்ளேன்', என்றேன். மநுஷ்யனுடைய புத்திஶாலித்தனத்தைப் பாருங்கள். அந்நிலையிலும் தன் அழிவைப் பார்க்க விரும்புவதில்லை.

இதுவா அநன்ய பக்தி என்பதின் அர்தம்? உலகத்தை வெறுத்து, அவனை மாத்ரம் விரும்புவதுதான் அநன்ய பக்தியா? உலகம் முழுவதையும் எதிரி ஆக்கி விட்டு, அவனிடம் மாத்ரம் நட்பு கொள்வது தான் அநன்ய பக்தியா? ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் எதிர்ப்பார்ப்பு இவ்வாறு இருக்க முடியாது. உலகம் அவனில் இருந்து, அவனது மாயையில் இருந்து உருவானது. அவனது படைப்பான உலகத்தை வெறுப்பவன் பரமனின் மனஸில் இடம் பெற முடியுமா?

உலகத்தில் அவனைக் கண்டு கொள்ளுதல். ப்ரேமை செலுத்துபவனும் அவனே. ப்ரேமை செலுத்தப் படுவதும் அவனுடையதே என்று கருதி, தன்னை விலக்கிக் கொண்டு ப்ரேமை செலுத்துதல். மனைவி மக்களின் மீதுள்ள ப்ரேமையை விலக்கிக் கொள்ளாமல் பார்வையை மாத்ரம் மாற்றிக் கொண்டால்? ப்ரேமை தொடரும். ஆனால், மனைவி மக்களை என்னுடையவர் என்று கருதிடாமல் அவனுடைய ரூபங்களாக (38 ம் ஶ்லோகத்தில் அனந்தரூபன் – அநேக ரூபங்களைக் கொண்டவன் என்று சொன்னதற்கு ஏற்ப) பார்த்தால் போதும். பகவானாக எண்ணி ப்ரேமையை செலுத்தினால் அதுவே அனன்ய பக்தி. உலகத்தின் மீது வெறுப்பு இல்லை. உலகத்தை விலக்குவதில்லை. உலகத்தின் மீது ப்ரேமை. ப்ரேமை செலுத்தும் 'நான்'ஐ விலக்குதல். ப்ரேமை செலுத்தப் படுபவர்கள் என்னுடையவர்கள் என்ற உடைமை உணர்வை விலக்குதல்.

நான் அன்பு செலுத்துகிறேன் என்னும் போதும், என்னுடையவர்கள் மேல் அன்பு செலுத்துகிறேன் என்னும் போதும் அஹங்காரம் ஓங்குகிறது. ப்ரதிஃபலனின் எதிர்பார்ப்பு வளர்கிறது. ப்ரதிஃபலன் கிடைக்கவில்லை என்றால் ஏமாற்றமும் கோபமும் வெறுப்பும் தோன்றுகிறது. அன்பு செலுத்தப்பட்டவர் இப்போது வெறுப்புக்கு உள்ளாகிறார். ஆனால், ஒரு ரோஜாமலர் மணம் பரப்புவதைப் போல, ஒரு வளர்ந்து ஓங்கிய மரம் நிழல் கொடுப்பதைப் போல, அன்பு வெளிப்பட்டால், அது பக்தியாகி விடுகிறது. இவர்கள் என்னுடையவர்கள் என்ற எண்ணம் ரோஜா மலருக்கும் மரத்திற்கும் கிடையாது. தினமும் எனக்குத் தண்ணீர் விடுபவருக்கே என் வாஸம் அல்லது நிழல் என்று மலரும் மரமும் நினைப்பதில்லை. அனைவரையும் பகவானின் ரூபங்களாகக் கண்டு செலுத்தப் படும் ப்ரேமையே பரமனின் மீது அனன்ய பக்தி. இது மிகவும் கடினம் அல்லவா? அதனால்தான், 'என்னைக் காணுதல் துர்லபம்', என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். வேதம் படித்து விடலாம். யஜ்ஞங்கள் செய்து விடலாம். மிகக் கடினமான வ்ரதங்கள் இருந்து விடலாம். ஆயின், இந்தப் பார்வை, அனைவரையும் பகவானாகக் கண்டு அன்பு செலுத்திடும் பார்வையை அடைவது மிகக் கடினம்.

📖 ॐ 📖

मत्कर्मकृन्मत्परमो मद्भक्तः(स्) सङ्ग वर्जितः ।
निर्वैरः(स्) सर्वभूतेषु यः(स्) स मामेति पाण्डव ।।
{अध्याय ११ ~ श्लोक ५५}

மத்கர்மக்ருந்மத்பரமோ மத்₃ப₄க்த:(ஸ்) ஸங்க₃ வர்ஜிதஹ.
நிர்வைர:(ஸ்) ஸர்வ பூ₄தேஷு ய:(ஸ்) ஸ மாமேதி பாண்ட₃வ..
(அத்₄யாயம் 11 ~ ஶ்லோகம் 55)

ஹே பாண்டவ! எனக்காக கர்மங்கள் புரிபவன், என்னையே லக்ஷ்யமாகக் கொண்டவன், என் மீது பக்தி உள்ளவன், பற்றில்லாதவன், எல்லா உயிர்கள் மீதும் வெறுப்பு நீக்கியவன் எவனோ, அவன் என்னை அடைகிறான். (11 – 55)

அநன்ய பக்தியால் காணலாம்.. அறியலாம்.. அடையலாம்..

அநன்ய பக்தியை மேலும் விளக்குகிறார் இங்கு. 'எனக்காகவே செயல்பட்டு, என்னையே அடைய வேண்டிய லக்ஷ்யமாகக் கொண்டு, பற்றின்றி, வெறுப்பின்றி, என் மீது பக்தி கொண்டவன் என்னை அடைந்திடுவான்'. பற்றினை (ராக) குறிப்பிடும் போதெல்லாம் வெறுப்பையும் (த்வேஷம்) குறிப்பிடுகிறார். ஏன் என்றால் இவை ரெண்டும் ஒன்றின் ரெண்டு முகங்கள். ஒன்று இருந்தால் மற்றொன்றும் இருக்கும். 'என்னிடம் விருப்பம் மாத்ரமே இருக்கிறது. எவருக்காகவும் என்னுள் வெறுப்பு கிடையாது', என்று பலர் செல்வதைக் கேட்கிறோம். அவர் பொய் சொல்கிறார். ஒன்றைப் பற்றி விருப்பம் இருக்கிறது என்றாலே மற்றொன்றைப் பற்றி வெறுப்பு உள்ளது என்றே அர்தம். ஏன்? இன்று விரும்பப் படுவதே நாளை வெறுப்பிற்கு உள்ளாகலாம்.

யாருக்காகச் செயல்பட வேண்டும்? ஸ்வயத்திற்காக செயல்படுவது அதமம் (கீழ்த்தரமானது). பிறருக்காகவோ ராஜாங்கத்திற்காகவோ ஸமூஹத்திற்காகவோ ஒரு அமைப்பிற்காகவோ செயல்படுவது மத்யமம். பரமனுக்காகச் செயல்படுவது உத்தமம். மூன்று ஶில்பிகளின் கதையை நாம் கேட்டிருப்போம். மூன்று ஶில்பிகள் ஒரு அரஸன் கட்டிடும் கோவிலின் ஶில்பங்களை வடித்துக் கொண்டிருந்தனர். ஒரு ஶில்பி தனக்காக, தன் வயிற்றுக்காக ஶில்பம் வடிக்கிறான். அவன் வருத்தத்தில் தோய்ந்து இருக்கிறான். தனது வேலையை வெறுக்கிறான். தன் யஜமானை வெறுக்கிறான். தான் பயன்படுத்தும் உளியை வெறுக்கிறான். ஶில்பம் வடித்திடும் அந்த கல்லின் மீது கோபம் கொள்கிறான். அருகில் உள்ளவன் பாட்டு பாடினால், அவன் மீது கோபம் கொள்கிறான். கொளுத்தும் ஸூர்யன் மீது கோபப்படுகிறான். தன் வாழ்க்கையை வெறுக்கிறான். அவனுள் கோபமும், வெறுப்பும் நிறைந்து விடுகின்றன.

மற்றொருவன் யஜமானுக்காக ஶில்பம் வடிக்கிறான். யஜமானின் பாராட்டையும் அதன் மூலம் மேலும் பல வேலைகளும் பெற வேண்டும் என்று விரும்புகிறான். அவனுள் பதட்டம் இருக்கிறது. பரபரப்பு இருக்கிறது. ஸில ஸமயங்களில் உத்ஸாஹமும் வேறு ஸமயங்களில் சிடுசிடுப்பும் இருக்கிறது. மூன்றாவது ஶில்பி பரமனுக்காக சில்பம் வடிக்கிறான். அவனுள் அமைதி நிரம்பி இருக்கிறது. ஆனந்தம் நிரம்பி இருக்கிறது. அதே வேலை. அதே உளி. அதே கல். அதே ஸூர்யன். அதே யஜமான். ஆனால், ஒவ்வொருவர் உள்ளமும் வெவ்வேறு நிலையில் உள்ளன.

எதை அடைய வேண்டும்? இதிலும் மூன்று வகையினர் உள்ளனர். முதல் வகையினர் பொருளை அடைய வேண்டும் என்ற லக்ஷ்யம் கொண்டவர்கள். வாழ்க்கையில் எப்பாடுபட்டேனும் ஒரு வீடு கட்டிக் கொள்ள வேண்டும். வண்டி வாங்கி விட வேண்டும். வஸதி தரும் கருவிகளை வாங்கி விட வேண்டும். இவன் ஸதா அத்ருப்தியில் இருக்கிறான். ஶோகத்தில் இருக்கிறான். ஓட்டத்தில் இருக்கிறான். அமைதியின்றி இருக்கிறான். இவன் அதமன். கீழ்த்தரமானவன்.

ரெண்டாவது வகை பெயர், புகழ் மற்றும் பதவியை லக்ஷ்யமாக வைத்தவன். இவன் த்யாகம் செய்கிறான். வ்ரதம் போன்ற வாழ்க்கை வாழ்கிறான். பரபரப்பாக வாழ்கிறான். உத்ஸாஹத்துடன் உழைக்கிறான். சோர்வையும் ஸந்திக்கிறான். எல்லாம் புகழுக்காக. பெயருக்காக. இவன் மத்யமன்.

மூன்றுவது வகை, பரமனே அடைதலே லக்ஷ்யமாக வைத்து வாழ்கிறுன். இவன் அமைதியாக வாழ்கிறுன். மனநிறைவுடன் வாழ்கிறுன். ஆனந்தமாக வாழ்கிறுன். பரமனே அடைதல் என்று சொல்வதும் தவறு. பரமன் எங்கோ இருப்பது போலவும் நாம் அவனே அடைய முயற்சி செய்ய வேண்டும் என்பது போலவும் தோன்றுகிறது. அவன் எங்கோ இல்லே. அவனே நாம் தொலேத்தும் விடவில்லே. நம்முள் இருக்கிறுன். In fact, நம்முடைய உண்மையான ஸ்வரூபம் அவன்தான். நாம் மறந்து விட்டோம் அவனே. இதை அறிவதையே தன்னுடைய லக்ஷ்யமாக வைத்தவரே மூன்றுவது வகையினர். இவர் உத்தமர்.

எதன் மீது பக்தி செலுத்த வேண்டும்? உலகின் மீது? உலகின் மீது பற்று இருக்க முடியுமே அன்றி பக்தி இருக்க முடியாது. உலகத்தை நாம் நமது அடிமை ஆக்கி விட முயல்கிறேம். இறுதியில் உலகத்தின் அடிமை ஆகி விடுகிறேம். அடிமை மீதும் யஜமான் மீதும் பக்தி ஏற்பட முடியாது. அடிமை மீது ஆதிக்யமும் யஜமான் மீது பயமும் செலுத்த முடியுமே அன்றி பக்தியல்ல.

தன் மீது பக்தி ஏற்படுமா? தற்பெருமையில் மூழ்கியவர்கள் பலர் இருக்கிறுர்கள். தன்னுடைய பெருமைகளேயும் குணங்களேயும் மேன்மையையும் பாடிக் கொண்டிருப்பர். அவர்களால் பயனடையும் ஸிலர் அவரது பஜனேப் பாடுகின்றனர். ஆனுல், தற்பெருமை பேசுபவர்கள் வேறு பலரும் இருக்கின்றனர் அல்லவா? போட்டியைப் பொறுக்காத இவ்வகையினர் நாளடைவில் பொருமை மற்றும் பயத்தின் மொத்த வடிவம் ஆகி விடுவர்.

ஒரு பெரியவர் அல்லது மேன்மையானவர் மீதும் பக்தி வைக்கலாம். ஆனுல், அது நிரந்தரமாக இருக்க முடியாது. அவரிடம் ஒரு குறை தெரிந்தவுடன் பக்தி ஸுருங்கி விடும். மேலும், அவர் நிரந்தரமானவரா? இல்லே. அவர் இறந்த பிறகு பக்தி திஸை மாறி விடும்.

நிரந்தர பக்தி, அக்ஷய பக்தி (ஸுருங்கித் தேய்ந்திடாத பக்தி) எதிர்ப்பார்ப்பு இல்லாத பக்தி பரமன் மீது மாத்ரமே செலுத்த முடியும். பரமனுக்காக செயல்கள் (மத்கர்ம), பரமனே லக்ஷ்யம் (மத்பரம), பரமன் மீது பக்தி (மத்பக்த:) இவ்வாறு விளங்கிடும் ஒருவன் விருப்பு (ஸங்க வர்ஜித:) வெறுப்பின்றி (நிர்வைர:) இருந்தால், அவன் என்னே அடைந்திடுவான்.

📖 ௐ 📖

ௐ तत्सदिति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुन संवादे विश्वरूपदर्शन योगो नामैकादशोऽध्यायः ।।

ௐ தத்ஸதி$_3$தி ஸ்ரீமத்$_3$ ப$_4$க$_3$வத்$_3$ கீ$_3$தாஸூபநிஷத்ஸு ப்$_3$ரஹ்மவித்$_3$யாயாம் யோக$_3$ஶாஸ்த்ரே ஸ்ரீக்ருஷ்ணார்ஜுன ஸம்வாதே$_3$ விஶ்வரூபதர்ஶன யோகோ$_3$ நாமைகாத$_3$ஶோऽத்$_4$யாயஹ..

இத்துடன் ப்ரஹ்ம வித்யையும் யோகஶாஸ்த்ரமுமான ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை என்னும் உபநிஷதத்தில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுக்கும் அர்ஜுனனுக்கும் இடையே நடந்த உரையாடலின் 'விஶ்வரூபதர்ஶன யோகம்' என்ற பதினென்றும் அத்யாயம் நிறைவுற்றது.

ௐௐௐௐௐ **ஹரி: ஓம் தத் ஸத்** ௐௐௐௐௐ

ॐ

அத்யாயம் 12
பக்தி யோகம்
முன்னுரை

அர்ஜுனனுடைய கேள்வியுடன் ஆரம்பிக்கிறது அத்யாயம். ஆதாரமான ஒரு கேள்வியை மிக அழகாக கேட்கிறான் அர்ஜுனன். அக்கேள்விக்கு பதிலாக அமைந்ததே பக்தியோகம். பக்தி, பக்தன் என்ற வார்த்தைகளுக்கு நாம் அறிந்திருக்கும் அர்தம் ஒன்று. இங்கு ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அளித்திடும் விளக்கமோ முற்றிலும் மாறுபட்ட ஒன்று. நம் விளக்கத்திற்கும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் விளக்கத்திற்கும் இடையே உள்ள மாறுபாட்டிற்குக் காரணம் பார்வையே. நாம் வெளிப்படையான விஷயங்களைப் பார்க்கிறோம். அடையாளங்களையே உண்மையாகக் கருதி விடுகிறோம். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் வெளி விஷயங்களில் மயங்குவதில்லை. பாவனையை மாத்ரம் பார்க்கிறார்.

பக்தி என்பது எது? யார் பக்தன்? கழுத்தில் ருத்ராக்ஷக் கொட்டை அணிந்திருப்பவன் பக்தனா? கழுத்தில் மாலைகளின் எண்ணிக்கை அதிகரித்தால் அதிக பக்தி. நெற்றியில் திருநீறும் சந்தனமும் குங்குமமும் திருமண்ணும் பூசி இருப்பவன் பக்தன். அதிகமாகப் பூசினால் பெரிய பக்தன். தேஹம் நிறைய பூசினால் மிகப் பெரிய பக்தன். கோவிலுக்குச் செல்வதும் பூஜைகள் செய்வதும் பக்தி. அதிக நேரம் கோவில்களிலும் பூஜைகளிலும் செலவழிப்பவன் பெரிய பக்திமான். பக்தி, பெரிய பக்தி, மிகப் பெரிய பக்தி என்பவை நம் அளவுகோல்கள். நம் அளவு கோல்கள் அனைத்தும் வெளிப்படையானவை. ஸ்தூலமானவை.

ஒருவனுடைய பக்தி சர்சைக்கான விஷயம் ஆகாது. அது அந்தரங்கமானது. ரஹஸ்யமானது. பிறருடன் பகிர்ந்து கொள்ளத் தேவையில்லை. அதே போல, பிறருடைய பக்தியை எடைபோடவும் தேவையில்லை. பக்தியில் மாத்ரம் இல்லை. ஸெல்வம், ஸொத்து, முன்னேற்றம், குணம், ஸுக – து:கம் போன்ற மற்ற விஷயங்களிலும் பிறரை அளவிடுவது வெற்று வேலை. நமக்கு எவ்வகையிலும் ஃபலன் தராது. மாறாக, நம் மனநிலையைத் தாழ்த்தி விடும். உயர்தலே நம் நோக்கம் அல்லவா? இங்கு ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் விளக்கமும் அதே நோக்கத்துடன் வருகிறது.

ஜ்ஞானீயைப்பற்றிப் பேசும் போதும் கர்மயோகீயைப் பற்றிப் பேசும்போதும் த்யானயோகத்தில் இருப்பவனைப் பற்றிப் பேசும்போதும் பற்பல குணங்களின் சர்சை நடந்தது. இங்கு பக்தியோகத்திலும் ஏறத்தாழ அதே குணங்கள் விளக்கப்படுகின்றன. முயற்சிகள் வேறுபட்டாலும் விளைவு ஒன்றுதான் என்பதே தாத்பர்யம்.

அத்யாயம் ஒன்பதில் பத்ரம் புஷ்பம் ஃபலம் தோயம் ... என்ற ஶ்லோகத்தில் பக்தனின் பாவனையே ப்ரதானம் என்றார். அந்த பாவனையின் விஸ்தார விளக்கமே பக்தியோகம் எனலாம். வாருங்கள்! அத்யாயத்தினுள் நுழைந்து அர்ஜுனனுடைய கேள்வியையும் அதனால் விளைந்த ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் பக்தியோக விளக்கத்தையும் அநுபவிப்போம் ...

📖 ॐ 📖

ॐ

ॐ श्री परमात्मने नमः

ஓம் ஸ்ரீ பரமாத்மனே நமஹ

श्रीमद्भगवद्गीता

ஸ்ரீமத்₃ ப₄க₃வத்₃ கீ₃தா

अथ द्वादशोऽध्यायः

அத₂ த்₃வாத₃ஶோத்₄யாயஹ

(பன்னிரண்டாம் அத்யாயம்)

भक्ति योगः

ப₄க்தி யோக₃ஹ

अर्जुन उवाच
एवं सततयुक्ता ये भक्तास्त्वां पर्युपासते ।
ये चाप्यक्षरमव्यक्तं(न्) तेषां(ङ्) के योगवित्तमाः ।।
{अध्याय १२ ~ श्लोक १}

அர்ஜுன உவாச
ஏவம் ஸதத யுக்தா யே ப₄க்தாஸ்த்வாம் பர்யுபாஸதே.
யே சாப்யக்ஷரமவ்யக்தம்(ந்) தேஷாம்(ங்) கே யோக₃வித்தமாஹா..
(அத்₄யாயம் 12 ~ ஶ்லோகம் 1)

அர்ஜுனன் கேட்டான். எப்பொழுதும் உங்களிடம் லயித்து உங்களையே உபாஸனை செய்திடும் பக்தர், அழிவற்ற நிராகார ப்ரஹ்ம தத்வத்தின் உபாஸனை செய்கிறவர், இவர்கள் இருவரில் யோகத்தில் மேம்பட்டவர் யார்? (12 – 1)

அர்ஜுனன் கேள்வி .. உருவ அருவ உபாஸனையில் எது சிறந்தது?

ஒப்பிடுவதும் மதிப்பெண்கள் அளித்து, உயர்ந்தது – தாழ்ந்தது என்று முத்ரை குத்துவதும் உயர்ந்தது தன்னிடம் உள்ளது என்று பிதற்றுவதும் மநுஷ்ய அஹங்காரத்திற்குத் தீனி போடுகிறது. பாபம் – புண்யம், நன்மை – தீமை என்ற எதிர்மறைகளை ஒப்பிடுதல் அல்ல இங்கு விஷயம். புண்யத்தில் குறைந்த புண்யம், அதிக புண்யம், மிக அதிக புண்யம் என்றும் நன்மையில் குறைந்த நன்மை, அதிக நன்மை என்றும் வகைப்படுத்திடும் வேலையில் மநுஷ்யன் இறங்குகிறான். அர்ஜுனனும் தன் கேள்வியில் இதையே ப்ரதிபலிக்கிறான்.

இறைவழிபாட்டு வழிமுறைகள் பல்வேறு இருந்தாலும் அவை அனைத்தும் ரெண்டு வகைகளில் அடங்கும். ஸாகார மற்றும் நிராகார உபாஸனை, அதாவது உருவ மற்றும் அருவ வழிபாடு. உருவத்தில் மனஸைச் செலுத்தி, உருவத்தில் லயித்து, உருவத்துடன் ஒன்றி பரமபாவத்தை அடைதல் ஒரு வழி. இந்த உபாஸனை மார்கத்தில் ஹ்ருதயமே ப்ரதானம். ஶ்ரத்தையே அடிப்படை. தர்கம், விவேகம் போன்ற புத்தி ஸம்பந்தப்பட்ட விஷயங்களுக்கு இங்கு இடம் இல்லை. இங்கு ஸங்கீதம் உண்டு. நாட்யம் உண்டு. அலங்காரம் உண்டு. கலைகள் பலவற்றுக்கும் இடம் உண்டு. ருசி உண்டு. ஸுகந்தம் உண்டு. இந்த்ரியங்கள் அநுபவித்திடும் விஷயங்களில் மிகச் சிறந்தவை அனைத்தும் இங்குண்டு.

அனைத்திற்கும் காரணமாக இருந்தும் எதுவும் செய்யாமல் விலகி இருக்கும் அந்த நிர்குண நிராகார ப்ரஹ்மத்தை த்யானித்து பரமபாவத்தை அடைதல் ரெண்டாம் வகை. இது இந்த்ரியங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட ப்ரயாணம். இதில் விவேகமே ப்ரதானம். உலகரீதியில் நோக்கும் போது இதில் ருசி இல்லை. கந்தம் இல்லை. ஸங்கீதம் இல்லை. அழகு இல்லை. வறண்டிருக்கும் ஒரு பாதை இது. இவ்விரண்டு பாதைகளின் ப்ரயாணிகளில் எவர் மேன்மையானவர் என்பதே அர்ஜுனனின் கேள்வி.

இஸ்லாம், க்றிஸ்தவம், பௌத்தம் மற்றும் ஜைனம் ஆகியவை ரெண்டாம் வழியை ப்ரசாரம் செய்தன. ஆனால், நாளடைவில் இம்மதங்கள் அனைத்தும் ரூப உபாஸனைக்கு மாறிவிட்டன. இஸ்லாம் ரூப உபாஸனையை மிகக் கடுமையாக எதிர்க்கிறது. முஹம்மத் நபியை சித்ரமாக வரைவதைக் கடும் தண்டனைக்குரிய செயலாகக் கருதுகிறது. உலகம் முழுவதும் ரூப உபாஸனை ஸ்தலங்களை இடித்துத் தரை மட்டமாக்கியது. ஆனால், காபாவின் அந்தக்கல் வழிபாட்டிற்கு உரியதாகி விட்டது. நாடு முழுவதும் முளைத்துள்ள பல்லாயிர தர்காஹ்கள் வழிபாட்டு ஸ்தலங்கள் ஆகி விட்டன. தேர்த்திருவிழா நடத்துவதும் உத்ஸவ ஊர்வலங்கள் நடத்துவதும் வழக்கமாகி விட்டன. க்றிஸ்தவ, பௌத்த ஜைன மதங்களின் நிலையும் இதுதான். அரூப உபாஸனை மிக மிகத் தனிப்பட்டதொரு விஷயம் (Highly individualistic and strictly personal). இதை ஸமூஹ தளத்திற்கு மாற்ற முற்பட்டாலும் நியதிகளும்

முறைகளும் கொண்ட ஒரு அமைப்பாக (Organized and Social Religion) மாற்ற முயன்றாலும் அது ரூப உபாஸனையாக மாறி விடும்.

நம் தேஶத்தில் உபநிஷதங்களில் ப்ரஹ்மத்தின் உபாஸனை, அதாவது அருவத்தின் வழிபாடே கூறப்பட்டுள்ளது. அதே ஸமயம், ரூப உபாஸனை மிகப்பரவலாகக் காணப்படுவதும் அதே ஹிந்து தேஶத்தில்தான். ரூப உபாஸனையில் வழிமுறை ஸுலபமானது. அழகானது. மனஸிற்கு ஹிதமானது. பெருங்கூட்டங்களைக் கவரக் கூடியது. இதில் தேர்த்திருவிழாவும் கோபுரங்களும் உத்ஸவங்களும் உண்டு. ஸங்கீதமும் நாட்யமும் கோலாஹலமும் கொண்டாட்டமும் உண்டு. வர்ண மலர்களும் அலங்காரமும் உண்டு. சந்தனமும் ஜவ்வாதும் பன்னீரும் ஊதுபத்திகளும் உண்டு. அதனால் தான், இஸ்லாமும் க்றிஸ்தவமும் நம் ஜனங்களை மதம் மாற்ற, ஆக்ஷி அதிகாரத்துடன் பல நூறு வர்ஷங்கள் முயன்றும் தோற்றுப் போயின. இன்று ஜனங்களைத் தம் பக்கம் கவர்ந்திழுத்திட, தம் மதக்கொள்கைக்கு மாறாக உத்ஸவங்களும் தேர்த் திருவிழாக்களும் நடத்துகின்றன. பாரத மண்ணில் ஜனங்களை மதம் மாற்ற வந்த மதங்கள் தாமே மாறி விட்டன. ரூப வழிபாட்டினைக் கண்டித்த அம்மதங்கள் வேறு வழியில்லாமல் ரூப வழிபாட்டு வழிமுறைகளை ஏற்றன.

மாறாக, ஹிந்து தர்மம் ப்ரஹ்மத்தை உணர்ந்திருந்தது. உபநிஷதங்களில் அதையே போதித்தது. ஆனால், ரூபத்தின் மஹத்வத்தை மறுக்கவில்லை. கண்டிக்கவில்லை. ரூபத்திலும் அரூபத்தையே வழிபடுகிறோம் என்பதை மீண்டும் மீண்டும் வலியுறுத்துகிறது. அதனால் தான், ப்ராணப்ரதிஷ்டை (ஆலயத்தில் கற்சிலைகளை தெய்வ விக்ரஹங்களாக மாற்றுவது), ஆவாஹனம் (ரூபமாக பிடிக்கப்பட்ட சாணத்திலும் மஞ்சள் பொடியிலும் மண்ணிலும் தெய்வத்தை வரவழைப்பது), விஸர்ஜனம் (பூஜை செய்யப்பட்ட ரூபத்தை நீரில் கரைப்பது) போன்ற விஷயங்கள் ஹிந்து தர்மத்தில் உள்ளன. ரூபத்தை வழிபாடு செய்தாலும் நாம் ரூபத்தை வழிபடவில்லை. ரூபம் அடையாளம் மாத்ரமே. ரூபத்தின் மூலம் ரூபமற்ற, அழிவற்ற, அந்த பரம்பொருளையே வழிபடுகிறோம். இந்தக் கருத்து ஹிந்துக்களின் மனஸில் மிகத்தெளிவாகப் பதிந்திருக்கிறது. சென்ற ஆயிரம் வர்ஷங்களில் பல்லாயிரக்கணக்கான நம் ஆலயங்களும் விக்ரஹ உருவங்களும் இஸ்லாமிய மதவெறிக் கூட்டங்களால் சிதைத்து அழிக்கப்பட்டாலும், ஹிந்து தர்மம் அழியவில்லை என்பதே இதற்குச் சான்று. ஹிந்து தர்மத்தில் உருவ மற்றும் அருவ வழிபாடும் அழகாகப் பின்னிப் பிணைக்கப்பட்டுள்ளன.

ஸ்வாமி விவேகானந்தரின் வாழ்க்கை ஸம்பவம் இதற்கு சான்று. பரிவ்ராஜகராக ஸுற்றித் திரிந்த போது, ராஜஸ்தானத்தில் அள்வர் தேஶத்து ராஜாவின் விருந்தினராக தங்கி இருந்தார். நவயுகத்தின் புரக்ஷிகர சீர்த்திருத்தக் கொள்கைகளால் பாதிக்கப் பட்டிருந்த அந்த ராஜா விக்ரஹ வழிபாட்டை மூட நம்பிக்கையாகக் கருதினான். ஸ்வாமி விவேகானந்தரிடமும் அதைப் பற்றிப் பேசினான். ஸ்வாமிஜி உருவ வழிபாட்டின் அவஶ்யத்தைப் பலவகையிலும் புரிய வைக்க முயன்றார். ராஜாவின் விதண்டாவாதத்தின் முன் அவரது வாதம் பலிக்கவில்லை. அப்பொழுது ராஜ்யத்தின் மந்த்ரி அங்கு வந்தார். ஸ்வாமிஜி அவரிடம், 'அங்கு ஸுவற்றில் மாட்டி இருக்கும் (மஹாராஜாவின் தந்தையார்) படத்தை எடுத்து வாருங்கள்', என்றார். மந்த்ரியும் அவ்வாறே செய்தார். 'அப்படத்தின் மீது காறி உமிழுங்கள்', என்றார். ராஜாவும் மந்த்ரியும் அதிர்ந்து போயினர். ராஜாவிற்குக் கடும் கோபம். ஆனால், இவரோ துறவி. விருந்தாளி. எனவே, கோபத்தைக் கட்டுப்படுத்தி, 'ஸ்வாமிஜி, ஏன் இவ்வாறு செய்கிறீர்கள்? இவர் என் தந்தையார்', என்றார். 'இது உன் தந்தையாரா? வெறும் காகிதம் என்றல்லவா நினைத்தேன்'. 'காகிதத்தின் மீது என் தந்தையாரின் படம் வரையப்பட்டுள்ளதே? இப்படத்தை நான் என் தந்தையாராகவே பாவிக்கிறேன்'. 'நான் சொல்வதும் அதுவே. நீ தேஶத்தின் மஹாராஜா. படித்தவன். சீர்த்திருத்தக் கொள்கை பேசுபவன். ஒரு காகிதத்தின் மீது படம் வரைந்து விட்டு, அதை நீ உன் தந்தையாக பாவிக்கிறாய். அதற்கு மாலையிட்டு மரியாதை செய்கிறாய். அப்படத்திற்கு இழைக்கப்படும் அபமானத்தை உன் தந்தைக்குச் செய்யப்படுவதாகக் கருதுகிறாய். ஆனால், வெகுஜனங்கள் ஒரு கல்லை உருவமாக வடித்து அதன் மூலம் பரம்பொருளைக் காணச் செய்திடும் முயற்சியைக் கண்டிக்கிறாய். இது ஸரியா ?'. ராஜா மௌனமானான்.

அர்ஜுனன் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடன் நண்பனாகப் பழகி இருக்கிறான். தனது ஸகாவான ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் பரமாத்மாவின் உருவம் என்றும் அறிந்தவன் அர்ஜுனன். அதே ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின்

ஶரீரத்தில் உருவத்திற்கு அப்பாற்பட்ட விராடத்தின் தர்ஶனத்தையும் கண்டான். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனில் பரமாத்மாவைக் கண்டதால் அவரையே பரமனாக வழிபடுதல் மேன்மையானதா அல்லது அவருள் தாம் கண்டுணர்ந்த அந்த ப்ரஹ்மத்தையே வழிபடுதல் மேன்மையானதா என்பதே அர்ஜுனனின் கேள்வி.

📖 ॐ 📖

श्री भगवानुवाच
मय्यावेश्य मनो ये मां(न्) नित्ययुक्ता उपासते ।
श्रद्धयापरयोपेतास्ते मे युक्ततमा मताः ।।
{अध्याय १२ ~ श्लोक २}

ஸ்ரீ ப₄க₃வாநுவாச
மய்யாவேஶ்ய மனோ யே மாம்(ந்) நித்யயுக்தா உபாஸதே.
ஶ்ரத்₃த₄யாபரயோபேதாஸ்தே மே யுக்ததமா மதாஹா..
(அத்₄யாயம் 12 ~ ஶ்லோகம் 2)

ஸ்ரீ பகவான் சொன்னார். என்னிடத்தில் மனதை வைத்து யோகத்தில் நிலைத்தவராய் மேலான ஶ்ரத்தையுடன் யார் என்னை உபாஸிக்கிறாரோ, அவரே யோகத்தில் மேம்பட்டவர் என்பது என் கருத்து. (12 – 2)

பக்தியே ஶ்ரேஷ்டமானது.. பக்தனின் யோகமே மேன்மையானது..

எவ்வித தயக்கமும் இன்றி ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் உடனே அளித்த பதில்: 'பக்தியே ஶ்ரேஷ்டமானது. பக்தனின் யோகமே மேன்மையானது'. இதற்கு முன்பும் ஆறும் அத்யாயத்தில் தெளிவாகவும் ஆணித்தமாகவும் இவ்விஷயத்தைக் கூறியுள்ளார் (ஶ்லோகம் 47). 'என் மீது மனதை லயிக்க வைத்து, ஶ்ரத்தையுடன் என் பஜனையில் நித்யம் ஈடுபட்டிருக்கும் என் பக்தனே ஸர்வஶ்ரேஷ்ட யோகீ', என்றார். ஆனால், அவ்விஷயம் பேச்சின் ப்ரவாஹத்தில் வந்தது. அர்ஜுனன் கேட்காமலே வந்தது. அதனால், அர்ஜுனன் மனதில் பதியவில்லை. கேட்பவரின் ஒரு மனப்பான்மை இங்கு வெளிப்படுகிறது. கேட்பவன் தனக்கு வேண்டியதை மாத்ரம் கேட்கிறான். (தனக்கு ஏற்கெனவே ஸம்மதமான விஷயத்தை மாத்ரம் கேட்கிறான் என்று சொல்பவரும் உண்டு). தன் மனதில் உள்ள கேள்விக்கான பதிலை மாத்ரம் நாடுகிறான். மற்ற விஷயங்கள் அவனுள் இறங்குவதில்லை. தான் கேள்வி கேட்காமலே வந்தவை தனக்காகக் கூறப்பட்டதில்லை என்று கருதும் மனப்பான்மை உள்ளது. ஆன்மீக ஸாதகனுக்கு இவ்விஷயம் நன்மை தராது.

மஹாபாரத யுத்தம் முடிந்து யுதிஷ்டிரன் மஹாராஜாவாக முடி சூட்டிக்கொண்ட பிறகு ஒரு நாள், அர்ஜுனன் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனிடம், 'யுத்தகளத்தில் கீதை கூறினாய். அந்த சூழ்நிலையில் நிலவிய பரபரப்பு காரணமாக எனக்கு முழுமையாகப் புரியவில்லை. இங்கு அமைதியாக மீண்டும் ஒரு முறை கூறுவாயா?', என்றான். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன், 'அர்ஜுன! அங்கு நான் ஒரு விஶேஷ மனநிலையில் இருந்தேன். கீதை வெளிப்பட்டது. என்னால் மீண்டும் ஒரு முறை கூற முடியாது', என்றார். மேலும், மஹாபாரதத்தில் மற்ற இடங்களில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் பேசும் பொழுது, 'ஸ்ரீ வாஸுதேவ உவாச', என்றோ 'ஸ்ரீ க்ருஷ்ண உவாச', என்றோ தான் உள்ளது. ஸ்ரீமத் பகவத் கீதையில் மாத்ரமே, 'ஸ்ரீ பகவான் உவாச', என்று உள்ளது. அதாவது, அவர் நான், என்னை என்று குறிப்பிடுவது ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் என்ற நபரையல்ல என்பது தெளிவாகிறது. பரம தத்வத்தையே, ப்ரஹ்மத்தையே குறிப்பிடுகிறார். அவர் தன்னை ப்ரஹ்மம் என்று உணர்ந்திருந்த நிலையில், ப்ரஹ்மத்துடன் ஒன்றி இருந்த நிலையில் கீதையைப் பேசினார். பேசினார் என்று கூறுவதை விட கீதை அவரிடமிருந்து வெளிப்பட்டது என்றே கூற வேண்டும்.

ஜ்ஞானீயில் 'நான்' மிக உறுதியாக நிற்கிறது. மிக அதிக ப்ரயாஸைக்குப் பிறகே மறைகிறது. பக்தியில் ஸமர்பணம் இருப்பதால் 'நான்' மிக ஸுலபமாக கரைந்து விடுகிறது. பரமாத்மாவின் ப்ரேமையில் மாத்ரம் இல்லை. எந்த விஷயத்தில் ப்ரேமை ஏற்பட்டாலும் இதே நிலைதான். ஒரு முறை, நம் தேஶத்து அரஸியல் தலைவர் டாக்டர் ராம் மனோஹர் லோஹியா விஜ்ஞானீ ஐன்ஸ்டீனை ஸந்திக்கச் சென்றார். லோஹியா காத்திருந்தார். ஆறு மணி நேரம் காத்திருக்க நேர்ந்தது. ஐன்ஸ்டீனின் மனைவி

அவரிடம் மீண்டும் மீண்டும் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டார். அவர் விரும்பினால் திரும்பிச் சென்றுவிடச் சொன்னார். காத்திருப்பதைத் தவிர வேறு வழி இல்லை லோஹியாவிடம். ஐன்ஸ்டீன் கணிதத்தின் மீது அலாதியான ப்ரேமை கொண்டிருந்தவர். கணிதம் அவருடைய காதலி. கணிதத்தின் ஒரு புதிர் அவருள் தோன்றி விட்டால் அவர் அதில் லயித்து விடுவார். உணவை மறந்து விடுவார். மனைவியை மறந்து விடுவார். தன்னையே மறந்து விடுவார். குளியல் டப்பில் அச்சமயம் இருந்த அவர் இதே நிலையில் இருந்தார். புதிரை விடுவித்த பின்னரே வெளியே வந்த அவர் மிகவும் ஆனந்த பரவஶ நிலையில் இருந்தார். இது ப்ரேமையின் சிறப்பு.

நான் ஸங்க வேலையில் மூழ்கி இருந்த போது எங்கும் எதிலும் எந்நேரமும் ஸங்கம் புலப்படும். ஒரு பள்ளியையோ நபரையோ நிகழ்ச்சியையோ எதைக் கண்டாலும் ஸங்கம் நினைவிற்கு வந்திடும். மனஸில் காமம் நிறைந்திருப்பவன் எங்கும் எதிலும் காமத்தைக் காண்பான். மனஸில் பணம் நிறைந்திருப்பவனுக்கு எங்கும் எதிலும் பணமே தெரிகிறது. மனஸை ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் ப்ரேமையால் நிறைத்திருப்பவன் ஒரு மலரைக் கண்டாலும் உதிக்கும் ஸூர்யனைக் கண்டாலும் அருவியைக் கண்டாலும் ஒரு குழந்தையைக் கண்டாலும் எத்தகைய அனுபவத்தை ஸந்தித்தாலும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனையே நினைக்கிறான். க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண என்று ஜபித்துக் கொண்டிருப்பது இம்மனநிலையின் வெளிப்பாடு மாத்ரமே.

📖 ॐ 📖

ये त्वक्षरमनिर्देश्यमव्यक्तं पर्युपासते । सर्वत्रगमचिन्त्यं(ञ्) च कूटस्थमचलं(न्) ध्रुवम् ।।
सन्नियम्येन्द्रिय ग्रामं सर्वत्र समबुद्धयः । ते प्राप्नुवन्ति मामेव सर्वभूतहिते रताः ।।
{अध्याय १२ ~ श्लोक ३, ४}

யே த்வக்ஷரமநிர்தே₃ஶ்யமவ்யக்தம் பர்யுபாஸதே.
ஸர்வத்ரக₃மசிந்த்யம்(ஞ்) ச கூடஸ்த₂மசலம்(ந்) த்₄ருவம்..
ஸந்நியம்யேந்த்₃ரிய க்₃ராமம் ஸர்வத்ர ஸமபு₃த்₃த₄யஹ.
தே ப்ராப்நுவந்தி மாமேவ ஸர்வபூ₄தஹிதே ரதாஹா..
(அத்₄யாயம் 12 ~ ஶ்லோகம் 3, 4)

எவர் இந்த்ரியங்களை வஶப்படுத்தி, ஸமபுத்தியுடன் எல்லா உயிர்களின் நலனையும் விரும்பி, எங்கும் வ்யாபித்து, தோற்றத்திற்கு அப்பாற்பட்டு, சிந்தைக்கு எட்டாது, மாறாது, அசையாது, அழியாது, நிலைத்திருக்கும் ப்ரஹ்ம தத்வத்தை, சொற்களால் வர்ணிக்க முடியாத அந்த ப்ரஹ்மதத்வத்தை உபாஸிக்கிறாரோ அவரும் என்னையே அடைகிறார். (12 – 3, 4)

அருவ வழிபாடும் என்னை நோக்கியே..
நிராகார ப்ரஹ்மனை விளக்கிட ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் இங்கு பயன்படுத்தும் பதங்கள் அனைத்தும் நம் வேத – உபநிஷதங்களிலும் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்திலும் ஆதிஶங்கரரின் பாஷ்யங்களிலும் கீதையில் மற்ற இடங்களிலும் மீண்டும் மீண்டும் ப்ரயோகத்தில் வந்தவையே.

அக்ஷரம்: அழிவில்லாதது. நித்யம் பூர்ணமானது.

அநிர்தேஶ்யம்: இதம் அல்லது இது என்று சுட்டிக் காட்ட முடியாதது. ஆதிஶங்கரர், 'இது இல்லை'; 'இது இல்லை', என்று தான் வர்ணிக்கிறார் ப்ரஹ்மத்தை.

அவ்யக்தம்: ப்ரஹ்மம் வெளிப்படாதது. படைப்பின் அணுஅணுவிலும் ப்ரஹ்மமே வ்யாபித்திருந்தாலும் வெளிப்படாமலே இருக்கிறது. படைப்பு முழுவதும் ப்ரக்ருதியின் வெளிப்பாடே.

ஸர்வத்ரகம்: எங்கும் வ்யாபித்திருப்பது. பரம தத்வம் இன்றி படைப்பில் ஒரு அணுவும் கிடையாது.

அசிந்த்யம்: சிந்தனைக்கு அப்பாற்பட்டது . கண்களால் விஷயத்தைக் காண முடியும் .

மனஸைப் பார்க்க முடியாது. மனஸால் இந்த்ரியங்களைக் கவனிக்க முடியும். ஆயின், புத்தியில் ஓடும் சிந்தனைகளை கவனிக்க இயலாது. புத்தியால் விஷயங்களையும் இந்த்ரியங்களைப் பற்றியும் மனஸைப் பற்றியும் சிந்தித்து அறிய முடியுமே அன்றி ஆத்மாவை அறிய முடியாது.

கூடஸ்தம்: விகாரமற்றது. மாற்றங்களுக்கு அப்பாற்பட்டது. 'கூட', என்பது உலோஹங்களால் ஆனதொரு அச்சு. அதில் ஆயுதங்கள் ஆபரணங்கள் மற்றும் உலோஹங்களாலான பிற பொருட்கள் வார்த்து எடுக்கப்படும். அவற்றை உருமாற்றி வார்த்தெடுத்தாலும் அச்சு மாற்றம் அடைவதில்லை. பற்பல உயிர்களின் படைப்பிற்கும் அழிவிற்கும் காரணமாக இருந்தும் ப்ரஹ்ம தத்வம் எவ்வகை மாற்றத்திற்கும் உட்படுவதில்லை.

அசலம்: இடம் மாறுதல் ஏதும் இல்லாதது. ப்ரக்ருதி சலம். ப்ரஹ்மம் அசலம்.

த்ருவம்: உறுதியானது. நிலையானது. மற்ற அனைத்து பதங்களும் எதிர்மாறானவை. இப்பதம் மாத்ரமே நேர்மறையானது.

கீதையில் வேறு பல இடங்களிலும் நிராகார உபாஸனையைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். 'ஶ்ரத்தாவான் லபதே ஜ்ஞானம்' (4 – 39); 'லபந்தே ப்ரஹ்ம நிர்வாணம்' (5 – 24); 'நைவ குர்வன்ன கார்யன்' (5 – 13); 'ஆத்மஸம்ஸ்தம் மன: க்ருத்வா' (6 – 25); 'யதக்ஷரம் வேதவிதோ வதந்தி' (8 – 11); 'ஓம் இத்யேகாக்ஷரம் ப்ரஹ்ம வ்யாஹரன் மாமநுஸ்மரன்' (8 – 13); 'ஜ்ஞானயஜ்ஞேன சாப்யன்யே யஜந்தோ மாமுபாஸதே' (9 – 15) ; இந்த ஶ்லோகத்திலும் நிர்குண நிராகார உபாஸனையின் சிறப்பை விளக்குகிறார்.

கீதை ஒரு உரையல்ல. கவிதையல்ல. கட்டுரையும் இல்லை. ஒரு உரையாடல். ஸம்வாதம். ஸம்வாதத்தில் பேசுபவர் எதிரில் உள்ளவர் மனஸில் உதிக்கும் கேள்வியை யூகித்துக் கொள்வார். அதனால், விஷயம் தாவித் தாவிச் செல்வது போல் தோன்றும். கீதையைப் படிக்கும் போது இதை நினைவில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். சென்ற ஶ்லோகத்தில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் பக்தியே, ஸகுண உபாஸனையே ஸர்வஶ்ரேஷ்டமான யோகம் என்றார். அவ்வாறென்றால் ஜ்ஞானீ, நிர்குண – நிராகார உபாஸனை?... என்ற கேள்வி எழுந்திருக்க வாய்ப்பு உண்டு. எனவே, இந்த ஶ்லோகங்களில் விளக்குகிறார்.

இவ்வகை உபாஸனையின் அடிப்படை நிபந்தனைகளைக் குறிப்பிடுகிறார். இந்த்ரியங்களை வஶப்படுத்தல்; ஸமத்வ புத்தி; ஸர்வபூத ஹிதம் (எல்லா உயிர்களின் நலன் நாடுதல்). ஜ்ஞானயோகத்திலும் கர்மயோகத்திலும் இந்த்ரியங்களை வஶப்படுத்தல் முதற்படி. வஶப்படாத இந்த்ரியங்களுடன் ஒருவன் கண்ணை மூடி ஒரு நிமிஷம் கூட அமர முடியாது. இந்த்ரியங்களுக்குப் பின்னால் ஓடும் மனஸ், ஒரு விஷயத்தில் நிலையாகவும் உறுதியாகவும் இருந்திடாது. அதை உருவற்ற பரமனில் லயிக்க வைப்பதென்பது இயலாத கார்யம். (பக்தியோகத்தில் இந்த்ரியங்களை பரமனுடையவை என்று கருதி அவனுக்கு அர்பணித்து விடுவதால் வஶப்படுத்தல் பற்றி கவலை இல்லை).

ஸமத்வ புத்தி என்றால் வாழ்க்கையின் அநுபவங்களில் ஸமத்வம். எவ்வகை விருப்பமும் நிபந்தனையும் கோரிக்கையும் இல்லாதிருந்தால் எத்தகைய சூழ்நிலையிலும் அநுபவத்திலும் ஸமமாக இருக்க முடியும். அந்நிலையில் மனோநாஶம் ஏற்பட்டு விடும். மனஸ் இல்லாமல் போய் விடும். ஸமத்வ புத்தி ஏற்பட்டு விட்டால் இந்த்ரியங்கள் தாமே வஶப்பட்டு விடும். மனஸில் விருப்பு – வெறுப்பு இருப்பதால்தான், இருக்கும் வரையில்தான் இந்த்ரியங்களின் விஷயநாட்டம் உயிருடன் இருந்திடும்.

ஸர்வபூதஹிதேரதா: அதாவது அனைத்து உயிர்களின் நன்மையே உள்ளத்தில் நிறுத்துவது இந்த உபாஸனா முறையில் இறுதிப்படி. 'நான்' மங்கி மறைவதற்கு அவஶ்யமான படி. இத்தன்மை இல்லாத ஜ்ஞானீ எவ்வித உணர்வும் இல்லாத ஒரு ஜடம் போல, ஒரு பாறுங்கல் போல ஆகி விடுவார். இந்த உபாஸனையில் ஈடுபட்டவரும் என்னையே வந்தடைகிறார் என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

ॐ

क्लेशोऽधिकतरस्तेषां अव्यक्तासक्तचेतसाम् ।
अव्यक्ता हि गतिदुःखं(न्) देहवद्भिरवाप्यते ।।
{अध्याय १२ ~ श्लोक ५}

க்லேஶோऽதி₄கதரஸ்தேஷாம் அவ்யக்தாஸக்த சேதஸாம்.
அவ்யக்தா ஹி கதிர்து₃க்₂க₂ம் தே₃ஹவத்₃பி₄ரவாப்யதே..
(அத்₄யாயம் 12 ~ ஶ்லோகம் 5)

அவ்யக்தம் (உருவற்றது) மீது லயித்து ஸாதனே செய்யும் ஸாதகர்களுக்குக் கஷ்டம் அதிகம். ஏனென்றல், ஶரீரம் (உருவம்) எடுத்த மநுஷ்யனல் உருவற்ற, குணமற்ற ப்ரஹ்ம நிஷ்டை மிகக் கஷ்டத்துடனே தான் அடையப் படுகிறது. (12 – 5)

நிராகார உபாஸனே மிகக் கஷ்டமானது..

ஆயிரக்கணக்கான நக்ஷத்ரங்கள் சிதறி இருக்கும் பரந்து விரிந்த வானத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட நக்ஷத்ரத்தைச் சுட்டிக் காட்ட வேண்டும் என்றல் கைவிரல் அல்லது மரம் போன்ற ஏதோ ஒரு உருவத்தின் (Referrance) ஆவஶ்யகம் உள்ளது. அந்த அடையாளம் நக்ஷத்ரத்தைச் சுட்டிக் காட்ட வேண்டும். பார்ப்பவனும் அடையாளத்தின் உதவியுடன் நக்ஷத்ரத்தையே பார்க்க முயல வேண்டும். எவ்வித அடையாளமும் இல்லாமல் நேரடியாக நக்ஷத்ரத்தைக் காண முயல்வது மிகக் கடினம்.

நக்ஷத்ரம் ஸ்தூலமானது. அடையாளங்கள் இல்லாமல் அதைக் காண்பதே கடினம் என்றல் ஸூக்ஷ்மமானதை, உருவற்று Abstract ஆகத் திகழும் ஒன்றைக் கண்டு அறிந்து கொள்வது எங்ஙனம்? உதாஹரணமாக, ஸங்கீதத்தை எவ்வாறு அறிந்து கொள்வது? கேட்டு அறிந்து கொள்ளலாம் அல்லது ஸ ரீ க ம என்ற எழுத்துக்களேப் பயன்படுத்தி ஶாஸ்த்ரீய முறையில் எழுதி அறிந்து கொள்ளலாம். ரெண்டு வழிகளிலும் இந்த்ரியங்களின் அவஶ்யம் உள்ளது.

நம்மை ஸுற்றிலும் இத்தகைய பல உருவகங்களேக் காண்கிறேம். ஆபத்தினேக் குறிக்க மண்டை ஓடு (N) வரையப் படுகிறது. காதலேக் குறிக்க அம்பு துளேத்த ஹ்ருதயம் (Y) வரையப் படுகிறது. மின்ஸாரத்தைக் குறிக்க, கோணலாக எழுதப்பட்ட *Z* (~) பயன்படுத்தப் படுகிறது. அடையாளங்கள் இல்லாமல் அவ்விஷயங்களே புரிந்து கொள்ள முயலுங்கள். எவ்வளவு கடினம் என்பது புரியும்.

அவ்யக்த ப்ரஹ்ம தத்வத்தில் மனஸை லயிக்க வைத்து ஸாதனே செய்து ப்ரஹ்மனே அறிந்து கொள்வது மிகக் கடினம். மநுஷ்யன் உருவம் எடுத்தவன். வ்யக்தமானவற்றை (வெளிப்பட்டவற்றை) அறிந்து கொள்ளவல்ல இந்த்ரியங்களே அடையப் பெற்றவன். தேஹத்திற்கு அவஶ்யமான பல கர்மங்களே அவன் செய்ய வேண்டி உள்ளது. தேஹம் தான் இருப்பதை ஒவ்வொரு க்ஷணமும் உணர்த்துகிறது. தேஹ உணர்வைத் தாண்டி எழுவது மிகக் கடினம். பண்டித் தீனதயாள் உபாத்யாய என்று RSS ப்ரசாரக் இருந்தார். ஆழ்ந்த சிந்தனேயாளர் அவர். ஏகாத்ம மானவ தர்ஶனம் என்ற ஒரு கருத்தை வெளியிட்டிருந்தார். ஒரு முறை, அவர் ஒரு சிறுவனிடம் 'என்னேத் தொடு', என்றர். சிறுவன் அவரது கையைத் தொட்டான். 'என் கையைத்தான் தொட்டாய். என்னேத் தொடவில்லேயே?', என்றர். இதே போல், ஶரீரத்தின் ஒவ்வொரு பாகத்தை அவன் தொடும் போதும் கூறினர். சிறுவன் அங்கிருந்து நகர்ந்து விட்டான். இவர் அந்த வீட்டுப் பெரியவர்களிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தார். சிறிது நேரம் கழித்து, அச்சிறுவன் திடீரென்று தீனதயாள்ஜியுடைய முதுகில் ஓங்கி அறைந்தான். எதிர்பாராமல் விழுந்த அறையில் இவர் ஆ வென்று அலறி விட்டார். பிறகு ஸுதாரித்துக் கொண்டு, 'ஏனடா என்னே அடித்தாய்?', என்று கேட்டார். 'நான் உங்களே அடித்தேன? உங்கள் முதுகையல்லவா அடித்தேன்', என்றன் அச்சிறுவன். தேஹ உணர்வு மிக மிக வலிமையானது. அதற்கு மேல் தேஹாபிமானமும் ஆழமாகப் பதிந்துள்ளது. தோல், மயிர், கண், முகம், விரல்கள், இடை, உயரம், எடை, குரல் என்று ஶரீரத்தின் எந்த ஒரு அல்ப விஷயமும் அபிமானத்திற்குக் காரணமாகி விடும். தேஹாபிமானத்தைக் களேய வேண்டும். தேஹ உணர்விற்கு மேலெழ வேண்டும். Not Impossible, but Next to Impossible. இதை ஸாதித்தவர்களும் இருந்துள்ளனர்.

நாகபூரிலும் மத்ய பாரதத்திலும் ஸில வர்ஷங்கள் முன் வாழ்ந்த திவாரி குருஜி என்ற மஹான் எந்த முன்னறிவிப்பும் இன்றி ஸமாதியில் ஆழ்ந்து விடுவார். அந்நிலையில் அவருடைய தேஹத்தைப் பாதுகாப்பது அவரது ஶிஷ்யர்களின் பொறுப்பாகி விடும். இருபத்துநான்கு மணி நேரம் விழித்திருந்து உணவு ஊட்டி விடுதல், பூச்சிகளிடமிருந்து காத்தல் போன்ற பணிகளை அவரது ஶிஷ்யர்கள் செய்வர். அந்நிலையில் அவருக்கு மலமூத்ரம் கழிதல் பற்றிய ப்ரஜ்ஞையும் இருக்காது. அவரது ஶிஷ்யர்களே ஶரீரத்தை ஶுத்தப்படுத்துவர்.

ஸகுண – ஸாகார உபாஸனையும் ஸுலபமானதில்லை. எனினும், அவ்வழியில் இந்த்ரியங்களை பரமாத்மாவில் ஈடுபடுத்தி விடுவதால் அவை மறுக்கப்படுவதில்லை. அவைகளுக்கு விஷயம் கிடைத்து விடுகிறது. அழகாக அலங்கரிக்கப்பட்ட பரமனது விக்ரஹத்தைக் காண்பது கண்ணிற்கு விருந்து. மிகச் சிறந்த வாஸனை த்ரவ்யங்களையும் புஷ்பங்களையும் அவனுக்களிப்பது நாஸிக்கு ஸுகம். ருசிமிக்க பண்டங்களையும் பழங்களையும் பரமனுக்குப் படைத்தல் நாவிற்கு ஸுகம். அவனுடைய திருநாமங்களைப் பாடுதல் நாவிற்கு ஸுகம். பரமனைப் போற்றிப் பாடப்படும் இனிய ஸங்கீதம், காதிற்கு ஸுகம். இதனால், இந்த்ரியங்களுடனான உள்போராட்டம் தவிர்க்கப் படுகிறது.

📖 ॐ 📖

ये तु सर्वाणि कर्माणि मयि सन्न्यस्य मत्पराः । अनन्येनैव योगेन मां(न्) ध्यायन्त उपासते ।।
तेषामहं समुद्धर्ता मृत्युसंसारसागरात् । भवामि नचिरात्पार्थ मय्यावेशित चेतसाम् ।।
{अध्याय १२ ~ श्लोक ६, ७}

யே து ஸர்வாணி கர்மாணி மயி ஸந்ந்யஸ்ய மத்பராஹா.
அநந்யேநைவ யோகே₃ன மாம்(ந்) த்₄யாயந்த உபாஸதே..
தேஷாமஹம் ஸமுத்₃த₄ர்தா ம்ருத்யு ஸம்ஸார ஸாக₃ராத்.
ப₄வாமி நசிராத் பார்த₂ மய்யாவேஶித சேதஸாம்..
(அத்₄யாயம் 12 ~ ஶ்லோகம் 6, 7)

ஆனால், பார்த! யார் என்னையே ஸார்ந்து, அனந்ய பாவனையுடன் என்னை த்யானித்து, எல்லா கர்மங்களையும் எனக்கர்பணித்து, என்னை உபாஸிக்கிறாரோ, சித்தத்தை என்னில் நிலைக்கச் செய்த அந்த பக்தரை மரணலோகம் என்னும் இந்த பெருங்கடலிலிருந்து அதி விரைவில் கரையேற்றச் செய்பவன் நானே. (12 – 6, 7)

பக்தி மார்கம் விரைவானது..

ஶ்லோகம் 4'ல் நிர்குண நிராகார உபாஸனையின் மூன்று அடிப்படை நிபந்தனைகளைக் குறிப்பிட்டார். இங்கு ஸகுண ஸாகார உபாஸனையின் ஆதார நிபந்தனைகளைக் கூறுகிறார்.

என்னையே ஸார்ந்து: (ஸமர்பணம்) ஸார்ந்து இருப்பது மிகக்கடினம். இயலாமையில் வேறு வழி இல்லாமல் ஸார்ந்திருப்பான் மநுஷ்யன். ஸார்ந்திருக்க அவனது அஹங்காரம் இடம் கொடுக்காது. தாய் தந்தையரின் கைப்பிடித்து நடக்கும் குழந்தையும் வெகு ஶீக்ரம் கையை விட்டு நடந்து தான் அவர்களை ஸார்ந்து இல்லை என்று காட்ட விரும்புகிறது. வீடுகளில் பெற்றோருக்கும் வளரும் குழந்தைகளுக்கும் நடந்திடும் போராட்டத்திற்கும், 'நான் ஸ்வதந்த்ரமானவன். உங்களை ஸார்ந்தவனில்லை', என்று அறிவித்திடும் ஆவல் தான் காரணம். கையால் தாங்கப்படுவதும் உதவி செய்யப்படுவதும் வயஸானவர் கூட விரும்புவதில்லை. 'நான் இன்னும் கிழவனாகி விடவில்லை', என்று உணர்த்த விரும்புகிறார். 'என்னுடைய உழைப்பால், என் திறமையால், என் புத்திஶாலித்தனத்தால் ஸாதிக்கிறேன்', என்று கருதுவது மநுஷ்யனுடைய அஹங்காரத்திற்குப் பெருந்தீனி. பரமனையே ஸார்ந்திருத்தல் பக்தியின் முதல் நிபந்தனை. No protest. No Demands. கோரிக்கையேதும் இல்லை. குறையேதும் இல்லை. எந்நிலையிலும் எப்பொழுதும் பரிபூர்ண த்ருப்தியும் ஆனந்தமும் மாத்ரமே.

அநன்ய பாவம்: (வேறு ஒன்றும் இல்லை) உலக வாழ்வில் அன்யபாவம் மாத்ரமே பரவலாக உள்ளது. ஒரு வண்டியில் ப்ரயாணம் செய்தபடி மற்ற வண்டிகளை (ஏக்கத்துடன்) பார்ப்பது; உணவுத்

தட்டிலிருந்து எடுத்து உண்டபடி அடுத்தவன் தட்டைப் பார்ப்பது; உழைத்து ஸம்பாதித்த பணத்தைச் செலவழித்துக் கட்டிய வீட்டில் இருந்து கொண்டே அடுத்தவன் வீட்டைப் பார்ப்பது; மற்றவனுக்குக் கிடைத்திடும் ஸம்பளம் மற்றும் பிற வஸதிகளைக் கண்டு பெருமூச்சு விடுதல்; வண்டியில் கணவனின் தோளைப்பிடித்து உட்கார்ந்தபடி மற்ற ஆண்களை நோட்டம் விடுதல்; அன்றாடம் நாம் கவனித்திடும் விஷயங்கள் அனைத்தும் அன்ய பாவத்தைக் குறிக்கின்றன. அன்யபாவம் இல்லாதது அநன்யபாவம். ‘வேறெதற்கும் என் மனஸில் இடம் இல்லை. என்னைப் பொருத்தவரை வேறெதுவும் இல்லை. நீ மாத்ரம்தான்’, என்ற பாவமே அநன்யபாவம். இது ப்ரேமையின் வெளிப்பாடு. அநன்யபாவம் இல்லாமல் பக்தி இல்லை.

பிற மதங்களில் காணப்படும் மதவெறியுடன் இதை ஒப்பிடுதல் அறியாமை. Jesus is the Only God என்பதும், ‘யா இலாஹா இல்லல்லா’, என்பதும் ப்ரசாரத்திற்கான வாக்யங்கள். அநன்யபாவம் மிகவும் தனிப்பட்ட விஷயம். அடுத்தவரிடம் இது பேசப்படுவதும் இல்லை. பிறர் மீது திணிக்க முயன்றால்தான் வெறியாக மாறுகிறது. ‘என் கணவன் ஒருவன்தான் எனக்கு எல்லாம்’, என்று ஒரு பெண் கருதுவது ப்ரேமை. ‘என் கணவனையே எல்லோரும் தம் கணவனாக ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்’, என்றால் அதை முட்டாள்தனம் என்றல்லவா சொல்வோம். ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ண பரமஹம்ஸர் காளீ உபாஸகர். ஸ்வாமி விவேகானந்தர் அவரது பரம ஶிஷ்யன். எனினும், அவர் ஸ்வாமி விவேகானந்தருக்கு காளீ உபாஸனையின் தீக்ஷை அளிக்கவில்லை.

எல்லா கர்மங்களையும் எனக்கர்ப்பணித்தல்: தன்னையே அர்ப்பணித்தவனின் கர்மங்களும் அர்ப்பணமாகின்றன. ஶரீரம், மனஸ், புத்தி, இந்த்ரியங்கள் ஆகிய கருவிகளையும் தனக்குக் கிடைத்துள்ள செல்வம், பதவி ஆகிய வஸதிகளையும் தனதாகக் கருதுபவன் தனக்காகவே கர்மங்களைச் செய்கிறான். ‘இவை என்னுடையவை அல்ல. லோகஹிதத்தில் பணி செய்வதற்காக எனக்கு பரமாத்மனால் அருளப்பட்டவை’, என்ற கருத்து மனஸில் பதியப் பதிய, கர்மங்களை அர்ப்பணம் செய்தல் ஸுலபமாகி விடும். இந்த ஸந்தர்பத்தில் கீதையில், ‘மதர்பணம் கர்ம’; ‘மதர்தம் கர்ம’; ‘மத்கர்ம’, என்ற மூன்று பதங்கள் பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளன. செயல்களைச் செய்யும் போதும் செய்த பிறகும் பகவானுக்கு அச்செயல்களை அர்ப்பணித்து விடுவது, ‘மதர்பணம் கர்ம’. செயல்களை அர்ப்பணித்து விடும் போது ஃபலன்களின் மீது பற்று மறைந்து விடுகிறது. பகவானை அடைவதற்காகவும் அவனுடைய கட்டளையென்று கருதியும் கர்மங்களை அவனுக்காகச் செய்வது ‘மதர்தம் கர்ம’. பரமனது கர்மமாகக் கருதி உலகக் கர்மங்களையும் பகவத் கர்மங்களையும் செய்தல், ‘மத்கர்ம’. இந்த பாவனையுடன் செய்யப் படும் கர்மங்கள் பிணைத்திடாது.

‘இத்தகைய பக்தனை மரண ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விரைவாகக் கரையேற்றுகிறேன்’, என்கிறார். உலகத்தை மரண உலகம் என்கிறார். இங்கு மரணம் மாத்ரமே நிரந்தரம். தோன்றும் ஒவ்வொன்றும் ப்ரதி க்ஷணமும் மரணவாயில் விழுங்கப்படுகிறது. ஆனால், பக்தன் மரணத்தில் இருந்து விடுவிக்கப் படுகிறான். அவன் தான் தன்னை அழித்துக் கொண்டு விட்டானே! அவனுக்கு ஏது மரணம்? அவனுக்கென்று விருப்பு – வெறுப்பில்லை. அவனுக்கென்று தனியான தேவைகள் ஏதும் இல்லை. அவனுக்கென்று செயல்கள் ஏதும் இல்லை. ‘என்னில் தன்னை இழந்து விட ஸித்தமாகி விட்டவனுக்கு, மரித்துவிட ஸித்தமாகி விட்டவனுக்கு ஏது மரிப்பு?’, என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். இழந்து விடத் தயாராக உள்ளவனுக்கு எல்லாம் கிடைக்கும் என்பதே உலக நியதி. எனவே, என்னில் தன்னை இழந்துவிடும் எனது பக்தன் வெகு ஸுலபமாக மரணலோகத்திலிருந்து விடுபடுகிறான் என்கிறார்.

📖 ॐ 📖

मय्येव मन आधत्स्व मयि बुद्धिं(न्) निवेशय ।
निवसिष्यसि मय्येव अत ऊर्ध्वं(न्) न संशयः ।।
{अध्याय १२ ~ श्लोक ८}

மய்யேவ மன ஆத$_4$த்ஸ்வ மயி பு$_3$த்$_3$தி$_4$ம் நிவேஶய.

நிவஸிஷ்யஸி மய்யேவ அத ஊர்த்₄வம்(ந்) ந ஸம்ஶயஹ..

(அத்₄யாயம் 12 ~ ஶ்லோகம் 8)

மனஸை என்னிடத்தே நிறுத்து. புத்தியையும் என் மீது நிலை கொள்ளச் செய். என்னிடத்தே நீ வஸிப்பாய் என்பதில் ஸந்தேஹம் இல்லை. (12 – 8)

மனஸை அவனிடத்தில் நிறுத்தி..

நிலைப்படாமல், இந்த்ரியங்களுக்குப் பின்னால் தனது இச்சைகளின் பூர்திக்காக அலைவது மனஸின் ப்ரஶ்னை. ஸந்தேஹம் கொண்டு தர்கம் செய்வது புத்தியின் ப்ரஶ்னை. ஶ்ரத்தையும் ப்ரேமையும் இவ்விரண்டு ப்ரஶ்னைகளுக்கும் மருந்து. ஶ்ரத்தை மற்றும் ப்ரேமையின் துணை கொண்டு மனஸையும் புத்தியையும் பரமனில் நிலைக்கச் செய்பவன் அவனில் வஸிக்கிறான். அவன் இருக்கும் இடமே பகவானின் இடம் ஆகிறது. ஸாது பக்தர்கள் ஸ்வர்கத்திற்குச் செல்வதில்லை. அவர்கள் இருக்கும் இடமே ஸ்வர்கமாகி விடுகிறது. ஏனென்றால், அவர்கள் இறைவனிடத்தே வஸிக்கின்றனர். கபீர்தாஸர் கூறுகிறார்: 'ஆரம்பத்தில் பகவானைத் தேடி நான் அலைந்தேன். ஆனால், பிறகு நான் எங்கு சென்றாலும் கபீர், கபீர் என்று கூவி அழைத்தபடி என் பின்னால் அவர் வருகிறார்'.

மனஸ் சஞ்சலமானது. விருப்பு – வெறுப்புகளுக்குப் பின்னால் அலையக் கூடியது. இந்த்ரியங்களின் துணையுடன் தனது விருப்பங்களைப் பூர்தி செய்யத் துடிப்பது. ஓடிடும் ஒன்று நிலை பெற வேண்டும் என்றால் நிலையான உறுதியான ஒன்றைப் பற்ற வேண்டும். உலக விஷயங்கள் எதுவும் நிலையானவை இல்லை. நிதமும் மாறிக்கொண்டும் அழிந்து கொண்டும் வருபவை. ஆதலால், உலக விஷயங்களில் ஈடுபடும் வரை, மனஸ் நிலைத்தன்மையை அடைந்திடாது. உலக விஷயங்களிலிருந்து ஒதுங்கி, பரமனின் சிந்தனையில் ஈடுபட்டால் மாத்ரமே, பரமனின் சிந்தனையில் லயித்தால் மாத்ரமே, மனஸ் நிலையாகும். பரமனின் சிந்தனையில் ஈடுபட்டிருக்கும் போது உலக உறவுகள், பணம் கொடுத்தல் – வாங்கல், மற்ற லௌகீக அநுபவங்களின் நினைவுகள் வந்தால் மனஸ் தடுமாறும். இதைத் தவிர்த்திட, பரமனின் சிந்தனையில் இருந்த படியும், பரமனின் கார்யமாக நினைத்தும், பரமனுக்கு ஸமர்பித்தும் உலக வ்யவஹாரங்களைச் செய்திடல் வேண்டும். அவ்வாறு செய்தால், உலக வ்யவஹாரங்களின் நினைவுகள் மனஸில் பதிந்திடாது. பதியாத நினைவுகள், இறை சிந்தனையின்போது எங்ஙனம் குறுக்கிடும்?

புத்தி வீணான தர்கங்களிலும் ஸந்தேஹங்களிலும் ஈடுபட்டு அஹங்காரத்தை நிலை நாட்டிடும். ஒரு யானை நடந்து சென்று கொண்டிருந்தது. அதனுடைய கழுத்தில் கட்டப்பட்ட நீண்ட கயிறு தரையைத் தொட்டபடி தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. அந்தக் கயிற்றின் முனையைத் தன் வாயில் பற்றியபடி எலி ஒன்று யானைக்கு முன்னே நடந்து கொண்டிருந்தது. பொந்துகளிலிருந்து வெளியே எட்டிப்பார்த்த எலிகளிடம், 'இந்த யானையை நான்தான் இழுத்துக் கொண்டு செல்கிறேன். நான் விட்டு விட்டால் இந்த யானை நடக்க முடியாமல் தளர்ந்து உட்கார்ந்து விடும்', என்றதாம். புத்தியின் தர்கமும் இவ்வாறே வேலை செய்கிறது. நாம் தான் எல்லாவற்றையும் தாங்குகிறோம் என்றும், நாம் விலகி விட்டால் எல்லாமே நிலைகுலைந்து விடும் என்று கருத வைக்கிறது. இதனால், பரமாத்மாவின் மீது ப்ரேமையும் அவன் முன் ஸமர்பணமும் மிகக் கடினமாகிறது. ஶ்ரத்தை விழித்து விட்டால் புத்தியின் தர்கங்கள் தவிடு பொடியாகி விடும். ஶ்ரத்தையுடன் கூடிய புத்தி பரமாத்மாவில் நிலைத்து விட வேண்டும். மனஸையும் புத்தியையும் அவன் மீது நிலைக்கச் செய்த பக்தன் எப்பொழுதும் பரமாத்மாவில் வஸிக்கிறான்.

📖 ॐ 📖

अथ चित्तं समाधतुं(न्) न शक्नोषि मयि स्थिरम् ।
अभ्यास योगेन ततो मामिच्छाप्तुं(न्) धनञ्जय ।।

{अध्याय १२ ~ श्लोक ६}

அத₂ சித்தம் ஸமாத₄தும் ந ஶக்நோஷி மயி ஸ்தி₂ரம்.
அப்₄யாஸ யோகே₃ன ததோ மாமிச்ச₂ாப்தும் த₄னஞ்ஜய..

(அத்₄யாயம் 12 ~ ஶ்லோகம் 9)

தனஞ்ஜயனே! உன்னால் சித்தத்தை என்னில் நிறுத்த இயலா விட்டால் அப்யாஸ யோகத்தால் என்னை அடைய விரும்பு. (12 – 9)

இயலவில்லை என்றால் அப்யாஸ யோகம்..

மனஸில் ப்ரேமையும் ஶ்ரத்தையும் வளர்த்துக் கொண்டு, மனஸையும் புத்தியையும் பரமனிடத்தில் லயிக்க வைத்து விட்டால் அது பக்தியாகி விடும். இயலவில்லை என்றால் அப்யாஸ யோகம் மூலம் முயன்றிடலாம். ஆறும் அத்யாயத்தில் இவ்விஷயம் விரிவாக விளக்கப் பட்டுள்ளது. அப்யாஸம் என்றால் பயிற்சி. யோகம் என்றால் ஸமத்வம். யோகம் இல்லாமல் பயிற்சி மாத்ரம் செய்தால் பயிற்சியால் கிடைத்திடும் ஆற்றலின் நோக்கம் உலக விஷயங்களாகவே இருந்திடும். பெண் – புதல்வன், செல்வம் – ஸொத்து, நோயின்மை, பெயர் – புகழ் போன்றவை பெற்றிட வேண்டும் என்ற காமம் மனஸில் எழுந்திடும். 2 – 41'ல் கூறியது போல், காமம் கொண்டவனின் புத்தி ஒன்றாக அல்லாமல் சிதறி இருக்கும். அவனுடைய செயல்களுடைய நோக்கம் ஒன்றாக இருந்திடாது. அநேக காமங்கள் கொண்டவனின் செயல்களில் யோகம் இருந்திடாது. செயல்களின் நோக்கம் பரமாத்மாவை அடைவதே என்றிருப்பவன் மாத்ரமே யோகத்தை ப்ராப்தியாவான். பரமனின் ப்ராப்தி என்ற நோக்கத்துடன் அப்யாஸம் செய்யும் போது, மற்ற பல ஸங்கல்பங்கள் மனஸில் எழுந்தால், 'பரமனின் ப்ராப்தியே எனது நோக்கம்', என்ற எண்ணத்தை உறுதியாக மீண்டும் மீண்டும் மனஸில் நிலை பெறச் செய்ய வேண்டும்.

சென்ற ஶ்லோகத்தில், 'என்னை அடைந்திட மனஸ் புத்தியை ஸமர்பணம் செய்திடு', என்றார். இயலவில்லை என்றால், 'அப்யாஸயோகம் செய்திடு', என்கிறார் இங்கு. பரம ப்ராப்திக்குப் பல மார்கங்கள் உண்டு என்பதை மீண்டும் வலிறுத்துகிறார். எத்தனை வகையான அப்யாஸ முறைகள்! நாமஜபம், பஜனை – கீர்தனை, ஶரீரத்தை நிலைநிறுத்தி மனஸை நிலைக்கச் செய்யும் முயற்சி (ஹடயோகம்), மூச்சினை சீர்ப்படுத்தி மனஸைக் கட்ட முயற்சி, த்யானம் – தாரணை, அதிலும் உருவத்தின் மீது, ஶப்தத்தின் மீது, ப்ருவ மத்தியில், நாஸி நுனியில், எண்ணங்களின் மீது என்று த்யானத்தின் பற்பல வழிகள்! நாம் பயின்றிடும் அப்யாஸத்தின் விளைவால் மனஸ் ஶுத்தமாக வேண்டும். தூய்மை அடைந்த மனஸ் உலக விஷயங்களில் ஸமத்வம் எய்திட வேண்டும். உலக விஷயங்களை அடைந்தாலும் இழந்தாலும் ஸமமாக இருந்திட வேண்டும். அந்நிலையில், பரமனின் ப்ராப்திக்கான இச்சை தீவ்ரமாகிடும். அவரைப் பிரிந்திருக்கும் ஒவ்வொரு க்ஷணமும் மனஸ் க்லேஶத்தில், வேதனையில் மூழ்கிடும். இவ்வேதனை உலக விஷயங்களைப் பற்றிய ஸங்கல்பங்கள், பற்று, விருப்பம் ஆகிய அனைத்தையும் எரித்து விடும்.

பரமாத்மாவிற்கும் நமக்கும் இடையே இடைவெளி எதுவும் கிடையாது. நாம் இருக்கும் இடத்திலேயே இருக்கிறார். நாம் தான் முகத்தைத் திருப்பி இருக்கிறோம். 'இன்று உலக விஷயங்களை அடைந்திடுவோம். பரமனைப் பற்றிய சிந்தனையை நாளை செய்து கொள்ளலாம்', என்று இருக்கிறோம். உலக விஷயங்களில் மூழ்கி இருக்கும் நாம், அவரிடமிருந்து 'பிரிந்து', இருக்கிறோம். இந்த பிரிவின் வேதனையும் நம்முள் இல்லை. வேதனை தோன்றியவுடன் உலகம் நம்முள்ளிருந்து 'மறைந்து' விடும். அவனை அடைந்திடும் தாஹம் தீவ்ரமாகி விடும். இத்தகைய அப்யாஸத்தில் ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ண பரமஹம்ஸர் பல வர்ஷங்களைக் கழித்தார். அந்தக் காலத்தில் அவர் அழுதிடுவாராம். வேதனையில் துடித்திடுவாராம். 'இந்த ஜன்மத்திலேயே, இந்த கண்களாலேயே', காளியைக் காண வேண்டும் என்று. கண்டார்.

இவ்விஷயத்தில் குருவின் அவஶ்யகம் மிகவும் முக்யமானது. பாண்டவர்கள் தன் இளமைப் பர்வத்தில் கடும் கஷ்டங்களை ஸந்தித்தனர். வாரணாவதத்தில் (இன்றைய வாராணஸி) அரக்கு மாளிகையில் ராஜ உபசாரங்களுடன் தங்க வைக்கப்பட்டனர். ராத்ரியில் அவர்கள் உறங்கி இருக்கும்போது மாளிகைக்கு தீ வைத்திட வேண்டும் என்பது துர்யோதனாதிகளின் திட்டம். (துர்யோதனன், து:ஶாஸனன், கர்ணன், ஶகுனி ஆகிய நால்வர் குழு திட்டம் தீட்டிடும். குருட்டு மஹாராஜா த்ருதராஷ்ட்ரன் அத்திட்டத்திற்குத் தன் ஸம்மதம் அளித்திடுவான்.) சித்தப்பா விதுரனுடைய அன்பும் ஆதவும் இருந்ததால் பாண்டவர்கள் காக்கப் பட்டனர். அவர் அமைத்துக் கொடுத்த ஸுரங்கத்தின் உதவியால் வெளியேறி விட்டனர். காடுகளில் ஸுற்றித் திரிந்தனர்.

மரத்தடியில் படுத்தனர். அப்பொழுது வேதவ்யாஸர் அங்கு தோன்றி, 'ஒன்றன் பின் ஒன்றென தொடர்ந்து கஷ்டங்கள் வருவதற்கு குரு இல்லாமையே காரணம். இந்த வனத்தில் தௌம்ய ர்ஷி இருக்கிறார். அவரைச் சென்றடைந்து குருவாக ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்', என்கிறார். பாண்டவர்களும் அவ்வாறே செய்கின்றனர். குருவை அடைந்த ஸில தினங்களிலேயே த்ரௌபதியின் ஸ்வயம்வரத்தில் பரமாத்மா ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடன் இணைகின்றனர் பாண்டவர்கள்.

📖 ॐ 📖

अभ्यासेऽप्यसमर्थोऽसि मत्कर्म परमोभव ।
मदर्थमपि कर्माणि कुर्वन्सिद्धिमवाप्स्यसि ।।
{अध्याय १२ ~ श्लोक १०}

அப்₄யாஸேऽப்யஸமர்தோ₂ऽஸி மத்கர்ம பரமோப₄வ.
மத₃ர்த₂மபி கர்மாணி குர்வன்ஸித்₃தி₄மவாப்ஸ்யஸி..
(அத்₄யாயம் 12 ~ ஶ்லோகம் 10)

அப்யாஸமும் செய்ய இயலாதிருந்தால் கர்மங்களை என் பொருட்டு செய்திடு. இந்த வழியிலும் நீ ஸித்தி அடையலாம். (12 – 10)

அதுவும் இயலாதா? என் பொருட்டு கர்மங்களைச் செய்திடு..

ஹிந்து தர்மத்தின் விசேஷம் இது. 'இது ஒன்று தான் வழி', என்ற கருத்திற்கு இங்கு இடம் கிடையாது. மாற்று வழிகள் இருப்பது Compromise இல்லை. அது கடின வழி. இது அதை விட ஸுலபமான வழி என்றில்லை. 'கடின வழி'யிலிருந்து தப்பிக்க உதவுவதற்கான ஏற்பாடு இல்லை. தத்தம் ப்ரவ்ருத்திக்கு ஏற்ப, இயல்பிற்கு ஏற்ப, தன் வழியை தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும்.

'அப்யாஸமும் செய்ய முடியவில்லை என்றால் கர்மங்களை எனக்காகச் செய்திடு', என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். செயல்கள் அவனுடையவை என்னும் போது, 'என்' புத்திக்கு வேலை இல்லை. செயலை மாற்றிச் செய்யவோ செய்யாமலிருக்கவோ வழியில்லை. செய்பவன் நான் என்ற கர்தா பாவம் மறைந்து விடுகிறது. ராஜாங்க ஊழியனிடம், 'நான் தான் எல்லாம் செய்கிறேன்', என்ற எண்ணம் ஓங்கினால் மனஸில் ஶோகமும் ஸஹ ஊழியர்களுடன் உரஸல்களும் மிகும். அவர் ஓய்வு பெற்ற பின்னரும் அலுவலகம் நடக்கிறது என்று உணரும்போது ஶோகத்தின் பாரத்தில் மனஸு ஒடிந்து போகிறது. செயல்களை முடிவு செய்பவன் தேஶத்து ராஜா. ராஜா நிஶ்சயித்த செயல்களை, சொல்லப்பட்ட செயல்களை சொன்ன விதத்தில் செய்பவன் தன் நிம்மதியை இழப்பதில்லை. தோட்டத்தில் பாத்தி நீருக்கு ஸ்வயத் திட்டம் எதுவும் கிடையாது. தோட்டக்காரன் திறந்து விடுகிற பாதையில் பாய வேண்டும். கரடுமுடான பாதைகளிலும் கோணல்மாணலான சாலைகளிலும் ஓடி, 'நானே ப்ரயாணிகளை அழைத்துச் செல்வதாக', வண்டி சக்ரம் கருதினால்? ஓட்டுனரின் விருப்பப்படி சுழல வேண்டும். இதை விட அதிகமாக ஒரு துளியும் செய்திட அதற்கு உரிமை இல்லை.

📖 ॐ 📖

अथैतदप्यशक्तोऽसि कर्तुं मद्योगमाश्रितः ।
सर्व कर्म फलत्यागं(न्) ततः(ख) कुरु यतात्मवान् ।।
{अध्याय १२ ~ श्लोक ११}

அதை₂ததப்யஶக்தோऽஸி கர்தும் மத்₃யோக₃மாஶ்ரிதஹ.
ஸர்வ கர்மஃப₂லத்யாக₃ம் தத:(க₂) குரு யதாத்மவான்..
(அத்₄யாயம் 12 ~ ஶ்லோகம் 11)

அதையும் செய்வதில் அஶக்தனாக இருந்தால் தன்னை வஶப்படுத்தி, என்னை

ஶரணடைந்து, கர்ம ஃபலன்கள் அனைத்தையும் த்யாகம் செய்பவனாகி விடு. (12 – 11)

அங்கும் அஸமர்தனா? கர்மஃபலனை எனக்கர்பித்திடு..

அதிலும் ஒரு மாற்று அளிக்கிறார். கர்தாபாவத்தை (செய்பவன் நான் என்ற எண்ணம்) விடுவது கடினமானால் கர்மஃபலன்களை என்னிடம் விட்டு விடு என்கிறார். செய்வதோடு உன் வேலை முடிந்தது. அச்செயலுக்கான ஃபலன் என்ன என்பதை முடிவு செய்வதும் அதை அளிப்பதும் அளிக்காமல் இருப்பதும் என் வேலை என்று உணர்ந்திடு என்கிறார்.

சென்ற நான்கு ஶ்லோகங்களில் மூன்று மார்கங்களைச் சொல்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். முதலில் சொன்னது பக்திவழி. அது நேரான வழி. மனஸை ப்ரேமையால் நிறைத்து, ஶ்ரத்தையுடன் அவனில் லயித்து விடுவது பக்திமார்கம். அவர் கூறிய அடுத்த வழி த்யான மார்கம் அல்லது யோகமார்கம். இதில் ஒரு குருவின் உதவியுடன் ஒரு அப்யாஸ முறையைப் பயின்று, மெதுமெதுவாக மனஸை வஶப்படுத்தி, விருப்பு – வெறுப்பு, வெற்றி – தோல்வி போன்ற இருமை உணர்வுகளைக் கடந்து மனஸை ஸ்திரப்படுத்தி, அவனுடன் ஒன்றிட வேண்டும். மூன்றுவதாக அவர் கூறியது கர்மமார்கம். இதில் ரெண்டு வழிகளைக் கூறியுள்ளார். கர்மங்களிலிருந்து விலகி நிற்பது முதல் வழி. அதாவது, நான் செய்கிறேன் என்ற கருத்தை விலக்கி விட்டு கர்மங்களைச் செய்தல். அவனை ஸார்ந்திருந்து கர்மஃபலன்களிலிருந்து விலகி விடுதல் ரெண்டாம் வழி.

தன்னை வஶப்படுத்தி, எல்லா கர்மங்களின் ஃபலன்களையும் விலக்கி விடு என்கிறார். தன்னை வஶப்படுத்துதல் முக்யம். அல்லாதவனால் கர்மஃபலத்யாகம் செய்ய முடியாது.

ஸர்வ கர்ம என்கிறார். அனைத்து கர்மங்களும் என்பதில் தன் வர்ணத்திற்கும் ஆஶ்ரமத்திற்கும் ஏற்ற யஜ்ஞம், தானம், தபஸ் போன்ற கர்மங்களும் ஶரீர நிர்வாஹத்திற்காக செய்யப்படும் ஶாஸ்த்ரத்திற்கு உட்பட்ட கர்மங்களும் அடங்கும்.

ஃபல த்யாகம் என்பதன் அர்தம் ஃபலனை ஏற்காமல் இருப்பதோ, கர்மங்களையே செய்யாமல் இருப்பதோ இல்லை. செயல்களின் மீது பற்றும் விளைவுகளின் மீது எதிர்ப்பார்ப்பும் இல்லாமல் இருப்பதே கர்மஃபல த்யாகம்.

பக்தியில் ப்ரயாஸை எதுவும் இல்லை. பக்தி ஏற்பட்டு விடுகிறது. ப்ரேமையும் ஶ்ரத்தையும் மாத்ரமே மூலதனம். ஒரு முறை நண்பர்களுடன் காவேரிக்குச் சென்றிருந்தேன். நண்பர்கள் அனைவரும் உத்ஸாஹமாக நீந்திக் கொண்டிருந்தனர். நீச்சல் அறியாததால் நான் கரையோரம் ஓரடி ஆழ நீரில் நின்றிருந்தேன். நண்பன் ஒருவன், 'இங்கே வா. அதிக ஆழமில்லை. இதோ பார். என் மார்பளவே நீர் இருக்கிறது', என்றான். நான் உடனே அவனை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினேன். ஆழம் அதிகமாக இருந்ததால் மூழ்கத் தொடங்கினேன். அவனே என்னைப் பற்றி இழுத்துக் கரையேற்றினான். 'ஏன்டா பொய் சொன்னாய்?', என்று அவனைக் கேட்டேன். 'ஸும்மா விளையாட்டாகச் சொன்னேன். நான் சொன்னால் நீ வந்து விட வேண்டுமா?, என்று திருப்பிக் கேட்டான். 'நண்பனான உன் மேல் நம்பிக்கை இருந்தது. நீ சொன்னதால் வந்து விட்டேன்', என்றேன். இது ஸிலரின் ஸ்வபாவம். செய்யச் சொன்னால் உடனே லயித்து விடுவார்கள். ஏன், எப்படி என்ற கேள்விகள் எழுப்ப மாட்டார்கள். கண்களை மூடு என்று குழந்தையிடம் கூறுங்கள். உடனே மூடிக்கொள்ளும். பெரியவர்களிடம் கூறிப்பாருங்கள். பலப்பல கேள்விகள் எழுந்திடும். பக்திமார்கத்தில் மூழ்குதல் மாத்ரமே. கேள்விகள் இல்லை.

இது இயலாதவன் அப்யாஸ மார்கத்தைப் பற்ற வேண்டும். பற்பல வகையான அப்யாஸங்கள் உள்ளன. வெவ்வேறு முறைகளை ப்ரயோகித்துப் பார்த்து, இறுதியில் தனக்கேற்ற ஒரு அப்யாஸமுறையைத் தேர்ந்தெடுத்து, தொடர்ந்து பயின்று இம்மார்கத்தில் முன்னேற வேண்டும். ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ண பரமஹம்ஸரிடம் ஒரு பால்காரன் வந்தான். அவரது வழிகாட்டுதலை நாடினான். கண்களை மூடி பஶுவின் ஸ்தனத்தின் உருவத்தைக் கண் முன் வரவழைத்து த்யானம் செய்யச் சொன்னார் ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ணர். பயிற்சியில் முன்னேற முன்னேற, ஸ்வானுபவத்தின் ஆதாரத்தில் கேள்விகளற்ற அதே நிலையை இவ்வழியிலும் அடைந்திடலாம்.

இதுவும் இயலவில்லை என்றால் கர்மமார்கம். செயல்களை அவனுடையதாகவும் அவனுக்காக செய்வதாகவும் கருதி செய்திடலே கர்ம மார்கம். பூஜையும் மந்த்ரமும் சின்னங்கள் தரிப்பதும் பக்தி மார்கம் என்று எளிதாகக் கருதி விடுவதைப் போல, அன்றாடச் செயல்களில் ஈடுபட்டிருப்பதையே கர்மயோகம் என்று பலர் கருதி விடுவதைப் பார்க்கிறோம். 'நான் கர்ம மார்கத்தில் இருக்கிறேன்', என்றும், 'நீ கர்மயோகீயப்பா' என்றெல்லாம் பேசி தம்மை ஏமாற்றிக் கொள்கின்றனர். செயல்படுவதல்ல செயலில் ஈடுபட்டபடி அச்செயலிலிருந்து விலகுவதே கர்ம மார்கம். எல்லாம் அவன் செயல் என்று உணர்ந்து அச்செயலின் வெற்றி தோல்விகளிலிருந்து விலகுவதே கர்மத்தின் பாதை.

உலக வாழ்க்கையில் நாம் அநுபவித்திடும் மோதல்களும் அடிகளும் வேதனைகளும் அஹங்காரத்திற்குக் கிடைப்பவைகளே. ஒரு கல் அல்லது கட்டிலின் முனை நம் ஶரீரத்தின் ஒரு பாகத்தில் மோதினால் அவ்வளவாக வலியும் வேதனையும் இருந்திடாது. ஆனால், ஏற்கெனவே காயம் உள்ள இடத்தில் பட்டால் மிக அதிகமான வலியும் வேதனையும் ஏற்படும். அதே போல, அஹங்காரம் உள்ளதால் தான் உலக அநுபவங்களின் தாக்கம் அதிகமாக இருக்கிறது. அஹங்காரம் இல்லை என்றால் வெற்றிக்கான நாட்டமும் இல்லை. வெற்றியில் கொண்டாட்டமும் இல்லை. வீழ்ச்சியில் வேதனையும் இல்லை. அழிந்து விடும் பயமும் இல்லை. நிலைக்க வைத்திடும் முயற்சியும் இல்லை. குழந்தையைப் போல, எப்பொழுதும் நிலைத்திடும் புத்துணர்ச்சியும் உத்ஸாஹமும் அஹங்காரமற்ற நிலையின் வெளிப்பாடு. மார்கம் எதுவானாலும், 'நான்' அழிய வேண்டும். இதுவே மிகப்பெரிய ஸவால். பக்தியில் முதற்படியிலேயே அழிந்து விடுகிறது. கர்ம வழியில் காலப்போக்கில் அழிகிறது. த்யான மார்கத்தில் இறுதிப்படியில் அழிகிறது.

📖 ॐ 📖

श्रेयो हि ज्ञानभ्यासाज्ज्ञानाद्ध्यानं विशिष्यते ।
ध्यानात्कर्मफलत्यागस्त्यागाच्छान्तिरनन्तरम् ।।
{अध्याय १२ ~ श्लोक १२}

ஶ்ரேயோ ஹி ஜ்ஞானமப்₄யாஸாஜ் ஜ்ஞானாத்₃த்₄யானம் விஶிஷ்யதே.
த்₄யானாத்கர்மஃபலத்யாக₃ஸ்த்யாக₃ாச்ச₂ாந்திரநந்தரம்..
(அத்₄யாயம் 12 ~ ஶ்லோகம் 12)

அப்யாஸத்தை (பயிற்சியை) விட சிறந்தது ஜ்ஞானம். ஜ்ஞானத்தை விட த்யானம் சிறப்பானது. த்யானத்தை விட கர்ம ஃபலனின் த்யாகம் மேன்மையானது. கர்ம ஃபலனின் த்யாகத்திலிருந்து உடனே அமைதி பிறக்கிறது. (12 – 12)

கர்ம ஃபல த்யாகமே மேன்மையானது..

சென்ற நான்கு ஶ்லோகங்களில், 'இது இயலவில்லை என்றால் அடுத்த வழி. அதுவும் இயலவில்லை என்றால் மற்றும் ஒன்று. அதுவும் இயலவில்லை என்றால் இறுதியில் கர்மஃபல த்யாகம்', என்றார். மேலும், முதல் மூன்று வழிகளைக் குறிப்பிடும் போது, 'என்னில் வஸிப்பாய்' (நிவஸிஷ்யஸி மய்யேவ – ஶ்லோகம் 8); 'என்னை அடைந்திட விரும்பிடு' (மாமிச்சாப்தும் – ஶ்லோகம் 9); 'பரமஸித்தியை எய்திடுவாய்' (ஸித்திம் அவாப்ஸ்யஸி – ஶ்ஸோகம் 10); என்றார். ஆனால், கர்மஃபல த்யாகத்தைக் குறிப்பிடும் போது, 'அவ்வாறு செய்திடு மனஸை வென்றவனே' (தத: குரு யதாத்மவான்) என்று மாத்ரம் சொல்கிறார். இதைக் கேட்டவுடன் இந்த வழி, அதாவது கர்மஃபல த்யாகம் ஏதோ தாழ்வான வழி, கீழான வழி என்ற கருத்து ஏற்பட வாய்ப்பு உண்டு. அவ்வாறில்லை. இயல்பிற்கு ஏற்ற வழியைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும் என்பதே இங்கு தாத்பர்யம். தவறான கருத்து ஏற்பட்டு விடக் கூடாது என்பதற்காகவே இந்த ஶ்லோகத்தில் கர்மஃபல த்யாகத்தை விஶேஷமாகக் குறிப்பிடுகிறார்.

அப்யாஸத்தை விட ஜ்ஞானம் உயர்ந்தது. உலகில் பல்லாயிர வகை அப்யாஸங்கள் பல்லாயிர வர்ஷங்களாக மநுஷ்யனால் கடைபிடிக்கப்பட்டு வருகின்றன. ஆலயத்திற்குச் செல்கிறான்.

யஜ்ஞங்கள் செய்கிறன். வ்ரதங்கள் வைக்கிறன். பூஜைகள் செய்கிறன். ஆஸனம் பயில்கிறன். ப்ராணாயாமம் செய்கிறன். த்யானத்தில் அமர்கிறன். தீர்தயாத்ரை செல்கிறன். நாமஜபம், பஜனை, கீர்தனை, கிரிப்ரதக்ஷிணம், அடிப்ரதக்ஷிணம், அங்கப்ரதக்ஷிணம் என்று எத்தனை வகை ப்ரயாஸைகள் செய்கிறன். உள்ளே சிறு சலனமும் ஏற்படுத்தாத ப்ரயாஸைகள், அகத்தூய்மையைத் தூண்டி விடாத பயிற்சிகள் அனைத்தும் வீண். ஏன் செய்கிறோம் என்று அறிந்திடாமல் வெறும் ஷடங்காகச் செய்யப்படும் அப்யாஸத்தைவிட ஶாஸ்த்ர ஜ்ஞானம் மேலானது.

ஶாஸ்த்ர ஜ்ஞானமும் பரமனைப் பற்றிய த்யானத்தைவிட கீழானது. ஸ்வானுபவம் இல்லாத ஜ்ஞானம் வீண். ஶாஸ்த்ர ஜ்ஞானத்தினால் பரமனைப் பற்றிய விவரங்களை அளிக்க முடியுமே அன்றி அனுபவத்தை அளித்திட முடியாது. ஆயிரம் ஶாஸ்த்ரங்களைக் கரைத்துக் குடிப்பதை விட ஒரு துளி அனுபவ ஜ்ஞானம் உயர்ந்தது. படித்தும் கேட்டும் கற்றால் மாத்ரம் போதாது. கற்றதை சிந்தனை செய்ய வேண்டும். அனைத்து விஷயங்களுக்கும் வெளிப்படையான அர்தம் ஒன்று உண்டு. ஆழத்தில் புதைந்திருக்கும் ரஹஸ்யமான அர்தமும் உண்டு. சிந்தனையால் மாத்ரமே, த்யானத்தால் மாத்ரமே, புதைந்திருக்கும் அர்தம் புலப்படும். எனவே, ஶாஸ்த்ர ஜ்ஞானத்தைவிட த்யானம் மேலானது.

த்யானத்தை விட கர்மஃபலத்யாகம் மேலானது. 2 – 47'ல் கர்மஃபலத்யாகம் என்ற பதம் விரிவாக விளக்கப் பட்டுள்ளது. நமக்குக் கிடைத்துள்ள ஸாதனங்களான ஶரீரம், இந்த்ரியங்கள், மனஸ், புத்தி, செல்வம், பதவி, அந்தஸ்து, புகழ் போன்ற அனைத்துமே உலக வாழ்க்கையில் உலக நலனில் பயன்படுத்துவதற்காகவே அன்றி, 'என் வயிற்றை நிரப்புவதற்காக'; 'என் ஸுகத்தை நாடுவதற்காக', அல்ல. இவற்றைக் கொண்டு செய்யப்படும் செயல்கள் அனைத்தும் பரமனுடையவை. பரமனுக்காக மாத்ரம் செய்யப்படுபவை. அந்தச் செயல்களிலிருந்து விளையும் ஃபலன்களும் அவன் விருப்பப்படி அவனால் அருளப் படுபவை. செயல்கள் மீது பற்றுமில்லை. வெறுப்பும் இல்லை. அதே ஸமயம், செய்யாமல் இருப்பதிலும் நாட்டம் இல்லை. செய்தபின் ஃபலனின் எதிர்ப்பார்ப்பு இல்லை. விளைந்த ஃபலன் மீது பற்று இல்லை. வருத்தமும் இல்லை. இத்தகைய நிலையில் ஒருவன் இருந்தால் அவனுள் எந்த ஒரு பாரமும் Stressஸும் இருந்திடாதல்லவா? பரமஶாந்த நிலையை அடைந்திடுவான்.

மனைவியும் மகனும் ஒருவனை பந்தப்படுத்துவதில்லை. அவர்கள் மீது இவன் வைத்துள்ள பற்றே பிணைக்கிறது. அலுவலகமும் வ்யாபாரமும் ஒருவனை கட்டிப் போடுவதில்லை. அவற்றிலிருந்து விளையும் என்று இவன் எதிர்பார்த்திடும் ஃபலன்கள் மீது அவனுக்குள்ள பற்றே கட்டிப்போடுகிறது. பள்ளியிலும் கல்லூரியிலும் என்னுடன் படித்த ஒருவனை ஸமீபத்தில் ஸந்தித்தேன். Merit student. கம்ப்யூடர் துறையில் Hardware மற்றும் Networking கம்பெனி வைத்திருந்தான். நாகபூரில் செல்வந்தர்கள் வாழும் பகுதியில் வீடு, வீட்டில் ரெண்டு நவீன கார்கள், பெரும் செலவுள்ள கல்வித்துறையில் படித்திடும் ரெண்டு மகன்கள் என்று வைபவமாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்தான். எனினும், அவன் முகத்தில் ஶோகத்தின் சாயல் தென்பட்டதால் அதைப் பற்றி விசாரித்தேன். 'வாழ்க்கையில் நான் எதையும் ஸாதிக்கவில்லை'. 'I am a Failure', என்றன். என் கண்ணிற்குத் தெரிந்த அவனது ஸாதனைகளை எடுத்துக் கூறி, 'இவ்வளவிருந்தும் தோல்வி என்று நீநினைப்பதற்குக் காரணம் என்னவாக இருக்கும்? சிந்தனை செய்து பதிலளி', என்று அவனுக்கு Homework கொடுத்து விட்டு வந்தேன். அன்றிரவே என்னைத் தேடி வந்தான். 'என்னுடைய எதிர்ப்பார்ப்பு மிக அதிகமாக இருந்தது. Infosys நாராயணமூர்தி, அஜிம் ப்ரேம்ஜி ஆக வேண்டும் என்று கனவு கண்டேன். அது தான் என் ஶோகத்திற்குக் காரணம். இதனால், என் தேஹ ஆரோக்யமும் வீட்டில் மற்றவருடன் உறவும் கூட கெட்டு விட்டன', என்று வருந்தினன் .

ஸ்ரீமத் பாகவதக் கதை ஒன்று. (ஸ்கந்தம் – 12, அத்யாயம் – 9, ஶ்லோகம் – 1, 2). குரர்பக்ஷீ ஒன்று (தமிழில் என்ன பெயர் என்று அறியேன்.) தன் வாயில் ஒரு மாம்ஸத்துண்டைப் பற்றி இருந்தது. அந்த சிறிய பக்ஷீயிடமிருந்து அதைப் பறித்திடும் நோக்கத்துடன் காக்கைகளும் கழுகுகளும் அதை ஸுற்றி வட்டம் இட்டன. சென்ற இடம் எல்லாம் அதைத் துரத்தித் தாக்க முயன்றன. வேறு வழியின்றி வாயிலிருந்த மாம்ஸத்துண்டைக் கீழே போட்டு விட்டது குரர்பக்ஷீ தொந்தரவு கொடுத்த பறவைகள் அனைத்தும் அதை விட்டு விட்டு கீழே விழுந்த மாம்ஸத்துண்டை

நோக்கிப் பறந்தன. குரர்பக்ஷீ அருகில் இருந்த மரத்தின் மீது நிம்மதியாக அமர்ந்தது. அவதூதர் ஒருவர் அதைப் பார்த்து, 'நீ எனக்கு குருவானாய். உலகப்பற்றெனும் பாரத்தை கீழே போடாத வரை மநுஷ்யனால் உலக உபத்ரவங்களிலிருந்து தப்ப முடியாது. மன அமைதியை அடைய முடியாது. உன்னிடமிருந்து இதை நான் கற்றேன்', என்றார். கர்மஃபல த்யாகம் பரம ஶாந்தியை அளித்திடும்.

பரமனை நோக்கிய ப்ரயாணத்தை அப்யாஸ மார்கத்திலோ ஶாஸ்த்ரஜ்ஞான மார்கத்திலோ கர்ம மார்கத்திலோ வேறு எந்த மார்கத்தில் தொடங்கினாலும், பாவனை ஸரியாக இருந்தால் பக்தி மார்கத்துடன் இணைந்து விடும். பாவனை எத்தகையது என்பதை அடுத்து வரும் ஶ்லோகங்களில் விளக்குகிறார்.

📖 ॐ 📖

अद्वेष्टा सर्वभूतानां मैत्रः(ख) करुण एव च । निर्ममो निरहङ्कारः(स) समदुःख सुख क्षमी ।।
सन्तुष्ट(स) सततं योगी यतात्मा दृढनिश्चयः ।। मय्यर्पित मनोबुद्धिर्यो मद्भक्तः(स) स मे प्रियः ।।
{अध्याय १२ ~ श्लोक १३, १४}

அத்$_3$வேஷ்டா ஸர்வபூ$_4$தானும் மைத்ர(க்$_2$) கருண ஏவ ச.
நிர்மமோ நிரஹங்கார:(ஸ்) ஸமது$_3$க்$_2$க$_2$ ஸுக$_2$ க்ஷமீ..
ஸந்துஷ்ட(ஸ்) ஸததம் யோகீ$_3$ யதாத்மா த்$_3$ருட$_4$நிஶ்சயஹ.
மய்யர்பித மனோ பு$_3$த்$_3$தி$_4$ர்யோ மத்$_3$ப$_4$க்த:(ஸ்) ஸ மே ப்ரியஹ..
(அத்$_4$யாயம் 12 ~ ஶ்லோகம் 13, 14)

த்வேஷம் இல்லாதவன், எல்லா உயிர்களுக்கும் நண்பன், இரக்கம் உள்ளவன், நான் - எனது என்ற உணர்வுகள் நீங்கியவன், ஸுகத்திலும் து:கத்திலும் ஸமமாக இருப்பவன், மன்னிப்பவன், எப்போதும் நிறைவானவன், யோகீ, ஶரீரத்தை (இந்த்ரியங்களை) தன்வஶப் படுத்தியவன், உறுதியான மனஸ் படைத்தவன், மனஸ் - புத்தியை எனக்கு ஸமர்பித்தவன் எவனோ, அந்த எனது பக்தன் எனக்கு ப்ரியமானவன். (12 – 13,14)

எனக்கு ப்ரியமான பக்தன் யார்..

யோ மத் பக்த: ஸ மே ப்ரிய: அந்த என் பக்தன் எனக்குப் ப்ரியமானவன். அடுத்த எட்டு ஶ்லோகங்களில் தனக்குப் ப்ரியமான பக்தனின் பாவனையை விளக்குகிறார். யார் பரமனுக்கு ப்ரிய பக்தனாக இருக்க முடியும்? தேர்ந்தெடுத்த மிகச்சிறந்த புஷ்பங்களைப் பயன்படுத்தி தினந்தோறும் வேளை தவறாமல் பூஜை செய்பவன்? ஆயிரம் நாமங்கள், லக்ஷார்சனை, அகண்ட பாராயணம் செய்பவன்? வெள்ளி விளக்குகளால் தீபாராதனை செய்பவன்? நெய்யும் முந்திரியும் போட்டு தயாரித்த உயர்ரக தின்பண்டங்களை நைவேத்யமாக படைப்பவன்? நெற்றி நிறைய விபூதியும் சந்தனமும் மார்பு நிறைய ருத்ராக்ஷ ஸ்ஃபடிக துலஸி மாலைகளும் வாய் நிறைய பகவன் நாமங்களும் ஏற்றிருப்பவன்? தீர்த யாத்ரைகள் செல்பவன்? இல்லை. இல்லை. இவையனைத்தும் வெளிப்படையான விஷயங்கள். இவை இருக்கலாம். இல்லாமலும் போகலாம். மனஸின் பாவனையே ப்ரதானம். பாவனை வெளிப்படாதது. பாவனை எவ்வாறு இருக்க வேண்டும்? ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கூறுவதைக் கேட்போம்.

1. அத்வேஷ்டா: த்வேஷம் என்றால் வெறுப்பு. அத்வேஷ்டா என்றால் வெறுப்பு இல்லாதவன். விருப்பு இருக்கும் இடத்தில் வெறுப்பும் இருக்கும். பிடித்தவை என்று இருந்தால் பிடிக்காதவையும் இருக்கும். விருப்பிலிருந்து, பிடித்தவைகளிலிருந்து விடுபட்டால் தான் வெறுப்பிலிருந்து, பிடிக்காதவைகளிலிருந்து விடுபட முடியும். இடம், பொருள், சூழ்நிலை, அநுபவம் மற்றும் நபர்கள் என்று உலக விஷயங்கள் அனைத்திலும் நாம் தீவ்ரமான விருப்பு – வெறுப்பு வைத்திருக்கிறோம். உணவில் இனிப்பு பிடித்திருப்பதால் கஸப்பு பிடிப்பதில்லை. தோலில் சிவப்பை விரும்புவதால் கருப்பை வெறுக்கிறோம். குளிர்ச்சியை விரும்புவதால் வெய்யிலை வெறுக்கிறோம். ஏஸி இல்லாத வீட்டைத் தவிர்க்க முயல்கிறோம். ஆதரவை நாடுவதால் எதிர்ப்பையும் எதிர்ப்போரையும் வெறுக்கிறோம். செல்வம் பிடித்திருப்பதால் செல்வந்தரை தலை மேல் வைத்து கூத்தாடுகிறோம். வறியோனை அவமதிக்கிறோம். இளமை வேண்டும் என்பதால் கவர்ச்சிமிகு யுவன் யுவதியைத் துரத்தி ஓடுகிறோம். முதியவரை பரிஹஸிக்கிறோம். மனஸிற்குப் பிடித்த ஒரு கருத்தை

ஏற்றிருப்பதால் மாற்றுக் கருத்தையும் அக்கருத்தை ஆதரிப்போரையும் வெறுக்கிறோம். இருமைகளால் பாதிக்கப்படாதவனால், இருமைகளுக்கு அப்பாற்பட்டவனால் மாத்ரமே அத்வேஷ்டா ஆக முடியும்.

லோகமான்ய திலகர் ஆறு வர்ஷ கடுங்காவல் தண்டனைப் பெற்று மாண்ட்லே சிறையில் அடைக்கப்பட்டார். சிறைவாஸம் அவரை பாதிக்கவில்லை. அவரால் அங்கு கீதாரஹஸ்யம் என்ற பெயரில் கீதை விளக்கம் எழுத முடிந்தது. **அத்வேஷ்டா!**

வீர ஸாவர்கர் ஐம்பது வர்ஷக் கடுங்காவல் தண்டனைப் பெற்று அந்தமான் சிறையில் சொற்களால் விளக்க முடியாத கொடுமைகளை ஸந்தித்தார். கைகளும் கால்களும் விலங்குகளால் பூட்டப்பட்டு, செக்கிழுத்து, சாட்டையடி வாங்கி, இருண்ட தனியறையில் பல வர்ஷங்கள் இருந்து, ஸஹோதரனும் அதே சிறையில் அடைக்கப்பட்டு, மகனின் மரணச் செய்தியைக் கேட்டு, அப்பப்பா... வேதனைகள் அனைத்தும் கைகோர்த்து வந்தன. அந்தச் சிறையில் இருந்தபடி ஸாவர்கர் ப்ரேரணை அளித்திடும் உயர்ந்த காவ்யங்களை, கவிதைகளை இயற்றினார். ஜயோஸ்துதே... ஸ்வதந்த்ரதே பகவதி... (ஹே பகவதி ஸ்வரூபமான ஸ்வதந்த்ர தேவியே) என்ற கவிதை கேட்போரை மெய்ச்சிலிர்க்க வைத்திடும். **அத்வேஷ்டா!**

நெல்ஸன் மண்டேலா வெள்ளையன் கட்டி வைத்த ராபின்ஸன் தீவுச் சிறையில் இருபத்தாறு வர்ஷங்கள் தனிமையில் கழித்தார். மாஸத்திற்கு ஒரு முறை அறைக் கதவு திறந்து விடப் படும். திறந்த வெளியில் ஒரு மணிநேரம் இருக்கலாம். மீண்டும் அறைக்குள் சென்று விட வேண்டும். ஒரு ஓட்டை வழியாக உணவுத் தட்டு வரும். மலஜலம் கழித்திட ஒரு வாளி. எந்த ஒரு மநுஷ்யனையும் ஸந்திக்காமல் பல வர்ஷங்களை கழித்தார். இந்த அநுபவங்கள் தன் மனஸை பாதிக்க விடவில்லை. மனஸில் வெள்ளையனுக்கு எதிரான வெறுப்பு தோன்றிட அநுமதிக்கவில்லை. களங்கமற்ற அவர் புன்னகையே இதற்கு ஸாக்ஷீ. வெள்ளையனுக்கு எதிரான வெறுப்பும் வன்முறையும் ஜிம்பாப்வே, ஜாம்பியா போன்ற தேஶங்களில் தாண்டவமாடினாலும் மண்டேலா ஆக்ஷி புரிந்த தென்னாஃப்ரிக்காவில் வெகுவாக வளரவில்லை. **அத்வேஷ்டா!**

2. ஸர்வபூதானாம் மைத்ர: எல்லா உயிர்களுடனும் நட்பு. நலன் விழைதல் நட்பு. தனக்கு நன்மை செய்பவனிடம் நட்பு பாராட்டுவது ஸாதாரண இயல்பு. எல்லா உயிர்களிடத்தும் நட்பு, அனைத்து உயிர்களின் நலன் நாடுவது விஶேஷம். க்ரோதமும் பொறாமையும் இருக்கும் இடத்தில் நட்பு மலர முடியாது. கௌஶிகன் என்ற ராஜா வஶிஷ்டர் மீது பொறாமை கொண்டு போட்டியில் இறங்கினான். இறுதியில் அவர் மனஸிலிருந்து க்ரோதமும் பொறாமையும் அறவே நீங்கிய பின் விஶ்வாமித்ரன் (உலகம் முழுவதற்கும் நண்பன்) ஆனார். அனைத்து உயிர்களுக்கும் நன்மை அளித்திடும் காயத்ரீ மந்த்ரத்தை அளித்துச் சென்றார். ஸூர்யனுக்கு மித்ரன் என்றொரு பெயர் உண்டு. நாம் உயிர் வாழ அவஶ்யமான அத்தனையும் அளிக்கிறான். 1. ப்ராணவாயு. உயிர் மூச்சுக் காற்று. ஸூர்ய ஒளி ஸ்தாவரங்களின் பச்சை இலை மீது படுவதால் ஏற்படும் ரஸாயன மாற்றத்தின் விளைவாக ஆக்ஸிஜன் என்ற உயிர் மூச்சுக் காற்று வெளிப்படுகிறது. 2. ஒளி. உறங்கி இருக்கும் உலகம் ஸூர்ய ஒளியைக் கண்டு எழுகிறது. ஓய்விற்கு இருளும் ராத்ரீயும் அவஶ்யம் என்றால் வளர்ச்சிக்கு ஸூர்ய ஒளி அவஶ்யம். நம் ஶரீரத்தின் அவயவங்கள் சீராகச் செயல்பட அவஶ்யமான போஷாக்குகள் ஸூர்ய ஒளியில் கிடைக்கிறது. ஸூர்ய ஒளி பரவிடாத இடங்களில் சிறிய செடிகள் கூட வளர்வதில்லை என்பதை நாம் கண்டிருக்கிறோம். (எனவே, ஸூர்யனுக்கு பூஷ்ணே – போஷாக்குகள் அருள்பவனே என்ற பெயர் உண்டு.) 3. உஷ்ணம். உஷ்ணம் என்பது ஆற்றல். உயிர்கள் அனைத்தும் இயங்குவதற்கேற்ற ஆற்றல் ஸூர்யனிடமிருந்தே கிடைக்கிறது. உலகில் நாம் ஆற்றலாகப் பயன்படுத்தும் அனைத்துமே ஸூர்யனிடமிருந்து கிடைத்த பிக்ஷையே. 4. நீர். நீர் இல்லை என்றால் உயிர் இல்லை. ஸூர்யன் இல்லை என்றால் நீர் இல்லை. மற்ற க்ரஹங்களில் உயிரினம் இருக்கிறதா என்ற ஆராய்ச்சியில் நீர் இருக்கிறதா என்ற ஆய்வே முதற்படி. நீர் இருந்தால் உயிர் இருப்பதற்கான வாய்ப்பு அதிகரிக்கிறது. 5. உணவு. நாம் உண்ணும் உணவிற்கும் ஸூர்யனே மூலம். ஸூர்ய ஒளியில்தான் ஸ்தாவரங்கள் வளர்கின்றன என்பதால் காய், கனி, தான்யம் அனைத்துமே ஸூர்யன் கொடுத்தவை. நன்மையானவை மாத்ரம் கொடுக்கிறான். அவையும் பாரபக்ஷமின்றி அனைத்து உயிர்களுக்கும் கொடுக்கிறான். **ஸர்வபூதானாம் மைத்ர:**.

அனைத்து உயிர்களிலும் பரமனைக் காண முடிந்தால் மாத்ரமே எல்லோருக்கும் மித்ரனாக இருக்க முடியும். ஸாது நாமதேவர் பதின்மூன்று – பதிநான்காம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர். பாண்டுரங்கனின் பரம பக்தர். காணும் அனைத்திலும் பாண்டுரங்கனையே கண்டவர். அன்றாடம் கிடைத்த பிக்ஷையில் வாழ்ந்தவர். ஒரு நாள், அவருக்கு பிக்ஷையில் காய்ந்து வறண்டு போன ரொட்டியும் ஒரு கிண்ணம் நெய்யும் கிடைத்தது. பிக்ஷையை வாங்கிய நாமதேவர் ஒரு மரத்தடியில் அமர்ந்தார். பிக்ஷையைக் கீழே வைத்து விட்டு, கண்ணை மூடி பரமாத்மனை த்யானித்தார். அந்நேரம் ரொட்டியை வாயில் கவ்வி ஓடியது ஒரு நாய். அதைக் கண்ட நாமதேவர் நெய்க்கிண்ணத்தை எடுத்து அதன் பின்னால் ஓடினார். அதைப் பிடித்து மிக்க வாஞ்ஜையுடன் அதைத் தடவிக் கொடுத்தபடி, 'பாண்டுரங்க! வெறும் ரொட்டி உன் வாயைக் குத்திக் கிழிக்கும். துன்பப்படுவாய். கொடு. நெய்த்தடவி கொடுக்கிறேன்', என்றார். அதன் வாயிலிருந்து ரொட்டியை எடுத்து அதில் நெய்யைத் தடவி அந்நாய்க்கு ஊட்டி விட்டார் நாமதேவர். **ஸர்வபூதானாம் மைத்ர:.**

3. கருண: கருணை. இரக்கம். தன்னைப்பற்றிய சிந்தனை குறைந்தால் மாத்ரமே மனஸில் கருணை ஊற்றெடுக்க முடியும். தேஹ உணர்வைத் தாண்டி எழ வேண்டும். விருப்பங்களுக்கு அப்பால், இந்த்ரிய ஸுக நாட்டத்திற்கு அப்பால் மனஸ் எழ வேண்டும். தன்னைப் பற்றிய கவலையிலிருந்து, தனது எதிர்காலத் திட்டங்களைப் பற்றிய சிந்தனையிலிருந்து புத்தி வெளியேற வேண்டும். தன்னை மறந்து பிற உயிர்களுடன் ஒன்றி விடும் போதுதான் கருணை ஸுரக்கும். காலில் முள் தைத்தால் கண்கள் தாமாக கண்ணீர் பெருக்குவதைப் போல 'நான்' என்ற வட்டம் வளர்ந்து அனைத்தையும் அரவணைக்கும் போது, நான் – அன்யன் என்ற பேதம் மறைந்து விடும் போது கருணை ஸுரக்கும். அந்நிலையில்தான் வாடிய பயிரைக் கண்டு மனஸ் வாடினார் ஸ்ரீ ராமலிங்க அடிகளார்.

ஶிபிச்சக்ரவர்தி பருந்திடம் இருந்து ஒரு புறாவைக் காப்பாற்ற தனது தொடையிலிருந்து சதையை வெட்டிக் கொடுத்ததும் கருணையினால். ஸித்தார்த்தன் (கௌதம புத்தர்) வேடனின் அம்பால் தாக்கப்பட்டு அரண்மனை தோட்டத்தில் விழுந்த அன்னப்பறவைக்குப் பணிவிடை செய்து காப்பாற்றியதும் கருணையாலே. கருணை மநுஷ்ய மனஸின் ஒரு அழகான பாவம். ஸ்வயநலத்தை விலக்கினால் தான் அதை அநுபவிக்க முடியும்.

ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ண பரமஹம்ஸர் நெல்வயலைப் பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தார். அழகான பச்சை நிறத்தில் இருந்த மிருதுவான நெற்பயிரில் லயித்திருந்தார். அப்பொழுது ஒரு குதிரை வயலில் பாய்ந்து ஓடியது. நெற்பயிருடன் ஒன்றி இருந்த பரமஹம்ஸர் குதிரைக் குளம்படியில் கதிர்கள் நஶுக்கப் படுவதைக் கண்டு 'ஆ'வென்று கத்தியபடி மயங்கி விட்டார். **கருண.**

நாமதேவர் நதியில் குளித்துக் கொண்டிருந்தார். தேள் ஒன்று நீரில் மூழ்கி உயிருக்குத் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டார். அதை எடுத்துக் கரையில் விடலாம் என்று எண்ணிக் கையில் ஏந்தினார். நீரிலிருந்து எடுக்கப் பட்டவுடன் தேள் இவரைக் கொட்டியது. வலியில் கையை உதறியதால் தேள் நீரில் விழுந்து மீண்டும் துடிக்கத் தொடங்கியது. நாமதேவர் அதை மீண்டும் நீரிலிருந்து தூக்கினார். அது மீண்டும் கொட்டியது. மீண்டும் நீரில் விழுந்தது. மீண்டும் அதைத் தூக்கிவிட நாமதேவர் முயன்றபோது கரையில் நின்றிருந்த ஒருவர், 'அது மீண்டும் மீண்டும் கொட்டுகிறதல்லவா, சாகட்டும் என்று அதை விட்டு விடாமல் முட்டாளைப் போல அதை மீண்டும் காப்பாற்ற முயல்கிறாயே?', என்றான். 'மரணத்தின் வாஸலில் நிற்கும் போதும் அது கொட்டுகிற தன் ஸ்வபாவத்தை விட மறுக்கிறது. அதனுடைய கொட்டுதலுக்கு பயந்து, அன்பு காட்டுகிற நம் ஸ்வபாவத்தை நாம் ஏன் விட வேண்டும்?', என்றார். **கருண.**

4. நிர்மம: மம என்றால் எனது. நிர்மம என்றால், 'எனது' என்ற உணர்வில்லாமை. மிகப் பெரிய இந்த உலகத்தில் மநுஷ்யன் அமைத்துக் கொள்ளும் ஸிறு ஸிறு கற்பனை உலகங்களே, 'மம அல்லது எனது', என்ற உணர்வு. என் தேஶம், என் ஊர், என் ஜாதி, என் வீடு என்று எதை எதையோ தனதென்று பற்றுகிறான். ஶரீரம், இந்த்ரியங்கள், மனஸ், புத்தி இவற்றைத் தனதென்று கருதி வாழ்க்கை ப்ரயாணத்தை ஆரம்பிக்கிறான். வளர வளர, 'எனது' என்ற இந்த வட்டத்தில் ஒவ்வொன்றாக சேர்த்துக் கொண்டே செல்கிறான். தெருவோரப் பைத்யம் குப்பை கூளங்களை எல்லாம் மூட்டை மூட்டையாக

ஸேகரிப்பதைப் போல வாழ்க்கை முழுவதும் எனது, எனது என்று கருதி வகை வகையான விஷயங்களைச் ஸேகரிக்கிறான். இவன் ஸேகரித்திடும் அனைத்து விஷயங்களுமே அழியக்கூடியவை. நிஸ்சயமாக இவனை விட்டு விலக வேண்டியவை. இவனைக் கட்டிப் போடுபவை. திருடனை ஸங்கிலியால் கட்டி இழுத்துச் செல்லும் போலீஸ், தானே திருடனைப் பிடித்துக் கட்டி இருப்பதாகக் கருதுகிறான். ஆனால், அதே ஸங்கிலியின் மறுமுனை போலீஸ்காரனையும் கட்டி இருக்கிறது என்பதுதான் உண்மை. போலீஸ்காரன் ஸ்வதந்த்ரமானவன் இல்லை. திருடனைப் பிடித்திருக்கும் வரை அவனும் பிணைக்கப் பட்டிருக்கிறான். பஸுவைக் கயிற்றினால் கட்டி அழைத்துச் செல்லும் மாட்டுக்காரனும் அதே கயிற்றினால் கட்டப்பட்டிருக்கிறான். மம அதாவது எனது என்ற உணர்வை விலக்கியவனே விடுதலை அடைகிறான்.

ஸ்ரீ ரமணமஹர்ஷி தன்னைக் குறிப்பிடும் போதெல்லாம் 'இது' என்பார். ஸ்வாமி ராமதீர்தர் அமெரிகாவில் உரை நிகழ்த்தும் போது, கல்லடியும் வசை வார்தைகளும் பெற்றார். தங்கியிருந்த அறைக்குத் திரும்பி, 'இன்று ராம் மீது வஸை வார்தைகளும் கற்களும் பொழிந்தனர்', என்றார். ஸரீரத்தையும் தனதென்று கருதாதவர்கள். **நிர்மம.**

குருநானக்கின் தந்தையார் மளிகைக் கடை வைத்திருந்தார். சிறுவன் நானக் மனஸில் பணம் மற்றும் உலக விஷயங்களில் ஆர்வம் இல்லாததைக் கண்டு வருந்தினார் தந்தை. பணத்தைக் கையாண்டால், அதன் மீது நாட்டம் வந்துவிடும் என்று கருதி மகனை கடையில் அமர வைத்தார். கடையில் அமர்ந்திருந்தான் சிறுவன் நானக். அப்பொழுது கடைக்கு வந்த ஒருவர் இருபது படிகள் நிலக்கடலை கேட்டார். அவர் ஏந்திய பையில் ஒவ்வொரு படியாக அளந்து போட்டான் நானக். ஏக், தோ, தீன் என்று கூறியபடி அளந்தவன் பன்னிரெண்டாம் படி அளந்திடும் போது, 'பாரா', என்றான். பதின்மூன்றுக்கு தேரா என்றான். பிறகு தேரா, தேரா என்றபடி அளந்தான். பையன் ஏதோ வேறு நினைவில் இருக்கிறான் என்று கண்ட அந்த நபர் அவனது தோளை உலுக்கியபடி, 'என்ன மகனே? தேரா, தேரா என்கிறாய்?', என்றார். 'ஸப் குச் தேரா. க்யா ஹை மேரா?', என்றான். (ஹிந்தியில் தேரா என்றால் பதின்மூன்று. தேரா என்றால் உனது என்றும் அர்தம்.) தேரா என்ற வார்தையை உச்சரித்த சிறுவன் நானக் ஸமாதி நிலைக்குச் சென்று விட்டான். உன்னுடையது, இதுவும் உன்னுடையது என்று பரமனுக்கு படியளக்கத் தொடங்கி விட்டான். யஜ்ஞங்கள் இந்த பாவனையில்தான் நடத்தப் படுகின்றன. 'இதம் ந மம' (இது எனதல்ல) என்பது யஜ்ஞங்களில் ஓதப்படும் முக்ய மந்த்ரம். 'எல்லாம் உன்னுடையது. எனது என்று என்ன இருக்கிறது ?', **நிர்மம.**

ஸாது ரவி மெஹெர் என்ற பார்ஸீக தர்ம ப்ரசாரகருக்கு மூன்று மகன்கள். அவர் ஒரு நிகழ்ச்சிக்காக வெளியூர் சென்றிருந்த போது பெரியம்மை நோய்க் கண்டு மூன்று மகன்களும் இறந்து விட்டனர். அவருடைய மனைவியார் ஸவங்களை கட்டிலடியில் வைத்தார். மாலையில் வீடு திரும்பிய ஸாது ரவி மெஹெர் எங்கே குழந்தைகளைக் காணோம்?', என்று கேட்டார். மனைவி பதிலேதும் சொல்லவில்லை. ஸ்நானமும் ஸந்த்யா வந்தனமும் முடித்து ராத்ரீ உணவருந்த அமரும் போது, 'எங்கே குழந்தைகள்? ஸீக்ரமாகவே உறங்கி விட்டார்களா?', என்று கேட்டார். மனைவி அவருக்கு பதிலளிக்காமல், 'இன்று பக்கத்து வீட்டம்மா வந்திருந்தாள். சென்ற வாரம் நாம் அவரிடம் கேட்டு வாங்கியிருந்த பாத்ரங்களைத் திருப்பிக் கேட்டாள்', என்றாள். 'பாத்ரம் அவர்களுடையது. திருப்பிக் கேட்கிறாள். கொடுத்து விட்டாயல்லவா?', என்று கேட்டார் ஸாது ரவி மெஹெர். 'ஸரியாகச் சொன்னீர்கள். திருப்பிக் கொடுத்து விட்டேன்', என்றாள் மனைவி. உணவு முடித்தபின் மீண்டும் குழந்தைகளைப் பற்றிக் கேட்டார். கட்டிலுக்கடியில் இருந்த ஸவங்களைக் காட்டினாள் மனைவி. இறைதத்வத்தை ப்ரசாரம் செய்து வந்தாலும் அவரால் இதைத் தாங்க முடியவில்லை. 'ஓ' வென்று கதறினார். புரண்டு புரண்டு அழுதார். மனைவி அவரிடம், 'இப்பொழுதானே கூறினீர்கள்? அவர்களுடையது. அவர்கள் எடுத்துச் சென்றார்கள் என்று. குழந்தைகளைக் கொடுத்தவன் இறைவன்தானே. அவனுடையதை அவன் எடுத்துச் சென்றான் . இதற்கு வருந்துவது ஸரியாகுமா?', என்றாள். **நிர்மம.**

5. நிரஹங்கார: அஹம் என்றால் 'நான்'. அஹங்கார என்பது நான் என்ற பாவனே. நிரஹங்கார என்பது நான் என்ற பாவனே இல்லாமை. மநுஷ்யன் தன்னே ப்ரக்ருதியுடன் ஒட்ட வைத்து அதுவே நான் என்று கருதிக் கொள்கிறான். உடலேயும், புத்தியையும், வஹிக்கும் பதவியையும் நான் என்கிறான். நான் அழகானவன், நான் பலஶாலி, நான் திறமைஶாலி, இளமையானவன் நான், நான் புத்திஶாலி, நான் எல்லாம் அறிந்தவன், எவரையும் ஸாராதிருப்பவன் நான், உதவும் மனஸ் படைத்தவன் நான், நான் செல்வந்தன், பெரும் ஸொத்திற்கு அதிபதி நான், நான் புகழ் பெற்றவன், நான் நேர்மையானவன், உயர்ந்த ஜாதியை ஸார்ந்தவன் நான், நான் கலெக்டர், நான் ஆஃபீஸர், நான் ஏழை, பலஹீனமானவன் நான், நான் நோயாளி என்று பலப்பல 'நான்'கள். தான் கருதிடும் நானிற்கு சிறு பங்கமோ அவமதிப்போ ஏற்பட்டால் தனக்கே ஏற்பட்டதாக நினேத்து வருந்துகிறான். 'என்னே யாரும் மதிப்பதில்லே'; 'என்னே யார் என்று நினேத்தாய்?'; 'எனக்கே புரியவில்லே. உனக்கா புரியப் போகிறது?'; 'நான் அன்றே சொன்னேன். கேட்கவில்லே'; 'நான் செத்தால் தான் என் அருமை புரியும்'; 'நான் கஷ்டப்பட்டது போல் யாரும் பட்டிருக்க மாட்டார்கள்'; 'எனக்கே புத்தி சொல்கிறாயா?'; என்பவை எல்லாம் அடிபட்ட அஹங்காரத்தின் புலம்பல்கள்.

நிரஹங்கார நிலே பக்தியின் முதல் நிபந்தனே. ஸ்ரீ ராமனின் தம்பி பரதன் நிரஹங்காரத்தின் சிறந்த உதாஹரணம். பரதன் தாய்மாமன் வீட்டிற்குச் சென்றிருந்த போது தாய் கைகேயி தஶரதனிடம் பரதனுக்கு அயோத்யாவின் ஆக்ஷி மற்றும் ஸ்ரீ ராமனுக்கு பதினான்கு வர்ஷங்கள் ஆரண்ய வாஸம் என்ற ரெண்டு வரங்கள் கேட்டு வாங்குகிறாள். பரதன் இதற்கு ஸம்மதிப்பான் என்று நினேத்தாள். அவனேப் பற்றிய தாயின் கணிப்பு தவறாக இருந்தது. அயோத்யாவிற்குத் திரும்பிய பரதன் மற்ற ரெண்டு தாய்மார்கள், மந்திரிமார்கள் , அயோத்யாவின் ஜனங்கள் ஆகிய அனேவராலும் ஸந்தேஹிக்கப்பட்டான். அவர்களின் ஏச்சிற்கு ஆளானான் . ஸ்ரீ ராமனே மீண்டும் அயோத்யாவிற்கு அழைத்து வர ஆரண்யத்திற்குச் சென்ற போது குஹனால் ஸந்தேஹிக்கப் பட்டான். லக்ஷ்மணனின் ஸந்தேஹத்திற்கும் கோபத்திற்கும் ஆளானான். எனினும், பரதனின் மனஸ் தடுமாறவில்லே. பதினான்கு வர்ஷங்கள் வ்ரத வாழ்க்கையை மேற்கொண்டான். இறுதியில் ஸ்ரீ ராமனாலும் ஸந்தேஹிக்கப்படும் ஒரு சூழ்நிலே வருகிறது. பரதனின் மனநிலே மாறாமல் இருந்தால் அயோத்யா திரும்புவோம். இல்லேயெனில் ஆரண்யத்திலேயே தங்கி விடுவோம் என்று ஸ்ரீ ராமன் கருதுகிறார். பரதனுடைய மனநிலேயை அறிந்துவர ஸ்ரீ ஆஞ்ஜனேயனே அநுப்பி வைக்கிறார். பரதன் ஸந்தித்த இந்த 'அபமானங்கள்' அனேத்தும் அவன் செய்திடாத, அவன் பங்கு சிறிதும் இல்லாத ஒரு குற்றித்திற்காக. துளியேனும் அஹங்காரம் இருந்திருந்தால் பரதன் மனஸொடிந்து போயிருப்பான். அல்லது கோபத்தில் வெடித்துச் சீறி இருப்பான். ஆனால், பரதனே ஒரு மாமுனிவன். மாபெரும் பக்தன். நிரஹங்கார பக்தன்.

6. ஸம து:க ஸுக: து:கத்திலும் ஸுகத்திலும் ஸமம். ஸதா து:கத்தையே கண்டவன் து:கத்தில் துவண்டு விடாமல் இருந்து விடுவான். ஆனால், ஸுகத்தில் தடுமாறி விடுவான். அதே போல, ஸுகம் பழக்கமானவனால் ஸுகத்தில் துள்ளிக் குதிக்காமல் ஸமநிலேயில் இருந்திட முடியும். ஆனால், இவன் து:க்கத்தில் தடம் புரண்டு விடுவான். ரெண்டிலும் ஸமமாக இருப்பது பக்தனின் லக்ஷணம்.

பக்த துகாராம் கட்டுக் கரும்புடன் வருவதை ஜன்னல் வழியாகக் கண்ட அவர் மனேவிக்கு மிக்க ஸந்தோஷம். கணவனுக்குப் பொறுப்புணர்வு வந்தது என்றெண்ணி மகிழ்ந்தாள். அவளது மகிழ்ச்சி ஸில நொடிகளில் கடுங்கோபமாக மாறியது. வீட்டை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்த துகாராமை க்ராமத்துச் சிறுவர்கள் சூழ்ந்து கொண்டனர். ஹரி விட்டல என்பர் சிறுவர்கள். உடனே, இவர் பாண்டுரங்க விட்டல என்றபடி ஒரு கரும்பைக் கொடுப்பார். வீடு வந்து சேரும்போது ஒரே ஒரு கரும்பு மாத்ரம் அவரிடம் மீதம் இருந்தது. பரம ஆனந்தத்தில் இருந்த அவர் அக்கரும்பை மனேவியிடம் கொடுத்தார். கடுங்கோபத்தில் இருந்த மனேவி அக்கரும்பாலேயே அவரை ஓங்கி அடித்தாள். கரும்பு நான்கு துண்டுகளாக உடைந்தது. 'ஆஹா! பாண்டுரங்கனின் கருணேயே கருணே. நம் வீட்டில் நான்கு ஜீவன்கள் இருக்கிறோம் அல்லவா! ஒரு கரும்பை நான்கு துண்டுகளாக்கி விட்டான் பார்!', என்றார். 'விட்டல, விட்டல, ஹரி ஹரி விட்டல', என்று பரவஶம் அடைந்தார். **ஸம து:க ஸுக.**

ஜகன்னாதபுரியில் வாழ்ந்த தயாஸிந்து என்ற ஸாதூ பிக்ஷைக்குச் சென்றார். ஒரு வீட்டின் முன் நின்று, 'பவதீ பிக்ஷாம் தேஹீ' (அம்மா! பிச்சை இடம்மா.) என்றார். ஸ்வயநலம் ஆத்திரமும் நிறைந்தவள் அந்த வீட்டு அம்மா. இவர் ரெண்டாம் முறை குரல் கொடுத்தார். சாணத்தால் வீட்டைப் பூசி மொழுகிக் கொண்டிருந்தவள் வெளியே வந்து இவரைத் தகாத வார்த்தைகள் பேசியதுடன் கையிலிருந்த சாணச் சுருணையை இவர் மீது வீசி எறிந்தாள். புன்னகை மாறாமல் தயாஸிந்து அந்தத் துணியை எடுத்துச் சென்றார். அதை ஶுத்தப் படுத்தி, காய வைத்து, 108 திரிகளாக மாற்றினார். ஜகன்னாதர் ஆலயத்தில் ஸாயங்கால நேர ப்ரார்தனையில் 108 விளக்குகள் ஏற்றினார். மெய்ம்மறந்து பஜனைகள் பாடி ஆனந்த பரவஶத்தில் மூழ்கினார். கோவிலுக்கு வந்திருந்த அப்பெண்மணி இவருடைய மேன்மையை உணர்ந்து இவர் தாள் பணிந்தாள். சாணத்துணி தன் மேல் வீசப்பட்டபோது அவர் முகத்தில் தவழ்ந்த அதே புன்னகை இப்பொழுது நமஸ்கரிக்கப்படும் போதும் காணப்பட்டது. **ஸம து:க ஸுக.**

ஸர்வ ஸமய மாநாட்டிற்காக அமெரிகாவில் இறங்கிய ஸ்வாமி விவேகானந்தர் மாநாடு மூன்று மாஸங்கள் தள்ளிப் போடப்பட்டதை அறிந்தார். இவருக்கோ அந்நாட்டில் எவரும் அறிமுகம் இல்லை. கையில் இருக்கும் மிகக் குறைவான பணத்தை வைத்து அமெரிகாவின் தென்பகுதியில் மூன்று மாஸங்களைக் கழித்த பின்னர், ஸெப்டெம்பர் 9'ம் தேதி சிகாகோ திரும்பினார். மாநாட்டிற்காக அவர் வைத்திருந்த அறிமுகக் கடிதம் தொலைந்து போனது. 9 மற்றும் 10'ம் தேதிகளில் பகலை வீதிகளில் ஸுற்றியும் ராத்ரீயை ஶாலையோர ஸிமென்ட் குழாயில் உறங்கியும் கழித்தார். மாநாடு தொடங்கும் பதினொன்றும் தேதி காலையில் மாநாட்டினுள் செல்ல முடியாத நிலையில் சாலையோர மரத்தடியில் அமர்ந்திருந்தார். எங்கிருந்தோ வந்த ஒரு பெண்மணி அவரைத் தன் வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்று, குளியல் மற்றும் உணவிற்கு ஏற்பாடு செய்து, மாநாட்டு மண்டபத்திற்கு அழைத்துச் சென்று, மாநாட்டுத் தலைவரிடம் அறிமுகமும் செய்து வைத்தாள். அன்று மாநாட்டில் ஐந்து நிமிஷங்கள் பேசினார் ஸ்வாமி விவேகானந்தர். அரங்கம் முழுவதும் எழுந்து நின்று கை தட்டியது. பத்ரிகைகள் அனைத்தும் அவரை புகழ்ந்து எழுதின. அன்று மாலை அவ்வூரின் மிகப் பெரிய செல்வந்தர்களில் ஒருவர் ஸ்வாமிஜியை தன் வீட்டில் தங்க அழைத்தார். அன்று ராத்ரீ எல்லா வஸதிகளும் நிறைந்த அறையில் தங்கினார். ஜன்னல் வழியாக ராத்ரீயில் ஜ்வலித்திடும் சிகாகோ நகரத்தின் செல்வச் செழிப்பைக் கண்ட ஸ்வாமிஜி பாரதத்தில் நிலவிடும் ஏழ்மையை நினைத்து கண்ணீர் விட்டு அழுதபடி மயங்கி விழுந்தார். முதல் நாள் உணவின்றி தெருவோரம் இருந்த ஸ்வாமிஜி, அடுத்த நாள் வஸதிகள் மிகுந்த மாளிகையில் இருந்தார். முதல் நாள் எவருக்கும் அறிமுகம் இன்றி, கேட்பாரின்றி, இருந்தவர் ஒரே நாளில் புகழின் உச்சியை எட்டியிருந்தார். அனைவராலும் நாடப்படுபவராய் இருந்தார் . இந்த பெரும் மாற்றம் ஸ்வாமிஜியை எவ்விதத்திலும் பாதிக்கவில்லை. **ஸம து:க ஸுக.**

7. க்ஷமீ: க்ஷமீ என்றால் மன்னிப்பவன். இது மனத்தூய்மையின் ஒரு லக்ஷணம். நிரஹங்காரியால் மாத்ரமே மன்னிக்க முடியும். 'நான்' அடிபட்டால் பதிலடி கொடுக்க வேண்டும் என்று நினைப்பது ஸாதாரண மநுஷ்யனின் இயல்பு. பழி வாங்க ஏற்ற ஒரு வாய்ப்பிற்காக காத்திருப்பான். தன்னால் பழி வாங்க முடியவில்லை என்றால் அவனுக்கு ஒரு கெடுதல் நிகழ்ந்திடும் போது மனஸிற்குள் மகிழ்ந்திடுவான். 'என்னை இகழ்ந்தான் அல்லவா! பார். இறைவனுக்கே பொறுக்கவில்லை. தண்டித்து விட்டான்', என்று இறைவனையும் இச்சண்டையில் இழுப்பான். 'பாவம்! போனால் போகட்டும். நான் உன்னை மன்னித்து விடுகிறேன்', என்று நினைப்பதிலும் அஹங்காரம் இருக்கிறது. 'நான்' அடங்கி இருப்பவன்தான் உண்மையில் மன்னிக்கிறான். மன்னித்தல் என்பது வெறும் வாய் வார்த்தையால் மாத்ரம் இல்லை. தான் பட்ட அடியின் துளி நினைவையும் உள்ளத்திலிருந்து எடுத்து விடுதலே உண்மையில் க்ஷமா. வாங்கிய அடி நினைவில் இல்லாத போது பதிலடி என்ற எண்ணமும் இல்லை. மன்னிக்கிறேன் என்ற பாவமும் இல்லை. இதுவே **க்ஷமா.**

முகலாய ஆக்ஷி காலத்தில் ராஜாங்க அதிகாரிகள் மாத்ரம் அல்லாது ஒரு ஸராஸரி முஸல்மானும் ஹிந்துக்களை, குறிப்பாக, ஸாதுக்களைத் துன்புறுத்துவதை தலையாயக் கடமையாகக் கருதினான். ஸாது ஏகநாதர் அன்றாடம் ப்ரஹ்ம முஹூர்த்தத்தில் எழுந்து கோதாவரி நதியில் குளிக்கச் செல்வார். ஒரு நாள், அவர் குளித்துவிட்டு கரையேறிய உடன், அங்கு நின்றிருந்த ஒரு முஸ்லிம் அவர் மீது காறி உமிழ்ந்தான். ஏகநாதர் கோபம் கொள்ளவில்லை. மீண்டும் நதியில் இறங்கி ஸ்நானம்

செய்தார். இம்முறை அவர் கரையேறிய பின் அவர் மீது குப்பையை வாரி இறைத்தான் முஸ்லிம். ஏகநாதர் கோபம் கொள்ளாமல் மீண்டும் நதியில் இறங்கினூர். அவர் கரையேறியவுடன் அவர் மீது சாணத்தை வீசினூன். அவர் அமைதியாக மீண்டும் குளிக்கச் சென்ருர். இது மீண்டும் மீண்டும் தொடர்ந்தது. அவனும் பிடிவாதமாக எச்சில் உமிழ்வதையும் குப்பை கொட்டுவதையும் சாணம் வீசுவதையும் தொடர்ந்தான். இவரும் கோபம் கொள்ளாமல் உறுதியாகவும் அமைதியாகவும் இருந்து, மீண்டும் மீண்டும் நதியில் இறங்கினூர். அன்புக்கும் வெறுப்பிற்கும் இடையே ஒரு போட்டி நடந்து கொண்டிருந்தது. பொறுமைக்கும் பொருமைக்கும் இடையே ஒரு யுத்தம் நடந்து கொண்டிருந்தது. இறுதியில் அன்பு வென்றது. வெறுப்பு தோற்றது. பொறுமை வென்றது. பொருமை தோற்றது. அந்த முஸ்லிம் அலுத்துப் போனூன். ஏகநாதர் முன் மண்டியிட்டு மன்னிப்பு கோரினூன். ‘மன்னிப்புக் கோரிட தவறென்ன செய்தாய்? எனக்கு நன்மையே செய்திருக்கிருய். இன்று ஏகாதசி புண்ய தினத்தில் புண்யநதி கோதாவரியில் பலமுறை ஸ்நானம் செய்திட எனக்கு வாய்ப்பளித்தாய். நானல்லவா உனக்கு நன்றி கூற வேண்டும்’. **க்ஷமீ.**

8. ஸந்துஷ்ட: ஸததம்: ஸததம் ஸந்துஷ்டன் என்ருல் எப்பொழுதும் ஸந்தோஷமாக, ஆனந்தமாக இருப்பவன். ஸந்தோஷத்திற்கான ஒரு ரஹஸ்யம் இவ்வார்தையில் புதைந்திருக்கிறது. துஷ்ட என்ருல் நிறைவுள்ளவன். த்ருப்தியுள்ளவன். (துஷ்ட என்ருல் தீங்கு விளைவிப்பவன் அல்லவா என்ற உங்கள் கேள்வி என் காதுகளை எட்டுகிறது. முன்பே கூறியதை மீண்டும் ஒரு முறை கூறுகிறேன். தமிழ் எழுத்துக்களில் உள்ள உச்சரிப்புக் குறைக் காரணமாக இக்கேள்வி எழுகிறது. ‘துஷ்ட’ என்ற வார்தையில் ‘து’ என்ற எழுத்தை ‘பந்து’ என்ற வார்தையில் உள்ளதைப் போல, மென்மையாக உச்சரித்தால் தீங்கு விளைவிப்பவன் என்று அர்தம். அதே எழுத்தை துவரம் பருப்பு என்ற வார்தையில் வருவதைப் போல் உச்சரித்தால் நிறைவு கொண்டவன் என்று அர்தம்.) குறை இருந்தால் வருத்தமே. நிறைவிருந்தால் மாத்ரமே ஸந்தோஷமும் ஆனந்தமும். இவை ரெண்டு வகையான பார்வைகள். உலக வாழ்க்கையில் ஊறி இருப்பவனின் பார்வை குறைகளைக் காணும் பார்வை. அதனுல், அவன் என்றும் ஶோகத்திலும் பதட்டத்திலும் மூழ்கி இருக்கிருன். பக்தனுடைய பார்வை நிறைவைக் காணும் பார்வை. எனவே, அவன் எப்பொழுதும் ஆனந்தத்தில் மூழ்கி இருக்கிருன்.

ஸ்ரீ ரவிதாஸர் என்ற ஒரு க்ருஷ்ண பக்தன். ஜாதியால் சக்கிலியன். பரம ஏழை. ஒரு நாள், ஸாது ஒருவர் அவரைக் காண, அவர் குடிஸைக்கு வந்தார். வந்தவரை வரவேற்று உணவளித்து உபசரித்தார் ஸ்ரீ ரவிதாஸர். தன் கையால் தயாரித்த ஒரு செருப்பு ஜோடியை ஸாதுவிற்கு அளித்தார். கடும் ஏழ்மையிலும் அவரது உயர்ந்த உபசரிப்பைக் கண்ட ஸாது பெரிதும் உவகைக் கொண்டார். ‘ஸ்ரீ ரவிதாஸரே! தாங்கள் ஸாதுக்களுக்கு அரும் ஸேவை ஆற்றுகிறீர்கள். தங்களின் அரும்பணி தடையில்லாமல் தொடர வேண்டும். என்னிடம் உள்ள ஒரு விஶேஷக் கல்லை உங்களுக்குத் தருகிறேன். (ஸ்பர்ஶமணி) பாரஸமணி என்ற அக்கல்லால் இரும்பைத் தொட்டால் இரும்பு பொன்னுக மாறி விடும். வறுமை இனி தாங்கள் குடும்பத்தை வாட்டாது’, என்று கூறியபடி அங்கு இருந்த இரும்பினூலான ஒரு கருவியை அக்கல்லினூல் தொட்டார். அது பளபளக்கும் தங்கமாக மாறியது. ஸ்ரீ ரவிதாஸரின் முகம் வாடியது. ‘நான் இனி எவ்வாறு செருப்பு தைப்பேன் ?’, என்று வருந்தினூர். ‘ஏனப்பா வருந்துகிருய்? இதை வைத்து அத்தகைய கருவிகள் ஆயிரம் வாங்கிட முடியும். மேலும், இனி நீ செருப்பு தைக்கவும் தேவையில்லை. அவ்வப்போது உனக்குத் தேவையான செல்வத்தை உருவாக்கிக் கொள்ளலாம்’, என்ருர். ‘ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் சிந்தனை மறைந்து, தங்கத்தைப் பாதுகாப்பது எப்படி என்ற சிந்தனை தோன்றி விடும். இது எனக்கு வேண்டாம்’, என்ருர் ஸ்ரீ ரவிதாஸர். அவர் கூறியதை ஸாது ஏற்கவில்லை. பாரஸமணியை குடிஸையின் கூரையில் சொருகி வைத்து விட்டு, ‘தேவைப்படும் போது எடுத்துக் கொள்’, என்று கூறிச் சென்ருர். ஒரு வர்ஷம் கழித்து அந்த ஸாது மீண்டும் வந்தார். ஸ்ரீ ரவிதாஸர் வறுமை நிலை மாருதிருப்பதைக் கண்டு, பாரஸமணியைப் பற்றி விசாரித்தார். நீங்கள் விட்டுச் சென்ற இடத்தில் இருக்கும் பாருங்கள்’, என்ருர் ஸ்ரீ ரவிதாஸர். ஸாதுவிற்கு ஆஶ்சர்யம். நீங்கள் விரும்பி இருந்தால் ஒரு கோவில் கட்டி இருக்கலாம். ஆயிரக்கணக்கான மக்களுக்கு உணவு படைத்து புண்யகார்யம் செய்திருக்கலாம்’, என்ருர். (பணம் கிடைத்தால் மேலும் மேலும் ஸத்கார்யங்கள் செய்யலாம் என்ற மாய எண்ணமே நம்மைப் பணச்சுழலில் சிக்க வைக்கிறது.) ‘நான் ஏதோ பஜனை பூஜை செய்தபடி என்னுல் இயன்ற சிறு பணிகளை செய்து

கொண்டு அமைதியாக இருக்கிறேன். அப்படியே இருக்க விடுங்கள்', என்றுர் ஸ்ரீ ரவிதாஸர். ஸாது பாதம் தொட்டு வணங்கினுர், பரம ஸந்துஷ்டன் ஸ்ரீ ரவிதாஸரை.

9. யோகீ: என்றும் எப்பொழுதும் பரமனுடன் இணைந்திருப்பவன். பரமனில் லயித்திருப்பவன். யோகீ என்றுல் உலக விஷயங்களில் ஈடுபடாதவன் என்பதல்ல அர்தம். உலக விஷயங்கள் அவனுள் ஒட்டுவதில்லை. விஷய அநுபவங்கள் அவனுள் ரஸம் ஏற்படுத்துவதில்லை. நாம் காஃபி அருந்துகிறுேம். அது நம்முள் வாஸனையை விட்டுச் செல்கிறது. அடுத்த தினம், மனஸும் கண்களும் காஃபியின் வருகையை எதிர்ப்பார்த்துக் காத்துக் கிடக்கின்றன. காஃபி கிடைத்தவுடன் மூக்கும் நாக்கும் மனஸும் ப்ரஸன்னம் அடைகின்றன. கிடைக்கவில்லை என்றுல் தடுமாறுகின்றன. யோகீ நித்யம் பரமனில் லயித்திருக்கிறுன். அவனுடைய ஶரீரம் தான் காஃபி பானத்தைப் பருகுகிறது. மனஸ் தடுமாறுவதில்லை. ஸந்த் ஜ்ஞானேஸ்வர் பரம யோகீ. ஸ்ரீமத் பகவத் கீதையை எளிய நடையில் மராடியில் தந்தவர். துறவியாக இருந்து க்ருஹஸ்தத்திற்குத் திரும்பியதால் ஊர் அவர் தந்தையை பஹிஷ்கரித்தது. அதனுல், ஜ்ஞானேஸ்வருடைய குழந்தைப் பர்வம் மிகக்கடினமான காலத்தில் கழிந்தது. அவர் பன்னிரெண்டு வயஸுச் சிறுவனுக இருந்தபோது அவருடன் ஒரு தம்பி தங்கையை விட்டு, பெற்றவர் இருவரும் இறந்து விட்டனர். அதன் பிறகு ஊர் இக்குழந்தைகளை அபமானப்படுத்தியது. உணவிற்கும் நிழலுக்கும் ஆதரவிற்கும் அல்லல்பட வைத்தது. பரமயோகீயான ஸ்ரீ ஜ்ஞானேஸ்வரின் உள்ளத்தில் இந்த கடும் அநுபவங்கள் எவ்வித சலனமும் ஏற்படுத்தவில்லை.

10. யதாத்மா: மனஸ் – புத்தி – இந்த்ரியங்களுடன் கூடிய ஶரீரத்தை முழுமையாக வஶப்படுத்தியவன் யதாத்மா. பக்தனுக்கு இவற்றை வஶப்படுத்தத் தேவையில்லை. அவனுடைய இந்த்ரியங்களும் மனஸும் புத்தியும் இயல்பாகவே அமைதி அடைந்து இருக்கின்றன.

11. த்ருட நிஶ்சய: த்ருட உறுதி கொண்டவன். நம்மில் பலரும் தர்மவழியைப் பற்றி பேசுகிறுேம். இயன்ற வரை, 'தர்மவழியில்' செல்ல முயல்கிறுேம். 'தர்ம வழியில் செல்வேன்', என்பது நம் த்ருட நிஶ்சயம் இல்லை. ப்ரஶ்னை ஏதும் தோன்றுத வரை தர்மவழி. விபீஷணன் தர்மத்திற்காக வாதாடினுன். தர்மத்தின் பாதையை உறுதியுடன் ஏற்கவில்லை. ராவணனுல் உதைத்துத் துரத்தப்பட்ட பின்னரே ஸ்ரீ ராமனை ஶரணடைந்தான்.

எவ்வகைக் கஷ்டம் வந்தாலும், உயிரே போனுலும், பற்றிய பாதையிலிருந்து வழுவாமல் இருப்பதே த்ருட நிஶ்சயம். கோதாவரி நதிக்கரையில் முகலாயர்களால் தகர்க்கப்பட்டு கலஶம் இல்லாமல் நிற்கும் ஆலய கோபுரத்தைக் கண்டு மனஸ் வெதும்பினுன் ஒன்பது வயஸுச் சிறுவன் நாராயணன். உடனே, நதி நீரை எடுத்து ஸங்கல்பம் செய்தான். 'ஆலயங்களைத் தகர்த்திடும் அதர்ம ஆக்ஷியை அகற்றி, தர்மத்தை நிலைநாட்டிடும் ஆக்ஷியை நிறுவிடுவேன்'. அந்த ஆலயத்தில் ஆஞ்ஜனேயர் ஸன்னதியில் நின்று ப்ரார்தனை செய்தான். 'ஆஞ்ஜனேய! ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டி ராவணனுடைய லங்கையில் அன்னை ஸீதையைக் கண்டாய். லங்கையை எரித்து ராக்ஷஸர்களின் மனங்களை கதிகலங்க வைத்தாய். அத்தகைய ஶரீர ஶக்தியையும் மன உறுதியையும் எனக்கு அருளிடு'. அதன் பிறகு சிறுவன் மௌனியானுன். கேட்டால், 'உலகைப் பற்றி சிந்தனை செய்கிறேன்' (சிந்தா கரிதோ விஶ்வாசீ) என்பான். கவலைக் கொண்ட பெரியவர்கள் திருமணம் செய்து வைத்தால் ஸரியாகி விடும் என்றெண்ணி அவனுக்குத் திருமண ஏற்பாடுகள் செய்தனர். திருமண நாளும் வந்தது. தாலி கட்டுவதற்கு முன் மங்களாஷ்டகம் என்ற மந்த்ரம் ஓதப்பட்டது. மணமக்கள் வாழ்க்கையில் ஏற்க வேண்டிய வ்ரதங்களை விளக்கிடும் மந்த்ரம் அது. அதில் 'ஸாவதான்' (எச்சரிக்கை, விழிப்புடன் இரு.) என்ற சொல் அடிக்கடி வரும். சிறுவன் நாராயணன் அச்சொல்லைக் கேட்டான். தான் எடுத்த வ்ரதம் நினைவிற்கு வர, 'அட நாராயண! எதில் ஸிக்க இருக்கிறுய்?', என்ற படி மணமாலையைக் கழற்றி வீசினுன். மணமேடையிலிருந்து எழுந்து ஓடத் தொடங்கினுன். கோதாவரி நதியில் குதித்து நீந்திக் கடந்தான். அக்கரையில் இருந்த காட்டில் புகுந்து மறைந்தான். பன்னிரெண்டு வர்ஷங்கள் காட்டில் தபஸ் புரிந்து, ஸ்ரீ ஆஞ்ஜனேயரின் தர்ஶனம் பெற்று ஸமர்த ஸ்ரீ ராமதாஸராக வெளிப்பட்டார். கடுமையான பயிற்சி செய்து தேஹத்தை வஜ்ரம் போல் வைத்திருந்தார். க்ராமந்தோறும் ஆஞ்ஜனேயர் கோவிலை ஏற்படுத்தி இளைஞர்களை தேஹப் பயிற்சி செய்யத்

தூண்டினார். இதன் மூலம் ஸ்ரீ ஶிவாஜியின் ஹிந்து ஸாம்ராஜ்யத்திற்கு வலிமையான அடித்தளம் ஏற்படுத்தினார். நாளடைவில் ஶிவாஜிக்கு வழிகாட்டியாக இருந்து ஹிந்து ஸாம்ராஜ்யம் சிறப்பாக அமைந்திட முக்ய காரணமானார். ஒப்பிலா த்ருட நிஶ்சயம் படைத்தவர் ஸமர்த ஸ்ரீ ராமதாஸர்.

ஸீக்கிய குருமார்களின் மன உறுதி அபாரமானது. அதன் தாக்கத்தை இன்று வரை ஸீக்கிய ஸமுதாயத்தில் காண முடிகிறது. முஸ்லிமாக மாற மறுத்ததால் ஆறும் குரு ஸ்ரீ அர்ஜுன் தேவ் முகலாயன் ஷாஜஹானால் இரும்புச் சட்டியில் உயிருடன் வாட்டி வதைக்கப்பட்டார். ஒன்பதாம் குரு ஸ்ரீ தேஜ்பஹதூர் அவருடைய மூன்று ப்ரதான ஶிஷ்யர்களுடன் கைது செய்யப்பட்டார். முஸ்லிமாக மாற வற்புறுத்தப்பட்டார். தில்லி சாந்த்னி சதுக்கத்தில் அவரை ஒரு கூண்டில் அடைத்து, அவருடைய மூன்று ஶிஷ்யர்களையும் கொடுமையான முறைகளில் துன்புறுத்திக் கொன்றான் ஔரங்கஜிப். ரம்பத்தால் ஒருவனின் தலை அறுக்கப்பட்டது. ரெண்டாமவன் ஶரீரமெங்கும் பஞ்ஜு மூட்டைகள் கட்டப்பட்டு பொசுக்கப்பட்டான். மூன்றாவது ஶிஷ்யன் எண்ணெக் கொப்பறையில் உயிருடன் எரிக்கப்பட்டான். இவ்வளவு கொடுமைகளைக் கண்டும் மதம் மாறாத குரு தேஜ்பஹதூரின் தலை சீவப்பட்டது. அவருடைய மைந்தரும் பத்தாம் குருவுமான குரு கோவிந்த ஸிஹ்மனின் ரெண்டு புதல்வர்கள் யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டனர். மற்ற ரெண்டு புதல்வர்கள் (ஒன்பது வயஸு நிரம்பிய ஜொராவர் ஸிஹ்மன் மற்றும் ஏழு வயஸு நிரம்பிய ஃபதே ஸிஹ்மன்) ஸூற்றி ஸுண்ணாம்புச் சுவர் எழுப்பப் பட்டு புதைக்கப் பட்டனர். ஒவ்வொரு கல் வைக்கப்படும் போதும் முஸ்லிமாக மாற வற்புறுத்தப் பட்டனர். ஆனால், ஸிஹ்மத்தின் வம்ஶத்தில் பிறந்த அந்த பாலகர்கள் த்ருட உறுதியுடன் மரணத்தை ஏற்றனரே அன்றி மதம் மாறவில்லை. குரு கோவிந்த ஸிஹ்மனுக்குப் பிறகு வந்தவர் பந்தா பைராகீ. அவருடைய ஒரு வயஸுக் குழந்தையைக் கொன்று, அதன் ஶரீரத்திலிருந்து ஹ்ருதயத்தை எடுத்து பைராகீயின் வாயில் திணித்தனர் முஸ்லிம் மத வெறியர்கள். தொண்ணூற்றிரண்டு தினங்கள் புதுப்புது முறையில் கொடுமைப் படுத்தினார்கள் அவரை. ஒவ்வொரு நாளும் பைராகீயின் ஒவ்வொரு அங்கம் வெட்டப்பட்டது. ஆயினும், பைராகீ மதம் மாற மறுத்தார். உறுதியாக ஹிந்து தர்மத்தில் நின்றார். **த்ருட நிஶ்சயம்**. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுக்கு ப்ரிய பாவனை.

12. மய்யர்பித மன புத்தி: எனக்கு அர்பிக்கப்பட்ட மனஸும் புத்தியும்'. அன்பு இருக்கும் இடத்தில் மனஸ் தஞ்ஜம் அடைந்து விடுகிறது. பரமனைத் தவிர வேறு எதிலும் நாட்டம் இல்லாதவன் பக்தன். ஶ்ரத்தை இருக்குமிடத்தில் புத்தி தஞ்ஜம் புகுந்து விடுகிறது. பக்தனுக்கோ பரமனை விட ஶ்ரேஷ்டமானது வேறு எதுவுமில்லை. பரமனின் மீது ப்ரேமையும் ஶ்ரத்தையும் மாத்ரமே பக்தனின் உடைமை என்பதால் அவனுடைய மனஸும் புத்தியும் ஸுலபமாக அர்பணமாகி விடுகின்றன. மேலும், மனஸ் மற்றும் புத்தியைத் தனதாகக் கருதுவதில்லை பக்தன். தன்னையே அர்பணித்து விட்டவனின் மனஸும் புத்தியும் பரமனிலேயே லயித்து விடுகின்றன. மனஸ் – புத்தி அர்பணமான நிலையில் தான் ஜயதேவர், த்யாகப்ரஹ்மம், மீரா, ஆண்டாள், துளஸீதாஸர் போன்றோரின் தெய்வீகக் கவிதைகள் வெளிப்பட்டன.

📖 ॐ 📖

यस्मान्नोद्विजते लोको लोकान्नोद्विजते च यः ।
हर्षामर्षभयोद्वेगैर्मुक्तो यः(स) स च मे प्रियः ।।
{अध्याय १२ ~ श्लोक १५}

யஸ்மாந்நோத்$_3$விஜதே லோகோ லோகாந்நோத்$_3$விஜதே ச யஹ.
ஹர்ஷாமர்ஷப$_4$யோத்$_3$வேகை$_3$ர்முக்தோ ய:(ஸ்) ஸ ச மே ப்ரியஹ..
(அத்$_4$யாயம் 12 ~ ஶ்லோகம் 15)

அவனால் எந்த உயிரும் உத்வேகம் அடையாது. அவனும் எந்த உயிராலும் உத்வேகம் அடைவதில்லை. மகிழ்ச்சி, பொறாமை, பயம், உத்வேகம் இவற்றிலிருந்து விடுபட்டவன். இத்தகைய பக்தன் எனக்கு ப்ரியமானவன். (12 – 15)

13. யஸ்மாந்நோத்$_3$விஜதே லோகோ லோகாந்நோத்$_3$விஜதே ச யஹ. ஒருவன் பலரை உத்வேகப் படுத்துதல்; பலர் ஒருவனை உத்வேகப் படுத்துதல் ஆகிய ரெண்டு விஷயங்களைக் குறிப்பிடுகிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். உத்வேகம் என்பது மனஸில் தோன்றிடும் வெறுப்பு, மோகம், பயம்,

கோபம் போன்ற உணர்ச்சிகளின் புயல். உத்வேகத்தின் ஆயுள் ஒரு ஸில நிமிஷங்களே. ஒரு சொல், ஒரு பார்வை அல்லது ஒரு சைகை கூட உத்வேகப்படுத்திட, ஆவேஶப்படுத்திடப் போதுமானது. உத்வேகம் சிந்தனையை மறைத்து விடும். ஸரி – தவறு, நன்மை – தீமையை பாகுபடுத்தும் புத்தியை அழித்து விடும். ஹிட்லர் ஜனங்கள் மனஸில் ஆவேஶம் கலந்த வெறுப்பைத் தூண்டினன். லக்ஷக்கணக்கான யூதர்கள் கொல்லப்பட்டனர். நம் தேஶத்தின் இளம் ப்ரதமர் ஸ்ரீ ராஜீவ் காந்தி, 'ஒரு மரம் விழுந்தால் ஸில செடிகள் அழிந்துதான் போகும்', என்று கூறி ஆயிரக்கணக்கான சீக்கியர்கள் கொல்லப்படுவதை ந்யாயப்படுத்தினர். மக்களின் மனஸில் புதைந்திருந்த வெறுப்பு சீறிக் கிளம்பி வெடித்ததை நான் ஒரு முறை அநுபவித்திருக்கிறேன். நான் சென்னைக்கு வந்து ஸில மாஸங்களே ஆகி இருந்தன. சென்னை ஸாஹூகார்பேட்டில் ஸில வ்யாபாரிகளின் அறிமுகம் கிடைத்தது. அதற்கு முந்தைய வர்ஷம் வரை அரங்கினுள் ஹோலிப் பண்டிகை கொண்டாடி வந்த அவர்கள் அவ்வர்ஷம் தெருவில் கொண்டாட முடிவு செய்தனர். ஒரு சிறிய குழு ஊர்வலமாகக் கிளம்பினேம். ஒருவர் மீது ஒருவர் நிறப் பொடிகளை பூசிக்கொண்டபோது மிகவும் எச்சரிக்கையாகவே இருந்தோம். எனினும், விளையாட்டு வேகத்தில் ஒரு, 'தமிழன்' மீது நிறம் பட்டுவிட்டது. ஒரே நிமிஷத்திற்குள் பெருங்கூட்டம் கூடி விட்டது. அக்கூட்டம் ஆவேஶத்துடன் கல், செருப்பு, இரும்பு, பாட்டில் என்று கையில் கிடைத்ததை எல்லாம் எங்கள் மீது வீசி எறியத் தொடங்கியது. நாங்கள் சிதறி ஓடினேம். கத்தி ஒன்று என் ப்ருஷ்டத்தைப் பதம் பார்த்தது. பல வர்ஷங்களாகத் தூண்டி விடப்பட்ட ஆவேஶம் ஸுப்தமாக புதைந்து இருந்தது. வாய்ப்பு கிடைத்தவுடன் வெடித்துக் கிளம்பியது. நேர்மாருக, மக்கள் ஒருவனை உத்வேகப் படுத்தி விடும் உதாஹரணங்களும் உண்டு. ஶூதாட்ட அரங்கில் பணம் வைத்து ஆடுபவனின் ஆவேஶத்தைத் தூண்டி விடும் கடும் முயற்சி நடந்திடும். WWF போன்ற போட்டிகளிலும் அதே சூழ்நிலையைக் காணலாம். தைர்யம் இல்லாத கூட்டம், ஒருவனை முன்னிறுத்தி, அவனது உத்வேகத்தைத் தூண்டி விட்டு, தன் கார்யத்தை ஸாதித்திடுவதை அன்றடம் காணலாம். நம்பிக்கை இல்லாதவன் பிறரைத் தூண்டி விட்டு, தனக்கு ஆதரவு சேர்க்க முயல்வான். அவனே வெகு எளிதாகப் பிறரால் தூண்டப்படுவான். மனஸில் ஏற்கெனவே பயம், அவநம்பிக்கை, வெறுப்பு போன்றவை இடம் பிடித்திருந்தால் தான் தூண்டுதலுக்கு ஆளாக முடியும்.

பிறரை உத்வேகப் படுத்தாமல் இருப்பதும் (**14. லோகாந்நோத்₃விஜதே ச யஹ.**) தானும் பிறரால் ஆவேஶமடையாமல் இருப்பதும் சிறந்ததொரு தன்மை. அதற்கு மனஸின் ஸமநிலையும் தூய்மையும் ஆழமான மன உறுதியும் ஶ்ரத்தையும் சிந்தனைத் தெளிவும் அவஶ்யம். பக்தனின் செயல்கள் பிறர் மனஸில் உத்வேகத்தைத் தூண்டி விடுவதாக இருப்பதில்லை. ஆனாலும், துஷ்டர்கள் மனஸில் இவனைப் பற்றிய வெறுப்பு தூண்டப்படுகிறது. அதற்கு பக்தன் எவ்விதத்திலும் பொறுப்பல்ல. பர்த்ருஹரி தனது நீதி ஶதகத்தில் கூறுகிறர். 'மான் புல் வெளியிலும், மீன் நீரிலும், பக்தன் ஸந்தோஷத்திலும் அமைதியாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர். ஆனல், வேடன் மான் மீதும், மீனவன் மீன் மீதும், துஷ்டன் பக்தன் மீதும் காரணம் இல்லாமல் பகையுணர்வு கொள்கின்றனர். (நீதி ஶதகம் 61).

15. ஹர்ஷாமர்ஷப₄யோத்₃வேகை₃ர்முக்த: ஹர்ஷ, அமர்ஷ, பயம், உத்வேகம் இல்லாத பக்தன் எனக்கு ப்ரியமானவன். ஹர்ஷ என்றல் மகிழ்ச்சித் துள்ளல். பக்தன் மகிழ்ச்சியே இல்லாதவன் என்பதல்ல அர்தம். அவன் எப்பொழுதும் ப்ரஸன்னமாக இருப்பவன். உலக விஷயங்களுடன் இணைப்பினல் ஏற்படும் க்ஷணநேர மகிழ்ச்சி இல்லாதவன் என்பதே இதன் ஸரியான அர்தம்.

அமர்ஷ என்றல் பிறரை நல்ல நிலையில் பார்க்கையில் ஏற்படும் பொறமை. பிறரின் வளர்ச்சியைக் கண்டு ஏற்படும் பொறமை. உலக விஷயங்களில், அதாவது தன்னை விட அதிக செல்வத்துடன், அதிகப் புகழுடன், அதிக செல்வாக்குடன் இருப்பவர் மீது மாத்ரமல்லாது ஆன்மீகத் துறையிலும் பிறரின் வளர்ச்சியைக் கண்டு ஏற்படக் கூடியது பொறமை. பிறரின் வளர்ச்சியைக் கண்டு, 'நானும் வளர வேண்டும்', என்ற எண்ணம் தீவ்ரமானலும் தவறில்லை. ஆனல், 'அவன் எவ்வாறு வளர்ந்து விட்டான்?', என்ற எண்ணம் வீழ்ச்சிக்கு வழி வகுக்கும். பரமன் ஒருவன்தான் என்ற உணர்வு வலுத்தால் மற்ற எவர் மீது பொறமை கொள்ள முடியும்?

எல்லோருக்கும் இருப்பது பயம். அதிலும் மரண பயம் மிக்க வலிமையானது. மற்ற பயங்கள் இல்லாத ஜ்ஞானிகளுக்கும் மரண பயம் இருந்திடும். மணிக்கணக்கில் செய்திடும் ஸாதனைகள்

காரணமாக உடலில் ஏற்படும் ப்ரஸ்னைகள் பயம் கொடுத்திடும். வைராக்யம் வளர்ந்தோர் மனஸிலும் குடும்ப நலனைப் பற்றிய பயம் இருந்திட வாய்ப்பு உண்டு. ஆனால், பக்தன் பகவானை ஸார்ந்து வாழ்கிறன். எது நடந்தாலும் பரமனின் லீலையாகக் காண்கிறன். எனவே, பக்தன் பயமற்று இருக்கிறன். பதினறும் அத்யாயத்தில் பகவான் பயமற்ற தன்மையை தெய்வத் தன்மை என்கிறர்.

உத்வேகம் என்பது உள்ளத்தில் தோன்றிடும் சலனம் அல்லது பரபரப்பு. பிற உயிர்கள் மாத்ரம் இல்லை, வெள்ளம், பூகம்பம், தீ போன்ற அஸாதாரண நிகழ்வுகளும் உத்வேகத்தைத் தோற்றுவித்திடும். ஸாதகன், தான் செய்திடும் முயற்சிகள் ஃபலனளிக்காததைக் கண்டும் உத்வேகம் அடைந்திட வாய்ப்பு உண்டு. இறைவனை முழுமையாக ஸார்ந்திடாமல் ஸ்வய முயற்சியை சிறிதளவேனும் உயிரோடு வைத்திருந்தால் பக்தன் உத்வேகம் அடைந்திடுவான். உள்ளே ஸெல்வம் பதுக்கி வைத்திருப்பவனின் வீட்டையே கொள்ளையன் கொள்ளையடிப்பான். உள்ளே ஒன்றும் இல்லை என்றல், எந்த கொள்ளையன் என்ன செய்வான்? அதே போல, உள்ளே விருப்பு – வெறுப்பு, அவநம்பிக்கை போன்ற மாஸுக்கள் இல்லாத பக்தனை புறவிஷயங்கள் என்ன செய்திடும்?

📖 ॐ 📖

अनपेक्षः(श) शुचिर्दक्ष उदासीनो गतव्यथः ।
सर्वारम्भ परित्यागी यो मद्भक्तः(स) स मे प्रियः ।।
{अध्याय १२ ~ श्लोक १६}

அநபேக்ஷ:(ஶ்) ஶுசிர்த₃க்ஷ உதா₃ஸீநோ க₃தவ்யத₂ஹ.
ஸர்வாரம்ப₄ பரித்யாகீ₃ யோ மத்₃ப₄க்த:(ஸ்) ஸ மே ப்ரியஹ..
(அத்₄யாயம் 12 ~ ஶ்லோகம் 16)

எதையும் எதிர்ப்பார்க்காதவன், தூய்மையானவன், விழிப்பு உள்ளவன், எதனாலும் பாதிக்கப்படாதவன், மனத்துயரத்தை துடைத்தவன், காமத்துடன் கூடிய எல்லா கர்மங்களையும் துறந்தவன். இத்தகைய பக்தன் எனக்கு ப்ரியமானவன். (12 – 16)

யோமத்பக்த: ஸ மே ப்ரிய: தன் ப்ரிய பக்தனின் வேறு ஸில பாவனைகளை இங்கு விளக்குகிறர் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

16. அனபேக்ஷ: எதிர்ப்பார்த்திடாதவன். அவஸ்யமான விஷயங்களையும் எதிர்ப்பார்க்கக் கூடாதா? ஸரீர நிர்வாஹத்திற்குத் அவஸ்யமானவை? உலகத்தில் பரவலாகக் காணப்படும் விஷயம் ஒன்று. வேண்டும் என்று அலைபவனுக்குக் கிடைப்பதில்லை. ஆனல், வேண்டாம் என்று ஒதுங்கி இருப்பவனைத் தேடி வருகிறது. பக்தனிடம் மற்ற உலக விஷயங்களின் எதிர்ப்பார்ப்பு இருப்பதில்லை. ஆயின், ஸரீர நிர்வாஹத்திற்கான அடிப்படை விஷயங்களின் எதிர்ப்பார்ப்பும் பகவானின் தர்ஸனம் கிடைத்திட வேண்டும் என்ற எதிர்ப்பார்ப்பும் இருந்திட வாய்ப்பு உண்டு. எவ்வித எதிர்ப்பார்ப்பும் இல்லாத ப்ரேமையே உயர்ந்தது.

ஸாது ஒருவர் இருந்தார். அவரை ஸாதுவாக மாற்றிய ஸம்பவம் மிக அழகானது. பன்னிரெண்டு வர்ஷங்கள் குருகுலவாஸம் முடித்து விட்டு ஒரு ராஜாவினுடைய ஆலோசகனக வேலையில் சேர்ந்திருந்தார். ஒரு நாள், ராஜகுமாரி ஏதோ ஸந்தேஹம் கேட்டு அவரைத் தேடி வந்தாள். அவளைப் பார்த்து, ‘உன் மார்புப் பகுதியில் வளர்ந்து பழம் போல காக்ஷீ தரும் இவை என்ன?’, என்று கேட்டார். ‘எதிர்க்காலத்தில் பிறக்கவுள்ள என் குழந்தைகளுக்கு உணவுத் தயார் செய்யப் போகும் அங்கங்கள் இவை’, என்று பதிலளித்தாள் ராஜகுமாரி. இவருக்கு ஆஸ்சர்யம். ‘பிறக்கப் போகும் குழந்தைக்கும் உணவினை ஏற்பாடு செய்து வைத்திருக்கிறன் என்றல் நிஸ்சயம் என் உணவையும் அவனே பார்த்துக் கொள்வான். உணவுக்காக ராஜாவிடம் வேலை பார்க்க வேண்டுமா?’, என்று நினைத்தவர் அந்த க்ஷணமே அரண்மனையை விட்டு வெளியேறி விட்டார். அவருள், ‘உண்மையிலேயே என் முயற்சி எதுவும் இல்லாமல் இறைவன் உணவளிப்பான’, என்று பரிஸோதித்துப் பார்த்திடும் ஆவல் வந்தது. நகரத்தை விட்டு வெளியேறினர். அருகிலிருந்த வனத்தில் ஒரு மரம் மீது ஏறி

அமர்ந்து கொண்டார். பகல் கழிந்து ராத்ரீ வந்தது. எதுவும் நிகழவில்லே. நடு ராத்ரீ நேரத்தில் நான்கு கொள்ளேயர்கள் அங்கு வந்தனர். அன்றைய கொள்ளேயைப் பங்கிடத் தொடங்கினர். அப்பொழுது, 'பசிக்கிறதடா! பழம் ஏதாவது கிடைக்குமா என்று பார்த்து வாருங்கள்', என்று இருவரை அநுப்பினுன் குழுத் தலேவன். உணவைத் தேடி காட்டில் சென்றவர்கள், ஆட்டிடையன் மரத்தில் தொங்க விட்டுச் சென்றிருந்த உணவுப் பொட்டலம் ஒன்றைக் கண்டெடுத்தனர். நால்வருக்கும் போதுமான அளவு உணவு இருந்தது. தலேவன், 'இருங்கள். உணவை உண்ணுதீர்கள். நம் கூடாரம் இது என்று அறிந்த எவனே இந்த ஸெல்வத்தை அபஹரித்திட, விஷம் கலந்த உணவை இங்கு வைத்திருக்கிருன். அவன் இங்கு தான் எங்கோ ஒளிந்திருப்பான். தேடிப்பிடித்து வாருங்கள்', என்று கட்டளே இட்டான். மரத்தின் மீது அமர்ந்திருக்கும் இளேஞனேக் கண்டு இழுத்து வந்தனர் கொள்ளேயர்கள். உணவை அவர் வாயில் வலுக்கட்டாயமாகத் திணித்தனர். பரமனுடைய கருணேயைக் கண்ட இவர் கண்களில் இருந்து தாரை தாரையாக நீர் வழிந்தது. தத்க்ஷணமே இவர் ஸாதுவாகி விட்டார்.

பரமனின் தர்ஶனம் கிடைக்க வேண்டும் அல்லது மோக்ஷம் வேண்டும் என்ற எதிர்ப்பார்ப்பும் வேண்டாம். அவன் அறிவான். அவன் விருப்பப்படி எதையும் செய்யட்டும். செய்யாமல் இருக்கட்டும். ப்ரேமை, எதிர்ப்பார்ப்பு எதுவும் இல்லாத ப்ரேமை மாத்ரமே பக்தனின் பாவனே. மலர் மணம் வீசுவதைப் போல. மணம் வீசுகிறது அல்லது பரப்புகிறது என்று சொல்வதும் தவறு. மலர் எதுவும் செய்வதில்லே. அதனுடைய ஸ்வபாவம் ஸுகந்தம். ஸுகந்தம் அதிலிருந்து வெளிப்படுகிறது. தாயன்பு என்கிருேம். அன்பாக இருந்தால் அது மற்ற குழந்தைகளின் மீதும் ப்ரதிபலிக்க வேண்டும். தன் குழந்தையிடம் மாத்ரம் செலுத்திஞல் அது எதிர்ப்பார்ப்புடன் கூடிய வ்யாபாரம்.

17. ஶுசி: தூய்மை. உள்ளும் புறமும் தூய்மை. வஸ்த்ரம், ஶரீரம், வாக்கு, மனஸ் என்றனேத்திலும் தூய்மை. இன்றைய காலத்தில் வெளி உலகிற்குக் காட்டுவதற்கு ஏற்ற தூய்மை இருந்தால் போதும் என்று கருதுகிருேம். தூய்மையை விட வஸதியே மேன்மை என்று நினேக்கிருேம். லுங்கி ஏன் கட்டுகிருய் என்று கேட்டால் வஸதியாக இருக்கிறது என்கிருேம். அழுக்குத் தெரிவதில்லே என்பதால் ஜீன்ஸ் போடுகிருேம். குளிப்பதைத் தவிர்த்து, பவுடரும் ஸெண்டும் பூஸுகிருேம். வெளி ஆடையை மினுமினுக்க வைத்திட உழைக்கிருேம். அழுக்கான உள்ளாடை அணிகிருேம். ஶரீரத்தின் தூய்மை பக்தனின் இயல்பு.

ஸ்பஷ்டமான உச்சரிப்பும் நல்ல வார்தைகளும் உயர்த்திடும் பேச்சும் வாக் தூய்மை. பகவானின் ப்ரேமையில் லயித்திருக்கும் பக்தனுடைய வாக்கு தூய்மையாக, மங்கலமாகவே இருந்திடும். இவை எல்லாம் விட அகத்தூய்மை அதிக மஹத்வம் வாய்ந்தது. அகத்தூய்மை இல்லாமல் புறத்தூய்மை மட்டும் இருந்தால் அது மேடை நடிகன் அரிதாரம் பூசுவதைப் போல ஆகும். பக்தனின் மனஸில் பரமனே நிறைந்திருப்பதால் அங்கு தூய்மையே இருந்திடும்.

18. **தக்ஷ:** கவனம். தான் எடுத்த பணியில் கவனமாக இருப்பவன். அப்பணி முடிந்திடும் வரை அது ஒன்றையே குறிக்கோளாகக் கொண்டவன். உலகில் வந்துள்ள மநுஷ்ய உயிர்கள் அனேவர் முன்னும் ஒரே ஒரு பணிதான் உள்ளது. உலகத்தில் தெரிந்திடும் ஸுகம் அனேத்தும் அர்தமற்றவை என்பதை, விருப்பங்களே நிறைவேற்றி ஆனந்தம் அடைந்திட முடியாதென்பதை உணர்ந்து விடுவதுதான் அது. இதில் மட்டும் கவனமாக இருப்பவன், இதை முடித்துவிடும் ஆற்றல் கொண்டவன் பரமனுக்கு ப்ரியமானவன்.

19. **உதாஸீன:** உத் என்ருல் மேலே. ஆஸீன என்ருல் அமர்ந்திருப்பவன். கவலேயின்றி உட்கார்ந்திருப்பவன். பாரபக்ஷமின்றி அமைதியாக அமர்ந்திருப்பவன். உயரத்தில் இருக்கும் ஶிகரத்தின் மீது அமர்ந்திருப்பவன் கீழே பூமியில் நடந்திடும் ஆட்ட ஓட்டம், ஆரவாரக் கொண்டாட்டம், துயரத் தாண்டவம் ஆகியவற்ருல் பாதிக்கப் படுவதில்லே. அதே போல், வாழ்க்கையின் ஏற்றத்தாழ்வுகளால், அநுகூல – ப்ரதிகூலங்களால் பாதிக்கப்படாது அமைதியாக இருப்பவன் பகவானுக்கு ப்ரியமானவன்.

20. **கதவ்யத:** உதாஸீனன் என்பதற்கு மறுபெயர் கதவ்யதன். துயரமற்றவன். எது கிடைத்தாலும் கிடைக்கா விட்டாலும், எது வந்தாலும் போனுலும் மனஸில் துயரம் ஏற்படாதவன் கதவ்யதன்.

21. **ஸர்வாரம்ப பரித்யாகீ:** எல்லா ஆரம்பங்களையும் விட்டு விட்டவன். போகம் அநுபவிக்க வேண்டும் என்றும் ஶேகரிக்க வேண்டும் என்றும் நோக்கம் கொண்டு செய்யப்படும் புதுப்புது கர்மங்களே ஆரம்பம் எனப்படுகிறது. போகம் மற்றும் ஶேகரிப்பின் விருப்பம் ஆரம்பத்தில் மறைந்து இருக்கும். ஸகல வஸதிகளுடன் உள்ள ஒரு புதிய வண்டியைப் பார்த்தால், 'நான் என்ன ஸுக போகத்தை நாடியா வண்டியைப் பார்க்கிறேன்? மநுஷ்யனின் படைப்பாற்றலைக் கண்டு வியக்கிறேன். அவ்வளவு தான்', என்கிறான். ஒரு யுவதியைப் பார்த்து, மீண்டும் ஒரு முறை பார்த்து விட்டு, 'நான் இறைவன் படைப்பில் உள்ள அழகை, கலை நயத்தை ரஸிக்கிறேன். என் கண்ணில் காமம் இல்லை', என்கிறான். செல்வத்தைத் தேட புதிய முயற்சியில் இறங்கும் போது, 'எனக்கா பணம் வேண்டும்? பணத்தின் மீது எனக்குத் துளியும் ஆசையில்லை. பணம் இருந்தால் பல தர்ம கார்யங்கள் செய்திடலாம். நல்லவன் கைக்கு பணம் வந்தால் ஊருக்கே நல்லது' என்கிறான். ஆரம்பத்தில் மறைந்திருக்கும் ஸுகபோக எண்ணமும் ஶேகரிப்பு எண்ணமும் கொஞ்ஜம் கொஞ்ஜமாக வளர்ந்திடும். ஆரம்பத்தையே நிகழாமல் தடுத்து விடுபவன் பரமனுக்கு ப்ரிய பக்தன்.

📖 ॐ 📖

यो न हृष्यति न द्वेष्टि न शोचति न काङ्क्षति ।
शुभाशुभ परित्यागी भक्तिमान्यः(स्) स मे प्रियः ।।
{अध्याय १२ ~ श्लोक १७}

யோ ந ஹ்ருஷ்யதி ந த்₃வேஷ்டி ந ஶோசதி ந காங்க்ஷதி.
ஶுப₄ாஶுப₄ பரித்யாகீ₃ ப₄க்திமான்ய:(ஸ்) ஸ மே ப்ரியஹ..
(அத்₄யாயம் 12 ~ ஶ்லோகம் 17)

மகிழ்வதும் இல்லை. வருந்துவதுமில்லை. ஆசைப்படுவதுமில்லை. த்வேஷிப்பதும் இல்லை. ஶுபம் - அஶுபம் என்ற வேறுபாடுகளை விட்டவன். இத்தகைய பக்தன் எனக்கு ப்ரியமானவன். (12 – 17)

22. ந ஹ்ருஷ்யதி ... 23. ந த்₃வேஷ்டி ... 24. ந ஶோசதி ... 25. ந காங்க்ஷதி: மகிழ்வதுமில்லை, வருந்துவதுமில்லை என்றால் உணர்ச்சியற்ற கல் என்றோ உயிரற்ற பிணம் என்றோ அர்தம் இல்லை. மகிழ்ச்சிக்கும் து:கத்திற்கும் அடிப்படை விருப்பும் வெறுப்புமே. விரும்பி எதிர்ப்பார்ப்பது கிடைத்தால் மகிழ்ச்சி. வெறுப்பது கிடைத்தாலோ விரும்பியது கிடைக்காததாலோ வருத்தம். எதிர்ப்பார்ப்பது எதுவும் இல்லை, வெறுப்பதும் எதுவும் இல்லை என்னும்போது மகிழ்ச்சிக்கும் வருத்தத்திற்கும் இடம் இல்லை. ராத்ரீயில் விளக்கேற்ற வேண்டும் என்பது எதிர்ப்பார்ப்பு. விளக்கு ஏற்றப்பட்டால் மகிழ்ச்சி. விளக்கு அணைக்கப்பட்டால் வருத்தமும் கவலையும். அணைப்பவன் மீது வெறுப்பு. ஆனால், பகலில் ஸூர்யன் ஜ்வலித்திடும் போது இவை நான்கும் இல்லை. அதேபோல், பகவானிடம் பாராமுகமாய் இருந்து உலகத்தை நோக்கி இருக்கும் போது விருப்பமும் வெறுப்பும் மகிழ்ச்சியும் து:கமும். பகவானின் ஒளியில் திளைத்திருக்கும் போது இவை எதுவும் இல்லை.

26. ஶுபாஶுப பரித்யாகீ: ஶுப அஶுப கர்மங்களை விட்டு விட்டவன். அக்கர்மங்களைச் செய்வதில்லை என்பதல்ல இதன் அர்தம். கர்மங்களை செய்வதையும் செய்யாமல் இருப்பதையும் விட அக்கர்மங்களின் மீது விருப்பு வெறுப்பு கொள்ளாமல் இருத்தலே சிறப்பு. பக்தன் அஶுப கர்மங்களை வெறுப்பதில்லை. ஶுப கர்மங்களை நாடுவதுமில்லை. செய்ய நேர்ந்தாலும் அவற்றில் பற்றின்றி ஈடுபடுகிறான். செய்தும் செய்யாதவனாகிறான்.

📖 ॐ 📖

समः(श्) शत्रौ च मित्रे च तथा मानापमानयोः । शीतोष्ण सुखदुःखेषु समः(स्) सङ्गविवर्जितः ।।
तुल्यनिन्दास्तुतिर्मौनी सन्तुष्टो येनकेनचित् । अनिकेतः(स्) स्थिरमतिर्भक्तिमान्मे प्रियो नरः ।।
{अध्याय १२ ~ श्लोक १८, १९}

ஸம:(ஶ்) ஶத்ரௌ ச மித்ரே ச தத$_2$ா மானுபமானயோஹோ.
ஶீதோஷ்ண ஸுக$_2$து$_3$க்$_2$கே$_2$ஷு ஸமஸ்ஸங்க$_3$விவர்ஜிதஹ..
துல்யநிந்த$_3$ா ஸ்துதிர்மௌநீ ஸந்துஷ்டோ யேநகேநசித்.
அநிகேத:(ஸ்) ஸ்தி$_2$ரமதிர்ப$_4$க்திமாந்மே ப்ரியோ நரஹ..

(அத்$_4$யாயம் 12 ~ ஶ்லோகம் 19)

ஶத்ரு - மித்ரர், மான - அபமானம், குளிர் - உஷ்ணம், ஸுக - து:கம், எல்லா சூழ்நிலைகளிலும் ஸமமாக இருப்பவன், பற்றினை நீக்கியவன்...

புகழ்ச்சியிலும் இகழ்ச்சியிலும் ஸமமாக இருப்பவன், மௌனீ, எது கிடைத்தாலும் ஸந்தோஷம் கொள்பவன், இருப்பிடம் இல்லாதவன், ஸ்திரபுத்தி உள்ளவன், இத்தகைய பக்திமான் மநுஷ்யன் எனக்கு ப்ரியமானவன். (12 – 18, 19)

பக்தனிடம் ஸமநிலை காணப்படும் போது அவன் பரமனுக்கு ப்ரியமானவனாகிறான். ஸமநிலை எய்து விட்டால் அது எல்லாவற்றிலும் ப்ரதிபலிக்கும். எனினும், எதிலெல்லாம் ஸமநிலை வேண்டும் என்பதை விரிவாகவே விளக்குகிறார்.

27. ஸம:(ஶ்) ஶத்ரௌ ச மித்ரே ச: அநுகூலமாக, நமக்கு ஹிதம் செய்பவராக, மனஸிற்குப் பிடித்த விதத்தில் நடந்து கொள்பவர் மித்ரன். ப்ரதிகூலமாக, அஹிதம் செய்பவராக, மனஸிற்குப் பிடிக்காத விதத்தில் நடந்து கொள்பவர் ஶத்ரு. மநுஷ்யர்களைப் பற்றி ஸமநிலையே இங்கு பேசப்படுகிறது. நாள் ஒன்றில் ஐந்து முறை கடவுளின் விக்ரஹத்திற்குப் பூஜை செய்கிறார் கோவில் பூஜாரி. அவர் கடவுளுக்கு ப்ரிய பக்தனா? மநுஷ்யர்களிடம் ஸமமாக நடந்து கொள்கிறாரா? கோவிலுக்கு மந்த்ரி வந்தால் ஒரு விதம். ரிக்ஷா ஓட்டுபவர் வந்தால் ஒரு விதம். அவருடைய தட்டில் ஶப்தம் இல்லாமல் (ரூபாய் நோட்டுக்களை) வைப்பவன் மித்ரன். ஶப்தத்துடன் (சில்லறைக் காஸுகளை) போடுபவன் ஶத்ரு. ஸம்பந்தம் இல்லாத நபர்களிடம் மாத்ரம் அல்லாமல் மித்ரனிடமும் ஶத்ருவிடமும் ஸமமாக நடந்து கொள்ளும் பக்தன் பகவானுக்கு ப்ரியமானவர்.

28. ஸம: மானுபமானயோஹோ: அஹங்காரத்தை வளர்த்து விடும் அநுபவம் மானம். அஹங்காரத்தைப் புண்படுத்தும் அநுபவம் அபமானம். தன்னை ஒரு பொருட்டாகக் கருதுபவனுக்குத்தான் அஹங்காரம். பரமன் மாத்ரமே என்று கருதுபவனுக்கு, ஸமர்பணம் ஆகி விட்டவனுக்கு ஏது மானமும் அபமானமும்?

29. ஸம: ஶீதோஷ்ணேஷு: குளிர்ச்சியும் உஷ்ணமும் மிதமாக இருந்தால் ஶரீரத்திற்கு ஸுகம் அளித்திடும் அநுபவங்கள். மிதமிஞ்ஜினால் கஷ்டம் கொடுத்திடும் அநுபவங்கள். ரெண்டையும் ஸமமாகக் கருதுபவரின் தோல் உணர்ச்சி அற்றது என்பதல்ல அர்தம். தோல் உணர்ந்தினாலும் மனஸ் அதைப் பதிவு செய்து கொள்வதில்லை. ஒன்றை நாடி மற்றதை தவிர்க்க முயல்வதில்லை.

30. ஸம: ஸுக$_2$து$_3$க்$_2$கே$_2$ஷு: மனஸை வருடும் அநுபவம் ஸுகம். மனஸைக் கஸக்கிடும் அநுபவம் து:கம். உலக விஷயங்களை நாடுபவனுக்கே ஸுகமும் து:கமும். மனஸ் இந்த்ரியங்களை நோக்கித் திரும்பி இருந்தால் தான் ஸுகமும் து:கமும். நடந்து செல்வது து:கம். வண்டியில் செல்வது ஸுகம். கூட்ட நெரிஸலில் ப்ரயாணம் து:கம். AC வண்டியில் தனியாக ப்ரயாணம் செல்வது பெரும் ஸுகம். விரும்பியதை எடுத்து உண்டால் ஸுகம். கொடுக்கப் பட்டதை உண்ண நேர்ந்தால் து:கம். ஸ்வதந்த்ரமாகத் திரிந்தால் ஸுகம். கட்டுப்படுத்தப் பட்டால் து:கம். ஒன்றை நாடி மற்றதைத் தவிர்க்க முயன்றால் ஸமநிலை பாதிக்கப்படுகிறது. எது வந்தால் என்ன என்றிருப்பது ஸமநிலை. பார்வையை உலகத்தின் திஶையிலிருந்து பரமனின் திஶைக்குத் திருப்பிக் கொண்டவனுக்கு உலக விஷயங்களில் எது ஸுகம் அளிக்கும்? எதுதான் து:கம் அளிக்கும்?

31. ஸமஸ்ஸங்க$_3$விவர்ஜிதஹ.. தாமரை இலை நீரில் ஒட்டாமல் இருப்பது போல், உலகத்தில் பற்றின்றி இருப்பவன் பரமனுக்கு ப்ரியமானவன்.

32. துல்யநிந்த$_3$ா ஸ்துதி: பிறரால் பாராட்டப்படுவது புகழ். நிந்திக்கப்படுவது இகழ். நான்

அழிந்து விடுவேன் என்ற பயம், மரணபயம் காரணமாகவே மநுஷ்யன் புகழை நாடுகிறான். தன்னை மற்றவர் மனங்களில் நிலைக்கச் செய்திட முயல்கிறான். (இதே புகழின் விருப்பத்தில்தான் ஆன்மீக ஸாதகனும் இறைவனை நோக்கிய தன் முயற்சிகளை வெளியே கூறுகிறான்.) மாறாக, இகழப்படும் போது தானே அழிவதாக உணர்கிறான். இனி வாழ்ந்து என்ன ப்ரயோஜனம் என்று கருதி தற்கொலை செய்து கொள்பவரும் உண்டு. லீலைகள் புரிந்த போது கோகுலத்திலும் கம்ஸனை வதைத்த போது மதுராவிலும் பாராட்டுகள் குவிந்த போதும் ஸரி. மதுராவை விட்டு த்வாரிகையை நோக்கி ஓடிய போதும் யுதிஷ்டிரனின் ராஜஸூய மண்டபத்திலும் ஜராஸந்தன், ஶிஶுபாலன் முதலோரால் ஏசப்பட்ட போதும் ஸரி. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அமைதியாக இருந்தார். ரெண்டிலும் ஸமமாக இருப்பவன் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுக்கு ப்ரியமானவன்.

33. மௌனீ: வாய் பேசாமல் இருப்பதல்ல மௌனம். பயிற்சி மூலமோ நோயின் காரணமாகவோ பேசாமல் இருந்து விட முடியும். எங்கோ தொலைதூரத்தில் ஏற்பட்ட பூகம்பம் காரணமாக வேறு எங்கோ ஸுனாமி என்ற பேரலைகள் எழுகின்றன அல்லவா? அதே போல, உள்ளே ஏற்படும் சலனத்தின் வெளிப்பாடுதான் பேச்சு. மௌனம் என்பது உள்ளே சலனம் இல்லாமல் இருப்பதே. உலக விஷயங்களின் நாட்டம் சலனத்தை ஏற்படுத்துகிறது என்றால் பரமனின் நாட்டம் அமைதியை ஏற்படுத்துகிறது. பரமனின் சிந்தனை மாத்ரம் நிறைந்திடும் போது மௌனம் ஏற்படுகிறது. மௌனீ ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுக்கு ப்ரியமானவன்.

34. ஸந்துஷ்ட: நிறைவு கொண்டவன். முன்னரே சொல்லப்பட்டதுதான். 'யேனகேனசித்', என்றால் (உலக வாழ்வு) எப்படியோ நடக்கட்டும் என்று இருந்து விடுவது.

35. அநிகேத: வீடில்லாதவன். வீதியில் நிற்பவன் என்பதல்ல இதன் அர்தம். 'உதார சரிதானும்து வஸுதைவ குடும்பகம்' (பரந்து விரிந்த மனஸ் கொண்டவனுக்கு உலகமே குடும்பம்). 'ஸ்வதேஶோ புவனத்ரயம்' (மூவுலகமும் ஸ்வதேஶமே) போன்ற ஸம்ஸ்க்ருத ஸுபாஷிதங்களுக்கு ஏற்ப மூவுலகங்களும் இவனுடையதாகக் காத்திருக்கும் போது, பரமனே இவனுடையவனாகக் காத்திருக்கும் போது, ஒரு சிறிய நிலப்பகுதியை தன் வீடு என்று கருதிடுவது எத்தகைய அறியாமை. பரமனுக்கு ப்ரியமானவன் அநிகேதன்.

36. ஸ்திரமதி: புத்தி ஸ்திரமாக இருப்பவன். ரெண்டாம் அத்யாயத்தில் விரிவாக பேசப்பட்ட ஸ்தித ப்ரஜ்ஞனும் இவனே. உலக விஷயங்களில் ஸுகம் பெற்றிடும் விருப்பம் இருந்திடும் வரை உலகத்தின் மீதுள்ள பற்று அழிந்திடாது (2 – 44). உலகம் மாயை என்று அறிந்து விட்டாலும் இந்த பற்று அழிவதில்லை. (ஸினிமாவின் காக்ஷிகள் வெறும் நிழலே என்று நன்கு உணர்ந்திருந்தும் அதன் மீது பற்று ஏற்பட்டு விடுகிறதல்லவா? ஸினிமாவைப் பார்த்து ஜனங்கள் அழுவதும் சிரிப்பதும் கோபப்படுவதும் கை தட்டுவதும் நாம் பலமுறை கண்ட காக்ஷி.) உலகப்பற்று அழிந்திடாத நிலையில் பரமனின் பக்தி புத்தியை ஸ்திரமாக்காது. பற்று அழிந்தவுடன் பரமன் மாத்ரமே என்ற சிந்தையின் விளைவாக புத்தி ஸ்திரப்படுகிறது. (வ்யவஸாயாத்மிகா புத்தி. 2 – 41) ஸ்திரமதி உள்ளவன் பரமனின் ப்ரிய பக்தன்.

ॐ

ये तु धर्म्यामृतमिदं यथोक्तं पर्युपासते ।
श्रद्दधाना मत्परमा भक्तास्तेऽतीव मे प्रियाः ।।
{अध्याय १२ ~ श्लोक २०}

யே து த$_{4}$ர்ம்யாம்ருதமித$_{3}$ம் யதே$_{2}$ாக்தம் பர்யுபாஸதே.
ஶ்ரத்தத$_{4}$ாநா மத்பரமா ப$_{4}$க்தாஸ்தேऽதீவ மே ப்ரியாஹா..
(அத்$_{4}$யாயம் 12 ~ ஶ்லோகம் 20)

எந்த பக்தர்கள் ஶ்ரத்தையோடு, என்னையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு, இங்கு கூறியது போல் அம்ருதத்திற்கு ஒப்பான தர்மத்தை நன்கு அநுஷ்டிக்கிறார்களோ, அவர்கள் எனக்கு மிக ப்ரியமானவர்கள். (12 – 20)

இத்தகைய பக்தர் எனக்கு மிக மிக ப்ரியமானவர்.

இந்த பாடலுடன் பக்தியோகம் பற்றிய விளக்கத்தை நிறைவு செய்கிறார். மூன்று முக்ய விஷயங்களை இங்கு சொல்கிறார். பக்தியோகத்தின் அடிப்படை ஶ்ரத்தையே. ஶ்ரத்தை இல்லையேல் பக்தி இல்லை. பக்தியோகத்தின் லக்ஷ்யம் பரமனே. மற்ற ஸித்திகள் எதுவும் இங்கு கிடையாது. எதையும் அறிந்து கொண்டால் மட்டும் போதாது. அநுஷ்டிக்க வேண்டும் என்பது மூன்றாவது விஷயம். இவ்வாறு அநுஷ்டிக்க முயன்றிடும் பக்தன் எனக்கு மிக ப்ரியமானவன் என்கிறார். முதல் ஏழு ஶ்லோகங்களில் யோகம் அடைந்து விட்ட பக்தர்களைக் குறிப்பிடுகிறார். அவர்கள் ப்ரியமானவர்களே. ஆனால், இந்த இறுதி ஶ்லோகத்தில் பக்திமார்கத்தில் நடக்க முயல்பவன், நம் வீட்டில் தத்தி தத்தி நடை பயின்றிடும் சிறு குழந்தையைப் போலாவான். மற்ற மைந்தர்கள் ப்ரியமானவர்களே என்றாலும் இந்த சிறு குழந்தை அதிப்ரியமானவன்.

ஶ்லோகம் 13 முதல் 19 வரை, 'அவன் எனது ப்ரிய பக்தன்', என்று ஐந்து முறை (ஶ்லோகங்கள் 14, 15, 16, 17, 19) சொல்கிறார். 36 பாவனைகளைக் குறிப்பிட்டு, 'அவை எவனிடம் உள்ளதோ அவன் எனக்கு ப்ரியமானவன்', என்கிறார். இவை அனைத்தும் ஒருவனிடமே எதிர்ப்பார்க்கப் படுபவையா? தனக்கு ப்ரியமான பாவனைகளை ஐந்து பகுதிகளாகச் சொல்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். பக்தன் இவ்வைந்தில் ஏதேனும் ஒன்றை ஏற்றால் போதும். ஒரே பகுதியாக இருந்திருந்தால் ஸில பாவனைகளை மீண்டும் மீண்டும் சொல்லி இருக்க மாட்டார். ஸந்துஷ்டன் என்பது ரெண்டு முறை வருகிறது (14 மற்றும் 19) விருப்பு – வெறுப்பு மற்றும் மகிழ்ச்சி – துயரம் இல்லாதவன் என்பதை வெவ்வேறு வார்த்தைகளில் ஐந்து பகுதிகளிலும் கூறியுள்ளார். 13, 14'ல் நிர்மம (பற்றில்லாதவன்), அத்வேஷ்டா (வெறுப்பு இல்லாதவன்) மற்றும் ஸமது:க ஸுக (துயரமும் மகிழ்ச்சியும் கொள்ளாதவன்) என்கிறார். 15'ல் ஹர்ஷ அமர்ஷ பய உத்வேக முக்தன்', என்கிறார். 16'ல் அனபேக்ஷன் (எதிர்ப்பார்ப்பு இல்லாதவன்); உதாஸீனன் (ஸாதக பாதகங்களைப் பற்றிக் கவலைப் படாதவன்); கதவ்யதன் (துயரங்களைக் கடந்தவன்) என்கிறார். ஶ்லோகம் 17'ல் 'ந ஹ்ருஷ்யதி ந த்வேஷ்டி ந ஶோசதி ந காங்க்ஷதி', என்கிறார். ஶ்லோகம் 19'ல் ஸங்கவிவர்ஜிதன் (பற்றை அழித்தவன்) என்றும், 'ஶீதோஷ்ண ஸுகது:கேஷு ஸம' (ஸுக து:கங்களில் ஸமம்) என்றும் கூறுகிறார். எந்த பக்தனில் ஐந்தில் ஏதேனும் ஒரு பகுதி முழுமையாக உள்ளதோ அவன் பரமனுக்கு மிக ப்ரிய பக்தன்.

இந்த பாவனைகளைப் படிக்கும் போது ராக – த்வேஷங்களை நீக்குதலும் ஸமநோக்கு அமைந்த மனஸும் பக்தியில் இன்றியமையாதவை என்பது புலப்படும். யோகமார்கத்தில் பயிற்சி மூலம் இந்நிலையை அடைகிறான். பக்தியில் பரமன் ஒன்றே என்று நிலைத்து விடும்போது இந்நிலை ஏற்பட்டு விடுகிறது.

📖 ॐ 📖

ॐतत्सदिति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुन संवादे भक्ति योगो नाम द्वादशोऽध्यायः ।।

ॐ தத்ஸதி$_3$தி ஸ்ரீமத்$_3$ ப$_4$க$_3$வத்$_3$ கீ$_3$தாஸூபநிஷத்ஸு ப்$_3$ரஹ்மவித்$_3$யாயாம் யோக$_3$ஶாஸ்த்ரே ஸ்ரீக்ருஷ்ணார்ஜுன ஸம்வாதே$_3$ ப$_4$க்தி யோகோ$_3$ நாம த்$_3$வாத$_3$ஶோऽத்$_4$யாயஹ..

இத்துடன் ப்ரஹ்ம வித்யையும் யோகஶாஸ்த்ரமுமான ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை என்னும் உபநிஷதத்தில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுக்கும் அர்ஜுனனுக்கும் இடையே நடந்த உரையாடலின் 'பக்தி யோகம்' என்ற பன்னிரண்டாம் அத்யாயம் நிறைவுற்றது.

ॐॐॐॐॐ ஹரி: ஓம் தத் ஸத் ॐॐॐॐॐ

ௐ

அத்யாயம் 13
க்ஷேத்ர க்ஷேத்ரஜ்ஞ விபாக யோகம்
முன்னுரை

இந்த அத்யாயத்தில் ஆத்மாவிற்கும் ஶரீரத்திற்கும் இடையே, புருஷனுக்கும் ப்ரக்ருதிக்கும் இடையே ஸம்பந்தம் எத்தகையது என்ற சர்சை செய்யப் படுகிறது. இனி வரும் அத்யாயங்களில் ப்ரக்ருதி, குறிப்பாக ப்ரக்ருதியில் காணப்படும் முக்குணங்களைப் பற்றிய சர்சை நடக்க இருக்கிறது. மோக்ஷத்தைப் பற்றி, ப்ரக்ருதியின் பிணைப்பிலிருந்து விடுபடுவதைப் பற்றிய சர்சை இறுதியான பதினெட்டாம் அத்யாயத்தில் நடைபெறுகிறது. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் தாம் பேசிய இறுதி ஶ்லோகத்தில் (அத்யாயம் 18 – ஶ்லோகம் 66) மோக்ஷத்திற்கான எளிய வழியை அறிவிக்கிறார். இந்த ஶ்லோகத்தை பகவத் கீதையின் ஶிகரம் எனலாம்.

அழிவது, மாறுவது என்ற மூல வார்தையை அடிப்படையாகக் கொண்டது க்ஷேத்ரம் என்ற வார்தை. உயிர்களின் ஶரீரத்தைக் குறிக்க இங்கு இவ்வார்தை பயன்படுத்தப்படுகிறது. க்ஷேத்ரம் என்றால் நிலம் அல்லது வயல் என்றும் ஒரு அர்தம் உண்டு. நிலத்தில் விதை விதைக்கப் படுகிறது. அது பயிராக விளைந்த பின் அறுவடை செய்யப்படுகிறது. அதே போல், ஶரீரத்தைத் தனதாகக் கருதி கர்மங்கள் என்னும் விதையை விதைக்கிறது ஜீவன். விளைந்திடும் வினைகளை அநுபவிக்கிறது. கர்ம வினைகள் காரணமாக ஜன்ம – மரண சுழற்சியில் சிக்குகிறது ஜீவன். விதை – பயிர் – மீண்டும் விதை என்ற சுழற்சியைப் போல, கர்மம் – வினை – மீண்டும் கர்மம் என்ற சுழற்சியில், கர்மம் செய்திடவும் வினைகளை அநுபவித்திடவும் மீண்டும் மீண்டும் ஜன்மம் – மரணம் என்ற ஸுழற்சியில் சிக்குகிறது ஜீவாத்மா. எனவே, விதைக்கும் (கர்மங்களுக்கும்) பயிருக்கும் (கர்மவினைக்கும்) காரணமான ஶரீரம் இங்கு க்ஷேத்ரம் (பூமி) என்று அழைக்கப்படுகிறது.

க்ஷேத்ரத்தை அறிந்தவன் க்ஷேத்ரஜ்ஞன். ஶரீரத்துடன் பிணைந்திருக்கும் வரை அதை அறிய முடியாது. க்ஷேத்ரத்திலிருந்து விலகி நின்றே அதை அறிய முடியும். க்ஷேத்ரஜ்ஞன் – க்ஷேத்ரம் என்று ரெண்டை வெவ்வேறாகக் காண்பது; க்ஷேத்ரம் ஒளி ஊட்டப்படுவது க்ஷேத்ரஜ்ஞனால் என்று அறிவது; குணங்களும் கர்மங்களும் க்ஷேத்ரத்தினுடையவை என்று உணர்வது; க்ஷேத்ரஜ்ஞன் குணங்கள் மற்றும் செயல்களுக்கு அப்பாற்பட்டவன் என்றறிவது; குணங்கள் மற்றும் கர்மங்களின் பற்றினை விலக்கி க்ஷேத்ரத்தின், ப்ரக்ருதியின் பிணைப்பினை அறுத்து பரமாத்மாவுடன் இணைந்து மோக்ஷம் அடைதல் என்று படிப்படியாக விஷயம் விளக்கப்பட்டுள்ளது இந்த அத்யாயத்தில்.

புஸ்தகம் என்பது ஊன்றுகோலைப் போல. நடப்பதற்கு கால் வேண்டும். கால் இல்லாமல் வெறும் ஊன்றுகோலைக் கொண்டு நடக்க முடியாது. கால்கள் நடக்க ஊன்றுகோல் ஓரளவிற்கு உதவி புரிந்திடும். அவ்வளவு தான். அதே போல், புரிந்து கொள்ள ஸ்வ அநுபவமே அவஶ்யம். ஸ்வ அநுபவத்தைப் புரிந்து கொள்ள புஸ்தகங்கள் உதவிடும். புஸ்தகமே இல்லாமல் வெறும் ஸ்வ அநுபவத்தால் மஹத்தான பேருண்மைகளையும் புரிந்து கொள்ளலாம். ஆனால், ஸ்வ அநுபவம் இல்லாமல் வெறும் புஸ்தகத்தின் மூலம் எதையும் புரிந்து கொள்ள முடியாது. ஸ்வ அநுபவத்தைப் புரிந்து கொள்ள புஸ்தகம் உதவிடும், ஓரளவிற்கு மாத்ரம். (புரிந்து கொள்ளல் என்று சொல்லும் போது புத்தி பூர்வமாக மட்டும் புரிந்து கொளல் என்ற அர்தம் இல்லை. உணர்ந்து, செயல்படுத்துவதையே புரிந்து கொள்ளல் என்கிறோம். அறிவிற்கு எட்டி விட்ட போதும், நடைமுறைக்கு வராதது, செயல்படுத்தப்படாதது, ஏட்டுச் சுரைக்காயைப் போல, எதற்கும் பயனற்றது).

அத்யாயத்திற்குள் செல்வோமா?...

📖 ௐ 📖

ॐ श्री परमात्मने नमः

ஓம் ஸ்ரீ பரமாத்மனே நமஹ

श्रीमद्भगवद्गीता

ஸ்ரீமத்₃ ப₄க₃வத்₃ கீ₃தா

अथ त्रयोदशोऽध्यायः

அத₂ த்ரயோத₃ஶோऽத்₄யாயஹ

(பதிமூன்ரும் அத்யாயம்)

क्षेत्रक्षेत्रज्ञविभाग योगः

க்ஷேத்ர க்ஷேத்ரஜ்ஞ விப₄ாக₃ யோக₃ஹ

श्री भगवानुवाच
इदं शरीरं(ङ्) कौन्तेय क्षेत्रमित्यभिधीयते ।
एतद्यो वेत्ति तं प्राहुः(ख्) क्षेत्रज्ञ इति तद्विदः ।।
{अध्याय १३ ~ श्लोक १}

ஸ்ரீ ப₄க₃வானுவாச
இத₃ம் ஶரீரம்(ங்) கௌந்தேய க்ஷேத்ரமித்யபி₄தீ₄யதே.
ஏதத்₃யோ வேத்தி தம் ப்ராஹு:(க்₂) க்ஷேத்ரஜ்ஞ இதி தத்₃வித₃ஹ
(அத்₄யாயம் 13 ~ ஶ்லோகம் 1)

ஸ்ரீ பகவான் சொன்னது. இந்த ஶரீரம் க்ஷேத்ரம் என்றும் இதை அறிந்தவன் க்ஷேத்ரஜ்ஞன் என்றும் ஜ்ஞானிகளால் கூறப்படுகிறது. (13 – 1)

க்ஷேத்ரம் க்ஷேத்ரஜ்ஞன்..

ரெண்டாம் அத்யாயத்தில் ‘தேஹம்’ என்றும் ‘தேஹின’ என்றும் கூறினுர் அல்லவா? அதையே இங்கு க்ஷேத்ரம் என்றும் க்ஷேத்ரஜ்ஞன் என்றும் விளக்குகிருர். இந்த அத்யாயம் இவ்விரண்டு வார்தைகளின் விஸ்தாரமே.

‘இதம்’ என்ற வார்தை மஹத்வமானது. ‘இதம்’ என்ருல் இது என்று அர்தம். அஃறிணைப் பொருட்களைக் குறிக்கும். மேலும், சுட்டிக் காட்டப் படக் கூடியது இதம். சுட்டிக் காட்டப் படும் பொருள் ஒன்று இருந்தால், அதிலிருந்து வேருனவன், அதைப் பார்ப்பவன் ஒருவன் உண்டு என்று அர்தம் ஆகிறது. பிற உயிர்களை, இது பறவை, இது நாய், இது மரம் என்று கூறுகிருேம். நம் ஶரீரத்தை ‘நான்’ என்கிருேம். ஆனுல், நம் ஶரீரமும் ‘இது’வே. ஶரீரம் என்ருல் நித்யம் அழிவது என்று பொருள் (ஶ்ரு ஹிம்ஸாயாம்). ஸ்தூல ஶரீரம், ஸூக்ஷ்ம ஶரீரம் என்று ரெண்டு வகை ஶரீரங்கள் நமக்கு உண்டு. நாம் காணும் இந்த ஶரீரம் மண், காற்று, நீர், அக்னி, ஆகாஶம் என்ற பஞ்சபூதங்களால் ஆனது. அன்னமயகோஶம் எனப்படுவது. நித்யம் அழிவது. எனவே, அது இதம்.

மனேமயகோஶம், ப்ராணமய கோஶம் மற்றும் விஜ்ஞான மய கோஶம் என்று அழைக்கப்படும் மனஸ், புத்தி மற்றும் ப்ராணன் ஆகியவை ஸூக்ஷ்ம ஶரீரங்கள். இவை அனைத்தும் மாற்றத்திற்கும் அழிவிற்கும் உட்பட்டவை. எனவே, இவையும் ‘இதம்’. (கோஶம் என்ருல் தோல்பை).

க்ஷேத்ரம் என்பதும் ப்ரதி க்ஷணம் மாறுவது. க்ஷேத்ரம் என்ருல் பூமி அல்லது வயல் என்றும் ஒரு அர்தம் உண்டு. வயலில் பல விதைகளை விதைத்து வ்யவஸாயம் செய்வதைப் போல ஶரீரத்தை ‘நான் – எனது’ என்று கருதி கர்மங்கள் என்னும் விதைகளை விதைக்கிருன் மநுஷ்யன். விதைகளுக்கு ஏற்ப பயிர் விளைவதைப் போல கர்மங்களுக்கு ஏற்ப அடுத்த ஶரீரம் விளைகிறது. விதை – பயிர் – மீண்டும் விதை என்ற சுழற்சியைப் போல ஜன்ம – மரண சுழற்சியில் சிக்க வைப்பதால் ஶரீரம் க்ஷேத்ரம் (வயல்) எனப்படுகிறது.

இந்த ஶரீரம் இதம் என்பதை மறந்து, அஹம் என்று கருதிடும் ஆத்மா இதில் சிக்கி விடுகிறது. க்ஷேத்ரத்தை இவ்வாறு அறிந்தவன் க்ஷேத்ரஜ்ஞன் எனப்படுகிறான். காணப்படும் இதம் க்ஷேத்ரம். அதைக் காண்பவன் க்ஷேத்ரஜ்ஞன்.

📖 ॐ 📖

क्षेत्रज्ञं(ञ्) चापि मां विद्धि सर्व क्षेत्रेषु भारत ।
क्षेत्र क्षेत्रज्ञयोर्ज्ञानं यत्तज्ज्ञानं मतं मम ।।
{अध्याय १३ ~ श्लोक २}

க்ஷேத்ரஜ்ஞம்(ஞ்) சாபி மாம் வித்$_3$தி$_4$ ஸர்வ க்ஷேத்ரேஷு பா$_4$ரத.
க்ஷேத்ர க்ஷேத்ரஜ்ஞயோர் ஜ்ஞாநம் யத்தஜ்ஞாநம் மதம் மம..
(அத்$_4$யாயம் 13 ~ ஶ்லோகம் 2)

ஹே பரத! மேலும் எல்லா க்ஷேத்ரங்களிலும் உள்ள என்னை க்ஷேத்ரஜ்ஞனாக அறிந்து கொள். க்ஷேத்ரம் மற்றும் க்ஷேத்ரஜ்ஞனைப் பற்றிய ஜ்ஞானமே ஜ்ஞானம் என்பது என் மதம் (கருத்து). (13 – 2)

க்ஷேத்ரம் மற்றும் க்ஷேத்ரஜ்ஞனைப் பற்றிய ஜ்ஞானமே ஜ்ஞானம்..

'மதம் மம' என் கருத்து இது என்று சொல்வது ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் விஶேஷம். க்ஷேத்ரம் – க்ஷேத்ரஜ்ஞனைப் பற்றிய ஜ்ஞானமே ஜ்ஞானம் என்பது என் கருத்து என்கிறார். தெளிவான ஒரு வசனத்தை ஆணித்தரமாகக் கூறத் தகுதி உள்ளவராக இருந்தாலும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன், 'இது என் கருத்து', என்று மாத்ரம் கூறிடும் ஒரு அழகை கீதையில் அங்கங்கே காணலாம். இறுதியில் அர்ஜுனனிடமும், 'நீ என் ப்ரியமானவன் என்பதால் பரம ரஹஸ்யமான இந்த ஜ்ஞானத்தை உனக்குக் கூறினேன். இதற்கு மேல் உன் இஷ்டம் போல் செய்திடு', என்று தான் கூறுகிறார்.

படைப்பின் எல்லா ஶரீரங்களிலும் உள்ள க்ஷேத்ரஜ்ஞன் நானே என்கிறார். ஶரீரங்கள் அனைத்தும், அதாவது க்ஷேத்ரங்கள் அனைத்தும் ப்ரக்ருதியின் அம்ஶம். இதை இவ்வாறு அறிந்த க்ஷேத்ரஜ்ஞன் பரமாத்மாவின் அம்ஶம். அறிந்து கொள்வதில் மூன்று விஷயங்கள் உள்ளன. அறிந்து கொள்பவன், அறிந்து கொள்ளப்படும் வஸ்து மற்றும் அறிந்து கொள்ள பயன்படும் கருவி. ஶரீரத்தையும் உலக விஷயங்களையும் கண், காது போன்ற இந்த்ரியங்களால் அறிந்து கொள்ளலாம். மனஸினால் இந்த்ரியங்களை அறிந்து கொள்ளலாம். மனதை புத்தியாலும் புத்தியை அஹங்காரத்தினாலும் அறியலாம். அஹங்காரம் மிக ஸூக்ஷ்மமானது. அஹங்காரம் எதனால் அறியப்படுகிறதோ, ஒளிமயமான அதுவே க்ஷேத்ரஜ்ஞன். படைப்பின் எல்லா உயிர்களிலும் உள்ள க்ஷேத்ரஜ்ஞன் நானே என்பதை புரிந்து கொள் என்கிறார்.

'நீ உன்னை ஶரீரமாகக் கருதுகிறாய். ஶரீரத்தை உனதாகக் கருதுகிறாய். மாறாக, உன்னை நானாக (பரமனாக) கருதிடு. என்னையே உன்னுடையவனாகக் கருதிடு', என்கிறார். 'இவ்வாறு கருதுவதில் ரெண்டு தவறுகள் நிகழ்கின்றன. உன்னை ஶரீரமாக ஏற்பதால் உன்னை என்னிடமிருந்து வேறாகக் கருதுகிறாய். நீ எனது அம்ஶமே. மேலும், ஶரீரத்தை உன்னுடையதாகக் கருதுவதால் ஶரீரத்தை உலகத்திலிருந்து, ப்ரக்ருதியிலிருந்து வேறாகக் கருதுகிறாய். ஶரீரம் ப்ரக்ருதியின் அம்ஶமே.'

உலகில் பல வகையான கல்விகள் (ஜ்ஞானத் துறைகள்) உண்டு. விஜ்ஞானத்தின் பல்வேறு துறைகள், பாஷைகள், கலைகள், திறமைகள் போன்று பற்பல. இவை எதுவும் ஸத்யத்தை உணர்த்திடும் ஜ்ஞானம் இல்லை. தன்னை அழியாத பரம தத்வத்தின் அங்கமாக, (ஶரீரத்திலிருந்து வேறாக) அறிய வைப்பதே ஜ்ஞானம்.

📖 ॐ 📖

तत्क्षेत्रं यच्च या दृक्च यद्विकारि यतश्च यत् ।
स च यो यत्प्रभावश्च तत्समासेन मे श्रृणु ।।
{अध्याय १३ ~ श्लोक ३}

தத்க்ஷேத்ரம் யச்ச யா த்₃ருக் ச யத்₃விகாரி யதஶ்சயத்.
ஸ ச யோ யத்ப்ரபா₄வஶ்ச தத்ஸமாஸேந மே ஶ்ருணு..
(அத்₄யாயம் 13 ~ ஶ்லோகம் 3)

அந்த க்ஷேத்ரம் என்பது என்ன, அதன் தன்மைகள் யாவை, அதன் விகாரங்கள் எத்தகையவை, அது எதிலிருந்து உண்டாகிறது, க்ஷேத்ரஜ்ஞன அவன் யார், எத்தகை மஹிமைகள் கொண்டவன் என்பதை எல்லாம் ஸுருக்கமாகச் சொல்கிறேன் கேள். (13 – 3)

க்ஷேத்ரம் என்பது என்ன?

தத் க்ஷேத்ரம் – அந்த க்ஷேத்ரம் என்கிருர். முதல் ஶ்லோகத்தில் குறிப்பிடப்பட்ட அந்த க்ஷேத்ரம் என்றும் அர்தம் கொள்ளலாம். உன்னிடமிருந்து வேருக, விலகி இருப்பதை சுட்டிக் காட்டுவதாகவும் அர்தம் கொள்ளலாம். முதல் ஶ்லோகத்தில் இதம் என்றதையே இங்கு தத் என்கிருர். 'க்ஷேத்ரத்தைப் பற்றியும் க்ஷேத்ரஜ்ஞனைப் பற்றியும் விரிவாக விளக்குகிறேன் கேள்', என்கிருர். க்ஷேத்ரத்தின் அமைப்பை 5 – 6'ம் ஶ்லோகங்களிலும் அதன் படைப்பு, அழிவு, மற்ற தன்மைகளை ஶ்லோகங்கள் 6, 19 மற்றும் 26'லும் விளக்குகிருர். ரெண்டாவது வரியில் உள்ள 'ஸ:' (அவன்) என்ற சொல் க்ஷேத்ரஜ்ஞனைக் குறித்திடும். க்ஷேத்ரத்தை 'தத்' (அது) என்று அஃறிணையாகக் குறிப்பிட்டவர் இங்கு க்ஷேத்ரஜ்ஞனை 'ஸ:'; 'அவன்' என்று குறிப்பிடுகிருர். க்ஷேத்ரஜ்ஞனைப் பற்றி ஶ்லோகங்கள் 20, 22 மற்றும் 31, 32, 33 லும் பேசுகிருர்.

நம்முடைய தர்ம க்ரந்தங்கள் ப்ரக்ருதி, ஜீவாத்மா மற்றும் பரமாத்மாவைப் பற்றி பேசுகின்றன. இவை மூன்றிலும் உள்ள, இல்லாத பரஸ்பர உறவுகளே இந்த அத்யாயத்தில் விளக்கப்படுகின்றன.

கீதை ஒரு உரையாடல். உரையாடலில் கேட்பவரின் காதுகள் திறந்து இருக்க வேண்டும். கேட்டிடும் ஆர்வம் விழிப்புடன் இருக்க வேண்டும். நாம் கதை சொல்வதற்கு முன், 'யுத்தக்கதை ஒன்று கூறுகிறேன். கேள்!', அல்லது ஶிவாஜி மஹாராஜாவைப் பற்றி கூறுகிறேன். கேள்!', என்று கூறி கேட்பவரின் ஆர்வத்தைத் தூண்டுகிருேம் அல்லவா. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனும் இதையே செய்கிருர்.

🕮 ॐ 🕮

ऋषिभिर्बहुधा गीतं(ञ्) छन्दोभिर्विविधैः(फ्) पृथत् ।
ब्रह्मसूत्र पदैश्चैव हेतुमद्भिर्विनिश्चितैः ।।
{अध्याय १३ ~ श्लोक ४}

ர்ஷிபி₄ர் ப₃ஹுதா₄ கீ₃தம்(ஞ்) ச₂ந்தோ₃பி₄ர்விவிதை₄:(ஃப்) ப்ருத₂க்.
ப்₃ரஹ்ம ஸூத்ர பதை₃ஶ்சைவ ஹேதுமத்பி₄ர்விநிஶ்சிதைஹி..
(அத்₄யாயம் 13 ~ ஶ்லோகம் 4)

க்ஷேத்ரம்- க்ஷேத்ரஜ்ஞன் பற்றிய தத்வம் ர்ஷிகளால் விஸ்தாரமாகப் பாடப்பட்டுள்ளது. வேதங்களில் பல விதங்களில் பாடப்பட்டுள்ளது. நிஶ்சய புத்தியைத் தருகிற யுக்தியோடு கூடிய ப்ரஹ்ம ஸூத்ர பதங்களில் பாடப்பட்டுள்ளது. (13 – 4)

ர்ஷிகள் மூலம் ஶாஸ்த்ரங்களிலும் புராணங்களிலும் ஸ்ம்ருதிகளிலும் க்ஷேத்ர – க்ஷேத்ரஜ்ஞனின் வர்ணனை மிக விஸ்தாரமாக உள்ளது. ஸத் – அஸத் என்றும் நித்ய – அநித்ய என்றும் ஶரீரம் – ஶரீரி அல்லது தேஹம் – தேஹி என்றும் ஜடம் – சேதனம் என்றும் பல வார்தைகளில் இந்த தத்வம் விளக்கப்பட்டுள்ளது. வேதங்களிலும் உபநிஷதப் பகுதிகளில் இதன் விளக்கம் உள்ளது. ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்திலும் இது விஸ்தாரமாகப் பேசப்பட்டுள்ளது. 'நான் கூறுபவை எதுவும் என் சிந்தனையில் உதித்தவை அல்ல. பல முறை, பல இடங்களில் பலரால் கூறப்பட்டவையே', என்கிருர். இன்று பரவலாகக் காணப்படும் காக்ஷியுடன் ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள்! ப்ராணயமத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட முறையை உலகம் முழுவதும் கற்றுத் தரும் ஒருவர், அதை தானே கண்டு பிடித்ததாகக் கூறி Patent செய்திருக்கிருர். உலகத்தில் எவரேனும் அவர் கூறிய முறையில் மூச்சு இழுத்து விட்டால் அவருக்குப்

பணம் அனுப்ப வேண்டும்?? பதஞ்ஜலி முனிவருக்கு எத்தனை பங்கு கொடுக்கப் போகிறார் அவர்? தன்னை மஹர்ஷி என்று அழைத்துக் கொண்ட மற்ற ஒருவர் தான் கூறி வந்த உபநிஷதக் கருத்துக்களைத் தானே கண்டெடுத்த விஜ்ஞான கருத்துக்கள் என்றும் அதற்காகத் தனக்கு நோபில் பரிஸு கிடைக்கும் என்றும் பிதற்றிக் கொண்டிருந்தார். இன்றைய 'Management' குரு அனைவரும் கீதையில் உள்ள கருத்துக்களையும் புராணங்களில் உள்ள கதைகளையும் கூறி பெரும் புகழையும் பணத்தையும் ஈட்டியுள்ளனர். ஆனால், இவை அனைத்தும் வேத – புராணங்களைப் படித்தே தான் புரிந்து கொண்டவை என்பதை ஏற்பதில்லை. மூலத்தைப் படித்தவர் அதிகமாக இல்லாததால் இவர்களுடைய பொய் வெளிப்படை ஆவதில்லை.

கருத்தை விட்டு விட்டு கூறுபவரைப் பாராட்டத் தொடங்கி விடுவது நம் ஸ்வபாவம். அர்ஜுனன் இதில் சிக்கி விடக்கூடாது என்பது ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் அக்கறை. அதனால்தான், 'அர்ஜுன! இக்கருத்து மீண்டும் மீண்டும் வேத – புராணங்களிலும் ஶாஸ்த்ர – ஸ்ம்ருதிகளிலும் பேசப்பட்டதே', என்பதை முதலில் கூறி விடுகிறார்.

📖 ॐ 📖

महाभूतान्यहङ्कारो बुद्धिरव्यक्तमेव च । इन्द्रियाणि दशैकं(ञ्) च पञ्चचेन्द्रिय गोचराः ।।
इच्छा द्वेषः सुखं(न्) दुःखं सङ्धातश्चेतना धृतिः । एतत्क्षेत्रं समासेन सविकारमुदाहृतम् ।।
{अध्याय १३ ~ श्लोक ५, ६}

மஹாபூ₄தாந்யஹங்காரோ புத்₃தி₄ரவ்யக்த மேவ ச.
இந்த்₃ரியாணி த₃ஶைகம்(ஞ்) ச பஞ்சசேந்த்₃ரிய கோ₃சராஹா..
இச்சா₂ த்₃வேஷ ஸுக₂ம்(ந்) து₃க்₂க₂ம் ஸங்கா₄தஶ்சேதநா த்₄ருதிஹி.
ஏதத் க்ஷேத்ரம் ஸமாஸேந ஸவிகாரமுதா₃ஹ்ருதம்..
(அத்₄யாயம் 13 ~ ஶ்லோகம் 5, 6)

மஹாபூதங்கள், அஹங்காரம், புத்தி, மூல ப்ரக்ருதி, பத்து இந்த்ரியங்கள், மனஸ், இந்த்ரிய விஷயங்கள் ஐந்து, இச்சை, த்வேஷம், ஸுகம், து:கம், ஶரீரத்தின் கூட்டுப் பொருட்கள், ப்ராணஶக்தி, மனவுறுதி ஆகியவை மாறுபாடுகளோடு கூடிய க்ஷேத்ரம் என்று ஸுருக்கமாக சொல்லப்பட்டுள்ளது. (13 – 5,6)

இங்கே அவ்யக்தம் என்பது வெளிப்படாத மூலப்ரக்ருதியைக் குறிக்கிறது. இதை மாயை என்று வேதாந்திகள் கூறுவர். ப்ரஹ்மம் மாயையின் மூலம் செயல்படும் போது ஈஶ்வரன் அல்லது ஸ்ருஷ்டியின் படைப்பாளர் எனப்படுகிறார். அதுவே தனிப்பட்ட வாஸனை கோஶங்கள் மூலம் இயங்கிடும் போது ஜீவன் அல்லது அஹங்காரம் எனப்படுகிறது.

புத்தி என்ற பதம் ஸமஷ்டி புத்தியைக் குறிக்கிறது. இது மஹத் என்றும் அழைக்கப் படுகிறது. இது நலன் – கேடு பற்றி சிந்தித்து தீர்மானித்திடும் திறன்.

அஹங்காரம் என்பதும் ஸமஷ்டி அஹங்காரம். பஞ்சபூதங்கள் மூலம் வெளிப்படும் 'நான் இருக்கிறேன்' என்ற உணர்வு அஹங்காரம் எனப்படுகிறது. மூல ப்ரக்ருதி, புத்தி, அஹங்காரம் இவை மூன்றும் ஈஶ்வர ஶக்தியாகும்.

மஹாபூதங்கள் ஐந்து. ப்ருத்வி, ஜலம், வாயு, அக்னி மற்றும் ஆகாஶம் ஆகிய ஐந்தும் படைப்பின் மூலப்பொருட்கள். படைப்பில் எங்கும் எதிலும் நிறைந்திருப்பவை.

பத்து இந்த்ரியங்கள் கண், காது, நாஸி, நாக்கு மற்றும் தோல் என்ற ஐந்து 'ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களும் கை, கால், குரல், மல – மூத்ர கரணங்கள் மற்றும் ஜனன இந்த்ரியம் என்ற ஐந்து கர்மேந்த்ரியங்களும் ப்ரக்ருதியின் செயல்பாட்டுக் கருவிகள்.

ஏகம் என்பது இங்கே மனஸைக் குறிக்கிறது. இந்த்ரியங்களும் மனஸும் அலைந்து துரத்திடும்

ஶப்தம், ரூபம், ரஸம், கந்தம் மற்றும் ஸ்பர்ஶம் என்ற ஐந்து விஷயங்கள் கோசர எனப்படுகின்றன. மொத்தம் இருபத்து நான்கு தத்வங்களின் இந்தக் கூட்டமே க்ஷேத்ரம் ஆகிறது. தத்க்ஷேத்ரம் அதாவது அந்த க்ஷேத்ரம் என்றார். இதம் ஶரீரம் அதாவது இந்த ஶரீரம் என்றார். நமது இந்த ஶரீரம் அந்த க்ஷேத்ரத்தின் ஒரு மிகச்சிறு அம்ஶமே.

படைப்பின் க்ரமவரிசையை இங்கு விளக்குகிறார். மாயையிலிருந்து புத்தியும், புத்தியிலிருந்து அஹங்காரமும், அஹங்காரத்திலிருந்து பஞ்சமஹாபூதங்களும், பஞ்சமஹா பூதங்களிலிருந்து இந்த்ரியங்களும் மனஸும் விஷயங்களும் படைக்கப்பட்டுள்ளன. க்ஷேத்ரஜ்ஞன் க்ஷேத்ரத்துடன் தன்னைப் பிணைத்துக் கொள்வதால் தோன்றிடும் விகாரங்களை மேற்கொண்டு விளக்குகிறார். இச்சா என்பது விருப்பம். ஒரு பொருள், ஒரு நபர் அல்லது ஒரு சூழ்நிலை வேண்டும் என்ற விருப்பம் இச்சா. உலகத்தில் நிகழ்ந்திடும் அத்தனை பாபங்களின் பின்னணியிலும் ஏதோ ஒரு விருப்பம் இருந்திடும். அதே போல், மநுஷ்யன் அநுபவித்திடும் அனைத்து து:கங்களுக்கும் காரணம் ஏதோ ஒரு விருப்பமே. விருப்பம் தடைபடும் போது தடைக்குக் காரணமான நபர், பொருள் மற்றும் சூழ்நிலை மீது கோபம் தோன்றுகிறது. கோபம் மனஸில் விட்டுச் செல்லும் ஸூக்ஷ்மமான மிச்சம் த்வேஷம் எனப்படுகிறது. உலக அநுபவத்தால் மனஸில் தோன்றிடும் அநுகூலமான விளைவுகள், ப்ரஸன்னமான உணர்வுகள் ஸுகம். அதற்கு மாறாக. உலக அநுபவம் தோற்றுவித்திடும் ப்ரதிகூலமான விளைவு, மனஸ் விரும்பாத உணர்வுகள் து:கம். இச்சா, த்வேஷம், ஸுகம், து:கம் இவை நான்கும் மாறுதலுக்கு உட்பட்டவை. முன்னால் கூறப்பட்ட இருபத்து நான்கு பொருட்களின் கூட்டினால் ஏற்பட்ட ஶரீரமே ஸங்காத:. ஶரீரமும் தொடர்ச்சியான மாறுதலுக்கும் அழிவிற்கும் உட்படுவது. ஶரீரத்தில் உள்ள ப்ராணஶக்தியே சேதனா. ஸாத்வீக மனநிலையில் அமைதியாகவும் உணர்ச்சிகள் பெருக்கெடுத்த நிலையில் வேகமாகவும் இருந்திடும். க்ஷணந்தோறும் குறைந்து கொண்டே இருக்கும் ப்ராணஶக்தி. இவ்வாறு சேதனமும் மாறுதலுக்கும் அழிவிற்கும் உட்பட்டதே. உணர்வுகளை அநுபவித்திடும் ஆற்றல் உள்ளவை சேதனம் என்றும் இல்லாதவை ஜடம் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றன. இவ்வாற்றலும் நிரந்தரம் அற்றது என்பதால் இவ்வகையிலும் சேதனம் மாறுதலுக்கு உட்பட்டதே. த்ருதி என்பது பற்றிடும் ஆற்றல் அல்லது உறுதி. இதுவும் மனநிலைக்கு ஏற்பவும் கால சூழ்நிலைக்கு ஏற்பவும் மாறக் கூடியது. ஒரு ஸமயம் தைர்யத்தைப் பற்றி இருப்பவன் விபரீத சூழ்நிலையில் தைர்யத்தை விட்டு விடுகிறான். ஒரு ஸமயம் நல்ல கருத்தைப் பற்றி இருப்பவன் வேறொரு நேரத்தில் அதை விட்டு தீய கருத்தைப் பற்றுகிறான்.

ஐந்தாம் ஶ்லோகத்தில் ஸமஷ்டி க்ஷேத்ரத்தை விவரித்தவர் ஆறும் ஶ்லோகத்தில் வ்யஷ்டி (தனி மநுஷ்ய) ஶரீரத்தில் உதித்திடும் உணர்வுகளை விவரித்தார். விகாரங்கள் நிறைந்த இது தான் க்ஷேத்ரம் என்று நிறைவு செய்கிறார். அதாவது, வ்யஷ்டி ஶரீரமும் ஸமஷ்டி க்ஷேத்ரமும் ஒன்றுதான். உலகமும் ஶரீரமும் வெவ்வேறல்ல. ஒன்றுதான். இதைக் காண்பவன் க்ஷேத்ஜ்ரஞன். இதைக் கண்டு உலகத்துடனும், ஶரீரத்துடனும் ஏற்படுத்திக் கொண்ட பிணைப்பைத் துண்டித்து, பரமனுடன் தன் நித்ய ஸம்பந்தத்தை உறுதிபடுத்திக் கொள்கிறான் க்ஷேத்ரஜ்ஞன். விகாரங்களுடன் உள்ளதாகக் கருதிய தன் பிணைப்பை அறுத்து நித்யத்துடன், அழிவற்றதுடன் என்றும் இருந்திடும் பிணைப்பை த்ருடப்படுத்துகிறான்.

📖 ॐ 📖

अमानित्वमदम्भित्वमहिंसा क्षान्तिरार्जवम् ।
आचार्योपासनं शौचं स्थैर्यमात्म विनिग्रहः ।।
{अध्याय १३ ~ श्लोक ७}

அமாநித்வமத₃ம்பி₄த்வமஹிம்ஸா க்ஷாந்திரார்ஜவமேவ ச.
ஆசார்யோபாஸநம் ஶௌசம் ஸ்தை₂ர்யமாத்ம விநிக்₃ரஹஹ..
(அத்₄யாயம் 13 ~ ஶ்லோகம் 7)

தற்பெருமை இன்மை, பகட்டின்மை, அஹிம்ஸை, மன்னிப்பு, எளிமை, தூய்மை, குரு ஸேவை, ஸ்திரத்தன்மை, மன அடக்கம் ... (13 – 7)

ஜ்ஞானம் எது?

அடுத்த ஐந்து ஶ்லோகங்களில் (7 முதல் 11 வரை), நமக்கு அவஶ்யமான ஸில ஸாதனங்களை, **ஶரீரத்துடன் நாம் ஏற்படுத்திக் கொண்ட பிணைப்பினை அறுக்க உதவிடும் ஸில ஸாதனங்களைப்** பட்டியலிடுகிறார். இவற்றை ஜ்ஞானம் என்றும் மாறானவை அஜ்ஞானம் என்றும் அறிவிக்கிறார். ஒவ்வொன்றாகக் காண்போம்.

அமானித்வம்: – தன்னை உயர்ந்தவனாக, விஶேஷமானவனாகக் கருதாமை. ஆன்ம ஸாதனையில் இருப்பவன் தன்னைப் பற்றி, 'நான் மதிப்பு மிகுந்தவன், பாராட்டிற்கு உரியவன்', என்று கருதிக் கொள்ள வாய்ப்பு உண்டு. படிப்பு ('நான் பகவத் கீதையை மன:பாடமாக அறிந்தவன்'.); தகுதி ('நானே ஆஶ்ரமத்தில் Senior, முதல் ஶிஷ்யன் நான்'.); குணம் ('வர்ஷம் முழுவதும் குளிர்ந்த நீரில் குளிக்கிறேன், என் நாக்கு ஒரு முறையும் பொய் பேசியதில்லை'.); ஶரீரத்தின் அமைப்பு ('நான் எட்டு மணிநேரம் தொடர்ந்து த்யானத்தில் அமர்ந்திடுவேன்'.); வர்ணம் ('நான் ப்ராஹ்மணன்'.); ஆஶ்ரமம் ('நான் ஸந்யாஸீ''.); என்ற ஏதோ ஒரு அடிப்படையில் தன்னை சிறப்பானவனாகக் கருதி விடுவான். அதி விஶேஷமான தான் பாராட்டப்பட வேண்டும் என்று எதிர்ப்பார்த்திடுவான். இவை அனைத்துமே ஜடத்துடன் பிணைத்துக் கொண்டவனின் கருத்து. ஶரீரத்துடன் ஏற்பட்ட ஸம்பந்தத்தின் விளைவு.

பிறரிடம் உயர்ந்த தன்மைகளை, விஶேஷங்களைக் காணுதல் மற்றும் உயர்ந்தவர்களின் அருகாமை நம்மில் அமானித்வம் மலர வைத்திடும். ஜ்ஞானத்திலும் தபஸ்ஸிலும் வைராக்யத்திலும் உயர்ந்தவரின் அருகாமை நம்மிடம் உள்ள மற்ற பல தோஷங்களையும் களைந்து விடும். அத்தகையவரின் அருகாமை கிடைத்தால் பெரும் பாக்யம். அது அரிதாகவே கிடைத்திடும். அனைவரிடமும் ஏதோ ஒரு சிறப்பை, உயர்வைக் கண்டு பாராட்டுவது அதை விட ஸுலபமானது. வார்த்தைகளால் வெளிப்படையாக பாராட்டுதல் தேவை இல்லை. விஶேஷத்தைக் கண்டிடும் பார்வை வேண்டும். அவரிடம் உள்ள அந்த விஶேஷத்திற்காக மனஸார அவருக்கு மதிப்பு அளித்திட வேண்டும்.

விஶ்வ ஹிந்து பரிஷத் (ப்ரயாகை – 1966) நடத்திய முதல் துறவியர் மாநாட்டில் பாரத தேஶத்தின் அனைத்து ஸம்ப்ரதாய மடாதிபதிகளும் ஶங்கராசார்யர்களும் பல்லாயிரம் துறவிகளும் கலந்து கொண்டனர். இவர்கள் அனைவரும் ஒரே மேடையில் அமர்ந்ததும் ஒரே குரலில் பேசியதும் அன்று பெரும் ஆஶ்சர்யத்திற்கான விஷயமாக இருந்தது. 'தீண்டாமை தவறு. ஶாஸ்த்ரத்தால் அனுமதிக்கப்படவில்லை. தீண்டாமை தவறில்லை என்றால் தவறென்று உலகில் வேறு எதுவும் இருக்க முடியாது', என்ற தீர்மானம் அந்த மாநாட்டில் தான் நிறைவேற்றப்பட்டது. மாநாட்டின் வெற்றியின் பின்னணியில், ஸ்ரீ குருஜி கோல்வால்கர் அவர்களது 'அமானித்வமே' காரணம். ஒவ்வொரு துறவியின் உயர்வையும் அறிந்து, அவருக்கு மர்யாதை அளித்து, அவருக்குத் தேவையானவற்றை மிகப் பணிவுடன் ஏற்பாடு செய்தார். மாபெரும் இந்த மாநாடு அவர் தலைமை தாங்கிய RSS அமைப்பின் ஆள்பலம் மற்றும் செல்வாக்கு காரணமாகவே நடந்தது என்றாலும் ஸ்ரீகுருஜி மேடையில் அமராமல் ஒவ்வொரு துறவியையும் பணிந்து வணங்கி மேடைக்கு அழைத்துச் சென்று ஆஸனத்தில் அமர்த்திக் கொண்டிருந்தார்.

அதம்பித்வம்: காட்டிக் கொள்ளும் தன்மை தம்பம். இல்லாதவற்றை இருப்பதாகவும் இருப்பதை மிகைப் படுத்தியும் காட்டிக் கொள்வதே தம்பம். தன்னிடம் உள்ள செல்வத்தைக் காட்டிக் கொள்ள திருமணம் போன்ற நிகழ்வுகளை மிகையான ஆடம்பரத்துடன் நடத்துவது மாத்ரம் தம்பம் இல்லை. ஒரு ஆன்மீகப் பெரியவரைக் காணச் செல்லும் போது கண்ணாடியில் முகம் பார்த்து நெற்றியில் திருநீறு ஸரியாக இருக்கிறதா என்று பார்த்துக் கொள்ளுதல்; ஸாதாரணமாக அலுவலக ஊழியர்களிடம் கோபப்படும் முதலாளி, ஸாது வந்திருக்கும் அன்று அன்பாகப் பேசுவது; பிச்சைக்காரருக்குப் பொதுவாக ஒரு ரூபாய் அளிப்பவர், நண்பர்கள் உடன் இருந்தால் பத்து ரூபாய் அளிப்பது; உடைகளும் இருப்பிடமும் அழுக்காக வைத்திருப்பவர், அதிகாரி வரப்போகிறார் என்றதும் ஶுத்தப்படுத்தும் வேலையில் இறங்குவது; ஸாதுக்கள் முன் தன்னை எளிமையானவராகக் காட்டிக் கொள்ளுதல்; அன்றாட வீட்டுக் கார்யங்களைச் செய்யாதவர் அதிதி இருக்கும் போது

விடியற்காலை எழுந்து ஸுறுஸுறுப்பாகக் கார்யங்களைச் செய்வது; பிறர் தவறாக நினைக்கக்கூடும் என்று நினைத்து நெற்றியில் அணிந்த விபூதியை அழித்துக் கொள்வது; உடன் வேலை செய்பவரின் நற்சான்றிதழ் பெற்றிட, அலுவலக விருந்துகளில் அசைவம் உண்பது மற்றும் ஸாராயம் அருந்துவது (IT கம்பெனிகளில் பரவலாக காணப்படுவது); இவை அனைத்தும் தம்பம்தான். தம்பம் இல்லாமை அதம்பித்வம்.

உலகத்தை ஸத்யமென்று கருதுபவன், உலகிற்கு மஹத்வம் அளிப்பவன், உலகத்துடன் தன்னைப் பிணைத்துக் கொண்டவனே தம்பம் கொள்வான். பரமனை மாத்ரம் சித்தத்தில் வைத்தவன் மநுஷ்யர்களின் பொய்யான நற்சான்றிதழ்கள் பெறுவதைப்பற்றி கவலைப்பட மாட்டான்.

அஹிம்ஸா: சொல், செயல், சிந்தனையால் பிற உயிருக்கு சிறிதும் து:கம் அல்லது கஷ்டம் கொடுக்காமல் இருப்பது அஹிம்ஸை. தானே நேரடியாகவும் மற்றொருவர் மூலமும் ஹிம்ஸை செய்யப்படுகிறது. ஹிம்ஸைக்கு நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ ஆதரவு அளிப்பதும் ஹிம்ஸையே. இம்மூன்றையும் விலக்கிட வேண்டும்.

பிறருக்குத் தீங்கு இழைக்க மூன்று காரணங்கள் இருந்திட வாய்ப்பு உண்டு. அவை க்ரோதம், லோபம் மற்றும் மோஹம். முள் தைத்து விட்டது என்பதற்காக செடியைப் பிடுங்கி எறிவது, இருண்ட பாதையில் திடீரென்று குரைத்து பயமுறுத்திய நாயை அடுத்த தினம் கல்லால் அடிப்பது, மதவெறி, ஜாதிவெறி, இனவெறி கொண்டு நடந்திடும் சூறையாடல், கொலை போன்றவை க்ரோதத்தின் அடிப்படையில் நடந்திடும் ஹிம்ஸை. உர மருந்துகள் மற்றும் பூச்சி மருந்துகளை நிலத்தில் கொட்டி நடத்தப்படும் வ்யவஸாயம், ஊஸி மருந்து மற்றும் ரஸாயன சிகித்ஸை மூலம் பால், முட்டை மாம்ஸ உத்பத்தியை அதிகரித்தல், திருட்டு, கொள்ளை, ஏமாற்றுதல் போன்றவை லோபத்தின் (பேராஸை) அடிப்படையில் நடந்திடும் ஹிம்ஸை. தனது என்று மோஹத்துடன் பற்றிய வீடு, நிலம், வண்டி, மகன் போன்றவை பாதிக்கப்படாமல் காத்திடும் நோக்கத்துடன் நடத்தப்படும் ஹிம்ஸை மூன்றாம் வகை.

பிற உயிர்கள் மீது வன்முறை செய்பவர் கூட கோவில், ஶ்மஶானம் போன்ற ஸில இடங்களிலும், பண்டிகை தினங்கள், பிறந்த நாள், தாய் – தந்தையரின் திவஸம் போன்ற ஸில தினங்களிலும், பஶு, ப்ராஹ்மணன், வயோதிகன், துறவி போன்ற ஸில மநுஷ்யர்களிடமும் செய்வதில்லை. மேற்குறிப்பிட்ட ஸர்வ ஹிம்ஸைகளையும் ஸர்வ இடங்களிலும் எந்நேரமும் ஸர்வ உயிர்களிடமும் முழுமையாக விலக்குதல் அஹிம்ஸா . அஹிம்ஸா பரமோ தர்ம (மிக உயர்ந்த தர்மம்) என்றும் மஹாவ்ரதம் என்றும் போற்றப்படுகிறது.

நான் – எனது என்ற உணர்வு காரணமாக ஶரீரத்துடன் மநுஷ்யன் ஏற்படுத்திக் கொள்ளும் பிணைப்பே ஹிம்ஸைக்குக் காரணம். தன் ஶரீரத்தின் ஒரு அங்கம் அநுபவித்திடும் வேதனையை மநுஷ்யனால் உணர முடிகிறது. ஒருவன் தன்னை வேறாகக் கருதுவதால் பிறர் மீது ஹிம்ஸை செய்கிறான். பரமனில் லயித்து அனைத்து உயிர்களிலும் அவனைக் காணும் போது ஹிம்ஸை மறைந்து அஹிம்ஸை மலர்கிறது.

க்ஷாந்தி: பிற உயிர்களுக்குத் தீங்கு இழைக்காமல் இருத்தல் அஹிம்ஸா என்றால் பிற உயிர்கள் இழைத்திடும் தீங்கினைப் பொறுத்து மன்னித்தல் க்ஷாந்தி. க்ஷேத்ரத்துடன் (ஶரீரத்துடன்) பிணைப்பு இறுக இறுக, ஶரீரத்திற்கு ஏற்படும் தீங்கினைப் பொறுத்துக் கொள்வது கடினமாகிறது. உள்ளத்தில் க்ஷாந்தி மலர மலர க்ஷேத்ரத்துடன் ஏற்பட்ட பிணைப்பு மெல்ல மெல்ல விலகுகிறது.

காரணம் ஏதும் இல்லாமல் பிறரால் தீங்கிழைக்கப் படும்போது, தண்டனை கொடுக்கும் ஆற்றல் இருந்தும் பொறுத்துக் கொள்ளுதல் க்ஷாந்தியாகும். தீங்கிழைத்தவருக்கு இப்போதும் எதிர்காலத்தில் எப்பொழுதும், இங்கும் வேறெங்கும் மேல் உலகங்களிலும், தண்டனை கிடைக்க வேண்டும் என்ற துளி எண்ணமும் இல்லாதிருப்பது க்ஷாந்தி. உணவு உண்ணும் பொழுது பற்கள் நாக்கினைக் கடித்து விடுகின்றன. வேலையில் ஈடுபட்டிருக்கும் போது கைவிரல் கண்ணைக் குத்தி விடுகிறது. நாம் என்ன செய்கிறோம்? ரெண்டையும் நம் அங்கமாகக் கருதுகிறோம். அல்லது ரெண்டிலிருந்தும் விலகி நின்று ரெண்டையும் ஸமமாகக் கருதுகிறோம். எனவே, பற்களையோ

கைவிரலையோ தண்டிப்பதில்லை. விவேகத்தின் துணையுடன் அனைவரையும் தன் ஸ்வரூபமாகக் கருதுவோம் அல்லது உலகிலிருந்து விலகி பரமனுடன் இணைந்து நின்று, 'நான் பாதிக்கப்பட முடியாதவன்', என்று கருதுவோம். அந்நிலையில் உள்ளத்தில் க்ஷாந்தி மலரும்.

ஆர்ஜவம்:– உள்ளதற்கும் தெரிவதற்கும் வித்யாஸம் இல்லாமையே ஆர்ஜவம். நினைப்பது ஒன்று, பேசுவது ஒன்று; சொல்லும் யோஜனை ஒன்று, உள்ளே போடும் திட்டம் வேறு; என்பதெல்லாம் கோணலான சிந்தனையின் விளைவு. நேரான சிந்தனையே ஆர்ஜவம். எளிமையான மனஸ். (அர்ஜுனன் என்ற பெயருக்கு கோணலற்றவன் என்றே பொருள்). ஶரீரம், மனஸ், வாக்கு ஆகிய மூன்று நிலைகளிலும் 'ஆர்ஜவம்' வேண்டும். ஶரீரத்தை அலங்கரித்துக் கொள்ள விரும்பாமை, நடை உடையில் விறைப்பின்மை, எளிமை இவை ஶரீரத்தின் ஆர்ஜவம். ஸூது, கபடம், பொருமை, வெறுப்பு இல்லாத அன்பும், இரக்கமும் மனஸின் ஆர்ஜவம். கோள், கிண்டல், நிந்தனை, கடுமையான கஸப்பான வார்த்தைகள் ஆகியவை இன்றி எளிய, அன்பான, நலன் விழையும் பேச்சு இவை வாக்கின் ஆர்ஜவம்.

தன்னைப் பிறரிடம் இருந்து வேறுபடுத்தி சிறப்பானவராகக் கருதும் போது சொல், செயல் மற்றும் சிந்தனை கோணலாகி விடுகின்றன. பரமனுடன் இணைத்திடும் போது பணிவும் ஆர்ஜவமும் தோன்றி விடுகின்றன.

ஆசார்யோபாஸனம்:– ஆசார்யருக்கு ஸேவை. கல்வியை புகட்டுபவரும் நல்ல உபதேஶங்களை வழங்குபவரும் ஆசார்யர் என்றே அழைக்கப்படுகிறார். அவருக்குச் செய்திடும் ஸேவையும் ஃபலன் தரும். எனினும், இங்கு ஆசார்யர் என்ற பதம் பரமதத்வத்தை அறிந்த ஜீவன் முக்தரையே குறிக்கிறது. அவரை ஸாஷ்டாங்கமாக விழுந்து வணங்குதல்; மர்யாதை செய்தல்; அவரது ஶரீரத்தின் ஶாஸ்த்ரோக்த (நெறிகளுக்கு உட்பட்ட) அவஶ்யங்களைப் பூர்தி செய்தல் ஆகியவை ஆசார்ய உபாஸனம். அவர் பெற்றுள்ள தத்வத்திற்கு ஏற்ப, அவரது பாவனைக்கு ஏற்ப வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்வதே உண்மையில் ஆசார்யோபாஸனம். ஏனென்றால், ஶரீர பாவனை உள்ளவருக்கு ஶரீர ஸேவை செய்தால் போதும். ஶரீர பாவனையைக் கடந்து விட்டவர் முன் விழுந்து வணங்கி, ஸேவைகள் செய்தால் மாத்ரம் போதாது. அவருடைய பாவனையை நாம் ஏற்க வேண்டும். 'காஃபி அருந்தாதே, பட்டு உடுத்தாதே' என்ற அவர் சொல்லை ஏற்காமல் பரமாசார்யர் முன் விழுந்து விழுந்து வணங்கினால் போதுமா?

பிறரிடம் இருந்து வாங்குவது நம்மைத் தாழ்த்துகிறது. ஏதாவது வாங்க நேர்ந்தால் அதை மதிப்பிட்டு, திருப்பி அளித்து விட்டு, நிமிர்ந்து விட விரும்புகிறோம். ஶாலையில் வழி கேட்கிறோம். எவரோ வழி சொல்கிறார். நாம் நன்றி கூறி அவர் அளித்ததைத் திருப்பி அளித்து விடுகிறோம். லௌகீக வாழ்க்கைக்கு அவஶ்யமான பாடங்களைக் கற்றுக் கொடுப்பவருக்குப் பொன்னும் பொருளும் அளித்து, கணக்கை முடித்துக் கொள்கிறோம். ஆனால், குருவிடம் இருந்து நாம் ஏற்றதோ திருப்பி அளிக்க முடியாதது. நம் வாழ்வையே சீராக்கி விட்ட ஜ்ஞானம். நாம் வைத்திருக்கும் பொன்னும் பொருளும் அவருக்கு வேண்டாம். பூர்ணமாக பணிவது மாத்ரமே நம்முன் உள்ள ஒரே உபாயம். பணிந்து அவரை வணங்குவது மற்றும் பணிந்து அவரது சிந்தனையை, அவரது பாவனையை ஏற்பது .

ஶௌசம்: தூய்மை. ஶரீர மற்றும் மனத் தூய்மை. ஶரீரத்தை நாம் நீராலும் மண்ணாலும் ஶுத்தப் படுத்த முயல்கிறோம். ஆனால், ஶரீரம் மண் மற்றும் பிற பொருட்களால் ஆனது என்பதால் இயல்பாக அது தூய்மை அற்றது. அதை மீண்டும் மீண்டும் தூய்மைப்படுத்த முயன்று நாம் மெய்யான அகத் தூய்மையை அறிகிறோம். ஶரீரம் மீது நாம் கொண்ட மோஹம் அழிகிறது. தத்தம் வர்ணத்திற்கேற்ப அவஶ்யமான பணத்தை நேர்மையான வழிகளில் ஸம்பாதித்தல், பொய் மற்றும் கபடம் இல்லாமை, தூய்மையான உணவை உட்கொள்ளுதல் ஆகியவை மனத் தூய்மையை ஏற்படுத்தும்.

ஸ்தைர்யம் : ஸ்திரநிலை. சஞ்சலமின்மை. பரமனே என் லக்ஷ்யம் என்ற உறுதி. மலை ஏறுபவன் நிலையான பாறையைப் பற்றினால் மாத்ரமே மேலும் ஏறலாம். தண்டவாளம் உறுதியான

தளத்தின் மீது இருந்தால் ரயிலின் ஆட்டம் மறைந்து ஓட்டம் மாத்ரம் இருந்திடும். நிலையானதைப் பற்றினால் மாத்ரமே நிலைப் பெற முடியும். உலகத்தில் உள்ள அனைத்தும் மாறுதலுக்கு உட்பட்டவை. அழிவிற்கு உட்பட்டவை. அவற்றைப் பற்றிட முயலும் மனஸ் எப்பொழுதும் நிலை பெற முடியாது. பரமனின் பாதங்களே நிலையானவை. மாற்றம் இல்லாதவை அவை. அவற்றை மாத்ரம் பற்றினால் உள்ளம் நிலையாகிடும்.

ஆத்ம விநிக்ரஹ: – வஶப்பட்ட மனஸ். இங்கு ஆத்மா என்ற வார்த்தை மனஸைக் குறிக்கிறது. மனஸ் இந்த்ரியங்கள் மூலம் வேலை செய்கிறது. கண் பார்க்கிறது. காது கேட்கிறது. நாஸி நுகர்கிறது. உலக விஷயங்கள் இந்த்ரியங்கள் மூலம் நம் உள்ளே நுழைகின்றன. விளைவாக, மனஸில் எண்ணங்கள் தோன்றுகின்றன. அலை அலையாகத் தோன்றிடும் எண்ணங்களில் ஸில மட்டும் மனஸில் ஸங்கல்பமாக (விருப்பாகவோ வெறுப்பாகவோ) தங்கி விடுகின்றன. இவை மனஸை அலைக்கழக்கின்றன. மீண்டும் மீண்டும் பயில்வதன் மூலம் மனஸை உலக விஷயங்களிலிருந்து விலக்கி பரமனில் செலுத்தும் போது மனஸ் மெல்ல மெல்ல வஶப்படுகிறது.

📖 ॐ 📖

इन्द्रियार्थेषु वैराग्यमनहङ्कार एव च ।
जन्म मृत्यु जरा व्याधि दुःखदोषानुदर्शनम् ।।
{अध्याय १३ ~ श्लोक ८}

இந்த்₃ரியார்தே₂ஷு வைராக்₃யமநஹங்கார ஏவ ச.
ஜந்ம ம்ருத்யு ஜரா வ்யாதி₄ து₃க்₂க₂ தோ₃ஷாநுத₃ர்ஶநம்..
(அத்₄யாயம் 13 ~ ஶ்லோகம் 8)

இந்த்ரிய போக விஷயங்களில் பற்றின்மை, அஹங்காரமின்மை, பிறப்பு - இறப்பு - வயோதிகம் - மரணம் ஆகியவற்றை து:கம் நிறைந்த தோஷங்களாகப் பார்த்தல் ... (13 – 8)

இந்த்ரியார்தேஷு வைராக்யம்:– இந்த்ரியங்களின் பற்றின்மை. இந்த்ரியங்களுக்கு தத்தம் விஷயங்கள் மீது ஆர்வமின்மை. இந்த்ரியங்கள் தத்தம் விஷயங்களுடன் இணைந்திருக்கும். உலக வாழ்க்கைக்கு அவஶ்யமானவற்றைப் பெற்றிடும். ஆனால், விஷயங்களைப் பற்றிய ராகம் (விருப்பு), கவர்ச்சி, ஆர்வம் இருந்திடாது.

விவேகத்தைப் பயன்படுத்தி இந்த்ரியங்கள் வைராக்யத்தை அடைந்திட வேண்டும். உலக விஷயங்களைப் பற்றிய கவர்ச்சியே உலகில் பாபச் செயல்கள் நிகழக் காரணம். விஷயங்களைப் பற்றிய கவர்ச்சி இருந்தால் பரமனில் லயிப்பது எவ்வாறு? பரமதத்வத்தை எவ்வாறு அறிவது? உலகத்தில் இந்நாள் வரை பல்லாயிர ராஜா மஹாராஜாக்களும் பெரும் செல்வந்தர்களும் வாழ்ந்து சென்றுள்ளனர். மிச்சமில்லாமல் எல்லா வகை போகங்களையும் அநுபவித்துள்ளனர். ஆனால், இறுதியில் என்னவாயிற்று? அவர்களும் மடிந்தனர். மண்ணோடு மண்ணாயினர். எவ்வித ஸுகபோகமும் அநுபவிக்காதவர்கள், ஏழ்மையின் காரணமாக போக வஸ்துக்களை அடைய முடியாதவர்கள், போகத்தை ஒதுக்கித் துறவு வாழ்க்கை மேற்கொண்டவர்கள், இவர்களை விட எல்லா போகங்களையும் அநுபவித்தவர் எவ்விதத்தில் மாறுபட்டார்? அவர்கள் பெறாத எவ்வகைச் சிறப்பினை இவர் பெற்றார்? விவேகத்தின் உதவியால் இவ்வாறு சிந்தனை செய்தால் வைராக்யம் வளர்க்கலாம்.

அனஹங்கார:– 'நான்' இன்மை. மநுஷ்யனுக்கு நான் என்ற அஹங்கார பாவம் சிறு வயஸில் தோன்றி விடுகிறது. ஆழ்ந்த உறக்கத்தில், 'நான்' மறைந்து இருக்கிறது. விழித்தவுடன் நாம் முதலில் உணர்வது 'நான் இருக்கிறேன்', என்ற பாவனையை. அதுவே ஶரீரத்துடன் ஒட்டி, 'நான் ஶரீரம்', என்றும் 'நான் செய்கிறேன்' என்றும் பரிணமிக்கிறது. நாளடைவில் பெயர், ஜாதி, செயல்கள், பாவனைகள், ஜ்ஞானம், பொருட்கள், இடம் என்று பலவற்றுடன் தன்னைப் பிணைத்துக் கொண்டு ஜன்ம – மரணச் சுழலில் சிக்க வைக்கிறது. ஆன்மீக ப்ரயாணத்தில் 'நான்' என்ற பாவம் வெகு தூரம் உடன் வருகிறது. அதை நீக்க மிகக் கடின ப்ரயாஸை தேவைப்படுகிறது.

முதலில் ஶரீரம் மற்றும் ஸ்தூலப் பொருட்களுடன் கொண்ட இணைப்பினுல் ஏற்பட்ட அபிமானம் நீக்கப்படுகிறது. பின்னர் செயல்களுடனுன பிணைப்பை அறுத்து, 'நான் செய்கிறேன்', என்ற அபிமான – அஹங்காரம் களையப்படுகிறது. அதன் பின்னர் புத்தியுடன் ஸம்பந்தப்பட்ட, 'நான் அறிகிறேன்', என்ற ஸூக்ஷ்ம அஹங்காரம் போகிறது. இறுதியில் 'நான் இருக்கிறேன்', என்ற அஹங்காரம் மறையும் போது பரமன் மாத்ரமே எங்கும் நிறைந்து நிற்கிருர்.

ஜன்ம ம்ருத்யு ஜரா வ்யாதி து:க தோஷானுதர்ஶனம் : – என்றும் எப்போதும் தர்ஶனம் செய்ய வேண்டும். அதுவே ஜ்ஞானம் என்கிருர் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். எதன் தர்ஶனம்? ஜன்மம், மரணம், வயோதிகம், வ்யாதி இவற்றில் உள்ள து:கம் மற்றும் தோஷத்தின் தர்ஶனம்.

நாம் நம் து:கத்திற்கான காரணத்தை வெளியே தேடுகிருேம். பிற மநுஷ்யர்கள், ஸூற்றுச் சூழல், புற அமைப்புகள் என்று ஏதோ ஒன்றுதான் நம் து:கத்தின் காரணம் என்று கருதுகிருேம். பார்வையின் திஶையை மாற்றச் சொல்கிருர் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். 'து:கத்திற்குக் காரணம் நானே. முன்பு என்ருே நான் விதைத்தது இன்று முளைத்துள்ளது. து:கங்கள் அனைத்திற்கும் நான் முன்பு செய்த ஏதோ தவருன செயல்களே காரணம்'. பார்வை இவ்வாறு திஶை மாறியவுடன் து:கம் மறைந்து விடுகிறது. நமக்கும் ஜ்ஞான ஆலயத்திற்கும் இடைவெளி குறைந்து விடுகிறது.

ஜன்மம் து:கமயமானது. பூவுலகில் நம் பிறப்பே து:கமயமானது. தாயின் கர்பத்தில் நாற்றம் மிக்க நீரில் தலைகீழாகத் தொங்கி, அவளுடைய ஶரீர வெப்பத்தால் வாட்டப்பட்டு, உள்ளே வாழ்ந்திடும் லக்ஷோபலக்ஷ நுண்ஜீவன்களால் கடிக்கப்பட்டு, வெளியே வரும் போது தாய்க்கு வார்தைகளால் வர்ணிக்க முடியாத வலியைக் கொடுத்து, அப்பப்பா! உண்மைதான். ஜன்மம் து:கமயமானது.

'ஜாதஸ்ய ஹி த்ருவோ ம்ருத்யு'. பிறப்பதனைத்தும் இறப்பது உறுதி (2 – 27). உலகத்தில் பிறந்த ஒருவன் கல்வி கற்பானு? பணம் ஸம்பாதிப்பானு? தொழிலேதேனும் செய்வானு? திருமணம் செய்து கொள்வானு? அவனுக்குக் குழந்தைகள் பிறக்குமா? எதுவும் நிஶ்சயம் இல்லை. ஒரு நாள் இறந்து போவான் என்ற ஒன்று மாத்ரம் நிஶ்சயம். மரணமும் து:கமயமானது. ப்ரிய ஜனங்கள் என்று கருதியோர்களை விட்டுப் பிரிவதால் வருத்தம், வாழ்நாள் முழுவதும் பாடுபட்டு ஆஶை ஆஶையாக ஶேகரித்த செல்வத்தை இங்கு விட்டுச் செல்வதால் வருத்தம், செல்லம் கொடுத்து பேணிப் பாதுகாத்த ஶரீரத்தை விட்டு விலகுவதால் து:கம், திணறிடும் மூச்சு, குழறும் பேச்சு, கலங்கிய நினைவு, ஶரீரத்தின் ஒவ்வொரு உயிரணுவிலும் தெறித்திடும் வலி, அப்பப்பா ... உண்மைதான். ம்ருத்யுவும் து:கமயமானது.

ஜரா, அதாவது வயோதிகம், குறைவான து:கம் கொண்டதா? துள்ளிக் குதித்து ஆட்டம் போட்ட இளமை பர்வம் அஸ்தமித்து, தளர்ந்து ஓய்ந்து போன ஶரீரமும், விஷயங்களை அநுபவிக்கும் ஆஶை தீராத நிலையில் அநுபவிக்க இயலாது மங்கி வறண்டு போன இந்த்ரியங்களும், பனி படர்ந்த மலைப்பதையைப் போல் தெளிவற்ற சிந்தனையும், மேகம் மறைத்த ஸூர்யனைப் போல் பயத்தால் கவ்வப்பட்டு உத்ஸாஹம் மறைந்து போன மனஸும், தேய்ந்த ரப்பர் பெல்ட் மாட்டிய மோடார் வெளியிடும் ஶப்தத்தைப் போன்ற தடுமாற்றம் நிறைந்த பேச்சும், ஸ்வந்த அவஶ்யம் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஸூற்றத்தைச் ஸார்ந்திருக்கும் இவரது பரிதாப நிலையில் தத்தம் உலகத்தில் மூழ்கி இருக்கும் ஸூற்றமும், அப்பப்பா... ஸத்யம். ஜராவும் து:கமயமானது.

வ்யாதியும் து:கம் நிறைந்ததே. ஓரிரு தினங்கள் வந்து செல்லும் காய்ச்சல் போன்றதல்ல வ்யாதி. ஶரீரத்தின் வாத – பித்த – கஃபத்தின் ஸமநிலை மாறியதால் ஶரீரத்தில் ஏற்படும் நீண்டகால ப்ரஶ்னையே வ்யாதி. வ்யாதியால் ஏற்படும் வலியும் வேதனையும் அநுபவிப்பவரே அறிவார். ஶரீரத்தின் அமைப்புகள் சீர்குலைந்து, பஸியும் தூக்கமும் பாதித்து, நோயின் வேதனை போதாதென்று சிகித்ஸை என்ற பெயரில் கிடைத்திடும் வேதனையும் அநுபவித்து, கட்டில் மீது நாட்களை, மாஸங்களை, ஏன் ஸில வர்ஷங்களையும் கழித்து, உயிரும் போகாமல் வாழவும் விடாமல் த்ரிஶங்கு நிலையில் அவஸ்தையை அநுபவித்து, அப்பப்பா! வ்யாதியும் து:க மயமானதே.

எது தோஷம்? ஶரீரத்துடனும் ஜடத்துடனும் ஸம்பந்தம் ஏற்படுத்திக் கொள்வதும், அழியும் ஜட விஷயங்களுக்கு மஹத்வம் அளிப்பதும், அவற்றை ஸார்ந்து இருப்பதும் தான் தோஷம். விளைவு? வாழ்வில் து:கம். தோஷம் தோன்றியவுடன் து:கம் விளையாததால் நமக்கு இத்தொடர்பு புரிவதில்லை. தோஷத்தைப் பார்க்க வேண்டும் என்றால் அதைப் பற்றி விசாரம் செய்து தேஹாபிமானத்தில் இருந்து விடுபட வேண்டும் என்று அர்தம்.

📖 ॐ 📖

असक्तिरनभिष्वङ्गः(फ) पुत्रदार गृहादिषु ।
नित्यं(ञ) च समचित्तत्वमिष्टानिष्टोपपत्तिषु ।
{अध्याय १३ ~ श्लोक ९}

அஸக்திரநபி₄ஷ்வங்க₃:(ஃப்) புத்ரதா₃ரக்₃ருஹாதி₃ஷு.
நித்யம்(ஞ்) ச ஸமசித்தத்வமிஷ்டாநிஷ்டோபபத்திஷு..
(அத்₄யாயம் 13 ~ ஶ்லோகம் 9)

பற்றின்மை, மைந்தன் - மனைவி - வீடு ஆகியவற்றின் மீது அபிமானமின்மை, இஷ்டமானது - இஷ்டமில்லாதது எது விளைந்தாலும் மனஸின் ஸம நிலை... (13 – 9)

அஸக்தி:– உலக விஷயங்கள், மநுஷ்யர்கள், வஸ்துக்கள், சூழ்நிலை, ஸம்பவம் ஆகியவற்றில் ஏற்படும் ருசி / ஆர்வம் ஸக்தி எனப்படுகிறது. அஸக்தி என்பது அத்தகைய ருசியின் அபாவம் . ஸுகம் கிடைக்கும் என்ற எதிர்ப்பார்ப்பும் ஸுகம் வேண்டும் என்ற ஆஸையும் இருப்பதால் வஸ்துக்களையோ மநுஷ்யர்களையோ நாடுகிறான். அவற்றுடன் இணைகிறான். இணைவதில் ஸுகம் என்று கருதுவதால். ஆயின், இந்த ஸுகம் க்ஷண நேர ஸுகம். து:கத்தை விளைவித்திடும் ஸுகம் (18 – 38). விஷயங்களுடன் இணைவதில் அல்ல. இணையும் நாட்டத்திலிருந்து விலகுவதில் தான் பரமஸுகம். இணைப்பின் விளைவை பார்வையில் வைத்திருந்தால் உள்ளத்தில் 'அஸக்தி' மலர்ந்திடும்.

புத்ர தார க்ருஹாதிஷு அனபிஷ்வங்க: – மநுஷ்யன் ஆழ்ந்த மோஹத்துடன் என் மனைவி, என் மக்கள், என் வீடு என்று பிணைத்துக் கொள்கிறான். அவர்கள் மீது நடக்கும் நிகழ்வுகள் இவன் ஶரீரத்தை பாதிக்கின்றன. வீடு இடிந்தால், மகன் இறந்தால், 'நான் செத்தேன்', என்கிறான். விலகி இருத்தல் அனபிஷ்வங்க. நெருங்கிய ஸுற்றத்திற்கு அவஶ்யமான கடமைகளைச் செய்வதும், அவர்கள் ஸுகமாக இருந்திட தேவையான செயல்களை செய்வதும் தவிர்க்க முடியாதவை. ஆனால், அவர்களிடம் இருந்து ஸுகம் எதிர்ப்பார்க்கும் போது பிணைப்பு ஏற்படுகிறது. ஸில நேரங்களில் அவர்களது ஸந்தோஷத்திற்காக அவர்களிடம் இருந்து ஸேவை பெற வேண்டி வரும். மனஸில் ஒட்டி விட அநுமதிக்கக் கூடாது.

நித்யம் ச ஸம சித்தத்வம் இஷ்ட - அநிஷ்ட உபபத்திஷு: – மனஸிற்கு இஷ்டமான, அதாவது அநுகூலமான நபர், நிகழ்வு, வஸ்து, இடம், சூழ்நிலை ஆகியன கிடைத்திடும் போது மனஸில் விருப்பமோ, மகிழ்வோ, ஸுகமோ, குறுகுறுப்பு – குதூஹலமோ ஏற்படாமல் இருத்தல்; அதே போல், அநிஷ்டம், அதாவது ப்ரதிகூலம் ஏற்படும் போது வருத்தமோ, வெறுப்போ, உத்வேகமோ ஏற்படாமல் இருத்தல்; மனஸ் எல்லா நேரமும் ஸமநிலையில் இருத்தல்; இவையே ஸமநிலை. உலக விஷயங்கள் லோக ஸேவைக்காகவே அன்றி ஸ்வந்த ஸுகத்திற்காக அல்ல என்றும் அவ்விஷயங்களில் லயிப்பது பரமனை நோக்கிய மார்கத்தில் தடை என்றும் விவேகம் மூலம் உறுதியாக உணர்ந்து சித்தத்தின் ஸமநிலையை அடையலாம்.

📖 ॐ 📖

मयि चानन्य योगेन भक्तिरव्यभिचारिणी ।
विविक्त देशसेवित्वमरतिर्जनसंसदि ।।
{अध्याय १३ ~ श्लोक १०}

மயி சாநந்ய யோகே₃ந ப₄க்திரவ்யபி₄சாரிணீ.

விவிக்த தே₃ஶ ஸேவித்வமரதிர்ஜந ஸம்ஸதி₃..

(அத்₄யாயம் 13 ~ ஶ்லோகம் 10)

வேறு எதையும் நாடாத யோகத்தால் என்னிடத்தில் அவ்யபிசாரிணீ பக்தி, தனிமையை நாடும் ஸ்வபாவம், ஜனக்கூட்டத்தில் விருப்பமின்மை ... (13 – 10)

அவ்யபிசாரிணீ பக்தி: – ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் ஸில இடங்களில் கடுமையான வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்துவதைப் பார்க்கிறோம். அனன்ய பக்தி கீதையில் பல முறை பேசப்பட்டுள்ளது. இங்கு அவ்யபிசாரிணீ பக்தி என்கிறார். ஒன்று மட்டும் இல்லை. 'பல' என்பதே வ்யபிசாரம். வ்யபிசாரி என்ன செய்கிறாள்? பணத்திற்காக பலப்பலரை நாடுகிறாள். ஒன்றில் நிலைத்து நிற்பதில்லை. ஓடுகிறாள். ஒன்றுடன் உறுதியாக பிணைத்துக் கொள்வது அவ்யபிசாரம். உலக விஷயங்களிலும் இது ஃபலன் தரும். வ்யாபாரம் செய்ய விரும்புபவன் நன்கு ஆராய்ந்த பின் ஒரு துறையைத் தேர்ந்தெடுத்து, அதில் இறங்கி, உறுதியாக நின்றால் மெதுவாக, ஆனால், நிஸ்சயமாக வளர்வான். வளரவில்லை என்றாலும் நிம்மதி கெடாது. 'அதோ அதில் அதிகப் பணம் இருக்கிறது! இதோ இங்கே மிக விரைவாக வளர்ந்து விடலாம்!', என்று பற்பல திசைகளிலும் அலைந்தால் அழிந்து போவான்.

ஸகுண – ஸாகார வழிபாட்டில் ஒரே ஒரு உருவத்தைப் பற்றிக் கொள்ளுதல் (மற்ற தெய்வ உருவங்களைப் பற்றி எத்தனை விஷயங்கள் கேள்விப்பட்டாலும் மனஸ் சலனம் அடையாமல் இருத்தல்); த்யான மார்கத்தில் ஒரே ஒரு பயிற்சி முறையைப் பற்றுதல் (மற்ற முறைகளைப் பற்றியும் அவற்றைப் பயில்பவர்கள் மற்றும் பயிற்சி அளிப்பவர்கள் பற்றியும் கவர்ச்சிகரமான ப்ரசார புயலிலும் நிலை குலையாமல் இருத்தல்); ஜ்ஞான மார்கத்தில் ஒரு குருவைப் பற்றி, அவருடன் இருந்து பரமனை அறிதல் என்ற ஒரே லக்ஷ்யத்தில் உறுதியாக இருத்தல் (கவர்ச்சிகரமான உலக விஷயங்களில் மனஸ் தடுமாறிச் சிக்கி விடாமல் இருத்தல்); இவை அனைத்தும் 'அவ்யபிசாரிணீ ஆகும்.

விவிக்த தேஶ ஸேவித்வம்: – தனியாக இருத்தல், தனிமையை நாடுதல். பரமனின் சிந்தனையில், ஸ்வாத்யாயத்தில், தத்வ விசாரத்தில் ஈடுபடுகையில் விக்னம் வேண்டாம் என்று கருதி தனியாக இருக்க விரும்புவது ஸாதகனின் இயல்பு. ஶரீர ரீதியாக தனியாக இருப்பதல்ல இங்கு அபிப்ராயம். மேலை நாடுகளில் இருக்கும் ஜனக்கூட்டத்திற்கு மிக அதிக நிலப்பரப்பு உள்ளது. வீடுகள் தனித்தனியாக கட்டப்பட்டு இருக்கும். வீட்டினுள் அறைகளும் ஒன்றுடன் ஒன்று இணைக்கப்படாமல் தனித்தனியாக அமைந்து இருக்கும். பெரிய நிலப்பரப்பில் தன்னந்தனியாக இருந்திடும் அநுபவம் மிக ஸுலபமாகக் கிடைத்திடும். வரிசையில் நின்றாலும் ரெண்டு மூன்று அடிகள் இடைவெளி விட்டே நிற்பார்கள். மநுஷ்யக் கூட்டத்தைக் காண்பது மிக மிக அரிது. ஆயினும், ஸராஸரி மநுஷ்யன் நாள் ஒன்றில் பல தடவை உச்சரித்திடும் வார்த்தை, Leave me alone என்பதே. இது ஜ்ஞானத்தின் லக்ஷணமா அல்லது க்ஞானத் தேடலின் அறிகுறியா?

கூட்டத்தில் ஒன்றாமல் மனஸளவில் தனியாக இருப்பதே விவிக்த தேஶ ஸேவித்வம். என் பள்ளிக்கூட விடுமுறை தினங்களில் ஒரு முறை பஸ்ஸில் ஜபல்பூர் சென்றேன். வாய்க்காலில் ஓடும் வெள்ளம் காரணமாக நள்ளிரவில் பஸ் நடுக்காட்டில் நின்றது. பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கி காட்டில் தனியாக நின்றபோது, 'நான் 'தனி' என்ற ஒரு உணர்வு என் மனஸில் உதித்தது. அதன் பிறகு, தொடர்ந்த ப்ரயாணத்தில் பஸ்ஸில் நெருக்கிய கூட்டத்திலும் தனிமையை உணர முடிந்தது. சந்தையில் இருந்தாலும் சாலையில் இருந்தாலும் தனியாக இருக்க முடியும், மனஸ் நிறைந்திருந்தால். மனஸை நிறைப்பது பரமனின் சிந்தனையாகவே இருக்க வேண்டும் என்பதில்லை. விஜ்ஞானம், ஸங்கீதம், கணிதம், ஜன ஸேவை என்று எதுவும் கூட்டத்திலும் தனிமை உணர்வை அளிக்க முடியும். நிறைக்க வேண்டும். வேறு எதற்கும் இடம் இல்லாத அளவிற்கு நிறைக்க வேண்டும். ஶ்லோகம் 2 – 69ல் மற்றவருக்குப் பகலாக இருப்பது இவனுக்கு ராத்ரீ, மற்றவர்களுடைய ராத்ரீ இவனுக்குப் பகலாகும் என்று வர்ணிக்கப்பட்ட முனிவனால் எந்த கூட்டத்திலும் தனியாக இருந்திட முடியும்.

அதே ஸமயம், பிறரிடம் இருந்து விலகி, தனியாக இருப்பதும் ஆன்மீக ஸாதனையில் அவஶ்யமானது. கௌதம புத்தர் பன்னிரெண்டு வர்ஷங்கள் மௌனமாகவும் தனியாகவும் இருந்தார். ஸமர்த ஸ்ரீ ராமதாஸரும் ஒன்பது வர்ஷங்களை, வனத்தில் தப வாழ்க்கையில் தனியாகக் கழித்தார்.

பரபப்பான வாழ்க்கை வாழ்ந்த ஸ்வாமி விவேகானந்தரும் கன்யாகுமரி ஸமுத்ர மத்தியில் இருந்த பாறையின் மேல் மூன்று தினங்களைத் தனிமையில் கழித்தார்.

ஜன ஸம்ஸதி அரதி: – ஜனக் கூட்டத்தில் ஆர்வம் இன்மை. இது மேலே குறிப்பிடப்பட்ட தனிமைக்கு வேறானது. நம் பாராளுமன்றத்தை ஸம்ஸத் என்பார்கள். ஜனங்கள் என்ன செய்கிறார்கள் அல்லது செய்தார்கள்? என்ன பேசிக் கொள்கின்றனர்? என்ன கருதுகின்றனர்? எப்படி வாழ்கின்றனர்? என்பதைப் பற்றி எல்லாம் பேசும் இடமே பாராளுமன்றம். நாடாள்பவர் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியவை இவை. ஆனால், ஆன்மீக ஸாதகனுக்கு இவை அவஶ்யமற்ற விஷயங்கள். க்ளப்புகளிலும் ஸூதாட்ட மன்றங்களிலும் கேளிக்கை கூடாரங்களிலும் மாத்ரமே மநுஷ்யன் அநாவஶ்ய செயல்களில் ஈடுபடுகிறான் என்பதில்லை. கோவிலுக்கும் ஆன்மீக ப்ரவசனத்திற்கும் சென்று, அங்கும் பிறரைப் பற்றிய வம்புப் பேச்சில் ஈடுபட்டால் அநாவஶ்யச் செயலில், கீழே தள்ளிடும் செயலில் தான் ஈடுபடுகிறான் என்று அர்தம். செய்திப் பத்ரிகை படிக்கும் ஆர்வமும் செய்தி சேனல்களைப் பார்த்திடும் ஆர்வமும் இதே வகைதான். ஆன்மீக ஸாதகனுக்கு இவை அவஶ்யம் இல்லை. ஆனால், அவஶ்யம் இல்லை என்று எவரோ சொல்வதைக் கேட்டு நிறுத்தி விடுவது ஃபலன் தராது. ஸாதனையில் முன்னேறிய ஒரு நிலையில் இவை தன்னால் விலகி விட வேண்டும்.

தத்வ விசாரம் நடக்கும் இடம், பரமனைப் பற்றிப் பேசப்படும் இடம் ஆகிய இடங்களில் இருக்க வேண்டும் என்று ஆசை கொள்வதோ, அத்தகைய நபர்களின் அருகில் இருக்க வேண்டும் என்று ஆசை கொள்வதோ தவறாகாது.

📖 ॐ 📖

अध्यात्मज्ञान नित्यत्वं(न्) तत्त्वज्ञानार्थ दर्शनम् ।
एतज्ज्ञानमिति प्रोक्तमज्ञानं यदतोऽन्यथा ।।
{अध्याय १३ ~ श्लोक ११}

அத்$_4$யாத்ம ஜ்ஞான நித்யத்வம்(ந்) தத்த்வஜ்ஞாநார்த$_2$ த$_3$ர்ஶநம்.
ஏதஜ்ஜ்ஞாநமிதி ப்ரோக்தமஜ்ஞாநம் யத$_3$தோऽந்யதா$_2$..
(அத்$_4$யாயம் 13 ~ ஶ்லோகம் 11)

ஸதா ஆன்மீக ஜ்ஞானத்தில் இருத்தல், பரமாத்மாவை எல்லா இடங்களிலும் காணுதல்... ஆகிய இவை யாவும் ஜ்ஞானம் ஆகும். இவற்றுக்கு விபரீதமானவை அஜ்ஞானம். (13 – 11)

இவையே ஜ்ஞானம்.. மாறானவை அஜ்ஞானம்..

அத்யாத்ம ஜ்ஞான நித்யத்வம் : – ஸதா அத்யாத்ம ஜ்ஞானத்தை மனனம் செய்தல். பரமாத்ம ப்ராப்தியே லக்ஷ்யம் என்பதை முதலில் எவ்வித ஸந்தேஹத்திற்கும் இடமின்றி மனஸில் பதித்துக் கொள்ள வேண்டும். எந்த அளவிற்கு அத்யாத்மம் புரிந்துள்ளதோ, அதை மனஸில் மீண்டும் மீண்டும் அசை போட வேண்டும். அதற்கேற்ற ஆன்மீக புஸ்தகத்தைப் படிக்க வேண்டும். அதே சிந்தனையில் இருக்க முயல வேண்டும். காலப் போக்கில் அந்த சிந்தனை மட்டுமே மனஸில் எந்நேரமும் நிறைந்து நிற்கும். உலக வ்யவஹாரங்கள் நடந்தாலும் பார்வை உலகத்தில் இல்லாமல் வேறாக இருந்திடும். வாயைத் திறந்தால் அதே சிந்தனையை மையமான பேச்சு வெளிப்படும். உறக்கத்தில் கனவு தோன்றினாலும் இதே நிலையில் இருந்திடும்.

தத்வஜ்ஞானார்த தர்ஶனம் : – மேலே குறிப்பட்ட நிலையுடன் சேர்ந்து வரும் நிலை. உள்ளே நிறைந்திருப்பது பார்வையிலும் வெளிப்படும். உலகில் எதை நோக்கினும் பரமாத்ம பாவமே புலப்படும்.

இதுவே ஜ்ஞானம். மற்றதெல்லாம் அஜ்ஞானம். பெறும் கல்வியே ஜ்ஞானம் இல்லை. கல்வியின் தாக்கம் அல்லது கல்வியின் விளைவு ஜ்ஞானம். பெற்ற கல்வி உள்ளே விட்டுச் செல்லும் ஸாரமே ஜ்ஞானம். பெற்ற கல்வி மேற்கூறிய இருபது தத்வங்களை விளைவித்தால் அது மெய்யான ஜ்ஞானம் அருள்கிற கல்வி. அதுவே அத்யாத்ம கல்வி. கல்விகளில் அத்யாத்மக் கல்வி எனது

விபூதியாகும் என்று (10 – 32) கூறினர் அல்லவா! ஜ்ஞானத்தைக் கொடுத்திடும் இத்தகைய கல்வியையே குறிப்பிடுகிருர். ஜ்ஞானம் அருளாத மற்ற கல்வி அனைத்தும் உள்ளே குப்பைக் கூளத்தை சேர்த்திட உதவிடும் கல்வியே.

📖 ॐ 📖

ज्ञेयं यत्तत्प्रवक्ष्यामि यज्ज्ञात्वामृतमश्नुते ।
अनादिमत्परं ब्रह्म न सत्तन्नासदुच्यते ।।
{अध्याय १३ ~ श्लोक १२}

ஜ்ஞேயம் யத்தத்ப்ரவக்ஷ்யாமி யஜ்ஞாத்வாம்ருதமஶ்நுதே.
அநாதி₃மத்பரம் ப்₃ரஹ்ம ந ஸத்தந்நாஸது₃ச்யதே..
(அத்₄யாயம் 13 ~ ஶ்லோகம் 12)

எது அறியத் தக்கதோ, எதை அறிந்து அமரத் தன்மையை அடைகிருனே, அதைச் சொல்கிறேன். அது ஆதியில்லாதது. மேலான ப்ரஹ்மம் அது. அதை ஸத் என்றும் சொல்வதில்லை. அஸத் என்றும் சொல்வதில்லை. (13 – 12)

ஜ்ஞேயம் - அறியத் தக்கது
பெற்ற ஜ்ஞானத்தைக் கொண்டு அறிய வேண்டியது எது? அடுத்த ஆறு ஶ்லோகங்களில் இதை விளக்குகிருர்.

அனுதி. ஆதியற்றது. பிறந்தவை அனைத்தும் இறக்க வேண்டும். தொடங்கப்பட்டவை அனைத்தும் முடிய வேண்டும். தோன்றி மறைந்து, பிறந்து இறந்து, தொடங்கி முடிந்திடும் இவை அனைத்திற்கும் காரணமான அது தோற்றம் அற்றது. இவையனைத்தும் அதிலிருந்து தோன்றின. அதில் நிலைத்து இருந்தன. மறைந்து அதில் லயமாகி விடும். அது எவ்வித மாற்றமும் இன்றி என்றென்றும் நிலைத்து இருப்பது.

பரம் ப்ரஹ்ம. படைப்பிற்கும் ப்ரஹ்ம என்ற பெயர் உண்டு. படைப்பிற்கு அதிபதியான ப்ரஹ்மாவிற்கும் ஆயுள் உண்டு. பல லோகங்களைப் படைத்திடும் பல ப்ரஹ்மாக்கள் உண்டு. படைப்பிற்கும் மேலான, ப்ரஹ்மாவின் படைப்பிற்கே காரணமான அது பரம் ப்ரஹ்மம்.

ந ஸத் - ந அஸத் உச்யதே. அதை ஸத்தென்றும் சொல்வதில்லை. அஸத்தென்றும் சொல்வதில்லை. சொல்வது வாணி. வாணியின் வர்ணனைக்கு அப்பாற்பட்டது அது. புத்தியே ஸத்தென்றும் அஸத்தென்றும் நிர்ணயிக்கிறது. மனஸ் மற்றும் இந்த்ரியங்களை மாத்ரமே புத்தியால் அறிய முடியும். அதுவோ புத்திக்கும் அப்பாற்பட்டது. புத்தியால் அறிய முடியாதது.

அஸத்தின் அபாவம் ஸத். ஸத் என்று சொல்லும் போது அஸத்தின் பாவமும் உடன் வருதால் அதை ஸத் என்று சொல்ல முடியாது. ஸத் இல்லாதது அஸத். அதை அஸத் என்று எவ்வாறு சொல்வது? நமக்கு ராத்ரீயும் பகலும் உண்டு. ராத்ரீ என்பது பகலின் அபாவம். அதே போல், ராத்ரீ இல்லாதது பகல் எனப்படுகிறது. ஆனல், ஸூர்யனில் பகலேது? ராத்ரீ ஏது? நித்ய ப்ரகாஶமாக இருக்கும் ஸூர்யனில் ராத்ரீ இல்லை. ராத்ரீ இல்லாத போது பகலும் இல்லை. அதே போல், நித்ய ஸத்வமான அதில் அஸத் என்ற பாவனை இல்லை. அஸத் இல்லாத போது ஸத்தும் இல்லை.

📖 ॐ 📖

सर्वतः(फ) पाणिपादं(न) तत्सर्वतोक्षि शिरोमुखम् ।
सर्वतः(श) श्रुतिमल्लोके सर्वमावृत्य तिष्ठति ।।
{अध्याय १३ ~ श्लोक १३}

ஸர்வத:(ஃப்) பாணிபாத₃ம்(ந்) தத்ஸர்வதோऽக்ஷி ஶிரோமுக₂ம்.
ஸர்வத:(ஶ்) ஶ்ருதிமல்லோகே ஸர்வமாவ்ருத்ய திஷ்ட₂தி..
(அத்₄யாயம் 13 ~ ஶ்லோகம் 13)

அந்த ப்ரஹ்மம் எல்லா இடங்களிலும் கை கால்களை உடையது. எங்கும் தலை, வாய், கண் மற்றும் காது உடையது. எல்லா இடங்களிலும், எல்லாவற்றையும் வ்யாபித்திருப்பது... (13 – 13)

ஸர்வ வ்யாப்தன் எங்கும் நிறைந்திருப்பது..

பரம பாவத்தை உணர்ந்த பக்தன் அநுபவித்திடும் நிலையை இங்கு வர்ணிக்கிறார். எல்லா இடங்களிலும் கை, கால், தலை, கண், வாய், காது உடையது அது. எதை எவருக்கு அளித்தாலும் எங்கு அளித்தாலும் அதை ஏற்றுக் கொள்ள அங்கு பரமனின் கைகள் உள்ளன. மனஸால் அர்பணித்தாலும் அதையும் ஏற்றுக் கொள்ளும் பரமனின் கைகள் உள்ளன. எந்த இடத்தில் பக்தன் தடுமாறினாலும் அவனைத் தாங்கிட , பரமனின் கைகள் அங்கு உள்ளன. பக்தன் பாவனையுடன் எவரை நமஸ்கரித்தாலும், எங்கு பணிந்தாலும் நமஸ்காரத்தை ஏற்றுக் கொள்ள, அங்கு பரமனின் பாதங்கள் உள்ளன. எங்கு இருந்தாலும் அவனைப் பார்த்திடும் பரமனின் கண்கள் உள்ளன. அவனுடைய மனஸின் ஆழத்தில் புதைந்திருக்கும் பாவனையையும் பார்த்திட அங்கும் பரமனின் கண்கள் உள்ளன. மனஸார்ந்த அன்புடன் யாருக்கு உணவு அளித்தாலும் அதை நைவேத்யமாக ஏற்றுக் கொள்ளும் பரமனுடைய வாய் அங்கு உள்ளது. பக்தனின் ஸத்பாவனை வெளிப்பட்டாலும் மனஸின் எண்ணமாகவே உள்ளே இருந்து விட்டாலும் அதை பார்த்தும் கேட்டும் உண்டும் க்ரஹித்திட பரமனின் காதுகளும் கண்களும் முகமும் கைகளும் நம் மனஸின் ஆழத்திலும் எட்டு திசைகளிலும் ஒவ்வொரு இடத்திலும் இருக்கின்றன. பரமன் நீக்கமற அனைத்து இடங்களிலும் வ்யாபித்திருக்கிறான். 'ஸஹஸ்ர ஶீர்ஶா புருஷ: ஸஹஸ்ராக்ஷ: ஸஹஸ்ர பாத்' என்று வர்ணிக்கிறது புருஷ ஸூக்தம். ஆயிரக்கணக்கான ஶிரங்களையும் கண்களையும் கால்களையும் கொண்டவன் என்கிறது.

ஒலியை விட ஒளி வேகமாக செல்கிறது என்றறிவோம். பரமனின் அநுக்ரஹம், இறை அருள் ஒளியை விட அதிவேகமாக வருகிறது. கஜேந்த்ரன் கூவி அழைத்த போது தத்க்ஷணமே வந்தார் ஸ்ரீமன் நாராயணன். கௌரவ ஸபையில் அவளது மேலாடையில் து:ஶாஸனன் கை வைத்தவுடன், த்ரௌபதி தன் கைகளைத் தூக்கி 'பரந்தாமா', என்று அழைத்த அந்த க்ஷணமே அவளைக் காக்க வந்தார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். நேரடியாக வரவில்லை. அவர் அநுப்பி வைத்த சேலைகள் வந்தன. து:ஶாஸனன் களைத்து மயங்கி விழும் வரை வண்ண வண்ண சேலைகள் வந்து கொண்டே இருந்தன. வனத்தில் துர்வாஸர் தனது ஆயிரம் ஶிஷ்யர்களுடன் உணவருந்த வந்தபோது ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை நினைத்தாள் த்ரௌபதி. நினைத்த அந்த க்ஷணமே அவளது குடில் வாஸலில் இருந்தார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். இது எவ்வாறு ஸாத்யம்? வைகுண்டம் எங்கோ இருக்கிறது. த்வாரிகை எங்கோ இருக்கிறது? இருக்கலாம். ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் வைகுண்டத்தில் இருக்கிறார் என்பது ஸத்யம். த்வாரிகையில் வாழ்ந்தார் என்பதும் ஸத்யம். அவர் படைப்பின் அணு அணுவிலும் இருக்கிறார் என்பதும் ஸத்யம். உலகில் ஒவ்வொரு இடத்திலும் இருக்கிறார் என்பதும் ஸத்யம். நாம் நினைக்க வேண்டும். பாவனையுடன் அழைக்க வேண்டும். நினைக்கும் அதே நேரத்தில், அழைக்கும் அதே க்ஷணத்தில் நம்மைக் காத்திட நாம் இருக்கும் இடத்திலேயே வெளிப்படுவார்.

பதினொன்றும் அத்யாயத்தில் அர்ஜுனன் கண்ட விஶ்வரூப தர்ஶனம் இதுவே. நிர்குண நிராகார பரப்ரஹ்மனின் விளக்கம் கடந்த ஶ்லோகத்தில் கண்டோம். இங்கு உருவற்றதும், ஆனால், குணங்களுடன் கூடியதுமான (ஸகுண நிராகார) பரமாத்மாவின் வர்ணனை உள்ளது. அறிய வேண்டியது (ஜ்ஞேயம்) இது. உலகில் ஒவ்வொரு இடத்திலும், ஒவ்வொரு உயிரிலும் பரமாத்மன் வ்யாபித்திருக்கிறான். இதை அறிந்தவன் உலகில் இருந்து கொண்டே, உலக வாழ்க்கை வாழ்ந்து கொண்டே, உலகத்தில் சிக்காமல் தப்பலாம்.

📖 ॐ 📖

सर्वेन्द्रिय गुणाभासं सर्वेन्द्रिय विवर्जितम् ।
असक्तं सर्वभृच्चैव निर्गुणं(ङ्) गुणभोक्तृ च ।।
{अध्याय १३ ~ श्लोक १४}

ஸர்வேந்த்₃ரிய கு₃ணாபா₄ஸம் ஸர்வேந்த்₃ரிய விவர்ஜிதம்.
அஸக்தம் ஸர்வ ப்₄ருச்சைவ நிர்கு₃ணம்(ங்) கு₃ணபோ₄க்த்ரு ச..
(அத்₄யாயம் 13 ~ ஶ்லோகம் 14)

அது இந்த்ரியங்களற்றது. இந்த்ரியங்களின் விஷயங்களை ஒளிரச் செய்வது அது. பற்றில்லாதது. லோகம் முழுவதையும் பற்றித் தாங்குவது. குணமற்றது. குணங்களை அநுபவிப்பது. (13 – 14)

அதன் (பரமனின்) வர்ணனை..

ஆயிரமாயிரம் கண்களும் காதுகளும் முகங்களும் கைகளும் கால்களும் கொண்டவர் என்றார் கடந்த ஶ்லோகத்தில். இங்கு இந்த்ரியங்கள் அற்றவர் என்கிறார். ரெண்டும் ஸத்யமே. பரமாத்மா ஶரீரத்தையோ கை கால்களையோ கொண்டவர் அல்ல. மற்ற இந்த்ரியங்களும் அவருக்குக் கிடையாது. உலகமும் ஶரீரங்களும் இந்த்ரியங்களும் ப்ரக்ருதியின் படைப்பு. பரமாத்மனிலிருந்து ப்ரக்ருதியும் ப்ரக்ருதியிலிருந்து மஹத் தத்வமும் மஹத் தத்வத்தில் இருந்து அஹங்காரமும் அஹங்காரத்தில் இருந்து பஞ்சமஹா பூதங்களும் பஞ்சமஹா பூதங்களில் இருந்து ஶரீரமும் மனஸும் இந்த்ரியங்களும் உருவாயின. இவை அனைத்தும் ப்ரக்ருதியின் கார்யங்கள். பரமன் இவை அனைத்திற்கும் அதீதமானது. அப்பாற்பட்டவர். இவை அழிந்த பிறகும் இருப்பது. அவதாரம் எடுத்து, ஶரீரம் எடுத்து வரும் போதும் ப்ரக்ருதியை தன் வஶப்படுத்தியே வருகிறார்.

'உலகக்கணக்கில்' இந்த்ரியங்கள் இல்லை என்றாலும் அவரை அழைக்கும் நம் குரல் அவருக்குக் கேட்டிடும். 'நா'வில்லாமல் நம் நைவேத்யத்தை அவர் ருசித்திடுவார். 'கண்'ணில்லாமலும் நாம் எங்கிருந்தாலும் அவர் பார்த்திடுவார். 'கைகள்' இல்லை என்றாலும் விழுந்திடாமல் நம்மைத் தாங்கிடுவார். 'குரல்' இல்லாமல் நம்முடன் பேசிடுவார். இந்த்ரியங்கள் தத்தம் ஆற்றலைப் பெறுவது அவரிடம் இருந்து. இந்த்ரியங்கள் எவ்வாறு வேலை செய்கின்றன? பார்க்கப் படும் பொருள் மற்றும் பார்த்திடும் கண் மாத்ரம் இருந்தால் பார்த்திட முடியாது. அப்பொருள் மீது ஒளி படர்ந்து இருக்க வேண்டும். கண்ணின் 'பார்வை'யாற்றல் இருக்க வேண்டும். கண்ணும் பார்க்கப்படும் பொருளும் ப்ரக்ருதி என்பதால் ஜடம். பொருளின் மீது வீழும் ஒளி அவருடையது. இந்த்ரியங்களின் ஆற்றல் அவருடையது. கண்கள் பார்ப்பது அவர் அளித்திடும் ஒளியால். காதுகள் கேட்பது அவர் அளித்திடும் ஆற்றலால். இந்த்ரியங்கள் ப்ரக்ருதியின் படைப்பு என்றாலும் அவற்றின் ஆற்றல் பரமனுடையது.

பற்றில்லாதவர். ஆனால், எல்லாவற்றையும் தாங்குபவர். ஸூர்யன் உலகத்தின் அனைத்துப் பொருட்களையும் தன் ஒளியால் பற்றுகிறார். ஆனால், அந்த பொருட்கள் எதனிடமும் பற்றில்லாமல் இருக்கிறார். அலைகள் அனைத்தையும் ஸமுத்ரமே தாங்குகிறது. ஆனால், ஸமுத்ரம் எவ்விதத்திலும் அலைகளுடன் பிணைந்திருப்பதில்லை. அதே போல, பரமாத்மா உலகில் அனைத்து உயிர்களையும் தாங்குகிறார். ஆனால், உயிர்கள் மீது பற்று வைப்பதில்லை. உயிர்கள் மீது பற்றில்லா ப்ரேமை வைக்கிறார். அனைத்து உயிர்களுக்கும் உணவளித்து போற்றிப் பாதுகாப்பது அவரே.

குணமும் ப்ரக்ருதியின் கார்யமாதலால் ப்ரக்ருதிக்கு அப்பாற்பட்ட பரமாத்மா குணங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டது. குணங்களற்றது. ஆனால், குணங்களை அநுபவிப்பவர். குணங்களினால் விளையும் கர்மங்களின் போக்தா பரமனே.

📖 ௐ 📖

बहिरन्तश्च भूतानामचरं(ञ्) चरमेव च ।
सूक्ष्मत्वात्तदविज्ञेयं(न्) दूरस्थं(ञ्) चान्तिके च तत् ।।
{अध्याय १३ ~ श्लोक १५}

ப₃ஹிரந்தஶ்ச பூ₄தாநாமசரம்(ஞ்) சரமேவ ச.
ஸூக்ஷ்மத்வாத்தத₃விஜ்ஞேயம்(ந்) தூ₃ரஸ்த₂ம்(ஞ்) சாந்திகே ச தத்..
(அத்₄யாயம் 13 ~ ஶ்லோகம் 15)

அசையும் உயிர்கள் (சர) மற்றும் அசையாத உயிர்களுக்கு (அசர) உள்ளும் வெளியும் நிறைந்து இருக்கிறது. ஸூக்ஷ்மமாய் இருப்பதால் அறியவொண்ணாதது. அது தூரத்திலும் இருக்கிறது. மிக அருகிலும் இருக்கிறது. (13 – 15)

அதன் (பரமனின்) வர்ணனை..

மண் பானையின் உள்ளும் வெளியும் ஆகாஶம் உள்ளது. பானையில் ஸூக்ஷ்மமாக உள்ள லக்ஷோபலக்ஷ த்வாரங்களிலும் (Pores) ஆகாஶம் உள்ளது. பார்க்க முடியாத அறிவிலி ஆகாஶம் எங்கோ தூரத்தில் இருப்பதாகக் கருதுகிறான். ஆகாஶம் தூரத்திலும் இருக்கிறது. மிக அருகிலும் இருக்கிறது.

பூமியின் வட த்ருவத்தில் ஸர்வ தூரம் பனிக்கட்டி காணப்படுகிறது. உண்மையில், பரந்து விரிந்த ஸமுத்ரத்தில் மலை மலையாக பனிக்கட்டிகள் மிதக்கின்றன. பனிக்கட்டிகளின் அணு அணுவிலும் நீர் உள்ளது. வெளியிலும் நீர் உள்ள து.

மண் மீது நாம் உலவுகிறோம். நம் ஶரீரம் வேறாகத் தென்படுகிறது. ஆயின், மண்ணால் ஆனதே நம் ஶரீரம். ஶரீரத்தில் உள்ளதும் மண். வெளியில் உள்ளதும் மண்.

ஸமுத்ரத்தில் அலைகள் தென்படுகின்றன. அவை ஸமுத்ரத்திலிருந்து வேறாகத் தோன்றுகின்றன. ஆனால், அலைகள் வெறும் மேம்போக்கானவை. ஆழத்தில் அமைதியான நீர் மாத்ரமே உள்ளது. ஸமுத்ர நீரே மேல் மட்டத்தில் அலைகளாக வெளிப்படுகிறது.

அதே போல், அழிவற்று வெளிப்படாத நிலையில் பேரமைதியில் திளைத்திருப்பதும் பரமாத்மனே. உருமாறி, அழிந்து, மீண்டும் உருவாகும் ப்ரக்ருதியாக தோற்றம் அளிப்பதும் பரமாத்மனே. ப்ரக்ருதியிலும் அசையா (அசரம்) மரங்களும் செடிகொடிகளும் அவனே. அசையும் (சரம்) விலங்கினமும், பறவையினமும், மற்ற உயிர்களும் மநுஷ்யனும் அவனே. படைப்பின் அணு அணுவும் அவனது வெளிப்பாடு மாத்ரமே. வெளியில் தோற்றம் அளித்திடும் அனைத்தும் அவனே. அதே ஸமயம், ஒவ்வொரு உயிரின் ஶரீரத்திலும் ஸூக்ஷ்மமாக அணு அணுவிலும் இருந்து அந்த ஶரீரத்திற்கு இயக்க ஆற்றலை அளிப்பதும் அவனே. ஜகத்தின் கவர்ச்சியில் மூழ்கி இருக்கும் அறிவிலிகள் அவன் எங்கோ வெகு தூரத்தில் இருப்பதாகக் கருதுகின்றனர். நெடுந்தூரம் வரை பரந்து விரிந்திருக்கும் ப்ரக்ருதி முழுவதிலும் அவன் வ்யாபித்திருப்பதால் அவன் வெகு தூரத்திலும் இருக்கிறான். மிக அருகிலும் இருக்கிறான்.

பரமாத்மாவை ஜ்ஞேயம் (அறியக் கூடியவர்) என்றார். இங்கு அவிஜ்ஞேயம் (அறிய முடியாதவர்) என்கிறார். ரெண்டும் உண்மை. அவர் ஸூக்ஷ்மத்தினும் ஸூக்ஷ்மமாக இருப்பதால் இந்த்ரியங்களாலும் மனஸ் – புத்தியாலும் அறிய முடியாதவர். நம் நிஜ ஸ்வரூபத்தினால் அறியக் கூடியவர்.

📖 ॐ 📖

अविभक्तं(ञ्) च भूतेषु विभक्तमिव च स्थितम् ।
भूतभर्तृ च तज्ज्ञेय(ङ्) ग्रसिष्णु प्रभविष्णु च ।।
{अध्याय १३ ~ श्लोक १६}

அவிப₄க்தம்(ஞ்) ச பூ₄தேஷு விப₄க்தமிவ ச ஸ்தி₂தம்.
பூ₄தப₄ர்த்ரு ச தஜ்ஜ்ஞேயம்(ங்) க்₃ரஸிஷ்ணு ப்ரப₄விஷ்ணு ச..
(அத்₄யாயம் 13 ~ ஶ்லோகம் 16)

அது எல்லா உயிர்களிலும் பிரிந்து இருக்கிறாற் போலும் பிரிவில்லாமலும் நிற்பது. எல்லாவற்றையும் தாங்குவதும் உண்டு பண்ணுவதும் விழுங்குவதும் அதுவே என்று அறியப்பட வேண்டும். (13 – 16)

அதன் (பரமனின்) வர்ணனை..

வீட்டில் குழல் விளக்கு (Tube light), குண்டு விளக்கு (Bulbs), மின்விஸிறி, தொலைக்காக்ஷீப் பெட்டி, இஸ்த்ரிப் பெட்டி, குளிர் ஸாதன பெட்டி போன்ற பல மின் ஸாதனங்கள் உண்டு. இக்கருவிகள் தோற்றத்தில் வேறுபட்டவை. செயல்பாட்டில் மாறுபட்டவை. இவை இயங்கினால் விளைந்திடும் விளைவுகளும் வெவ்வேறானவை. இவை இயங்கிட மாறுபடும்

அளவுகளில் மின்ஸாரம் தேவைப்படுகிறது. எனவே, இவை ஒவ்வொன்றையும் இயக்கும் மின்னாற்றல் வெவ்வேறாகத் தோன்றுகிறது. ஆனால், மின்னாற்றல் ஒன்றே. பிளவு படுத்த முடியாதது. அதுவே மின்விஸிறியைச் சுழல வைக்கிறது. இஸ்த்ரி பெட்டியை சூடாக்குவதும் அது. குளிர் ஸாதனத்தை குளிர வைப்பதும் அது. மைக்ரோவேவில் ஸமைக்க உதவிடும் அதுவே வாஷிங் மெஷினில் துவைக்கவும், மிக்ஸியில் அரைக்கவும் உதவுகிறது. இரும்பை உருக்கி (Melting) அழிக்க உதவிடும் அதுவே இரும்பை இணைக்கவும் (Welding) உதவிடுகிறது. இன்க்யுபேடரை (Incubator) இயக்கி, குழந்தையைப் பாதுகாத்திடும் அதுவே ஶ்மஶானத்தில் ம்ருத ஶரீரத்தை எரித்து அழிக்கவும் செய்கிறது.

அதே போல, படைப்பில் உள்ள உயிர்களின் ஶரீரங்கள் பல்வேறு வகையானவை. அவ்வுடல்களின் அங்கங்களும் பல்வேறு வகையானவை. கண் என்று பொதுவாக அழைக்கப்பட்டாலும் ஒவ்வொரு உயிரின் கண்ணும் வெவ்வேறு தன்மை கொண்டது. பல்வேறாகக் காக்ஷி அளித்திடும் ஶரீரங்களின் இயக்கத்திற்கும் பல்விதமாக செயல்படும் ஶரீர அங்கங்களின் செயல்பாட்டிற்கும் காரணமானவர் ஒரே பரமாத்மன். பிரிந்து நிற்கிறாற் போல தோன்றினாலும் பிளவில்லாமல் ஒன்றாக இருப்பவர். அனைத்தையும் தாங்கி நிற்பவரும் அழித்து மீண்டும் உருவாக்குபவரும் அவரே. பேதங்கள் நிறைந்து பல்வேறாக தோற்றமளிக்கும் ப்ரக்ருதியை ஒருங்கிணைப்பது பரமாத்மாவே. ப்ரக்ருதியைப் பார்த்திடும் அஜ்ஞானி பேதங்களை பார்க்கிறான். து:கம் கொள்கிறான். கோபம் அடைகிறான். ஆனால், பரமனை நோக்கி இருப்பவன் ஒன்றை, ஒருமையைப் பார்க்கிறான். ஸம்ஸாரத்தில் சிக்கி இருப்பவனுக்கு இப்படைப்பு அந்யாயம் நிறைந்ததாகவும், உயர்வு – தாழ்வு உள்ளதாகவும், கொடுமையானதாகவும், காரணமற்றதாகவும் தென்படுகிறது. பரமனில் லயித்தவனுக்கு உலகம் ஒரு நாடகமாக, விளையாட்டாகத் தென்படுகிறது. பரமாத்மா மாத்ரமே தெரிகிறது.

ஸம்ஸாரத்தில் சிக்கி இருப்பவன் இருமையில் மயங்கி இருக்கிறான். உலக விஷயங்களை இது ஸுகம் – அது து:கம், இது இனிமை – அது கஸப்பு, இது உயர்வு – அது தாழ்வு, இது நலன் – அது கேடு என்று பட்டியல் இட்டு வைத்திருக்கிறான். அவனுக்கு இனிமையானவை வேண்டும். கஸப்பானவை வேண்டாம். ஸுகத்தை அவன் நாடுகிறான். து:கத்தைத் தள்ள முயல்கிறான். நன்மையை வரவேற்கிறான். கேட்டினை வெறுக்கிறான். ஆனால், இந்த இருமைகளில் எதுவும் ஒன்றில்லாமல் மற்றது இல்லை. ஒன்றிருந்தால் மற்றதும் உண்டு. எனவே, இவனுக்கு இவ்வுலகம் ஏற்றத்தாழ்வுகள் நிறைந்ததாக, அந்யாயங்களும் கொடுமைகளும் நிறைந்ததாக, பிளவுபட்டு நிற்பதாகத் தெரிகிறது. விரும்பாததை அடையும் போது மனஸ் குமுறுகிறான். இறைவனை வசை பாடுகிறான். உலகத்தின் ஸூத்ரதாரியாக ஒரு கொடுங்கோலன் இருப்பதாகக் கருதுகிறான். கோளாறு இவன் பார்வையில்தான். நன்மையும் கேடும் ஜனனமும் மரணமும் உயர்வும் தாழ்வும் முள்ளும் மலரும் காத்தலும் அழித்தலும் ஒரே இறை ஶக்தியின் கார்யம். இறைவனின் வெளிப்பாடான ப்ரக்ருதியின் கார்யம். பரமாத்மன் இவற்றின் உள் இருந்தும் இவற்றிலிருந்து விலகி, இவற்றுக்கு அப்பால் இருக்கிறான். பரமனில் லயித்தவனே இருமைகளைக் கடந்து விடுகிறான். இருமைகளைக் கடந்தால் மாத்ரமே பரமனில் லயிக்க முடியும். பரமனை மாத்ரம் காணும் அவனுக்கு இவ்வுலகம் நிழலாக, விளையாட்டுக் களமாக, நாடக அரங்கமாகத் தென்படுகிறது.

இன்று க்றிஸ்தவ தேஶங்களில் பெரும்பாலோர் சர்சிற்குச் செல்வதில்லை. நாஸ்திக வாதமும் விசித்ரமான பல மூட நம்பிக்கைகளும் வேரூன்றி உள்ளன. ஸைத்தானை வழிபடுதல் உட்பட, பலவகையான Cults பரவி உள்ளன. இதற்குக் காரணம் முன்பு அவர்கள் பின்பற்றிய க்றிஸ்தவ மதத்தின் ஒரு ப்ரதானக் கருத்தே ஆகும். இறைவனை ஒரு பிளவுபட்ட ஶக்தியாகக் காணும் கருத்தே அது. நன்மைகள் அனைத்தும் இறைஶக்தியின் கார்யம். கேடுகள் அனைத்தும் இறைஶக்திக்கு எதிரான ஒரு தீய ஶக்தியின் கார்யம்.' இக்கருத்தின் அடிப்படையில் உலக அநுபவங்களைப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. விளைவு? நாஸ்திகவாதமும் மூட நம்பிக்கைகளும் விசித்ரமான, கொடுமையான பல cult களின் உதயமும். இருமைகளைப் பற்றிய ஸமத்வ நோக்கமே இதற்குத் தீர்வு.

🕮 ॐ 🕮

ज्योतिषामपि तज्ज्योतिस्तमसः(फ) परमुच्यते ।
ज्ञानं(ञ) ज्ञेयं(ञ) ज्ञानगम्यं दि सर्वस्य विष्ठितम् ।।
{अध्याय १३ ~ श्लोक १७}

ஜ்யோதிஷாமபி தஜ்ஜ்யோதிஸ் தமஸ:(ஃப்) பரமுச்யதே.
ஜ்ஞானம்(ஞ்) ஜ்ஞேயம்(ஞ்) ஜ்ஞாநக₃ம்யம் ஹ்ருதி₃ ஸர்வஸ்ய விஷ்டி₂தம்..
(அத்₄யாயம் 13 ~ ஶ்லோகம் 17)

அது ஜ்யோதிகளுக்கும் ஜ்யோதியாய், இருளுக்கு அப்பாற்பட்டதாய் இருப்பதென்று சொல்லப் படுகிறது. அது ஜ்ஞான மயமானது. அறியக் கூடியது. தத்வ ஜ்ஞானத்தால் அறியப் படுவது. எல்லோருடைய உள்ளத்திலும் நிலைத்து இருப்பது. (13 – 17)

ஜ்யோதிகளுக்கும் ஜ்யோதியாய்.. ஜ்ஞான மயமாக..

நம் ஶரீரம் பொலிவுடன் காணப்படுகிறது. பொலிவிற்குக் காரணமான 'அது' விலகிய தத்க்ஷணம் பொலிவிழந்து விடுகிறது. நம்முடைய இந்த்ரியங்கள் ஆற்றல் என்னும் ஒளி கொண்டு ஒளிர்கின்றன. அவற்றுக்கு ஒளியூட்டிடும் 'அது' விலகியவுடன் அவை ஒளி மங்கி விடுகின்றன. அறிவு என்னும் ஒளியில் மின்னுகிறது நம் புத்தி. பரமனின் அம்ஶமான ஜீவாத்மா ஶரீரத்தைத் துறந்தவுடன் புத்தி இருண்டு விடுகிறது. உலகனைத்திற்கும் ஒளியூட்டுவது ஸூர்யன். அந்த ஸூர்யனும் ப்ரலய காலத்தில் தேஜஸ் இன்றி இருண்டு விடுகிறது. ஆனால், இந்த ஜ்யோதிகளுக்கெல்லாம் ஜ்யோதியான 'அது' இவை அனைத்திற்கும் ஒளியேற்றிடும் 'அது' கோடி ஸூர்ய ப்ரபையுடன், இருளால் அண்ட முடியாத ஒளிப்பிழம்பாக விளங்குகிறது.

ஶ்லோகம் 15 ல் அவிஜ்ஞேயம், அறிய முடியாதது என்றார். இங்கு ஜ்ஞேயம், அறியப்படக் கூடியது என்கிறார். ரெண்டும் ஸத்யம். புஸ்தகங்களிலிருந்தும் இந்த்ரியங்களாலும் மனோ – புத்தியாலும் அறிய முடியாதது என்பதும் ஸத்யம். அநுபவத்தால் அறியக் கூடியது என்பதும் ஸத்யம். காற்று என்றால் என்ன என்பதை புஸ்தகங்கள் படித்தும், விஜ்ஞான உரைகளைக் கேட்டும் அறிய முடியாது. திறந்த வெளியில் நின்று அநுபவித்திட முடியும். ஶர்கரை இனிக்கும் என்பதையும் இனிப்பு என்றால் என்ன என்பதையும் வார்த்தை விளக்கங்களால் அறியவே முடியாது. ஒரு சிட்டிகை ஶர்கரையை எடுத்து வாயில் போட்டால் போதும். அநுபவித்து அறிந்து விடலாம். நம் அநுபவத்தை அடுத்தவருக்கு விளக்கினால் அவருக்குப் புரிந்திடாது. அவரும் ஸ்வ அநுபவம் பெற்றே அறிய வேண்டும்.

நம் உள்ளே நிலைத்திருக்கிறார் எனில் நம்மால் ஏன் காண முடியவில்லை? அஹங்காரத் திரை விலகினால் மாத்ரமே காண முடியும். செய்பவன் மறைந்து காண்பவன் ஆக வேண்டும். பின்னர், அவனைக் காணலாம். நாம் நம்மை ஶரீரம் என்று கருதி உள்ளோம். ஶரீரத்தின் அனைத்து செயல்களையும் 'நான்' செய்வதாகக் கருதுகிறோம். ஶரீரத்திற்குக் கிடைத்திடும் மான – மர்யாதை, பதவி, புகழ், ஸுக – து:கம் இவை அனைத்தையும் 'எனக்கே' கிடைப்பதாகக் கருதி மகிழ்கிறோம் அல்லது வருந்துகிறோம். உள்ளத்தில் பரமனே வீற்றிருக்கிறான். அதுவே உண்மையான 'நான்'. 'நான்' ஶரீரம், 'நான்' அழகானவன், 'நான்' அறிவாளி, 'நான்' பெரிய பதவி வஹிப்பவன், 'நான்' இந்த குடும்பத்தை/ கம்பெனியை / இந்த தேஶத்தையே தாங்கி இருக்கிறேன், 'நான்' ஓவியன், 'நான்' உயர்குணம் கொண்டவன் இவை போன்ற பொய்யான 'நான்' என்ற தூஸுப்படலம் பார்வையில் மட்டுமே படர்ந்திருக்கிறது. பார்வையை மறைத்திடும் இந்த படலம் மறைந்தவுடன், பார்வை தூய்மையானவுடன் உள்ளே வீற்றிருக்கும் பரமன் புலப்படுகிறான்.

செய்பவன் மறைந்திடவும் காண்பவனாக மாறிடவும் ஆன்மீகத்தில் பல பயிற்சி முறைகள் சொல்லப்பட்டுள்ளன. ஶரீரம், மனஸ் மற்றும் புத்தியின் செயல்களிலிருந்து தன்னை விலக்கிக் கொள்ளுதல், அதாவது அவற்றின் செயல்களை ஒரு மூன்றாம் மநுஷ்யனைப் போல், ஒரு ஸாக்ஷீயைப் போல் பார்த்தல். யோகத்தில் ஸாக்ஷீ பாவம் எனப்படும் இது ஜைனமதத்தில் ப்ரேக்ஷா த்யானம் என்றும் பௌத்த மதத்தில் விபஶ்யனா என்றும் அறியப்படுகிறது. நடக்கும் போதும், படுக்கும் போதும், உண்ணும் போதும், சிந்தனை செய்யும் போதும், வேறு எவரோ ஒருவரின் செய்கைகளைப்

பார்த்திடுவதைப் போல, பார்க்க வேண்டும். இப்பயிற்சியினால் மெதுவாக கர்தா பாவத்தை விலக்க இயலும்.

📖 ॐ 📖

इति क्षेत्रं(न्) तथा ज्ञानं(ञ्) ज्ञेयं(ञ्) चोक्तं समासतः ।
मद्भक्त एतद्विज्ञाय मद्भावायोपपद्यते ॥
{अध्याय १३ ~ श्लोक १८}

இதி க்ஷேத்ரம்(ந்) ததா$_2$ ஜ்ஞானம்(ஞ்) ஜ்ஞேயம்(ஞ்) சோக்தம் ஸமாஸதஹ.
மத்$_3$ப$_4$க்த ஏதத்$_3$விஜ்ஞாய மத்$_3$பா$_4$வாயோபபத்$_3$யதே..
(அத்$_4$யாயம் 13 ~ ஶ்லோகம் 18)

க்ஷேத்ரமும் ஜ்ஞானமும் அறியப்படும் பொருளான ப்ரஹ்மமும் இவ்வாறு ஸூருக்கமாகச் சொல்லப் பட்டன. இதை அறிந்த என் பக்தன் என் பாவனையை அடைகிறான். (13 – 18)

க்ஷேத்ரத்தை, ஜ்ஞானத்தை, ப்ரஹ்மத்தை அறிந்திடு..

ஶ்லோகங்கள் 5, 6'ல் க்ஷேத்ரமும், ஶ்லோகங்கள் 7 – 11'ல் ஜ்ஞானமும், ஶ்லோகங்கள் 12 – 17'ல் ஜ்ஞேயமும் விளக்கப்பட்டன. 'இதை அறிந்திடும் என் பக்தன் எனது பாவனையை அடைகிறான்', என்கிறார். பரம பாவனையை அடைவதற்கு அடிப்படைத் தேவை க்ஷேத்ரம், க்ஷேத்ரஜ்ஞனைப் பற்றி அறிதலே. இதை அறிந்திடாமல் மற்ற எந்த வித்யைகளை அறிந்திருந்தாலும் பரமனை அறிய முடியாது. அறிதல் என்பது மேற்கூறிய ஶ்லோகங்களை படித்தல் அல்ல. அந்த ஶ்லோகங்களின் அர்தத்தை அறிந்து கொள்ளலும் அறிதல் ஆகாது. மனஸின் ஆழத்தில் இருந்து இந்த ஸத்யத்தை உணர்தலே அறிதல் ஆகும்.

📖 ॐ 📖

प्रकृतिं पुरुषं(ञ्) चैव विद्ध्यनादि उभावपि । विकारांश्च गुणांश्चैव विद्धि प्रकृति सम्भवान् ॥
कार्यकारण कर्तृत्वे हेतुः(फ्) प्रकृतिरुच्यते । पुरुषः(स्) सुखदुःखनां भोक्तृत्वे हेतुरुच्यते ॥
{अध्याय १३ ~ श्लोक १९, २०}

ப்ரக்ருதிம் புருஷம்(ஞ்) சைவ வித்$_3$த்$_4$யநாதி$_3$ உபா$_4$வபி.
விகாராம்ஶ்ச கு$_3$ணாம்ஶ்சைவ வித்$_3$தி$_4$ ப்ரக்ருதி ஸம்ப$_4$வாந்..
கார்யகாரண கர்த்ருத்வே ஹேது:(ஃப்) ப்ரக்ருதிருச்யதே.
புருஷ:(ஸ்) ஸுக$_2$து$_3$க்$_2$கா$_2$நாம் போ$_4$க்த்ருத்வே ஹேதுருச்யதே..
(அத்$_4$யாயம் 13 ~ ஶ்லோகம் 19, 20)

ப்ரக்ருதி - புருஷன் ரெண்டையுமே அநாதி என்றும் அழிவுறும் தோற்றங்களையும் குணங்களையும் ப்ரக்ருதியிலிருந்து தோன்றியவை என்றும் தெரிந்து கொள். கார்யம் - காரணம் இவற்றை உண்டு பண்ணியதில் ப்ரக்ருதியே காரணம் என்கிறார்கள். ஸூகங்களையும் து:கங்களையும் அநுபவிப்பதில் புருஷனே காரணம் என்று சொல்லப்படுகிறது. (13 –19, 20)

புருஷனும் ப்ரக்ருதியும்..

ப்ரக்ருதி ஜடம். புருஷன் சேதனம். க்ஷேத்ரம் – க்ஷேத்ரஜ்ஞன் என்று சொல்லப் பட்டவையே ப்ரக்ருதியும் புருஷனும். பரமாத்மாவிலிருந்து வெளிப்பட்டதே ப்ரக்ருதி. செயல்பட வேண்டும், படைக்க வேண்டும் என்று பரமாத்மன் விரும்பியதால் புருஷனாக வெளிப்பட்டார். எனவே, ப்ரக்ருதியும் புருஷனும் பரமனைப் போலவே அநாதியாகும். ஜ்ஞேய தத்வம் என்று ஶ்லோகங்கள் 12 முதல் 17 வரை விளக்கப்பட்டதும் புருஷன் என்று இங்கு அழைக்கப்படுவதும் ஒன்றே. அதற்கு விகாரங்களும் அழிவும் குணங்களும் கிடையாது. இவை அனைத்தும் ப்ரக்ருதியின் கார்யம். பஞ்சமஹாபூதங்கள், அஹங்காரம், மஹத் தத்வம், பத்து இந்த்ரியங்கள், மனஸ், ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களின் ஐந்து விஷயங்கள் இவை எல்லாம் ப்ரக்ருதியின் கார்யங்கள். ஸத்வம், ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் என்ற மூன்று குணங்களும் ப்ரக்ருதியிலிருந்து விளைந்தவை. அழியக் கூடியவை, மாறக்கூடியவை அனைத்தும் ப்ரக்ருதியின் கார்யம். இச்சா – த்வேஷம், ஸூகம் – து:கம் போன்ற

விகாரங்களும் ப்ரக்ருதியின் வேலையே (ஶ்லோகம் 5). புருஷன் விகாரங்களுக்கும் குணங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டவன்.

உத்பத்தி ஆகும் அனைத்தும் கார்யம். ஆகாஶம், பூமி, வாயு, நீர் மற்றும் அக்னி (மஹாபூதங்கள்) ஶப்தம், ரூபம், ரஸம், ஸ்பர்ஶம் மற்றும் கந்தம் (ஐந்து விஷயங்கள்) இவை பத்தும் கார்யங்கள். கார்யம் ஸித்தி ஆவதற்கு உபயோகப்படும் கருவிகள் கரணங்களாகும், கரணங்கள் மூன்று வகை. புறக் கரணங்கள் பத்து. கர்மேந்த்ரியங்கள் ஐந்து. ஜ்ஞானேந்த்ரியங்கள் ஐந்து. ஜ்ஞானேந்த்ரியங்கள் ஸூக்ஷ்மமானவை என்றாலும் புறக்கரணங்கள் என்றே அழைக்கப் படுகின்றன. மனஸ், புத்தி மற்றும் அஹங்காரம் என்ற மூன்றும் அந்த:கரணங்கள் (உட்கரணங்கள்). இவை அதி ஸூக்ஷ்மமானவை. கர்மேந்த்ரியங்கள் மீது ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களின் ஆக்ஷி. ஜ்ஞானேந்த்ரியங்கள் மீது மனஸின் ஆக்ஷி. மனஸின் மீது புத்தியின் ஆக்ஷி. புத்தியின் மீது அஹங்காரத்தின் ஆக்ஷி. மனஸ், புத்தி மற்றும் அஹங்காரத்தின் துணை இல்லாமல் இந்த்ரியங்கள் செயல்படாது. மனஸ் இந்த்ரியங்களுடன் இணைந்திடும் போது விஷயங்களைப் பற்றிய அறிகிறது. மனஸ் அறிந்தவற்றில் நன்மை பயப்பது எது, கேடு விளைவிப்பது எது, ஏற்கத் தகுந்ததும் தகாததும் எவை என்று புத்தி நிர்ணயம் செய்கிறது. புத்தியின் நிர்ணயத்துடன் அஹங்காரம் தன்னை இணைத்துக் கொள்கிறது.

புருஷன் தன்னை அஹங்காரத்துடன் இணைத்துக் கொண்டு, கரணங்களின் அனைத்துச் செயல்களுக்கும் தன்னை கர்தாவாகக் கருதி விடுவதால் செயல்களின் ஃபலன்களை அனுபவிக்கிறான். அநுகூலமான விளைவுகளில் திளைப்பது ஸுகம் அனுபவித்தல் ஆகும். எதிர்மறையான விளைவுகளில் மூழ்குவது து:கம் அனுபவித்தல் ஆகும். அனுபவிப்பவன் புருஷனே. ஜடமான ப்ரக்ருதியில் ஸுக – து:கங்களை அனுபவித்திடும் ஆற்றல் கிடையாது.

ப்ரக்ருதியுடன் தன்னை பிணைத்துக் கொள்வதால்தான் புருஷன் ஸுக – து:கங்களை அனுபவிக்கிறான். தானே ஏற்படுத்திக் கொண்ட பிணைப்பிலிருந்து முக்தியையும் நாடுகிறான். ஸுக – து:கத்தையும் அவற்றின் விளைவுகளையும் அனுபவிப்பதாலேயே புருஷன் அவற்றிலிருந்து முக்தியை நாடுகிறான். பிணைப்பு இல்லை என்றால், ஸுக – து:கம் அனுபவிக்கவில்லை என்றால் முக்தியின் நாட்டமும் இல்லை. ப்ரக்ருதி தன் நிலையில் இருக்கிறது. புருஷன் வலியச் சென்று தன்னை ப்ரக்ருதியுடன் பிணைத்துக் கொள்கிறான். காட்டில் ஒரு புஷ்பம் மலர்ந்திருக்கிறது. அது எதையும் நாடுவதில்லை. அது அழகும் இல்லை. குரூபமும் இல்லை. அது வீஸிடும் மணத்தில் ஸுகந்தமும் இல்லை. துர்கந்தமும் இல்லை. புஷ்பம் கொடுத்திடும் அனுபவத்தில் ஸுகமும் இல்லை. து:கமும் இல்லை. ஒரு புருஷன் அந்தப் புஷ்பத்தைப் பார்க்காத வரை. புருஷன் அதைப் பார்த்து, தன்னை புஷ்பம் என்னும் ப்ரக்ருதியுடன் இணைத்துக் கொள்கிறான். உடனே, அந்தப் புஷ்பம் இவனுக்கு அழகானதாகிறது. நறுமணம் கொண்டதாகிறது. ஸுக அனுபவம் கொடுப்பதாகி விடுகிறது. புஷ்பம் ப்ரக்ருதியில் மலர்கிறது. 'அது அழகு' என்ற பாவனை புருஷனுள் மலர்கிறது. புஷ்பம் மலர்ந்திட இந்த பாவனை அவஶ்யமில்லை. ஆனால், புருஷனுள் இந்த பாவனை மலர்ந்திட புஷ்பம் அவஶ்யம். தன்னுள் இருக்கும் அழகென்னும் இந்த நிழலை புருஷன் அந்த புஷ்பம் மீது படர்த்துகிறான். ஸுகம் அடைந்தேன், புஷ்பம் எனக்கு ஸுகம் கொடுத்தது என்கிறான். இதே போல, ப்ரக்ருதியில் து:கமும் இல்லை. புருஷன் மனஸில் மாத்ரமே து:கம் மலர்கிறது, அவன் தன்னை ப்ரக்ருதியுடன் இணைத்துக் கொள்ளும் போது.

பரமாத்மனின் அம்ஶமான புருஷனுக்கு உண்மையில் ஸுகமும் கிடையாது. து:கமும் கிடையாது. இவை விகாரங்கள். மாறக்கூடியவை. அவனோ மாற்றமேதும் இல்லாதவன். ஸுகமாகவும் து:கமாகவும் கருதுகிறான். உண்மையில்லாத, நிழல் போன்ற பாவனையை தன்னுள் ஏற்படுத்தி அதை இயற்கை மீது பதித்து விட்டு ஸுகம் அடைந்தேன் என்றும் து:கம் அடைந்தேன் என்றும் எண்ணுகிறான். அதனால், புருஷன் அனுபவிப்பவன் ஆகிறான். பஸி ஏற்படும்போது ஶரீரத்திற்குப் பஸி என்றும் உணவை உண்ணும் போது ஶரீரத்தின் பஸிக்காக உணவை ஶரீரம் உண்கிறது என்றும் கருதும் போது புருஷன் உணவை, அதன் ருசியை அனுபவிப்பவன் ஆக மாட்டான். நோய் வரும் போது ஶரீரத்திற்கே நோய், எனக்கில்லை என்று கருதும் போது புருஷன் அனுபவிப்பவன் ஆக மாட்டான்.

ௐ

पुरुषः(फ्) प्रकृतिस्थो हि भुङ्क्ते प्रकृतिजान्गुणान् ।
कारणं(ङ्) गुणसङ्गोऽस्य सदसद्योनि जन्मसु ।
{अध्याय १३ ~ श्लोक २१}

புருஷ:(ஃப்) ப்ரக்ருதிஸ்தோ₂ ஹி பு₄ங்க்தே ப்ரக்ருதிஜாந்கு₃ணாந்.
காரணம்(ங்) கு₃ணஸங்கோ₃ऽஸ்ய ஸத₃ஸத்₃யோநிஜந்மஸு..
(அத்₄யாயம் 13 ~ ஶ்லோகம் 21)

ப்ரக்ருதியில் இருப்பதாலேயே புருஷன் ப்ரக்ருதியிலிருந்து தோன்றிய குணங்களை அநுபவிக்கிறான். குணங்களின் பற்றுதல் காரணமாக நலம், கேடு உள்ள யோனிகளில் ஜன்மம் எடுக்கிறான் புருஷன். (13 – 21)

புருஷனும் ப்ரக்ருதியும்..

ப்ரக்ருதி புருஷனில் இருப்பதில்லை. புருஷன்தான் விரும்பி ப்ரக்ருதியுடன் இணைந்து சிக்கிக் கொள்கிறான். நாம் இருக்கிறோம். நாம் வஸிக்கும் வீடு இருக்கிறது. வீடு எப்பொழுதும் அதில் வஸிப்பவருடன் பந்தம் ஏற்படுத்திக் கொள்வதில்லை. இதற்கு முன்பு எவரெவரோ இந்த வீட்டில் வஸித்தனர். இதற்குப் பின்னரும் வஸிக்கப் போகின்றனர். வீடு அதைப் பற்றிக் கவலை கொள்வதில்லை. நாம் தான் வீட்டுடன் பந்தம் ஏற்படுத்திக் கொண்டு நம்மை அதனுடன் பிணைத்துக் கொள்கிறோம். வீட்டில் சிறிய விரிஸல் விழுந்து விட்டாலோ தண்ணீர் ஒழுகினாலோ பெருங்கவலை கொள்கிறோம். வீடு இடிந்து விழுந்தால் நம் உயிரே போனது போல இடிந்து விடுகிறோம். நாம் வண்டி வைத்திருக்கிறோம். வண்டியின் மீது உயிரையே வைத்தது போல வண்டியுடன் பிணைந்து விடுகிறோம். நம் கால் ஒடிந்து விட்டால் வண்டி கவலைப்பட்டு கண்ணீர் சிந்துகிறதா? வண்டியில் சிறிய அடிபட்டாலும் நாம் தூக்கத்தை இழக்கிறோம்.

வஸ்துக்கள் அல்ல, வஸ்துக்களைப் பற்றிய நம் மனோ பாவனையே நமக்கு ஸுகமும் து:கமும் அளிக்கிறது. அதே பாவனைதான் நம் மனஸில் அந்த வஸ்துக்களைப் பற்றிய விருப்பத்தையோ வெறுப்பையோ தூண்டுகிறது. நம் பாவனைகளின் தொகுப்பே வாஸனை எனப்படுகிறது. வாஸனைக்கு ஏற்ப, நம் அடுத்த பிறவி அமைகிறது (8 – 6). எண்ணற்ற வஸ்துக்கள் இருப்பது போல, நம் வாஸனைகளும் எண்ணற்று இருக்கின்றன. மற்ற வாஸனைகள் அனைத்தும் நீங்கிய நிலையில், மான் குட்டி பற்றிய ஒரே ஒரு வாஸனை மீதம் இருந்ததால் பரத முனி ஒரு மானாக பிறந்து ஸிலகாலம் வாழ்ந்தார் என்றால், எண்ணற்ற வாஸனைகள் கொண்ட நாம் எத்தனை எத்தனை கருக்களில் பந்தாடப் படுவோம்?

புருஷன் மீண்டும் மீண்டும் பிறந்து இறப்பதற்கு ப்ரக்ருதியுடன் அவன் கொண்ட இத்தகைய பிணைப்பே காரணம். ஏற்றம் அளித்திடும் எந்த ஒரு மாற்றமும் மேலானது. இறக்கம் அளித்திடும் மாற்றம் தாழ்வானது. இயற்கையின் நியதிகள் பொதுவானவை. அந்நியதிகளை ஏற்றத்திற்கும் உபயோகப் படுத்தலாம். இறக்கத்திற்கும் உபயோகப் படுத்தலாம். விமானம் உயரே பறக்கும் போது இயற்கையின் விதிகள் ஏற்றத்திற்கு உபயோகப் படுகின்றன. அதே விதிகளை ஸரியாக பயன்படுத்த முடியாமல் போகும் போதும், தாறுமாறாக உபயோகப் படுத்திடும் போதும் விமானம் கீழே விழுந்து நொறுங்குகிறது. பறக்க வைக்கும் நியதிகளும் கீழே வீழ்த்தி நொறுங்க வைக்கும் நியதிகளும் வெவ்வேறல்ல. ஒன்றே. புருஷன் அவற்றைப் உபயோகப் படுத்துவதில் தான் மாறுபாடு.

பரமாத்மன், நிர்விகாரமான பரமாத்மன், ஸுக – து:கங்கள் எவையும் அண்ட முடியாத பரமாத்மன், ஒளி மயமான பரமாத்மன், பேரானந்த மய பரமாத்மன் எவ்வாறு ஸம்ஸாரியாக, ஸுக – து:கங்களால் அலைக்கழிக்கப்படும் ஸம்ஸாரியாக, கண்ணீரில் மூழ்கி இருக்கும் ஸம்ஸாரியாக மாறுகிறான் என்பதை இங்கு விளக்குகிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். எல்லையற்ற பரமன் ஒரு க்ஷேத்ரத்தை விரும்பிப் பெற்று அதனுடன் தன்னைப் பிணைத்துக் கொண்டதால் க்ஷேத்ரஜ்ஞன் ஆகிறான். அந்த க்ஷேத்ரத்தின் மீது பற்று கொண்டு, அதன் மூலம் கிடைத்திடும் ஸம்ஸார அநுபவங்களில் மோஹம் கொண்டு சிக்கி விடும் புருஷன், தன் இறை இயல்பினை மறந்து, ஸச்சிதானந்த ஸ்வரூபத்தை மறந்து, துன்பமும் கண்ணீரும் நிறைந்து பரிதாபமான ஸம்ஸாரியாக நிற்கிறான். இந்த மாற்றம் கீழ்நோக்கிப் பாயும் மாற்றம். ஸம்ஸாரியிலிருந்து பரம புருஷன் என்ற மேல்நோக்கிப் பாயும் மாற்றம் எது என்பதை அடுத்து வரும் பாடல்களில் விளக்குகிறார்.

उपद्रष्टानुमन्ता च भर्ता भोक्ता महेश्वरः ।
परमात्मेति चाप्युक्तो देहेऽस्मिन्पुरुषः(फ) परः ।।
{अध्याय १३ ~ श्लोक २२}

உபத்₃ரஷ்டாநுமந்தா ச ப₄ர்தா போ₄க்தா மஹேஸ்வரஹ.
பரமாத்மேதி சாப்யுக்தோ தே₃ஹேऽஸ்மிந்புருஷ:(ஃப்) பரஹ..
(அத்₄யாயம் 13 ~ ஸ்லோகம் 22)

இந்த புருஷன் ப்ரக்ருதியோடு ஸம்பந்தம் வைத்திடும் போது, 'உபத்ரஷ்டா', என்றும், அதனுடன் சேர்ந்து ஸம்மதி - அநுமதி வழங்கிடும் போது, 'அநுமந்தா' என்றும், அதைப் போஷிப்பது தானே என்று நினைத்திடும் போது, 'பர்தா', என்றும், அதனுடன் கூடி ஸுக - து:கங்களை அநுபவித்திடும் போது, 'போக்தா', என்றும், தன்னை அதன் ஸ்வாமி என்று கருதிடும் போது 'மஹேஸ்வரன்', என்றும் அறியப் படுகிறான். ஆனால், ஸ்வரூபத்தில், 'பரமாத்மா', எனப்படுகிறது. தேஹத்தில் இருந்தபடி தேஹத்திற்கு அப்பாற்பட்டது. (13 – 22)

புருஷன்..

பரமாத்மா எனப்படும் அந்த பரமபுருஷன் தேஹத்தில் இருக்கும் போது, அந்தந்த நிலைக்கு ஏற்ப உபத்ரஷ்டா என்றும் அநுமந்தா என்றும் பர்தா என்றும் போக்தா என்றும் மஹேஸ்வரன் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. பார்ப்பவன், ஒரு ஸாக்ஷியைப் போல பார்ப்பவன் உபத்ரஷ்டா. விலகி நிற்பவனால் தான் பார்க்க முடியும். பிணைக்கப்பட்டவன் போக்தாவாகி விடுகிறான். தனக்கே நேர்வதாகக் கருதி வருத்தமும் மகிழ்ச்சியும் கொள்கிறான். ஒரு நாடகத்தில் குடிகாரனாக நடிப்பவன் அலங்கோலமாக ஆடைகள் அணிகிறான். பலரிடம் அடி வாங்குகிறான். வசைமொழிகளுக்கு ஆளாகிறான். இவனும் வசைமாரிப் பொழிகிறான். ஆனால், தன்னை ஒரு போதும் குடிகாரனாகக் கருதி குற்ற உணர்வு எய்துவதில்லை. பிறரின் செயல்களையும் தன் செயல்களையும் (நடிப்பு மற்றும் வசனங்கள்) பார்க்கிறான். நாடகம் முடிந்து திரை விழுந்த பின் அவனுள் எதுவும் தங்குவதில்லை. நாடக மேடையின் மீது அவனது நடவடிக்கைகளும் பிறரது நடவடிக்கைகளும் திரை விழுந்த பின்னர் அவனை எவ்விதத்திலும் பாதிப்பதில்லை.

நாய்கள் துரத்துவது போலவும்; நாம் நாயாக மாறி, நாய்களை எதிர்க் கொள்வதைப் போலவும்; மலையிலிருந்து விழுந்து தரையைத் தொடாமல் கீழே கீழே போய்க் கொண்டிருப்பதைப் போலவும்; பரீக்ஷை ஹாலிற்குப் போக முடியாமல் தவித்து இறுதியில் சென்றடையும் போது பரீக்ஷை முடிந்து விட்டதைப் போலவும்; விசித்ர விசித்ரக் கனவுகள் காண்கிறோம். கனவு முடிந்து உறக்கம் கலைந்த பிறகு, அக்கனவு காக்ஷிகள் நம்மை பாதிக்கின்றனவா? காக்ஷிகளில் இருந்த மூடத் தனத்தை நினைத்துச் சிரித்துக் கொள்கிறோம் அல்லவா? ஆனால், நாம் விழித்திருக்கும் போது, செய்தி பத்ரிகை விற்கும் ஒருவர், அதிஸயம், ஆனால், உண்மை. வாலுடன் பிறந்த குழந்தை', என்று கத்தினால் உடனே பரபரப்பாகி விடுகிறது நம் மனஸ். கண்கள் பார்க்கத் துடிக்கின்றன. கைகள் அப்பத்ரிகையை வாங்க நீள்கின்றன. நாம் முழு ஸ்வய நினைவில் இருக்கும் போது, நமக்குக் கிடைக்கும் என்று நம்பிய ஒரு வாய்ப்பு நம் கையை விட்டு நழுவினால், து:க ஸாகரத்தில் மூழ்கி விடுகிறோம். குடிக்கத் ஆரம்பிக்கிறோம். தற்கொலை செய்து கொள்ள முயல்கிறோம். வேடிக்கை பார்ப்பவனைப் போல், ஒரு ஸாக்ஷியைப் போல், உலக அநுபவங்களைப் பார்ப்பவன் உபத்ரஷ்டா. ஒரு கனவினைப் போல், ஒரு நாடகத்தைப் போல், விலகி நின்று உலக வாழ்க்கையை அநுபவிப்பவன் உபத்ரஷ்டா.

அநுமதி வழங்குபவன் எஜமான். நம்முள் வீற்றிருக்கும் அவனது அநுமதியுடன் செயல்பட்டால், அவன் வேறு நாம் வேறல்ல என்பதால் ஸ்வய நினைவுடன், ஸ்வய ப்ரஜ்ஞையுடன் செயல்பட்டால், அவன் அநுமந்தா ஆகிறான். நாம் அவனது அநுமதியுடன், அதாவது ஸ்வய ப்ரஜ்ஞையுடன் செயல்படுகிறோமா? நாம் தான் நம்முடைய Remote Control'ஐ வீசி எறிந்திருக்கிறோம் அல்லவா? யார் யாரோ, எது எதுவோ நம்மை ஆட்டி வைத்திட அநுமதி கொடுத்து விட்டோம் அல்லவா? எதிர்பாராத ஒரு மழை நம்மை ஆட்டி வைக்கிறது. ஒரு கொஸுவின் ரீங்காரம் நம்மை ஆட்டி வைக்கிறது. அடுத்தவர் வைத்திருக்கும் ஒரு பொருள், எவரோ பேசிடும் ஒரு வார்த்தை, அவருடைய ஒரு செயல், எந்த ஒரு அற்பமான விஷயமும் நம்மை அல்லோல கல்லோலப் படுத்திவிடப் போதுமானதாகிறது. இருபத்திரெண்டு நபர்களின் காலடியில் சிக்கிய கால்பந்து போல,

அலுவலகத்தில் பல அதிகாரிகளின் மத்தியில் உள்ள ஒரே ஒரு 'எடுபிடி'யைப் போல, பலருக்கும் அடிமையாகி எல்லா திசைகளிலும் இழுபட்டு வாடுகிறோம். மாறாக, ஒருவனுக்கு மாத்ரம் அடிமையாகி விட்டால்? நம் நிஜஸ்வரூபமான அவனுடைய அநுமதியுடன் செயல்பட்டால்? அநுமதி வழங்கும் அநுமந்தா ஆகிட, நம் எஜமானாகிடத் தயாராக அவன் நம்முள்ளே வீற்று இருக்கிறான்.

ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் பர்தா என்ற வார்த்தை கணவனையும் குறிக்கும். அவஶ்யமான வஸ்துக்களைக் கொண்டு வீட்டினை நிரப்புபவன். உணவளிப்பவன். பாதுகாப்பவன். தாங்குபவன். அறியாமையின் வஶமாகி, பிறர் நம்மை பர்தா என்று அழைப்பது வேறு. நாமே நம்மை பர்தாவாகக் கருதுவது வேறு. 'என்னையே நம்பி இருக்கின்றனர்; 'நான் இல்லை என்றால்...'; 'நான் இறந்த பிறகு தான் இவர்களுக்கு என் அருமை புரியும்..., என்றெல்லாம் வசனங்கள் பேசுபவரை நாம் கண்டிருப்போம். தன் குடும்பமும் தான் பணி செய்யும் நிறுவனமும் கோவில் போன்ற ஸமுதாய அமைப்பும் தன்னையே ஸார்ந்திருப்பதாகக் கருதுவோர் இவர்கள். தான் இல்லை என்றால் சீரழிந்து விடும் என்று நம்புபவர்கள். இந்த பூமியில் எத்தனையோ கோடி மநுஷ்யர்கள் வந்துள்ளனர். இறந்து, பூமியை விட்டு மறைந்துள்ளனர். அவர்கள் வந்ததாலும் மறைந்ததாலும் இந்த பூமியில் எந்த லாபமும் எவ்வித இழப்பும் ஏற்படவில்லை. ஒரு ஸிலரால் ஏதோ ஸில மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன போல் தோன்றுகிறது. ஆயின், அம்மாற்றமும் பத்து நூறு வர்ஷங்களில் மறைந்து விடுகிறது. மற்றவரைப் பாதுகாப்பதாகக் கருதுகிறோமோ இல்லையோ தன் ஶரீரத்தைத் தானே போற்றிப் பாதுகாப்பதாக கருதுவோர் பலர். இவ்வாறு பர்தாவாக க்ஷேத்ரத்தில் வீற்றிருக்கிறான்.

ஸகல அநுபவங்களையும் அநுபவிப்பவனாக இருக்கும் போது போக்தா எனப்படுகிறான். ஶரீரம், மனஸ் புத்திக்கு கிடைத்திடும் அநுபவங்களை, அநுகூலமானவற்றை ஸுகம் என்றும் எதிர்மறையானவற்றை து:கம் என்றும் கருதி, அவை தனக்கே ஏற்படுகின்றன, தானே போக்தா என்று கருதுகிறான். ஈஶ்வரனாகக் கருதி, எல்லாம் தன் ஆதிபத்யத்தின் கீழ் இருப்பதாகக் கருதிடும் போது அவனே மஹேஶ்வரன் எனப் படுகிறான். இவ்வாறு தன் நிலைக்கு ஏற்ப பலப்பல பெயர்களால் அழைக்கப் பட்டாலும், பரமாத்மன் க்ஷேத்ரத்தில் இருந்தும் இல்லாமல் இருக்கிறான். அவன் செய்வதாகக் கருதுகின்ற மேற்கூறிய எந்த செயலும் அவனுக்கு ஸ்வந்தமில்லை. அனைத்திற்கும் அப்பால் இருக்கிறான்.

ॐ

य एवं वेत्ति पुरुषं प्रकृतिं(ञ्) च गुणैः(स्) सह ।
सर्वथा वर्तमानोऽपि न स भूयोऽभिजायते ।।
{अध्याय १३ ~ श्लोक २३}

ய ஏவம் வேத்தி புருஷம் ப்ரக்ருதிம்(ஞ்) ச கு₃ணை:(ஸ்) ஸஹ.
ஸர்வதா₂ வர்தமானோऽபி ந ஸ பூ₄யோऽபி₄ஜாயதே..
(அத்₄யாயம் 13 ~ ஶ்லோகம் 23)

இவ்வாறு, புருஷனையும் குணங்களோடு கூடிய ப்ரக்ருதியையும் வெவ்வேறாக அறிபவன் எல்லா கர்மங்களைச் செய்தபடியும் மீண்டும் பிறப்பதில்லை. (13 – 23)

அறிபவன் மீண்டும் பிறப்பதில்லை...

ஜீவன் தன் மீது ஏற்றிக் கொண்ட வாஸனைகளே அது மீண்டும் மீண்டும் பிறப்பதற்குக் காரணம். ஆத்ம தர்ஶனம் பெற்றவனின் வாஸனைகள் களைந்து விடுகின்றன. புதிய வாஸனைகளும் ஏறுவதில்லை. எனவே, அந்த ஜீவன் மீண்டும் பிறப்பதில்லை. ஆத்ம அநுபூதி பெற்ற ஜீவன் க்ஷேத்ரத்தில் இருந்து கொண்டே, இல்லாமல் இருக்கிறது. எல்லாம் செய்தும் செய்யாமல் விலகி நிற்கிறது. புருஷன் மற்றும் ப்ரக்ருதியைப் புரிந்து கொள்ளுதல் என்பது அதே. இதற்கான வழிமுறைகள் அடுத்து வரும் ஶ்லோகங்களில் விவரிக்கப்படுகின்றன.

ॐ

ध्यानेनात्मनि पश्यन्ति केचिदात्मानमात्मना ।
अन्ये साङ्ख्येन योगेन कर्मयोगेन चापरे ।।
{अध्याय १३ ~ श्लोक २४}

த்₄யாநேநாத்மநி பஶ்யந்தி கேசிதா₃த்மாநமாத்மநா.
அந்யே ஸாங்க்₂யேந யோகே₃ந கர்ம யோகே₃ந சாபரே..
(அத்₄யாயம் 13 ~ ஶ்லோகம் 24)

பலர் த்யான யோகம் மூலமாகவும் வேறு பலர் ஸாங்க்ய யோகம் மூலமாகவும் பிறர் கர்ம யோகம் மூலமாகவும் தானே தன்னுள் உறையும் பரமாத்மனை அநுபவிக்கின்றனர். (13 – 24)

பரமனை அநுபவித்திடும் வழிகள்..

த்யானயோகம் அத்யாயம் ஆறில் விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது. வெளிப்புறம் உள்ள பார்வையை உட்புறமாகத் திருப்புதலே த்யானம். ஆரம்ப நிலையில் ஜனங்களிடம் இருந்து விலகிய அமைதியான தனி இடம் தேவை. ஶரீரத்தை அசையாமல் ஒரு நிலையில் நிறுத்தலும் அவஶ்யம். நாட்போக்கில், பயிற்சியில் முன்னேறிய நிலையில் இவை அவஶ்யம் இல்லாமல் போகலாம். ஆரம்பத்தில் ஒரு உருவம் தேவைப் படும். காலப் போக்கில் அதுவும் அவஶ்யம் இல்லாமல் போகலாம். மனஸின் அலைச்சல் ஓய்ந்து, எண்ணங்களற்ற நிலையில் உள்ளே இருக்கும் ஒளியை தர்ஶித்தலே த்யான யோகம்.

ஒளி நித்யமாக இருப்பதே. அதைச் சூழ்ந்து மறைத்திருக்கும் எண்ணங்கள், குழப்பங்கள், விருப்பு வெறுப்புக்கள், மற்ற விகாரங்கள் ஆகிய தூஸுப்படலத்தை நீக்குதலே த்யானயோகப் பயிற்சி. உலக நடவடிக்கைகளில் இருந்து விலகி இருந்து, பரம தத்வத்தை த்யானம் செய்வதன் மூலம் உலகத்தையும் பரமனையும் கருதப்பட்ட நானையும் உண்மையான நானையும் (நிஜ ஸ்வரூபம்) புரிந்து அறிந்து அநுபவித்தலே த்யானப் பயிற்சி. இறுதியில் பரமனின் ஸ்வரூபத்தை பார்த்து, அறிந்து, அதனுடன் ஒன்றி விடுதல் த்யான யோகம்.

ஸாங்க்ய யோகம் ரெண்டாவது அத்யாயத்தில் விளக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் விவேகமே ப்ரதான கருவி. விவேகத்தின் மூலம் தென்படுவதிலிருந்து தென்படாததையும், கார்யத்தில் இருந்து காரணத்தையும், க்ஷேத்ரத்திலிருந்து க்ஷேத்ரஜ்ஞனையும் பிரித்தலே ஸாங்க்ய யோகப் பயிற்சி. கேள்வி மேல் கேள்வி கேட்டு அஸத்தை விலக்கி, ஸத்தான பரமனை அறிதல், அநுபவித்தல் மற்றும் அதனுடன் ஒன்றி விடுதல் ஸாங்க்ய யோகம்.

கர்மயோகம் மூன்றுவது அத்யாயத்தில் விளக்கப்பட்டுள்ளது. க்ஷேத்ரத்தை (ஶரீரம், மனஸ், புத்தி, இந்த்ரியங்கள், செல்வம், பதவி, ஸொத்து, அந்தஸ்து போன்ற அனைத்தும்) அவனுடையதென்று கருதுதல், அவற்றின் மூலம் நடந்திடும் செயல்கள் அனைத்தையும் அவனுடைய வேலையாகக் கருதி செய்தல், அச்செயல்கள் மூலம் விளைந்திடும் ஃபலன்களையும் அவனுக்கே அர்பணித்து விடுதல், அவன் ஒருவனே, உலகம் முழுவதும் அவனது தோற்றங்களே என்ற பாவனையுடன் வாழ்தல் கர்மயோகம்.

லக்ஷ்யம் ஒன்று, அதை அடைந்திடும் மார்கங்கள் பலப்பல என்ற ஹிந்துவின் முழக்கம் இந்த ஶ்லோகத்தில் மீண்டும் ஒரு முறை ஒலிக்கக் கேட்கிறோம். இது மேம்போக்காக ஸந்தர்பவஶத்தால் சொல்லப்பட்டதல்ல. கால ப்ரவாஹத்தின் நெடுந்தூரத்தைப் பார்க்கும் வல்லமை பெற்ற மஹர்ஷிகளால் ஆழ்ந்த சிந்தனைக்குப் பிறகு வெளியிடப்பட்ட ஸத்ய வாக்கு இது. இத்தகைய ஸத்யவாக்குகளை தயக்கம் ஏதும் இன்றி ஆணித்தரமாக ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் முழக்கிடுவதை கீதையில் பல இடங்களில் காணலாம்.

📖 ॐ 📖

अन्ये त्वेवमजानन्तः(श) श्रुत्वान्येभ्य उपासते ।
तेऽपि चातितरन्त्येव मृत्युं श्रुतिपरायणाः ।।
{अध्याय १३ ~ श्लोक २५}

அந்யே த்வேவமஜாநந்த:(ஶ்) ஶ்ருத்வாந்யேப்₄ய உபாஸதே.
தேऽபி சாதி தரந்த்யேவ ம்ருத்யும் ஶ்ருதி பராயணாஹா..
(அத்₄யாயம் 13 ~ ஶ்லோகம் 25)

இவ்வகை யோகங்களை அறியாத மற்றவர் முக்தர்களான மஹாபுருஷர்களிடம் கேட்டு அவர் சொன்னபடி உபாஸனை செய்து மரணம் என்னும் ஸமுத்ரத்தைக் கடக்கின்றனர். (13 – 25)

ஸுலபமான வழி...

மார்கம் எதையும் அறியாதவர்களுக்கு மிக எளிதான மார்கம் ஒன்றை இங்கு வெளியிடுகிறார். மஹாபுருஷர்களை அநுஸரித்து நடத்தல். ஜீவன்முக்தர்களைப் பின்பற்றி நடத்தல். ஶாஸ்த்ரத்திலும் இது ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட விஷயமே. செய்யத் தகுந்தது எது, தகாதது எது என்ற குழப்பம் நேரும் போது வேதமே ப்ரமாணம் என்றாலும், அதை அறியாத போதும் அறிந்தும் புரியாத போதும், மஹாபுருஷர்கள் செய்ததை அநுஸரித்து நடப்பதே சிறந்த வழி. மஹாபுருஷர்களின் வாழ்க்கையே ஶாஸ்த்ரம். அவர்களது வாழ்க்கையே தர்மம். அதனால்தான், பாரத தேஶத்தில் வேதங்களைக் கற்பிக்கும் பாடஶாலைகளை விட மிக அதிக எண்ணிக்கையில் ராமாயண, பாகவத கதைகளும் கதா காலக்ஷேபங்களும் நடக்கின்றன.

ப்ரஹ்மத்தை அறிந்திட, ப்ரக்ருதி மற்றும் புருஷனை அறிந்திட உதவிடும் மார்கங்களை அறிய முடியாதோர், மஹான்களைப் பணிந்து வணங்கி அவர் கூறிடும் வழியில் ஶ்ரத்தையுடன் முன்னேறினால், அவர்களும் ஜன்ம – மரண சுழற்சியில் இருந்து மீளலாம். இதுவே பக்தி மார்கம். இதில் ஶ்ரத்தையும் பாவனையும் தான் ப்ரதானம். ஶ்ரீ ராமக்ருஷ்ண பரமஹம்ஸர் ஒரு கோவில் பூஜாரியாகவே இருந்தார். பூஜா முறைகளை கற்றிருந்தார். ஆனால், எத்தகைய பாவனையுடன் பூஜை செய்தார்? விக்ரஹத்தின் கை ஒடிந்த போது, அதை அப்புறப்படுத்தி விட்டு மற்றொரு விக்ரஹம் செய்ய வேண்டும் என்று பண்டிதர்கள் சொன்ன போது, 'உங்கள் மருமகனின் கால் ஒடிந்து விட்டால் அவரை எறிந்து விட்டு மாற்று மருமகனை ஏற்பீர்களா?', என்று கோவிலின் யஜமானியான ராணியம்மாளிடம் கேட்டார். விக்ரஹத்தை ஜகன்மாதா காளியின் ஸ்வரூபமாகக் கண்டார். விக்ரஹத்துடன் பேசினார். தன் மனக்குறைகளை அதன் முன் அழுது முறையிட்டார். அவர் வாழ்ந்த காலத்தில், பலரும் அவரைப் பைத்தியம் என்றே கருதினர்.

🕮 ॐ 🕮

यावत्सञ्जायते किञ्चित्सत्त्वं स्थावर जङ्गमम् ।
क्षेत्र क्षेत्रज्ञसंयोगात्तद्विद्धि भरतर्षभ ।।
{अध्याय १३ ~ श्लोक २६}

யாவத் ஸஞ்ஜாயதே கிஞ்சித் ஸத்த்வம் ஸ்தா₂வர ஜங்க₃மம்.
க்ஷேத்ர க்ஷேத்ரஜ்ஞ ஸம்யோகா₃த்தத்₃ வித்₃தி₄ ப₄ரதர்ஷப₄..
(அத்₄யாயம் 13 ~ ஶ்லோகம் 26)

ஹே பரத ஶ்ரேஷ்டனே! உலகத்தில் அசைவற்றதும் அசைவுள்ளதுமான அனைத்தும் க்ஷேத்ர - க்ஷேத்ரஜ்ஞனின் சேர்க்கையினால் தோன்றியுள்ளன என்பதை அறிக. (13 – 26)

க்ஷேத்ர - க்ஷேத்ரஜ்ஞனின் சேர்க்கையில் படைப்பு..

படைப்பில் உள்ள உயிர்கள் ரெண்டு வகைகள். புல், பூண்டு, செடி, கொடிகள், மரங்கள் போன்ற அசையா ஸ்தாவர இனங்கள். (ஸ்தாவரம் என்பதே தமிழில் தாவரம்). மிருகங்கள், பறவைகள், மநுஷ்யர்கள், பூச்சி – புழுக்கள், நீர்வாழ் உயிரினங்கள் என்ற அசையும் உயிர்கள் அனைத்தும் ஜங்கமம். இவை அனைத்தும் க்ஷேத்ரம் மற்றும் க்ஷேத்ரஜ்ஞனின் இணைப்பினால் உருவானவை. பிறந்து, உருமாறி, இறக்கக் கூடியது க்ஷேத்ரம். க்ஷேத்ரத்தினுள் வீற்றிருந்தாலும் பிறப்பும் உருமாற்றமும் இறப்பும் இல்லாதது மற்றும் க்ஷேத்ரத்தை அறிந்தது க்ஷேத்ரஜ்ஞன். க்ஷேத்ரத்துடன் நான் – எனது என்று க்ஷேத்ரஜ்ஞன் ஏற்படுத்திக் கொள்ளும் ஸம்பந்தமே இவ்விரண்டின் இடையில் இணைப்பு ஆகும். இந்த ஸம்பந்தம் காரணமாக ஜீவன் பூமியில் உயர்ந்த –

தாழ்ந்த பல்வேறு கர்பங்களில் பிறவி எடுத்து அலைகிறது. ஸம்பந்தம் உள்ளதாக ஏற்பட்ட கருத்து மறைந்தவுடன் ஜீவன் மீண்டும் ஜன்மம் எடுப்பதில்லை. ஜன்ம – மரணச் சுழலிலிருந்து தப்பி விடுகிறது.

📖 ॐ 📖

समं सर्वेषु भूतेषु तिष्ठन्तं परमेश्वरम् ।
विनश्यत्स्वविनश्यन्तं यः(फ्) पश्यति स पश्यति ।।
{अध्याय १३ ~ श्लोक २७}

ஸமம் ஸர்வேஷு பூ₄தேஷு திஷ்ட₂ந்தம் பரமேஶ்வரம்.
விநஶ்யத்ஸ்வவிநஶ்யந்தம் ய:(ஃப்) பஶ்யதி ஸ பஶ்யதி..
(அத்₄யாயம் 13 ~ ஶ்லோகம் 27)

அழியும் உயிர்களில் பரமாத்மனை அழிவற்றதாகவும் ஸமரூபமாக இருப்பவனாகவும் யார் பார்க்கிறானோ அவனே பார்க்கிறான். (13 – 27)

அழியும் படைப்பில் அழிவற்ற பரமனைப் பார்..

வேறுபாடுகளுடன் கூடியதை, ஸமம் இல்லாதவற்றையே ஸமமாகப் பார்த்திட முடியும். ஆம். உயிர்கள் பலவிதமான வேறுபாடுகள் கொண்டவையே. ஸ்தாவரம் – ஜங்கமம் என்ற வேறுபாடு, ஸத்வ – ரஜஸ் – தமஸ் என்ற குணங்களின் அடிப்படையில் வேறுபாடு, உருவத்திலும், அமைப்பிலும், நிறத்திலும் உள்ள வேறுபாடுகள். க்ஷேத்ரம் என்ற நிலையில் தான் அனைத்து வேறுபாடுகளும். ஆனால், உயிர்கள் அனைத்திலும் பரமாத்மன் ஸமமாகவே வீற்றிருக்கிறார். சிறிய உயிரில் பரமாத்மனின் சிறு துளியும் பெரிய உயிரில் பெரிய துளியும் இல்லை. குணம், உணவு, ஆயுள் அடிப்படையிலும் நாம் உயிர்களை உயர்ந்தவை என்றும் தாழ்ந்தவை என்றும் பிரித்திருக்கலாம். உயர்ந்த உயிர் என்று நாம் போற்றும் உயிரில் உயர்ந்த பரமாத்மாவும், நம் கண்ணில் தாழ்ந்த உயிரில் கீழான பரமாத்மாவும் இருக்கிறாரா? இல்லை. அனைத்திலும் ஒரே பரமன் ஸமமாக வீற்றிருக்கிறார். வேறுபாடுகளை ஒருங்கிணைப்பவராக வீற்றிருக்கிறார். ரெண்டாம் ஶ்லோகத்தில், ‘க்ஷேத்ரங்களில் க்ஷேத்ரஜ்ஞனாக வீற்றிருப்பவன் நான்’, என்றார். அதையே இங்கு, ‘அனைத்து உயிர்களிலும் ஸமமாக உள்ள பரமேஶ்வரன்’, என்கிறார்.

‘திஷ்டந்தம்’ என்றால் உறுதியாக, நிலையாக வீற்றிருக்கிறார் என்று அர்தம். உயிர்கள் வெவ்வேறு கர்பங்களில் பிறக்கின்றன. பிறந்த பின் இறக்கும் வரை வளர்ந்து, தேய்ந்து, உருமாறிக் கொண்டிருக்கின்றன. எந்த உயிரும் ஒரு க்ஷணம் கூட நிலையாக இருப்பதில்லை. ஆனால், பரமன் மாற்றங்களுக்கு மத்தியில், இவ்வுயிர்களில் நிலையாக வீற்றிருக்கிறார். உயிர்கள் அனைத்தும் ஒவ்வொரு க்ஷணமும் அழிந்து கொண்டிருக்கின்றன. மநுஷ்யன் பிறந்த நாளைக் கொண்டாடி விட்டு ஒரு வர்ஷம் வளர்ந்தான் என்று கருதுகிறான். ஆனால், அவன் அழிந்திருக்கிறான் என்பதே உண்மை. அவனுடைய ஆயுளில் ஒரு வர்ஷம் அழிந்து விட்டது. அந்நாளுக்கும் அவனது மரண நாளுக்கும் இடைப்பட்ட காலம் ஒரு வர்ஷம் குன்றி விட்டது. இடைவிடாது அழிந்து கொண்டிருக்கும் உயிர்களில் அழியாமல் பரமன் வீற்றிருக்கிறான். உயிரினுடைய முதல் வயஸிலும் கிழ வயஸிலும் ஶரீரம் தேய்ந்திருக்கும். மாறி இருக்கும். உள்ளே வீற்றிருந்து ஶரீரத்தின் அழிவைப் பார்த்து கொண்டிருக்கும் பரமாத்மாவில் எத்தகைய மாற்றமும் இல்லை.

இதை பார்ப்பவனே பார்க்கிறான். கண் இருந்தால் மாத்ரம் பார்ப்பதில்லை. பார்வைக்கு வெவ்வேறு அர்தங்கள் உண்டு. கண்ணால் பார்ப்பது ஒரு பார்வை. ‘நீங்கள் தூணிற்கு பின்னால் இருந்ததால் என் கண்ணில் படவில்லை’, என்று சொல்பவர் கண்ணின் பார்வையை மாத்ரம் குறிப்பிடுகிறார். கண்ணுடன் மனஸ் சேரும் போது வேறு பார்வை. ‘என் மனஸ் ஶோகத்தில் இருந்ததால் நீங்கள் என் கண்ணிற்குப் புலப்படவில்லை’ என்கிற போது மனஸின் பார்வை. கண் திறந்தே இருக்கிறது. ஆனால், மனஸ் இணையவில்லை. ‘நான் வெகு நேரமாக யோஜிக்கிறேன். உங்களைத் தெரியவில்லையே’, என்று சொல்லும் போது புத்தியின் பார்வை. கண்ணால் பார்க்கிறார்.

மனஸும் இருக்கிறது. ஆனுல், புத்தியால் அறிய முடியவில்லே. இவை எதனுலும் பார்க்க முடியாததைப் பார்க்க வைப்பது ஜ்ஞானப் பார்வை. 'ஜ்ஞானப்பார்வை உள்ளவனே பார்க்கிருன்', என்கிருர் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். அது ஒன்று தான் பார்வை என்கிருர். மற்ற புறக்கருவிகளால் அழிபவற்றை, இல்லாதவற்றை, அஸத்தானவற்றை மாத்ரமே பார்க்கிருேம். ஜ்ஞானப் பார்வையால் ஸத்யமானதை, இருக்கும் ஒன்றை, நித்யமான ஒன்றை பார்ப்பதால் அது ஒன்றே பார்வை.

ஜ்ஞானப் பார்வை அடைந்திட, புறக் கரணங்களே தயார் செய்ய வேண்டிய அவஶ்யம் உண்டு. ஸூக்ஷமத்தை க்ரஹிக்கும் அவற்றின் ஆற்றலே அதிகரிக்க வேண்டும். இதையே அக்கரணங்களின் கூர்மை என்கிருேம். அதிகமான வெளிச்சத்தில் பெரிய பொருள் ஒன்றை, நம் கண் எளிதாகப் பார்த்திடும். மங்கலான ஒளியில் சிறிய, மிகச் சிறிய பொருட்களேப் பார்த்திடும் ஆற்றல் கண்ணின் கூர்மை. மிக நுட்பமான ஒலியைக் கேட்பது காதின் கூர்மை. பள்ளி மாணவர்களிடம் ஒரு நிமிஷம் மௌனமாக இருந்து சுற்றியுள்ள ஒலிகளேக் கேட்கச் சொல்வேன். தூரத்திலிருந்து வரும் ஒலிகளே எல்லாம் கேட்பார்கள். அரிதாக ஏதோ ஒரு மாணவனே தன் உள்ளிருந்து வரும் ஹ்ருதயத் துடிப்பின் ஒலியை, மூச்சின் ஶப்தத்தைக் கேட்டதாகச் சொல்வான். பயிற்சி மூலம் நம் கரணங்களின் ஸூக்ஷ்ம ஶக்தியை அதிகரித்திட முடியும். அதே போல, புத்தியின் பார்வையையும் ஸூக்ஷமமாக்கிட முடியும்.

புத்தி எதில் செல்ல பயில்விக்கப் படுகிறதோ, அதே போல ஆகி விடுகிறது. ஸோம்பேறியின் புத்தியும் ஸோம்பேறியாகி விடுகிறது. 'குடிகாரனின் பேச்சு விடிந்தால் போச்சு' என்றும் 'ஆத்திரக்காரனுக்கு புத்தி மட்டு', என்றும் சொல்வார்கள். புத்தியும் அவனேப் போலவே நிலேயில்லாமல், தடுமாறும் புத்தியாகி விடுகிறது. திருடன், போலீஸ்காரன் மற்றும் வக்கீலின் புத்தியும் திருட்டு புத்தியாகி விடுகிறது. புத்தியை ஸூக்ஷ்ம, அதி ஸூக்ஷ்ம விஷயங்களில் செலுத்தச் செலுத்த, புத்தியும் கூர்மையானதாய், ஸூக்ஷமமானதாகி விடுகிறது. இந்த்ரியங்களேயும், மனே புத்தியையும் உலகத்தின் ஸ்தூல விஷயங்களில் இருந்து விலக்கி, அதி ஸூக்ஷமமான பரமாத்மாவில் செலுத்திடப் பயின்ருல் புறக்கருவிகள் கூர்மையாகின்றன என்பது மாத்ரம் அல்ல, ஜ்ஞானப் பார்வை அடைவதும் ஸுலபமாகிறது.

📖 ॐ 📖

समं पश्यन्हि सर्वत्र समवस्थितमीश्वरम् ।
न हिनस्त्यात्मनात्मानं(न्) ततो याति परां(ङ्) गतिम् ।।
{अध्याय १३ ~ श्लोक २८}

ஸமம் பஶ்யந்ஹி ஸர்வத்ர ஸமவஸ்தி₂தமீஶ்வரம்.
ந ஹிநஸ்த்யாத்மநாத்மாநம்(ந்) ததோ யாதி பராம்(ங்) க₃திம்..
(அத்₄யாயம் 13 ~ ஶ்லோகம் 28)

உண்மையில், எங்கும் ஸமமாக நிலேத்திருக்கும் ஈஶ்வரனேப் பார்க்கிறவன், தானே தன்னே அழித்துக் கொள்வதில்லே. அதனுல், அவன் பரமகதியை அடைகிருன். (13 – 28)

நின்று கொண்டிருப்பவன் ஓடும் வண்டியைப் பற்றினுல் கீழே விழுந்து, அடிபட்டுக் கொள்கிருன். வண்டியின் வேகம் அதிகமாக இருந்தால் மரணமும் ஏற்பட வாய்ப்பு உண்டு. அவனே உறுதியாக, நிலேயாக இருக்கும் கம்பத்தைப் பற்றினுல் அமைதியாக, நிம்மதியாக இருக்கிருன். ஆத்மாவின் ஸ்வ – தன்மை ஸ்திரத்தன்மை. மாருநிலே. அழியாநிலே. அதே தன்மையுடன் விளங்கும் பரமனே அவன் பற்றினுல் பேரமைதியை அடைகிருன். பரமகதியை அடைகிருன். மாருக, ஓடும் உலகத்தை, மாறும் க்ஷேத்ரத்தை, நிலேயற்ற ஶரீரத்தைப் பற்றினுல் தடுமாறுகிருன். விழுகிருன். தனக்கு அழிவை வரவழைத்துக் கொள்கிருன்.

பற்றிக் கொள்ள பரமாத்மா என்னும் அந்த நிலேயான, உறுதியான தூண் எல்லா இடங்களிலும், எல்லா காலங்களிலும், எல்லா உயிர்களிலும், எல்லா சூழ்நிலேகளிலும், எல்லா செயல்களிலும், எல்லா ஸம்பவங்களிலும் இருக்கிருன். அவனேப் பற்றிக்கொள்வது கடினம் என்ருல் ஸுலபம் என்றே வேறெதுவும் இருக்க முடியாது. உலகம் இருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. உயிர்களும் சந்த்ர ஸூர்யனும்

உலகின் நிகழ்வுகளும் ஸத்யமாகத் தோன்றுகின்றன. 'நான் இருக்கிறேன்', என்ற உணர்வு பரமாத்மாவின் அம்ஶமான 'நான்'ற்கு உறக்கத்திலும் கூட உள்ளது. உண்மையில், இருப்புத் தன்மை பரமாத்மாவிற்கு மாத்ரமே. அவன் மாத்ரமே இருக்கிறான். மற்ற அனைத்தும் நேற்று இல்லை. இன்று இருக்கிறாற் போல தோன்றுகிறது. நாளை இருக்காது. இன்று காணப்படும் ஶரீரங்கள் நூறு வர்ஷங்கள் கழித்து இருக்குமா? ஶரீரங்கள் மாத்ரம் இல்லை. உலகங்களும் நித்யம் தோன்றி மறைந்து கொண்டிருக்கின்றன. படைப்பு முழுவதும் ஸ்ருஷ்டியின் ஸமயம் தோன்றின. ஸ்திதியில் காணப் படுகின்றன. லயத்தில் மறைந்து விடப் போகின்றன. மாயமான ஒன்றை, ஓடிக் கொண்டு இருக்கும் ஒன்றை, இருப்பது போல் தோன்றிடும் இல்லாததைப் பற்றினால் மநுஷ்யன் தனக்கு அழிவையே தேடிக் கொள்வான். மோஹத்தின் வஶமாகிய மநுஷ்யன் பெரும்பாலும் இதையே செய்கிறான். இல்லாததில் இருப்பை அடைய விரும்புகிறான். அநித்யத்தில் நித்யத்தை ஏற்படுத்த விரும்புகிறான்.

தினமும் முதியோர்கள் பலரைப் பார்த்தும் 'தன்' இளமையை நிலைக்க வைத்திடும் முயற்சியில் இறங்குகிறான். வீடு, ஊர், ஏன் தேஶம் முழுவதும் கால ஓட்டத்தில் அழிந்து போவதை இதிஹாஸப் பாடத்தில் படித்திருந்தும் உறுதியான அடித்தளம் அமைத்து நிரந்தரமான ஒரு வீட்டினைக் கட்டிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறான். க்ருமிகளை அழிக்கவும் கொஸு கரப்பான்களை கொல்லவும் குடிநீரை, வீட்டுத் தரையை, பற்களை, கைகளை, ஶரீரத்தை, துணிகளை, கக்கூஸை க்ருமிகளின்றி ஶுத்தப் படுத்தவும் இன்று TVயில் விளம்பரப் படுத்தப் படும் அனைத்துப் பொருட்களையும் வாங்கிக் குவிக்கிறான். பலவகை இன்ஷ்யூரன்ஸ், மெடிக்ளெய்ம் பாலிஸிகளை எடுத்து வைத்துக் கொள்கிறான். நோய் வருமுன் காத்திட, ப்ரபல ஆஸ்பத்திரிகள் நடத்திடும் மருத்துவப் பரிஶோதனைகள் செய்து கொள்கிறான். எல்லா வரங்களையும் வாங்கிக் குவித்திருந்த ஹிரண்யகஶிபுவைக் கொல்ல ந்ருஸிம்ஹ அவதாரம் வந்தது போல், ஏதோ ஒரு ஓட்டை வழியாக மரணம் வந்து விடுகிறது. நிலை இல்லாததை நிலைப்படுத்தும் முயற்சியில் வாழ்நாள் முழுதையும் அழிக்கிறான். மாறாக, நிலையான பரமனைப் பற்றியவன் பரமகதியை அடைகிறான்.

உலகம் இல்லையா? ஶரீரம் இல்லையா? ரஸகுல்லாவின் இனிப்பு, ஸ்வர்ணத்தின் பளபளப்பு, குழந்தையின் சிரிப்பு, யுவதியின் தேஹ பூரிப்பு, இவையெல்லாம் பொய்யா? இவை மனஸிற்கு ஹிதம் அளிப்பதில்லையா? உள்ளே வாஸனைகள் அழிந்து விடாத நிலையில் வெறும் உதட்டளவில் இக்கருத்துக்களை ஏற்பது ஆபத்தில் முடியும். 'பொன் என்ன பொன்? வெறும் மண் தான்'; 'பெண்ணின் ஶரீரமென்ன? வெறும் மலமூத்ர மூட்டை. சீழ் வடியும் மாம்ஸப் பிண்டம்'; பொன் பொன்னாகத் தெரிகிறது. மண்ணாகத் தெரியவில்லை. மனஸில் அதன் வாஸனையும் ப்ரபலமாக உள்ளது. பெண்ணின் ஶரீரம் வாளிப்பாகத் தெரிகிறது. கவர்ந்து இழுக்கிறது. மாம்ஸப் பிண்டமாகத் தெரியவில்லை. உள்ளே அதன் மீது கவர்ச்சியும், அடைய வேண்டும் என்ற வாஸனையும் உயிருடன் உள்ளன. அந்நிலையில் பட்டினத்தார் போன்றோரின் கவிதைகளைப் படித்து விட்டு இத்தகைய வசனங்களை ஜபம் செய்தால் போதுமா? மனஸில் உள்ள விருப்பம் அழிய வேண்டும். வாஸனை மறைய வேண்டும். அந்நிலையில் இக்கருத்தின் ஸத்யத்தை தன்னால் உணர்ந்து விடுவோம். பரமாத்மா ஒருவனே நித்யம். ஸத்யம். மற்றவை அனைத்தும் அநித்யம். அஸத்யம். இதை அநுபவித்து உணர வேண்டுமே அன்றி மனப்பாடம் செய்யக் கூடாது.

📖 ॐ 📖

प्रकृत्यैव च कर्माणि क्रियमाणानि सर्वशः ।
यः(फ्) पश्यति तथात्मानमकर्तारं स पश्यति ।।
{अध्याय १३ ~ श्लोक २९}

ப்ரக்ருத்யைவ ச கர்மாணி க்ரியமாணாநி ஸர்வஶஹ.
ய:(ஃப்) பஶ்யதி ததா₂த்மாநமகர்தாரம் ஸ பஶ்யதி..
(அத்₄யாயம் 13 ~ ஶ்லோகம் 29)

அனைத்துச் செயல்களும் எல்லா விதங்களிலும் ப்ரக்ருதியாலே செய்யப் படுகின்றன என்பதைப் பார்ப்பவன், தன்னை அகர்தா (செயலற்றவன்) என்பதை அநுபவித்துப் பார்ப்பவன் தான் உண்மையில் பார்க்கிறான். (13 – 29)

ப்ரக்ருதி கர்தா.. நான் *அகர்தா..*

வாழ்க்கையில் எதிர்பாராதது நடந்து விட்டால், உடனே மநுஷ்யன் இறைவனைக் குறை கூறத் தொடங்குவான். வசை பாடத் தொடங்குவான். ஆனால், உலகத்தில் நமக்குக் கிடைக்கும் அனைத்திற்கும், வாழ்வில் நடக்கும் நிகழ்வுகள் அனைத்திற்கும் ப்ரக்ருதியில் நடைபெறும் மாற்றங்களே காரணம். செயல்கள் அனைத்தும், மாற்றங்கள் அனைத்தும் ப்ரக்ருதியில் நடக்கின்றன. ப்ரக்ருதியால் நடக்கின்றன. செயல்கள், மாற்றங்கள், விகாரங்கள் இவை அனைத்தும் குணங்களால் நிகழ்கின்றன. குணங்கள் ப்ரக்ருதியினுடையவை. பரமாத்மன் குணங்கள் அற்றவன். எனவே, செயல்களும் மாற்றங்களும் விகாரங்களும் அவனால் இல்லை. அவனுள் இல்லை. அவன் செயலற்றவன். மநுஷ்யன் தன்னை செயல்களுக்குக் காரணமானவன் என்று கருதுவதால் ஸுக – து:கம், மற்ற விகாரங்களை அநுபவிக்கிறான். செயல்களுக்கு அப்பால் நிற்கும் புருஷனைக் கண்டிடும் போது, அறிந்திடும் போது தானும் செயல்களின் பற்றிலிருந்து விலககிறான். ப்ரக்ருதியின் பிணைப்பிலிருந்து முக்தி அடைகிறான். ஜட ப்ரக்ருதி தன்னைத் தானே அறிவதில்லை. அதை அறிபவன் வேறு. அதனுடைய செயல்களிலிருந்தும் அதனுடைய விகாரங்களிலிருந்தும் விலகி நிற்கும் செயலற்ற, விகாரமற்ற புருஷனே அதைக் காண்பவன். அதை அறிபவன். அதனுடைய செயல்களில் பிணைந்திருப்பவன், தன்னை ப்ரக்ருதியாகவே, ஜடமாகவே கருதுகிறான். தன் நிஜ ஸ்வரூபத்தை அறிவதில்லை.

ப்ரக்ருதி, புருஷன் ரெண்டையும் வேறு வேறு என்றும் புருஷன் எங்கும் இருந்தும் அனைத்திலிருந்தும் விலகி இருக்கிறான் என்றும் உலகின் நிகழ்வுகள், மாற்றங்கள் உலகினுடையவை, புருஷன் செயலற்றவன், மாற்றம் அற்றவன் என்றும் தான் காண்பவனே, ஶரீரம் இல்லை என்றும் அறிந்து, செயல்களின் பற்று விலகி, உலகின் பந்தத்திலிருந்து விடுபட்டு பரமனுடன் இணைகிறது ஜீவன். ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ணர் இதை அழகாக விளக்குகிறார். 'ஜகம் என்னும் நீர் நிலையில், ஜீவன் என்னும் மீன்களை சிக்க வைக்க, மாயை அல்லது ப்ரக்ருதி என்னும் வலை விரிந்துள்ளது. நான்கு வகை மீன்கள் உள்ளன. ஸ்வாமி விவேகானந்தரை போன்ற ஸிலர் நித்ய முக்தர்கள். ஸிலர் சிக்கிய பின்னர் முயன்று வலையை விட்டு வெளியேறி விடும் முக்தர்கள். வேறு ஸிலர் பந்தப்பட்டுள்ளோம் என்று உணர்ந்து அத்ருப்தி கொண்டு முக்திக்கு விருப்பம் கொண்டு முயன்றிடும் முமுக்ஷுக்கள். பந்தப்பட்டிருக்கிறோம், வலையில் சிக்கி இருக்கிறோம் என்றும் அறியாமல் மோஹத்தில், மயக்கத்தில் மூழ்கி இருக்கும் மூடர்கள் மற்ற பலர். பந்தத்திலிருந்து விடுபட ரெண்டு ப்ரதான மார்கங்கள் உண்டு. ஜ்ஞான மார்கம் மற்றும் பக்தி மார்கம். ஜ்ஞான மார்கத்தில், விவேகத்தின் பலத்தால் ஜ்ஞானம் பெற்று தன்னை விரித்து பரமனுடன் இணைத்துக் கொள்ளும் மீன்கள் வலையில் சிக்குவதில்லை. பரந்து விரிந்துள்ள இவர்களை சிக்க வைத்திட முடியாமல் வலை மிகச் சிறியதாகி விடுகிறது. பக்தி மார்கத்தில், எல்லாம் அவனே என்று உணர்ந்து ஸமர்பணம் ஆகி, தான் அற்பமாகி, இல்லாமல் போய் விடும் மீன்களை வலையால் சிக்க வைக்க முடிவதில்லை. வலைப் பின்னலின் சிறிய இடைவெளி வழியாக தப்பி விடுகின்றன பக்தி மீன்கள்.

📖 ॐ 📖

यदा भूतपृथग्भावमेकस्थमनुपश्यति ।
तत एव च विस्तारं ब्रह्म सम्पद्यते तदा ।।
{अध्याय १३ ~ श्लोक ३०}

யதா₃ பூ₄தப்ருத₂க்₃பா₄வமேகஸ்த₂மநுபஶ்யதி.
தத ஏவ ச விஸ்தாரம் ப்₃ரஹ்ம ஸம்பத்₃யதே ததா₃..
(அத்₄யாயம் 13 ~ ஶ்லோகம் 30)

உயிர்கள் அனைத்தின் வெவ்வேறாகத் தெரியும் பாவனைகளும் ஒன்றில் நிலைத்துள்ளன என்றும் ப்ரக்ருதியின் விஸ்தரிப்பே இவ்வனைத்து உயிர்களும் என்றும் ஸாதகன் எப்போது பார்க்கிறானோ அப்போதே ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறான். (13 – 30)

வெவ்வேறாகத் தெரியும் ப்ரக்ருதியில் ஒரே பரமன்..

க்ஷேத்ரம் முழுவதிலும், நீக்கமற நிற்பவன் பரமாத்மன். அனைத்தையும் ஒளியூட்டி ப்ரகாஶமடையச் செய்வது பரமாத்மன் என்றார் அல்லவா! இந்த ஶ்லோகத்தில், பல்வேறாகத் தோற்றம் அளிக்கும் க்ஷேத்ரம் அனைத்தும் ஒரே ப்ரக்ருதியில் நிலைத்திருப்பவை, ஒரே ப்ரக்ருதியின் விஸ்தாரமே

என்கிறார்.

மண்ணாலான பற்பல உருவங்கள் அனைத்தும் மண்ணில் நிலைத்திருப்பது போல, மண்ணில் பிறந்து மண்ணால் தாங்கப்பட்டு மண்ணில் லயமாகும் அவ்வுருவங்கள் அனைத்தும் மண்ணின் விஸ்தாரம் மாத்ரமே என்பது போல, பல்வேறாகக் காணப்படும் க்ஷேத்ரங்கள் அனைத்தும் வெவ்வேறல்ல. ஒரே ப்ரக்ருதியில் நிலைத்தவை. அவை ப்ரக்ருதியின் விஸ்தாரிப்பு மாத்ரமே.

ஒவ்வொரு உயிரின் ஶரீரமும் வெவ்வேறாகத் தெரிகிறது. நிறம் வேறு. ரூபம் வேறு. வடிவம் வேறு. மனஸ், புத்தி போன்ற ஸூக்ஷ்ம ஶரீரங்களில் காணப்படும் எண்ணங்களும் உணர்வுகளும் சிந்தனைகளும் வெவ்வேறு. ஶரீரம் மண், வாயு, நீர், அக்னி மற்றும் ஆகாஶம் என்ற பஞ்சபூதங்களால் ஆனது. பரக்ருதியிலும் இவை உள்ளன. ப்ரக்ருதியில் பஞ்சமஹாபூதமான (விராட) மண்ணிலிருந்து உயிர்களின் ஶரீரங்களில் உள்ள மண் வேறா? ஒரு பானையை வடித்திட மண்ணின் ஒரு பகுதி ஒதுக்கப்படுகிறது. அந்தப் பகுதி மண், பானை அழிந்து மண்ணுடன் மண்ணாகும் நாள் வரை அப்பானையுடனே இருக்கிறது. வாழ்நாள் முழுவதற்கும் ஒருவனது ஶரீரத்திற்காக ஒரு பகுதி மண் ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டுள்ளதா? அதே போல, ப்ரக்ருதியின் மற்ற நான்கு பஞ்சமஹாபூதங்களும் ஒவ்வொரு உயிரின் ஶரீரத்திலும் உள்ள இந்நான்கு பூதங்களும் வெவ்வேறா? இல்லை. விராட மண்ணின் ஒரு சிறு துளி, உணவு என்ற உருவில், தனி உயிரின் ஶரீரத்தில் இன்று நுழைகிறது. நேற்று இந்த ஶரீரத்தில் நுழைந்து ஶரீரத்தின் அங்கமாகி விட்ட விராட மண்ணின் ஒரு பகுதி இன்று மலமாக வெளியேறி விராட மண்ணுடன் கலந்து விடுகிறது. விராட மண் மாத்ரமே இருக்கிறது. அதுவே எல்லா ஶரீரங்களின் உள்ளே நுழைந்து வெளியேறியபடி இருக்கிறது. இவ்விஷயத்தை இவ்வாறு கற்பனை செய்து புரிந்து கொள்ளலாம். விராட மண் ஒரு மாபெரும் வட்ட ஸுழற்சிப் பாதையில் உள்ளது. அதன் பாதையில் உலகத்து அனைத்து உயிர்களின் ஶரீரங்களும் இருக்கின்றன. விராட மண்ணின் ஸிறு துளி இந்த ஶரீரங்களின் உள்ளே நுழைந்து வெளியேறிய வண்ணம் உள்ளது. ஶரீரங்களில் இன்று இருக்கும் மண் நாளை இருக்காது. நேற்று இருந்த மண் இன்றில்லை. இதே போல், விராட வாயு ஸுழற்சிப் பாதையில் உள்ளது. பாதையில் உள்ள ஶரீரங்களில் நுழைந்து வெளியேறியபடி உள்ளது. பஞ்சபூதங்களில் மற்ற மூன்றான நீரும் அக்னியும் ஆகாஶமும் இவ்வாறே. அதாவது விராடம் மாத்ரமே, ப்ரக்ருதி மாத்ரமே உள்ளது.

நீரில் தோன்றி மறையும் நீர்த் திவலைகளைப் பார்த்திருப்போம். நீரின் விஸ்தாரிப்பே திவலைகள். அவை நீரிலிருந்து வெவ்வேறல்ல. வெவ்வேறாகத் தோன்றுகின்றன. அவை அனைத்தும் நீரில் தோன்றி, நீரில் க்ஷண நேரம் நிலைத்து, நீரில் மறைந்து விடுகின்றன. அதே போலத்தான், ஶரீரங்களும். அவை ப்ரக்ருதியின் விஸ்தாரிப்பு மாத்ரமே. ப்ரக்ருதியில் இருந்து வேறல்ல. வெவ்வேறாகத் தோன்றுகின்றன அவ்வளவு தான். அனைத்தும் ஒரே ப்ரக்ருதியில் உத்பத்தி ஆகி, அதே ப்ரக்ருதியில் நிலைத்து, அதிலேயே மறைந்து விடுகின்றன.

📖 ॐ 📖

अनादित्वान्निर्गुणत्वात्परमात्मायमव्ययः । शरीरस्थोऽपि कौन्तेय न करोति न लिप्यते ।।
यथा सर्वगतं सौक्ष्म्यादाकाशं(न्) नोपलिप्यते । सर्वत्रावस्थितो देहे तथात्मा नोपलिप्यते ।।
{अध्याय १३ ~ श्लोक ३१, ३२}

அநாதி₃த்வாந்நிர்கு₃ணத்வாத்பரமாத்மாயமவ்யயஹ.
ஶரீரஸ்தோ₂ऽபி கௌந்தேய ந கரோதி ந லிப்யதே..
யதா₂ ஸர்வக₃தம் ஸௌக்ஷ்ம்யாதா₃காஶம்(ந்) நோபலிப்யதே.
ஸர்வத்ராவஸ்தி₂தோ தே₃ஹே ததா₂த்மா நோபலிப்யதே..
(அத்₄யாயம் 13 ~ ஶ்லோகம் 31, 32)

ஹே கௌந்தேய! புருஷன் அநாதியாகவும் குணங்களற்றதாகவும் இருப்பதால் அவிநாஶி பரமாத்மாவே. அது ஶரீரத்தில் இருந்தும் செயலற்றது. பற்றற்றது.

எப்படி எல்லா இடங்களிலும் வ்யாபித்துள்ள ஆகாஶம் அதி ஸூக்ஷ்மமாக இருப்பதால் எதையும் பற்றுவதில்லையோ, அப்படியே எங்கும் நிறைந்துள்ள ஆத்மா எந்த ஶரீரத்துடனும் ஒட்டுவதில்லை. (13 – 31,32)

முதலில் ஆகாஶம் மாத்ரமே இருந்தது. பிறகு முறையே வாயுவும், அக்னியும், நீரும் ப்ருத்வியும் தோன்றின. இவை ஸ்தூலமானவை. ஆகாஶம் ஸூக்ஷ்மமானது. எங்கும் வ்யாபித்திருக்கிறது. அனைத்தும் ஆகாஶத்தில் இருக்கின்றன. ஆயினும், ஆகாஶம் எதிலும் ஒட்டுவதில்லை. எதையும் பற்றுவதில்லை. அதே போல், ஆத்மா எங்கும் நிறைந்திருந்தும் ஶரீரத்துடன் ஒட்டுவதில்லை. Infact, ஆத்மா சிதாகாஶம் என்றும் அறியப் படுகிறது.

தேஹப்பற்று அல்லது தேஹாபிமானம் இல்லாதிருப்பதா அல்லது தேஹ உணர்வு இல்லாமல் இருப்பதா? பத்து வர்ஷங்களாக நான் காலில் செருப்புப் போடாமல் நடந்திருக்கிறேன். அதனால், உள்ளங்காலின் தோல் கரடு முரடான பாதை மற்றும் கொதித்திடும் தார் ரோட், இவற்றுக்கு மரத்து விட்டது. இது ஒரு ஆன்மீக முன்னேற்றம் இல்லை. முள் அல்லது ஆணிப் படுக்கையில் படுப்பதும் பல வர்ஷங்கள் ஒற்றைக் காலில் நிற்பதும் கைகளை மேலே தூக்கியவாறே அல்லது தலைகீழாகவோ நிற்பதும் நீரை மாத்ரம் குடித்து வாழ்வதும் தீயில் நடப்பதும் முட்சாட்டையால் தன்னை அடித்துக் கொள்வதும் இவை போன்ற வேறு கார்யங்கள் செய்வோரை ஆன்மீகவாதி என்று கருதுவது அறியாமை. சிறிதளவு பயிற்சியால் தேஹத்தை உணர்விழக்கச் செய்ய முடியும். ஜடமாக்கி விட முடியும். வலியும் வேதனையும் தெரியாத அளவு மாற்றி விட முடியும்.

மாறாக, ஆன்மீகப் புருஷனின் உணர்வு மிக ஸூக்ஷ்மமானது. மிகவும் கூர்மையானது. மிக நுட்பமான மாற்றமும் அவரது கவனத்திலிருந்து தப்பாது. அவரது நாக்கு ஐஸ்க்ரீமின் குளிர்ச்சியையும் உணர்ந்திடும். காஃபியின் உஷ்ணத்தையும் உணர்ந்திடும். கட்டைப் பலகை மீது படுத்தால் ஏற்படும் கடின உணர்வையும் அவரது தோல் அறிந்திடும். ஃபோம் மெத்தையின் மென்மையையும் அறிந்திடும். பாஸ்மதி அரிஸியின் மணமும் வெண்மையும் மென்மையும் அவரது நாஸியிலிருந்தும் கண்களிலிருந்தும் கை விரல்களிலிருந்தும் தப்பாது. மண் கலந்த ரேஷன் அரிஸியில் கொட்டை கொட்டையாக வெந்திருக்கும் ஸாதத்தின் மக்கிய வாஸமும் பழுப்பு நிறமும் அவரது நாஸியிலிருந்தும் கண்களிலிருந்தும் தப்பாது. விமான ப்ரயாணத்தின் வஸதிகளையும் அவர் அறிவார். ரயிலில் பொதுப் பெட்டியின் நெருக்கடிகளையும் அறிவார். ஒன்றில் ஸுகமும் மற்றொன்றில் வருத்தமும் அவருக்கு இல்லை.

விருப்புடன் ஒன்றை நாடுவதும் வெறுப்புடன் மற்றொன்றைத் தவிர்ப்பதும் அவரிடம் இல்லை. ரெண்டும் அவருக்கு ஸமமே. இன்று காலையில் காஃபி கிடைத்ததா, ஸரி. நாளை வெந்நீர் கிடைத்ததா, அதுவும் ஸரி. அடுத்த தினம் ஒன்றும் கிடைக்கவில்லையா, அதுவும் ஸரி தான். இன்று ராத்ரீ ஶாலை ஓரத்திலோ ரயில் நிலைய பெஞ்சிலோ படுக்கிறாரா, ஸரி. நாளை, கோவில் மண்டபத்தில் படுக்கிறாரா, அதுவும் ஸரி. அடுத்த ராத்ரீயில் ஒரு செல்வந்தரின் வீட்டு AC அறையில் படுக்கிறாரா, அதுவும் ஸரியே. இன்று சென்னையில், நாளை பனமரத்துப் பட்டியில், அடுத்த தினம் ஜொஹன்னஸ்பர்க்கில். எல்லாம் ஒன்று தான். இன்று நடை ப்ரயாணம், நாளை மாட்டு வண்டியில், மறுதினம் பஸ் நெருக்கடியில், மறுதினம் ஸொஹுஸுக் காரில், மறுதினம் விமானத்தில். எல்லாம் OK.

ஸங்க (RSS) ப்ரசாரக் வாழ்க்கையில் இந்த அநுபவம் மீண்டும் மீண்டும் கிடைத்தது. கிடைத்தது என்று சொல்வதை விட, உறுதியாக இருந்தால் இந்த அநுபவம் கிடைத்திடும் வாய்ப்பு ப்ரசாரக் வாழ்க்கையில் அதிகம் உண்டு என்று சொல்லலாம். என் வாழ்வில் ஒரு அநுபவம். ஒரு பக்கம் சென்னைக் கூவம் போன்ற சாக்கடையும் மற்றொரு பக்கம் வயலும் உள்ள ஒரு குடிஸைப் பகுதி. ராத்ரீ நேரத்தில் அங்கு ஒரு வீட்டிற்குச் சென்றிருந்தேன். ஸேமியாவும் புளித்த மாங்காயும் வேக வைத்து பாயஸம் போல ஏதோ ஒரு பதார்தம் தயார் செய்து கொடுத்தாள் அந்த வீட்டுத்தாய். அதை ஒரு முறை குடித்து விட்டேன். 'எப்படி இருக்கிறது?' என்று கேட்டாள். எதுவும் சொல்லாமல் தலையை மட்டும் ஆட்டினேன். மீண்டும் ஒரு முறை பரிமாறி விட்டாள். உள்ளே இறங்க மறுத்தது. ஒரு மாஸத்திற்குத் தேவையான ஸாமான்களை வாங்கி ஶேகரிக்கும் வீட்டில் வளர்ந்த நான், 'கொஞ்ஜம் ஶர்கரை கிடைக்குமா', என்று கேட்டேன். இருண்ட அந்த பகுதியிலிருந்து வெளியேறி, சாக்கடையைக் கடந்து, பெரிய ஶாலை ஒன்றைக் கடந்து, பெட்டிக் கடை ஒன்றிலிருந்து ஐம்பது காஸுகளுக்கு ஶர்கரை வாங்கி வந்தான் அவ்வீட்டுச் சிறுவன். இதை அறிந்த என் மனஸ் துவண்டு விட்டது. அன்றிலிருந்து உண்ணும் போது உணவைத் தவிர மற்ற விஷயங்களை மட்டும் பேசும் பழக்கம் ஏற்படுத்திக் கொண்டேன்.

இந்த வழுக்குப் பாறையைப் பற்றி, (Trap) விழிப்புடன் இருக்க வேண்டும். மன உறுதியின் குறைவால் பல துறவிகளும் ஸாதகர்களும் இதில் சிக்கி விடுகின்றனர். ரயில் நிலையத்திலிருந்து அவரை அழைத்து வர, கார் அல்லாமல் மோடர் பைக் எடுத்துச் சென்றால் கோபம் கொள்ளும் 'ஆன்மீக' பேச்சாளரையும், பள்ளிக்கூட நிகழ்ச்சிக்காக அழைத்துவர AC இல்லாத வண்டியை அனுப்பினால் வர மறுத்திடும் துறவியையும், காலையில் காஃபி கிடைக்கா விட்டால் அலுத்துக் கொள்ளும் தர்ம ப்ரசாரக்கையும், காண்பது அரிதல்ல. ஒன்றில் ஸுகமும் மற்றதில் கஷ்டமும் இடைஞ்ஜல்களும் தெரிகிறது அல்லவா!! மெதுவாக, நம்மை அறியாமல், ஸுகமானதை நாடுவதும் மற்றதைத் தவிர்ப்பதும் தொடங்கி விடுகிறது. ஏழைகளின் வீடுகளுக்குச் செல்வதையும், வஸதி குறைவான இடங்களில் தங்குவதையும், வாஹன வஸதி இல்லாதவர்களின் நட்பையும் மனஸ் விரும்புவதில்லை. மெது மெதுவாக செல்வந்தர்களின் கைப்பாவை ஆகி விடுகிறோம்.

ॐ

यथा प्रकाशयत्येकः(ख) कृत्स्नं(ल) लोकमिमं रविः ।
क्षेत्रं क्षेत्री तथा कृत्स्न प्रकाशयति भारत ।।
{अध्याय १३ ~ श्लोक ३३}

யதா₂ ப்ரகாஶயத்யேக:(க்₂) க்ருத்ஸ்நம்(ல்) லோகமிமம் ரவிஹி.
க்ஷேத்ரம் க்ஷேத்ரீ ததா₂ க்ருத்ஸ்நம் ப்ரகாஶயதி பா₄ரத..
(அத்₄யாயம் 13 ~ ஶ்லோகம் 33)

ஹே பரத! எப்படி ஒரே ஸூர்யன் உலகம் முழுவதையும் ஒளிமயமாக்குகிறதோ, அப்படியே க்ஷேத்ரஜ்ஞன் அனைத்து க்ஷேத்ரங்களையும் ஒளிமயமாக்குகிறான். (13 – 33)

நாங்கள் ஸிறு வயஸில் பேசியது நினைவிற்கு வருகிறது. எங்கள் ஊர் ஸூர்யன் வீட்டின் இடது புறத்தில் வருகிறது. உங்கள் ஊரில்? அதே ஸூர்யன்தான் எல்லா ஊர்களுக்கும், ஏன், எல்லா தேஶங்களுக்கும், அதையும் தாண்டி எல்லா க்ரஹங்களுக்கும் வருகிறான். மலைகளையும் ஸமுத்ரங்களையும் பாலைவனங்களையும் ஸமவெளிகளையும் பள்ளத்தாக்குகளையும் ஒளிமயமாக்குகிறான். இடம் எத்தன்மை கொண்டதாக இருப்பினும் ஸூர்யன் ஸமமாகவே ஒளி பரப்புகிறான்.

நம் ஶரீரம் அத்புதமான பல செயல்பாடுகள் நடந்திடும் ஒரு Factory யைப் போன்றது. உணவு, ப்ராணவாயு மற்றும் நீர் ஆகிய மூன்றும் நாம் உள்ளே செலுத்தும் விஷயங்கள் (Raw materials). தோல், தசைகள், நரம்பு, எலும்பு, பல் போன்ற பல த்ருட பொருட்கள், ரக்தம், வீர்யம், மஜ்ஜை, கொழுப்பு, பித்தம், கஃபம், cerebral fluids, intestinal juices, போன்ற பற்பல த்ரவங்கள் / ரஸங்கள், நகம், மயிர் போன்ற உயிரற்ற பொருட்கள் என்று எத்தனை வகை products தயார் ஆகின்றன! ஹ்ருதயம் நிமிஷத்திற்கு 72 முறை துடிக்கிறது. ஒரு லக்ஷக் கிலோமீடர் நீளமுள்ள ரக்தக் குழாய்களில் இடைவிடாமல் ரக்தம் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது. நுரையீரல் மூச்சுக்கேற்ப நிமிஷத்திற்கு 18 முறை ஸுருங்கி விரிகிறது. லீவர், கிட்னி போன்ற அமைப்புகளில் ரக்த ஶுத்தகரிப்பும் ஶரீரத்திற்குத் தேவையான பல ஸத்துக்கள் மற்றும் ரஸாயனங்களின் உத்பத்தியும் ஆகிய வண்ணம் இருக்கின்றன. நாம் அவ்வப்போது உள்ளே அனுப்பும் உணவை ஜீர்ணம் செய்திடும் வேலை வயிறு, குடல் மற்ற ஜீர்ண உறுப்புகளில் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. பல ஸுரப்பிகளில் பற்பல ரஸங்கள் ஸுரக்கின்றன. மஜ்ஜையில் ரக்த பாகங்களின் அணுக்கள் (WBC, RBC, Platelets, Plasma) கோடிகளில் உத்பத்தி ஆகிய வண்ணம் உள்ளன. கழிவுகளை அகற்றும் கார்யமும் ஒரு புறம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. ஶரீரத்தில் நடந்திடும் ஒவ்வொரு கார்யத்திற்கும் ஏற்ப, தசைகள் ஸுருங்கி விரிந்த வண்ணம் இருக்கின்றன. நோயெதிர்ப்புப் பணியும் ஶரீரத்தில் புகுந்து விட்ட புறப் பொருட்களை வெளியே தள்ளி, ஶரீரத்தை பாதுகாத்திடும் பணியும் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. கண், காது போன்ற இந்த்ரியங்கள் மூலம் வெளியுலகத்தின் விவரங்களை வாங்கி, மூளைக்கு அனுப்பி வைக்கும் அத்புதக் கார்யம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. க்லிஷ்டமான நுட்பமான இக்கார்யங்கள் அனைத்தையும் உகந்த அளவிலும், உரிய நேரத்திலும் பரஸ்பர மோதல் இல்லாமல் ஒருங்கிணைந்தும் நடத்திட, மூளையின் கோடிக்கணக்கான அணுக்கள் தத்தம் கார்யங்களை செய்த வண்ணம்

இருக்கின்றன. கோடிக்கணக்கான செல்களில் ஶரீரத்தின் பற்பல கார்யங்களுக்கு அவஶ்யமான, அபரிமிதமான மின்னாற்றல் உத்பத்தியும் நடந்து கொண்டு இருக்கிறது. இவை போதாதென்று தாறுமாறாக உண்பது, போதைப் பொருட்களையும் ஸாராயத்தையும் ஶரீரத்திற்கு ஒவ்வாத மற்ற விஷயங்களையும் உள்ளே அனுப்புவது, ஆயிரமாயிரம் கவலைகளையும், சிந்தனைகளையும் செய்து மூளையின் வேலைப் பளுவை அதிகரிப்பது போன்ற மநுஷ்யனின் மூடத்தனங்களை அடிக்கடி ஸமாளிக்க வேண்டியுள்ளது.

இந்த ஆற்றல்களில் எதுவும் ஜடமான க்ஷேத்ரத்திற்குக் கிடையாது. ஜீவாத்மா ஶரீரத்தில் இருக்கும் வரை தான் ஶரீரத்திற்கு இந்த ஆற்றல்கள் எல்லாம். ஜடத்திற்கு ஆற்றல் கிடைப்பது ஆத்மாவினால் தான். பரமாத்மாவின் ஸிறு துளியான ஆத்மாதான் ஜட க்ஷேத்ரத்தை ஒளியூட்டி செயல்பட வைக்கிறது.

கோடிக்கணக்கான மநுஷ்ய ஶரீரங்கள், கோடானுகோடி பிற உயிர்களின் ஶரீரங்கள், இவ்வாறு ஒளி ஊட்டப்படுகின்றன. மேலும் ஸமுத்ரம், நதி, மலைகள், வாயுமண்டலம், பூமிக்குள் நடந்திடும் பஞ்சபூதங்களின் மாபெரும் கார்யங்கள், க்ரஹங்களின் ஸுழற்சி, கோடிக்கணக்கான ஸூர்யன்களில் தொடர்ந்து எரிந்திடும் மாபெரும் நெருப்பு மற்றும் நாம் அறிந்திராத பற்பல கார்யங்களும் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. Micro to Macro, க்ஷேத்ரம் முழுவதையும், க்ஷேத்ரத்தின் அணு அணுவையும் ஒளியூட்டுவது க்ஷேத்ரஜ்ஞன். ரஸாயன மாற்றங்களில் க்ரியா ஊக்கி (Catalyst) மாற்றங்களுக்குக் காரணமாக இருந்தும் விலகி நிற்பது போல், ப்ரக்ருதிக்கு ஒளி ஊட்டி ப்ரக்ருதியில் நடந்திடும் அனைத்து கார்யங்களுக்கும் காரணமாக இருந்தும், அனைத்திலிருந்து விலகியும் நிற்கிறது.

📖 ௐ 📖

क्षेत्रक्षेत्रज्ञयोरेवमन्तरं(ञ्) ज्ञानचक्षुषा ।
भूतप्रकृतिमोक्षं(ञ्) च ये विदुर्यान्ति ते परम् ।।
{अध्याय १३ ~ श्लोक ३४}

க்ஷேத்ரக்ஷேத்ரஜ்ஞயோரேவமந்தரம்(ஞ்) ஜ்ஞானசக்ஷுஷா.
பூ₄தப்ரக்ருதிமோக்ஷம்(ஞ்) ச யே விது₃ர்யாந்தி தே பரம்..
(அத்₄யாயம் 13 ~ ஶ்லோகம் 34)

ஜ்ஞானக் கண்களால் க்ஷேத்ரம் மற்றும் க்ஷேத்ரஜ்ஞன் இவற்றிடையே வேறுபாட்டையும் கார்ய - காரணங்களுடன் கூடிய ப்ரக்ருதியைத் தன்னிலிருந்து வேறுபட்டதாக அறிகின்றவன் பரமாத்மாவை அடைகிறான். (13 – 34)

ஜ்ஞானப் பார்வை..

க்ஷேத்ரமும் க்ஷேத்ரஜ்ஞனும் பின்னிப் பிணைந்துள்ளதாகக் காக்ஷி அளிக்கிறது. நாம் ஶரீரத்தின் அணு அணுவுடன், மனஸுடன், மனஸின் உணர்வுகளுடன், புத்தியுடன், புத்தியின் சிந்தனைகளுடன் ஒட்டியுள்ளோம். அவற்றையே 'நான்' என்றும் கருதி உள்ளோம். க்ஷேத்ரம் – க்ஷேத்ரஜ்ஞன், நான் – ஶரீரம், இவை ரெண்டையும் தனித்தனியாக அறிந்து கொள்வதே கடினம். ஸ்தூலப் பார்வைக்கு இயலாதது. அதி ஸூக்ஷ்மமான, ஜ்ஞானப் பார்வையால் மாத்ரமே அறிந்து கொள்ளலாம்.

அறிதல் என்றால் மன:பாடம் செய்தல் அல்ல. புத்தி பூர்வமாக புரிந்து கொள்ளலும் அல்ல. அறிந்ததற்கு ஏற்ப மாறுவதே அறிதல் ஆகும். தன்னை, க்ஷேத்ரஜ்ஞனை, க்ஷேத்ரத்தில் இருந்து விலக்குவதே அறிதல் ஆகும். இவ்வாறு அறிந்தவன் பரமனுடன் இணைகிறான்.

கிடுக்கிப்பிடி என்று கேள்விப் பட்டிருப்போம். கிடுக்கி மற்ற பாத்ரங்களைப் பிடித்துத் தூக்குகிறது. தன்னிலிருந்து வேறானதை மாத்ரமே அது தூக்குகிறது. கிடுக்கியால் தன்னைத் தானே தூக்க முடியுமா? என்னிலிருந்து வேறானதையே என்னால் பார்க்க முடியும். ஒன்றை நான் பார்க்கிறேன் என்றாலே அது வேறானது என்றே அர்தம். கண் உலகத்தைப் பார்க்கிறது. ஶரீரத்தைப் பார்க்கிறது. பார்ப்பது கண். பார்க்கப் படுவது உலகம், ஶரீரம். கண் வேறு. உலகம் வேறு என்று தோன்றும். ஸற்று

ஆழமாக சென்றால் பார்ப்பதும் பார்க்கப்படுவதாகி விடுகிறது. மனஸ் இந்த்ரியங்களைப் பார்க்கிறது. பார்ப்பது மனஸ். பார்க்கப் படுபவை இந்த்ரியங்கள், உலகம் (இந்த்ரியங்கள் மூலம் உலகம் பார்க்கப்படுவதால்). இந்த்ரியங்கள் உலகின், க்ஷேத்ரத்தின் அங்கமே. மனஸ் தான் வேறு என்று தோன்றுகிறது. மேலும் ஆழத்தில் இறங்கினால், மனஸின் ஓட்டத்தை புத்தி பார்க்கிறது என்பதை அறியலாம். இப்பொழுது பார்ப்பது புத்தி. பார்க்கப் படுபவை மனஸ், இந்த்ரியங்கள் மற்றும் உலகம். இவை அனைத்தும் க்ஷேத்ரம் தான். புத்திதான் வேறு (க்ஷேத்ரஜ்ஞன்) என்று தோன்றுகிறது. இன்னம் அதிக ஆழத்தில் சிந்தனைகளும் பார்க்கப் படுவதை அறியலாம். புத்தியில் எழும் சிந்தனைகளைப் பார்க்கிறது 'அஹம்'. புத்தி அளித்திடும் உபாயங்களைப் பார்க்கிறது. இவை எதுவும் நான் இல்லை. இவை அனைத்தும் என்னிலிருந்து வேறானவை. நான் யார்? என்ற கேள்வியே ஸ்ரீ ரமண மஹர்ஷியின் த்யான முறை. 'நான் இது இல்லை, நான் அது இல்லை', என்று ஒவ்வொன்றையும் விலக்கி, இறுதியில் பரமனுடன் இணைந்து விடுதலே இவ்வழிமுறை.

ஜ்ஞான மார்கத்தில் உள்ள முக்ய தடை தேஹாபிமானமே. தேஹாபிமானம் நீங்கினால் ஜ்ஞானப் பார்வை திறந்திடும். ஜ்ஞானப்பார்வை ஏற்பட்டால் தேஹாபிமானம் நீங்கி விடும். ஒரு வீட்டிலும் அதை சுற்றிலும் அடர்ந்த இருள் பரவி இருந்தால் அங்கு ப்ரேத பிஶாசுகள் உலவுவதாக எவரோ கூறி விடுவார். அரண்டவனுக்கு பல உருவங்கள் தென்படும். மனஸில் தைர்யம் உள்ள ஒருவன் வீட்டினுள் புகுந்து ஒளியேற்றி விட்டால் இருளும் மறைந்து விடும். உருவங்களும் மறைந்து விடும். இருள் சூழ்ந்த இடத்தில் நடப்பவன் கண்படாத தடைகளுக்கும், மேடு பள்ளங்களுக்கும், பாம்பு, தேள் போன்ற ஜந்துக்களுக்கும் பயந்து மெதுவாக நடக்கிறான். வெளிச்சம் ஏற்பட்டால் எல்லாவித பயங்களும் நீங்கி விடுகின்றன. அதே போல், ஜடமான க்ஷேத்ரத்துடன் இணைந்திருக்கும் போது, இருள்மயமான அழிவுறும் ஸம்ஸாரத்தின் ஆதிக்கமே எங்கும் பரவி உள்ளதாகத் தோன்றும். விளைவாக, பலவித பயங்களைத் தோற்றுவிக்கும். க்ஷேத்ரத்திலிருந்து பற்று விலக்கி, நித்யமான, அழிவற்ற, ஒளிமயமான, பரமாத்மாவுடன் இணைந்து விடும்போது இருளும் எல்லா பயங்களும் விலகி விடுகின்றன. ஒளி மாத்ரமே, பரமன் மாத்ரமே எஞ்சி இருக்கிறான்.

📖 ॐ 📖

ॐतत्सदिति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुन संवादे क्षेत्रक्षेत्रज्ञविभाग योगो नाम त्रयोदशोऽध्यायः ।।

ॐ **தத்ஸதி$_3$தி ஸ்ரீமத்$_3$ ப$_4$க$_3$வத்$_3$ கீ$_3$தாஸூபநிஷத்ஸு ப்$_3$ரஹ்மவித்$_3$யாயாம் யோக$_3$ஶாஸ்த்ரே ஸ்ரீக்ருஷ்ணார்ஜுன ஸம்வாதே$_3$ க்ஷேத்ரக்ஷேத்ரஜ்ஞவிபா$_4$க யோகோ$_3$ நாம த்ரயோத$_3$ஶோऽத்$_4$யாயஹ..**

இத்துடன் ப்ரஹ்ம வித்யையும் யோகஶாஸ்த்ரமுமான ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை என்னும் உபநிஷதத்தில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுக்கும் அர்ஜுனனுக்கும் இடையே நடந்த உரையாடலின் 'க்ஷேத்ரக்ஷேத்ரஜ்ஞ விபாக யோகம்' என்ற பதிமூன்றாம் அத்யாயம் நிறைவுற்றது.

ॐॐॐॐॐ **ஹரி: ஓம் தத் ஸத்** ॐॐॐॐॐ

ௐ

அத்யாயம் 14
குணத்ரய விபாக யோகம்
முன்னுரை

கீதையை மூன்று பாகங்களாகப் பிரிக்கலாம் என்கின்றனர் அறிஞர்கள். முதல் ஆறு அத்யாயங்கள் ஜீவனைப் பற்றியும் அடுத்த ஆறு அத்யாயங்கள் (ஏழு முதல் பன்னிரெண்டு வரை) பரமாத்மாவைப் பற்றியும் அவனை அடைந்திடும் மார்கங்களைப் பற்றியும் கடைசி ஆறு அத்யாயங்கள் ஸம்ஸாரத்தைப் பற்றியும் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுபடும் வழிமுறைகளைப் பற்றியும் விளக்கங்கள் உள்ளன. இம்மூன்று பாகங்களும் Watertight compartments இல்லை. ஸம்ஸாரமும் ஜீவனும் பரமாத்மாவும் ஒன்றிலிருந்து ஒன்று பிரிக்க முடியாதவை. ஸம்ஸாரத்தை அறிந்திடாமல் ஜீவனால் இருந்திட முடியாது. ஸம்ஸாரத்தை அறிந்தால் மாத்ரம் போதாது. அதனுடன் தனக்கு உள்ள பிணைப்பையும் அத்தளையிலிருந்து விடுபடும் மார்கத்தையும் அறிந்திட வேண்டும். பரமாத்மாவிலிருந்தும் ஜீவனைப் பிரித்திட முடியாது. ஜீவன் எனது ஸநாதன அம்ஶம் என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் (15 – 7). ஸம்ஸாரத்திலிருந்தும் பரமாத்மனைப் பிரிக்க முடியாது. எனவே, இப்பிரிவினை தோராயமானதே. ஒன்றைப் பற்றி பேசிடும் போது மற்ற ரெண்டின் சர்சை தவிர்க்க முடியாதது. கீதை முழுதும் இம்மூன்று தத்வங்களும் கலந்தே காணப்படுகின்றன.

சென்ற அத்யாயத்தில் க்ஷேத்ரம் – க்ஷேத்ரஜ்ஞனின் விளக்கம் இருந்தது. இந்த அத்யாயத்தில் க்ஷேத்ரத்தில் காணப்படும் வேறுபாடுகளுக்கு, பன்மைகளுக்கு காரணமான முக்குணங்களைப் பற்றி விளக்குகிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். ஏன் இத்தனை வேறுபாடுகள்? நம் அனைவருக்கும் அவ்வப்போது தோன்றிடும் கேள்வியே இது. படைப்பு முழுவதும் முக்குணங்களின் கலவையிலிருந்து உருவானது. குணங்களே நாம் காணும் வேறுபாடுகளுக்குக் காரணம். ஒரே தந்தைக்குப் பிறந்தவரிடையே, ஒரே குருவிடம் பயின்றவரிடையே, ஒரே தட்ப வெப்ப சூழ்நிலையில் வாழ்பவரிடையே காணப்படும் வேறுபாடுகளுக்கு குணங்களே காரணம் என்கிறார்.

இதை ஏன் அறிந்து கொள்ள வேண்டும்? கீதையின் அனைத்து அத்யாயங்களும் யோகம் என்றே பெயரிடப் பட்டுள்ளன. யோகம் என்றால் இணைதல். பரமனுடன் இணைதல். எதை அறிந்தாலும் பரமனுடன் இணைதல் மாத்ரமே நோக்கம். முக்குணங்களின் விளையாட்டை அறிய வேண்டும், அவற்றில் மயங்கி சிக்கி விடாமல் இருக்க. குணங்களை அறிய வேண்டும், குணங்களுக்கு அப்பால் எழ வேண்டும் என்பதற்காக இந்த அத்யாயம் குணாதீதனைப் பற்றிய விளக்கத்துடன், (குணாதீதன் என்றால் குணங்களுக்கு அப்பால் உள்ளவன் என்று அர்தம்) நிறைவு பெறுகிறது. வாருங்கள், குணங்களின் உலகத்தை அறிந்திட அத்யாயத்தினுள் நுழைந்து வருவோம்...

📖 ௐ 📖

ௐ

ॐ श्री परमात्मने नमः

ஓம் ஸ்ரீ பரமாத்மனே நமஹ

श्रीमद्भगवद्गीता

ஸ்ரீமத் $_3$ ப $_4$ க $_3$ வத் $_3$ கீ $_3$ தா

अथ चतुर्दशोऽध्यायः

அத $_2$ சதுர்த $_3$ ஶோऽத் $_4$ யாயஹ

(பதிநான்காம் அத்யாயம்)

गुणत्रयविभाग योगः

குணத்ரய விப$_4$ாக$_3$ யோக$_3$ஹ

श्री भगवानुवाच
परं भूयः(फ) प्रवक्ष्यामि ज्ञानानां ज्ञानमुत्तमम् ।
यज्ज्ञात्वा मुनयः(स) सर्वे परां सिद्धिमितो गताः ।।
{अध्याय १४ ~ श्लोक १}

ஸ்ரீ ப$_4$க$_3$வானுவாச
பரம் பூ$_4$ய:(ஃப்) ப்ரவக்ஷ்யாமி ஜ்ஞானும் ஜ்ஞானமுத்தமம்.
யஜ்ஞாத்வா முனய:(ஸ்) ஸர்வே பராம் ஸித்$_3$தி$_4$மிதோ க$_3$தாஹா..
(அத்$_4$யாயம் 14 ~ ஸ்லோகம் 1)

பகவான் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் சொன்னது - ஜ்ஞானங்களில் உத்தமமான பரம ஜ்ஞானத்தை உனக்கு மீண்டும் கூறுகிறேன். இதை அறிந்து முனிவர்கள் பலரும் ஸம்ஸாரச் சுழலிலிருந்து விடுபட்டு பரமநிலையை அடைந்துள்ளனர். (14 – 1)

உத்தம ஜ்ஞானம்..

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் விசேஷ பாணி இது. கீதையில் எத்தனை விஷயங்களைப் பற்றி பேசியுள்ளார். எத்தனை வழிமுறைகளை விளக்கி இருக்கிறார்! ஒவ்வொரு விஷயத்தை ப்ரஸ்தாபிக்கும் முன் இது உத்தமமான ஜ்ஞானம் என்று அறிமுகம் செய்வார். ஒவ்வொரு வழிமுறையை விளக்கிடும் போதும் இதுவே மேலானது என்பார். கேட்பவர்தான் தனக்கு ஏற்ற ஒன்றைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும். எதைத் தேர்ந்தெடுத்தாலும் அவருக்கு அது உத்தமமாகவே இருக்கும்.

'உனக்கு மீண்டும் கூறுகிறேன்', என்கிறார் இங்கு. அதாவது, முன்பே கூறியதை இங்கு மீண்டும் கூறுகிறேன் என்கிறார். அவர் கூறுவது வெவ்வேறு விஷயங்களை அல்ல. நமக்கு அவர் வெவ்வேறு விஷயங்களைப் பேசுவதாகத் தோன்றினாலும் ஒரே விஷயம் தான் பேசுகிறார். அதை வெவ்வேறு கோணங்களில் விளக்குகிறார். கேட்பவரின் மனப்பான்மைக்கு ஏற்ப ஏதோ ஒரு விளக்கம் அவரது அஜ்ஞானத்தைப் போக்க வல்லதாக இருந்திடும் என்பதில் ஸந்தேஹம் இல்லை. அஜ்ஞானத்தை அறிவில்லாமை என்று அர்தம் கொள்ளலாகாது. தவறாக புரிந்து கொள்ளல் எனலாம். ஸம்ஸாரத்தையும் ஶரீரத்தையும் ஸத்யம் என்று கருதுவது அஜ்ஞானம். உலக வஸ்துக்களில் ஸுகம் கிடைத்திடும் என்று நம்புவது அஜ்ஞானம்.

உலகத்தில் பற்பலத் துறைகளிலும் ஜ்ஞானம் உள்ளது. பரலோக ஜ்ஞான விஷயங்களும் உள்ளன. ஆனால், ப்ரக்ருதி – புருஷ பேதத்தைப் புரிய வைத்திடும் ஜ்ஞானம், ப்ரக்ருதியின் பிணைப்பிலிருந்து விடுபட வைத்திடும் ஜ்ஞானம், பரமனுடன் இணைய வைத்திடும் ஜ்ஞானம் உத்தமமானது. இங்கு பரம் மற்றும் உத்தமம் என்று ரெண்டு வார்தைகளை உபயோகப் படுத்துகிறார். பரம் என்றாலும் உத்தமம் என்றாலும் மேலான என்றே அர்தம். ஒரே வாக்யத்தில் ரெண்டையும் ஏன் பயன்படுத்துகிறார்? ப்ரக்ருதியிலிருந்து, அதன் கார்யமான உலகம் மற்றும் ஶரீரத்திலிருந்து விலகிட துணை புரிவதால் உத்தமம். பரமனை அடைந்திட வழி பகர்வதால் பரம ஜ்ஞானம்.

இந்த ஜ்ஞானத்தை அறிந்த முனிகள் அனைவரும் ஸம்ஸார பந்தத்திலிருந்து முக்தி பெற்று பரம ஸித்தியை அடைகிறார்கள். ஸித்தி என்பது உலக வாழ்க்கையில் பெறும் வெற்றிகள் இல்லை. யோக ஸாதனை மூலம் கிடைத்திடும் அனிமா, கரிமா, மஹிமா போன்ற ஸித்திகளும் இல்லை. இவை ஸம்ஸாரத்தில், ஜன்ம – மரணச் சுழலில் சிக்க வைத்திடும் ஸித்திகளே. எனவே, இவை எல்லாம் ஸித்தி என்று கருதப்பட்டாலும் தோல்விகளே. ஸம்ஸார பிணைப்பிலிருந்து விடுபடுவதே உண்மையான ஸித்தி. பரமனுடன் இணைவதே உண்மையான ஸித்தி. இந்நிலையை எய்தியவர்கள்தான் முனிகள். அடுத்த ஸ்லோகம் இத்தகைய முனியை விவரிக்கிறது.

📖 ॐ 📖

इदं ज्ञानमुपाश्रित्य मम साधर्म्यमागताः ।
सर्गेऽपि नोपजायन्ते प्रलये न व्यथन्ति च ।।
{अध्याय १४ ~ श्लोक २}

இத₃ம் ஜ்ஞானமுபாஶ்ரித்ய மம ஸாத₄ர்ம்யமாக₃தாஹா.
ஸர்கே₃ऽபி நோபஜாயந்தே ப்ரலயே ந வ்யத₂ந்தி ச..
(அத்₄யாயம் 14 ~ ஶ்லோகம் 2)

இந்த ஜ்ஞானத்தை அநுஷ்டித்து என் ஸ்வரூபத்தை அடைந்தவர்கள் ஸ்ருஷ்டி காலத்திலும் பிறப்பதில்லை. ப்ரலய காலத்திலும் துன்பம் அடைவதில்லை. (14 – 2)

இதை அறிந்தவன்!!

உலகம் பரப்ரஹ்மத்தின் மாய வெளிப்பாடு மாத்ரமே. அது வர்ணமயமாகக் காக்ஷீ அளிக்கிறது என்றால் மனஸ் தான் காரணம். து:கமயமாகத் தெரிகிறது என்றாலும் மனஸே காரணம். மனஸ் தான் உலகம். நிறமற்றிருக்கும் ஸூர்ய ஒளி கண்ணாடிப் பெட்டகம் மூலம் செலுத்தப் படும் போது ஏழு வர்ணங்களுடன் காக்ஷீயளிப்பதைப் போல. மனஸை அழித்தவர் முனி. அடைய வேண்டும் என்ற விருப்பம் ஏதும் இல்லாதவர். வண்டியின் சக்ரம் போல உலக வாழ்க்கையில் கிடைத்ததே மீண்டும் மீண்டும் கிடைக்கும். வந்ததே மீண்டும் மீண்டும் வந்திடும். நிகழ்ந்ததே மீண்டும் மீண்டும் நிகழ்ந்திடும். எனினும், அதே இடத்தில் மீண்டும் மீண்டும் ஸுற்றிடும் ராட்டினத்தில் அமர்ந்திருக்கும் குழந்தையைப் போல, உலகத்திலிருந்து நம் விருப்பங்களும் எதிர்ப்பார்ப்புகளும் குறைவதே இல்லை. விருப்பங்களை, எதிர்ப்பார்ப்புகளை அறவே ஒழித்து விட்டவரே முனி.

மிக ஆர்வத்துடன் கோலிகுண்டுகளைச் ஸேகரித்திடும் குழந்தை. தன்னுடைய கோலிகுண்டுகள் தொலைந்து விட்டதாக அழுது புலம்பிடும் குழந்தையைப் பார்த்து அதனைப் பெற்றவர் கலங்கிடுவாரா? தன்னுடைய பொம்மை உடைந்து விட்டதென்று அழுதிடும் குழந்தையுடன் சேர்ந்து அவரும் அழுதிடுவாரா? கோலி குண்டு, பொம்மை போன்ற அல்ப விஷயங்களைத் தனதாகக் கருதி வருந்திடும் அக்குழந்தையின் குழந்தைத்தனத்தை எண்ணி சிரித்திடுவார். குழந்தையின் அழுகையை ஒரு நாடகம் போல் அல்லவா ரஸித்திடுவார். ஆனால், தன் ஸொத்து அழிந்து விட்டதாகவும், மனைவி இறந்து விட்டதாகவும், பதவி பறி போய் விட்டதாகவும் கூறி அழுது புலம்பிடும் பெரியவர்களை என்னவென்பது? ஸொத்து இவருடையதா? இதற்கு முன்பு வேறு எவரெவரோ ஸ்வந்தம் கொண்டாடினர். இவரது மறைவிற்குப் பிறகு எவரெவரோ ஸ்வந்தம் கொண்டாடப் போகின்றனர். மனைவி இவருடையவளா? இந்த ஜன்மத்தில் சிறிது காலம் இவருடன் இருக்கிறாள். விவாஹத்திற்கு முன்பு தன்னைப் பெற்றவருடன் இருந்தாள். கழிந்த பல ஜன்மங்களில் பல ஜீவன்களுடன் இருந்திருக்கிறாள். இனி வரும் ஜன்மங்களிலும் அவ்வாறே பலரின் துணைவியாகவும் துணைவனாகவும் தாயாகவும் தந்தையாகவும் மகனாகவும் மகளாகவும் இருக்கப் போகிறாள். அதே போல, பதவி இவருடையதா? எத்தனையோ பேர் அமர்ந்திருக்கின்றனர்!! இனி எத்தனையோ பேர் அமரப் போகின்றனர்!! இவர் வஹித்த அந்தப் பதவியே இல்லாமல் போகவும் வாய்ப்பு உண்டு. ஏதோ ஸில வர்ஷங்கள் அமர்ந்து விட்டு அப்பதவியை தன்னுடையதாகக் கருதுவது குழந்தைத்தனம் இல்லையா? ரயிலில் ஸில மணி நேரம் பயன்படுத்திய இருக்கையைத் தனது என்று ஸ்வந்தம் கொண்டாடுவது போல் அல்லவா இருக்கிறது இது? உலகின் இந்த நியதியை புரிந்து கொண்டு, உலகத்திலிருந்து விலகி நின்று, ஒரு நாடகம் போல, உலக நிகழ்வுகளைப் பார்த்து ரஸிப்பவர் முனி. சுழற்சிகளற்ற, மாற்றங்களற்ற நித்ய ஸ்திர பரமனுடன் இணைந்து விட்டு, பரம ஸித்தியை அடைந்து விட்ட முனிக்கு ஜனனமும் இல்லை. மரணமும் இல்லை.

தனக்குப் பிறந்த குழந்தையைப் பற்றி எத்தகைய கருத்து இருக்க வேண்டும் என்று கலீல் ஜிப்ரான் கூறுவதைக் கேளுங்கள். 'பெற்றவர் வில் என்றால் மக்கள் அம்பு. அம்பு வில்லிலிருந்து புறப்படுகிறது. வில்லின் உடைமை இல்லை. தன்னுடையது என்று கருதி, அம்பைத் தன்னிடம் வைத்துக் கொள்ள வில்லுக்கு உரிமை இல்லை. அம்புக்கென்று ஒரு லக்ஷ்யம் உண்டு. அதற்கென்று ஒரு பாதை உண்டு. அது தன் பாதையில் ப்ரயாணித்து தன் லக்ஷ்யத்தை அடைய உதவிடும் வகையில் தன்னையே தயார் செய்து கொள்வதுதான் வில் செய்யக் கூடியது. தானே அம்பைச் செலுத்துவதாக நினைப்பதும் அறியாமை. தன்னையும், தன் மூலமாக அம்பையும் இயக்குவது வேறு ஒருவர் என்பதை உணர்ந்து அவரிடம் தன்னை முழுமையாக ஸமர்பணம் செய்து விடுவதே சிறந்தது.

தன்னுடைய பணம் திருடப்பட்டு விட்டதாகக் கதறுகிருன் மநுஷ்யன். பணம் அவனுடையதா? ஸுற்றி வருவதே பணத்தின் குணம். ஆங்கலத்தில் இதை Circulation என்கிரேம். ஸுற்றி வராமல் தேங்கி விட்ட பணம் கறுப்புப் பணம் ஆகி விடுகிறது. தேங்கிய பணம் தேஶத்தின் பொருளாதாரத்திற்குக் கேடு விளேவிக்கிறது. ஸுற்றி வரும் பணம் சிறிது காலம் இவன் கையிலும் இருக்கிறது. தனதல்லாததைத் தனதாக்கிக் கொண்ட திருடனேக் கண்டிக்கிரேம். தனதல்லாததைத் தனதாக ஸ்வந்தம் கொண்டாடுபவனே என்னவென்பது? லோக ஸேவைக்காக பணம் தன் பொறுப்பில் ஒப்படைக்கப் பட்டதாகவும் அப்பணத்திற்கு தன்னே ஒரு Trustee யாக மாத்ரம் கருதிட வேண்டும் என்கிருர் காந்தி. Trust ல் உள்ள பணத்தின் ஸ்வந்தக்காரன் இல்லே Trustee. இது வேதக் கருத்து. கீதையும் இதையே சொல்கிறது. இந்த ஜ்ஞானத்தை பெற்று உணர்ந்தவர் முனி.

🕮 ૐ 🕮

मम योनिर्महद्ब्रह्म तस्मिन्गर्भं(न्) दधाम्यहम् ।
सम्भवः(स्) सर्वभूतानां(न्) ततो भवति भारत ।।
{अध्याय १४ ~ श्लोक ३}

மம யோநிர்மஹத்₃ப்₃ரஹ்ம தஸ்மிந் க₃ர்ப₄ம் த₃த₄ாம்யஹம்.
ஸம்ப₄வ:(ஸ்) ஸர்வ பூ₄தாநாம்(ந்) ததோ ப₄வதி ப₄ாரத..
(அத்₄யாயம் 14 ~ ஶ்லோகம் 3)

ஹே பரத! மூல ப்ரக்ருதியே எனது உத்பத்தி ஸ்தானம் (கர்பாஶயம்). அங்கு ஜீவன் என்ற கர்பத்தை ப்ரதிஷ்ட்டிக்கிறேன். அதனின்று தோன்றியவையே உயிர்கள் அனேத்தும். (14 – 3)

உயிர்களின் தோன்றல்..

ஜடமும் சேதனமும் சேர்ந்தே அனேத்து உயிர்களும் உருவாகி உள்ளன. ஜடம் ப்ரக்ருதியினுடைய அம்ஶம். சேதனம் பரமனுடைய அம்ஶம். உயிரின் ஜனனத்தில் ரெண்டும் இணேகின்றன. மரணத்தில் இந்த இணேப்பு விடுபடுகிறது. வாஸனேயின் காரணமாக மீண்டும் ஜடத்துடன் ஒட்டுகிறது.

இன்றைய விஜ்ஞானம் உலகம் ஜடத்தால் (Matter) மாத்ரமே ஆனது என்று கூறி வருகிறது. ஜடத்திற்கு ஆற்றல் அளித்திடும் சேதனம், அனேத்திற்கும் ஒளியூட்டிடும் ப்ரஹ்மம் விஜ்ஞானத்தின் பார்வைக்கு இன்னும் வரவில்லே. ஜடத்தைப் பற்றியும் நம் முன்னேர்களின் கருத்தும் இன்றைய விஜ்ஞானிகளின் கருத்தும் மாறுபடுகிறது. Matter exists என்கிறது விஜ்ஞானம். ஜடம் இருப்பதாக விஜ்ஞானம் கருதுகிறது. ஜடம் தோற்றம் அளிப்பதாக நம் முன்னேர்கள் கூறி உள்ளனர். அவர்கள் மூன்று விஷயங்களேப் பற்றி பேசுகின்றனர். ஒன்று ஸத்யம். இருக்கிறது. இருந்தும் புலப்படாமல் இருக்கிறது. மற்றது அஸத்யம். இல்லே. எனவே, புலப்படவும் இல்லே. மூன்ருவது மாயை. அது இல்லே. ஆனுல், இருப்பது போல தோன்றுகிறது. கனவு போல. கனவு உண்மையைப் போல தோற்றம் அளிக்கிறது. விழித்து விட்டால் இல்லே என்பது புலனுகிறது. ஜடத்தினே (ஜகத்தினே) மாயை என்றனர் நம் முன்னேர்கள். ஸில விஜ்ஞானிகள் இக்கருத்தை ப்ரஸ்தாபித்துள்ளனர் என்ருலும், விஜ்ஞானிகள் மத்தியில் இதைப் பற்றிய தெளிவு ஏற்படவில்லே.

அனேத்து உயிர்களும், புல், பூண்டு, மரம், செடி, கொடி போன்ற ஸ்தாவரங்கள் முதல் பறவையினங்கள், விலங்கினங்கள், புழு பூச்சிகள், மநுஷ்யன் வரை எல்லா உயிர்களும் ஜட – சேதனத்தின் இணேப்பால் உருவாகின்றன. தம் ஶரீரத்தை ஜட ப்ரக்ருதியிடம் இருந்து பெறுகின்றன. சைதன்யத்தை பரமனிடம் இருந்து பெறுகின்றன. மரணத்தின் போது ரெண்டும் பிரிகின்றன. ஜடம் அழிந்தே இருப்பதால் அது அழிவதில்லே. சேதனம் அழிவற்றது என்பதால் அதற்கும் அழிவில்லே. தன்னே ஶரீரமாகவும் ஶரீரத்தைத் தனதாகவும் கருதியதால் ஒட்டிக் கொண்ட வாஸனேகளே கழித்திட மீண்டும் ஶரீரத்தை நாடிப்பெறுகிறது. மீண்டும் பிறவி எடுக்கிறது.

🕮 ૐ 🕮

सर्वयोनिषु कौन्तेय मूर्तयः(स) सम्भवन्ति याः ।
तासां ब्रह्म महद्योनिरहं बीजप्रदः(फ) पिता ।।
{अध्याय १४ ~ श्लोक ४}

ஸர்வயோநிஷு கௌந்தேய மூர்தய:(ஸ்) ஸம்ப₄வந்தி யாஹா.
தாஸாம் ப்₃ரஹ்ம மஹத்₃யோநிரஹம் பீ₃ஜப்ரத₃(ஃப்) பிதா..
(அத்₄யாயம் 14 ~ ஶ்லோகம் 4)

ஹே கௌந்தேய! எண்ணிலா கர்பங்களில் தோன்றிடும் உயிர்கள் அனைத்திற்கும் மூல ப்ரக்ருதியே தாய் ஆகிறாள். நானே விதை அருளும் தந்தை ஆவேன். (14 – 4)

மூல ப்ரக்ருதியே தாய்.. நான் விதை அருளும் தந்தை..

மநுஷ்யனைப் பாபத்திற்குப் பிறந்தவன் என்று சொல்லும் மதம் எங்கே? மநுஷ்யனை மாத்ரமல்ல, அனைத்து உயிர்களையும் பரமனுக்குப் பிறந்தவையாகக் கருதிடும் நமது ஹிந்து தர்மம் எங்கே? பரமேஶ்வரனே உயிர்களுக்குத் தந்தை. ப்ரக்ருதியே தாய். நான்கு வகையில் உயிர்கள் உருவாகின்றன. 1. ஜராயுஜ – ஜரே எனப்படும் கர்ப வலையுடன் பிறக்கும் மநுஷ்யனும் ம்ருகங்களும். 2. அண்டஜ – முட்டையிலிருந்து பிறந்திடும் பறவைகள், பாம்பு, முதலை, மீன் போன்ற உயிர்கள். 3. ஸ்வேதஜ – வியர்வையிலிருந்து பிறக்கும் பேன் போன்ற உயிர்கள். 4. உத்பிஜ – பூமியை பிளந்து கொண்டு வெளிப்படும் மரம், செடி, கொடிகள் போன்ற ஸ்தாவர உயிர்கள். இந்த ஒவ்வொரு வகையிலும் லக்ஷக் கணக்கான யோனிகள் உள்ளன. இவை ஒவ்வொன்றில் பிறந்த உயிரினமும் வெவ்வேறு வடிவ ஶரீரத்தைத் தாங்கி வருகின்றன. ஒரே யோனியில், ஒரே ஜாதியில் பிறந்த ரெண்டு உயிர்கள் மேலெழுந்த வாரியாக ஒரே போல் தோன்றினாலும் ஸூக்ஷ்ம அளவில் மாறுபட்டவை. லக்ஷோபலக்ஷ வர்ஷங்களாக கோடிக் கணக்கான மநுஷ்ய உயிர்கள் தோன்றியுள்ளன. ஆனால், இதுவரை ஸ்தூல – ஸூக்ஷ்ம அளவில் ஒரே மாதிரி ரெண்டு மநுஷ்யர்கள் தோன்றி இருப்பரா? தோன்றவும் முடியாது என்கின்றனர் நிபுணர்கள். ஹிந்தியில் ஒரு பழமொழி உண்டு. 'தலைப்பாகை, பாக்யம், ஸ்வபாவம், குரல், ஶரீர ரூபம், வாக், சிந்தனை ஶக்தி, கையெழுத்து ஆகிய எட்டும் ரெண்டு மநுஷ்யர்களுக்கு ஒரே மாதிரி இருக்காது. முன் காலத்தில் வங்கிகளில் முகத்தின் படத்தை அடையாளமாக வைத்திருந்தனர். பின்னர் கட்டை விரலின் ரேகையை வைத்தனர். பின்னர் கையெழுத்து வந்தது. தற்போது பயங்கரவாதம் வளர்ந்துள்ள நிலையில் கண்ணின் விழி (Cornea) ஒருவனின் அடையாளமாக பயன்படுகிறது. எத்தனை மநுஷ்யர்கள் இருந்தாலும் அத்தனை வகையான விழிகள் உண்டு என்கின்றனர். ஸிலர் தனது கணினிக்குத்தன் குரலை password எனப் பயன்படுத்துகின்றனர். வேறு எந்த குரலுக்கும் அந்த கணினி திறந்திடாது. இவை அனைத்து வேறுபாடுகளும் வெளிப்படையானவையே.

மூல ப்ரக்ருதியிடம் இருந்து வெவ்வேறு ஶரீரத்தைப் பெற்றாலும் அனைத்து ஶரீரங்களிலும் ஜீவனாக உள்ளது பரமாத்மாவின் அம்ஶம். ஶரீரங்கள் வேறுபட்டாலும் உள்ளே வீற்றிருக்கும் ஜீவன் ஒன்றே. அதையே விதை என்கிறார். தாய் – தந்தை என்ற இந்தக் கருத்து நாம் உலகில் கண்ட காக்ஷியிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது. மநுஷ்யனுக்குப் புரிய வேண்டும் என்பதற்காக, மநுஷ்யனுடைய மொழியில் கூறப்படுவது. தன் கருப்பையில் ஶரீரத்தை உருவாக்கி வளர்த்துக் கொடுப்பவள் தாய். விதையை அளிப்பவன் தந்தை. வேறுபாடுகள் புற அளவில் மாத்ரமே. அகத்தில் இருப்பது ஒரே பரமாத்மன். விபூதி யோகத்தின் ஸாரம் இதுதான். தேளிலும் கண்ணன். பாம்பிலும் கண்ணன். புழுவிலும் கண்ணன். கிளியிலும் கண்ணன். கழுகிலும் கண்ணன். எருமையிலும் கண்ணன். பஶுவிலும் கண்ணன். திருடனிலும் கண்ணன். ஸாதுவிலும் கண்ணன். ஆரம்ப நிலையில் நம்மால் தேளிலும் கழுகிலும் திருடனிலும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனைக் காண முடியவில்லை என்றால் பரவாயில்லை. சிறப்பானவற்றில், அழகானவற்றில் மாத்ரம் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனைக் காண்போம். நம் பார்வை திருந்திய பிறகு நமக்கு எல்லாவற்றிலும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் தென்படுவான்.

ॐ

सत्त्वं रजस्तम इति गुणा:(फ) प्रकृतिसम्भवा: ।
निबध्नन्ति महाबाहो देहे देहिनमव्ययम् ।।
{अध्याय १४ ~ श्लोक ५}

ஸத்த்வம் ரஜஸ்தம இதி கு₃ணா:(ஃப்) ப்ரக்ருதி ஸம்ப₄வாஹா.
நிப₃த்₄நந்தி மஹாபா₃ஹோ தே₃ஹே தே₃ஹிநமவ்யயம்..
(அத்₄யாயம் 14 ~ ஶ்லோகம் 5)

பெருந்தோள் உடையவனே! ப்ரக்ருதியிலிருந்து தோன்றிய ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்ற முக்குணங்கள் அழிவில்லா தேஹீயை தேஹத்துடன் பிணைக்கின்றன. (14 – 5)

முக்குணங்கள் தேஹீயை தேஹத்துடன் பிணைக்கின்றன..

ப்ரக்ருதியிடம் இருந்து கிடைத்த ஶரீரம் அழிவுறுவது. பரமனின் அம்ஶமான தேஹீ அழிவற்றது. அழிவில்லா தேஹீ தன்னை அழிவுறும் தேஹத்துடன் பிணைத்துக் கொள்கிறது. ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்ற மூன்று குணங்கள் காரணமாக இந்த பிணைப்பு ஏற்படுகிறது. குணங்கள் ப்ரக்ருதியினுடையவை. ப்ரக்ருதியிலிருந்து தோன்றியவை. இவற்றால் ஆத்மாவை எவ்வாறு பிணைக்க முடியும்? ஆத்மாவோ அழிவில்லா பரமாத்மாவின் அம்ஶம். 'நான் – எனது', என்ற கயிற்றால் ஆத்மா தன்னை ஜடத்துடன் பிணைத்துக் கொள்கிறது. இவை ரெண்டு வகையான பிணைப்பு. ஒன்றில் சைதன்யம் தன்னை ஜட ஶரீரத்தில் இருத்திக் கொள்கிறது. தன்னை ஶரீரமாக, நான் ஶரீரம் என்று கருதிக் கொள்கிறது. மற்றொன்றில் ஶரீரத்தைத் தன்னுள் இருத்தி, ஶரீரத்தைத் தனதென்று கருதிக் கொள்கிறது. 'நான் – எனது' என்ற இந்தக் கருத்தினை த்ருடப்படுத்தி ஆத்மாவை ஜடத்துடன் பிணைக்கின்றன முக்குணங்கள். முக்குணங்களில் ஸத்வம் தூய்மையானது. உயர்ந்தது. இறைவனுக்கு அருகில் அழைத்துச் செல்வது. அதுவும் பிணைத்திடுமா? ஸந்தேஹம் இல்லாமல் அதுவும் பிணைத்திடும். இரும்பு ஶங்கிலியால் பிணைக்கப் பட்டால் என்ன? தங்க ஶங்கிலியால் பிணைக்கப் பட்டால் என்ன? ஶங்கிலி ஶங்கிலிதானே! எல்லா வகை ஶங்கிலிகளையும் அறுப்பவனே முக்தன் ஆகிறான். சுண்ணாம்பு ஸுவர்களுக்குள் அடைக்கப் பட்டால் என்ன? தங்க மாளிகையில் சிறை வைக்கப் பட்டால் என்ன? சிறை சிறைதானே! மூங்கில் கூண்டாக இருந்தால் என்ன? இரும்புக் கூண்டாக இருந்தால் என்ன? பொற்கூண்டாக இருந்தால் என்ன? கிளிக்கு எல்லாம் ஒன்றுதானே! எல்லா சிறைகளிலிருந்தும் விடுபடுபவனே விடுதலை அடைகிறான். தங்கத்தில் மயங்கி விடுபவன் கட்டுண்டு கிடக்கிறான். ஒரு வ்யாபாரியை மூன்று கொள்ளையர்கள் காட்டில் வழி மறிக்கின்றனர். அவன் கைகளையும் கண்களையும் கட்டிப் போடுகின்றனர். அவனிடம் இருந்த செல்வத்தைக் கொள்ளை அடிக்கின்றனர். அதன் பிறகு ஒருவன் அவனைக் கொன்று விடுவோம் என்கிறான். மற்றவன் அவனது கை கால்களைக் கட்டி காட்டில் விட்டு விடுவோம் என்கிறான். மூன்றாமவன் அவனைக் காட்டை விட்டு வெளியே கொண்டு விடுகிறான். மூவரின் பிணைப்பிலிருந்தும் விலகியவன் தான் தன் ஊரை அடைய முடியும். ஸத்வமும் கட்டுகிறது. ஸத்வத்தின் உயர்வில் மயங்கி விடுபவன் கட்டுண்டு இருக்கிறான். அதன் பிணைப்பிலிருந்தும் விடுபட வேண்டும். அவனே முக்தி அடைகிறான்.

📖 ॐ 📖

तत्र सत्त्वं(न्) निर्मलत्वात्प्रकाशकमनामयम् ।
सुख सङ्गेन बध्नाति ज्ञानसङ्गेन चानघ ।।
{अध्याय १४ ~ श्लोक ६}

தத்ர ஸத்த்வம்(ந்) நிர்மலத்வாத் ப்ரகாஶகமநாமயம்.
ஸுக₂ ஸங்கே₃ந ப₃த்₄நாதி ஜ்ஞானஸங்கே₃ந சாநக₄..
(அத்₄யாயம் 14 ~ ஶ்லோகம் 6)

ஹே அனக (பாபமற்றவனே)! முக்குணங்களில் ஸத்வ குணம் நிர்மலமானது. ஒளிமயமானது. கேடற்றது. இது ஸுகம் மற்றும் ஜ்ஞானப் பற்றினால் பிணைக்கிறது. (14 – 6)

ஸத்வத்தின் பிணைப்பு..

அடுத்து வரும் மூன்று ஶ்லோகங்களில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அர்ஜுனனை மூன்று பெயர்களால் அழைக்கிறார். 'அனக' என்கிறார் ஸத்வ குணத்தை வர்ணித்திடும் போது. அனக என்றால்

தூய்மையானவன், பாபமற்றவன் என்று அர்தம். ஸத்வம் ஸ்ஃபடிகம் போல் தூய்மையானது. தூய்மையானதாக இருப்பதால் பரமனின் ஜ்ஞானம் ஏற்படுத்த அதிக பயனுள்ளது. ஒளி மயமானது. பரமனை அறிய வேண்டும் என்ற ஆர்வமும் இணைந்தால் அத்திசையில் அழைத்துச் செல்லக் கூடியது. உலக விஷயங்களில் ஆர்வமும் ஸுகபோக நாட்டமும் ஸத்வ குணத்துடன் இணைந்தால் புத்தி கூர்மையும், புரிந்து கொள்ளும் அதிக ஆற்றலும் காணப்படுகிறது. ஆராய்ச்சி செய்பராகவும் புதிய விஷயங்களைக் கண்டு பிடிப்பவராகவும் ஆகிறார். ஸத்வம் கேடுகளிலிருந்து விடுபட்டது. ரஜஸின் உந்துதலின் வேகத்தில் செயல்படும் போதும் தமஸின் மயக்கத்தில் செயல்படும் போதும் மனஸில் கீழான எண்ணங்களும் அதன் விளைவாக உலக வாழ்க்கையில் கேடான அநுபவங்களும் கிடைக்கின்றன. ஸத்வம் இத்தகைய கேடுகளை விளைவிக்காதது.

இது எவ்வாறு பிணைக்கிறது? ஸுகம் மற்றும் ஜ்ஞானத்தின் மீதுள்ள பற்று தான் ஸத்வத்தின் பிணைப்பு. உள்ளத்தில் ஸத்வம் மேலோங்கும் போது ஒரு ஸுகமான அமைதி ஏற்படுகிறது. அதன் மீது பற்றும் ஏற்படுகிறது. இது நிலைக்க வேண்டும் என்ற விருப்பம் தோன்றுகிறது. அதே போல், ஜ்ஞானத்தின் மீதும் ஒரு பற்று ஏற்படுகிறது. 'நான் அறிந்திருக்கிறேன். என்னால் அறிய முடிகிறது', என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டு, ஒரு ஸுகமான பிணைப்பு ஏற்பட்டு விடுகிறது. ஸுகத்துடனும், ஜ்ஞானத்துடனும் 'இது எனது ஸுகம்'. 'இது நான் பெற்ற ஜ்ஞானம்', என்று தன்னைப் பிணைத்துக் கொள்கிறான். இதுவே ஸத்வ குணத்தின் பிணைப்பு.

🕮 ॐ 🕮

रजो रागात्मकं विद्धि तृष्णा सङ्ग समुद्भवम् ।
तन्निबध्नाति कौन्तेय कर्मसङ्गेन देहिनाम् ।।
{अध्याय १४ ~ श्लोक ७}

ரஜோ ராக₃ாத்மகம் வித்₃தி₄ த்ருஷ்ணு ஸங்க₃ ஸமுத்₃ப₄வம்.
தந்நிப₃த்₄நாதி கௌந்தேய கர்ம ஸங்கே₃ந தே₃ஹிநாம்..
(அத்₄யாயம் 14 ~ ஶ்லோகம் 7)

ஹே கௌந்தேய! விருப்பமே ரஜோ குணத்தின் வடிவம். தாஹத்தையும் (வேட்கை) பற்றுதலையும் ஏற்படுத்த வல்லது. அது கர்மப்பற்றினால் (வினைப் பற்றினால்) தேஹியை தேஹத்துடன் கட்டுகிறது. (14 – 7)

ரஜஸ்ஸின் பிணைப்பு..
இங்கு கௌந்தேயனே என்றழைக்கிறார். குந்தியின் மகனே என்கிறார். குந்தி சிறந்த ஒரு க்ஷத்ரியப் பெண்மணி. வனவாஸம் முடிந்த பிறகு, பாண்டவர்கள் ஸமாதான தூது பற்றி சர்சை செய்து கொண்டிருந்த போது, அர்ஜுனனுக்கு ஒரு செய்தி அநுப்பினாள் அன்னை குந்திதேவீ. போர் புரியுங்கள் என்பதே அதன் ஸாரம். அப்பேர்ப்பட்ட குந்தியின் மகனே என்று அழைத்து ரஜோ குணத்தை விவரிக்கிறார்.

ரஜஸ் ஆசைமயமானது. விருப்பங்களே உருவெடுத்து வந்தது. பற்றுகளின் மொத்த உருவம். வேண்டும், இன்னும் வேண்டும் என்ற தாஹத்தை ஏற்படுத்த வல்லது. ஆசை பிறந்த பிறகு, வேண்டும் என்ற தாஹம் பிறந்த பிறகு, செயலில் இறங்குவது தான் இயல்பு. செயல்படாமல் விருப்பத்தைப் பூர்தி செய்து கொள்ள முடியாது. விருப்பம், அதைப் பூர்தி செய்யச் செயல், மீண்டும் விருப்பம், மேலும் செயல் என்ற ஸுழல் ஓட்டம் விளைகிறது. செயல் படாமல் இருக்க முடியாது. செயல் மீது பற்றுதல் உண்டாகி விடுகிறது. நாய்க்குத் தன் வாலைக் கவ்வ வேண்டும் என்ற விருப்பம் ஏற்படுகிறது. பின்புறம் ஸுழன்று தாவுகிறது. பிடிக்க முடிவதில்லை. ஸுழற்சியில் சிக்குகிறது.

நம் தேஶத்தில் பெரும்பாலான அரஸியல்வாதிகள் இந்த ஸுழற்சியில் ஓடிக் கொண்டிருப்பதைக் காண்கிறோம். ஒரு கக்ஷீயின் அகிலபாரதத் தலைவனாக இருந்த என் நண்பன் கூறுவான். 'காலையில் எழுந்து நிம்மதியாக பத்து நிமிஷம் கக்கூஸில் உட்கார்ந்து மலம் கழிக்கவும் முடிவதில்லை. வாஸலில் நூறு பேர் ஸந்திக்க வந்து விடுகிறார்கள்', என்பான். தேர்தல் ப்ரசாரத்தின்

போது, இவர்களது உழைப்பைக் கண்டால் ஆஶ்சர்யமாக இருக்கும். காலையில் ஐந்து மணிக்கு தெருவில் இறங்கி விடுவார்கள். ஸாவகாஶமாக உண்பதற்கும் நேரமில்லாமல் நாள் முழுவதும் உழைத்து விட்டு, ராத்ரீ பத்து மணிக்கு ப்ரசாரம் முடிந்த பிறகு தொண்டர்களுடன் பேசுவதும், மற்ற ஏற்பாடுகளைச் செய்வதும், பண பட்டுவாடா செய்வதும் முடிந்து ராத்ரீ ரெண்டு மணிக்கு உறங்கச் செல்வார்கள். அடுத்த நாள் காலையில் தொண்டர்கள் எழுவதற்கு முன் எழுந்து தயார் ஆகி விடுவார்கள். இவர்களுக்கு களைப்பு தோன்றுதா? போதும் என்ற எண்ணம் ஏற்படாதா? இவர்களது உழைப்பிற்கான உந்துதல் எது? என்றெல்லாம் கேள்வி எழும். விருப்பம் தீவ்ரமாக, ஆசைகள் வலிமையாக இருப்பதால் உழைப்பின் மீது பற்றுதல். பணம் வேண்டும், மேலும் அதிகமான பணம் வேண்டும், இளமை இருக்கும் வரையே ஸம்பாதிக்க முடியும் என்று நினைத்திடும் வேஶீ, ஒருவனை முடித்தவுடன் குளித்து பவுடர் பூஸி அடுத்தவனுக்குத் தயாராவதைப் போல. அவளுக்குப் பணம், இவனுக்குப் பதவி. போதும் என்ற மனஸ் ஏற்பட வேண்டும் என்றால் ஒன்று ஸத்வம் மேலோங்க வேண்டும் (சிறிதாவது கலக்க வேண்டும்) அல்லது ஶரீர வலிமை இழக்க வேண்டும். ஸினிமா நடிகர்களிலும் இத்தகைய கடும் உழைப்பைக் காணலாம். ரஜோ குணமே இவர்களது உந்துதல் ஶக்தி.

மேலை தேஶங்களில் ரஜஸ் மேலோங்கி இருப்பதைக் காணலாம். ஓட்டம், வேகமான ஓட்டம். பரபரப்பான ஓட்டம். ஓய்வில்லாத ஓட்டம். ஓய்வுக்காக போதை மாத்ரைகளையும் தூக்க மருந்துகளையும் விழுங்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டு விடுகிறது. பரபரப்பின் உச்சியில் மனஸ் சிதறி விடுகிறது. பைத்யம் பிடித்து விடுகிறது.

வ்யாபாரிகளிலும் ரஜோகுணம் மேலோங்கியே இருக்கிறது. ஆனால், நம் நாட்டில் இவர்களது ரஜஸ் ராக்ஷஸத் தன்மையாக மாறி விடாமல் தடுக்க ஸாதுக்களின் பெருங்கூட்டம் ஸுற்றிக் கொண்டிருக்கிறது. ஸத்ஸங்கங்களும் கோவில் விழாக்களும் சாதுர்மாஸ்ய வ்ரதங்களும் ப்ரவசனங்களும் கதா காலக்ஷேபங்களும் பஜனைகளும் ஏற்பாடு செய்வதிலும், அவற்றுக்கு பண உதவி செய்வதிலும், அவற்றில் கலந்து கொள்வதிலும் வ்யாபாரிகளை ஈடுபடுத்துகின்றனர் ஸாதுக்கள். வரவில் ஒரு பகுதியை தர்ம கார்யத்தில் செலவழிக்கத் தூண்டுகின்றனர். அவர்களது குடும்பத்தில் சென்று ஸில தினங்கள் தங்குகின்றனர். அரஸியல்வாதிகள் மற்றும் ஸினிமா நடிகர்கள் மத்தியில் இவ்வாறு ஏன் நடப்பதில்லை? வ்யாபாரிகள் பெரும் பாரம்பர்யத்தை ஸார்ந்தவர்கள். ஸாதுக்கள் அவர்களுக்கு வழி காட்டும் முறையும் பாரம்பர்யமானது. பண்டைய காலத்தில் ராஜாக்களுக்கும் ராஜகுருக்களும் தர்மகுருக்களும் இருந்தனர். அரஸியல்வாதிகளும் நடிகர்களும் பாரம்பர்யம் இல்லாத புதிய தொழில்கள். அளவுக் கடந்த அஹங்காரமும் ஆணவமும் கொண்ட அவர்கள் ஸாதுக்கள் முன் பணிவதில்லை. தர்மத்தின் பெயரால் அவர்களிடம் செல்பவர்கள் அனைவரும் குறுக்கு வழியில் அவர்களது வெற்றிக்கு தாயத்தும், யஜ்ஞமும், மந்த்ரமும் கொடுக்கச் செல்பவர்களே அன்றி அவர்களது காதைப் பிடித்திடும் தைர்யம் அற்றவர்கள். தில்லியில் பாராளுமன்றத்தை ஸுற்றி இவ்வகை போலி 'தாயத்து' ஸாமிகளும், போலி 'யஜ்ஞ' ஸாதுக்களும் நூற்றுக்கணக்கில் உள்ளனர். நான் அறிந்த ஒரு MP யை ஸந்திக்க வந்தார் ஒருவர். தன் மஹிமையைப் பற்றிப் பேசி, அவரை வஶியம் பண்ண வந்திருந்தார். 'நான் சந்த்ரஶேகருக்காக ஒரு ஶக்தி வாய்ந்த யாகம் நடத்தினேன். நான்கே மாஸங்களில் அவர் ப்ரதமர் ஆகி விட்டார், என்றார். அருகில் இருந்த நான், 'நான்கே மாஸங்களில் ப்ரதமர் பதவி பறி போயும் விட்டது', என்றேன். அவருக்கு பெருங்கோபம் வந்து விட்டது. MP அவர் பிடியில் சிக்கவில்லை என்பதும் அவரது கோபத்திற்கு ஒரு காரணம்.

📖 ॐ 📖

तमस्त्वज्ञानजं विद्धि मोहनं सर्वदेहिनाम् ।
प्रमादालस्य निद्राभिस्तन्निबध्नाति भारत ।।
{अध्याय १४ ~ श्लोक ८}

தமஸ்த்வஜ்ஞானஜம் வித்$_3$தி$_4$ மோஹநம் ஸர்வ தே$_3$ஹிநாம்.
ப்ரமாத$_3$ாலஸ்ய நித்$_3$ராபி$_4$ஸ்தந்நிப$_3$த்$_4$நாதி ப$_4$ாரத..
(அத்$_4$யாயம் 14 ~ ஶ்லோகம் 8)

ஹே பரத! அஜ்ஞானத்திலிருந்து பிறந்த தமோ குணம், அனைத்து உயிர்களையும் மோஹத்தில் ஆழ்த்துகிறது. அலக்ஷ்யம் (கவனமின்மை), ஸோம்பல் மற்றும் நித்ரையால் பிணைக்கிறது தமோ குணம். (14 – 8)

தமஸ்ஸின் பிணைப்பு..

இங்கு பரத என்று அழைக்கிறார். பரத வம்ஶத்தவன் என்று பொருள். பரதன் சிறந்த ஜ்ஞானி. எனினும், மோஹத்தின் காரணமாக, அஜ்ஞானத்தின் காரணமாக மானின் ஜன்மம் எடுத்தார். தமோ குணத்தை வர்ணித்திடும் போது பரத என்கிறார்.

அஜ்ஞானத்தில் பிறக்கிறது தமஸ். ஸரி – தவறு பற்றி நிர்ணயம் செய்யக் கூடிய ஆற்றல் மீது திரை விழுந்து விடுகிறது. மதி மயக்கம் கொண்ட அந்நிலையில் செயல்படும் போது நம்மால் உயர்ந்த தன்மைகள் மீது கவனம் செலுத்த முடிவதில்லை. தெளிவான கருத்தும் திஶையும் இல்லாததால் ஸோம்பலும் உறக்கமும் நம்மைச் சூழ்கின்றன. கவனமின்மை (அலக்ஷ்யம்), ஸோம்பல் மற்றும் உறக்கம் என்ற கயிறுகளால் தாமஸம் பிணைக்கிறது. ஓட்டத்தை நிறுத்தி, ஒரு இடத்தில் கிடத்துவது போதையின் நிஶ்சய விளைவு. எதிலும் கவனம் செலுத்த முடியாத மனநிலையும் ஏற்படும். தாமஸத்தின் ஆதிக்கத்தில் கவனமின்மையும் ஸோம்பலும் உறக்கமும் இயல்பாகி விடுவதில் ஆஶ்சர்யம் ஏதுமில்லை.

இங்கு ஸர்வதேஹினாம் (அனைத்து உயிர்களுக்கும்) என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். மநுஷ்யனால் மாத்ரமே செய்யத் தகுந்தது – தகாதது, ஸரி – தவறு, ஸத் – அஸத் இவற்றை பிரித்து அறியக் கூடிய விவேகம் கொண்டவனாக இருக்க முடியும். பிரித்து அறிய முடியாதவனாகவும் இருக்க முடியும். மற்ற உயிர்களுக்கு இந்த விவேகம் கிடையாது. வெறும் உண்டு உறங்கி குட்டிகள் போட்டு வாழும் அவை ஒரு வகையில் எப்பொழுதும் தமஸில் மூழ்கி இருப்பவை. விவேகத்தை இழந்த மநுஷ்யனும் அம்மிருகங்களைப் போலவே உண்ணல், உறங்கல் என்று வாழ்கிறான்.

ப்ரமாத என்பது செய்திடும் செயலில் ஸ்வய உணர்வு இல்லாத நிலை. ப்ரமாத (கவனமின்மை காரணமாக செயலைச் செய்வதும் செய்யாமலிருப்பதும்) ரெண்டு வகை. அவஶ்யமான கார்யங்களை, தனக்கோ பிறருக்கோ, உடனே அல்லது பிற்காலத்திலோ ஃபலன் தரக்கூடிய செயல்களைச் செய்யாமலிருப்பது ஒரு வகை ப்ரமாத. அவஶ்யமற்ற கார்யங்களை, அதாவது தனக்கோ பிறருக்கோ கேடு விளைவித்திடும் செயல்களைச் செய்வது மற்றொரு வகை ப்ரமாத. செய்திடும் அவஶ்யமற்ற கார்யங்களிலும் ரெண்டு வகை. ஸிகரெட் – பீடி, ஸினிமா – ட்ராமா, விளையாட்டு – கூத்து ஆகிய வெற்று விஷயங்களில் பணம் செலவழிப்பதும், சீட்டாட்டம், அரட்டை, பொழுதுபோக்கு, காரணமற்று விலங்கினங்களுக்கும் தாவர இனங்களுக்கும் தீங்கு இழைப்பது போன்ற வீணான கார்யங்களில் ஈடுபடுவதும்.

உறக்கத்தின் முன் ஶரீரமும் கண்களும் பாரமாகி, ஶரீரத்தில் ஸோம்பல் பரவிடும். அது இயற்கையானது. அது ஏற்படுகிறது. மநுஷ்யனின் பங்கு எதுவும் இல்லை. மணிக்கணக்காக உறங்கிக் கிடத்தல், வேலை எதுவும் செய்யாமல் ஸும்மா பொழுதைப் போக்குதல், கார்யத்தைத் தள்ளிப் போடுதல் போன்ற தன்மைகளை மாத்ரமே இங்கு ஸோம்பல் என்கிறார். அதே போல், ஶரீரம் புத்துணர்ச்சி பெறுவதற்கு அவஶ்யமான உறக்கத்தை அல்லாமல் அவஶ்யத்தை விட அதிகமாக, ஶரீரத்திற்கு அவஶ்யம் இல்லை என்றாலும் மனஸின் ஸோம்பலுக்காக மாத்ரம் உறங்குவதையே குறிப்பிடுகிறார். இன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை, செய்வதற்கு ஏதுமில்லை என்பதற்காக உறங்கப்படும் தூக்கம் ஶரீரத்தை பாரமாக்கும். ப்ரமாத, ஆலஸ்யம் மற்றும் நித்ரை என்ற இம்மூன்றும் உலக வாழ்விலும், ஆன்மீக ஸாதனையிலும் எவ்வித முன்னேற்றத்திற்கும் உதவிடாது.

📖 ॐ 📖

सत्त्वं सुखे सञ्जयति रजः(ख) कर्मणि भारत ।
ज्ञानमावृत्य तु तमः(फ) प्रमादे सञ्जयत्युत ।।
{अध्याय १४ ~ श्लोक ६}

ஸத்த்வம் ஸுகே₂ ஸஞ்ஜயதி ரஜ:(க்₂) கர்மணி ப₄ாரத.

ஜ்ஞானமாவ்ருத்ய து தம:(ஃப்) ப்ரமாதே₃ ஸஞ்ஜயத்யுத..
(அத்₄யாயம் 14 ~ ஶ்லோகம் 9)

ஹே பரத! ஸத்வம் ஸுகத்துடன் பிணைக்கிறது. ரஜஸ் கர்மத்தில் ஈடுபடுத்துகிறது. ஜ்ஞானத்தை மறைத்திடும் தாமஸம் கவனமின்மையில், அலக்ஷ்யத்தில் பிணைக்கிறது. (14 – 9)

ஸமுதாயத்தில் ஜ்ஞானம் மேலோங்கி கார்யம் நடந்திடும் இடங்களில் எல்லாம் ஸத்வம் இருக்கிறது. வேகத்துடனும் பற்றுடனும் கார்யம் நடக்கும் இடங்களில் எல்லாம் ரஜஸ் இருந்திடும். தவறான, தீங்கான கார்யம் நடக்கும் இடங்களில் எல்லாம் தமஸ் இருந்திடும். ராஜாங்கத் தொண்டர்களோ மாணவர்களோ அராஜகம் செய்து, பொது ஸொத்தை அழித்திடுவது ரஜஸின் ஆதிக்கத்தில். இதைக் கண்டு வருந்துவது ஸத்வம். ஸமுதாயம் பற்றி எரிந்து கொண்டிருக்கும் போது, எருமை மாட்டின் மேல் மழை பெய்தாற் போல் இருப்பது தமஸ். மனஸ் ஸுகத்தில் நிறைந்திருக்கும் போது ஸத்வம் மேலோங்கி இருக்கிறது என்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். மனம் அமைதி இழந்து எதையாவது செய்ய வேண்டும் என்று துடித்திடும் போது ரஜஸ் ஓங்கி இருக்கிறது என்பது தெளிவு. விவேகம் அழிந்து, மனஸில் குழப்பம் ஓங்கிடும் போதும், மனத்தளர்ச்சி ஏற்படும் போதும், எதிலும் ஆர்வம் இல்லாமல் தனக்குள் ஒடுங்க நினைக்கும் போதும் தமஸ் ஓங்கியுள்ளதை அறிய வேண்டும்.

இந்த மூன்று குணங்களே உலகின் எல்லா மநுஷ்யர்களிடமும் உள்ளன. இவை ஸமமாக இருப்பதில்லை. ஸுகத்தை, அமைதியை, ஜ்ஞானத்தை நாடுகிறார் என்றால் அவரிடம் ஸத்வ குணம் மிகுதியாக இருக்கிறது என்று அர்தம். அவரிடம் உள்ள ரஜோ குணமும் தமோ குணமும் இதே தேடலில் இறங்கி விடும். ஸத்வத்திடம் உழைப்பு சேர்ந்தாலும் ஸுகத்தினை பெருக்கிடவே வேலை செய்யும்.

ஒருவரிடம் ரஜோ குணம் மிகுதியாக இருந்தால் அவர் செயல்களில், பரபரப்பான ஓட்டத்தில் மூழ்கி இருப்பார். அவரிடம் உள்ள ஸத்வமும் தமஸும் அவரது இந்த கும்மாளத்தில் இணைந்து விடும். ரஜஸிடம் புத்தி சேர்ந்தாலும் மேலும் மேலும் செயல்களில் ஈடுபடுத்திடவே பயன்படும். அவரிடம் உள்ள தமஸ் மேலும் உழைப்பதற்காகத் தேவைப்படும் ஓய்வை மாத்ரமே நாடும். எதையாவது ஸாதிக்க வேண்டும் என்பதே இவரது சிந்தனையாக இருந்திடும். அவரது செயல், புத்தி, ஓய்வு அனைத்தும் இதற்காகவே பயன்பெறும். அவர் நல்லவனாக இருந்தால் ராஜா ஆவார். பெரிய அமைப்பை நிறுவிடுவார். அவரே தீயவனாக இருந்தால் கொள்ளைக்காரனாகவோ கொலைக்காரனாகவோ அராஜகம் செய்பவராகவோ ஆவார்.

தமோ குணம் மிகுதியாக இருக்கும் ஒருவர் ஸோம்பலில், தேக்க நிலையில் இருக்க முயல்வார். தமஸில் சிறிதளவும் ஸத்வமும் ரஜஸ்ஸும் சேர்ந்தால் ஸோம்பலையும் உறக்கத்தையும் அதிகரிக்க வழி தேடும். அவர் உழைத்தாலும் ஸோம்பலை அதிகரிக்கவே உழைப்பார். மாலையில் ஸாராயம் குடிப்பதற்காக பகலில் உழைப்பார். அவரிடம் உள்ள சிறிதளவு புத்தியும் ஸோம்பலில் நீடிக்க வழிகாட்டவே பயன்படும். 'உழைத்து என்ன ஃபலன்?'. 'உழைப்பவன் என்ன பெரிதாக ஸாதித்து விடப் போகிறான்?', என்றெல்லாம் குயுக்திகள் சொல்லி, அவர் ஸோம்பலில் நீடித்திட உதவிடும் புத்தி.

மூன்றும் கலந்தே இருக்கின்றன. எனினும், மற்ற ரெண்டை அழுத்தி விட்டு ஒன்று மேலோங்குகிறது. இது எவ்வாறு நடக்கிறது என்பதை அடுத்த நான்கு ஶ்லோகங்களில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் வர்ணிக்கிறார்.

🕮 ॐ 🕮

रजस्तमश्चाभिभूय सत्त्वं भवति भारत ।
रजः(स्) सत्त्वं(न्) तमश्चैव तमः(स्) सत्त्वं रजस्तथा ॥
{अध्याय १४ ~ श्लोक १०}

ரஜஸ்தமச்சாபி₄பூ₄ய ஸத்த்வம் ப₄வதி ப₄ாரத.
ரஜ:(ஸ்) ஸத்த்வம்(ந்) தமஶ்சைவ தம:(ஸ்)ஸத்த்வம் ரஜஸ்ததா₂..
(அத்₄யாயம் 14 ~ ஶ்லோகம் 10)

பரதனே! ராஜஸம் மற்றும் தாமஸம் ரெண்டையும் அடக்கி ஸத்வம் மேலெழுகிறது. ராஜஸம் ஸத்வம் மற்றும் தாமஸத்தை அடக்கி மேலெழுகிறது. தமோகுணம் ஸத்வம் மற்றும் ரஜோகுணத்தை அடக்கி மேலெழுகிறது. (14 – 10)

ஒவ்வொன்றும் மற்ற ரெண்டையும் அடக்கி..

ஸிலருக்கு ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் மூன்றில் ஒன்று ஸதா மேலோங்கி இருக்கிறது. எந்நேரத்திலும் ஸத்வம் ஜ்வலித்திடும், எல்லா நிலைகளிலும் ராஜஸம் ஓங்கி நிற்கும் அல்லது எப்பொழுதும் தாமஸம் சூழ்ந்திருக்கும். ஸிலர் மாத்ரமே இவ்வாறு இருப்பர். ஆனால், பெரும்பான்மை ஜனங்களிடம் இருபத்து நான்கு மணி நேரமும் ஒரே குணம் மேலோங்கி இருக்காது. ஒரு ஸில நேரங்களில், ஸில இடங்களில், ஒரு ஸிலரின் அருகாமையில், ஒரு ஸில சூழ்நிலைகளில் ஒரு குணம் மாத்ரம் மேலோங்கிடும். விடியற்காலை ப்ரஹ்ம முஹூர்த நேரத்தில், ஸூர்ய உதய, ஸூர்ய அஸ்தமன நேரங்களில், ஸில ஆலயங்களில், ரம்யமான இயற்கை ஸ்தலங்களில், உயர்ந்த கருத்துப் பேசப்படும் ஸில ஸபைகளில், ஸாது மஹாத்மா ஸிலரின் ஸந்நிதியில் ஸத்வம் மேலோங்கிடும். அப்பொழுது ஸத்வம் மற்ற ரெண்டையும் அடக்கி மேலெழுகிறது. அதே போல், முற்பகலிலும் பிற்பகலிலும் வ்யாபாரம் மற்றும் தொழிற்கூடங்களிலும் ஆவேஶமான பேச்சு நடக்கும் ஸபையிலும் போட்டி சூழ்நிலை நிலவும் இடங்களிலும் யுத்த பூமியிலும் கலவரமான சூழ்நிலை நிலவும் இடங்களிலும் ரஜஸ் மேலோங்கிடும். ரஜஸ் மேலெழும் போது ஸத்வம் மற்றும் தமஸ் ரெண்டையும் அழுத்தி அடக்கி விடும். உச்சிப் பகலிலும் ராத்ரீயிலும் சூதாட்டம் மற்ற கேளிக்கை கூடாரங்களிலும் மதுபானம் விற்கப் படும் இடங்களிலும் TVயின் ஸந்நிதியிலும் க்ளப்புகளிலும் க்ரிகெட் மற்றும் ஸினிமாவில் ஆடும் நபர்கள் அருகிலும் விவேகத்தை மழுங்க வைக்கும் பிற சூழ்நிலைகளில் தாமஸம் ஓங்கிடும். ஸத்வம் மற்றும் ரஜஸ் ரெண்டையும் அடக்கிக் கொண்டு மேலெழும் தாமஸம். ஒருவனிடம் மூன்றும் கலந்தே காணப் பட்டாலும் மூன்றும் ஒரே ஸமயத்தில் அவன் மீது தாக்கத்தை ஏற்படுத்தாது. அந்தந்த குணம் மேலோங்கிடும் போது மநுஷ்யனின் நடத்தை அதற்கேற்றாற் போல் இருந்திடும்.

தாமஸம் விழித்தெழும் ஸில காக்ஷிகளைப் பாருங்கள். மோடார் கார் அல்லது பேருந்தில் நெடுந்தூர ப்ரயாணம் செல்லும் போது, தன் அருகில் அமர்ந்திருப்பவர் கண் அயர்ந்தால், அவரை எழுந்து பின்னிருக்கையில் அமரச் சொல்வார் ஓட்டுனர், உறக்கம் அவருக்கும் தொற்றிக் கொள்ளும் என்பதால். கூட்டத்தில் ஒருவர் கொட்டாவி விட்டால் போதும். ஒருவர் பின் ஒருவர் என்று அநேகம் பேர் கொட்டாவி விடுவர். படுக்கை அறையில் உறங்குவதற்கு எந்த முயற்சியும் தேவை இல்லை. தானே வரும். இங்கு த்யானம் செய்ய முயலுங்கள். நிஶ்சயம் தோல்வி அடைந்து, உறக்கத்தில் முடியும். சூழ்நிலையின் விளைவு அது. ஸில இடங்களில், ஸிலரின் வீடுகளில் தங்கிடும் போது மோஸமான எண்ணங்கள் எழுந்து நம் மனஸைக் கவ்விடும் அநுபவம் நம்மில் பலருக்கும் கிடைத்திருக்கும். நீண்ட காலம் அவ்விடத்தில் நடந்து வரும் தவறான செயல்களும் அவற்றால் விளைந்திடும் தவறான எண்ணங்களும் அங்கு ஒரு தாமஸச் சூழ்நிலையை ஏற்படுத்தியுள்ளது. அச்சூழ்நிலை நம்மீது செய்திடும் தாக்கமே இது. ஸொகுஸ ஹோடல்களில் தங்கிடும் பலரும், அங்குள்ள ஸோப்பு கட்டிகளையும், நேப்கின் டவல்களையும் எடுத்துத் தம் பையில் போட்டுக் கொண்டு விடுகின்றனர் என்கிறார் ஒரு நக்ஷத்ர ஹோடலின் உரிமையாளர். அவர்கள் திருடர்கள் என்று அறியப் படாதவர்கள். வஸதியுள்ளவர்கள். விமானத்தில் ப்ரயாணிப்பவர்கள் மத்தியிலும் இதைக் காணலாம். அங்குள்ள தாமஸச் சூழ்நிலை இவர்களுக்குள்ளும் தாமஸத்தை எழுப்புகிறது.

RSS ல் நாங்கள் (Route March) அணிவகுப்பு ஊர்வலம் செல்வோம். கைகளில் தடி இருக்கும். விறைப்பான சீருடையும் கால்களில் பதவேஷும் (ஷூ) அணிந்திருப்போம். கோஷின் ராணுவ இசைக்கு ஏற்ப மிடுக்கு நடையுடன் அணிவகுத்துச் செல்வோம். ஶாலை ஓரத்தில் வேடிக்கைப் பார்க்கும் சிறுவர்களும் இளைஞர்களும் தம்மையும் அறியாமல் எங்கள் நடையுடன் நடை சேர்த்து மிடுக்காக நடக்கத் தொடங்குவர். ஊர்வலத்தைப் பார்த்திடும் போது, கூன் முதுகுடன் தொப்பை வெளியே தொங்கி இருக்கும் நபருக்குக் கூட மார்பு நிமிர்ந்திடும். தொப்பை உள்ளடங்கிடும். ராஜாங்கக் கூட்டங்களிலும் இதைப் பார்க்கலாம். தலைவனின் ஸில ஜால்ராக்கள் அக்கூட்டத்தில்

இங்கும் அங்கும் அமர்ந்திருப்பார்கள். குறிப்பறிந்து அவர்கள் கை தட்டுவார்கள். கோஷம் இடுவார்கள். கூட்டம் முழுவதும் சேர்ந்து கொள்ளும். இது தூண்டப்படும் பாராட்டு என்பதை மற்ற எவரும் அறிய மாட்டார்கள். பெரும்பாலான கலவரங்கள் இவ்வாறே நடந்திடும். ஒரு ஸிலரின் திட்டமிட்ட செயல் பலரையும் தூண்டி விடும். கூட்டம் அதைத் தன் கையில் எடுத்துக் கொண்ட பின் தூண்டுதல் அவஶ்யம் இல்லை. ஜல்லிக்கட்டு, களரிப்பயிட்டு போன்ற விளையாட்டுக்களைக் காணும் போது கால்விரல் நுனியில் நிற்பதும் நாற்காலியின் நுனியில், முதுகுத்தண்டு நிமிர்ந்த நிலையில் அமர்வதும் இதே போன்றது. இவை அனைத்தும் ராஜஸம் நிறைந்த சூழ்நிலையால் மேலெழும் ராஜஸத்தின் வேலை ஆகும்.

இதே போல், ஸத்வ குணத்தை எழுப்பி விடும் சூழ்நிலைகளும் உண்டு. ஸத்ஸங்கங்களும், கோவில்களும், இதற்காகவே ஏற்பட்டு உள்ளன. ஒரு திருடன் அரண்மனையில் திருடச் சென்றான். அங்கு நடந்த உரையாடலில் ராஜகுமாரி ஸந்யாஸியை மணந்து கொள்ள விரும்புகிறாள் என்றும் ஒரு ஸந்யாஸியைத் தேர்ந்தெடுக்க ஸந்யாஸிகள் ஆஶ்ரமங்கள் நிறைந்த மலையடிவாரத்திற்கு அடுத்த நாள், மாலையில் செல்லப் போகிறாள் என்றும் அறிந்தான். இது கடவுளே கொடுத்த வாய்ப்பு என்று நினைத்தான் திருடன். சின்ன திருட்டுக்கள் மூலம் அல்ப தொகைகளைத் திருடுபவனுக்கு ராஜ்யமே ஸ்வந்தமாகி விடும் வாய்ப்பு. அடுத்த நாள் இவன் காவி உடைகளும் ருத்ராக்ஷ மாலைகளும் அணிந்து ஜடாமுடிகள் தரித்து, விடியற்காலையில் அந்த வனத்தில் ஸந்யாஸிகளோடு ஸந்யாஸியாக அமர்ந்து விட்டான். மாலை நேரம் வந்தது. ராஜாவும் ராஜகுமாரியும் மந்த்ரிகளும் ராஜாங்க அதிகாரிகளும் யானைகள், குதிரைகள் ரதங்கள் படைசூழ அங்கு வந்து சேர்ந்தனர். வைரம், வைடூர்யம், பவிழம், மாணிக்கக்கற்கள் நிறைந்த பொற்தட்டுக்கள் ஏந்திய பணியாளர்கள் உடன் வர, ராஜகுமாரியும் ராஜாவும் ஒவ்வொரு ஸந்யாஸி முன்னால் நின்று அவரைப் பணிந்து வணங்கினர். அவர் முன் செல்வம் முழுவதும் வைக்கப்பட்டது. ராஜகுமாரியின் கோரிக்கையும் வைக்கப் பட்டது. திருடனாக இருந்த இந்த கபட ஸந்யாஸிக்கு மனஸினுள் படபடப்பு. வேறு எவரேனும் அக்கோரிக்கையை ஏற்றுக் கொண்டு விட்டால்? த்யானம் செய்வது போல் நடித்தாலும் நடுநடுவே அரைக் கண்ணைத் திறந்து பார்த்தான். அவனுக்கு மிக்க ஆஶ்சர்யம். ஒவ்வொரு ஸந்யாஸியும் ராஜாவின் அக்கோரிக்கையை நிராகரித்தார். தன் முன் வைக்கப்பட்ட செல்வத்தைக் கண் திறந்தும் பார்க்கவில்லை. ராஜாவும் ராஜகுமாரியும் இவன் முன் வந்தனர். இவனை விழுந்து வணங்கினர். தட்டுக்கள் இவன் முன் வைக்கப்பட்டன. கோரிக்கையும் வைக்கப்பட்டது. இவன் கண்களை மூடி இருந்தான். அணிந்திருந்த உடையின் தாக்கம். நாள் முழுவதும் கிடைத்திருந்த ஸத்ஸங்கத்தின் தாக்கம். ஆஶ்ரமங்கள் நிறைந்த ரம்யமான அந்த வனத்தில் பற்பல வர்ஷங்களாய் பல ஸந்யாஸிகள் செய்திருந்த தபஸினால் விளைந்திருந்த சூழ்நிலையின் தாக்கம். இவனுள் இருந்த ஸத்வம் மேலெழுந்தது. திருட்டு கபட எண்ணங்களை அடக்கியவாறு மேலெழுந்தது. இவனும் மறுத்தான். இவனுள் இருந்த திருடன் இறந்து விட்டான். இவனுள் இருந்த பொய்யும் போலியும் மறைந்து விட்டன. தூய ஸாதுவாகி விட்டான்.

📖 ॐ 📖

सर्वद्वारेषु देहेऽस्मिन्प्रकाश उपजायते ।
ज्ञानं यदा तदा विद्याद्विवृद्धं सत्त्वमित्युत ।।
{अध्याय १४ ~ श्लोक ११}

ஸர்வத்$_3$வாரேஷு தே$_3$ஹேऽஸ்மிந் ப்ரகாஶ உபஜாயதே.
ஜ்ஞானம் யத$_3$ா தத$_3$ா வித்$_3$யாத்$_3$விவ்ருத்$_3$த$_4$ம் ஸத்த்வமித்யுத..
(அத்$_4$யாயம் 14 ~ ஶ்லோகம் 11)

தேஹத்தின் எல்லா இந்த்ரியங்களிலிருந்தும் ஜ்ஞான ஒளி வீசினால் ஸத்வம் ஓங்கி இருக்கிறது என்று அறிந்து கொள். (14 – 11)

ஸத்வம் ஓங்கினால் ஜ்ஞான ஒளி..

தேஹத்தின் புற இந்த்ரியங்கள் கண், காது போன்றவை. மனஸ், புத்தி அக இந்த்ரியங்கள்.

'இந்த்ரியங்கள் ஒளியுறும் போது, ரஜஸ் – தமஸை அழுத்திக் கொண்டு ஸத்வம் ஓங்குகிறது என்று அறிந்து கொள்', என்கிறார். ஜ்ஞானம் எப்பொழுது ஒளிர்கிறதோ, அப்பொழுது ஸத்வம் ஓங்குகிறது என்று அறிந்து கொள்', என்கிறார். இந்த்ரியங்களில் ஒளி வீசுதல் என்றால் என்ன? கண் ஒளியுடன் இருந்தால் காக்ஷியும் உலகத்தைப் பற்றிய ஜ்ஞானமும் தெளிவாக இருக்கிறது. காது ஒளியுடன் இருந்தால் ஶப்தமும் அதன் மூலம் கிடைத்திடும் உலக ஜ்ஞானமும் தெளிவாக இருந்திடும். மனஸ் ஒளியுற்றால் குழப்பம் மறைந்து, இந்த்ரியங்களின் ஆற்றல் திறம்படும். புத்தி ஒளியுற்றால் விவேகம் கவரப்படாமல் விழிப்புடன் இருக்கிறது என்று அர்தம். ஸரி – தவறு, செய்யத் தகுந்தது – தகாதது, நன்மையானது – தீமையானது ஆகியவற்றை தெளிவாகப் பார்த்து ஸரியானதைத் தேர்ந்தெடுக்கும் ஆற்றல் மங்கவில்லை என்று அர்தம். ஸ்வய உணர்வை, ஸ்வய நினைவையே ஒளி என்கிறார். உணர்வுடன் இருப்பதே ஸத்வம். நல்ல செயல்களைச் செய்தால் ஸத்வம் தோன்றி விடும் என்று பலர் நம்புகின்றனர். பூஜை செய்பவன், வ்ரதங்கள் இருப்பவன், தண்ணீர்ப் பந்தல் வைப்பவன், ஸமூஹத் திருமணங்கள் நடத்தி வைப்பவன், நியமமாகக் கோவிலுக்குச் செல்பவன், இவர்களை ஸாத்வீகர் என்று கருதத் தோன்றுகிறது. அதனால், 'நல்ல செயல்களில் ஈடுபடு. ஸாத்வீகன் ஆகி விடுவாய்' என்ற உபதேஶங்கள் கூறப்படுவதைக் கேட்கிறோம். ஆனால், நல்ல செயல்கள் இல்லை. ஸ்வய உணர்வுதான் ஸத்வம் உதிக்கக் காரணம். விவேகம் மங்கி விடாத நிலைதான் ஸத்வம் ஓங்கியதன் அடையாளம். உண்டாலும், உறங்கினாலும், பேசினாலும் வேறு எதைச் செய்தாலும் அல்லது செய்யா விட்டாலும் உணர்வு மங்கிடாமல் இருப்பதே ஸத்வ குணத்தின் அடையாளம். ஸத்வ குணம் ஓங்கியதால் ஸேவா கார்யங்களில் ஈடுபடலாம். ஸ்வப்ரஜ்ஞையே முக்யம். ஸேவையும் நற்செயல்களும் செய்யலாம், செய்யாமலும் இருக்கலாம்.

ஸத்வம் மாத்ரமே இருந்திடாது. ஸத்வத்துடன் கலந்துள்ள ரஜஸும் தமஸும் எவ்வாறு வேலை செய்யும்? அவை ரெண்டும் ஸத்வத்திற்கு அடங்கியே இருந்திடும். ஸத்வத்தின் நோக்கத்திற்குத் துணை புரிந்திடும் வகையில் அமைந்திடும். உழைப்பு இருந்திடும். வாழ்க்கையின் அடிப்படை அவஶ்யங்களைப் பூர்தி செய்திடும் அளவிற்கு மாத்ரம். அதற்கு மேல் ரஜஸ் வளர்ந்திடாது. ஶரீரத்திற்கும் மனஸிற்கும் சிந்தனைக்கும் புத்துணர்ச்சி அளித்திட எவ்வளவு ஓய்வு அவஶ்யமோ அதை மாத்ரம் அளித்திடும் தமஸ். அதைத் தாண்டி வேலை செய்திடாது. மனக்கவலை அளித்திடும் அளவிற்கு ரஜஸ் இல்லாததால், ஸோம்பலும் மயக்கமும் அளித்திடும் அளவிற்கு தமஸ் இல்லாததால், ஸிலர் எந்நேரமும் அன்றலர்ந்த புஷ்பம் போல, உத்ஸாஹத்துடன், மகிழ்ச்சியுடன் இருப்பதைக் காண்கிறோம்.

குணங்கள் மாறுதலுக்கு உட்பட்டவை. நம் ஸ்வரூபம் மாறுதலுக்கு அப்பாற்பட்டது. 'நான் ஸத்வ குணம் கொண்டவனாகி விட்டேன், நான் ஸாத்வீகன்', என்றெல்லாம் கருதி அஹங்காரம் கொள்வது நம்மை சிக்க வைக்கும். நாம் குணங்களுக்கு அப்பாற்பட்டோர்.

📖 ॐ 📖

लोभः(फ) प्रवृत्तिरारम्भः(ख) कर्मणामशमः(स) स्पृहा ।
रजस्येतानि जायन्ते विवृद्धे भरतर्षभ ।।
{अध्याय १४ ~ श्लोक १२}

லோப₄:(ஃப்) ப்ரவ்ருத்திராரம்ப₄:(க்₂) கர்மணாமஶம:(ஸ்) ஸ்ப்ருஹா.
ரஜஸ்யேதாநி ஜாயந்தே விவ்ருத்₃தே₄ ப₄ரதர்ஷப₄ ..
(அத்₄யாயம் 14 ~ ஶ்லோகம் 12)

பரத வம்ஶத்தில் சிறந்தவனே! ரஜோகுணம் ஓங்கிடும் போது பேராஸையும் ப்ரவ்ருத்தியும் செயல்களில் இறங்குதலும் அமைதியின்மையும் விருப்பங்களும் உண்டாகிடும். (14 – 12)

ரஜஸ் ஓங்கினால் பேராஸையும் பரபரப்பும்..

செயல்படுவதே ரஜோ குணம் இல்லை. பேராஸையால் உந்தப் பட்டு செயல்படுவதுதான் ரஜஸ். ஒரு வ்யவஸாயி நாள் முழுவதும் உழைக்கிறான். மாலையில் வீட்டிற்கு திரும்பி, குளித்து ராத்ரீ

உணவருந்தி, படுக்கையில் படுத்தவுடன் உறக்கம் அவனைத் தழுவுகிறது. அவன் நாள் முழுதும் உழைத்தான். பற்பல செயல்களைச் செய்தான். ஆனால், பின்னணியில் லோபம் இல்லை. ஒரு வ்யாபாரி நாள் முழுவதும் உழைக்கிறான். மாலை வீடு திரும்பி, குளித்து, உணவருந்தி படுத்தால் உறக்கம் வர மறுக்கிறது. புரண்டு புரண்டு படுக்கிறான். உறக்கம் கிடைத்திட பெரும் ப்ரயத்னம் செய்ய வேண்டி உள்ளது. அவனது உழைப்பில் லோபம் இருப்பதால். லோபத்தால் உந்தப்பட்ட உழைப்பு ரஜஸ். லோபம் முளைத்தவுடன் அமைதியின்மையும் உடன் பிறக்கிறது. க்ராமங்களில் நாலே முக்கால் டப்பா கதை ஒன்று சொல்வார்கள். எவராவது இளைத்து எலும்பும் தோலுமாய்க் காணப்பட்டால், 'நாலே முக்கால் டப்பா கிடைத்ததா? ஏன் இவ்வாறு இளைத்து விட்டாய்?', என்று கேட்பார்கள். கதையைக் கேளுங்கள்.

ராஜா ஒருவனுக்கு ஸ்வந்த கார்யங்களைச் செய்யும் உதவியாளன் இருந்தான். ஸ்வல்ப ஸம்பளத்தில் வேலை பார்த்தாலும் மஹா ஸந்துஷ்டனாக இருந்தான் அவன். ராஜாவிடம் எல்லா வஸதிகள் இருந்தும் பற்பல கவலைகள் காரணமாக ராத்ரியில் தூக்கம் கிடைக்காமல் அவதிப்பட்டான். ராஜா தன் உதவியாளன் மீது பொறாமை கொள்ளத் தொடங்கினான். 'இவனது மகிழ்ச்சிக்குக் காரணம் என்ன? என் வருத்தத்திற்கு என்ன காரணம்?', ராஜா தன் மந்த்ரியிடம் கேட்டான். அவனது நிறைவான மனநிலையே, கவலையற்ற நிலையே காரணம் என்று பதில் கூற நினைத்தார் மந்த்ரி. எனினும், வேறு வழியில் ராஜனுக்கு உணர்த்தலாம் எனக் கருதிய அவர், பேசாமல் இருந்தார். ஸில தினங்களில் அந்த உதவியாளன் கவலையுடன் காணப்பட்டான். நாளுக்கு நாள் அவனது கவலை அதிகமாயிற்று. ஶரீரம் மெலிந்து போகத் தொடங்கியது. என்றுமே கேட்காதவன் ஸம்பளத்தை உயர்த்தித் தருமாறு வேண்டினான். 'என்ன உபாயம் செய்தீர்கள்?', என்று மந்த்ரியிடம் கேட்டான் ராஜா. 'அந்த உதவியாளன் வீட்டு வாஸலில் நான் ஐந்து டப்பாக்களை வைத்தேன். நாலே முக்கால் டப்பாக்களை வெள்ளி நாணயங்களால் நிரப்பி விட்டு, கால் பகுதியை காலியாக விட்டேன். அதுவே காரணம்', என்றார் மந்த்ரி. ராஜாவிற்குப் புரியவில்லை. விளக்கினார் மந்த்ரி. 'கால் டப்பா காலியாக இருப்பதைக் கண்ட அவன் அதையும் (வெள்ளி நாணயங்களால்) நிரப்பி விட விருப்பம் கொண்டான். அன்றாடத் அவஶ்யத்திற்கு மாத்ரம் ஸம்பாதித்த அவனுக்கு அது ஸுலபம் இல்லை. ராத்ரீ நேரத்திலும் உழைக்கத் தொடங்கினான். உணவைக் குறைத்துக் கொண்டான். ஐந்தாவது டப்பா நிரம்ப மறுத்தது. கவலை பிறந்தது. ஶரீரம் மெலிந்தது. மகிழ்ச்சியும் தூக்கமும் போனது. அதன் விளைவுதான் நீங்கள் கண்ட அவனது கோலம்'.

நம்மில் பெரும்பாலோர் இந்த ஸூழற்சியில் சிக்கி இருக்கிறோம். வெளியே தெரிந்திடும் உழைப்பின் பின்னணியில் ஒரு கடும் தாஹம் இருந்திடும். அது ஓய்வெடுக்க விடாது. ஓய்வில்லாததால் உழைப்பும் பாதிக்கப்படும். அதனால், விருப்பமும் பூர்தி ஆவதில்லை. உழைப்பை மேலும் அதிகரிக்க வேண்டும். ஓய்வை இன்னும் குறைக்க வேண்டும். ஓய்வெடுத்தலே பெருங்குற்றம் என்றெல்லாம் கருதிடுவர். ஒரு நிலைக்குப் பிறகு இயல்பாக தூக்கம் வருவதும் நின்று போகும். தூக்கம் பறி போதலே பைத்யத்தின் முதல் லக்ஷணம். தூக்கத்தை வரவழைக்க மந்த்ர மாயா ஜாலங்கள் செய்யத் தொடங்குவர். ஆரம்பத்தில், அமைதியான ஸாத்வீகமான செயல்களுக்கு நேரம் இருக்காது. நேரம் இல்லை, நேரம் இல்லை என்று ஓடிக் கொண்டிருப்பர். ஒரு நிலைக்குப் பிறகு அமைதியைத் தேடி அங்கும் இங்கும் அலைவர். பெரும் பணத்தைச் செலவழித்து அமைதியை விலைக்கு வாங்க முயல்வர். ஸரி, ஸுகத்தையாவது அநுபவிக்கிறார்களா? உணவையும் ரஸித்து ருசித்து உண்ண நேரம் இல்லாமல், நின்று கொண்டே, ஓடிக் கொண்டே, கார் ஓட்டிக் கொண்டே சாப்பிடுவர். ராத்ரீ நெடுநேரம் கழித்து ஸுகத்தை அநுபவித்திடக் கிளம்புவர். தூக்கத்தை இழப்பர். எலும்பைக் கடிக்கும் நாய் தன் வாயில் கசியும் ரக்தத்தை ஸுவைத்து மகிழ்வதைப் போல, தன் தூக்கத்தையும் ஆரோக்யத்தையும் அமைதியையும் இழந்து, தனக்கு ஸுகம் கிடைக்கிறதென்ற ப்ரமையில் ஆழ்ந்து விடுவர். ரஜஸ் ஓங்கினால் ஆரோக்யக் கேடும் அமைதி இன்மையும் தான் மிஞ்ஜும். மேலை தேஶங்களும் ஜப்பானும் இந்த ஸூழற்சியில் மாட்டியுள்ளன. நம் பாரத தேஶமும் பெரும் ப்ரயத்னம் செய்து இந்த ஸூழற்சியில் சிக்க முயன்று கொண்டிருக்கிறது. ராத்ரீ பத்து மணிக்கு மேல் திறந்திருக்கும் Icecream parlourகளும் ஹோட்டல்களும் ஸாராயக் கடைகளும் Dance Barகளும் அங்கெல்லாம் அலைமோதும் கூட்டமும் இதற்குச் சான்று.

📖 ॐ 📖

अप्रकाशोऽप्रवृत्तिश्च प्रमादो मोह एव च ।
तमस्येतानि जायन्ते विवृद्धे कुरुनन्दन ॥
{अध्याय १४ ~ श्लोक १३}

அப்ரகாஶோऽப்ரவ்ருத்திஶ்ச ப்ரமாதோ₃ மோஹ ஏவ ச.
தமஸ்யேதாநி ஜாயந்தே விவ்ருத்₃தே₄ குருநந்த₃ந..
(அத்₄யாயம் 14 ~ ஶ்லோகம் 13)

ஹே குரு நந்தன! இருள் (விவேகமின்மை), ஆர்வமின்மை (ஸோம்பல்), அலக்ஷ்யம் (கவனமின்மை), மோஹம் இவை தமோ குணம் ஓங்கிடும் போது தோன்றுகின்றன. (14 – 13)

இருள், அலக்ஷ்யம், விவேகமின்மை, ஸோம்பல்

ஸத் – அஸத், தகுந்தது – தகாதது, ஏற்க வேண்டியது – தவிர்க்க வேண்டியது, ஆகியவைப் பற்றித் தெளிவின்மையே இருள். தேக்க நிலை, ஶரீரத்தில் ஒருவித பாரம், எதையும் செய்ய விருப்பமின்மையே அப்ரவ்ருத்தி. கவனம் இல்லாத நிலை, அதாவது செய்ய வேண்டியதை கவனமின்றி செய்தலும், செய்யக் கூடாததைச் செய்தலும் ப்ரமாத எனப்படும். இல்லாததை இருப்பதாகவும், இருப்பதை இல்லாததாகவும் கருதி விடுதல் மோஹம். பொதுவாக, ஒருவனுக்கு உறக்கத்தின் முன் தோன்றிடும் லக்ஷணங்கள் இவை. இந்த லக்ஷணங்கள் தோன்றினால் உறங்கச் சென்று விட வேண்டும். மற்ற நேரத்திலும் இத்தகைய லக்ஷணங்கள் தோன்றினால் தமோ குணம் ஓங்குகிறது என்று புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

Depression என்றழைக்கப்படும் மனநோய் இந்த லக்ஷணங்களைத் தாங்கி வருகிறது. இந்நோய் கண்டவன் அறைக்குள் முடங்கி விடுவான். தலை முதல் கால் வரைப் போர்த்தி, சுருண்டு படுத்திருப்பான். எவரையும் ஸந்திக்க விரும்ப மாட்டான். எவருடனும் பேச விரும்ப மாட்டான். அவன் மனஸில் எதைப் பற்றிய ஆர்வமும் சுரக்காது. தமஸின் வேலை இது. நம் தேஶத்தின் சிறந்த கல்வி நிறுவனம் என்று போற்றப்படும் IITயில் இத்தகைய ஸில மாணவர்களை ஸந்தித்திருக்கிறேன். பள்ளிக்கூட வாழ்க்கையில் பெற்றோர்கள் சாட்டையை முடுக்கி விட்டு ஓட வைத்தனர். இவனும் ஓடினான். படிப்பு, ட்யூஷன், பரீக்ஷை, முதல் ரேங்க் என்று ஓடினான். எப்படியாவது IITயில் சேர்ந்து விட வேண்டும் என்ற கனவைத் துரத்தி ஓடினான். சேர்ந்தும் விட்டான். இங்கு அனைவரும் இவனைப் போலவே 'முதல் ரேங்க்' மாணவர்கள். இவன் ரெண்டாம் இடத்திற்கு, முப்பதாம் இடத்திற்கு, ஐம்பதாம் இடத்திற்குத் தள்ளப் படுகிறான். இத்தனை தினங்கள் பரபரப்பாக ஓடியவன் ஒடுங்கி விடுகிறான். செயலில் மூழ்கி இருந்தவன் இப்பொழுது செயலின்மையில் மூழ்கி விடுகிறான். ரஜஸிலிருந்து தமஸிற்குத் தாவி விடுகிறான். அமைதியில் நாட்டம் கொண்டவர்கள், ஸங்கீதம் போன்ற கலைகளில் ஈடுபாடு கொண்டவர்கள், பாட புஸ்தகம் தவிர மற்ற விஷயங்களை, தர்ம விஷயங்களைப் படிப்பவர்கள், சிந்தனை செய்பவர்கள், மனஸின் ஸமநிலை கொண்டவர்கள், அதாவது ஸத்வம் கலந்து உள்ளவர்கள் மாத்ரமே இந்த விபத்திலிருந்து பிழைத்துக் கொள்கின்றனர்.

ரஜஸும் தமஸும் கடிகாரப் பெண்டுல ஆட்டத்தில் இரு முனைகள். ஒரு முனையில் இருப்பவன் அடுத்த முனைக்குப் போவதே இயற்கை. செயல் மீது பற்று ரஜஸ். செயலின்மையில், ஸோம்பலில் பற்று தமஸ். செயலிலிருந்து செயலின்மைக்கு மாறுவதுதான் இயற்கை. ரஜஸிலிருந்து ஸத்வத்திற்கும் தமஸிலிருந்து ஸத்வத்திற்கும் மாறுவதே பெரும் ஸவால். மிகக் கடினம். விவேகம் பயில வேண்டும். மனஸின் ஓட்டத்தைப் பார்க்கப் பயில வேண்டும். (விபஶ்யனா போன்ற த்யான முறைகள் பழகலாம்). விழிப்புடன் இருக்கப் பயில வேண்டும். மனஸில் கேள்வி கேட்கப் பயில வேண்டும். ஸ்வாத்யாயம் பயில வேண்டும். தகுந்த நபரின் துணையை நாட வேண்டும். ரஜஸிலிருந்து விடுபடுவது மிக ஸுலபம். மனஸில் துளிர் விடும் பேராஸையை கவனிக்க வேண்டும். அதை மறுக்க வேண்டும். தமஸைத் தள்ளுவதும் ஸத்வத்தை வளர்ப்பதும் மிக ஸுலபம். ஸரி – தவறு என்ற விவேகத்தை அணையாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அவ்வளவுதான்.

ॐ

यदा सत्त्वे प्रवृद्धे तु प्रलयं याति देहभृत् ।
तदोत्तमविदां(ल) लोकानमलान् प्रतिपद्यते ।।
{अध्याय १४ ~ श्लोक १४}

யத₃ா ஸத்த்வே ப்ரவ்ருத்₃தே₄ து ப்ரலயம் யாதி தே₃ஹப்₄ருத்.
ததோ₃த்தமவித₃ாம்(ல்) லோகாநமலாந் ப்ரதிபத்₃யதே..
(அத்₄யாயம் 14 ~ ஶ்லோகம் 14)

தேஹம் எடுத்தவன், ஸத்வம் ஓங்கி இருக்கும் போது மரணம் அடைந்தால் உத்தம விஷயங்களை அறிந்தவர்களின் தூய உலகங்களை அடைகிறான். (14 – 14)

மரண நேரத்தில்..

ஸத்வம் ஓங்கி இருக்கும் நிலையில் இறப்பவன் உத்தம லோகங்களை அடைகிறான். பரம ஸுகங்கள் நிறைந்த ஸ்வர்கத்தை அடைகிறான். அறிந்தவர்கள் மத்தியில் பிறக்கிறான். ஸுகம் Ultimate இல்லை. இறுதி லக்ஷ்யம் இல்லை. ஸத்வத்தையும் விடுவது தான் இறுதி லக்ஷ்யமாக இருக்க முடியும். குணாதீதனாகி விடுவது தான் இறுதி லக்ஷ்யமாக முடியும். குணாதீதன் ஆவதற்கு ஸத்வம் இறுதிப்படி. ஸத்வம் தீயைப் போன்றது. மற்ற எல்லாவற்றையும் தீ எரித்து விடும். பிறகு, தீ அவிந்து விடும். அது போல், ஸத்வம் ரஜஸையும் தமஸையும் எரித்து விடும். அதன் பின் ஸத்வமும் அவிந்து விட வேண்டும்.

குழந்தைகள் பிறந்த ஸில மணி நேரங்களில் அதன் ப்ரதான குணத்தை அறிந்து விட முடியும் என்கின்றனர் அறிஞர்கள். ஸில குழந்தைகள் கண் கொட்டாமல் ஒரு இடத்தைப் பார்த்த வண்ணம் இருந்திடும். பூர்வ ஜன்மத்தில் விட்டுப் போன த்யானத்தைத் தொடர்கிறது போலும். கை கால்களை உதைப்பதும் அழுவதும் குறைவாகவே இருந்திடும். பூர்வ ஜன்மத்தில் ஸத்வம் ஓங்கிய நிலையில் இறந்த ஜீவனே பிறந்திருக்க வேண்டும். ஸில குழந்தைகளின் கைகால் ஆட்டம் மிக அதிகமாக இருந்திடும். பாயில் கிடத்தினால் ஒரு இடத்தில் நிலையாக படுக்காது. அழுதால் ஆஸ்பத்ரி முழுவதும் எதிரொலிக்கும். 'நான் இருக்கிறேன். என்னை கவனி', என்று அதிகார த்வனியில் கேட்டிடும். இது ரஜஸ் ப்ரதானமான குழந்தை. தமஸ் நிறைந்த குழந்தை தாயின் கர்பத்தில் உறங்கியது போதாதென்று வெளியே வந்த பிறகும் மணிக் கணக்காக உறங்கிடும். விளையும் பயிர் முளையிலே தெரியும் அல்லவா!!

இறக்கும் போது ஸத்வம் ஓங்கி இருந்தால்... வெகு ஸுலபம். வாழ்நாள் முழுவதும் மனஸ் போன போக்கில் கழித்து விட்டு, இறுதி க்ஷணத்தில் பகவானை ஸ்மரணம் செய்து, ஸத்வத்தை வரவழைத்துக் கொள்ளலாம். மூச்சு தடுமாறும் போது ராம, ராம என்று ஜபம் செய்து கொள்ளலாம். இது வெகு ஸுலபம் என்று சிந்திக்கத் தூண்டுதல்லவா? ஆனால், அவ்வளவு ஸுலபம் இல்லை. வாழ்நாள் முழுவதும் ஸத்வம் ஓங்கியிருந்தால் மாத்ரமே இறுதி மூச்சில் ஸத்வம் ஓங்கிடும். அதுவும் நிஶ்சயம் இல்லை.

எல்லாமே முடிவானவை என்று சொல்கிறாரா? ஜனனமும் எந்த சூழ்நிலையில் பிறந்து வாழ வேண்டும் என்பதும் எந்த பாவனையில் வாழ வேண்டும் என்பதும் எத்தகைய பாவனையில் இறக்க வேண்டும் என்பதும் எல்லாமே முடிவானவையா? ஆம். முடிவானவை. ஆனால், நாம் தான் முடிவு செய்கிறோம். நம்மை ஒரு பஶுவாகக் கற்பனை செய்வோம். நம்முன் ஒரு வைக்கோல் போர் அடுக்கி வைக்கப்பட்டுள்ளது. எதையும் தின்னாமல் சோம்பேறியாக படுத்துக் கிடக்கலாம். அல்லது மற்ற பஶுக்களுடன் போட்டி போட்டு, பேராசையில் அதிகமாகத் தின்று, அவதிப்படலாம். அல்லது அமைதியாக நம் தேவையான அளவில் மட்டும் தின்று, தின்றதை அசை போட்டு, ஜீர்ணம் செய்து, ஸுகமாக இருக்கலாம். இதுவும் நம் கையில் இல்லை. நமக்குக் கிடைத்துள்ள குணத்திற்கு ஏற்பவே நாம் நடந்து கொள்வோம் என்கிறாரே? உண்மைதான். ஆனால், அக்குணங்களை நம் செயல்களும் நம் பாவனையும் அல்லவா நிர்ணயிக்கின்றன! அவஸரப்பட வேண்டாம். இத்தனை ஜன்மங்களைக் கழித்து விட்டோம். பொறுமையுடன் முயற்சி செய்திடுவோம். அவன் மீது ஆழ்ந்த ஶ்ரத்தையுடன் முயற்சி செய்திடுவோம். நம் கையில் இருப்பது அவ்வளவு தான்.

ॐ

रजसि प्रलयं(ङ्) गत्वा कर्मसङ्गिषु जायते ।
तथा प्रलीनस्तमसि मूढयोनिषु जायते ।।
{अध्याय १४ ~ श्लोक १५}

ரஜஸி ப்ரலயம்(ங்) க₃த்வா கர்மஸங்கி₃ஷு ஜாயதே.
தத₂ா ப்ரலீநஸ்தமஸி மூட₄யோநிஷு ஜாயதே..
(அத்₄யாயம் 14 ~ ஶ்லோகம் 15)

ரஜோ குணம் ஓங்கி இருக்கும் போது மரணம் ஏற்பட்டால் கர்மப்பற்று உள்ளோரிடையே பிறந்திடுவான். தமோ குணம் ஓங்கி இருக்கும் போது இறப்பவன் மூடர்களிடையே பிறவி எடுக்கிறான். (14 – 15)

ரஜோ குணம் ஓங்கி இருக்கும் போது மரணம் ஏற்பட்டால் கர்மப்பற்று உள்ளவரிடையே பிறந்திடுவான். தீவ்ரமாக செயல்படுவான். தம் செயல்பாட்டினால் அரும் பெரும் ஸாதனைகளை நிகழ்த்திய அனைவரும் சிறு வயஸில் பெரும் குறும்புக்காரர்களாகவும், பெற்றோர் மற்றும் சுற்றத்தின் தூக்கத்தைக் கெடுத்தவர்களாகவும் இருந்திருக்கின்றனர். வாழ்நாள் முழுவதும் ராஜஸத்தில் மூழ்கியவர் இறுதி நேரத்திலும் ராஜஸம் ஓங்கிய நிலையிலே இறக்கிறார். வ்யாபாரி ஒருவர் வாழ்நாள் முழுவதும் பங்குச் சந்தையின் ஏற்றத் தாழ்வுகளில் புரண்டு கொண்டிருந்தார். அவருக்கு வயஸானது. நோயினால் பீடிக்கப் பட்டார். டாக்டர் வந்தார். 'காய்ச்சல் ஏறிக் கொண்டிருக்கிறது. 104 ஆகி விட்டது', என்றார். இவர் பங்குச் சந்தையில் அல்லவா மூழ்கி இருந்தார்! பங்கு மதிப்பு ஏறி விட்டது என்று கருதி, 'விற்று விடு. விற்று விடு. 80 ல் வாங்கினேன். 104 வரை ஏறி விட்டது என்றால் விற்று விடு. நல்ல லாபம் கிடைக்கும்', என்று உளறினார். அவருடைய ரோம ரோமமும் பணக் கணக்கு. அதே எண்ணத்தில் லயித்திருந்த போது உயிர் பிரிந்தது.

தமோகுணம் ஓங்கி இருக்கும் போது இறப்பவன் மூடர்களிடையே மூடனாகப் பிறவி எடுக்கிறான். முட்டாளாக, அடி முட்டாளாக, அறிவைப் பயன்படுத்த முடியாதவனாகப் பிறக்கிறான். மூட என்பது விவேகம் இல்லாத நிலை. செடி, மரக் கொடிகளில் மூட நிலை மிக அதிகமாக உள்ளது. அதை விடக் குறைவாக மிருகங்களில் உள்ளது. மநுஷ்யர்களில் எல்லா தரத்தினரும் உண்டு. மூளையை பயன்படுத்த முடியாமல், மூளை வளர்ச்சியே இல்லாது ஜடநிலையில் வாழ்பவர்களும் உண்டு. அது மிகவும் மோஸமான நிலை. அதிலிருந்து படிப்படியாக முன்னேறிய நிலைகளும் உண்டு.

ஆங்கிலத்தில் 'ஏழடுக்கு மாளிகை' என்ற பெயரில் ஒரு புஸ்தகம் வந்தது. ஒரு அமெரிக்க மனோ விஜ்ஞானி எழுதியது. அவர் தன்னிடம் வரும் நோயாளிகளை ஆழ்நிலைக்கு எடுத்துச் சென்று அவர்களது பூர்வ ஜன்ம அநுபவங்களைத் தோண்டி எடுத்தார். தற்போதைய நோய்க்கு பூர்வ ஜன்ம அநுபவங்களே காரணம் என்பது அவர் வாதம். 'பல ஜன்மங்கள் கடந்தும் ஒருவரின் குண நிலையில், மன நிலையில் பெரிய மாற்றம் ஏற்படுவதில்லை. இது ஒரு ஆஶ்சர்யகர விஷயம்', என்கிறார். ஆனால், இதில் ஆஶ்சர்யம் இல்லை. ஜனக் கூட்டத்தில் ஸ்வல்ப எண்ணிக்கையில் ஸத்வ குணம் ஓங்கியோர் இருக்கிறார். அப்பட்டமான தாமஸிகள், மூடர்களும் மிகச் ஸ்வல்பமானவரே. ரஜோ குணிகளே மிகப் பெரும்பான்மையோர். உலகம் உயிருடன் இருப்பதற்கும் இது அவஶ்யம். மிக ஸிலர் தமோ குணத்திலிருந்து ரஜஸிற்கு மாறலாம். எதிர்த் திஸையிலும் ஸிலர் மாறிப் போகலாம். ஸத்வத்திலிருந்தும் ரஜஸ் அல்லது தமஸிற்கு ஸிலர் மாறலாம். எதிர்த் திஸையிலும் ஸிலர் மாறலாம். ஏதோ ஒருவர் மூன்றையும் விட்டு விட்டு பரமனை அடைந்து விடலாம். ஆனால், பெரும்பான்மையோர், மிகப் பெரும்பான்மையோர் அதே நிலையில் தான் இருப்பர். ஜன்மம் மாறும் போது காக்ஷி மாறும். சூழ்நிலை மாறும். குண நிலையும் மன நிலையும் மாறிடாது.

📖 ॐ 📖

कर्मणः(स्) सुकृतस्याहुः(स्) सात्त्विकं(न्) निर्मलं फलम् ।
रजसस्तु फलं(न्) दुःखमज्ञानं(न्) तमसः(फ्) फलम् ।।
{अध्याय १४ ~ श्लोक १६}

கர்மண:(ஸ்) ஸுக்ருதஸ்யாஹு(ஸ்) ஸாத்த்விகம்(ந்) நிர்மலம் ஃபலம்.
ரஜஸஸ்து ஃபலம்(ந்) து:க₂மஜ்ஞானம்(ந்) தமஸ:(ஃப்) ஃபலம்..
(அத்₄யாயம் 14 ~ ஶ்லோகம் 16)

ஸாத்வீக கர்மங்களின் தூய்மையான ஃபலன்கள் ஸாத்வீக ஸுகமும் ஜ்ஞானமும். ரஜஸின் ஃபலன் து:கம். தமஸின் ஃபலன் அஜ்ஞானம். (14 – 16)

ஸாத்வீக ராஜஸ தாமஸ கர்மங்களின் ஃபலன்கள்..

ஒரு தாஹத்தினாலோ ஒரு தூண்டுதலினாலோ ஒரு வேகத்தினாலோ செய்யப்படுவதல்ல ஸாத்வீகனின் செயல். அதைச் செய்யா விட்டாலும் அவன் அமைதி குலைந்து விடுவதில்லை. தன்னில் ஆனந்தமாக இருக்கிறான். 'இது நன்மை செய்யும்', என்ற எண்ணம் கொண்டும், 'செய்தாக வேண்டும்', என்ற கட்டாயம் இன்றியும் செய்யப்படுவது அவனுடைய செயல்கள். எதையும் செய்யவில்லை என்றாலும், செய்திடும் போது அவனுள் இருந்திடும் ஆனந்தம் ஸற்றும் குறைந்திடாமல் இருந்திடும். செய்திடும் செயல்களை ஆரவாரம் இன்றி செய்திடுவான். செய்யாமல் இருக்கும் போதும் அதே போல், ஆரவாரம் இன்றி இருந்திடுவான். பம்பரமாகவும் ஸுற்றிடுவான். ஸும்மாவும் அமர்ந்திடுவான். இவனால் பேசவும் முடியும். பேசாமலும் இருக்க முடியும். இவனுடைய உறக்கமும் அமைதியாகவே, ப்ரஸன்னமாகவே இருந்திடும். இத்தகைய பான்மையுடன் கூடிய இவனது செயல்கள் ஸுகம் விளைவித்திடும் என்பதில் என்ன ஸந்தேஹம்!

ராஜஸன் ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்ற உந்துதலில் செய்வான். நன்மை செய்ய வேண்டும் என்பதை விட, 'நான் செய்ய வேண்டும்', என்ற எண்ணமே மேலோங்கிடும். செய்வதற்கு எதுவும் இல்லை என்றால் நிலை குலைந்து போவான். அமைதியை இழந்திடுவான். ஏதாவது செய்து கொண்டே இருக்க வேண்டும். பேச்சும் அப்படித்தான். கேட்பவருக்குப் ஃபலன் உள்ளதோ இல்லையோ, கேட்கிறாரோ இல்லையோ, அதைப் பற்றிய கவலை இவனுக்கு இல்லை. இவனது மண்டையில் பேச வேண்டும் என்ற அரிப்பு ஏற்படும். பேசுவான். பேசாமல் இருக்க முடியாது. பேசாமல் இருந்தால் பைத்தியமே பிடித்து விடும் போலத் தோன்றும். அதனால் பேசுவான். பேச ஆள் இல்லை என்றால் காதில் மாட்டிக் கொண்டு எதையோ கேட்ட படி, ஆடிக் கொண்டிருப்பான். வாய் எதையோ மென்று கொண்டிருக்கும். உறக்கமும் இவனுக்கு ஒரு செயல். இவனது உறக்கமும் பரபரப்பாக இருக்கும். கை கால்களை உதைப்பான். உளறுவான். எழுந்து நடப்பான். காலையில் எழும்போது ஶரீரத்திற்கு முழு ஓய்வு கிடைத்திருக்காது.

RSS ன் மூத்த ப்ரசாரக் ஒருவர். கல்லூரிப் படிப்பு முடித்து விட்டு ஹிந்து ஸமுதாய கார்யத்திற்காக கேரளம் சென்று பல வர்ஷங்கள் அல்லும் பகலும் உழைத்தவர். திருமணம் செய்து கொள்ளவில்லை. தனது அறுபதாம் வயஸில் நாக்பூர் திரும்பி விட்டார். இங்கும் ஏழைகளுக்கு, க்ராம மக்களுக்கு ஸேவை புரிந்திட ஒரு மாபெரும் ஆஸ்பத்திரி நிறுவிடும் பணியில் மூழ்கினார். அவரது எண்பதாவது வயஸில் எனக்கு அறிமுகம் ஆனார். எங்களிடையே நட்பு வலுத்தது. அவர் ஸில ஸமயங்களில் என் கைகளைப் பற்றி, கண்களில் கண்ணீருடன், 'எனக்கு அமைதி இல்லை. அமைதி இன்றி தவிக்கிறேன். ராத்ரீயெல்லாம் தூக்கம் வர மறுக்கிறது. எனக்கு அமைதி கிடைத்திட ஏதாவது உபாயம் சொல்', என்பார். அநுபவத்திலும் வயஸிலும் நான் அவரை விட மிகச் சிறியவன். என்னால் அவருக்கு வழிகாட்ட முடியுமா? பரிதாப உணர்வு மாத்ரமே தோன்றும். தனக்காக மாத்ரம் வாழ்ந்தவர், ஒரு அலுவலகத்தில் ஸம்பளத்திற்கு வேலை பார்த்தவர், வ்யாபாரம் செய்தவர், இவரெல்லாம் Retire ஆன பிறகு அமைதியை இழந்து தவித்தால் ஒத்துக் கொள்ள முடிகிறது. தனக்காக வாழாதவர், ஸமுதாயத்திற்காக மாத்ரமே வாழ்ந்தவர், ஸேவையே வாழ்வு என்று வாழ்ந்தவர், ஸாத்வீகமான ஒருவர் (அல்லது ஸாத்வீகமாகத் தோற்றம் அளித்திடும் ஒருவர்), அமைதியை இழந்து தவிப்பதை மனஸ் ஏற்றுக் கொள்ள மறுக்கிறது. அப்பெரியவரிடம் வெளிப்புறமாக மாத்ரமே ஸாத்வீகம் தெரிகிறது. உள்ளே ராஜஸம் நிறைந்திருக்கிறது என்பது தான் ஸத்யம். இந்தப் பணி அவர் முன் வந்திருக்கா விட்டால் அவர் வேறு ஏதோ வகையில் பரபரப்பான, தீவ்ரமான வாழ்க்கை வாழ்ந்திருப்பார். எதுவும் செய்ய இயலாத போது அமைதியை இழப்பதன்றி வேறு வழி இல்லை. து:கம் தான் ரஜஸ்ஸின் ஃபலன்.

விவேகம் தான் தாமஸத்திற்கு முதல் பலி. விவேகம் இல்லாமல் செய்யப்படும் செயல்கள்

அஜ்ஞானத்தைத் தவிர வேறு எதை விளைவிக்கும்? பனியோ புகையோ பார்வையை மறைத்திடும் போதும், போதை பார்வையை தடுமாற்றிடும் போதும் காக்ஷியைப் பற்றிய ஸரியான அறிவு கிடைக்காது. குழப்பம் தான் விளையும். விவேகம் அழிந்து புத்தியே தடுமாறி இருந்தாலோ?

📖 ௐ 📖

सत्त्वात्सञ्जायते ज्ञानं रजसो लोभ एव च ।
प्रमाद मोहौ तमसो भवतोऽज्ञानमेव च ।।
{अध्याय १४ ~ श्लोक १७}

ஸத்த்வாத் ஸஞ்ஜாயதே ஜ்ஞானம் ரஜஸோ லோப₄ ஏவ ச.
ப்ரமாத₃ மோஹௌ தமஸோ ப₄வதோऽஜ்ஞானமேவ ச..
(அத்₄யாயம் 14 ~ ஶ்லோகம் 17)

ஸத்வத்திலிருந்து ஜ்ஞானமும் ரஜஸ்ஸிலிருந்து பேராசையும் விளைகின்றன. அஜ்ஞானமும் அலக்ஷ்யமும் மோஹமும் தமோ குணத்திலிருந்து விளைகின்றன. (14 – 17)

விவேகம் விழித்திருப்பதால், அதாவது ஜ்ஞானத்திலிருந்து ஸத்வம் உதிக்கிறது. ஸத்வ குணத்தின் ஃபலன் ஜ்ஞானம். காரணமும் ஜ்ஞானமே. அதன் கார்யமும் ஜ்ஞானமே. ஸத்வம் தோன்றுவதும் ஜ்ஞானத்தினால். ஸத்வத்தினால் தோன்றுவதும் ஜ்ஞானமே. ரஜஸும் தமஸும் இதே போன்ற சுழற்சிகளே. ரஜஸ் விளைவது லோபத்தில் இருந்து. ரஜஸினால் விளைவதும் லோபமே. மோஹத்தினால், குழப்பத்தினால் தமஸ் தோன்றுகிறது. தமஸ் நிறைந்திருப்பதால் விளைந்திடுவதும் குழப்பமே. மோஹமே. இது ஒரு விசித்ரமான உண்மை. சிறிதளவில் மதி மயக்கம் ஏற்பட்டாலும் தமஸ் தோன்றிடும். தமஸ் செய்திடும் செயல்கள் குழப்பத்தை அதிகரித்திடும். அதன் விளைவாக தமஸ் அதிகரிக்கும். குழப்பம் – தமஸ் – தமஸ் – குழப்பம் என்ற சுழற்சி. சிறிது சிறிதாக தமஸ் வளர்ந்து ஓங்கிடும். தமஸ் ஓங்க ஓங்க மதி மயக்கம் மேலும் மேலும் அதிகரித்திடும். விவேகம் முழுவதும் அழிந்திடும். கீழே தள்ளி விடும். அடுத்த ஶ்லோகத்தில் இதையே கூறுகிறார்.

📖 ௐ 📖

ऊर्ध्वं(ङ्) गच्छन्ति सत्त्वस्था मध्ये तिष्ठन्ति राजसाः ।
जघन्यगुणवृत्तिस्था अधो गच्छन्ति तामसाः ।।
{अध्याय १४ ~ श्लोक १८}

ஊர்த்₄வம்(ங்) க₃ச்ச₂ந்தி ஸத்த்வஸ்த₂ா மத்₄யே திஷ்ட₂ந்தி ராஜஸாஹா.
ஜக₄ந்யகு₃ணவ்ருத்திஸ்த₂ா அதே₄ா க₃ச்ச₂ந்தி தாமஸாஹா..
(அத்₄யாயம் 14 ~ ஶ்லோகம் 18)

ஸத்வ குணம் கொண்டோர் மேல் நோக்கி எழுகின்றனர் (மேலான லோகங்களை அடைகின்றனர்). ரஜோ குணத்தினர் மத்தியில் இருக்கின்றனர் (மரணலோகமான பூமியில் பிறக்கின்றனர்). தமோ குணத்தினர் கீழ் நோக்கிச் செல்கின்றனர் (அதோகதியை அடைகின்றனர்). (14 – 18)

ஸத்வம் உயர்த்தும். ராஜஸம் அதே நிலையில். தாமஸம் தாழ்த்தும்..

ஸத்வஸ்தா என்பவன் ஸத்வத்தில் நிலைத்திருப்பவன். ஸத்வ குணம் சிறிதளவு தோன்றினால் ஜ்ஞானமும் ஸத் கர்மங்களும் விளைகின்றன. இவை ஸத்வத்தை அதிகரிக்கின்றன என்பதை சென்ற ஶ்லோகத்தில் பார்த்தோம். இந்த ப்ரயாணம் தொடர்ந்தால் எந்நேரமும் ஸத்வத்தில் நிலைத்திடும் நிலை வரும். மனஸில் ஸுகம் ப்ரதானமாக இருந்தால், அவர் ஸ்வர்க லோகங்களை அடைகிறார். அவருள் ஜ்ஞானம் ப்ரதானமாக இருந்தால் ஜ்ஞானிகள் மத்தியில் பிறக்கிறார். ராஜஸம் அதே நிலையில் இருக்க வைக்கிறது. மீண்டும் மீண்டும் மநுஷ்ய லோகத்தில், அதே நிலையில் பிறக்கிறான். தாமஸம் கீழே தள்ளுகிறது. மூட யோனிகளில் பிறக்கிறான். மூடனாக வாழ்கிறான்.

ஊர்த்வம் என்றால் மேலே. அதோ என்றால் கீழே. இவை அடையாள வார்த்தைகளே. ஜீவனின்

நோக்கம் பரமனை அடைவது. அத்திசையில் ப்ரயாணம் மேல் நோக்கிய ப்ரயாணம். பரமனிடம் இருந்து விலக்கிடும் ப்ரயாணம் கீழ் நோக்கிய ப்ரயாணம்.

ஸத்வம், ராஜஸம், தாமஸம் மூன்று குணங்களையும் ஒப்பிட்டு ஒரு அட்டவணையில் தருகிறோம். மீண்டும் ஒரு எச்சரிக்கை. ஸ்வய மதிப்பீட்டிற்காக மாத்ரமே இதைப் பயன்படுத்த வேண்டும். பிறரை மதிப்பிடுவதும் ஸ்தரம் பிரிப்பதும் ஸாதகனின் வேலை இல்லை.

📖 ௐ 📖

ஸத்வம்	ரஜஸ்	தமஸ்
ஒளிமயமானது. தூய்மையானது.	ராகம் நிறைந்தது. வேகமானது.	**அறியாமை நிறைந்தது.**
ஸுகம், ஜ்ஞானம் மீது பற்று ஏற்படுத்துகிறது.	செயல் மீது பற்று.	**ப்ரமாத ஸோம்பல் உறக்கம் மீது பற்று.**
ஸுகத்துடன் பிணைக்கிறது.	செயலுடன் பிணைக்கிறது.	**கவனமின்மையுடன் பிணைப்பு.**
ரஜஸ்-தமஸ் ரெண்டையும் அழுத்தி மேலெழுகிறது.	ஸத்வம்—தமஸ் ரெண்டையும் அடக்கி மேலெழுகிறது.	**ஸத்வம்-ரஜஸ் ரெண்டையும் அழுத்தி மேலெழுகிறது.**
ஸத்வம் ஓங்கினால் இந்த்ரியங்கள் ஒளிரும். ஜ்ஞானம் ப்ரகாஶித்திடும்.	ரஜஸ் ஓங்கினால் லோபம், செயல் புரியத் தூண்டுதல், அமைதியின்மை ஓங்கிடும்.	**தமஸ் ஓங்கினால் ஒளியின்மை, செயலில் ஆர்வமின்மை, கவனமின்மை, குழப்பம் ஓங்கிடும்.**
ஸத்வம் ஓங்கிய நிலையில் உயிர்த் துறந்தால் ஸுகமான ஜ்ஞானச் சூழ்நிலையில் மறு ஜன்மம்.	ரஜஸ் ஓங்கிய நிலையில் உயிர்ப் பிரிந்தால் செயல் தீவ்ரம் உள்ளோர் மத்தியில் மறு ஜன்மம்.	**தமஸ் ஓங்கியபோது இறந்தால் மூடர்கள் மத்தியில், இருள் நிறைந்த சூழ்நிலையில் மறுஜன்மம்.**
ஸத்வத்தின் ஃபலன் ஸத்கர்மங்கள், தூய்மையான ஜ்ஞானம், நிர்மலமான ஸுகம்.	ரஜஸின் ஃபலன் து:கம்.	**அஜ்ஞானம் தமஸின் ஃபலன்.**
ஸத்வத்திலிருந்து ஜ்ஞானம் உதிக்கிறது.	ரஜஸ்ஸிலிருந்து லோபம்.	**அஜ்ஞானமும் கவனமின்மையும் மோஹமும் தமஸ்ஸிலிருந்து தோன்றுகின்றன.**
ஸத்வம் உயர்த்துகிறது.	ரஜஸ் அதே நிலையில் வைக்கிறது.(Status Quo)	**தமஸ் வீழ்த்துகிறது.**
ஸாத்வீகன் எந்நேரமும் அமைதியாகவும் உறுதியாகவும் இருப்பான்.	எந்நேரமும் பரபரப்பாகவும் ராத்ரீயில் ஸுறுஸுறுப்பாகவும் இருப்பான் ராஜஸன்.	**அரை மயக்கத்தில் எந்நேரமும் இருப்பான் தாமஸன்.**
அமைதியாக, அசைவின்றி, கனவின்றி, உணர்வுடன் உறங்கிடுவான்.	அட்டஹாஸமாக உறங்குவான். புரளுவான். உளறுவான். உறக்கமே பெரும்வேலை.	**கட்டைப் போல, பிணம் போல உறங்குவான். உறக்கத்தில் இருந்து எழுப்புவது மஹா**

காலையில் எழும் போது களைத்திருப்பான். **கடினம்.**

📖 ॐ 📖

नान्यं(ङ्) गुणेभ्यः(ख्) कर्तारं यदा द्रष्टानुपश्यति । गुणेभ्यश्च परं वेत्ति मद्भावं सोऽधिगच्छति ।।
गुणानेतानतीत्य त्रीन्देही देह समुद्भवान् । जन्ममृत्युजरादुःखैर्विमुक्तोऽमृतमश्नुते ।।
{अध्याय १४ ~ श्लोक १९, २०}

நாந்யம்(ங்) கு₃ணேப்₄ய:(க்₂) கர்தாரம் யதா₃ த்₃ரஷ்டானுபஶ்யதி.
கு₃ணேப்₄யஶ்சபரம் வேத்தி மத்₃பா₄வம் ஸோऽதி₄க₃ச்ச₂தி..
கு₃ணாநேதாநதீத்ய த்ரீந்தே₃ஹீ தே₃ஹ ஸமுத்₃ப₄வாந்.
ஜந்ம ம்ருத்யு ஜராது₃க்₂கை₂ர்விமுக்தோऽம்ருதமஶ்நுதே..
(அத்₄யாயம் 14 ~ ஶ்லோகம் 19, 20)

குணங்களே கர்மங்களுக்குக் காரணம், குணங்களைத் தவிர்த்து வேறு கர்தா எவரும் இல்லை என்று அறிந்து தன்னை குணங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவனாக எப்பொழுது பார்ப்பவன் அல்லது தேஹீ அறிகிறானோ அப்போது எனது ஸ்வரூபத்தை அடைகிறான்.

ஶரீரத்திற்குக் காரணமான இந்த முக்குணங்களுக்கு அப்பால் சென்று விட்ட தேஹீ, ஜன்மம், மரணம், முதுமை மற்றும் து:கம் ஆகிய விகாரங்களிலிருந்து விடுபட்டு அமர நிலையை எய்துகிறான். (ஜன்ம - மரண - முதுமை போன்ற து:கங்களிலிருந்து என்றும் விலகி இருக்கின்றனர்). (14 – 19,20)

குணாதீதன்..

குணங்களை வர்ணித்தார். அதன் தன்மைகளை, செயல்களை, விளைவுகளை வர்ணித்தார். இந்த ரெண்டு ஶ்லோகங்கள் அத்யாயத்தின் ஶிகரமாக அமைகின்றன. குணங்களுக்கு அப்பால் சென்று விடு. குணங்களின் விளையாட்டில் சிக்கி விடாதே'. இதுவே ஸாரம்.

'ஶரீரம் ப்ரக்ருதியினுடையது. ஶரீரத்தில் தோன்றிடும் விகாரங்கள், நோய்கள், மாற்றங்கள் ப்ரக்ருதியினுடையவை. அவை உன்னில் தோன்றியவை அல்ல. உன்னில் தோன்றவும் முடியாது. நீ அவற்றுக்கு அப்பாற்பட்டவன். அதே போல், குணங்கள் ப்ரக்ருதியினுடையவை. கர்மங்கள் அனைத்தும் குணங்களால் விளைபவை. குணங்களே கர்மங்களுக்குக் காரணம். குணங்களே கர்தா. உன்னை கர்தா என்று, செய்பவன் என்று கருதிக் கொள்வது அறியாமை. குணங்களின் வலையில் சிக்குவதும் அதுவே'. 'அஹங்கார விமூடாத்மா கர்தா அஹம்', என்று கருதுகிறான் (3 – 27). 'அஹங்காரம் நிறைந்த மூடன் தானே செய்பவன் என்று எண்ணி மயங்குகிறான்', என்றார். 'மூன்று குணங்களிலும் சிக்காதவனே என்னை அடைகிறான்', என்கிறார். ஸத்வ குணமும் அதில் அடக்கம். ஸத்வ குணீயாக இருந்தாலும் அதன் மூலம் விளையும் ஸுகத்தில் திளைப்பவன், தன்னை ஸாத்வீகனாக எண்ணி அஹங்காரம் கொள்பவனும் ஸ்வர்க லோகத்தை அடையலாம். ஆனால், பரமனை அடைய இயலாது. மூன்று குணங்களுக்கும் அப்பால் எழுபவன், மூன்று குணங்களின் விளையாட்டை விலகி நின்று பார்த்திடுபவன், அவனே பரமனை அடைகிறான்.

செய்திடும் போது, 'நானே செய்கிறேன்', என்று கருதுகிறான். 'நான் வ்யாபாரம் செய்கிறேன்' ; 'நான் பணம் ஸம்பாதிக்கிறேன்'; 'நான் வீடு வாங்கினேன்'; 'நான் படித்திருக்கிறேன்'; 'நான் பேஸுகிறேன்'; 'நான் புஸ்தகம் எழுதுகிறேன்'; 'நான் கூறியதைக் கேட்டுத் திருந்தினார்', என்றெல்லாம் நினைக்கிறான். செய்ய இயலாத போதும், 'நான் செய்வதில்லை', என்று கருதுகிறான். 'நான் த்யாகம் செய்து விட்டேன்'; 'நான் இப்பொழுது அதை விட்டு விட்டேன்'; 'நான் திருந்தி விட்டேன்', என்றெல்லாம் எண்ணுகிறான். ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ண பரமஹம்ஸரின் ஒரு பக்தர் ஆடெல்லாம் வெட்டி மிக ஆடம்பரமாக, பெரிய திருவிழா போல் காளி பூஜை செய்வாராம். பலரும் பெரிய பக்தர் என்று அவரை மதித்தனர். ஒரு நாள், அவர் ஆடு வெட்டுவதை நிறுத்தி விட்டார். 'ஏன்? என்ன

ஆயிற்று? காளியின் மீது பக்தி ஶ்ரத்தை போய் விட்டதா?', என்று ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ணர் கேட்டார். 'இல்லை. என் பல்லெல்லாம் போய் விட்டதால் மாம்ஸம் உண்பதை த்யாகம் செய்து விட்டேன்', என்று அவர் பதில் அளித்தார். அவர் நேர்மையானவர். 'இத்தனை தினங்கள் காளிக்காகச் செய்யவில்லை. எனக்காகச் செய்தேன். இப்பொழுதும் எனக்காகவே விட்டேன்', என்பதை அறிந்திருந்தார். குணங்கள் வேலை செய்கின்றன. செய்யாமல் இருக்கின்றன. இதை ஒரு ஸாக்ஷியாகப் பார்ப்பவனால் விலக முடியும். ஸோம்பலைப் பார்க்க வேண்டும். மனஸில் எழும் குழப்பத்தைப் பார்க்க வேண்டும். தள்ளிப் போடும் எண்ணத்தைப் பார்க்க வேண்டும். வேலை செய்ய உள்ளே எழும் உத்வேகத்தைப் பார்க்க வேண்டும். உள்ளே எழுந்திடும் காமப்புயலைப் பார்க்க வேண்டும். ஸுகம் அநுபவிக்கும் ஆர்வத்தைப் பார்க்க வேண்டும். விலகி நின்று பார்க்கப் பயில வேண்டும். மூன்று குணங்களையும் உதறி விட முடியும். செய்யப் படுவதைப் பார்ப்பவன் செய்வதில்லை. அவன் பாபமும் செய்வதில்லை. புண்யமும் செய்வதில்லை.

ரௌடிக்கு எதிராக ஒன்றும் செய்ய முடியாத நிலை ஶாந்தம் இல்லை. உள்ளே எழும் கோபத்தை விலகி நின்று பார்க்க வேண்டும். ஆரம்பத்தில் தன்னுள் கோபம் தன் வேலையைச் செய்து முடித்த பின் பார்க்கப் பழகுபவன், சில கால பயிற்சிக்குப் பிறகு, கோபம் தன் வேலையைச் செய்து கொண்டிருக்கும் போது பார்க்கத் தொடங்குவான். மேலும், ஸில காலப் பயிற்சிக்குப் பிறகு கோபம் துளிர்க்கத் தொடங்கும் போதே, தன் வேலையைத் தொடங்குவதற்கு முன்பே பார்த்து விடுவான். கோபம் உதிர்ந்து விழுந்து விடும். இதே போல காமமும். வயோதிகத்தில் எதுவும் செய்ய இயலாத ஶரீர நிலை ப்ரஹ்மசர்யம் இல்லை. காமம் எழுவதையும் மனஸ், புத்தி மற்றும் ஶரீரம் மீது அது செய்திடும் வேலையையும் தர்ஶனம் செய்ய வேண்டும். அது முற்றிலும் இல்லாமல் போகும். குணங்களின் விளைவுகள் இல்லாத போது எந்த குணமும் ஓங்கிடாது. குணங்களுக்கு அப்பால் நம்மால் எழ முடியும்.

📖 ॐ 📖

अर्जुन उवाच
कैर्लिङ्गैस्त्रीन्गुणानेतानतीतो भवति प्रभो ।
किमाचारः(ख्) कथ(ञ्) चैतांस्त्रीन्गुणानतिवर्तते ।।
{अध्याय १४ ~ श्लोक २१}

அர்ஜுன உவாச
கைர்லிங்கை$_3$ஸ்த்ரீந்கு$_3$ணாநேதாநதீதோ ப$_4$வதி ப்ரபோ.
கிமாசார:(க்$_2$) கத$_2$ம்(ஞ்) சைதாம்ஸ்த்ரீந்கு$_3$ணாநதிவர்ததே..
(அத்$_4$யாயம் 14 ~ ஶ்லோகம் 21)

அர்ஜுனன் கேட்டான். ஹே ப்ரபோ! முக்குணங்களுக்கு அப்பால் சென்று விட்டவனின் லக்ஷணங்கள் எவை? அவனது ஆசாரம் எத்தகையது? அவன் முக்குணங்களை எவ்வாறு கடக்கிறான்? (14 – 21)

குணாதீதனின் லக்ஷணங்கள் எவை?

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கடைசி ரெண்டு ஶ்லோகங்களில் கூறியதைக் கேட்ட அர்ஜுனன் மனஸில் இக்கேள்வி எழுகிறது. ரெண்டாம் அத்யாயத்தில் ஸ்திதப்ரக்ஞனைப் பற்றி இதே போன்ற ஒரு கேள்வியைக் கேட்டவன் அர்ஜுனன். குணாதீதனின் லக்ஷணங்கள் எவை? அவன் எவ்வாறு நடந்து கொள்வான்? குணங்களை அவன் எவ்வாறு கடக்கிறான்?

மூன்று குணங்களையும் கடந்து விடும் குணாதீதன் என்னை அடைகிறான் என்றார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். அதைத் தொடர்ந்து, அர்ஜுனனின் கேள்வி இல்லாமலேயே குணாதீதனை விளக்கி இருப்பான். பொதுவாக, நாம் கேட்டிடும் ஸம்பாஷணைகளில் இது ஸஹஜம். ஆனால், நடுநடுவே கேட்கப்படும் கேள்வி, ஸம்பாஷணைக்கு உயிரூட்டுகிறது. பேசப்படுவதை ஆர்வத்துடன் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறான் என்பதை பேசுபவனால் உணர முடிகிறது. அவனுடைய எண்ண ஓட்டத்தையும் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. நாம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டிய மஹத்தானதொரு விஷயம் அர்ஜுனனின் இந்த கேள்வியிலும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அளித்த பதிலிலும் பொதிந்துள்ளது.

தத்வத்தை அறிந்திடும் ஆர்வம் வேறு. அடையாளங்களை அறிந்திடும் ஆவல் வேறு. அர்ஜுனன் என்ன கேட்கிறான்? குணதீதனின் லக்ஷணங்கள், அடையாளங்கள் எவை என்று. புற லக்ஷணங்கள் அல்லது அக லக்ஷணங்கள், ரெண்டு வகையிலும் அர்தம் கொள்ள முடியும். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனும் ரெண்டு வகையிலும் பதிலளித்திருக்க முடியும். அர்ஜுனன் எந்த அர்தத்தில் கேட்டான் என்பது தெரியாது. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் ஸத்யமான பதிலையே அளிக்கிறார். புற லக்ஷணங்களை வர்ணித்து அபத்தமான சர்சையில் இறங்கவில்லை. ஸ்வதந்த்ரத்திற்குப் போராடிய தேஶபக்தன் எப்படி இருந்தான்? கஸங்கிய கதராடை உடுத்தி இருந்தான். RSS ஸ்வயம்ஸேவகன் எப்படி இருப்பான்? நெற்றியில் காவிப் பொட்டும், வெள்ளை ஆடையும், பெரிய மீஸையும், தோளில் பை மாட்டியும் இருப்பான். நக்ஸலைட் எப்படி இருப்பான்? முரட்டுக் கதர் அணிந்து, முடியும் தாடியும் வளர்த்து, கையில் பீடியுடன் இருப்பான். பெரும்புள்ளிகளும் தேஶீய பத்ரிகைகளும் கூட இத்தகைய புற அடையாளங்களில் சிக்கி விடுகின்றன. அகத்தைப் படிப்பதற்கு பொறுமையும் இல்லை. நேர்மையும் இல்லை.

கேள்வி கேட்பவனும் இத்தகைய கேள்வியை ஏன் கேட்கிறான்? உணர்ச்சி பொங்க ஸ்வதந்த்ரப் போராட்ட வரலாறு கூறப்படுவதைக் கேட்டவுடன் மனஸில் இந்தக் கேள்வி எழுகிறது. அவர் எப்படி இருந்தார்? RSSன் மாபெரும் தேஶப்பணியை விவரித்தால், சிறப்பு மிக்க அந்த ஸ்வயம்ஸேவகன் எப்படி இருப்பான் என்ற கேள்வி மனஸில் எழும். அடையாளங்களைத் தெரிந்து கொள்ள மனஸ் விருப்பப்படுகிறது. மேன்மையுடன் தன்னை இணைத்துக் கொள்ள விரும்பும் ஸாத்வீக ஆஶையே இதற்குக் காரணம். தன்னை அவருடைய இடத்தில் இருத்திப் பார்த்து செய்திடும் கற்பனையே காரணம். அவரைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்ற ஆஶையே காரணம். புற அடையாளங்களைப் புரிந்து கொள்வதும் ஸுலபம். பின்பற்றுவதும் ஸுலபம். என் அநுபவத்தைக் கேளுங்கள்.

என் பெயரின் ரத்னம் என்ற பகுதியை எழுதும் போது தமிழில் 'ர'வையும் ஹிந்தியில் 'र' வையும் ஆங்கலத்தில் 'R'ஐயும் பெரிதாக (Capital) எழுதுவது என் பழக்கம். பள்ளி மாணவன் ஒருவன் என் தொடர்பில் வந்தான். விடுமுறை தினங்களில் என்னுடனே இருந்தான். பல விஷயங்களை கற்றுக் கொண்டான். விடுமுறைக்குப் பிறகு பள்ளி தொடங்கிய முதல் நாளில் புதிய வகுப்பு ஆசிரியர் மாணவர்களிடம் பதிவேட்டில் தத்தம் பெயரை எழுதச் சொன்னார். அடுத்த நாள் வகுப்பில் பெயர்களை அவர் படித்த போது, ராவணன், ராவணன் என்று கூவினார். வகுப்பில் எந்த மாணவனும் பதில் அளிக்கவில்லை. அங்கு ராவணன் என்று எவனும் இல்லை. 'யாரடா ராவணன்? திருநாவுக்கரஸுக்கு அடுத்த ராவணன் யார்?' கோபத்தில் கத்தினார். 'ஸார், நான் ராவணன் இல்லை. ஶரவணன்'. தன் பெயரை SaRavanan என்று எழுதி இருந்தான் அவன்.

புற அடையாளங்களைப் பின்பற்றுவது ஸுலபம். ஆனால், 'அவர்', ஆவதற்கு இவை மாத்ரம் போதாது. மஹாவீரர் திக் – அம்பர் ஆனார். திக் என்றால் திஶை. அம்பர் என்றால் ஆடை. திஶைகளே ஆடையானது. அவருடைய அநுபவத்தில் அவர் அடைந்த நிலை இது. இன்றும் திகம்பர ஸாதுக்கள் இருக்கிறார்கள். ஸம்ஸ்கார் போன்ற ஆன்மீக TV சேனல் ஒளி பரப்பிடும் நிகழ்ச்சிகளில் பார்க்கலாம். நிர்வாண ஸாதுக்கள் மேடைக்கு வரும் போது ஆண்கள் கைகோர்த்து அவரை மறைத்துக் கொள்வர் அரங்கில் பெண்களும் இருப்பதால். மேடையிலும் அவர் அமர்ந்திருக்கும் இடத்தில் அவரது இடுப்பிற்குக் கீழே மறைத்திட விஶேஷ ஏற்பாடு இருக்கும். நிர்வாணம் ஆகி விடுவது ஸுலபம். திக் – அம்பர் ஆவது கடினம். பிக்ஷையும் இப்படித் தான். முன் அறிவிப்பின்றி ஒரு வீட்டு வாஸலில் நின்று பிக்ஷைக்காக கூவி, அந்த வீட்டில் எந்த உணவு தயாராக உள்ளதோ, பிக்ஷா பாத்ரத்தில் எவ்வளவு விழுகிறதோ, அதுவே பிக்ஷை. பின் அது நெல்லிக்காயாக இருந்தாலும், காய்ந்த ரொட்டியாக இருந்தாலும், சாணச் சுருணையாக இருந்தாலும், வஸைமொழியாக இருந்தாலும் ஆனந்தமாக ஏற்கப் பட்டது. எதுவும் கிடைக்கவில்லை என்றால் பட்டினியும் ஆனந்தமாக ஏற்கப்பட்டது. ஆனால், 'அடுத்த வெள்ளியன்று நம் இல்லத்திற்கு பிக்ஷைக்கு வருவேன்', என்று முன்னறிவிப்புடன், அவருக்குப் பிடித்தவை என்ன என்ற குறிப்புகளை மற்ற ஶிஷ்யர்களிடம் அறிந்த பின் அவ்வீட்டில் நடக்கும் விருந்து பிக்ஷையாகுமா? புற அடையாளங்களை மாத்ரம் காப்பி அடிப்பதன் விளைவு இது.

அர்ஜுனன் புற அடையாளங்களை அறியவே கேட்டிருப்பான். ஆனால், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அதை விட ஆழமான அடையாளங்களை விளக்குகிறார்.

📖 ॐ 📖

श्री भगवानुवाच
प्रकाशं(ञ्) च प्रवृत्तिं(ञ्) च मोहमेव च पाण्डव ।
न द्वेष्टि सम्प्रवृत्तानि न निवृत्तानि काङ्क्षति ।।
{अध्याय १४ ~ श्लोक २२}

ஸ்ரீ ப₄க₃வாநுவாச
ப்ரகாஶம்(ஞ்) ச ப்ரவ்ருத்திம்(ஞ்) ச மோஹமேவ ச பாண்ட₃வ.
ந த்₃வேஷ்டி ஸம்ப்ரவ்ருத்தாநி ந நிவ்ருத்தாநி காங்க்ஷதி..
(அத்₄யாயம் 14 ~ ஶ்லோகம் 22)

ஹே பாண்டவனே! ஸத்வத்தின் கார்யமான ஒளி, ரஜஸின் கார்யமான ப்ரவ்ருத்தி (செயல்), தமஸின் கார்யமான மோஹம் இவை இருக்கும் போது அவன் வெறுப்பதுமில்லை. இல்லாத போது நாடுவதும் இல்லை. (14 – 22)

வெறுப்பதுமில்லை. நாடுவதும் இல்லை..

ப்ரகாஶம்: இந்த்ரியங்கள் மற்றும் அந்த:கரணத்தில் தோன்றிடும் தூய ஒளி. எந்த ஒளியால் இந்த்ரியங்கள் தம் விஷயங்களின் தெளிவான ஜ்ஞானம் பெறுகின்றனவோ, அந்த:கரணம் தெளிவான சிந்தனை மற்றும் நிர்ணயம் எடுக்கும் ஆற்றல் பெறுகிறதோ, அந்த ஒளியே ப்ரகாஶம். ஸத்வ குணத்தின் ரெண்டு தன்மைகள். ஒளி மற்றும் ஜ்ஞானம் (14 – 11). இங்கு ஒளியை மாத்ரம் குறிப்பிடுகிறார். ஏனெனில், இந்த்ரியங்களும் மனஸும் புத்தியும் ஒளியுற்றால் தான் ஜ்ஞானம் பெற முடியும்.

ப்ரவ்ருத்திம்: செயலில் ஈடுபடுதல். ரஜோ குணத்தால் கட்டுப்பட்டவன் வேகத்துடனும் லோபத்துடனும் பற்றுடனும் செயலில் ஈடுபடுவான் (14 – 12). குணாதீதனிடம் ரஜோ குணத்தின் இந்த வ்ருத்திகள் தோன்றுவதில்லை. எனினும், ஶரீரம் ஏந்திய வரை செயலில் ஈடுபடுதல் தவிர்க்க இயலாதது. பற்றில்லாதச் செயல்கள், ஃபலன்களைப் பற்றிய சிந்தனை இல்லாதச் செயல்கள் குணாதீதனின் செயல்கள். அதையே இங்கு ப்ரவ்ருத்தி என்கிறார்.

மோஹம்: நித்யம் – அநித்யம், ஸத் – அஸத், செய்யத் தகுந்தது – தகாதது, ஆகியவற்றை ஸரிவர அறிய முடியாத நிலை ஒரு வகை மோஹம். அன்றாடச் செயல்களில் கவனம் இன்மை மற்றொரு வகை மோஹம். தாமஸத்தின் தன்மைகள் இவை. தாமஸத்தால் பிணைக்கப் பட்டவனிடம் இவை தோன்றி செயல்களை ஒளி மங்கச் செய்கிறது (14 – 13). குணாதீதனிடம் முதல் வகை மோஹம் தோன்றிடாது. ஆனால், யாரோ கூறுவதைக் கேட்டு, குற்றம் அற்றவனை குற்றம் உள்ளவனாகவும் குற்றம் உள்ளவனை குற்றம் அற்றவனாகவும் கருதுவதும் கயிற்றில் பாம்பைக் காண்பதும் தரையில் கிடக்கும் சிப்பியை வெள்ளியாக நினைப்பதும் கானல் நீரைக் கண்டு ஏமாறுவதும் போன்ற வகையில் ரெண்டாம் வகை மோஹம் குணாதீதனிடம் தோன்றிட வாய்ப்பு உண்டு.

இவ்வாறு, ப்ரகாஶமும், ப்ரவ்ருத்தியும் மோஹமும் தோன்றிடும் போது அவற்றை குணாதீதன் த்வேஷிப்பதுமில்லை. தோன்றாத போது, அவற்றை நாடுவதுமில்லை. இவை ஏன் தோன்றுகின்றன என்று வெறுப்பதும் இல்லை. மீண்டும் தோன்றிட வேண்டும் என்றோ தோன்றிய வ்ருத்தி நிலைத்திட வேண்டும் என்றோ விரும்புவதுமில்லை. அவை தாமாக வந்து போகும். இவனை எவ்வகையிலும் பாதித்திடாது.

செய்வது ஒன்று. நேர்வது வேறு. செய்வதில் 'நான்' உள்ளது. விருப்பும் வெறுப்பும் உள்ளன. செயலுடன் பிணைப்பு உள்ளது. உலகில் ப்ரக்ருதியின் காரணமாக பல கார்யங்கள் நடக்கின்றன. அவற்றின் பொறுப்பும் குணதோஷமும் ஜீவன் மீது இல்லை. அதே போல், ஶரீரமும் இந்த்ரியங்களும் மனஸும் புத்தியும் ப்ரக்ருதியின் அம்ஶமானதால் இவற்றிலும் ப்ரக்ருதியின் கார்யங்கள் நடந்திடும்.

அவற்றின் பொறுப்பும் குணதோஷங்களும் ஜீவன் மீது இல்லை. ஆனால், அவற்றில் ஸில கார்யங்களுடன் ஜீவன் தன்னைப் பிணைத்துக் கொண்டு, தானே செய்வதாகக் கருதுகிறது. அந்நிலையில் அச்செயல்களின் விளைவுகளையும் அவனே அநுபவிக்க வேண்டும். குணாதீதன் அவற்றை ப்ரக்ருதியின் செயல்கள் என்று உணர்ந்து விலகி இருக்கிறான். செயல்கள் தாமே நடக்கின்றன. அவன் செய்பவன் ஆவதில்லை.

📖 ॐ 📖

उदासीनवदासीनो गुणैर्यो न विचाल्यते ।
गुणा वर्तन्त इत्येव योऽवतिष्ठति नेङ्गते ।।
{अध्याय १४ ~ श्लोक २३}

உத₃ாஸீநவத₃ாஸீநோ கு₃ணைர்யோ ந விசால்யதே.
கு₃ணா வர்தந்த இத்யேவ யோऽவதிஷ்ட₂தி நேங்க₃தே..
(அத்₄யாயம் 14 ~ ஶ்லோகம் 23)

எவன் கவலையோ ஆர்வமோ இன்றி, குணங்களால் அசைக்கப் படாமல் (பாதிக்கப் படாமல்), குணங்களே செயல் புரிகின்றன என்று உறுதியாக ஆத்மாவில் நிலைத்திருந்து, எவ்வித ஸ்வய முயற்சியும் செய்யாமல் இருக்கிறானோ... (14 – 23)

குணங்களே செயல் புரிகின்றன என்ற உறுதி..

உதாஸீனவத் ஆஸீன என்றால் கவலைப்படாமல், கண்டு கொள்ளாமல் இருத்தல். உருண்டோடிடும் காலமே இதை நமக்குக் கற்றுத் தருகிறது. நம் வாழ்க்கையைத் திரும்பிப் பார்த்தால் சிறு வயஸில் பெரிதாக எடுத்துக் கொண்ட பல விஷயங்களை வளர்ந்த பின் அலக்ஷ்யப் படுத்துகிறோம் என்பதைக் காணலாம். ஸிறு வயஸில் காலையில் நான் எழும் போது எல்லோரும் காப்பி குடித்து முடித்து ஸமையல் அறை ஸ்டவ் அணைக்கப் பட்டிருந்தால் அழுவேனாம். ஆனால் இன்றோ? இதைப் போய் இவ்வளவு பெரிதாக எடுத்துக் கொண்டோமே என்று நினைத்து சிரிக்கிறேன். ஆயினும், அவ்வளவு ஸுலபமாக நாம் உதாஸீனன் ஆகி விடுவதில்லை. இன்று வேறு ஏதோ விஷயத்தை பெரிதாக எடுத்துக் கொண்டு கவலைப் படுகிறோம். கவலைப் படாமல் இருக்க முடியுமா என்ற கேள்வி வேறு. அவருக்கு ஶர்கரை நோய். 'இதைத் தின்னுங்கள், அதைத் தின்னாதீர்கள்'; 'இதைச் செய்யுங்கள், அதைச் செய்யாதீர்கள்', என்று பலவிதமான உபதேஶங்கள். 'கவலைப் படுவீர்களா?', என்று கேட்டேன். 'அதற்கு பஞ்சம் இல்லை', என்றார் அவர். 'எதற்கெல்லாம் கவலைப் படுவீர்கள்? 'அமெரிகாவில் ஒரு மகள் இருக்கிறாள். அவளுக்கு இன்னும் குழந்தை பிறக்கவில்லை', என்று தொடங்கி அவர் அடுக்கிடும் காரணங்களைக் கேட்டால் நகைக்கத் தோன்றும். 'உங்களால் ஏதேனும் செய்ய முடியுமா? எதற்கு வீணாகக் கவலைப் படுகிறீர்கள்?', என்றால், 'கவலைப் படாமல் இருக்க முடியுமா? நீங்களே சொல்லுங்கள்', என்று நம்மையும் இழுத்துக் கொள்வார். என் மனைவிக்கு ஒரு கொடுமையான நோய்க் கண்டிருக்கிறது என்பதை எவரிடமாவது சொல்லத் தொடங்கினால், அவர் வீட்டிலும் இதே போன்ற ஒரு Case உள்ளது என்று தெரிய வரும். வேறு விதமான நோய். அவ்வளவு தான். எவரிடம் சொல்வது? உலகில் இது ஸஹஜமாக நடப்பதுதான். நம்மால் செய்ய முடிந்ததை செய்து விட்டு கவலையில்லாமல் இருப்பது தானே நம் முன் இருக்கும் ஒரே வழி.

'இவையெல்லாம் குணங்கள் நடத்திடும் நாடகம் என்று உணர்ந்து கையைக் கட்டிப் பார்த்திடுங்கள். அவற்றால் பாதிக்கப்படாதீர்கள்', என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்... ஸில தினங்களில் நமக்கும் இத்தகைய ஒரு Mood வருவதைக் கண்டிருப்போம். எனது ஒரு நண்பன் லக்ஷக் கணக்கான ரூபாய் கடனில் சிக்கி இருந்தான். பல மாஸங்கள் கடன் கொடுத்தவர்களின் கண்ணில் படாமல் ஓடி ஒளிந்து கொண்டிருந்தான். தொலைபேசியின் மணி அடித்தால் மனஸ் நடுங்கும். அவர்களின் பணத்தைத் திருப்பிக் கொடுக்காமல் இருக்க வேண்டும் என்ற கெட்ட எண்ணம் இவனுக்குக் கிடையாது. அவனது அப்போதைய நிலை மோஸம். அவ்வளவுதான். ஒரு நாள், 'என்ன தான் நடக்கிறது என்று பார்த்து விடலாம், என்ற ஒரு எண்ணம் வந்தது. கடன் கொடுத்தவர் வந்த போது வரவேற்றான்.

பேசினான். இல்லை. அவரது பேச்சை, வசை மொழிகளை, 'அவை வேறு எவருக்கோ', என்பது போல் அமைதியாகக் கேட்டான். நிலைமை வெகு வேகமாக மாறியது. இவனுடைய மனஸ் அமைதியானது. வீட்டுச் சூழ்நிலையில் இருந்த இறுக்கம் மறைந்தது. ரெண்டே வர்ஷங்களில் கடன் முழுதும் தீர்ந்தது. இன்று வ்யாபாரம் செழித்து நன்றாக இருக்கிறான். யாருக்குத் தான் இல்லை இத்தகைய ப்ரச்னைகள் ?

'இவையெல்லாம் ப்ரக்ருதியின் விளையாட்டு. வரும். போகும். வரும் போது தடுமாறாதே. போகும் போது ஆர்ப்பரிக்காதே. அவை உன்னை பாதிக்க அநுமதிக்காதே. அவை வருவதையும் போவதையும் அமைதியாக விலகி நின்று கவனித்திடு', என்கிறார்.

📖 ॐ 📖

समदुःख सुखः(स्) स्वस्थः(स्) समलोष्टाश्म काञ्चनः । तुल्यप्रियाप्रियो धीरस्तुल्यनिन्दात्म संस्तुतिः ।।
मानापमानयोस्तुल्यस्तुल्यो मित्रारिपक्षयोः । सर्वारम्भ परित्यागी गुणातीतः(स्) स उच्यते ।।
{अध्याय १४ ~ श्लोक २४, २५}

ஸமது₃க்₂க₂ ஸுக₂:(ஸ்) ஸ்வஸ்த₂:(ஸ்) ஸமலோஷ்டாஸ்ம காஞ்சநஹ.
துல்யப்ரியாப்ரியோ தீ₄ரஸ்துல்யநிந்தா₃த்ம ஸம்ஸ்துதிஹி..
மாநாபமாநயோஸ்துல்யஸ்துல்யோ மித்ராரிபக்ஷயோஹோ.
ஸர்வாரம்ப₄ பரித்யாகீ₃ கு₃ணாதீத:(ஸ்) ஸ உச்யதே..
(அத்₄யாயம் 14 ~ ஸ்லோகம் 24, 25)

எவன் ஸுக - து:கத்தை ஸமமாகக் கருதுபவனோ, தன்னில் நிலைத்திருந்து, எவன் மண்ணையும் கல்லையும் மற்றும் பொன்னையும் ஸமமாகக் கருதுபவனோ, ப்ரியமானதையும் ப்ரியமற்றதையும் ஒரே போல பாவிப்பவன் எவனோ, உறுதியாக விவேகத்தை ஸார்ந்தவன் எவனோ, புகழ்ச்சியையும் இகழ்ச்சியையும் நிகராகக் கருதுபவன் எவனோ ... மான - அபமானத்திலும் நண்பரிடமும் பகைவரிடமும் ஸமமாக இருப்பவன் எவனோ, விருப்பத்துடனோ எதிர்ப்பார்ப்புடனோ எந்த செயலிலும் இறங்காதவன் எவனோ, அவன் குணாதீதன் எனப்படுகிறான். (14 – 24,25)

மிகச் சிறந்த அரண்மனை ஒன்று இருக்கிறது. அரண்மனைக்குள் ப்ரவேஸிக்க ஒரே ஒரு வாஸல் தான் உண்டு. அரண்மனையை நோக்கிச் செல்லும் பாதைகள் பலப்பல. எந்தப் பாதையில் வந்தாலும், இறுதியில் அந்த ஒரே வாஸல் வழியாகத்தான் அரண்மனையினுள் ப்ரவேஸிக்க முடியும். அதே போல், இங்கு வர்ணிக்கப்படும் குணாதீதனின் அடையாளங்கள் பரமனுடன் ஐக்யமாக்கிடும் வாஸல். ஸாதகன் எந்த மார்கத்தில் ப்ரயாணித்தாலும், இந்த வாஸலைக் கடந்தே ஆக வேண்டும். ஜ்ஞான மார்கத்தில் ப்ரயாணித்து இந்த வாஸலை வந்தடைபவன் ஸ்தித ப்ரஜ்ஞன் எனப்படுகிறான். து:கேஷு அநுத்விக்ன மனா:... என்று தொடங்கி (ஸ்லோகங்கள் 2 – 56, 57) ஸ்தித ப்ரஜ்ஞனின் அடையாளங்களை வர்ணித்தார். 'து:கத்தில் உத்வேகம் அடைவதில்லை. ஸுகத்துடன் ஒட்டிக் கொள்வதில்லை. ஶுபத்தினால் உத்ஸாஹம் அடைவதில்லை. அஶுபத்தினால் மனஸ் வெதும்பிப் போவதில்லை. அவனே ஸ்திதப்ரஜ்ஞன்', என்றார். கர்ம மார்கத்தில் வந்திடும் யோகீ அல்லது யோகாரூடன் எனப்படுபவனும் இறுதியில் இதே வாஸலை வந்தடைகிறான். ஸம: ஸித்தாவஸித்தௌ ச... (4 – 22), அதாவது, வெற்றி தோல்வியில் ஸமமாக இருப்பவன் கர்ம யோகீ என்றார். வித்யா விநய ஸம்பன்னே ... (5 – 18) என்ற ஸ்லோகத்தில் படித்த, பணிவுள்ள ப்ராஹ்மணனையும், நாயையும், யானையையும், பஸுவையும், மூடனையும் ஸமமாக பார்ப்பவன் பண்டிதன் என்றார். யோகீயை மேலும் வர்ணிக்கும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் (ஸ்லோகம் 6 – 7, 8, 9) ஶீத – உஷ்ணத்திலும், மான – அபமானத்திலும், ஸுக – து:கத்திலும் ஸமமாக இருப்பவன்; மண்ணையும், வைரம் – மாணிக்கம் போன்ற கல்லையும், பொன்னையும் ஸமமாகப் பார்ப்பவன்; நண்பன், எதிரி, அன்பானவன், த்வேஷிப்பவன், ஸாது மற்றும் பாபி ஆகிய அனைவரையும் ஸமமாகப் பார்ப்பவன் என்றார். பக்தி மார்கத்தில் வருபவனும் இறுதியில் இதே வாஸலை வந்தடைகிறான். ஸ்லோகங்கள் 12 – 13 முதல் 19 வரை, தன் ப்ரிய பக்தனை வர்ணித்திடும் போது இதே லக்ஷணங்களைக் கூறுகிறார். எந்த மார்கத்தில் வந்தாலும் இங்கு வர்ணிக்கப் பட்டுள்ள குணாதீதனின் நிலையை அடையாமல் பரமனுடன் ஒன்றுதல் ஏற்படாது. பக்தன், யோகீ மற்றும் ஜ்ஞானீயுடைய அடையாளங்களும் குணாதீதனின் அடையாளங்களும் ஒன்றே.

இந்த அடையாளங்கள் அனைத்திலும் பொதுவாக உள்ள ஒன்று ஸமத்வம். ஸுக – து:கத்தில் ஸமம். மான – அபமானத்தில் ஸமம். புகழ்ச்சி – இகழ்ச்சியில் ஸமம். நண்பன் – பகைவனிடத்தில் ஸமம். செயல்களால் விளைந்திடும் ஃபலன்களில் ஸமநிலை. மண், கல், பொன் என்று வேறுபடும் உலக வஸ்துக்களில் ஸமப்பார்வை. உலக ரீதியாக மநுஷ்யர்களிடம் உள்ள வேறுபாடுகளுக்கு அப்பால், மநுஷ்யர்கள் அனைவரிடமும் ஸமபாவம். உலக வாழ்வில் சூழ்நிலையால், மநுஷ்யர்களால், வஸ்துக்களால் தனக்குக் கிடைத்திடும் அநுபவங்களை ஸமமாக எடுத்துக் கொள்ளுதல். உலக வஸ்துக்களை வகைப் படுத்தாமல் ஸமமாகக் காணுதல் மற்றும் பேதங்களுக்கு அப்பால் மநுஷ்யர்களிடம் ஸமபாவனைக் கொள்ளுதல். இயற்கையில் காணப்படும் வேறுபாடுகள் ப்ரக்ருதியினுடையவை. குணாதீதன் அவ்வேறுபாடுகள் தன் மனஸின் ஸமநிலையை பாதித்திட அநுமதிக்க மாட்டான். ஸமநிலை – கீதையின் ப்ரதான கருத்து இது தான் என்று கூறலாம். அந்த அளவிற்கு இது உயர்த்திப் பேசப்படுகிறது. பரமனை அடைவதற்கு மற்ற எதையும் விட உள்ளத்தின் ஸமநிலையே அதிக அவஸ்யம். ஸமநிலை இருந்து மற்ற எதுவும் இல்லை என்றாலும் பரமனை அடைந்து விடலாம். ஸமநிலை இல்லாமல் மற்ற எது இருந்தும் பயனில்லை.

ஸமநிலையுடன் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் குணாதீதனின் அடையாளமாகக் கூறிடும் மற்றொரு விஷயம் ஸ்வஸ்த:. அதாவது, தன் ஸ்வரூபத்தில் நிலைத்திருப்பவன், ஆத்மாவில் நிலைத்திருப்பவன். ஸுக து:கத்தில் லயிப்பவனால் ஆத்மாவில் லயிக்க முடியாது. ஸுகமும் து:கமும் நமக்கு வெவ்வேறாகத் தோன்றுகின்றன. நாம் அடைய விரும்புபவை ஸுகம் என்றும் விரும்பாதவை து:கம் என்றும் கருதிக் கொள்கிறோம். இவற்றில் லயித்து விடுகிறோம். ஆத்மாவில், நம் நிஜ ஸ்வரூபத்தில் நிலைத்து விடும் போது இவை ஸமமாகி விடுகின்றன. கௌதம புத்தரிடம், 'நீங்கள் ஜ்ஞானம் பெற்ற போது எதை அடைந்தீர்கள்?', என்று கேட்டனர். 'நான் எதையும் இழந்திருக்கவில்லை, அடைவதற்கு. எதையும் அடையவில்லை. அது தான் என் ஸ்வரூபம் என்று உணர்ந்தேன். ஸத் சித் ஆனந்த ஸ்வரூபம். அடைந்தது எதுவும் இல்லை. இது வரை நான் கொண்டிருந்த அஜ்ஞானத்தை இழந்தேன். என் நிஜ ஸ்வரூபம் வெளிப்பட்டது. என் பார்வை வேறு திசையில் இருந்ததால் நான் இதுவரை கவனித்திராத என் உண்மை ஸ்வரூபம் இது தான் என்பதை உணர்ந்தேன்', என்றார். முல்லா நஸீருத்தினின் கதை ஒன்று. ரம்ஜான் மாஸம். ராத்ரீயில் கிணற்றடிக்குச் சென்றார். கிணற்றில் நிலவின் நிழலைக் கண்டார். ஆகாஸத்தில் நிலவைக் காணவில்லை என்றால் மக்கள் பசியுடன் இருப்பார்களே என்று கவலைப்பட்ட முல்லா நீளமானதொரு கயிற்றை எடுத்து கிணற்றினுள் விட்டார். நிலவின் நிழல் கயிற்றில் சிக்கவில்லை. மாறாக, கயிறு கூர்மையான ஒரு கல்லில் சிக்கிக் கொண்டது. முல்லா முழு பலத்துடன் இழுத்தார். கயிறு அறுந்தது. மல்லாந்து கீழே விழுந்தார் முல்லா. அடி பட்டது. ஆனால், ஆகாஸத்தில் நிலவைக் கண்ட முல்லா மகிழ்ந்தார், நிலவை ஆகாஸத்தில் ஏற்றி ஜனங்களுக்கு பெரிய ஸஹாயம் செய்து விட்டதாக நினைத்து. நிலவு தன் இடத்திலேயே இருந்தது. இவர்தான் தவறான திசையில் நோக்கி இருந்தார். இவர் ஸரியான திசையில் நோக்கியவுடன் நிலவு தென்பட்டது.

லக்ஷணங்களை விளக்கி விட்டு, இவன் குணாதீதன் என்று அழைக்கப் படுகிறான் என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். 'மநுஷ்யனுடைய நிஜ ஸ்வரூபம் விகாரம் அற்றது. குணங்களின் விளைவுகளான இத்தன்மைகளோ மாற்றங்களுக்கு உட்பட்டவை. இத்தன்மைகள் அவனது உண்மை ஸ்வரூபமான ஆத்மாவின் அடையாளங்கள் இல்லை. இத்தன்மைகளைக் கொண்டு பரமனை அறிய முடியாது. இத்தன்மைகளால் ப்ரக்ருதியையும் அறிய முடியாது. இவை ப்ரக்ருதியின் கார்யம் (விளைவு). ப்ரக்ருதி இவற்றின் காரணம். கார்யத்தை வைத்து அதன் காரணத்தை அறிய முடியுமா? எனவேதான், இந்த தன்மைகளைக் கொண்டவன் குணாதீதன் எனப்படுகிறான்' என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

📖 ॐ 📖

मां च योऽव्यभिचारेण भक्तियोगेन सेवते ।
स गुणान्समतीत्यैतान्ब्रह्मभूयाय कल्पते ।।
{अध्याय १४ ~ श्लोक २६}

மாம் ச யோऽவ்யபி₄சாரேண ப₄க்தியோகே₃ந ஸேவதே.
ஸ கு₃ணாந்ஸமதீத்யைதாந் ப்₃ரஹ்மபூ₄யாய கல்பதே..
(அத்₄யாயம் 14 ~ ஶ்லோகம் 26)

அவ்யபிசாரீ (மாறுத) பக்தி யோகத்தால் யார் என்னை உபாஸிக்கிறானோ, அவன் இக்குணங்களைக் கடந்து ப்ரஹ்மத்தை அடைவதற்கு தகுதி உள்ளவன் ஆகிறான். (14 – 26)

அவ்யபிசாரீ (மாறுத) பக்தி..

அவ்யபிசாரீ பக்தி என்ற பதம் கீதையில் பலமுறை வந்துள்ளது. வ்யபிசாரீ என்ற வார்த்தை வேஸியைக் குறித்திடுவது. ஒரு வேஸி, அவனைப் பற்றிய எண்ணம் துளியும் இல்லாமல் அவன் கொடுக்கப் போகும் பணத்திற்காகவே ஒரு ஆணுடன் இருக்கிறாள். அவள் மனஸில் உள்ள பற்பல விருப்பங்களும் அவற்றை பூர்தி செய்ய அவளுக்குத் தேவைப்படும் பணமும் தான் அவள் மனஸை நிரப்பி இருக்கும் எண்ணம். இந்த கருத்து நமக்குக் கடுமையாகத் தோன்றலாம். ஆனால், கடவுளை உபாஸிக்கும் போதும், பஜனை, ப்ரார்தனை செய்யும் போதும் கடவுள் நம் மனஸில் இருக்கிறாரா? நம்முடைய ஆயிரத்தெட்டு கோரிக்கைகளும் விருப்பங்களும் தானே இருக்கின்றன. நம் விருப்பங்களுக்காக நாம் இறைவனிடம் செல்கிறோம். வேறு வழிகளிலும் விருப்பங்களை அடைந்திடவும் முயற்சிகள் செய்கிறோம். ‘இவனிடம் செல்வோம். இவன் இல்லை என்றால் வேறொருவன்’, என்ற பாவனையில் தான் நம் ப்ரார்தனை அமைகிறது. அவ்யபிசாரீ பக்தி என்பது பதிவ்ரதைப் பெண் எந்நேரமும், எந்த கார்யத்தில் ஈடுபட்டிருந்தாலும், கணவனைப் பற்றிய சிந்தனையை மாத்ரமே கொண்டிருப்பதைப் போல, சிறு துளியும் வேறெந்த எண்ணத்திற்கும் இடம் கொடுக்காமல் பரமாத்மாவின் சிந்தனையை மாத்ரம் தன்னுள் நிரப்பியுள்ள நிலைதான். ஸ்வஸ்த: என்று சென்ற ஶ்லோகத்தில் குறிப்பிட்ட நிலையும் இதுவே. ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ண பரமஹம்ஸர் இந்நிலையை தலைமேல் அடுக்கடுக்காகக் குடங்களை வைத்து நீரெடுத்து நடந்து வரும் பெண்ணுடன் ஒப்பிடுகிறார். அவள் கையை வீசி நடந்து வருகிறாள். மற்ற பெண்களுடன் பேசிய படி வருகிறாள். எனினும் அவள் மனஸில் தலை மீதுள்ள குடங்களே உள்ளன. அக்குடங்கள் சிறிதேனும் ஸாய்ந்தாலும் அவளையும் அறியாமல் அவளது கைகள் உயர்ந்து அவற்றைத் தாங்குகின்றன. அதே போல், வீட்டினுள் பல்வேறு வேலைகளில் ஈடுபட்டிருக்கும் தாயின் மனஸெல்லாம் வாஸலில் விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் குழந்தையின் மேல் இருக்கிறது அல்லவா? அதுவே அவ்யபிசாரீ பக்தியுடன் இறைவனை பஜிப்பது அல்லது உபாஸனை செய்வதாகும். அத்தகையவன் முக்குணங்களைக் கடந்து ப்ரஹ்மனை அடைந்திடும் தகுதி உள்ளவனாகிறான்.

ॐ

ब्रह्मणो हि प्रतिष्ठाहममृतस्याव्ययस्य च ।
शाश्वतस्य च धर्मस्य सुखस्यैकान्तिकस्य च ।।
{अध्याय १४ ~ श्लोक २७}

ப்₃ரஹ்மணோ ஹி ப்ரதிஷ்ட₂ாஹமம்ருதஸ்யாவ்யயஸ்ய ச.
ஶாஶ்வதஸ்ய ச த₄ர்மஸ்ய ஸுக₂ஸ்யைகாந்திகஸ்ய ச..
(அத்₄யாயம் 14 ~ ஶ்லோகம் 27)

அழியாத மோக்ஷ நிலையான ப்ரஹ்மத்திற்கும் ஶாஶ்வத தர்மத்திற்கும் ஏகாந்திக (பரம) ஸுகத்திற்கும் நானே இருப்பிடம். (14 – 27)

ஏகாந்திக ஸுகம்..

பதினான்காம் அத்யாயத்தின் இறுதி ஶ்லோகம் ‘புருஷோத்தம யோகம்’, என்ற அடுத்த அத்யாயத்திற்கு அடிப்படை. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் தன்னை வர்ணித்திடும் நான்கு வார்தைகள் இங்கு உள்ளன. ப்ரஹ்மத்தின் இருப்பிடம் நான், அழிவற்ற அம்ருதம் நான், ஶாஶ்வத தர்மம் நான் மற்றும் ஏகாந்திக ஸுகம் நான். ப்ரஹ்மமும் நானும் வெவ்வேறல்ல. நானே ப்ரஹ்மம். ப்ரஹ்மமே நான். அழியாத அம்ருதமே நான். நானே அழியாத அம்ருதம். ஶாஶ்வத தர்மமே நான். நானே ஶாஶ்வத தர்மம். பரம ஸுகமே நான். நானே பரம ஸுகம் என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

ப்ரஹ்மத்தின் ரெண்டு விதங்கள். நிராகார ப்ரஹ்மம் மற்றும் ஸாகார ப்ரஹ்மம். எரிந்து கொண்டிருக்கும் தீ உருவத்துடன் கூடிய ஸாகார அக்னீ. விறகில் ஸுப்தமாக அடங்கி இருப்பது உருவற்ற, நிராகார அக்னீ. இந்த வேறுபாடு ஸாதகனின் உபாஸனைக்கு மாத்ரமே அன்றி ரெண்டும் வெவ்வேறல்ல. ஒன்று தான். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனே பரப்ஹ்மம். ப்ரஹ்மமே ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். அன்னம்

ருசியாகவும் இருக்கிறது. ஸுகந்தமாகவும் இருக்கிறது. நாக்கிற்கு ருசியாக இருக்கிறது. நாஸிக்கு நறுமணமாக இருக்கிறது. ருசியான ஸாதமும் ஸுகந்தமான ஸாதமும் ஒன்று தான். வெவ்வேறல்ல.

கீதையில் 'அம்ருதம் அஶ்னுதே', அம்ருதத்தை அடைகிறான் என்கிறார் (13 – 12, 14 – 20). அழிவற்ற அம்ருதமும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனும் ஒன்றே. வெவ்வேறல்ல.

தர்மம் என்பது ஶாஶ்வதமானது. ஸநாதனமானது. ஹிந்து தர்மம் என்பது எவரோ ஒரு மனுஷ்யனால் தோற்றுவிக்கப் பட்டதல்ல. எப்பொழுதும் இருந்து வருவது. ஆதியும் அந்தமும் இல்லாதது. ஹிந்து தர்மத்தின் தத்வங்களை உரைத்திடுபவை வேதங்கள். வேதங்கள் ஶாஶ்வதமானவை. மனுஷ்யனால் எழுதப்படாதவை. மதத்தின் விதிமுறைகள் தர்மம் அல்ல. ஹிந்து தர்மத்தின் அடிப்படையில் ஜனங்களின் வாழ்க்கைக்கான நியமங்களை, விதிமுறைகளை, விளக்குபவை ஸ்ம்ருதிகள். ஸ்ம்ருதிகள் எழுதப் பட்டவை. எனவே, அழியக் கூடியவை. காலத்திற்கேற்ப மாறக்கூடியவை. ஸ்ம்ருதி அழிந்தால் தர்மம் அழிந்து விடாது. தர்மம் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனே. தர்மமும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனும் ஒன்றே வெவ்வேறல்ல.

ஏகாந்திக ஸுகம் என்பது அழிவற்ற தூய்மையான ஸுகம். அது பரம நிலை. ப்ரஹ்மம் என்றாலும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் என்றாலும் அம்ருதம் என்றாலும் தர்மம் என்றாலும் பரம ஸுகம் என்றாலும் எல்லாம் ஒன்று தான்.

ॐ

ॐतत्सदिति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुन संवादे गुणत्रयविभाग योगो नाम चतुर्दशोऽध्यायः ।।

ॐ தத்ஸதி$_3$தி ஸ்ரீமத்$_3$ ப$_4$க$_3$வத்$_3$ கீ$_3$தாஸூபநிஷத்ஸு ப்$_3$ரஹ்மவித்$_3$யாயாம் யோக$_3$ஶாஸ்த்ரே ஸ்ரீக்ருஷ்ணார்ஜுன ஸம்வாதே$_3$ கு$_3$ணத்ரயவிபா$_4$க யோகோ$_3$ நாம சதுர்த$_3$ஶோऽத்$_4$யாயஹ..

இத்துடன் ப்ரஹ்ம வித்யையும் யோகஶாஸ்த்ரமுமான ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை என்னும் உபநிஷதத்தில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுக்கும் அர்ஜுனனுக்கும் இடையே நடந்த உரையாடலின் 'குணத்ரய விபாக யோகம்' என்ற பதினான்காம் அத்யாயம் நிறைவுற்றது.

ॐॐॐॐॐ ஹரி: ஓம் தத் ஸத் ॐॐॐॐॐ

ௐ

அத்யாயம் 15
புருஷோத்தம யோகம்
முன்னுரை

இந்த அத்யாயம் பதினான்காம் அத்யாயத்தின் தொடர்ச்சியே. பதினான்காம் அத்யாயத்தின் கடைஸி ரெண்டு ஶ்லோகங்களில், 'அவ்யபிசாரிணி பக்தியுடன் என்னை பஜித்திடும் ஜீவன் என்னை வந்தடையும்', என்றார். அங்கு, 'என்னை' என்ற வார்தை பரமாத்மாவைக் குறித்திடும். புருஷோத்தமனான அந்த பரமாத்மாவின் விஸ்தார விளக்கமே இந்த அத்யாயம்.

மூன்று தத்வங்கள் உள்ளன. அவை ஸம்ஸாரம், ஜீவன் மற்றும் பரமாத்மா. ஜீவன் பரமாத்மாவின் அம்ஶம். அது ஸ்வரூபமாக குணாதீதனாக இருப்பினும், அறியாமையால் குணங்களின் வஶமாகி, குணங்களின் கார்யமான ஶரீரம், ஸம்ஸாரம் இவற்றுடன் நான் – எனது, விருப்பு – வெறுப்பு என்ற பற்றுகளால் பிணைத்துக் கொள்கிறது. குணாதீதனான பரமாத்மாவின் ப்ரபாவத்தை அறிந்திடும் வரை, ப்ரக்ருதியின் ப்ரபாவத்திலிருந்து, குணங்களின் ப்ரபாவத்திலிருந்து ஜீவன் விடுபடுவதில்லை. ஜீவன் தன் மீது 'அவ்யபிசாரிணி பக்தியை' அடைந்திட, தனது விஶேஷ ப்ரபாவத்தை புருஷோத்தம யோகம் என்ற இந்த பதினைந்தாவது அத்யாயத்தில் விளக்குகிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பரமாத்மா. ஸம்ஸாரம் ஒரு மரமாக சித்ரிக்கப் படுகிறது. ஸம்ஸாரத்துடன் உள்ள பிணைப்பே பரமாத்ம பக்திக்குத் தடையாக விளங்குகிறது. பற்றின்மை என்ற ஆயுதத்தால் அம்மரத்தை வெட்டி விட ஆணையிடுகிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். புருஷோத்தமனான ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பரமாத்மா பரமாத்ம தத்வத்தை எவ்வாறு விளக்குகிறார்? அத்யாயத்தினுள் நுழைந்து அறிவோம், வாருங்கள்!! ...

📖 ௐ 📖

ௐ

ॐ श्री परमात्मने नमः

ஓம் ஸ்ரீ பரமாத்மனே நமஹ

श्रीमद्भगवद्गीता

ஸ்ரீமத்$_3$ ப$_4$க$_3$வத்$_3$ கீ$_3$தா

अथ पञ्चदशोऽध्यायः

அத$_2$ பஞ்சத$_3$ஶோऽத்$_4$யாயஹ

(பதினைந்தாம் அத்யாயம்)

पुरुषोत्तम योगः

புருஷோத்தம யோக$_3$ஹ

श्री भगवानुवाच

ऊर्ध्वमूलमधः(श) शाखमश्वत्थं प्राहुरव्ययम् ।

छन्दांसि यस्य पर्णानि यस्तं वेद स वेदवित् ।।

{अध्याय १५ ~ श्लोक १}

ஸ்ரீ ப$_4$க$_3$வானுவாச

ஊர்த்$_4$வமூலமத$_4$:(ஶ்) ஶாக$_2$மஶ்வத்த$_2$ம் ப்ராஹுரவ்யயம்.

ச$_2$ந்த$_3$ாம்ஸி யஸ்ய பர்ணானி யஸ்தம் வேத$_3$ ஸ வேத$_3$வித்..

(அத்$_4$யாயம் 15 ~ ஶ்லோகம் 1)

ஸ்ரீ பகவான் சொன்னது. வேர்கள் மேல் பக்கமும் கிளைகள் கீழேயும் உள்ள அஶ்வத்த

வ்ருக்ஷம் அழிவற்றது என்று கூறுகின்றனர். வேதங்கள் அம்மரத்தினுடைய இலைகள். இதை அறிபவன் வேதத்தை அறிபவன். (15 – 1)

ஸம்ஸாரம் ஒரு அச்வத்த வ்ருக்ஷம்..

ஹிந்து தர்மத்தில் வ்ருக்ஷம் மிகவும் முக்யத்வம் வாய்ந்தது. இன்றைய விஜ்ஞானம் கண்டு பிடித்து சொல்வதற்கு பல்லாயிர வர்ஷங்கள் முன்பே வ்ருக்ஷங்களும் ஜீவன்கள், வ்ருக்ஷங்களுக்கும் உணர்வுகள் உண்டு என்று சொன்னவர்கள் ஹிந்து ர்ஷிகள். ஸித்தர்கள் நெடும் வ்ருக்ஷங்களின் உருவத்தில் தபஸில் ஈடுபட்டிருக்கின்றனர் என்று ஒரு நம்பிக்கை உண்டு. வ்ருக்ஷத்தை வெட்டுவது பெரும் பாபம் என்றும் மரக்கன்று நட்டு வளர்த்தால் ஒரு மகனைப் பெற்று வளர்த்த புண்யம் என்றும் ஹிந்துக்கள் நம்புகின்றனர். இந்த நம்பிக்கையின் ஆழத்தை நான் தென்னாஃப்ரிகாவில் உணர்ந்தேன். தென்னாஃப்ரிகாவில் ப்ரதானமாக மூன்று ஸமூஹங்கள் வாழ்கின்றன. ஐந்நூறு வர்ஷங்கள் முன்பு ஐரோப்பாவிலிருந்து வந்த வெள்ளையர்கள், அந்த தேசத்து வாஸிகளான கறுப்பர்கள் மற்றும் நம் தேசத்திலிருந்து நூற்றைம்பது வர்ஷங்கள் முன் அடிமைக் கூலிகளாக அழைத்துச் செல்லப்பட்ட ஹிந்துக்கள். இம்மூன்று ஸமூஹங்களும் தனித்தனிப் பகுதிகளில் வஸிக்கின்றனர். ஒரு பகுதியைப் பார்த்தவுடன் இங்கு வஸிப்பது எந்த ஸமூஹம் என்று கூறி விட முடியும். வ்ருக்ஷங்கள் இல்லாமல் வறண்ட பகுதியாக இருந்தால், அது கறுப்பர்கள் வஸித்திடும் பகுதி. பூக்காத, காய்க்காத வ்ருக்ஷங்கள், வெறும் அலங்கார வ்ருக்ஷங்கள் இருந்தால் அது வெள்ளையர்கள் வஸித்திடும் பகுதி. (உதிர்ந்திடும் இலைகளால் வீடு குப்பைக் கூடம் ஆகி விடுகிறதாம். பூச்சி, புழு மற்றும் பறவைகள் வந்து வீட்டை அசிங்கப் படுத்திவிடக் கூடாதாம்). மா, வேப்பம், கொய்யா, நாவல், வாழை என்று வீட்டை சுற்றிலும் வ்ருக்ஷங்கள் இருந்தால் அது ஹிந்துக்கள் வஸித்திடும் பகுதி. ஏழையாக இருந்தாலும் அவருடைய வீட்டை சுற்றி துலசியும் வேம்பும் செம்பருத்தியும் மாமரமும் அவச்யம் இருந்திடும்.

வ்ருக்ஷங்களிலும் அச்வத்த (அரஸ) வ்ருக்ஷம், ஆலம், வேப்பம் போன்ற ஸில வ்ருக்ஷங்கள் இறைவனின் வடிவமாகவே வணங்கப் படுகின்றன. அச்வத்த வ்ருக்ஷத்தில் ப்ரஹ்மா, விஷ்ணு மற்றும் மஹேச்வரன் மூவரும் வஸிப்பதாக ஒரு நம்பிக்கை உண்டு. அச்வத்த ப்ரதக்ஷிணம் விசேஷமாகக் கருதப் படுகிறது. ஒவ்வொரு கோவிலிலும் ஸ்தல வ்ருக்ஷம் ஒன்று உண்டு. இறைவனின் ஸந்நிதியைப் போலவே அந்த வ்ருக்ஷமும் புநிதமாகக் கருதப் படுகிறது. ஐரோப்பாவில் பகான் (Pagan) என்று அழைக்கப்படும் க்றிஸ்துவிற்கு முந்தைய மதங்களும் வ்ருக்ஷங்களை வழிபாடு செய்கின்றன. ஸெமிடிக் (Semitic) மதங்கள் என்று அழைக்கப் படுகின்ற க்றிஸ்தவம் மற்றும் இஸ்லாமில் மாத்ரம் தான் வ்ருக்ஷங்கள் புநிதமாகக் கருதப் படுவதில்லை. ஒரே ஒரு கடவுள், அந்த ஒரு கடவுளைத் தவிர மற்ற எதுவும் வணக்கத்திற்கு உரியதல்ல என்பது அவற்றின் கருத்து.

இங்கு ஸம்ஸாரத்தை ஒரு வ்ருக்ஷமாக, அச்வத்த வ்ருக்ஷமாக வர்ணிக்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். பொதுவாக வேர் கீழே, அடிமரமும் கிளைகளும் மேலே என்று தான் வ்ருக்ஷம் காணப்படும். ஆனால், இங்கு ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் வர்ணித்திடும் வ்ருக்ஷம் தலை கீழாக, வேர் மேலே அடி வ்ருக்ஷமும் கிளைகளும் கீழே என்று உள்ளது. வேர் ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் 'மூலம்', எனப்படுகிறது. படைப்பு முழுவதற்கும், உயிர்கள் அனைத்திற்கும் மூலமான பரமாத்மாவே இந்த வ்ருக்ஷத்தின் வேர். அவரிடத்தில் அனைத்தும் தோன்றின. வ்ருக்ஷமும் வ்ருக்ஷத்தின் அனைத்து பகுதிகளும் வேரையே ஸார்ந்து, வேரில் நிலைத்து இருக்கின்றன. அதே போல், ஸம்ஸாரமும் பரமாத்மாவைச் ஸார்ந்து, பரமாத்மாவில் நிலைத்து இருக்கிறது. வ்ருக்ஷத்தின் மற்ற அனைத்து பகுதிகளும் மாறுகின்றன. அழிந்து மீண்டும் பிறக்கின்றன. வேர் மாத்ரம் நிலைத்து இருக்கிறது. அதே போல், ஸம்ஸாரம் மாறிக் கொண்டே இருக்கிறது. பரமாத்மா நிலைத்து இருக்கிறார். பரமாத்மா நம்மை விட குணம், பாவம், ரூபம் அனைத்திலும் உயர்ந்திருப்பதால் வேர் மேலே இருப்பதாகச் சித்ரிக்கப்படுகிறது.

'ஸம்ஸார ரூப வ்ருக்ஷத்தை ப்ராஹுரவ்யயம், அதாவது, அழிவற்றது என்கிறார்கள், என்று சொல்கிறார். ஒவ்வொரு க்ஷணமும் மாறிக் கொண்டிருக்கிறது. ப்ரதிக்ஷணமும் அழிவை நோக்கி நகர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆனால், இந்த மாற்றம் நம் கண்களுக்குப் புலப்படுவதில்லை. ஒரு ஸினிமா படச்சுருள் மிக வேகமாக சுற்றுகிறது. திரையில் காணும் காக்ஷியில் நமக்கு இது புலப்படுவதில்லை. அதே போலத்தான் ஸம்ஸாரமும். மநுஷ்யனுக்கு இதன் ஆதியும் அந்தமும் தெரிவதில்லை. அதில் தோன்றும் மாற்றங்களும் அழிவும் அவனால் காண முடிவதில்லை. அதனால்,

அவ்யயம் – அழிவற்றது – மாற்றங்கள் இல்லாதது – நிலையானது என்றெல்லாம் கருதுகிறான். 'என்கிறார்கள்' என்ற பதம் மூலம் இதையே குறிப்பிடுகிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

இந்த வ்ருக்ஷத்தின் இலைகள் வேதத்தின் சந்தங்கள் என்கிறார். வேதத்தில் உள்ள கர்ம காண்டப் பகுதியை, காம பூர்திக்கான, விருப்பங்களை நிறைவேற்றுவதற்கான கர்மங்கள் விளக்கப்பட்டுள்ள பகுதிகளை குறிப்பிடுகிறார். தீய கர்மங்களை செய்வதை விட காம பூர்திக்கான வேத கர்மங்களை செய்வது உயர்ந்தது. புண்யத்தையும் ஸ்வர்கத்தையும் அளிக்கக் கூடியவை இந்த அநுஷ்டானங்கள். ஆனால், மோக்ஷத்தை அளிக்கக் கூடியவை அல்ல. புண்யத்தின் போகம் தீர்ந்த பின், மீண்டும் உலக வாழ்க்கைக்குத் திரும்ப வேண்டி வரும். இலைகள் வ்ருக்ஷத்திற்கு அழகு தருபவை. ஸூர்ய ஆற்றலையும், ப்ராண வாயுவையும் க்ரஹித்து வ்ருக்ஷத்தை போஷிக்கக் கூடியவை. அதே போல், வேதத்தின் ஸகாம கர்மங்கள் மனஸை ஈர்க்கக் கூடியவை. உலகத்தைப் போற்றக் கூடியவை. எனினும், பரமனையே தனது லக்ஷ்யமாகக் கொண்ட ஆன்ம ஸாதகன் இலைகளின் கவர்ச்சியில் சிக்கி விடாமல் வேரை நோக்க வேண்டும். அவனே வேதவித், வேதத்தை அறிந்தவன்.

📖 ॐ 📖

अधश्चोर्ध्वं प्रसृतास्तस्य शाखा गुणप्रवृद्धा विषयप्रवालाः ।
अधश्च मूलान्यनुसन्ततानि कर्मानुबन्धीनि मनुष्य लोके ।।
{अध्याय १५ ~ श्लोक २}

அத₄ஶ்சோர்த்₄வம் ப்ரஸ்ருதாஸ்தஸ்ய ஶாகா₂ கு₃ண ப்ரவ்ருத்₃தா₄ விஷய ப்ரவாலாஹா.
அத₄ஶ்சமூலாந்யநுஸந்ததாநி கர்மாநுப₃ந்தீ₄நி மநுஷ்ய லோகே..
(அத்₄யாயம் 15 ~ ஶ்லோகம் 2)

அந்த வ்ருக்ஷத்தினுடைய கிளைகள் மநுஷ்யன், தேவன் மற்றும் பற்பல யோனிகளான கிளைகள், குணங்களால் புஷ்டியடைந்து, விஷய போகம் என்னும் தளிர்களைக் கொண்டு, கீழும் மேலும் பரவியுள்ளன. மநுஷ்ய லோகத்தில் கர்மங்களுக்கு ஏற்பப் பிணைக்கக் கூடிய 'அஹம்-மம மற்றும் வாஸனைகள்' என்னும் வேர்களும் கீழே மேலே உள்ள அனைத்து லோகங்களிலும் பரவியுள்ளன. (15 – 2)

குணப்ரவ்ருத்தா – முக்குணங்களால் போஷிக்கப்பட்டு வளர்ந்திடும். விஷயப்ரவாலா, விஷயங்கள் என்னும் துளிர்கள். அதஶ்சஊர்த்வம் ப்ரஸ்ருதாஸ் தஸ்ய ஶாகா – கீழும் மேலும் பரவி இருக்கும் அதன் கிளைகள். அடிமரத்திலிருந்து கிளைகள், கிளைகளிலிருந்து பலப்பல ஸிறு கிளைகள், ஸிறு கிளைகளிலிருந்து தளிர்க் கிளைகள் (இலையின் காம்பு), அவை வளர்ந்து மீண்டும் கிளைகள். கிளைகள் மேல் நோக்கியும் கீழ் நோக்கியும் பரவுகின்றன. இது தான் ஒரு மரத்தின் வளர்ச்சி. வேரிலிருந்து கிளம்பிடும் அடிமரம் என்ற ப்ரதானக் கிளை ப்ரஹ்மாவின் ப்ரஹ்ம லோகம். மற்ற அனைத்து லோகங்களும் அவற்றில் வாழ்ந்திடும் அனைத்து உயிர்களும் ப்ரஹ்மாவிலிருந்து கிளம்புகின்றன. இவை அனைத்தும் ஸம்ஸார வ்ருக்ஷத்தின் கிளைகள். கிளைகள் மேலே ப்ரஹ்ம லோகம் தொடங்கி, கீழே பாதாள லோகம் வரை பரவி உள்ளன. ம்ருதுவாகவும் அழகாகவும் மனஸைக் கவர்ந்திடும் வண்ணம் காணப்படும் துளிர்களே கிளைகளின் ஆரம்பம். உலகத்தின் கவர்ச்சிகரமான விஷயங்களே இத்துளிர்கள். இவை குணங்களால் போஷிக்கப்படுகின்றன. மனஸில் விஷயங்கள் மேல் உள்ள பற்றினால் இவை அழகாகவும் கவர்ச்சிகரமாகவும் தோன்றுகின்றன. துளிர்களைக் கிள்ளி எறிவது ஸுலபம். அதே போல், பற்றினை நீக்கி விட்டால் போதும், விஷயங்களை விலக்கி விடலாம். விஷயப் பற்றை விலக்குதலே உண்மையான த்யாகம்.

மநுஷ்யனைத் தவிர மற்ற உயிர்கள் அனைத்தும் போகத்திற்கு மாத்ரம் உரியவை. மநுஷ்ய உயிர் மாத்ரமே கர்மங்கள் செய்திடும் ஆற்றல் கொண்டது. கர்மங்களுக்கேற்ப அவன் மநுஷ்யனாகவோ மற்ற உயிர்களாகவோ பிறவி எடுக்கிறான். போகம் அநுபவித்து பாப – புண்யம் தீர்ந்த பிறகு மநுஷ்யனாகப் பிறந்து மேலும் பாப கர்மமும் புண்ய கர்மமும் செய்திட வாய்ப்பும் பெறுகிறான். பாப – புண்யங்கள் அற்று, கர்மங்கள் அற்று முக்தி பெற்றிடவும் வாய்ப்பு பெறுகிறான். கர்மங்களின் ஃபலனாக அவன் மேலே ப்ரஹ்ம லோகம் வரை, அதற்கும் மேல் பரமன் வரை செல்ல முடியும். கீழே அதல – பாதாளம்

வரை செல்லவும் முடியும்.

ப்ரக்ருதியை நான் (ஶரீரமே நான் என்பது போன்ற) என்றும் ஶரீரம் போன்ற உலக விஷயங்களை என்னுடையவை என்றும் விஷயங்களில் பற்று கொண்டு அவற்றை அடைந்திடும் விருப்பம் கொள்வதும் மநுஷ்யனை ஸம்ஸார வ்ருக்ஷத்துடன் பிணைத்திடும் வேர்கள். மநுஷ்யனின் ப்ரதான விருப்பங்கள் மூன்று. புத்ரேஷணா, வித்தேஷணா மற்றும் லோகேஷணா. பரிவாரம் அமைய வேண்டும், புதல்வன் பிறக்க வேண்டும் என்பது புத்ரேஷணா. பணம், வீடு, ஸொத்து இருந்திட வேண்டும் என்பது வித்தேஷணா. ஜனங்கள் மத்தியில் புகழும் பாராட்டும் இருந்திட வேண்டும், ஶரீரம் ஆரோக்யமாக இருந்திட வேண்டும், நான் படித்தவனாக அறியப்பட வேண்டும், செத்த பிறகும் எனக்கு நினைவகங்கள் எழுப்பப் பட வேண்டும் போன்றவை லோகேஷணா. எல்லா உயிர்களுக்கும் விருப்பங்கள் உண்டென்றாலும் அவை பிணைப்பவை அல்ல. மநுஷ்யனின் விருப்பங்கள் அவனை ஸம்ஸாரத்துடன் பிணைப்பவை. பரமனை அடைய வேண்டும், தன்னை அறிய வேண்டும், ஸேவை செய்ய வேண்டும், ஆகிய விருப்பங்கள் பிணைப்பவை அல்ல. தன்னிலிருந்து வேறானதை அடைந்திடும் விருப்பமே பிணைத்திடும். பரமனே தனது நிஜ ஸ்வரூபம். தனதாக இருப்பதை அடைந்திடும் விருப்பம் பிணைத்திடாது. அதே போல், ஸம்ஸாரத்துடையதை உலக ஸேவையில் ஈடுபடுத்திடும் விருப்பமும் பிணைத்திடாது. பிணைப்பு எங்கிருந்து ஏற்படுகிறதோ, அங்கிருந்தே அறுக்க வேண்டும். மநுஷ்யப் பிறவியில் பிணைப்பு ஏற்படுகிறது. மநுஷ்யப் பிறவியில் தான் அறுக்க வேண்டும். அடுத்த ஶ்லோகத்தில் ஸம்ஸார வ்ருக்ஷத்துடன் உள்ள பிணைப்பை எவ்வாறு அறுக்க வேண்டும் என்பதை விளக்குகிறார்.

📖 ॐ 📖

न रूपमस्येह तथोपलभ्यते नान्तो न चादिर्न च सम्प्रतिष्ठा ।
अश्वत्थमेनं सुविरूढमूलमसङ्ग शस्त्रेण दृढेन छित्त्वा ।।
{अध्याय १५ ~ श्लोक ३}

ந ரூபமஸ்யேஹததோ₂பலப்₄யதே நாந்தோ ந சாதி₃ர் ந ச ஸம்ப்ரதிஷ்ட₂ா.
அஶ்வத்த₂மேநம் ஸுவிரூட₄மூலமஸங்க₃ஶஸ்த்ரேண த்₃ருடே₄ந சி₂த்த்வா..
(அத்₄யாயம் 15 ~ ஶ்லோகம் 3)

ஸம்ஸாரம் என்ற இந்த வ்ருக்ஷத்தின் ரூபம் எவ்வாறு தெரிகிறதோ அவ்வாறில்லை. அதற்கு ஆதியும் இல்லை. அந்தமும் இல்லை. இருப்பும் இல்லை. வலிமையாக வேரூன்றிய இந்த அஶ்வத்த மரத்தை உறுதியான பற்றின்மை என்ற வாளால் வெட்டி... (15 – 3)

பற்றின்மை என்ற வாளால் வெட்டி...
எப்படி தெரிகிறதோ அப்படி இல்லை. ஸுகத்தில் லயித்தவனுக்கு ஸுகம் நிரந்தரம் என்று தோன்றுகிறது. ஆனால், அவ்வாறு இல்லை. ஸ்வர்கம் வேண்டும் என்ற விருப்பத்துடன் அநுஷ்டானங்களில் ஈடுபட்டவனுக்கு ஸ்வர்கம் நிரந்தரம் என்று தோன்றுகிறது. அது அவ்வாறில்லை. நம்மிடம் உள்ள ஶரீரம், இந்த்ரியங்கள், மனஸ், புத்தி என்ற கருவிகளை வைத்துப் பார்க்கும் போது உலகம் ஆதியும் அந்தமும் அற்றது என்று தோன்றுகிறது. அது, அவ்வாறில்லை. ஒரு விஸ்தாரமான பொருட்காக்ஷியில், அங்குள்ள பொருட்களின் கவர்ச்சியில் மூழ்கி இருக்கும் வரை அதன் ஆதியும் அந்தமும் தெரிந்திடாது. பொருட்களின் மீதுள்ள கவர்ச்சியை விலக்கி, அங்கிருந்து வெளியேற வேண்டும் என்ற விருப்பம் ஏற்பட்டால் தான் பொருட்காக்ஷியகத்தின் ஆரம்பமும் முடிவும் தெரிந்திடும். விளைவினால் தன் காரணத்தை அறிய முடியாது. அம்ஶத்தினால் முழுமையை அறிய முடியாது. நம்மிடம் உள்ள ஶரீரம், மனஸ் போன்ற கருவிகள் ப்ரக்ருதியினால் விளைந்தவை. ப்ரக்ருதியின் ஒரு அம்ஶம். அவற்றை வைத்து உலகத்தை அறிந்து விட முடியாது. உலகம் உத்பத்திக்கும் அழிவிற்கும் இடையே வேகமானதொரு ஓட்டத்தில் உள்ளது. அந்த ஓட்டமே நமக்கு நிலையாக இருப்பது போன்ற தோற்றத்தை அளிக்கிறது. நிலை இல்லை என்பது தான் ஸத்யம்.

ஒருவன் ஒரு மனநோய் மருத்துவரிடம் சென்றான். 'ஐயா! எனக்கு மீண்டும் மீண்டும் ஒரு கனவு வருகிறது. பல வர்ஷங்களாக அந்தக் கனவு பகலிலும் என்னை பயமுறுத்துகிறது', என்றான்.

'என்ன கனவு அது?', எனக் கேட்டார் மருத்துவர். 'நான் என் வீட்டு வாஸலில் அமர்ந்திருக்கிறேன். ஒரு அழகான யுவதி, மிக அழகானவள் வருகிறாள். நான் அவள் பின்னால் செல்கிறேன். அவள் ஓடுகிறாள். நானும் அவளைத் துரத்தி ஓடுகிறேன். அவள் ஒரு வீட்டினுள் நுழைந்து தாளிட்டுக் கொள்கிறாள். நான் கதவை எவ்வளவு தட்டியும் திறப்பதில்லை. என் கனவு கலைந்து, நான் விழித்து விடுகிறேன். என் ப்ரஶ்னையைத் தீர்த்து வையுங்கள் டாக்டர்', என்று பரிதாபமாக முறையிட்டான். 'கவலைப் படாதே. உனக்கு மீண்டும் இந்தக் கனவு வராதபடி செய்து விடுகிறேன்', என்றார் மருத்துவர். உடனே அவன், 'இல்லை. இல்லை. கனவில் அவள் கதவை அடைக்காத படி செய்யுங்கள், அது போதும்', என்றான். பற்று கொண்ட நாம் அனைவரும் அவனுடைய நிலையில் தான் இருக்கிறோம். இதை உணர்ந்து, பற்றின்மை என்ற வாள் கொண்டு உறுதியுடன் இந்த அஶ்வத்த வ்ருக்ஷத்தை வெட்ட வேண்டும். வைராக்யம் கொண்டு உலகத்துடனான பந்தத்தை அறுக்க வேண்டும். இதுவே ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் கூற்று. பொருட்கள், நபர்கள் மற்றும் ஸம்பவங்களுடன் ஏற்படும் பற்று நம்மை உலகத்துடன் பிணைக்கிறது. எதனுடன் அதிகமான பற்று ஏற்பட்டு விடுகிறதோ, அது இல்லாமல் நான் இல்லை என்று தோன்றுகிறது. அது இருந்தால் மாத்ரமே ஸுகம் என்று தோன்றுகிறது. முடிவில் அதுவே நான் என்ற எண்ணம் ஏற்படுகிறது. பற்றில்லாமல் இருப்பது மிகக் கடினம், நான் – எனது என்ற எண்ணம் இல்லாமல் இருப்பது மிகக் கடினம் என்ற கருத்தும் வைராக்யம் ஏற்படத் தடையாக இருந்திடும். இந்நிலையில் வைராக்யம் கொள்வது எங்ஙனம்?

பணம், பொருள், வீடு, நிலம் போன்றவற்றில் வைராக்யம் ஏற்பட்டு அவற்றைத் துறந்து விடுதல் வைராக்யம் இல்லை. உள்ளே அப்பொருட்கள் மீது சிறிதளவும் ஆர்வமும் மஹத்வமும் இல்லாமல் இருப்பது தான் வைராக்யம். தாய், தந்தை, பந்துக்கள் மற்றும் ஸுற்றத்தின் மீது வைராக்யம் கொண்டு அவர்களை விலக்கி விடுதல் உண்மையில் வைராக்யம் இல்லை. அவர்களுக்கு ஸுகம் அளித்திட முயற்சியும் ஸேவையும் செய்தாலும், தன் ஸுகத்திற்காகவும் தேவைகளுக்காகவும் ஸுற்றத்தை சிறிதளவும் எதிர்ப்பார்க்காமல் இருப்பதே வைராக்யம். 'என் தந்தை எனக்காக இதையும் செய்யவில்லை என்றால்?'; 'என் தம்பி எனக்காக இவ்வளவேனும் விட்டுக் கொடுக்கக் கூடாதா?'; 'மகனிடமிருந்து இதைக் கூட எதிர்ப்பார்க்கக் கூடாதா?'. இவை போன்ற எதிர்ப்பார்ப்புகள் இல்லாமல் இருப்பதே வைராக்யம்.

இவை எல்லாவற்றையும் விட ஶரீரத்தின் மீது வைராக்யமே உண்மையான வைராக்யம். ஶரீரத்துடன் ஸம்பந்தம் இருந்திடும் வரை வைராக்யம் ஏற்படாது. ஶரீரத்துடன் இருந்திடும் ஸம்பந்தம் முழு உலகத்துடனான ஸம்பந்தம். ஶரீரத்துடன் கொண்ட ஸம்பந்தம் பல வழிகளிலும் வெளிப்படுகிறது. இந்த்ரிய – விஷயங்கள் மீது பற்று. இந்த்ரியங்களுக்காக விஷயங்களை ஸேகரிப்பதில் ஆர்வம். தீர்வு? விஷயங்கள் புலன்களுடையவை. என்னுடையவை அல்ல என்ற உணர்வு. ஶரீரத்தின் தேவைகள் மீது பற்று. உணவு, தூக்கம் ப்ரியமாகி விடுதல். தீர்வு? 'உணவும் உறக்கமும் ஶரீரத்திற்காக. எனக்காக அல்ல', என்ற உணர்வு. ஶரீரம் நோயில்லாமல் இருக்க வேண்டும் என்ற கவலையும் நோய் வந்தால் தீர்க்க முன்னேற்பாடுகளும் செய்தல். தீர்வு? 'நோய் ஶரீரத்திற்கே, எனக்கில்லை, என்ற உணர்வு. பெயர் மீது பற்று. புகழ், மர்யாதை மீது நாட்டம். 'பெயர் ஶரீரத்திற்கு அளிக்கப்பட்ட ஒரு அடையாளம். என் அடையாளம் இல்லை', என்ற உணர்வு தான் தீர்வு. செத்த பிறகும் ஶரீரத்தின் தஹனத்திற்காக பணம், சந்தனக் கட்டை போன்றவற்றை ஏற்பாடு செய்து வைப்பவர்களும் உண்டு. தென்னாஃப்ரிகாவில் ஒருவர் இறந்தால் ஶரீரத்தைப் புதைக்கத் தேவையான 6 அடி x 3 அடி நிலத்திற்காக அரஸாங்கத்திடம் பணம் செலுத்தி, முன் பதிவு செய்து கொள்ள வேண்டும். நான் அறிந்த ஒருவர் தன் ஶரீரத்தைப் புதைத்து, நினைவாலயம் கட்டிட பளிங்குக் கற்களையும் தேர்ந்தெடுத்து வைத்தார். மகன் மீது நம்பிக்கை இல்லாததால், உடலை உள்ளே இறக்கி விட்டு, ஒரே ஒரு கல்லை வைத்து மூடினால் போதும் என்ற நிலையில், (அதையும் தானே செய்து கொள்ள முடியாது என்பதால்) கட்டிடத்தையும் கட்டி வைத்தார்.

RSS'ன் மூத்த ப்ரசாரக் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணராவ் மொஹ்ரில் என்பவர் கூறியது நினைவிற்கு வருகிறது. மரணத்திற்குப் பிறகு நடந்திடும் ஷடங்குகளைப் பற்றி பேசிக் கொண்டிருந்தோம். 'உங்கள் மரணத்திறகுப் பிறகு என்ன செய்ய வேண்டும் என்று கூறுங்கள்', என விளையாட்டாகக் கேட்டேன்.

அவர் எளியவராக இருந்ததால் தான் என்றாலும் இத்தகைய கேள்வியை கேட்க முடிந்தது. 'எவரும் நம்மை அறியாத ஒரு ஊரில், சாலையோர பெஞ்சில் அமர்ந்திருக்கும் போது மரணம் நிகழ வேண்டும். அதன் பிறகு என்ன? ஸற்று நேரத்தில் பிணம் நாறத் தொடங்கும். கார்பொரேஷன் லாரி வந்து பிணத்தைத் தூக்கிப் போகும். மரணம் முக்யமான விஷயம் இல்லை. வெகு ஸாதாரண விஷயம். அது வரை நாம் என்ன செய்கிறோம், எவ்வாறு செய்கிறோம் என்பதே முக்யமானது', என்று பதில் அளித்தார். நான் ஶரீரம் இல்லை, ஶரீரம் எனதில்லை என்று ஆழமாக உணர்வதே ஶரீரத்தின் மீது வைராக்யம். ஸத்யம் – அஸத்யம், அழிவுறுவது நித்யமானது, ஜடம் – சேதனம் என்ற விவேகத்தை விழிப்படையச் செய்வதன் மூலம் வைராக்யம் தோன்றிடும்.

📖 ॐ 📖

ततः(फ) पदं(न) तत्परिमार्गितव्यं यस्मिन् गता न निवर्तन्ति भूयः ।
तमेव चाद्यं पुरुषं प्रपद्ये यतः(फ) प्रवृत्तिः(फ) प्रसृता पुराणि ।।
{अध्याय १५ ~ श्लोक ४}

தத:(ஃப்) பத₃ம்(ந்) தத்பரிமார்கி₃தவ்யம் யஸ்மின் க₃தா ந நிவர்தந்தி பூ₄யஹ.
தமேவ சாத்₃யம் புருஷம் ப்ரபத்₃யே யத:(ஃப்) ப்ரவ்ருத்தி:(ஃப்) ப்ரஸ்ருதா புராணீ..
(அத்₄யாயம் 15 ~ ஶ்லோகம் 4)

பிறகு ப்ரஹ்ம பதத்தைத் (பரமாத்ம) தேட வேண்டும். எங்கு சென்றவர்கள் மீண்டும் திரும்பி வருவதில்லையோ, யாரிடமிருந்து அநாதி காலம் முதல் படைப்பு பெருக்கெடுத்ததோ அந்த ஆதி புருஷனை ஶரணடைகிறேன். (15 – 4)

ப்ரஹ்ம பதத்தைத் தேட வேண்டும்..

ஸம்ஸார வ்ருக்ஷத்தை வெட்டாமல், உலகத்துடன் உள்ள பிணைப்பை அறுக்காமல், பரமனைத் தேடுதல் என்பது வெற்று முயற்சி. எதையும் அடைய வேண்டும் என்ற விருப்பம் கொள்ளாமல் எது வருகிறதோ அதைக் கொண்டு வாழுதல்; கிடைத்தவையும் உலகத்தினுடையவை என்று உணர்ந்து லோக ஸேவையில் அவற்றை ஈடுபடுத்துதல்; உலக ஸுகங்களை நாடாமல் இருத்தல்; அதற்காக பொருள் குவிப்பதிலிருந்து விலகுதல்; உலகத்தை ஸாராமல் இருத்தல்; 'நானே ஶரீரம், ஶரீரம் எனது' என்ற எண்ணத்தை அறவே தவிர்த்தல்; கடமை என்ற உணர்வுடன் விதிக்கப்பட்ட செயல்களைச் செய்தல்; 'சிறு வயஸு முதல் ஶரீரமும் அறிவும் சூழ்நிலையும் ஆற்றலும் பொருட்களும் மற்ற அனைத்தும் மாறியுள்ளன. ஆனால், நான் என்ற எனது இருப்பு மாறாமல் அப்படியே உள்ளது', என்பதை உணருதல்; 'நான் பரமனுடையவன், பரமன் என்னுடையவன்', என்பதில் உறுதியாக இருத்தல்; 'பரமனை நோக்கிய ப்ரயாணம் தான் என் ஒரே லக்ஷ்யம்', என்பதில் உறுதியாக இருத்தல்; இத்தகைய முயற்சிகள் மூலம் ஸம்ஸார பந்தத்தை அறுத்து பரமனைத் தேட வேண்டும்.

உண்மையில் ஜீவன் பரமாத்மாவின் அம்ஶமே. ஜீவனுடைய ஸ்வரூபம் பரமாத்மாவே. அந்நிலையில் பரமனைத் தேடுதல் என்று கூறுவது சிறுபிள்ளைத்தனம். உலகின் ஒவ்வொரு உயிரிலும் பரமாத்மா வ்யாபித்திருக்கிறான். ஸம்ஸார வ்ருக்ஷம் என்ற உருவகத்தில் ஸம்ஸாரம் என்ற வ்ருக்ஷம் பரமாத்மா என்ற வேருடன் இணைந்தே இருக்கிறது. உலகத்தை வெறுக்கச் சொல்லவில்லை ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். உலகம் பரமாத்மாவின் வெளிப்பாடுதான். எனினும், பரமனை மறந்து விட்டு உலகத்தின் கவர்ச்சியில் ஜீவன் மயங்கி விடுவதால் அதையே நித்யமானது என்று கருதி விடுகிறது. தன் நிஜ ஸ்வரூபத்தை மறந்து விடுகிறது. உலகின் கவர்ச்சியில் இருந்து விடுபட்டு, தன் நிஜ ஸ்வரூபத்தை அறிய முற்படுவதையே பரமனைத் தேடுதல் என்று குறிப்பிடுகிறோம். உலகப் பிணைப்பைத் துண்டித்தால் மாத்ரமே இது ஸாத்யம்.

அவனை அறிந்திட, அவனுடன் இணைந்திட ஸுலபமான மார்கம் ஶரணடைதல் ஆகும். விவேகம் மற்றும் அப்யாஸம் மூலம் பற்றினை அறுப்பதில் ஒரு ஆபத்து உள்ளது. நான் பற்றற்றவன்', என்ற அஹங்காரம் தோன்றி விடுகிறது. ஶரணடைதலே அஹங்காரத்திற்கு மருந்து. உலகத்தை ஸாராமல், பரமனையே ஸார்ந்திருத்தலே உபாயம். 'பகவான் என்னுடையவன் (குரங்குக் குட்டியின்

பாவனை), நான் பகவானுடையவன்' (பூனைக் குட்டியின் பாவனை) என்ற பாவமே ஶரணடைந்த பக்தனின் பாவம். பகவான் என்னுடையவன் என்பதிலும் தனக்காக விரும்புகின்ற ஒரு ஸூக்ஷ்ம பாவம் தொற்றிக் கொள்கிறது. அவனிடம் அதிகாரத்துடன் கேட்டுப் பெற்றிடும் அபிமானம் ஏற்பட்டு விடுகிறது. நான் பகவானுடையவன் என்பதே சிறந்த பாவம். 'அவனுடைய கைப்பாவை நான். ஆட்டுவிப்பவன் அவன். அவன் சித்தம் அடியேன் பாக்யம். எது கிடைத்தாலும் அது அவனருளால் கிடைத்தது. எனக்கு மேன்மை தரக் கூடியது எது என்பதை அவனறிவான்'. இது ஶரணாகதியின் உயர்ந்த பாவனை.

📖 ॐ 📖

निर्मानमोहा जितसङ्गदोषा अध्यात्मनित्या विनिवृत्तकामाः ।
द्वन्द्वैर्विमुक्ताः(स्) सुखदुःख सञ्ज्ञैर्गच्छन्त्य मूढाः(फ्) पदमव्ययं(न्) तत् ।
{अध्याय १५ ~ श्लोक ५}

நிர்மானமோஹா ஜிதஸங்க₃தோ₃ஷா அத்₄யாத்மநித்யா விநிவ்ருத்த காமாஹா.
த்₃வந்த்₃வைர்விக்தா:(ஸ்) ஸுக₂து₃க்₂க₂ஸஞ்ஜ்ஞைர்
க₃ச்ச₂ந்த்ய மூட₄ா:(ஃப்) பத₃மவ்யயம்(ந்) தத்..
(அத்₄யாயம் 15 ~ ஶ்லோகம் 5)

எவர் அபிமானம் மற்றும் மோஹமற்று விட்டாரோ, பற்றினால் ஏற்படும் தோஷங்களை எவர் வெற்றி கொண்டு விட்டாரோ, எவர் நித்யம் பரமாத்மாவில் லயித்து உள்ளாரோ, எவர் காமங்களற்று விட்டாரோ, எவர் ஸுக - து:கம் போன்ற இருமைகளிலிருந்து விடுபட்டு உள்ளாரோ, மோஹம் தெளிந்தவர் எவரோ, அவர் அழிவில்லா நிலையை அடைகிறார். (15 – 5)

பரமனைத் தேடுபவன் ஶரணடைகிறான். ஶரணடைபவனுக்கு பரமன் கிடைக்கிறான். இந்த ஶ்லோகம் ஶரணடைந்தவனை விளக்குகிறது. அதே ஸமயம், என்ன செய்தால் ஶரணடைதல் ஸாத்யம் ஆகும் என்பதையும் விளக்குகிறது. மார்கமும் இதுவே. ஃபலனும் இதுவே.

'நான் – எனது' என்ற பாவம் விழிப்புடன் இருக்கும் வரை மானம், மதிப்பு, மர்யாதை, பாராட்டு என்ற எல்லாம் இருந்திடும். இவற்றை அகற்றி விட்டவனே பரமனை அடைந்திட முடியும். பரமனுடன் இணைந்தவனிடம் இவை காணப் படாது. 'நான்' இல்லை என்னும் போது யாருக்கு மானமும் மர்யாதையும்? உலகின் கவர்ச்சியில் மயங்கி இருக்கும் வரை மோஹம் இருந்திடும். பரமனின் திஶையில் திரும்பியவுடன் மோஹம் அழிந்து விடும். மோஹம் அழிந்தால் தான் பரமனின் திஶையில் திரும்ப முடியும். விவேகத்தை விழித்தெழச் செய்தால் மோஹம் அழிந்திடும்.

உலகத்தால் கவரப்படுதல் பற்று அல்லது ஆஸக்தி. பரமனால் கவரப்படுதல் ப்ரேமை. பெற்றது – பெறுதது, அடைந்தது – அடையாதது ரெண்டின் மீதும் பற்று இருக்க முடியும். அடையாததன் மீது மாத்ரம் தோன்றுவது காமம். இருமைகளில் சிக்கி இருக்கும் வரை பற்றும் காமமும் இருந்திடும். ஸுகம் – து:கம், லாபம் – நஷ்டம் போன்ற இருமைகளில் சிக்கி, ஒன்றை வேண்டி மற்றதை வெறுத்திடும் வரை, பற்றும் காமமும் விலகிடாது. இருமைகளிலிருந்து விடுபட்டு, பற்றையும் – காமத்தையும் விலக்கி விடுபவன் பரமனை அடைகிறான்.

📖 ॐ 📖

न तद्भासयते सूर्यो न शशाङ्को न पावकः ।
यद्गत्वा न निवर्तन्ते तद्धाम परमं मम ।।
{अध्याय १५ ~ श्लोक ६}

ந தத்₃ப₄ாஸயதே ஸூர்யோ ந ஶஶாங்கோ ந பாவகஹ.
யத்₃க₃த்வா ந நிவர்தந்தே தத்₃த₄ாம பரமம் மம..
(அத்₄யாயம் 15 ~ ஶ்லோகம் 6)

அதை ஸூர்யனோ சந்த்ரனோ அக்னியோ ப்ரகாஶம் அடையச் செய்வதில்லை. எங்கு சென்ற பின் திரும்பி வருவதில்லையோ, அதுவே எனது பரம பதம் (மேலான இருப்பிடம்). (15 – 6)

பரமதாமம், பரமபதம்...

பரம பதத்தை விவரிக்கிறார். ரெண்டு விஷயங்கள் சொல்கிறார். ஸூர்யனும் சந்த்ரனும் அக்னியும் அங்கு ஒளியூட்ட முடியாது. அங்கு வந்தடைந்த ஒரு ஜீவன் திரும்புவதில்லை. ஸூர்யன் எரிந்து கொண்டிருக்கிறது. மேலும் ஸில ஆயிரம் வர்ஷங்களில் அவிந்து விடும். அதுவும் அழிவிற்கு உட்பட்டதே. எனினும், நாம் அறிந்தவற்றில் மிக அதிக ப்ரகாஶம் கொண்டது ஸூர்யன். பரமாத்மனின் விராடரூபத்தை பார்த்த அர்ஜுனன், ஆயிரம் கோடி ஸூர்யனின் ப்ரகாஶம் கொண்டவர் என்று வர்ணிக்கிறான். நாம் அறிந்த ஸூர்யன் அந்த பரமனுக்கு எவ்வாறு ஒளியூட்டுவான்? இதே அத்யாயத்தில் பன்னிரெண்டாம் ஶ்லோகத்தில் ஸூர்யன் எனது ஒளியால் உலகம் முழுவதையும் ப்ரகாஶிக்கச் செய்கிறான் என்கிறார். அவரிடம் இருந்து ஒளியை வாங்கி அவரையே ப்ரகாஶிக்கச் செய்ய முடியுமா? ஸூர்யனால் முடியாத போது அவனிடம் ஒளி வாங்கி ப்ரகாஶித்திடும் சந்த்ரனாலும் முடிந்திடாது. அதே போல், அக்னி தேவனின் தேஜஸ் நான் என்றார் ஏழாம் அத்யாயத்தில். அக்னியாலும் பரமனை ஒளியுறச் செய்ய முடியாது.

இதை மற்றொரு கண்ணோட்டத்திலும் பார்க்கலாம். 'நான் இருக்கிறேன்', என்ற எனது இருப்புத் தன்மைதான் பரமாத்மாவின் அங்கமான ஸத். எனது இருப்புத் தன்மையை என்னால் பகலிலும் அநுபவிக்க முடிகிறது. இருண்ட ராத்ரியிலும் ஒளியுள்ள ப்ரதேஶத்தில் அமர்ந்திருந்தாலும் அடர்ந்த வனத்தின் ஒரு இருண்ட குஹையினுள் அமர்ந்திருந்தாலும் கண்ணைத் திறந்து அமர்ந்திருந்தாலும் எந்த ஒளியும் புக முடியாதபடி கண்ணை இறுக மூடி அமர்ந்திருந்தாலும், 'நான் இருக்கிறேன்', என்ற உணர்வு இல்லாமல் போவதில்லை. என்னுள் ஒளி விட்டு ப்ரகாஶித்துக் கொண்டு இருக்கிறது. ஸூர்ய ஒளியையே பார்த்திராத குருடனின் உள்ளும் இந்த ஒளி எப்பொழுதும் இருக்கிறது. ஆன்ம ஸாதனையில் இருந்த பலரும் தன்னுள் வர்ணிக்க முடியாத ஒளியைக் கண்டதாகக் கூறுகின்றனர். இருப்புத்தன்மையின் இந்த ஒளி, ஆத்மாவின் இந்த ஒளி ஸ்வயம் ப்ரகாஶமானது. இது ஸூர்யனாலோ சந்த்ரனாலோ அக்னியாலோ ஒளியுறுவதில்லை. நாம் அறிந்த ஒளி எதுவும் அங்கு சென்றிடவும் முடியாது.

ஜீவன் பரமாத்மாவின் சிறு அம்ஶம். பரமாத்மாவுடன் இணைந்து விடுவது தான் அதன் லக்ஷ்யமாக முடியும். இணையாத வரை, அது மீண்டும் மீண்டும் பிறவி எடுத்திடும். மீண்டும் மீண்டும் லோகத்திற்குத் திரும்பிடும். இணைந்த பிறகு திரும்பிடாது.

🕮 ॐ 🕮

ममैवांशो जीवलोके जीवभूतः(स्) सनातनः ।
मनः(श्) षष्ठानीन्द्रियाणि प्रकृतिस्थानि कर्षति ।।
{अध्याय १५ ~ श्लोक ७}

மமைவாம்ஶோ ஜீவலோகே ஜீவபூ₄த:(ஸ்) ஸநாதனஹ.
மன(ஶ்) ஷஷ்ட₂ாநீந்த்₃ரியாணி ப்ரக்ருதிஸ்த₂ானி கர்ஷதி..
(அத்₄யாயம் 15 ~ ஶ்லோகம் 7)

என்னுடைய ஸநாதன அம்ஶமான ஆத்மாவே ஸம்ஸாரத்தில் ஜீவனாகத் தோன்றுகிறது. அது ஜீவலோகத்தில் ப்ரக்ருதியில் நிலைத்திருக்கும் இந்த்ரியங்கள் ஐந்தையும் ஆறுவதான மனஸையும் கவர்கிறது. (15 – 7)

என் அம்ஶமான ஆத்மா...

மநுஷ்யனை 'அம்ருதஸ்ய புத்ர:', என்று வேதம் முழக்கம் செய்ததும் இதே கருத்துதான். இதன் அடிப்படையில் தான் ஸ்வாமி விவேகானந்தர் அந்த ப்ரபலமான வாக்யத்தைப் பேசி உள்ளார். 'Every soul is potentially divine'. மநுஷ்யன் மாத்ரம் இல்லை, ஒவ்வொரு உயிரும் எனது அம்ஶமே. (ஜீவன்

என்ற வார்த்தை ஶரீரமெடுத்த ஆத்மாவைக் குறிக்கும்). இதை உணரக் கூடிய ஆற்றல் மநுஷ்யனுக்கு மாத்ரமே உண்டு.

மநுஷ்யன் பரமனின் அம்ஶம். அவ்வகையில் ஜீவனும் பரமனும் ஒன்றே. ஜீவன் தன்னை ஶரீரமாகக் கருதி விடுவதால், ப்ரக்ருதியுடன் தன்னைப் பிணைத்துக் கொள்வதால் தன் பரம தன்மையை மறந்து, இந்த்ரியங்களில் உழன்று விடுகிறது. பரமனின் அம்ஶமான மநுஷ்யன் ஸ்வதந்த்ரமானவன். ஸ்வதந்த்ரமே அவனது இயல்பு. 'நாமார்க்கும் குடியல்லோம்'. ஆனால் மநுஷ்ய வரலாறு முழுவதும் அடிமைப் படுத்தும் முயற்சிகளின் வரலாறு. ம்ருகங்களை அடிமைப் படுத்த முயன்றான். பிறகு ஸஹ மநுஷ்யர்களையும் அடிமைப் படுத்த முயன்றான். மநுஷ்ய அடிமைகளை வாங்க விற்க சந்தைகள் நடத்தினான். மநுஷ்ய ஸமூஹங்களை அடிமைக் கூலிகளாக பல்வேறு தேஶங்களுக்கு கடத்திச் சென்றான். தேஶங்களை அடிமைப் படுத்த முயன்றான். ஆனால், எதை முக்யமாக அடிமைப் படுத்த வேண்டுமோ, அதற்கு அடிமை ஆகி விட்டான். ஐந்து இந்த்ரியங்கள் மற்றும் மனஸிற்கு அடிமை ஆகி விட்டான். அவற்றின் தளையிலிருந்து விடுபட முடியாமல் தவிக்கிறான். இந்த்ரியங்கள் அவனைக் கட்டிப் போட்டுள்ளன. மநுஷ்யன் அவ்வாறே நம்புகிறான். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கூறுவது எதிர்மாறாக இருக்கிறது. 'இந்த்ரியங்கள் மநுஷ்யனை கட்டிப் போடுவதில்லை. இவன் தான் இந்த்ரியங்களையும் மனஸையும் இறுகப் பற்றி இருக்கிறான்', என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

கண்ணை வைத்து ஒருவன் தொழில் செய்கிறான். ஓவியனாகவும் படப்பிடிப்பாளனாகவும் நர்தகியாகவும் துப்பு துலக்குபவனாகவும் வேஷம் ஏற்று உலகில் வாழ்கிறான். ஒருவன் குரலை மையமாக வைத்து பேச்சாளனாகவும் பாடகனாகவும் வக்கீலாகவும் வேஷம் ஏற்கிறான். நாக்கை பணயம் வைத்து வாழ்க்கை நடத்துபவர்களும் உண்டு (Tea tasters, Recipe tasters, cook etc.). மனஸை ப்ரதானக் கருவியாக்கி கவிஞனாகவும் கலைஞனாகவும் Designer ஆகவும் வேஷம் ஏற்பவர்களும் உண்டு. இவை எல்லாம் உலகத்தில் நாம் ஏற்றிடும் வேஷங்கள். உலக வாழ்வில் நாம் ஏதோ ஒரு வேஷமேற்று வாழ்கிறோம். அவ்வேஷத்திற்கு இந்த்ரியங்களும் மனஸும் நமக்குக் கருவிகள் ஆகின்றன. அவ்வளவுதான். நம்மை அந்த இந்த்ரியங்களுடன் பிணைத்துக் கொள்கிறோம். என் குரல் இல்லை என்றால் நான் இல்லை. கண் இல்லை என்றால் நான் இல்லை என்றெல்லாம் கருதி விடுகிறோம். இவை ப்ரக்ருதியின் அம்ஶங்கள். இவை அனைத்தும் மாறுபவை. ஸிறு வயஸில் என்னிடம் இருந்த கண்ணோ மூக்கோ அதே ஆற்றலுடன் இப்பொழுது இல்லை. நான் ஸங்க வேலை செய்து ஸமுதாயத்தில் திரிந்து கொண்டிருந்த போது ஸில பாடல்கள் இயற்றி இருக்கிறேன். உணர்ச்சிப் பெருக்கில் அநாயாஸமாக தோன்றின அப்பாடல்கள். இன்று மனஸ் மாறி விட்டது. எவ்வளவு முயன்றும் மனஸில் கவிதை ஊற்றெடுப்பதில்லை. இந்த்ரியங்கள் மாறி உள்ளன. ஆனால், 'நான்' என்ற எனது பாவம் மாறவில்லை. இந்த்ரியங்கள் மாறுவது மாத்ரம் இல்லை. இந்த்ரியங்கள் இல்லாமலே போனாலும் போகலாம். ஆனால், என் இருப்பு இவற்றை ஸார்ந்து இல்லை. 'நான்' இவற்றிலிருந்து ஸ்வதந்த்ரமானவன். இவற்றைப் பற்றிக் கொண்டால், 'நான்' அடிமை ஆகிறேன்.

இன்று குரலையும் கண்ணையும் தனித் தனியான அங்கங்களையும் இன்ஷ்யூர் செய்து கொள்ள முடியும். அமிதாப் பச்சன் போன்ற நடிகனோ, லதா மங்கேஷ்கர் போன்ற பாடகியோ, ஸுகீ ஶிவன் போன்ற பேச்சாளனோ, ஒரு ஆஸிரியனோ தன் குரலை காப்பீடு செய்து கொள்ளலாம். குரலை இழந்தால் பணம் கிடைக்கும். தன்னைக் குரலுடன் பிணைத்துக் கொண்டவன், தன்னையே குரலாக நினைத்து விடுபவன், குரல் இல்லை என்றால் தானும் இல்லை என்று கருதுபவன் குரலை இழந்தால் குலைந்து விடுவான். உடைந்து விடுவான். இந்த்ரியங்கள் மாத்ரம் இல்லை. ஶரீரம், பணம், சொத்து, பதவி, குடும்பம் என்ற அனைத்து உலக விஷயங்களும் இதே போலத்தான். என் குடும்பம், என் குடும்பம் என்று ஓடுகிறான். குடும்பத்திற்காகவே வாழ்கிறான். குடும்பம் என்பது என்ன? சிறு வயஸில் 'என் குடும்பம்', என்பதில் அம்மா, அப்பா, தாத்தா, பாட்டி, தம்பி தங்கைகள், சிற்றப்பா, அத்தை என்று பலரும் இருந்தனர். நடு வயஸில் 'என்' குடும்பத்தில் தாத்தா, பாட்டி இல்லை. சிற்றப்பா, அத்தைகள் இல்லை. ஸஹோதர ஸஹோதரிகளும் இல்லை. அவன், அவனுடைய தாய், தந்தை, மனைவி, குழந்தைகள் மாத்ரம் உள்ளனர். கிழ வயஸில் தாய், தந்தையரும் இல்லை. குழந்தைகளும் இல்லை. அவனும் மனைவியும் மாத்ரம் அல்லது இவர்கள் இருவரில் ஒருவர் மாத்ரம் தனியாக இருக்கிறார். வாழ்க்கை முழுவதும், 'என் குடும்பம்' என்று தன் குடும்பத்தையே தானாகக் கருதியவன் அந்நிலையில்

உடைந்து போகிறன். உலக விஷயங்களுடன் ஒட்டி விடாமல் தன்னை வேருக நிறுத்த முடிபவன் மாத்ரமே பிழைக்கிறன்.

ॐ

शरीरं यदवाप्नोति यच्चाप्युत्क्रामतीश्वरः ।
गृहीत्वैतानि संयाति वायुर्गन्धानिवाशयात् ।।
{अध्याय १५ ~ श्लोक ८}

ஶரீரம் யத₃வாப்நோதி யச்சாப்யுத்க்ராமதீஸ்வரஹ.
க்₃ருஹீத்வைதாநி ஸம்யாதி வாயுர்க₃ந்த₄ாநிவாஶயாத்..
(அத்₄யாயம் 15 ~ ஶ்லோகம் 8)

மணத்தின் இருப்பிடத்தில் இருந்து காற்றுனது எப்படி மணத்தை க்ரஹித்து எடுத்துச் செல்கிறதோ, அப்படியே ஜீவாத்மா ஶரீரத்தை விடும் போது அங்கிருந்து மனஸ் மற்றும் பிற இந்த்ரியங்களை க்ரஹித்துச் சென்று மற்றொரு ஶரீரத்தை அடைகிறது. (15 – 8)

வாஸனை என்பது என்ன?

வாஸனை என்பது எங்கு இருக்கிறது? புஷ்பத்தில் இருக்கிறது. வாஸமுள்ள மற்ற வஸ்துக்களில் இருக்கிறது. காற்று புஷ்பத்தைத் தொட்டுச் சென்றல், காற்றிலும் வாஸனை இருக்கிறது. நம் விரல்கள் வாஸனைப் பொருளைத் தொட்டால் நம் விரலிலும் வாஸனை இருக்கிறது. அதே போல, ஜீவாத்மா ஶரீரத்தில் ஸில காலம் வஸிக்கிறது. மனஸுடனும் இந்த்ரியங்களுடனும் ஒட்டிக் கொள்கிறது. ஶரீரத்தை விட்டுச் செல்லும் போது தன்னுடன் மனஸ் மற்றும் இந்த்ரியங்களின் வாஸனையை எடுத்துச் செல்கிறது. வேறொரு ஶரீரத்தைத் தேடிப் பெறுகிறது. மீண்டும் இந்த்ரியங்களையும் மனஸையும் பெறுகிறது. மீண்டும் அவற்றுடன் ஒட்டுகிறது. பழைய வாஸனைகளை அநுபவிக்க முயல்கிறது. புதிய வாஸனைகளையும் ஏற்றிக் கொள்கிறது. இந்த ஸுழற்சி தொடர்கிறது.

நமக்குக் கிடைத்திருப்பது ஐந்து அடுக்கு ஶரீரங்கள். மேலே இருப்பது ஸ்தூல ஶரீரம் அல்லது அன்ன மய கோஶம். மரணத்தின் ஸமயத்தில் இதை நாம் துறந்து விடுகிறேம். இந்த ஶரீரத்துடன் நாம் கொண்டிருந்த பிணைப்பு வலிமையானது. ‘என் ஶரீரம்’ என்று வாழ்நாள் முழுவதும் கொண்டாடினேம். அந்த ஶரீரத்தை எரித்த பின் மீதம் இருக்கும் எலும்பை கங்கை போன்ற நதியில் கரைத்த பின்னரே ஜீவன் தன் ப்ரயாணத்தை மேற்கொண்டு தொடர்கிறதாம். (அதுவரை ‘எனது’ என்று கருதிய ஶரீரத்தின் எலும்புகளையே வட்டம் இடுகிறதாம்.) மேற்படி ப்ரயாணத்தில் ஜீவன் ஸூக்ஷ்ம ஶரீரத்தை உடன் எடுத்துச் செல்கிறது. ஸூக்ஷ்ம ஶரீரங்கள் நான்கு. மனஸ், புத்தி, ப்ராணன் மற்றும் இவற்றை எல்லாம் பார்த்திடும் ஆனந்தம். மநுஷ்யன் வாழ்வதற்கு ரெண்டு வகை ஶக்திகள் கிடைக்கின்றன. ஒன்று ப்ராண ஶக்தி, மற்றென்று இச்சா ஶக்தி (விருப்பம் அல்லது வாஸனையின் ஶக்தி). ப்ராண ஶக்தி க்ஷணத்திற்கு க்ஷணம் அழியக் கூடியது. அது தீர்ந்து விடும் போது ஶரீரத்தின் மரணம் ஸம்பவிக்கிறது. இச்சா ஶக்தி வளர்ந்து கொண்டே இருக்கக் கூடியது. ஶரீரத்திற்கு மரணம் நேர்ந்த பின்னரும் அது அழிவதில்லை. ஜீவனுடன் சேர்ந்து அதுவும் வெளியேறுகிறது. (ஜீவன் அதை இறுகப் பற்றி இருப்பதால், ஸூக்ஷ்ம ஶரீரம் வெளியேறுகிறது என்று சொல்வதை விட ஜீவன் அதை உடன் எடுத்துச் செல்கிறது என்றே கூற வேண்டும்). இச்சா ஶக்தியைப் பற்றிய படி ஜீவன் அடுத்த ஶரீரத்தைப் பெறுகிறது. இது தான் அவ்வுயிரின் ஸ்வபாவமாக வெளிப்படுகிறது. உலகில் எவ்வித அநுபவமும் பெற்றிடும் முன்பே, சிறு குழந்தையாக இருக்கும் பொழுதே, இந்த ஸ்வபாவம் வெளிப்படுவதைக் காண்கிறேம். குழந்தைகள் வெவ்வேறு மனப்பான்மைகள் கொண்டிருப்பதையும், ஒரே சூழ்நிலையில் வெவ்வேறு விதமாக செயல் படுவதையும் பார்க்கிறேம். பிறக்கும் பொழுதே உடன் வரும் இந்த ஸ்வபாவம் பெரும்பாலான மநுஷ்யர்களில் அவர்களது மரணம் வரை மாறுவதில்லை. மறு ஜன்மக் கருத்தை ஏற்காத மநுஷ்ய ஸமூஹங்கள் இந்த விஷயத்தைப் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் தடுமாறுகின்றன. அனைத்து குழந்தைகளையும் ஒரே அச்சில் வார்க்க முயல்கின்றன. அது இயற்கைக்கு எதிரானது. விபரீதமான விளைவே ஏற்படும்.

ॐ

श्रोत्रं(ञ्) चक्षुः(स्) स्पर्शनं(ञ्) च रसनं(ङ्) घ्राणमेव च ।
अधिष्ठाय मनश्चायं विषयानुपसेवते ।।
{अध्याय १५ ~ श्लोक ९}

ஶ்ரோத்ரம்(ஞ்) சக்ஷு:(ஸ்) ஸ்பர்ஶநம்(ஞ்) ச ரஸனம்(ங்) க்₄ராணமேவ ச.
அதி₄ஷ்ட₂ாய மனஶ்சாயம் விஷயாநுபஸேவதே..
(அத்₄யாயம் 15 ~ ஶ்லோகம் 9)

அந்த ஜீவாத்மா மனஸின் துணையோடு ஐந்து இந்த்ரியங்கள் மூலம் விஷயங்களை நுகர்கிறது. (15 – 9)

ஜீவாத்மா விஷயங்களை நுகர்வது எங்ஙனம்?

கண், காது, மூக்கு போன்றவை ஶரீரத்தின் அங்கங்கள் மாத்ரமே. ஐந்து இந்த்ரியங்கள் இவை போன்ற அங்கங்கள் இல்லை. இவ்வங்கங்களின் ஆற்றல் தான் இந்த்ரியங்கள் எனப்படுகின்றன. பார்க்கும் திறன் (சக்ஷு:), கேட்கும் ஆற்றல் (ஶ்ரோத்ரம்), தொட்டு உணரும் ஆற்றல் (ஸ்பர்ஶம்), ஸுவை அறியும் ஆற்றல் (ரஸனம்), நுகர்ந்து அறியும் ஆற்றல் (க்ராணம்) ஆகிய ஐந்தும் ஜ்ஞான இந்த்ரியங்கள். இவ்வைந்து இந்த்ரியங்களின் விஷயங்கள் (தீனி) முறையே காக்ஷீ, ஶப்தம், ஸ்பர்ஶம், ரஸம் மற்றும் கந்தம் ஆகியவை. கண்ணிற்குத் தீனி காக்ஷீ. கண் தான் பார்க்கிறது. என்றாலும் அநுபவிப்பது மனஸே. கண் காக்ஷீகளை பிடித்தது – பிடிக்காதது, அழகு – கோரம் என்று வகுப்பதில்லை. இது மனஸின் வேலை. விரும்பிய காக்ஷீக்குப் பின்னால் கண்ணை மீண்டும் மீண்டும் ஓட வைப்பது மனஸ். கண் மூலம் மனஸே காக்ஷீ என்னும் விஷயத்தை நுகர்கிறது. மனஸ் கண்ணுடன் இணையவில்லை என்றால் கண்ணிருந்தும் மநுஷ்யன் பார்ப்பதில்லை. நாக்கு என்பது தோலும் சதையும் உள்ள ஒரு அங்கம் மாத்ரமே. ருசியை அறிகிறது. ஆனால், மனஸே ருசியை அநுபவிக்கிறது. தான் விரும்பிடும் ருசிக்குப் பின்னால் நாக்கை அலைய விடுவது மனஸே. மனஸ் தான், 'நீ கசப்பான பாகற்காய் சாப்பிட்டு எனக்குத் து:கம் அளிக்கிறாய். வேண்டாம் அது. குலாப் ஜாமூன் சாப்பிடு. அது எனக்கு ஸுகம் தரும். ஏன் ரெண்டுடன் நிறுத்தி விட்டாய்? அதிகமாகச் சாப்பிடு. எனக்கு அதிக ஸுகம் கிடைக்கும்', என்று நாக்கை விரட்டுகிறது. மனஸ் வேறு விஷயத்தில் ஈடுபட்டிருந்தால், நாக்கு ருசியை அறிந்திடும் ஆற்றலை இழந்து விடுகிறது. நாக்கு செத்து விடுகிறது என்று சொல்லலாம். தோல் ஸ்பர்ஶிக்க மாத்ரமே செய்கிறது. தொடப்பட்டது ஸுகமாக இருக்கிறது என்றும் வருத்தம் தருகிறது என்று பாகுபடுத்தி ஸ்பர்ஶத்தை அநுபவிப்பது மனஸே. தோல் படுக்கிறது. மனஸ் தான், 'நீ கடினப் பலகை மீது படுத்திருக்கிறாய். அந்த ஸ்பர்ஶம் வருத்தம் தருகிறது. ஸுகம் தரும் பஞ்ஜு மெத்தை மீது படுத்திடு', என்கிறது. ஶரீரம் களைத்திருந்தும், உறக்கம் அதற்குத் தேவைப்பட்டும், உடலை மனஸ் தூங்க விடுவதில்லை. மனஸ் தான் அநுபவிக்கிறது. மனஸ் தான் வேண்டும் என்றும் வேண்டாம் என்றும் சொல்கிறது. மேலும், மேலும், இன்னம், இன்னம் என்று அலைவதும் மனஸ் தான். வஸ்துக்களும் பணமும் விஷயங்களும் தான் ஸுகம் என்றால் உலகத்தில் உள்ள அனைத்து செல்வந்தர்களும் மஹா ஸுகத்தில் இருக்க வேண்டும். ஆனால், அவ்வாறில்லை. பெரும்பாலும் செல்வந்தர்கள் து:கத்தில், மன வருத்தத்தில் இருக்கின்றனர். விஷயங்களில் ஸுகம் இல்லை. மனஸ் தான் ஸுகம் து:கம் என்ற போர்வையைப் போர்த்தி விஷயங்களை அநுபவிக்கிறது. விரும்புகிறது அல்லது வெறுக்கிறது.

📖 ॐ 📖

उत्क्रामन्तं स्थितं वापि भुञ्जानं वा गुणान्वितम् ।
विमूढा नानुपश्यन्ति पश्यन्ति ज्ञानचक्षुशः ।।
{अध्याय १५ ~ श्लोक १०}

உத்க்ராமந்தம் ஸ்தி₂தம் வாபி பு₄ஞ்ஜானம் வா கு₃ணாந்விதம்.
விமூட₄ா நாநுபஶ்யந்தி பஶ்யந்தி ஜ்ஞானசக்ஷுஷஹ..
(அத்₄யாயம் 15 ~ ஶ்லோகம் 10)

ஶரீரத்தை விட்டு வேறு ஶரீரத்திற்குச் செல்பவனை, ஒரு ஶரீரத்தில் இருப்பவனை, அநுபவிப்பவனை, குணங்களோடு கூடியவனை மூடர்கள் அறிவதில்லை. ஜ்ஞானக்

கண்ணுடையவன் அறிகிறான். (15 – 10)

ஜ்ஞானக் கண்..

உத்க்ராமந்தம். பேச்சு வழக்கில் 'அவன் ஶரீரத்தை விட்டுப் போய் விட்டான்', என்றும் 'ஶரீரத்தை விட்டு உயிர் பிரிந்து விட்டது', என்றும் கூறுகிறோம். அதன் அர்தம் அறிந்திருக்கிறோமா என்பது தெரியாது. ஹ்ருதயம் துடித்திடும் வரை ஜீவன் இருப்பதாகக் கருதுகிறோம். ஹ்ருதயம் துடிப்பதை நிறுத்திய பின்பும் சிறிது நேரம் ஜீவன் ஶரீரத்தில் இருக்கிறது (Brain death என்கிறார்கள்). பரமாத்மாவை அசலம், ஸ்திரம், அதாவது அசையாதவர், நிலையானவர் என்கிறோம். அவரது அம்ஶமான ஜீவன் ஶரீரத்தை விட்டு பிரிந்து போகிறது என்று சொல்வது பொருந்துமா? ஸூக்ஷ்ம ஶரீரம் அதனுடன் ஒட்டி இருப்பதால், ஸூக்ஷ்ம ஶரீரம் ப்ரக்ருதியின் அங்கம் ஆனதால் போகிறது.

ஸ்திதம். ஜீவாத்மா ஶரீரத்தை நாடிப் பெற்று, அதில் நிலைக்கிறது. ஶரீரத்தில் இருந்திடும் ஜீவாத்மாவை மூடர்களான நாம் அறிவதில்லை. தாயின் கர்ப்பப்பையில் ஒரு குழந்தை எப்படி உருவாகிறது, அதன் ஶரீரம் எந்தெந்த கட்டத்தில் எப்படி வளர்கிறது என்பதை எல்லாம் விஜ்ஞானத்தின் மூலம் அறிந்திட முயல்கிறோம். நாம் தாய்க்கு அளித்திடும் உணவும், ஊட்ட ஸத்தும் அக்குழந்தையை வளர்த்திடுகின்றன என்று கருதுகிறோம். அந்த ஶரீரத்தில் எல்லாம் அறிந்த பரமனின் அம்ஶமான ஜீவாத்மா நிலைத்திருக்கிறது என்பதை அறிவதில்லை.

புஞ்ஜானம். கண் பார்க்கிறது, நாக்கு ஸுவைக்கிறது, மனஸ் ரஸிக்கிறது, மனஸ் மகிழ்கிறது, ஶரீரத்திற்குப் பசிக்கிறது, மூளை வேலை செய்கிறது என்றல்லாமல் நான் அநுபவிக்கிறேன் என்று, ப்ரக்ருதியுடன் தன்னை இணைத்துக் கொண்ட ஜீவாத்மா கருதுகிறது. அறியாமையில் இந்த ஸுகங்களை விட மேன்மையானது வேறொன்றும் இல்லை என்றும் எண்ணுகிறது. வாஸனை என்னும் வலையில் ஆழமாக சிக்குகிறது.

குணான்விதம். குணங்களுடன் இணைந்ததால் ஆத்மா போகிறது, நிலைக்கிறது, அநுபவிக்கிறது. உண்மையில் ஆத்மாவிற்கு குணங்களுடன் ஸம்பந்தம் இல்லை. உலகத்தின் மாயக் கவர்ச்சியில் மயங்கி, உலகத்தில் ஸுகம் கிடைக்கும் என்ற விருப்பத்தில் 'நான் – எனது', என்ற கயிறுகளைக் கொண்டு குணங்களுடன் ஒட்டிக் கொள்கிறது. தாயாரின் இறப்பு நிகழ்ந்த போது நாரதர் முக்திக்கான வழி திறந்தது என்று எண்ணினாராம். பரம ஏழ்மையில் வாழ்ந்த போதும் வீட்டைத் தேடி வந்த ஒரு மூட்டை சோளத்தை, 'விட்டலன் கொடுத்தது. அவனுக்கே சேரட்டும்', என்று ஊர்க் கோவிலில் படைத்து, ஏழைகளுக்கு பகிர்ந்தளித்து விட்டாராம் ஸ்ரீ துகாராம் மஹாராஜ். மெஹெர் பாபா தனது மூன்று புதல்வர்களும் ஒரே தினத்தில் இறந்த போது, 'அவன் கொடுத்ததை, அவன் எடுத்துச் சென்று விட்டான்', என்று கருதி, தன் வாழ்க்கையை இறைவனுக்கு அர்பணித்து விட்டார்.

ஆனால், மநுஷ்யன் எப்படியாவது உலகத்தில் சிக்கி இருப்பதை விரும்புகிறான். வ்யாபாரம் படுத்து விட்டால் கடன் வாங்கி வ்யாபாரம் செய்கிறான். மனைவி இறந்தால் மீண்டும் ஒரு முறை திருமணம் செய்து கொள்ள விழைகிறான். புதல்வன் பிறக்கவில்லை என்றால் தத்து எடுக்கிறான். பற்றினைத் துறக்கச் சொல்லும் கீதையை ப்ரசாரம் செய்யக் கிளம்புகிறான். இவன் பேச்சைக் கேட்க வந்தவர்களை, என் ஶிஷ்யர்கள் என்று கூறி ஒரு அமைப்பையும் கட்டடங்களையும் உருவாக்குகிறான். ஸுகம் நாடுகிறான். ஆனால், து:கத்தையே அடைகிறான். ப்ரக்ருதியின் குணங்களுடன் தன்னை பிணைத்துக் கொண்டதால் ஏற்படும் அவலங்கள் இவை. இதை மூடன் அறிவதில்லை. போகத்திலும் அதற்காகக் குவிப்பதிலும் மூழ்கி இருப்பவன் இதைப் பார்ப்பதில்லை. ஜ்ஞானக் கண் உள்ளவனே அறிகிறான்.

🕮 ॐ 🕮

यतन्तो योगिनश्चैनं पश्यन्त्यात्मन्यवस्थितम् ।
यतन्तोऽप्यकृतात्मानो नैनं पश्यन्त्यचेतसः ।।
{अध्याय १५ ~ श्लोक ११}

யதந்தோ யோகி₃நஸ்சைநம் பஸ்யந்த்யாத்மந்யவஸ்தி₂தம்.
யதந்தோப்யக்ருதாத்மானோ நைநம் பஸ்யந்த்யசேதஸஹ..
(அத்₄யாயம் 15 ~ ஸ்லோகம் 11)

முயற்சியுடைய யோகீகள் தன்னுள் வீற்றிருக்கும் இந்த ஆத்மாவை அநுபவம் செய்கின்றனர். ஆனால், ஶுத்த அந்த:கரணம் இல்லாத அவிவேகி முயற்சி செய்தாலும் அநுபவிப்பதில்லை. (15 – 11)

ஆத்மாவை அநுபவிக்கணும்..

ஜ்ஞானக் கண் உள்ளவனே அறிகிறான். ஜ்ஞானக் கண் உள்ளவனே விளக்குகிறார். அவனுக்கு மூன்று அடையாளங்கள். முயற்சி, ஶுத்த அந்த:கரணம் மற்றும் விவேகம். முயற்சி என்பது இடைவிடாத பயிற்சி. ஸத் – அஸத், ஏற்கத் தக்கவை – விலக்கத் தக்கவை, நித்யம் – அநித்யம், செய்யத் தகுந்தது – செய்யக் கூடாதது என்பவைப் பற்றி தெளிவாக அறிதல் விவேகம். பயிற்சி என்பது ஸ்வய நினைவுடன் செய்யப் படுவது. ஒருங்கிணைந்த மனஸுடன் செய்வது. மனஸ் அடிக்கடி வேறு விஷயத்திற்குச் சென்று விடும். ஒவ்வொரு முறையும் அதை மீண்டும் அப்போதைய செயலில் கொண்டு வருதலே பயிற்சி. பயிற்சி மூலம் ஒருங்கிணைந்த மனஸை அடைந்து விட முடியும். ஒருங்கிணைந்த மனஸ் நல்ல மனஸாக இருக்கும் என்பது நிஶ்சயம் இல்லை. கொடிய செயல்கள் புரிபவர்களும், ஸமுதாய விரோத நடவடிக்கைகளில் உள்ளவர்களும் முயற்சி செய்து ஒருங்கிணைந்த மனஸைப் பெற்று விட முடியும். அதனால், ஒருங்கிணைந்த மனஸ் இல்லை. தூய அந்த:கரணமே அவஶ்யமாகிறது.

ஶக்தி ஒன்றுதான். தீயவனின் கையில் செல்லும் போது கொடுஞ்செயலுக்குப் பயன்படுகிறது. தூயவனின் கையில் நற்செயலுக்குக் காரணமாகிறது. பாரதத்தில் ஶாஸ்த்ரங்கள் பலவற்றை ரஹஸ்யமாகவே வைத்திருந்தனர். தகுந்த ஶிஷ்யன் கிடைத்தால் மாத்ரமே வெளியிட்டனர். இதனால் பல ஶாஸ்த்ரங்கள் மறைந்து விட்டன. மறைந்தாலும் பரவாயில்லை. ஆனால், தீயவனின் கையில் போய்ச் சேரக் கூடாது என்பதில் அக்கறை. த்ரோணரின் ஶிலையை வைத்து, பயிற்சி செய்து வில் வித்யையில் நிபுணத்வம் பெற்ற ஏகலைவன் குருக்ஷேத்ர யுத்தத்தில் துர்யோதனுடன் இருந்தான். சீனாவில் வெடிமருந்தை மூவாயிரம் வர்ஷங்கள் முன்பே அறிந்திருந்தனர். மத்தாப்பும் சிறிய பட்டாஸுகளும் மாத்ரமே தயாரித்து வந்தனர். பண்டிகைகளில் மநுஷ்யனின் உத்ஸாஹத்தைப் பெருக்கிடவே பயன் படுத்தினர். மநுஷ்யர்களைக் கொல்லக் கூடிய வெடிகுண்டுகளைத் தயார் செய்யவில்லை. வெடிமருந்தின் இந்த ஜ்ஞானம் ஸில நூற்றாண்டுகள் முன்பு ஐரோப்பியன் கைக்கு வந்து சேர்ந்தவுடன் குண்டுகளும் பீரங்கிகளும் தயாராகி விட்டன. ரஷ்ய க்ஜார் ராஜாவின் ஆலோசகனாக இருந்த ரஸ்புதின் அத்புத ஶக்திகளைப் பெற்றிருந்தான். அவற்றைப் பெற்றிட திபெத் வரை வந்திருந்தான். கடும் பயிற்சியால் அவற்றில் ஸித்தி பெற்றிருந்தான். அவன் கை பட்டவுடன் க்ஜார் ராஜாவின் மகன் நோய் தீர்ந்து தேஹ நலம் பெற்றான். ஆனால், சென்ற நூற்றாண்டின் மிகக் கொடியவனாய், தீமையின் மொத்த உருவாகி விட்டான் ரஸ்புதின். ஆத்மாவை அறிந்திட உள்ளத் தூய்மை அதி அவஶ்யம். ஸுகம் – து:கம், உயர்வு – தாழ்வு போன்ற இருமைகளில் ஸம நிலையில் இருக்கக் கூடிய மனஸே தூய்மை அடைகிறது. பொதுவாக, மரணம் ஏற்படும் முன் நினைவு தப்பி விடும். ஆனால், வாழ்க்கையை ஸ்வய நினைவுடன் வாழ்ந்தவனால் மரணத்தையும் ஸ்வய நினைவுடன் பார்க்க முடியும். வாழ்க்கை முழுவதும் ஸ்வய நினைவின் ஸாதகம் செய்தவனால் மரணத்தையும் ஸ்வய நினைவுடன் பார்க்க முடியும்.

📖 ॐ 📖

यदादित्य गतं(न्) तेजो जगद्भासयतेऽखिलम् ।
यच्चन्द्रमसि यच्चाग्नौ तत्तेजो विद्धि मामकम् ।।
{अध्याय १५ ~ श्लोक १२}

யத₃ாதி₃த்ய க₃தம்(ந்) தேஜோ ஜக₃த்₃ப₄ாஸயதேऽகி₂லம்.
யச்சந்த்₃ரமஸி யச்சாக்₃நௌ தத்தேஜோ வித்₃தி₄ மாமகம்..
(அத்₄யாயம் 15 ~ ஸ்லோகம் 12)

ஸூர்யனின் எந்த தேஜஸ் உலகம் முழுவதையும் ஒளி மயம் ஆக்குகிறதோ, எந்த தேஜஸ் சந்த்ரனில் உள்ளதோ, அக்னியில் உள்ளதோ, அதை என்னுடையது என்று அறிந்திடு. (15 – 12)

ஸூர்ய, சந்த்ர, அக்னியின் தேஜஸ் நான்..

ஸூர்யன், சந்த்ரன் மற்றும் அக்னியின் தேஜஸ் இவை என்னுடையவை என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். அவரது இத்தகைய கூற்றில் 'நான்' த்வனிக்கிறது போல், அஹங்காரம் த்வனிப்பது போல் தோன்றுகிறதா? தோன்றி இருக்க வேண்டும். அதனால்தான் அவரை பகவான் என்று உயர்த்தி, நம் எண்ணத்திற்கு மெருகு ஏற்றி விட்டோம். 'நானே' உயர்த்துவதற்காக அல்ல, அர்ஜுனன் ஸமர்பணம் ஆகிட உதவிடவே ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் இவ்வாறு கூறுகிறார். ஸமர்பணமானால் ஸமர்பணம் செய்து விடுபவனுக்கு லாபமே அன்றி, எவர் முன் ஸமர்பணம் ஆகிறானோ, அவருக்கல்ல. ஸமர்பண பாவத்தால் அர்ஜுனனுக்குத் தான் லாபம். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் ஒரு நிமித்தம் மாத்ரமே.

உயர்ந்தவர் முன், எல்லா வகையிலும் சிறந்தவர் முன் ஸமர்பணம் ஆவதில் என்ன விஶேஷம்? பல கோணங்களிலும் அவரை ஆராய்ந்து, 'இவர் வணங்கத் தக்கவரே', என்று முழுமையாக ஸமாதானம் அடைந்த பின் வணங்கினால், அது ஸமர்பணம் ஆகிடுமா? அர்ஜுனன் ஸமர்பணம் ஆக வேண்டும். அது ஒன்று தான் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் நோக்கம். அவனிடம், 'நீயும் இல்லை, நானும் இல்லை. எல்லாம் பரமாத்மன் மாத்ரமே' என்று ஜ்ஞானியின் குரலில் பேசி இருந்தால் அர்ஜுனன், 'நீ வேண்டுமானால் இல்லை என்று வைத்துக் கொள். நான் இருக்கிறேன்', என்றிருப்பான். கீதையில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் பேசிய இறுதி வசனமும் ஸமர்பணம் தான். 'எல்லாவற்றையும் துறந்து விட்டு என் ஒருவனை மாத்ரம் ஶரணடை', என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

📖 ॐ 📖

गामाविश्य च भूतानि धारयाम्यहमोजसा ।
पुष्णामि चौषधीः(स्) सर्वाः(स्) सोमो भूत्वा रसात्मकः ।।
{अध्याय १५ ~ श्लोक १३}

க₃ாமாவிஶ்ய சபூ₄தானி தா₄ரயாம்யஹமோஜஸா.
புஷ்ணாமி சௌஷதீ₄:(ஸ்) ஸர்வா:(ஸ்) ஸோமோ பூ₄த்வா ரஸாத்மகஹ..
(அத்₄யாயம் 15 ~ ஶ்லோகம் 13)

நான் பூமியினுள் ப்ரவேஶித்து, என் ஶக்தியால் எல்லா உயிர்களையும் தாங்குகிறேன். நானே ரஸ மயமான சந்த்ரனாகி எல்லா பயிர்களையும் போஷிக்கிறேன். (15 – 13)

பயிர்களை போஷிப்பவன்...

கோடு ஒன்றை அழித்திடாமல் சிறிதாக்க வேண்டும் என்றால் அதன் அருகே பெரிய கோடு ஒன்றை வரைய வேண்டும். அர்ஜுனனின் 'நானை' அழித்திட விரும்பும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன், அவன் முன் ஒரு பெரிய 'நானை' நிறுத்துகிறார். 'ஸூர்யன்களுக்கெல்லாம் ஸூர்யன் நான். சந்த்ரனுக்கும் அக்னிக்கும் ஒளி அளிப்பவன் நானே. நானே உயிர்கள் அனைத்திலும் நிலைத்து அவற்றைத் தாங்குகிறேன். நானே ரஸ மயமான சந்த்ரனாகி ஔஷதிகளை போஷிக்கிறேன்'.

மநுஷ்யன் தன்னை பலஹீனமாய் மினுமினுத்திடும் ஒரு அகல் விளக்காகக் கருதுகிறான். அதை இறுகப் பற்றி, அதன் ஒளியில் அமர்ந்திருக்கிறான். அதன் மங்கலான ப்ரகாஶத்தையே ஒளி வெள்ளமாகக் கருதி, அதில் மயங்கி இருக்கிறான். அகல் விளக்கின் ஒளியையே கண்டு கொண்டிருந்ததால் அவன் கண்களும் ஸுருங்கி விட்டன. வெளியே ஸூர்யன் உதித்திருக்கிறான். அவன் பார்வை அத்திஶையில் திரும்ப வேண்டும், அவன் அதைக் காண வேண்டும் என்று விரும்புகிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுக்குள் ஜ்வலித்திடும் ஸூர்யனை காண முடிந்தால், தான் பற்றி இருக்கும் விளக்கை விட்டு விடுவான். ஸில காலத்தில் தன்னுள்ளும் ஜ்வலித்திடும் ஸூர்யனை அவனால் காண முடியும் .

பூமியே நம் எல்லோரையும் தாங்குகிறது என்று நாம் கருதுகிறோம். பூமியையும் தாங்குபவன் அவன். ஹிந்துக்களின் ரஸ விக்ஞானப்படி ஔஷதிகளும் ஸ்தாவரங்களும் வளர்வதற்கு ஏற்ற போஷாக்குகளை அளிப்பவன் சந்த்ரன். உயிர் வாழ்வதற்கான ப்ராணன் ஸூர்யனிடம் இருந்து கிடைக்கிறது. வளர்வதற்கான ஸத்துக்கள் சந்த்ரனிடம் இருந்து கிடைக்கிறது. அதிலும் ஶுக்ல பக்ஷமும் (வளர்பிறை) பௌர்ணமியும் ஸ்தாவரங்களுக்கு விஶேஷமானவை. கர்பத்தில் இருக்கும் ஶிஶுவும் அந்நாட்களில் சந்த்ர கிரணங்களில் போஷாக்கு பெற்று வளர்கிறது என்கிறது ரஸ ஶாஸ்த்ரம். பரமாத்மாவிடம் இருந்தே சந்த்ரன் போஷாக்குகளைப் பெறுகிறது.

📖 ॐ 📖

अहं वैश्वानरो भूत्वा प्राणिनां(न्) देहमाश्रितः ।
प्राणापानसमायुक्तः(फ्) पचाम्यन्नं(ञ्) चतुर्विधम् ।।
{अध्याय १५ ~ श्लोक १४}

அஹம் வைஶ்வாநரோ பூ₄த்வா ப்ராணினாம்(ந்) தே₃ஹமாஶ்ரிதஹ.
ப்ராணாபானஸமாயுக்த:(ஃப்) பசாம்யன்னம்(ஞ்) சதுர்வித₄ம்..
(அத்₄யாயம் 15 ~ ஶ்லோகம் 14)

உயிர்களின் உடல்களில் இருக்கும் நான் ப்ராண - அபானனுடன் கூடி, வைஶ்வானரன் என்ற அக்னியாகி, நான்கு விதமான உணவையும் ஜீர்ணிக்கிறேன். (15 – 14)

உணவை ஜீர்ணிப்பவன்...

நாம் நான்கு வகை உணவுகளை உண்கிறோம். கடித்து மென்று உண்ணும் அன்னம் போன்ற உணவு, விழுங்கி உள்ளெடுக்கும் கஞ்ஜி, கூழ் போன்ற உணவு, உறிஞ்ஜு குடிக்கும் ரஸம், ஸாறு போன்ற வகை மற்றும் நாக்கினால் நக்கி ருசிக்கும் தேன், சட்டினி, ஊறுகாய் போன்ற வகை. இந்நான்கு வகை உணவுகளை ஜீர்ணிக்க ஶரீரத்தில் பல ஸுரப்பிகள் பலவித ரஸங்களை ஸுரக்கின்றன. ஆனால், வயிற்றுப் பகுதியில் உள்ள அக்னிதான் இந்த நான்கு வகை உணவுகளையும் ஜீர்ணிக்கிறது. ஸுரப்பிகள் வேலை செய்து தத்தம் ரஸங்களை ஸுரந்திடவும், ஜீர்ணத்திற்கான மற்ற வேலைகள் வயிற்றிலும் குடலிலும் நடந்திடவும், ஜடராக்னி எனப்படும் இந்த அக்னியே காரணம். இதுவே வைஶ்வாநரன் என்றும் அழைக்கப் படுகிறது. அந்த அக்னி நானே என்கிறார் ஶ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

நமக்குப் பழக்கம் இல்லாது, இது வரை செய்திராத ஒரு வேலையை நம்மால் செய்ய முடியாது. உணவை ஜீர்ணம் செய்வது யார்? தாய்ப் பாலை மாத்ரம் பருகினோம். அது ஜீர்ணமானது. ஸில மாஸங்களில் சாதம், பருப்பு போன்ற த்ருட உணவுகளை உண்டோம். அவையும் ஜீர்ணம் ஆயின. வளர்ந்த பின் கண்டதை எல்லாம் உள்ளே தள்ளுகிறோம். இதுவரை சாப்பிட்டிராத உணவு வகைகளைச் சாப்பிடுகிறோம். ஜீர்ணம் ஆகின்றன. குடல் தான் ஜீர்ணிக்கிறதா? உணவு வகைக்கேற்ப ஜீர்ணச் சாறுகள் குறைவாகவோ அதிகமாகவோ தேவைப்படும். அளவை நிர்ணயம் செய்திடும் ஆற்றல் குடலுக்கு உண்டா? குடலை இயக்கிடும் அறிவு ஜீர்ணிக்கிறதா? குடல் ஒரு யந்த்ரம். அறிவு, அதிகத் திறன் கொண்ட யந்த்ரம். இவை அனைத்திற்கும் ஆற்றல் அளிப்பவன் பரமாத்மன். அவனே அறிவுக்கு அறிந்திடும் ஆற்றலையும், குடலுக்கு ஜீர்ணித்திடும் ஆற்றலையும், ஸுரப்பிகளுக்கு ரஸங்களை ஸுரந்திடும் ஆற்றலையும் அளிக்கிறான்.

📖 ॐ 📖

सर्वस्य चाहं हृदि सन्निविष्टो मत्तः(स्) स्मृतिर्ज्ञानमपोहनं(ञ्) च ।
वेदैश्च सर्वैरहमेव वेद्यो वेदान्त कृद्वेदविदेव चाहम् ।।
{अध्याय १५ ~ श्लोक १५}

ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி₃ ஸந்ந்நிவிஷ்டோ மத்த(ஸ்) ஸ்ம்ருதிர்ஜ்ஞான
மபோஹனம்(ஞ்) ச.
வேதை₃ஶ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்₃யோ வேத₃ாந்தக்ருத்₃வேத₃விதே₃வ சாஹம்..
(அத்₄யாயம் 15 ~ ஶ்லோகம் 15)

நான் எல்லோருடைய ஹ்ருதயத்திலும் தங்கி இருக்கிறேன். என்னிடமிருந்தே ஸ்ம்ருதியும் (நினைவு), ஜ்ஞானமும், தோஷங்களின் அழிவும் ஏற்படுகின்றன. வேதங்கள் மூலம் நானே அறியப் படுகிறேன். வேதாந்தத்தைச் செய்தவனும் வேதங்களை அறிந்தவனும் நானே. (15 – 15)

ஹ்ருதயத்தில் இருப்பவன்..

'உயிர்கள் அனைத்தின் ஹ்ருதயத்திலும் அந்தர்யாமியாக நான் அமர்ந்துள்ளேன்'. உள்ளே மறைந்திருப்பதை, அடியாழத்தில் புதைந்திருப்பதை அறிந்தவர் அந்தர்யாமி. 'ஶரீரத்தை நான் அறிந்தவன். ஶரீரத்தை நான் பார்க்கிறேன். இந்த்ரியங்களின் அநுபவங்களை நான் பார்க்கிறேன். எண்ணங்களை நான் பார்க்கிறேன். மனஸின் ஓட்டத்தை நான் பார்க்கிறேன். அஹங்காரத்தின் ஆட்டத்தை நான் பார்க்கிறேன். பார்ப்பவன் என்பதால் இவை அனைத்தும் என்னிடம் இருந்து வேருனவை'. வேதங்கள் நேதி, நேதி என்கின்றன. இது இல்லை, இது இல்லை என்கின்றன. ஸ்ரீ ஆதிஶங்கரர் மானஸ பஞ்சகம் என்று ஒரு பாடல் எழுதி உள்ளார். அதிலும் இதே கருத்தை விளக்குகிருர். 'மனஸ், புத்தி, அஹங்காரம், சித்தம் நானில்லை. பஞ்ச ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களும் இல்லை நான். பஞ்சபூதங்களும், பஞ்சப்ராணங்களும், பஞ்சவாயுக்களும், பஞ்ச கர்மேந்த்ரியங்களும் பஞ்சகோஶங்களும் நான் இல்லை. த்வேஷம், ராகம், லோபம், மோஹம், மதம், மாத்ஸர்யம் போன்ற பாவங்களும் நான் இல்லை. தர்மம், அர்தம், காமம், மோக்ஷம் என்ற புருஷார்தங்களும் இல்லை நான். புண்யமும், பாபமும், ஸுகமும், து:கமும், மந்த்ரமும், தீர்தமும், வேதமும், யஜ்ஞமும் இல்லை நான். உணவும் இல்லை நான். உண்பவனும் நான் இல்லை. நான் ஜன்மமும் இல்லை. மரணமும் இல்லை. ஜாதி பேதமும் நான் இல்லை. தாயும் இல்லை, தந்தையும் இல்லை, குருவும் இல்லை, ஶிஷ்யனும் இல்லை. சிதானந்த ரூப: ஶிவோSஹம் ஶிவோSஹம். சிதானந்த வடிவ ஶிவனே நான்'. த்யான முறைகள் அனைத்தும் இது இல்லை, இது இல்லை என்று ஒவ்வொன்ருக விலக்குகிறது. எல்லாம் விலகிய பின் எஞ்ஜி நிற்பது ஆத்மாவின் ஒளி மத்ரமே.

'நினைவு நான். எது மறந்து போனதோ அந்த நினைவு நான். மாயை எதை மறைத்து விடுகிறதோ அந்த நினைவு நான்'. நான் யார் என்பதை நினைவில் வைத்திரு என்கின்றனர் பெரியோர்கள். 'நினைவும் நானே. நினைவுக்கான தத்வமும் நானே. நினைவை ஏற்படுத்துவதும் நானே. ஜ்ஞானம் நானே'. ஜ்ஞானம் என்பது நாம் புஸ்தகங்கள் மூலம் அறிந்திடுவதல்ல. வகுப்பறைகளில் உரைகளைக் கேட்டு, மன:பாடம் செய்து, பரீக்ஷைகள் எழுதி, தேர்ச்சி பெற்று அடைந்திடும் காகிதப் பட்டங்கள் அல்ல. எதை அறிந்தால் அதற்கு மேல் வேறெதையும் அறிந்திடத் தேவை இல்லையோ அதுவே ஜ்ஞானம். 'ஜ்ஞானத்தை தோற்றுவிப்பதும் நானே. ஜ்ஞானமும் நானே. ஜ்ஞானத்தால் அறியப்படும் தத்வமும் நானே. அதாவது கருவியும், காரணமும் கார்யமும் நானே. அபோஹனம் என்பது ஸந்தேஹம் அற்ற நிலை. ஸரி – தவறு, வாதம் – ப்ரதிவாதம் அற்ற நிலை. நினைவும் ஜ்ஞானமும் அபோஹனமும் என்னிடம் இருந்து தோன்றுகின்றன'.

'வேதங்கள் அனைத்திலும் அறியப்பட வேண்டியவன் நானே'. அனைத்திலும் என்ற வார்தையில் வேதங்கள் மற்றும் வேதங்களை ஸார்ந்து எழுதப் பட்ட அனைத்து ஶாஸ்த்ரங்களையும் குறிப்பிடுகிருர். இங்கு ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தன் கருத்தை ஸந்தேஹத்திற்கு இடம் இன்றி தெரிவிக்கிருர். வேதங்களின் லக்ஷ்யம் பரமாத்ம ப்ராப்தியே. வேதங்களை அறிய வேண்டியது பரமனின் ப்ராப்திக்காக மாத்ரமே. ஸம்ஸார விஷயங்களுக்காக வேதங்களை அறிவதும் போகங்களுக்காக வைதீக கர்மங்களைச் செய்வதும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுக்கு உடன்பாடு இல்லை. ஜனங்ளில் பெரும்பாலோர் ஸம்ஸாரத்தை நோக்கி இருப்பதால் இதைக் கூறுகிருர். அவர்கள் கையில் எது கிடைத்தாலும் உலக விஷயங்களுக்காக மாத்ரமே அதை பயன்படுத்துவர் என்பதை அறிந்திருப்பதால் கூறுகிருர். 'மற்றவர்கள் எதையோ செய்யட்டும். நீ அதில் சிக்காதே. வேதங்களில் வேத்யம் நானே. அறியத் தக்கவன் நானே. வேதங்களை அறிந்தவன் நானே. வேதங்களை படைத்தவனும் நானே'. முதல் ஶ்லோகத்தில் ஸம்ஸார வ்ருக்ஷத்தை தத்வமாக அறிந்தவனே வேதவித் என்ருர். இங்கு நானே வேதவித் என்கிருர். அதாவது ஸம்ஸாரத்தை தத்வமாக அறிந்தவனும் பரமாத்மனும் வேறில்லை.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் பற்பல விபூதிகளைக் கூறி இருக்கிருர். ஏழாம் அத்யாயத்தில் ஶ்லோகங்கள் 8

– 12’ல் படைப்பின் ப்ரதான பதினேழு தத்வங்களைத் தன் விபூதிகளாகக் குறிப்பிட்டார். ஒன்பதாம் அத்யாயத்தில் ஶ்லோகங்கள் 16 – 19’ல் செயல்கள், பாவங்கள் மற்றும் பொருட்களில் முப்பத்தேழு விபூதிகளைக் குறிப்பிட்டார். பத்தாம் அத்யாயம் விபூதி யோகம் என்றே அழைக்கப் படுகிறது. அங்கு பற்பல விபூதிகள் குறிப்படப்பட்டுள்ளன. பதினைந்தாம் அத்யாயத்தில் ஶ்லோகங்கள் 12 – 15ல் பதின்மூன்று விபூதிகளைக் கூறி உள்ளார். எல்லாம் பரமாத்மனே!

📖 ௐ 📖

द्वाविमौ पुरुषौ लोके क्षरश्चाक्षर एव च ।
क्षरः(स्) सर्वाणि भूतानि कूटस्थोऽक्षर उच्यते ।।
{अध्याय १५ ~ श्लोक १६}

த்₃வாவிமௌ புருஷௌ லோகே க்ஷரஶ்சாக்ஷர ஏவ ச.
க்ஷர:(ஸ்) ஸர்வாணி பூ₄தாநி கூடஸ்தோ₂ऽக்ஷர உச்யதே..
(அத்₄யாயம் 15 ~ ஶ்லோகம் 16)

இந்த லோகத்தில் க்ஷரம் (அழிவுறும்), அக்ஷரம் (அழிவற்ற) என்று ரெண்டு வகையான புருஷர்கள் உண்டு. எல்லா உயிர்களின் ஶரீரம் க்ஷரம் என்றும் கூடஸ்த (ஜீவாத்மா) அக்ஷரம் என்றும் அழைக்கப் படுகின்றன. (15 – 16)

ரெண்டு வகை புருஷர்கள்..

இது ஒரு capsule ஶ்லோகம். பல அத்யாயங்களின் ஸாரத்தை இங்கு ஒரு ஶ்லோகத்தில் கூறி விட்டார். ஸம்ஸாரத்தில் ரெண்டு தான் உள்ளன. ரெண்டையும் புருஷன் என்று குறிப்பிடுகிறார். க்ஷர புருஷன் மற்றும் அக்ஷர புருஷன். உருவாக்கப் பட்டவை, ரூபம் கொண்டவை, அழிபவை அனைத்தும் க்ஷர புருஷன். மஹத்ப்ரஹ்மத்தில் இருந்து புல் பூண்டு வரை அனைத்தும். அத்யாயம் ஏழில் அஷ்டதா ப்ரக்ருதி என்று அழைக்கப் பட்டதே, அத்யாயம் பதின்மூன்றில் க்ஷேத்ரம் என்றழைக்கப் பட்டது. அதுவே க்ஷர புருஷன். பஞ்சபூதங்களால் ஆன ஶரீரங்கள் அனைத்தும் க்ஷரம். கண்ணிற்கு புலப்படும் ஸ்தூல ஶரீரங்களும், புலப்படாத மனஸ், புத்தி போன்ற ஸூக்ஷ்ம ஶரீரங்களும் க்ஷரம். தனி உயிர்களின் ஶரீரங்கள் வெவ்வேறாகத் தெரிந்தாலும் இவை அனைத்தும் ஸமஷ்டி ஜகத்தின் அம்ஶமே. ப்ராணனும் ஸூக்ஷ்ம ஶரீரமும் ஆத்மாவுடன் சேர்ந்து ஶரீரத்திலிருந்து வெளியேறிய பின் ஶரீரம் ஸமஷ்டி ஜகத்துடன் ரெண்டறக் கலந்து விடுகிறது. அதே போல், தனி உயிரின் மனஸ், புத்தி போன்ற ஸூக்ஷ்ம ஶரீரமும் ஸூக்ஷ்ம ஸமஷ்டி ஜகத்தின் அம்ஶமே. ஜீவாத்மா அறியாமையில் ‘நான் – எனது’ என்று கூறித் தனியாகத் தெரியும் இந்த ஶரீரத்துடன் ஒட்டிக் கொள்கிறது.

கூடஸ்தன் அக்ஷர புருஷன். இங்கு அக்ஷரம் என்று கூறப்படுவது, ஏழாம் ஶ்லோகத்தில் ‘எனது ஸநாதன அம்ஶம்’, என்று கூறப்பட்ட ஜீவாத்மாவே. ‘கூட’ என்பது உலோகங்கள் வார்க்கப் படும் அச்சு. உலோகங்களை உருக்கி அடித்து வார்த்தாலும் அச்சு விகாரம் அடைவதில்லை. அதே போல், ஜீவன் எந்த உயிராக பிறவி எடுத்தாலும், எந்த ஶரீரத்தை எடுத்தாலும், எந்த லோகத்திற்குச் சென்றாலும் விகாரம் அடைவதில்லை. பரமாத்மாவை குறிக்கவும் இவ்வார்தை பயன்படுத்தப் படுகிறது. ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவும் ஸ்வரூபத்தில் ஒன்று தான். இதே அத்யாயத்தில் பதினெட்டாம் ஶ்லோகத்தில் பரமாத்மாவை க்ஷரத்திற்கு அப்பாற்பட்டது, அக்ஷரத்தை விட உத்தமமானது என்று வர்ணிக்கிறார். ஒரே வகைகளை ஒப்பிடுகையில் மாத்ரமே உத்தமம் என்ற பதம் பயன்படுகிறது. க்ஷரத்தை விட வேறானது, ஆனால், ஒரே ஸ்வரூபம் கொண்டிருந்தாலும் அக்ஷரத்தை விட உத்தமமானது. ஜீவாத்மா தன் நிலையிலிருந்து கீழிறங்கி க்ஷரமான ஶரீரத்துடன் ‘நான் – எனது’ என்ற கருத்தில் ஒன்றி விடுவதால் அதைத் தாழ்வானதாகவும் புருஷோத்தமனை உத்தமமானது என்றும் கூறுகிறார்.

📖 ௐ 📖

उत्तमः(फ्) पुरुषस्त्वन्यः(फ्) परमात्मेत्युदाहृतः ।
यो लोकत्रयमाविश्य बिभर्त्यव्यय ईश्वरः ।।
{अध्याय १५ ~ श्लोक १७}

உத்தம:(ஃப்) புருஷஸ்த்வந்ய:(ஃப்) பரமாத்மேத்யுத₃ாஹ்ருதஹ.
யோ லோகத்ரயமாவிஶ்ய பி₃ப₄ர்த்யவ்யய ஈஶ்வரஹ..
(அத்₄யாயம் 15 ~ ஶ்லோகம் 17)

ஹே பரத வம்ஶத்தவனே! க்ஷர - அக்ஷரத்திற்கு அப்பாற்பட்டவனாக புருஷோத்தமன் என்றும் பரமாத்மா என்றும் அழைக்கப் படுபவர். அவர் ஈஶ்வரன். மாறுபடாதவர். மூவுலகத்தையும் ப்ரவேஶித்து தாங்குகிறார். (15 – 17)

புருஷோத்தமன்..

சென்ற ஶ்லோகத்தில் க்ஷரம், அக்ஷரம் என்று ரெண்டைக் குறிப்பிட்ட ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் இங்கு புருஷோத்தமனைக் குறிப்பிடுகிறார். க்ஷரம் இருப்பதாலேயே, க்ஷரத்துடன் இணைந்து அக்ஷரம் இருக்கிறது. க்ஷரம் (படைப்பு) இருக்கும் போதும், படைப்பிற்கு முன்னரும், லயத்திற்கு பின்னரும் எது இருக்கிறதோ, அதுவே பரமாத்மன் அல்லது புருஷோத்தமன். அதுவே மூன்று உலகங்களையும் தாங்குகிறது. ஆனாலும், உலகங்களின் ஓட்டத்திலிருந்து விலகி நிற்கிறது. பரமாத்மா நிர்குணம். ஈஶ்வரன் ஸகுணம். ஸகுணம், நிர்குணம் ரெண்டும் ஒரே பரமாத்மாவைக் குறிக்கின்றன. அவரே நாராயணன். அவரே பரமஶிவன். அவரே நிர்குண ப்ரஹ்மம். நாம் அவன் என்கிறோம். அது என்கிறோம். ஆனால், புருஷோத்தமன் ஆண்பாலோ பெண்பாலோ இல்லை. அஃறிணையும் இல்லை. நம் வார்த்தைகள் மாத்ரமே வெவ்வேறு பாலைக் குறிக்கின்றன. அவரோ பாலுக்கு அப்பால் உள்ளவர்.

அவரே அனைத்து உயிர்களையும் போஷித்துக் காக்கிறார். ஆனால், ஜீவன் அறியாமையின் வஶமாகி, ஸிலருடன் தன்னைப் பிணைத்துக் கொண்டு, இவர்தான் எனக்கு உணவிடுகிறார் என்றும், என்னை நம்பி இத்தனை உயிர்கள் இருக்கின்றன என்றும் கருதுகிறது.

📖 ॐ 📖

यस्मात्क्षरमतीतोऽहमक्षरादपि चोत्तमः ।
अतोऽस्मि लोके वेदे च प्रथितः(फ्) पुरुषोत्तमः ।।
{अध्याय १५ ~ श्लोक १८}

யஸ்மாத் க்ஷரமதீதோऽஹமக்ஷராத₃பி சோத்தமஹ.
அதோஸ்மி லோகே வேதே₃ ச ப்ரதி₂த:(ஃப்) புருஷோத்தமஹ..
(அத்₄யாயம் 15 ~ ஶ்லோகம் 18)

எக்காரணத்தால் நான் க்ஷரத்தைக் கடந்தவனோ, அக்ஷரத்திற்கும் உத்தமமானவனோ, அக்காரணத்தால் லோகத்திலும் வேதத்திலும் புருஷோத்தமன் என்று புகழ் பெற்றவனாக இருக்கிறேன். (15 – 18)

புருஷோத்தமன் என்பது அத்புதமான வார்தை. க்ஷரமும் புருஷனே. அக்ஷரமும் புருஷனே. பரமாத்மன் புருஷோத்தமன். புருஷர்களில் உத்தமன். படைப்பு (க்ஷரம்) பரமாத்மனிலிருந்து வேறுபட்டதில்லை. (வேறானது என்று கடந்த ஶ்லோகத்தினை விளக்கும் போது குறிப்பிட்டோம். அது அழிவுறுவது. இது அழிவில்லாதது. அதனால் வேறானது). பரமாத்மனின் வெளிப்பட்ட விபூதிகளே படைப்பில் நாம் காணும் வெவ்வேறு உருவங்கள். அக்ஷரப் புருஷனே 'எனது ஸநாதன அம்ஶம்', என்று பரமாத்ம ஸ்வரூபமான ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கூறுகிறார். அக்ஷரப் புருஷன் பரமாத்மனுடன் உள்ள நித்ய ஸம்பந்தத்தை மறந்து விட்டு க்ஷரத்துடன் தன்னைப் பிணைத்துக் கொள்கிறது. எனவே, படைப்பும் பரமனும் எதிர்மாறானவை அல்ல. உலகம் பாபமயமானது என்றோ பரமன் புண்யமயமானது என்றோ இல்லை. உலகம் மாயை. மாயை என்பது பரமனின் ஶக்தி. உலகம் பரமனின் லீலை. லீலை இருக்கும் இடத்தில் நித்யமும் இருந்திடும். புருஷன் புருஷோத்தமன் ஆகலாம் என்று அறிவிக்கிறது அத்வைத கருத்து. 'ஸத்யம் ஜ்ஞானம் அனந்தம் ப்ரஹ்மம்', என்கிறது தைத்ரேய உபநிஷத். புருஷன்

ப்ரஹ்ம நிலையை அடைய முடியும் என்கின்றனர் ஹிந்து ர்ஷிகள். ஸத்யம் என்பது இருப்பது. இருப்பதைப் போல் தோன்றும் க்ஷரத்தில் நிலைத்திருப்பதே ஸத்யம். ஜ்ஞானம் என்பது தூய உணர்வு. அந்த ஸத்யத்தை உணர்வது. அனந்தம் என்பது எல்லை அற்றது. காலம் அல்லது தேஶத்தின் எல்லை. தன்னை வரம்புகளுக்கு உட்பட்ட ஶரீரமாகவோ, குடும்பமாகவோ, ஜாதியாகவோ, பாஷையாகவோ, தேஶமாகவோ, ஏன்! மநுஷ்யனாக, அறிவாளியாக, செல்வந்தனாக, குணவானாக, நல்லவனாக, கொடியவனாகக் கருதி விடாமல் அனந்தனாக உணர்வதே ப்ரஹ்ம நிலை. புத்தி அளவில் கருதி விடுவது ஸுலபம். வெளி அடையாளங்களை மாற்றிக் கொண்டு விடுதல் ஸுலபம். நாக்பூரில் மானவன் (மநுஷ்யன்) என்று தன் பெயரை மாற்றிக் கொண்ட ஒருவர் இருக்கிறார். விஶ்வம் என்றோ அனந்தன் என்றோ அத்வைதன் என்றோ பெயர் வைத்துக் கொண்டால் அடைந்து விட முடியாது ப்ரஹ்ம நிலையை. ஏன் ? புருஷோத்தமன் என்றே பெயர் வைத்துக் கொண்டவர்களும் இருக்கின்றனர்.

ப்ராஹ்மணன் என்ற வார்தைக்கு ப்ரஹ்மத்தில் லயித்திருப்பவன், ப்ரஹ்ம நிலையில் இருப்பவன் என்று அர்தம். பிறப்பில் அனைவரும் ஶூத்ரர்களே. உபநயனத்தற்குப் பிறகு, ப்ரஹ்மோபதேஶத்திற்குப் பின்னர் ஒருவன் ப்ராஹ்மணன் ஆகிறான். ஆனால், அதுவும் ப்ராஹ்மணன் ஆவதற்கான முதல் படிதான். ஒருவன் ப்ராஹ்மணனாவதற்காக, ப்ரஹ்ம நிலையை அடைவதற்காக ப்ராஹ்மணன் ஆகிறான் (பூணூல் போட்டுக் கொள்கிறான்). க்ஷரமும் புருஷன் என்றே அழைக்கப் பட்டதைப் போல, பூணூல் போட்டவனும் ப்ராஹ்மணன் என்று அழைக்கப்பட்டாலும் ப்ரஹ்ம நிலையை எய்தியவன் தான் ப்ராஹ்மணன். ப்ராஹ்மணன் உலகக் குடிமகன். உலகத்திற்குப் பொதுவானவன். உலகம் முழுவதற்கும் பொதுவானதல்லவா ஜ்ஞானம்? ஜ்ஞானத்தை Patent, Copyright போன்ற தளைகளால் தனி மநுஷ்யனின் கைப்பிடிக்குள் சிக்க வைப்பதும், ஹிந்து ஜ்ஞானம், க்ரிஸ்தவ ஜ்ஞானம் போன்ற ஸமூஹ வரம்புகளுக்குள் ஸுருக்குவதும் தவறு. அதே போல், ப்ராஹ்மணன் உலகத்தின் சொத்து. வரம்புகளுக்கு அப்பாற்பட்டவன். அதனால் தான், நம் தேஶத்து ர்ஷிகளால் கால்போன திஶைகளில் சென்று, ஏதோ ஒரு தேஶத்தில் தங்கி, அங்குள்ள ஜனங்களை உயர்த்திடும் பணிகளில் ஸஹஜமாக ஈடுபட முடிந்தது. அதனால்தான், வேதர்ஷிகளால் 'க்ருண்வந்தோ விஶ்வமார்யம்', என்றும் 'வஸுதைவ குடும்பகம்', என்றும் 'ஸ்வதேஶோ புவனத்ரயம்', என்றும் முழக்க முடிந்தது. அதனால் தான், ஸ்வாமி விவேகானந்தரால், 'எனதருமை ஸஹோதர ஸஹோதரிகளே', என்று அமெரிகர்களை அழைக்க முடிந்தது. அதனால் தான், வேத மந்த்ரங்களில் தனி மநுஷ்யனுக்காகவோ தனியொரு ஸமூஹத்திற்காகவோ ப்ரார்தனைகள் இல்லாமல், உலகம் முழுவதற்காகவும், உயிரினங்கள் அனைத்திற்காகவும், அண்ட சராசரத்திற்காகவும் செய்யப்பட்ட ப்ரார்தனைகளே உள்ளன. அதனால் தான், உபநிஷதங்களால், 'ஈஶாவாஸ்யம் இதம் ஸர்வம்' என்ற அத்புதக் கருத்தை, (Universal Socialism) பேச முடிந்தது.

📖 ॐ 📖

यो मामेवमसम्मूढो जानाति पुरुषोत्तमम् ।
स सर्वविद्भजति मां सर्वभावेन भारत ।।
{अध्याय १५ ~ श्लोक १९}

யோ மாமேவமஸம்மூடோ₃ ஜாநாதி புருஷோத்தமம்.
ஸ ஸர்வவித்₃ப₄ஜதி மாம் ஸர்வப₄ாவேந ப₄ாரத..
(அத்₄யாயம் 15 ~ ஶ்லோகம் 19)

பரதனே! யார் இவ்வாறு மோஹமற்று புருஷோத்தமன் என்று என்னை அறிகிறானோ, அவன் முழுவதும் அறிந்தவனாய் முழு மனஸோடு என்னை பஜிக்கிறான். (15 – 19)

என்னை அறிந்திடு...
மோஹம் கொண்ட நிலையில் உலகமாகக் காக்ஷி அளிப்பதே மோஹமற்ற நிலையில் பரமனாகத் தெரிகிறார். வெவ்வேறாகத் தெரிகின்ற உலகத்தில், அனைத்திற்கும் ஆதாரமாக பரமன் தெரிகிறார். அனைத்திலும் இருப்பவராகத் தெரிகிறார். பிறகு, அனைத்தும் இருந்தும் அவர் மாத்ரமே தெரிகிறார். தோற்றத்தில் 'பல' இருந்தாலும், 'ஒன்று' மாத்ரமே தெரிகிறது. இது ஜ்ஞானத்தின் பரம நிலை. இதை அறிந்த பின் வேறு எதுவும் அறிய அவஶ்யம் இருப்பதில்லை. இதை அறிந்தவனே என்னை

பஜிக்கிறான். ஶரீரம், இந்த்ரியங்கள், மனஸ், புத்தி, உலகத்தின் மற்ற வஸ்துக்கள் அனைத்தையும் பற்றுடன் பார்த்திடும் மநுஷ்யன், 'எனது' என்று கருதி அவற்றைப் பற்றிக் கொள்ள விரும்பும் மநுஷ்யன் என்னை பஜிப்பதில்லை. பற்றை விலக்கிடும் மநுஷ்யன் உண்பது, உறங்குவது, நிற்பது, நடப்பது என்று எதைச் செய்தாலும் பரமனுக்காகவே செய்கிறான். தனக்காகச் செய்வதில்லை. அவனுடைய மூச்சு தோறும் எண்ணங்களும் செயல்களும் பரமனின் பஜனை ஆகி விடுகின்றன.

உண்ணலும் உனதே உயிர்த்தலும் உனதே
உடல் உயிர் மனமெல்லாம் உனதே..
எண்ணலும் உனதே இச்சையும் உனதே
என் செயல் ஃபலன் எல்லாம் உனதே..

📖 ॐ 📖

इति गुह्यतमं शास्त्रमिदमुक्तं मयानघ ।
एतद्बुद्ध्वा बुद्धिमान्स्यात्कृतकृत्यश्च भारत ।।
{अध्याय १५ ~ श्लोक २०}

இதி கு₃ஹ்யதமம் ஶாஸ்த்ரமித₃முக்தம் மயாநக₄.
ஏதத் புத்₃த்₄வா புத்₃தி₄மான்ஸ்யாத் க்ருதக்ருத்யஶ்ச ப₄ாரத..
(அத்₄யாயம் 15 ~ ஶ்லோகம் 20)

ஹே பாபமற்ற பரதனே! இவ்வாறு பரம ரஹஸ்யமான இந்த ஶாஸ்தரம் என்னால் சொல்லப்பட்டது. இதை அறிந்து ஜ்ஞானியாகவும் க்ருதார்தனாகவும் ஆகி விடு. (15 – 20)

'அனக' என்றழைக்கிறார் அர்ஜுனனை. அனக என்றால் பாபமற்றவன். குறைப் பார்வை இல்லாதவன். பொறாமை இல்லாதவன். தற்புகழ்ச்சியிலும் தன்மானத்திலும் லயித்தவன் மற்ற அனைத்திலும் குறை காண்பான். குறைப் பார்வை இல்லாதவனுக்கே பக்தி ஸித்தி ஆகும். அவனிடமே ரஹஸ்யத்தைக் கூற முடியும். 'அனகனே! பரம ரஹஸ்யத்தை உனக்குக் கூறி இருக்கிறேன். இதைப் பெற்று அறிந்தவனாகி விடு. வேதவித்தாகி விடு' என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

அறிவதன் பல்வேறு மார்கங்களை இந்த அத்யாயத்தில் விளக்குகிறார். ஶ்லோகம் 1'ல் 'ஸம்ஸார வ்ருக்ஷத்தை தத்வமாக அறிந்திடு', என்றார். ஶ்லோகம் 4'ல், வ்ருக்ஷத்தை வெட்டி விட்டு பரமனை ஶரணடைந்து விடும் மார்கத்தை விளக்குகிறார். ஶ்லோகம் 11'ல், 'உன்னுள் நிலைத்திருக்கும் பரமாத்மனை அறிந்திடு', என்கிறார். ஶ்லோகம் 15'ல், 'வேதம் படித்து, வேதத்தை அத்யயனம் செய்து பரம தத்வத்தை அறிந்திடு', என்றார். ஶ்லோகம் 19'ல், 'பரமாத்மனை புருஷோத்தமனாக, ஈஶ்வரனாக, மஹாவிஷ்ணுவாக, நிர்குணனாக, ஸகுணனாக அறிந்து, பஜனை செய்திடு', என்றார். இந்த அத்யாயம் பரமனை அடைந்திடும் மார்கங்களை விளக்குவதால் இதை ஶாஸ்த்ரம், ரஹஸ்ய ஶாஸ்த்ரம் என்று கூறுகிறார்.

📖 ॐ 📖

ॐ तत्सदिति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुन संवादे पुरुषोत्तम योगो नाम पञ्चदशोऽध्यायः ।।

ॐ **தத்ஸதி₃தி ஸ்ரீமத்₃ ப₄க₃வத்₃ கீ₃தாஸூபநிஷத்ஸு ப்₃ரஹ்மவித்₃யாயாம் யோக₃ஶாஸ்த்ரே ஸ்ரீக்ருஷ்ணார்ஜுன ஸம்வாதே₃ புருஷோத்தம யோகோ₃ நாம பஞ்சத₃ஶோऽத்₄யாயஹ..**

இத்துடன் ப்ரஹ்ம வித்யையும் யோகஶாஸ்த்ரமுமான ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை என்னும் உபநிஷதத்தில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுக்கும் அர்ஜுனனுக்கும் இடையே நடந்த உரையாடலின் 'புருஷோத்தம யோகம்' என்ற பதினைந்தாவது அத்யாயம் நிறைவுற்றது.

ॐॐॐॐॐ **ஹரி: ஓம் தத் ஸத்** ॐॐॐॐॐ

ॐ

அத்யாயம் 16
தைவாஸுர ஸம்பத் விபாக யோகம்
முன்னுரை

ஸம்பத் என்ருல் ஸொத்து. இந்த அத்யாயம் தெய்வத்தின் ஸொத்து மற்றும் அஸுரனின் ஸொத்தை விவரிக்கிறது. தெய்வத்தின் ஸொத்து பற்றிய விளக்கம் முதல் மூன்று ஃலோகங்களில் மாத்ரமே உள்ளது. ஏறக்குறைய அத்யாயம் முழுவதும் அஸுர ஸொத்தே விளக்கப் பட்டிருக்கிறது. மூன்று குரங்குகள் பொம்மைக் கதை ஒன்று உண்டு. தீயதைப் பார்க்காதே. தீயதைக் கேட்காதே. தீயதைச் செய்யாதே என்று சொல்கின்றனவாம் அந்தக் குரங்குகள். தீயது எது என்று அறிந்திருந்தால் தானே அதைப் பார்க்காமலும், கேட்காமலும் இருக்க முடியும்? தீயது இல்லை என்று கண்களை மூடிக்கொள்வது ஸரியா? உலகத்தில் தீயவை உள்ளன என்பதே உண்மை. தீயவற்றில் முழ்கி விடுவது தவறு. மன:பக்வம் இல்லாமல் நமக்கு நன்மை தருவதை, மேன்மை தருவதைத் தேர்ந்தெடுக்காமல் கேடு விளைவிக்கும் தீயதைத் தேர்ந்தெடுப்பது தவறு. எனவே, நன்மை எது என்றும் தீமை எது என்றும் அறிய வேண்டும். நம்முன் வருபவற்றில் நன்மையை, தீமையை, நன்மை வேஷத்தில் வரும் தீமையை அடையாளம் கண்டு கொள்ள வேண்டும். நன்மையைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும். கீதையில் இந்த அத்யாயத்தின் நோக்கம் இதுவே.

பொதுவாக, தீமையைப் பற்றிய சர்சை ருசிகரமாக உள்ளது. நம் ஆர்வத்தைத் தூண்டி நம்மை ஈர்க்கிறது. அதே ஸமயம், அந்த சர்சைத் தவிர்க்கவும் முடியாதது. எனவே, அது வரம்பிற்குள் இருந்திட வேண்டும். ஸரியான விஹிதத்தில் இருந்திட வேண்டும். எழுநூறு ஃலோகங்கள் உள்ள கீதையில் இந்த அத்யாயத்தில் பதினுறு ஃலோகங்கள் (ஃலோகம் 4 மற்றும் ஃலோகங்கள் 7 முதல் 21 வரை) மாத்ரமே தீமையை சர்சை செய்கின்றன. இறுதியில் இருபத்தோராம் ஃலோகத்தில் தீமைக்கு அடிப்படையான மூன்று விஷயங்களைக் கோடிட்டுக் காட்டுகிருர். காமம், க்ரோதம் மற்றும் லோபம் இவை மூன்றும் அஸுர ஸொத்திற்கு ஆதாரம் என்கிருர்.

ஸொத்து என்று ஏன் சொல்கிருர்? ஸொத்து என்பது நிலமும், வீடும் பணமும் மட்டும் இல்லை. தந்தை ஸம்பாதித்த கடனும் மகனை அடைகிறது. தந்தை ஸம்பாதித்த நற்பெயரும் கெட்ட பெயரும் மக்களை அடைகின்றன. இன்றைய Genetics science, படி தந்தை ஸம்பாதித்த நோய்களும் மக்களை அடைகின்றன. நாம் அடைந்திடும் ஸொத்தைப் பொருத்தே நம் வாழ்க்கை அமைகிறது. அவ்வகையில் தெய்வ இயல்புகளும் அஸுரத் தன்மைகளும் நாம் அடையக் கூடிய ஸொத்துக்களே. நாம் எதை அடைகிருேமோ அதைப் பொருத்தே நம் வாழ்க்கையின் ஸ்தரம் அமைகிறது.

உண்மையில், நன்மை என்றும் தீமை என்றும் தெளிவான பிரிவினை கிடையாது. ரெண்டிற்கும் மத்தியில் மிக ஸூக்ஷ்மமான பிரிவினைக் கோடே உள்ளது. ஒரு நிறத்தின் வெவ்வேறு Shades போன்றவை இவை. ரெண்டும் தொடர்ச்சியானவையே. ஒரு முனையில் பரமாத்மன் இருக்கிருர். மற்றொரு முனையில் து:கம் நிறைந்த உலகம் இருக்கிறது. பரமனின் திசையில் செல்லச் செல்ல தீமைகள் குறைந்து, உதிர்ந்த வண்ணம் இருக்கின்றன. நன்மைகள் மலர்ந்த வண்ணம் இருக்கின்றன. வாருங்கள், ... அத்யாயத்தினுள் நுழைவோம். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் விளக்கத்தைக் கேட்போம்...

🕮 ॐ 🕮

ॐ

ॐ श्री परमात्मने नम:

ஓம் ஸ்ரீ பரமாத்மனே நமஹ

श्रीमद्भगवद्गीता

ஸ்ரீமத்₃ ப₄க₃வத்₃ கீ₃தா

अथ षोडशोऽध्यायः
அத₂ ஷோட₃ஶோऽத்₄யாயஹ
(பதினாறும் அத்யாயம்)

दैवासुरसम्पद्विभाग योगः
தை₃வாஸுரஸம்பத்₃விபா₄க யோக₃ஹ

श्री भगवानुवाच
अभयं सत्त्वसंशुद्धिर्ज्ञानयोग व्यवस्थितिः ।
दानं(न्) दमश्च यज्ञश्च स्वाध्यायस्तप आर्जवम् ।।
{अध्याय १६ ~ श्लोक १}

ஸ்ரீ ப₄க₃வானுவாச
அப₄யம் ஸத்த்வஸம்ஶுத்₃தி₄ர் ஜ்ஞானயோக₃வ்யவஸ்தி₂திஹி.
தா₃னம்(ந்) த₃மஶ்ச யஜ்ஞஶ்ச ஸ்வாத்₄யாயஸ்தப ஆர்ஜவம்..
(அத்₄யாயம் 16 ~ ஶ்லோகம் 1)

பயம் இல்லாமை, மனத் தூய்மை, ஜ்ஞான ப்ராப்திக்காக யோகத்தில் நிலைத்திருத்தல், தானம், இந்த்ரியங்களை அடக்கி ஆளுதல், யஜ்ஞம், ஸ்வாத்யாயம், தபஸ் மற்றும் ஶரீர - மன எளிமை / நேர்மை... (16 – 1)

தெய்வ ஸம்பத்து (சொத்து)...

அபயம் – பயம் இன்மை. வேதாந்தத்தில் மிக உயர்வாகப் பேசப்படுகிறது. இறைவனின் ஒவ்வொரு ஸ்வரூபமும் அபய ஹஸ்தம் காட்டி, 'பயம் கொள்ளாதே', என்கிறது. ஸ்ரீ ராமன், 'பயத்தை போக்குவேன்', என்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்து, அதைத் தன் வாழ்வின் லக்ஷ்யமாகவே ஏற்றிருந்தார். பயம் ம்ருகங்களின் இயல்பு. ம்ருகங்கள் தாக்குவது பயத்தினால் தான். ஶக்தி வாய்ந்த ம்ருகங்கள் மநுஷ்யன் முன் பணிந்து, அவன் கட்டளைகளைச் செயல்படுத்துவதும் பயத்தினால். மநுஷ்யர்கள் கொடுங்கோல் ஆக்ஷிகளுக்கும் ஜமீன்தார்கள், செல்வந்தர்கள் மற்றும் வ்யாபாரிகளுக்கு கொத்தடிமைகளாவதும் பயத்தினால் மாத்ரமே.

பயம் அஸுரர்களின், அதர்மத்தின் வழியில் இருப்பவனுடைய குணம். கம்ஸன் ஒவ்வொரு க்ஷணமும் பயத்தில் வாழ்ந்தான். தன் ஸஹோதரியை சிறையில் அடைத்ததும் அவளது குழந்தைகளைக் கொன்றதும் குழந்தை கண்ணனைக் கொன்றிட பல கொடூர ராஸக்ஷர்களை அநுப்பியதும் பயத்தினால்தான். அஸுரர்கள் கடுந்தவமிருந்து பற்பல வரங்களைப் பெறுவதும் பயத்தினால் தான். மூன்று லோகங்களும் ராவணனை நினைத்து பயந்தன. ஆனால், ஸீதையைக் கடத்திய பின் அதே ராவணன் பயந்து நடுங்குகிறான். கௌரவ ஸேனையின் பதினோரு அக்ஷௌஹினி ஸேனை எழுப்பிய ஶங்கொலியும் பேரிகை முழக்கமும் பாண்டவர்கள் மனங்களில் எந்த தாக்கத்தையும் ஏற்படுத்தவில்லை (1 – 13). ஆனால், பாண்டவர்களின் சிறிய ஸேனை எழுப்பிய கோஷமோ கௌரவர்களின் ஹ்ருதயத்தில் பீதியையும் நடுக்கத்தையும் ஏற்படுத்தியது (1 – 19).

கல்வி பெறுவதற்கும், நல்வழியில் நம்பிக்கை ஏற்படுத்துவதற்கும் பயம் கருவியாக முடியாது. ஆனால், ராஜாங்க கட்டளைகளையும் சட்டங்களையும் நடைமுறைப் படுத்த ஓரளவிற்கு பயத்தின் அவஶ்யம் உள்ளது. தர்மத்தை ஏற்றுக் கொண்டவன் தண்டனையின் பயம் இல்லாமல் அவற்றைப் பின்பற்றுகிறான். பெரும்பாலோர் தண்டனைக்கு பயந்தே ராஜ சட்டங்களை மதிக்கின்றனர். தெருவில் போலீஸ் நிற்கும் போது ஒரு வகையிலும், அவர் இல்லாத போது வேறு வகையிலும் நடந்து கொள்பவர் பெரும்பாலோர். கார்யாலயங்களில் மேலதிகாரி இருக்கும் போது பொறுப்பாக நடந்து, அமைதியாக பதில் சொல்பவர்கள், அவர் இல்லாத போதோ? கேமரா பொருந்தி இருக்கும் கார்யாலயங்களில் கிடைக்கும் அநுபவம் ஒன்று. மற்ற கார்யாலயங்களில் கிடைக்கும் அநுபவம் வேறு. வீட்டில் பெரியவர்கள் இருக்கும் போது உள்ள சூழ்நிலை ஒன்று. இல்லாத போது உள்ள சூழ்நிலை வேறு. மாணவர்களுக்கு நடத்தும் நிகழ்ச்சியில் நான் ஒரு கேள்வி கேட்பது என் வழக்கம். 'உங்களுக்கு மிக அதிக மன வருத்தம் அளிப்பது எது?'. தொண்ணூறு ஶதவிஹிதத்திற்கும் மேற்பட்டோர்

அளித்திடும் பதில், 'பெற்றோர் அல்லது ஆசிரியர் எங்களைத் திட்டும் போது மிக அதிக வருத்தம் ஏற்படுகிறது' என்பதுதான். 'திட்டப் பட்டதால் வருத்தமா அல்லது திட்டத் தகுந்த கார்யம் செய்ததால் வருத்தமா? அதாவது, தவறு பிடிபடுவதால் வருத்தமா? தவறு செய்வதால் வருத்தமா?'. பயம் காட்டி ஒருவனை நல்வழிப்படுத்த முடியாது. தர்மத்தைப் பற்றிய Convictionதான் மநுஷ்யனை நல்வழிப் படுத்திடும். செய்யத் தகுந்ததை செய்தும், அடையத் தகுந்ததை அடைந்தும், அறியத் தகுந்ததை அறிந்திடும் மநுஷ்யன் அபயம் என்ற இந்த தெய்வ ஸொத்தினைப் பெறுகிறான். அபயம் தெய்வ ஸம்பத்து.

ஸத்வ ஸம்ஶுத்தி: – அந்த:கரணத்தின் தூய்மையே ஸத்வ ஸம்ஶுத்தி:. வஞ்ஜகம், பொய், அழியும் உலகப் பொருட்களை அடையும் ஆஶை ஆகியவற்றின் காரணமாக மனஸ் மாஸுபடும். பற்றில்லா ஸேவை, இறைவழிபாடு மற்றும் மனஸைத் தனதாகக் கருதாமை மூலம் மனத் தூய்மை அடையலாம். ஆத்ம – ஸாதனை செய்பவர்கள் முன் ஒரு எண்ணம் தோன்றிட வாய்ப்பு உண்டு. உலக வாழ்க்கை வேறு. ஆன்மீக ஸாதனை வேறு என்ற எண்ணமே அது. உலக வாழ்க்கையில் பொய்யும் ஸூதும் கபடமும் இன்றியமையாதவை. இந்த எண்ணமே மனஸை மாஸு படுத்தவல்லது. இதன் விளைவாக ஸாதனையிலும் எவ்வித முன்னேற்றமும் காண்பதில்லை. ஸத்வ ஸம்ஶுத்தி, அதாவது, மனத்தூய்மை தெய்வ ஸம்பத்து.

ஜ்ஞான யோக வ்யவஸ்திதி: – ஜ்ஞான ப்ராப்திக்கான வழியில் நிலைத்திருப்பதே ஜ்ஞானயோக வ்யவஸ்திதி:. அறிதல் ஜ்ஞானம். அறிந்ததற்கேற்ப ஒழுகுதல் யோகம். ஜ்ஞானத்தைப் பெறுவதெப்படி? ஜ்ஞானத்தை வாழ்வதெப்படி? என்ற சிந்தனை மனஸில் எந்நேரமும் விழித்திருப்பதே ஜ்ஞான யோக வ்யவஸ்திதி:. ஸத்தையும் அஸத்தையும் நித்யத்தையும் அநித்யத்தையும் பிரித்து உணர்வது ஜ்ஞானம். உலக வாழ்க்கையில் வஸ்துக்கள் கிடைத்தல் – கிடைக்காமை, மான – அபமானம், புகழ்ச்சி – இகழ்ச்சி, நோய் – ஆரோக்யம் ஆகிய இருமைகள் வரும் போது ஸுகமோ து:கமோ அடையாதிருத்தல் யோகம். ஜ்ஞானத்திலும் யோகத்திலும் நிலைத்து இருத்தல் தெய்வ ஸம்பத்து.

தானம்: – தனக்கு உபயோகம் ஆவதை அன்புடன் பிறருக்கு அளிப்பதே தானம். பாத்ரம் அறிந்து, தேஶம், காலம், சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப தானம் அளிப்பது உத்தமம். பெயருக்காகவும் புகழுக்காகவும் வேறெந்த எதிர்ப்பார்ப்புடனும் தானம் செய்வது மத்யமம். தவறான நோக்கத்துடனும், தவறான பாத்ரத்திற்கும், கேடு விளைவிக்கக் கூடியதையும் தானம் அளிப்பது அதமம். பூ தானம், கோ தானம், ஸ்வர்ண தானம், வஸ்த்ர தானம், அன்ன தானம் என்று பலவகை தானங்கள் உண்டு. மற்ற எதை அளித்தாலும் பெறுபவன் த்ருப்தி அடைவதில்லை. அன்ன தானத்தில் மட்டும் பூர்ண த்ருப்தி அடைகிறான் என்பதால் அது மிகச் சிறந்த தானம். மிக ஸஹஜமாகவும் மிகப் பரவலாகவும் அன்ன தானம் என்ற பண்பு வெளிப்படுவதை பாரதத்தில் காணலாம். நம் தேஶத்தில் ஸராஸரி ஹிந்துவிடம் காணப்படும் இந்தச் செல்வம் பாரத தேஶத்தின் தெய்வீகத் தன்மையின் வெளிப்பாடு. வித்யா தானமும் சிறந்த தானம்.

இன்று மருத்துவத் துறையில் ரக்த தானம் மிகப் புநிதமாகப் போற்றப்படுகிறது. ஶரீரத்தில் ரக்தம் குறைந்தால் ஏற்படும் சோர்வினை, உயிரையும் போக்கிடாமல் வாழவும் விடாமல் தவிக்க வைக்கும் அந்தச் சோர்வினை உணர்ந்தவனால் ரக்த தானத்தின் மஹிமையைப் புரிந்து கொள்ள முடியும். ரக்த தானத்தை ஒரு வேள்வியைப் போல் நடத்திடும் தனி நபர்களும் ஸமூஹ அமைப்புகளும் தெய்வீகத் தன்மையை வெளிப்படுத்துகின்றனர். வாழும் போது செய்வதாகக் கூறி, இறந்த பின்னர் பிறரால் செயல்படுத்தப் படும் நேத்ர தானம், தேஹ தானம், ஹ்ருதயம், நுரையீரல், கல்லீரல், தோல், கிட்னி போன்ற ஶரீர அங்கங்களின் தானம் இவையும் போற்றத் தக்கவையே. தர்மத்தைக் காத்திட, தேவ ஸமூஹத்தைக் காத்திட, தன்னையே அழித்து, தன் முதுகெலும்பை ஈந்த ததீசி முனி வாழ்ந்த பாரத தேஶத்தில் தேஹ தானமும் புநிதமானதே. தானம் ஒரு தெய்வீக இயல்பு.

அபய தானம் மிக உயர்ந்த தானம். நம்பிக்கை இழந்தவனுக்கு நம்பிக்கை அளிப்பதே அபய தானம். அபய தானம் இருவகைப்படும். கலவரம், பயங்கர வாதம் போன்று மநுஷ்யனால் ஏற்பட்ட ஆபத்துக்களாலும் வெள்ளம், புயல், பூகம்பம், ஸுனமி, வறட்சி போன்ற இயற்கைச் சீற்றங்களாலும்

நம்பிக்கை இழந்து நிற்கும் மநுஷ்யக் கூட்டத்திற்கு நம்பிக்கை ஊட்டும் வகையில் ஸேவை செய்வது ஒரு வகை அபய தானம். வாழ்க்கையில் ஸந்தித்த தோல்விகளாலும் அறியாமையாலும் மனஸ் ஒடிந்து திக்கற்று நிற்கும் மநுஷ்யர்களுக்கு கீதை போன்ற புஸ்தகங்களில் உள்ள உயர் கருத்துக்களை விளக்கி நம்பிக்கை ஒளி ஏற்றுவது ரெண்டாம் வகை அபய தானம். இதை ஒரு உயர்ந்த பணி என்றும் அதைச் செய்பவன் தனக்கு ப்ரியமானவன் என்றும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கூறுகிறார் (18 – 68, 60). தானம் ஒரு தெய்வீக ஸொத்து.

தம: – இந்த்ரிய ஆற்றலின் கட்டுப்பாடு. உயர்வை நோக்கிய எந்த ப்ரயாணத்திலும் இந்த்ரிய ஆற்றலின் கட்டுப்பாடு இன்றியமையாதது. தங்கு தடையற்ற இந்த்ரியங்களே எல்லா வீழ்ச்சிகளுக்கும் காரணம் ஆகின்றன. 'தம' என்ற வார்த்தையைத் திருப்பிச் சொன்னால் 'மத' ஆகிறது. தம இருக்கும் இடத்தில் உயர்வு இருக்கிறது. இல்லாத இடத்தில் மத தோன்றி வீழ்ச்சிக்கு வழி வகுக்கிறது. தன் இஷ்டப்படி அலைந்து திரியும் இந்த்ரியங்கள் ஒரு காட்டுமிராண்டி ஸமூஹத்தையே உருவாக்கும். பண்புள்ள எந்த ஸமூஹத்திற்கும் தம, இந்த்ரியங்களின் கட்டுப்பாடு அவஶ்யமானது. தம என்ற வார்த்தையுடன் சேர்ந்தே உச்சரிக்கப்படும் மற்றொரு வார்த்தை ஶம, அதாவது மன அடக்கம். இந்த்ரியங்களும் மனஸும் சிந்தனையின், புத்தியின் ஆளுகைக்கு உட்பட்டே இருக்க வேண்டும். மனஸும் இந்த்ரியங்களும் குதிரைகள் என்றால் புத்தியே கடிவாளம். குதிரைகள் கடிவாளத்தின் வஶத்தில் இருந்தால் ப்ரயாணம் ஆனந்தமயமாக அமைந்திடும். கடிவாளத்தை மீறி விட்டால் ப்ரயாணம் பெரும் து:ககரமாக மாறி விடும்.

யஜ்ஞ: – ஸ்வயநலமோ ஆணவமோ இல்லாமல் கடமைகளை ஆற்றுவது யஜ்ஞமாகும். வ்யாபாரம், அதிகாரம், ஸேவை, வ்யவஸாயம் போன்ற எல்லா பணிகளும் யஜ்ஞமாகி விட முடியும். தாய், தந்தை, குரு, பஶு, ப்ராஹ்மணன், தெய்வம் ஆகியோருக்கு ஶரீர – மனஸால் செய்திடும் ஸேவையும் யஜ்ஞமே. மனப்பான்மையே எந்தச் செயலையும் யஜ்ஞம் ஆக்குகிறது. எவ்வித எதிர்ப்பார்ப்பும் இல்லாதிருந்து, 'நான் செய்கிறேன்', என்ற எண்ணமும் இல்லை என்றால் எந்தச் செயலும் யஜ்ஞமாகி விடும். யஜ்ஞம் ஒரு தெய்வ ஸம்பத்து.

ஸ்வாத்யாய: – ஸ்வ என்றால் ஸ்வய. அத்யாயம் என்றால் (அத்யயனம்) படிப்பது. தன்னை அறிவதற்காக வேதம், உபநிஷத், கீதை, புராணங்கள், ராமாயணம், மஹாபாரதம், ஆன்றோர்களின் ஜீவனம் ஆகியவற்றைப் படிப்பதும் கேட்பதும் ஸ்வாத்யாயம். அப்புஸ்தகங்களின் ஒளியில் தன்னைப் பார்த்திட முயல்வதே ஸ்வாத்யாயம். வக்ரமான, அழுகைக் கதைகளை TVயில் பார்த்து விட்டு ராத்ரீ படுக்கச் செல்வோரை எங்கும் காணலாம். நான் புதுச்சேரியிலும் ஈரோடிலும் போய்த் தங்கும் வீட்டில், குழந்தை முதல் கிழம் வரை அனைவரும் சேர்ந்து அமர்ந்து தர்ம க்ரந்தங்களின் ஸில பக்கங்கள் படித்து, சர்சை செய்து விட்டு உறங்கச் சென்றிடும் வழக்கத்தைக் கண்டேன். ஸ்வாத்யாயத்திற்கான முயற்சி இது. இதுவும் ஒரு தெய்வச் ஸொத்து.

தப: – தபஸ். இடையறாத முயற்சியே தபஸ். இடையூறுகளின் கடுமையில் துவண்டு விடாமல், கவர்ச்சிகளின் வலையில் சிக்கி விடாமல், தான் எடுத்த முயற்சியைத் தொடர்வதே தபஸ். இந்த்ரியங்கள் மற்றும் மனஸின் ஆற்றலைக் குவிப்பதைத் தபஸ் என்கிறார் ஸ்ரீ ஆதி ஶங்கரர். 'மனஸஶ்ச இந்த்ரியாணும் ச ஐகக்ர்யம் தப:', என்கிறது யாஜ்ஞாவல்க்ய ஸ்ம்ருதி. விஜ்ஞானத்திலும் அரஸியலிலும் வ்யாபாரத்திலும் கல்வியிலும் சிறப்பாக ஸாதித்திட தபஸ் இன்றியமையாதது. தபஸின் விளைவாக, ஸ்வயநலமான ஸில ஆற்றல்களையும் நாஶகரமான ஸில ஸித்திகளையும் பெற முடியும் என்றாலும் தன்னை உயர்த்திக் கொள்வதே தபஸ்ஸின் நோக்கமாக இருக்க வேண்டும். நோக்கத்திற்கு ஏற்ப தபஸ் பல வகைப்படும். ஶரீர ரீதியாகவும் மனஸ் மற்றும் வாக்கு ரீதியாகவும் தபஸ் ஆற்ற முடியும். அத்யாயம் 17'ல் தபஸ் விரிவாக விளக்கப் பட்டுள்ளது. தபஸ்ஸும் ஒரு தெய்வீக ஸம்பத்து.

ஆர்ஜவம்: – எளிமையான, நேரான, கோணலற்ற சொல், செயல் மற்றும் சிந்தனையே ஆர்ஜவம். அர்ஜுனன் என்ற சொல் இதே தன்மையைக் குறிக்கிறது. உள்ளும் புறமும் வேறுபாடு இல்லாமல் ஒன்றாக இருப்பதே ஆர்ஜவம். இது ஸஹஜமான ஸ்வபாவமாக வேண்டும். பாராட்டப்பட வேண்டும் என்பதற்காக எளிமையாக நடிப்பது ஆர்ஜவமாகாது. குழந்தைகளின் தன்மை ஆர்ஜவம். உலக வழக்கில் இது பிழைக்கத் தெரியாத அசட்டுத்தனமாகக் கருதப் படலாம். ஆனால், ஆன்மீகப்

பாதையில் இது தெய்வீகத் தன்மையாக போற்றப் படுகிறது.

ॐ

अहिंसा सत्यमक्रोधस्त्यागः(श्) शान्तिरपैशुनम् ।
दया भूतेष्वलोलुप्त्वं मार्दवं ह्रीरचापलम् ।
{अध्याय १६ ~ श्लोक २}

அஹிம்ஸா ஸத்யமக்ரோத₄ஸ்த்யாக₃:(ஶ்) ஶாந்திரபைஶுநம்.
த₃யா பூ₄தேஷ்வலோலுப்த்வம் மார்வத₃ம் ஹ்ரீரசாபலம்..
(அத்₄யாயம் 16 ~ ஶ்லோகம் 2)

அஹிம்ஸா, ஸத்யம், க்ரோதமின்மை, த்யாகம், அமைதி, கோள் சொல்லாமை, உயிர்களிடத்தில் இரக்கம், உலக வஸ்துக்கள் பற்றி பேராசையின்மை, மென்மை, செய்யத் தகாதவைப் பற்றி கூச்சம், பரபரப்பு இன்மை .. (16 – 2)

அஹிம்ஸா: – ஹிம்ஸை இல்லாமை. மனஸ், வாக்கு மற்றும் செயலால் பிற உயிர்களைத் துன்புறுத்துவதும் அவற்றுக்குக் கேடு விளைவிப்பதும் ஹிம்ஸை ஆகும். (ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் ஒரு வார்த்தையின் முன், 'அ' சேர்க்கப்பட்டால் எதிர்மறையைக் குறிக்கும்). ரக்தம் சிந்தப்படும் போது தான் ஹிம்ஸை என்ற எண்ணம் தவறானது. நாம் ஸுக போகங்களை அநுபவித்து, ஆடம்பரமாக வாழ்வதைப் பார்த்து, ஒருவர் வருத்தமுற்றால் அதுவும் நாம் அவர் மீது இழைத்திடும் ஹிம்ஸையே ஆகும். எல்லோருக்கும் பொதுவான இயற்கை வளத்தை பதவி, செல்வம், பலம் ஆகியவற்றின் ஆதாரத்தில் தனதென்று உரிமை கொண்டாடும் நபரும், அமைப்பும் தேஶமும் பிறர் மீது ஹிம்ஸையே இழைக்கின்றனர். இந்த எல்லா வகை ஹிம்ஸையும் தவிர்த்திடுதல் அஹிம்ஸை ஆகும். எல்லா உயிர்களிலும் தன்னைக் காணுதல், எங்கும் இறைவனைக் காணுதல், இறைச்சிந்தனையில் மூழ்கி இருத்தல், ஸுக போக ஆர்வத்தைத் தள்ளுதல் ஆகிய வழிகளில் அஹிம்ஸை என்ற தெய்வத் தன்மையை தன்னுள் மலரச் செய்திடலாம்.

ஸத்யம்: – ஸ்வய நலம் பார்க்காமல், தன்மானம் கருதாமல் பிறர் நலனை மாத்ரம் நாடி, பார்த்ததை, கேட்டதை, படித்ததை, புரிந்து கொண்டதை, எடுத்த முடிவை மிகைப் படுத்தாமலும் மாற்றாமலும் குறைக்காமலும் மறைக்காமலும் அப்படியே பேசுவது ஸத்யம். ஸத்யம் பரமாத்மனின் ஸ்வரூபம். பரமனின் திஸையில் இருப்பவன் சொல், செயல், சிந்தனையில் ஸத்யமே இருக்கும். ஸத்யம் தெய்வ ஸம்பத்து.

அக்ரோத: – க்ரோதமின்மை. மனஸில் தோன்றிடும் அமைதியின்மையுடன் சேர்ந்த அக்னீ போன்ற உஷ்ண பாவம் க்ஷோபம் ஆகும். அதுவே பிறருக்குத் தீங்கு இழைக்கும் எண்ணத்தை விளைவித்தால் அது க்ரோதம். தனக்குத் தீங்கு விளைவிப்பவருக்கும் கெடுதல் நாடாததே அக்ரோதம். 'என்னுடைய ஏதோ முந்தைய பாபச் செயலின் விளைவாகத்தான் எனக்குத் தீங்கு நேர்கிறது. வேறு எவராலும் எனக்குக் கேடு விளைவிக்க முடியாது. அவ்வாறு முயல்பவர் ஒரு கருவி மாத்ரமே. அவர் மூலமாக கேடு வருகிறது. அவர் காரணம் இல்லை. என் பாபத்தைக் குறைப்பதற்காகவே அவர் வந்துள்ளார்'. தன் மீது கடுமையான மருத்துவச் சிகித்ஸை செய்திடும் மருத்துவர் மீது கோபம் ஏற்படுவதில்லையே! மாறாக, அவரைப் போற்றுகிறோம் அல்லவா! 'என் நலன் நாடுபவர், எனக்கு அநுகூலமாக நடந்து கொண்டு எனக்கு ஸுகம் அளிக்க விழைபவரும் கூட எனக்கு ஸுகமளித்து என் புண்யத்தை அழிக்க வருகிறார். அவருடைய நல்ல மனஸினை, மேலான பண்பினைப் போற்றிப் பாராட்டுகிறேன். அவர் மீது கோபம் வருவதில்லையே! அதே போல, தீங்கு ஏந்தி வருபவர் என்னைத் தூய்மைப் படுத்தவே வருகிறார். எதிர்காலத்தில் நான் ஸரியாக நடந்து கொள்ள எனக்கு வழிகாட்ட வந்துள்ளார்'. பரமனை நாடுபவன் இவ்வாறு சிந்தனை செய்கிறான். தன்னுள் அக்ரோதம் என்ற தெய்வப் பண்பின் விதையை விதைத்துக் கொள்கிறான்.

த்யாக: – உலகத்திற்குப் புறங்காட்டுவதே த்யாகம். அந்யாயம், அனாசாரம், பாபம் ஆகியவற்றையும் ஸுகம் தரும் வஸ்துக்களையும் த்யாகம் செய்வது வெளிப்படையான த்யாகம்.

ஆனால், அதை விட மஹத்தானது, அழிவிற்கு உட்பட்ட உலகப் பொருட்களின் மீது அந்த:கரணத்தில் உள்ள விருப்பத்தைத் த்யாகம் செய்வதே. 'த்யாகத்தில் முடிவில்லா ஶாந்தி', என்றார் அத்யாயம் பன்னிரெண்டில் (12 – 12). ஆன்மப் பாதையில் இருப்பவனுக்கு காமத்தின் த்யாகமே (விருப்பங்களின் த்யாகம்) ப்ரதானம். த்யாகம் ஒரு தெய்வ ஸொத்து.

ஶாந்தி: – மன அமைதி. இருமைகளால் பாதிக்கப் படாத மனஸ் அமைதியாக இருக்கிறது. அநுகூலமானவை (வஸ்துக்கள், நபர்கள், சூழ்நிலை, இடம், அநுபவம், நேரம்) வேண்டும் என்றும் எதிர்மறையானவை வேண்டாம் என்றும் கருதிடாத போது மனஸில் ஶாந்தி நிலைக்கிறது. அநுகூலமானவை நம் புண்ய சேமிப்பை அழிக்கின்றன. நம் தன்மை உயர்வதற்கு பதிலாகத் தாழ்ந்து போவதற்கான வாய்ப்பு அதிகரிக்கிறது. எதிர்மறையானவை, (நாம் விரும்பாதவை, நமக்கு வருத்தமும் கஷ்டமும் ஏற்படுத்துபவை) நம் பாபத்தை அழிக்கின்றன. அதனால், நம் தன்மை உயர்வதற்கான வாய்ப்பு அதிகரிக்கிறது. இதைப் புரிந்து கொண்டால், எதிர்மறையானவையும் மன அமைதியைக் கெடுத்திடாது. ஶாந்தி தெய்வ ஸம்பத்து.

அபைஶுனம்: – பிறருடைய குறைகளை எல்லோர் முன் கூறி அவரைப் பற்றிய தவறான எண்ணத்தை ஏற்படுத்துவது பிஶுனம் (கோள் மூட்டுவது, பழி சொல்வது). இதன் அபாவம் அபைஶுனம். ஆத்ம ஸாதனையில் முன்னேற முன்னேற, பிறரிடம் குறை காண்பதும் வெறுப்பு கொள்வதும் மங்கிடும். பக்தி மார்கத்தில் உள்ளவன் எங்கும் பரமனைக் காண்கிறான். ஜ்ஞான மார்கத்தில் ப்ரயாணிப்பவன் எங்கும் தன்னையே காண்கிறான். கர்ம மார்கத்தில் உள்ளவனோ எங்கும் ஸேவைக்கான வாய்ப்பையே காண்கிறான். குறையும் தீங்கும் தாழ்வானதும் தென்படுவதில்லை. அவனுள்ளிருந்து வஸையும் வெறுப்பும் குறையும் மறைந்து விடும் அல்லவா? அபைஶுனம் தெய்வ ஸம்பத்து.

தயா பூதேஷு: – பிற உயிர்களின் து:கம் கண்டு, அத்துயரத்தை நீக்கத் தூண்டும் பாவனையே தயா. கடவுளுடைய தயை நம்மை ஶுத்தப் படுத்துகிறது. இறைவனுடைய தயை ரெண்டு வகை. நம் பாபத்தைப் போக்கிட நமக்குத் துன்பம் கொடுப்பது அவனது க்ருபை. ஸாதகமான சூழ்நிலை கொடுத்து நமக்கு ஸுகம் அளிப்பது அவனது தயை.

ஸாதுக்களின் தயை வேறு வகையானது. பிறரின் கஷ்டத்தில் து:கமும் பிறரின் ஸுகத்தில் ஆனந்தமும் கொள்ளுதல் ஸாதுக்களின் பாங்கு. உண்மையில், அவர்கள் துன்பம் (தனக்கு ஏற்படும் துன்பத்திலும் பிறருக்கு ஏற்படும் துன்பத்திலும்) கண்டு து:கம் கொள்வதில்லை. துன்பம் தரும் சூழ்நிலையை இறைவனின் க்ருபையாகவே கருதுகின்றனர். ஆயினும், பிறருடைய துன்பத்தைத் தாமே ஏற்றுக் கொள்கின்றனர். இவ்வகையில் அவர்களுடைய தயை நிர்மலமானது.

ஆன்மீக மார்கத்தின் ஸாதகர்களின் தயை இதிலிருந்து மாறுபட்டது. அவர்கள் பிறருடைய கஷ்டம் கண்டு மனஸ் உருகுகின்றனர். கஷ்டம் நீக்கிட முயலுகின்றனர். பிறரின் கஷ்டத்தை நீக்குவதில் தன் இயலாமையைக் கண்டு, மனஸ் வருந்தி, பகவானிடம் எல்லோருடைய கஷ்டமும் நீங்க வேண்டும், எல்லோரும் ஸுகம் பெற வேண்டும் என்றும் வேண்டுகின்றனர். கஷ்டம் நீங்கி விட்டால் அனைவரும் பகவானிடம் ப்ரீதி கொண்டு பக்தி செலுத்துவர் என்று கருதுகின்றனர்.

ஸாதாரண மநுஷ்யனும் தயை கொள்கிறான். பிறருடைய கஷ்டத்தால் து:கம் அநுபவிக்கிறான். அதை நீக்கவும் முயல்கிறான். ஆனால், தன் தயாள குணத்தை மெச்சிக் கொள்கிறான். தானே அவருடைய துன்பத்தை நீக்கி அவருக்கு ஸுகம் அளித்ததாக எண்ணி பெருமிதம் கொள்கிறான். எல்லோரும் தன்னைப் போலவே தயாள குணமுள்ளவராகி விட்டால் உலகத்தில் து:கமே இருக்காது எனக் கருதுகிறான். 'என்னுடையவர்', என்று இவன் எவரெவரைக் கருதுகிறானோ, அவர்கள் மட்டுமே இவனது தயைக்கு பாத்ரம் ஆகின்றனர். அதனால், ஸாதாரண மநுஷ்யனின் தயை மாஸுபட்டது. தயை தெய்வீக ஸம்பத்து.

அலோலுப்த்வம்: – விஷயங்களைப் பார்த்திடும் போதும் விஷயங்களைப் பற்றிக் கேள்விப் படும் போதும் பிறர் ஸுகம் அநுபவிப்பதைப் பார்த்திடும் போதும் பிறரது ஸுகானுபவங்களைக் கேட்டிடும் போதும் எனக்கும் வேண்டும் என்ற நாட்டம் இல்லாமையே அலோலுப்த்வம். 'இந்த்ரியங்கள் என் வஶத்தில் உள்ளன. மனஸ் என் வஶத்தில் உள்ளது. விஷயங்கள் என்னை என்ன

செய்து விட முடியும்?', என்ற இறுமாப்பு கொள்வது வீழ்ச்சியின் முதற்படி. விஷயங்கள் கண்ணில் படக் கூடிய சூழ்நிலைகளைத் தவிர்த்து விட வேண்டும். ஸினிமா, Mall, க்ளப், கடைத்தெரு, கேளிக்கைக் கூடாரங்கள், ஆகிய இடங்களைத் தவிர்த்து விட வேண்டும். மநுஷ்யர்கள், பிற விலங்குகள், பறவைகளின் காம — விளையாட்டுக்களைக் காணுமல் இருப்பதே நல்லது. கண்டு விட்டால், 'புழு பூச்சி முதல் அனைத்து உயிர்களிடமும் உள்ள ஒன்றே இது. நான் இந்த யோனிகளை எல்லாம் கடந்து மநுஷ்யப் பிறவி எடுத்து பரமனை நோக்கிய பாதையில் உள்ளேன். மீண்டும் ஒரு முறை ஜன்ம — மரணப் பாதைக்குத் திரும்ப மாட்டேன்', என்ற த்ருட ஸங்கல்பத்தை மனஸில் கொண்டு வர வேண்டும். 'பரமாத்மாவின் ப்ராப்தியே என் லக்ஷ்யம். விஷயங்களைப் பற்றிய ஆசை என்னை பரமாத்மாவிடம் இருந்து தூர விலக்கி விடும்', என்ற எண்ணம் மனஸில் குடி கொள்ள வேண்டும். இதன் மூலம் அலோலுப்த்வம் என்ற தெய்வ ஸொத்தினை மனஸில் பதித்துக் கொள்ள முடியும்.

மார்தவம்: — எல்லோரைப் பற்றியும் ம்ருதுவான, மென்மையான பாவனையே மார்தவம். கடுமையான எண்ணம் இல்லாமல் இருப்பதே மார்தவம். நம்மிடம் அநுகூலமாக நடந்து கொள்பவரிடம் மார்தவம் ஸுலபம். நம்மிடம் கடுமையாக நடந்து கொள்பவரிடமும், காரணம் இல்லாமல் நம்மிடம் பகை உணர்வு கொள்பவரிடமும், துன்பம் கொடுப்பவரிடமும் மனஸில் கடுமையான பாவனை வைக்காமல் ஸஹஜமான மென்மை உணர்வு வளர்ப்பதே மார்தவம். இது ஒரு தெய்வீக இயல்பு.

ஹ்ரீ: — நெறிமுறைகள் மற்றும் உலக நியதிக்கு மாருக நடக்கத் தயங்குவதே ஹ்ரீ:. தவறு செய்வதற்கு பயம் இதுவே. பிறர் பார்க்கின்றனர் என்பதால் அல்ல இந்த தயக்கம். மனஸின் உள்ளே, 'இத்தகைய சிந்தனை எவ்வாறு தோன்றியது? பரமாத்ம திசையில் செல்ல விரும்பும் எனக்கு இது உகந்ததல்லவே? இத்தகைய செயலை நான் செய்வது ஸரியல்ல', என்ற விசாரம் இவனுள் நடந்து கொண்டிருக்கும். இந்த தயக்கம் ஒரு தெய்வீகப் பண்பு.

அசாபலம்: — பரபரப்பு (Excitement) இல்லாத மனஸ். சலிப்பு கொள்ளாத மனஸ். பரபரப்பு இருந்தால் தான் ஒரு கார்யம் ஸரியாக நடந்திடும் என்று கருதுவோர் பலர். பரபரப்பு காணப்பட்டால் தான் கார்யத்தைப் பற்றி பொறுப்பு உணர்வு இருப்பதாக இவர்கள் நினைக்கின்றனர். அவ்வாறில்லை. அமைதியாக இருப்பவரே கார்யத்தை குழப்பம் இல்லாமலும் முழுமையாகவும் ஸரியான நேரத்திலும் செய்து முடிக்கிருர்.

மனஸ் பரபரப்பாக இருக்கும் போது கை கால்கள் அமைதியாக இருந்திடாது. ஆதிஶங்கரர் 'கைகால்களின் அநாவஶ்ய அசைவுகளும், அநாவஶ்ய பேச்சும் இல்லாமல் இருப்பதை அசாபலம்', என்று விளக்குகிருர். நேரத்தைப் பார்ப்பதில்லை ஆனுல், கை கடிகாரத்தை நிமிஷத்திற்கு ஒரு முறை பார்த்திடுவோர், அரிப்பு இல்லை எனினும் சொறிந்து கொள்வோர், வீரம் காட்ட வழி இல்லை என்ருலும் மீசையை அடிக்கடி தடவிக் கொள்வோர், பசி இல்லாமல் எதையோ தின்று கொண்டிருப்போர், இல்லாத நகத்தை கடித்துத் துப்பிக் கொண்டிருப்போர், புஸ்தகத்தின் பக்கங்களை அடிக்கடி புரட்டிடும் மாணவர்கள் என்று பலரை நாம் பார்க்கிருேம். அதே போல், என்ன பேசுகிருேம், யாரிடம் பேசுகிருேம், எதற்காகப் பேசுகிருேம் என்ற நினைவு இல்லாமல் போதையில் இருப்பவனைப் போல் பேசுபவர் பலர். இவை எல்லாம் சபல மனஸின் அடையாளங்கள். ஶரீரத்திலும் உள்ளத்திலும் அமைதி அல்லது நிதானம் தான் அசாபலம் என்ற தெய்வீகத் தன்மை.

📖 ॐ 📖

तेजः(ख) क्षमा धृतिः(श) शौचं अद्रोहो नातिमानिता ।
भवन्ति सम्पदं(न) दैवीमभिजातस्य भारत ।।
{अध्याय १६ ~ श्लोक ३}

தேஜ:(க்$_2$) க்ஷமா த்$_4$ருதி:(ஶ்) ஶௌசம் அத்$_3$ரோஹோ நாதிமாநிதா.
ப$_4$வந்தி ஸம்பத$_3$ம் தை$_3$வீமபி$_4$ஜாதஸ்ய பாண்ட$_3$வ..
(அத்$_4$யாயம் 16 ~ ஶ்லோகம் 3)

தேஜஸ், மன்னிக்கும் தன்மை, உறுதி, தூய்மை, எதிரியாக பாவிக்காமல் இருத்தல், அபிமானம் இல்லாமை, இவை அனைத்தும் தெய்வச் சொத்தினைப் பெற்றவனின் இயல்புகள் ஆகும். ஹே பரதனே! (16 – 3)

தேஜ: – மிக வேகமாக ஓடும் ரயில் வண்டி பக்கத்து தண்டவாளத்தின் மீது நின்று கொண்டிருக்கும் பெட்டிக்கு வேகம் அளிக்கிறது. இது ரயில் வண்டியின் தேஜஸ். மின்ஸாரம் பாய்ந்திடும் மின்கம்பி அருகில் உள்ள ஸாதாரண கம்பியில் மின்ஸாரம் (Induction current) தோற்றுவிக்கிறது. இது மின்ஸாரத்தின் தேஜஸ். அமைதியான ஒரு நபர் அருகே இருந்தால் நம் மனஸும் அமைதி அடைகிறது. இது அவரது மன அமைதியின் தேஜஸ். ஒரு கோபக்காரன் ஸுற்றி உள்ள அனைவர் மனஸிலும் ஒரு பயத்தைத் தோற்றுவிக்கிறான். இது அவனுடைய கோபத்தின் தேஜஸ். ஒரு மஹாத்மாவின் அருகில் இருப்பதால் மாத்ரம் துர்நடத்தை உள்ள ஒருவன் மனஸிலும் நல்ல எண்ணங்கள் தோன்றி விடுகின்றன. இது அந்த மஹாத்மாவின் தேஜஸ். தேஜஸ் ஒரு தெய்வ ஸம்பத்து.

க்ஷமா – தண்டிக்கும் ஆற்றல் இருந்தும், காரணம் இல்லாமல் தீங்கு இழைப்பவரையும் மனஸார மன்னித்தல் க்ஷமா. பலஹீனத்தின் அடிப்படையில், பயம் காரணமாக மன்னிப்பது க்ஷமா ஆகாது. மோஹத்தின் காரணமாகவோ, ஸ்வயநலத்தின் அடிப்படையிலோ, என்னுடையவர் என்று கருதியோ மன்னிப்பதும் க்ஷமா இல்லை. ஶரீரத்தில் பலமும் மனஸில் தைர்யமும் இல்லாததால், ஒருவர் தீங்கிழைக்கும் போது, 'It is alright' என்று வாய் பேசினாலும் மனஸில் வஸைபாடுவதும், கடவுள் தண்டிப்பார் என்றோ நரகத்தில் வாடுவார் என்றோ நினைப்பதும் க்ஷமா இல்லை.

க்ஷமாவிற்கும் அக்ரோதத்திற்கும் வித்தியாஸம் உண்டா? ரெண்டும் ஒன்று தானா? தன்னுள் கோப ஜ்வாலை எழாமல் இருப்பது அக்ரோதம். தனக்கு தீங்கு இழைத்தவர் இங்கும் வேறெங்கும் மேல் லோகத்திலும் தண்டிக்கப்பட வேண்டும் என்ற எண்ணம் எழாமல் இருப்பது க்ஷமா. அக்ரோதம் இன்றி க்ஷமா இருக்க முடியாது. ஆனால், க்ஷமா இன்றி அக்ரோதம் இருக்க முடியும். எனவே, க்ஷமாவும் அக்ரோதமும் வெவ்வேறு தன்மைகள். க்ஷமா ஒரு தெய்வ ஸம்பத்து.

த்ருதி: – த்ருதி என்பது பொறுமை, தாங்கிடும் ஶக்தி. அநுகூல – ப்ரதிகூல சூழ்நிலையில் தடுமாறாமல் தன்னிலையில் உறுதியாக நிலைத்திருப்பதே த்ருதி அல்லது தைர்யம். ஸ்ரீராமன் தைர்யத்திற்கு உதாஹரணமாகப் போற்றப்படுகிறார். மலையைப்போல் ஸ்திரமானவர். ஸமுத்ரத்தைப் போல் ஆழமானவர். மாறும் சூழ்நிலைகளில் மாறாதிருப்பது ஸமுத்ரம். எது வந்தாலும் தாங்கி நிற்பது மலை. லக்ஷ்யத் தெளிவு த்ருதியை வளர்த்திடும். த்ருதி ஒரு தெய்வ ஸம்பத்து.

ஶௌசம் – உள் – வெளித் தூய்மை ஶௌசம் என்றாலும் இங்கு புறத் தூய்மையை மாத்ரம் குறிக்கிறது. (ஸத்வ ஸம்ஶுத்தியில் அகத்தூய்மை குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது). பதஞ்ஜலி முனிவர், 'ஶௌசாத் ஸ்வாங்கஜுகுப்ஸா பரைரஸம்ஸர்க:', என்கிறார் (2 – 40). ஶௌசத்தின் விளைவாக ஶரீரத்தைப் பற்றி அக்கறையின்மையும் பிறருடன் குலவுவதில் ஆர்வமின்மையும் தோன்றுகின்றன. ஶரீரத்தை தூய்மையாக வைத்திடும் முயற்சியில் ஶரீரம் எவ்வளவு அபவித்ரமானது என்றும் மலம் நிறைந்தது என்றும் உணர முடிகிறது. அன்ய ஶரீரங்களும் இப்படித் தான் என்பதால் பிற ஶரீரங்களுடன் சேர்வதில் ஆர்வமின்மையும் பிறக்கிறது. அதாவது, பிற ஶரீரங்களிடம் ஸுகம் நாடும் ஆர்வம் மங்குகிறது.

புறத்தூய்மை நான்கு வகைப் படும். 1. ஶரீரம். 2 . வாக்கு. 3. குடும்பம். 4. பணம்.

ஶரீரத் தூய்மை – நீரும் மண்ணும் ஶரீரத்தை ஶுத்தப் படுத்துகின்றன. ஸோம்பல், அலக்ஷ்யம், ஸுக நாட்டம், ஸுவையைப் பற்றிய மோஹம் ஆகியவை ஶரீரத்தை மாஸு படுத்துகின்றன. மாறானவை, அதாவது ஸுறுஸுறுப்பு, கவனம், எளிமை, உழைப்பு ஆகியவை

ஶரீரத்தைத் தூய்மைப் படுத்திடும்.

வாக்குத் தூய்மை – பொய், வீண் அரட்டை, கோள், வசை, கொடுஞ்சொற்கள் ஆகியவை வாக்கினை அஶுத்தப்படுத்தும். இவற்றை அறவே தவிர்த்தல் சிறப்பு. ஸத்யத்தைப் பேசுதல், இனிமையாகப் பேசுதல், நலன் கருதிப் பேசுதல், அர்தமுள்ள பேச்சினைப் பேசுதல் இவை வாக்கினை ஶுத்தப் படுத்திடும்.

குடும்பத் தூய்மை – குடும்பத்தில் தூய்மையானச் சூழ்நிலை. குழந்தைகளுக்குக் கல்வி அளித்தல், அவர்களை உயர்த்திடும் வகையில் தன்னுடைய நடவடிக்கைகளை அமைத்துக் கொள்ளுதல், குடும்பத்தினருடைய ந்யாயமான தேவைகளை பூர்த்தி செய்திட நேர்மையான முயற்சி, பாரபக்ஷம் இல்லாமல் குடும்பத்தினர் அனைவருக்கும் நலன் செய்தல் ஆகியவை குடும்பத்தில் தூய்மையான சூழ்நிலை வளர்க்கும்.

பணத் தூய்மை – ந்யாயமான, நேர்மையான வழியிலும் ஸமூஹத்தின் நலன் கெடாமலும் உழைத்து ஸம்பாதித்த பணம் ஏழை, இயலாதவர், நோயாளி, வறட்சி – வெள்ளம் போன்ற இயற்கை சீற்றத்தால் பீடிக்கப் பட்டவர்கள் மற்ற தேவை உள்ளவருக்குக் கொடுக்கப் படுவதாலும் பஶு, பெண், ப்ராஹ்மணன் ஆகியோரின் பாதுகாப்பில் செலவழிக்கப் படுவதாலும் ஸந்யாஸீ, ஸாது, மஹாத்மாக்களின் ஸேவையில் ஈடுபடுத்தப் படுவதாலும் தூய்மை அடைகிறது.

அத்ரோஹோ – பழி தீர்க்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் இல்லாமை. தீங்கு நேரும் போது மனஸை தஹிக்க வைத்திடும் உணர்வு க்ஷோபம். தீங்கு செய்தவருக்கு மறு தீங்கு செய்ய முற்படுவது க்ரோதம். அவ்வுணர்வு பலகாலம் வரை ஆறுமல் மனஸில் நிலைத்து, எப்பொழுதோ தீங்கு செய்தவரை வாய்ப்பு கிடைத்திடும் போதெல்லாம் வாட்டி எடுக்க நினைப்பது த்ரோஹம். குருக்ஷேத்ர யுத்தம் முடிந்து, யுதிஷ்டிரன் மன்னர் பதவி ஏற்ற பின், பதினைந்து வர்ஷ காலம் த்ருதராஷ்ட்ரனும் காந்தாரியும் பாண்டவர்களை அண்டி வாழ்ந்தனர். அந்தக் காலத்தில், பீமன் தன் தோளைத் தட்டிய படி, 'இதோ இதே கையால் தான் து:ஶாஸனனின் கைகளைப் பிய்த்து எடுத்தேன். இந்த கையால் தான் அவனது மார்பினைப் பிளந்து அவன் ரக்தத்தைக் குடித்தேன். இந்த கை தான் துர்யோதனனின் தொடைகளைப் பிளந்தது' என்றெல்லாம் கூறி நகைப்பான். இது தான் த்ரோஹம் பாராட்டுவது. இந்த பாவனை இல்லாமையே அத்ரோஹம் என்ற ஒரு தெய்வச் சொத்து.

ந அதிமானிதா – ஸாதாரண மநுஷ்யர்களிடம் இருந்து மதிப்பும் மர்யாதையும் எதிர்ப்பார்ப்பது மானிதா. கல்வி அளித்தவர், வழி காட்டியவர், ஆதர்ஶமாக இருப்பவர் ஆகியோரும் தன்னைப் பாராட்ட வேண்டும், தனக்கு மதிப்பும் மர்யாதையும் அளிக்க வேண்டும் என்று எதிர்ப்பார்ப்பது அதி – மானிதா. இவை ரெண்டும் இல்லாததே நாதிமானிதா.

மதிப்பும் மர்யாதையும் ஏன் எதிர்ப்பார்க்கிறுன்? பிறரிடமிருந்து தன்னை வேறுபடுத்தி, தான் விஶேஷமானவன் என்று கருதுகிறுன். கல்வி, செல்வம், பதவி, தகுதி, வர்ணம், ஆஶ்ரமம், குணம், புத்தி, திறமை ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் உலகம் தன்னை மதித்திட வேண்டும் என்று எதிர்ப்பார்ப்பது ஒன்று. ஆத்ம மார்கத்தில் ஆரம்பத்தில் சில சிறப்புக்கள் தெரிய வருகின்றன. அத்துடன், 'இவர் உயர்ந்தவர், பரமனை நோக்கிய ப்ரயாணத்தில் இருக்கிறுர்', என்று பிறர் பாராட்டுவதைக் கேட்கிறுன். தன்னை விஶேஷமானவன் என்று கருதத் தொடங்குகிறுன்.

இங்கு இருபத்தாறு இயல்புகள் கூறப்பட்டுள்ளன. இவை அனைத்தும் தெய்வ ஸம்பத்து ஆகும். பரமாத்மாவை லக்ஷ்யமாகக் கொண்டு முயல்கின்ற ஸாதகனிடம் இத்தன்மைகள் மலர்கின்றன. ஸில தன்மைகள் அவனது பூர்வ ஜன்ம ஃபலனுகவும் அவனிடம் தோன்றுகின்றன. ஆனுல், ஸாதகன் இவற்றைத் தன் சிறப்பென்று கருதுவதில்லை. தன் முயற்சியால் இவற்றை ஸம்பாதித்ததாகவும் கருதுவதில்லை. இவை பரமனின் சொத்து. அவன் க்ருபையால் தன்னிடம் வந்துள்ளன என்றே கருதுகிறுன். தன்னுடையவை என்று கருதிடும் போது அபிமானம் பெருகுகிறது. அஸுரத் தன்மைகள் அனைத்தும் அபிமானத்தின் நிழலில் தான் செழிக்கின்றன.

ௐ

दम्भो दर्पोऽभिमानश्च क्रोधः(फ्) पारुष्यमेव च ।
अज्ञानं(ञ्) चाभिजातस्य पार्थ सम्पदमासुरीम् ।।
{अध्याय १६ ~ श्लोक ४}

த₃ம்பே₄ா த₃ர்போऽபி₄மானஶ்ச க்ரோத₄:(ஃப்) பாருஷ்யமேவ ச.
அஜ்ஞானம்(ஞ்) சாபி₄ஜாதஸ்ய பார்த₂ ஸம்பத₃மாஸுரீம்..
(அத்₄யாயம் 16 ~ ஶ்லோகம் 4)

ஹே பார்த! பகட்டு / ஆடம்பரம், கர்வம், அபிமானம் / தற்பெருமை, க்ரோதம், கடுமை, அஜ்ஞானம் / அவிவேகம் இவை அனைத்தும் அஸுரச் சொத்தினைப் பெற்றவரின் இயல்புகள். (16 – 4)

அஸுரச் ஸொத்து..

தம்ப: – கல்வியிலோ செல்வத்திலோ ஒழுக்கத்திலோ அதிகாரத்திலோ தன்னை உயர்ந்தவனாகக் காட்டிக் கொள்ளுதலே தம்பம். அதற்காக, இருப்பதை மிகைப்படுத்திக் காட்டும் முயற்சியில் இறங்குவதே தம்பம். இங்கு அஸுர ஸம்பத்தாக குணத்தின் அடிப்படையில் தம்பம் மாத்ரமே குறிப்படப் படுகிறது. நல்லொழுக்க தம்பமும் உண்டு. தீய ஒழுக்க தம்பமும் உண்டு. தன்னை நல்லொழுக்கம் உள்ளவனாக, தர்மாத்மாவாக, ஆன்மீக ஸாதகனாக, குணாளனாகக் காட்டிக் கொள்ளுதல் முதல் வகை. தீயவர்களின் கூட்டத்தில் அவர்களின் ஆதரவை, மதிப்பைப் பெறுவதற்காக தன்னை மது அருந்துபவனாக, போதைப்பொருள் பயன்படுத்துபவனாக, மாம்ஸம் உண்பவனாகக் காட்டிக் கொள்ளுதல் ரெண்டாம் வகை. ரெண்டு வகைகளும் அஸுர ஸம்பத்து.

தர்ப: – ஆணவம். பிறரிடம் தன் மேன்மையைக் காட்ட முயல்வது தம்பம் என்றால் தன்னில் உயர்வைக் கண்டு இறுமாப்பு கொள்வது தர்ப:. எனது என்று எதை எல்லாம் கருதுகிறானோ, அவை அனைத்தும் 'தர்ப'விற்குக் காரணமாக முடியும். என் உடல், என் செல்வம், என் சொத்து, என் குடும்பம், என் படிப்பு, என் ஜாதி, என் வீடு, என் அதிகாரம், என் புண்ய கர்மங்கள், என் வெற்றி, என் புகழ், என் செல்வாக்கு என்ற எதுவும் ஆணவத்திற்குக் காரணமாகிறது. தர்ப அஸுரர்களின் ப்ரதான ஸொத்து.

அபிமான: – தற்பெருமை. தர்ப:, அபிமானம் இவை ரெண்டும் ஒன்று போல் தோன்றினாலும் நுட்பமான ஒரு வேறுபாடு உண்டு. எனது என்று கருதுபவை (தர்ப) ஆணவத்திற்குக் காரணமாகிறது என்றால் நான் என்று தன்னை எதுவாகக் கருதுகிறானோ, அவை எல்லாம் அபிமானத்திற்குக் காரணம் ஆகின்றன. புற விஷயங்கள் இறுமாப்பிற்கு (தர்ப:) காரணம் என்றால் அக விஷயங்கள் அபிமானத்திற்குக் காரணம். நான் அழகன், நான் வலிமை உள்ளவன், நான் புத்திஶாலி, நான் உயர் குலத்தவன், நான் ஒழுக்க ஶீலன், நான் தானம் செய்பவன், நான் உழைப்பாளி, நான் பெரும் செல்வந்தன் போன்ற பலவும் அபிமானத்திற்கு இடம் கொடுக்கின்றன. அபிமானம் என்ற ஒரே ஒரு சொத்து சேர்ந்தால் அனைத்து அஸுர இயல்புகளும் இணைந்து விடும். வீழ்ச்சிக்கான முதற்படி அபிமானம்.

க்ரோத: – பிறருக்குத் தீங்கு இழைக்கும் எண்ணத்துடன் உள்ளத்தில் எழுந்திடும் கோபாக்னி க்ரோதம் ஆகும். கோபம் மற்றும் க்ரோதம் இவற்றில் ஒரு வேறுபாடு உண்டு. குழந்தை விஷமத்தனம் செய்யும் போது பெற்றோர் அதன் மீது கொள்வது கோபம். கோபத்தில் குழந்தைக்குத் தீங்கு விளைவித்திடும் எண்ணம் இருந்திடாது. அத்தகைய எண்ணமே க்ரோதத்திற்குக் காரணம். க்ரோதத்தின் வஶத்தில் கொலை போன்ற பெரும் குற்றங்கள் நடந்து விடுகின்றன. இதே அத்யாயத்தின் இருபத்தொன்றும் ஶ்லோகத்தில் க்ரோதம் நரகத்தின் நுழைவாஸலாக வர்ணிக்கப் படுகிறது. க்ரோதம் கொள்பவன் பிறருக்கு இழைப்பதை விட தனக்கே அதிக தீங்கிழைத்துக் கொள்கிறான். ஜனஸமூஹத்தில் வெறுக்கப்படுகிறான். க்ரோதம் அடைவதாலும் தீங்கு இழைப்பதாலும் புதிய பாபங்களை ஸேமிக்கிறான். ஸ்வபாவத்தைத் தாழ்த்திக் கொள்கிறான். அதன் விளைவாக தாழ்ந்த யோனிகளில் பிறவி எடுத்து அவதிப்படுகிறான். க்ரோதத்தால் ஶரீரமும் கெடுகிறது. க்ரோதம் வெளிப்படும் போது ஶரீரத்தின் பல ஸுரப்பிகள் வேலை செய்து ஶரீரம் முழுவதும் விஷத்தைப் பரப்புகிறது. நோய்க்குக் காரணமாகிறது. நரம்பு மண்டலத்தை பலஹீனப் படுத்துகிறது. புத்தியில் ப்ரமையை, குழப்பத்தை ஏற்படுத்தி, சிந்தனையை அழித்து நாஶத்திற்கு வழி வகுக்கிறது (2 – 62, 63). க்ரோதம் ஒரு அஸுர ஸம்பத்து.

பாருஷ்யம் – கொடூரத்தன்மை. நடையில், பார்வையில், வாக்கில், உணர்வில் என்று பல வகையில் கொடூரத் தன்மை இருக்க முடியும். விறைப்பாக, பூமி அதிர்ந்து நடப்பது ஶரீரத்தின் பாருஷ்யம். கோணலாகப் பார்ப்பது பார்வையின் பாருஷ்யம். கடுஞ்சொல் பேசுவதும் மிரட்டிப் பேசுவதும் வாணியின் பாருஷ்யம். பிறருடைய ஆபத்து விபத்தில், து:கத்தில் உதவிக்கு முன் வந்திடாமல், அதைக் கண்டு சிரிப்பதும் மகிழ்வதும் ஹ்ருதயத்தின் பாருஷ்யம். அந்த:கரணத்தில் 'நான், என் ஸுகம், என் தேவை, என் கருத்து', இவை மாத்ரம் நிறைந்திருப்பவன் ஸ்வய நலத்தின் காரணமாக பாறை போன்ற ஹ்ருதயம் படைத்தவனாகி விடுகிறான். பாருஷ்யம் அஸுர ஸம்பத்து.

அஜ்ஞானம் – விவேகம் இல்லாததை இங்கு அஜ்ஞானம் என்கிறார். விவேகம் இல்லாததால் ஸத் – அஸத், செய்யத் தகுந்தது – தகாதது, பயனுள்ளது – அல்லாதது போன்றதை அறிவதில்லை. உலக விஷயங்களே ப்ரதானம் என்று கருதி அவற்றை ஸேகரிப்பதில் லயித்திருப்பதால் விவேகம் மறைந்து விடுகிறது.

இவை எல்லாம் அஸுர சொத்து. அஸுரத் தன்மை கொண்டவரின் லக்ஷணங்கள். இந்த ஶ்லோகம் அஸுரத் தன்மைகளை ஸுருக்கமாக, ஆனால், முழுமையாக வர்ணிக்கிறது. மேற்கொண்டு ஶ்லோகங்கள் 7 முதல் 22 வரை அஸுரத்தன்மைகள் விரிவாக விளக்கப் படுகின்றன.

🕮 ॐ 🕮

दैवी सम्पद्विमोक्षाय निबन्धायासुरी मता ।
मा शुचः(स्) सम्पदं(न्) दैवीमभिजातोऽसि पाण्डव ।।
{अध्याय १६ ~ श्लोक ५}

தை₃வீ ஸம்பத்₃விமோக்ஷாய நிப₃ந்த₄யாஸுரீ மதா.
மா ஶுச:(ஸ்) ஸம்பத₃ம்(ந்) தை₃வீமபி₄ஜாதோऽஸி பாண்ட₃வ..
(அத்₄யாயம் 16 ~ ஶ்லோகம் 5)

தெய்வ ஸம்பத்து மோக்ஷத்திற்காக. அஸுர ஸம்பத்து பந்தப் படுத்துவதற்காக. ஹே பாண்டவ! நீ தெய்வ ஸம்பத்தைப் பெற்றுள்ளாய். வருந்தாதே. (16 – 5)

தெய்வ ஸொத்து ~மோக்ஷம்.. அஸுர ஸொத்து ~பந்தம்...

துலஸி ராமாயணத்தில் ஒரு ஸம்பவம் உள்ளது. அயோத்யாவில் ராஜஸபையில் தஶரதன் தனக்கு வயஸாகி விட்டது என்று கூறுகிறார். ஸபையினர் நாட்டிற்கு அவர் ஆற்றிய அரும் பணியைப் புகழ்கின்றனர். ஸ்ரீ ராமனுக்கு இளவரஸன் பட்டம் சூட்ட வேண்டும் என்ற தன் விருப்பத்தைத் தெரிவிக்கிறார்.. அந்த ஸந்தர்பத்தில் ஸ்ரீ ராமனின் உயர் பண்புகளை விவரிக்கின்றனர் ஸபையினர். ஒருவர் மாற்றி ஒருவர் ஸ்ரீ ராமனின் மேலான குணங்களை விளக்குவதைக் கேட்ட தஶரதன் ஒரு கண்ணாடியை எடுத்துத் தன் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டாராம். ஸ்ரீ ராமனுடைய உயர்குணங்களைக் கேட்ட தஶரதன், தன்னுடைய நிலை என்ன என்று பார்த்துக் கொண்டாராம். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் வாயால் தெய்வ இயல்புகளையும் அஸுர இயல்புகளையும் விரிவாகக் கேட்ட அர்ஜுனனின் மனநிலையும் அதே போல் இருந்திருக்கும். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அவனது ஸகா அல்லவா? அவனது மனநிலையை நன்கு அறிந்திருந்ததால், 'கவலைப்படாதே, அர்ஜுன! நீ தெய்வ ஸம்பத்தினை அடைந்திருக்கிறாய்' என்று ஆஶ்வாஸப் படுத்துகிறார்.

அதில் என்ன ஸந்தேஹம்? மனஸ் போல மாங்கல்யம் என்பார்கள். ஒருவனுக்கு நண்பர்களும் மற்ற உறவுகளும் அவனது மனப்பான்மைக்கு ஏற்ற படியே அமைகின்றனர். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை நண்பனாகப் பெற்ற அர்ஜுனன் தெய்வ இயல்புகள் பொருந்தியவனாகவே இருப்பான் என்பதில் என்ன ஸந்தேஹம்? ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் திருவாயால் கீதையைச் சொல்லக் கேட்ட அர்ஜுனன் தெய்வ ஸம்பத்தினை அடைந்தவனாகவே இருக்க முடியும்.

அஸுர ஸம்பத்து ஒருவனை பந்தங்களில் சிக்க வைக்கிறது. உலகத்துடன் பந்தப் படுத்துகிறது. மாறாக, தெய்வ ஸம்பத்து பந்தங்களில் இருந்து முக்தி அளிக்கிறது. அழிவுறும்

ஶரீரத்துடனும் (ஶரீரம் என்றால் ஸ்தூல மற்றும் ஸூக்ஷ்ம ஶரீரங்கள்). உலகப் பொருட்களுடனும் தன்னைப் பிணைத்துக் கொண்டவன் மாத்ரமே அஸுர சொத்திற்கு உரிமை கொண்டாட முடியும். அவனுக்கே கிடைத்திடும் அஸுர சொத்து. மேலும் த்ருடமாக அவனை ஶரீரத்துடனும் உலகத்துடனும் கட்டிப் போடும். நேர்மாறாக, ஶரீரம் மற்றும் உலகத்தின் பந்தத்திலிருந்து சிறிதளவாவது தன்னை விலக்கிக் கொண்டவனே தெய்வ ஸம்பத்திற்கு பாத்யதைப் பெறுகிறான். அடைந்தும் விடுகிறான். அவன் அடைந்த தெய்வ இயல்புகள் அவனை பூர்ணமாக உலக பந்தங்களிலிருந்து விடுவித்து விடுகிறது.

📖 ॐ 📖

द्वौ भूत सर्गौ लोकेऽस्मिन्दैव आसुर एव च ।
दैवो विस्तरशः(फ) प्रोक्त आसुरं पार्थ मे श्रृणु ।।
{अध्याय १६ ~ श्लोक ६}

த்₃வௌ பூ₄த ஸர்கௌ₃ லோகே•ஸ்மிந்தை₃வ ஆஸுர ஏவ ச.
தை₃வோ விஸ்தரஶ:(ஃப்) ப்ரோக்த ஆஸுரம் பார்த₂ மே ஶ்ருணு..
(அத்₄யாயம் 16 ~ ஶ்லோகம் 6)

ஹே பார்த! இவ்வுலகில் தெய்வ மற்றும் அஸுர என்ற ரெண்டு வகை உயிர்கள் பிறக்கின்றன. தெய்வ இயல்புகள் விரிவாகப் பேசப்பட்டுள்ளன. அஸுர இயல்பு பற்றிச் சொல்கிறேன் கேள். (16 – 6)

ரெண்டு வகை உயிர்கள்.. தெய்வ அஸுர

அஸுரன் என்பவன் கோரைப் பல்லும் தலையில் கொம்பும் விகாரமான தோற்றமும் கொண்டவனாக சித்ரிக்கப்படுகிறான். அது ஸத்யமில்லை. அஸுரன் வேறேதோ ஒரு உயிரினம் இல்லை. நாம் ஒவ்வொருவரும் அஸுரனாக முடியும். பழைய ஸினிமா படங்களில் வில்லன் ஒண்ணரைக் கண்ணும் கொடூரமான குரலும் முகத்தில் விகாரத் தழும்பும் கொண்டவனாகக் காட்டப் பட்டான். இன்றைய படங்களில் நம்மில் ஒருவனாக, நம்மைப் போல ஸாதாரண தோற்றத்துடன் வில்லன் காட்டப்படுகிறான். இது தான் உண்மை நிலை. மனஸ் அஸுரத் தன்மையில் ஊற ஊற முகபாவமும் பார்வையும் நடையும் அதை வெளிப்படுத்தும் என்பதும் உண்மை தான். ஆனால், நம்மில் எவருமே அஸுரனாக வெளிப்பட முடியும் என்பதே அடிப்படையான ஸத்யம். அதையே ஶ்ரீ க்ருஷ்ணன் இங்கு சொல்கிறார். அஸுரத் தன்மைகளும் தெய்வத் தன்மைகளும் படைப்பில் எப்பொழுதும் உள்ளன. ராமாயண காலத்திலும் கைகேயி இருந்தாள். ராவணன் இருந்தான். ஶ்ரீ க்ருஷ்ணனின் காலத்திலும் ஶிஶுபாலனும் கம்ஸனும் துர்யோதனனும் து:ஶாஸனனும் இருந்தனர். உயிர்கள் தத்தம் வாஸனைகளுக்கேற்ப அஸுர இயல்புகளையோ தெய்வ இயல்புகளையோ தாங்கி பூமியில் பிறக்கின்றன. இப்படித் தான் வாழ்வேன் என்று இருப்பவர்கள், எப்படி வேண்டுமானாலும் வாழலாம் என்று கருதுபவர்கள் என்ற ரெண்டு வகையினர் பூமியில் பிறக்கின்றனர்.

என்னுடைய ஒரு நண்பன் வீட்டில் தினஸரி ஸாயங்காலம் கீதையின் ஒரு அத்யாயம் படிப்பார்கள். வீட்டில் உள்ள அனைவரும் கலந்து கொள்வார்கள். அவர்கள் வீட்டுச் சிறுவன் நாய் ஒன்றை வாங்கி வந்தான். வந்த நாள் முதல் இறந்த நாள் வரை அந்த நாயும் ஒரு நாள் தவறாமல் கீதை படிக்கப் படும் அந்த அறையில் வந்து அமர்ந்து ஸத்ஸங்கத்தில் கலந்து கொண்டது. அந்நாய் ஒரு கொடிய நோயினால் பீடிக்கப் பட்டது. அந்நோய் வீட்டில் உள்ளவருக்கும் பரவி விடும் என்று பயமுறுத்தி, அதைக் கொல்வதற்கான ஊஸி (Mercy killing) போடுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்று மருத்துவர் கூறி விட்டார். இவர்களுக்கு மனஸ் கேட்கவில்லை. வீட்டுப் பெரியவர் அந்நாயின் அருகில் சென்று, 'வீரா, நீ சென்று விடு. இந்தக் கொடுமை உனக்கு வேண்டாம்', என்றபடி அதன் காதில் காயத்ரீ மந்த்ரத்தைக் கூறினார். ஓரிரு நிமிஷங்களில் நாயின் உயிர் பிரிந்தது. நாயில் தெய்வத் தன்மை.

ஒரு நாள், வீட்டு வாஸலில் பறவைகளுக்காக அரிஸி மணிகளைத் தூவினேன். ஒரு புறு வந்தது. மணிகளைக் கொத்தித் தின்றது. இது அன்றாடப் பழக்கம் ஆனது. நான் மறந்து விட்டால் புறு வீட்டினுள், வாஸல் அறையில் நான் அமர்ந்திருக்கும் இடம் வரை வந்து, தரையில் தட்டி நினைவு

படுத்தும். சில தினங்களில் மற்றொரு புரு வந்து சேர்ந்தது. அது முதல் புருவை விரட்டி விட்டு, தான் மாத்ரம் தின்னும். இந்தப் புருவிற்காக மற்றொரு இடத்தில் அரிஸி மணிகளைத் துவினேன். அது அங்கும் சென்று அந்த மற்றொரு புருவை விரட்டும். ஒரு பேட்டை ரௌடியைப் போல நடந்து கொள்ளும். 'நான் மாத்ரம், எனக்காக மாத்ரம்', என்ற சிந்தனை கொண்டிருந்தது. புருவில் அஸுரத் தன்மை. மநுஷ்யன் அல்லாத மற்ற உயிர்களிலும் இந்த தன்மைகள் உள்ளன போலும்!!

உண்மையில் ஒவ்வொரு மநுஷ்யனிலும் இவ்விரண்டு தன்மைகளும் உள்ளன. மநுஷ்யனுடைய ஸ்வரூபம் தெய்வீகமானதால், தெய்வ இயல்புகள் அவனுள் இயல்பாகவே அமைந்துள்ளன. கஸாப்புக்கடை நடத்துபவரிடமும் கருணை பதுங்கி உள்ளது. திருடனுள்ளும் நேர்மை ஒளிந்திருக்கும். மநுஷ்யன் தன்னை ஶரீரமாகவும் உலகத்தை ஸத்யமாகவும் கருதிக் கொள்வதால் அஸுர இயல்புகள் அவனிடம் ஒட்டிக் கொள்கின்றன. அவை அவனது நிஜ ஸ்வபாவம் இல்லை. வெளியிலிருந்து வந்து அவனை அண்டிக் கொண்டவை. எனவே, அவற்றை விலக்குவது மநுஷ்யனால் இயன்றதே.

இவ்விரண்டு தன்மைகளும் படைப்பில் எல்லா காலங்களிலும் இருந்து வந்துள்ளன. இவ்விரண்டு தன்மைகளை ஏந்திய உயிர்களும் எக்காலத்திலும் பிறந்து வாழ்ந்து வந்துள்ளன. கீதை முழுவதும் தெய்வத்தன்மைகள் மிகவும் விரிவாகப் பேசப்பட்டுள்ளன. இந்த அத்யாயம் அஸுரத்தன்மைகளை விளக்குகிறது. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் இங்கு ஒரு விஷயத்தை (Sense of proportion) உணர்த்துகிறார். நம்மை ஸுற்றி மோஸமான விஷயங்கள், Negative விஷயங்களே அதிகமாக அலஸப்படுவதைப் பார்க்கிறோம்.

பதினெட்டு அத்யாயங்கள், எழுநூறு ஶ்லோகங்கள் பேசிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன், இருபத்து நான்கு ஶ்லோகங்கள் கொண்ட ஒரு சிறிய அத்யாயத்தில் பதினாறு (ஶ்லோகம் 4 மற்றும் ஶ்லோகங்கள் 7 முதல் 21 வரை) மாத்ரமே அஸுரத் தன்மைகளை, Negative விஷயங்களைப் பேசுகிறார். அவையும் உலகத்தில் இருக்கின்றன. அவற்றை ஒதுக்கிட முடியாது. இல்லை என்று கண்களை மூடிக் கொள்ள முடியாது. அவை சுட்டிக் காட்டப்பட வேண்டும். 'ஜாக்ரதை ! எச்சரிக்கையாக இருங்கள்', என்று உணர்த்துவது மாத்ரமே நோக்கமாக இருக்க வேண்டும்.

அதையும் பதினாறும் அத்யாயத்தில் பேசுகிறார். தூய்மையானவை, உயர்த்தக் கூடியவை மாத்ரமே ஆரம்பத்தில் பேசப்பட்டன. ஸிறு குழந்தைக்கு வளரும் பர்வத்தில் உன்னதமான, தூய்மையான விஷயங்கள் மாத்ரமே புகட்டப்பட வேண்டும். ஶரீரமும் மனஸும் உறுதியான பிறகு, தனக்கு மேன்மையானதைத் தேர்ந்தெடுக்கும் புத்தி வளர்ந்த பிறகே உலகின் மோஸமானவை அவன் முன்னால் வர வேண்டும். இவ்வகையில் அமைவது தான் சிறந்த கல்வி முறை.

🕮 ॐ 🕮

प्रवृत्तिं(ञ्) च निवृत्तिं(ञ्) च जना न विदुरासुराः ।
न शौचं(न्) नापि चाचारो न सत्यं(न्) तेषु विद्यते ।।
{अध्याय १६ ~ श्लोक ७}

ப்ரவ்ருத்திம்(ஞ்) ச நிவ்ருத்திம்(ஞ்) ச ஜநா ந விது₃ராஸுராஹா.
ந ஶௌசம் நாபி சாசாரோ ந ஸத்யம்(ந்) தேஷு வித்₃யதே..
(அத்₄யாயம் 16 ~ ஶ்லோகம் 7)

அஸுரத் தன்மை கொண்டவர்கள் செய்யத் தகுந்தது எது, செய்யத் தகாதது எது என்று அறிய மாட்டார்கள். அவர்களிடம் தூய்மை இல்லை. ஒழுக்கம் இல்லை. ஸத்யமும் இல்லை. (16 – 7)

சரி தவறை அறிய மாட்டான் அஸுரன்...

செய்யத் தகுந்தது எது, தகாதது எது, ஏற்கத் தகுந்தது எது, விலக்கத் தகுந்தது எது என்பதை அஸுரர்கள் அறிவதில்லை. இன்றைய சூழ்நிலையில் உணவிலோ உடையிலோ அன்றாட

நடவடிக்கைகளிலோ, 'இதுவே செய்யத் தகுந்தது, இது விலக்கத் தகுந்தது', என்பதை அறியாமல் வாழ்கின்ற இத்தகைய அஸுரக் கூட்டம் பெருகி வருகிறது. அறிய விருப்பமும் இல்லாத கூட்டம் இது. மேலும், இத்தகைய நிபந்தனைகள் எவையும் இருக்கக் கூடாது என்ற கருத்து வேறு. இத்தகைய கருத்தினைக் கூற வருபவரை பத்தாம்பசலி என்று ஏளனம் செய்யும் கூட்டம் இது.

ஒருவன் செய்யத் தகுந்ததையும் தகாததையும் எங்ஙனம் அறிகிறான்? குருவிடம் அறிகிறான். புஸ்தகங்கள் ஸிலவற்றிலிருந்து அறிகிறான். அல்லது ஸ்வய அனுபவத்தின் அடிப்படையில் விவேகத்தைப் பயன்படுத்தி அறிகிறான். விவேகம் மிக அவஶ்யமான கருவி. அஸுரர்கள் முதலில் பலியாக்குவது விவேகத்தை தான். ஸ்வயநலம் ஓங்கும் போது, ஸ்வயநல பூர்திக்காக எதையும் செய்யலாம் என்ற கருத்து ஓங்குகிறது. Cut throat competition என்கிறார்களே, பிறருக்கு எத்தகைய பாதிப்பு வந்தாலும் கவலை இல்லை, தன்னலம் பூர்தி ஆக வேண்டும் என்ற வெறி பெருகுகிறது. தன் வாழ்க்கையில் ஒரு ஆபத்தினை ஸந்தித்திடும் போது இவர்களின் விவேகம் விழித்தெழும் வாய்ப்பு உண்டு. அத்தருணத்தில் அஸுர இயல்பு மங்கி தெய்வ இயல்பு மலர்ந்திட வாய்ப்பு உண்டு. இது மநுஷ்யப் பிறவிக்கு மாத்ரம் இருக்கும் சிறப்பு. மற்ற உயிரினங்களுக்கு ஒரு வரம்பிற்கு உட்பட்ட விவேகம் உண்டு. உயிர் வாழ்வதற்கு, போகத்திற்குத் தேவையான அளவு மாத்ரமே பயன்படும் விவேகம். மநுஷ்யனுக்கு மாத்ரமே குணங்களை வளர்த்து, தன்னை உயர்த்திக் கொள்ளத் தேவையான விவேகம் உண்டு.

செய்வது எது, விலக்குவது எது என்பதை அறியாதவனிடம் தூய்மை எவ்வாறு இருந்திடும்? (இதில் ஶரீர, வாக், மனத்தூய்மை இவை மூன்றும் அடங்கும்.) எது தூய்மை, எது தூய்மை அற்றது என்றும் அவன் அறிந்திட மாட்டன். தன் ஸுகம் மாத்ரமே இவனது நாட்டமாக இருப்பதால், குறுக்கு வழிகளை நாடுவான். குளிப்பதற்கு ஸோம்பி, ஸெண்ட் – பவுடரைப் பூசுவான். உள்ளே தூய்மை அற்றிருந்து, வெளித் தோற்றத்திற்கும் உடைக்கும் அதிக மதிப்பு அளித்திடுவான். ஆடைகளிலும் உள்ளாடைகள் அஶுத்தமாக இருந்திடும். ஆனால், வெளியாடைகளை இஸ்த்ரி போட்டு பளபளக்க வைத்திடுவான். ஶரீரத்திற்காக அல்லாமல் அஹங்கார த்ருப்திக்காக அல்லவா உடை அணிகிறான் இவன்?

நயமான, ப்ரியமான பேச்சு, ஹிதம் தரும் பேச்சு, நலன் விரும்பும் பேச்சு, ஸத்யப் பேச்சு இவையே வாக்குத் தூய்மை. 'நான்' மாத்ரம் நிறைந்திருக்கும் அஸுரனிடம் இதை எதிர்ப்பார்க்கலாமா? பிறன் மேல் அக்கறை இல்லாத இவனிடம் நயமான பேச்சு இருக்குமா? நலன் விரும்பும் பேச்சுத் தான் இருக்குமா? மற்ற நடவடிக்கைகளும் (ஆசாரம்) உகந்த முறையில் இருந்திடாது. பொது இடங்களில் எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதை அறிய மாட்டான். தாய் தந்தையரிடம், குருவிடம், பெரியவர்களிடம், வேலைக்காரர்களிடம், மனைவி குழந்தைகளிடம் எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதெல்லாம் தனக்காகவும் தெரியாது. பிறர் சுட்டிக் காட்டுவதையும் விரும்ப மாட்டான் அஸுரன்.

ஸத்யம்? தான் ஜயிக்க வேண்டும் என்ற வெறி ஏறும் போது விளையாட்டுப் போட்டியில் போதை மருந்து எடுத்துக் கொள்ளுதல் (ஒலிம்பிக் போட்டிகளில் பங்கெடுத்து ஜயித்தவர்கள் நினைவுக்கு வருகிறார்களா?); ஏமாற்றுதல் (க்ரிக்கெட் பந்தில் வாஸலின் தடவிய பௌலர் ஜான் லீவர் நினைவுக்கு வருகிறாரா?; பொய் சொல்லுதல் (உலகக் கால்பந்தாட்டப் போட்டியில் கோல் போட்ட போது தன் கையில் பந்து பட்டதைச் சொல்லாமல் மறைத்த ஆட்டக்காரர்கள் நினைவுக்கு வருகிறார்களா?) ஆகியவை ஸஹஜம் ஆகி விடும். மற்ற துறைகளிலும் இதே தன்மையைக் காணலாம். பாஸ் ஆக வேண்டும் என்பதற்காக காப்பி அடிக்கும் மாணவர்கள், தன் தொழில் வெற்றியடைய வேண்டும் என்று பங்குச் சந்தையையும் அரஸாங்கத்தையும் வங்கிகளையும் ஏமாற்றும் தொழிலதிபர்கள்; தான் ஜயிக்க வேண்டும் என்பதற்காக எதிராளியைப் பற்றிய பொய் CDக்களை வெளியிடும் அரஸியல்வாதிகள்; பரபரப்பு ஏற்படுத்தி விற்பனை அதிகரிக்க வேண்டும் என்று பொய் மூட்டைகளை அவிழ்த்து விடும் பத்ரிகைகளும் ... அஸுரர்களிடம் ஸத்யத்தைக் காண முடியாது.

🕮 ॐ 🕮

असत्यमप्रतिष्ठं(न्) ते जगदाहुरनीश्वरम् ।
अपरस्पर सम्भूतं(ङ्) किमन्यत्कामहैतुकम् ।।
{अध्याय १६ ~ श्लोक ८}

அஸத்யமப்ரதிஷ்ட₂ம்(ந்) தே ஜக₃த₃ாஹுரநீஶ்வரம்.
அபரஸ்பர ஸம்பூ₄தம்(ங்) கிமந்யத் காமஹைதுகம்..
(அத்₄யாயம் 16 ~ ஶ்லோகம் 8)

இந்த ஜகத் அஸத்யமானது. தர்மத்தில் நிலை பெறுதது. ஈஶ்வர தத்வம் இல்லாதது. ஆண் பெண் இணைப்பால் உருவானது. காமம் தான் படைப்பின் காரணம். அதை விட்டால் வேறு என்ன உள்ளது? (16 – 8)

காமம் தவிர வேறு இல்லை...

ஏமாற்றுபவனுக்கு, உள்ளத்தில் பொய் நிறைந்தவனுக்கு உலகம் முழுவதும் பொய் நிறைந்ததாகவே படும். நேர்மையான, உயர்வுக்கான முயற்சிகள் அனைத்தையும் பொய்யாக, பித்தலாட்டமாகக் காண்பான். தீர்தம், யஜ்ஞம், வ்ரதம், தபஸ், த்யானம், ஸ்வாத்யாயம் போன்ற எல்லா முயற்சிகளும் வெறும் ஏமாற்று வேலை எனக் கருதுவான். ஒரு மஹாத்மாவின் பெருமைகளை அல்லது ஸத்யம், ப்ரஹ்மசர்யம் போன்ற குணத்தின் மேன்மையை அல்லது ஒரு நாள் அல்லது இடத்தின் வரலாற்று மஹத்வத்தை எடுத்துக் கூறினால், 'எல்லாம் கப்ஸா, புருடா', என்று எள்ளி நகையாடுவான்.

'தர்மத்தின் ஆதாரத்தில் உலகம் நிலைப்பெற்றுள்ளது. படைப்பிற்குப் பின்னால், நாம் காணும் மாற்றம் நிறைந்த உலகிற்குப் பின்னால் ஶாஶ்வதமான, மாற்றம் ஏதுமற்ற ஈஶ்வர தத்வம் உள்ளது'. இது நம் (ஆஸ்திகர்களின்) நம்பிக்கை. அதன் அடிப்படையில் தர்மம், பரமாத்மா, புனர்ஜன்மம் ஆகியவற்றில் நமக்கு ஶ்ரத்தை உண்டு. அஸுரன் இவை எதையும் ஏற்காதவன். 'தர்மம் என்றெல்லாம் ஒன்றும் இல்லை. உலகிற்குப் பின்னால் ஈஶ்வரன் என்ற தத்வம் கிடையாது. படைப்பு வெறும் ஆண் – பெண் ஸம்போகத்தால் ஏற்பட்டது. காமத்தைத் தவிர படைப்பிற்கு வேறு என்ன காரணம் இருக்க முடியும்? இது அஸுரனின் கருத்து.

இக்கருத்திற்கு என்ன ஆதாரம்? 'காண்பது மட்டுமே ஸத்யம். காக்ஷிக்குப் பின்னால் எதுவும் கிடையாது. கண்ணால் காண முடியாத எதுவும் உண்மையாக இருக்க முடியாது', என்ற அவனது அபிப்ராயம் தான் காரணம். குழந்தைத்தனமான அபிப்ராயம் வைத்திருக்கும் இவன், 'இறைவன் இருக்கிறான் என்பதற்கு என்ன ஆதாரம்? ஈஶ்வரன் இருப்பதை உங்களால் நிரூபிக்க முடியுமா? தர்மம் தான் படைப்பின் ஆதாரம் என்பதற்கு என்ன அத்தாட்சி? விஜ்ஞான பூர்வமாக கூற முடியுமா?' என்று கேட்டிடுவான். மனோ விஜ்ஞானிகளில், 'அன்பு, த்யாகம் என்பதெல்லாம் வெறும் கற்பனை. காமம் மாத்ரம்தான் உண்மை. தாய்க்கு மகன் மீது உள்ள அன்பிற்கும் காமம் தான் ஆதாரம்', என்று பிதற்றுபவர்கள் உண்டு. தமிழ்நாட்டில் சிலர், 'கற்பு என்பதெல்லாம் பிதற்றல். காமம் மாத்ரமே ஸத்யம்', என்ற தன் உளறலை நிலைநிறுத்த ஸீதையையும் த்ரௌபதியையும் கண்ணகியையும் கொச்சைப்படுத்த முயன்றது ஸமீப கால நிகழ்வுகள். மனஸெல்லாம் காமம் மாத்ரமே நிறைத்து, தன் கொச்சைக் காம எண்ணங்களை வாந்தி எடுத்து விட்டு, அதை இலக்கியம் என்ற பெயரில் விற்பனை செய்த பலரை நாம் அறிவோம். உலகில் எந்தச் செயலுக்கும் காமத்தைத் தவிர வேறு எந்த நோக்கமும் இருக்க முடியாது என்பது அஸுரர்களின் தீவ்ர கருத்து.

📖 ॐ 📖

एतां(न्) दृष्टिमवष्टभ्य नष्टात्मानोऽल्पबुद्धयः ।
प्रभवन्त्युग्रकर्माणः(ख्) क्षयाय जगतोऽहिताः ।।
{अध्याय १६ ~ श्लोक ९}

ஏதாம் த்₃ருஷ்டிமவஷ்டப்₄ய நஷ்டாத்மானோऽல்ப பு₃த்₃த₄யஹ.
ப்ரப₄வந்த்யுக்₃ர கர்மாண(க்₂) க்ஷயாய ஜக₃தோऽஹிதாஹா..
(அத்₄யாயம் 16 ~ ஶ்லோகம் 9)

இத்தகைய நாஸ்திகக் கொள்கையை ஏற்ற அல்ப புத்தி கொண்ட மநுஷ்யர்கள் தன் நித்ய ஸ்வரூபத்தையும் ஏற்காதவர்கள். கொடூரச் செயல்களைப் புரிபவர்கள். உலகின் எதிரிகள் இவர்கள். தம் ஆற்றலை உலகத்தின் நாசத்திற்காகப் பயன்படுத்துபவர்கள். (16 – 9)

அஸ்தி என்றால் இருக்கிறார் அல்லது இருக்கிறது. பரமாத்மா இருக்கிறார், நம்மை மீறிய ஒரு சக்தி இருக்கிறது என்ற நம்பிக்கை ஆஸ்திகம். ந அஸ்தி என்றால், 'அது இல்லை', என்று அர்த்தம். பரமாத்மாவை ஏற்றுக் கொள்ளாதது நாஸ்திகக் கொள்கை. இன்றைய உலகத்தில் (Materialism) உலகாயதவாதம் என்றும் (Communism) கம்யூனிஸம் என்றும் அறியப் படுவது இதே கொள்கை. த்ராவிடக் கழகங்களும் இதே கொள்கையைப் பேசுகின்றன. பண்டைய பாரதத்தில் சார்வாகர் என்று ஒருவர் இருந்தாராம். அவரையும் ர்ஷி என்று போற்றுகிறது ஹிந்து பண்பாடு. அவர் இத்தகைய கொள்கையை முன் வைத்தார். 'கடன் வாங்கி நெய்யைக் குடி. கடனைத் திருப்பிக் கொடுப்பதைப் பற்றி கவலைப்படாதே. பாபம், புண்யம், ஸ்வர்கம், நரகம் இவை எல்லாம் யார் கண்டார்? உலகம் மாத்ரமே உள்ளது. தற்போதைய உலக வாழ்க்கை மாத்ரமே உள்ளது. என்ன தோன்றுகிறதோ செய். ஸுகமாக இருந்திடு'. இதுதான் அவர் சொன்ன கருத்து. பரமாத்மா இல்லை என்பதோடு நிற்பதில்லை இவர்கள். உலக வ்யவஹாரங்கள் அனைத்தையும் இக்கருத்து பாதிக்கிறது. மநுஷ்யர்களுடன் உறவு, ஸமூஹத்துடன் உறவு, இயற்கை வளத்தைப் பற்றிய கருத்து ஆகிய அனைத்தையும் 'தன் ஸுகம், தன் தேவை', என்ற ஒரே விஷயம் நிர்ணயிக்கிறது.

மார்க்ஸ்வாதத்தின் அடிப்படையில் அமைந்த ரஷ்ய, சீன கம்யூனிஸ ராஜ்யங்கள், 'தனி நபர் சொத்து கிடையாது. எல்லாம் ராஜ்யத்தின் உடைமை. இறைவன் கிடையாது. மதம் ஒரு அஃபின். இறை வழிபாடு கூடாது. திருமணமும் குடும்ப அமைப்பும் கூடாது. பிறக்கும் குழந்தைகள் ராஜ்யத்தின் உடைமை. தேசமும் தேசப்பற்றும் வேண்டாம். உலக ஆக்ஷியை அமைப்போம்', என்றெல்லாம் கூறி ஒரு ராக்ஷஸக் கொடுங்கோல ஆக்ஷியை அமைத்தது. தன் கொள்கைகளை நடைமுறைப் படுத்த தேசம் முழுவதையும் ஒரு சிறைச்சாலையாக மாற்றியது. கொலை, வேவு பார்த்தல், சிறை வாஸம், Censorship, ஸைபீரியாவிற்குக் கடத்தல் போன்ற கொடுமைகள் ஸஹஜமாயின. விளைவு? ஸமூஹத்தில் அராஜகமும், பயமும், ஒழுக்கக் கேடும், வறுமையும் பரவின. இன்று கம்யூனிஸம் இறந்து இருபது வர்ஷங்கள் பின்னரும் ரஷ்யா உணவிற்குத் தடுமாறுகிறது. (கம்யூனிஸம் இறந்தது என்று சொன்னால் நம் தேசத்தில் சிலருக்குக் கோபம் வரலாம். நம் தேசத்தில் இருக்கிறதே என்பார்கள். கூலிக்கு மாரடிக்கும் யூனியன் என்ற அளவில் தான் கம்யூனிஸம் நம் தேசத்தில் இன்று உள்ளது. நெற்றி நிறைய விபூதி அணிந்து அந்த யூனியன்களில் வேலை செய்பவர்களைக் காணும் போது பரிதாபமாக இருக்கிறது). ட்யானன்மேன் சதுக்கத்தில் பத்தாயிரம் மாணவர்களை, பீரங்கி வைத்துக் கொன்றது சீன கம்யூனிஸ ஆக்ஷி. குழந்தைகள், ஏழைகள் மற்றும் சிறைவாஸிகளின் உழைப்பு ஸுரண்டப் படுவது சீனாவில் (தேசத்தைப் பொருளாதாரத்தில் முன்னணியில் நிறுத்திட). விளையாட்டுத் துறையில் தேசத்தின் (பொய்யான) கௌரவத்திற்காக குழந்தைகள் வலுக்கட்டாயமாகப் பழக்கப் படுகின்றனர். அமெரிகாவும் உலகாயதவாதம் மூலம் இதே நாஸ்திகக் கருத்தை பரப்புகிறது. 'மனஸ் போன போக்கில் வாழ்க்கை', என்ற பெயரில் ஒழுக்கச் சீர்கேடும், 'எல்லையற்ற ஸுகம்', என்ற பெயரில் அஸுர வேகத்தில் இயற்கையின் ஸுரண்டலும் அமெரிகாவின் பங்கு. நம் தமிழ் நாட்டில் த்ராவிடவாதிகள் இழைத்த வஞ்செயல்கள் மறக்கக் கூடியவையா?

இந்த வார்தைகள் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனால் 5,000 வர்ஷங்கள் முன் சொல்லப்பட்டன என்று நினைக்கும் போது ஆச்சர்யமாக உள்ளது. வார்தைகள் எவ்வளவு தத்ரூபமாக அஸுர சிந்தனையை வர்ணிக்கின்றன, பாருங்கள். நித்யமானதை மறுப்பார்கள். கொடுஞ்செயல்கள் புரிவார்கள். உலகத்தின் எதிரிகள். தனது ஆற்றலை உலகத்தின் அழிவிற்காகப் பயன்படுத்துவர். 'உலகம் நிரந்தரமானது. மநுஷ்ய ஸமுதாயம் நீண்ட காலம் வாழ வேண்டியது. தனி மநுஷ்யன் ஸில வர்ஷங்களில் மறைய வேண்டியவன். இயற்கை வளத்தின் மீது ஒரு செல்வந்தனுக்கு அல்லது ஒரு தேசத்திற்கு மாத்ரம் உரிமை கிடையாது. உலகம் முழுவதற்கும் மற்ற உயிரினங்களுக்கும் ஸம உரிமை உண்டு. இன்றைய தலைமுறை மாத்ரம் இல்லை. இனி வரப் போகும் ஆயிரம் ஆயிரம்

தலைமுறைகளுக்கும் உரிமை உண்டு'. உலக வாழ்க்கையின் ஆதார சிந்தனை இது. இதை மறுக்கின்றனர் இந்த நாஸ்திகவாதிகள். 'நான் மாத்ரம், எனக்கு மாத்ரம், என் ஸுகம் மாத்ரமே', என்று கருதுவதால் பிறரைப் பற்றியோ அடுத்த தலைமுறையைப் பற்றியோ அடுத்த நூற்றாண்டினைப் பற்றியோ இவர்களுக்கு ஏது அக்கறை?

📖 ॐ 📖

काममाश्रित्य दुष्पूरं(न्) दम्भ मान मदान्विताः ।
मोहाद् गृहीत्वासद्ग्राहान्प्रवर्तन्तेऽशुचिव्रताः ।।
{अध्याय १६ ~ श्लोक १०}

காமமாஶ்ரித்ய து₃ஷ்பூரம்(ந்) த₃ம்ப₄ மாந மத₃ாந்விதாஹா.
மோஹாத்₃ க்₃ருஹீத்வாஸத்₃க்₃ராஹாந் ப்ரவர்தந்தேऽஶுசி வ்ரதாஹா..
(அத்₄யாயம் 16 ~ ஶ்லோகம் 10)

எந்நிலையிலும் பூர்தி ஆகாத காமத்தை ஸார்ந்திருக்கும் இவர்கள் ஆடம்பரம், அபிமானம் மற்றும் மதம் பொருந்தியவர்கள். மோஹவஶப்பட்டு தூய்மையற்ற வ்ரதம் ஏற்று, கெட்ட எண்ணங்களுடன் வலம் வருபவர்கள். (16 – 10)

தூய்மையற்ற வ்ரதம்..

காமம் எந்நிலையிலும் பூர்தி அடையாதது தான். எனினும் மற்ற ஸாதாரண மநுஷ்யர்கள் பற்பல விஷயங்களில் ஆர்வம் கொள்வதால் மனஸ் காமத்திலிருந்து சற்று நேரம் விலகுகிறது. அவர்களுடைய உலகத்தில் ஸங்கீதம் உண்டு. மற்ற கலைகள் உண்டு. உறவுகள் உண்டு. அன்பு உண்டு. புஸ்தகங்கள் உண்டு. ஸமுதாயப் பணிகளில் நாட்டம் உண்டு. அரஸியல் உண்டு. ஸமய ஷடங்குகள் உண்டு. ஸாதாரண மநுஷ்யன் எதிலும் நிலைப்பதில்லை என்பது உண்மை தான். ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி, அதையே பின் தொடர்ந்து அதில் மட்டும் நிலைத்து இருப்பதில்லை. அதுவே பேச்சு, அதுவே மூச்சு என்று மூழ்குவதில்லை. அதனால், காமத்திலும் மூழ்குவதில்லை. அஸுரன் அவ்வாறில்லை. ஒன்றில் மூழ்கினால் வெறித்தனமாக மூழ்குவான். என்றும் பூர்தி ஆகாத காமத்தையே ஸார்ந்திருக்கிறான். அதிலேயே மூழ்கி இருக்கிறான்.

தம்பம், அபிமானம், மதம் அஸுரனுடைய கருவிகள். இவை மூன்றும் ஒன்றெனத் தோன்றுகின்றன. ஆனால், வெவ்வேறானவை. பிறரின் பாராட்டை, மதிப்பை, புகழ்ச்சியைப் பெறுவதற்காக தன்னையும் தன்னிடம் உள்ளதையும் மிகைப்படுத்திக் காட்டுவது தம்பம். உள்ளே துர்நாற்றம் – வெளியே ஸெண்ட், உள்ளே கடன் – வெளியே பகட்டு ஆடம்பரம், உள்ளே அஜ்ஞானம் – வெளியே எதுகை மோனையுடன் கூடிய வார்த்தை ஜாலங்கள், உள்ளே பயம் – வெளியே உரத்த ஶப்தம், உள்ளே வெற்றிடம் – வெளியே ஆன்மீகவாதியாக வேஷம். இது தம்பம். தன்னிடம் இருப்பதை நினைத்து, தன்னை பெரியவனாக, மிகப் பெரியவனாகக் கருதுதல் மானம். தன்னிடம் இருப்பதாகக் கருதும் உயர்வுகள் உள்ளத்தில் ஏற்றிடும் போதை மதம். ஸுற்றியுள்ள மநுஷ்யர்களைக் குதறிக் காயப்படுத்தும் ஆற்றல் கொண்ட கருவிகள் இவை மூன்றும். இவனிடம் இருந்து அனைவரையும் விலக்கி தூரத் தள்ளிடும். ஜால்ராக்கள், வெற்று உதவாக்கரை மநுஷ்யர்கள், அப்பட்டமான ஸ்வயநலமிகள் மட்டுமே இவனருகில் இருக்க முடியும். அவர்களும் பயம் மற்றும் ஸ்வயநலத் தேவைக்காக இவனுடன் தொடர்கின்றனர். இவனை விட்டு விட, படகு மூழ்குவதற்காகக் காத்திருக்கும் எலிகளைப் போல, தகுந்த காலத்திற்குக் காத்திருக்கின்றனர். தனக்கு நிகரானவர்களுடனும், தன்னை விட சிறந்தவர்களுடனும் இவனால் பழக முடிவதில்லை. அத்தகையோருடன் சேர்ந்து பணி செய்ய முடிவதில்லை. அஸுரனுக்கு ஏற்படும் மிகப் பெரிய நஷ்டம் இதுவே.

மோஹத்தின், மதிமயக்கத்தின் காரணமாக மோஸமான கருத்துக்களை உறுதியாகப் பற்றிக் கொள்கின்றனர் அஸுரர்கள். அதற்காக தூய்மையற்ற வ்ரதங்களை எடுக்கின்றனர். உலகம் முழுவதையும் இஸ்லாமின் ஆட்சியின் கீழ் கொண்டு வருவோம் என்றனர் இஸ்லாமியர். உலகம் முழுவதையும் க்றிஸ்துவின் ஸாம்ராஜ்யம் ஆக்குவோம் என்றனர் க்றிஸ்தவர்கள். தற்போதைய போப்

பதவி ஏற்கும் போது, 'முதல் ஆயிரம் வர்ஷங்களில் ஐரோப்பாவிலும் ரெண்டாம் ஆயிரம் வர்ஷங்களில் (Millenium) ஆஃப்ரிக்காவிலும் லத்தீன் அமெரிகாவிலும் வெற்றிகரமாக செய்தோம். வருகின்ற மூன்றும் ஆயிரம் வர்ஷங்களில் ஆஷியாவில், குறிப்பாக பாரதத்தில் அறுவடை செய்வோம்', என்றார். இது எவ்வாறு மோஸமான கருத்தாகும்? எந்த கருத்தும் மோஸமானதாகாது. அது எவ்வாறு செயல்படுத்தப் படுகிறது என்பதிலும் அதன் விளைவாக என்ன நேர்ந்தது என்பதிலும் தான் ஒரு கருத்து மோஸமானதோ நன்மையானதோ ஆகிறது. இஸ்லாமிய கருத்து வாளேந்திய பெரும் படையுடன் கிளம்பியது. க்றிஸ்தவக் கருத்து அரஸு பலத்துடனும் பெரும் பணத்துடனும் கிளம்பியது. ஐரோப்பா முழுவதும் ரக்தக்களறி ஆனது. அமெரிக்க, ஆஃப்ரிக்கக் கண்டங்கள் த்வம்ஸம் ஆயின. ரெண்டு படைகளின் அநுபவங்களையும் பாரதம் ஸுவைத்தது. இஸ்லாமிய படையின் மூலம் அடிமை ஆக்கப்பட்டது. ரக்த வெள்ளத்தைக் கண்டது. க்றிஸ்தவப் படையின் மூலம் அடிமை ஆக்கப் பட்டது. பொருள் வளம் ஸுரண்டப் பட்டது. ஒரு நாளில் ஆயிரம் நபர்களை மதம் மாற்ற வேண்டும் அல்லது கொல்ல வேண்டும் என்ற ஒரு வ்ரதம் எடுத்திருந்தானும் ஔரங்கஜிப். க்றிஸ்தவ அமைப்புகள் வர்ஷத்திற்கான இலக்குகளை முடிவு செய்து, தம் வலையைப் பரப்புகின்றன. இலக்குகளுக்கு ஏற்ப வெளிநாடுகளில் இருந்து பணம் குவிக்கின்றன. இலக்குகளை அடைந்திட, தர்மம் – அதர்மம் அல்லது நேர் – கோணல் என்று பார்க்காமல் எல்லா வழிமுறைகளையும் கடைப்பிடிக்கின்றன.

ஒரு கேள்வி எழுகிறது. ஹிந்து ர்ஷிகள், 'க்ருண்வந்தோ விஸ்வமார்யம்', அதாவது, உலகத்தை ஆர்யமயம் ஆக்குவோம் என்றனரே? அது ஸரியா? இன்று ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பக்த இயக்கம் உலகம் முழுவதிலும் ப்ரசாரம் செய்கின்றனரே? அதுவும் அஸுர ஸங்கல்பமா? ர்ஷிகள் தனியாளாக பிற தேஸங்களுக்குச் சென்றனர். இந்த தேஸத்து ராஜாக்கள் அல்லது ஜனங்ளின் பக்ஷபலமோ பணபலமோ அந்த ர்ஷிகளுக்குக் கிடையாது. ர்ஷிகளின் முயற்சி ஒருங்கிணைந்த அமைப்பின் முயற்சி அல்ல. ஒரு தனி நபரின் முயற்சி. ஒரு ர்ஷி ஏதோ ஒரு தேஸத்திற்குச் சென்றிருக்கிறார் என்ற செய்தியும் நம் தேஸத்தில் தெரியாது. ஸ்வாமி விவேகானந்தர் அமெரிக்கா சென்றிடும் செய்தியை இங்கு மிகச் சிலரே அறிந்திருந்தனர். சிகாகோவில் அவர் ஆற்றிய உரைக்குப் பின்னர் அந்த தேஸத்தின் செல்வந்தர்கள், அறிஞர்கள் மத்தியில் அவர் செல்வாக்கு வளர்ந்தது. ஒரு வகையில் அந்த தேஸத்தையே ஜயித்து விட்டுத் திரும்பினார். அதே போல், ஸ்ரீ ப்ரபுபாத என்ற ஒரு தனி நபர் அமெரிகாவில் தன் மகளைக் காணச் சென்றார். தன் வீட்டில் அவர் செய்திடும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பூஜையில் உள்ளூர் ஜனங்கள் கலந்து கொள்ளத் தொடங்கினர். அதிலிருந்து வளர்ந்ததுதான் இன்று பல்வேறு தேஸங்களில் மாபெரும் இயக்கமாய வளர்ந்திருக்கும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பக்தி இயக்கம். நம் தேஸத்து ராஜாங்கமோ ஜனங்ளோ எவ்வகையிலும் அந்த இயக்கத்தை வளர்த்திட ஆதரவு அளிக்கவில்லை. ஆள்பலமும் (Missionaries) அநுப்புவதில்லை. மஹேஸ் யோகீ என்ற தனி நபர் மேற்கு தேஸங்களுக்குச் சென்றார். ஹிந்து தர்மக் கருத்தை மாத்ரம் தன்னுடன் எடுத்துச் சென்றார். பலப்பல தேஸங்களை ஜயித்தார். இன்று அவருக்கென்று TV நிலையங்களும் வானொலி நிலையங்களும் பல்கலைக் கழகங்களும் உண்டு. அவருக்கும் அவரது கருத்திற்கும் பெரும் செல்வாக்கு உண்டு.

இவர்களில் எவரேனும் அந்த தேஸங்களில் வன்முறையைத் தூண்டினரா? படையைத் திரட்டி ராஜ்யத்தைப் பிடிக்க முயன்றனரா? அவ்வூர்களில் வாழ்க்கை முறையைச் சிதைக்க முயன்றனரா? நம்பிக்கைகளை அழிக்க முற்பட்டனரா? ஜனங்களின் மொழியை அழித்துத் தன் மொழியைத் திணித்தனரா? எளியவர்களையும் ஏழைகளையும் இயலாதவர்களையும் ஏமாற்றி, தன் கூட்டத்தை வளர்க்க முயன்றனரா? மாறாக, அங்குள்ள மிக ப்ரபலமானவர்கள், அறிஞர்கள், தொழிலதிபர்கள், செல்வந்தர்கள், பெருஞ்செல்வாக்குப் படைத்தவர்கள் ஆகியோரை தம் கருத்தினால் ஆகர்ஷித்தனர். ராக்ஃபெல்லர், தொழிலதிபர் ஹென்றி ஃபோர்ட், Beatles என்ற ஸங்கீதக் குழு, ரஷ்ய கொடுங்கோலன் ஸ்டாலினின் புதல்வி மற்றும் நாஸாவின் விஜ்ஞானிகளும் ஹிந்து கருத்தால் கவரப்பட்டுள்ள சிலர்.

चिन्तामपरिमेयां(ञ्) च प्रलयान्तामुपाश्रिताः ।
कामोपभोगपरमा एतावदिति निश्चिताः ।।
{अध्याय १६ ~ श्लोक ११}

சிந்தாமபரிமேயாம்(ஞ்) ச ப்ரலயாந்தாமுபாஶ்ரிதாஹா.
காமோபபே₄ாகபரமா ஏதாவதி₃தி நிஶ்சிதாஹா..
(அத்₄யாயம் 16 ~ ஶ்லோகம் 11)

சாகும் வரை எல்லையற்ற கவலைகளால் தம்மை நிரப்பிக் கொண்டவர்கள். காம வஸ்துக்களை ஸேகரிப்பதும் அநுபவிப்பதும் அனைத்திலும் மேலானது என்று கருதுபவர்கள். இது ஒன்று தான், இதைத் தவிர வேறொன்றும் இல்லை என்று தீர்மானமாக நம்புபவர்கள். (16 – 11)

எல்லையற்ற கவலை,

கவலைக்கு ஒரு எல்லை உண்டோ? கால எல்லையும் கிடையாது. விஷய வரம்பும் கிடையாது. 'நான் அடுத்த ஒரு மணி நேரம் இவ்விஷயத்தைப் பற்றி கவலைப் படுவேன்', என்றோ, 'என்னுடைய ஐம்பதாம் வயஸு வரை கவலைப் படுவேன். பின்னர் கவலைக் கொள்வதை விட்டு விடுவேன்', என்றோ யாரேனும் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறோமா? 'என் கவலை இந்த ஒரு விஷயம் மாத்ரம் தான். மற்ற விஷயங்களைப் பற்றி எனக்குக் கவலை இல்லை', என்று எவரேனும் கூறுகிறாரா? கவலைப் படுதலை, கவலைகளின் பேரலைகளை நிறுத்தக் கூடியது மரணம் தான்.

கவலை கொள்ளுதல் ஒரு தன்மை. சிதை தேஹத்தை எரிப்பது போல் கவலை மனஸை எரித்திடும். ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி கவலைப் படுதல் அக்கார்யம் நடந்திட உதவுகிறதா? இல்லை. 'என் மகனுக்கு வேலை கிடைக்குமா? மகளுக்குத் திருமணம் நடந்திடுமா? பேரன் ஒழுங்காகப் படித்திடுவானா? வயஸான பிறகு என்னை யார் கவனித்துக் கொள்வார்? திடீரென்று நான் நோயில் படுத்து விட்டால் யார் ஸமைத்துப் போடுவார்?' எத்தனை எத்தனை கவலைகள்!! 'நான்' மையமான இந்தக் கவலைகளில் நாம் செய்யக் கூடியது எதுவும் இல்லை, கவலைப் பட்டு தேஹத்தையும் மனஸையும் கெடுத்துக் கொள்வதைத் தவிர.

'எல்லோரும் வண்டி வாங்குகின்றனரே!! ஶாலைகளில் நெரிஸல் அதிகமாகி விடாதா?' 'பொறுப்பில்லாமல் பெட்ரோலைச் செலவழிக்கிறோமே!! பெட்ரோல் தீர்ந்து விடாதா?' 'இளைஞர்கள் கன்னா பின்னாவென்று தின்கின்றனரே!! நோய்களும் ஶரீர கஷ்டங்களும் அதிகமாகி விடாதா?' 'கண்ணை மூடிக் கொண்டு மின்ஸாரத்தைப் பயன்படுத்துகிறோமே!! வாயுமண்டலம் (Global Warming) உஷ்ணமாகி விடாதா?' 'சேமிப்பும் செய்யாமல் கடன் வாங்கி அநாவஶ்ய பொருட்களை வாங்கிக் குவிக்கிறோமே!! தேஶத்தின் பொருளாதாரம் கெட்டு விடாதா?' இவ்வகையில் பொதுவான கவலைகள் ஏற்படுகின்றனவா? ஸமர்த ஸ்ரீ ராமதாஸர் ஏழு வயஸு சிறுவனாக இருந்த போது, 'சிந்தா கரிதோ விஸ்வாசி' (உலகத்தைப் பற்றிக் கவலைப் படுகிறேன்) என்றார். இவ்வகைக் கவலைகள் உண்மையில் கவலைகளே இல்லை. இவை தெய்வீகக் கவலைகள். இக்கவலைகளை நிவர்தி செய்ய நம்மால் ஏதேனும் முயற்சி செய்ய முடியும். நாம் செய்யக் கூடியதைச் செய்து விட்டு மனஸில் ஆனந்தமும் அடைய முடியும்.

காம பூர்திக்கான வஸ்துக்களை ஸேகரிப்பதும் அநுபவிப்பதும் தான் வாழ்க்கையில் மேலான கார்யம் (பெரும்பாலோருக்கு இது மாத்ரம் தான் ஒரே வேலை). வாழ்வதற்கு எத்தனை வஸ்துக்கள் தேவை? விருப்பத்திற்கு வாங்கிடும் பொருட்கள் எத்தனை? விருப்பம் இருந்தாலும் பணம் இல்லாததாலும் வேறு காரணங்களாலும் வாங்க முடியாத வஸ்துக்கள் எத்தனை? பார்த்தவுடன் அல்லது கேள்விப்பட்டவுடன் இதை வாங்க வேண்டும் என்ற விருப்பம் ஏற்படுவது எத்தனை எத்தனை பொருட்கள் மீது? 'இதில் என்ன தவறு? வாங்கிக் குவிப்பதும் குவிக்க ஆசைப் படுவதும் தவறில்லை. வாழ்க்கையில் இது மாத்ரம்தானா நோக்கமாக இருக்க முடியும்? விருப்பம் கொள்வதும், விரும்பியதை வாங்கி அநுபவிக்க நினைப்பதும், அதற்காக முனைவதும் தான் வாழ்க்கை', என்று உறுதியாக நம்புகிறான் அஸுரன். தன் நம்பிக்கைக்கு தத்வ ஆதாரமும் தருகிறான். 'பொருட்களை

வாங்கினால் தான் தேஸத்தின் பொருளாதாரத்திற்கு நல்லது. எவரும் வாங்கவில்லை என்றால் தொழிற்சாலைகள் எல்லாம் மூடி, தேஸத்தில் வேலையில்லா திண்டாட்டம் பெருகி விடும்', என்கிறான்.

🕮 ॐ 🕮

आशापाशशतैर्बद्धाः(ख) काम क्रोध परायणाः ।
ईहन्ते कामभोगार्थमन्यायेनार्थसञ्चयान् ।।
{अध्याय १६ ~ श्लोक १२}

ஆஸாபாஸ ஸதைர்ப$_3$த்$_3$த$_4$ா:(க்$_2$) காம க்ரோத$_4$ பராயணாஹா.
ஈஹந்தே காமபே$_4$ாக$_3$ார்த$_2$மந்யாயேநார்த$_2$ ஸஞ்சயாந்..
(அத்$_4$யாயம் 16 ~ ஸ்லோகம் 12)

நூற்றுக்கணக்கான ஆசைக் கயிறுகளால் கட்டப் பட்டவர்கள். காம க்ரோதங்களின் வஸப்பட்டவர்கள். காம த்ருப்திக்காக அந்யாயமான வழிகளில் பொருள் ஈட்டுவதில் முனைந்தவர்கள். (16 – 12)

அந்யாயமான வழிகளில் பொருள் ஈட்டல்..

காம போகத்தில் பல தடங்கல்கள் வருகின்றன. பொருட்களை வாங்கிட பணப் பற்றுக்குறை, அநுபவித்திட ஒத்துழைக்காத தேஹ ஆரோக்யம், வேறு வகைத் தடங்கல்கள். இவ்வாறு தடங்கல்கள் வரும் போது குருட்டு நம்பிக்கைகள் பிறக்கின்றன. 'இவ்வளவு பணம் கிடைத்து விடும்'; 'நோய் ஸரியாகி விடும்'; 'சூழ்நிலை மாறி விடும்'; 'அவ்வாறெல்லாம் நடக்காது; 'இழந்ததை மீட்டு விடுவேன்'; 'அடுத்த ஸுற்றில் எனக்குத் தான் வெற்றி'; 'இந்தக் கோவில் மிகவும் ஸக்தி வாய்ந்தது. இங்கு ப்ரார்த்தனை செய்தால் நிஸ்சயம் நடக்கும்'. 'இந்த ஸாது நிஸ்சயம் எனக்கு அருள் புரிவார். குழந்தை பிறக்கும்'; 'இந்த குருப் பெயர்ச்சிக்குப் பிறகு எல்லாம் மாறி விடும்'; 'பல்லி ஸப்தம் இடுகிறது. இந்த முறை எனக்கு வெற்றி தான்'; ஓஹோ ஹோ!!! எத்தனை எத்தனை நம்பிக்கைகள். எந்த அடிப்படையும் இல்லாத நம்பிக்கைகள். ஆஸா என்பவை இவை தான். இத்தகைய நம்பிக்கைகள் என்னும் நூற்றுக் கணக்கான கயிறுகளால் கட்டப்பட்டுள்ளான் அஸுரன். இந்தக் கயிறுகளால் இவன் வெவ்வேறு திஸைகளில் அலைக்கழிக்கப் படுகிறான்.

அஸுரனுடைய முகவரி, இவனுடைய அடையாளம் காமமும் க்ரோதமும். ஒன்று மாற்றி ஒன்றென பற்பல விருப்பங்களின் பின்னால் அலைந்தாலும் இவன் நிலைத்திருப்பது காமத்திலும் க்ரோதத்திலும். காமம் இல்லை என்றால் அஸுரன் இல்லை. காமம் தங்கு தடையின்றி பூர்தி ஆக முடியாதென்பதால் க்ரோதமும் சேர்ந்து கொள்கிறது. காம பூர்திக்காகவும் க்ரோதம் கொண்டு பிறருக்கு துன்பம் அளிப்பதற்காகவும் தான் இவனது வாழ்க்கை. 'காமம் தான் மநுஷ்யனுக்கு உணர்ச்சி அளிக்கிறது. க்ரோதம் தான் ஆற்றல் அளிக்கிறது. காமம் இல்லை என்றால் மநுஷ்யன் செயல்படவே மாட்டான். காமம் தான் உலகத்தையே வாழ வைக்கிறது. காமம் இல்லை என்றால் உலகமே அழிந்து விடும். க்ரோதம் தான் நம்மை வாழ வைக்கிறது. க்ரோதம் இல்லை என்றால் இவ்வுலகம் நம்மை வாழ விடாது. க்ரோதம் இருந்தால் தானே ராஜாங்கம் நடக்கும்? இல்லை என்றால் ராஜாங்கத்தை எவன் மதிப்பான்?' காமம் க்ரோதம் இவற்றில் உறுதியாக நிலைத்திருக்கும் அஸுரனின் சிந்தனை இவ்வாறு இருக்கும்.

வாழ்க்கையை வாழ்வதற்குத் தேவையான அத்தனை விஷயங்களும் இயற்கை அளித்துள்ளது. அவ்வாறு வாழ்பவனின் தேவைகள் மிகக் குறைவு. காமம் நிறைந்துள்ள மநுஷ்யனுக்கு எண்ணிக்கையில்லா பொருட்களும் அளவில்லா பணமும் தேவை. நேர்மையான வழிகளில் அளவான பணம் தான் கிடைக்கும். அளவில்லா பணம் வேண்டும் என்றால்? ஏமாற்றுதல், வஞ்ஜகம் செய்தல், த்ரோஹம் செய்தல், பொய், லஞ்ஜம், ராஜாங்க வரிகளைத் திருடுதல், கள்ளக்கடத்தல், திருட்டு ஆகிய அந்யாய வழிகளில் சென்றால் தான் அளவில்லா பணம் ஸம்பாதிக்க முடியும். 'நேர்மையான வழியில் சென்றால் கஷ்டப்பட வேண்டும். அவ்வழியில் சென்ற எவனும் உருப்படவில்லை. அவன் ஸ்வர்கத்தில் ஸுகமாக இருப்பான் என்பதை யார் கண்டது? அந்யாயம் செய்பவரைப் பாருங்கள். பணம்

ஸம்பாதித்தார். நிறைய பணம் ஸம்பாதித்தார். பின்னர் மதிப்பும் மர்யாதையையும் விலைக்கு வாங்கி விட்டார். உலகமே அவரை வணங்குகிறது. பணம் இருந்தால் ஸ்வர்கத்தையும் விலைக்கு வாங்கி விட முடியும். பணம் வேண்டும். பணம் ஸம்பாதிக்கிற வழியைப் பார். இந்த தத்வப் பேச்செல்லாம் பின்னர் வைத்துக் கொள்ளலாம். உன்னிடம் பணம் இருந்தால் நீ பேசுவது தான் தத்வம். உலகம் வாயைப் பிளந்து வைத்து நீ பேசுவதைக் கேட்டிடும். பணம் இல்லை என்றால் யார் கேட்பார்? பணம் வந்த பிறகு பதவிகள் உன்னைத் தேடி வரும். மதிப்பு உன்னைத் தேடி வரும். கோவிலின் தர்மகர்தா ஆகலாம். பள்ளிகளிலும் பிற மதிப்புள்ள இடங்களிலும் பெரும் கூட்டங்களில் உன்னைத் தலைமை தாங்க அழைப்பர். நீ விரும்புவதை எல்லாம் செய்ய முடியும். விரும்புவதனைத்தும் பெற முடியும். பணம் தான் எல்லாம். அதை எவ்விதத்திலும் ஸம்பாதித்து விடு'. இது ராக்ஷஸனின் உறுதியான நம்பிக்கை.

📖 ॐ 📖

इदमद्य मया लब्धमिमं प्राप्स्ये मनोरथम् ।
इदमस्तीदमपि मे भविष्यति पुनर्धनम् ।।
{अध्याय १६ ~ श्लोक १३}

இத₃மத்₃ய மயா லப்₃த₄மிமம் ப்ராப்ஸ்யே மநோரத₂ம்.
இத₃மஸ்தீத₃மபி மே ப₄விஷ்யதி புநர்த₄னம்..
(அத்₄யாயம் 16 ~ ஶ்லோகம் 13)

இன்று இந்த விருப்பம் என்னால் அடையப்பட்டது. இந்த விருப்பத்தை இனி பெற்றிடுவேன். இது என்னிடம் இருக்கிறது. எதிர்க் காலத்தில் இந்த செல்வமும் என் வஶமாகும் என்ற கணக்குகளில் மூழ்கி இருப்பவர்கள். (16 – 13)

லாப நஷ்ட, பழி தீர்க்கும் கணக்குகள்..

ஒவ்வொருவனும் தன் பேச்சிலும் மூச்சிலும் செயலிலும் எண்ணத்திலும் ஒரு பாவனையை வெளிப்படுத்துவான். ஸங்கீதம், கணக்கு, விஜ்ஞானம், மொழி, .. அவன் வாயைத் திறந்தால் அதைப் பற்றிய பேச்சு. அவன் உள்ளே ராத்ரீயும் பகலும் அதே விஷயத்தைப் பற்றிய சிந்தனை. அவ்வழியில் அஸுரன் மனஸெல்லாம் காமம் (விருப்பங்கள்) மற்றும் அதற்கான பொருட்கள், பணம் இவையால் நிறைந்திருக்கும். அவன் போடும் கணக்குகளும் இதே விஷயங்களைப் பற்றி இருந்திடும். மனக்கஷ்டத்துடன் ரம்ஜான் நோன்பு இருப்பவன் இத்தனை தினங்கள் முடிந்தன. மீதம் இத்தனை நாட்கள் உள்ளன என்று கணக்கு போடுவதைப் போல, 'இந்த விருப்பங்கள் பூர்தி ஆகி விட்டன. இனி, இந்த விருப்பங்கள் மீதம் உள்ளன. விருப்பப் பூர்திக்கான இத்தனை பணமும் பொருட்களும் அடைந்து விட்டேன். எதிர்க் காலத்தில் இவ்வளவு பணம் வந்து விடும்', என்ற கணக்குகளில் மூழ்கி இருப்பான். அவன் பூஜை செய்து கொண்டிருந்தாலும், சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தாலும் இவ்வகை கணக்குகள் ஓடிக் கொண்டிருக்கும். மகனைப் பார்த்தால் அவனுக்கு ஆகிடும் செலவு பற்றியும் இனி வரப் போகும் செலவுகளைப் பற்றியும் கணக்குகள் போடுவான். மனைவியைப் பார்த்தால் அவளுக்கு இதுவரை வாங்கியுள்ள புடவைகள், இனி வாங்க வேண்டிய புடவைகள், நகைகள், அலங்காரப் பொருட்களைப் பற்றிய கணக்கு, தன் ஶரீரத்தைப் பார்த்தால் முதுமை தெரியாமல் இருக்கக் கணக்குகள், ஆரோக்யத்திற்குச் செய்ய வேண்டிய முயற்சிகளைப் பற்றிய கணக்குகள் என்று ஒன்றன் பின் ஒன்றாகக் கணக்குகள்.

இது மிகவும் அல்பமாகத் தோன்றுகிறது. இப்படியும் இருப்பார்களா என்ற ஸந்தேஹம் வருகிறது. என் ஸ்வய அநுபவம் ஒன்று. ஓரிரண்டு மாஸங்கள் நான் ஒரு இன்ஷ்யூரன்ஸ் ஏஜென்டாக வேலை பார்த்தேன். ஒரு நெடுநாளைய ஏஜென்டுடன் சேர்ந்து ஸுற்றினேன். அவருடன் இருக்கும் போது அவருடைய ஸாதனைகளின் கணக்கு. இத்தனை உயிர்கள், இத்தனை பாலிஸிகள், இவ்வளவு இன்ஷ்யூரன்ஸ் தொகை, இவ்வளவு பணம் தவணை வசூல், என்ற கணக்குகள். ஜனங்களை ஸந்திக்கும் போது இந்த அட்டவணைகள், இவ்வளவு தொகை, தவணை இவ்வளவு, இத்தனை வர்ஷங்களில் இவ்வளவு அதிகப் பணம் கிடைத்திடும் என்ற கணக்குகள். அதிகாரியை ஸந்திக்கும் போது ப்ரீமியம் பணத்தின் இலக்கு, இன்ஷ்யூரன்ஸ் தொகையின் இலக்கு என்று இலக்குகளின் கணக்குகள். கனவிலும் கணக்குகளே வரத் தொடங்கின. இதில் தொடர்ந்தால் பைத்யம் பிடித்து விடும் என்ற

எண்ணம் ஏற்பட்டது. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் பேச்சு நடக்க முடியாததல்ல. நடக்கக் கூடியதே.

📖 ॐ 📖

असौ मया हतः(श) शत्रुर्हनिष्ये चापरानपि ।
ईश्वरोऽहमहं भोगी सिद्धोऽहं बलवान्सुखी ।।
{अध्याय १६ ~ श्लोक १४}

அஸௌ மயா ஹத:(ஶ்) ஶத்ருர்ஹநிஷ்யே சாபராநபி.
ஈஶ்வரோऽஹமஹம் பே₄ாகீ₃ ஸித்₃தே₄ாऽஹம் ப₃லவாந் ஸுகீ₂..
(அத்₄யாயம் 16 ~ ஶ்லோகம் 14)

இன்று இந்த எதிரி என்னால் கொல்லப் பட்டான். (பழி தீர்க்கப் பட்டான்). மற்றவர்களையும் கொல்வேன். நானே ஈஶ்வரன். நானே போகங்களை அநுபவிப்பவன். நானே வெற்றி பெறுபவன். நானே வலிமை உள்ளவன். நானே இன்புறுபவன். (16 – 14)

நானே ஈஶ்வரன்..

காமத்துடன் க்ரோதமும் இருப்பதால், 'இவர்களைப் பழி தீர்த்தாகி விட்டது. இனி இவர்கள் மீதம் உள்ளனர்', போன்ற கணக்குகளும் இருந்திடும். என்றென்றோ நிகழ்ந்த ஸம்பவங்களை எல்லாம் மனஸில் குவித்து வைத்து, 'அன்று அவ்வாறு செய்தான். நாளை ஸந்திக்கும் போது மூக்கை அறுப்பது போல் எல்லோர் முன்னிலையில் கேட்கப் போகிறேன்', என்று திட்டம் தீட்டி, பழி தீர்ப்பது அஸுரனின் இயல்பு. 'ஆறு மாஸங்களாக மனஸில் இருந்த பாரம் இன்று தான் இறங்கியது. இன்று அவனை நறுக்கென்று நான்கு பேர் முன்னால் கேள்வி கேட்ட பின்னரே மனஸ் குளிர்ந்தது'. இது அஸுரனின் பழி தீர்க்கும் கணக்கு.

'நானே ஈஶ்வரன். I am the Boss. என் விருப்பத்திற்கேற்ப நடந்திடும். எனது திட்டப்படி நடக்கும். நான் நடத்திக் காட்டுவேன். நான் நடந்தால் வெற்றி என் பின்னால் பணிவுடன் வரும்', என்கிறான் அஸுரன். 'வெற்றி மீது வெற்றி வந்து என்னைச் சேரும். அதை வாங்கித் தந்த பெருமை எல்லாம் உன்னைச் சேரும்', என்று ஒரு ஸினிமா பாட்டு. 'எனது வெற்றிக்கு என் குருவே காரணம். என் தாயே காரணம். எனக்கு ஊக்கம் அளித்தவர் எனது தந்தை'. இத்தகைய வார்த்தைகள் அஸுரனின் வாயில் வர முடியாதவை. 'என் ஸ்வயத் திட்டத்தில், என் திறமையால், எனக்கே உரிமையான வெற்றி எனக்குக் கிடைத்தது', என்பான் அஸுரன்.

'நான் பலஶாலி' என்று கொக்கரிப்பான். உள்ளே பயம் கொழுந்து விட்டு எரியும். ஆனால், வெளியே எக்காளமிடுவான். கோகுலத்தில் வளர்ந்து வரும் சிறு குழந்தை கம்ஸனுக்கு ஸிம்ஹ ஸ்வப்னம் ஆயிற்று. ஆனால், அவனது வார்த்தைகளும், சீற்றங்களும் அவன் பெரும் பலஶாலி என்ற தோற்றத்தைக் கொடுத்தன.

'நான் போகீ', என்பான். 'எல்லா ஸுகங்களையும் நான் அநுபவிக்கிறேன்', என்று முழக்குவான். ஆனால், அவன் உள்ளத்தில் வீசிக் கொண்டிருக்கும் காமப்புயலில் அவனால் ஒரு ஸுகத்தையும் நிதானமாக அநுபவிக்க முடியாது. இது என்னிடம் இருந்து எந்நேரமும் பறிக்கப்படும் என்ற ஸந்தேஹம் அவனை அரித்துக் கொண்டிருக்கும். அதை மறைத்திட, 'நானே போகீ', என்று உரத்த குரலில் முழக்கிடுவான்.

ஸுகீ என்கிறான். 'நான் ஸுகமாக இருக்கிறேன்', என்கிறான். பயத்தில் ராத்ரீ ஸரியாக உறங்க முடிவதில்லை. இவன் தன்னை ஸுகீ என்று கூறிக் கொள்கிறான்.

📖 ॐ 📖

आढ्योऽभिजनवानस्मि कोन्योऽस्ति सदृशो मया ।
यक्ष्ये दास्यामि मोदिष्य इत्यज्ञान विमोहिताः ।।
{अध्याय १६ ~ श्लोक १५}

ஆட்₄யோऽபி₄ஜநவாநஸ்மி கோந்யோऽஸ்தி ஸத்₃ருஶோ மயா.
யக்ஷ்யே த₃ாஸ்யாமி மோதி₃ஷ்ய இத்யஜ்ஞான விமோஹிதாஹா..
(அத்₄யாயம் 16 ~ ஶ்லோகம் 15)

செல்வம் உடையவன். ஆள்பலம் கொண்டவன் நானே. எனக்கு ஈடானவன் வேறு எவன் இருக்கிறான்? யஜ்ஞங்கள் செய்வேன். தானங்கள் செய்வேன். மகிழ்வடைவேன். இத்தகைய மூடத்தனமான மோஹங்களில் மூழ்கி இருப்பவன் அஸுரன். (16 – 15)

எனக்கு ஈடானவன் வேறு எவன்??

அஸுரனுடைய அஜ்ஞானத்துடன் கூடிய மோஹங்கள், மூடத்தனமான மோஹங்கள் தொடர்கின்றன. 'நானே செல்வம் படைத்தவன். ஆள்பலம் படைத்தவன். மிக உயர்ந்தவர்கள் எல்லோரும் எனக்கு வேண்டியவர்கள். எனக்கு பக்கபலமாக நிற்பவர்கள். என்னிடம் உள்ள பணம் மற்றும் ஆள்பலத்தால் என்னால் எதையும் ஸாதிக்க முடியும். எனக்கு ஈடானவர் வேறு எவரும் உண்டோ? யஜ்ஞங்களும் தானங்களும் நான் தான் செய்கிறேன். வேறு பலரும் செய்வதாகச் சொல்கின்றனர். அவர் செய்ததை யார் அறிவர்? நான் ஊரறிய செய்வேன். மாபெரும் அளவில் செய்வேன். யஜ்ஞம் என்றால் இது தான், தானம் என்றால் இது தான் என்று ஊர் முழுவதும் போற்றிடும். நான் எதை அளித்தாலும், எதைச் செய்தாலும் என் பெயரைப் பதித்து விடுவேன். எதிர்க்காலத்திலும் ஜனங்கள் என்னைப் பற்றி அறிந்திடுவர்'. அஸுரனுடைய நம்பிக்கையில் ஏதேனும் அர்தம் உள்ளதா? அறியாமை நிறைந்து இருக்கிறது. அவனுள் ஒரு வித மயக்கம் ஏறி இருக்கிறது. அந்நிலையில் வெளிப்படும் உளறல்தான் அவனது பேச்சு.

📖 ॐ 📖

अनेकचित्तविभ्रान्ता मोहजाल समावृताः ।
प्रसक्ताः(ख) कामभोगेषु पतन्ति नरकेऽशुचौ ।।
{अध्याय १६ ~ श्लोक १६}

அநேக சித்த விப்₄ராந்தா மோஹஜால ஸமாவ்ருதாஹா.
ப்ரஸக்தா:(க்₂) காமபே₄ாகே₃ஷு பதந்தி நரகேऽஶுசௌ..
(அத்₄யாயம் 16 ~ ஶ்லோகம் 16)

பல்வித காமங்களின் காரணமாக பல்வேறு சிந்தனைகளால் குழம்பியவர்கள். மோஹ வலையில் சிக்கியிருப்பவர்கள். காம போகங்களையே இறுகப் பற்றிக் கொண்டவர்களான இவர்கள் பாழ் நரகத்தில் வீழ்வார்கள். (16 – 16)

பல்வேறு காம சிந்தனைகள்...

விருப்பங்கள் பல. அவற்றைப் பூர்தி செய்திட பற்பல உபாயங்கள். பற்பல உபாயங்களைக் கூறிடும் பற்பல புத்திகள் (பலவாக பிளவுபட்டு நிற்கும் புத்தி), பற்பல யோஜனைகளால் பல திசைகளிலும் அலைக்கழிக்கப் படுவதால் குழம்பிய பரிதாப நிலையில் இருக்கிறான் (2 – 41). அந்த ஶ்லோகத்திற்கு எழுதிய விளக்கத்தை அப்படியே இங்கு கொடுக்கிறோம். பற்பல விருப்பங்களை உள்ளே தாங்கியவன் அவ்யவஸாயி. அவற்றின் பூர்திக்காக போகங்களையும் பொருட்களையும் நாடி ஶேகரிப்பவன். காமங்கள் நிறைந்த இவன் அநேக கிளைகளுடன் கூடிய அநேக புத்திகள் கொண்டவன். பொருள் ஈட்ட வேண்டும் என்பது இவனுடைய ஒரு புத்தி. அதற்காக வ்யாபாரம் செய்யலாமா, வ்யாபாரத்திலும் இதைச் செய்யலாமா, அதைச் செய்யலாமா, வேலைக்குப் போகலாமா, திருடலாமா, ஏமாற்றலாமா, சூதாடலாமா, லாட்டரி வாங்கலாமா, லஞ்ஜம் வாங்கலாமா என்று பற்பல கிளைகளுடன் கூடியது இந்த புத்தி. ஶரீரத்திற்கு ரோகம் வந்து விட்டால் அதை குணப்படுத்த வேண்டும் என்பது ஒரு புத்தி. அதற்கு அலோபதி மருந்து உட்கொள்ளலாமா, ஆயுர்வேத மருந்து எடுத்துக் கொள்ளலாமா, வீட்டு மருந்தை உட்கொள்வோமா, இந்த டாக்டரிடம் போவோமா, அந்த டாக்டரிடம் போகலாமா, ஸாதுவைப் பார்க்கலாமா, நாடி ஜோஸ்யம் பார்க்கலாமா, கோவிலுக்குப்

போவோமா, கோவிலிலும் நவக்ரஹம், வைத்யீஸ்வரன், துர்கை போன்ற பல கடவுள்களில் எந்த கடவுளிடம் செல்வோம், அங்கும் அர்சனை செய்வோமா, அபிஷேகம் செய்வோமா, வெண்ணை ஸார்த்துவோமா, எவ்வகை உபாஸனை செய்வோம்? அப்பப்பா! எத்தனைக் கிளைகள் இந்த புத்திக்கு? இத்தனை புத்திகளின் பற்பல ஆலோசனைகளில் சிக்கித் தவிக்கின்ற இவனுக்கு பரமனின் ப்ராப்தி எங்ஙனம் கிடைக்கும்? நிஸ்சயம் கிடைக்காது. மோஹ வலையில், குழப்ப வலையில் சிக்கி இருப்பவர்கள் என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

🕮 ॐ 🕮

आत्मसम्भाविताः(स्) स्तब्धा धनमान मदान्विताः ।
यजन्ते नाम यज्ञैस्ते दम्भेनाविधिपूर्वकम् ।।
{अध्याय १६ ~ श्लोक १७}

ஆத்ம ஸம்ப₄ாவிதா:(ஸ்) ஸ்தப்₃த₄ா த₄னமான மத₃ாந்விதாஹா.
யஜந்தே நாம யஜ்ஞைஸ்தே த₃ம்பே₄நாவிதி₄ பூர்வகம்..
(அத்₄யாயம் 16 ~ ஶ்லோகம் 17)

தற்பெருமை கொண்டவனாய், விறைப்பாக (வணங்காமல்) இருப்பவனாய், செல்வச் செருக்கும் மதமும் கொண்டவனாய் இருப்பான் அஸுரன். வெறும் வரட்டு கௌரவத்திற்காக பெயரளவில், ஆனால் ஆடம்பரமாகவும் விதிகளுக்கு மாறாகவும் யஜ்ஞங்களைச் செய்திடுவான். (16 – 17)

தற்பெருமை, விறைப்பு, மதம், செல்வச் செருக்கு..

பள்ளி கல்லூரி மாணவர்களுக்கு, ‘நான்’ பயன்படுத்தாமல் ஐந்து நிமிஷங்கள் பேசும் ஒரு விளையாட்டு நடத்துவதுண்டு. பலருக்கு முதல் வாக்யத்தில் ‘நான்’ வந்து விடும். எவரும் ரெண்டு நிமிஷங்களைத் தாண்ட மாட்டார். ரெண்டாவது மூன்றாவது முறை விளையாடும் போது ஓரிருவர் வெற்றிகரமாக பேசி முடிப்பர். இவ்விளையாட்டில் வெற்றியடைய மிக அதிக விழிப்புணர்வும் தெளிவான திட்டமும் தேவை. என்ன பேசுகிறேன், எங்கு பேசுகிறேன், எதற்காக பேசுகிறேன் என்ற விழிப்புணர்வை அதிகரிப்பதே இவ்விளையாட்டின் நோக்கம். போதையில் உள்ளவன் உளறுவதைப் போல, தற்பெருமைப் பேச்சு தன்னால் வெளிப்படும். விழிப்புடன் பேசினால் விஷயம் மாத்ரம் பேசுவோம்.

‘நான்’ என்ற சொல்லுடன் பகையில்லை. உலகத்தை வர்ணிக்கும் போது, ‘நான்’ பார்த்ததையே நம்மால் வர்ணிக்க முடியும். ஒரு விஷயத்தை விளக்கும் போது ‘என்’னுடைய அனுபவங்களின் அடிப்படையில் தான் விளக்க முடியும். நம் பேச்சில், ‘நான்’ கலந்து இருக்கும் என்பதில் ஸந்தேஹம் இல்லை. அது தற்பெருமையாக எப்பொழுது மாறுகிறது என்பதை நாம் அறிவதில்லை. விஷயமாக இருக்கும் வரை ஆர்வத்துடன் கேட்பவர் இருப்பார். தற்பெருமையாக மாறி விட்டால் அலுப்பும் அருவருப்பும் ஏற்படுத்தும். தற்பெருமை தன்னைப் பற்றி மாத்ரம் இல்லாமல் தன் குடும்பம், தன் ஊர், தன் தேஶம் பற்றியும் இருக்க முடியும்.

விறைப்பாக இருப்பான் அஸுரன். ஶரீரமும் மனஸும் விறைத்து, பணிவில்லாமல் இருக்கும். அதற்குக் காரணம் அவன் தன்னைப் பற்றி கொண்டிருக்கும் கருத்தே. நானே உயர்ந்தவன் என்று கருதுபவனால் பிறர் முன் பணிய முடியாது. பணிவு இல்லாததால் விறைப்பு ஏற்படும். அதே ஸமயத்தில், விறைப்பு இருப்பதால் பணிவு மறைந்து விடும் என்பதும் ஸத்யமே. ஜீன்ஸ் போன்ற இறுக்கமான உடை அணிபவர்கள், உடை காரணமாக விறைப்பாக இருக்கிறார்கள். நாளடைவில் அவர்களது உள்ளத்தில் பணிவின்மை ஊறி விடுகிறது.

யஜ்ஞங்கள் செய்திடுவான், ஆனால், தம்பத்திற்காக. ஆடம்பரத்திற்காக, தற்பெருமைக்காக மாத்ரமே செய்திடுவான். அவற்றுக்கு குறுக்கே வரும் யஜ்ஞ விதிகளைப் புறக்கணித்திடுவான். யஜ்ஞ ஶாலையில் யஜ்ஞம் முடிவுறா நிலையில் எழக் கூடாது. யஜ்ஞம் நடத்தும் போது மந்த்ரங்களைத் தவிர வேறு வார்தைகள் பேசக் கூடாது. செல்வாக்குள்ள நபர்களை வரவேற்க எழுவான். உரக்கப் பேசுவான். மொபைல் ஃபோனில் பேசுவான். தான் யஜ்ஞம் செய்து கொண்டிருப்பதாக பிதற்றிக் கொள்வான். படம்

எடுப்பதற்காக திசைகளை மாற்றுவான். மந்த்ரங்களை நிறுத்துவான். ஆடம்பரத்திற்காக விதிகளுக்கு எதிராக, தகாத செயல்களைச் செய்வான்.

📖 ॐ 📖

अहङ्कारं बलं(न्) दर्पं(ङ्) कामं(ङ्) क्रोधं(ञ्) च संश्रिताः ।
मामात्म परदेहेषु प्रद्विषन्तोभ्य सूयकाः ।।
{अध्याय १६ ~ श्लोक १८}

அஹங்காரம் ப$_3$லம்(ந்) து$_3$ர்பம்(ங்)
காமம்(ங்) க்ரோத$_4$ம்(ஞ்) ச ஸம்ஶ்ரிதாஹா.
மாமாத்ம பரதே$_3$ஹேஷு ப்ரத்$_3$விஷந்தோப்$_4$ய ஸூயகாஹா..
(அத்$_4$யாயம் 16 ~ ஶ்லோகம் 18)

அஹங்காரம், பலம், தற்புகழ்ச்சி, காமம், க்ரோதம் ஆகியவற்றை இறுகப் பற்றியவன் அஸுரன். தன் தேஹத்திலும் பிற அனைத்து தேஹங்களிலும் உறையும் என்னை வெறுப்பவன். அவமதிப்பவன். (16 – 18)

காந்தியும் கையில் தடி வைத்திருந்தார். தடியான தடி வைத்திருந்தார். ஜனங்கள் அவரை வணங்கினர். அவருடைய தடிக்கு பயந்தா வணங்குகின்றனர்? அவருடைய வாழ்க்கைக்காக, அவருடைய சிந்தனைக்காக, அவருடைய ஒழுக்கத்திற்காக வணங்கினர். அஸுரன் தடியை, ஆயுதத்தைப் பற்றி இருக்கிறான். பலத்தைக் காட்டி பிறரைப் பணிய வைக்க முயல்கிறான். புராண கதைகளில் வரும் அஸுரர்கள் வேறானவர் இல்லை. ராவணன் வேதம் படித்த ஒரு ப்ராஹ்மணன். கம்ஸன் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் தாய்மாமன். நரகாஸுரன் ப்ராக்ஜ்யோதிஷ்புரம் (இன்றைய அஸமில் ஒரு பகுதி) என்ற தேஶத்தின் ராஜா. மிகையான அஹங்காரம், பலம், ஆணவம், விறைப்பு, காமம், க்ரோதம் ஆகிய தன்மைகளே அவர்களை அஸுரர்களாக பறை ஸாற்றியது. ஸாதாரண ஜனங்களிடம் இருந்து வேறுபடுத்தியது. இன்று அரஸியல்வாதிகள் முழுமையாக இத்தன்மைகளை தாங்கி உலவுகின்றனர். நூறுகளில், ஆயிரங்களில் பேசிய நாள் போய் லக்ஷங்களில் பேசிய நாள் வந்தது. அதுவும் மாறி, இன்று நூறு கோடிகளில், ஆயிரம் கோடிகளில் தான் அவர்களது பேச்சு உள்ளது.

சிங்காநல்லூரில் ஸுண்டல் விற்றவர்தான் இன்று ஆஶியாவிலே முதல் ஸில செல்வந்தர்களில் ஒருவர். இந்த வளர்ச்சியை அவர், தொழில் மூலம் இல்லாமல் அரஸியல் மூலம் பெற்றார். பின் தொடரும் நூறு வண்டிகள், அவர்களது கூட்டங்களில் நூற்றுக்கணக்கான கூலியாட்கள், அவர்களது பேச்சு, தோரணை ஒவ்வொன்றிலும் அஹங்காரம், கண்ணைக் கூசவைக்கும் அஹங்காரம் வெளிப்படுகிறது. ஏதோ ஒரு காரணத்தைச் சொல்லி ஆடம்பரமான விழா எடுத்து, ஜால்ராக்கள் வாயால் தன்னைப் புகழ வைத்து, கூசாமல் குறுகாமல் அப்புகழ்ச்சியைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் காக்ஷியை அடிக்கடி காண முடிகிறது. ஜனங்கள் பணத்தில் நடக்கும் ராஜாங்கத் திட்டங்களில் தன் படத்தையும் பெயரையும் வெளியிடும் காக்ஷியும் அன்றாடக் காக்ஷி. தற்புகழ்ச்சியின் உச்சம். அரஸியல்வாதிகள் நடத்திடும் வன்முறையும் ஆள் வைத்து அடித்தலும் பத்ரிகை அலுவலகத்தில் புகுந்து பத்ரிகையாளர்களை உயிருடன் எரித்துக் கொல்லுதலும் பழி வாங்குதலும் நாம் அறியாதவை அல்ல. அவர்கள் தம் அணு அணுவிலும் நிரப்பி வைத்துள்ள க்ரோதம் வெளிப்படுகிறது.

இவ்வளவு இருந்தும் தம்மை ஒரு ஆன்மீகவாதியாய், ஒழுக்கஶீலனாய், பண்பாளனாய் , தர்மமே உருவெடுத்தவனாய்க் காட்டிக் கொள்ளவும் முயற்சி செய்வர். கோவில் நிகழ்ச்சிகளுக்கு நிதி வழங்குதல், தானம் செய்தல், தேஶத்தில் உலவிடும் பாபாக்கள், அம்மாக்கள் அருகில் கை கூப்பி நிற்கும் தம் படத்தை விளம்பரப் படுத்துதல் ஆகிய பல முயற்சிகளைச் செய்வர். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் சொல்கிறார். 'அனைவர் உள்ளும் உறைந்திடும் பரமாத்மனை அவமதிக்கின்றனர் இவர்கள்'. ஸத்யமும் இதுதான். பரமாத்ம ஶக்தியை வெறுக்கின்றனர் இவர்கள். இவர்களுடைய ஆட்டத்தை அடக்குபவன் பரமாத்மனே என்பதால் இந்த வெறுப்பு. பரமாத்மாவின் ஆதிக்யத்தை ஏற்று அவனை ஶரணடைந்தவர்கள் அஸுரனுடைய ஆதிக்யத்தை ஏற்பதில்லை என்பதால் இந்த வெறுப்பு. ஹிரண்யகஶிபுவைப் பாருங்கள். பரமாத்மாவிடம் வரம் வாங்கினான். பின்னர் பரமாத்மனை மறுத்தான். அலுவலகங்கள் அனைத்திலும் தன் படம் மாத்ரமே இருக்க வேண்டும் என்று கட்டளை இட்டான். பொது

மேடைகளிலும் அந்த காலத்தில் இருந்த TV சேனல்களில் தன் பெயரும் தன் பெருமைகளும் மாத்ரமே ஒலிபரப்பாக வேண்டும் என்று கட்டாயப் படுத்தினன். பரமாத்மாவின் பக்தர்களான ப்ரஹ்லாதன் போன்ரோர் இவனது ஆதிக்யத்தை ஏற்காததால் பரமனையும் வெறுத்தான். பக்தர்களையும் வெறுத்து கொடுமைப் படுத்தினன். (பக்தர்களைக் கொடுமைப் படுத்துவதே பரமனை அவமதித்தல்).

ॐ

तानहं(न्) द्विषतः(ख्) क्रूरान्संसारेशु नराधमान् । क्षिपाम्यजश्रमशुभानासुरीष्वेव योनिषु ।।
आसुरीं योनिमापन्ना मूढा जन्मनि जन्मनि । मामप्राप्यैव कौन्तेय ततो यान्तयधमां(ङ्) गतिम् ।।

{अध्याय १६ ~ श्लोक १६, २०}

தாநஹம்(ந்) த்$_3$விஷத:(க்$_2$) க்ரூராந்ஸம்ஸாரேஷு நராத$_4$மாந்.
க்ஷிபாம்யஜஸ்ரமஶுப$_4$ாநாஸுரீஷ்வேவ யோநிஷு..
ஆஸுரீம் யோநிமாபந்நா மூட$_4$ா ஜந்மநிஜந்மநி.
மாமப்ராப்யைவ கௌந்தேய ததோ யாந்த்யத$_4$மாம்(ங்) க$_3$திம்..

(அத்$_4$யாயம் 16 ~ ஶ்லோகம் 19, 20)

த்வேஷம் நிறைந்த இந்த கொடியவரை, தூய்மையற்றவரை, கீழானவரை, மீண்டும் மீண்டும் ஸம்ஸாரத்தில் அஸுர யோனியில் தள்ளுகிறேன் நான்.

ஹே குந்தி மைந்தன் அர்ஜுனனே! இம்மூடர்கள் அஸுரப் பிறப்பில் பலப்பல முறை பிறந்து, அதை விட கீழான கதியை அடைகின்றனர். என்னை அடைவதில்லை. (16 – 19, 20)

கீழான கதி..

ஜீவன் தன் கர்மங்களுக்கு ஏற்ற, பாவனைகளுக்கு ஏற்ற ஜன்மத்தைப் பெறுகிறது. அதன்படி, த்வேஷம் நிறைந்த இந்தக் கொடியவன், தூய்மை இல்லாதவன், கீழானவன் தன் பாவனைக்கு ஏற்ற பிறவி எடுக்கிறான். மீண்டும் மீண்டும் அஸுர யோனியில் பிறக்கிறான். மேலும் மேலும் கொடுஞ்செயல்களைச் செய்கிறான். கீழ்நிலையை அடைகிறான். இவன் திருந்துவதற்கு வாய்ப்பே இல்லையா? நம் ஹிந்து தர்மத்தில் Permanent Hell அல்லது permanent Heaven கிடையாது. எல்லாமே சுழற்சி தான். மிகக் கொடூரமானவன் அன்புள்ளவனாக மாற வாய்ப்பு உண்டு. மிகக் கீழானவன், ஒழுங்கீனமானவன் தர்ம ஶீலனாக மாறிடும் வாய்ப்பு உண்டு. அவ்வாறு மாறியவர் பலர் உண்டு. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கூறுவது பொதுவான நியதி.

ॐ

त्रिविधं(न्) नरकस्येदं(न्) द्वारं(न्) नाशनमात्मनः ।
कामः(ख्) क्रोधस्तथा लोभस्तस्मादेतत्त्रयं(न्) त्यजेत् ।।

{अध्याय १६ ~ श्लोक २१}

த்ரிவித$_4$ம்(ந்) நரகஸ்யேத$_3$ம்(ந்) த்$_3$வாரம்(ந்) நாஶநமாத்மனஹ.
காம:(க்$_2$) க்ரோத$_4$ஸ்தத$_2$ா லோப$_4$ஸ் தஸ்மாதே$_3$தத்த்ரயம்(ந்) த்யஜேத்..

(அத்$_4$யாயம் 16 ~ ஶ்லோகம் 21)

காமம், க்ரோதம் மற்றும் லோபம் இவை மூன்றும் நரகத்திற்கான மூன்று வாஸல்கள். எனவே, இவை மூன்றும் துறக்கப்பட வேண்டியவை. (16 – 21)

நரகத்திற்கு மூன்று வாஸல்கள்..

கணிதத்தில் ஸூத்ரங்கள் (Formula) உண்டு. அந்த ஸூத்ரங்களை நாம் பல்வேறு இடங்களில் உபயோகப் படுத்தி பலவகையாகன கணித ப்ரஶ்னைகளை விடுவிக்கலாம். அதே போல, கீதையில் ஸூத்ர வடிவான வாக்யங்கள் பல உண்டு. அவ்வாக்யங்கள் வாழ்க்கையில் ப்ரஶ்னை நிறைந்த தருணங்களில் வழிகாட்டியாகப் பயன்படுகின்றன. இந்த ஶ்லோகம் அத்தகைய ஒன்று.

காமம், க்ரோதம் மற்றும் லோபம் ஆகிய மூன்றும் நரகத்திற்கு அழைத்துச் செல்லும்

நுழைவாஸல்கள். எனவே, துறக்கப்பட வேண்டியவை. மூன்று வாஸல்களையும் தன்னுள் அடக்கியவை இன்றைய TV சேனல்கள். காமத்திற்கு விளம்பரங்கள் மற்றும் 'கலை' நாட்ய – நாடக நிகழ்ச்சிகள். க்ரோதத்திற்கு கார்டூன் மற்றும் தேஸ நடப்புச் செய்திகள். லோபத்திற்கு கரோட்பதி, ஜாக்பாட் போன்ற சூதாட்ட நிகழ்ச்சிகள் மற்றும் SMS அநுப்புங்கள் என்று தூண்டும் மற்ற நிகழ்ச்சிகள். மூன்றும் ஒரே நிகழ்ச்சியில் வேண்டுமானால் ஸினிமாக்கள். நாங்கள் ஒழுக்கமானவர்களே, ஸமூஹப் பொறுப்புணர்வு உள்ளவர்களே என்று காட்டிக் கொள்ள காலையில் ஆன்மீக ப்ரஸங்கங்கள், ஆகஸ்ட் 15 போன்ற நாட்களில் தேஸபக்தி பாடல்கள் மற்றும் தேஸபக்தி படங்கள்.

காமத்திற்காகவே விஸேஷமாக நடத்தப்படும் வாரப்பத்ரிகைகள். க்ரோதத்திற்காகவே நடத்தப்படும் ஸில இணைப்புப் பத்ரிகைகள். லோபத்திற்காகவே நடத்தப்படும் ஜோஸ்ய பத்ரிகைகள். இவ்வாறு பத்திரிகை உலகத்தில் வேறு காக்ஷி. மூன்றையும் தாங்கி வரும் பத்ரிகைகளும் உண்டு. இந்தத் தருணத்தில் ஸில விதிவிலக்குகளை அவஸ்யம் குறிப்பிட வேண்டும். தனக்கென்று ஸில தர்மங்களை விதித்துக் கொண்டு, அவற்றை உறுதியாகக் கடைப்பிடித்து வரும் பத்ரிகைகளும் உண்டு. அவற்றில் முதலிடத்தில் நிற்பது சோவின் 'துக்ளக்'. விளையாட்டுப் பெண்கள் காலைத்துக்கி, குனிந்து விளையாடும் போது, இத்தருணத்திற்காகவே காத்திருந்து படம் எடுத்து, ப்ரஸுரிப்பதே பொதுவாக பத்ரிகைகளில் இருந்து வரும் வழக்கம். இத்தகைய படங்களை ப்ரஸுரிப்பதில்லை என்ற தனது கொள்கையை பல வர்ஷங்களாக உறுதியாகக் கடைப்பிடித்து வருவது 'தினமணி'. கதை, கவிதை, படங்களில் சிறிதளவும் விரஸம் புகுத்தாமல் மனஸிற்கு ஹிதமான உணர்வுகளை அளித்திடும் கலைமகள், மஞ்ஜரி என்ற பத்ரிகைகள்.

இங்கு ஒரு கேள்வி எழுகிறது. குடும்பத்தை நிர்வஹிப்பதற்குத் தேவைப்படும் காமமும் அதற்குத் தேவையான பணத்தை ஸம்பாதிக்க வைக்கும் லோபமும் தவறானவையா? அந்யாயத்தைக் கண்டிடும் போது ஏற்படும் கோபம் தவறானதா? ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனே இதற்கு பதில் அளித்துள்ளார். 'தர்மாவிருத்தோ காமோSஸ்மி', (7 – 11) என்கிறார். தர்மத்திற்கு முரண்படாத காமம் நானே. அதே ஸ்லோகத்தில், 'விருப்பும் பற்றுதலும் இல்லாத பலமும் நானே', என்கிறார். வலியும் பசியும் ஸரீரத்திற்கு அவஸ்யமானவை. இவை ஒரு வரம்பைத் தாண்டி அதிகமானாலும் உயிர் போய் விடும். இவை இல்லாமல் இருந்தாலும் ஸரீரத்திற்கு ஆபத்தே. அதே போல், காமமும் கோபமும் இயற்கையான உணர்வுகள். நம் தேஸத்தில் பொது வாழ்க்கையில் அவஸ்யமான நேரத்திலும் கோபம் வராத ஒரு நிலையைக் காண்கிறோம். அஹிம்ஸை என்ற பெயரில் கோபம் மரத்துப் போனது. லஞ்ஜ – ஊழலைக் கண்டு கோபம் இல்லை. அரஸியலில் தென்படும் அராஜகத்தைப் பார்த்துக் கோபம் இல்லை. நிர்வாஹச் சீர்கேட்டைப் பார்த்துக் கோபம் இல்லை. பயங்கரவாதத்தைக் கண்டும் கோபம் இல்லை. இது ஒரு ஆபத்தான நிலை. நம்மில் ஒருவன் தானே தலைவன். அவனும் நம்மைப் போலவே இருப்பான் அல்லவா? அதனால் தான், 'காந்தி எங்கள் தந்தை', என்று கூறிக் கொண்டு, பயங்கரவாதிகளுடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்துவதில் சலிப்பதில்லை. காஷ்மீருக்குத் தனியுரிமை கொடுப்போம் என்று அறிவித்து, பயங்கரவாதிகளை குஷிப் படுத்த முயல்கிறான்.

இதிஹாஸத்தில் மஹத்வம் வாய்ந்த ஸில தருணங்களில் கோபம், நலன் தரும் கோபமாக வெகுண்டு எழுந்த உதாஹரணங்களும் உண்டு. இஸ்ரேலின் சிறிய ஸேனை இஸ்ரேலை ஸுற்றி உள்ள எட்டு பத்து முஸ்லிம் தேஸங்களின் பெரும் ஸேனைகளை அடித்து நொறுக்கி, தோற்கடித்த போது, பல நூற்றாண்டுகளாக பதுக்கி வைத்திருந்த கோபம், ஜெருஸலத்தை இழந்து பற்பல தேஸங்களில் அகதிகளாக வாழ்ந்து தவித்த கோபம் வெகுண்டெழுந்ததைக் கண்டோம். ஜெர்மனியில் பெர்லின் ஸுவரை, ரஷ்யாவில் லெனின் – ஸ்டாலின் ஸிலைகளை, அயோத்யாவில் அந்த கட்டிடத்தைத் தகர்த்தெறிந்த லக்ஷோப லக்ஷ ஜனங்களின் கண்களில் பல வர்ஷங்களாக அடக்கி வைத்திருந்த கோபத்தைக் காண முடிந்தது. லக்ஷோப லக்ஷ ஜனங்கள் பல வர்ஷங்கள் கொண்ட காமத்தின், விருப்பத்தின் விளைவு இந்நிகழ்வுகள்.

📖 ॐ 📖

एतैर्विमुक्तः(ख्) कौन्तेय तमोद्वारैस्त्रिभिर्नरः ।
आचरत्यात्मनः(श्) श्रेयस्ततो याति परां(ङ्) गतिम् ।।
{अध्याय १६ ~ श्लोक २२}

ஏதைர் விமுக்த:(க்2) கௌந்தேய தமோத்₃வாரைஸ்த்ரிபி₄ர் நரஹ.
ஆசரத்யாத்மந:(ஶ்) ஶ்ரேயஸ்ததோ யாதி பராம்(ங்) க₃திம்..
(அத்₄யாயம் 16 ~ ஶ்லோகம் 22)

ஹே கௌந்தேயனே! இம்மூன்று த்வாரங்களையும் தவிர்த்து, எவன் ஒருவன் தன் மேன்மைக்கான வழியில் ஈடுபட்டுள்ளானோ, அவன் பரமகதியை அடைகிறான். (16 – 22)

இவ்வாஸல்களைத் தவிர்த்தால் பரமகதி..

தமோ த்வாரை என்றால் இருண்ட பாதைக்குத் திறந்திடும் வாஸல்கள் அல்லது த்வாரங்கள் என்று அர்தம். இருளை எவரும் விரும்புவதில்லை. இருளைத் தவிர்த்திடும் முயற்சியை நாம் அனைவரும் செய்கிறோம். ஆத்ம ஸாதனையின் ஆரம்பத்தில் காமம், கோபம் ஆகியவற்றை தர்மத்திற்கு உட்பட்ட ஒரு வரம்பிற்குள் நிறுத்திடும் முயற்சி மேன்மை தரும். வரம்பை அறிவது கடினம். தனக்கோ பிறருக்கோ தீங்கு இல்லை என்றால் ஸரி எனலாம். நாம் ஸமூஹம், தேஶம் என்பதை எல்லாம் கருத்தில் கொண்டு இவ்வாறு சொல்கிறோம். எனினும், தனி ஒரு மநுஷ்யனுக்கு, அதிலும் குறிப்பாக ஆன்மீக ஸாதனையில் ஈடுபட்டிருப்பவனுக்கு இவை தீங்கானவையே. இவை முழுமையாக விலக்கப்பட வேண்டும். தர்மத்தில் க்லிஷ்ட நிலை, குழப்ப நிலை இதுதான். இதுதான் தர்மம் என்று Blueprint போட்டுக் கொடுக்க முடியாது. வரையறுக்க முடியாது. ஒரு இடத்தில் தர்மம். வேறு இடத்தில் அதர்மம். ஒருவருக்கு தர்மம். மற்றவருக்கு அதர்மம். ஒரு ஸிலருக்கு மாத்ரமே பொருந்தக் கூடியதை அனைவருக்கும் வலியுறுத்தியதால் தான் பௌத்த மதமும் ஜைன மதமும் இல்லாமல் போய் விட்டன. இன்று ஜைனர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆனால், அஹிம்ஸையைப் பின்பற்றுவதில்லை. பௌத்தர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆனால், கருணையைக் கடைப்பிடிப்பதில்லை. ஹிந்து தர்மத்தில் எல்லாம் இருக்கின்றன. ஒவ்வொன்றும் தத்தம் இடத்தில் ஸரியே. ஒரு ஸிலருக்கு மட்டும் கடுமையான நியதிகள். அவர்களிலும் ஸிலரே அந்நியதிகளைக் கடைப்பிடிக்க முயல்கின்றனர். மிக ஸிலரே வெற்றி அடைகின்றனர். நியதிகளைக் கடைப்பிடித்தால் மாத்ரமே வெற்றி. எனினும், நியதிகள் அனைவருக்கும் கட்டாயமில்லை. காமம், க்ரோதம், லோபம் இம்மூன்றையும் விலக்கியவனுக்கே பரமகதி.

📖 ॐ 📖

यः(श्) शास्त्रविधिमुत्सृज्य वर्तते कामकारतः । न स सिद्धिमवाप्नोति न सुखं(न्) न परां(ङ्) गतिम् ।।
तस्माच्छास्त्रं प्रमाणं(न्) ते कार्याकार्यव्यवस्थितौ । ज्ञात्वा शास्त्रविधानोक्त(ङ्) कर्म कर्तुमिहार्हसि ।।
{अध्याय १६ ~ श्लोक २३, २४}

ய:(ஶ்) ஶாஸ்த்ரவிதி₄முத்ஸ்ருஜ்ய வர்ததே காமகாரதஹ.
ந ஸ ஸித்₃தி₄மவாப்நோதி ந ஸுக₂ம்(ந்) ந பராம்(ங்) க₃திம்..
தஸ்மாச்ச₂ாஸ்த்ரம் ப்ரமாணம்(ந்) தே கார்யாகார்யவ்யவஸ்தி₂தௌ.
ஜ்ஞாத்வா ஶாஸ்த்ரவித₄ானோக்தம்(ங்) கர்மகர்துமிஹார்ஹஸி..
(அத்₄யாயம் 16 ~ ஶ்லோகம் 23, 24)

கௌந்தேயனே! ஶாஸ்த்ர விதிகளைத் துறந்து, காமத்தால் தூண்டப்பட்டு, செயல்படுபவன் வெற்றியும் அடைவதில்லை. ஸுகத்தையும் அடைவதில்லை. பரம கதியையும் அடைவதில்லை. செய்யத் தகுந்ததும் செய்யத் தகாததும் எவை என்பதை நிஶ்சயிப்பதில் ஶாஸ்த்ரமே ப்ரமாணம். ஆகையால், ஶாஸ்த்ரம் உரைப்பதை அறிந்து, இங்கு கர்மம் செய்ய கடமைப் பட்டிருக்கிறாய். (16 – 23, 24)

ஶாஸ்த்ரம் உரைப்பதை அறிந்து, கர்மம் செய்வோம்..

எது ஶாஸ்த்ரம்? அடிப்படையான விதிமுறைகளை, ஆதாரமான விஜ்ஞானத்தை ஶாஸ்த்ரம் எனலாம். யாஜ்ஞாவல்க்யர், மனு, வஸிஷ்டர், போதாயனர் என்று பலரும் ஶாஸ்த்ரங்களை எழுதி வைத்துள்ளனர். எழுதி வைக்கப் பட்ட இவை 'ஸ்ம்ருதி' எனப்படுகின்றன. வேதங்கள் 'ஶ்ருதி'. எழுதப்படாதவை. ஸ்ம்ருதிகள் எழுதப் பட்டவை. ஸ்ம்ருதிகள் அனைத்திற்கும் ஶ்ருதியே ஆதாரம்.

ஏதேனும் ஒரு விஷயத்தில் ஶ்ருதிக்கு முரண்பாடான கருத்து ஸ்ம்ருதியில் இருந்தால், அதைத் தள்ளி விட்டு வேதம் அதாவது ஶ்ருதி மாத்ரமே ஏற்கப்பட வேண்டும். (இன்று நம் சட்டமும் இவ்வாறு உள்ளது. Constitutionல் Preambles எனப்படுபவை. சட்டங்கள் உள்ளன. சட்டங்களுக்கு ஆதாரம் preambles. ஏதோ ஒரு சட்டம் Preamblesக்கு முரணாக இருந்தால் அது செல்லாது). தீண்டாமை இப்படிப்பட்ட ஒரு விஷயம். ஸ்ம்ருதி அதை ஆதரித்தாலும் அது விலக்கப்பட வேண்டியதே.

ஆயுர்வேதமும் ஒரு ஶாஸ்த்ரம். ஆரோக்ய ஶாஸ்த்ரம். எவ்வகை உணவு எந்த அளவில் உட்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்று ஆயுர்வேதம் சொல்கிறது. அரை வயிற்றை உணவாலும் கால்வயிற்றை நீராலும் நிரப்ப வேண்டும் என்கிறது ஆயுர்வேதம். அதைக் கடைப்பிடித்தால் சிறப்பு. காமத்தின் வஶமாகி, ஆயுர்வேதம் சொல்வதைப் புறக்கணித்து, வயிற்றை உணவால் மாத்ரம் நிரப்பினால் ஸுகமும் இல்லை. வாழ்வில் வெற்றியும் இல்லை. பரமகதியும் இல்லை.

வாழ்க்கையின் பல்வேறு அம்ஶங்களில் விதிமுறைகளை வகுத்திடும் ஶாஸ்த்ரங்களும் உண்டு. வேதங்களைப் படிக்காத பாமரர்களுக்காக, படித்தும் புரிந்து கொள்ள முடியாதவர்களுக்காக எழுதப்பட்டவை அவை. அவற்றைப் பின்பற்றுவது மேன்மை தரும்.

📖 ௐ 📖

ॐ तत्सदिति श्रीमद्भगवद्गीतासु उपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुन सम्वादे श्रद्धात्रय विभाग योगो नाम सप्तदशोऽध्यायः ।।

ௐ ஓம் தத் ஸத் இதி ஶ்ரீமத் பகவத்கீதாஸு உபநிஷத்ஸு ப்ரஹ்மவித்யாயாம் யோகஶாஸ்த்ரே ஶ்ரீ க்ருஷ்ணார்ஜுன ஸம்வாதே தைவாஸுர ஸம்பத் விபாக யோகோ நாம ஷோடஶோऽத்யாய:

இத்துடன் ப்ரஹ்ம வித்யையும் யோகஶாஸ்த்ரமுமான ஶ்ரீமத் பகவத் கீதை என்னும் உபநிஷதத்தில் ஶ்ரீ க்ருஷ்ணனுக்கும் அர்ஜுனனுக்கும் இடையே நடந்த உரையாடலின் 'தைவாஸுர ஸம்பத் விபாக யோகம்' என்ற பதினாறுவது அத்யாயம் நிறைவுற்றது.

ௐௐௐௐௐ **ஹரி: ஓம் தத் ஸத்** ௐௐௐௐௐ

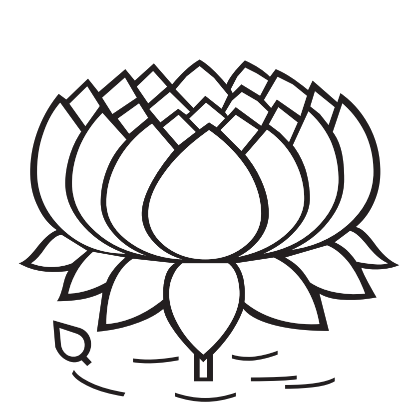

ॐ

அத்யாயம் 17

ஶ்ரத்தா த்ரய விபாக யோகம்

முன்னுரை

ஒன்பதாம் அத்யாயத்தில், 'யத்கரோஷி யதஶ்நாஸி...', என்ற ஶ்லோகத்தில், 'நீ எதைச் செய்தாலும் எனக்கர்பணித்து, எனக்காக, என்னை மையமாக வைத்துச் செய்திடு', என்றார். அந்த ஶ்லோகத்தின் விரிவாக்கமே இந்த அத்யாயம் எனலாம். உலகத்தில் நாம் பற்பல செயல்களைச் செய்கிறோம். அவற்றை பெயர், புகழ், பாராட்டு, பொருள், செல்வம், பரிஸு போன்ற அழியக் கூடிய உலக விஷயங்களைப் பெறுவதற்காக செய்தால், அவை வெறும் கர்மங்களாகி விடுகின்றன. வெற்றாகி விடுகின்றன. பரமனுக்காக செய்திடும் போது அவை ஸத்தாகி விடுகின்றன. பரமனுக்காக செய்வதெங்ஙனம்? ஶ்ரத்தையுடன். உலக ரீதியான ஃபலன் எதையும் எதிர்ப்பார்க்காமல். இது இயலுமா? நம் ஶ்ரத்தை மூன்று வகையானது. ஸாத்வீக ஶ்ரத்தை பரமனை நோக்கிச் செலுத்துகிறது நம்மை. ரஜோ மற்றும் தமோ ஶ்ரத்தைகள் உலகத்தில் உழல வைக்கின்றன. நமது ஶ்ரத்தை நாமே உருவாக்கியது. நம் ஸ்வபாவத்திற்கு ஏற்ப உருவானது. மாற்றுவதற்குக் கடினம்தான் என்றாலும் முயன்றால், மிகத் தீவ்ரமாக முயன்றால், பரமனின் துணையுடன் முயன்றால், ஸ்வபாவத்தை மாற்ற முடியும். விஜ்ஞானத்தில் Applied science என்பார்களே, அவ்வாறு இந்த அத்யாயம் Applied தத்வம். பதிநான்காம் அத்யாயத்தில் கூறப்பட்ட முக்குணம் பற்றிய தத்வத்தை உலக நடவடிக்கைகளில் Apply செய்து விளக்கும் அத்யாயம் இது. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் கை வர்ணத்தை, இல்லை, வார்த்தை ஜாலத்தை தர்ஶனம் செய்யலாம் வாருங்கள், அத்யாயத்தினுள் நுழைவோம்...

🕮 ॐ 🕮

ॐ

ॐ श्री परमात्मने नमः

ஓம் ஸ்ரீ பரமாத்மனே நமஹ

श्रीमद्भगवद्गीता

ஸ்ரீமத்$_3$ ப$_4$க$_3$வத்$_3$ கீ$_3$தா

अथ सप्तदशोऽध्यायः

அத$_2$ ஸப்ததஶோऽத்$_4$யாயஹ

(பதினேழாம் அத்யாயம்)

श्रद्धात्रयविभाग योगः

ஶ்ரத்$_3$த$_4$ா த்ரய விப$_4$ாக$_3$ யோக$_3$ஹ

अर्जुन उवाच
ये शास्त्रविधिमुत्सृज्य यजन्ते श्रद्धयान्विताः ।
तेषां निष्ठा तु का कृष्ण सत्त्वमाहो रजस्तमः ।।
{अध्याय १७ ~ श्लोक १}

அர்ஜுன உவாச
யே ஶாஸ்த்ர விதி$_4$முத்ஸ்ருஜ்ய யஜந்தே ஶ்ரத்$_3$த$_4$யாந்விதாஹா.
தேஷாம்(ந்) நிஷ்டா$_2$ து கா க்ருஷ்ண ஸத்வமாஹோ ரஜஸ்தமஹ..
(அத்$_4$யாயம் 17 ~ ஶ்லோகம் 1)

அர்ஜுனன் கேட்டான். ஶாஸ்த்ர விதிகளை புறக்கணித்து, ஆனால், ஶ்ரத்தையோடு தேவதைகளைப் பூஜிப்பவனுடைய நிஷ்டை எத்தகையது? ஸத்வமா ரஜஸா அல்லது தமஸா? (17 – 1)

'காமத்திற்கு வஶப்பட்டு ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப் பட்டதை புறக்கணித்து, கர்மங்களை செய்பவன் ஸுகமும் அடைவதில்லை. வெற்றியும் அடைவதில்லை', என்று சென்ற அத்யாயத்தில் இருபத்து மூன்றும் ஶ்லோகத்தில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கூறினார். அதிலிருந்து பிறக்கிறது அர்ஜுனனின் இந்தக் கேள்வி. 'ஶாஸ்த்ரங்களைப் புறக்கணித்து, ஆனால் ஶ்ரத்தையுடன் கர்மங்களைச் செய்பவனின் கதி என்ன?' இதுவே அர்ஜுனனின் கேள்வி. கலியுக ஜனங்களுக்காகவே கேட்கப்பட்ட கேள்வி இது.

ஶாஸ்த்ரங்களைப் பற்றிய அறியாமை, அலக்ஷ்யம், அல்லது வெறுப்பு காரணமாக ஒருவன் ஶாஸ்த்ரங்களை புறக்கணிக்கிறான். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனும் அர்ஜுனனும் த்வாபரத்தின் இறுதியில், கலியுகத்தின் ஆரம்பத்தில் உரையாடிக் கொண்டிருக்கின்றனர். கலியுகத்தில் ஶாஸ்த்ரங்களின் அறியாமை பரவலாக இருந்திடும். அரைகுறையாக அறிந்து மிக அதிகமாகப் பேசுவோர் மிகையாகக் காணப்படுவர். ஆடம்பரம் நிறைந்த கபட வேஷதாரிகளே ஶாஸ்த்ரங்களின் பாதுகாவலராக தம்மை அறிவித்துக் கொண்டு உலா வருவர். இந்த பொய்மை காரணமாக ஶாஸ்த்ரங்கள் மீது வெறுப்பு மிகுந்திடும். பொதுவாக, கலியுகத்தில் ஸுக போக நாட்டம் மிகுந்திருப்பதால் அலக்ஷ்யப் போக்கும் காணப்படும். ஆனால், பெரும்பாலோர் ஸரியான ஸத்ஸங்கம் கிடைக்காததால் ஶாஸ்த்ரங்களை அறிய முடியாமல் இருப்பர். அறிந்தால் தானே பின்பற்றுவர்? எனினும், அவர்களிடம் ஶ்ரத்தை இருக்கிறது. ஶ்ரத்தையுடனே அவர்கள் வழிபடுகின்றனர். மற்ற கர்மங்களையும் ஶ்ரத்தையுடனே செய்கின்றனர். அவர்களுடைய கதி எவ்வாறு இருந்திடும்? தெய்வீகத்தை நோக்கி, அதாவது ஸாத்வீகமாக இருந்திடுமா? அல்லது அஸுரத் தனத்தை நோக்கி, அதாவது ராஜஸ, தாமஸமாக இருந்திடுமா? (பல இயல்புகள் ஒன்றையொன்று ஒத்து இருப்பதால் ராஜஸத்தையும் தாமஸத்தையும் சேர்த்துக் கூறுகிறான் அர்ஜுனன்).

க்ருஷ்ண என்றால் ஆகர்ஷிப்பவன். 'க்ருஷ்ண! அவர்களது கதி என்ன?', என்று அர்ஜுனன் கேட்டிடும் போது, 'நீ அவர்களை எத்திஶையில் ஆகர்ஷிப்பாய்?', என்று கேட்பதாகவும் அர்தம் கொள்ளலாம். தெய்வீகமாக இருந்தால் நேரே தன்னை நோக்கி ஆகர்ஷிக்கிறார் பரமாத்மா. ஆஸுரமாக இருந்தாலும் நரகத்தில் தள்ளி அவர்களுடைய பாபங்களைக் கரைத்து, தன்னை நோக்கியே ஆகர்ஷிக்கிறார்.

📖 ॐ 📖

श्री भगवानुवाच
त्रिविधा भवति श्रद्धा देहिनां सा स्वभावजा ।
सात्त्विकी राजसी चैव तामसी चेति तां श्रृणु ।।
{अध्याय १७ ~ श्लोक २}

ஸ்ரீபகவாநுவாச
த்ரிவிதா₄ ப₄வதி ஶ்ரத்₃தா₄ தே₃ஹிநாம் ஸா ஸ்வபா₄வஜா.
ஸாத்த்விகீ ராஜஸீ சைவ தாமஸீ சேதி தாம் ஶ்ருணு..
(அத்₄யாயம் 17 ~ ஶ்லோகம் 2)

ஸ்ரீ பகவான் சொன்னார். மநுஷ்யர்களுக்கு இயல்பாக உள்ள ஶ்ரத்தை மூன்று வகையானவை. ஸாத்வீகம், ராஜஸம் மற்றும் தாமஸம். விரிவாகச் சொல்கிறேன் கேள். (17 – 2)

ஶ்ரத்தை மூன்று வகை...

இந்த ஶ்லோகமும் அடுத்த ஶ்லோகமும் மனஸைப் பற்றி ஹிந்து ர்ஷிகளின் ஆழமான ஜ்ஞானத்தை பறைசாற்றுகின்றன. ரெண்டு நூற்றாண்டுகள் முன் வரை மனஸ் என்ற ஒன்றை அறியாமல் இருந்தது மேலை நாட்டு விஜ்ஞானம். எலி, நாய் போன்ற ப்ராணிகளுடன் ஒப்பிட்டு ஶரீர அவஸ்யங்களுக்கு ஏற்ப அவனது மூளையில் ஏற்படும் ரஸாயன மாற்றங்களை ஆராய்ந்து வந்தது. முதன் முதலில், ஃப்ராய்ட் என்ற விஜ்ஞானி மனஸின் ஸற்று ஆழத்தில் எட்டிப் பார்த்தார். ஆனால், அவர் அங்கு வன்முறை, காமம் போன்ற அழுக்கு மாத்ரமே நிறைந்திருக்கக் கண்டார். மநுஷ்யனின் செயல்கள் அனைத்திற்கும் காமம்தான் அடிப்படை என்று அறிவித்தார். இன்றைய மனோவிஜ்ஞானம் அதைத் தாண்டி பல படிகள் வந்து விட்டது. இன்று பல திஶைகளிலும் மனஸைப் பற்றிய பற்பல

ஆராய்ச்சிகள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. அவற்றுக்கு ஹிந்து ஶாஸ்த்ரம் வழிகாட்டியாக அமைந்து வருகிறது. மாறாக, ஹிந்து ர்ஷிகள் ஆயிரமாயிரம் வர்ஷங்கள் முன்னரே மனஸைப் பற்றி ஆராய்ந்து அறிந்து ஸாங்க்ய தத்வம், வேதாந்த கருத்து, யோக ஶாஸ்த்ரம் போன்ற பொக்கிஷங்களை வெளியிட்டுள்ளனர்.

இந்த ஶ்லோகத்தில் வந்துள்ள ஶ்ரத்தா, ஸ்வபாவம், தேஹீ, ஸத்வ – ரஜஸ் – தமஸ் என்ற முக்குணங்கள் என்ற வார்த்தைகள் சிறப்பானவை. இவை ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் மாத்ரமே உள்ளவை. இவற்றுக்கு நிகரான வார்த்தைகள் மற்ற மொழிகளில் இல்லை. எனவே, நாம் இதே வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்துவோம். தேஹீ என்பவன் தேஹத்தை தரித்தவன் அல்லது தேஹத்தில் இருப்பவன். தேஹம் வேறு, அதில் இருப்பவன் வேறு என்ற அரியதொரு ஸத்யத்தை தேஹீ என்ற இவ்வார்தை அறிவிக்கிறது. நாம் ரெண்டாம் அத்யாயத்திலும் பதின்மூன்ரும் அத்யாயத்திலும் இதை விரிவாகப் பார்த்தோம்.

ஶ்ரத்தா என்பதில் நம்பிக்கை அடங்கும் என்றாலும் அது நம்பிக்கையை விட ஆழமானது. நான்காம் அத்யாயத்தின் 39, 40 ஶ்லோகங்களில் அது விளக்கப் பட்டுள்ளது. ஸ்வபாவத்திலிருந்து பிறந்தது ஶ்ரத்தை என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். சூற்றுச் சூழலிலிருந்தோ நண்பர்களிடம் இருந்தோ தொற்றிக் கொண்டதில்லை. புஸ்தகங்களிலிருந்து பிறந்ததும் இல்லை. (நம்பிக்கை இவ்வாறு ஏற்பட முடியும்). ஸ்வபாவத்திலிருந்து பிறந்தது ஶ்ரத்தை. ஸ்வபாவம் என்பது என்ன? ஆங்கிலத்தில் Disposition என்கிறார்கள். சென்ற ஜன்மங்களிலும் இந்த ஜன்மத்திலும் நாம் இதுவரை பெற்றுள்ள அநுபவங்கள் மற்றும் செய்துள்ள செயல்களின் விளைவாக உருவானது நம் பாவம் (பாவனை). இது நாமே விளைவித்தது. நம்முடனே வந்தது. மநுஷ்யன் இறக்கும் அந்த இறுதி க்ஷணத்தில் எந்த பாவனையில் இருக்கிறானோ, அதற்கு ஏற்ப அவனது அடுத்த ஜன்மம் விளைகிறது (8 – 6). வாழ்க்கை முழுவதும் எந்த பாவனையில் கழிக்கிறானோ, அதுவே இறுதி க்ஷணத்தில் ஏற்படும். ஸ்வபாவம் நம் ஒவ்வொருவருக்கும் விஶேஷமானது (Unique). ஸ்வபாவத்தை மாற்ற முடியுமா? எதிர்க்காலத்தில் மாற வாய்ப்பு உண்டு. ஆனால் இன்று? நாம் கொண்டு வந்த ஸ்வபாவம்தான் நம் கையில். இந்த ஸ்வபாவத்திலிருந்து பிறந்தவை ஸத்வ, ரஜஸ், தமஸ் என்ற மூன்று வகை ஶ்ரத்தைகள்.

ஸம்ஸ்க்ருத வார்த்தைகளில் உள்ள ஒரு அழகை 'ஸ்வபாவஜா', என்ற இவ்வார்தையில் காணலாம். ஜ (ஆண்பால்) அல்லது ஜா (பெண்பால்) என்ற எழுத்து ஒரு வார்த்தையின் இறுதியில் சேர்ந்தால் அங்கு அல்லது அதற்குப் பிறந்தவன் அல்லது பிறந்தவள் என்று அர்தம் ஆகிறது. அநுஜ என்றால் பிறகு பிறந்தவன் (தம்பி) என்றும் அநுஜா என்றால் பிறகு பிறந்தவள் (தங்கை) என்றும் பொருள். பங்கஜா (தாமரை) என்றால் சேற்றில் பிறந்தவள். மனோஜ என்றால் மனஸிற்குப் பிறந்தவன். நீரஜா (மீன்) என்றால் நீரில் பிறந்தவள். பூர்வஜா (முதலில் பிறந்தவள்), கிரிஜா (மலை மன்னனுக்குப் பிறந்தவள்), வனஜா (வனத்தில் பிறந்தவள்), அண்டஜ (முட்டையில் பிறந்தது), த்விஜ (இரு பிறப்பு உடையவன்) என்று பல சொற்கள் உண்டு. ய என்ற எழுத்தும் இதே போல் பயன் படுகிறது. ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் இப்படிப்பட்ட ஓரெழுத்து வார்தைகள் பல உண்டு.

📖 ॐ 📖

सत्त्वानुरूपा सर्वस्य श्रद्धा भवति भारत ।
श्रद्धामयोऽयं पुरुषो यो यच्छ्रद्धः(स) स एव सः ।।
{अध्याय १७ ~ श्लोक ३}

ஸத்த்வாநுரூபா ஸர்வஸ்ய ஶ்ரத்$_3$த$_4$ா ப$_4$வதி ப$_4$ாரத.
ஶ்ரத்$_3$த$_4$ாமயோऽயம் புருஷோ யோ யச்ச்$_2$ரத்$_3$த$_4$:(ஸ்) ஸ ஏவ ஸஹ..
(அத்$_4$யாயம் 17 ~ ஶ்லோகம் 3)

மநுஷ்யர்களுடைய ஶ்ரத்தை அவர்களின் உள்ளத்திற்கேற்ப (அந்த:கரணத்திற்கேற்ப) அமைகிறது. மநுஷ்யன் ஶ்ரத்தைமயமானவன். அதாவது ஶ்ரத்தையே மநுஷ்யன். அவனது ஶ்ரத்தை எந்த அளவில் உள்ளதோ அவ்வளவு தான் அவனும். (17 – 3)

மநுஷ்யன் ஶ்ரத்தை மயமானவன்...

ஸ்வபாவத்திலிருந்து பிறந்தது என்பதால் ஶ்ரத்தை ஸ்வபாவத்திற்கு ஏற்பவே அமைகிறது. மநுஷ்யன் ஶ்ரத்தை மயமானவன். ஶ்ரத்தை எந்த அளவில் உள்ளதோ அவ்வளவுதான் மநுஷ்யன். ஶ்ரத்தைக்கு ஏற்ப அவனது குணங்கள், அவனது ஆர்வங்கள், அவனது செயல்கள், அவனது அநுபவங்கள், அவனது நண்பர்கள், அவனுக்கு அமைந்திடும் சூழ்நிலைகள் அனைத்தும் அமைந்திடும். அவனது ஒட்டு மொத்த வாழ்க்கையும் அவனது ஶ்ரத்தைக்கேற்ப அமைகிறது. As you think, So you become என்கிறார்கள். It is not the Gun, but the Man that fights. It is not even the Man, but his mind that fights என்கிறார்கள். 'அரண்டவனுக்கு இருண்டதெல்லாம் பேய்', என்கிறார்கள். 'உன்னுடைய உலகம் வேறு, என்னுடைய உலகம் வேறு', என்று பேசக் கேட்கிறோம். பயம் நிறைந்தவனுக்கு எல்லாமே பயம் கொடுக்கக் கூடியவையாக நடக்கின்றன. ஸந்தோஷம் நிறைந்தவனுக்கு எல்லாம் நிறைவாக நடக்கின்றன. ஶோகம் நிறைந்தவன் வாழ்க்கையில் பெரும் பகுதி ஶோகத்தில் கழிகிறது. ஒரு அறையில் நீண்டகாலம் தொடர்ந்து ஒரு குறிப்பிட்ட எண்ண அலை எழுந்தால் அந்த அறையின் சுவர்களும் அந்த எண்ண அலையை ப்ரதிபலிக்கத் தொடங்குகின்றன. அதே போல், ஒரு தீவ்ரமான ஶ்ரத்தை அருகிலுள்ள நபர்கள் மீதும் தாக்கம் ஏற்படுத்துகிறது.

ஸெப்டெம்பர் 11'ம் தேதி அமெரிக வரலாற்றில் மிக முக்யமானது. அன்று அமெரிகாவிற்கு ரெண்டு விஷயங்கள் கிடைத்தன. ஒன்று பாரதத்திடம் இருந்து, ஸெப்டெம்பர் 11, 1893'ம் வர்ஷம், ஸ்வாமி விவேகானந்தர் என்ற ரூபத்தில். மற்றொன்று அரேபியாவிடமிருந்து, ஸெப்டெம்பர் 11, 2001'ம் வர்ஷம், ஓஸாமா பின் லாடன் என்ற ரூபத்தில். ஆயிரமாயிரம் வர்ஷங்களாக பாரதம் எந்த சிந்தனையைப் பேணி வளர்த்ததோ, அந்த சிந்தனையின் ஒட்டு மொத்த வடிவமாக ஒரு விவேகானந்தர் உருவானார். அமெரிகா சென்றார். ஸெப்டெம்பர் 11'ம் தேதி சிகாகோ நகரமன்ற அரங்கில், 'அமெரிக நாட்டு எனதருமை ஸஹோதர ஸஹோதரிகளே, என்று தொடங்கிய தனது புகழ் மிக்க உரையை நிகழ்த்தினார். அமெரிக நாட்டு சிந்தனையாளர்கள், தொழிலதிபர்கள், விஞ்ஞானிகள் என்று எல்லா வர்கத்தினர் மீதும் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தினார். ராக்ஃபெல்லர் என்ற வ்யாபாரி அவரைக் காண வந்தார். தன் செல்வத்தின் மதிப்பைக் கூறி தன்னை அறிமுகப் படுத்திக் கொண்டார். 'உன் செல்வம் உனது அறிமுகம் இல்லை. அது எந்த வகையில் மநுஷ்ய ஸமுதாயத்திற்குப் பயன்பட்டுள்ளது என்பதே உன் உண்மையான அறிமுகம்', என்றார். அன்று ஸ்வாமி விவேகானந்தர் விதைத்ததே இன்று மாபெரும் தொண்டு நிறுவனமாக வளர்ந்துள்ள ராக்ஃபெல்லர் ஃபௌண்டேஷன் என்னும் ஆலமரம். பல நூறு வர்ஷங்களாக அரேபியாவில் எந்த சிந்தனை மீண்டும் மீண்டும் செய்யப்பட்டதோ, எந்த சிந்தனை ஐரோப்பாவிலும் பாரதத்திலும் பெரும் நாஶத்தையும் ரக்த வெள்ளத்தையும் ஏற்படுத்தியதோ, அந்த சிந்தனையின் மொத்த உருவாக ஒரு ஓஸாமா பின் லாடன் வந்தான். ஸெப்டெம்பர் 11, 2001'ம் வர்ஷம், அமெரிகாவில் ரெட்டைக் கட்டிடங்களைத் தகர்த்தான். அமெரிகாவில் பெரும்பீதியைப் பரப்பினான். ஒருவனால் தன்னிடம் என்ன இருக்கிறதோ அதைத்தானே கொடுக்க முடியும்? பாரத மண்ணிலிருந்து வீசும் வாஸம் ஸாத்வீக ஶ்ரத்தை. அரேபிய மண்ணிலிருந்து வீசும் நாஶக்காரப் புயலான தாமஸ ஶ்ரத்தை.

📖 ॐ 📖

यजन्ते सात्त्विका देवान्यक्षरक्षांसि राजसाः ।
प्रेतान्भूतगणांश्चान्ये यजन्ते तामसा जनाः ।।
{अध्याय १७ ~ श्लोक ४}

யஜந்தே ஸாத்த்விகா தே₃வாந்யக்ஷரக்ஷாம்ஸி ராஜஸாஹா.
ப்ரேதாந் பூ₄தக₃ணாம்ஶ்சாந்யே யஜந்தே தாமஸா ஜநாஹா.
(அத்₄யாயம் 17 ~ ஶ்லோகம் 4)

ஸாத்வீகமானவன் தெய்வங்களைப் பூஜிப்பான். ராஜஸமானவன் யக்ஷர்களையும் ராக்ஷஸர்களையும் பூஜித்திடுவான். தாமஸன் ப்ரேதங்களையும் பூதங்களையும் பூஜிப்பான். (17 – 4)

ஶ்ரத்தைக்கு ஏற்ப வழிபாடு...

ஒருவன் தன்னை விட உயர்ந்தவனாக யாரைக் கருதுகிறானோ, யாரை நினைத்து மெய்ச்சிலிர்க்கிறானோ, யாரிடம் இருந்து ஊக்கமும் உத்ஸாஹமும் பெறுகிறானோ, யாரைப் போல் தானும் ஆக வேண்டும் என்று கனவு காண்கிறானோ, அவரையே பூஜிப்பான். ஒருவன் யாரைப் பூஜிக்கிறானோ அதை வைத்து அவனுடைய ஶ்ரத்தையைத் தெரிந்து கொள்ள முடியும்.

ஸாத்வீகமானவன் தெய்வங்களைப் பூஜிப்பான். தெய்வ இயல்புகள் அவனை ஈர்த்திடும். தெய்வ குணங்கள் அவனுக்கு ஊக்கம் அளித்திடும். தன்னில் பதித்துக் கொள்ள முயன்றிடுவான்.

ராஜஸம் நிறைந்தவன் யக்ஷர்களையும் ராக்ஷஸர்களையும் பூஜிப்பான். அராஜகம் விளைவிப்பவர்களை, வன்முறையைத் தூண்டி வாழ்பவர்களை பூஜிப்பான். இவனும் அராஜகமும் ஹிம்ஸையும் நிறைந்தவனாக இருப்பான். அப்படியே ஆக விரும்பிடுவான். தற்காலத்தில் அரஸியல்வாதிகளே ராக்ஷஸர்களின் ப்ரதிநிதிகள். அரஸியல்வாதிகளின் படங்களை தம் இல்லங்களில் வைத்தவர்கள், இல்லத்தின் ஶுப நிகழ்ச்சிகளை அவர்களது ஆஶீர்வாதத்துடன் நடத்துபவர்கள், அவர்களது உருவங்களைத் தம் ஶரீரத்தில் பச்சைக் குத்தியவர்கள், அவர்களது ஆவேஶப் பேச்சுக்களில் மெய்ச்சிலிர்த்து உத்ஸாஹம் அடைபவர்கள், அவர்களது வெற்றிக்காக உழைப்பவர்கள், அவர்களது தோல்வியில் தீக்குளிப்பவர்கள் இத்தகைய லக்ஷோபலக்ஷ தொண்டர்கள் ராஜஸ ஶ்ரத்தை கொண்டவர்கள். ராக்ஷஸர்களைப் பூஜிப்பவர்கள். ஆட்டோ ஶங்கர், சந்தனக்கடத்தல் வீரப்பன், டாக்டர் ப்ரகாஷ், மற்ற கொள்ளைக்கார கொலைக்காரர்களின் 'வீர ஸாஹஸத்தை', மெய்ம்மறந்து வர்ணித்திடும் பத்ரிகைகளும் அவ்வர்ணனையை மெய்ம்மறந்து படித்திடும் வாசகர்களும் ராக்ஷஸர்களைப் பூஜிப்பவர்களே.

தாமஸீ பூத ப்ரேதங்களைப் பூஜிக்கிறான். பூத ப்ரேதங்கள் நிழலானவை. உண்மையில் இல்லாதவை. ஆனால், இருப்பவைப் போல் தோற்றம் அளிப்பவை. இன்றைய சூழ்நிலையில் ஸினிமா நடிகர்கள் பூத ப்ரேதங்களின் ஒப்பற்ற ப்ரதிநிதிகள். இவர்களும் நிழல்களே. இல்லாததை, இல்லாத அழகை, இல்லாத வீரத்தை, இல்லாத ஒழுக்கத்தை, இருப்பதாகத் தோற்றமளிக்கச் செய்பவர்கள். வரி ஏய்ப்பவர்கள். அவஶ்யமற்ற வஸ்துக்களை, ஸமுதாயத்தில் தீங்கு விளைவிக்கும் வஸ்துக்களை கேவலம் பணத்திற்காக விளம்பரப் படுத்துபவர்கள். இவர்களை வழிபடுபவர்கள், இவர்களுக்காகத் தோரணம் கட்டுபவர்கள், இவர்களின் பிறந்த நாளைக் கொண்டாடுபவர்கள், இவர்களுடைய 'ஸாதனைகளை', ஜொள்ளு விட்டபடி படிப்பவர்கள், இவர்கள் அனைவரும் தாமஸ ஶ்ரத்தை கொண்டவர்கள். தேஹம் முழுவதும் கவசம் அணிந்து கொண்டு விளையாடுபவர்களை வீரர்கள் என்றும், (தேஶம் கார்கில் யுத்தத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும் போது, அதே பாகிஸ்தானுடன் ஷார்ஜாவில் விளையாடிக் கொண்டிருந்த) அப்பட்டமான ஸ்வயநலத்திற்காகவும் வெறும் பணத்திற்காகவும் விளையாடுபவர்களை நாட்டின் ப்ரதிநிதிகள் என்று வழிபடும் க்ரிக்கெட் ரஸிகர்களையும் இதே வர்கத்தில் சேர்க்கலாம்.

📖 ॐ 📖

अशास्त्रविहितं(ङ्) घोरं(न्) तप्यन्ते ये तपो जनाः । दम्भाहङ्कारसंयुक्ताः(ख्) कामरागबलान्विताः ।।
कर्शयन्तः(श्) शरीरस्थं भूतग्राममचेतसः । मां(ञ्) चैवान्तः(श्) शरीरस्थ(न्) तान्विद्ध्यासुर निश्चयान् ।।
{अध्याय १७ ~ श्लोक ५, ६}

அஶாஸ்த்ர விஹிதம்(ங்) கோ₄ரம்(ந்) தப்யந்தே யே தபோ ஜநாஹா.
த₃ம்ப₄ாஹங்கார ஸம்யுக்தாஹா:(க்₂) காமராக₃ ப₃லாந்விதாஹா..
கர்ஶயந்த:(ஶ்) ஶரீரஸ்த₂ம் பூ₄தக்₃ராமமசேதஸஹ.
மாம்(ஞ்) சைவாந்த:(ஶ்) ஶரீரஸ்த₂ம்(ந்) தாந்வித்₃த்₄யாஸுர நிஶ்சயாந்..
(அத்₄யாயம் 17 ~ ஶ்லோகம் 5, 6)

எவர் ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப் படாத கோரமான தபஸ் இயற்றுபவர்களாய், டாம்பீகமும் அஹங்காரமும் உள்ளவர்களாய், காமமும் பற்றும் வலுத்தவர்களாய், இந்த ஶரீரத்தில் இருக்கிற இந்த்ரியங்களையும் என்னையும் வதைத்திடுபவர்களாய், அறிவற்றவர்களாய் இருக்கிறார்களோ அவர்கள் அஸுர வழியில் துணிந்து விட்டவர்கள் என்பதை அறிந்து கொள். (17 – 5, 6)

அஸுர வழியில் இருப்பவர்கள்...

கோர தபஸ் என்பது பார்ப்பவர்களுக்கும் கேட்பவர்களுக்கும் பயமூட்டிடும் தபஸ். முள் படுக்கையில் படுப்பதும் முள் சாட்டையால் அடித்துக் கொள்வதும் கடும் கசப்பைத் தின்பதும் நெடுங்காலம் கடுமையான பட்டினி கிடப்பதும் ஒற்றைக்காலில் நிற்பதும் கொளுத்தும் ஸூர்யனைத் தொடர்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருப்பதும் என்று பற்பல விதங்களில் ஶரீரத்தைக் கடுமையான கட்டுப்பாடுகளுக்கு உட்படுத்துவது கோர தபஸ். இவை ஶாஸ்த்ரங்களால் விதிக்கப்பட்டவை அல்ல. இவற்றால் ஶரீரம் வறுக்கப் படுகிறது. பெரும்பாலும் இத்தகைய தபஸ் (தம்பம்) பகட்டிற்காகவும் ஆணவத்திற்காகவும் மாத்ரமே செய்யப் படுகிறது. தபஸ் முடிந்த பிறகு ஆடம்பர விழா எடுக்கப் படுகிறது. பலரும் வந்து அவர் செய்த தபஸின் கடுமையையும் அதைத் தாங்கிய இவரது மனோவலிமையையும் பாராட்டிப் பேசுவர். இவருக்குப் பட்டம் சூட்டுவர். இவரும் ஏற்றுக் கொள்வார். தபஸிற்குக் காரணம்? ஏதோ ஒரு விருப்பத்தின் பூர்தி. ஏதோ ஒரு விஷயத்தின் மீது கொண்ட பற்று.

இத்தகைய தபஸ் செய்பவன் இந்த்ரியங்களை வதைக்கிறான். இந்த்ரியங்களுக்கு ஆற்றல் அளித்திடும் பரமாத்மனை வதைக்கிறான். அவமதிக்கிறான். பிறருடைய ஶரீரத்திற்குத் துன்பம் கொடுப்பது தவறென்றால் தன் ஶரீரத்தை வருத்துவதும் தவறே. பிறரை பட்டினி போடுவது கொடுமை என்றால் தன் ஶரீரத்திற்கு உணவை மறுப்பதும் கொடுமையே. கொலை பாபம் என்றால் தற்கொலையும் பாபமே. ஶரீரம் நம் உரிமை இல்லை. இறைவன் இவ்வுலக வாழ்விற்காக நமக்கு அளித்திருக்கும் கருவி. அதை ஸுகபோகத்தில் மூழ்கடித்து வாழ்வை வீணடிப்பது எவ்வாறு தவறோ, அதன் தேவையை மறுத்து, அதை வாட்டுவதும் தவறே. முதலாளியின் உடைமையைத் தவறாகப் பயன் படுத்துவது அவனுக்கு இழைக்கும் த்ரோஹம். அவனை அவமதிப்பதாகும். இதை அறியாமை என்றும் அஸுரனின் போக்கு என்றும் கூறுகிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

தபஸ் ஒரு ஆத்ம ஸாதனம். பரமனை அடைவதற்காக உள்ள ஒரு கருவி. ஆனால், ஶரீரத்தை வருத்துவதே தபஸ் என்ற கருத்து பரவலாக உள்ளது. ஸுகத்தை மறுப்பது ஆன்மீகம் என்று கருதுவதே காரணம். இனிப்பை உண்பது ஸுகமாக இருக்கிறது என்பதால் கஸப்பை உண்பது ஆன்மீகம் ஆகி விடுகிறது. பட்டு மெத்தை ஸுகம் என்றால் முள் படுக்கை ஆன்மீகம் ஆக வேண்டும். ஆனால், விருப்பு – வெறுப்பு ரெண்டும், வேண்டும் – வேண்டாமை ரெண்டும் இல்லாமல் இருப்பதே ஆன்மீகம். ஸுகம் விரும்புவதும் து:கம் விரும்புவதும் ரெண்டும் ஸமமே. இனிப்பை நாடுவதும் கஸப்பை நாடுவதும் ஒன்றே. பட்டு மெத்தை வேண்டும் என்று சொல்வதும் முள் படுக்கையே வேண்டும் என்று சொல்வதும் ஒன்றே. எதை விரும்புகிறோம் என்பதல்ல கணக்கு. எதையும் விரும்பாமையே ஆன்மீகம். நம் பார்வையில் இது உயர்ந்தது என்றும் அது தாழ்ந்தது என்றும் பாகுபாடுகள் ஏற்படுத்திக் கொண்டு உயர்ந்ததை விலக்குவதை த்யாகம் என்று கருதுகிறோம். செல்வம் உயர்ந்தது. ஏழ்மை தாழ்ந்தது. செல்வத்தை விலக்கி வைத்து வறுமையை ஏற்றால் த்யாகம் என்று கருதுகிறோம். ரெண்டையும் ஸமமாகக் கருதுவதையே ஆன்மீகம் ஆமோதிக்கிறது. ரெண்டிலும் மனஸ் தடுமாறாமல் ஸமமாக இருந்திட வேண்டும் என்று சொல்கிறது. இவை உலக விஷயங்கள். நான் இவற்றுக்கு அப்பாற்பட்டவன் என்று உணர்வதே ஆன்மீகம்.

ஶரீரக் கட்டுப்பாடுகள் தேவை தான். பழகுவதற்காக. எல்லாம் ஒன்றே என்று உணர்வதற்காக. 'இது எனக்கு ப்ரியமானது'; 'அது இல்லாமல் என்னால் இருக்க முடியாது'; 'இதை என்னால் தாங்கிக் கொள்ள முடியாது; 'அது வந்தால் நான் குலைந்து விடுவேன்; இத்தகைய மாயக்கருத்துக்களை தகர்த்தெறிவதற்காக ஶரீரக் கட்டுப்பாடுகள் தேவை. நாம் உலக விஷயங்களுடன் ஏற்படுத்திக் கொண்ட கட்டுக்களை, பாஶப்பிணைப்புகளை அறுத்து எறிவதற்காகத் தேவை. அவ்வளவுதான் கட்டுப்பாடுகளின் நோக்கம். ஶரீரக் கட்டுப்பாடுகளே தபஸாகி விடாது. தபஸ் என்ன என்பதை ஶ்லோகங்கள் 14 முதல் 19 வரை விளக்குகிறார்.

ॐ

आहारस्त्वपि सर्वस्य त्रिविधो भवति प्रियः ।
यज्ञस्तपस्तथा दानं(न्) तेषां भेदमिमं शृणु ।।

{अध्याय १७ ~ श्लोक ७}

ஆஹாரஸ்த்வபி ஸர்வஸ்ய த்ரிவிதே₄ா ப₄வதி ப்ரியஹ.
யஜ்ஞஸ்தபஸ்தத₂ா த₃ானம்(ந்) தேஷாம் பே₄த₃மிமம் ஸ்ருணு..
(அத்₄யாயம் 17 ~ ஸ்லோகம் 7)

மநுஷ்யர்களுள் ப்ரியமான போஜனமும் மூன்று வகைகளாக உள்ளன. அதே போல், யஜ்ஞமும் தபஸும் தானமும் மூவகையாக உள்ளன . இந்த வேறுபாடுகளைக் கேட்பாயாக. (17 – 7)

ப்ரிய உணவும் மூன்று வகை...

ஸ்ரத்தைக்கேற்ப ஒருவருக்கு ப்ரிய உணவும் மூன்று வகைப்படும். அதே போல், யஜ்ஞமும் தபஸ்ஸும் தானமும் மூன்று வகைப்படும். இங்கு உணவையோ, யஜ்ஞம் தபஸ் தானம் போன்ற கர்மங்களையோ வகைப்படுத்திடும் முயற்சி இல்லை. ஒரு உணவை ஸாத்வீக உணவு என்றும் ஒன்றை ராஜஸ உணவு என்றும் மற்றொன்றை தாமஸ உணவு என்றும் வகைப்படுத்தவில்லை ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். ஒருவன் விரும்பிடும் உணவை வைத்து, யஜ்ஞம், தபஸ், தானம் போன்ற கர்மங்களை அவன் செய்திடும் பாங்கினை வைத்து, அவனுடைய ஸ்ரத்தையை அடையாளம் காட்டிடும் முயற்சியே இது.

இங்கு ஒரு எச்சரிக்கை. இந்த விளக்கத்தைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு மற்றவர்களை மதிப்பிட்டு ஸ்தரம் பிரிப்பது நம் நோக்கம் ஆகி விடக் கூடாது. நம்மை நாமே அறிந்து கொள்ள, நமது வகையை அறிந்து கொள்ள மாத்ரமே இதைப் பயன்படுத்த வேண்டும். நம்மிடம் தமஸும் ரஜஸும் காணப்பட்டால் அதைத் திருத்திக் கொள்ள அளவுகோலாக மாத்ரமே இந்த விளக்கத்தைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

யஜ்ஞம், தானம் தபஸ் ஆகியவை அக்காலத்தில் பரவலாக நடைமுறையில் இருந்ததால் இவை குறிப்பிடப் பட்டுள்ளன. ஆனால், ஒருவன் தேடிப் பெற்றிடும் நண்பர்கள், ஆவலுடன் எடுத்து படித்திடும் புஸ்தகம், ஆர்வம் காட்டும் விஷயம் (Subject of interest), ஈடுபாட்டுடன் விளையாடும் விளையாட்டு, விரும்பி அணிந்திடும் உடை என்று எந்த ஒரு விஷயமும் அவனது வகையை அறிந்திட உதவிடும். அதே போல், எவருடனும் பழகிடும் விதம், எந்த புஸ்தகத்தையும் படித்திடும் முறை, எந்த விஷயத்தையும் அணுகும் முறை, எந்த விளையாட்டையும் அணுகும் முறை, எந்த உடையையும் அணிந்திடும் விதம், அதாவது எந்த ஒரு செயலையும் செய்திடும் முறை இவையும் அவனது வகையை உணர்த்திடும்.

உலகின் ஒவ்வொரு மநுஷ்யனும் ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்ற இம்மூன்றில் ஒரு வகை ஸ்ரத்தை கொண்டவனாகவே காணப்படுவான். எனினும், ஒரே ஒரு வகையில் நூற்றுக்கு நூறு பொருந்திடும் நபர்கள் மிகக் குறைவாகவே இருந்திடுவர். மற்ற அனைவரும் மூன்றில் ஒன்று மேலோங்கிக் காணப்படுவர். அவரிடம் மற்ற ரெண்டும் மாறுபட்ட விஹிதத்தில் காணப்படும்.

📖 ॐ 📖

आयुः(स्) सत्त्वबलारोग्य सुखप्रीति विवर्धकः ।
रस्याः(स्) स्निग्धाः(स्) स्थिराहृद्या आहाराः(स्) सात्त्विकप्रियाः ।।
{अध्याय १७ ~ श्लोक ८}

ஆயு:(ஸ்) ஸத்த்வ ப₃லாரோக்₃ய ஸுக₂ ப்ரீதி விவர்த₄கஹ.
ரஸ்யா:(ஸ்) ஸ்நிக்₃த₄ா:(ஸ்) ஸ்தி₂ராஹ்ருத்₃யா ஆஹாரா:(ஸ்) ஸாத்த்விக ப்ரியாஹா..
(அத்₄யாயம் 17 ~ ஸ்லோகம் 8)

ஆயுளையும் தூய குணங்களையும் பலம் மற்றும் ஆரோக்யத்தையும் ஸுகத்தையும் த்ருப்தியையும் வளர்க்கக் கூடியவையான ரஸமுள்ள, பசையுள்ள (நெய்யுடன் கூடிய), போஷாக்கு அளிக்கக் கூடிய, ஹ்ருதயத்திற்கு இன்பம் அளிக்கக் கூடிய உணவு வகைகள் ஸாத்வீகனுக்கு ப்ரியமாக இருக்கும். (17 – 8)

ஸாத்த்விகனுக்கு ப்ரிய உணவு..

உணவு ஆயுளை கூட்டிடும். பலம் மற்றும் ஆரோக்யத்தைப் பெருகிடச் செய்யும். எனினும் தூய குணங்களை வளர்த்திடுமா? உண்ணும் உணவு, உண்ணும் போது உண்பவனின் மன நிலை, பரிமாறுபவரின் மன நிலை, ஸமைக்கப்படும் போது ஸமைப்பவரின் மன நிலை, ஆகிய அனைத்துமே உண்பவன் ஶரீரத்தையும் மனஸையும் பாதிக்கின்றன. ஹோட்டலில் உணவருந்தும் பெரும்பான்மையோரின் தேஹ நிலை பாதிக்கப்படுவதற்கு அங்கு ஸமைப்பவரின் மனஸில் தன் ஸம்பளம் பற்றியும் வேலைச் சூழ்நிலைப் பற்றியும் உள்ள குறைகளே காரணம். யுத்தம் முடிந்த பிறகு குருக்ஷேத்ரத்தில் பீஷ்மர் அம்புப் படுக்கையில் படுத்திருந்தார். யுதிஷ்டிரனும் மற்ற பாண்டவர்களும் த்ரௌபதியும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனும் அவரைக் காணச் சென்றனர். அப்போது நடந்த உரையாடலில் பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரனுக்கு நீதி ஶாஸ்த்ரங்களை எடுத்துரைத்தார். முடிந்த பிறகு த்ரௌபதி, பிதாமஹரே! நீங்கள் இதற்கு முன்னர் இவ்வளவு உயர்ந்த தர்மங்களைப் பேசியதில்லையே?', என்று கேட்டாளாம். 'இது வரை நான் அதர்மியான துர்யோதனன் அளித்த உணவை உண்டு வந்தேன். ஆனால், என் ப்ரிய அர்ஜுனன் விட்ட அம்புகளில் அந்த ரக்தம் முழுவதும் வற்றி விட்டது. இப்போது ஓடுவது அர்ஜுனன் கிளப்பிய நீர்ச்சுனையில் உருவான ஶுத்த ரக்தம். அதனால் தான் மனஸில் தர்ம சிந்தனையும் ஊற்றெடுக்கிறது', என்றாராம்.

பீஷ்மர் எந்நிலையிலும் தர்மவானாகவே இருந்தார். உணவு மனஸில் ஏற்படுத்தும் தாக்கத்தை வலியுறுத்திடவே இந்த கல்பனைக் கதை. தந்தை லஞ்ஜ ஊழல், மற்ற தூய்மையற்ற வழிகளில் ஸம்பாதித்து வரும் உணவு அவனது வம்ஶத்தை ஶரீரம், மனஸ், புத்தி என்ற எல்லா நிலைகளிலும் பாதிக்கும் என்பது நிஶ்சயம்.

ஸந்தோஷம் அளித்திடும் உணவு ஸாத்வீக உணவு என்கிறார். உணவு ஸந்தோஷம் அளித்திடுமா? மிதமான ருசியுள்ள உணவு த்ருப்தி அளித்திடும். எனினும், ஸந்தோஷம் என்பது உண்பவரின் மனநிலை. ஸந்தோஷமாக இருப்பவருக்கு எந்த உணவும் த்ருப்தி அளித்திடும். குறைகளைக் கண்டு அழுபவருக்கு எந்த உணவும் ஸந்தோஷம் அளித்திடாது.

போஷாக்கு அளித்திடும் உணவு ஸாத்வீக உணவு. ஸரியான விஹிதத்தில் ஶரீரத்திற்குத் தேவைப்படும் அனைத்து போஷாக்குகளும் கொண்ட உணவு பலம், ஆரோக்யம் மற்றும் நீண்ட ஆயுளை அளித்திடும். கார்போஹைட்ரேட், வைடமின், ப்ரொடீன், கொழுப்பு மற்றும் மினரல்ஸ் ஆகியவற்றின் விஹிதம் வயஸு மற்றும் செய்திடும் வேலையைப் பொருத்து, நபருக்கு நபர் மாறுபடும். பல்வேறு ருசிகளையும் அந்தந்த காலத்திற்கு ஏற்ற காய்கறி, பழங்கள் மற்றும் தான்யங்களை உட்கொண்டால் ஶரீரத்திற்குத் தேவையான அனைத்து போஷாக்குகளும் கிடைத்திட வாய்ப்பு உண்டு.

ஸுகம் அளித்திடும் உணவு, ஹ்ருதயத்திற்கு ஹிதம் அளித்திடும் உணவு ஸாத்வீக உணவு. அமைதியாக, ஆனந்தமாக உண்பதும், நன்கு அரைத்து உண்பதும், அரை வயிறு உண்பதும் ஸுகம் அளித்திடும்.

கீதா ப்ரெஸ் ஸ்ரீ ராம்ஸுக்தாஸ் கூறுவதைக் கேளுங்கள். 'நமக்கு இருப்பவை முப்பத்திரண்டு பற்கள். ஹரே ராம ஹரே ராம! ராம ராம ஹரே ஹரே, ஹரே க்ருஷ்ண ஹரே க்ருஷ்ண! க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண ஹரே ஹரே! என்ற மந்த்ரத்தில் இருப்பவை முப்பத்திரண்டு அக்ஷரங்கள். ஒரு பிடி உணவை வாயில் முப்பத்திரண்டு முறை அரைத்து உண்ண வேண்டும். இந்த மந்த்ரத்தைக் கூறியபடி, ஒவ்வொரு அக்ஷரத்திற்கு ஒரு முறை அரைத்து உண்டால், அமைதியாகவும் ஆனந்தமாகவும் உண்ணலாம். உள்ளத்தில் தூய சிந்தனையும் எழும். உண்ணும் அளவும் குறைந்து விடும்.

📖 ॐ 📖

कट्वम्ल लवणात्युष्ण तीक्ष्ण रुक्ष विदाहिनः ।
आहारा राजसस्येष्टा दुःखशोकामयप्रदा ।।
{अध्याय १७ ~ श्लोक ९}

கட்வாம்ல லவணாத்யுஷ்ண தீக்ஷ்ண ருக்ஷ விதா₃ஹிநஹ.
ஆஹாரா ராஜஸஸ்யேஷ்டா து₃க்₂க₂ஶோகாமய ப்ரத₃ாஹா..
(அத்₄யாயம் 17 ~ ஶ்லோகம் 9)

மிகையான கஸப்பு, புளிப்பு, கரிப்பு, உறைப்பு ஆகிய ருசிகளும் அதிக சூடான உணவும் வறண்டு போன உணவும் தாஹத்தை ஏற்படுத்தக் கூடிய உணவு வகைகளும் ராஜஸ குணம் பொருந்தியவனுக்குப் ப்ரியமானவை. இவ்வகை உணவுகள் கஷ்டத்தையும் வருத்தத்தையும் நோயையும் அளிக்கவல்லவை. (17 – 9)

ராஜஸனுக்கு ப்ரிய உணவு..

மிகையான ருசியுள்ள உணவு, அதாவது கஸப்பும் புளிப்பும் கரிப்பும் உறைப்பும் மிக அதிகமாய் உள்ள உணவு வகைகள் ராஜஸனுக்கு ப்ரியமாக இருந்திடும். இவை நாக்கிற்கு ருசியாக இருந்தாலும் ஜீர்ணத்திற்குக் கடினமானவை. நோயும் ஶரீரக் கஷ்டமும் ஏற்படுத்தக் கூடியவை. வறண்டு போன உணவும், எண்ணெயில் பொறிக்கப்பட்ட உணவும், மிகச் சூடாக உண்ணப்படும் உணவும் ஶரீரத்தில் வறட்சியை ஏற்படுத்தி தாஹத்தைத் தூண்டி விடும். வாயில் அரைக்கப்பட்ட உணவு, வயிற்றை அடைந்தவுடன் நீரில் கரைக்கப்பட்டு கூழ் போன்ற நிலைக்கு மாற்றப் படுகிறது. பின்னர், மற்ற ரஸங்களுடன் சேர்ந்து குடல் வழியாகச் செல்லும்போது ஜீர்ணிக்கப்படுகிறது. நீர்த்த உணவாக இருந்தால் ஶரீரத்தின் நீர் ஸமநிலை பாதிக்கப் படுவதில்லை. தாஹம் ஏற்படுவதில்லை. நீர் அகற்றப்பட்ட வரண்ட உணவும் எண்ணெயில் பொறிக்கப்பட்ட உணவும் உஷ்ணமான உணவும் வயிற்றில் சென்றால் ஶரீரத்தின் மற்ற பகுதிகளிலிருந்து நீர் வயிற்றை நோக்கி வரவழைக்கப்படுகிறது. அதனால், ஶரீரத்தின் நீர் ஸமநிலை பாதிக்கப் படுகிறது. தாஹமும் ஏற்படுகிறது. தயாரிக்கப்பட்டு, பாக்கெட்டில் அடைக்கப் பட்டு, விற்கப்படும் உணவு வகைகள் அனைத்தும் உப்பும் உறைப்பும் கொழுப்பும் அதிகமாக உள்ள உணவு வகைகள். இவை ராஜஸனுக்கு ப்ரியமானவை.

து:கஶோகாமயப்ரதா என்றால் து:கம், ஶோகம் மற்றும் ஆமய அளிக்கக் கூடியவை. ஆமய என்றால் நோய். நோய் ஶரீரத்திற்கு கஷ்டமும் (து:க), மனஸிற்கு வருத்தமும் (ஶோகம்) கொடுத்திடும் என்பதால் து:கஶோகாமய ப்ரதா.

🕮 ॐ 🕮

यातयामं(ङ्) गतरसं पूतिपर्युषितं(ञ्) च यत् ।
उच्चिष्टमपि चामेध्यं भोजनं(न्) तामसप्रियम् ।।
{अध्याय १७ ~ श्लोक १०}

யாதயாமம்(ங்) க₃தரஸம் பூதி பர்யூஷிதம்(ஞ்) ச யத்.
உச்சிஷ்டமபி சாமேத்₄யம் பே₄ாஜனம்(ந்) தாமஸ ப்ரியம்..
(அத்₄யாயம் 17 ~ ஶ்லோகம் 10)

ஜாமம் கழிந்த, ரஸமற்றுப் போன, துர்நாற்றம் எடுக்கக் கூடிய (ஊசிப் போன), புளித்துப் போன, தூய்மையற்ற உணவும், எச்சில் உணவும் தாமஸ குணம் பொருந்தியவனுக்கு ப்ரியமானவை. (17 – 10)

தாமஸனுக்கு ப்ரிய உணவு..

யாதயாமம்: ஜாமம் கழிந்த, காலம் கழிந்த உணவு. பழைய உணவு. நேற்றைய உணவு. ஃப்ரிட்ஜ் என்ற ஒரு பெட்டி வந்த பின்னர் ரெண்டு மூன்று தினங்கள் கழிந்த உணவும் உண்ணப்படுகிறது. ஒரு ஜாமம், ஏறக்குறைய ரெண்டு மணி நேரம் கழிந்து விட்டால் அது பழைய உணவு. ஸமைக்க தேவைப்படும் காலத்தை விட அதிக நேரம் அல்லது குறைவான நேரத்தில் ஸமைக்கப்பட்ட உணவும் யாதயாமம். காலம் கழிந்த பின் ஃப்ரீஜரில் பதப்படுத்தப் பட்டு பிற் காலங்களில் உண்ணப்படும் பழங்களும் காய்கறிகளும் யாதயாமம். (உ.ம் : குளிர்க்காலத்தில் உண்ணப்படும் மாம்பழம்).

கதரஸம்: ரஸமற்றுப் போன உணவு. எண்ணேக்காக தவிட்டை நீக்கி விற்கப் படும் ‘பாலிஷ்’ அரிஸி, வெண்ணே நீக்கப்பட்டு Toned, Standardized என்ற பெயரில் விற்கப்படும் பால், ரஸம் நீக்கப் பட்ட பழங்கள் முதலியவை கதரஸம்.

பூதி: (துர்நாற்றம் கொண்ட) அழுக வைத்துத் தயாரிக்கப்படும் துர்நாற்றம் கொண்ட ஸாராய வகைகள் மற்றும் இயல்பாகவே துர்நாற்றம் கொண்ட வெங்காயம், பூண்டு போன்ற வகைகள்.

பர்யூஷிதம்: கெட்டுப்போன, ஊஸிப்போன, புளித்துப் போன உணவு.

உச்சிஷ்டம்: எச்சில் உணவு.

அமேத்யம்: அபவித்ர தீனி வகை. பிணம் அபவித்ரமானதால் முட்டை, மாம்ஸ வகைகள் அமேத்ய உணவு.

இவை எல்லாம் தாமஸனுக்கு ப்ரியமான தீனி வகைகள். தாமஸ ஶ்ரத்தை உள்ளவன் இவற்றை விரும்பிச் சாப்பிடுவான். ஸாத்வீக போஜனத்தையும் பற்றுடன், நாக்கைச் சப்பு கொட்டியபடி சாப்பிட்டால் அது ராஜஸமாகி விடும். மயக்கம் அல்லது உறக்கம் ஏற்படுமாறு வயிறு முட்ட உண்டால் அது தாமஸமாகி விடும். பிக்ஷையில் கிடைத்த பழைய உணவும் இறைவனுக்குப் படைத்து, திருநாமம் சொல்லிய படி, மிகக் குறைவாக, உயிர் வாழப்போதுமான அளவில் உண்டால் அதுவும் ஸாத்வீக போஜனமாகி விடும். ஸாத்வீக போஜனத்தைப் பற்றி கூறும் போது முதலில் ஃபலனேச் சொல்கிருர். அதன் பின்னர் போஜனத்தை வர்ணிக்கிருர். ராஜஸ உணவின் வர்ணனேயை முதலிலும் ஃபலனேப் பின்னரும் கூறுகிருர். தாமஸத்தை கூறும் போது ஃபலனேப் பற்றி எதுவும் கூறுவதில்லே. ‘தீனியைப் பற்றித் தெளிவாக வர்ணித்த பின்னர் ஃபலனேப் பற்றிக் கூறவும் வேண்டுமோ?’ என்று நினேத்திருப்பார்.

பால் நம் உணவின் ஒரு அங்கமாகி விட்டது. பஶும்பால் சிறந்தது. புத்தி கூர்மையை வளப்படுத்தும். ஸாத்வீகமானது. எருமைப்பால் உடற் பலத்தை வளர்க்கலாம். புத்தியை மந்தமாக்கும். தாமஸமானது. இது பொதுவாக இருந்து வரும் கருத்து. அதனதன் கன்றுகளேப் பார்க்கும் போது உண்மையாக இருக்கலாம் என்றும் தோன்றுகிறது. ஆனுல், நமக்கு நன்மை வேண்டும் என்பதால் பஶுவினேக் கொடுமைப்படுத்தி கறக்கப்படும் பால் நன்மை எதுவும் செய்யாது. மாருக, தீங்கு விளேவித்திடும். கன்று குட்டியை பட்டினி போட்டு பஶுவின் பாலே முழுவதும் கறந்து விடுதல் பெருங்கொடுமை. அதிகப் பால் வேண்டும் என்பதற்காக பால் ஸுரக்க வைக்கும் ஊஸி போடுதலும் பஶுவை காளேயுடன் சேர விடாமல் வெளிநாட்டுக் காளேகளின் வீர்யத்தை ஊஸி மூலம் செலுத்தி, பஶுவை சினேயாக்குதலும் (கர்பமாக்குதல்) ஒரு கன்று ஈந்தபின் ஓரிரு வர்ஷங்களே பால் கொடுத்திடும் என்பதாலும் கர்பமாக இருந்திடும் போது ஸில மாஸங்கள் பால் ஸுரக்காது என்பதாலும் கர்பம் தரிக்காமல் தொடர்ந்து பால் கொடுக்க வைத்திட ஊஸி மருந்துகள் ஏற்றுதலும் மடி வற்றி விட்ட பஶுக்களேயும், காளேகளேயும், ஆண் கன்றுகளேயும் கஸாப்புத் தொழிற்சாலேகளுக்கு அநுப்பி விடுதலும், கொடுமையோ கொடுமை. இவ்வாறு தயார் செய்யப்பட்ட பால் ஸாத்வீக ஃபலனே எங்ஙனம் அளித்திடும்? மேலே நாடுகளில் பஶுவின் பாலேயும் பால் பொருட்களேயும் புறக்கணித்திடுங்கள் என்று ஒரு பேரியக்கமே நடக்கிறது. அவர்கள் தம்மை Vegans என்று அழைத்துக் கொள்கின்றனர்.

ௐ

உணவு

ஸத்வம்	**ரஜஸ்**	**தமஸ்**
ஜ்ஞானத்தின் விளேவாக இவ்வுணவில் நாட்டம் தோன்றுகிறது.	ஆஸையின் காரணமாக இவ்வகை உணவில் நாட்டம் ஏற்படுகிறது.	**ஸோம்பலே இவ்வகை உணவில் நாட்டம் ஏற்படுத்துகிறது.**
ஆயுள், பலம், ஆரோக்யம்	நோயும் ஶரீரக் கஷ்டமும்	**மயக்கமும், மந்த நிலேயும்,**

வளர்த்திடும் உணவு.	மனவருத்தமும் அளித்திடும்.	**உறக்கமும் ஸோம்பலும் விளைந்திடும்.**
ஹிதம், ஸுகம் தரும். மிதமான ருசி. Fresh உணவு. தூயசிந்தனை வளர்க்கும்.	அதிக கஸப்பு, புளிப்பு, கரிப்பு, உறைப்பு. தீவ்ர ருசி. பரபரப்பை வளர்க்கும்.	**பழைய உணவு. ருசியற்ற உணவு. ஸோம்பலை, மந்தநிலையை வளர்க்கும்.**
சந்தைக்கு வரமுடியாத உணவு.	பதப்படுத்தப் பட்டு, சந்தையில் விற்கப்படும் உணவு.	**சந்தைக்கு வர முடியுமா தாமஸ உணவு?**
அமைதியாக, ஆனந்தமாக, ஶரீரத்திற்காக உண்ணப்படும்.	பற்றுடன், நாக்கிற்காக உண்ணப்படும் உணவு.	**பழக்கத்தில், எந்த சிந்தனையும் இன்றி உண்ணப் படுவது.**

ॐ

अफलाकाङ्क्षिभियज्ञो विधिदृष्टो य इज्यते ।
यष्टव्यमेवेति मनः(स्) समाधाय स सात्त्विकः ।।
{अध्याय १७ ~ श्लोक ११}

அஃபலாகாங்க்ஷிபி$_4$ர்யஜ்ஞோ விதி$_4$த்$_3$ருஷ்டோ ய இஜ்யதே.
யஷ்டவ்யமேவேதி மன:(ஸ்) ஸமாத$_4$ாய ஸ ஸாத்த்விகஹ..
(அத்$_4$யாயம் 17 ~ ஶ்லோகம் 11)

யஜ்ஞம் செய்ய வேண்டியது கடமை என்பதை மனஸில் ஏற்று, எவ்வித ஃபலனும் எதிர்ப்பார்க்காமல், ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்ட முறையில் செய்யப்படும் யஜ்ஞம் ஸாத்வீகமானது. (17 – 11)

ஸாத்த்விக யஜ்ஞம்..

தாதவ்யம் என்றால் கொடுக்கப்பட வேண்டியது. ஶ்ரோதவ்யம் என்றால் கேட்கப்பட வேண்டியது. ப்ராப்தவ்யம் என்றால் அடையப்பட வேண்டியது. கர்தவ்யம் என்றால் செய்யப்பட வேண்டியது. அதே போல், யஷ்டவ்யம் என்றால் செய்யப்பட வேண்டிய யஜ்ஞம். செய்யப்பட வேண்டியது என்ற ஒரே எண்ணத்துடன் செய்யப்படுவது ஸாத்வீக யஜ்ஞம். யஜ்ஞத்திலிருந்து வேறு எந்த ஃபலனின் எதிர்ப்பார்ப்பும் இல்லை. செய்யப்பட வேண்டியது என்ற கருத்து இருந்தால் எந்த விதிமுறைகள் கூறப்பட்டுள்ளனவோ, அவற்றைக் கடைப்பிடிப்பது ஸ்வபாவம். வேறு ஃபலன்களை எதிர்ப்பார்த்தால் குறுக்கு வழிகளைத் தேட வாய்ப்பு உண்டு. வேறு ஃபலன் எதையும் எதிர்ப்பார்க்காத நிலையில் செய்யப்பட வேண்டியதை ஸரியாக, விதிமுறைகளின் படி செய்ய வேண்டும் என்று நினைப்பதே ஸ்வபாவம். மனஸ் முழுவதும் அதில் லயித்து, செய்யப்பட வேண்டியது என்ற கருத்து மேலிட்டு, ஶாஸ்த்ர விதிகளில் விதித்துள்ளபடி, மற்ற ஃபலன் எதையும் எதிர்ப் பார்த்திடாமல் செய்யப்படுவது ஸாத்வீக யஜ்ஞம்.

ॐ

अभिसन्धाय तु फलं(न्) दम्भार्थमपि चैव यत् ।
इज्यते भरतश्रेष्ठ तं यज्ञं विद्धि राजसम् ।।
{अध्याय १७ ~ श्लोक १२}

அபிஸந்தா$_4$ய து ஃபலம்(ந்) த$_3$ம்பா$_4$ர்த$_2$மபி சைவ யத்.
இஜ்யதே ப$_4$ரதஶ்ரேஷ்ட$_2$ தம் யஜ்ஞம் வித்$_3$தி$_4$ ராஜஸம்.
(அத்$_4$யாயம் 17 ~ ஶ்லோகம் 12)

பரத ஶ்ரேஷ்டனே! ஃபலனில் இச்சை வைத்தோ வெற்று ஆடம்பரத்திற்காகவோ செய்யப்படும் யஜ்ஞம் ராஜஸ யஜ்ஞம். (17 – 12)

ராஜஸ யஜ்ஞம்...

இதைச் செய்வதன் மூலம் இஷ்டமானது நடக்க வேண்டும், அநிஷ்டமானது விலகப் பட வேண்டும் என்ற விருப்பம் கொள்வதே ஃபலனை நாடுவதாகும். ராஜஸ யஜ்ஞத்தின் முதல் அடையாளம், அது ஃபலன் ஒன்றை எதிர்ப்பார்த்துச் செய்யப்படுவது என்பதுதான். 'எனக்கு செல்வம் கிடைத்திட வேண்டும், நல்ல மனைவி, மக்கள், நண்பர்கள், வேலைக்காரர்கள் எனக்குக் கிடைத்திட வேண்டும், எனக்கு மான மர்யாதையும் பெயர் புகழும் கிடைத்திட வேண்டும், நீண்ட ஆயுள் கிடைத்திட வேண்டும்', என்பவை இஷ்டமானவை நடந்திட வேண்டும் என்ற விருப்பங்கள். 'என் எதிரி ஒழிந்திட வேண்டும், எனக்கு நஷ்டம் ஏற்படக் கூடாது, என் பெயருக்கும் புகழுக்கும் பங்கம் ஏற்படக் கூடாது, என்னை நோய் எதுவும் தாக்கக் கூடாது', போன்றவை அநிஷ்டம் விலகிட வேண்டும் என்ற விருப்பம். இத்தகைய ஏதோவொரு ஃபலனுக்காகச் செய்யப் படுவது ராஜஸ யஜ்ஞம்.

ராஜஸ யஜ்ஞத்தின் மற்றொரு அடையாளம், அது ஆடம்பரத்திற்காக, பகட்டிற்காகச் செய்யப் படுவது என்பதே. திருமணத்தின் போது செய்யப் படும் அருவருப்பான ஆடம்பரம் நாம் அன்றாடம் காண்பதே. 'நான் ஒரு செல்வந்தன்', என்பதை, 'நான் எவனுக்கும் இளைத்தவனல்ல', என்பதை, 'செல்வந்தர்களும் செல்வாக்குள்ளவர்களும் ப்ரபலங்களும் எனக்கு அறிமுகமான வேறு பலரும் என் வீட்டுத் திருமண நிகழ்ச்சிக்கு வந்திடுவர்', என்பதையும் ஊர் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆவலே திருமண ஆடம்பரத்திற்குக் காரணம். 'ஊர் என்னை ஒரு மஹாத்மா என்றும் நற்குணங்களைக் கொண்டவன் என்றும் நல்லொழுக்கம் கொண்டவன் என்றும் ஆன்மீக ஸாதகன் என்றும் கருத வேண்டும்', என்ற எண்ணமே யஜ்ஞத்தை ஆடம்பரமாகச் செய்வதற்குக் காரணம். அதற்காகச் செய்யப்படுவது ராஜஸ யஜ்ஞம்.

📖 ௐ 📖

विधिहीनं असृष्टान्नं मन्त्रहीनमदक्षिणम् ।
श्रद्धाविरहितं यज्ञं(न्) तामसं परिचक्षते ।।
{अध्याय १७ ~ श्लोक १३}

விதி$_4$ஹீநம் அஸ்ருஷ்டாந்நம் மந்த்ரஹீநமத$_3$க்ஷிணம்.
ஶ்ரத்$_3$தா$_4$விரஹிதம் யஜ்ஞம்(ந்) தாமஸம் பரிசக்ஷதே..
(அத்$_4$யாயம் 17 ~ ஶ்லோகம் 13)

ஶாஸ்த்ர முறைப்படியும் இல்லாமல், அன்ன தானமும் இல்லாமல், வேத மந்த்ரங்கள் இல்லாமல், தக்ஷிணை (தானம்) இல்லாமல், ஶ்ரத்தையும் இல்லாமல் நடத்தப் படும் யஜ்ஞம் தாமஸ யஜ்ஞம் எனப்படுகிறது. (17 – 13)

தாமஸ யஜ்ஞம்...

ஶாஸ்த்ர விதிமுறைகள் இருந்திடாது. யஜ்ஞத்தின் இன்றியமையாத பகுதியான அன்ன தானம் இருந்திடாது. வேத மந்த்ரங்கள் இருந்திடாது. தக்ஷிணைகளும் தானங்களும் இருந்திடாது. யஜ்ஞத்தைப் பற்றி ஶ்ரத்தையும் இருந்திடாது. அதுவே தாமஸ யஜ்ஞம்.

📖 ௐ 📖

देवद्विजगुरुप्राज्ञपूजनं शौचमार्जवम् ।
ब्रह्मचर्यं अहिंसा च शारीरं(न्) तप उच्यते ।।
{अध्याय १७ ~ श्लोक १४}

தே$_3$வத்$_3$விஜ கு$_3$ரு ப்ராஜ்ஞ பூஜநம் ஶௌசமார்ஜவம்.
ப்$_3$ரஹ்மசர்யமஹிம்ஸா ச ஶாரீரம்(ந்) தப உச்யதே..
(அத்$_4$யாயம் 17 ~ ஶ்லோகம் 14)

தெய்வம், ப்ராஹ்மணன், குரு, ஜ்ஞானிகள் இவர்களைப் பூஜிப்பதும் தூய்மையும்

ஶரீர தபஸ்...

'தபஸ்' என்றால் உஷ்ண உலையில் வாட்டுவது என்று அர்தம். உலோஹங்களை உருமாற்றிடப் பயன்படும் ஒரு செயல். அதே போல், மநுஷ்யன் ஶரீரம், வாக்கு, மனஸ் என்ற தன் கருவிகளை தஹிக்க வைத்து, தன்னை உருமாற்றி உயர்த்திக் கொள்வதற்காக செய்யப் படுவது தபஸ். தபஸின் ஸாத்வீக, ராஜஸ, தாமஸ வகைகளை விளக்கும் முன், இம்மூன்று கருவிகளின் தபஸ்ஸை விவரிக்கிறார்.

ஶரீரத்தால் செய்யப் படும் தபஸ்: தெய்வம், த்விஜன், குரு, ப்ராஜ்ஞன் ஆகியோரின் பூஜை; ஶரீரத் தூய்மை; ஆர்ஜவம், ப்ரஹ்மசர்யம், அஹிம்ஸை ஆகிய இவை ஶரீரத்தால் செய்யப் படும் தபஸ்.

தெய்வ பூஜை: இஷ்ட தெய்வத்தின் ஆலயத்திற்குச் செல்லுதல், ஆலயத்தை ஸுற்றி வருதல், விழுந்து வணங்குதல், உருவத்தின் முன் ஒரு நிலையில் அமர்ந்து விதிகளுடன் கூடிய பூஜை செய்தல். ஒரு முறை செய்தால் தபஸாகாது. இடை விடாமல் தொடர்ந்து செய்வதே தபஸ்.

த்விஜன் பூஜை: ரெண்டு முறைப் பிறந்தவன் த்விஜன். ஶரீரத்தின் பிறப்பு முதல் பிறப்பு. ஆன்மீகப் பிறப்பு ரெண்டாம் பிறப்பு. ப்ராஹ்மணன் த்விஜன் எனப்படுகிறான். இன்று ஜாதியால் ப்ராஹ்மணன் பலர் இருந்தாலும் ரெண்டாம் முறை பிறப்பவன் மிகச் சிலரே. அத்தகையோரைப் போற்றி வணங்குதல் த்விஜ பூஜை.

குரு பூஜை: குரு பூஜைக்கு வர்ஷத்தில் ஒரு நாளை ஒதுக்கி, அன்று குரு பூஜை செய்வது தபஸாகி விடாது. கண்ணில் ஒளியேற்றிய குருவை என்றென்றும் போற்றி வணங்குதல் குரு பூஜை. அதுவே ஶரீர தபஸ்.

ப்ராஜ்ஞனின் பூஜை: ஜ்ஞானம் பெற்றவர், அறிந்து உணர்ந்தவர் ப்ராஜ்ஞன். ஜீவன் முக்தர். இவரைப் போற்றுவதும் ஶரீர தபஸ்.

ஶௌசம்: ஶரீரத் தூய்மை. குளித்தல், பற்களையும் மற்ற அங்கங்களையும் ஶுத்தப் படுத்தல், மல ஜலம் கழித்தல், தன் வஸ்த்ரங்களைத் துவைத்து அணிதல் ஆகிய ஶரீர தூய்மைக்கான செயல்களை ஸோம்பல் இல்லாமல், இடைவிடாமல் தொடர்ந்து செய்தல். இது எவ்வாறு தபஸாகும்? இதைச் செய்யச் செய்ய ஶரீரம் எவ்வளவு தூய்மையற்றது என்று உணர்ந்து ஶரீரத்தின் மீதுள்ள மோஹம் அழிகிறது என்பதால்.

ஆர்ஜவம்: கோணலில்லாமல் நேர்மையாக இருத்தல். மனஸின் கோணல் ஶரீரத்தில் ப்ரதிபலிக்கிறது. ஶரீரத்தில் விறைப்பு இல்லாமல் நடை, உடையில் ஸஹஜ நிலை வைத்தல் ஆர்ஜவம்.

ப்ரஹ்மசர்யம்: இதை ஶரீரத்தின் தபஸ் என்று கூறி இருப்பதால் மைதுனம் விலக்குதல் என்ற ஒரே அர்தத்தில் இவ்வார்த்தையை புரிந்து கொள்ள வேண்டும். ப்ரஹமசர்ய வ்ரதத்திற்கு பங்கம் விளைவிக்கக் கூடிய ஸில செயல்களை முழுமையாக தவிர்க்க வேண்டும். பெண்ணுடன் முன்பு செய்த ஸம்போகத்தை நினைத்துப் பார்த்தல், விருப்பு வைத்து பெண்களுடன் பேசுதல், அரட்டை அடித்தல், சிரித்தல், பெண்ணை பற்றுடன் பார்த்தல், பெண்ணுடன் தனிமையில் இருத்தல், ஸ்த்ரீ ஸங்கம் செய்ய வேண்டும் என்ற விருப்பம் கொள்ளுதல், ஸ்த்ரீ ஸங்கம் செய்தல் இவை அனைத்தும் ப்ரஹ்மசர்ய வ்ரதம் கொண்டவனால் தவிர்க்கப் பட வேண்டியவை. பத்ரிகைகளும் TVயும் ஸினிமாவும் இச்செயல்களைத் தூண்டக் கூடியவை என்பதைப் புரிந்து கொண்டு, அதற்கேற்ப செயல் படுதல் சிறப்பு. ப்ரஹ்மசாரியும் வானப்ரஸ்த – ஸந்யஸ்த ஸாதகர்களும் ஸ்வப்ன தோஷம் அல்லது நோய் தவிர்த்து மற்ற எல்லா நிலைகளிலும் வீர்ய வெளியீட்டை முழுமையாகத் தவிர்க்க வேண்டும்.

அஹிம்ஸை: எல்லா வகையான ஹிம்ஸையும் தவிர்த்தல் அஹிம்ஸை. க்ரோதம் காரணமாக பிறருக்கு கஷ்டம் கொடுத்தல், பேராஸை காரணமாக மற்ற உயிர்கள் மீது ஹிம்ஸை செய்தல், காரணம் ஏதும் இல்லாமல் மூடத்தனமாக பிற உயிர்களுக்குத் துன்பம் அளித்தல் போன்ற எல்லா

ஹிம்ஸையும் பூர்ணமாக விலக்குதல் அஹிம்ஸை. சில தாய்மார்கள் தம் குழந்தை சுவற்றில் மோதிக் கொண்டால், அந்த சுவற்றை அடித்து குழந்தையை ஸமாதானம் செய்வதைப் பார்த்திருப்போம். இது குழந்தையின் மனஸில் க்ரோதத்தையும் பழி வாங்கும் மனப்பான்மையும் ஹிம்ஸையும் ஊட்டக் கூடியது.

மேலே சொல்லப்பட்டவை ஶரீரத்தால் ஆற்றக் கூடிய தபஸ் என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

📖 ॐ 📖

अनुद्वेगकरं वाक्यं सत्यं प्रियहितं(ञ्) च यत् ।
स्वाध्यायाभ्यसनं(ञ्) चैव वाङ्मयं(न्) तप उच्यते ।।
{अध्याय १७ ~ श्लोक १५}

அநுத்$_3$வேக$_3$ கரம் வாக்யம் ஸத்யம் ப்ரியஹிதம்(ஞ்) ச யத்.
ஸ்வாத்$_4$யாயாப்$_4$யஸநம்(ஞ்) சைவ வாங்மயம் தப உச்யதே..
(அத்$_4$யாயம் 17 ~ ஶ்லோகம் 15)

புண்படுத்தாமல் ஆனால், ஸத்யத்தைப் பேசுவதும், ப்ரியமாக ஆனால், நன்மை பயக்கும் வாக்யத்தைப் பேசுவதும், வேதம் ஓதுதலும், ஆன்றோர் வாக்யங்களைப் படிப்பதும் வாக்கினால் செய்யப்படும் தபஸ். (17 – 15)

வாக் தபஸ்..

வாக்கு மநுஷ்யனின் மிக முக்யமான, மிக ஆற்றல் வாய்ந்த ஒரு கருவி. பிற உயிரினங்களுக்குத் தொண்டை உண்டு. அவற்றால் ஶப்தம் எழுப்ப முடியும். ஆனால், வாக்கு இல்லாததால் அவற்றால் பேச முடியாது. மநுஷ்யனுக்கு மாத்ரமே வாக்கு உண்டு. வாக்கு அடுத்தவர் மீது பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தவல்லது. ஒரு பெரும் கூட்டத்திற்கு ஊக்கமும் அளிக்கக் கூடியது, நாஶமும் விளைவிக்கக் கூடியது. வாக்கு ஸாதிப்பதற்கரிய உயர்ந்த கார்யத்தை ஸாதிக்க வைத்திடும். மநுஷ்யனுக்கு ஒரு சொல் என்பது பழமொழி. ஒரு சொல் மநுஷ்யனின் வாழ்க்கையின் திஶையையே மாற்றிவிடக் கூடியது.

அநுத்வேககர வாக்யம்: 'தீயினால் சுட்ட புண் ஆறி விடும். ஆனால், நாவினால் சுட்ட வடு என்றும் ஆறாது', என்று திருவள்ளுவர் கூறியது போல், பிறரைப் புண்படுத்தாத வாக்கு என்பதை முதலில் கூறுகிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். புண்படுத்தாதது மாத்ரம் இல்லை. பிறரின் புத்தியைக் கலக்கி, அவரைத் தவறான திஶையில் தூண்டி விடாததும் அநுத்வேககர வாக்யம்.

ஸத்யம்: உள்ளதை உள்ளபடி, பார்த்ததை பார்த்தபடி, கேட்டதைக் கேட்டபடி, கூறுவது ஸத்யம். மறைக்காமல், குறைக்காமல், மிகைப்படுத்தாமல், தயங்காமல் கூறுவது ஸத்யம். தன் அபிப்ராயத்தைச் சேர்க்காமல், தன் விருப்பு வெறுப்புகளைக் கலக்காமல், ஸ்வய பாவனையை கலந்திடாமல் பேசுவது ஸத்யம்.

ப்ரியம் - ஹிதம்: அன்புடனும் அமைதியாகவும் இனிமையாகவும் பேசப்படுவது ப்ரிய வாக்யம். நன்மை அடைய வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் பேசப்படுவது ஹிதவாக்யம். தன்னை உயர்த்திடும் வகையில் செயல்பட வைப்பது ஹித வாக்யம். இப்பொழுதும் எதிர்க் காலத்திலும் தனக்கோ பிறருக்கோ எவ்வித தீங்கும் செய்யத் தூண்டாததும் ஹித வாக்யம்.

ஸ்வாத்யாயம்: அத்யாயம் 16'ல் ஶ்லோகம் ஒன்றில் விளக்கப் பட்டுள்ளது. தன்னை அறிந்திடும் நோக்கத்துடன் புஸ்தகங்களைப் படிப்பது ஸ்வாத்யாயம். வேத இதிஹாஸங்களைப் படிப்பதும் புராணங்களை, கீதையை, ஆன்றோரின் ஜீவனத்தை, ஶாஸ்த்ரங்களைப் படிப்பதும் ஸ்வாத்யாயம்.

அப்யஸனம்: பயிற்சி. நாம ஜபம், ப்ரார்தனைகளைக் கூறுதல், கீதை போன்ற நல்ல பாடல்களை மன:பாடம் செய்தல் இவை எல்லாம் பயிற்சி.

விவேக சூடாமணியில் ஸ்ரீ ஆதிஶங்கரர், 'யோகஸ்ய ப்ரதம த்வாரம் வாங்நிரோதம்', என்கிறார். 'வாக்கின் கட்டுப்பாடே யோகத்திற்கான முதல் வாஸல்', என்கிறார். தபஸ்ஸின் விளைவாக கட்டுப்பாடு மலரும். இதே போல், மனு ஸ்ம்ருதியின் ப்ரஸித்த வாக்கினை நாம் அனைவரும் அறிந்திருப்போம். 'ஸத்யம் ப்ரூயாத். ப்ரியம் ப்ரூயாத். மா ப்ரூயாத் ஸத்யம் அப்ரியம்'. வாக்கின் தபஸ் மிக மேன்மையானது.

📖 ॐ 📖

मनःप्रसादः(स) सौम्यत्वं मौनमात्मविनिग्रहः ।
भावसंशुद्धिरित्येतत्तपो मानसमुच्यते ।।
{अध्याय १७ ~ श्लोक १६}

மன:(ஃப்)ப்ரஸாத₃:(ஸ்) ஸௌம்யத்வம் மௌநமாத்மவிநிக்₃ரஹஹ.
பா₄வஸம்ஶுத்₃தி₄ரித்யேதத்த்தபோ மாநஸமுச்யதே..
(அத்₄யாயம் 17 ~ ஶ்லோகம் 16)

மனமகிழ்ச்சியும் அன்பும் (மன அழகு) மௌனமும் ஸ்வயக் கட்டுப்பாடும் மனத்தூய்மையும் மனஸால் ஆற்றப்படும் தபஸ். (17 – 16)

மானஸ தபஸ்

மன:ப்ரஸாதம்: மன மகிழ்ச்சி. ப்ரஸன்ன மனஸ். பொருட்கள் (பணம், வீடு, வண்டி போன்றவை); நபர்கள் (மனைவி, மக்கள், ஸுற்றம், நண்பன் போன்றோர்); இடம் (ஸ்வந்த ஊர், அயலூர், வீடு போன்று); நேரம் (இளமை, முதுமை, ஸாதக – பாதக நேரங்கள்); சூழ்நிலை (வெற்றி, தோல்வி, அநுகூல – ப்ரதிகூல சூழ்நிலைகள்), ஸம்பவம் (புகழ்ச்சி, இகழ்ச்சி, மானம், அபமானம், உயர்வு, தாழ்வு போன்றவை) இவை அனைத்தும் நிரந்தரம் இல்லாதவை. மாறக் கூடியவை. அழிந்து மறையக் கூடியவை. மனஸ் இவற்றுடன் தன்னைப் பிணைத்துக் கொள்ளும் போது விளைந்திடும் ஸுகமும் து:கமும் தாற்காலிகமானவை. மகிழ்ச்சியைத் தேடும் மனஸ் அழியக் கூடிய, மாறக் கூடிய இவற்றுக்குப் பின்னால் சென்றிடும் போது அதன் அமைதி குலைகிறது. இவற்றுக்கு அப்பால், அதாவது இவற்றால் பாதிக்கப் படாத நிலைக்கு எழும் போது தான், இவை அனைத்திலும் நிறைவு ஏற்படும் போது தான், நம் அடிப்படை தன்மையான ஆனந்தம் நம் மனஸை நிறைக்கிறது. நிறைவில் இருந்து தான் மன அமைதி பிறக்கிறது. ஆனந்தத்தை நாம் உணரச் செய்வது மன அமைதியே. ஸந்துஷ்ட மனஸ் தான் ப்ரஸன்ன மனஸ்.

ஸௌம்யத்வம்: மனஸின் மென்மை. அன்பு. அழகு. க்ரூர வக்ரமான (கோணலான) சிந்தனை, ஹிம்ஸை, வெறுப்பு, பொறுமையின்மை ஆகிய எதிர்மறை பாவனைகள் மனஸின் மென்மையை அழித்து, மனஸைக் கடினமாக்கி மன அழகைக் கெடுக்கின்றன. மாறாக, அன்பும் மன்னிப்பும் பொறுமையும் தயையும் நேரான – எளிமையான சிந்தனையும் (அதாவது ஆர்ஜவம்) மனஸை ஸௌம்யம் ஆக்குகின்றன.

மௌனம்: பேசாமல் இருப்பது மௌனம். மனஸும் அஸையாமல் இருப்பது ஆழ்ந்த மௌனம். அநுகூல – ப்ரதிகூல நிகழ்வுகள், உறவு – பிரிவு, ஜனனம் – மரணம், லாபம் – நஷ்டம், ஸுகம் – து:கம் போன்ற இருமைகளால் மனஸ் கலைந்திடாத நிலையை மௌனம் என்கிறோம். பரமாத்மாவின் குணங்களை நினைத்திடும் போது, கீதையின் கருத்துக்களை மனனம் செய்திடும் போது, தேஶத்தைப் பற்றியும் உலகத்தைப் பற்றியும் மநுஷ்ய ஸமுதாயத்தின் நலனைப் பற்றியும் சிந்தனை செய்திடும் போது மனஸ் மௌன நிலையை அடைகிறது. ஆதி ஶங்கரர் தம் பாஷ்யத்தில் மனன ஶக்தியே மௌனம் என்கிறார். சிந்தனையும் பேச்சும் தலைகீழ் விஹிதத்தில் (Inverse proportion) அமைந்துள்ளன. பேச்சு அதிகரிக்க அதிகரிக்க சிந்தனையும் சிந்திக்கும் ஆற்றலும் குறைந்திடும். பேச்சு குறைந்தால் தான் சிந்தனை ஆற்றல் அதிகரிக்கும்.

ஆத்ம விநிக்ரஹம்: மன அடக்கம். தன் இஷ்டப்படி புலன் விஷயங்களுக்குப் பின்னால் மனஸினை அலைய விடாமல், நாம் ஸங்கல்பம் செய்த ஒரு விஷயத்தில் நிலைக்கச் செய்வதை ஆத்ம

விநிக்ரஹம் என்கிறோம்.

பாவ ஸம்ஶுத்தி: மனஸின் தூய்மை. தூய எண்ணமே பாவ ஸம்ஶுத்தி. ஸ்வயநலமும் தற்பெருமையும் இல்லாது, பிறன் நலன் விழைந்திடும் மனஸ் தூய்மை அடைகிறது. உலகத்தைச் ஸாராமல் பரமனை மாத்ரம் ஸார்ந்திருக்கும் மனஸ் தூய்மை அடைகிறது.

தபஸ் செய்தால் வரம் கிடைக்கும். ஆனால், எல்லோருக்கும் ஒரே மாதிரி வரம் கிடைப்பதில்லை. தத்தம் ஶ்ரத்தைக்கு ஏற்ப, வெவ்வேறு மனப்பான்மையுடன் செய்யப்படும் தபஸ் வெவ்வேறு வரத்தை, ஃபலனைத் தருவது இயற்கை.

📖 ॐ 📖

श्रद्धया परया तप्तं(न्) तपस्तत्त्रिविधं(न्) नरैः ।
अफलाकाङ्क्षिभिर्युक्तैः(स्) सात्त्विकं परिचक्षते ।।
{अध्याय १७ ~ श्लोक १७}

ஶ்ரத்$_3$த$_4$யா பரயா தப்தம்(ந்) தபஸ்தத்த்ரிவித$_4$ம்(ந்) நரைஹி.
அஃபலாகாங்க்ஷிபி$_4$ர்யுக்தை:(ஸ்) ஸாத்த்விகம் பரிசக்ஷதே..
(அத்$_4$யாயம் 17 ~ ஶ்லோகம் 17)

ஶ்ரத்தையுடன் எவ்வித ஃபலனுக்கான எதிர்பார்ப்பும் இல்லாமல் ஶரீர, வாக் மற்றும் மனஸின் தபஸ் செய்யப்படும் போது ஸாத்வீகம் எனப் படுகிறது. (17 – 17)

ஸாத்த்விக தபஸ்

மேலே குறிப்பிடப்பட்ட ஶரீரம், வாக்கு, மனஸ் என்ற மூன்று கரணங்களின் தபஸ்களும் ஶ்ரத்தையுடனும் எவ்வித ஃபலனும் எதிர்ப்பார்க்காமலும் செய்யப்பட்டால், அது ஸாத்வீக தபஸ் ஆகும். 'ஸாத்வீகனாக இருந்தால் வாழ்க்கையின் ருசிகரமான விஷயங்கள் எதுவும் கிடைத்திடாது. Dull and Boring வாழ்க்கை', என்பான் என் நண்பன். முதல் விஷயம், நாம் விரும்பி ஸாத்வீகனாக இருந்திடலாம் என்றால் முடியாது. தன்மை நாம் பெற்றிருப்பது. நம்முடன் கொண்டு வந்திருப்பது. இன்று முயற்சியைத் தொடங்கினால் எதிர்க்காலத்தில் அதில் மாற்றம் ஏதும் செய்திடலாம். மற்றொரு விஷயம், ஸாத்வீகனுக்கு அவ்வாறு இருப்பதிலேயே ஆனந்தம். நமக்கு அநுபவிப்பதில் ஸுகம். அவருக்கு செய்வதில் ஸுகம். ஆனால், அந்த ஸுகத்திற்காகவும் அவர் செய்யவில்லை. செய்யப்பட வேண்டும் என்று கருதினால் செய்வார். முழு ஈடுபாட்டுடன் செய்வார். வாழ்க்கையில் வேறு வேலை எதுவும் இல்லை. இது ஒன்று தான் வேலை என்று தோன்றும் அளவிற்கு மூழ்கிச் செய்வார். செய்துவிட்டு மறந்து விடுவார். ஸிலர் நகைச்சுவையாகப் பேசுவர். அவர் பேச்சைக் கேட்டு மற்ற அனைவரும் சிரித்து மகிழ்ந்திடுவர். ஆனால், அவர் ரஸிக்க மாட்டார். சிரிக்க மாட்டார். அவ்வாறு பேசுவது அவரது ஸ்வபாவம். பேசி விட்டு மறந்து விடுவார். அதைப் போல.

📖 ॐ 📖

सत्कारमानपूजार्थं(न्) तपो दम्भेन चैव यत् ।
क्रियते तदिह प्रोक्तं राजसं(ञ्) चलमध्रुवम् ।।
{अध्याय १७ ~ श्लोक १८}

ஸத்கார மாந பூஜார்த$_2$ம்(ந்) தபோ த$_3$ம்பே$_4$ந சைவ யத்.
க்ரியதே ததி$_3$ஹ ப்ரோக்தம் ராஜஸம் சலமத்$_4$ருவம்..
(அத்$_4$யாயம் 17 ~ ஶ்லோகம் 18)

பாராட்டுதலுக்காகவும் புகழுக்காகவும் ஆடம்பரமாகச் செய்யப்படும் தபஸ் ராஜஸ தபஸ் எனப்படும். இவ்வகை தபஸ் இவ்வுலகில் நாஶம் விளைவிக்கும் ஃபலனும் தாற்காலிகமான ஃபலனும் அளிக்கக் கூடியவை. (17 – 18)

ராஜஸதபஸ்...

'சோழியன் குடுமி ஸும்மா ஆடுமா?', என்று க்ராமத்துச் சொல் ஒன்று உண்டு. எதிர்ப்பார்ப்பு இல்லாமல் எதுவும் நடந்திடாது. இது ராஜஸனின் ஸ்வபாவம். பாராட்டு வேண்டும். கை தட்டல் வேண்டும். பரிஸு வேண்டும். லாபம் வேண்டும். ஃபலன் தரும் தொடர்புகள் வேண்டும். வேண்டும். வேண்டும். இது தான் அவனுக்கு மந்த்ரம். 'நான் நமஸ்தே சொன்னேன். நீங்கள் திருப்பிச் சொல்லவில்லை'. 'நான் வந்திருந்தேன். வா என்று கூடச் சொல்லவில்லை'. 'எனக்கு ஒரு நாற்காலி கொடுக்கவில்லை'. 'என் பெயரைக் குறிப்பிடவில்லை'. 'நான் உங்களுக்காக எவ்வளவு செய்திருக்கிறேன். சிறப்பான இந்த விழாவில் என்னை மறந்து விட்டது தகுமா?' ராஜஸன் 'நானே' மிகப் பெரிதாக வளர்த்துக் கொண்டு உலா வருவான். ஏதோ சிறிய வட்டங்களில், நம் குடும்பத்தில் தான் இவ்வாறெல்லாம் நடக்கிறது என்று கருதாதீர்கள். பாராளுமன்றத்திற்குச் சென்றாலும், ஏன்! UNOவில் சென்றாலும் ராஜஸன் இப்படித் தான் நடந்து கொள்வான். நம் தேஶத்தையே பாதித்துக் கொண்டிருக்கும் காஷ்மீர் ப்ரஶ்னைக்கு இந்த ராஜஸ (ராக்ஷஸ) தன்மை தான் காரணம்.

நம் பாரத தேஶம் ஆங்க்லேயனின் ஆட்சியின் கீழ் இருந்தது. ராஜாக்களும் இருந்தனர். கஷ்மீரில் ஹரிஸிங் என்ற மஹாராஜா இருந்தான். அவனுக்கு மஹாஜன் என்ற ப்ரதம மந்த்ரி இருந்தார். கஷ்மீரில் ஷேக் அப்துல்லா மஸூதிகளில் பேசி முஸ்லிம்களை மஹாராஜாவிகு எதிராகத் தூண்டிக் கொண்டிருந்ததால் அவனை நாடு கடத்தி இருந்தான் ஹரிஸிங். ஷேக் அப்துல்லா ஜவஹர்லால் நெஹ்ரூவின் நெருங்கிய நண்பன். உடன்பிறவா ஸஹோதரன் அல்லவா! அவனுக்குத் துணையாக, அவன் ஸார்பாக போராட்டத்தில் குதித்தார் நெஹ்ரூ. கஷ்மீரில் நுழைந்தால் கைது செய்ய வேண்டி வரும் என்று மன்னன் எச்சரித்தான். மீறி கஷ்மீரில் நுழைந்தார் நெஹ்ரூ. கைது செய்யப்பட்டார். மூன்று தினங்கள் சிறையில் இருந்தார். தன்னை இந்த தேஶத்து மஹாராஜாவாகக் கருதிடும் ஒருவரை கைது செய்யும் துணிச்சலா? பழி வாங்கத் துடித்தார் நெஹ்ரூ. 1948'ல் வாய்ப்பு கிடைத்தவுடன் பழி வாங்கி விட்டார்.

ஆகஸ்ட் 15, 1947'ல் ஆங்க்லேயன் நம் தேஶத்தை விட்டு வெளியேறிய போது பாரதம் என்ற பகுதியை காங்க்ரஸ் கக்ஷியிடமும் பாகிஸ்தான் என்ற பெரும் நிலப்பரப்பை முஸ்லிம்களிடமும் ஐந்நூறுக்கும் மேற்பட்ட ராஜாக்களிடம் அந்தந்த ப்ரதேஶங்களையும் கொடுத்து விட்டுச் சென்றான். ஸர்தார் படேல் ஸம்ஸ்தானங்கள் அனைத்தையும் பாரதத்துடன் இணையச் செய்தார். ராஜாக்களிடம் பேசினார். சலுகைகள் வழங்கினார். ஸிலரை மிரட்டினார். ராஜாக்கள் பாரதத்துடன் இணைந்திட ஸம்மதித்தனர். இணைப்புப் பத்ரத்தில் கையெழுத்திட்டனர். மூன்று ராஜாக்கள் மாத்ரம் இணைய மறுத்தனர். திருவிதாங்கூர் ஹிந்து ராஜா இந்த தேஶத்தில் தர்மத்தின் ஆக்ஷி இருந்திடாது என்று கருதியதால் இணைய மறுத்தார். பேச்சு வார்தை நடந்தது. அவரும் ஸம்மதித்தார். ஹைதராபாத் நிஜாம் இணைய மறுத்தான். ஹைதராபாதை பாகிஸ்தானுடன் இணைக்க விரும்பினான். ஸேனையின் பலத்தால் பணிய வைக்கப் பட்டான். குஜராத்தில் ஜூனகட் என்ற ப்ரதேஶ முஸ்லிம் மன்னனும் இணைய மறுத்தான். ஹைதராபாத்தில் நடந்ததைக் கண்டு பயந்து பணிந்து விட்டான். இணைப்புப் பத்ரத்தில் கையெழுத்திட்டு விட்டு பாகிஸ்தான் ஓடி விட்டான். ஸர்தார் படேல் தன் பொறுப்பில் இருந்த அனைத்து ப்ரதேஶங்களையும் வெற்றிகரமாக பாரதத்துடன் இணைத்து விட்டார். கஷ்மீரைத் தன் பொறுப்பில் எடுத்திருந்தார் நெஹ்ரூ. அவர் என்ன செய்தார்? கஷ்மீரில் ஹிந்து மஹாராஜா. ஜனங்களில் ஸரி பாதி முஸ்லிம்கள். மஹாராஜாவிற்கு பாரதத்துடன் இணைய விருப்பம். ஷேக் அப்துல்லா போன்ற முஸ்லிம் தலைமையின் விருப்பம் பாகிஸ்தானுடன் இணைவதில். பாரத ராஜாங்கம் மற்றும் மிலிடரியின் முழு ஆதரவு இருந்தால் மாத்ரமே இணைப்பிற்குப் பிறகு நடக்கக் கூடிய கலவரங்களை ஸமாளிக்க முடியும். பாரத ராஜாங்கமோ தனிப்பட்ட அபமானத்திற்குப் பழிவாங்கத் துடிக்கும் நெஹ்ரூவின் கையில். இக்கட்டான இந்த நிலையில் முடிவெடுக்காமல் இருந்தான் மஹாராஜா ஹரிஸிங். கஷ்மீரை மற்ற ப்ரதேஶங்களுடன் இணைத்திடும் ஒரே ஶாலை (மேற்கு பஞ்ஜாப்) பாகிஸ்தான் பகுதியில் இருந்தது. அக்டோபர் 18, 1948'ல் பாகிஸ்தான் ராணுவம் கஷ்மீர் மீது படையெடுத்தது. ஸ்ரீ நகரை நோக்கி நகர்ந்தது. கஷ்மீரின் ப்ரதமர் மஹாஜன் இணைப்புப் பத்ரத்தில் மஹாராஜாவின் கையெழுத்துடன் தில்லி சென்றார். நம் தேஶத்து 'மன்னனுக்கு'ப் பழி வாங்க ஒரு வாய்ப்பு கிடைத்தது. கஷ்மீர் ப்ரதமரைத் தன் கார்யாலய வாஸலில் மூன்று தினங்கள் காத்திருக்கச் செய்தார் பாரத ப்ரதமர். அதன் பின்னர், பாரத ராணுவம் கஷ்மீரில் நுழைந்தது. இதற்குள் கஷ்மீரின்

பெரும் பகுதியைப் பிடித்திருந்தது பாகிஸ்தான் ராணுவம். ஜெனரல் கரியப்பாவின் தலைமையில் பாரத ராணுவம் பாகிஸ்தான் ராணுவத்தைத் தடுத்து நிறுத்தியது. பாகிஸ்தான் UNOவில் முறையிட்டது. ஜெனரல் கரியப்பா நெஹ்ரூவிடம் மன்றாடினார். 'மூன்றே தினங்கள் பொறுங்கள். பாகிஸ்தான் ராணுவத்தை கஷ்மீரை விட்டு அடித்துத் துரத்துகிறோம்', என்றார். ஆனால்,... நெஹ்ரூ UNOவில் போர் நிறுத்தம் (Ceasefire) அறிவித்து விட்டார், அக்டோபர் 24'ம் தேதியன்று. கஷ்மீரின் பெரும் பகுதி இன்று வரை பாகிஸ்தானின் கையில் உள்ளது. மீதம் உள்ள கஷ்மீரிலும் தினமும் கலவரம். ராணுவ வீரர்களின் சாவு. பாரத தேஶீயக் கொடியை ஏற்ற முடியாது. ராஜாங்க விழாக்கள் நடத்த முடியாது. பாரத அரஸாங்கம் ஆண்டு தோறும் 70,000 கோடி ரூபாய் மதிப்புள்ள சலுகைகள் அளிக்கிறது. சட்டபூர்வமாக 370 என்ற விஶேஷ அந்தஸ்து அளித்துள்ளது. மாபெரும் ப்ரஶ்னை ஆகி விட்டது கஷ்மீர். காரணம்? ஒரு நபருடைய பூதாகாரமாக வளர்ந்து விட்டிருந்த 'நான்'.

'பூதாகாரமாக வளர்ந்த நான்', இது தான் ராஜஸனின் முக்ய அடையாளம். அவனது செயலினால் நாஶம் விளையும். பெரும் கேடு விளையும். ஸ்வயம் அவனுக்கு என்ன ஃபலன் கிடைக்கும்? அல்ப ஸுகம் கிடைக்கும். தாத்காலிக ஃபலன் கிடைக்கும். அவன் நல்ல கார்யங்களைச் செய்தாலும் பாராட்டிற்காகவும் தற்புகழ்ச்சிக்காகவும் மாத்ரமே செய்திடுவான். அவனால் அமைதியாக எதையும் செய்திட முடியாது. பெரும் ஶப்தத்துடனும் ஆடம்பரத்துடனும் செய்திடுவான். சில சிறப்பான நிகழ்ச்சிகளுக்குச் சென்றால், 'இந்நிகழ்ச்சிக்குக் காரணமானவர் யார் ?', என்று தேட வேண்டி இருக்கும். அமைதியாக இருப்பார். அவர் ஸாத்வீகன். வேறு ஸில நிகழ்ச்சிகளில், 'இவர்தான் இதையெல்லாம் நடத்துபவரா?', என்றும் கேட்க வேண்டிய தேவையும் இருக்காது. அந்த அளவிற்கு அவர் எல்லா இடங்களிலும் தெரிந்திடுவார். அவருடைய குரல் எல்லா இடங்களிலும் ஒலித்திடும். இவர் ராஜஸன்.

📖 ॐ 📖

मूढग्राहेणात्मनो यत्पीडया क्रियते तपः ।
परस्योत्सादनार्थं वा तत्तामसमुदाहृतम् ॥
{अध्याय १७ ~ श्लोक १६}

மூட₄க்₃ராஹேணாத்மநோ யத்பீட₃யா க்ரியதே தபஹ.
பரத்ஸ்யோத்ஸாத₃நார்த₂ம் வா தத்தாமஸமுதா₃ஹ்ருதம்..
(அத்₄யாயம் 17 ~ ஶ்லோகம் 19)

மூடத்தனமான கொள்கையால் உந்தப்பட்டு தன்னையும் பிறரையும் துன்புறுத்திச் செய்யப் படும் தபஸ் தாமஸ தபஸ் ஆகும். (17 – 19)

தாமஸதபஸ்...

சிந்தனை செய்து, புரிந்து கொண்டதன் விளைவாகச் செய்யப்படுவதில்லை தாமஸனின் தபஸ். முட்டாள் தனமான ஏதோ ஒரு கருத்தின் அடிப்படையில் செய்யப்படுவது. தன் ஶரீரத்தை ஊஸிகளால் (அலகு) துளைத்துக் கொள்ளுதல், தோலைத் துளைத்து, ஒரு கொக்கி மாட்டி, பெரிய தேரை இழுத்தல் ஆகிய தபஸ்களில் தன்னை, தன் ஶரீரத்தைக் கொடுமைப் படுத்தி வாட்டி எடுப்பான் தாமஸன். கோவிலில் மிகப்பெரிய மணியைக் கட்டி கஷ்டப்பட்டு அதை அடித்தால் அதிக பக்தி என்று நினைப்பான். மனஸில் பணிவு வேண்டும். வெளியே நமஸ்காரம் என்பது ஒரு அடையாளம் மாத்ரமே. ஆனால், 1008 நமஸ்காரங்கள், கோவில் ப்ரஹாரம் முழுவதையும் விழுந்தபடி, உருண்டு கடத்தல் என்பவை போன்ற கடுமையான வ்ரதம் எடுப்பான். கஷ்டம் எந்த அளவிற்கு அதிகமோ, தபஸ் அந்த அளவிற்கு உயர்ந்தது என்று கருதுவான். இல்லை என்றால், பிறருக்கு கஷ்டம் கொடுத்திட தனக்கு ஆற்றல் கிடைத்திட வேண்டும் என்பதற்காக கடுமையான தபஸ்ஸில் இறங்கி தன்னைக் கஷ்டப்படுத்திக் கொள்வான்.

காலங்காலமாக இந்த வாதம் நடந்து வருகிறது. 'ஒரு சிறிய மணியை அடித்தால் போதாதா? காண்டாமணி அடிக்க வேண்டுமா? ஒரு நமஸ்காரம் செய்தால் போதாதா? அங்கப்ரதக்ஷிணம் செய்ய

வேண்டுமா? ஒரு முறை இறை நாமத்தை சொன்னால் போதாதா? லக்ஷ அர்சனை, கோடி அர்சனை செய்ய வேண்டுமா? இறைவனுக்கு ஒரு புஷ்பத்தைக் கொடுத்தால் போதாதா? ஒரு ம்ருகத்தை பலி கொடுக்க வேண்டுமா?' என்ற கேள்விகள் ஒரு பக்ஷம். 'இறைவனுக்காக சிறிதேனும் கஷ்டப்பட வேண்டாமா? கையடக்க மணியை கை வலிக்காமல் சிணுங்க வைத்தால் போதுமா? அவனை விழுந்து வணங்கினால் ஶரீரத்தின் அணு அணுவிலும் வலி தெறிக்க வேண்டாமா? ஒரு புஷ்பத்தைப் பெற்று என்ன செய்வார் கடவுள் ? அவருக்கு வயிறு நிரம்ப வேண்டாமா?', என்ற கேள்விகள் மறுபக்ஷம். இவன் அவனைக் கிண்டல் செய்து தாழ்த்த முயல்கிறான். அவன் இவனைக் கிண்டல் செய்கிறான். ஒரு அடிப்படை விஷயத்தைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். அவன் செய்யவில்லை. அவனுடைய ஸ்வபாவம் அவனை செய்ய வைக்கிறது. அவனால் அப்படித்தான் செய்ய முடியும். அவன் அவ்வாறு தான் சிந்திப்பான். அவனது ஸ்வபாவம் அது.

நாம் இயற்கையை கிண்டலும் செய்வதில்லை. கண்டனமும் செய்வதில்லை. இயற்கை என்று ஏற்றுக் கொள்கிறோம். மற்றொரு விஷயம். உண்மையான ஸாத்வீகன் இவ்வாறு கிண்டல் செய்ய மாட்டான். தன்னை ஸாத்வீகன் என்று கருதி அஹங்காரம் கொள்பவன், தான் இறைவனுக்கு நெருக்கமானவன் என்று ஸூக்ஷ்ம அஹங்காரம் கொள்பவனே இவ்வாறு பேசுவான். அவனது அஹங்காரம் பிறரைக் கிண்டல் செய்யத் தூண்டுகிறது. கண்டனம் செய்ய வைக்கிறது.

📖 ॐ 📖

दातव्यमिति यद्दानं(न्) दीयतेऽनुपकारिणे ।
देशे काले च पात्रे च तद्दानं सात्त्विकं स्मृतम् ।।
{अध्याय १७ ~ श्लोक २०}

தா₃தவ்யமிதி யத்₃தா₃நம்(ந்) தீ₃யதேऽநுபகாரிணே.
தே₃ஶே காலே ச பாத்ரே ச தத்₃தா₃நம் ஸாத்த்விகம் ஸ்ம்ருதம்..
(அத்₄யாயம் 17 ~ ஶ்லோகம் 20)

கொடுப்பது கடமை என்று உணர்ந்து தேஶம், காலம், பாத்ரம் அறிந்து ப்ரதி உபகாரம் செய்யாதவருக்கு அளிக்கப்படும் தானம் ஸாத்வீக தானம். (17 – 20)

ஸாத்த்விக தானம்

தானத்தைப் பற்றிப் பேசுகிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். ஹிந்து தர்மத்தில் தானம் மிக உயர்வாகப் பேசப்பட்டுள்ளது. ருக்வேதத்தில், 'தான ஸ்துதி', என்ற தலைப்பில் தானத்தின் மஹிமை பேசப்பட்டுள்ளது. தேவன், அஸுரன், மநுஷ்யன் மூவரும் ப்ரஹ்மாவைக் காணச் சென்று, தம் ஸமூஹத்தின் உயர்வுக்கு விஶேஷமான உபதேஶம் அருளச் சொன்னார்கள். ப்ரஹ்மா மூவருக்கும் 'த' என்ற எழுத்தைக் கொடுத்தார். தேவர்கள் தமன் (இந்த்ரியக் கட்டுப்பாடு) என்று புரிந்து கொண்டனர். அவர்கள் பல ஸமயம் ப்ரஶ்னைகளில் மாட்டிக் கொள்வது இந்த்ரியக் கட்டுப்பாடும் மனக்கட்டுப்பாடும் இல்லாததால். அஸுரர்கள் தயை என்று அர்தம் கொண்டார்கள். அவர்களுக்குத் தேவைப்பட்டது அதுவே. அது கிடைத்தால் அவர்களது அஸுரத்தனம் பெருமளவு குறைந்து விடும். மநுஷ்யர்கள் 'த' என்றால் தானம் என்று அர்தம் கொண்டனர். பொருட்களை ஶேகரிக்கும் தன்மை இருப்பதால் மநுஷ்யனுக்கு தானம் தேவைப்பட்டது. பாரத தேஶத்து மக்களிடம் பளிச்சென்று காணப்படுவது தானம் அல்லது கொடுத்தல் என்ற இந்த குணம். அறிந்தவர்களுக்கும் அறியாதவர்களுக்கும் உணவளிப்பது நம் தேஶம் முழுவதும் காணப்படும் ஸ்வபாவம். பறவைகளுக்கு தான்யம் அளிப்பதும் பஶுவிற்கும் மற்ற விலங்குகளுக்கும் புல்லும் நீரும் அளிக்க ஏற்பாடு செய்வதும் வெய்யில் காலத்தில் ப்ரயாணிகளுக்கு நீர், மோர் அளிப்பதும் இங்கு ஸஹஜம். கோவில்கள் கட்டுவதற்காக நிலமும் பணமும் அளிப்பதில் இந்த தேஶத்தினரை வேறு எவரும் மிஞ்ஜ முடியாது. அரஸாங்கத்திற்கே அளிப்பவர் நம் ஜனங்கள். உதாஹரணமாக, ஈரோடு மாவட்ட க்ராமப்பள்ளிகள் அனைத்தும் க்ராம மக்கள் அளித்த நிலத்தில் அமைக்கப் பட்டுள்ளன.

தாதவ்யம் என்றால் கொடுக்கப்பட வேண்டியது. கொடுப்பது கடமை என்று உணர்ந்ததால் ஈயப்படுவது ஸாத்வீக தானம். தேஶம், காலம் மற்றும் பாத்ரம் அறிந்து தகுந்த இடத்தில் தகுந்த

நேரத்தில் தகுதி உள்ளவருக்கு அளித்தல் ஸாத்வீக தானம். பொதுவாக சிறிய உதவி செய்தாலும் ஏதோ ஒரு ப்ரதி உபகாரம் எதிர்ப்பார்ப்பது மநுஷ்யனின் ஸ்வபாவம். குறைந்தது நன்றியாவது சொல்லப்பட வேண்டும் என்ற எதிர்ப்பார்ப்பான். எவ்விதத்திலும் ப்ரதி உபகாரம் செய்ய முடியாத ஒருவருக்கு அளிக்கப்படும் தானம் ஸாத்வீக தானம்.

தைத்ரேய உபநிஷதத்தில் கல்வியை முடித்து விட்டுச் செல்லும் மாணவர்களுக்காக ஆசிரியர் நிகழ்த்திடும் உரை ஒன்று உள்ளது. **ஸத்யம் வத** (ஸத்யத்தைப் பேசு), **தர்மம்** சர (தர்ம வழியில் செல்), **ஸ்வாத்யாயாத் மா ப்ரமாத:** (படிப்பதை என்றும் நிறுத்தி விடாதே), என்று துவங்கும் அந்த உரை தானத்தைப் பற்றி குறிப்பிடுகிறது. **ஶ்ரத்தயா தேயம்.** ஶ்ரத்தையுடன் கொடுக்க வேண்டும். **அஶ்ரத்தயா அதேயம்.** அஶ்ரத்தையுடன், ஶ்ரத்தை இல்லாமல் கொடுக்கக் கூடாது. **ஶ்ரியா தேயம்.** எனக்கு என்ன குறை? என்னிடம் மிகுதியாக இருக்கிறது என்ற எண்ணத்துடன் கொடுக்க வேண்டும். **பியா தேயம்.** பயத்துடன் கொடுக்க வேண்டும். நான் கொடுப்பது போதுமானதாக இருக்குமா என்ற பயத்துடன் கொடுக்க வேண்டும். **ஹ்ரியா தேயம்.** பணிவுடன் கொடுக்க வேண்டும். என்னால் கொடுக்க முடிந்தது மிக அல்பமானதே என்ற பணிவுடன் கொடுக்க வேண்டும். **ஸம்விதா தேயம்.** இந்த தானம் எவருக்கு, எந்த கார்யத்திற்காக அளிக்கப்படுகிறது என்பதைத் தெளிவாக அறிந்து கொடுக்க வேண்டும்.

🕮 ॐ 🕮

यत्तु प्रत्युपकारार्थं फलमुद्दिश्य वा पुनः ।
दीयते च परिक्लिष्टं(न्) तद्दानं राजसं स्मृतम् ।।
{अध्याय १७ ~ श्लोक २१}

யத்து ப்ரத்யுபகாரார்த₂ம் ஃபலமுத்₃தி₃ஶ்ய வா புநஹ.
தீ₃யதே ச பரிக்லிஷ்டம்(ந்) தத்₃தா₃நம் ராஜஸம் ஸ்ம்ருதம்..
(அத்₄யாயம் 17 ~ ஶ்லோகம் 21)

மனஸில் கஷ்டத்துடன் ப்ரதி உபகாரம் எதிர்பார்த்து, அல்லது ஏதேனும் ஃபலன் எதிர்பார்த்து ஈயப்படும் தானம் ராஜஸ தானம். (17 – 21)

ராஜஸ தானம்...

ப்ரதி உபகாரத்திற்காகவே செய்யப்படுவது ராஜஸ தானம். கர்ணனின் தானம் பற்றி மிக உயர்வாகப் பேசுகிறோம். யுத்தகளத்தில் இந்த்ரன் அவனிடம் வந்து அவனுடைய கவசகுண்டலங்களை தானமாகக் கேட்கிறான். பதிலுக்கு இந்த்ரனிடமிருந்து ஶக்தி ஆயுதத்தை வாங்கிய பின்னரே கொடுக்கிறான் கர்ணன். இந்த்ரனும் ஶக்தி ஆயுதத்தைக் கொடுக்கிறான், ஒரு முறை மாத்ரமே பயன்படுத்த முடியும் என்ற நிபந்தனையுடன். அர்ஜுனன் மீது உள்ள த்வேஷத்தில் இவனும் நிபந்தனையையும் ஆயுதத்தையும் ஏற்றுக் கொண்டு கவசகுண்டலங்களைக் கொடுக்கிறான். ஒரு கொடுக்கல் – வாங்கல் வ்யாபாரம் நடக்கிறது. Negative Character களை மஹாத்மாவாக சித்ரிக்கும் லக்ஷ்யவாதிகள் இதை புகழோ புகழென்று புகழ்கிறார்கள். நாமும் படித்து வியந்து போகிறோம்.

கொடுப்பதையும் மனஸில் கஷ்டத்துடன் கொடுப்பது ராஜஸனின் லக்ஷணம். பெரும்பாலான தானங்கள் ராஜஸமாகவே நடக்கின்றன. ஊரில் உள்ள செல்வாக்கு படைத்தவர்கள், அரஸியல் அதிகாரம் படைத்தவர்கள் கூட்டமாக கோவில் அல்லது ஏதோ ஒரு பொதுக் கார்யத்திற்கு வஸூல் செய்யக் கிளம்புவர். இவர்களைப் பகைத்துக் கொள்ளவும் முடியாது. எதிர்க்காலத்தில் தேவைப்படும் இவர்களது தொடர்பு. பணம் கொடுக்கவும் மனஸில்லை. மனஸில் கஷ்டத்துடன், முகத்தில் புன்சிரிப்புடன், ஆனால் உள்ளே வஸை பாடியபடி, பணத்தைக் கொடுப்பான். இதுவே ராஜஸ தானம்.

வீட்டில் ஒருவர் இறந்திருப்பார். ஷடங்குகள் செய்ய வேண்டும். ஶாஸ்த்ரிகள் 50,000 ரூபாய் கேட்பார். கொடுக்க மனஸ் இல்லை. 'நீ வர வேண்டாம். எள்ளும் நீரும் பிண்டமும் தயார் செய்து நானே அளித்துக் கொள்கிறேன்', என்று கூறவும் தைர்யம் இல்லை. என்ன நடந்து விடுமோ என்ற பயம். இறந்தவர் மேல் உலகத்திலிருந்து ஏதாவது செய்து விட்டால்? மனஸில் ஶ்ரத்தையும் இல்லை. செய்யாமலிருக்க தைர்யமும் இல்லை. பணம் கொடுக்கவும் மனஸ் இல்லை. எவ்வளவு பரிதாபமான

நிலே பாருங்கள். மனஸில் சலிப்புடன் அவருக்கு தக்ஷிணே கொடுக்கிறுன். இது ராஜஸ தானம்.

📖 ॐ 📖

अदेशकाले यद्दानमपात्रेभ्यश्च दीयते ।
असत्कृतमवज्ञातं(न्) तत्तामसमुदाहृतम् ।।
{अध्याय १७ ~ श्लोक २२}

அதே₃ஶகாலே யத்₃தா₃நமபாத்ரேப்₄யஶ்ச தீ₃யதே.
அஸத்க்ருதமவஜ்ஞாதம்(ந்) தத்தாமஸமுதா₃ஹ்ருதம்..
(அத்₄யாயம் 17 ~ ஶ்லோகம் 22)

தகாத தேஶ காலத்தில் மற்றும் தகுதியில்லாத பாத்ரத்திற்கு வணங்காமல் அலக்ஷ்யமாக அளிக்கப்படும் தானம் தாமஸ தானம். (17 – 22)

தாமஸதானம்...

எதற்காகக் கொடுக்கிறேன், யாரிடம் கொடுக்கிறேன் என்றெல்லாம் பார்க்காமல் தகாத பாத்ரத்திற்குக் கொடுப்பது தாமஸ தானம். கொடுக்கும் போது மனஸில் பணிவு இல்லாமல் அலக்ஷ்யமாகக் கொடுப்பது தாமஸ தானம். 'ரெண்டு தினங்களாக சாப்பிடவில்லே', என்று அவன் அழுது புலம்புவான். வெறும் நடிப்பு என்பதை உணராமல் பணத்தைக் கொடுப்பான் இவன். பணத்தை வாங்கிய அவன் நேராக ஸாராயக் கடைக்குச் செல்வான். இது தாமஸ தானம். எளியவருக்குக் கொடுக்கும் போது அவர் மனஸில் வருத்தம் ஏற்படும் வண்ணம் பேசி கொடுப்பதும் தாமஸ தானம்.

யஜ்ஞும் தானம் மற்றும் தபஸ் ஆகிய மூன்றையும் ஒவ்வொன்றிலும் ஸத்வ, ரஜஸ், தமஸ் என்ற மூன்று வகைகளேயும் ஒப்பிட்டு அட்டவணேயில் கொடுக்கிறுேம்.

📖 ॐ 📖

யஜ்ஞும்

ஸத்வம்	ரஜஸ்	தமஸ்
ஶ்ரத்தையே முக்யம். ஶாஸ்த்ரத்தில் கூறப்பட்ட விதிமுறைகளுக்கு உட்பட்டு.	ஶ்ரத்தை கிடையாது. விதிமுறைகளே பற்றி கவலே இல்லே.	**ஶ்ரத்தை இல்லே. விதிமுறைகளுக்கு முரணுக.**
ஃபலனேப் பற்றிய எதிர்ப்பார்ப்பு இல்லே. செய்யப்பட வேண்டியது எனக்கருதி, மனஸைச் செலுத்தி செய்யப்படுவது. மன அமைதியே ஃபலன். நாடவில்லே என்றுலும் கிடைத்திடும்.	ஃபலனுக்காகவே செய்யப் படுவது. மனக்கஷ்டம், மனஸில் ஆவேஶத்துடன் செய்யப் படுவது . நாடிய ஃபலன் கிடைக்கலாம், கிடைக்காமலும் போகலாம். கிடைத்தால் பெரும் மகிழ்ச்சி. கிடைக்கா விட்டால் பெருந்துயரம்.	**ஃபலன் பற்றிய சிந்தனே எதுவும் இல்லே. எதற்காகச் செய்கிறுேம் என்றறியாமல் செய்யப். படுவது. ஃபலன் எதுவும் இல்லே.**

தபஸ்

ஸத்வம்	ரஜஸ்	தமஸ்
ஶ்ரத்தையுடன் செய்யப்	ஶ்ரத்தை இல்லே.	**ஶ்ரத்தை இல்லே.**

படுவது.		
ஃபலன் பற்றிய எதிர்ப்பார்ப்பு இல்லை.	பாராட்டு, பெயர், மர்யாதை பெற்றிட செய்யப் படுவது.	**தனக்கோ பிறருக்கோ தீங்கு இழைத்திடச் செய்யப் படுவது.**
செய்யப்பட வேண்டியது எனக்கருதி, தூய மனஸுடன், அமைதியாக செய்யப்படுவது.	ஆடம்பரத்துடன், பகட்டுடன், மிகக் கடுமையாக செய்யப் படுவது.	**மூடத்தனமான கருத்தை ஏற்று செய்யப் படுவது.**
மன அமைதியே ஃபலன். நாடவில்லை என்றாலும் கிடைக்கும்.	உலகிற்குக் கேடு. தனக்கு தாற்காலிக, அல்ப ஃபலன்.	**தனக்கும் பிறருக்கும் விளையும் கேடுதான் ஃபலன்.**

தானம்

ஸத்வம்	**ரஜஸ்**	**தமஸ்**
ப்ரதி உபகாரம் என்ற எதிர்பார்ப்பு இல்லை.	ப்ரதி உபகாரம் நாடியே செய்யப்படுவது.	**ஃபலன் பற்றிய சிந்தனை இல்லை.**
கொடுப்பது கடமை என்ற உணர்வுடன் தானம்.	மனஸில் கஷ்டம், வேறுவழி இல்லை என்ற மன நிலையில் தானம்.	**அலக்ஷ்யமாகக் கொடுக்கப் படும் தானம்.**
தேஶம், காலம், பாத்ரம் அறிந்து தானம்.	தனக்கு கிடைக்கக் கூடிய ஃபலனைக் கருதியே தானம்.	**தேஶம், காலம், பாத்ரம் நோக்காது, ஃபலன் பற்றி அறியாமல் தானம். கேடான விளைவு.**

ॐ

ॐतत्सदिति निर्देशो ब्रह्मणस्त्रिविधः स्मृतः ।
ब्राह्मणास्तेन वेदाश्च यज्ञाश्च विहिताः पुरा ।।
{अध्याय १७ ~ श्लोक २३}

ஓம்தத்ஸதி$_3$தி நிர்தே$_3$ஶோ ப்$_3$ரஹ்மணஸ்த்ரிவித$_4$:(ஸ்) ஸ்ம்ருதஹ.
ப்$_3$ராஹ்மணாஸ்தேந வேதா$_3$ஶ்சயஜ்ஞாஶ்ச விஹிதா:(ஃப்) புரா..
(அத்$_4$யாயம் 17 ~ ஶ்லோகம் 23)

ஓம் தத் ஸத் என்பவை ப்ரஹ்மத்தின் மூவித பெயர்கள். அதே ப்ரஹ்மம் தான் படைப்பின் ஆதிகாலத்தில் வேதங்கள், ப்ராஹ்மணர்கள் மற்றும் யஜ்ஞங்களின் படைப்பிற்குக் காரணமாக இருந்தது. (17 – 23)

ஓம் தத் ஸத்...

யஜ்ஞம், தானம், தபஸ் இவற்றைச் செய்கிறோம். ஶ்ரத்தையுடன், முறையாக செய்தும் குறை இருந்து விட்டால்? பரமனின் பெயரைச் சொல்லி, நிறைவாக்கி விடலாம். நிறைவானவன் அவன். குறைகளை நிவர்தி செய்பவன். ஓம் தத் ஸத் என்ற இந்த மூன்று சொற்கள் பரமனின் பெயர்கள். ப்ரஹ்மத்தின் ஶப்த வடிவம். ஓம் என்பது ப்ரணவ மந்த்ரம். உலகத்தின் ஓசை. தத் என்றால் அது. ஜ்ஞானிகள் பரமனைக் குறிக்கப் பயன் படுத்திடும் சொல். ஒரு கற்புடையப் பெண் தன் கணவனைப் பெயரிட்டு அழைக்காமல் அவர் என்று சொல்வது போல், ஜ்ஞானிகள் பரமனை ‘தத்’ என்கின்றனர். ஸத் என்பது ஸத்யம். பரமாத்மாவின் மூன்று தன்மைகளில் ஒன்று. அடுத்த நான்கு ஶ்லோகங்களில் இந்த மூன்று வார்த்தைகளின் விளக்கம் வந்துள்ளது.

ॐ

तस्मादोमित्युदाहृत्य यज्ञदानतपः क्रियाः ।

प्रवर्तन्ते विधानोक्ताः सततं ब्रह्मवादिनाम् ।।
{अध्याय १७ ~ श्लोक २४}

தஸ்மாதே₃ாமித்யுத₃ாஹ்ருத்ய யஜ்ஞ த₃ானதப:(க்₂) க்ரியாஹா.
ப்ரவர்தந்தே வித₄ாநோக்தா:(ஸ்) ஸததம் ப்₃ரஹ்ம வாதி₃நாம்..
(அத்₄யாயம் 17 ~ ஶ்லோகம் 24)

எனவே, வேதக்கொள்கையை ஏற்ற புருஷர்கள் ஶாஸ்த்ர விதிப்படி செய்திடும் யஜ்ஞம், தானம் மற்றும் தபஸ் போன்ற கர்மங்கள் ஓம் என்ற பரமனின் நாம உச்சரிப்புடனேயே ஆரம்பிக்கப் படுகின்றன. (17 – 24)

ஓம்..

யஜ்ஞம், தானம், தபஸ், மற்ற வைதீகக் கர்மங்களை ஓம் என்ற ப்ரணவ மந்த்ரத்துடன் ஆரம்பிக்கிறோம். இவை பரமனின் ப்ராப்திக்காகச் செய்யப் படுகின்றன. ஓம் என்ற ப்ரணவத்தின் உச்சரிப்பு செய்து, உலகாயத ஸித்திகள் நம் லக்ஷயம் அல்ல என்பதை நம்முள் பதித்துக் கொள்கிறோம். முதலில் வெளிப்பட்டது அ, உ, ம என்ற மூன்று மாத்ரைகள் கூடிய ப்ரணவம். அதிலிருந்து பிறந்தது மூன்று பதங்கள் கொண்ட காயத்ரீ. அதிலிருந்து பிறந்தன வேதங்கள். ஆக, ஓம் வேதங்களின் ஸாரம். அதை உச்சரித்து விட்டு கர்மங்களைத் தொடங்குகிறோம்.

ஸபைகளில் தீர்மானம் கொண்டு வரப்படும். அவற்றை ஆமோதிக்க Ayes என்று கத்துவார்கள். இது ஆங்கில முறை. நம் பாரம்பர்ய முறை எது? ஓம் என்ற ஶப்தமே. தைத்ரேய உபநிஷதம் இதைக் குறிப்பிடுகிறது. ஓம் என்ற ஶப்தத்தின் பயன்பாடுகள் பல. ஸபையில் தீர்மானத்தை ஆமோதித்திட. ஒரு கார்யம் செய்ய அநுமதி வழங்கிட. ஒரு விஷயத்தை 'நன்று' எனப் பாராட்டிட. ஸீக்கய மதம் ஏக ஓங்காரம் என்கிறது. ஜைன மதம் ஐந்து மஹா வாக்யங்களில் ஓம் என்ற மந்த்ரத்தைப் பயன்படுத்துகிறது. பௌத்த மதத்திலும் ஓம் உண்டு. மதங்களுக்கு அப்பால் பரமனைக் குறிக்கும் ஒரு Universal மந்த்ரம் ஓம் என்ற ப்ரணவ மந்த்ரம்.

📖 ॐ 📖

तदित्यनभिसन्धाय फलं यज्ञतपः(ख) क्रियाः ।
दानक्रियाश्च विविधाः(ख) क्रियन्ते मोक्षकाङ्क्षिभिः ।।
{अध्याय १७ ~ श्लोक २५}

ததி₃த்யநபி₄ஸந்த₄ாய ஃபலம் யஜ்ஞதப:(க்₂) க்ரியாஹா.
தா₃நக்ரியாஶ்ச விவிதா₄:(க்₂) க்ரியந்தே மோக்ஷகாங்க்ஷிபி₄ஹி..
(அத்₄யாயம் 17 ~ ஶ்லோகம் 25)

அதே போல், வேறு ஃபலனைக் கருதாது மோக்ஷத்தை நாடும் மநுஷ்யர்கள் யஜ்ஞம் தானம் மற்றும் தபஸ் போன்ற க்ரியைகளைச் செய்பவர்கள் தத் என்று பரமாத்மாவின் பெயரை உச்சரித்தே செய்கிறார்கள். (17 – 25)

தத்...

நாம் பார்த்திடும் உலகம் 'இதம்'. இவ்வுலகிற்கு அப்பால் உள்ளது 'அதஹ அல்லது தத்'. தத் என்பதன் உச்சரிப்பு அவனை நினைவுபடுத்திக் கொள்ள. ஸத்புத்தியுள்ளவன் யஜ்ஞம், தபஸ், தானம், ஸ்வாத்யாயம், தீர்த்த யாத்ரை, த்யானம், ஜபம், வ்ரதம் என்ற எதைச் செய்தாலும் அவனுக்காகச் செய்கிறான். அவனை ப்ரஸன்னமாக்கிட, அவனை அடைந்திட செய்கிறான். அவனது கட்டளை என்று கருதி செய்கிறான். தனக்காக எதையும் செய்வதில்லை. இவற்றை செய்திடும் கருவிகளான ஶரீரம், இந்த்ரியங்கள், மனஸ் ஆகிய அனைத்தும் அவனுடையவை. ஸாமக்ரிகளாக பயன்படும் மற்ற உலகப் பொருட்களும் அவனுடையவை. யஜ்ஞம் ஆகிய கர்மங்களை இந்த பாவனையுடன் செய்வது சிறப்பு.

கர்மங்களுக்கான கருவிகள் அழியக் கூடியவை. அவற்றிலிருந்து விளையும் ஃபலன்களும் அழியக் கூடியவை. அழிந்திடும் கருவிகளைப் பயன்படுத்தி, அழியக் கூடியவற்றைப் பெறுவதற்காக

கர்மங்கள் செய்வது மூடத்தனம். பரமனுக்காக செய்தலே புத்திஸாலித்தனம். எனவே, தத் என்ற உச்சரிப்புடன் இவற்றை பரமனுக்காக செய்கிருன் ஜ்ஞானீ.

📖 ॐ 📖

सद्भावे साधुभावे च सदित्येतत्प्रयुज्यते ।
प्रशस्ते कर्मणि तथा सच्छब्दः(फ्) पार्थ युज्यते ।।
{अध्याय १७ ~ श्लोक २६}

ஸத்₃ப₄ாவே ஸாது₄பா₄வே ச ஸதி₃த்யேதத் ப்ரயுஜ்யதே.
ப்ரஸஸ்தே கர்மணி தத₂ா ஸச்ச₂ப்₃த₃:(ஃப்) பார்த₂ யுஜ்யதே..
(அத்₄யாயம் 17 ~ ஸ்லோகம் 26)

பார்த! ஸத் என்று பாவனையிலும் மேன்மை என்ற பாவனையிலும் ஸத் என்ற பதம் வழங்கப் படுகிறது. ஸத்கர்மங்கள் அனைத்திலும் ஸத் என்ற இப்பதமும் உச்சரிக்கப் படுகிறது. (17 – 26)

ஸத்..

தமிழில் அசடு என்ற ஒரு வார்த்தை உள்ளது. ஸத் இல்லாதது, எது ஸரி, எது தவறு, எதைச் செய்யணும், எதைச் செய்யக் கூடாது, எதைப் பேசவேண்டும், எதைப் பேசக் கூடாது என்பதை அறியாதவன் அசடு. யஜ்ஞம், தபஸ், தானம் ஆகிய கர்மங்கள் ஸத் கர்மங்கள். ஸத்தை அடைவதற்கு, பரமனை அடைவதற்குப் பயன்படும் கர்மங்கள்.

வீட்டைக் கட்டுவதற்கு சாரம் கட்டுவது போல். சாரம் நிரந்தரம் இல்லை. சாரம் கட்டுவது நோக்கமும் இல்லை. வீடு கட்டுவதே நோக்கம். அதுவே நிரந்தரம். ஆனல், அதற்கு சாரம் கட்டுவது அவஸ்யம். அதே போல், யஜ்ஞம் போன்ற கர்மங்கள். இக்கர்மங்கள் செய்வதே நோக்கம் இல்லை. ஸத்தை அடைவதே நோக்கம். அதற்குத் துணை புரிவதால் இவை ஸத் கர்மங்கள். அதே நோக்குடன் செய்யப் படுவது தான் ஸத் என்ற சொல்லின் உச்சரிப்பு. ஸத் பாவம். ஸத் புருஷ, ஸத் விசார, ஸத் கார்யம், போன்ற இடங்களில் மேன்மை, நல்ல என்ற பாவத்தில் பயன்படுத்தப் படுகிறது. தயா, க்ஷமா ஆகிய மேன்மையான பாவனைகள் ஸாது பாவம். சிறப்பான கார்யம் நடந்திடும் போது, பாராட்டத் தகுந்த கார்யம் நடக்கும் போது ஸத் என்ற வார்த்தை உச்சரிக்கப் படுகிறது.

📖 ॐ 📖

यज्ञे तपसि दाने च स्थितिः सदिति चोच्यते ।
कर्म चैव तदर्थीयं सदित्येवाभिधीयते ।।
{अध्याय १७ ~ श्लोक २७}

யஜ்ஞே தபஸி த₃ானே ச ஸ்தி₂தி:(ஸ்) ஸதி₃தி சோச்யதே.
கர்ம சைவ தத₃ர்தீ₂யம் ஸதி₃த்யேவாபி₄தீ₄யதே..
(அத்₄யாயம் 17 ~ ஸ்லோகம் 27)

யஜ்ஞம், தபஸ் மற்றும் தானம் போன்றவற்றில் நிலைத்திருப்பது ஸத் எனப்படுகிறது. பரமனுக்காகச் செய்யப் படும் க்ரியைகளும் ஸத் என்றே அறியப் படுகிறது. (17 – 27)

யஜ்ஞம், தபஸ், தானம் போன்ற அனைத்து கர்மங்களும் நிலைத்திருப்பது ஸத்தில். ஸாத்வீக யஜ்ஞத்தில், ஸாத்வீக தபஸ், ஸாத்வீக தானம் இவற்றில் ஒருவருக்கு ஏற்படும் நிஷ்டை, இவற்றைப் பற்றி உள்ள ஸ்ரத்தை, அவற்றைச் செய்வதில் உள்ள ஈடுபாடு ஆகியவை ஸத்நிஷ்டை. இவை தவிர வர்ண தர்மத்திலோ ஆஸ்ரம தர்மத்திலோ விருந்தோம்பலிலோ ஸத்ய வ்ரதத்திலோ பதி வ்ரதத்திலோ ஒருவருக்கு தோன்றிடும் நிஷ்டையும் ஸத்நிஷ்டை. ஒருவருக்கு கங்கையிலும் யமுனையிலும் ஹரித்வார தீர்தத்திலும் ப்ரயாகை க்ஷேத்ரத்திலும் ஏற்படக் கூடிய ஈடுபாடும் ஸ்ரத்தையும் ஸத்நிஷ்டை.

பாராட்டத் தக்க மற்ற கர்மங்கள் ரெண்டு வகை. லௌகீக கர்மங்கள் மற்றும் பாரமார்திக கர்மங்கள். வர்ணம் மற்றும் ஆஶ்ரமத்திற்கு ஏற்ப வாழ்வதற்காக செய்யப்படும் வ்யவஸாயமும் வ்யாபாரமும் யஜ்ஞமும் அத்யாபனமும் மற்ற லௌகீக கடமைகளும் உண்பதும் உடுப்பதும் நடப்பதும் உறங்குவதும் ஸ்நானம் செய்வதும் லௌகீக கர்மங்கள். ஜபம் – த்யானம் மற்றும் பூஜை , கதையும் கீர்தனமும் பஜனையும் கேட்பது, சிந்திப்பது ஆகிய கர்மங்கள் பாரமார்திக கர்மங்கள்.

ஸுகம் வேண்டும், போகம் வேண்டும் என்ற எண்ணம் இல்லாமல், ஶ்ரத்தையுடன் பரமாத்மாவிற்காக மாத்ரம், பரமனின் ப்ரீதிக்காக மட்டும் செய்யப்படும் போது 'தத் அர்தீயம்' (அதற்காக) ஆகின்றன. இவற்றின் விளைவுகளும் ஸத் ஆகி விடுகின்றன. அக்னியில் வைக்கப்படும் கட்டை அக்னி மயமாகி விடுவது போல், பரமனுக்காக செய்யப்படும் கர்மமும் அதன் ஃபலனும் பரம மயமாகி, அதாவது ஸத் மயமாகி விடுகின்றன.

ஓம் தத் ஸத் இவ்வாறு விளக்கப் படுகின்றன. மூன்றும் சேர்ந்த ஓம் தத் ஸத் ஒரு உன்னதமான மந்த்ரம். குரு ஸ்ரீ தோதாபுரி மஹாராஜ் அவர்களால் வேதாந்தத்தின் பரம தத்வ தீக்ஷை அருளப்பட்ட போது, ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ண பரமஹம்ஸர் ஸமாதியில் ஆழ்ந்து விட்டார். மூன்று தினங்கள் ஆகியும் ஸ்வய நினைவு திரும்பவில்லை. அவரை ஸஹஜ நிலைக்கு மீட்க விரும்பினார் குரு. அதற்காக அவர் உச்சரித்த மந்த்ரம் ஓம் தத் ஸத்.

ॐ

अश्रद्धया हुतं(न्) दत्तं तपस्तप्तं(ङ्) कृतं(ञ्) च यत् ।
असदित्युच्यते पार्थ न च तत्प्रेत्य नो इह ।।
{अध्याय १७ ~ श्लोक २८}

அஶ்ரத்$_3$த$_4$யா ஹுதம்(ந்) த$_3$த்தம் தபஸ்தப்தம்(ங்) க்ருதம்(ஞ்) ச யத்.
அஸதி$_3$த்யுச்யதே பார்த$_2$ ந ச தத்ப்ரேத்ய நோ இஹ..
(அத்$_4$யாயம் 17 ~ ஶ்லோகம் 28)

ஶ்ரத்தையின்றி செய்யப்பட்ட ஹோமமும் தானமும் தபஸ்ஸும் பிற கர்மங்களும் அஸத் எனப் படுகின்றன. பார்த! இவை இஹலோகத்திற்கும் உதவாது. பரலோகத்திற்கும் பயன்படாது. (17 – 28)

அஸத் ~ ஶ்ரத்தையின்றி...

ஶ்ரத்தையின்றி செய்யப்படும் யஜ்ஞாதி கர்மங்கள் அஸத் ஆகும். அஸத் என்பதை ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ண பரமஹம்ஸர் பூஜ்யத்துடன் ஒப்பிடுகிறார். 'ஒரு பூஜ்யத்திற்கு மதிப்பு உண்டா? ரெண்டு பூஜ்யங்களுக்கு அதிக மதிப்பா? பல பூஜ்யங்களைச் சேர்த்தால் மதிப்பு பன்மடங்காகி விடுமா? இல்லை. எத்தனை பூஜ்யங்கள் சேர்ந்தாலும் பூஜ்யம் தான் மதிப்பு. ஒரே ஒரு ஒன்றுடன் பூஜ்யத்தை இணைத்து விட்டால்? பூஜ்யங்கள் பளபளக்கத் தொடங்குகின்றன. ஒவ்வொரு பூஜ்யமும் மதிப்பை பத்து மடங்காகக் கூட்டிக் கொண்டே செல்லும். 'தத்' தை முதலில் வைத்து உலகத்து பூஜ்யங்களைச் சேர்த்தால்! எல்லாம் மாறி விடும். உலகில் எதையும் செய்திடு. அந்த ஒன்றை, 'தத்' தை முதலில் வைத்து விடு. பூஜ்யம் அனைத்தும் ஸத்தாக மாறி விடும்.' ஓம் தத் ஸத்.

ॐ

ॐतत्सदिति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुन संवादे श्रद्धात्रयविभाग योगो नाम सप्तदशोऽध्यायः ।।

ௐ தத்ஸதி3தி ஶ்ரீமத்3 ப4க3வத்3 கீ3தாஸூபநிஷத்ஸு ப்3ரஹ்மவித்3யாயாம் யோக3ஶாஸ்த்ரே ஶ்ரீக்ருஷ்ணார்ஜுன ஸம்வாதே3 ஶ்ரத்3தா4 த்ரய விபா4க யோகோ3 நாம ஸப்தத3ஶோऽத்4யாயஹ..

இத்துடன் ப்ரஹ்ம வித்யையும் யோகஶாஸ்த்ரமுமான ஶ்ரீமத் பகவத் கீதை என்னும் உபநிஷதத்தில் ஶ்ரீ க்ருஷ்ணனுக்கும் அர்ஜுனனுக்கும் இடையே நடந்த உரையாடலின் 'ஶ்ரத்தா த்ரய விபாக யோகம்' என்ற பதினேழாம் அத்யாயம் நிறைவுற்றது.

ॐॐॐॐॐ **ஹரி: ஓம் தத் ஸத்** ॐॐॐॐॐ

ௐ

அத்யாயம் 18

மோக்ஷ ஸந்யாஸ யோகம்

முன்னுரை

ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை என்ற இந்த திவ்ய ஸம்வாதத்தில் இது வரை வந்தப் பாதையைச் ஸற்று திரும்பிப் பார்க்கலாம். குருக்ஷேத்ர யுத்த பூமியில், 'எனது புதல்வர்களும் என் தம்பியான பாண்டுவின் புதல்வர்களும் என்ன செய்கிறுர்கள்?', என்ற த்ருதராஷ்ட்ரன் ஸஞ்ஜயனிடம் கேட்ட கேள்வியுடன் தொடங்குகிறது கீதை. ஸஞ்ஜயன் ரெண்டு ஸேனைகளேயும் வர்ணிக்கிறுன். துர்யோதனனின் மனக்கலக்கத்தை விவரிக்கிறுன். பீஷ்மர் ஶங்கு கோஷம் செய்து அவனுக்கு உத்ஸாஹம் அளிக்கிறுர். அர்ஜுனன், 'துர்புத்தி கொண்ட துர்யோதனனுக்கு ஆதரவாக நிற்பவர் யாவர்? என்னுடன் மோத ஆர்வம் கொண்டு அணி திரண்டு நிற்கும் எதிரிப் படையை நான் பார்க்க விரும்புகிறேன்', என்று தன் வில்லே உயர்த்தியபடி கூறி, ரதத்தை ரெண்டு படைகளுக்கும் மத்தியில் நிறுத்தும்படி ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனிடம் ஆணேயிடுகிறுன். அந்நேரத்தில் அர்ஜுனன் யுத்தம் புரிய உத்ஸாஹமாகவே இருந்தான். ரதத்தை ரெண்டு ஸேனைகளுக்கு நடுவில் நிறுத்திய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் திட்டம் வேருக இருந்தது. இந்த மாபெரும் யுத்தத்தின் பாரத்தை ஸுமக்கக் கூடிய ஆற்றல் அர்ஜுனனின் தோள்களுக்கு உண்டா என பரிஶோதித்துப் பார்க்க விரும்புகிறுர். அவனுடைய வீரத்தைப் பற்றிய எந்த ஸந்தேஹமும் கிடையாது ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுக்கு. ஆனுல், அவனது உள்ள வலிமை? 'இரு புறமும் கூடி நிற்கும் குருவம்ஶத்தினரைப் பார்! அர்ஜுன', என்கிறுர் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். எதிரி ஸேனேயை மாத்ரம் பார்க்க விரும்பிய அர்ஜுனன் இரு புறமும் பார்க்கிறுன். தன்னுடையவர்களே இரு புறமும் நிற்கக் காண்கிறுன். குழம்புகிறுன். யுத்தம் புரிய மறுக்கிறுன். தன் எண்ணத்திற்கு ஆதரவாக பற்பல வாதங்களேக் கூறிப் புலம்பி ஶோகத்தில் ஆழ்கிறுன். முதல் அத்யாயம் முடிந்தது.

ரெண்டாம் அத்யாயத்தில், ஶரீரம் அழிவுறுவது, ஆத்மா அழியாதது என்ற ஜ்ஞானத்தை விளக்கினுலும் விவேகத்தின் துணே கொண்டு, ஸ்திர புத்தியின் துணேயுடன் செயல் புரிய வேண்டும் (ஶ்லோகங்கள் 39, 47, 48) என்றும் கூறுகிறுர். அர்ஜுனன் மனஸில் மீண்டும் கேள்வி எழுகிறது. 'ஜ்ஞானம், கர்மம் ரெண்டையும் கூறுகிருயே கண்ணு? எனக்கு மேன்மை தரக்கூடிய ஒன்றைக் கூறு', என்கிறுன். மூன்ரும் அத்யாயம் பிறக்கிறது. ரெண்டு வழிகள் உண்டு. ஸாங்க்யர்களுக்கு ஜ்ஞான யோகமும் யோகீகளுக்கு கர்ம யோகமும் என்கிறுர். அங்கு அர்ஜுனன் மனஸில் இக்கேள்வி எழுந்திருக்க வேண்டும். கேட்க ஸந்தர்பம் கிடைக்காததால் இங்கு பதினெட்டாம் அத்யாயத்தில் கேட்கிறுன். அத்யாயங்கள் மூன்று, நான்கு, ஐந்து மற்றும் ஆறில் கர்ம யோகத்தின் வெவ்வேறு அம்ஶங்கள் சர்சை செய்யப் படுகின்றன.

ஆரும் அத்யாயத்தின் இறுதியில் யோகீயே மிகச் சிறந்தவன். யோகீகளிலும் எனது பக்தனே ஶ்ரேஷ்டமானவன் என்று கூறிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் ஏழாம் அத்யாயத்தில் பக்தியின் சர்சையைத் துவக்குகிறுர். ஏழாம் அத்யாயத்தின் இறுதி ஶ்லோகத்தில் வந்த ஸில வார்தைகள் அர்ஜுனனின் மனஸில் கேள்வியைத் தூண்டுகிறது. அதன் பதிலாகப் பிறந்தது எட்டாம் அத்யாயம். அதில் மரணத்தின் விஶேஷ சர்சை காணப் படுகிறது. ஏழாம் அத்யாயத்தின் விட்டுப் போன விஷயங்களே ஒன்பதாம் அத்யாயம் மற்றும் பத்தாம் அத்யாயத்தின் முதல் பதினேரு ஶ்லோகங்களிலும் முடிக்கிறுர். அர்ஜுனன் ஸ்ரீ பகவானே ஸ்துதி செய்து அவரது விபூதிகளே விஸ்தாரமாக கூறிட வேண்டுகிறுன். பத்தாம் அத்யாயத்தில் தனது பற்பல விபூதிகளேக் கூறியவர், இறுதி ஶ்லோகத்தில், 'இதை எல்லாம் அறிவதால் என்ன ஃபலன்? இதோ உன் முன்னுல் அமர்ந்திருக்கும் நான் இந்த அண்ட சராசரம் முழுவதையும் எனது ஒரு துளியில் அடக்கி இருக்கிறேன்', என்றதும் அர்ஜுனன் மனஸில் அதைக் காணும் ஆவல் ஏற்பட்டது. விளேவாக விஶ்வரூபதர்ஶனம் என்ற பதினேராம் அத்யாயம் மலர்ந்தது. அத்யாயத்தின் இறுதியில் பக்தியால் என்னேப் பற்றிய ஜ்ஞானமும், எனது தர்ஶனமும், என்னுடன் இணேதலும் மூன்றும் ஸாத்யமாகும் என்கிறுர். அதிலிருந்து விளேந்தது பக்தியோகம் என்ற பன்னிரண்டாம் அத்யாயம். ஸகுண – நிர்குண பக்தியில் எது சிறந்தது என்ற அர்ஜுனனின் கேள்விக்கு

பன்னிரண்டாம் அத்யாயத்தில் பக்தியைப் பற்றியும் பதின்மூன்று, பதினான்காம் அத்யாயத்தில் நிர்குணத்தை வழிபடுவதைப் பற்றியும் பேசுகிறார். பதிநான்காம் அத்யாய இறுதியில் குணாதீதனைப் பற்றி அர்ஜுனன் கேட்டதால் விளக்கிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன், அவ்யபிசாரிணீ பக்தியால் குணாதீதன் ஆக முடியும் என்று கூறி அவ்யபிசாரிணீ பக்தியை பதினைந்தாம் அத்யாயத்தில் விவரிக்கிறார். அந்த அத்யாயத்தின் பத்தொன்பதாம் ஸ்லோகத்தில் தெய்வத்தன்மை பொருந்தியவன் என்னை பஜிக்கிறான். அஸுரத் தன்மை கொண்டவன் என்னை பஜிப்பதில்லை என்று கூறியதைத் தொடர்ந்து, தெய்வத் தன்மைகளையும் அஸுரத் தன்மைகளையும் பதினாறும் அத்யாயத்தில் விளக்குகிறார். இதற்கு முன்பும் அஸுரத் தன்மையை அவர் குறிப்பிட்டிருந்தாலும் (7 – 15, 16; 9 – 12, 13;) அர்ஜுனனின் கேள்விகளுக்கு பதில் கூறுவதில் முனைந்ததால் அதை விஸ்தாரமாக விளக்க வாய்ப்பு கிடைக்கவில்லை. பதினாறும் அத்யாயத்தில் அதை பூர்தி செய்கிறார். அத்யாயத்தின் இருபத்து மூன்றும் ஸ்லோகத்திலிருந்து பிறந்த அர்ஜுனனின் கேள்விக்கு பதிலாக பிறந்தது பதினேழாம் அத்யாயம். மூன்றும் அத்யாயத்தின் மூன்றும் ஸ்லோகத்தில் அர்ஜுனன் மனஸில் தோன்றி இருக்கக் கூடிய கேள்வியை இப்பொழுது கேட்கிறான். அதன் பதிலாகப் பிறந்தது பதினெட்டாம் அத்யாயம்.

ஸந்யாஸம் மற்றும் த்யாகம் அறிய விரும்புகிறான் அர்ஜுனன். இந்த அத்யாயம் முழுவதும் ஸந்யாஸம் மற்றும் த்யாகம் பற்றிய சர்சை நடக்கிறது. ஸந்யாஸம் என்பது என்ன? செயலில், 'நான் செய்கிறேன்', என்ற பாவம் இல்லாதிருப்பது (17). ஸந்யாஸீ எப்படி இருக்க வேண்டும்? பற்றின்றி, அஹங்காரம் இல்லாமல், வெற்றி தோல்வியில் பாதிக்கப்படாமல், மனோ த்ருடம் மற்றும் உத்ஸாஹம் நிறைந்து இருக்க வேண்டும் (26). ஸந்யாஸத்தின் வழிமுறை என்ன? (51, 52, 53). தூய்மையான புத்தியுடன், உறுதியுடன் ஶரீரத்தையும் மனஸையும் வஶப்படுத்தி, ஶப்தம் போன்ற இந்த்ரிய விஷயங்களை விடுத்து, விருப்பு வெறுப்பை விட்டொழித்து, தனிமையை நாடி, குறைவாக உண்டு, ஶரீர வாக் மனஸை அடக்கி, எப்போதும் த்யான யோகத்தில் திளைத்து, வைராக்யத்தை அடைய வேண்டும். அஹங்காரத்தையும் பலத்தையும் செருக்கையும் காம – க்ரோதத்தையும் பொருள் குவிப்பதையும், 'எனது' (மம) என்ற உணர்வை விட்டு விட்டு, ஶாந்தமாக இருப்பவன், ஸந்யாஸீ ஆகிட தகுதி பெறுகிறான். ஸந்யாஸத்தின் குறிக்கோள் என்ன? பரமனின் ப்ராப்தி (55). த்யாகம் என்பது என்ன? கர்மம் மற்றும் கர்மஃபலன் மீது பற்று வைக்காமல் கர்மங்களைச் செய்வது (6). த்யாகீயின் பாவனை? கடமை என்ற பாவத்துடன் செயல் புரிவது (9). த்யாகீயின் நடத்தை? துன்பம் கொடுத்திடும் செயல்களை வெறுக்காமல் இருத்தல், நன்மை விளைவித்திடும் செயல்களை பற்றில்லாமலும் செய்தல் (9). த்யாகத்தின் ஃபலன்? பரமனின் ப்ராப்தி (10).

இறுதியில், ஸ்லோகம் 66'ல் பரமனின் ப்ராப்திக்கான மிக எளிய வழியை அறிவித்து, தனது பேச்சை நிறைவு செய்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். அந்த ஸ்லோகம் கீதையின் ஶிகர வாக்யம் என்று கூறலாம். ரெண்டாம் அத்யாயத்தில் 11'ம் ஸ்லோகத்தில் கீதை கூறத் தொடங்கிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கீதையில் மொத்தம் 574 ஸ்லோகங்கள் பேசி இருக்கிறார். கீதையைக் கேட்டதன் விளைவாக இறுதியில் அர்ஜுனன், 'என் மோஹம் அழிந்து தெளிவு பெற்றேன்', எனக் கூறி, தர்ம யுத்தம் செய்திடத் தயார் என்று அறிவிக்கிறான். 'யோகேஸ்வரன் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் மற்றும் வில்லேந்திய அர்ஜுனனின் திவ்ய ஜோடி வெற்றி பெறப் போவது நிஸ்சயம்', என்ற ஸஞ்ஜயனின் முத்தான அறிவிப்புடன் ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை நிறைவு பெறுகிறது.

வாருங்கள், அத்யாயத்தினுள் நுழைந்து வருவோம்...

ௐ

अथाष्टादशोऽध्यायः
அதா₂ஷ்டதஶோऽத்₄யாயஹ
(பதினெட்டாம் அத்யாயம்)
मोक्ष सन्यास योगः
மோக்ஷ ஸந்ந்யாஸ யோக₃ஹ

अर्जुन उवाच
सन्यासस्य महाबाहो तत्त्वमिच्छामि वेदितुम् ।
त्यागस्य च हृषीकेश पृथक्केशिनिषूदन ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक १}

அர்ஜுன உவாச
ஸந்ந்யாஸஸ்ய மஹாப₃ாஹோ தத்த்வமிச்ச₂ாமி வேதி₃தும்.
த்யாக₃ஸ்ய ச ஹ்ருஷீகேஶ ப்ருத₂க் கேஶிநிஷூத₃ந..
(அத்₄யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 1)

அர்ஜுனன் கேட்டான். ஹே மஹாபாஹோ! ஹே ஹ்ருஷீகேஶனே! ஹே கேஶிநிஷூதன! ஸந்யாஸம் மற்றும் த்யாகம் என்ற தத்வங்களை நான் தனித் தனியாக விரிவாக அறிய விரும்புகிறேன். (18 – 1)

ஸந்யாஸம் ~ த்யாகம்..
அர்ஜுனன் மூன்று பெயர்களால் ஶ்ரீ க்ருஷ்ணனை ஸம்போதிக்கிறான். மஹாபாஹோ, ஹ்ருஷீகேஶன் மற்றும் கேஶிநிஷூதனன். மஹாபாஹோ என்ற பெயர் பெரும் ஆற்றலைக் கொண்டவன் என்று பொருள் படும். பெரும் ஆற்றல் கொண்ட தாங்கள் எனது சிறிய ஸந்தேஹத்தைத் தீர்ப்பதில் வல்லவர். ஹ்ருஷீகேஶன் என்றால் அந்தர்யாமீ. என்னுள் இருப்பவன். ரஹஸ்யங்களை அறிந்தவன். கேட்காமலே அறிந்து விடுபவன். எனினும் கேட்கிறேன். கேஶிநிஷூதனன். கேஶி என்ற ராக்ஷஸனை அழித்தவன். கடும் தடைகளையும் நீக்குபவன். ஸந்தேஹம் என்ற உருவத்தில் என்னுள் முளைத்துள்ள தடையை அழித்து விடு. இது தான் அர்ஜுனனின் பாவம்.

ஸந்தேஹம், அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆர்வத்துடனோ, அறிந்து தன்னை உயர்த்திக் கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆர்வத்துடனோ கேட்கப்படுகிறது. வெறும் அறிந்து கொள்ளும் ஆர்வம் மேன்மை தராது. அர்ஜுனன் அறிந்து, அதற்கேற்ப செயல்பட வேண்டும் என்ற ஆர்வத்திலே கேட்கிறான்.

📖 ॐ 📖

श्री भगवानुवाच
काम्यानां(ङ्) कर्मणां(ङ्) न्यासं सन्यासं(ङ्) कवयो विदुः । सर्वकर्मफलत्यागं प्राहुस्त्यागं विचक्षणाः ।।
त्याज्य(न्) दोषवदित्येके कर्म प्राहुर्मनीषिणः । यज्ञदानतपः(ख्) कर्म न त्याज्यमिति चापरे ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक २, ३}

ஶ்ரீ பகவாநுவாச
காம்யாநாம்(ங்) கர்மணாம்(ந்) ந்யாஸம் ஸந்ந்யாஸம்(ங்) கவயோ விது₃ஹு.
ஸர்வகர்மஃபலத்யாக₃ம் ப்ராஹுஸ்த்யாக₃ம் விசக்ஷணாஹா..
த்யாஜ்யம்(ந்) தோ₃ஷவதி₃த்யேகே கர்ம ப்ராஹுர் மனீஷிணஹ
யஜ்ஞதா₃னதப:(க்₂) கர்ம ந த்யாஜ்யமிதி சாபரே..
(அத்₄யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 2, 3)

ஶ்ரீ பகவான் உரைத்தார். காமத்துடன் கூடிய கர்மங்களைத் துறப்பது ஸந்யாஸம் என்று ஜ்ஞானிகள் அறிகிறார்கள். எல்லா கர்மங்களின் ஃபலனையும் த்யாகம் செய்வதை த்யாகம் என்று தீர்க தர்ஶிகள் கூறுகிறார்கள். ஸில அறிஞர்கள் எல்லா கர்மங்களும் தோஷம் உடையவை. ஆதலால், துறக்கப்பட வேண்டியவை என்கின்றனர். வேறு ஸிலர் யஜ்ஞம்,

தானம், தபஸ் ஆகிய கர்மங்கள் துறக்கப்படல் ஆகாது என்கின்றனர். (18 – 2, 3)

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் தன் கருத்தைக் கூறுவதற்கு முன் பரவலாக இருந்து வரும் கருத்துக்களை அலசுகிறார். நான்கு கருத்துக்கள், ஸந்யாஸம் பற்றி ரெண்டும் த்யாகம் பற்றி ரெண்டும் கூறப் படுகின்றன. 1. காம்யானும் கர்மணும் ந்யாஸம். காமத்துடன் கூடிய கர்மங்களை விடுவது ஸந்யாஸம்; 2. த்யாஜ்யம் தோஷவத். கர்மங்கள் அனைத்தும் தோஷம் கொண்டவை என்பதால் அனைத்து கர்மங்களையும் விடுவது; 3. ஸர்வகர்மஃபல த்யாகம். கர்மங்களின் ஃபலன்களை விட்டு விடுதல் த்யாகம்; 4. யஜ்ஞ தான தப: ந த்யாஜ்யம். யஜ்ஞம், தானம், தபஸ் போன்ற கர்மங்களை விடுதல் கூடாது.

ஹிந்துவின் வாழ்க்கையில் அக்னி சிறப்பான பங்காற்றுகிறது. உபநயனம் நடந்த அன்று தொடங்கும் அக்னி கர்மங்கள் அவனுடைய மரணம் வரை தொடர்கிறது. தினஸரி செய்யப்பட வேண்டும் என்பது மாத்ரமல்ல, அணைந்து போகாமல் அந்த அக்னி காக்கப்பட வேண்டும். அவனுடைய சிதை எரிக்கப் படுவதும் அதே அக்னியால். இக்கர்மங்களுக்காக ஸாமக்ரிகள் ஸேகரிப்பதும், ஏற்பாடுகளைச் செய்வதும், அதன் நியமங்களைக் கடைப்பிடிப்பதும் அன்றாடக் கடமைகள். ஒவ்வொரு நாளும், அக்னி கர்மம் முடிந்த பிறகுதான் மற்ற கார்யங்கள். ஒரு மாபெரும் தபஸ் போல அமைந்து விடுகிறது அவனது வாழ்க்கை. இந்தக் கடமைகளிலிருந்து விடுபட்டவன் ஸந்யாஸீ. அக்னியைத் துறந்தவன் ஸந்யாஸீ. அக்னி கிடையாது, அக்னி கார்யங்களும் கிடையாது, ஸமையலும் கிடையாது, ஸமைப்பவளும் கிடையாது, இறந்த பிறகு ஶரீரத்திற்கும் அக்னி கிடையாது. (ஸந்யாஸியின் ஶரீரம் எரிக்கப்படுவதில்லை. புதைக்கப் படுகிறது). அவன் வனத்திற்குச் சென்று விடுகிறான். ஆத்ம விசாரம் செய்து பரமனை நாடுகிறான்.

அன்று முதல் இன்று வரை ஸந்யாஸம் உயர்ந்ததா, க்ருஹஸ்தம் உயர்ந்ததா என்ற இந்த சர்சை தொடர்கிறது. வேதத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள கர்மங்கள் புத்ரன், மேதா, செல்வம், புகழ், ஸ்வர்கம் போன்ற ஏதோ ஒரு இஷ்ட ப்ராப்திக்கும், பகை நாஶம் போன்ற அநிஷ்ட நிக்ரஹத்திற்கும் செய்யப்படுகின்றன. காமத்தை முற்றிலும் துறந்திட வேண்டும் என்பது ஸந்யாஸீயின் ஒரு வாதம். ஸந்யாஸீகளில் ஒரு வர்கம் கர்மங்கள் அனைத்தும் தோஷம் கொண்டவையே. எனவே, அனைத்து கர்மங்களையும் விட்டு விட வேண்டும் என்று வாதம் செய்கின்றனர். இந்த வர்கத்தில் பல நாகா ஸாதுக்களும் மற்ற பலரும் உள்ளனர். வெளிப்படையாக எதையும் செய்யாமல் கிடப்பர். ஆனால், கர்மம் எதுவும் செய்யாமல் இருக்க முடியாது. எனவே, மூன்றாவது வாதம் கிளம்புகிறது. ஸர்வ கர்மஃபல த்யாகம். எல்லா கர்மஃபலனையும் விட்டு விட வேண்டும். இங்கு ஃபலத்யாகம், அதாவது, விருப்பம் கொள்ளாமல் இருப்பது மட்டும் கூறப்படுகிறது. கர்மப்பற்றை விலக்கும் கருத்து இல்லை. அனைத்து கர்மங்களையும் விலக்குவது ஸரியல்ல. யஜ்ஞம், தானம், தபஸ் ஆகிய கர்மங்களை எந்நிலையிலும் விடலாகாது என்பது நான்காம் கருத்து. இக்கருத்தும் முழுமையானதில்லை. இதில் வர்ணம், ஆஶ்ரமம், வாழ்வின் பற்பல சூழ்நிலைகளில் எழும் கர்மங்களைப் பற்றிய பேச்சில்லை. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அடுத்த ஶ்லோகத்தில் தனது கருத்தைக் கூறத் தொடங்குகிறார்.

📖 ॐ 📖

निश्चियं श्रुणु मे तत्र त्यागे भरतसत्तम ।
त्यागो हि पुरुशव्याघ्र त्रिविधः(स) सम्प्रकीर्तितः ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक ४}

நிஶ்சயம் ஶ்ருணு மே தத்ர த்யாகே₃ ப₄ரதஸத்தம.
த்யாகோ₃ ஹி புருஷ வ்யாக்₄ர த்ரிவித₄:(ஸ்) ஸம்ப்ரகீர்திதஹ..
(அத்₄யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 4)

பரத ஶ்ரேஷ்டனே! மநுஷ்யர்களில் மேன்மையானவனே! ஸந்ந்யாஸம், த்யாகம் இவை ரெண்டில் த்யாகத்தைப் பற்றிய என்னுடைய கருத்தை முதலில் கேள். மூன்று வகையான த்யாகம் கூறப்பட்டுள்ளன. (18 – 4)

த்யாகம் மூன்று வகை..

முதலில் த்யாகத்தைப் பற்றிக் கூறத் தொடங்குகிறார். த்யாகம் மூன்று வகையாகக் கூறப் படுகிறது. ஸாத்வீகம், ராஜஸம் மற்றும் தாமஸ த்யாகம். த்யாகம் என்றால் விடுவது, விலக்குவது என்று அர்தம் ஆகும். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் மற்ற அனைத்திலும் பயன்படுத்திய அளவுகோலை இங்கும் பயன் படுத்துகிறார். வெளிப்படையான செயல் முக்யம் இல்லை. அச்செயலுக்குப் பின் உள்ள பாவமே முக்யம். எந்த நோக்கத்தை உள்வைத்து அச்செயல் செய்யப் படுகிறது என்பதே அவரது அளவுகோல். த்யாகத்தையும் அதே அளவுகோல் வைத்து மூன்று வகைகளாகப் பிரிக்கிறார்.

🕮 ॐ 🕮

यज्ञदानतपः(ख्) कर्म न त्याज्यं(ङ्) कार्यमेव तत् ।
यज्ञो दानं(न्) तपश्चैव पावनानि मनीषिणाम् ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक ५}

யஜ்ஞதா₃னதப:(க்₂) கர்ம ந த்யாஜ்யம்(ங்) கார்யமேவ தத்.
யஜ்ஞோ தா₃னம்(ந்) தபஶ்சைவ பாவநாநி மநீஷிணாம்..
(அத்₄யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 5)

யஜ்ஞம், தானம், தபஸ் ஆகியவை விடப்படக் கூடாதவை. அவை செய்யப்பட வேண்டிய கர்மங்கள். யஜ்ஞமும் தானமும் தபஸும் அறிஞர்களைத் தூய்மைப் படுத்துபவை. (18 – 5)

உயர்ந்தவர்களின் பாணி அலாதியானது. கருத்துக்களை கண்டிப்பதில்லை. தன் கருத்தைக் கூறிடும் போதும், 'இது என் கருத்து', என்றே கூறுவர். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் மற்றவரின் கருத்தில் ஏற்கக் கூடியதை ஏற்று, அத்துடன் தன் கருத்தைச் சேர்த்திடுவார். யஜ்ஞம், தானம், தபஸ் போன்ற கர்மங்கள் எந்நிலையிலும் விடப்படக் கூடாதவை. கார்யமேவ, அதாவது, அவஶ்யம் செய்யப்பட வேண்டியவை. இதுவரை செய்யவில்லை என்றால் செய்ய ஆரம்பி என்கிறார். செய்பவரை இவை புநிதப் படுத்துகின்றன. செய்பவரை என்று சொல்லாமல் மனீஷியை புநிதப்படுத்துகிறது என்கிறார். மனீஷி என்ற வார்தை அறிவுள்ளவரை, உயர்ந்த மநுஷ்யரைக் குறிக்கும். செய்பவரின் உயர்வைப் பொருத்தே, ஒரு செயல் ஸாதாரணமான செயலாகவோ புநிதப்படுத்தும் உயர்ந்த செயலாகவோ ஆகிறது. வயிற்றுக்காகச் செய்பவன் வசை பாடிய படி, தன் இயலாமையை நொந்தபடி, மனஸில் மிக்க வருத்தத்துடன் செய்கிறான். அது அவனுக்குப் பெருஞ்சுமையாகி விடுகிறது. ஆனால், உயர்ந்தவன் செய்திடும் போது, அதே செயல் புநிதமாகி விடுகிறது. புநிதமாக்கிடும் செயலாகி விடுகிறது.

நூல் நூற்றிடும் ஸாதாரணச் செயலை காந்தி செய்தார். அது தேஶப்பணி என்னும் யாகத்தில் ஒரு புநிதச் செயல் ஆகி விட்டது. அதையே இன்று அக்டோபர் ரெண்டாம் தேதியில் ஒரு காங்க்ரஸ்காரன் ஆடம்பரத்துடனும் ஆணவத்துடனும் செய்திடும் போது கொச்சையாகி விடுகிறது. நெஸவு என்னும் செயல் கபீர்தாஸரின் கையில் புநிதமாகி விட்டது. கோரா கும்பர் கை பட்டவுடன் குயவத் தொழில் புநிதமாகி விட்டது. ஸாதாரண மநுஷ்யர்கள் தீர்த யாத்ரை போனால் அது வெறும் ஸுற்று ப்ரயாணம் தான். குருதேஜ் பஹதூர் போன தீர்தயாத்ரை புநிதப் ப்ரயாணமானது. எத்தனையோ ஆயிரம் கோவில் பூஜாரிகள் உள்ளனர். அவர்களுக்கு அது வாழ்வளிக்கும் ஒரு தொழில். ஆனால், ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ண பரமஹம்ஸருக்கு அதுவே வாழ்வு. அன்னை காளியின் தர்ஶனம் கிடைத்த பின்பும், நிர்விகல்ப ப்ரஹ்ம ஸமாதியை அநுபவித்த பின்னரும், அன்னையின் கோவிலில் பூஜை செய்வதை அவர் நிறுத்தவில்லை. பூஜை அவருக்கு, புநிதப்படுத்திடும் ஒரு செயலானது.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனே இங்கு நமக்கு வழிகாட்டுகிறார். யுத்த க்ஷேத்ரத்தில் அர்ஜுனனின் ரதத்தை ஓட்டினார். ரத ஓட்டுனர் தொழிலே புநிதமானது. குழல் ஊதினார். குழல் புநிதமானது. மாடு ஓட்டினார். மாடு ஓட்டுதல் புநிதமானது. யமுனையில் விளையாடினார். யமுனை நதி புநிதமானது. தலையில் மயிற்பீலி அணிந்தார். மயிற்பீலி புநிதமானது. ராஜஸூய யஜ்ஞத்தில் விருந்தாளிகளின் எச்சில் இலைகளை எடுத்தார். இன்று வரை விருந்தாளியின் எச்சில் இலையை எடுப்பதை புண்யகர்மமாகக் கருதுகின்றனர் ஹிந்து தாய்மார்கள். இச்செயல்களின் தன்மை இவ்வாறு மாறி விடுவதற்குக் காரணம் என்ன?

அடுத்த ஶ்லோகத்தில் விளக்குகிறார்.

📖 ॐ 📖

एतान्यपि तु कर्माणि सङ्गं(न्) त्यक्त्वा फलानि च ।
कर्तव्यानीति मे पार्थ निश्चितं मतमुत्तमम् ॥
{अध्याय १८ ~ श्लोक ६}

ஏதாந்யபி து கர்மாணி ஸங்க₃ம்(ந்) த்யக்த்வா ஃபலாநி ச.
கர்தவ்யாநீதி மே பார்த₂ நிஸ்சிதம் மதமுத்தமம்..
(அத்₄யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 6)

ஹே பார்த! இக்கர்மங்களும் பற்று இல்லாமலும் ஃபலனை எதிர்ப்பார்க்காமலும் செய்யப்பட வேண்டியவை என்பது எனது நிஶ்சயமான, உத்தமமான கருத்து. (18 – 6)

பற்றில்லாமலும் எவ்வித ஃபலனின் எதிர்ப்பார்ப்பும் இல்லாமலும் கர்மங்களைச் செய்தால் அவை புநிதமாகி விடும். வேதங்களும் மஹாபாரதமும் ஶ்ரீமத் பாகவதமும் பல இடங்களில் இந்தக் கருத்தை வலியுறுத்தி உள்ளன. ஹிதோபதேஶத்தில் உள்ள ஒரு ஶ்லோகம் பின்வருமாறு..

வனேऽபி தோஷ: ப்ரபவந்தி ராகீணும்
க்ருஹேஷு ஸர்வேந்த்ரிய நிக்ரஹ: தப:
அகுத்ஸிதே கர்மாணி ய: ப்ரவர்ததே
நிவ்ருத்த ராகஸ்ய க்ருஹம் தபோவனம்.

பற்றுள்ளவன் க்ருஹத்தைத் துறந்து வனத்திற்குச் சென்றாலும் வனத்தின் தப வாழ்க்கை குறையுள்ளதாகவே இருக்கும். இந்த்ரியங்களை அடக்கியவன் வீட்டிலேயே இருந்தாலும் அது தபஸாகி விடும். ஸமூஹத்தில் இருந்தபடி பற்றில்லாமல் மேன்மையான கர்மங்களை செய்பவனின் வீடும் தபோவனம் ஆகி விடும். பற்று கொண்டவன் எல்லாம் துறந்து வனத்திற்குச் சென்றாலும், அவன் ஶரீரம் மாத்ரம் வனத்தில் தனியாக இருக்கிறது. ஆயின், அவன் தன் உலகத்தையே உடன் எடுத்துச் சென்றிருக்கிறான் மனஸில். வனத்தில் அவன் அமைத்த தபோவனம் ஒரு புதிய க்ருஹம் (வீடு) ஆகி விடுகிறது. அவன் வனத்தில் வாழும் ஒரு குடும்பஸ்தன் ஆகி விடுகிறான். பற்றில்லாதவன் வீட்டிலிருந்த படி ஶரீர அளவில் பல கார்யங்களில் ஈடுபட்டிருந்தாலும், அவன் வீடும் தபோவனம் ஆகி விடுகிறது. அவன் ஒரு தபஸ்வீ ஆகி விடுகிறான்.

ஶ்ரீ ராமக்ருஷ்ண பரமஹம்ஸர் கூறுகிறார். 'இஹ, இஹ, (இங்கு, இங்கு) என்பது ஜ்ஞானம். பர, பர (அங்கு, அங்கு) என்பது அஜ்ஞானம்'. அங்கு தான் இறைவனை அடைய முடியும் என்பது அஜ்ஞானம். இங்கு, இப்பொழுதே இறைவனை அடைய முடியும் என்பது ஜ்ஞானம். 'நான் இயற்கையை ரஸிக்க விரும்புகிறேன். அதனால், கொல்லிமலைக்குப் போகிறேன்', என்கிறான் ஒருவன். 'ஏன் உன்னூரில் இயற்கையே இல்லையா?' 'நான் ஸூர்யோதயத்தைப் பார்க்க விரும்புகிறேன். அதனால், கன்யாகுமரிக்குச் செல்கிறேன்', என்கிறான் வேறொருவன். 'ஏனப்பா! உன் ஊரில் ஸூர்யன் உதிப்பதில்லையா? என்றாவது ஒரு நாள் உன் வீட்டு மாடியில் நின்று ஸூர்யன் உதிப்பதைக் கண்டு களித்திருக்கிறாயா'? 'நான் விஜ்ஞானி ஆக விரும்புகிறேன். அதனால், அமெரிக நாஸாவில் சேர விரும்புகிறேன்' என்கிறான் ஒரு இளைஞன். 'ஏன் ஏமாற்றுகிறாய்? பணம் ஸம்பாதிக்க அமெரிகா போகிறேன் என்று சொல். விஜ்ஞானம் என்பது ஒரு கண்ணோட்டம். அது இருந்தால் விஜ்ஞானி. மீனவருக்குப் பிறந்த அப்துல் கலாம் விஜ்ஞானி ஆகிட நாஸாவிலா சேர்ந்தார்?'

ஸந்யாஸியா க்ருஹஸ்தனா என்பதல்ல ப்ரஶ்னை. செயல் மீதும் ஃபலன் மீதும் பற்றில்லாமல் இருக்கிறாயா என்பதே முக்யம் என்கிறார் ஶ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

📖 ॐ 📖

नियतस्य तु सन्न्यासः(ख्) कर्मणो नोपपद्यते ।
मोहात्तस्य परित्यागस्तामसः(फ्) परिकीर्तितः ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक ७}

நியதஸ்ய து ஸந்ந்யாஸ:(க்₂) கர்மணோ நோபபத்₃யதே.
மோஹாத்தஸ்ய பரித்யாக₃ஸ்தாமஸ:(ஃப்) பரிகீர்திதஹ..
(அத்₄யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 7)

நியத கர்மங்களைத் துறப்பது உசிதமானதல்ல. மோஹத்தால் வஶப்பட்டு அவற்றைத் துறப்பது தாமஸ த்யாகம் எனப்படுகிறது. (18 – 7)

தாமஸ த்யாகம்..

அடுத்த மூன்று ஶ்லோகங்களில் த்யாகத்தின் மூன்று வகைகளை விளக்குகிறார். தாமஸ த்யாகம். மோஹத்தின் வஶப்பட்டு நியத கர்மங்களைத் துறப்பது தாமஸ த்யாகம். நியத கர்மங்கள் எவை? சட்ட புஸ்தகத்தில் பல்வேறு சட்டங்கள் உள்ளன. அவை அனைத்தும் தனி ஒருவனுக்குப் பொருந்தா. அவன் இருக்கும் இடத்திற்கு ஏற்பவும், அவன் வஹித்திடும் பதவிக்கு ஏற்பவும், அவனது சூழ்நிலைக்கு ஏற்பவும் உள்ள ஸில சட்டங்கள் மாத்ரமே அவனுக்குப் பொருந்தும். அதே போல, ஶாஸ்த்ரத்தில் பற்பல கர்மங்கள் (விஹித கர்மங்கள்) குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. அவை அனைத்தும் ஒருவனுக்குப் பொருந்தா. அவனுடைய வர்ணத்திற்கு ஏற்ப, ஆஶ்ரமத்திற்கு ஏற்ப, அவன் ஏற்றிருக்கும் தொழிலுக்கு ஏற்ப, வயஸு, சூழ்நிலை போன்ற மற்ற விஷயங்களுக்கு ஏற்ப அவனுக்கு விதிக்கப் பட்டவையே அவனது நியத கர்மங்கள். அந்த நியத கர்மங்களை விடுவது ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் பார்வையில் மிக மோஸமான ஒன்று. அதையும், மோஹத்தின் காரணமாக விட்டு விடுவதை தாமஸம் என்கிறார்.

விவேகத்தை இழப்பது தாமஸத்தின் ப்ரதானத் தன்மை. விவேகத்தை இழந்து விடுவதால் தோன்றிடும் மயக்கத்தில் நியத கர்மங்களை விட்டு விடுதல் தாமஸ த்யாகம் ஆகும். ஸோம்பலின் காரணமாக ஸந்த்யா வந்தனம், ஸத்ஸங்கம் போன்ற கர்மங்களை விடுதல்; TVயின் மயக்கத்தில் வீட்டுக் கடமைகளை விட்டு விடுதல்; நோய்ப்பட்டிருக்கும் தாய்க்கு மருந்து வாங்கச் சென்றவன் நண்பர்களின் அரட்டையில் மூழ்கி மறந்து விடுதல்; தொழிலுக்குச் செல்லும் வழியில் சீட்டாடிக் கொண்டிருக்கும் கூட்டத்தைக் கண்டு, பாதை மறந்து விடுதல்; உடல் தூய்மைக்காக செய்ய வேண்டிய கடமைகளை ஸோம்பல், உறக்கம் காரணமாகத் தவிர்த்து விடல்; ஆகிய இவை அனைத்தும் தாமஸ த்யாகம்.

📖 ॐ 📖

दुःखमित्येव यत्कर्म कायक्लेशभयात्त्यजेत् ।
स कृत्वा राजसं(न्) त्यागं(न्) नैव त्यागफलं(ल्) लभेत् ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक ८}

து₃க்₂க₂மித்யேவ யத்கர்ம காயக்லேஶப₄யாத்த்யஜேத்.
ஸ க்ருத்வா ராஜஸம்(ந்) த்யாக₃ம்(ந்) நைவ த்யாக₃ஃபலம்(ல்) லபே₄த்..
(அத்₄யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 8)

இது வருத்தம் அளிக்கிறது. இது ஶரீரத்திற்கு கஷ்டம் அளிக்கிறது என்றெல்லாம் கருதி கர்மங்களை த்யாகம் செய்பவன் ராஜஸ த்யாகம் செய்கிறான். அவன் த்யாக ஃபலனையும் அடைவதில்லை. (18 – 8)

ராஜஸ த்யாகம்..

கஷ்டமாக இருக்கிறது என்பதால், ஸுகத்திற்கு பங்கமாக இருக்கிறது என்பதால் நியத கர்மங்களை விட்டு விடுதல் ராஜஸ த்யாகம் ஆகும். கஷ்டம் என்பதில் ஶரீரத்திற்குக் கஷ்டம், பணச் செலவு ஆகிறது என்ற கஷ்டம் நியமங்களையும் கட்டுப்பாடுகளையும் அநுஸரிக்க வேண்டி உள்ளது என்ற மனக்கஷ்டம் ஆகியவை அடங்கும். ராஜஸனுக்கு கர்மங்களை செய்வதில் கஷ்டம் மாத்ரமே தெரிகிறது. அவனுக்கு கர்மங்களிலும் ஶாஸ்த்ரங்களிலும் நம்பிக்கை இல்லாததே காரணம். தாய்,

தந்தையர், குரு ஆகிய பெரியோரின் வார்த்தைகளைக் கேட்பதில் மனக் கஷ்டம் உள்ளது என்பதால் தன் இஷ்டத்திற்கு நடந்து கொள்ளல்; குடும்பம் நடத்துவதில் பெருங்கஷ்டம் என்று கருதி துறவு பூணுதல்; தனியார்த் துறையில் அதிக வேலை வாங்குகிறார் என்பதால் அதை விட்டு விட்டு ராஜாங்க வேலையை நாடுதல்; வேலையை விட்டு விட்டால் கை நிறைய பணமும் மாஸா மாஸம் பென்ஷனும் கிடைக்கும் என்ற ஆசையில் உழைக்கும் வயஸில் வேலையை விட்டு விடல்; இவை எல்லாம் ராஜஸ த்யாகம். த்யாகத்தின் ஃபலன் மன அமைதி. ராஜஸ த்யாகம் செய்தவனுக்கு மன அமைதி கிடைப்பதில்லை.

📖 ॐ 📖

कार्यमित्येव यत्कर्म नियतं(ङ्) क्रियतेऽर्जुन ।
सङ्गं(न्) त्यक्त्वा फलं(ञ्) चैव स त्यागः(स्) सात्त्विको मतः ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक ९}

கார்யமித்யேவ யத்கர்ம நியதம்(ங்) க்ரியதேऽர்ஜுன.
ஸங்க$_3$ம்(ந்) த்யக்த்வா ஃபலம்(ஞ்) சைவ ஸ த்யாக$_3$:(ஸ்) ஸாத்த்விகோ மதஹ..
(அத்$_4$யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 9)

அர்ஜுன! பற்றில்லாமலும் ஃபலனைக் கருதாமலும் 'இது செய்யப்பட வேண்டியது', என்ற கருத்துடன் நித்ய கர்மம் செய்யப்படும் போது ஸாத்வீக த்யாகம் ஆகிறது. (18 – 9)

ஸாத்த்விக த்யாகம்

அன்றாடக் கடமைகளை, இவை செய்யப்பட வேண்டியவை என்ற ஒரே எண்ணத்துடன், பற்றில்லாமலும் ஃபலன் மீது ஆர்வம் கொள்ளாமலும் செய்வது ஸாத்வீக த்யாகம். இங்கு கர்மங்கள் த்யாகம் செய்யப்படுவது இல்லை, கர்மப் பற்றும் ஃபலன் மீதுள்ள நாட்டமும் தான் த்யாகம் செய்யப்படுகின்றன. கர்மம் உத்ஸாஹத்துடன் செய்யப்பட வேண்டும். கர்மம் செய்வதும் கருவிகளின் பயன்பாடும் ஸுகம் அளிக்கிறது என்ற எண்ணம் இல்லாமல் செய்ய வேண்டும். எவ்வகைப் பற்றுமில்லாது செய்ய வேண்டும். செயலிலிருந்து விளையக் கூடிய ஃபலன் மீதும் எவ்வித ஆர்வமும் இல்லாது செய்ய வேண்டும். கர்மங்களை த்யாகம் செய்திடும் போது கர்மத்துடன் உள்ள பிணைப்பு வெளிப்படையாக மாத்ரமே அறுபடுகிறது. ஸாத்வீக த்யாகத்தில் கர்மங்கள் செய்யப்பட்டும் உள்ளிருந்து எந்த பிணைப்பும் இருப்பதில்லை. அடுத்த ஶ்லோகம் ஸாத்வீக த்யாகியை மேலும் விளக்குகிறது.

📖 ॐ 📖

न द्वेष्ट्यकुशलं(ङ्) कर्म कुशले नानुषज्जते ।
त्यागी सत्त्वसमाविष्टो मेधावी छिन्न संशयः ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक १०}

ந த்$_3$வேஷ்ட்யகுஶலம்(ங்) கர்ம குஶலே நாநுஷஜ்ஜதே.
த்யாகீ$_3$ ஸத்த்வ ஸமாவிஷ்டோ மேத$_4$ாவீ சி$_2$ந்ந ஸம்ஶயஹ..
(அத்$_4$யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 10)

ஆத்மாவில் நிலைத்து, ஸந்தேஹங்களை வேரறுத்த த்யாகியான பேரறிஞன் கஷ்டமான கர்மங்களை வெறுப்பதும் இல்லை. ஸுகமான கர்மங்கள் மீது நாட்டமும் வைப்பதில்லை. (18 – 10)

அகுஶல கர்மங்களை வெறுப்பதில்லை. தீமை விளைவித்திடுபவை அகுஶல கர்மங்கள். ஶாஸ்த்ரத்தால் அநுமதிக்கப்பட்ட கர்மங்கள் பற்றுடனும் ஃபலனின் மீது நாட்டத்துடனும் செய்யப்படும் போது அவை அகுஶல கர்மங்கள் ஆகின்றன. ஏனென்றால், அவை ஜன்ம மரண சுழற்சியில் தள்ளுகின்றன. ஶாஸ்த்ரத்திற்கு எதிரான பாப கர்மங்களும் அகுஶல கர்மங்களே, அவை நரகம் மற்றும் கீழான பிறவிகளில் பிறக்க வைப்பதால். த்யாகீ அகுஶல கர்மங்களைச் செய்வதில்லை.

ஆனால், அவற்றை வெறுப்பதும் இல்லை. அகுஶல கர்மங்களை அவன் தவிர்ப்பது வெறுப்பின் தூண்டுதலால் அல்ல. போதைப் பழக்கத்தில் சிக்காத இருவர் உள்ளனர். ஒருவர் போதைப் பழக்கத்தை வெறுக்கிறார். எனவே, அவர் போதைப் பழக்கத்திற்கு ஆளாகவில்லை. வெறுப்பிற்கு அவரது குழந்தைப் பர்வ அநுபவங்களோ தந்தையாரின் நடத்தையோ அவர் பார்த்த அல்லது கேட்ட அல்லது படித்த விஷயங்களோ காரணமாக இருக்கலாம். வெறுப்பு நீங்கி விட்டால், அவர் அப்பழக்கத்தை ஏற்காமல் இருப்பார் என்பது நிஸ்சயம் இல்லை. மற்றவர் விவேகத்தால் அப்பழக்கத்தின் தன்மையை அறிந்து, அது தன்னை வீழ்த்திடும் என்பதை உணர்ந்ததால் அதை ஏற்கவில்லை. அவரது தவிர்த்தல் என்ற செயலில் வெறுப்பு இல்லை. விவேகம் மாத்ரமே உள்ளது. இதற்கு ஆன்மீக ரீதியாக மற்றொரு விளக்கம் கூறலாம். விருப்பு பிணைப்பதைப் போல, வெறுப்பும் பிணைக்கிறது. வெறுப்பின் அடிப்படையில் செயலைத் தவிர்த்திடும் போது, வெளிப்படையாக செயலுடனான பிணைப்பு இல்லை. ஆனால், உள்ளே அச்செயலுடன் வெறுப்பின் பிணைப்பு தொடர்கிறது.

குஶல கர்மங்களை நாடுவதுமில்லை. நன்மை விளைவித்திடுபவை குஶல கர்மங்கள். விளைவாக மேன்மையை, உயர்வை, முக்தியை அளிக்கவல்ல கர்மங்கள். ஶாஸ்த்ரத்தால் அநுமதிக்கப்பட்ட கர்மங்கள், பற்றின்றி, ஃபலன் மீது விருப்பமின்றி செய்யப்படும் போது குஶல கர்மங்கள் ஆகின்றன. இவற்றை செய்திடும் போது த்யாகியின் மனஸில் ஸுகமோ, உயர்வோ, பெருமித உணர்வோ இருந்திடாது. இவற்றை செய்தாலும் செய்யா விட்டாலும் அவன் மனஸில் எவ்வித தாக்கமும் இருந்திடாது.

ஸத்வ ஸமாவிஷ்ட: பரமனில், சின்மய ஸ்வரூபத்தில் நிலைத்திருப்பவன். ஆத்மாவில் லயித்திருப்பவன். உலக விஷயங்களில் விருப்பம் இல்லாதவனுக்கு இது எளிதாகிறது.

மேதாவி சின்ன ஸம்ஶய:. இது ஒரு சிறப்பான வார்தை. 'சின்ன ஸம்ஶயன்', என்பவன் ஸந்தேஹங்களை அறுத்து விட்டவன். ஸந்தேஹம் ஏதுமின்றி இருப்பவன். மேதாவி என்பது அறிவாளி என்று மொழி மாற்றம் செய்யப் படுகிறது. வெறும் அறிவு இல்லை. ஆத்ம ஜ்ஞானத்தை அறிந்த அறிவு. கார்யங்களை சீராக செய்பவன் மாத்ரம் இல்லை. கார்யங்களை ஆத்ம ஒளியில் செய்பவன். வேதத்தில் மேதா ஸூக்தம் உண்டு. வேதத்தில் பல இடங்களில் 'எனக்கு மேதாஶக்தி அருளிடு', என்ற ப்ரார்தனை வருகிறது. காயத்ரீ ஜபத்தின் ஃபலன்களில் மேதாஶக்தி கிடைத்திடும் என்பதும் ஒன்று.

🕮 ॐ 🕮

न हि देहभृता शक्यं(न्) त्यक्तुं(ङ्) कर्माण्यशेषतः ।
यस्तु कर्मफलत्यागी स त्यागीत्यभिधीयते ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक ११}

ந ஹி தே₃ஹப்₄ருதா ஶக்யம்(ந்) த்யக்தும்(ங்) கர்மாண்யஶேஷதஹ.
யஸ்து கர்மஃபலத்யாகீ₃ ஸ த்யாகீ₃த்யபி₄தீ₄யதே..
(அத்₄யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 11)

ஶரீரமெடுத்த மநுஷ்யனால் மீதம் இல்லாமல் எல்லா கர்மங்களையும் துறப்பதென்பது ஸாத்யமில்லை. கர்ம ஃபலனைத் துறப்பவனே த்யாகீ எனப்படுகிறான். (18 – 11)

அத்யாயம் மூன்று, நான்கில் இக்கருத்து விரிவாக சர்சை செய்யப்பட்டு உள்ளது. தேஹத்தை தரித்தவனுக்கு கர்மங்கள் தவிர்க்க முடியாதவை. தேஹம் ப்ரக்ருதியின் அம்ஶம். ப்ரக்ருதி என்ற பதத்திலேயே செயல்கள் (க்ருதி) ஒரு அங்கமாக இருக்கிறது. ப்ரக்ருதி – செயல்கள் செய்பவள். ஶரீரமும் செய்து கொண்டிருக்கும். ஒருவன் யஜ்ஞம், தானம், தபஸ் போன்ற செயல்களைத் துறந்து விடலாம். ஆனால், உணவு உண்ணுதல், உறங்குதல், கைகால் அசைத்தல், அமர்தல், நடை, மலஜலம் கழித்தல் போன்று ஶரீரம் உயிருடன் இருப்பதற்கே எத்தனை எத்தனை கார்யங்கள் செய்ய வேண்டியுள்ளன. இவை தவிர்க்க முடியாதவை. மநுஷ்ய ஸமுதாயத்தில் வாழும் போது மற்ற மநுஷ்யர்களுடன் பேச்சு, மற்ற நடவடிக்கைகள், மநுஷ்ய ஸமுதாயத்தின் பல்வேறு அமைப்புகளையும் இயற்கை ஸாதனங்களையும் பயன்படுத்தும் போது ஸமூஹ நியதிகள், ராஜாங்க சட்டங்கள், பணம்

ஸம்பாதிக்க செய்ய வேண்டிய முயற்சிகள் என்று மேலும் பல கர்மங்கள். வனத்தில் சென்று வாழ்ந்தாலும் கர்மங்கள் விடுவதில்லை. கர்மங்களே பந்தப்படுத்துகின்றன. ஜன்ம – மரணச் சுழலில் இருந்து விடுபட்டு பரமனை அடைந்திட, கர்ம – பந்தம் எரிக்கப்பட வேண்டும் என்கின்றனர் ஆன்றோர்கள். உபாயம் என்ன? ஶரீரம் என்ற ஒன்று இருக்கும் வரை கர்மங்களை முழுமையாகத் துறக்க முடியாது. துறக்க முயற்சித்தாலும் புற அளவில் மாத்ரமே அத்துறவு இருந்திடும். அக அளவில் துறப்பதே உண்மையான துறவு. உள்ளே கர்மங்கள் மீது எவ்வித பிடிப்பும் ஆர்வமும் வெறுப்பும் இல்லாதிருந்து அக்கர்மங்களில் இருந்து விளையக்கூடிய ஃபலன்கள் மீதும் எவ்வித ஈடுபாடும் இல்லாதிருப்பதே உண்மையான த்யாகம். இதன் மூலம் ப்ரக்ருதியுடனான ஸம்பந்தத்தை அறவே துண்டித்து விடுகிறான் புருஷன்.

📖 ॐ 📖

अनिष्टमिष्टं मिश्रं च त्रिविधं कर्मणः फलम् ।
भवत्य त्यागिनां प्रेत्य न तु सन्न्यासिनां क्वचित् ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक १२}

அநிஷ்டமிஷ்டம் மிஶ்ரம்(ஞ்) ச த்ரிவித₄ம்(ங்) கர்மண:(ஃப்) ஃபலம்.
ப₄வத்ய த்யாகி₃நாம் ப்ரேத்ய ந து ஸந்ந்யாஸிநாம்(ங்) க்வசித்..
(அத்₄யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 12)

கர்ம ஃபலனை த்யாகம் செய்யாதவனுக்கு மரணத்திற்குப் பிறகும் இஷ்டமானது, இஷ்டமில்லாதது, ரெண்டும் கலந்தது என்று மூன்று வகைப் ஃபலன்கள் உண்டாகின்றன. ஆனால், த்யாகிக்கு அவ்வாறில்லை. (18 – 12)

கர்மங்கள் மூன்று வகை. தற்பொழுது செய்யப்படும் கர்மம் க்ரியமாண கர்மம். இந்த ஜன்மத்தில் இந்த க்ஷணம் வரை செய்திருக்கும் கர்மங்கள் ஸஞ்சித கர்மங்கள் (ஶேகரிக்கப் பட்ட கர்மங்கள்). நம் வஶத்தில் இல்லாத சூழ்நிலைகளால் எதிர் வரும் கர்மங்கள் ப்ராரப்த கர்மங்கள் ஆகும். இவை கழிந்த ஜன்மத்தின் தொடர்ச்சியாக வருபவை. ஒவ்வொரு க்ரியமாண கர்மமும் ஃபலனை விளைவிக்கும். மனஸில் பதிவை விட்டுச் செல்லும். ஃபலன் த்ருஷ்டமாகவோ (புலப்படும்) அத்ருஷ்டமாகவோ (புலப்படாத) இருந்திடும். புலப்படும் த்ருஷ்ட ஃபலன்கள் உடனே கிடைக்கலாம். காலம் கழித்து கிடைக்கலாம். உதாஹரணமாக, உணவு உண்பதால் ஏற்படும் ஸுகம், த்ருப்தி போன்றவை உடனே கிடைத்திடும் தத்கால ஃபலன்கள். உணவின் ஸ்தரத்தைப் பொருத்து, உணவின் விளைவாக ஶரீரத்தில் ஏற்படும் பலம், நோயின்மை, ஆயுள் அல்லது நோய், கஷ்டம், ஆயுட் குறைவு போன்ற ஃபலன்கள் காலம் கழித்துக் கிடைத்திடும் ஃபலன்கள். புலப்படாத ஃபலன்கள் இஹ லோகத்திலோ பர லோகங்களிலோ கிடைக்கலாம். ஶுப கர்மங்களின் ஃபலனாக ஸத்புத்ரன், புகழ், வெற்றி, செல்வம் போன்றவையும் அஶுப கர்மங்களின் விளைவாக நோய், வறுமை, அவப்புகழ், தோல்வி, தண்டனை, சிறை வாஸம் போன்றவையும் இந்த லோகத்தில் கிடைத்திடும் அத்ருஷ்ட ஃபலன்கள். ஸ்வர்கம், நரகம், புழுபூச்சிகளாக பிறப்பு போன்றவை அடுத்த லோகத்தில் கிடைத்திடும் அத்ருஷ்ட ஃபலன்கள்.

ஒவ்வொரு செயலும் மனஸில் விட்டுச் செல்லும் பதிவே ஸ்வபாவமாக மிளிர்கிறது. ஶுப கர்மம் ஶுபமான பதிவுகளை விட்டுச் செல்கிறது. அஶுப கர்மம் அஶுபமான பதிவுகளை தோற்றுவிக்கிறது. ரெண்டு ஸாதுக்கள். இருவரும் தூய்மையானவர்கள். எனினும், அவர்கள் இருவரிலும் உள்ள வேறுபாடு வெவ்வேறு சூழ்நிலையில் அவர்கள் செய்த வெவ்வேறு கர்மங்களின் பதிவாக உருவாகி உள்ள அவர்களது ஸ்வபாவங்களின் வேறுபாடே. ரெண்டு கொடியவர்கள், இருவரும் மிக மோஸமானவர்கள். எனினும், அவர்களுக்கும் இடையில் வேறுபாடுகள் உள்ளன. காரணம், வெவ்வேறு பின்னணியில் அவர்களது வெவ்வேறு விதமான செயல்கள் விட்டுச் சென்ற மாறுபட்ட பதிவுகளால் விளைந்த மாறுபட்ட ஸ்வபாவங்களே.

ஸஞ்சித கர்மமும் ஃபலனைக் கொடுக்கிறது. பதிவையும் விட்டுச் செல்கிறது. பதிவு எண்ணங்களாகவும் ஃபலன் ப்ராரப்தமாகவும் ஆகின்றன. எண்ணங்கள் உறக்க நிலையில் ஸ்வப்னமாகவும் விழிப்பு நிலையில் பேச்சாகவும் வெளிப்படுகின்றன. அநுகூல, ப்ரதிகூல

சூழ்நிலைகள் ப்ராரப்தத்தின் விளைவுகள். ப்ராரப்தத்தை அநுபவித்திட மூன்று வகையான தூண்டுதல்கள் உண்டு. தன்னிலிருந்து கிளம்பும் தூண்டுதல், தெய்வத் தூண்டுதல் (தன் தூண்டுதல் இல்லாமை), பிறரின் தூண்டுதல். உதாஹரணத்தால் புரிந்து கொள்வோம்.

ஒரு மாணவன் படித்திருக்கிறான். அதற்கேற்ப மதிப்பெண்கள் எடுக்கிறான். பொதுவாக நடப்பது இது தான். ஸில ஸமயங்களில் வேறு விதமாகவும் நடந்து விடுகிறது. பரீக்ஷை ஸமயத்தில் அவன் மனஸில் அலக்ஷ்யம் தோன்றி விடுகிறது. அன்றைய விஷயத்தை (Subject) விட்டு வேறு விஷயத்தைப் படிக்கிறான். பரீக்ஷை ஸரியாக எழுதுவதில்லை. இது முதல் ரகம் அதாவது, தன்னிலிருந்து கிளம்பும் தூண்டுதல். பரீக்ஷைக்கு முதல் நாள் அவனது விரலில் நகச்சுற்று வந்து விடுகிறது அல்லது அவனுக்கு காய்ச்சல் வந்து விடுகிறது. பரீக்ஷை ஸரியாக எழுத முடியவில்லை. மதிப்பெண்கள் குறைந்து விடுகின்றன. இது ரெண்டாம் ரகம் (தெய்வத் தூண்டுதல்). பரீக்ஷை அரங்கில் அருகில் இருந்த மாணவன் காப்பி அடித்து பிடிபடும் சூழ்நிலையில் தான் வைத்திருந்த காகிதச் சுருள்களை இவன் காலடியில் போட்டு விடுகிறான். இவன் பிடிபடுகிறான். விளைவாக இவனுடைய மதிப்பெண்கள் குறைந்து விடுகின்றன. இது மூன்றும் ரகம் (பிறரின் தூண்டுதல்).

ஒரு வ்யாபாரி வ்யாபாரம் செய்கிறான். லாபம் அல்லது நஷ்டம் ஸம்பாதிக்கிறான். இது முதல் ரகம். திடீரென்று பெய்த மழையில் இவன் கடையில் உள்ள பொருட்கள் கலந்து சேதம் அடைந்து விடுகின்றன. பெரும் நஷ்டம் அடைகிறான். அல்லது இவனுடைய மகன் ரயில் விபத்தில் இறந்ததால் ராஜாங்கம் இறந்தவர்களுக்குக் கொடுத்திடும் பெரும் பணம் இவனை வந்து சேர்கிறது. இந்த பண நஷ்டமும் பண வரவும் ரெண்டாம் வகை. கூட்டாளி ஏமாற்றி விடுகிறான். பெரும் நஷ்டம் ஏற்படுகிறது. அல்லது முன் காலத்தில் எப்பொழுதோ எவருக்கோ இவன் செய்த நன்மைக்கு ப்ரதியாக அவர் தன் சொத்தின் ஒரு பகுதியை இவன் பெயரில் எழுதிச் செல்கிறார். இந்த லாபமும் நஷ்டமும் மூன்றும் வகை.

கர்மத்தின் ஃபலன் சூழ்நிலை மட்டுமே. ஸுகமும் து:கமும் இல்லை. புண்ய கர்மங்களின் ஃபலன் அநுகூல சூழ்நிலை. அபுண்ய கர்மங்களின் ஃபலன் ப்ரதிகூல சூழ்நிலை. அநுகூல சூழ்நிலையில் ஸுகமே அநுபவிப்பான் என்பது நிஶ்சயம் இல்லை. ப்ரதிகூல சூழ்நிலையில் து:கமே அநுபவிப்பான் என்பதும் நிஶ்சயம் இல்லை. பணம் நிறைய இருக்கும். ஆனால், வேறு ஒருவருடன் ஒப்பிட்டு பொறாமை தூண்டப் பட்டதால் மனஸ் து:கத்தில் இருந்திடும்.

அதே போல், வைராக்யம் கொண்ட ஒருவன் இல்லாமை என்ற சூழ்நிலையிலும் அமைதியாக, ஆனந்தமாக இருந்திடுவான். ப்ராரப்தத்தால் விளைந்திடும் அநுகூல, ப்ரதிகூல சூழ்நிலைகளை தன் உயர்வுக்குப் பயன் படுத்திடுவான் ஆன்ம ஸாதகன். அநுகூல சூழ்நிலை வரும் போது ஸுகம் அநுபவித்திடாமல் அதை லோக ஸேவையில் பயன்படுத்திடுவான். ப்ரதிகூல சூழ்நிலை வந்தால் து:கம் அநுபவித்திடாமல், 'என் பாபத்தைக் கழிக்கவும் எதிர்க்காலத்தில் நான் பாபம் செய்யாமல் என்னைத் தடுக்கவும் வந்துள்ளது', என்று ப்ரஸன்ன மனஸுடன் அதை ஏற்றுக் கொள்வான். அநுகூல சூழ்நிலையை 'ஸ்ரீ க்ருஷ்ணார்பணம்' என்று அர்பணித்து விட முடியும். அது பிறருக்கு நன்மை செய்ததால் ஏற்பட்டது. அதில் ஸுகம் அநுபவிக்காமல் இருந்து, அவனால் விட்டு விட முடியும். ஆனால், ப்ரதிகூல சூழ்நிலையோ நம்முடைய அபுண்ய கர்மங்களால், பிறருக்குத் து:கம் அளித்ததால் ஏற்பட்டது. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணார்பணம் என்று அதை விட்டு விட முடியாது. அதில் வருத்தம் கொள்ளாமல் இருப்பது மாத்ரமே நம்முன் உள்ள ஒரே வழி.

ஒருவன், தான் மற்றவனுக்குக் கொடுத்த கடனை அர்பணம் செய்து விட முடியும். விலக்கி விட முடியும். மற்றவனிடம் இருந்து வாங்கிய கடனை அர்பணித்து விட முடியாது. அதை அவன் திருப்பிக் கொடுத்தே ஆக வேண்டும். அதை ஸ்ரீ க்ருஷ்ணார்பணம் என்று கூறி, விலக்கிட முடியாது. ஒருவன் மற்றவனின் வீட்டை அபஹரித்து விட்டான். பல முறை இவன் பொறுமையாகக் கேட்டுத் திருப்பி கொடுக்காததால், கோபம் கொண்டு அவனை அடித்து விட்டான். அவன் கோர்ட்டில் முறையிட்டான். கோர்ட் இவனுக்குச் சிறைத் தண்டனை கொடுத்தது. இவன் தன் செய்கைக்கான காரணத்தை விளக்கினான். 'உன் வீட்டைத் திரும்பப் பெற்றிட அதற்குரிய கோர்ட்டில் முறையிடு. கிடைத்து விடும். இது குற்றவியல் கோர்ட். நீ அவனை அடித்து, காயப் படுத்தியதற்கு தண்டனை கொடுத்தே

தீரும்'. அதே போல், அஶுப கர்மத்திற்கு ஃபலனாக ப்ரதிகூல சூழ்நிலை விளைவது நிஶ்சயம். அதில் து:கம் அடையாமல், 'இது என் பாபத்தை கழிக்க வந்துள்ள ஒரு வாய்ப்பு' என்று அதை மகிழ்வுடன் ஏற்று அநுபவித்தல் ஒன்று தான் ஸாதகன் முன் உள்ள ஒரே வழி.

📖 ॐ 📖

पञ्चैतानि महाबाहो कारणानि निबोध मे । साङ्ख्ये कृतान्ते प्रोक्तानि सिद्धये सर्वकर्मणाम् ॥
अधिष्ठानं(न्) तथा कर्ता करणं(ञ्) च पृथग्विधम् । विविधाश्च पृथक्चेष्टा दैवं(ञ्) चैवात्र पञ्चमम् ॥
{अध्याय १८ ~ श्लोक १३, १४}

பஞ்சைதாநி மஹாபா$_3$ஹோ காரணாநி நிபோ$_3$த$_4$ மே.
ஸாங்க்$_2$யே க்ருதாந்தே ப்ரோக்தாநி ஸித்$_3$த$_4$யே ஸர்வகர்மணாம்..
அதி$_4$ஷ்டா$_2$நம்(ந்) ததா$_2$ கர்தா கரணம்(ஞ்) ச ப்ருத$_2$க்$_3$வித$_4$ம்.
விவிதா$_4$ஶ்ச ப்ருத$_2$க்$_3$சேஷ்டா தை$_3$வம்(ஞ்) சைவாத்ர பஞ்சமம்..
(அத்$_4$யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 13, 14)

ஹே மஹாபாஹோ! கர்மங்கள் முடிவுற வழிகாட்டும் ஸாங்க்ய ஸித்தாந்தத்தில் எல்லா கர்மங்களும் ஸித்தி பெற ஐந்து காரணங்கள் சொல்லப்பட்டுள்ளன. அறிந்து கொள்.

ஹே குந்தி மைந்தனே! அவ்வைந்து காரணங்கள் முறையே அதிஷ்டானம் (ஶரீரம்), கர்தா, வெவ்வேறு விதமான இந்த்ரியங்கள், வேறுபட்ட பலவித முயற்சிகள் மற்றும் தெய்வம் ஆகியவை. (18 – 13,14)

கர்மங்கள் ஸித்தி பெற ஐந்து காரணங்கள்

கபில முனிவர் கூறியது ஸாங்க்ய தத்வம். 'எந்த ஒரு கர்மத்தின் பூர்திக்கும் ஐந்து காரணங்கள் உண்டு. அவற்றைக் கூறுகிறேன் கேள்', என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். ஸாங்க்யம் கர்மங்களற்றுப் போவதற்கே வழி சொல்கிறது. அர்ஜுனன் இங்கு யுத்தத்திலிருந்து தப்ப விரும்புகிறான். க்ஷத்ரியனுக்கோ யுத்தம் என்பது கடமையாகிறது. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அவனை, கர்மத்தில் ஈடுபடுத்த விரும்புகிறார். அதே ஸமயம், 'கர்மம் அவனைப் பிணைத்திடவும் கூடாது' என்றும் விரும்புகிறார். அதனால், ஸாங்க்யத்தை (ஸந்யாஸத்தை) பற்றி கேள்வி கேட்ட அர்ஜுனனுக்கு ஸாங்க்யத்தின் வழியாக கர்மத்தைப் பற்றி கூறுகிறார்.

கர்மம் ஸித்தி ஆவதற்கு ஐந்து காரணங்களைக் கூறுகிறேன் என்கிறார். செய்பவன் நான் என்ற உணர்வுடன் புருஷன் கர்மம் செய்யும் போது கர்ம ஸித்தியுடன் கர்ம வினையும் சேர்கிறது. செய்பவன் நான் என்ற உணர்வு இன்றி செய்திடும் போது கர்ம ஸித்தி விளைகிறது. உலகில் பல செயல்கள் நடக்கின்றன. மரங்கள் வளர்கின்றன. நதிகள் உருண்டோடுகின்றன. நான் செய்கிறேன் என்ற பாவம் இல்லாததால் இக்கர்மங்கள் மநுஷ்யனைக் கட்டிப் போடும் பாப – புண்ய கர்மங்களாவதில்லை. அதே போல், கர்தா பாவம் நீங்கி விட்டால் போதும். இதையே கூற வருகிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

அதிஷ்டானம், கர்தா, கரணம், சேஷ்டா மற்றும் தெய்வம் ஆகியவை அக்காரணங்கள். மநுஷ்யனின் அனைத்து கர்மங்களின் ஸித்திக்கும் காரணங்கள் இவ்வைந்தும். அதிஷ்டானம் என்பது ஶரீரம். கர்தா என்பவன் செய்பவன். செயல்கள் அனைத்தும் ப்ரக்ருதியில் நடைபெறுபவை. ப்ரக்ருதியின் கார்யங்களால் நடப்பவை. ஜீவனால் செய்யப்படுபவை அல்ல. ஆனால், அவிவேகம் மற்றும் அஹங்காரம் காரணமாக ப்ரக்ருதியில் நடந்திடும் செயல்களை தானே செய்தாகக் கருதி விடுவதால், ஜீவன் கர்தாவாகி விடுகிறது. கரணம் என்பது கருவி. கர்மேந்த்ரியங்கள் ஐந்தும், ஜ்ஞானேந்த்ரியங்கள் ஐந்தும், மனஸ், புத்தி, அஹங்காரம் என்ற உட்கரணங்கள் மூன்றும் ஆக பதின்மூன்று கரணங்கள். விவித சேஷ்டா: இக்கருவிகளால் செய்யப்படும் பலவித முயற்சிகள். தைவம் என்பது காணப்பட முடியாதது. முன்பு நடந்த கர்மங்கள் விட்டுச் சென்ற பதிவுகளை தைவம் என்று சொல்லலாம். ஶுப கர்மங்களின் ஶுபமான பதிவுகளும், அஶுப கர்மங்களின் அஶுபப் பதிவுகளும். அந்த:கரணத்தில் ஏற்படும் இப்பதிவுகள் மேற்கொண்டு கர்மங்களைத் தூண்டுகின்றன. இவ்வைந்தும் இருந்தால் தான் எந்த ஒரு செயலும் பூர்தி ஆகிறது.

📖 ॐ 📖

शरीरवाङ्मनोभिर्यत्कर्म प्रारभते नरः ।
न्याय्यं वा विपरीतं वा पञ्चैते तस्य हेतवः ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक १५}

ஶரீரவாங்மநோபி₄ர்யத் கர்ம ப்ராரப₄தே நரஹ.
ந்யாய்யம் வா விபரீதம் வா பஞ்சைதே தஸ்ய ஹேதவஹ..
(அத்₄யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 15)

மநுஷ்யன் ஶரீரம், வாக்கு, மனஸ் இவற்ருல் ஶாஸ்த்ரத்திற்கு ஒப்புதலாகவும் விரோதமாகவும் செய்திடும் கர்மங்கள் அனைத்திற்கும் காரணம் இவ்வைந்துமே. (18 – 15)

தனித்தனியான கருவிகள் இருந்தாலும் நாம் பொதுவாக மனஸ், வாக்கு, காயம் என்ற மூன்று கருவிகளால் கர்மங்கள் அனைத்தும் நடைபெறுவதாகக் கருதுகிறோம். பதினேழாம் அத்யாயத்தில் தபஸ்ஸை விளக்கும் போது, ஶரீர தபஸ், வாக் தபஸ் மற்றும் மனஸின் தபஸ் என்று கூறியிருக்கிருர். இம்மூன்றிருல் நடந்திடும் அனைத்துக் கர்மங்களும், ஶாஸ்த்ரத்திற்கு உட்பட்ட நற்செயல்களாக இருந்தாலும், ஶாஸ்த்ரத்திற்கு விரோதமான தீய செயல்களாக இருந்தாலும், மேலே குறிப்பிட்ட ஐந்து காரணங்களாலேயே விளைகின்றன.

📖 ॐ 📖

तत्रैवं सति कर्तारमात्मानं(ङ्) केवलं(न्) तु यः ।
पश्यत्यकृत बुद्धित्वान्न स पश्यति दुर्मतिः ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक १६}

தத்ரைவம் ஸதி கர்தாரமாத்மாநம்(ங்) கேவலம்(ந்) து யஹ.
பஶ்யத்யக்ருத புத்₃தி₄த்வாந் ந ஸ பஶ்யதி து₃ர்மதிஹி..
(அத்₄யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 16)

இவ்வாறு இருக்கையில் ஶுத்த ஆத்மாவை கர்மங்களின் கர்தாவாக கருதுபவன் துர்மதியாளன். அவனது புத்தி ஶுத்தமானது இல்லை. (18 – 16)

துர்மதி கொண்டவன் என்ருல் தோஷம் கொண்ட புத்தியுள்ளவன், ஜடம் – சேதனம் மற்றும் ப்ரக்ருதி – புருஷன் பற்றிய விவேகம் இல்லாதவன். யார் துர்மதி கொண்டவன்? கர்மங்கள் மேலே கூறிய ஐந்து காரணங்களால் நடைபெறுகின்றன. ஆனுல், ஸ்வரூபத்தை, ஆத்மாவைச் செய்பவனுகக் கருதுபவன் துர்மதியாளன். ஸமஷ்டியில் நடந்திடும் கர்மங்களை நான் செய்கிறேனு? மழை பொழிகிறது. வெள்ளம் வருகிறது. காற்று அடிக்கிறது. கடலில் அலை எழுகிறது. நான் செய்வதாகக் கருதுவதில்லை. இவை இயற்கையில் நடைபெறுகின்றன என்பதில் எவ்வித ஸந்தேஹமும் இருப்பதில்லை. ஶரீரம் வளர்கிறது. தலைமுடி நரைக்கிறது. உணவு ஜீர்ணமாகிறது. இத்தகைய செயல்களையும் நான் செய்வதாகக் கருதுவதில்லை. அவை நடக்கின்றன என்றே தோன்றுகிறது. ஆனுல், கொடுக்கும் போதும் வாங்கும் போதும் எழுதும் போதும் கால் நடக்கும் போதும் நிற்கும் போதும் ஓடும் போதும் கண் பார்க்கும் போதும் தொண்டை பேசும் போதும் காது கேட்கும் போதும் வாய் மென்றிடும் போதும் உண்ணும் போதும் உறங்கும் போதும் மனஸ் ரஸிக்கும் போதும் புத்தி முடிவெடுக்கும் போதும் மலமூத்ரம் கழிக்கும் போதும் காமத்தில் (மைதுனத்தில்) ஈடுபடும் போதும் நான் செய்கிறேன் என்று ஶுத்த ஆத்மாவை கர்தாவாக பாவிக்கிருேம். இவை அந்தந்த கரணங்கள் மூலம் நடக்கின்றன என்று கருதுவதில்லை. ஶரீரத்திகு பசி எடுத்தால் எனக்குப் பசிக்கிறது என்கிருேம். மனஸ் சிந்தித்தால் நான் சிந்திக்கிறேன் என்கிருேம். ஆத்மா 'ந கரோதி, ந லிப்யதே', என்ருர் (13 – 31). ஆத்மா செய்வதில்லை. 'காயேன மனஸா புத்தயா கேவலைரிந்த்ரியைரபி', என்ருர் (5 – 11). ஶரீரம், மனஸ், புத்தி மற்றும் இந்த்ரியங்கள் மட்டுமே செய்கின்றன. ஆனுல், நாம் உணராததால் நம்மையே கர்தாவாகக் கருதி விடுகிருேம்.

📖 ॐ 📖

यस्य नाहङ्कृतो भावो बुद्धिर्यस्य न लिप्यते ।
हत्वापि स इमाँल्लोकान्न हन्ति न निबध्यते ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक १७}

யஸ்ய நாஹங்க்ருதோ பா₄வோ புத்₃தி₄ர்யஸ்ய ந லிப்யதே.
ஹத்வாபி ஸ இமா(ம்ல்) லோகாந்ந ஹந்தி ந நிப₃த்₄யதே..
(அத்₄யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 17)

எவருடைய புத்தி கர்மங்களையும் ஃபலன்களையும் பற்றுவதில்லையோ, எவருக்கு அஹங்கார பாவம் இல்லையோ, அவர் உயிர்கள் அனைத்தையும் கொன்றாலும் கொல்வதில்லை. பந்தப் படுவதில்லை. (18 – 17)

பஶுவை நாம் கயிற்றால் பற்றி இருந்தால் பஶு நம்மைப் பற்றி இருக்கிறது. கயிற்றை நாம் விட்டு விட்டால் நாம் பந்தத்திலிருந்து விடுபடுகிறோம். போலீஸ்காரன் திருடனைச் சங்கிலியால் பற்றி இருக்கும் வரை திருடனும் போலீஸைப் பற்றி இருக்கிறான். சங்கிலியை விட்டு விட்டால் போலீஸ்காரன் பந்தத்திலிருந்து விடுபட்டு விடுவான். குடிப்பது இவன். ஆனால், 'குடிப்பழக்கம் என்னைப் பிடித்திருக்கிறது' என்பான். இவன் கர்மத்தைப் பற்றி இருக்கிறான். ரெண்டு வகைப் பற்றினால் பற்றி இருக்கிறான். கர்மத்தைச் செய்தல் என்பது ஒரு வகை. கர்மத்தின் மீது ஆசையும் அதன் ஃபலன் மீது ஆர்வமும் கொள்ளுதல் ரெண்டாம் வகைப் பற்று. கர்ம பந்தம், அதாவது கர்ம வினை என்னைப் பற்றி இருக்கிறது என்கிறான். கர்ம பந்தத்திலிருந்து விடுபட இவன் முன் ரெண்டு வழிகள் உள்ளன. கர்மத்தைச் செய்யாமல் விட்டு விடுவது முதல் வழி. கர்மத்தின் மீது பற்றும் ஃபலன் மீது விருப்பமும் கொள்ளாமல் இருத்தல் ரெண்டாம் வழி. ரெண்டாம் வழியில் பந்தம் முழுமையாக விடுபடுகிறது. ஶரீரத்தால் வெளிப்படையாகச் செய்வதை செய்தல் என்றால், மனஸால் விரும்புவதும் செய்தலே. ஒரு கர்மம் செய்தலைத் தவிர்த்தால் வெளிப்படையான பந்தம் அறுபடுகிறது. உள்ளே மனஸளவில் ஏற்படுத்திய பந்தம் விலகுவதில்லை. மனஸில் தோன்றிய விருப்பத்தை நீக்கி விட்டால் வெளிப்படையாக கர்மத்தில் ஈடுபட்டிருப்பது போல் தோன்றினாலும் எவ்வித பிணைப்பும் ஏற்படுவதில்லை. அத்தகையவர் ஒரு உயிரை எடுத்தாலும் அது கொலை செய்வதாகாது.

ஹரி தன் மனஸில் பாஸ்கரைக் கொல்ல ஒரு திட்டம் தீட்டுகிறான். கிரியை ஏவி விட்டுத் தன் திட்டத்தைச் செயல்படுத்துகிறான். கிரி பாஸ்கரைக் கொலை செய்கிறான். நீதிபதி ராஜேஷ் இவ்வழக்கை விசாரிக்கிறார். கிரிக்கு ஏழு வர்ஷங்கள் சிறைத் தண்டனையும் ஹரிக்கு மரண தண்டனையும் கொடுக்கிறார் . சிறைத் தூக்கு மேடை வேலையாள் ரமேஷ் ஹரியைத் தூக்கில் தொங்க விடுகிறார். இங்கு உயிரை எடுத்தவர்கள் நான்கு பேர். பாஸ்கரின் உயிரை எடுத்தவர்கள் ஹரியும் கிரியும். ஹரி மனஸில் திட்டம் வரைந்து உயிரை எடுக்கிறான். கிரி வெளிப்படையாகக் கொலை புரிந்து பாஸ்கரின் உயிரை எடுக்கிறான். மனஸளவில் கொலை செய்தவனுக்கு மரண தண்டனை. ஆயுதம் எடுத்து கொலையைச் செய்தவனுக்கு ஏழு வர்ஷங்கள் சிறைத் தண்டனை. பாஸ்கர் கொலை செய்யப்பட வேண்டும் என்ற செயலின் மீது பற்று வைத்தான் ஹரி. கொலை என்ற செயல் மீது ஸ்வயமாக ஆர்வம் எதுவும் இல்லாமல், செயலைச் செய்தான் கிரி. இருவருக்கும் தண்டனை. வெறும் செயலைச் செய்தவனை விட, மனஸில் பற்று வைத்து செய்தவனுக்கு அதிக தண்டனை. ஹரியின் உயிரை எடுத்தவர்கள் ரெண்டு பேர். திட்டம் தீட்டியவர் நீதிபதி ராஜேஷ். செயல்படுத்தியவர் சிறைக்காவலாளி ரமேஷ். இருவரும் எவ்வித பற்றும் நாட்டமும் இல்லாமல் தம் கடமையாக மதித்து அச்செயலைச் செய்தனர். அவர்கள் உயிரை எடுத்திருந்தாலும் அது கொலையாகக் கருதப்படுவதில்லை. அச்செயலால் அவர்கள் பந்தப்படுவதில்லை. ஹரி அவர்களில் ஒருவருக்கு வேண்டியவனாக இருந்து, அவன் உயிரை எடுக்கையில் அவர்களது மனஸில் வருத்தம் ஏற்பட்டால் அவர்களும் அச்செயலால் பந்தப்படுகின்றனர்.

📖 ॐ 📖

ज्ञानं(ञ्) ज्ञेयं परिज्ञाता त्रिविधा कर्मचोदना ।
करणं(ङ्) कर्म कर्तेति त्रिविधः(ख्) कर्मसङ्ग्रहः ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक १८}

ஜ்ஞாநம்(ஞ்) ஜ்ஞேயம் பரிஜ்ஞாதா த்ரிவிதா$_4$ கர்மசோத$_3$நா.
கரணம்(ங்) கர்ம கர்தேதி த்ரிவித$_4$:(க்$_2$) கர்மஸங்க்$_3$ரஹஹ..
(அத்$_4$யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 18)

ஜ்ஞானம், எது அறியப்படுகிறதோ அது, யார் அறிகிருரோ அவர் ஆகிய மூன்றும் கர்மத்திற்கான ப்ரேரணைகள் (தூண்டுகோல்கள்). கரணம், கர்மம் மற்றும் கர்தா ஆகிய மூன்றும் கர்மத்தின் இருப்பிடங்கள். (18 – 18)

கர்மத்திற்கான ப்ரேரணைகள்..

எந்த ஒரு செயலும் புற உலகில் பிறப்பதற்கு முன்னர் அகத்தே தோன்றிடும் தூண்டுதல்களின் தொகுப்பே கர்ம சோதனை. தண்ணீர் குடிக்கும் செயலுக்கு முன்னர் உள்ளே தாஹம் என்ற ஜ்ஞானம் ஏற்படும். தண்ணீர் எங்கு கிடைக்கும், தண்ணீர் அருந்திடும் பாத்ரம் போன்றவை அறிய வேண்டிய விஷயங்கள் ஜ்ஞேயம். இதை அறிபவன் பரிஜ்ஞாதா. ஒவ்வொரு இந்த்ரியம் வழியாக அறிபவன் பார்ப்பவன், கேட்பவன், ருசிப்பவன் என்று தனித்தனியாக இருந்தாலும் அனைத்து இந்த்ரியங்களின் அநுபவங்களைக் கொண்டு ஒட்டு மொத்தமாக அறிபவன் பரிஜ்ஞாதா. ஒரு இந்த்ரியத்தின் அநுபவத்தை மாத்ரம் வைத்து பூர்ணமாக அறிய முடியாது.

ஒரு புஷ்பத்தின் உதாஹரணம் மூலம் இதைப் புரிந்து கொள்ளலாம். ஒரு புஷ்பத்தைப் பார்த்தால் அதன் நிறத்தையும் வடிவத்தையும் அறிந்து கொள்ளலாம். புஷ்பத்தை அறிந்து கொள்ள இவை போதாது. தொட்டுப் பார்த்தால் இதழ்களின் மென்மை பற்றி அறிந்து கொள்ளலாம். நாஸியால் புஷ்பத்தை நுகர்ந்தால் அதன் நறுமணத்தை அறியலாம். நாக்கினுல் ருசித்தால் இதழ்களின் ருசியை அறியலாம். இந்நான்கு இந்த்ரியங்களின் அநுபவங்களின் தொகுப்பே புஷ்பத்தைப் பற்றிய பூர்ணமான அறிவு. பூர்ணமாக அறிபவனே பரிஜ்ஞாதா. ஜ்ஞானம், ஜ்ஞேயம், பரிஜ்ஞாதா இவை மூன்றும் கர்ம சோதனை. ஸாதாரண அன்ருட செயல்களில் இருந்து மஹத்தான செயல்கள் வரையில் அனைத்துச் செயல்களும் முதலில் மனஸில் வடிவெடுக்கின்றன. மனஸில் தோன்றிடும் இம்மூன்றும் கர்மத்தைத் தூண்டுகின்றன.

கரணம், கர்மம் மற்றும் கர்தா ஆகிய கர்ம ஸங்க்ரஹத்திற்கான மூன்று விஷயங்கள். செயல், செயற்கருவிகள் மற்றும் செய்பவன் ஆகிய மூன்றும் சேர்ந்தால் கர்மம் பூர்தி ஆகிறது. கர்மம் பிணைத்திடுவதாக மாறிட இம்மூன்றும் தேவை. இவற்றில் கர்தாவை நீக்கி விட்டால் கர்ம ஸங்க்ரஹம், கர்மப் பிணைப்பு ஏற்படாது. அஹங்கார பாவத்துடன் கூடிய கர்தா பாவம் இல்லா விட்டால் செயல் மாத்ரமே நடந்திடும், பிணைத்திடாது.

📖 ॐ 📖

ज्ञानं(ङ्) कर्म च कर्ता च त्रिधैव गुणभेदतः ।
प्रोच्यते गुणसङ्ख्याने यथावच्छृणु तान्यपि ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक १९}

ஜ்ஞாநம்(ங்) கர்ம ச கர்தா ச த்ரிதை$_4$வ கு$_3$ணபே$_4$த$_3$தஹ.
ப்ரோச்யதே கு$_3$ணஸங்க்$_2$யாநே யதா$_2$வச்ச்$_2$ருணு தாந்யபி..
(அத்$_4$யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 19)

ஜ்ஞானம், கர்மம், கர்தா ஆகிய மூன்றும் குணங்களின் பேதங்களால் மூவகை என்று குணங்களைப் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ள ஸாங்க்ய ஶாஸ்த்ரத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. அவற்றை உள்ளபடி கேள். (18 – 19)

அடுத்து வரும் இருபது ஶ்லோகங்களில், ஜ்ஞானம், கர்மம், கர்தா, கர்தாவின் ரெண்டு ப்ரதான கருவிகளான புத்தியும் த்ருதியும், கர்மத்தின் விளைவான ஸுகம் ஆகியவை, பதினுன்காம் அத்யாயத்தில் விளக்கிய மூன்று குணங்களுக்கேற்ப எவ்வாறு வேறுபடுகின்றன என்பதை விளக்குகிருர். சென்ற ஶ்லோகத்தில் கர்மத் தூண்டுதல்கள் மூன்று மற்றும் கர்ம ஸங்க்ரஹங்கள் மூன்றினைக் குறிப்பிட்டார். அவற்றில் ஜ்ஞானம், கர்மம் மற்றும் கர்தாவின் மும்மூன்று வகைகளை

விளக்கவுள்ளார் (ஶ்லோகங்கள் 20 – 28). கரணங்களான இந்த்ரியங்களில் ப்ரதானமானது புத்தி. புத்தியின் மூன்று வகைகளை விளக்கவுள்ளார். புத்தியுடன் சேர்த்து த்ருதியின், உள்ள உறுதியின் வகைகளையும் விளக்குகிறார் (ஶ்லோகங்கள் 30 – 35). மனஸில் எந்த செயலைப் பற்றிய எண்ணம் வந்தாலும் அதனால் விளையக் கூடிய ஸுகம் பற்றிய எண்ணமும் கூடவே வருகிறதல்லவா? எனவே, அறியப்பட வேண்டியது என்ற வகையில் (ஜ்ஞேயம்) ஸுகமும் உள்ளது. அதன் வகைகளையும் விளக்குகிறார் (ஶ்லோகங்கள் 36 – 39).

📖 ॐ 📖

सर्वभूतेषु येनैकं भावमव्ययमीक्षते ।
अविभक्तं विभक्तेषु तज्ज्ञानं विद्धि सात्त्विकम् ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक २०}

ஸர்வபூ₄தேஷு யேநைகம் பா₄வமவ்யயமீக்ஷதே.
அவிப₄க்தம் விப₄க்தேஷு தஜ்ஞானம் வித்₃தி₄ ஸாத்த்விகம்..
(அத்₄யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 20)

தனித்தனியாகத் தெரிந்திடும் உயிர்களில் ஒரே பரம தத்வத்தைக் காண வைத்திடும் ஜ்ஞானம் ஸாத்வீக ஜ்ஞானம். (18 – 20)

ஸாத்த்விக ஜ்ஞானம்..

முழுமையைக் காணுதல் ஸாத்வீகம். படைப்பில் காணப்படும் வேறுபாடுகள் ப்ரக்ருதியினுடையவை என்பது ஶ்லோகம் 14 – 4'ல் விரிவாகப் பேசப்பட்டுள்ளது. வேறுபாடுகள் மேம்போக்கானவை. இவ்வேறுபாடுகளை மீறிய ஒரு ஒற்றுமை படைப்பில் உள்ளது. வேறுபாடுகள் அனைத்தையும் ஒருங்கிணைக்கும் ஒரு ஸூத்ரம் உண்டு (7 – 7). வேறுபாடுகளின் கவர்ச்சியில் மயங்கி விடுபவன் அந்த 'ஒன்றை'க் காண்பதில்லை. அது ஒன்று தான் உள்ளது. மற்ற அனைத்தும் இருப்பது போன்ற தோற்றம் அளிக்கின்றன. இவை அனைத்தும் இன்று தென்படுகின்றன. நாளைய தினமே, ஏன் அடுத்த க்ஷணமே கூட மறைந்து விடலாம். ஒவ்வொரு க்ஷணமும் அழிந்து கொண்டு இருக்கின்றன. இவற்றின் பின்னணியில் அந்த ஒரே தத்வம் அழிவற்ற நித்யமாக, ஸத்யமாக உள்ளது. ப்ரக்ருதியில் உள்ள அனைத்தும் அழிவுறுபவை என்றாலும் இயங்குபவை. அவற்றை இயங்க வைப்பது அந்த ஒரே தத்வம். அது பிளவு படாதது. முழுமையானது. அண்ட சராசரம் முழுவதும் வ்யாபித்திருப்பது. இது ஸாத்வீக ஜ்ஞானம்.

விஜ்ஞானத்தில் பல்வகையான ஆற்றல் ஆராயப் படுகின்றன. அணு ஆற்றல், உஷ்ண ஆற்றல், ரஸாயன ஆற்றல், வாயுவின் ஆற்றல், வேகம் அளித்திடும் ஆற்றல், சுழற்சி அளித்திடும் ஆற்றல், மின் ஆற்றல், காந்த ஆற்றல், மின் காந்த ஆற்றல் போன்ற பற்பல. இவை வெவ்வேறாகத் தோன்றுகின்றன. வெவ்வேறு விதத்தில் இவை வெளிப்படுகின்றன. ஆனால், ஆற்றல் ஒன்றே. அந்த ஒரே ஆற்றலின் வெவ்வேறு உருவங்கள் இவை. இதுவே ஸாத்வீக ஜ்ஞானம். மநுஷ்ய குலம் முழுவதையும் ஒன்றாகக் காண்பது ஸாத்வீக ஜ்ஞானம். மதங்கள் வெவ்வேறாக இருந்தாலும் இறை தத்வம் ஒன்றே என்பது ஸாத்வீக ஜ்ஞானம். (அதே ஸமயம், ஆடும் புலியும் ஒற்றுமையாக இருக்க வேண்டும் என்று கூறுவது முட்டாள்தனம் மாத்ரமல்ல, அழிவிற்கு வழி. தேஶத்தையே விழுங்கிடும் எண்ணத்துடன் எதிரிகள் சூழ்ந்திருக்கும்போது, அனைவரும் ஒன்று தான் என்பதால் தேஶத்திற்கு ராணுவம் வேண்டாம், ஸைன்யத்திற்கு செலவு செய்வது தவறு என்றெல்லாம் கூறுவது ராஜாங்கத்திற்கு அழகல்ல. வன்முறையில் ஈடுபட்டு கொன்று குவிக்கும் நக்ஸலைட்டும் மநுஷ்யர்களே, நமது ஸஹோதரர்களே என்று கூறி, வன்முறைக்கு எதிரான நடவடிக்கைகளை எதிர்ப்பது ஸாத்வீகம் இல்லை. நக்ஸலைட்டுகளைப் பற்றி இவ்வாறு கூறிய முன்னாள் உள்துறை அமைச்சர், 'Saffron terror' ஹிந்து பயங்கர வாதம் என்று இல்லாத ஒன்றைக் கண்டிப்பதாதாகக் கூறுவதை எங்ஙனம் புரிந்து கொள்வது?)

எளிய ஜனங்களை ஏமாற்றி மதம் மாற்றுவதற்காக சதித் திட்டம் வகுத்து, படை சேர்த்து, பணம் குவித்து ஸந்தர்ப்பத்திற்காக பதுங்கிக் காத்திருக்கும் ஓநாய்களை எதிர்க்கக் கூடாது என்று சொல்வது ஸாத்வீகத்தின் பரந்த மனப்பான்மை இல்லை. தனி ஒருவன், தன் வீட்டைத் திறந்து போடட்டும்.

திருடன் எடுத்துச் செல்வதைப் பற்றிக் கவலைப் படாமல் இருக்கட்டும். ஆனால், தேசத்தின் ப்ரதம மந்த்ரியும், உள்துறை அமைச்சர்களும், ஜனங்களின் பாதுகாவலர்களாக வெவ்வேறு பதவிகளில் அமர்ந்திருப்பவர்களும், பத்ரிகைகளும், சிந்தனையாளர்களும் இவ்வாறு கூறினால் நம் கண்களுக்குப் புலப்படாத ஏதோ வேறு நோக்கத்தில் ஜனங்களுக்கு த்ரோஹம் இழைக்கிறார்கள் என்றே கருதத் தோன்றுகிறது. இவர்களது இத்தகைய சிந்தனை ஸாத்வீகம் இல்லை. பயங்கர வாதியும் மநுஷ்யன் தான் என்று கூறும் இவர்கள் எவ்வித பாதுகாப்பும் இல்லாமல் உலா வருகின்றனரா? நம் வரிப்பணத்தில் தமக்குத் தாமே Z, ZZ, பாதுகாப்பு அமைத்துக் கொள்கிறார்கள் அல்லவா? தம் 'ஸாத்வீக' அஹிம்ஸைக் கருத்திற்காக தம்முயிரைப் பணயம் வைத்துக் கொள்ளட்டும். பலி ஆகட்டும். நமக்குக் கவலை இல்லை. ஆனால், எளிய ஜனங்களின் உயிரைப் பணயம் வைக்க எவனுக்கும் உரிமை இல்லை.

📖 ॐ 📖

पृथक्त्वेन तु यज्ज्ञानं(न्) नानाभावान्पृथग्विधान् ।
वेत्ति सर्वेषु भूतेषु तज्ज्ञानं विद्धि राजसम् ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक २१}

ப்ருத$_{2}$க்த்வேந து யஜ்ஞானம்(ந்) நாநாப$_{4}$ாவாந் ப்ருத$_{2}$க்$_{3}$வித$_{4}$ாந்.
வேத்தி ஸர்வேஷு பூ$_{4}$தேஷு தஜ்ஞானம் வித்$_{3}$தி$_{4}$ ராஜஸம்..
(அத்$_{4}$யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 21)

எந்த ஜ்ஞானத்தின் காரணமாக மநுஷ்யன் பல்வேறாகத் தெரிந்திடும் உயிர்களை வெவ்வேறாகவே காண்கிறானோ, அது ராஜஸ ஜ்ஞானம். (18 – 21)

ராஜஸ ஜ்ஞானம்..

இது ஸாதாரண, மிக ஸாதாரண மநுஷ்யர்களிடம் காணப்படுவது. வேறாகத் தெரிகிறதல்லவா? வெவ்வேறாகத்தான் இருக்க வேண்டும். இது ராஜஸ ஜ்ஞானம். உணவில் மாவுஸ்ஸத்து வேண்டும். கொழுப்பு ஸத்தும் புரதஸ்ஸத்தும் தாது ஸத்தும் நார் ஸத்தும் விடமின்களும் வேண்டும். மாவு ஸத்துள்ளதை அதிகமும் மற்ற அனைத்தும் குறைவாகவும் வேண்டும். உணவு கெட்டுப் போயிருக்கக் கூடாது. Fresh உணவாக, சூடாக இருந்தால் நல்லது. பசி எடுத்திடும் போது உண்ண வேண்டும். நிதானமாக அமர்ந்து, பற்களால் நன்கு அரைத்து உண்ண வேண்டும். இது தான் உணவைப் பற்றிய ஜ்ஞானம். ஆனால், ஸாதாரண மநுஷ்யன் என்ன செய்கிறான்? உணவு வகைகளையும் காய்கறிகள் பழங்களின் வகைகளையும் வெவ்வேறாகப் பார்க்கிறான். 'இதை நான் விரும்புகிறேன், அதை நான் வெறுக்கிறேன், என்று பிரிக்கிறான். தான் விரும்புவதை ஶரீரத்தின் தேவைக்கும் மீறி உண்கிறான். தான் வெறுப்பதை, அது ஶரீரத்திற்கு எவ்வளவு நன்மை செய்யக் கூடியதாக இருந்தாலும், ஒதுக்குகிறான். இனிப்புக் கடையில் உள்ள அனைத்து வகை இனிப்புகளும் மாவும் ஶர்கரையும் நெய்யும் கலந்து செய்யப்படுபவை. எனினும் நிறம், வடிவம் போன்ற அல்ப விஷயங்களில் மயங்கியவன் எதை வாங்குவது என்று குழம்புகிறான். ஹோடலில் தூய்மையான பொருட்களை பயன்படுத்துகிறார்களா? ஸமையலறை, மேஜை, உணவுத் தட்டு, ஊழியர்கள் என்ற அனைத்திலும் ஶுத்தத்தைக் கடைப்பிடிக்கிறார்களா? (உன்னிடம் ஸமுதாயக் கண்ணோட்டம் இருந்தால்) ஊழியர்களுக்கு உரிய ஸம்பளம் கொடுக்கிறார்களா? உனக்குப் பசி உள்ளதா? இந்த கேள்விகளுக்கு மாத்ரம் விடைகள் அறிந்து உணவருந்த வேண்டும் அல்லவா? இது ஸாத்வீக ஜ்ஞானம். ஆனால், பெரும்பாலோர் பண்டங்களின் பெயர்களில் மயங்கி, பிடித்தவை – பிடிக்காதவை என்ற மூடத்தனத்தில் சிக்கி, எதைத் தருவிப்பது என்பதை முடிவெடுக்க முடியாமல் எவ்வளவு திணறுகின்றனர்? அலமாரியில் அடுக்கி இருக்கும் தனது உடைகளில் எதை அணிவது என்பதையும் எளிதாக முடிவு செய்ய முடியாத பெண்கள் நமக்கு அறிமுகம் ஆனவர்களே. மேம்போக்கான வேறுபாடுகளில் மயங்கி, வேவ்வேறாகக் காண்பது ராஜஸ ஜ்ஞானம். எல்லாம் ஒன்று தான் என்று அறிவது ஸாத்வீக ஜ்ஞானம்.

இன்றைய மருத்துவ விஜ்ஞானம் ராஜஸ தன்மையின் பிடியில் இருக்கிறது. மநுஷ்யனின் ஶரீரத்தில் வெவ்வேறாகக் காணப்படும் அங்கங்கள் உள்ளன. அவற்றின் உருவங்கள் வேறு. கார்யங்கள் வேறு. பாதிக்கப்படும் விதங்களும் வெவ்வேறு. எனினும், அங்கங்கள் அனைத்தும்

ஒருங்கிணைந்து உள்ளன. ஒன்றுடன் ஒன்று பின்னிப் பிணைக்கப் பட்டவை. ஒன்றை ஒன்று தாங்குகின்றன. ஒன்றினால் மற்றொன்று பாதிக்கப் படுகிறது. நவீன மருத்துவ விஜ்ஞானம் ஶரீரத்தை அங்கம் அங்கமாக பிரித்துப் பார்க்கிறது. ஶரீரத்தை ஒரு நோய் தாக்கினால், ஒரு அங்கத்தில் அது வெளிப்பட்டால், அந்த அங்கத்தை மாத்ரம் பழுது பார்க்க முயன்றிடும் மருத்துவர்களை உருவாக்கி வருகிறது. கண்ணிற்கு ஒருவன், காதிற்கு ஒருவன், வயிற்றுக்கு ஒருவன், ஹ்ருதயத்திற்கு ஒருவன், எலும்பிற்கு ஒருவன், எலும்பிற்குள் இருக்கும் மஜ்ஜைக்கு வேறொருவன், கர்பத்தில் இருக்கும் குழந்தைக்கு ஒருவன், பிறந்து ஒரு ஸில தினங்களே ஆன குழந்தைக்கு ஒருவன், வளர்ந்த குழந்தைகளுக்கு வேறொருவன் என்று ஒரே கேலிக் கூத்து. என் மனைவி மஜ்ஜையில் (Bone Marrow) நோய்க்கண்டு பாதிக்கப் பட்டாள். Oncologist, Heamatologist என்ற ஒரு நிபுணரிடம் சென்றோம். அவர் ரக்தத்திற்கும் மஜ்ஜைக்கும் மாத்ரம் நிபுணர். நோயின் விளைவாக ரக்த ஶோகை ஏற்பட்டது. நோய் மற்றும் அதற்காகக் கொடுக்கப்படும் மருந்துகளின் விளைவாக அவளது குடலில் ப்ரஶ்னை ஏற்பட்டது. உடனே அவர் Gastroenterologist என்ற வயிற்று நிபுணரிடம் அநுப்பினார். அவரது சிகித்ஸையால் கிட்னி பழுதானால் Urologist என்ற வேறொரு நிபுணரிடம் அநுப்புவார். மண்டையில் வலி ஏற்பட்டது மனைவிக்கு. உடனே Neurologist என்ற நரம்பு நிபுணர் வந்து விட்டார். இதை அறியாமை என்று சொல்வதா? கூட்டுக் கொள்ளை என்று சொல்வதா? அவர்களைக் குற்றம் சொல்லிப் ஃபலனில்லை. அவர்கள் அறிந்தது அவ்வளவு தான். மருத்துவ விஜ்ஞானத்தின் ஆதாரமே ஶரீரத்தைக் கூறு போட்டு, தனித்தனியாகப் பார்த்திடும் ராஜஸ ஜ்ஞானம் தான்.

நம் பாரத தேஶத்தில், தமிழகத்திலும் ஆந்த்ராவிலும் மும்பயிலும் மொழிக் கலவரங்கள் தோன்றின. தேஶம் மொழி வாரி மாநிலங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டது. இன்று, மொழியின் அடிப்படையில் சண்டைகள் மீண்டும் தலைதூக்கியுள்ளன. தன்னுடைய மொழியை மாத்ரம் அரை குறையாக அறிந்த ஸில தலைவர்கள் இச்சண்டைகளைத் தூண்டி விடுகின்றனர். தன் மொழி தூய்மையானது. தொன்மையானது. இனிமையானது. மற்ற மொழிகளிலிருந்து வேறானது என்று அறிவது ராஜஸ ஜ்ஞானம். பல்வேறு மொழிகளில் விளக்கப் பட்டுள்ள ஸார தத்வம் ஒன்று தான் என்பதால் அனைத்து மொழிகளும் ஒன்று தான் என்ற ஜ்ஞானம் ஸாத்வீக ஜ்ஞானம். ஸமுதாயத்தைக் கூறு போட்டு அரஸியல் நடத்த விரும்வோர் மொழிவெறியைத் தூண்டுவார். ஒருங்கிணைக்க விரும்புவோர் தன் மொழியைக் கற்பித்து, மற்ற மொழிகளிலும் இதே கருத்து, இதே கொள்கை பல்வேறு விதங்களில் கூறப்பட்டுள்ளது என்பதையும் கற்றுக் கொடுப்பார். தமிழில் திருவள்ளுவரின் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு (அவர் வீட்டைப் பற்றிக் கூறவில்லை என்கிறார்கள்.) என்றால் ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் தர்மம், அர்தம், காமம், மோக்ஷம். தமிழில் திருமூலரின் திருமந்த்ரம் என்றால் ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் பதஞ்ஜலியின் யோக ஸூத்ரங்கள். தமிழில் பாரதியார் கவிதைகள் என்றால் மராடியில் ஸாவர்கரின் கவிதைகள். தமிழில் ஆண்டாளின் திருப்பாவை என்றால் ப்ரஜ பாஷையில் மீராவின் பஜனைகள். தமிழில் ஒரு கல்கி என்றால் ஹிந்தியில் முன்ஷி ப்ரேம்சந்த். மராடியில் ஒரு வி ஸ காண்டேகர். அனைத்திலும் ஒரே சிந்தனையை, அவரவர் தத்தம் பாணியில் கூறி இருக்கிறார். அனைத்தையும் வெவ்வேறாக, தனதை மட்டும் விஶேஷமானதாக அறிவது ராஜஸ ஜ்ஞானம். அனைத்தையும் ஒன்றாக அறிவது ஸாத்வீக ஜ்ஞானம்.

📖 ॐ 📖

यत्तु कृत्स्नवदेकस्मिन्कार्ये सक्तमहैतुकम् ।
अतत्त्वार्थवदल्पं(ञ्) च तत्तामसमुदाहृतम् ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक २२}

யத்து க்ருத்ஸ்நவதே₃கஸ்மிந்கார்யே ஸக்தமஹைதுகம்.
அதத்த்வார்த₂வத₃ல்பம்(ஞ்) ச தத்தாமஸமுதா₃ஹ்ருதம்..
(அத்₄யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 22)

ஒரே கார்யத்தை விடாப்பிடியாகப் பற்றிக் கொண்டு, யுக்திக்குப் பொருந்தாததாய், ஸத்யத்திற்குப் புறம்பாய் அற்பமாயுள்ள ஜ்ஞானம் தாமஸ ஜ்ஞானம் எனப்படுகிறது. (18 – 22)

தாமஸ ஜ்ஞானம்..

ஸிறு குழந்தையிடம் பொதுவாகக் காணப்படும் இது. பிடிவாதமாக ஏதோ ஒரு கருத்தைப் பற்றிக் கொள்ளும். குழந்தை வளர வளர அக்கருத்தும் மறைந்து விடும். ஸில பழங்குடி ஸமூஹங்களில் காணப்படும். விஜ்ஞான ரீதியிலோ ஆன்மதத்வ ரீதியிலோ தர்க ரீதியிலோ விளக்க முடியாத சில வழக்கங்களை இறுகப்பற்றி இருக்கும். மற்ற ஸமூஹங்களுடன் பழகப்பழக, இந்த வழக்கங்கள் மெல்ல மெல்ல மறைந்து விடும். என் மனஸில் தாமஸ ஜ்ஞானத்திற்குத் தோன்றிடும் உதாஹரணம் வேறு. நம் தேஸத்தில் கம்யூனிஸ்ட்களிடமும் மார்க்ஸ்வாதிகளிடமும் காணப்படுவது. ரஷ்யாவும் ஸில கிழக்கு ஐரோப்பிய தேஸங்களும் சீனுவும் கம்யூனிஸ, மார்க்ஸ்வாத கருத்தினை செயல் படுத்த முயன்றன. அக்கருத்தின் அடிப்படையில் அந்த தேஸங்களில் ஸக்தி வாய்ந்த ராஜ்யங்கள் நிறுவப்பட்டன. ராஜாங்கத்தின் ராக்ஷஸ பலத்தின் உதவியுடன் கம்யூனிஸம் என்ற கருத்து ஸமுதாயத்தில் நடைமுறைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டது. ஓரிரு வர்ஷங்கள் இல்லை. அறுபது வர்ஷங்கள் இம்முயற்சி தொடர்ந்தது. ஸத்யமான ஒரு கருத்திற்கு, நன்மை பயக்கும் கருத்திற்கு, ராஜ்ய பலமும் பண பலமும் தேவையில்லை. ஸத்யத்தின் ஆதாரத்தில் நிலைத்திடும். ஆயின், பொய்யான கருத்து? ராஜாங்க பலம் பண பலத்தின் ஆதாரத்தில் நிலைத்து விட்டது போல் தோற்றம் அளிக்கும். ஸில வர்ஷங்கள் மாத்ரம். பின்னர் தூக்கி எறியப்படும். கம்யூனிஸவாதத்திற்கும் அதே கதி ஏற்பட்டது. தூக்கி எறியப்பட்டது. அதற்கு ஆதரவு அளித்த ராஜ்யங்களும் தூக்கி எறியப்பட்டன. அந்த ராஜ்யங்கள் ஏற்படுத்தி இருந்த தளைகள் அனைத்தும் தகர்த்து எறியப்பட்டன. ஸ்வதந்த்ர மேற்கு ஜெர்மனியையும் ரஷ்யாவின் அடிமையாகி, கம்யூனிஸக் கருத்தை ஏற்றிருந்த கிழக்கு ஜெர்மனியையும் பிரித்த பெர்லின் சுவர் 1989'ம் ஆண்டு நவம்பர் 8'ம் தேதி அன்று ஆவேஸம் கொண்ட ஜன ஸமுத்ரத்தால் எப்படி உடைத்தெறியப்பட்டது என்பதை நாம் தொலைக்காக்ஷியில் பார்த்திருப்போம். கம்யூனிஸக் கருத்தை விதைத்த நபர்களின் படங்களும் சிலைகளும் உடைத்து நொறுக்கப்பட்டன. சீனுவில் இருக்கிறதே என்று கேட்கிறீர்களா? மேலை தேஸங்களின் தொழிலதிபர்களை வரவேற்க, ஸ்வந்த தேஸத்தின் தொழிலாளர்கள் முடக்கப் படுகின்றனர். சிறைவாஸிகள் மற்றும் ஏழைகளின் உழைப்பு சுரண்டப்படுகிறது. வ்யவஸாயிகளின் நிலம் முன்னறிவிப்பின்றி அவர்களிடமிருந்து பிடுங்கப்பட்டு, பன்னுட்டுத் தொழில் நிறுவனங்களுக்கு வழங்கப்படுகிறது. தொழிற்ஸங்கங்கள் முடக்கப்பட்டு விட்டன. அமெரிக முதலாளித்வ ராஜ்யத்திற்கும், சீன கம்யூனிஸ ராஜ்யத்திற்கும் பெரிய வித்யாஸம் கிடையாது. ஸத்யத்தின் ஆதாரம் இல்லாத கருத்து. ஏழைத் தொழிலாளர்களின் ராஜ்யம் என்று முழக்கம் இட்டவாறு பெருமளவு வன்முறையையும் ஊழலையும் சிறைகளையும் ஊக்குவித்த கருத்து. அக்கருத்தை ஏற்ற தேஸங்கள் இதைப் புரிந்து கொண்டன. ஆனல் ??? நம் தேஸத்தில் இன்னமும் கம்யூனிஸக் கடையைத் திறந்து வைத்திருப்பவர்களை என்னவென்பது? அவர்களை விடுங்கள். அவர்கள் பின்னுல் கம்யூனிஸக் கொடி ஏந்தி நிற்கும் கூட்டத்தைப் பாருங்கள். தனக்குக் கிடைத்திடும் ஸம்பளத்தில், கூலியில் நாலணு அதிகம் வாங்கிக் கொடுப்பான் என்று நப்பாஸையில், வங்கிகளிலும், இன்ஷ்யூரன்ஸ் நிறுவனங்களிலும், தொலைபேசி நிறுவனத்திலும் பணிபுரியும் ஆயிரக் கணக்கானேர் கம்யூனிஸ யூனியன்களில் அணி திரண்டு நிற்பதைப் பாருங்கள். இவர்களில் எவரும் கம்யூனிஸத்தைப் படித்திராதவர்கள். உலக வரலாற்றை அறியாதவர்கள். இவர்களில் பெரும்பாலோர் ஆழமான இறை நம்பிக்கைக் கொண்டவர்கள். ஆயினும், காம்ரேட்டின் கருத்திற்கு எண்ணிக்கை பலம் அளிக்கிறுர்கள். இத்தகையோரிடம் காணப்படுவதே தாமஸ ஜ்ஞானம். உண்மைக்குப் புறம்பான, அல்பமான ஒரு கருத்தை இறுகப் பற்றியவர்கள்.

📖 ॐ 📖

नियतं सङ्गरहितमरागद्वेषतः(ख) कृतम् ।
अफलप्रेप्सुना कर्म यत्तत्सात्त्विकमुच्यते ॥
{अध्याय १८ ~ श्लोक २३}

நியதம் ஸங்க₃ரஹிதமராக₃த்₃வேஷத:(க்₂) க்ருதம்.
அஃபலப்ரேப்ஸுநா கர்ம யத்தத்ஸாத்த்விகமுச்யதே..
(அத்₄யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 23)

ஃபலனின் மீது விருப்பம் வைக்காமல், அபிமானம் இல்லாமல், விருப்பு வெறுப்பு இல்லாமல், விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களை ஒருவன் செய்யும் போது அக்கர்மங்கள் ஸாத்வீக

கர்மம் எனப்படுகின்றன. (18 – 23)

ஸாத்த்விக கர்மம்..

செய்யப்பட வேண்டியவை என்ற பாவனே, ஃபலன் மீது நாட்டம் இன்மை, விருப்பு வெறுப்பு இன்றி செய்தல், செய்கிறேன் என்ற அபிமானம் இன்மை இவை ஸாத்வீக கர்மத்தின் லக்ஷணங்கள். செய்யப்பட வேண்டியது என்ற எண்ணமே எந்த செயலேயும் சிறப்பாகச் செய்திடத் தேவையான பாவனே. இந்த செயல் என் மீது திணிக்கப்பட்டுள்ளது என்ற எண்ணம் மனஸில் அச்செயலேப் பற்றிய வெறுப்பைத் தூண்டிடும். வாய்ப்பு கிடைத்தால் செயலேத் தவிர்த்திடத் தூண்டும்.

ஃபலன் மீது நாட்டம் கொண்டு விட்டால், செயலேக் குறுக்கு வழியில் முடித்து விடத் தோன்றும். செயல்திறன் குறைந்து விடும். செயல் மீது பற்று கொண்டு, விருப்பம் ஏற்பட்டு விட்டால் தேவை உள்ளதோ இல்லேயோ, அதே செயலில் தொடர்ந்திடத் தோன்றும். ஒரு செயலில் விருப்பம் உண்டாளுல், கூடவே மற்றெரு செயலில் வெறுப்பும் தோன்றிடும். தேவைக்காகச் செய்திடும் மனப்பான்மை மறைந்து விருப்பத்திற்காகச் செய்திடும் எண்ணம் ஏற்படும்.

'நான் செய்கிறேன். வேறு எவரும் செய்திருப்பார்களா இவ்வாறு?' இதுவே, 'செய்கிறேன்' என்ற அபிமானம். மனஸிற்கு ஹிதமான ஃபலன் கிடைத்திடும் போது இத்தகைய அபிமானம் தோன்றிட வாய்ப்பு உண்டு. எவரோ நம்மை கவனிக்கிருர், பாராட்டுகிருர் என்று அறியும் போது இந்த அபிமானம் ஏற்படும். இது ஸத்கர்மம் என்ரூே புண்யமான செயல் என்ரூே அறிவதால் அபிமானம் ஏற்படும். மனஸில் வேறெரு செயலின் நாட்டம் இருந்து செய்ய முடியாமல் போளுல், 'நான் அச்செயலே த்யாகம் செய்து இதைச் செய்கிறேன்', என்ற அபிமானம் தோன்றிடும்.

🕮 ॐ 🕮

यत्तु कामेप्सुना कर्म साहङ्कारेण वा पुनः ।
क्रियते बहुलायासं(न्) तद्राजसमुदाहृतम् ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक २४}

யத்து காமேப்ஸுநா கர்ம ஸாஹங்காரேண வா புநஹ.
க்ரியதே ப₃ஹுலாயாஸம்(ந்) தத்₃ராஜஸமுதா₃ஹ்ருதம்..
(அத்₄யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 24)

காமம் வைத்தவளுல் அஹங்காரத்துடன் பெருமுயற்சியுடன் செய்யப்படும் கர்மம் ராஜஸம் எனப்படுகிறது. (18 – 24)

ராஜஸ கர்மம்

ஸுகம், பணம், பொருள், நல்ல பெயர், புகழ் கிடைத்திடும் என்ற காமம், ஒரு கர்மத்தை ராஜஸ கர்மம் ஆக்குகிறது. சிறு வயஸு முதல் இந்த 'ஃபலன் மீது விருப்பம்', என்பதைப் பழக்கப் படுத்துகிரூேம். 'நன்கு படித்தால் நல்ல வேலே கிடைக்கும். ஸுகமாக இருக்கலாம்'. 'இன்று கொஞ்ஜம் கஷ்டப் பட்டால் நாளே ஸுகமாக இருக்கலாம்'. 'NCC'ல் சேர்ந்திடு. Certificate கிடைத்திடும். நல்ல கல்லூரியில் சேர்ந்திடவும் நல்ல வேலே கிடைத்திடவும் பயனுறும்'. இத்தகைய வசனங்கள் நாம் குழந்தையிடம் பேசுபவை.

பலர் முன்னிலேயில் செய்யப்படும் கர்மங்களில் பாராட்டப் படுவதால் அஹங்காரம் தோன்றுகிறது. ஏகாந்தத்தில் செய்திடும் கர்மங்களில், 'நான் விஶேஷமானவன். எனவே தான், இத்தகைய செயல் புரிய எனக்கு வாய்ப்பு கிடைத்திருக்கிறது.' 'என்ஞல் மாத்ரமே இவ்வளவு சிறப்பாகச் செய்ய முடியும்' போன்ற எண்ணங்களால் அஹங்காரம் தோன்றிடும். ஸுற்றி உள்ளோரும் இந்த அஹங்காரத்தைத் தூண்டி விடுகின்றனர். 'நல்லவர்களுக்கே இத்தகைய ஶோதனே.' 'நீங்கள் எவ்வளவு பொறுமையாகச் செய்கிறீர்கள். வேறு எவராவது இருந்தால்?'... நல்ல எண்ணத்தில் அவர்கள் பேசிடும் இவ்வார்த்தைகள் நம்மை அறியாமல் அஹங்காரத்தை வளர்த்து விடுகிறது.

பெருமூச்சு விட்ட படி, சூள் கொட்டிய படி செய்தால் அது ராஜஸ கர்மம் ஆகிறது. எந்த செயலுக்கும் ஶரீர உழைப்பு தேவைப்படுகிறது. ஃபலன் பற்றிய எதிர்ப்பார்ப்பு அதிகமாகும் போது ஶரீர உழைப்பு நம் கவனத்தில் இருப்பதில்லே. பலர் முன்னிலேயில் செய்திடும் போது பாராட்டு என்ற எண்ணம் ஶரீர உழைப்பைப் பற்றி நினேக்க விடுவதில்லே. ஏகாந்தத்தில் செய்திடும் கர்மங்களில், மனஸில் ஸுகநாட்டம் இருப்பதால், 'பார். நான் ஸுகத்தை த்யாகம் செய்து விட்டு செய்கிறேன்' என்ற எண்ணம் ஓங்கி ஶரீர உழைப்பை ஞாபகப் படுத்தி விடுகிறது. ஸஹஜமாகச் செய்தால் அது ஸாத்வீக கர்மம். பெரும் முயற்சியுடன் செய்வதாக தோற்றம் அளித்தால் அது ராஜஸ கர்மம்.

ஸாதாரண, அன்ருடச் செயல்களில் அதன் குணம் வெளிப்படுவதில்லே. விஶேஷ சூழ்நிலேகளில், கடினமாகத் தோன்றும் சூழ்நிலேகளில் இது வெளிப்படும். குடும்பத்தில் பெரும் பணக்கஷ்டம் தோன்றியதால் வாழ்க்கை முறையில் ஸில மாற்றங்கள் செய்ய வேண்டி இருக்கும் போது, வரலக்ஷ்மீ வ்ரதம், கோகுலாஷ்டமி போன்ற பண்டிகையை முன்னிட்டு குறுகிய காலத்தில் பல கார்யங்களே செய்ய வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்படும்போது, குடும்பத்தில் ஒருவர் நோய்வாய்ப்பட்டு படுத்திருந்து அவருக்கு ஶுஶ்ருஷை செய்திடும் போது, தேஶத்தில் ஒரு ஆபத்தான சூழ்நிலே வந்ததால் வாழ்க்கை பாதிக்கப்படும் போது, நாம் செய்திடும் கர்மங்கள் ஸாத்வீகமாக உள்ளனவா ராஜஸமாக உள்ளனவா என்று ஆத்ம பரிஶோதனே செய்தல் நல்லது.

📖 ॐ 📖

अनुबन्धं क्षयं हिंसामनवेक्ष्य च पौरुषम् ।
मोहादारभ्यते कर्म यत्तत्तामसमुच्यते ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक २५}

அநுப₃ந்த₄ம்(ங்) க்ஷயம் ஹிம்ஸாமநவேக்ஷ்ய ச பௌருஷம்.
மோஹாதா₃ரப்₄யதே கர்ம யத்தத்தாமஸமுச்யதே..
(அத்₄யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 25)

எந்த கர்மம் விளேவைப் பற்றியும் ஆற்றலேப் பற்றியும் அக்கர்மத்தினுல் ஏற்படும் ஹிம்ஸையைப் பற்றியும் நஷ்டத்தைப் பற்றியும் சிந்தனே இல்லாமல் வெறும் மோஹம் கொண்டு ஆரம்பிக்கக்கப் படுகிறதோ அது தாமஸ கர்மம். (18 – 25)

தாமஸ கர்மம்..

அநுபந்தம் க்ஷயம்: ஃபலனேப் பற்றிய விருப்பம் உள்ளவன், தெளிவாக சிந்தித்து, ஃபலனுக்காக செயல் படுகிருன். மதி மயக்கத்தின் வஶமானவன் சிந்திக்கும் ஆற்றலே இழந்து விடுவதால் ஃபலனேப் பற்றி சிந்திப்பதில்லே. இந்த செயலால் தனக்கு அல்லது பிறருக்கு எத்தகைய கேடு விளேந்திடும் என்பதைச் சிந்திப்பதில்லே. எவ்வளவு நேரம் விரயம் ஆகும் என்பதை சிந்திப்பதில்லே. எந்த சிந்தனேயும் இல்லாமல் கார்யத்தை ஆரம்பித்து விடுகிருன்.

ஹிம்ஸாம்: கார்யத்தால் எத்தகைய ஹிம்ஸை ஏற்படும் என்பதையும் சிந்திப்பதில்லே. ஹிம்ஸை என்னும் போது உயிர்களுக்கு ஏற்படும் பாதிப்பும், உயர்ந்த கொள்கைக்கு, மூல்யங்களுக்கு (Values) ஏற்படும் பாதிப்பும் தனக்கு ஏற்படும் வீழ்ச்சியும் ... இவை அனேத்தும் அடங்கும். செயலேச் செய்திடும் போது இவ்வகை ஹிம்ஸை ஏற்படக்கூடும் என்ற சிந்தனேயும் கிடையாது. ஹிம்ஸை ஏற்பட வாய்ப்பு உள்ளதால் செயலேத் தவிர்த்திட வேண்டும் என்ற சிந்தனேயும் கிடையாது. எதைப் பற்றிய சிந்தனேயும் இன்றி செயலே ஆரம்பித்து விடுவான்.

அனவேக்ஷ்ய ச பௌருஷம்: தனக்குத் தகுதி இருக்கிறதா என்பதையும் சிந்திக்க மாட்டான். என்னுடைய புத்தி, ஸாமர்த்யம், நேரம், இச்செயலுக்குப் போதுமானதா என்ற சிந்தனே எந்த ஒரு செயலேயும் ஆரம்பிப்பதற்கு முன் அவஶ்யம். அது இல்லாமல் தொடங்கப் படும் கர்மங்கள் தாமஸ கர்மங்கள்.

மோஹாத் ஆரப்யதே கர்ம: இவற்றை செய்பவனிடம் அஹங்காரம் கிடையாது. தன்னேயோ தன் செயல்களேயோ உயர்வாக நினேப்பதில்லே. எதையும் நினேப்பதில்லே. போதை

ஏறியவன் போன்ற நிலே அவனுடையது. விவேகம் மறைந்த நிலே. அந்நிலேயில் செய்யப்படுவதே தாமஸ கர்மங்கள்.

ॐ

मुक्तसङ्गोऽनहंवादी धृत्युत्साहसमन्वितः ।
सिद्ध्यसिद्ध्योर्निर्विकारः(ख) कर्ता सात्त्विक उच्यते ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक २६}

முக்தஸங்கோ₃ऽநஹம்வாதி₃ த்₄ருத்யுத்ஸாஹ ஸமந்விதஹ.
ஸித்₃த்₄யஸித்₃த்₄யோர்நிர்விகார:(க்₂) கர்தா ஸாத்த்விக உச்யதே..
(அத்₄யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 26)

பற்று நீக்கியவன், அஹங்காரம் இல்லாதவன், உறுதியும் உத்ஸாஹமும் கொண்டவன், வெற்றி தோல்வியில் பாதிக்கப் படாதவன் இத்தகைய கர்தா ஸாத்வீக கர்தா ஆவான். (18 – 26)

ஸாத்த்விக கர்தா..
குணங்களுக்கு ஏற்ப, செய்பவனும் மூன்று வகைப் படுகிறுன். ஸாத்வீக கர்தா எவ்வாறு இருக்கிறுன்?

முக்தஸங்க. பற்று நீங்கியவன். செயல் மற்றும் அதன் ஃபலன் ரெண்டிலும் பற்று நீக்கியவன். ஸிலரை ஸந்தித்து அவருடன் பேசிஞல் மனஸிற்கு ஹிதமாக இருக்கிறது என்ருல் அவரை ஸந்தித்தல் என்ற செயல் மீது ஒரு விருப்பம் ஏற்பட்டு விடுகிறது. மீண்டும் மீண்டும் அவரை ஸந்திக்க விரும்புகிறது மனஸ். சாலேயில் முன்னே செல்பவருடைய பை கீழே விழுந்து விடுகிறது. அதை எடுத்து அவரிடம் கொடுக்கிறேம். அவர் நன்றி என்ற ஒரு வார்த்தை கூருமல், கனிவுடன் நன்றி கலந்த ஒரு பார்வை கூட இல்லாமல் பையை நம்மிடம் இருந்து வாங்கிச் சென்று விடுகிறர். 'என்ன மநுஷ்யன் இவன்?', என்ற எண்ணம் தோன்றிஞல் நாம் ஃபலன் மீது எதிர்ப்பார்ப்பு வைத்து செய்தவன் ஆகிறேம். செயல் மீதும் ஃபலன் மீதும் ஸூக்ஷ்மமான பற்றும் இல்லாதவன் ஸாத்வீக கர்தா.

அனஹம்வாதி: அஹங்காரம், அபிமானம் இல்லாதவன். அஹங்காரம் சில செயல்களேச் செய்யத் தூண்டும். வேறு ஸில செயல்களேத் தவிர்க்கத் தூண்டும். 'நான் உயர்ந்தவன். விஶேஷமானவன்', என்ற அபிமானம் நேர்மையாக இருந்திடவும் உண்மை பேசவும் உதவி செய்யவும் தூண்டிடும். இந்த அபிமானம் இல்லாமல், 'இச்செயல் செய்யத் தகுந்தது', என்ற எண்ணத்திற்கு மாத்ரம் இடம் கொடுப்பவன் அனஹம்வாதி. எனக்கு பழக்கமானதொரு குடும்பம். நான் அடிக்கடி அவர்களே ஸந்திக்கச் செல்வேன். அவர்கள் வீட்டு இளேஞன் கை நிறைய ஸம்பளம் வாங்கிய வேலேயை விட்டு, ஸந்யாஸீயாகி விட்டான். நான் அவனுக்கு புத்திமதி கூறவில்லே என்று பெற்றேருக்குக் கோபமும் வருத்தமும். என் மீது பொழிந்து விடுவார்கள். அவர்களது வீட்டிற்குச் செல்வதைத் தவிர்க்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை என் அஹங்காரம் அளித்திடும். இதை விலக்கியவன் அனஹம்வாதி.

த்ருதி - உத்ஸாஹம் ஸமன்வித: த்ருதியும் உத்ஸாஹமும் நிறைந்தவன். த்ருதி என்பது பொறுமையும் உறுதியும். ஒரு செயலேச் செய்திடும் போது பலவித இடர்கள் ஏற்படும். நம் கவனத்தை ஈர்த்திடும் பற்பல கவர்ச்சிகள் தோன்றிடும். இவை நம் பொறுமையையும் உறுதியையும் ஶோதிப்பதற்காகவே வருபவை. குறிப்பாக, நாம் எடுத்த கார்யம் முடியும் தறுவாயில் அதிகமாக வந்திடும். உண்மையில் தகுதி உள்ளவனுக்கு மாத்ரமே வெற்றி கிடைத்திட வேண்டும் என்ற இயற்கையின் விதியும் காரணம். There is not space for many at the top என்பார்கள். ஶிகரத்தின் மீது ஓரிருவருக்கு மாத்ரமே இடம் உண்டு என்பதால் பொறுமை இல்லாதவர்களும் உறுதி இல்லாதவர்களும் ஶிகரத்தைத் தொடும் முன் விழுந்து விட வேண்டும் என்பதுதான் இயற்கையின் நியதி. அதனுல், செயலில் ஈடுபட்டவன் முன்னுல் பற்பல இடைஞ்ஜல்களேயும் கவர்ச்சிகயையும் எறிந்திடும். இவற்றின் காரணமாக தடுமாருதவன் த்ருதி, உறுதி கொண்டவன்.

வெளியிலிருந்து கிடைத்திடும் உத்ஸாஹம் உண்டு. எப்பொழுதும் உள்ளே ஸுரந்திடும் உத்ஸாஹம் உண்டு. எவரோ முதுகில் தட்டிக் கொடுத்தால் பிறந்திடும் உத்ஸாஹம், ஸங்கீதம் கேட்டாலோ, ஸினிமா பார்த்தாலோ, அநுகூலமான ஃபலன் கிடைத்தாலோ தோன்றிடும் உத்ஸாஹம், வெற்றி கிடைத்தால் பீறிட்டெழும் உத்ஸாஹம் இவை எல்லாம் வெளியிலிருந்து கிடைத்திடும் உத்ஸாஹம். மாறாக ஸாத்வீக கர்தாவிற்கு உள்ளே எப்பொழுதும், எந்நிலையிலும் உத்ஸாஹம் நிறைந்திருக்கும்.

ஸித்தி - அஸித்தியோ: நிர்விகார: வெற்றி தோல்விகளால் விகாரம், பாதிப்பு அடையாதவன். வெற்றி கிடைத்தாலும் தோல்வி கிடைத்தாலும் அதை மறந்து, அடுத்த செயலில் இறங்கக் கூடியவன். அடுத்த வேலை என்பது ஓய்வாகவும் இருக்கலாம். செயலைச் செய்திடும் போது ஶரீர உழைப்பு கவனத்தில் இருந்திருக்காது. கார்யம் முடிந்தவுடன் ஓய்வு வேண்டும் என்பதை ஶரீரம் கேட்டிடும். கார்யத்தின் வெற்றி தோல்வியினால் பாதிக்கப்படாமல் ஆழமான உறக்கத்தில் ஈடுபட முடிந்தால் அவன் ஸாத்வீக கர்தா. இன்றைய யுகத்தில் Professional என்ற சொல் ஓர் அளவிற்கு இத்தன்மையை வெளிப்படுத்துகிறது.

📖 ॐ 📖

रागी कर्मफलप्रेप्सुर्लुब्धो हिंसात्मकोऽशुचिः ।
हर्षशोकान्वितः(ख) कर्ता राजसः(फ) परिकीर्तितः ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक २७}

ராகீ₃ கர்மஃபலப்ரேப்ஸுர்லுப்₃தோ₄ ஹிம்ஸாத்மகோऽஶுசிஹி.
ஹர்ஷ ஶோகாந்வித:(க்₂) கர்தா ராஜஸ:(ஃப்) பரிகீர்திதஹ..
(அத்₄யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 27)

ராஜஸ கர்தா என்பவன் பற்றுவைத்தவன். கர்ம ஃபலன் எதிர்பார்ப்பவன். பேராசை உள்ளம் படைத்தவன். ஹிம்ஸை ப்ரேரணை உள்ளவன். தூய்மை அற்றவன். ஸுக து:கங்களால் பாதிக்கப் படுபவன். (18 – 27)

ராஜஸ கர்தா
ராஜஸ கர்தாவின் லக்ஷணங்களை இங்கு கூறி உள்ளார்.

ராகீ: ரஜோ ராகாத்மகம் என்றார் (14 – 7). ரஜஸ் ராகமயமானது என்றார். ராகம் என்றால் பற்று. இங்கு ராஜஸ கர்தாவை விளக்கும் போது முதலில் ராகீ என்கிறார். ராகீ என்றால் கர்மத்திலும், கர்ம ஃபலனிலும், மற்ற பொருட்களிலும் தீவ்ர பற்று கொண்டவன். விருப்பம் கொண்டவன்.

கர்ம ஃபலப்ரேப்ஸு: ஃபலனைக் கணக்கு போடாமல் ராஜஸ கர்தா எந்த செயலிலும் இறங்க மாட்டான். அது தான் அவனுக்கு செயலில் ஈடுபட ஊக்கம் அளிப்பது. ஆன்மீக முயற்சியில் இருந்தாலும் யஜ்ஞம், தானம் போன்ற செயல்களில் இறங்கினாலும் தன் ஶரீர நிர்வாஹத்திற்காக ஏதேனும் செயலில் ஈடுபட்டாலும் லௌகீக செயல்களைச் செய்தாலும் அதில் விளையப் போவதாக இவன் கருதிடும் ஃபலனே இவன் மனஸில் நிறைந்திருக்கும்.

லுப்த: லோபி, பேராசை கொண்டவன். இவனுக்கு எது கிடைத்தாலும் அது இன்னம் அதிகம் கிடைத்திட வேண்டும் என்றே எண்ணிடுவான். கிடைப்பதில் இவனுக்கு த்ருப்தி ஏற்படாது. பணம், பொருள், பாராட்டு, புகழ் என்று எது கிடைத்தாலும் மேலும் மேலும் கிடைக்க வேண்டும் என்றே கருதிடுவான்.

ஹிம்ஸாத்மக: இவன் மனஸில் ஹிம்ஸை இருந்திடும். ஸ்வயநல பூர்தியில் மற்ற எவருக்கு எவ்வகை பாதிப்பு ஏற்பட்டாலும் இவனுக்குக் கவலை இல்லை. பாதிப்பு ஏற்படுத்தினால் தான் ஸ்வயநல பூர்தி ஆகிடும் என்றால் இவன் தயங்க மாட்டான். தனது செயல்களில் இவன் செய்திடும் ஆடம்பரத்திலும் ஃபலனை அநுபவித்திடும் போகத்திலும் பிறருக்கு, வாய்ப்பு கிடைக்காதவர்களுக்கு எரிச்சல் ஏற்பட்டால் இவனுக்கு ஆனந்தமே.

ஶ்லோகம் 25'ல் தாமஸ கர்மங்களை விளக்கிடும் போதும் ஹிம்ஸை குறிப்பிடப்பட்டது. தாமஸனின் மூடத்தனமான செயல்களால் பிறர் ஹிம்ஸைக்கு உள்ளாவர். அவனது செயல்களில் ஹிம்ஸை இருந்திடும். ராஜஸனோ தன் மனஸிலே ஹிம்ஸையைக் கொண்டவன்.

அஶுசி: தூய்மையற்றவன். ஸுக போகமே ப்ரதானமாக இருப்பதால் இவனது ஶரீரமும் உடையும் பழக்கங்களும் தூய்மையற்றதாக இருந்திடும்.

ஹர்ஷ - ஶோகான்வித: ஸுக – து:கத்தால், அநுகூல – ப்ரதிகூல சூழ்நிலைகளால், வெற்றி – தோல்விகளால், பாதிக்கப் படுபவன். ஸுகத்தில் துள்ளிக் குதித்துத் தன்னை மறப்பவன் (Euphoria). து:கத்தின் அழுத்தத்தில் அடியாழத்தில் மூழ்கி விடுபவன் (Depression). ஸமநிலை இழப்பவன்.

ॐ

अयुक्तः(फ) प्राकृतः(स) स्तब्धः(श) शठोऽनैष्कृतिकोऽलसः ।
विषादी दीर्घसूत्री च कर्ता तामस उच्यते ॥
{अध्याय १८ ~ श्लोक २८}

அயுக்த:(ஃப்) ப்ராக்ருத:(ஸ்) ஸ்தப்$_3$த$_4$:(ஶ்) ஶடோ$_2$ऽநைஷ்க்ருதிகோऽலஸஹ.
விஷாதீ$_3$ தீ$_3$ர்க$_4$ஸூத்ரீ ச கர்தா தாமஸ உச்யதே..
(அத்$_4$யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 28)

விழிப்புணர்வில்லாதவன், கல்வி அற்றவன், முரட்டுத்தனம் கொண்டவன், வறட்டுப் பிடிவாதம் கொண்டவன், பழி தீர்ப்பவன், சோம்பேறி, வருத்தம் கொண்டவன், தள்ளிப் போடுபவன் இத்தகைய கர்தா தாமஸ கர்தா எனப்படுகிறான். (18 – 28)

தாமஸ கர்தா
தாமஸ கர்தாவின் லக்ஷணங்கள் எவை?

அயுக்த: அஶ்ரத்தையும் கவனமின்மையும் கொண்டவன். மூடத்தனம், மோஹம், மதிமயக்கம் கொண்டவனாதலால் தாமஸன் எந்நேரத்தில் என்ன செய்ய வேண்டும், எதைப் பேச வேண்டும், எது நன்மை பயக்கும், எது கேடு விளைவித்திடும் என்பதை எல்லாம் சிந்திக்கும் திறன் இல்லாதவன்.

ப்ராக்ருத: கல்வி இல்லாதவன் (Raw). கல்வி, ஒருவனைப் பண்பு உள்ளவன் ஆக்குகிறது. கல்வி என்பது பள்ளியிலும் கல்லூரியிலும் சென்று வருவது மட்டும் இல்லை. பலருடன் பழகுவதாலும் ஸமூஹத்தில் நடப்பதையும் நடந்ததையும் பார்ப்பதாலும் அறிவதாலும் எண்ணங்களில், மொழியில், செயல்களில், ஏற்படும் உயர்வுதான் (Refinement) கல்வி. எந்த பாதிப்பும் ஏற்படாதவன் ப்ராக்ருதன். எப்படி உலகில் வந்தானோ அப்படியே இருப்பவன் ப்ராக்ருதன்.

ஸ்தப்த: ஜடநிலை. முரட்டுத் தன்மை. விறைப்பு. வணங்கத் தெரியாது. பணிய முடியாது. சொல்லில், செயலில் ஒரு கடுமை, கொடூரம் உள்ளவன். திடீரென்று பேரிடி இடித்தால் ஒரு க்ஷணத்திற்கு சிந்திக்கும் ஆற்றல் ஸ்தம்பித்து, வாயடைத்து, பிணம் போல் ஆகி விடுகிறோம் அல்லவா அந்த நிலையே ஸ்தப்த நிலை.

ஶட: முரட்டுப் பிடிவாதம். எந்த நல்ல வார்த்தையும் நற்செயலும் நல்ல எண்ணமும் தன்னுள் இறங்கிடக் கூடாது என்பதில் உறுதி. மூடத்தனமான தனது கருத்துக்களை இறுகப் பற்றுதல்.

அநைஷ்க்ருதிக: செய்நன்றி கொல்வது. தனக்கு உபகாரம் செய்பவருக்கு ப்ரதி உபகாரம் செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணம் உள்ளவன் நைஷ்க்ருதிகன். ஆனால், தாமஸன் உபகாரம் செய்வதில்லை. மாறாக, கெடுதல் செய்கிறான். அவன் அநைஷ்க்ருதிகன்.

அலஸ: ஸோம்பேறி. தனது வர்ணம், ஆஶ்ரமத்திற்கு உரிய கர்மங்களைச் செய்வதில் ஸோம்பல். எது செய்யத் தகுந்தது, எது செய்யக் கூடாதது என்பதையும் நிர்ணயம் செய்ய இயலாதவன் தாமஸ கர்தா. உலக வாழ்க்கைக்கு ஏற்ற செயல்களைச் செய்வதிலும் ஸோம்பல் நிறைந்தவன். எந்நேரமும் தூக்கத்திலும், வெற்றுப் பொழுது போக்குகளிலும், வீண் அரட்டையிலும் ஈடுபட்டிருப்பவன்.

விஷாதீ. விஷாதம் என்றால் வருத்தம், அமைதி இன்மை. விஷாதீ என்றால் ஶோகத்தில் இருப்பவன். பிறரின் நல்வாழ்க்கையைக் கண்டும் தான் நேரத்தையும் வாய்ப்புகளையும் நழுவ விட்டதை எண்ணியும் வருத்தம் கொண்டு, அவ்வருத்தத்தில் மூழ்கி இருப்பவன். எனினும், தன் தன்மையை மாற்றிக் கொள்ள இயலாதவன்.

தீர்க ஸூத்ரீ. தள்ளிப் போடுபவன். காலம் கடத்துபவன். கைக்கு வந்த எந்த வேலையையும் உடனே செய்ய மறுப்பவன். நாளை செய்யலாம், பிறிதொரு நாள் செய்து கொள்ளலாம் என்று தள்ளிப் போடுபவன். திருக்குறள் தாமஸனை இவ்வாறு வர்ணிக்கிறது.

நெடுநீர் மறவி மடி துயில் நான்கும்
கெடுநீரார் காமக் கலன்
(மடியின்மை – அதிகாரம் 61).

தள்ளிப் போடுதல், மறதி (கவனம் இன்மை), சோம்பல், உறக்கம் இவை நான்கும் கெட்டே தீருவேன் என்று முடிவு செய்தவனின் கலன்கள் ஆகும்.

ராமாயணத்தில் லங்கை வாழ் ஸஹோதரர்கள் மூவரில் விபீஷணன் ஸாத்வீகன். ராவணன் ராஜஸன். கும்பகர்ணன் தாமஸன். மஹாபாரதத்தில் துர்யோதனன் ராஜஸன். த்ருதராஷ்ட்ரன் தாமஸன்.

📖 ॐ 📖

बुद्धेर्भेदं(न्) धृतेश्चैव गुणतस्त्रिविधं श्रृणु ।
प्रोच्यमानमशेषेण पृथक्त्वेन धनञ्जय ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक २९}

புத்₃தே₄ர்பே₄த₃ம்(ந்) த்₄ருதேஶ்சைவ கு₃ணதஸ்த்ரிவித₄ம் ஶ்ருணு.
ப்ரோச்யமானமஶேஷேண ப்ருத₂க்த்வேந த₄னஞ்ஜய..
(அத்₄யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 29)

ஹே தனஞ்ஜயனே! குணங்களின் அடிப்படையில் புத்தி மற்றும் த்ருதியின் (உறுதி) மூவகை பேதங்களை முழுமையாகச் சொல்கிறேன் கேள். (18 – 29)

புத்தி த்ருதியின் (உறுதி) மூவகை பேதங்கள்..

புத்தி மற்றும் த்ருதியின் மூவகை பேதங்களை சொல்கிறார். 'நல்ல புத்தி கொடு ஸாமி', என்பது நாம் ஸிறு வயஸில் செய்த ப்ரார்தனை. புத்தியில் நல்ல புத்தியும் கெட்ட புத்தியும் உண்டா? முதல் அத்யாயத்தில் ஶ்லோகம் 23'ல் துர்புத்தி கொண்ட துர்யோதனன் என்கிறான் அர்ஜுனன். நல்ல புத்தியும் கெட்ட புத்தியும் உள்ளதோ இல்லையோ, ஸாத்வீக, ராஜஸ மற்றும் தாமஸ புத்தி என்று மூன்று வகை புத்திகள் உண்டு என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

கர்மத்தின் மூன்று வகைகளைக் கூறினார். கர்தாவின் மூன்று வகைகளைக் கூறினார். கர்மங்களைச் செய்திடப் பயன்படும் கரணங்களின், கருவிகளின் வகைகள் என்ன? இந்த்ரியங்கள், மனஸ், புத்தி இவையே கரணங்கள். இந்த்ரியங்கள் மற்றும் மனஸின் அதிபதி புத்தியே. புத்தியே நிர்ணயம் செய்கிறது. அதன் நிர்ணயத்தின் படியே இந்த்ரியங்கள் கார்யம் செய்கின்றன. புத்தி தன் தன்மைக்கு ஏற்பவே நிர்ணயம் செய்கிறது. எது புத்தியைத் தன் நிர்ணயத்தில் உறுதியாக நிலைத்திருக்கச் செய்கிறதோ, அதுவே த்ருதி. ஆங்கிலத்தில் அதை Will Power என்கிறார்கள். புத்தியைப் போல,

த்ருதியும் மூன்று வகைகள்.

📖 ॐ 📖

प्रवृत्तिं(ञ्) च निवृत्तिं(ञ्) च कार्याकार्ये भयाभये ।
बन्धं मोक्षं(ञ्) च या वेत्ति बुद्धिः(स्) सा पार्थ सात्त्विकी ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक ३०}

ப்ரவ்ருத்திம்(ஞ்) ச நிவ்ருத்திம்(ஞ்) ச கார்யாகார்யே ப₄யாப₄யே.
ப₃ந்த₄ம் மோக்ஷம்(ஞ்) ச யா வேத்தி பு₃த்₃தி₄:(ஸ்) ஸா பார்த₂ ஸாத்த்விகீ..
(அத்₄யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 30)

பற்ற வேண்டியது எது, விட வேண்டியதெது என்பதையும் செய்யத் தகுந்தது எது, செய்யத் தகாதது எது என்பதையும் பயம் எது, பயமின்மை எது என்பதையும் பற்றுவதெது விடுவிப்பதெது என்பதையும் அறிகின்ற புத்தி ஸாத்வீக புத்தியாகும். (18 – 30)

ஸாத்த்விக புத்தி..

ப்ரவ்ருத்தி எது என்றும் நிவ்ருத்தி எது என்றும் அறிந்தது ஸாத்வீக புத்தி. ப்ரவ்ருத்தி பந்தப்படுத்துவது. நிவ்ருத்தி விடுவிப்பது. ப்ரவ்ருத்தி என்பது உலக வாழ்க்கைக்காக வேலை, தொழில், வ்யாபாரம் போன்ற செயல்களில் ஈடுபடுவது. நிவ்ருத்தி என்பது செயலிலிருந்து விலகி, ஏகாந்தத்தில் த்யானம், ஜபம் போன்றவற்றில் ஈடுபடுவது. பற்றுடனும், வாஸனைகளுடன் செயலில் ஈடுபடுவதோ செயலிலிருந்து விலகுவதோ ப்ரவ்ருத்தி எனக் கொள்ள வேண்டும். விருப்பங்களும் வாஸனைகளும் இல்லாமல் செயலில் ஈடுபட்டாலும் செயலிலிருந்து விலகினாலும் அதை நிவ்ருத்தி என்றே கொள்ள வேண்டும். அவையும் தனக்காக செய்தால் ப்ரவ்ருத்தியே. பிறரின் ஸேவைக்காக பரமனுக்காக, பரமனுடன் இணைந்து விடுவதற்காக ப்ரவ்ருத்தியும் நிவ்ருத்தியும் செய்வதே மேலானவை. இதை அறிந்திடுவது ஸாத்வீக புத்தி.

ஶாஸ்த்ரத்திற்கு உட்பட்டு, வர்ணம் மற்றும் ஆஶ்ரமத்திற்கு ஏற்ப செய்யப்பட வேண்டியது கார்யம். எதைச் செய்வதால் மேன்மை ஏற்படுமோ அது கார்யம். ஶாஸ்த்ரத்திற்கு எதிரானது, செய்யப்படக் கூடாதது, எதைச் செய்தால் வீழ்ச்சி ஏற்படுமோ அது அகார்யம். கார்யத்தையும் அகார்யத்தையும் அறிவது ஸாத்வீக புத்தி.

உலகத்தில் ஈடுபடுவது பயம் கொடுக்கக் கூடியது. பரமனில் ஈடுபடுவது பயமின்மையை அளிக்கவல்லது. தனக்கும் பிறருக்கும் கேடு விளைவிக்கக் கூடிய எதைச் செய்தாலும் பேசினாலும் நினைத்தாலும் அது பயம் கொடுத்திடும். தனக்கும் பிறருக்கும் நன்மை பயக்கக்கூடிய எதைச் செய்தாலும் பேசினாலும் நினைத்தாலும் அது பயமின்மை விதைக்கக் கூடியது. பயத்தையும் பயமின்மையையும் அறிவது ஸாத்வீக புத்தி.

உலகப் பொருட்களும் நபர்களும் சூழ்நிலைகளும் இடங்களும் ஸம்பவங்களும் பிணைக்கக் கூடியவை. இல்லை. இவற்றின் மீது நமக்கு உள்ள ஈடுபாடு, விருப்பம் பிணைக்கக் கூடியது. இவை அனைத்தும் அழியக் கூடியவை. இவை எந்நிலையிலும் நமதாக முடியாதவை. எனவே, இவற்றில் விருப்பம் கொண்டால், இவற்றை ஸார்ந்து இருந்தால் நாம் பந்தப்படுகிறோம். இந்த பந்தம் நம்மை அடிமைப்படுத்துகிறது. பரமாத்மா விடுவிக்கக் கூடியவர். நம்முள் அவர் இருக்கிறார். அவருள் நாம் இருக்கிறோம். அவருடன் உள்ள பந்தம் நித்யமானது. அவருடன் நாம் கொள்ளும் பிணைப்பும் விடுவிக்கக்கூடியது. பொருள் அருகில் இருக்கிறதா, வெகு தூரத்தில் இருக்கிறதா என்பதல்ல கேள்வி. அதன் மீது நம் உள்ளத்தில் விருப்பமும் பற்றும் இருந்தால் பிணைப்பு. இல்லை என்றால் முக்தி. பந்தத்தையும் மோக்ஷத்தையும் அறிவது ஸாத்வீக புத்தி.

📖 ॐ 📖

यया धर्ममधर्म(ञ्) च कार्य(ञ्) चाकार्यमेव च ।
अयथावत्प्रजानाति बुद्धिः(स्) सा पार्थ राजसी ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक ३१}

யயா த$_4$ர்மமத$_4$ர்மம்(ஞ்) ச கார்யம்(ஞ்) சாகார்யமேவ ச.
அயதா$_2$வத் ப்ரஜாநாதி பு$_3$த்$_3$தி$_4$:(ஸ்) ஸா பார்த$_2$ ராஜஸீ..
(அத்$_4$யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 31)

தர்மம் எது, அதர்மம் எது, கடமை எது, செய்யத் தகாதது எது என்பவைப் பற்றி குழப்பம் கொண்ட புத்தி ராஜஸ புத்தி. (18 – 31)

ராஜஸ புத்தி..

தர்மம் என்பது நபருக்கு நபர் வேறுபடும். தொழிலாளிகளுக்குரிய ஸம்பளம் கொடுத்து அவர்களின் நலனைப் பேணுவதும், தான் தயார் செய்திடும் பொருள் ஸ்தரமானது, இயற்கைக்கும் மநுஷ்யர்களுக்கும் கேடு விளைவிக்காதது என்பதை உறுதி செய்வதும் முதலாளியின் தர்மம். உரிய நேரத்தில் வேலைக்குச் செல்வதும், தனது நேரம், புத்தி, உழைப்பு இவற்றை நேர்மையாக கார்யத்தில் ஈடுபடுத்துவதும் தொழிலாளியின் தர்மம். ராஜ்யத்தை ஏமாற்றுவது, பொய்க் கணக்கு எழுதி தொழிலில் நஷ்டம் காண்பித்து தொழிலாளிகளுக்கு உரியதைக் கொடுக்காமல் இருப்பது, வரவு முழுவதையும் தன் ஸுகபோகத்தில் செலவழிப்பது, ஸ்தரம் கெட்ட பொருளைத் தயார் செய்வது, உரிய பாதுகாப்பு நடவடிக்கை எடுக்காமல் இயற்கையை மாசுபடுத்துவது, தொழிலாளியின் உயிரையும் ஆரோக்யத்தையும் பணயம் வைத்து லாபம் ஸம்பாதிப்பது ஆகிய இவை முதலாளிக்கு அதர்மம். செய்யக் கூடாதவை. திருடுவது, லஞ்ஜம் வாங்கி முதலாளியை ஏமாற்றுவது, உழைப்பைக் குறைக்க முயல்வது, நேரத்தை வீணடிப்பது, ஸஹ தொழிலாளியை முதலாளிக்கு எதிராகத் தூண்டி விடுவது, நேரம், உடை பற்றிய விதிகள் மற்றும் பாதுகாப்பு விதிகளை மீறுவது, இவை தொழிலாளிக்கு அதர்மம். செய்யக் கூடாதவை.

தன் நேரம் முழுவதையும் கல்வியில் ஈடுபடுத்துவதும், ஆசிரியருக்கும் பெற்றோருக்கும் மதிப்பளிப்பதும், பணிவு, ஸேவை உணர்வு, அன்பு ஆகிய ஸத்குணங்களை வளர்த்துக் கொள்வதும், ஶரீர ஆரோக்யத்தைப் பேணுவதும் மாணவனின் தர்மம். நேர்மையாக கற்றுத் தருதலும், மாணவர்களின் குணநலன் மற்றும் தேஹ நலன் பற்றி அக்கறைக் கொள்வதும், ஆசிரியரின் தர்மம். அரட்டை, டீவீ, ஸினிமா போன்ற வெற்று விஷயங்களில் நேரத்தை வீணடிப்பது, ஸோம்பல், போதை போன்ற தீமைகளைப் பழகுவது ஆகிய இவை மாணவர்கள் செய்யக் கூடாதவை. அதர்மம். மாணவர்களிடையே அறிவாற்றல், குணம் மற்றும் திறமையின் அடிப்படையில் பாரபக்ஷம் செய்வது, ஸ்வயநலத்திற்கு அவர்களைப் பயன்படுத்துவது, அவர்கள் முன் மோஸமான உதாஹரணமாக இருப்பது ஆகிய இவை ஆசிரியர் செய்யக் கூடாதவை. அதர்மம்.

ஜனங்கள் அனைவரின் நலன் பேணுவதும், தேஶ நலன் காப்பதும், எதிர்க்காலத்திலும் நன்மை அளிக்கக் கூடிய செயல்களைச் செய்வதும், சட்டங்களைக் கடைப்பிடித்தலும் பாதுகாத்தலும் இவை ராஜாங்க அதிகாரிகள் மற்றும் அரஸியல்வாதிகளின் கடமை. தர்மம். லஞ்ஜம் வாங்குவது, பினாமி சொத்து குவிப்பது, சட்டங்களை மீறுவது, பணத்திற்காக ஜனங்களுக்கு கேடு விளைவிப்பது, அராஜகம், தேஶ நலனுக்கு த்ரோஹம், எதிர்க்கால தலைமுறைகளின் நலனை பலியிடுவது, தன் மகனையும் மகளையும் அவகர்ளது தகுதியை மீறிய உயர்ப் பதவியில் அமர்த்த முயல்வது, எளிய ஜனங்கள் தம் மீது வைத்திடும் நம்பிக்கைக்கு த்ரோஹம் இழைப்பது இவை அரஸியல் தலைவர்களுக்கும் ராஜாங்க அதிகாரிகளுக்கும் அதர்மம் ஆகும். செய்யக் கூடாதவை ஆகும். ராஜஸ புத்தி தர்மத்தையும் அதர்மத்தையும், செய்ய வேண்டியதையும் செய்யத் தகாததையும் ஸரிவர அறிந்திடாது. சொத்தை முத்துக்களையும் நல்ல முத்துக்களையும் ஸ்தரம் பிரிக்கத் தெரியாத முத்து வ்யாபாரியைப் போல; தங்க நகைகளையும் கவரிங் நகைகளையும் அடையாளம் காண முடியாத நகை வ்யாபாரியைப் போல; மலரில் அமர்ந்து தேனை உறிஞ்ஜிடும் வண்டு கட்டையிலும் அமர்ந்து துளை போட்டு தேனைத் தேடுவது போல; அரிஸியில் கலந்திருக்கும் கற்களை பிரிக்கத் தெரியாத பெண்களைப் போல; தர்மத்தையும் அதர்மத்தையும் பிரித்துக் காண முடியாதது ராஜஸ புத்தி. ஸாத்வீக புத்தி பளிங்கு போல் தெளிவாக உள்ள மானஸரோவர் ஏரி என்றால், ராஜஸ புத்தி எருமைகள் அளைந்து கலைத்திடும் ஊர்க்குட்டை.

अधर्म(न्) धर्ममिति या मन्यते तमसावृता ।
सर्वार्थान्विपरीतांश्च बुद्धिः(स्) सा पार्थ तामसी ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक ३२}

அத₄ர்மம்(ந்) த₄ர்மமிதி யா மந்யதே தமஸாவ்ருதா.
ஸர்வார்தா₂ந் விபரீதாம்ஶ்ச புத்₃தி₄:(ஸ்) ஸா பார்த₂ தாமஸி..
(அத்₄யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 32)

அதர்மத்தையே தர்மமாகவும், எல்லாவற்றையும் விபரீதமாகவும், எதிர்மாருகவும் கருதும் புத்தி தாமஸ புத்தி ஆகும். (18 – 32)

தாமஸ புத்தி..

எல்லோரும் நெஞ்ஜை நிமிர்த்தி நடக்கக் கூடிய ராஜ வீதி இருக்கும் போது ஒளிந்து மறைந்து செல்லும் திருட்டுப் பாதையே இவனுக்குப் பாதை. வேதங்களும் உயர்த்திச் சொல்லும் கார்யங்கள் இவனுக்கு வெற்றுக் கார்யங்கள். ஒருவனிடம் உள்ள குணங்கள் அனைத்தும் இவனுக்கு வெறும் குப்பை. தோஷங்களோ மதிப்புள்ளவை. 'நேர்மை, உண்மை என்ற வார்தை எல்லாம் இந்த காலத்திற்குப் பொருந்தாதவை.' 'பொய், ஏமாற்றுதல் இல்லை என்ருல் உலகத்தில் உயிர் வாழ முடியாது'. 'லஞ்ஜம் வாங்குகிருனு? நமக்கேற்ற ஆள் தான்'. இவை மிக ஸஹஜமாக தாமஸனுல் பேசப்படும் வசனங்கள். அவர் பேசவில்லை. அவரது தாமஸ புத்தி அவரைப் பேச வைக்கிறது. 'ஶாஸ்த்ரங்கள், ஸம்ப்ரதாயங்கள் எல்லாம் ப்ராஹ்மணர்கள் தாமே உயர்ந்தவர்கள் என்று காட்டிக் கொள்வதற்காகவும், ஜனங்களைத் தம் பிடியில் அடக்கியாள வேண்டும் என்பதற்காகவும் எழுதப்பட்டவை. இவை எல்லாம் ஒட்டு மொத்தமாக என்று ஒழிக்கப் படுகின்றனவோ, அன்று தான் நாடு உருப்படும்'. 'சிதம்பரம் நடராஜர் கோவிலை பீரங்கி வைத்துப் பிளந்திடும் நாளே பொன் நாள்'. இவை தாமஸ புத்தி உள்ளவனின் நம்பிக்கைகள். அதனுல் ஶாஸ்த்ரங்களுக்கு, பெரியோர்களின் பேச்சிற்கு எதிராகச் செய்வதே தன் கடமை என்று கருதுகிருன்.

'ஶுத்தம் சோறு போடும்', என்றிடும் ஶாஸ்த்ரம். காலையில் கண் விழித்து பல் தேய்க்காமல் படுக்கையிலே காஃபி குடிப்பேன் என்று முரண்டு பிடிப்பான் தாமஸன். 'கூழானுலும் குளித்துக் குடி', என்பர் பெரியோர். 'குளிக்காமல் தான் சாப்பிடுவேன். இது தான் என் ஶாஸ்த்ரம்', என்பான். ஸூர்ய உதயத்திற்கு முன் ப்ரஹ்ம முஹூர்தத்தில் துயிலெழ வேண்டும் என்று நம் முன்னேர்களும், Early to bed, early to raise make a man healthy, wealthy and wise, என்று ஆங்கில தேஶத்து முன்னேர்களும் கூறியிருக்கலாம். நடு நிஶி வரை தெருவில் உலவி, night life enjoy' பண்ணி விட்டு, பிற்பகலில் (தவிர்க்க முடியவில்லை என்ருல் முற்பகலில்) எழுந்து விடுவது தான் நாகரீகம் என்பது தாமஸ புத்தி உள்ளவனின் மேலான கருத்து.

🕮 ॐ 🕮

धृत्या यया धारयते मनःप्राणेन्द्रियक्रियाः ।
योगेनाव्यभिचारिण्या धृतिः(स्) सा पार्थ सात्त्विकी ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक ३३}

த்₄ருத்யா யயா தா₄ரயதே மன:ப்ராணேந்த்₃ரியக்ரியாஹா.
யோகே₃நாவ்யபி₄சாரிண்யா த்₄ருதி:(ஸ்) ஸா பார்த₂ ஸாத்த்விகீ..
(அத்₄யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 33)

பார்த! ஸமத்வ உள்ளத்தோடு எந்த அவ்யபிசாரிணி த்ருதியால் மனஸ், ப்ராணம், மற்றும் இந்த்ரியங்களின் செயல்பாடுகள் காக்கப் படுகின்றனவோ அந்த த்ருதி ஸாத்வீக த்ருதியாகும். (18 – 33)

ஸாத்த்விக த்ருதி..

த்ருதி என்பது பொறுமை, பிடிவாதம், துன்பங்களை ஸஹித்துக் கொள்ளும் ஆற்றல், தைர்யம்,

மனோத்ருடம் ஆகிய பல தன்மைகளையும் தன்னுள் அடக்கிடும் ஒரு தன்மை. லக்ஷ்யம் நம் கருத்தை விட்டு மறையாமல் இருக்க உதவும் ஒரு ஆற்றலே த்ருதி. இந்த ஆற்றல் ஒருவனை ஆகாஶத்திற்கு உயர்த்தி விடக் கூடியது. இது இல்லாதவன் மற்ற தகுதிகள் இருந்தும் எதையும் ஸாதிக்க முடியாமல் போகிறான். பூமிக்கு தர்தி என்றொரு பெயர் உண்டு. வெட்டுகிறோம். தோண்டுகிறோம். குண்டு வைத்துப் பிளக்கிறோம். அத்தனையும் பொறுத்துக் கொண்டு நம்மைத் தாங்குகிறது. த்ருதியும் மூன்று வகையானவை. ஸாத்வீக த்ருதி எத்தகையது?

ஐந்து இந்த்ரியங்கள் தத்தம் விஷயங்களில் மூழ்கி இருப்பதும், மனஸ் விருப்பு – வெறுப்பு, ஸங்கல்ப – விகல்பங்களால் நிறைந்திருப்பதும், ப்ராணன் தாறுமாறாக சென்று கொண்டிருப்பதும் பெரும்பாலான மநுஷ்யர்களின் நிலை. ஸாத்வீக த்ருதி ஏற்படும் போது இந்த்ரியங்கள் – விஷயங்கள் இடையே பற்றறுந்து விடுகிறது. மனஸ் ஸங்கல்பங்களையும் விருப்பு வெறுப்புகளையும் உதறி விடுகிறது. யஜமானனால் தான் விரும்பும் இடத்தில் மனஸை நிறுத்த முடிகிறது. ப்ராணன் அமைதியாக, ஒரு சீராக ஸூஷும்ன நிலையில் செல்லத் தொடங்குகிறது. மனஸ், ப்ராணன் மற்றும் இந்த்ரியங்களின் கார்யங்கள் கட்டுப் படுத்தப் படுகின்றன. யோக நிலையில் தோன்றும் மாறாத இந்த உறுதியே ஸாத்வீக த்ருதி. ஜ்ஞானேஶ்வரியில் ஸந்த ஜ்ஞானேஶ்வர் மூன்று உபமானங்கள் அளிக்கிறார். ஸூர்யன் உதித்தவுடன் இருள் மறைந்து விடுவதைப் போல, ராஜ ஆஜ்ஞையால் தீங்கான கார்யம் நின்று விடுவதைப் போல, காலைத் தூக்கிய மத யானை ஸிம்ஹத்தின் கர்ஜனையைக் கேட்டவுடன் ஸப்த நாடியும் அடங்கி அசைவற்று நின்று விடுவதைப் போல, ஸாத்வீக த்ருதி மனஸ், ப்ராணன், இந்த்ரியங்களை வஶப்படுத்துகிறது.

📖 ௐ 📖

यया तु धर्मकामार्थान्धृत्या धारयतेऽर्जुन ।
प्रसङ्गेन फलाकाङ्क्षी धृतिः(स्) सा पार्थ राजसी ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक ३४}

யயா து த₄ர்மகாமார்தா₂ந் த்₄ருத்யா தா₄ரயதேऽர்ஜுன.
ப்ரஸங்கே₃ந ஃபலாகாங்க்ஷீ த்₄ருதி:(ஸ்) ஸா பார்த₂ ராஜஸீ..
(அத்₄யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 34)

எந்த உறுதியினால் ஒருவன் தர்மம், அர்தம், காமம் ஆகியவைகளைக் காக்கிறானோ, தீவ்ர பற்றுதலுடன் ஃபலனை விரும்புகிறானோ, அந்த உறுதி ராஜஸ உறுதியாகும். (18 – 34)

ராஜஸ த்ருதி..

வ்யவஸாய குடும்பத்தில் பிறந்து, மேல் படிப்பு படித்து, வேலைக்காக சென்னை வந்த என் நண்பன் கேட்டான். ‘காலையில் பட்டு வேஷ்டி கட்டி காஞ்சி மடத்திற்குச் சென்று, ஶங்கராசார்யரை பவ்யமாக பணிந்து நமஸ்காரம் செய்பவர், பகலில் தொழிலில் தில்லு முல்லுகள் செய்து, ஸாயங்காலத்தில் கோப்பை ஏந்தி க்ளப்பிலும் பார்டியிலும் கூத்தடிக்கிறார். மூன்றிலும் தீவ்ரமாக இருக்கிறார். ஒரே நபரால் எப்படி மூன்று வேஷங்களிலும் இருக்க முடிகிறது?’ இது தான் ராஜஸ த்ருதியின் வேலை. ‘தர்மத்திலும் உறுதி. மடங்களுக்குச் சென்று துறவிகளை வணங்குதல், பூஜைகளும் யஜ்ஞங்களும் செய்தல், தீர்த யாத்ரை செல்லுதல், தானம், அன்னதானம், கோவில் கோஶாலை போன்ற வேலைகளுக்கு வஸூல், பாகவத ஸப்தாஹம், கதா காலக்ஷேபம் நடத்துதல் என்று எல்லாம் செய்வான். ஆனால், ஃபலனுக்காக. ஃபலனை விரும்பி.

அர்தத்தில் உறுதி. பணம் இல்லாமல் உலகத்தில் எதுவும் முடியாது. பணம், நிறைய்ய பணம் வேண்டும். பணம் இருந்தால் தான் தர்மமும் நிலைக்கும். பணம் இல்லை என்றால் மடம் நடக்குமா? கோவில் நடக்குமா? கோஶாலை தான் நடக்குமா? இன்று ஊரில் மதிப்பு மர்யாதையுடன் பெரிய மநுஷ்யன் என்று அழைக்கப்படுபவன் பணம் உள்ளவனே. பணம் இல்லை என்றால் எவனும் சீந்த மாட்டான். இது அவனது தெளிவான கருத்து. எனவே பணம் குவிப்பதில் தீவ்ரமாக முனைந்திடுவான். அம்முயற்சியில் சில தில்லு முல்லுகள் செய்ய வேண்டி வந்தால் தயங்க மாட்டான். இன்றைய காலத்தில் இவையெல்லாம் ஸஹஜம் என்று மனஸைத் தேற்றிக் கொள்வான்.

காமத்திலும் உறுதி. போக வஸ்துக்கள் பெரும் ஸுகம் அளிப்பவை. இவை வேண்டாம் என்றால், பின் ஏன் உழைக்க வேண்டும்? ஏன் ஸம்பாதிக்க வேண்டும்? எல்லா உயிர்களும் ஸுகம் துய்ப்பதற்காகவே உயிர் வாழ்கின்றன. இத்தகைய கருத்தை ஏற்று காம பூர்தியிலும் உறுதியாக இருப்பான். இத்தகைய உறுதியே ராஜஸ த்ருதி. இதைப் பெற்றவன் தர்மம், அர்தம், காமம் மூன்றிலும் உறுதியாக இருப்பான். என் நண்பன் கூறியதைப் போல், ஒரு நாளை இம்மூன்றுக்காகவும் பிரித்து விடுகிறான். காலையில் தர்மம், பகலில் அர்தம், ராத்ரியில் காமம். (டிவி சேனல்களும் இதை புரிந்து கொண்டு, அதற்கேற்ப, தம் நிகழ்ச்சிகளை அமைத்துக் கொள்கின்றன). இவன் மநுஷ்யர்களையும் இடத்தையும் மூன்றாக பிரித்துக் கொள்கிறான். தர்மத்திற்கு வேறு, அர்தத்திற்கு வேறு, காமத்திற்கு வேறு. ஒன்றில் மற்றொன்றைக் கலப்பதில்லை. இவனுக்கு ரெண்டு வீடுகள். ஒன்று உலகம். மற்றொன்று ஸ்வர்கம். இவன் எதைச் செய்தாலும் இவ்விரண்டில் ஒரு வீட்டின் நலனுக்காக மாத்ரமே செய்வான். தன் கர்மங்களை வ்யாபாரம் செய்பவன் இவன் என்கிறார் ஸந்த ஜ்ஞானேஸ்வர்.

📖 ॐ 📖

यया स्वप्नं भयं शोकं विषादं मदमेव च ।
न विमुञ्चति दुर्मेधा धृतिः(स) सा पार्थ तामसी ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक ३५}

யயா ஸ்வப்நம் ப₄யம் ஶோகம் விஷாத₃ம் மத₃மேவ ச.
ந விமுஞ்சதி து₃ர்மேதா₄ த்₄ருதி:(ஸ்) ஸா பார்த₂ தாமஸீ..
(அத்₄யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 35)

புத்தி கெட்டவனால் தூக்கத்தையும் பயத்தையும் ஶோகத்தையும் மனக்கலக்கத்தையும் ஆணவத்தையும் எதனால் விட முடிவதில்லையோ, அந்த உறுதி தாமஸ உறுதியாகும். (18 – 35)

தாமஸ த்ருதி..

கறுப்பு என்ற ஒரே நிறத்தால் ஆனது நிலக்கரி. அதே போல், அதோ – குணங்கள், கீழான குணங்கள் மாத்ரமே கொண்டு உருவானவன் தாமஸீ. ஊர்ந்து செல்லும் பாம்பு 'ஸர், ஸர்', என்ற ஶப்தத்தை எவ்வாறு விட முடிவதில்லையோ, இவனால் உறக்கம், மயக்கம், பயம், ஶோகம், கவலை, மதம் (ஆணவம்) போன்ற தமோ குணங்களை விட முடியாமல் உறுதியாக பற்றி இருக்கிறான். இந்த உறுதியே தாமஸ த்ருதி. மற்ற இரு த்ருதிகளையும் வர்ணித்திடும் போது 'தாரயதே', என்றார். அதாவது, தன் மேல் அந்த த்ருதியை தரித்துக்கொள்கிறான், ஏற்றுக் கொள்கிறான் என்றார். இங்கு அவ்வாறு சொல்லவில்லை. 'துர்மேதா' என்கிறார். புத்தி கெட்டதனால், விவேகத்தை இழந்ததனால், பயமும் சோம்பலும் துயரமும் ஆணவமும் தாமாக ஏற்படும் என்கிறார்.

📖 ॐ 📖

सुखं(न) त्विदानीं(न) त्रिविधं श्रृणुमे भरतर्षभ । अभ्याद्रमते यत्र दुःखान्तं(ञ) च निगच्छति ।।
यत्तदग्रे विषमिव परिणामेऽमृतोपमम् । तत्सुखं सात्त्विकं प्रोक्तमात्म बुद्धि प्रसादजम् ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक ३६, ३७}

ஸுக₂ம்(ந்) த்விதா₃நீம்(ந்) த்ரிவித₄ம் ஶ்ருணு மே ப₄ரதர்ஷப₄.
அப்₄யாஸாத்₃ரமதே யத்ர து₃க்₂கா₂ந்தம்(ஞ்) ச நிக₃ச்ச₂தி..
யத்தத₃க்₃ரே விஷமிவ பரிணாமேऽம்ருதோபமம்.
தத்ஸுக₂ம் ஸாத்த்விகம் ப்ரோக்தமாத்ம பு₃த்₃தி₄ ப்ரஸாத₃ஜம்..
(அத்₄யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 37)

பரத வம்ஶத்தில் ஶ்ரேஷ்டமானவனே! மூன்று வகையான ஸுகங்களைப் பற்றியும் கேள். பழகப் பழக மனஸ் லயித்திடும். து:கங்களனைத்தையும் ஒழித்திடும். ஆரம்பத்தில் விஷம் போல கசந்தாலும் விளைவு அம்ருதத்திற்கு ஒப்பாக இருந்திடும். ஆத்ம புத்தியின் ஆனந்தத்தில் தோன்றிடும் இவ்வகை ஸுகம் ஸாத்வீக ஸுகம். (18 – 36, 37)

ஸாத்த்விக ஸுகம்..

ஸுகமும் மூன்று வகையானது. ஸுகத்தை விளக்கிடும் போது அர்ஜுனனை பரதர்ஷப, அதாவது பரதக் குலத்தில் ஶ்ரேஷ்டமானவனே என்றழைக்கிறார். அர்ஜுனன் ஆயுதங்களைப் பெற்றிட ஸ்வர்க்கம் சென்றிருந்த போது ஊர்வஶியின் கவர்ச்சியில் மயங்கிச் சிக்கிடாதவன். இவ்வகையில் ராஜஸ ஸுக நாட்டத்தை ஜயித்தவன். தூக்கத்தை வென்றதன் மூலம் அவன் தாமஸ ஸுகத்தையும் வென்றவன். அவனது குடாகேஶன் என்ற பெயருக்கு அர்தம் இதுவே.

'அப்யாஸாத் ரமதே'. பழகப்பழக மனஸ் லயித்திடும். ராஜஸ மற்றும் தாமஸ ஸுகங்கள் பழகத் தேவை இல்லை. இயல்பாகவே அவை மனஸைக் கவர்ந்திடும். ஶரீரத்திற்கு தூக்கமும் இந்திரியங்களுக்கு விஷயங்களும் மனஸிற்கு ஆதரவும் ஆணவத்திற்குத் தீனியும் கிடைத்திடும் போது ஏற்படும் ஸுகம் ராஜஸ மற்றும் தாமஸ ஸுகங்கள். இந்திரியங்களின் விஷய நாட்டமும் மனஸின் போக நாட்டமும் ஶரீரத்தின் நித்ரை நாட்டமும் இயல்பானவை. பிற உயிர்களுக்கும் இயல்பானவை. ஒரு நாய் கூட தட்டிக் கொடுத்து பாராட்டினால் ஸுகம் அடைகிறது. வாலைக் குழைத்து, அதை வெளிப்படுத்துகிறது. மிரட்டினால் கோபம் அடைகிறது. அதனால் ராஜஸ – தாமஸ ஸுகங்களில் மனஸ் கவரப்பட அப்யாஸம் தேவையில்லை. ஸாத்வீக ஸுகத்திற்கே அப்யாஸம்.

அப்யாஸம் எவை? ஸ்வாத்யாயம் அப்யாஸம். கேட்டல், சிந்தித்தல் அப்யாஸம். படித்தல், அறிந்து கொள்ளுதல் அப்யாஸம். ராஜஸ – தாமஸத் தன்மைகளை நீக்குவதும் அப்யாஸம். ஆரம்பத்தில் பயிற்சியாக இருந்தாலும், பழகப் பழகப் பயிற்சியே ஸுகமாகி விடும். அந்நிலையில் மனஸ் அமைதியில் நிறைந்து ப்ரஸன்னமாகி விடும். எனவே, து:கம் அழிந்து விடும். பரமனையே லக்ஷ்யமாகக் கொண்டவன் இந்த ஸுகத்திலும் மூழ்கி விடக் கூடாது. மனஸ் ஈர்க்கப் படுவதை, லயிப்பதை, ருசி அல்லது ஆர்வம் ஏற்படுவதை 'ரமதே' என்கிறார்.

படிப்பதிலும் அறிந்து கொள்வதிலும் அமைதியிலும் என்ன ஸுகம் இருக்க முடியும்? ஸில பத்ரிகைகள் உண்டு. தவறான நபர் அதைத் தன் கையில் எடுத்தால், 'இதை எல்லாம் படிப்பவனும் இருக்கிறானா?' என்று ஆஶ்சர்யப் படுவான். நான் கல்லூரியில் படிக்கும் போது நண்பர்களின் ஒரு குழு இருந்தது. எந்நேரமும் தத்வ விஷயங்களை சர்சை செய்வோம். ஸில ஸமயம் மணிக்கணக்காகப் பேசுவோம். புதிய மாணவன் ஒருவன் அதில் சேர்ந்தால், 'உங்களுக்கு bore அடிக்கவில்லையா? எப்பொழுதும் இதே விஷயங்களைப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். அதற்கான வயஸா இது?' என்று கேட்பான். அவனுக்கு அவ்வாறு தோன்றினாலும் அடுத்த நாள் அவனும் வருவான். ஸில தினங்களில் அவனும் நம் குழுவில் ஒன்றி விடுவான். ஆரம்பத்தில் விஷம் போல கசப்பாக இருந்தாலும் ... என்று இதையே சொல்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

ஸாத்வீக ஸுகம் விஷம் போல கசப்பாக இருப்பது இல்லை. அவனுக்கு அவ்வாறு தோன்றுகிறது. விளையாட்டில் ஈடுபட்டிருந்த சிறுவன், படிக்க உட்கார்ந்தால்? படிப்பு கசந்திடும். புஸ்தகம் கசந்திடும். கையும் காலும் கட்டப்பட்டு சிறையில் தள்ளப்பட்டது போல் தோன்றிடும். பல ஸினிமாக்களைப் பார்த்துப் பழகியவன் பகவத் கீதை உரை கேட்க வந்தால்? ஸினிமாவின் நினைவு அடிக்கடி வந்திடும். 'பரபரப்பான ஸினிமா எங்கே? நமுத்துப் போன அப்பளம் போன்ற இந்த உரை நிகழ்ச்சி எங்கே?' என்று சிந்திப்பான். மூன்று மணி நேர ஸினிமாவில் ஒரு முறை கூட தூங்காதவன் ஒரு மணி நேர உரையில் தூங்கி விடுவான். அதே போல், பல ஜன்மங்களாக மீண்டும் மீண்டும் ராஜஸ – தாமஸ ஸுகங்களை அநுபவித்தவனுக்கு ஸாத்வீக ஸுகம் கசந்திடும். கசப்பு ஸாத்வீக ஸுகத்தில் இல்லை. அவன் மனஸில் உள்ளது. கீதை உரையின் முடிவில் பலர் என்னிடம் வந்து, 'ஒரே தத்வமாக இருக்கிறது. கதைகளைச் சொல்லுங்கள். அப்போது தான் ஜனங்களுக்கு ஆர்வம் வரும்', என்பார்கள்.

ஆரம்பத்தில் மாத்ரம் தான் இந்த நிலை. பழகப்பழக மனஸ் ரஸிக்க ஆரம்பித்து விடும். விளைவு அம்ருதமாக இருந்திடும். ஸத்வ விஷயங்களில் ஒருவன் ஈடுபட ஆரம்பித்து விட்டால் அவன் மனஸும் வாக்கும் ஶுத்தமாகிடும். இந்த்ரியங்கள் ஜ்ஞான ஒளியில் மின்னிடும். மனஸில் அமைதி நிலவிடும். செயல்கள் தோஷமற்று விளங்கிடும். இத்தகையவன் ஆனந்தத்திற்கு, பரம நிலைக்கு அருகில் இருக்கிறான் என்று அர்தம். ஸத்வ ஸுகத்தினை அநுபவித்தால் அதில் மூழ்கி விடுவான்.

அதன் மீது பற்று ஏற்பட்டு விடும். அது விலகக் கூடாது என்று விரும்பத் தொடங்குவான். அநுபவித்திடாமல், விலகி நின்றால் குணாதீத நிலையையும் பரம ஸுகத்தையும் அடைந்திடலாம். அதுவே அம்ருதமான விளைவு. பஜனை, த்யானம், சிந்தனை, ஆத்ம விசாரம், ஸ்வாத்யாயம், ஸத்ஸங்கம், கதை போன்றவற்றால் கிடைக்கக் கூடிய ஸுகமானது புகழ், மரியாதை, பாராட்டு, பணம், பொருள், போகம் போன்றதல்ல. இந்த்ரியங்கள், மனஸ், அஹங்காரம் ஆகியவை ஸம்பந்தப்பட்ட விளைவு இல்லை அது. பரமனுடன் ஸம்பந்தப்பட்டது. எனவே அம்ருதமானது.

📖 ॐ 📖

विषयेन्द्रिय संयोगाद्यत्तदग्रेऽमृतोपमम् ।
परिणामे विषमिव तत्सुखं राजसं स्मृतम् ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक ३८}

விஷயேந்த்₃ரிய ஸம்யோகா₃த்₃யத்தத₃க்₃ரேऽம்ருதோபமம்.
பரிணாமே விஷமிவ தத்ஸுக₂ம் ராஜஸம் ஸ்ம்ருதம்..
(அத்₄யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 38)

இந்த்ரியங்கள் தத்தம் விஷயங்களுடன் இணைவதால் ஏற்படும் ஸுகம் ஆரம்பத்தில் அம்ருதம் போல தோன்றினாலும் விளைவு விஷத்திற்கு ஒப்பானது. இது ராஜஸ ஸுகம். (18 – 38)

ராஜஸ ஸுகம்

இந்த்ரியங்கள் தத்தம் விஷயங்களுடன் இணைவதால் ஏற்படும் ஸுகம் ராஜஸ ஸுகம். இது அப்யாஸத்தால், பழக்கத்தால் ஏற்படுவதில்லை. ஸிறு வயஸு முதலே இது நமக்கு ஸஹஜமாக அறிமுகம் ஆனதே. மநுஷ்யர்கள் மாத்ரம் இல்லை, பிற உயிர்களும் இவ்வகை ஸுகத்திற்கு அறிமுகம் ஆனவர்களே. அநுகூலமான சூழ்நிலையில் மனஸிற்கு ஹிதமாக இருப்பதே இவ்வகை ஸுகம். எதிர்மறையான சூழ்நிலையில் மனஸ் வெறுத்துப் போவதும் நாம் அறிந்ததே. பிறந்து ஸில மாஸங்களே ஆன குழந்தை உப்பு சப்பில்லாத மாவு உணவை தினமும் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும். ஒரு நாள், ஒரே ஒரு நாள் உப்பு அல்லது ஶர்கரை கலந்து கொடுங்கள். அடுத்த நாள், இத்தனை நாட்கள் பழகிய மாவு உணவை உண்கிறதா என்று பாருங்கள். மறுத்திடும். குழந்தைக்கும் ராஜஸ ஸுகம் வேண்டி இருக்கிறது. நாக்கும் நாக்கின் விஷயமான உப்பு அல்லது ஶர்கரையும் இணைந்திடும் போது கிடைத்திடும் ஸுகமே ராஜஸ ஸுகம். மூன்று நான்கு வயஸு வரை பால் குடித்துப் பழகிய குழந்தைக்கு ஒரு நாள், ஒரே ஒரு சொட்டு காஃபி கொடுத்துப் பாருங்கள். ஐந்து வயஸு வரை இட்லி, நெய், ஶர்கரை சாப்பிட்டு வந்த குழந்தைக்கு ஒரு நாள் இட்லி, மிளகாய்ப் பொடி, எண்ணை கொடுத்துப் பாருங்கள். ராஜஸ ஸுகம் என்றால் என்ன என்பது புரியும். குருகுலத்தில் ஒரு வர்ஷம் விடிகாலையில் எழுந்து பழக்கப்பட்ட மாணவன் விடுமுறையில் ஒரு ஸில தினங்கள் தாயின் செல்லத்தில் நேரம் கழித்து எழுந்து பழகி விடுகிறான் அல்லவா!

ஒரு கேள்வி எழலாம். ஸாத்வீக ஸுகம் எத்தனை வர்ஷங்கள் பழகி இருந்தாலும், நாம் ஏன் அதற்கு அடிமை ஆவதில்லை? ஸில நாட்களில் ராஜஸ ஸுகம் அடிமைப் படுத்தி விடுகிறதே? ஸாத்வீக ஸுகத்தை நாம் விவேகத்தால் ஏற்றுக் கொள்கிறோம். பழக்கப் படுத்திக் கொள்கிறோம். பழகப்பழக மனஸும் அதில் ஈடுபட்டு விடுகிறது. ஸமீபத்தில் தூர்தர்ஷனில் புதுப்புனல் என்ற ஒரு நிகழ்ச்சி பார்த்தேன். (இதைப் போன்ற பல அழகான நிகழ்ச்சிகள் தூர்தர்ஷன் சேனல்களில் மாத்ரமே காணலாம். தூர்தர்ஷன் மாத்ரம் பார்த்தால் நாம் டீவிக்கு அடிமையாக மாட்டோம்.) ஒரு இளம் ஸங்கீத வித்வானுடன் பேட்டி. ஒரு கேள்வி கேட்கிறார் பேட்டி காண்பவர். 'நாள் முழுவதும் ஸங்கீதத்தின் பயிற்சி செய்கிறாய். கல்லூரியில் சேர்ந்து மற்ற மாணவிகளுடம் வெளியில் ஸுற்றுவதும் ஆட்டமும் பாட்டமும் என்று ஜாலியாக இருக்க முடியவில்லையே என்று ஏங்குவாயா?' அழகான பதில் சொன்னாள் அந்தச் சிறுமி. 'அந்த ஜாலி வேண்டும் என்று நினைத்தால் இந்த ஆனந்தம் கிடைத்திடாதே!' வலிமையான விவேகம் இருந்தால் மாத்ரமே ஸாத்வீக ஸுகத்தை நாட முடியும்.

இந்த்ரியங்களுக்கு விஷயங்கள் தான் தீனி. கண்ணிற்குக் காக்ஷி தீனி. காதிற்கு ஶப்தம் தீனி. நாக்கிற்கு ருசி தீனி. தீனியாகும் விஷயங்களில் ஸிலவற்றை மனஸ் விரும்புகிறது. வேறு ஸிலவற்றை வெறுக்கிறது. இனிப்பு ருசியை விரும்புகிறது. கசப்பு ருசியை வெறுக்கிறது. மலரின் மணத்தை

விரும்புகிறது. கருவாட்டின் மணத்தை வெறுக்கிறது. மனஸும் ஒரு இந்த்ரியம் தான். மனஸிற்கும் சில அநுபவங்கள் பிடித்திருக்கின்றன. வேறு ஸில அநுபவங்கள் பிடிக்கவில்லே. உறவை விரும்புகிறது. பிரிவை வெறுக்கிறது. லாபத்தை விரும்புகிறது. நஷ்டத்தை வெறுக்கிறது. அஹங்காரமும் ஒரு இந்த்ரியம். பாராட்டை விரும்புகிறது. கண்டிப்பை வெறுக்கிறது. மான மர்யாதையை வேண்டுகிறது. அபமானத்தை வெறுக்கிறது. வெற்றியை விரும்புகிறது. தோல்வியை வெறுக்கிறது. விரும்பியவை கிடைக்கும் போது ஸுகம் அடைகிறது.விரும்பியவை மாத்ரம் மீண்டும் மீண்டும் கிடைத்திட வேண்டும் என்று அவா கொள்கிறது. விரும்பாதவை கிடைக்கும் போது வருந்துகிறது. விரும்பாதவை கிடைக்கக் கூடாது என்றும் தீவ்ரமாக வேண்டுகிறது. அதனுல் தான் ராஜஸ ஸுகத்திற்கு அடிமையாகி விடுகிருன் மநுஷ்யன். இதையே ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன், 'ஆரம்பத்தில் அம்ருதமாக இனிக்கிறது', என்கிருர். இனிப்பது ஸுகம் இல்லே. இவனது மனஸில் உள்ள விருப்பம் தான். விருப்பத்திற்கு ஏற்ப நடந்ததால் அம்ருதம் போல் இனிக்கிறது.

விளேவு என்ன? விஷம் போல இருந்திடும். ஒரு முறை ஸுகத்தின் ருசி கண்டவனுக்கு அது கிடைக்காத போது ஏற்படும் து:கம் மிக அதிகம். எப்பொழுதும் ஏழ்மையில் இருப்பவன் அதிக வருத்தம் கொள்வதில்லே. ஆனுல், செல்வந்தனுக இருந்து, செல்வத்தை இழந்து ஏழையானவன் ஏழ்மையில் கொள்ளும் வருத்தம் மிக அதிகம். வகை வகையாகத் தின்று நாக்கின் ருசி கண்டவன் சிறைக்குச் சென்ருல், அங்கு கிடைக்கும் கஞ்ஜியையும் கூழையும் உண்ண முடியாமல் படும் அவஸ்தை தினமும் கஞ்ஜியும் கூழும் குடிக்கும் ஏழைக்குக் கிடையாது.

மற்ருெரு வகையிலும் அவன் துயருறுகிருன். ஒரு ஸுகத்தைக் கண்டவன் ஸில தினங்களில் அதன் ருசியை இழந்து விடுகிருன். அதை விட வேருன ஒன்றை நாடுகிருன். கிடைக்கவில்லே என்ருலும் வருந்துகிருன். கிடைத்தாலும் மேலும் மேலும் கிடைக்க வேண்டும் என்ற கவலே கொள்கிருன். போதை பழகியவன் ஸில தினங்களுக்குப் பிறகு அதன் ருசியை இழக்கிருன். அதை விட அதிக போதைத் தரக் கூடிய ஒன்றை நாடுகிருன். அது கிடைத்திட திருடுகிருன். பொய் சொல்கிருன். ப்ரிய உறவுகளே இழக்கிருன்.

செல்வம் திருடப்படலாம் என்ற பயத்தில் எப்பொழுதும் வாழ்ந்திடும் செல்வந்தன் செல்வத்தைப் பெற்றும் ஸுகம் அடைவதில்லே. ஸுகம் அளித்திடும் பல விஷயங்கள் நோய்த்தரக் கூடியதாக இருக்கின்றன. இவ்வகை ஸுகத்தின் ப்ரதான விளேவு, பரமனிடம் இருந்து நம்மை விலக்குகிறது என்பதே. உலக விஷயங்களில் மூழ்கி இருந்து, அவையே ஸுகம் அளிக்கின்றன என்று கருதி, அவற்றை சேகரிப்பதில் பல ஜன்மங்களேக் கழித்து விடுகிருேம் என்பதே ராஜஸ ஸுகத்தின் கடும் விஷமான விளேவு.

என் ஆசிரியர் ஒருவர் ப்ரிய, ஶ்ரேய என்ற வார்த்தைகளே அடிக்கடி கூறுவார். இது ப்ரியமானதா? ஶ்ரேயஸானதா? (இஷ்டமானதா? நன்மை தரக்கூடியதா?) என்ற கேள்வியை எப்பொழுதும் கேட்டுக் கொள்ள வேண்டும் என்பார். பொதுவாக, இவை ரெண்டும் எதிரெதிராக இருப்பவை. ப்ரியமானது ஶ்ரேயஸானதாக (நன்மை தரக்கூடியதாக) இருந்திடாது. ஶ்ரேயஸானது ப்ரியமானதாக இருந்திடாது. எதையும் முடிவெடுக்கும் போது ப்ரியமானதை விட்டு, ஶ்ரேயஸானதைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும். ஶ்ரேயஸானதே நமக்கு ப்ரியமானதாகி விட்டால் மிக்க நன்று. நன்மை தருபவை எவையோ அவையே நமக்கு ப்ரியமானவை ஆகி விட வேண்டும்.

🕮 ॐ 🕮

यदग्रे चानुबन्धे च सुखं मोहनमात्मनः ।
निद्रालस्य प्रमादोत्थं(न्) तत्तामसमुदाहृतम् ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक ३९}

யத₃க்₃ரே சாநுப₃ந்தே₄ ச ஸுக₂ம் மோஹனமாத்மனஹ.
நித்₃ராலஸ்ய ப்ரமாதே₃ாத்த₂ம்(ந்) தத்தாமஸமுதா₃ஹ்ருதம்..
(அத்₄யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 39)

ஆரம்பத்திலும் விளைவாகவும் மதிமயக்கம் ஏற்படுத்துவது தாமஸ ஸுகம். நித்ரை, சோம்பல் மற்றும் வெற்றுப் பொழுது போக்கு இவற்றிலிருந்து உதிப்பது தாமஸ ஸுகம். (18 – 39)

தாமஸ ஸுகம்

இதையும் ஸுகமென்று சொல்லலாமா? தாமஸனுக்கு ஸுகமாக இருப்பதால், இதை ஸுகம் என்கிறார் போலும். ஸாராயம் குடிப்பவன் குடிப்பதற்கு முன், தன் குடும்பச் சூழ்நிலை, தன் பொருளாதார நிலை, தேஹ நிலை என்ற எதையும் சிந்திக்க முடியாத நிலையில் இருக்கிறான். மதி மயக்கத்தில் இருக்கிறான். குடித்து முடித்த பின், ஸாராயத்தின் போதையில் மயக்கத்தில் இருக்கிறான். முன்னரும் பின்னரும் மோஹத்தை ஏற்படுத்துவது தாமஸ ஸுகம். முன்னர் விவேகம் இழந்ததால் மோஹம். பின்னர் போதை ஏறியதால் மோஹம். சோம்பித் திரிபவன், அதிகமாகத் தூங்குபவன், சூதாடுபவன், (சீட்டாட்டம், குதிரை ஓட்டம், க்ரிக்கெட், Casino என்ற எல்லா வகை சூதாட்டங்களும்), ஸினிமா நாடகம் போன்ற வெற்றுப் பொழுதுபோக்கு, f–, M, V, போன்ற வெற்றுச் சேனல்கள், Internet Games, Mobile Games, க்ரிக்கெட், Snooker, Golf போன்ற வெற்று ஆட்டங்கள், அரட்டை, போதைப் பொருட்கள் உட்கொள்ளுதல், வேசியிடம் செல்லுதல் போன்றவற்றை தாமஸ ஸுகமெனலாம்.

இவை அனைத்திலும் பொதுவான ஒன்று, மோஹம் அல்லது மயக்கம். செய்வதற்கு முன்னர் விவேகத்தை இழந்ததால் மதி மயக்கம். ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கும் போதும் மயக்கம். கட்டாயப் படுத்தினால் அன்றி நிறுத்த முடிவதில்லை. பணம் தீர்ந்ததால் அல்லது நேரம் முடிந்ததால் அல்லது மின்ஸாரம் வெட்டப் பட்டதால் அல்லது தந்தையோ மனைவியோ மகனோ போலீஸோ சாட்டை ஏந்தியதால் மட்டுமே இந்த ஸுகம் அநுபவித்தல் நின்றிடும். இவற்றில் ஒன்றே ஒன்று மட்டுமே நாஶமாக்கக் கூடியது. ரெண்டு மூன்று சேர்ந்தால் அவன் நிலை என்னவாகும்?

உறக்கத்தின் முன் ஶரீரம் பாரமாகி புத்தியும் மங்கி விடுகிறது. உறக்கத்தின் போதும் புத்தி மயங்கியே இருக்கிறது. ஆனால், தகுந்த அளவில் உறக்கம் அவஶ்யமானது. யோகத்திற்கும் அவஶ்யமாகிறது என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் (6 – 17). அளவை மீறும் போது தான் அது தாமஸம் ஆகிறது. தகுந்த அளவில் இருந்தால் உறக்கம் கழிந்த பின் ஶரீரத்தின் பாரம் மறைந்து, களைத்திருந்த புத்தியும் மற்ற இந்த்ரியங்களும் புத்துணர்ச்சி பெற்று, மீண்டும் செயல்படத் தயாராகி விடுகின்றன. நித்ரையின் அளவு அதிகமானாலும் குறைந்தாலும் ஶரீரத்தின் பாரமும் சோம்பலும் இந்த்ரியங்களின் களைப்பும் புத்தியின் மயக்கமும் அதிகமாகி விடுகின்றன.

மற்ற விஷயங்களுக்கும் இது பொருந்தும். ஸில வகை போதைப் பொருட்கள் ப்ரஸவ வேதனையைப் போக்கவும், கேன்ஸர் போன்ற தீராத நோயால் பாதிக்கப்பட்ட நோயாளிகளின் வலியைப் போக்கவும் மருந்தாக பயன்படுத்தப் படுகின்றன. ஸாராயத்தில் உள்ள Alchohol பல இருமல் மருந்துகளில் பயன்படுத்தப் படுகிறது. பண்டைய க்ரேக்க நாட்டில் அரஸியல் அதிகாரிகளின் செயல் திறனை வளர்த்திட அரஸாங்கமே வேஶிகளை ஏற்பாடு செய்ததாம். (இன்று பல IT தொழிற்கூடங்களில் மாஸம் ஒரு முறை பார்டி வைப்பது போல). வீடியோ விளையாட்டுக்கள் அறிவாற்றலை வளர்க்கின்றன என்று ஒரு ஆராய்ச்சிக் (??) கட்டுரை படித்தேன். அளவுக்குள் இருந்தால் பயன் இருக்கலாம். ஆனால், வரம்பிற்குள் இருப்பதில்லை என்பதே தாமஸ ஸுகத்தின் தன்மை.

📖 ௐ 📖

ஶ்லோகங்கள் 7, 8, 9 மற்றும் ஶ்லோகங்கள் 20 முதல் 39 வரை கூறப்பட்ட விஷயங்களை அட்டவணைப் படுத்தித் தருகிறோம். ஸத்வம் பற்றின் த்யாகம். ஃபலன் மீதுள்ள நாட்டத்தின் த்யாகம்.

ஸத்வம்	ரஜஸ்	தமஸ்
த்யாகம்		
பற்றின் த்யாகம்.	து:கமயமானது, ஶரீரத்திற்குக்	**மோஹவஶமாகி, நித்ய**

ஃபலன் மீதுள்ள நாட்டத்தின் ஸாத்வீக த்யாகம்.	கஷ்டமானது என்று கருதி செய்யப்படும் ராஜஸ த்யாகம்.	**கர்மங்களின் த்யாகம் தாமஸ த்யாகம்.**

ஜ்ஞானம்

மாற்றங்களுக்கு அப்பால் மாருததை, பிரிவினை அற்றதை அறிதல். அது ஒன்றே என அறிதல்.	மாற்றங்கள் கொண்ட உலகமே ஸத்யம், அது ஒன்றல்ல, வெவ்வேறு என்று அறிதல்.	**வறட்டுப் பிடிவாதத்துடன் இறுகப் பற்றிய கருத்து. ஸத்யத்திற்குப் புறம்பான குயுக்தியான கருத்து.**

கர்ம

பற்றில்லாமல், விருப்பு வெறுப்பு இல்லாமல், ஃபலன் மீது நாட்டம் கொள்ளாமல், செய்யப்படும் கர்மங்கள்.	விருப்பத்தின் பூர்தியே நோக்கம். அஹங்காரத் துடன், ஆனால், பெரும்பாரமாகக் கருதி செய்யப்படும் கர்மங்கள்.	**செயலால் விளையக் கூடிய தீங்கு, ஹிம்ஸை, அழிவு எதையும் கருதாமல், தன் ஆற்றலையும் ஆராயாமல், மோஹவஶ த்தில் செய்திடும் செயல்.**

கர்தா

பற்றும் அஹங்காரமும் இல்லாமல், உறுதியும் உத்ஸாஹமும் நிறைந்து, வெற்றி தோல்வியால் பாதிக்கப் படாமல் செயல் படுபவன்.	தீவ்ரப் பற்று. ஃபலனுக்காக மாத்ரம் செயல் படுபவன். ஹிம்ஸை நிறைந்தவன். தூய்மையற்றவன். ஸுக து:கங்களால் பாதிக்கப் படாதவன்.	**கல்வி இல்லாதவன். முரடன். மனஸ் போன போக்கு. வறட்டுப் பிடி வாதம், சோம்பல் நிறைந்தவன். து:கத்தில் இருப்பவன். தள்ளிப் போடுபவன். நன்மை செய்பவனுக்கும் கெடுதல் செய்பவன்.**

புத்தி

செய்யத் தகுந்தது - தகாதது, பயம் அளிப்பது - பயம் விலக்குவது, பிணைப்பது விடுவிப்பது இவற்றை ஸரியாக அறிந்திடும் புத்தி ஸாத்வீக புத்தி.	ஸரி தவறு, தர்மமதர்மம், *செய்யக் கூடியது,* கூடாதது இவற்றை ஸரிவர அறியாமல் குழம்பி இருக்கும் புத்தி ராஜஸம்.	**ஸரியையே தவறாகவும், தர்மத்தையே அதர்மமாக விபரீதமாக அறிந்திடும் புத்தி தாமஸ புத்தி.**

த்ருதி

இந்த்ரியங்கள், ப்ராணன், மனஸ், இவற்றைக் கட்டுப்படுத்தும் உறுதி.	காம பூர்திக்காக தர்மம், அர்தம், காமம், இவற்றைப் பற்றிடும் உறுதி.	**தூக்கம், பயம், ஶோகம், கவலை, ஆணவம் இவற்றை விடாமல் பற்றிடும் உறுதி.**

ஸுகம்

ஆரம்பத்தில் மனஸிற்கு கசப்பாக இருந்திடும். பழகப்பழக இனித்திடும். து:கத்தை விலக்கி, ப்ரஸன்னம் ஆக்கிடும். விளைவு அம்ருதமாக இருந்திடும்.	இந்த்ரிய—விஷய இணைப்பால் தோன்றிடும் ஸுகம். ஆரம்பத்தில் மதுர மாக இருந்தாலும் விளைவு விஷம் போல இருந்திடும்.	**ஆரம்பத்திலும் விளைவாகவும் மோஹமும் மயக்கமும் அளித்திடும். தூக்கம், சோம்பல், கவனமின்மை இவற்றிலிருந்து தோன்றிடும் ஸுகம்.**

न तदस्ति पृथिव्यां वा दिवि देवेषु वा पुनः ।
सत्त्वं प्रकृतिजैर्मुक्तं यदेभिः(स्) स्यात्त्रिभिर्गुणैः ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक ४०}

ந தத₃ஸ்தி ப்ருதி₂வ்யாம் வா தி₃வி தே₃வேஷு வா புநஹ.
ஸத்த்வம் ப்ரக்ருதிஜைர்முக்தம் யதே₃பி₄:(ஸ்) ஸ்யாத்த்ரிபி₄ர்கு₃ணைஹி..
(அத்₄யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 40)

ப்ரக்ருதியில் உதித்த இம்மூன்று குணங்களும் இல்லாத வஸ்து பூமியிலோ ஸ்வர்கத்திலோ பிற இடங்களிலோ இல்லை. (18 – 40)

பூமியிலும், ஸ்வர்கத்திலும், மற்ற லோகங்களிலும், உள்ள அனைத்து உயிர்களும், ப்ரக்ருதியில் பிறந்த இம்மூன்று குணங்களால் உருவானவையே. குணங்கள் இல்லாத ஒன்று எங்கும் இல்லை. சென்ற ஶ்லோகங்களில் வர்ணிக்கப் பட்டதை வைத்து ஸத்வம் உயர்ந்தது என்ற எண்ணம் ஏற்படுகிறது. ஸத்வமும் ப்ரக்ருதியில் தோன்றியதே. ரஜஸ், தமஸ்ஸை விலக்கி விட்டு ஸத்வத்தை ஏற்றுக் கொண்டாலும் நாம் ப்ரக்ருதியுடன் பந்தப்படுகிறோம். ஸாத்வீக ஸுகத்தை வர்ணிக்கும் போது, 'ஆத்ம புத்தி ப்ரஸாதஜம்', புத்தியின் ப்ரஸன்ன நிலையில் தோன்றிடும் ஸுகம் என்றார். தோன்றுகிறது என்றால் மறைவதும் திண்ணம். ஸத்வமும் நித்யம் இல்லை. ஸத்வம் அஹங்காரத்தைத் தூண்டி வளர்த்திடும் ஆற்றல் கொண்டது. ஸாத்வீக ஜ்ஞானம் அஹங்காரத்தையும் ஸாத்வீக ஸுகம் பற்றினையும் தூண்டிடும். எனவே, ஸத்வமும் ப்ரக்ருதியுடன் பிணைத்து விடுவது தான். பற்றை விட்டு ஸத்வத்தையும் விலக்கி மேலே குணாதீத நிலைக்கு உயர வேண்டும்.

கர்ம த்யாகம் உசிதம் இல்லை. பற்று மற்றும் ஃபலனின் த்யாகமே உசிதமானது என்றார். (ஶ்லோகம் 9) கர்மத்தை விளக்குகையில் நியத கர்மங்களை பற்றின்றி, விருப்பு வெறுப்பின்றி செய்தால், ஸாத்வீக கர்மம் ஆகிறது என்றார். அடுத்த நான்கு ஶ்லோகங்களில் நியத கர்மங்களை விளக்குகிறார்.

📖 ॐ 📖

ब्राह्मणक्षत्रियविशां शूद्राणां(ञ्) च परन्तप ।
कर्माणि प्रविभक्तानि स्वभावप्रभवैर्गुणैः ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक ४१}

ப்₃ராஹ்மண க்ஷத்ரிய விஶாம் ஶூத்₃ராணாம் ச பரந்தப.
கர்மாணி ப்ரவிப₄க்தாநி ஸ்வப₄ாவ ப்ரப₄வைர் கு₃ணைஹி..
(அத்₄யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 41)

ஹே பரந்தபனே! ஸ்வபாவத்திலிருந்து பிறந்த இம்மூன்று குணங்களுக்கு ஏற்றவாறு ப்ராஹ்மணன், க்ஷத்ரியன், வைஶ்யன், ஶூத்ரன் ஆகியோரின் கர்மங்களும் வகுக்கப் பட்டுள்ளன. (18 – 41)

குணத்திற்கு ஏற்ப கர்மங்கள்..

வர்ணங்களின் பிரிவினையை விளக்கி, நானே வர்ணங்களை குணம் மற்றும் கர்மங்களின் அடிப்படையில் படைத்தேன் என்றார் நான்காம் அத்யாயத்தில். (4 – 13). குணங்களுக்கு ஏற்ப நான்கு வர்ணங்களின் கர்மங்கள் எவ்வாறு இருக்கும் என்பதை இங்கு விளக்குகிறார்.

ப்ராஹ்மணன், க்ஷத்ரியன், வைஶ்யன், ஶூத்ரன் ஆகியவை சதுர்வர்ணங்கள். உயிரினங்கள் அனைத்தும் குணங்களின் அடிப்படையில் நான்கு வர்ணங்களாகப் பிரிந்திருக்கின்றன. மற்ற உயிர்கள் கர்ம விஷயத்தில் ஸ்வதந்த்ரமானவை இல்லை. சிந்தித்து செயல்பட முடியாதவை. அநுபவத்தின் ஆதாரத்தில் மாற்றம் செய்து கொள்ள இயலாதவை. மநுஷ்யன் அவ்வாறல்ல. தனது அநுபவங்களைச் சிந்திக்கும் ஆற்றல் படைத்தவன். சிந்தனையின் அடிப்படையில் கர்மங்களையும் அவற்றைச் செய்திடும் தன் மனப்பான்மையையும் மாற்றிக் கொள்ள முடியும் அவனால். அதன் மூலம் தன் வாழ்வின் திசையை பரமனை நோக்கித் திருப்பிட முடியும் அவனால். எனவே, சாதுர் வர்ணம் பற்றிய சர்சையில் நாம்

மநுஷ்யர்களை மாத்ரம் எடுத்துக் கொள்வோம்.

📖 ॐ 📖

शमो दमस्तपः(श्) शौचं क्षान्तिरार्जवमेव च ।
ज्ञानं विज्ञानमास्तिक्यं ब्रह्मकर्म स्वभावजम् ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक ४२}

ஶமோ த₃மஸ்தப:(ஶ்) ஶௌசம்(ங்) க்ஷாந்திரார்ஜவமேவ ச.
ஜ்ஞானம் விஜ்ஞாநமாஸ்திக்யம் ப்₃ரஹ்ம கர்ம ஸ்வப₄ாவஜம்..
(அத்₄யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 42)

மன: கட்டுப்பாடு, இந்த்ரியங்களை வஶப்படுத்தல், தபஸ், அக - புறத்தூய்மை, மன்னிப்பு, ஶரீர - மனரீதியாக எளிமை, வேத ஶாஸ்த்ரங்களின் ஜ்ஞானம், ஆஸ்திக பாவம் ஆகியவை ப்ராஹ்மணனின் இயல்பான கர்மங்கள். (18 – 42)

ப்ராஹ்மண கர்மங்களின் தன்மைகள்..
ப்ராஹ்மணனின் கர்மங்கள் எத்தகைய தன்மை கொண்டவையாக இருந்திடும்।?

ஶம: மன அமைதி. தன் இஷ்டம் போல் இங்கும் அங்கும் பாய்ந்திடும் மனஸ் அமைதி இல்லாதது. நம் விருப்பப்படி எந்த ஒரு விஷயத்திலும் செலுத்த முடிந்திடும் மனஸ் அமைதியானது என்று அறியலாம். இத்தகைய மனக் கட்டுப்பாட்டினை ஶம: என்கிறோம்.

தம: இந்த்ரியங்களை வஶப்படுத்தல். ஒவ்வொரு இந்த்ரியமும் தனக்குரிய கார்யத்தை மாத்ரம் செய்தலும், விருப்பப்படி எந்த இந்த்ரியத்தையும் அங்கிருந்து விலக்க முடிந்திடும் நிலையும் தம: எனப்படுகிறது.

தப: தனது தர்மத்தைக் கடைப்பிடிக்கையில் வரக்கூடிய கஷ்டங்களைப் பொறுத்துக் கொள்ளுதல் மற்றும் கஷ்டம் ஏற்படும் போதும் மனஸை ப்ரஸன்னமாக வைத்திருத்தலும் தபஸ் ஆகும்.

ஶௌசம். ஶரீரம், இந்த்ரியங்கள், மனஸ், புத்தி இவற்றின் தூய்மை மற்றும் நடை, உடை, பாவனை, உணவு இவற்றிலும் தூய்மை கடைப்பிடித்தலே ஶௌசம் ஆகும்.

க்ஷாந்தி. ஒருவர் எவ்வளவுதான் கஷ்டம் கொடுத்தாலும், வஸை பாடினாலும், அபமானம் செய்தாலும், அவரை தண்டித்திடும் ஆற்றல், பலம், அதிகாரம் இருந்தும், அவர் மன்னிப்பு கோருமுன் அவரை மனஸார மன்னிப்பதே க்ஷாந்தி.

ஆர்ஜவம். நேர்மை. எளிய ஸ்வபாவம். மனஸில் சூது, கபடம், வஞ்ஜகம் மற்றும் ஒளிவு மறைவு இல்லாத நிலை. ஆர்ஜவம் என்பது – எப்படி இருக்கிறதோ அப்படியே தெரிந்திடும் நிலை.

ஜ்ஞானம். வேத உபநிஷதங்கள், ஶாஸ்த்ரங்கள், புராண இதிஹாஸங்களை நன்றாகப் படித்து அறிதல். ஶப்தமாக மாத்ரம் அல்லாது வேத உபநிஷதங்களின் பாவத்தையும் அறிந்து ஸத் அஸத், கடமை, செய்யக் கூடாத செயல்கள் ஆகியவற்றை அறிதலே ஜ்ஞானம்.

விஜ்ஞானம். யஜ்ஞங்கள் மற்றும் பிற வைதீக கர்மங்களின் செயல் முறைகளையும் விதிகளையும் கருவிகளையும் நன்கு அறிதல் விஜ்ஞானம் என்று கூறுவார்கள். இன்று யஜ்ஞங்கள் இல்லாத நிலையில் உலக விஷயங்களை அறிதலை விஜ்ஞானம் எனக் கொள்ளலாம் .

ஆஸ்திக்யம். பரமாத்மா இருக்கிறார் என்பதில் பூர்ண ஶ்ரத்தையும், பரமாத்மாவைப் பற்றி பேசிடும் வேதம், ஶாஸ்த்ரங்கள் ஆகியவற்றின் மீது மர்யாதையும், அவை சொல்வதைத் தன் வாழ்வில் ஶ்ரத்தையுடன் கடைப்பிடித்திடும் முயற்சியும் ஆஸ்திக்யம்.

ப்ராஹ்மணனிடம் ஸத்வ குணம் அதிகமாகவும் மற்ற ரெண்டு குணங்களும் குறைவாகவும் இருந்திடும். குணங்களின் விஹிதம் மாறுபடும் போது கர்மங்களும் மாறிடும். ஸத்வமும் ராஜஸமும் குறைவாகவோ அதிகமாகவோ இருப்பதற்கேற்ப ப்ராஹ்மணன் வெவ்வேறு பரிணுமங்களே அடைந்திடுகிறுன். அவன் ஆதி ஶங்கரனுகலாம். சாணக்யனும் ஆகலாம். ராவணனும் ஆகலாம். ஜ்ஞானத்திலும் ஶிகரம்.

செயல் புரிவதிலும் உச்சம். ஸத்வம் மற்றும் ரஜஸ்ஸின் ஒரு அழகான கலவை. அதுவே ஆதி ஶங்கரன். எட்டு வயஸில் ஜ்ஞானம் பெற்றுன். கேரளத்தில் பௌத்த மதத்தின் தாக்கம் இல்லாத ஒரு சிறிய க்ராமத்தில் வளர்ந்தாலும், மொத்த பாரத தேஶ சூழ்நிலேயை, வேத தர்மத்தின் பரிதாப நிலேயை, நாஸ்திக பௌத்த மதம் ராஜாங்க ஆதரவுடன் விளேவித்திடும் நாஶத்தை உணர்ந்தான். அச்சிறு வயஸில் வேத தர்மத்தை புன: ஸ்தாபனம் செய்திட ஸங்கல்பம் கொண்டான். சிறு வயஸில் ஸந்யாஸம் என்ற ஒரு புதிய பாதையை ஏற்படுத்தினுன். ஒரு நாடகம் ஆடி, அன்னேயின் அநுமதி பெற்று, தான் அமைத்த பாதையில் முன்னேடியாக நடந்தான் ஆதி ஶங்கரன். அதன் பிறகு? தனக்கென வாழாமல், வாழ்வில் க்ஷண நேரமும் ஓய்வெடுக்காமல், பாரத தேஶம் முழுவதும் சுற்றி, நாஸ்திக வாதத்தையும் பௌத்த மதத்தையும் அழித்து, வேத தர்மத்தை பாரதத்தில் மீண்டும் நிலே நாட்டி, அது ஆயிரமாயிரம் வர்ஷங்கள் நிலேத்திருக்க வேண்டிய அமைப்பையும் நிறுவினுர் ஆதி ஶங்கரர். பௌத்த மதத்திற்கு மாறி இருந்த லக்ஷோப லக்ஷம் ஜனங்களே தாய் மதத்திற்கு திருப்பினுர். ஆயிரமாயிரம் ஆலயங்களேப் புதுப்பித்தார். பூஜை அமைப்புகளே பலப்படுத்தினுர். இன்றும் பஶுபதிநாத் கோவிலிலும் பத்ரிநாத் கோவிலிலும் கேரள நம்பூத்ரியே பூஜாரி. ஆதி ஶங்கரர் செய்த ஏற்பாடு இது. தேஶத்தின் நான்கு திஶைகளிலும் ஹிந்து தர்மத்தின் காவல் நிலேயங்களாக ஶங்கர மடங்களே நிறுவினுர். பம்பரமான உழைப்பின் மத்தியில் அனேத்து உபநிஷதங்களுக்கும், பகவத் கீதைக்கும், ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்திற்கும் விஷ்ணு ஸஹஸ்ர நாமத்திற்கும் பாஷ்யமும் எழுதிச் சென்றுர் முப்பத்திரெண்டே வயஸில் உலக வாழ்க்கையை முடித்துக் கொண்ட ஆதி ஶங்கரர். தேஶமும் தெய்வமும் நமக்கிரு கண்கள் என்றுர் ஸ்ரீ பசும்பொன் முத்து ராமலிங்க தேவர். ஆதி ஶங்கரரின் வாழ்க்கை மிக அழகாக இதை வெளிப்படுத்துகிறது.

சாணக்யனின் உதாஹரணம் வேறு விதமானது. நந்த ராஜா குடும்பத்தின் ஊழல், ஒழுங்கீனம், தேஶ நலனே பலியாக்கும் ஸ்வயநலம், அராஜகம் இவற்றின் காரணமாக மகத ராஜ்யம் தடுமாறி நின்ற காலம் அது. ஸிறு ஸிறு ராஜ்யங்களாகப் பிரிந்து நின்ற பாரத தேஶத்தின் மீது யவன ராஜா அலெக்ஸாண்டர் படையெடுத்து வந்தான். வல்லரஸான மகத ராஜ்யம் மற்ற ராஜ்யங்களே ஒன்று சேர்த்து, ஒருங்கிணேந்த படைக்குத் தலேமை ஏற்று, எதிரியைத் தோற்கடித்து விரட்டிடும் ஆற்றல் கொண்டிருந்தது. ஆனுல், குடியும் கும்மாளமுமாக இருந்த நந்த ராஜாவிடம் அதற்கான பார்வையும் இல்லே. நேரமும் இல்லே. ராஜாவின் இந்தப் போக்கினே எதிர்த்த பலரும் கொல்லப் பட்டிருந்தனர். அவர்களில் சாணக்யனின் தந்தை சணக ர்ஷியும் ஒருவர். சாணக்யர் தக்ஷஶிலா பல்கலேக் கழகத்தில் ஒரு ஸாதாரண ஆசிரியராக இருந்தவர். தன் மாணவர்களில் சந்த்ரகுப்தன் என்ற இளேஞனேக் கண்டெடுத்தார். அவரது மற்ற பல மாணவர்கள் பல்வேறு ராஜ்யங்களில் மந்த்ரிகளாகவும் ப்ரதம மந்த்ரிகளாகவும் இருந்தனர். அவர்களின் உதவியுடன் சந்த்ரகுப்தன் தலேமையில் ஒருங்கிணேந்த ஒரு அரஸியல் ஶக்தியையும் மாபெரும் படையையும் உருவாக்கி, நந்தனே வீழ்த்தி, ஸெல்யூகஸ் நிகேதரின் யவனப் படையையும் ஹிந்துகுஷ் மலேக்கு (இன்றைய ஆஃப்கானிஸ்தான்) அப்பால் விரட்டி அடித்திட காரணமாக இருந்தார். பாரத தேஶத்தின் வரலாற்றில் பொன்னேடுகளாகக் கருதப்படும் சந்த்ரகுப்தனின் ஸாம்ராஜ்யத்தை நிறுவினுர். ப்ரதம மந்த்ரியாக இருந்து நிர்வாஹத்தில் துணே நின்றுர். ப்ரதமராக இருந்த போதும் பற்றின்றி ஏழையாகவே வாழ்ந்தார். நந்தனின் திறன் மிகுந்த ப்ரதமராக இருந்த ராக்ஷஸனே குப்த ஸாம்ராஜ்யத்தின் ப்ரதமராக்கி விட்டு, துறவு பூண்டார் சாணக்யன். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுக்குப் பிறகு, சிறப்பான கண்ணேட்டம் கொண்ட ஒரு அரஸியல் தலேவரை பாரதம் கண்டதென்றுல் அவர் சாணக்யனே. தர்மம் தான் லக்ஷ்யம். தர்மத்தை நிலேநாட்ட ஓய்வின்றி செயல் படுவதே அவருடைய வாழ்க்கையானது.

இவ்வளவு உயர்ந்த உதாஹரணங்களேக் கூறி விட்டு ராவணனின் உதாஹரணம் சொல்ல வேண்டுமா? அவனிடமும் ஸத்வம் ஓங்கியே இருந்தது. ராஜஸம் அதை அழுத்தி மேலோங்கி விட்டது. ஆணவமும் காமமும் ஓங்கி அவனேயும் அவனது குலத்தையும் அழித்து விட்டது.

இது ஒரு கணித ஸூத்ரம் இல்லே. அனேத்து ப்ராஹ்மணர்களுக்கும் இங்கு

குறிப்பிடப்பட்டுள்ள அனைத்து தன்மைகளும் பொருந்திடுமா என்றால், 'இல்லை. பொருந்தாது' என்பதே பதில். இவை பொதுவான அடையாளங்கள். பெரும்பாலானவை பெரும்பாலோருக்குப் பொருந்தலாம். மற்றொரு விஷயம். ப்ராஹ்மணன் என்ற இந்த வார்தை இன்றைய ப்ராஹ்மணனுக்குப் பொருந்துமா என்பதும் ஸந்தேஹம். இன்று வேதத்தையும், பூஜைகளையும், யஜ்ஞங்களையும், தர்பைப் புல்லையும், ஶமித்துக் கட்டையும், குடுமியையும், பஞ்சகச்சத்தையும், வேத காலத்திலிருந்து இருந்து வரும் நம்பிக்கைகளையும் விட்டு விடாமல் எளிமையாகவும் ஏழையாகவும், ஏச்சு, கிண்டல், அவமரியாதை, ஹிம்ஸை இவற்றை எல்லாம் ஸஹித்து வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் ப்ராஹ்மணர்களும் உண்டு. ஶ்ரத்தையுடன் வைதீகக் கர்மங்களையும், ஆசாரங்களையும், ப்ராஹ்மணத் தன்மைகளையும் தன்னளவில் கடைப்பிடித்து ஜீவனத்திற்காக வேறு வேலை செய்திடும் ப்ராஹ்மணர்களும் உண்டு. ப்ராஹ்மணத் தன்மை எதுவும் இல்லாமல் தர்மத்திற்கும் ஶாஸ்த்ரத்திற்கும் எதிரான கார்யங்களில் ஈடுபட்டிருந்தாலும் ப்ராஹ்மணனின் புற அடையாளங்களையும் ஷடங்குகளையும் வெறும் ஆடம்பரத்திற்காகவும், தன் செல்வாக்கை வளர்த்துக் கொள்ளவும், காட்டிக் கொள்ளவும், தன் அஹங்காரத்தின் த்ருப்திக்காகவும் பயன்படுத்திடும் ப்ராஹ்மணர்களும் உண்டு. ப்ராஹ்மண அடையாளங்கள், ஷடங்குகள், வேதம், ஶாஸ்த்ரம் ஆகிய அனைத்தையும் நிராகரித்து கம்யூனிஸ, நக்ஸல்வாத, புரட்சிக் கருத்துக்களை ஏற்றுள்ள ப்ராஹ்மணர்களும் உண்டு. இன்று ப்ராஹ்மணன் என்று அழைக்கப்படும் பலருக்கு மேலே குறிப்பிட்ட தன்மைகள் பொருந்தவில்லை என்றாலும் ப்ராஹ்மணன் என்ற வர்ணமும் அவ்வர்ணம் கொண்டவனின் செயல்களில் இத்தன்மைகள் மேலோங்கும் என்பதும் உண்மை. இது உலகம் முழுவதும் உள்ள மநுஷ்ய ஸமுதாயத்திற்குப் பொருந்திடும் உண்மை. எல்லா மநுஷ்யக் கூட்டங்களிலும் இத்தன்மை கொண்டவர்களைக் காணலாம்.

ॐ

शौर्य(न्) तेजोधृतिर्दाक्ष्यं युद्धेचाप्यपलायनम् ।
दानं ईश्वरभावश्च क्षात्र(ङ्) कर्म स्दभवजम् ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक ४३}

ஶௌர்யம்(ந்) தேஜோ த்$_4$ருதிர்த$_3$ாக்ஷ்யம் யுத்$_3$தே$_4$ சாப்ய பலாயநம்.
த$_3$ானம் ஈஶ்வர ப$_4$ாவஶ்சக்ஷாத்ரம்(ங்) கர்ம ஸ்வப$_4$ாவஜம்..
(அத்$_4$யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 43)

துணிச்சல், தேஜஸ், தைர்யம் (பொறுமை) விழிப்புணர்வு, எதிர்கொள்ளும் யுத்தத்திலிருந்து புறங்காட்டாமை, தானம், ஈஶ்வர பாவம் ஆகியவை க்ஷத்ரியனின் செயல்களின் தன்மைகள் ஆகும். (18 – 43)

க்ஷத்ரிய கர்மங்களின் தன்மைகள்..
க்ஷத்ரியனின் கர்மங்கள் எத்தன்மை உடையனவாக இருக்கும்?

ஶௌர்யம்: ஶூரத்தனம். தைர்யம். பயமின்மை. ஶரீரத்தில் ஏற்படும் வலியையும் வேதனையும் சிரித்துக் கொண்டே பொறுத்திடும் ஆற்றல். மரணத்தைப் பற்றியும் பயமின்மை. ப்ரஸன்ன மனஸுடன் மரணத்தையும் ஏற்றல் ஆகியவை க்ஷத்ரிய கர்மங்களின் ஸஹஜமான தன்மைகள். நம் தேஶத்தில் அபிமன்யு, பாஜி ப்ரபு தேஷ்பாண்டே (பிறப்பால் ப்ராஹ்மணன்) போன்று ஶூரத்தனத்தின் அத்புத உதாஹரணங்கள் ஆயிரமாயிரம் உண்டு.

தேஜஸ்: ஒருவருடைய வீரமும் ஸாஹஸமும் அவரை ஸுற்றி உள்ள ஸாதாரண மநுஷ்யருள் வீரம் மற்றும் தைர்யத்தை துளிர்க்கச் செய்கிறது. இந்தத் தாக்கம் தேஜஸ் எனப்படுகிறது.

த்ருதி: தர்மத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும், தர்மத்தின் பாதையில் செல்ல வேண்டும் என்ற உறுதி, மிக மோசமான, விபரீதமான சூழ்நிலையிலும் தளர்ந்து போகாத உறுதி, த்ருதி எனப்படுகிறது. குரு பரஶுராமன் தன் மடியில் படுத்து உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் போது, ஒரு வண்டு கர்ணனின் தொடையைத் துளைத்து பெரும் வேதனையை அளித்தது. குருவின் உறக்கம் கலைந்து விடக் கூடாது என்று எண்ணிய கர்ணன் அந்த வேதனையைப் பொறுத்துக் கொண்டான். இதுவே த்ருதி. முஸ்லிமாக

மாற வேண்டும் என்று வற்புறுத்தி அங்கங்களை வெட்டுதல், கண்ணை நோண்டி எடுத்தல், ரம்பத்தால் அறுத்தல், கொதிக்கும் எண்ணெயில் வறுத்தெடுத்தல், தலையைச் சீவுதல் என்று முகலாயர்கள் செய்த பல கொடுமைகளை, சிரித்த முகத்துடன் பொறுத்தனர் சீக்கிய குருமார்கள். இது த்ருதி. ப்ரஶ்னைகள் முன் நிலை குலைந்திடாத உறுதி.

தாக்ஷ்யம்: ஆக்ஷித் திறமை. ஜனங்களை ஆக்ஷி செய்யத் தேவையான சாதுர்யம். எந்நேரத்திலும் எதுவும் நேரலாம் என்ற விழிப்புணர்வு. திடீரென்று எதிர் வரும் ப்ரஶ்னைகளைத் திறமையாக ஸமாளித்திடும் ஆற்றல்.

யுத்தே சாப்யபலாயனம்: யுத்த க்ஷேத்ரத்தில் இருந்து பின் வாங்கா மனஸ். புறங்காட்டி ஓடுதல் க்ஷத்ரியனுக்கு மிக இழிவாகக் கருதப்பட்டது. போராடு அல்லது செத்து மடி என்பது பண்டைய காலத்திலிருந்து யுத்தகளத்தில் முழங்கப் பட்டு வரும் கோஷம். 'ஹதோ வா ப்ராப்ஸ்யஸி ஸ்வர்கம், ஜித்வா வா போக்ஷ்யஸே மஹீம்', என்றார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் ரெண்டாம் அத்யாயத்தில். (ஶ்லோகம் 37). 'யுத்த க்ஷேத்ரத்தில் செத்தால் வீர ஸ்வர்கம். வென்றால் ராஜ போகம்.

தானம்: தானம் க்ஷத்ரியனின் ஸ்வபாவம். கணக்குப் போடாமல் அள்ளிக் கொடுத்திடும் ஸ்வபாவம் க்ஷத்ரியனுடையது. 'நானே அனைவரையும் பாதுகாப்பவன்' என்ற க்ஷத்ரிய உணர்வும் இதற்கு ஒரு காரணம்.

ஈஶ்வரபாவம்: 'நானே ஈஶ்வரன், நானே ஸ்வாமி', என்ற எண்ணம். ஸ்வபாவமாகவே ஆக்ஷி புரிந்திடும் தன்மை கொண்ட க்ஷத்ரியனுக்கு அனைவரையும் பாதுகாப்பவன் நானே, அனைவரையும் நல்வழியில் நடக்க வைப்பவன் நானே என்ற பாவம் உண்டு. இது ஸர்வாதிகாரம் அல்லது எதேச்சாதிகார போக்கு இல்லை. ஜனங்களை து:கத்திலிருந்து காப்பவன் என்பதே க்ஷத்ரியன் என்ற வார்த்தையின் பொருள். (க்ஷதாத் த்ராயத இதி க்ஷத்ரிய:).

க்ஷத்ரியம் என்ற இந்த கருத்து உலகிற்கு பாரதம் அளித்த விஶேஷ பங்கு. வீரம், கொடை, தைர்யம் போன்ற இந்த தன்மைகளை பூஜித்து, அவற்றுக்காகவே வாழ்ந்து, அவற்றைப் போஷித்து வந்துள்ளனர் பாரதத்தின் க்ஷத்ரியர்கள். மிகச் சிறந்த க்ஷத்ரியர்களைக் கண்டிருக்கிறது பாரத தேஶம். இன்றும் உலகத்திலேயே மிகச் சிறந்த வீரர்கள் பாரதத்தை ஸார்ந்தவர்களே. ஹிந்து தர்மமும் வேதமும், ஸங்கீதமும், ஆயிரமாயிர வர்ஷங்கள் போற்றிப் பாதுகாக்கப் பட்டது ப்ராஹ்மணர்களால் என்றால் ஹிந்து ஸமுதாயம் பாதுகாக்கப் பட்டது க்ஷத்ரியர்களாலே. உலகின் எந்த தேஶமும் கண்டிராத அளவு, கொள்ளைக் கூட்டங்களை, அராஜகக் கும்பல்களை, வெறி ஊட்டப்பட்ட படைகளின் தாக்குதல்களை பாரதம் கண்டிருக்கிறது. ஒரு முறை, ரெண்டு முறை அல்ல. ஏறத்தாழ எண்ணூறு வர்ஷங்கள் தொடர்ந்துள்ளன இத்தாக்குதல்கள். அவை எல்லாம் மீறி, இன்றும் இந்த தேஶம் ஹிந்து தேஶமாக இருக்கிறதென்றால் க்ஷத்ரியர்களின் பங்கு பெரும் பங்கு. உலகத்தின் மற்ற நாடுகளின் அநுபவங்களைப் படித்திடும் போது பாரதம் பாரதமாக இருப்பது பெரும் ஸாதனை என்பது புரிகிறது.

ஒரு ஸில மாஸங்களில் பர்ஷியா என்ற பழம் பெரும் தேஶம் இஸ்லாமின் வாளுக்குப் பணிந்து இரானாக மாறியது. அங்கிருந்த பர்ஷிய மதமும் (ஜென்ட் அவஸ்தா என்ற பெயரில் அக்னி வடிவத்தில் இறைவனை வணங்கிய ஜோரோஸ்ட்ர மதம்), அக்னிக் கோவில்களும், பர்ஷிய இலக்கியங்களும் அழிந்தன. பல்லாயிரம் பர்ஷியர்கள் கொல்லப்பட்டனர். ஒரு ஸிலர் பர்ஷிய தேஶத்தை விட்டு வெளியேறினர். மற்ற அனைவரும் இஸ்லாமுக்கு மாற்றப்பட்டனர். நம் தேஶத்தில் குஜராத்தில் தஞ்ஜம் புகுந்த ஸில நூறு பார்ஸிகள் தம் அக்னிக் கோவில்களுடனும் மதத்துடனும் இன்றும் மதிப்புடன் பாரதத்தில் வாழ்கின்றனர். கைப்பிடி அளவு ஐரோப்பியர்கள் ஒரு ஸில வர்ஷங்களில், அமெரிகாவில் வாழ்ந்த லக்ஷோப லக்ஷ சிவப்பிந்தியர்களைக் கொன்று, அவர்களின் சிறப்பான நகரங்களை அழித்து, அவர்களுடைய மதத்தையும் கலாசாரத்தையும் இல்லாமல் செய்து விட்டனர்.

நம் தேஶத்தில் முஸ்லிம்கள், ஐரோப்பிய க்றிஸ்தவர்கள் இருவரும் வந்தனர். கொள்ளை அடித்தனர். அராஜகம் செய்தனர். ஸில நூற்றாண்டுகள் ஆக்ஷியும் செய்தனர். ஆயினும், பாரதம் பாரதமாகவே இருக்கிறது. பூமியின் ஸில பகுதிகளையும் ஜனங்களில் ஸிலரையும் நாமும்

இழந்துள்ளோம். நம் நாட்டில் முஸ்லிம் பெரும்பான்மைப் பகுதிகளாக மாறி, இன்று தனி தேசங்களாக நிற்கும் ஆஃப்கானிஸ்தான், பாகிஸ்தான் போன்ற பகுதிகள் அசோகன் என்ற ராஜாவின் பேச்சைக் கேட்டு க்ஷத்ரியத் தன்மைகளை துறந்து விட்டு, பௌத்த மதத்திற்கு மாறிய பகுதிகளே. ராஜா தனக்குரிய தன்மைகளை இழந்து, ஜனங்களைக் காக்க வேண்டிய தன் கடமைகளை (ஸ்வதர்மத்தை) மறந்து விட்டதால் அப்பகுதிகள் அரபுப் பாலைவனங்களில் இருந்து வந்த வெறிக்கும்பல்கள் முன் பணிந்தன. வேதங்கள் எழுதப் பட்ட ஸரஸ்வதி நதிக் கரையை ஹிந்துக்கள் இழந்து விட்டனர். உயர்ந்தக் கருத்துக்கள் இருந்தால் மட்டும் போதாது. அக்கருத்துக்களைக் காத்திட பேராற்றல் மிக்க புஜத்தின் ஶக்தியும் தேவை. அத்தகைய ஶக்தியாக விளங்கியது க்ஷத்ரிய வர்ணம்.

விராட புருஷனின் புஜங்களிலிருந்து தோன்றியவன் க்ஷத்ரியன் என்கிறது புருஷ ஸூக்தம் (பாஹூராஜன்ய க்ருத:). ஶரீரத்தின் மேல் ஏற்படும் தாக்குதல்களிலிருந்து ஶரீரத்தை, கைகளே காக்கின்றன. ஶரீரத்தில் புண் அல்லது காயம் ஏற்பட்டால் கையே அதை வருடிக்கொடுத்து, புண் ஆறிட வழி செய்கிறது. ஶரீரம் விழுந்தால் கைகளே ஶரீரத்தைத் தாங்குகின்றன. க்ஷத்ரியன் முழு ஸமுதாயத்தையும், நான்கு வர்ணத்தாரையும் காக்கிறான். அதனால் தான், விராட புருஷனின் புஜங்களிலிருந்து, அதாவது கைகளிலிருந்து க்ஷத்ரியன் தோன்றினான் என்கிறது வேதம்.

📖 ॐ 📖

कृषिगौरक्ष्यवाणिज्यं वैश्यकर्म स्वभावजम् ।
परिचर्यात्मकं(ङ्) कर्म शूद्रस्यापि स्वभावजम् ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक ४४}

க்ருஷி கௌ₃ரக்ஷ்ய வாணிஜ்யம் வைஶ்யகர்ம ஸ்வப₄ாவஜம்.
பரிசர்யாத்மகம்(ங்) கர்ம ஶூத்₃ரஸ்யாபி ஸ்வப₄ாவஜம்..
(அத்₄யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 44)

வ்யவஸாயம், பஶு பாலனம் மற்றும் வணிபம் வைஶ்யனின் இயல்பான கர்மங்கள். ஸேவை, ஶூத்ரனின் இயல்பான கர்மம். (18 – 44)

வைஶ்ய ஶூத்ர கர்மம்..

பாரதம் வ்யவஸாயத்திலும், பஶு பாலனத்திலும், வ்யாபாரத்திலும், நெசவு, சிற்பம், தச்சு, பொன் ஆபரணங்கள் போன்ற பல தொழில்களிலும் சிறந்து விளங்கியதற்கு வாழ்க்கையில் அந்த ஒன்றைத் தவிர வேறெதுவும் செய்யாத (Dedicated) வைஶ்யர்களும் ஶூத்ரர்களுமே காரணம். பொருள் ஸம்பந்தப்பட்டிருப்பதால் இங்கு தன்மைகள் எதையும் குறிப்பிடவில்லை. தன் தொழிலை வயிற்றுக்காக மாத்ரம் செய்திடாமல், தெய்வமாக வணங்கிச் செய்தனர். கருவிகளை பூஜித்தனர். தர்மத்திற்கு உட்பட்டே செய்தனர்.

'ஊரூ ததஸ்ய யத் வைஶ்ய:', அதாவது வைஶ்யன் விராட புருஷனின் வயிற்றிலிருந்து தோன்றியவன் என்கிறது புருஷ ஸூக்தம். வயிற்றில் இடப்பட்ட உணவு, நீர், மருந்து ஆகியவை வயிற்றால் ஜீர்ணிக்கப்பட்டு, தேவையான ஸத்துக்கள் ஶரீரம் முழுவதும் அனுப்பி வைக்கப் படுகின்றன. வைஶ்யனின் உழைப்பால் உருவான செல்வம், உணவு மற்றும் பஶும்பால் ஸமுதாயம் முழுவதையும் போஷிக்கிறது. அதே போல், பத்ப்யா ஶூத்ரோ அஜாயதா, அதாவது ஶூத்ரன் விராட புருஷனின் பாதத்திலிருந்து தோன்றியவன் என்கிறது புருஷ ஸூக்தம். ஶரீரம் முழுவதையும் பாதங்கள் தாங்குகின்றன. ஶரீரத்தின் தேவை பூர்தி என்ற ஸேவையில் ப்ரதான கருவிகள் ஆகின்றன பாதங்கள்.

தமிழ் நாட்டில் வ்யவஸாயிகள் ஶூத்ரர்கள் என்ற ஒரு கருத்து இருக்கிறது. இது தவறான கருத்து. ஸம்ஸ்க்ருத அறிவு இல்லாததால் இந்தத் தவறு நேர்ந்திருக்க வாய்ப்பு உண்டு. அரஸியல் ரீதியாக வ்யவஸாயிகள் பெரும்பான்மையாக இருப்பதால், அவர்களைத் தம் ஆதிக்யத்தில் இழுத்திட, வெறுப்பை முதலீட்டாக்கிய த்ராவிட இயக்கங்கள் செய்த வேலையாகவும் இருக்கலாம். கீதை ப்ரவசனங்கள் செய்து உரையெழுதிய ஒரு பெரியவர் கீதைப் பேருரை என்ற தனது புஸ்தகத்திலும் வ்யவஸாயிகளை ஶூத்ரர்கள் என்று குறிப்பிடுகிறார். இங்கு ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் தெளிவாகக் கூறுகிறார். வ்யவஸாயம், பஶு பாலனம், மற்றும் வ்யாபாரம் செய்பவர்கள் வைஶ்யர்கள். அனைத்துத்

தொழில்களும் தொண்டும் செய்பவர்கள் ஶூத்ரர்கள்.

📖 ௐ 📖

स्वे स्वे कर्मण्यभिरतः(स्) संसिद्धिं(ल्) लभते नरः ।
स्वकर्मनिरतः(स्) सिद्धिं यथा विन्दति तच्छृणु ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक ४५}

ஸ்வே ஸ்வே கர்மண்யபி₄ரத:(ஸ்) ஸம்ஸித்₃தி₄ம்(ல்) லப₄தே நரஹ.
ஸ்வகர்மநிரத:(ஸ்) ஸித்₃தி₄ம் யதா₂ விந்த₃தி தச்ச்₂ருணு..
(அத்₄யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 45)

தத்தம் கர்மங்களில் ஸந்தோஷத்துடன் ஈடுபட்டிருப்பவன் மேலான ஸித்தியை (இறை நிலையை) அடைகிறான். எவ்வாறு அடைகிறான் என்பதைக் கூறுகிறேன் கேள். (18 – 45)

தத்தம் ஸ்வபாவத்திற்கு ஏற்ற கர்மங்களில் ப்ரஸன்னமாக ஈடுபட வேண்டும். இது இயலக் கூடியதா? ஸ்வபாவத்தை அறிய வேண்டும். அதற்கேற்ற கர்மம் எது என்பதை அறிய வேண்டும். அதை செய்திடும் வாய்ப்பு கிட்ட வேண்டும். மாறாக, செய்திடும் கர்மம் எதுவானாலும் அதில் ப்ரஸன்னமாக ஈடுபடுவதே சிறப்பு. பிறப்பினால் ஸில கர்மங்கள் கிடைக்கின்றன. தந்தையிடம் இருந்து ஸில கர்மங்கள் வந்தடைகின்றன. படிப்பால் வருபவை ஸில கர்மங்கள். நாமே தேடிக்கொள்பவை ஸில. நம் கையில் வந்திடும் கர்மங்களை நம் ஸ்வகர்மங்களாக பாவித்து செய்திடுவோம். இன்றைய உலகில் பரவலாக இருந்திடும் ஒரு ப்ரஶ்னை , கம்பெனிகளில் Attrition rate என்று கணக்கிடப்படுகிறது. கம்பெனியில் வேலைக்குச் சேர்ந்திடும் நபர்களில் எத்தனை ஶதவிஹிதம் ஒரு வர்ஷத்தினுள் வேலையை விட்டு விடுகின்றனர் என்பதே இக்கணக்கு. பல நல்ல கம்பெனிகளிலும் இது அதிகமாகவே உள்ளது. ராஜாங்க வேலைகளைத் தவிர, மற்ற வேலைகளில் நிலைத்து இருப்பவர்கள் குறைவு. ஒரே வேலையில் நீடிப்பவரிலும் பெரும்பாலோர், கைவஶம் உள்ள வேலையைப் பற்றிய த்ருப்தி இல்லாமல் காணப்படுகின்றனர். பண ப்ராப்தியே வாழ்வில் நோக்கமாக இருப்பதால் தான் அத்ருப்தியும் வருத்தமும். பரமாத்ம ப்ராப்தியே நோக்கமாக இருந்தால், ப்ரஸன்ன சித்தத்துடன் செய்தால், எத்தனை கர்மங்கள் செய்தாலும் எந்த கர்மங்களைச் செய்தாலும் கர்மம் செய்வதாகாது.

📖 ௐ 📖

यतः(फ्) प्रवृत्तिर्भूतानां येन सर्वमिदं(न्) ततम् ।
स्वकर्मणा(न्) तमभ्यर्च्य सिद्धिं विन्दति मानवः ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक ४६}

யத:(ஃப்) ப்ரவ்ருத்திர்பூ₄தாநாம் யேந ஸர்வமித₃ம்(ந்) ததம்.
ஸ்வகர்மணா(ந்) தமப்₄யர்ச்ய ஸித்₃தி₄ம் விந்த₃தி மாநவஹ..
(அத்₄யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 46)

எந்த பரமாத்மாவால் எல்லா உயிர்களும் படைக்கப் படுகின்றனவோ, எவரால் படைப்பு முழுவதும் வ்யாபிக்கப் பட்டிருக்கிறதோ அவரைத் தம் ஸ்வகர்மங்களால் பூஜித்து ஸித்தி அடைகிறான் மநுஷ்யன். (18 – 46)

உலக ரீதியில் தான் செயல்களில் உயர்வும் தாழ்வும் உள்ளன. ஸிலர் அதிகப் பணம் கொடுத்திடும் செயலையும், ஸிலர் அதிக மதிப்பைக் கொடுத்திடும் செயலையும், ஸிலர் அதிகக் கடினமாய் இருக்கும் செயலையும் உயர்ந்ததாகக் கருதுகின்றனர். இங்கு ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் சிறப்பானதொரு கருத்தைக் கூறுகிறார். செய்திடும் செயல் எதுவானாலும் பரமனின் பூஜையாகச் செய்திடு என்கிறார். செய்திடும் செயலே மநுஷ்யனை பரமனுடன் இணைத்திடும் ஸூத்ரமாகட்டும் என்கிறார். இக்கருத்து பாரதம் உலகிற்கே அளிக்கக் கூடிய ஒரு கருத்தாகும்.

ஸ்வதந்த்ர பாரதத்தில் ஒரு விசித்ரமான சூழ்நிலை உருவாகி உள்ளது. அறுபது வர்ஷங்களாக Secularism பேசிப்பேசி ஸமுதாயத்தின் எல்லா துறைகளிலும், அனைத்துத் தொழில்களிலும் தர்மம் துளியும் இல்லாமல் துடைத்து விட்டோம். ராஜாங்கத்தின் முன், அனைத்து மதங்களும் ஸமம் என்பதே Secularism என்ற கருத்தின் அடிப்படை. ஆனால், தர்மம் வேண்டாம் என்ற அர்த்தத்தில் இங்கு Secularism வலியுறுத்தப்பட்டது. ராஜாங்க அலுவலகங்கள் அனைத்திலும் பூஜை நடக்கிறது. மந்த்ரிகளும், முதல் மந்த்ரிகளும், ப்ரதம மந்த்ரிகளும், கவர்னர்களும், ராஜாங்க அதிகாரிகளும் பூஜைகளிலும் யாகங்களிலும் கலந்து கொள்கின்றனர். Secularism என்ற வார்தையை அதிகார பூர்வமாக சட்டத்தில் சேர்த்த பின்னர் இது மேலும் அதிகமாகி விட்டது. மதமும் மத ஷடங்குகளும் அதிகமாகி உள்ளன. ஆனால், தர்மம் மங்கி விட்டது. சொல்லில் நாணயம் இல்லை. செயலில் நேர்மை இல்லை. ஈடுபாடு இல்லை. நம்பகத்தன்மை இல்லை. உணவிற்காக, உயிர் வாழ்வதற்காக வேலை செய்து பணம் ஸம்பாதித்தல் என்பது மறைந்து, பணத்திற்காக, அதிகப் பணத்திற்காக, பெரும் பணத்திற்காக வேலை செய்தல் என்ற நிலை வந்திருக்கிறது. பணமே குறிக்கோள் என்றான பின் வேலை செய்தோ செய்யாமலோ தவறான வேலை செய்தோ, பணம் ஸம்பாதிக்கலாம் என்ற நிலை வர எத்தனை நாட்கள் ஆகும்? தேசத்தின் ஜனாதிபதி முதல் கடைநிலைத் தொழிலாளி வரை ஒரே மனநிலை. அனைவரும் மோஸமா? இல்லை. ஒரு ஸிலர் இங்கொன்றும் அங்கொன்றுமாய் ஸத்யத்தில், தர்மத்தில் நிலைத்தவர்கள் உள்ளனர். விபரீதமான சூழ்நிலையிலும் தம்மைப் பாதுகாக்க முடிந்த அவர்களை மெச்ச வேண்டும். தர்மம் தழைக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வமும் தர்மத்தில் நிலைத்திட ஊக்கம் அளிக்கும் சிறு முயற்சியும் தேசத்தின் ராஜ்யம் ஸார்பில் இல்லை என்பதே வருத்தத்திற்குரிய விஷயம். இந்தக் கல்வி அமைப்பு, நீதி அமைப்பு, ஏன்! இந்த ராஜாங்க அமைப்பு முழுவதும், Lock Stock and Barrel தூக்கி எறியப்பட வேண்டும்.

இங்கு ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் ஒரு உபாயம் சொல்கிறார். செய்திடும் செயல்களையே பரமாத்மனின் பூஜை ஆக்கி விடு என்கிறார். பரமாத்மனிலிருந்து தோன்றிய இவ்வுலகம் பரமாத்மாவால் வ்யாபிக்கப் பட்டிருக்கிறது. இதில் அணு அணுவும் பரமனே நிறைந்திருக்கிறார். ஒவ்வொரு உயிரிலும் பரமாத்மாவே வீற்றிருக்கிறார். நாம் எதைத் தொட்டாலும் பரமனின் அம்ஸம். எங்கு நோக்கினும் பரமனின் வெளிப்பாடு. எந்த செயலில் ஈடுபட்டாலும் அது பரமனின் ஆற்றல். எந்த செயலை செய்கிறோம் என்பதைப் பற்றி கவலை இல்லாமல் அச்செயலை பரமனுக்குப் பூஜை ஆக்கி விடுவோம். செயலையே ஆன்மீக ஸாதனை ஆக்கிடுவோம்.

📖 ॐ 📖

श्रेयान्स्वधर्मो विगुणः(फ्) परधर्मात्स्वनुष्ठितात् ।
स्वभावनियतं(ङ्) कर्म कुर्वन्नाप्नोति किल्बिषम् ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक ४७}

ஶ்ரேயாந் ஸ்வத$_4$ர்மோ விகு$_3$ண:(ஃப்) பரத$_4$ர்மாத்ஸ்வநுஷ்டி$_2$தாத்.
ஸ்வபா$_4$வநியதம்(ங்) கர்ம குர்வந்நாப்நோதி கில்பி$_3$ஷம்..
(அத்$_4$யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 47)

குணமற்ற ஸ்வதர்மம் நன்கு அநுஸரிக்கப்பட்ட பரதர்மத்தை விட மேலானது. தன் ஸ்வபாவத்திற்கு ஏற்ற கர்மங்களைச் செய்பவன் பாபத்தை அடைவதில்லை. (18 – 47)

ஸ்வதர்மமே பரதர்மத்தை விட ஶ்ரேயஸ் ஆனது..

ஸ்வதர்மமே பரதர்மத்தை விட உயர்ந்தது. ஸ்வதர்மம் என்பது ஸ்வபாவத்திற்கேற்ற கர்மங்கள். இந்த வசனம் எல்லா விஷயங்களுக்கும் பொருந்தும். தன் இயல்பிற்கு ஏற்ற ஒரு துறையில் வ்யாபாரம் செய்பவன் பிறரைப் பார்த்து மனஸ் கலங்குகிறான். அவர் வ்யாபாரத்திற்கு எடுத்துள்ள விஷயம் அதிக லாபம் கொடுக்கக் கூடியதாகவும், ஸுலபமாகவும், சிறப்பானதாகவும் இவருக்குத் தோன்றுகிறது. தன் வ்யாபாரத்தில் அவனுக்கிருந்த ஈடுபாடும் உத்ஸாஹமும் குறைகிறது. மற்ற துறையில் இறங்குகிறான். கடுமையான ஸோதனைகளை ஸந்திக்கிறான். எந்த ஒரு துறையிலும் வெளியில் தெரிந்திடும் விஷயங்கள் ஸில உண்டு. ஆழமான, ரஹஸ்யமான விஷயங்கள் ஸில உண்டு (Unknown factors). இவை அத்துறையில் உள்ளவர்களால், அவர்களிலும் ஸிலரால் மாத்ரம்

அறியப் படுகின்றன. வெளியிலிருந்து பார்ப்பவனுக்கு இவை புலப்படாது. ஒரு பள்ளியில் பெற்றோர் கூட்டத்தில் கலந்து கொண்டேன். நான்கு கேள்விகள் கேட்டேன். 'என்ன வேலை செய்கிறீர்கள்? தற்சமயம் செய்திடும் வேலையில் பூர்ண ஸந்தோஷம் இருக்கிறதா? இல்லை என்றால் என்ன செய்ய விருப்பம்? ஏன்?' பல்வேறு வேலைகளிலும் வ்யாபாரத்திலும் தொழிலிலும் ஈடுபட்டவர்கள் வந்திருந்தனர். ஒரு ஸிலரைத் தவிர மற்ற அனைவரும் தம் கார்யத்தில் ஸந்தோஷம் இல்லை என்றே குறிப்பிட்டனர். வேறு எதைச் செய்ய விருப்பம் என்ற கேள்விக்கு கிடைத்த பதில்கள் அனைத்தும் முதல் கேள்விக்கான அதே பதில்கள், ஆயின் மற்றவரின் கேள்வித் தாளில். ஏன் என்ற கேள்விக்கு, 'என் கார்யத்தில் பெரும் கஷ்டங்கள் உள்ளன', என்பதே பெரும்பாலான பதிலாக இருந்தது. இவர் மிகக் கஷ்டம் என்பதை வேறு ஒருவர் செய்ய விரும்புகிறார். இவர் செய்ய விரும்புவதை வேறு ஒருவர் மிகக் கஷ்டம் என்கிறார். அடுத்த ஶ்லோகத்தில் இதையே கூறுகிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

📖 ॐ 📖

सहजं(ङ्) कर्म कौन्तेय सदोषमपि न त्यजेत् ।
सर्वारम्भा हि दोषेण धूमेनाग्निरिवावृताः ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक ४८}

ஸஹஜம்(ங்) கர்ம கௌந்தேய ஸதோ₃ஷமபி ந த்யஜேத்.
ஸர்வாரம்பா₄ ஹி தோ₃ஷேண தூ₄மேநாக்₃நிரிவாவ்ருதாஹா..
(அத்₄யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 48)

குறைகளுடன் கூடியதாக இருந்தாலும் இயல்பாக வாய்த்த கர்மங்களைத் துறக்கக் கூடாது. ஏனென்றால், அக்னியுடன் புகையும் இருப்பது போல் எல்லா கர்மங்களும் குறையுடன் கூடியவை. (18 – 48)

ஸஹஜ கர்மங்களைத் துறக்கக் கூடாது...

தனது ஸஹஜமான கர்மங்களில் குறை இருந்தாலும் அவற்றை விலக்கக் கூடாது. கர்மங்கள் அனைத்தும் குறையுடன் கூடியவை. நமக்கு அநுகூலம் அளித்திடும் கர்மம் வேறு எவருக்கோ கெடுதல் அளிக்கிறது. ஏதோ ஒரு உயிரை பாதித்திடாமல் நம்மால் எந்த கர்மமும் செய்ய முடியாது. ஸமையல் என்ற ஒரு செயலை எடுத்துக் கொள்வோம். அடுப்பிற்காக மரங்கள் அழிகின்றன. பறவைகள் பாதிக்கப்படுகின்றன. கேஸ் அடுப்பா? இயற்கை அழிகிறது. பல்லாயிர உயிர்கள் கொல்லப்பட்டு மண் அல்லது ஸமுத்ரம் தோண்டப்பட்டு வாயு எடுக்கப்படுகிறது. அங்கு வேலை செய்திடும் பலரும் தன் குடும்பத்தைப் பிரிந்திருந்து, தன் ஆரோக்யத்தைப் பணயம் வைத்து நம் வீட்டிற்கு கேஸ் அனுப்பி வைக்கின்றனர். மின்ஸார அடுப்பா? நிலக்கரி ஸுரங்கத்தில் வேலை செய்பவனுடைய ஸராஸரி வயஸு 40 மட்டுமே. நிலக்கரி எரிக்கப்படும் நிலையங்களிலும், நீர் ஆவியாக மாற்றப்படும் உலைகளிலும் பல்லாயிர உயிர்கள் பலியாகின்றன. மின்ஸாரத்தை நம் வீட்டிற்கு கொண்டு வந்து சேர்த்திடும் கம்பிகள் பல நூறு பறவைகளின் ரக்தத்தில் தோய்ந்துள்ளன. நாம் உண்ணும் தான்யங்கள்? ஸ்தாவர உயிருக்கான விதைகள் அவை. செடிகளையும் பயிர்களையும் உருவாக்கவல்லவை. அவற்றைக் கொன்றுதான் நாம் உணவாக்குகிறோம். எந்தச் செயலைச் செய்தாலும் அது எங்கோ எவரையோ பாதிக்கிறது. நாம் பயன்படுத்திடும் எந்த கருவியும் யாரோ ஒருவனின் ஏழ்மையை, இயலாமையை ஸுரண்டி உருவாக்கப் பட்டதே.

என் நண்பன் ஒருவனும் அவனது மூன்று ஸஹோதரர்களுடன் சேர்ந்து வ்யாபாரம் செய்து வந்தான். வ்யாபாரத்தைப் பெருக்கிட மற்றொரு ஊரில் கிளை ஆரம்பித்தான். அவனிடம் வேலை பார்த்த ஒருவனை அவ்வூருக்கு மாற்றினான். இவனுடைய தந்தை தேஹ நலன் இல்லாமல் படுத்திருந்தார். தம்பி படித்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் ஸ்வந்த ஊரை விட்டுச் சென்றால் குடும்பம் தடுமாறி விடும். என் நண்பனிடம், 'ஸஹோதரர்கள் நால்வரில் ஒருவன் செல்லலாம் அல்லவா?' என்று கேட்டேன். 'நாங்கள் சேர்ந்து இருக்க விரும்புகிறோம். எங்கள் தாயாருக்கு அருகில் இருக்க விரும்புகிறோம்', என்றான். 'உன் குடும்பம் சிதறாமல் இருக்க மற்றொரு குடும்பம் சிதற வேண்டுமா?' என்றேன். 'அது அவன் இஷ்டம். முடியாதென்றால் வேலையை விட்டுப் போகட்டும்', என்றான். இது

கொடுமை இல்லை. இது தான் இயற்கையின் நியதி. மற்றொரு இடத்தில் இழப்பு ஏற்படுத்தாமல் நம் இடத்தை நிரப்ப முடியாது.

பின் என்ன தான் வழி? நாம் ஸஹஜமாகச் செய்திடும் கர்மங்களை, குறையுள்ளவை என்று கருதி துறந்து விடலாமா? துறக்க வேண்டாம் என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். எல்லா கர்மங்களும் குறையுடையவை. அதனால், உன் ஸஹஜ கர்மங்களையே செய்திடு என்கிறார். ஸஹஜ கர்மங்களை, நம் இயல்பிற்கு ஏற்ற ஸ்வதர்மங்களால் பாபம் ஏற்படாது என்கிறார்.

🕮 ॐ 🕮

असक्तबुद्धिः(स्) सर्वत्र जितात्मा विगतस्पृहः ।
नैष्कर्म्यसिद्धिं परमां सन्न्यासनाधिगच्छति ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक ४६}

அஸக்தபு$_3$த்$_3$தி$_4$:(ஸ்) ஸர்வத்ர ஜிதாத்மா விக$_3$தஸ்ப்ருஹஹ.
நைஷ்கர்ம்யஸித்$_3$தி$_4$ம் பரமாம் ஸந்ந்யாஸேநாதி$_4$க$_3$ச்ச$_2$தி..
(அத்$_4$யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 49)

எவருடைய புத்தி எல்லா இடங்களிலும் பற்றில்லாமல் இருக்கிறதோ, எவர் தன் ஶரீர இந்த்ரியங்களை வெற்றி கொண்டவரோ, எவர் ஆசைகளற்றவரோ, அவர் ஸந்யாஸத்தால் மேலான நைஷ்கர்ம்ய ஸித்தியை அடைகிறார். (18 – 49)

நைஷ்கர்ம்யம்

பாரத்தை ஏற்க வேண்டும், ஆனால், பாரம் ஏற்றிருப்பது தெரியக் கூடாது. சிறிய பொறுப்பை ஏற்றிருப்பவர், உலகில் எவரும் ஏற்றிராத பாரத்தைத் தான் மாத்ரம் ஏற்றிருப்பதாகக் கருதி, முனகுவதையும் புலம்புவதையும் கண்டிருக்கிறோம். பெரிய பொறுப்புகளை புன்நகையுடன் ஏற்றிருப்பவரையும் அறிவோம். அவரிடம் உள்ள பொறுப்பு வேறொருவர் தோளில் ஏற்றப்பட்டாலும் அழுது புலம்புவர் முதல் வகையினர். ரெண்டாம் வகையினரோ, பொறுப்பு விலக்கப் பட்டாலும் புன்நகையைத் தொடர்ந்திடுவர். ரெண்டாம் வகையினரே 'அஸக்த புத்தி: ஸர்வத்ர'. எல்லா இடங்களிலும் பற்றில்லாதவர். பெரும் பொறுப்புகளை ஸஹஜமாக ஏற்றிடவும் அவற்றிலிருந்து ஸஹஜமாக விலகிடவும் புத்தி பயில வேண்டும். செயலைச் செய்தாலும் ஸந்தோஷம். செய்யா விட்டாலும் ஸந்தோஷம். பல ஸமயங்களில், செயல் நடக்க வேண்டும் என்பதை விட, செயல் என்னால் நடக்க வேண்டும் என்பதில் மநுஷ்யனுக்கு அதிக ஆர்வம் இருக்கிறது. எடுத்து எறியப்பட்டால் ஒழிய, அவன் விலகுவதில்லை. வீடு முதல் நாடு வரை எல்லா இடங்களிலும் இதைக் காணலாம். பற்றிக் கொள்ளும் அவனது புத்தியே காரணம். ஏறி அமர்வதில் ஸந்தோஷப் படுபவன் இறங்க விரும்புவதில்லை. புத்திக்குப் பயிற்சி அளிக்க வேண்டும். குழந்தைக்குக் குளிப்பாட்டுவதில் தாய்க்கு ஸந்தோஷம். அவன் தானே குளிக்கத் தொடங்கி விட்டாலும் ஸந்தோஷம். உணவூட்டும் போதே, தன் கையால் தானே உணவருந்திட குழந்தைக்கு பயிற்சியும் அளித்திடும் தாய், உணவூட்டும் பணியிலிருந்து விலகுவதில் து:கம் கொள்வதில்லை. பற்று கொண்டவள் வளர்ந்து விட்ட மகனுக்கும் உணவூட்ட விரும்புகிறாள். மாமியார் – மருமகள் ப்ரஶ்னைக்கு அடிப்படையாக அமைவது அவளது இந்தப் பற்று. அன்பு வேறு, பற்று வேறு. அன்புள்ளவள் குழந்தையைப் பார்க்கிறாள். பற்றுள்ளவள் தன்னைப் பார்க்கிறாள். அன்புள்ளவள் குழந்தைக்கு நலன் செய்ய முயலுகிறாள். பற்று உள்ளவள் தன் த்ருப்திக்காக முயற்சிகள் செய்கிறாள். ஸந்தோஷத்துடன் கார்யத்தை ஏற்க வேண்டும். உத்ஸாஹத்துடன் ஆனால், ஆரவாரம் இல்லாமல் கார்யத்தைச் செய்ய வேண்டும். ஸஹஜமாக அக்கார்யத்திலிருந்து விலகவும் வேண்டும்.

இந்த்ரியங்களை வென்றவனும் விருப்பங்கள் அற்றவனும் தான், தன் புத்திக்கு பற்றின்மை பயிற்சி அளிக்க முடியும். இவ்வாறு பயின்ற ஒருவன் செயல்களைச் செய்தாலும், 'நைஷ்கர்மம்' ஸித்தி அடைகிறான். செயலற்ற நிலையை அடைகிறான். செய்தும் செய்யாதவனாகிறான். அவனைப் பாபம் அடைவதில்லை. இவ்வகை ஸந்யாஸம் மேலானது.

🕮 ॐ 🕮

सिद्धिं प्राप्तो यथा ब्रह्म तथाप्नोति निबोध मे ।
समासेनैव कौन्तेय निष्ठा ज्ञानस्य या परा ॥
{अध्याय १८ ~ श्लोक ५०}

ஸித்$_3$தி$_4$ம் ப்ராப்தோ யதா$_2$ ப்$_3$ரஹ்ம ததா$_2$ப்நோதி நிபோ$_3$த$_4$ மே.
ஸமாஸேநைவ கௌந்தேய நிஷ்டா$_2$ ஜ்ஞானஸ்ய யா பரா..
(அத்$_4$யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 50)

குந்தியின் மைந்தனே! ஸித்தியை அடைந்தவர் ஜ்ஞானத்தின் உச்சநிலையான ப்ரஹ்மத்தை அடைவதைப் பற்றி ஸூருக்கமாகக் கூறுகிறேன். கேள். (18 – 50)

ஸந்ந்யாஸீ...

அடுத்த மூன்று ஶ்லோகங்களில் மேலே குறிப்பிட்ட ஸந்யாஸீயை வர்ணிக்கிறுர். ரெண்டாம் அத்யாயத்தில் ஸ்திதப்ரஜ்ஞனை வர்ணித்தார். பன்னிரெண்டாம் அத்யாயத்தில் ப்ரிய பக்தனை வர்ணித்தார். பதினுன்காம் அத்யாயத்தில் குணுதீதனை வர்ணித்தார். இப்பொழுது ஸந்யாஸீயை வர்ணிக்கிறுர். வர்ணனை ஒன்றே தான். அழைக்கப்படும் பெயர்கள் தான் வெவ்வேறு. அடையும் இடம் ஒன்று தான் (ப்ரஹ்மம்). மார்கம் தான் வெவ்வேறு.

📖 ॐ 📖

बुद्ध्या विशुद्धया युक्तो धृत्यात्मानं(न्) नियम्य च । शब्ददीन्विषयांस्त्यक्त्वा रागद्वेषौ व्युदस्य च ॥
विविक्तसेवी लघ्वाशी यतवाक्कायमानसः । ध्यानयोगपरो नित्यं वैराग्यं समुपाश्रितः ॥
अहङ्कारं बलं(न्) दर्पं(ङ्) कामं(ङ्) क्रोधं परिग्रहम् । विमुच्य निर्ममः(श्) शान्तो ब्रह्मभूयाय कल्पते ॥
{अध्याय १८ ~ श्लोक ५१, ५२, ५३}

புத்$_3$த்$_4$யா விஶுத்$_3$த$_4$யா யுக்தோ த்$_4$ருத்யாத்மானம்(ந்) நியம்ய ச.
ஶப்$_3$தா$_3$தீ$_3$ந்விஷயாம்ஸ்த்யக்த்வா ராக$_3$த்$_3$வேஷௌ வ்யுத$_3$ஸ்ய ச..
விவிக்த ஸேவீ லக்$_4$வாஶீ யதவாக்காய மானஸஹ.
த்$_4$யானயோக$_3$பரோ நித்யம் வைராக்$_3$யம் ஸமுபாஶ்ரிதஹ..
அஹங்காரம் ப$_3$லம்(ந்) த$_3$ர்பம்(ங்) காமம்(ங்) க்ரோத$_4$ம் பரிக்$_3$ரஹம்.
விமுச்ய நிர்மம:(ஶ்) ஶாந்தோ ப்$_3$ரஹ்மபூ$_4$யாய கல்பதே..
(அத்$_4$யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 51, 52, 53)

தூய்மையான புத்தி உடையவனும், உறுதியுடன், ஶரீரத்தையும் மனஸையும் வஶப்படுத்தியும், ஶப்தம் போன்ற இந்த்ரிய விஷயங்களைத் துறந்தும், விருப்பு வெறுப்பை விட்டொழித்தவனும் ... தனித்திருப்பவனும், குறைவாக உண்பவனும், ஶரீர வாக் மனஸை அடக்கியவனும், எப்போதும் த்யான யோகத்தில் திளைத்து வைராக்யத்தை அடைந்தவனும் .. அஹங்காரத்தையும் பலத்தையும் செருக்கையும் காம - க்ரோதத்தையும் பொருள் குவிப்பதையும் விட்டு விட்டு, 'எனது' என்ற உணர்வை விட்டு, ஶாந்தமாக இருப்பவன், ப்ரஹ்மமாகத் த குதி உடையவன் ஆகிறுன். (18 – 51,52,53)

ஸந்யாஸீயின் அடையாளங்கள்..

விஶுத்த புத்தி உடையவன். புத்தியை மலினப் படுத்துவது விவேகமின்மை அல்லது மோஹம். துளியும் ஸந்தேஹமில்லாத விவேகமே புத்தியின் ஶுத்திக்கு அவஶ்யம். விவேகத்தின் துணைக் கொண்டு, ஜடத்தை விலக்க வேண்டும். அஸக்த புத்தியே தூய்மையான புத்தியாகவும் இருந்திடும்.

த்ருத்யாத்மானம் நியம்ய. எத்தனை கவர்ச்சிகள் எதிர்ப்பட்டாலும் அவற்றில் சிக்கி விடாத படி, புத்தியைத் தனது லக்ஷ்யமான பரமாத்மாவில் நிலைத்திருக்கச் செய்யும் த்ருதியுடன் கூடிய மனஸ். அத்தகைய மனஸ் இந்த்ரியங்களை நியமத்தில் வைக்கிறது. இந்த்ரியங்கள் மூலம் நோக்கத்திற்கு விரோதமான செய்கை எதுவும் நடந்து விடாமல் தடுத்திட, அவஶ்யமான விழிப்புணர்வு இருபத்து நான்கு மணி நேரமும் அந்த மனஸில் இருந்திடும்.

ஶப்தாதீன் விஷயான்ஸ்த்யக்த்வா. ஶப்தம், ஸ்பர்ஶம், ரஸம், ரூபம், கந்தம் ஆகியவை ஐந்து விஷயங்கள். வெளி உலகத்துடன் நமது ஸம்பந்தம் இவ்வைந்து விஷயங்கள் மூலமே ஏற்படுகிறது. நம்முள் புகுந்த இவற்றுடன் நாம் இணைந்திடும் போது ஸுகம் என்ற அநுபவம் கிடைக்கிறது. பரமனின் ப்ராப்திக்கு உள்புறப் பார்வை தேவை. விஷயங்களால் கிடைத்திடும் ஸுகம் நம் பார்வையை வெளிப்புறம் நோக்கி திருப்புகிறது. பரமனின் ப்ராப்தியில் இது தடையாகும். எனவே, ஶப்தம் போன்ற விஷயங்கள் விலக்கப்பட வேண்டும்.

ராகத்வேஷௌ வ்யுதஸ்ய. விஷயங்களைப் போல், ராகமும் த்வேஷமும் உலகத்துடன் நம் ஸம்பந்தத்தை ஏற்படுத்துகின்றன. உலகத்தில் உள்ள வஸ்துக்கள், நபர்கள், சூழ்நிலைகள் ஆகியவை பற்றி, 'இவை சிறப்பானவை. நமக்குப் பயன்படக் கூடியவை', என்ற பாவனை ராகம். அதாவது, அவ்விஷயங்கள் நம் மனஸில் ஏற்படுத்தும் பாதிப்பு ராகம் ஆகும். ஸிலவற்றைப் பற்றி ராகம் ஏற்பட்டால் வேறு ஸிலவற்றைப் பற்றி த்வேஷம் ஏற்படுவதைத் தவிர்க்க முடியாது. ராகம் மனஸின் ஒரு பகுதியை ஆக்ரமிப்பது போல், த்வேஷமும் ஆக்ரமிக்கிறது. இவை ரெண்டும் பந்தங்கள். ரெண்டையும் விலக்க வேண்டும். ராகம் விலகினால் த்வேஷமும் விலகி விடும்.

விவிக்த ஸேவீ. ஏகாந்தத்தை நாடுதல். ஶரீர அளவில் தனிமையை நாடுதல். மன அளவிலும் தனிமையை நாடுதல். மனஸில் தனிமையை அநுபவிப்பவன் ஸுற்றிலும் கூட்டமும் கூச்சலும் இருந்தாலும் பாதிக்கப்பட மாட்டான். பரமனைத் துதிப்பதில் உதவிடும், மனஸ் பரம சிந்தனையில் லயித்திடும், மனஸ் தூய்மையாக உதவிடும் என்பவை போன்ற காரணங்களால் ஏகாந்தம் நாடுதல் ஒன்று. ஸுகமாக இருக்கிறது, தொந்தரவு எதுவுமில்லாமல் மனஸ் அமைதியாக இருக்கிறது, நல்ல உறக்கம் வருகிறது என்பதால் ஏகாந்தம் நாடுவது வேறொன்று. ரெண்டாம் வகை ஸுக போகம் அநுபவித்திடும் ஆஶை என்பதால் பரமனின் திஶையில் நாம் செய்திடும் முயற்சிக்குத் தடையாகும். இன்று, யோகீ என்று அழைக்கப்படும் பலரும் இவ்வகை ஏகாந்த நாட்டத்தைப் பெரும் பணமாக மாற்றி வருகின்றனர். நகரத்திலிருந்து வெகு தூரத்தில், மலை அடிவாரத்தில் ஒரு பெரிய ஆஶ்ரமம் அமைத்து, பெரும் தொகையைக் கட்டணமாக வைத்து, செல்வந்தர்களுக்கு ஏற்ற சிறந்த வஸதிகள் செய்து, ஆன்ம ஸாதனை முகாம், த்யான ஸாதனை முகாம், ஏறுமுக வாழ்வுப் பயிற்சி என்ற ஏதோ ஒரு பெயரில் முகாம் நடத்துகின்றனர். நடத்துபவன், கலந்து கொள்பவன் இருவர் மனஸிலும் பரமனின் சிந்தனை இல்லை. இவன் மனஸில் அவன் பையில் உள்ள பணமும், அவன் மனஸில் ஏகாந்தத்தில் கிடைத்திடும் அலாதியான ஸுகமும் இருக்கிறது. ஆன்ம ஸாதகன் மனஸில் ஏகாந்தத்தின் மீதும் பற்று ஏற்பட்டு விடக் கூடாது. கூட்டத்தில் இருந்தாலும் தனிமையில் இருந்தாலும் உள்ளே பாதிப்பு ஏற்படாதிருப்பதே அவனது முயற்சியாக இருக்க வேண்டும்.

லக்வாஶீ. அல்ப போஜனம், ஸத்வ போஜனம், உரிய நேரத்தில் போஜனம். மூன்றையும் சேர்த்து, ஒரே வார்த்தையில் கூற வேண்டும் என்றால் ஸ்வய நினைவுடன் போஜனம். அளவைப் பற்றிய ஸ்வய நினைவு. நண்பர்களுடன் இருக்கிறேன், இன்று விஶேஷ நாள், இன்று ஸந்தோஷத்தில் இருக்கிறேன், பிடித்த உணவு என்று ஏதோ ஒரு காரணத்தில் அதிகமாக போஜனம் செய்வதும் துயரத்தில் இருக்கிறேன், mood ஸரி இல்லை, வேலை நிறைய இருக்கிறது போன்ற காரணங்களைக் கூறி, போஜனம் செய்யாமல் இருப்பதும் ஸ்வய நினைவின்மை. நேரத்தைப் பற்றிய ஸ்வய நினைவு. பஸிக்காக மாத்ரம் உண்பது என்பதில் உறுதி இருந்தால், பஸியும் ஒரு கடிகாரம் போல் குறிப்பிட்ட நேரத்தில் மாத்ரமே தோன்றிடும். கண் முன்னால் வந்து விட்டதால் உண்பது, வேறு வேலை இல்லை என்பதால் உண்பது (ரயிலில் பார்க்கலாம்?) இவை ஸ்வய நினைவின்மை. ஸத்வமில்லாத போஜனத்திற்கு ஒரே காரணம் சோம்பல். உணவு ஸமைத்திட சோம்பல் என்பதால் ஏதேதோ குப்பையை வாங்கி உண்பது, ஹோட்டலில் உண்பது போன்றவை ஸம்பவிக்கின்றன.

ஒரு ஸம்பவம் நினைவிற்கு வருகிறது. கோயம்பத்தூர் மருத்துவக் கல்லூரி ஹாஸ்டலில் ஶிவகுமார் என்ற மாணவனை ஸந்திக்கச் சென்றேன். மற்ற ஸில மாணவர்களும் அவனது அறையில் குழுமினர். பல விஷயங்கள் பேசினோம். அவன் ஒரு தட்டில் மிக்ஸ்சர் கொண்டு வந்து வைத்தான். நான் வேண்டாம் என்றேன். அறையை விட்டுக் கிளம்பும் போது அத்தட்டிலிருந்து ஒரே ஒரு வேர்கடலையை எடுத்து வாயில் போட்டேன். ஶாலை வரை என்னுடன் வந்த ஶிவகுமார், 'வேண்டாம் என்றீர்கள். பின், ஏன் எடுத்தீர்கள்?' என்று கேட்டான். வெகுளித்தனமான அவன் கேள்வி பெரும்

தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. ஸ்வய நினைவு பற்றிய 'விழிப்புணர்வினை', அக்கேள்வி என்னுள் எழுப்பியது. உணவில் மாத்ரம் இல்லை. பேச்சில், நடைமுறைச் செயல்களில், எண்ணத்திலும் ஸ்வய நினைவு அதி அவஶ்யம். ஸ்வய நினைவின் இழப்பு, ஒரு க்ஷணத்திற்கே என்றாலும் பெரும் பாதிப்பை ஏற்படுத்திடும். அடுத்த குறிப்பு இதைப் பற்றியே.

யத வாக் காய மானஸ: பேச்சில், நடைமுறைச் செயல்களில் மற்றும் எண்ணத்தில் ஸ்வய நினைவு. வீண் செயல்கள், ஸும்மா செய்தல், திஶையின்றி ஸுற்றுதல் போன்றவை செயலிலும், அரட்டை, அஸத்ய பேச்சு, வம்புப் பேச்சு போன்றவை பேச்சிலும், உலக விஷயங்களைப் பற்றிய சிந்தனை, கனவு காணுதல் போன்றவை எண்ணத்திலும் தவிர்க்கப்பட வேண்டியவை.

அஹங்காரம் பலம் தர்பம் காமம் க்ரோதம் பரிக்ரஹம் விமுச்ய. தன்னில் குணரீதியாக ஏதோ ஒரு சிறப்பைக் காணுதல் அஹங்காரம். தன் இஷ்டப்படி நடத்தல் பலம். தனதாகக் கருதிடும் உலக விஷயங்கள் (ஶரீரம், வீடு, நிலம், பெண் போன்றவை) சிறப்பானவை என்று கருதுதல் தர்பம். ஸுகபோகம், பொருள், சூழ்நிலை, நபர் போன்றவை மனஸிற்கு அநுகூலமாக அமைந்திட வேண்டும் என்று விரும்புவது காமம். அமையா விட்டால் ஏற்படுவது க்ரோதம். ஸுக போகத்திற்காகவும், அநுகூல சூழ்நிலைக்காகவும் வஸ்துக்களைச் ஸேகரிப்பது பரிக்ரஹம். (ஸந்யாஸீயும் மாணவனும் வயோதிகனும் பரிக்ரஹத்தை முழுமையாகத் தவிர்த்திட வேண்டும். க்ருஹஸ்தன் லோக ஸேவைக்காக வஸ்துக்களை ஸேகரித்தால் பரிக்ரஹம் செய்தல் ஆகாது). இவை அனைத்தையும் விலக்குதல் ஸந்யாஸீக்கு அழகு.

நிர்மம. ஶரீர நிர்வாஹத்திற்காகவும், உலக வ்யவஹாரத்திற்காகவும் நம்மிடம் உள்ள வஸ்துக்களையும் நபர்களையும் 'எனது' என்றும் 'என்னுடனே இருந்திட வேண்டும்', என்றும் கருதிடாமல் இருத்தல் நிர்மம. ஐம்பது நூறு வர்ஷங்கள் முன்பு இப்பொருட்களோ இந்நபர்களோ என்னிடம் இருந்தனரா என்ற கேள்வி உதவிடும்'. எனதல்லாததை எனதாக்கிக் கொள்ள முயல்வது Forgery அல்லவா?

வைராக்யம் ஸமுபாஶ்ரித: ஆஶ்ரித: என்றால் ஸார்ந்து இருத்தல், நிலைத்திருத்தல். வஸ்துக்களை ஸார்ந்து, ஸுகத்தை ஸார்ந்து, நபர்களை ஸார்ந்து, சூழ்நிலையை ஸார்ந்து, இடத்தை ஸார்ந்து பெரும்பாலோர் இருப்பதைப் போல, இவை எதையும் பற்றாமல் வைராக்யத்தை ஸார்ந்து, வைராக்யத்தில் நிலைத்திருப்பவன். இஹலோகத்தில் மாத்ரமல்ல, பரலோக ஸுகங்களைப் பற்றியும் வைராக்யம்.

ஶாந்த: ஜடத்துடன் உள்ள ஸம்பந்தம் உள்ளத்தில் அமைதி இன்மையை தோற்றுவிக்கிறது. அந்த ஸம்பந்தத்தைத் துண்டித்தால் ஶாந்தம் மலர்கிறது.

நித்யம் த்யான யோக பர: த்யானத்தில் லயித்திருப்பவன். த்யானம் என்ற ஸாதனை செய்திடும் போது த்யானம். மற்ற செயல்களில் இருக்கும் போதும் மனஸில் பரம சிந்தனை மாத்ரமே. அவனில்லாமல் உலகத்திற்கு எந்த ப்ரயோஜனமும் இல்லை என்பதில் உறுதியான ஶ்ரத்தை.

ப்ரஹ்ம பூயாய கல்பதே. மேலே குறிப்பிட்டவை அனைத்தும் தன்னுள் கொண்டவன் ப்ரஹ்மத்தை அடைந்திட தகுதி உள்ளவன் ஆகிறான். ஜடத்துடன் ஸம்பந்தம் அறுத்தவன், அஸத்யத்தின் பற்றில்லாதவன், பரமனுக்குத் தகுதி உள்ளவன் ஆகிறான்.

📖 ॐ 📖

ब्रह्मभूतः(फ) प्रसन्नात्मा न शोचति न काङ्क्षति ।
समः(स) सर्वेशु भूतेषु मद्भक्तिं(ल) लभते पराम् ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक ५४}

ப்$_3$ரஹ்மபூ$_4$த:(ஃப்) ப்ரஸந்நாத்மா ந ஶோசதி ந காங்க்ஷதி.
ஸம:(ஸ்) ஸர்வேஷு பூ$_4$தேஷு மத்$_3$ப$_4$க்திம்(ல்) லப$_4$தே பராம்..
(அத்$_4$யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 54)

ப்ரஹ்ம ஜ்ஞானத்தில் நிலைத்து ஆனந்த உள்ளத்துடன் வருத்தமும் விருப்பமும் இல்லாமல் எல்லா உயிர்களிடத்தும் ஸம பாவனையுடன் இருப்பவன் என்னிடத்தில் மேலான பக்தியை அடைகிறான். (18 – 54)

உயிர்கள் அனைத்திலும் ஸம பாவனை

இங்கு மேலும் ஒரு விஷயத்தைச் சேர்க்கிறார். ஸம: ஸர்வேஷு பூதேஷு. உயிர்கள் அனைத்திலும் ஸம பாவனை. 'ஸமோऽஹம் ஸர்வ பூதேஷு', என்றார். எல்லா உயிர்களிலும் நான் ஸமமாக இருக்கிறேன் என்றார் (9 – 29). எல்லாவற்றிலும் அவன் இருக்கும் போது நமக்கு அனைத்தும் ஸமமாக ஏன் தெரிவதில்லை? எல்லா விதங்களிலும் நான் அழிவது தான் ப்ரஹ்மத்தில் லயிப்பது. அந்நிலை தான் பரம பாவனை.

தனியாக ஒரு நான் இருந்திடும் வரை உயிர்கள் அனைத்திலும் ஸம பாவனை இயலாதது. அதே போல், மனஸில் ஹர்ஷமும் ஶோகமும் துளியேனும் மிச்சமிருக்கும் வரை ஸர்வ பூதேஷு ஸம பாவனை தோன்றிடாது. ப்ரஹ்ம ஜ்ஞானத்தில் நிலைத்து, ஆனந்தத்தில் திளைத்திடும் போது, உயிர்களிடத்து ஸமபாவனை ஸஹஜமாகி விடும். அந்நிலையில் என் பரம பக்தியை அடைகிறான் என்கிறார். ப்ரஸன்ன சித்தத்தின் அடையாளம், 'ந ஶோசதி, ந காங்க்ஷதி'. No complaints. No demands.

📖 ॐ 📖

भक्त्या मामभिजानाति यावान्यश्चास्मि तत्त्वतः ।
ततो मां(न्) तत्त्वतो ज्ञात्वा विशते तदनन्तरम् ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक ५५}

ப$_4$க்த்யா மாமபி$_4$ஜாநாதி யாவாந்யஶ்சாஸ்மி தத்த்வதஹ.
ததோ மாம்(ந்) தத்த்வதோ ஜ்ஞாத்வா விஶதே தத$_3$நந்தரம்..
(அத்$_4$யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 55)

நான் யார், எத்தன்மை கொண்டவன் என்பதை உள்ளபடி அறிந்து, அதன் பிறகு என்னுள் நுழைகிறான். (18 – 55)

என் பக்தியை அடைந்தவன் என்னை அறிகிறான். என்னை அறிந்தவன் என்னுடன் இணைகிறான். மலையில் நதி தோன்றிடும் போது ஸிறிய தாரையாகத் தோன்றுகிறது. அங்கங்கே கிடைத்திடும் நீரைக் கொண்டு நதியாகி, பெரும் ஆரவாரத்துடனும் அஹங்காரத்துடனும் ஓடுகிறது. ஸமுத்ரத்துடன் இணைவது தான் நதியின் லக்ஷ்யம். நதி அழிந்தால் தான், ஸமுத்ரத்துடன் இணைய முடியும். நதி இருக்கும் வரை இணைப்பு நிகழ்ந்திடாது. திருச்சியில் அகன்ற காவேரியாக ஓடுபவள் தஞ்ஜாவூரில் ஆடு தாண்டும் காவேரியாகி, ஸமுத்ரத்தை நெருங்க நெருங்க ஸிறு ஸிறு ஓடைகளாகப் பிரிந்து, ஸமுத்ரத்துடன் இணைப்பு எந்த இடத்தில் நடக்கிறது என்று சொல்ல முடியாத அளவிற்கு மறைந்து விடுகிறாள். ஸில நதிகள் உருவத்தில் ஸுருங்குவதில்லை. அழிவதில்லை. ஸமுத்ரம் வரையிலும் அகன்றே இருக்கிறது. அவ்விடங்களில் ஸமுத்ரமே உள்ளே புகுந்து அந்நதிகளை அழித்து விடுகிறது. 'நான்' அழிந்தால் மட்டுமே, நான் அழிந்த பின்னரே, பரமனை அறிய முடியும். பரமனுடன் இணைய முடியும். வ்யக்திபூதன், தனி ஒரு 'நானாக' இருந்தவன், ப்ரஹ்ம பூதனாகிறான். அடுத்த ஸில ஶ்லோகங்களில் ஸமர்பணபாவ பக்தியை, ஶரணாகதியை விவரிக்கிறார்.

📖 ॐ 📖

सर्वकर्माण्यपि सदा कुर्वाणो मद्व्यपाश्रयः ।
मत्प्रसादादवाप्नोति शाश्वतं पदमव्ययम् ॥
{अध्याय १८ ~ श्लोक ५६}

ஸர்வ கர்மாண்யபி ஸதா₃ குர்வாணோ மத்₃வ்யபாஶ்ரயஹ.
மத்ப்ரஸாதா₃த₃வாப்நோதி ஶாஶ்வதம் பத₃மவ்யயம்..
(அத்₄யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 56)

எப்போதும் எல்லா கர்மங்களையும் செய்த போதும் என்னை ஶரணடைந்தவன் எனது அநுக்ரஹத்தால் அழிவில்லாத நித்ய பதத்தை அடைவான். (18 – 56)

மத்வ்யபாஶ்ரய: என்னை ஸார்ந்து இருப்பவன். உலகத்து பொருட்களையோ, நபர்களையோ, சூழ்நிலைகளையோ, செயல்களையோ, அவற்றால் விளையக் கூடிய ஃபலன்களையோ ஸார்ந்திராமல் என்னை மாத்ரம் ஸார்ந்திருப்பவன். யாரையும் ஸார்ந்திராமல் ஸ்வதந்த்ரமாக இருக்க முடியுமா நம்மால்? செயலாற்றவும் அந்யரை ஸார்ந்திருக்கிறோம். ஃபலன்களை அநுபவிக்கவும் ஸார்ந்திருக்கிறோம். விருப்பங்கள் இருப்பதால் ஸார்ந்திருக்கிறோம். அத்ருப்தி இருப்பதால் ஸார்ந்திருக்கிறோம். பொருட்களையும் ஸுகபோக வஸ்துக்களையும் வாங்கிட உதவும் ஒரு கருவி மாத்ரமே பணம். ஆனால், பணத்தைப் பெருக்குவதே நம் செயல்களின் மையம் ஆகி விட்டது இன்று. அதனால் நாம் ஸார்ந்திருக்கிறோம். ஸார்ந்திருப்பதால் நாம் ஸ்வதந்த்ரமாக இல்லை. நாம் அடிமைகளே. நம்முடைய தனியான ஒரு 'நானை' போற்றிப் பாதுகாத்திடும் வரை தான் இந்நிலை.

செயல் ஒன்று நடந்தால், அதை நான் செய்தேன் என்றில்லாமல், என்னுள் இருக்கும் அந்த எல்லை அற்றவனின் ஆற்றலால் நடந்தது என்று உணர்தல் 'மத்வ்யபாஶ்ரய:'. செயல்கள் அனைத்தையும் அவனுக்காகச் செய்தல் 'மத்வ்யபாஶ்ரய:'. கிடைப்பவை அனைத்தும் அவனது அருளால், அவன் ப்ரஸாதம் என்று உணர்வது 'மத்ப்ரஸாதாத்'. செயல்கள் அவனது பூஜை. செய்யத் தூண்டுபவனும் அவனே. செய்வதற்கான ஆற்றல் அளிப்பவனும் அவனே. செயலின் விளைவாகக் கிடைத்திடும் ஃபலனும் அவனருளிடும் ப்ரஸாதம்.

📖 ௐ 📖

चेतसा सर्वकर्माणि मयि सन्न्यस्य मत्परः ।
बुद्धियोगमुपाश्रित्य मच्चित्तः(स्) सततं भव ॥
{अध्याय १८ ~ श्लोक ५७}

சேதஸா ஸர்வகர்மாணி மயி ஸந்ந்யஸ்ய மத்பரஹ.
புத்₃தி₄ யோக₃முபாஶ்ரித்ய மச்சித்த(ஸ்) ஸததம் ப₄வ..
(அத்₄யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 57)

விவேகத்தால் எல்லா கர்மங்களையும் என்னில் ஸமர்பித்து என்னை ஸார்ந்திருந்து, புத்தி யோகத்தை ஶரணடைந்து எப்பொழுதும் சித்தத்தை என்பால் வைத்திருப்பாய். (18 – 57)

இது ஒரு ஸூத்ர (Formula) ஶ்லோகம். ஸமர்பணத்திற்கான Formula. ஸர்வ கர்மங்களையும் அவனிடம் ஸமர்பித்து விடுதல். தன்னையே முழுமையாக ஸமர்பித்து விடுதல். புத்தியோகம் மூலம் ஜடத்திலிருந்து விடுதலை பெறுதல். எப்பொழுதும் சித்தம் அவன் பால் லயித்திருத்தல். புத்தி யோகம் என்றால் புத்தியின் ஸம நிலை. கேள்வி கேட்டு நிஶ்சயம் செய்வது புத்தி. விருப்பம் வலிமையானால் புத்தி மங்கிடும். இந்த்ரியங்களின் நாட்டம் தீவ்ரமானால் புத்தி மழுங்கிடும். விவேகம் வலிமையாக இருந்தால் இந்த்ரியங்களின் நாட்டம் குறைந்து விடும். ஸம நிலைப் பற்றி ஒரு விசித்ரமான கருத்து நிலவுகிறது. 'நான் ஸமநிலை வஹிக்கிறேன் என்றால் நன்மையின் பக்ஷமும் ஸாய மாட்டேன், தீமையின் பக்ஷமும் ஸாய மாட்டேன், ரௌடியின் பக்ஷமும் ஸாய மாட்டேன், ஸாதுவின் பக்ஷமும் ஸாய மாட்டேன், கண்டு கொள்ளாமல் இருப்பேன்', என்ற அர்தம் எடுத்துக் கொள்ளப்படுகிறது. நன்மையின் பக்ஷம் இறங்கியபின் விளைவு எதுவானாலும் ஸமத்வ பாவத்துடன் ஏற்றுக் கொள்ளுதலே உண்மையில் ஸமநிலை. புத்தியின் முன், ரெண்டு options உள்ளன. இந்த்ரியங்களை ஸார்ந்திருத்தல்

மற்றும் விவேகத்தை ஸார்ந்திருத்தல். விவேகத்தை ஸார்ந்திருப்பேன் என்று நிஸ்சயம் செய்த பின்னர், விளைவுகளில் ஸமநிலையே புத்தி யோகம். விளைவது வெற்றி ஆனாலும் தோல்வி ஆனாலும், ஸுகமானாலும் து:கமானாலும் எதிர்ப்பானாலும் ஆதரவானாலும் நிலை குலையாமல், தேர்ந்தெடுத்த பாதையில் இருப்பதே ஸமநிலை.

புத்தி யோகம் மூலம் ஜடம் – சைதன்யம், அநித்யம் – நித்யம், தாழ்த்துவது – உயர்த்துவது, தளையிடுவது – விடுவிப்பது ஆகியவற்றைத் தெளிவுற அறிந்து கொண்டு ஜடத்தையும், தாழ்த்துவதையும், தளையிடுவதையும் விலக்க வேண்டும். புத்தி ப்ரக்ருதியின் ஒரு கருவியே. அதன் துணையில் பரமனை அறிந்திட முடியாது. ஆனால், ப்ரயாணம் எதிர்த்திசையில் மாறி விடாமல் தடுக்கவல்லது புத்தி.

மநுஷ்யன் தன்னை கர்தாவாகவும் (செய்பவனாக) போக்தாவாகவும் (அநுபவிப்பவனாக) கருதுகிறான். கர்மங்களைச் செய்திடும் போது, ‘நானே செய்கிறேன், என்னுடைய விஸேஷ ஆற்றலைக் கொண்டு செய்கிறேன், என்னுடைய ஸூக்ஷ்மமான புத்தியைக் கொண்டு செய்கிறேன்’, என்று கருதுகிறான். உபகரணங்களையும் தனதாகக் கருதுகிறான். ஆற்றலையும் தனதாகக் கருதுகிறான். அநுபவித்திடும் போதும், ‘நானே ஸுகம் அடைகிறேன், நான் என் விஸேஷ தகுதியால் இவற்றை அடைந்திருக்கிறேன், எனக்கு உரிமையானதை அநுபவிக்கிறேன்’, என்று கருதுகிறான்.

சந்த்ரன் என்ற ஒருவன் ஜில்லா கலெக்டர் ஆகிறான். அவனுக்கு வண்டியும் வீடும் கிடைக்கின்றன. வேலைக்காரர்கள் கிடைக்கின்றனர். பெரிய கார்யாலயமும், நாற்காலியும் கிடைக்கின்றன. அவனுடைய ஒரு கையெழுத்தால் பெரும் பணத்தை எடுத்திட முடியும், பெரிய பெரிய திட்டங்களை செயல்படுத்திட முடியும், தண்டனை கொடுத்திட முடியும். போலீஸும் அவன் கட்டளைக்குப் பணிகிறது. சென்றவிடமெல்லாம் அவனுக்கு மதிப்பும் மர்யாதையும் கிடைக்கிறது. இவையெல்லாம் சந்த்ரனின் மஹிமையா? சந்த்ரன் என்ற தனி மநுஷ்யனின் ஆற்றலா? அவன் அவ்வாறு நினைத்துக் கொண்டால் அவனது மூடத்தனம். அவன் கலெக்டராக இருந்திடும் ஜில்லாவை விட்டு, மற்ற ஜில்லாக்களில் இவன் மதிக்கப்படுவானா? இவன் கையெழுத்து மதிக்கப்படுமா? அறுபது வயஸில் இவன் ஓய்வு பெற்ற பின்னரோ, வேலையிலிருந்து நீக்கப்பட்டாலோ, போலீஸும் நிர்வாஹமும் இவனது ஆஜ்ஞைக்குப் பணியுமா? சந்த்ரன் புத்தியோகம் உள்ளவனாக இருந்தால், இவையெல்லாம் ராஜ்யத்திடம் இருந்து கலெக்டர் என்ற பதவிக்குக் கிடைத்தவை என்பதை உணர வேண்டும். ‘நான் தான் ஜில்லா நிர்வாஹத்தை நியமப் படுத்துகிறேன், நானே ஜனங்களைக் காக்கிறேன், எல்லாம் என் வஸத்தில்’, என்றெல்லாம் அஹங்காரம் கொள்ளாமல், ‘நான் ராஜ்யத்தின் கார்யத்தைச் செய்கிறேன், இவ்வளவு பொறுப்பு மிக்க ஒரு பதவிக்குத் தகுதி உள்ளவனாக ராஜ்யம் என்னைத் தேர்ந்தெடுத்துள்ளது, ஸேவை செய்திட ஒரு வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்திருக்கிறது, ராஜ்யத்தின் ஒரு வேலைக்காரன் நான்’, என்று கருதினால் பெரிய வீழ்ச்சியிலிருந்து தன்னை காத்துக் கொள்வான்.

பெரும் அஹங்காரத்துடன் பவனி வரும் அதிகாரிகள் தங்கள் துறையில் விபத்து நேர்ந்திடும் போது, ஓடி விடுவதைப் பலமுறை பார்த்திருக்கிறோம். ஒரு இயற்கைச் சீற்றம் அல்லது மாபெரும் விபத்து நடக்கும். நல்ல மனம் படைத்த ஸாதாரண மக்களும் தொண்டுள்ளம் கொண்ட ராமக்ருஷ்ண மடம், RSS போன்ற அமைப்புகள் வந்து விடும். எவ்வித பயிற்சியும் இல்லாத இவர்கள் நிவாரணப் பணியில் இறங்கி விடுவர். ஆனால்? ‘மாவட்ட SP எங்கே? கலெக்டர் எங்கே? மற்ற பெரிய அதிகாரிகள் எங்கே?’, என்று தேட வேண்டி வரும். தமிழ் நாட்டில் 2004, டிஸம்பர் 24’ம் தேதி ஸுனாமி வந்தது. நாம் நில நடுக்கத்தையும், வெள்ளத்தையும், புயலையும், பஞ்ஜத்தையும் கண்டிருக்கிறோம். ஆனால், ஸுனாமியைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டதில்லை. முதல் தடவை வந்தது. டிஸம்பர் 11 முதல் 17 வரை Disaster Management என்ற ஒரு பயிற்சி முகாம் நடந்தது. மநுஷ்யனால் விளைந்திடும் கலவரங்கள் மற்றும் இயற்கைச் சீற்றங்களை எவ்வாறு எதிர்கொள்வது என்ற பயிற்சி. தமிழகத்தின் ஜில்லா கலெக்டர்கள், SPக்கள், மற்ற உயர் அதிகாரிகள் பயிற்சி பெற்றனர். சிறந்த வஸதிகளும் சிறந்த உணவும் அளிக்கப்பட்டன. ஒரு வாரம் கழித்து ஸுனாமி வந்தது. ஒரே ஒரு கலெக்டரைத் தவிர மற்ற அனைத்து அதிகாரிகளும் ஓடி மறைந்து விட்டனர்,

தம்மையும் தம் குடும்பத்தையும் காத்துக்கொள்ள. கேட்டால், ஸூமி Out of course, பயிற்சி முகாமில் கற்றுத் தரப்படவில்லை என்பார்கள். தன்னை போக்தாவாகக் கருதுபவன் இவ்வாறு பலஹீனனாக இருப்பதில் ஆஶ்சர்யம் இல்லை .

கர்தாவாக நினைப்பதை விட போக்தாவாக நினைப்பது அதிக ஆபத்தானது. இந்த வஸதிகள் அனைத்தும் கலெக்டர் என்ற அப்பதவியின் கடமைகளை ஸரியாகச் செய்ய உதவிடும் கருவிகள் என்பதை மறந்து, தான் அநுபவித்திடவே என்று சந்த்ரன் கருதத் தொடங்கினால்? இந்த வஸதிகளைப் பெருக்கிக் கொள்ளவும், தக்க வைத்திடவும் முயற்சிகள் செய்வான். தவறான வழிகளில் பணத்தையும் சொத்தையும் குவிப்பான். பினாமி சொத்துக்கள் சேர்ப்பான். தன் ஆதிக்யம் நிலைத்திட அராஜகம் புரிவான். வீழ்ச்சிக்கு வழி தேடுவான். உலக வாழ்க்கைக்கு வந்துள்ள நமக்கு உலகத்திலிருந்து, ப்ரக்ருதியிலிருந்து பல கருவிகளும் வஸதிகளும் கிடைத்துள்ளன. ஆரோக்யமான ஶரீரம், கூர்மையான புத்தி, செல்வம், செல்வாக்கு போன்ற அனைத்தும் இங்கிருந்து கிடைத்தவை. இங்குள்ள கடமைகளை ஸரிவர செய்வதற்காகக் கிடைத்தவை. இங்கே இருக்கும் வரை, உடன் இருப்பவை. இவை எதுவும் நம்முடையவை அல்ல. இவற்றின் ஆற்றல் பரமன் அருளியது. செயல்கள் அனைத்தையும் கடமைகளாகக் கருதுவதும், பரமனுடைய பணியாக – லோக ஸேவையாகக் கருதுவதும், அவனுக்கு அர்பணித்து விடுவதும் நம் முன் இருக்கும் வழி. அனைத்து கர்மங்களையும் அவனுக்கு அர்பணித்து விட்டால், அக்கர்மங்களின் விளைவு எவ்வாறு அமைந்தாலும், விளைவாக எது கிடைத்தாலும் அவனருள் என்ற கருத்தும் இயல்பாக ஏற்படும். ஃபலனை தன் உழைப்பின் விளைவாகவும், தன் உரிமையாகவும் கருதி அநுபவித்திடாமல், தனக்குத் தேவையானதை த்யாக உள்ளத்துடன் ஏற்றுக் கொள்ளுதல் இயல்பாகி விடும்.

ॐ

मच्चित्तः(स्) सर्वदुर्गाणि मद्प्रसादात्तरिष्यसि ।
अथ चेत्त्वमिमहङ्कारान्न श्रोष्यसि विनङ्क्ष्यसि ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक ५८}

மச்சித்த:(ஸ்) ஸர்வது₃ர்கா₃ணி மத்₃ப்ரஸாதா₃த்தரிஷ்யஸி.
அத₂ சேத்த்வமிமஹங்காராந் ந ஶ்ரோஷ்யஸி விநங்க்ஷ்யஸி..
(அத்₄யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 58)

சித்தத்தை என் பால் வைத்தால் என் அநுக்ரஹத்தால் நீ எல்லா தடைகளையும் தாண்டிச் செல்வாய். ஆனால், அஹங்காரத்தின் காரணமாக நீ கேட்கவில்லை என்றால் அழிவடைவாய். (18 – 58)

அஹங்காரம் அழித்திடும்.. ஸமர்பணம் உயர்த்திடும்

அஹங்காரத்திற்கு மருந்து ஸமர்பணம். அஹங்காரத்தின் விளைவு வீழ்ச்சி. ஸமர்பணத்திலும் வீழ்ச்சியைப் போன்ற ஒரு தோற்றம் இருக்கிறது. ஆனால், உள்ளே துளியும் வருத்தம் கலக்காத ஆனந்தம் இருக்கிறது. அஹங்காரத்தின் காரணமான வீழ்ச்சியில் ஶோகம் இருக்கிறது. கண்ணீர் இருக்கிறது. நான் அறிந்த அதிகாரி ஒருவர் அஹங்காரத்தின் உச்சியில் இருந்த போது பெரும் ஆட்டம் போட்டவர். கையைச் சொடுக்கிய படி, 'உன்னைச் செருப்பால் அடிக்கணும்', 'தண்ணி இல்லா காட்டிற்கு மாற்றி விடுவேன்', 'எல்லாம் என் விரல் நுனியில்', என்றெல்லாம் பேசுவார். வஸதிகளை உரிமையுடன் கேட்டு வாங்குவார். ப்ரஶ்னையில் சிக்கினார் அவர். பந்தாடப்பட்டார். இன்று கேட்க ஆளின்றி, நண்பர்கள் இன்றி, ஶரீரத்தில் நோயுடன் இருக்கிறார். பிறரை ஸார்ந்திருக்கும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டார். அதிகார த்வனி மாறி கெஞ்ஜிடும் த்வனியாகி விட்டது. பரிதாபமான நிலையில் இருக்கிறார். மனஸில் து:கம் நிறைந்து வழிகிறது. தன் செயல்களைப் பற்றிய து:கம் இல்லை. இவனிடம் எல்லாம் கெஞ்ஜ வேண்டிய நிலை வந்து விட்டதே என்ற வருத்தம். அஹங்காரம் இம்மியளவும் குறையவில்லை. வாய்ப்பு கிடைத்தால் மீண்டும் தலை தூக்கிடும். இதுவே அஹங்காரத்தினால் வீழ்ச்சி.

'நான் ஏதோ', என்று நினைப்பது அஹங்காரம் என்றால் 'நான் ஒன்றுமில்லை', என்று உணர்வது ஸமர்பணம். அஹங்காரத்திற்கு அர்ஹதை உண்டா? கிடையாது. ஸிறு குழந்தையிடமும்

இருந்திடும். கலெக்டர் அலுவலக வாசலில் ஸ்டூலில் அமர்ந்திருக்கும் Watchman கூட அஹங்காரம் நிறைந்தவனாக இருக்க முடியும். அதே போல், ஸமர்பணத்திற்கும் தகுதி கிடையாது. எவராலும் ஸமர்பணம் செய்ய முடியும். ஸமர்பணம் ஆகி விடுதலே தகுதி.

ஸமர்பணமானவன் எல்லா தடைகளையும் ஸுலபமாகத் தாண்டி விடுகிறான். எதிர்பாராத திசைகளிலிருந்தும் நபர்களிலிருந்தும் உதவி அவனை வந்தடைகிறது. அவனது ப்ரயாணம் மிக எளிதாகி விடுகிறது. அவன் தனக்காக எதையும் செய்வதில்லை. ஆனால், அவனுக்காக அனைவரும் செய்கின்றனர். அவன் தனதாக எதையும் கருதுவதில்லை. ஆனால், அனைத்தும் அவனுடையதாகி விடுகின்றன. அவன் தனக்காக எதையும் கோருவதில்லை. ஆனால், அனைத்தும் அவனை வந்தடைகின்றன. அவன் தனக்காக எதையும் பேசுவதில்லை. ஆனால், அவன் பேச்சை எவராலும் தட்ட முடிவதில்லை. ஸமர்பணத்தின் மஹிமை இது.

📖 ॐ 📖

यदहङ्कारमाश्रित्य न योत्स्य इति मन्यसे ।
मिथ्यैश व्यवसायस्ते प्रकृतिस्त्वां(न्) नियोक्ष्यति ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक ५९}

யத₃ஹங்காரமாஸ்ரித்ய ந யோத்ஸ்ய இதி மந்யஸே.
மித்₂யைஷ வ்யவஸாயஸ்தே ப்ரக்ருதிஸ்த்வாம்(ந்) நியோக்ஷ்யதி..
(அத்₄யாயம் 18 ~ ஸ்லோகம் 59)

அஹங்காரத்தின் வசப்பட்டு யுத்தம் செய்ய மாட்டேன் என்று நீ நினைத்தால், உனது இந்த நினைப்பு பொய்யானது. மாறான உன் இயல்பு, உன்னை (யுத்தத்துடன்) பிணைத்து விடும். (18 – 59)

இயல்பு நம்மை கர்மத்துடன் பிணைத்து விடும்..

அஹங்காரம் ப்ரக்ருதியின் அம்ஸம். ப்ரக்ருதி மிகப் பெரியது. தனி ஒருவனுடைய அஹங்காரம் மிகச் சிறியது. ப்ரக்ருதி மிக்க வலிமையானது. அஹங்காரம் நம் அளவில் வலிமையுள்ளதாகத் தோன்றினாலும், ப்ரக்ருதியுடன் ஒப்பிடும் போது மிக்க பலஹீனமானது. அஹங்காரத்தின் வஸமாகி நாம் ஒரு செயலைச் செய்கிறோம் அல்லது செய்ய மறுக்கிறோம். ஆனால், ப்ரக்ருதியின் திட்டத்தை அறியாததால்தான் இவ்வாறு செய்கிறோம். நாளை என்ன நிகழப்போகிறது என்பதை அறியாததால் செய்கிறோம். இன்று அஹங்காரத்தின் பலத்தில் உதைத்துத் தள்ளுகிற நபரின் காலைப் பிடிக்க வேண்டிய அவஸ்யம் நாளையே ஏற்படலாம் என்பதை அறியாததால் இவ்வாறு செய்கிறோம். பெரிய மீசை வைத்து, நிறைய எழுத்துக்களைத் தன் பெயராக வைத்த ஒரு நபர் ஒரு கக்ஷியை விட்டு வெளியேறினார். கக்ஷித் தலைவியைத் தாக்கி பல பேச்சுக்கள் (ஏச்சுக்கள்) பேசினார். சில மாஸங்கள் கழித்து அதே கக்ஷியில் மீண்டும் சேர வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டார். தான் வஸை பாடிய தலைவியின் காலில் நெடுஞ்ஜாண்கிடையாக, மனைவி ஸமேதராய் விழுந்ததைப் படமெடுத்து பத்ரிகைகள் ப்ரஸுரித்தன.

'நான் யுத்தத்தில் ஈடுபட மாட்டேன்', என்று அறிவிக்கிறான் அர்ஜுனன். அவன் அறிவித்த இந்த நிஸ்சயம் ஜ்ஞானத்தையும் வைராக்யத்தையும் அவன் அடைந்து விட்டதாலா? இல்லை. 'நான் அர்ஜுனன்', என்பதை அவன் மறக்கவில்லை. 'இவர்கள் என் பந்துக்கள்', என்பதை மறக்கவில்லை. 'இவர்களைக் கொன்றால் என்னைப் பாபம் வந்தடையும்', என்கிறான். அவனது அஹங்காரம் முழு அளவில் உயிருடன் இருக்கிறது. தான் அர்ஜுனன் என்பதுடன், தான் ஒரு க்ஷத்ரியன், காண்டீவத்தை ஏந்தியவன், யுத்தங்களில் இது வரை வெற்றிகளை மாத்ரம் ஸந்தித்தவன் என்ற அனைத்து நினைவுகளும் அவனுள் உயிருடன் இருக்கின்றன. யுத்தம் புரிய மாட்டேன் என்ற அவனது அறிவிப்பு அஹங்காரத்தின் அறிவிப்பு. நாளை அவனது ஸ்வபாவம் பீறிட்டுக் கிளம்பிடும். அவனைப் போரில் ஈடுபடுத்தி விடும். அஹங்காரத்தின் வஸமாகி, ஒரு நிஸ்சயத்தினை அறிவித்திடும் போது ப்ரக்ருதியின் வஸத்தில் இருக்கிறான். ஸ்வதந்த்ரமாக இல்லை. பரவஸமாக இருக்கிறான். கர்மத்தை அவன் செய்தாலும் செய்யா விட்டாலும் கர்மம் செய்தவன் ஆகிறான். ப்ரக்ருதியின் திட்டத்திற்குக்

கட்டுப்பட்டவனாகி விடுகிறான். அவனையும் மீறி, அவன் கர்மத்தில் ஈடுபடவே செய்வான். ஜட ப்ரக்ருதியிலிருந்து விடுபட்டவன், பரமனுக்கு ஸமர்பணம் ஆனவன் கர்மத்தைச் செய்தாலும் செய்யா விட்டாலும், அவன் செய்ததாகாது. எனவே, ப்ரக்ருதியின் திட்டம் அவனை பாதிப்பதில்லை. பரமனை ஶரணடைந்தவன் எதைச் செய்ய வேண்டும், எதைச் செய்ய வேண்டாம் என்பதை முடிவு செய்வது அவனில்லை. அந்தப் பொறுப்பு பரமனுடையது. எனவே, செய்தாலும் செய்யா விட்டாலும் அவன் ஸ்வதந்த்ரமாக இருக்கிறான். ஆனந்தமாக இருக்கிறான். ப்ரக்ருதி அவனைக் கட்டுப்படுத்துவதில்லை.

📖 ॐ 📖

स्वभावजेन कौन्तेय निबद्धः(स्) स्वेन कर्मणा ।
कर्तुं(न्) नेच्छसि यन्मोहात्करिष्यस्यवशोऽपि तत् ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक ६०}

ஸ்வபா₄வஜேந கௌந்தேய நிப₃த்₃த₄:(ஸ்) ஸ்வேந கர்மணா.
கர்தும்(ந்) நேச்ச₂ஸி யந்மோஹாத்கரிஷ்யஸ்யவஶோऽபி தத்..
(அத்₄யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 60)

கௌந்தேயனே! மோஹத்தின் காரணமாக நீ எதைச் செய்ய விரும்பவில்லையோ, அதை உன்னுடைய ஸ்வபாவத்தால் விளைந்த ஸ்வதர்மத்தால் கட்டுண்டு, உன்னை அறியாமல் செய்திடுவாய். (18 – 60)

ஸ்வபாவம் மிக ஆழமானது. தன்னை அறியாமல் வெளிப்படும். ஸாயத் தண்ணீரில் மூழ்கிய நரி ஒன்று, வனத்தில் பெரும் பரபரப்பை ஏற்படுத்தியது. அதை அடையாளம் காண முடியாத மற்ற ம்ருகங்கள் பயத்தில் நரியைத் தம் ராஜாவாக ஏற்றுக் கொண்டன. ஒரு நாள் மழை பெய்தது. வனத்தில் மற்ற நரிகள் ஊளையிட்டன. அதைக் கேட்ட ராஜா நரி தன் ஸ்வபாவத்தால் உந்தப்பட்டு தன்னையும் அறியாமல் ஊளையிடத் தொடங்கியது. அதன் குட்டு வெளிப்பட்டது. முக்தரான மஹாத்மாவிலும் ஸ்வபாவம் இருந்திடும். ஆயின், அவரது ஸ்வபாவம் தூய்மையாக இருந்திடும். அவருக்கு ஸ்வபாவத்தின் அபிமானம் இருந்திடாது. எனவே, அவர் ஸ்வபாவத்திற்கு வஶமானவர் இல்லை. ஆனால், ஸாதாரண மநுஷ்யன் ப்ரக்ருதியால் பிணைக்கப் பட்டிருப்பதால், ப்ரக்ருதிக்கு பரவஶமாக இருப்பதால், அவனையும் மீறி வலுக்கட்டாயமாக ப்ரக்ருதி, அவனை செயலில் ஈடுபடுத்திடும்.

ஒருவன் ரெண்டு வகையில் கர்மத்தில் ஈடுபடலாம். ஒன்று விருப்பு – வெறுப்பினால் உந்தப்பட்டு, ப்ரக்ருதியின் வஶமாகி கர்மங்களைச் செய்திடலாம். அல்லது ராக – த்வேஷத்திலிருந்து விடுபட்டு, ஜட ப்ரக்ருதியின் வஶத்திலிருந்து விடுபட்டு, பரமாத்மாவின் ஆஜ்ஞையாகக் கருதி, ஶாஸ்த்ரத்தினால் விதிக்கப்பட்டக் கடமையாகக் கருதி செய்திடலாம். முதல் வகையில் அவனது பார்வை தனது விருப்பு வெறுப்புகளில் இருந்திடும். அக்கர்மம் அவனைப் பிணைத்திடும். ரெண்டாம் வகையில், அவன் பார்வை பரமனின் ஆஜ்ஞையை நோக்கி இருக்கும். விருப்பு – வெறுப்பு இருப்பினும் விலகிடும். அவன் ஸ்வபாவம் தூய்மை ஆகிடும். அக்கர்மம் அவனைப் பிணைத்திடாது.

📖 ॐ 📖

ईश्वरः(स्) सर्वभूतानां हृद्देशेऽर्जुन तिष्ठति ।
भ्रामयान्सर्वभूतानि यन्त्रारूढानि मायया ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक ६१}

ஈஶ்வர:(ஸ்) ஸர்வபூ₄தாநாம் ஹ்ருத்₃தே₃ஶேऽர்ஜுந திஷ்ட₂தி.
ப்₄ராமயாந்ஸர்வபூ₄தாநி யந்த்ராரூடா₄நி மாயயா..
(அத்₄யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 61)

அர்ஜுனனே! ஈஶ்வரன் மாயையால் எல்லா உயிர்களையும் யந்த்ரத்தில் ஏற்றி, ஸுற்ற வைத்துக் கொண்டிருக்கிறான், அவனே எல்லா உயிர்களின் ஹ்ருதயத்திலும் குடி கொண்டுள்ளான். (18 – 61)

ஹ்ருதயத்தில் நிலைத்திருக்கிறான்..

ஸிறு வயஸில் ரயில் நிலையத்தில் ரயில் அதிக நேரம் நின்றால், ஶீக்ரம் கிளம்ப வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தில் நாம் அமர்ந்திருக்கும் இடத்தில் ரயிலைப் பிடித்துத் தள்ளுவோம். நம் விருப்பத்திற்கு ஏற்ப அசையக் கூடியதா ரயில்? அதை ஓட்டுபவன் வேறு யாரோ! ரயிலை ஓட்ட அவனுக்கு அனுமதி கொடுப்பவன் வேறு யாரோ! இவர்கள் இருவருக்கும் மேல், ரயில் எப்பொழுது ஓட வேண்டும், எப்பொழுது நிற்க வேண்டும் என்பதை நிர்ணயம் செய்பவன் வேறு யாரோ! ராக்ஷஸ ராட்டினத்தில் ஏறி அமர்ந்த பின், 'வேண்டாம். தலை சுற்றுகிறது', என்றால் அது நின்று விடுமா? இயக்குபவன் அதை எப்பொழுது நிற்கத் தூண்டுகிறானோ, அப்பொழுது தான் நிற்கும். மாறாகக் கருதுவதும், முயற்சி செய்வதும் நம் அறியாமை. செயல்படுவதும் நாம் இல்லை. செயல் வேண்டாம் என்று நிறுத்தக் கூடியவரும் நாம் இல்லை. ஶரீரமெடுத்து, இந்த உலகில் இருக்கும் வரை செயல் பட்டே தீர வேண்டும். நான் – எனது என்று ஶரீரத்துடனும், உலகத்துடனும் ஒட்டிக் கொள்வது நம் அறியாமை.

வானத்தில் முழு நிலவு தோன்றியவுடன் ஸமுத்ரத்தில் அலைகள் உயரத்தை எட்டிப் பிடிக்க முயல்கின்றன. வானத்தில் காற்று வீசினால் பூமியில் உள்ள புற்கள் சரசரவென ஆடுகின்றன. அதே போல், ஈஶ்வர தத்வம் நம்மை ஆட்டுவிக்கிறது. நாம் ஆடுகிறோம். ஆயின், ஒரு வேறுபாடு. எங்கோ இருக்கும் நிலவு ஸமுத்ர அலைகளைத் தூண்டுகிறது. ஆனால், நம்மை ஆட்டி வைக்கும் ஶக்தி நம் ஹ்ருதயத்தில் வீற்றி உள்ளது.

மின்ஸாரத்தில் இயங்கும் பல யந்த்ரங்கள் உள்ளன. யந்த்ரங்கள் பலவேறு கார்யங்களைச் செய்கின்றன. ஒன்று குளிர்ச்சியை உருவாக்குகிறது. மற்றொன்று உஷ்ணத்தை. ஒன்று தகர்க்கிறது. மற்றொன்று இணைக்கிறது. யந்த்ரம் எவ்விதம் உருவாக்கப் பட்டுள்ளதோ, அதற்கேற்ப கார்யம் செய்கிறது. தன் இயல்பிற்கு ஏற்ற கார்யத்தைச் செய்கிறது. 'தகர்த்திடும் கார்யத்தைச் செய்ய விருப்பம் இல்லை. நான் இணைத்திடும் கார்யத்தைச் செய்கிறேன், என்றோ 'உஷ்ணத்தை உருவாக்க விருப்பம் இல்லை. நான் குளிர்ச்சியை உருவாக்குகிறேன்', என்றோ யந்த்ரம் கூறலாமா?

இயல்பான தன் வேலையை, தன் ஸ்வதர்மத்தை, பற்றின்றி, விருப்பு வெறுப்பின்றி, ஆனந்தமாக செய்து விடுவதே சிறப்பு. அவனுடைய ஆதிக்கத்திற்கு முழுமையாக ஸமர்பணம் ஆகி விடுவதே மேன்மை.

📖 ॐ 📖

तमेव शरणं(ङ्) गच्छ सर्वभावेन भारत ।
तत्प्रसादात्परां शान्तिं स्थानं प्राप्स्यसि शाश्वतम् ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक ६२}

தமேவ ஶரணம்(ங்) க$_3$ச்ச$_2$ ஸர்வ பா$_4$வேந பா$_4$ரத.
தத்ப்ரஸாதா$_3$த் பராம் ஶாந்திம் ஸ்தா$_2$நம் ப்ராப்ஸ்யஸி ஶாஶ்வதம்..
(அத்$_4$யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 62)

ஹே பரத! முழுமையான பாவனையுடன் அவனை ஶரணடை. அவனருளால் பரம ஶாந்தியையும் நிலையான பதவியையும் அடைவாய். (18 – 62)

எனக்கு அறிமுகமான ஒரு பெண், தன் வீட்டாரைப் பகைத்து, காதல் திருமணம் புரிந்து கொண்டு, குஜராத்தின் புஜ் நகரத்தில் வாழ்ந்தாள். இவள் வந்த பிறகு கணவனின் வ்யாபாரம் பெருகியது. வெளி நாடுகளில் கிளைகள் அமைத்து ஏற்றுமதி, இறக்குமதி செய்தான். பெரும் செல்வம் ஈட்டினான். அரண்மனை போன்ற வீடு கட்டினான். ரெண்டு மகன்கள் பிறந்தனர். இருவரும் படித்து, தந்தையின் வ்யாபாரத்தில் ஈடுபட்டனர். இவளுடைய நாற்பதாவது வயஸில், 'இனி என்ன கவலை!!' என்ற மன நிலையில் இருந்தாள். ஜனவரி 26, 2000, பூகம்பம் வெடித்தது. வீடு இடிந்தது. கணவனும் மகன்களும் புதைந்து போயினர். 'இனி என்ன ??', என்ற கேள்விக் குறியுடன் ஸஹோதரன் வீட்டில் வஸிக்கிறாள். இந்த ஸமர்பணம் வேறு வழியில்லாத நிலையில் செய்யப்பட்டது. அதனால், மனஸில் ஆனந்தம் இல்லை.

நெடுஞ்சாலையில் கார் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது. வண்டி ஓட்டுனர், 'என் வண்டி. என் விருப்பம் போல் ஓடும்', என்கிறார். குறுகிய பாலம் ஒன்று. இரு புறமும் நூற்றுக் கணக்கான வண்டிகள். விருப்பம் போல் ஓட்ட விரும்புவோர் அதிகமாக இருப்பதால், குழப்பம் அதிகமாகிறது. சாலை விஶாலமாக இருந்தும் எதிரெதிரே வண்டிகள் மறித்து நிற்பதால் நகரவும் முடியாத நிலை. விருப்பம் தடைபட்டதால் கூச்சலும், உஷ்ணமும் அதிகமாகியது. போலீஸ் படை வந்தது, தடிகளும் மிரட்டல்களும் கெட்ட வார்தைகளும் ஏந்தி. ஓட்டுனர்கள் தத்தம் விருப்பங்களை விட்டு, போலீஸ் படையின் தடிக்கு முன் ஸமர்பணம் ஆயினர். சில மணி நேரத்தில் வண்டிகள் மீண்டும் ஓடத் தொடங்கின. இந்த ஸமர்பணமும் ஸ்வய விருப்பத்துடன் செய்யப்பட்டதில்லை. போலீஸாரால் வலுக்கட்டாயமாகப் பறிக்கப்பட்ட ஸமர்பணம் இது. அதனால், நெடுநேரம் வரை மனஸில் கஸப்பு தங்கி விடுகிறது. (அதே கூச்சலின் மத்தியில் குறட்டை விட்டுத் தூங்கும் ஓட்டுனரையும் காண முடியும். 'என் முயற்சி எதுவும் இல்லை, எல்லாம் உன் விருப்பப்படி நடக்கட்டும்', என்று ரெண்டு கைகளையும் தூக்கி விட்டவர்.)

🕮 ॐ 🕮

इति ते ज्ञानमाख्यातं(ङ्) गुह्याद्गुह्यतरं मया ।
विमृश्यैतदशेषेण यथेच्छसि तथा कुरु ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक ६३}

இதி தே ஜ்ஞானமாக்₂யாதம்(ங்) கு₃ஹ்யாத்₃கு₃ஹ்யதரம் மயா.
விம்ருஶ்யைதத₃ஶேஷேண யதே₂ச்ச₂ஸி ததா₂ குரு..
(அத்₄யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 63)

ரஹஸ்யத்தினும் ரஹஸ்யமான ஜ்ஞானத்தை உனக்களித்தேன். இனி, நீ நன்கு சிந்தனை செய்து, உன் விருப்பம் எப்படியோ அப்படிச் செய். (18 – 63)

சிந்தனை செய்து, உன் விருப்பப்படி செய்.

கீதை ஒரு அம்ருத கலஶம். ஶாஸ்த்ரங்கள் அனைத்தையும் கடைந்தால் திரண்டு வரும் நவநீதம் கீதை. ம்ருத உலக (மரண உலக) வாழ்க்கைக்கு வழி சொல்லும் ஶாஸ்த்ரங்கள் பல உண்டு. ஆத்ம ஜ்ஞானத்திற்கு வழி சொல்லும் கீதை ஒரு அம்ருத ஶாஸ்த்ரம். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் வாயில் உதித்த கீதை, பருகப் பருகத் தெவிட்டாத ஆனந்தம் அளித்திடும்.

ஒவ்வொரு துறையிலும் வெளிப்படையான விஷயங்கள் ஸில உண்டு. அவற்றை அறிந்தவன் அத்துறையை அறிகிறான். ஒரு யந்த்ரத்தை எவ்வாறு இயக்க வேண்டும் என்பது வெளிப்படையான அறிவு. இதை எவரும் ஸுலபமாக அறிந்திட முடியும். வெளியில் தெரிந்திடாத மறைமுகமான விஷயங்களும் பல உண்டு. இவற்றைக் கற்றுக் கொடுத்திடும் ஆசிரியர்களோ நிறுவனங்களோ கிடையாது. அநுபவத்தால், தானே கிடைத்து விடுமா என்றால் இல்லை. ஸ்வயமாக முயன்று, ஆழப்புதைந்துள்ள இவற்றைப் பெற வேண்டும். அவ்வாறு ஒரு துறையின் ரஹஸ்யங்களை அறிபவன் அத்துறையில் நிபுணன் ஆகிறான். இது மிகக் கடினம் என்று கருதப்படுகிறது. அதனால் தான், ஒரு துறையில் பலர் இருந்தாலும், நிபுணர்கள் சிலரே உள்ளனர். உண்மையில், நிபுணராவது கடினமில்லை. பெரும்பாலோர் ஸுக போகத்தில் நாட்டம் கொண்டவர்களாக இருப்பதால் அவ்வப்போது கிடைத்திடும் ஸுகபோகத்தில் மூழ்கி விடுவதால், ஆழத்தில் புதைந்துள்ள ரஹஸ்யங்களைக் கண்டறியும் ஆற்றலை இழந்து விடுகின்றனர். உலகில் ஆயிரக்கணக்கான துறைகளில் பல்லாயிரக் கணக்கான ரஹஸ்யங்கள் உள்ளன. இந்த ரஹஸ்யங்களுக்கெல்லாம் பரம ரஹஸ்யமாக, மிக ஆழத்தில் புதைந்துள்ள ரஹஸ்ய க்ஞானம் ஆத்ம ஜ்ஞானம். அதை நமக்காக Ready to Use நிலையில் கொடுத்திருக்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். அம்ருதத்தை கலஶத்தில் நிறைத்து நம் கையில் கொடுத்திருக்கிறார். நாம் பாக்யஶாலிகள். அம்ருத கலஶத்தைப் பெற்றிருப்பது நம் பாக்யம். அதிலிருந்து அன்றாடம் துளித்துளியாக அருந்திடுவோம். பெரும் பாக்யஶாலிகள் ஆவோம்.

இவ்வளவும் கொடுத்து விட்டு, 'உன் விருப்பம் எப்படியோ அப்படிச் செய்', என்று கூறுவது ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் சிறப்பு. இது தான் ஒரு சிறந்த குருவின் லக்ஷணம். அவர் கட்டளைகள்

(Commandments) இடுவதில்லை. ஃபத்வா வெளியிடுவதில்லை. தனி மநுஷ்யனின் சிந்தனை ஸ்வதந்த்ரத்தை முழுமையாக ஏற்கிறார். பாரத சிந்தனைக்கு ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனே பாதை அமைத்துக் கொடுத்திருக்கிறார். ஸர்வாதிகாரத்திற்கு இம்மண்ணில் இடம் இல்லை. ஒரு வேளை உணவை விட்டு விடுங்கள் என்று ப்ரதம மந்த்ரி ஸ்ரீ லால்பஹதூர் ஶாஸ்த்ரி கேட்டுக் கொண்ட போது, தேஶமே அவர் சொல்லைக் கேட்டது. ஆனால், அடுத்த ப்ரதமர் இந்த்ரா காந்தி, தன் ஸ்வயநலத்திற்காக, அவஸர காலம் என்ற பெயரில் ஸர்வாதிகாரியாக முயன்ற போது, தேஶமே எதிர்த்தது.

📖 ॐ 📖

मन्मना भवमद्भक्तो मद्याजी मां(न्) नमस्कुरु ।
मामेवैष्यसि सत्यं(न्) ते प्रतिजाने प्रियोऽसि मे ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक ६५}

மந்மநா ப₄வ மத்₃ப₄க்தோ மத்₃யாஜீ மாம்(ந்) நமஸ்குரு.
மாமேவைஷ்யஸி ஸத்யம்(ந்) தே ப்ரதிஜாநே ப்ரியோऽஸி மே..
(அத்₄யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 65)

நீ என் பக்தனாகி விடு. என் பால் லயித்திடும் மனஸ் கொண்டவனாகி விடு. என் பூஜை செய்பவன் ஆகி விடு. என்னை நமஸ்காரம் செய்திடு. நீ எனக்கு ப்ரியமானவன். உனக்கு உறுதி அளிக்கிறேன். நீ என்னையே வந்தடைவாய். (18 – 65)

ஒன்பதாம் அத்யாயத்தில் 34'ம் ஶ்லோகத்தில் பயன்படுத்தப் பட்ட அதே வார்தைகள். மன்மனா பவ. என்னைப் பற்றிய மனஸ் கொண்டவன் ஆகிடு. மனஸில் இருப்பதே வெளிப்படுகிறது. கனவிலும் விழிப்பிலும் வெளிப்படும் அனைத்து செயல்களுக்கும், மனஸை நிறைத்த எண்ணங்களே காரணம். மனஸில் இந்த்ரியங்களும் இந்த்ரிய விஷயங்களும் இருந்தால், செயல்கள் வெளிப்படையாக எப்படி தெரிந்தாலும், பின்னணியில் காமமும் போகமும் தான் இருந்திடும். மனஸில் பரமாத்மனின் சிந்தனை நிரம்பி இருந்தால், செயல்கள் லௌகீகமாகத் தெரிந்தாலும், பின்னணியில் பரம பாவனையே இருந்திடும்.

மத்பக்த: மத்யாஜீ. 'எனது பக்தனாகி, என்னைப் பூஜை செய்திடு'. அர்தம் உள்ள பெயர்களை, வாழ்க்கைக்கே அர்தம் அளிக்கக்கூடிய பெயர்களை குழந்தைகளுக்கு வைக்கிறோம். அக்ஷய (குறையாதவன்), சைதன்யன் (ஒளியுள்ளவன், மங்கிடாத ஜ்ஞானம் உள்ளவன்), அபர்ணா (ஆடையற்றவள். எல்லை அற்றவளை எந்த ஆடையால் மூடுவது?), அநிகேத் (வீடில்லாதவன். உலகம் முழுதும் வ்யாபித்திருப்பவனை எந்த வீட்டினுள் அடைப்பது?) பெயரை வைத்திருப்பவனால் இதை உணர முடிகிறதா? பெயர் வைத்திடும் பெரியவர்கள் தான் இதை உணர்ந்து விடுவார்களா? 'நான் யார்?' இந்த கேள்விக்கு நாம் பல்வேறு பதில்களை வைத்திருக்கிறோம். ஶரீரத்தின் அடிப்படையில், மனஸின் அடிப்படையில், குணங்களின் அடிப்படையில், அறிவாற்றலின் அடிப்படையில், புத்தியின் அடிப்படையில், ஶரீரத்தைக் கொடுத்த பெற்றோரின் அடிப்படையில், ஸமூஹத்தின் அடிப்படையில், வாழ்ந்திடும் நிலப்பகுதியின் அடிப்படையில் .... இவை அனைத்தும் அடித்தளம் இல்லாத அடிப்படைகள், மண் குதிரைப் போல (Loose sands). இவை அனைத்தும் 'இது' ஆகும். நான் 'இது'வா? நான் 'இது' இல்லை. நான் நானே. பரமாத்மாவின் அம்ஶம். அது ஒன்று தான் என்னுடைய அடையாளம். கண்ணும் காதும் மனஸும் குணமும் அறிவும் ஜாதியும் குலமும் கோத்ரமும் பெயரும் பதவியும் என் அடையாளம் இல்லை. நான் அவனுடையவன். அவனே என் ஸ்வரூபம். இவை எதுவும் 'நான்' இல்லை எனும்போது, எனதும் ஏதும் இல்லை. 'இது' எல்லாம் ப்ரக்ருதியினுடையது. பரமன் மட்டுமே என்னுடையவன். அந்நிலையில், உலக வாழ்க்கையில் நடந்திடும் செயல்கள் (என் மூலம் நடந்திடும் செயல்கள்) அனைத்தும் அவனுக்காகவே நடந்திடும். அவனுடைய ஸேவையாகி விடும். அவனுடைய பூஜை ஆகி விடும்.

மாம் நமஸ்குரு. 'என்னை நமஸ்கரித்திடு'. கைகளைக் கூப்பி வணங்குவது, ஶிரம் தாழ்த்தி வணங்குவது, கீழே குனிந்து காலைத் தொட்டு வணங்குவது, நெடுஞ்ஜாண்கிடையாக விழுந்து

வணங்குவது, அவனே கதி என்று அவன் பாதங்களில் விழுந்து கிடப்பது. இவை நமஸ்காரத்தின் வெவ்வேறு படிகள். நான் முழுவதும் இல்லாமல் போய், அவன் மாத்ரமே என்றிருப்பது இறுதிப்படி. தனக்கென்று ஸ்வந்த விருப்பமும் செயலும் குறிக்கோளும் இல்லாமல், அவனது விருப்பங்களை செயல்படுத்துவதும், செயல்களை அவன் பூஜையாக்கி விடுவதும், அவன் அளிப்பதை அவனநுக்ரஹ ப்ரஸாதமாக ஏற்றுக் கொள்வதும் சிறந்த நமஸ்காரம். அதுவே, என்னை நமஸ்கரித்திடு என்று கூறும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் அபிப்ராயம்.

'அத்தகைய என் பக்தன் என்னை அடைவான், என்னில் வஸிப்பான்', என்று ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் ஸத்ய ப்ரதிஜ்ஞை செய்கிறார்.

📖 ॐ 📖

सर्व धर्मान्परित्यज्य मामेकं शरणं व्रज ।
अहं(न्) त्वा सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि मा शुचः ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक ६६}

ஸர்வ த₄ர்மாந்பரித்யஜ்ய மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ.
அஹம்(ந்) த்வா ஸர்வபாபேப்₄யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மா ஶுசஹ..
(அத்₄யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 66)

அனைத்து தர்மங்களையும் துறந்து விட்டு நீ என்னை ஶரணடைந்து விடு. நான் உன்னை எல்லா பாபங்களிலிருந்தும் விடுவித்து விடுவேன். கவலை வேண்டாம். (18 – 66)

அனைத்து தர்மங்களையும் விட்டு என்னை ஶரணடைந்திடு

ஸர்வ தர்மான் பரித்யஜ்ய:. அனைத்து தர்மங்களையும் துறந்து விட்டு. உனக்கென்று எந்தக் கடமையும் இல்லாமல், செய்யக் கூடியது – செய்யத் தகாதது என்று எதுவுமில்லாமல், செய்ய விரும்புவது – செய்ய விரும்பாதது என்று எதுவுமில்லாமல்... மீண்டும் ஒரு முறை நினைவு படுத்திக் கொள்வோம். செயல்களை அல்ல, என்னுடையவை என்ற பாவத்தையே துறக்க வேண்டும். தன்னுடைய ஸதித்தன்மையைக் காத்துக் கொள்வது பெண்ணின் தர்மம். கௌரவ ஸபையில் கர்ணனின் தூண்டுதலால், துர்யோதனனின் கட்டளையால், து:ஶாஸனன் த்ரௌபதியின் துகிலுரிய முயன்ற போது த்ரௌபதியும் தன்னை, தன் மானத்தைக் காத்துக்கொள்ளவே முயன்றாள். தன் ஸ்வய முயற்சியை விட்டு விட்டு, ரெண்டு கைகளையும் தூக்கி, ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனைக் கூவி அழைத்தாள். அவள் காக்கப்பட்டாள்.

ஸத்யம் பேசுவதே நம் தர்மம். ஸத்யத்தைத் திரித்துப் பேசுவதும், ஸத்யத்தை மறைப்பதும் அஸத்யம் பேசுவதற்கு ஸமம். எனவே அதர்மம். 'யுதிஷ்டிரனை உயிருடன் பிடித்துக் கொடுத்தால், யுத்தத்தை முடித்துக் கொள்கிறேன். யுதிஷ்டிரனைக் கொல்வது என் நோக்கம் அல்ல', என்று த்ரோணரிடம் பொய் வாக்குறுதி கொடுத்தான் துர்யோதனன். அவரும் அவன் சொல்லை ஸத்யவாக்காக ஏற்று அவ்வாறே செய்வதாக உறுதி கூறினார். ஸத்யம் பேசுவது என்ற தன் தர்மத்தை விட்ட பின்னரே, ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் யுதிஷ்டிரனை காப்பாற்றினார். யுத்தத்தில் பாண்டவர்களின் வெற்றியை உறுதி படுத்தினார்.

ஆயுதம் ஏந்தாமல் நிற்கும் ஒருவனைத் தாக்குவது க்ஷத்ரிய தர்மம் இல்லை. கர்ணனின் தேர்ச்சக்ரம் சேற்றில் புதைந்தது. தேரோட்டி ஶல்யனும் அவனை விட்டுப் போய் விட்டான். 'புதைந்துள்ள தேர்ச் சக்ரத்தை மீட்டிட நான் கீழே இறங்குகிறேன், அர்ஜுன! அந்நேரத்தில் என்னைத் தாக்காதே. தேரை விட்டு கீழே இறங்கியவனை, கவனம் இல்லாதவனைத் தாக்குவது க்ஷத்ரிய தர்மம் இல்லை', என்று அர்ஜுனனிடம் முறையிட்டான். அர்ஜுனனும் தன் தர்மத்திற்கு ஏற்ப, வில்லைக் கீழே வைத்து கர்ணனுக்காகக் காத்திருந்தான். Terrorist has to be killed anyway. 'நீ வாழ்க்கையில் எப்பொழுதடா, எந்த தர்மத்தையடா கடைப்பிடித்தாய்? தர்மத்தைக் கடைப்பிடிக்காத ஒருவனுக்கு, தன் உயிரைக் காத்துக் கொள்ள, தர்மத்தின் நிழலையும் நாட உரிமை இல்லை. அர்ஜுன! எடடா அம்பை. சீவடா அவன் தலையை. நிராயுத பாணியைத் தாக்கக் கூடாது என்ற உன் தர்மத்தை விட்டு விடு',

என்றார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். நமக்கென்று எந்த தர்மமும் கிடையாது. எல்லாம் அவன் சித்தம். அவன் விருப்பமே நமக்கு தர்மம்.

மாம் ஏகம் ஶரணம் வ்ரஜ. இதில் ஏகம் என்ற வார்த்தை முக்யமானது. என்னை மாத்ரம், என் ஒருவனை மாத்ரம் ஶரண் அடைந்திடு. பரமாத்மா ஒருவரே. இருவர் இல்லை. பலர் இல்லை. இங்கு ஏகம் என்பது ‘வேறு கடவுள் அல்லாது என்னை மாத்ரம் (ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை மாத்ரம்), என்று அர்தம் ஆகாது. ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பக்தி இயக்கங்கள் சில, அவ்வாறு அர்தம் கொள்கின்றன. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனும் ஸ்ரீ ராமனும் ஸ்ரீ முருகனும் பிள்ளையாரும் பரமாத்ம ஶக்தியின் உருவங்கள். Jesus is The only God என்பது போல, ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை மாத்ரமே ஏற்றுக் கொள் என்பதல்ல இதன் அர்தம். பரமாத்ம ஶக்தியை அல்லாது வேறு ஶக்தியை ஶரணடைந்தால் வீண் என்பதுதான் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் கூற்று. த்ரிஶங்கு என்ற அரசன் ஸ்வர்கம் செல்ல விரும்பினான். விஸ்வாமித்ரன் என்ற அஹங்காரம் நிறைந்த தபஸ்வீயை ஶரண் அடைந்தான். என்ன ஆயிற்று? அந்தரத்தில் தலை கீழாகத் தொங்கினான். தக்ஷகன் என்ற பாம்பு ஜனமேஜயனின் யஜ்ஞத்திலிருந்து தன்னை காத்துக் கொள்ள இந்த்ரனை ஶரண் அடைந்தான். என்ன ஆயிற்று? இந்த்ரன், இந்த்ரனின் நாற்காலியுடன் சேர்த்து, தக்ஷகன் யக்ஞ குண்டத்தை நோக்கி இழுக்கப் பட்டான். தன் உயிருக்கும் ஆபத்து என்ற அறிந்த இந்த்ரன் அவனைக் கைகழுவி விட்டான். மற்றவனை சார்ந்து இருப்பவனை ஶரண் அடைந்தால் என்ன ஆகும்? பரமாத்மாவிடமிருந்து ஆற்றல் பெறுபவனை ஶரணடைதல் வீண். மாம் ஏகம் ஶரணம் வ்ரஜ.

ஜ்ஞான யோகம், கர்ம யோகம் , பக்தி யோகம் என்று மார்கங்கள் பல இருக்கலாம். எல்லா மார்கங்களும் அஹங்காரம் என்ற தடையின் முன் நின்று விடுகின்றன. அந்த இறுதித் தடையினைத் தகர்த்தெறியும் ஆற்றல் ஸமர்பணத்திற்கு மாத்ரமே உண்டு. ஶரணடைந்தால் மாத்ரமே பரமனை அடையலாம். ஶரணடைவதால் மாத்ரமே பயம், து:கம், கவலை, ஸந்தேஹம் ஆகிய தோஷங்கள் அழிகின்றன. அவனை ஶரணடைந்தவனுக்கு மரண பயம் இல்லை. எது வந்தாலும் அவன் ப்ரஸாதமாகக் கருதுபவனுக்கு ஏது மரண பயம்? ‘என் மூலம் தவறான செயல்கள் நடந்து விடும்’, என்ற பயம் இல்லை. அவனுக்கு செயல்களே இல்லாத போது தவறான செயல்கள் எவ்வாறு செய்திடுவான்? நடந்து விட்டதை நினைத்து மநுஷ்யன் து:கப்படுகிறான். ‘எது நடந்ததோ, அது அவஶ்யமாக நடக்க வேண்டியதே. இனி நடக்க இருப்பவையும் அவஶ்யம் நடந்தே தீரும். அவன் பார்த்துக் கொள்வான்’, என்று ஶரணடைந்தவன் கருதுவதால், அவனுக்கு து:கம் என்பது இல்லை. ‘என் வாழ்க்கை எப்படி இருக்கும்? எனக்குத் தேவையானவை கிடைக்குமா? நான் எங்கே, எப்படி இருப்பேன்? என் கதி என்னவாகும்?’ இவையே மநுஷ்யனின் கவலைக்குரிய விஷயங்கள். ஶரணடைந்தவனுக்கு ஏது கவலை? ‘நானே’ இல்லாத போது, நானைப் பற்றி என்ன கவலை? அவனுக்கு ஸந்தேஹமும் இல்லை. பரமனின் பாதங்களை இறுகப் பற்றியவனுக்கு ஏது ஸந்தேஹம்? ஸந்தேஹம் துளியும் இருந்தால், அவனால் பரம பாதங்களைப் பற்ற முடியாது.

ஶரணடைந்தவனுக்கு பகவானின் குணம், ஐஶ்வர்யம், பேராற்றல், மஹிமை, லீலை, பெயர், அழகு ஆகிய எதுவும் தெரிவதில்லை. அவற்றைப் பார்ப்பவன் பரமனிடம் ஶரணடைவில்லை. அக்குணங்களுக்கும் வைபவத்திற்கும், ஐஶ்வர்யத்தற்கும், பேராற்றலுக்கும் ஶரணடைந்திருக்கிறான் என்றே ஆகும். ஸப்தர்ஷிகள் பார்வதியிடம் சென்று பரமஶிவனின் தோஷங்களையும் விஷ்ணுவின் குணங்களையும் வர்ணித்து, பரமஶிவனை விட்டு விடக் கூறுகின்றனர். உங்கள் கூற்றுப்படி பரமஶிவன் அவகுணங்களின் தொகுப்பாக இருந்தாலும், அவர் என்னுடையவர். அவரையே நான் ஏற்றிருக்கிறேன்’, என்கிறாள் பார்வதி. பகவானுடைய ஐஶ்வர்யத்தையும், அவருடைய ப்ரபாவத்தையும் பார்க்கிறவன் மனஸில், உலக விஷயங்களின் விருப்பம் மீதம் இருக்கிறது என்றே அர்தம். யஶோதைக்கு ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் தன் குழந்தை என்பது மட்டுமே தெரிந்தது. விஷம் அளிக்க வந்த பூதனாவிற்கு மோக்ஷம் அளித்தவன் என்பதிலோ, யமுனையில் காளியனுக்கு நற்கதி அளித்தவன் என்பதிலோ, அவளுக்கு ஆர்வம் இல்லை. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அவளிடம் தன்னையே கொடுத்தார். அவள் பிரம்பு எடுத்து வந்தால் பயந்து ஓடி ஒளிந்தார். அவள் கையில் கட்டுப்பட்டார்.

ஸ்ரீ துளஸிதாஸரிடம் ஒருவர் வந்து, ‘தாங்கள் வழிபடும் ராம்லலா (குழந்தை ராமர்) பன்னிரண்டு அம்ஶ அவதாரம். ஸ்ரீ ஸூரதாஸர் வழிபடும் நந்தலாலாவோ (குழந்தை க்ருஷ்ணன்)

பதினாறு அம்ஶ அவதாரம்', என்றார். ஸ்ரீ துளஸிதாஸர் உடனே அவர் காலில் விழுந்து வணங்கினார். 'உங்களுக்கு நான் கடன் பட்டிருக்கிறேன். நான் ராமனை தஶரதனின் மைந்தனாக, சிறு குழந்தையாக மாத்ரமே அறிந்து பக்தி செலுத்தி வந்தேன். இன்று, தங்கள் க்ருபையால் அவனை பன்னிரண்டு அம்ஶ அவதாரம் என்று அறிந்தேன். ஓ! இவ்வளவு பெரியவனா அவன்? நன்றி, மிக்க நன்றி', என்று கண்ணீர் மல்கக் கூறினார். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனைப் பற்றி அவர் கூறியது இவர் காதில் ஏறவே இல்லை.

ப்ருந்தாவனத்தில், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் பரம பக்தரான ஒரு மஹாத்மா மாடு மேய்க்கும் ஒரு இளைஞனிடம், 'நீ என்ன செய்கிறாய்?', என்று கேட்டார். அவனும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் பக்தன். 'நான் கோபாலனின் வேலையைச் செய்கிறேன்', என்றான் அவன். அவர், 'நான் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் அநன்ய பக்தன். நீ யார்?', என்று கேட்டார். அநன்ய என்பது இவனுக்குப் புரியவில்லை. ஆனாலும், 'நான் கோபாலனின் ஃபநன்ய பக்தன்', என்று பதில் சொன்னான். 'ஃபநன்ய பக்தன் என்றால் என்ன?' கேட்டார் அவர். 'அநன்ய பக்தன் என்றால் என்ன?' இவனும் கேட்டான். 'ஸூர்யன், ருத்ரன், ஶக்தி, கணேஶன், ப்ரஹ்மா இவர்கள் எவரையும் நான் ஏற்பதில்லை. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை மாத்ரமே ஏற்கிறேன். அவர் மேல் மாத்ரமே என் பக்தி. இது தான் அநன்ய பக்தி', என்றார். 'மஹாராஜ்ஜி, நீங்கள் சொன்ன இவர்கள் எவரையும் எனக்குத் தெரியாது. கோபாலனை மட்டுமே தெரியும். இது தான் ஃபநன்ய பக்தி', என்றான் அந்த மாடு மேய்ப்பவன்.

கிணற்றடியில் ஜ்ஞானி ஒருவர் மற்றவரிடம் ஜீவாத்மா, பரமாத்மா, ப்ரஹ்மம் என்பவைப் பற்றி எல்லாம் பேசிக் கொண்டிருந்தார். ப்ரஹ்மத்தை அறியாதவன் என்ன செய்வான்? அவனுக்கு எதுவும் கிடைக்காது என்றார். ரெண்டு கோபிகள் ஜலம் எடுக்க கிணற்றடிக்கு வந்தனர். அவர்கள் காதிலும் இவர்களது பேச்சு விழுந்தது. 'ஸகியே! ப்ரஹ்மம் என்பது என்ன?' ஒருத்தி மற்றவளிடம் கேட்டாள். 'நம் நந்தலாலாவின் உறவினனாக இருப்பான். நமக்கு என்ன தெரிகிறது? நாம் அறிந்ததெல்லாம் நந்தலாலா ஒருவனைத்தான்', என்றாள் மற்றவள்.

ஶரணடைந்தவனுக்கு ஆத்மா, ஜீவாத்மா, தத்வம், விசாரம், ஸகுணம், நிர்குணம், ப்ரஹ்மன் இவை பற்றிய கவலையில்லை. ஶரணடைந்தவனுக்குத் தன்னைப் பற்றிய கருத்தும் இல்லை. நான் ஒரு ஆண், நான் ஒரு ப்ராஹ்மணன், என் ஶரீரம் நோய் கண்டிருக்கிறது, நான் ஒரு ஏழை, என் மனஸ் சஞ்சலமாக இருக்கிறது, இவை போன்ற எந்த கருத்திற்கும் அவனுள் இடமில்லை. பத்ரிநாத் ஸந்நிதியில் நமஸ்காரம் செய்து கொண்டிருக்கிறான். ஹிமாலய மலையின் குளிர்ந்த காற்று அவன் தேஹத்தைத் தழுவுகிறது. 'ஆஹா ஹா! ஹிமாலயம் ஹிமாலயம் தான். என்ன அருமையான காற்று!', என் நினைத்தால் அவன் நமஸ்காரமும் ஸமர்பணமும் எத்தகையது?

ஒழுங்கீனமான ஒரு பெண், தன் காதலனைக் காணச் சென்று கொண்டிருந்தாள். அவள் மனஸெல்லாம் காம எண்ணம் மட்டுமே நிறைந்திருந்தது. அவள் செல்லும் குறுகிய வழியில் ஒரு மஸூதி இருந்தது. அங்கு மௌல்வி நமாஜ் செய்து கொண்டிருந்தார். குனிந்து வணங்கிக் கொண்டிருந்தவர் மேல் இவள் கால் பட்டுவிட்டது. 'என்ன பெண் இவள்?', என்று கோபம் கொண்டார் மௌல்வி. இவள் திரும்பி வரும் வரை காத்திருந்தார். இவள் திரும்பி அவ்வழியில் வந்த போது, 'அறிவு உள்ளதா? நான் நமாஜ் செய்வது கூடவா தெரியவில்லை? புநிதக் குரான் ஓதிக் கொண்டிருக்கும் போது, செருப்பு காலுடன் என்னை மிதித்து, தூய்மையை பங்கம் செய்து விட்டாயே', என்று கத்தினார். 'நான் ஒரு வேஶீ. புருஷனை ஸந்திக்கச் செல்லும் வேகத்தில் எதிரில் இருப்பது ஸுவரா, மநுஷ்யனா என்றும் தெரியவில்லை. நீயோ பரமனின் த்யானத்தில் இருந்தாய். குரானைப் படித்துக் கொண்டிருந்தாய்? பின், உன் மேல் பட்டது ஒரு பெண்ணின் கால் என்றோ, நான் தான் மிதித்தேன் என்றோ எவ்வாறு அடையாளம் கண்டு கொண்டாய்?', என்று கேட்டாளாம். பொதுவாக ஒரு கேள்வி எழுப்பப் படுகிறது. 'அவர் இவ்வளவு பக்தி செய்கிறார். பின், அவருக்கு ஏன் நோய் வந்தது?' 'அவர் ஏன் வறுமையில் வாடுகிறார்?' மற்றவர் கண்களுக்கு நோயும் வறுமையும் தெரியலாம். ஆனால், ஶரணடைந்தவனுக்குத் தன் நிலை எதுவும் தெரிவதில்லை. எந்த விருப்பத்தையும் நாடாதது ஶரணாகதி. எந்த எதிர்ப்பார்ப்பும் இல்லாதது ஶரணாகதி.

அஹம் த்வா ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி, மா ஶுச:– 'உன் பாபங்கள் அனைத்தையும் களைந்து விடுவேன், கவலை கொள்ளாதே'. 'இந்த யுத்தம் மூலம் நான் மஹாபாபத்தை அடைந்திடுவேன்', என்பது அர்ஜுனனின் ஸந்தேஹம். 'என் மூலம் பெரும் குற்றம் நிகழ்ந்து விடும்', என்பது அவனது பயம். தாஸனின் செயல்களுக்கு யஜமானே பொறுப்பு என்பதால் ஶரணடைந்த அடிமைக்கு எந்த பாபமும் சேர்வதில்லை. 'எல்லா தர்மங்களையும் விட்டு விட்டு என் ஒருவனை, என்னை மட்டும் ஶரண் அடைந்திடு. பாபங்கள் அனைத்திலிருந்தும் உன்னை விடுவித்து விடுவேன். கவலை கொள்ளாதே'. மந்த்ரத்திற்கு ஒப்பான வார்த்தைகள் இவை.

📖 ॐ 📖

इदं(न्) ते नातपस्काय नाभक्ताय कदाचन ।
न चाशुश्रूषवे वाच्यं(न्) न च मां योऽभ्यसूयति ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक ६७}

இதம்(ந்) தே நாதபஸ்காய நாபக்தாய கதாசந.
ந சாஶுஶ்ரூஷவே வாச்யம்(ந்) ந ச மாம் யோऽப்யஸூயதி..
(அத்யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 67)

இந்த பரம ரஹஸ்யமான வசனங்களை தபஸ் செய்யாதவனிடமும் பக்தி இல்லாதவனிடமும் கேட்க விரும்பாதவனிடமும் சொல்லாதே. அதே போல், தோஷ த்ருஷ்டியுடன் என்னைப் பார்ப்பவனிடமும் சொல்லாதே. (18 – 67)

கீதையை எவரிடம் சொல்லலாம், எவரிடம் சொல்லக் கூடாது..

உண்மையில் கீதை சென்ற ஶ்லோகத்துடன் (66) முடிந்தது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். ஹிந்து தர்மத்தில் அனைத்து ஶ்லோகங்களிலும் ஸ்தோத்ரங்களிலும் ஃபலஸ்துதி உண்டு. இதை எந்த முறையில் படிக்க வேண்டும் என்றும் படிப்பவருக்கும் கேட்பவருக்கும் எத்தகைய ஃபலன்கள் கிடைக்கும் என்றும் விளக்குவது தான் ஃபலஸ்துதி. ஶ்லோகங்கள் 67 முதல் 72 வரை கீதையின் ஃபலஸ்துதி என்று கூறலாம். இவ்வளவு நேரம் உயர்ந்த தத்வங்களைப் பேசி விட்டு, புத்ரன் பிறப்பான்; தனம் கிடைக்கும்; புகழ் வந்து சேரும் என்ற லௌகீக ஃபலன்களை அறிவித்தால் அது நகைப்புக்கு உரியதாகி விடும் அல்லவா? அவையல்ல கீதையின் ஃபலன்கள். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கூறுவதைக் கேட்போம்.

முதலில் யார் யாரிடம் கீதையைக் கூற வேண்டாம் என்பதைச் சொல்கிறார். கீதை மட்டும் இல்லை. எல்லா விஷயங்களுக்கும் பொருந்தும் இது. கேட்க விரும்பாதவனிடம் பேசாதே. சிறு வயசில் வீட்டிற்கு வந்த உறவினர்களிடம், 'இவன் நன்றாகப் பாடுவான்', என்று பெருமை பேசுவர் வீட்டினர். உடனே, அவர்கள் பாடச் சொல்வார்கள். பாடலின் பல்லவியை (முதல் வரியை) கூட முடித்திருக்க மாட்டேன், அவர்கள் தமக்குள் பேச ஆரம்பித்து விடுவர். பாடுவதை நான் நிறுத்தி விடுவேன். தாம் விரும்பி கேட்டுக் கொண்ட பாடல் பாதியில் நிறுத்தப்பட்டது என்பது அவர்களுக்கு உறைத்திட சில நிமிஷங்கள் ஆகும்.

சென்னையில் ஒரு கல்வி அதிகாரி தன் பொறுப்பில் இருந்த மாநகராட்சிப் பள்ளி ஆசிரியர்களின் கூட்டத்தில் என்னைப் பேச அழைத்தார். கூட்டத்தில் என்னை அறிமுகம் செய்து வைத்தார். அவருக்கு பழக்கம் போலும். ஆசிரியர்கள் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போதே (பேசிக் கொண்டா இருந்தனர்? உச்சஸ்தாயியில் கத்திக் கொண்டிருந்தனர்). அறிமுகம் செய்து விட்டு அமர்ந்து கொண்டார். நான் எழுந்து நின்றேன் . ஸுமார் இருபது நிமிஷங்கள் அவர்களைப் பார்த்தபடி நின்றேன். நாம் பேசிக் கொண்டிருக்கிறோம், இவன் காத்துக் கொண்டிருக்கிறான் என்ற உணர்வு வந்திட இருபது நிமிஷ நேரம் தேவைப்பட்டது. முழு அமைதி உருவான பின்னரே பேசத் தொடங்கினேன்.

அமைதியாக இருந்தால் கேட்க விருப்பம் உள்ளது என்று அர்தம் இல்லை. பல தனியார்ப் பள்ளிகளில் இதே போன்ற ஆசிரியர் கூட்டங்களில் முழு அமைதி நிலவிடும், தாளாளர் (பள்ளியின்

உரிமையாளர்) அங்கு இருந்தால். அவர் இல்லாத நேரங்களில் ஆசிரியர்களின் உண்மை ஸ்வரூபம் வெளிப்படும். விருப்பத்தை வெளிப்படுத்துவது கேட்பவரின் கண்கள். கண்ணைப் பார்த்துப் பேசினால் கேட்க விருப்பம் இருக்கிறதா என்பது புரிந்து விடும். கேட்க விரும்பாதவர்களிடம் பேசாதே. ஸாதாரண விஷயங்களுக்கே இது பொருந்தும் என்றால் கீதைக்கு?

'தோஷ த்ருஷ்டியுடன் பார்ப்பவரிடம், குறையைப் பார்ப்பவரிடம் பேசாதே'. பள்ளியில் கடைசி பெஞ்ச் மாணவன் பெரும்பாலும் படிப்பிலும் கடைநிலையில் இருப்பான். தோஷ த்ருஷ்டிதான் காரணம். கடைசி பெஞ்சில் இருந்தபடி ஆசிரியரின் உடையிலோ, பழக்கங்களிலோ, உச்சரிப்பிலோ உள்ள குறைகளை கண்டு பிடித்து, உடன் அமர்ந்திருக்கும் மாணவனிடம் கூறி, அவனுடைய பார்வையையும் 'திருத்தி' அமைத்துக் கொண்டிருப்பான். ஒரு குறிப்பிட்ட பழக்கத்தை அவர் எத்தனை தடவை வெளிப்படுத்தினார் என்று எண்ணிக் கொண்டிருப்பான். ஒவ்வொரு ஆசிரியருக்கும் புனைப்பெயர் வைத்துக் கொண்டிருப்பான். இவனுக்கு ஆசிரியர் கற்பித்திடும் விஷயத்தில் ஆர்வம் வந்திடுமா? புரிந்து தான் விடுமா? ஸாதாரண விஷயங்களுக்கே இவ்வாறென்றால், கீதை போன்ற ஆழமான தத்வத்திற்கு? 'குறைப் பார்வையுடன் பார்ப்பவனிடம் கூறாதே', என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

'பக்தி இல்லாதவனிடம் பேசாதே'. மலை ஏற்றம் அல்லது அண்டார்டிகா ப்ரயாணம் செய்து விட்டு திரும்பி இருப்பார். தன் அநுபவங்களைக் கூற ஆரம்பிப்பார். ஓரிரு நிமிஷங்களில் அலுத்து விடும் கேட்பவனுக்கு. 'படங்கள் ஏதேனும் பிடித்து எடுத்து வந்துள்ளாயா?', என்று கேட்பான். பக்தி இல்லை. வெறும் பொழுதுபோக்கு. பக்தி என்பது மேம்போக்கான விஷயங்களைத் தாண்டி, ஆழமாகச் சென்று அறிந்திடும் பான்மை. ஸூக்ஷ்மமானவற்றை உணர்ந்திடும் ஆற்றல். பக்தி உள்ளவன் கேட்டால் அவனுக்கு லாபம்.

'தபஸ் இல்லாதவனிடம் பேசாதே', என்கிறார். தபஸ் என்பது பொறுத்துக் கொள்ளும் ஆற்றல். மாற்றுக் கருத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ளுதல் மற்றும் மாற்றானின் உயர்வை, புகழ்ச்சியைப் பொறுத்துக் கொள்ளுதல், ஆகிய ரெண்டும் இல்லாதவனிடம் பேசக் கூடாது. அயோத்யா ஸ்ரீ ராமர் கோவில் போராட்டத்தின் போது பல்வேறு துறைகளில் இருந்த ப்ரபலமான நபர்களை ஸந்தித்து வந்தோம். இந்த போராட்டத்தின் பின்னணி, வரலாறு, இவற்றை விளக்கிட முயன்றோம். ஒரு ப்ரபல வாரப் பத்ரிகையின் ஆசிரியரிடம் நாங்கள் வந்த நோக்கத்தைக் குறிப்பிட்டவுடன், வந்தவர்களை அமர்ந்திடவும் சொல்லாமல், 'தெரியும். RSSதானே. மதவெறிக் கும்பல்', என்றார். இவரிடம் மேற்கொண்டு என்ன பேசுவது?

அதே போல், ஒரு தாடி நடிகன் நாங்கள் பேசி முடிக்கும் முன், 'என்ன இருந்தாலும் வன்முறை தவறல்லவா? அவரவருக்கு அவரவர் மதம். இது வன்முறையில்தான் முடியப் போகிறது. இது ஸரியல்ல?', என்றார். 'நீங்கள் வன்முறையை வெறுக்கிறீர்களா?' என்று கேட்டோம். 'ஸந்தேஹமில்லை. நான் வன்முறையை மிகக்கடுமையாக எதிர்க்கிறேன்', என்றார். 'நீங்கள் ஹீரோவாக நடித்த படங்களைப் பார்த்தால் அப்படித் தோன்றவில்லையே!', என்றதும் அவருக்குக் கோபம் வந்து விட்டது. மற்றவனின் கருத்தை ஏற்க வேண்டாம். பொறுமையுடன் கேட்கவும் மனஸ் இல்லாதவனிடம் பேசக் கூடாது.

பிறரின் புகழ்ச்சியை ஸஹித்துக் கொள்ளாதவனிடம் பேசிப் ஃபலனில்லை. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் உயர்வைப் பேசாமல் கீதையைப் பற்றிப் பேசமுடியாது. அதைக் கேட்க ஸஹிக்காதவனிடம் பேசுவதால் என்ன ஃபலன்? தொலைக்காக்ஷியில் காட்டப்பட்ட ராமாயணத்தில் ஒரு காக்ஷி வரும். விபீஷணன் ராவணனிடம் பேசும் போது ஸ்ரீ ராம் என்பார். 'ஸ்ரீ என்று சொல்லாதே. வெறும் ராம் என்று சொல்', என்று சீறுவான் ராவணன். ஸ்ரீ என்ற அடைமொழியையும் ஸஹித்துக் கொள்ள முடியாதவனிடம் எப்படிப் பேசுவது? மற்றொரு விஷயம். தன்னை உயர்த்திக் கொள்ள விரும்பாதவனிடம், முயலாதவனிடம் கீதையைக் கூறாதே என்று சொல்வதாகவும் கருதலாம். தன் செயல்களை, எண்ணங்களை, பாவனையை தூய்மையுறச் செய்திடும் முயற்சியே தபஸ். இத்தகைய தபஸ் இல்லாதவனிடம் கீதையைக் கூறினால் விபரீதமான அர்த்தமே எடுத்துக் கொள்வான்.

य इदं परमं गुह्यं मद्भक्तेष्वभिधास्यति ।
भक्तिं मयि परां(ङ्) कृत्वा मामेवैष्यत्यसंशयः ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक ६८}

ய இத₃ம் பரமம்(ங்) கு₃ஹ்யம் மத்₃ப₄க்தேஷ்வபி₄தா₄ஸ்யதி.
ப₄க்திம் மயி பராம்(ங்) க்ருத்வா மாமேவைஷ்யத்யஸம்ஶயஹ..
(அத்₄யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 68)

என் மேல் பக்தி வைத்து, இந்த பரம ரஹஸ்யமான உரையாடலை எவனொருவன் எனது பக்தர்களிடையே சொல்கிறானோ, அவன் என்னையே வந்தடைகிறான். இதில் ஸந்தேஹமில்லை. (18 – 68)

கீதையை பக்தர்களிடையே சொல்வதன் ஃபலன்..

ப்ரயாணிகளுக்கு வஸதிகள் செய்து தருவது காலங்காலமாக புண்ய கார்யமாகக் கருதப்படுகிறது. ஶாலையோரத்தில் மரம் வளர்ப்பதும், கிணறுகள் தோண்டுவதும், அன்னச்சாவடிகள் அமைப்பதும், ஓய்வெடுக்க சத்ரங்கள் கட்டுவதும் எல்லா காலத்திலும் ராஜாக்களாலும் செல்வந்தர்களாலும் செய்யப்பட்டு வந்த ஸத்கர்மங்கள். ப்ரயாணி தன் கையில் உள்ள பாரத்தை இறக்கி வைத்து இளைப்பாறிட ஶாலையோரத்தில் கற்கள் பதிக்கப்பட்டுள்ளதை இன்றும் காண்கிறோம். உலகத்தில் நடந்திடும் இந்தப் ப்ரயாணத்தை ஸுலபமாக்கிடும் முயற்சிகளே புண்யகர்மங்கள் என்றால், பரமனை நோக்கிய மஹாப்ரயாணத்திற்கு ஏற்ற வஸதிகள் செய்தல், அப்ரயாணத்தை லகுவாக்கிட செய்யப் படும் முயற்சி எத்தகை புண்யம் வாய்ந்ததாக இருந்திட வேண்டும்? கீதை அப்ரயாணத்தை ஸுலபமாக்கிடும் ஒரு ஸாதனம். கீதையை, 'ஶ்ரத்தையுடன் எனது பக்தர்களிடம் கூறுபவன் என்னை வந்தடைகிறான்', என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

நமக்கு எதில் ஶ்ரத்தை இருந்திடும்? நாம் நடைமுறைப் படுத்திடும் விஷயங்களில், கடைப்பிடித்திடும் விஷயங்களில் மாத்ரமே ஶ்ரத்தை இருந்திடும். மன:பாடம் செய்து கிளிப்பிள்ளைப் போல் சொல்லுதல், Tape recorder / CD player போல் ப்ரசாரம் செய்தல், ஶ்ரத்தையுடன் கூறுதல் ஆகாது. ஶ்ரத்தை இல்லாதவன் மன:பாடம் செய்து வைத்திருக்கும் வேத மந்த்ரங்களும் கீதை போன்ற நூல்களும் பிணத்தின் கையில் உள்ள வைர மோதிரம் என்கிறார் ஸ்வாமி விவேகானந்தர். கீதையில் உள்ள ஒரே ஒரு விஷயத்தை மட்டும் ஏற்றுக் கொண்டு, ஶ்ரத்தையுடனும் உறுதியாகவும் அதைப் பின்பற்றினால், ஶீக்ரமாகவே முழு கீதையையும் அறிந்து விடலாம். மன:பாடம் செய்வது ஒன்று. ஸம்ஸ்க்ருத மொழி அறிந்திருந்தால் புரிந்து கொள்வது வேறு. கீதையின் பாவனையை உணர்ந்து விடுதல் முற்றிலும் வேறு. இதனால் தான், பரம ரஹஸ்யமான கீதை என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

உடை, நகை, வண்டி, வீடு போன்ற அல்ப வஸ்துக்கள் புதிதாக வாங்கினால் பிறரிடம் காட்டிப் பெருமை அடைகிறோம். நம்மைக் காண வந்த பெரிய மநுஷ்யர்களுடன் எடுத்துக் கொண்ட படங்களையும், அவர்கள் அளித்த பாராட்டுக்களையும், ஆல்பமாகச் சேர்த்து வைத்து வருவோர் போவோரிடம் காட்டுகிறோம். நமக்கு ஏற்பட்ட கஷ்ட நஷ்டங்களை கதை கதையாகப் பிறரிடம் கூறுகிறோம். இவையெல்லாம் ராஜஸம் – தாமஸம் நிறைந்தவர்களின் ஆசைகள். ஒரு விஷயம் தனக்குப் பயன்பட்டது என்று உணர்ந்ததால், அது பிறருக்கும் பயன்படட்டும் என்ற நல்லெண்ணத்தில் பகிர்ந்து கொள்ள விரும்புதல் ஸாத்வீக ஆசை. அதுவும் உலகாயத ரீதியாக இல்லாமல் உள்ளத்தை உயர்த்தக் கூடியது, ஸத்வ குணத்தை வளர்க்கக் கூடியது என்பதை அநுபவித்து உணர்ந்தால், அதைத் தகுந்த நபர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என்று விரும்புவது ஸாத்வீக ஆசை. ஒரு நல்ல புஸ்தகம் படித்தால் அல்லது நல்ல ஸினிமா பார்த்தால் அதைப் பகிர்ந்து கொள்ள விரும்புவது சிறப்பு. கீதையை பக்தர்களிடம் எடுத்துக் கூறுபவர் உள்ளத்திலும் இதே போன்ற விருப்பம் தான் எழுகிறது.

📖 ॐ 📖

न च तस्मान्मनुष्येषु कश्चिन्मे प्रियकृत्तमः ।
भविता न च मे तस्मादन्यः(फ) प्रियतरो भुवि ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक ६९}

ந ச தஸ்மான் மநுஷ்யேஷு கஶ்சிந்மே ப்ரியக்ருத்தமஹ.
ப₄விதா ந ச மே தஸ்மாத₃ந்ய:(ஃப்) ப்ரியதரோ பு₄வி..
(அத்₄யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 69)

எனக்கு மிக ப்ரியமான கார்யத்தைச் செய்த அவனுக்கு ஈடான மநுஷ்யன் கிடையாது. அவனையும் விட ப்ரியமானவன் இந்த பூமண்டலத்தில் வேறு எவரும் கிடையாது. (18 – 69)

அத்தகையவன் செய்திடும் அந்த கார்யமும் (கீதையை என் பக்தர்களிடம் எடுத்துக் கூறும் கார்யம்) எனக்கு ப்ரியமானது. அவனும் எனக்கு ப்ரியமானவன். ப்ரியதர என்ற வார்த்தையைப் பயன் படுத்துகிறார். ப்ரிய என்ற வார்த்தையின் Superlative degree அது. மிக மிக மிக ப்ரியமானவன் என்று அர்தம். கீதையைக் கேட்ட அர்ஜுனன் மீது என்ன விளைவு ஏற்பட்டது? குழப்பம் அழிந்தது. ஸந்தேஹங்கள் ஒழிந்தன. மனத் தெளிவு ஏற்பட்டது. ஸ்வய நினைவு திரும்பியது. இந்த விளைவு பரமனுக்கு மகிழ்ச்சி அளிக்கிறது. உலகக் கவர்ச்சியில் மயங்கி, க்ஷண நேர ஸுகத்திற்குப் பின்னால் ஓடி, து:கத்தில் மூழ்கி இருக்கும் மநுஷ்யனின் நிலை அவனை பரமனிடம் இருந்து தூர விலக்குகிறது. இது பரமனுக்கு வருத்தம் அளிக்கக் கூடியது. தன் குழந்தை, தன்னை விட்டு விலகி இருந்த குழந்தை, மீண்டும் தன்னை நோக்கித் திரும்பினால் அது பரம மகிழ்ச்சி அளித்திடும் அல்லவா? கீதையைக் கூறுபவன், பரமனின் குழந்தையை மீண்டும் பரமனை நோக்கித் திருப்புவதால் பரமனுக்கு ப்ரிய கார்யத்தையே செய்கிறான். பணத்திற்காகவும், புகழுக்காகவும், பாராட்டிற்காகவும், மற்ற ஸ்வயநலத்திற்காகவும், ஏன், மக்களைத் திருத்துவதற்காகவும் நல்வழிப் படுத்துவதற்காகவும் கூட செய்திடாமல், கீதையின் மேல் கொண்ட ஶ்ரத்தையினால் மாத்ரம் தூண்டப்பட்டு, கீதையை ஜனங்களிடம் கூறுபவன் பகவானுக்கு ப்ரியமான கார்யத்தைச் செய்கிறான்.

கீதையை மன:பாடம் செய்ய வைப்பதும், கீதையை சிறு சிறு புஸ்தகங்களாக அச்சிட்டு வெளியிடுவதும், கீதை விளக்க உரை நிகழ்ச்சிகளை நடத்துவதும், கீதையை மையமாக வைத்து போட்டிகள் நடத்துவதும் போன்ற பல சிறிய பெரிய நிகழ்ச்சிகளும் நடத்தலாம். 'நான் கீதையை ப்ரசாரம் செய்கிறேன்', என்ற எண்ணம் எழாமல் செய்ய வேண்டும். ஶ்ரத்தை மாத்ரமே அடிப்படையாகக் கொள்ள வேண்டும். பாத்ரத்தில் பால் நிரம்பி விடுவதால் வழிந்து வெளியே ஓடுவதைப் போல, அறையில் ஸுகந்தம் நிரம்பி விடுவதால் சுற்றியுள்ள அறைகளில் அது பரவிடுவதைப் போல, கீதை உள்ளம் என்னும் கலஶத்தை நிறைத்திட வேண்டும். அந்நிலையில் அது இயல்பாக வெளிப்படும். மற்றவரும் கீதாம்ருதத்தை அள்ளிப் பருகிடுவர்.

📖 ॐ 📖

अध्येष्यते च य इमं(न्) धर्म्यं संवादमावयोः ।
ज्ञानयज्ञेन तेनाहमिष्टः(स्) स्यामिति मे मतिः ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक ७०}

அத்₄யேஷ்யதே ச ய இமம்(ந்) த₄ர்ம்யம் ஸம்வாத₃மாவயோஹோ.
ஜ்ஞானயஜ்ஞேன தேனாஹமிஷ்ட:(ஸ்) ஸ்யாமிதி மே மதிஹி..
(அத்₄யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 70)

எவனொருவன் நம்மிருவரிடையே நடந்த தர்ம மயமான இந்த ஸம்வாதத்தை படித்துப் புரிந்து கொள்கிறானோ, அவன் ஜ்ஞான யஜ்ஞம் செய்து என்னைப் பூஜிக்கிறான் என்பது என் கருத்து. (18 – 70)

கீதையைப் படித்தலே ஜ்ஞான யஜ்ஞம்...

இருவருக்கிடையில் நடக்கும் உரையாடல் ஸம்வாதமாக எப்பொழுது மாறுகிறது? கேட்பவனுடைய தாஹம் அதிகரிக்க அதிகரிக்க, கொடுப்பவனின் ஆற்றலும் அதிகரிக்கிறது.

அர்ஜுனனும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனும் குருக்ஷேத்ர யுத்த க்ஷேத்ரத்திற்கு முன்னரே பல வர்ஷங்கள் ஒருவரை ஒருவர் அறிந்திருக்கின்றனர். அர்ஜுனனே பதினோராம் அத்யாயத்தில் குறிப்பிட்டாற் போல, பல மணி நேரம், பல தினங்கள் சேர்ந்து இருந்திருக்கின்றனர். சேர்ந்து ஸுற்றி இருக்கின்றனர். ஆனால், அவர்களிடையே இப்படிப் பட்ட ஸம்வாதம் நிகழ்ந்ததில்லை. அர்ஜுனனும் இத்தகைய கேள்விகளைக் கேட்டதில்லை. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனும் இத்தகைய ஆழமான தத்வங்களைப் பேசியதில்லை. யுத்தத்திற்குப் பிறகு யுதிஷ்டிரனின் பட்டாபிஷேகம் நடந்த பின், அரண்மனையில் ஓய்வாக அமர்ந்திருக்கும் போது அர்ஜுனன் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனிடம் மீண்டும் ஒரு முறை கீதையைக் கூறிட வேண்டுகிறான். 'யுத்த க்ஷேத்ரத்தில் ஒரு விஶேஷ சூழ்நிலையில் கீதையைக் கூறினேன். கூறினேன் என்று சொல்வதை விட கீதை வெளிப்பட்டது என்று தான் சொல்வேன். இப்பொழுது நான் விரும்பினாலும் என்னால் கூற முடியாது', என்றார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

அர்ஜுனன் மனஸில் ஒரு புயல் கிளம்பி இருந்தது. தன் கடமை என்ன என்ற கேள்வி அவனை நிலை தடுமாற வைத்திருந்தது. அதன் விளைவாகத் தோன்றியிருந்த குழப்பம் அவனது இந்த்ரியங்களை வற்றச் செய்து, ஜீவரஸத்தையே குடித்து விடுமோ என்ற நிலையில் இருந்தான் அர்ஜுனன். அத்தகைய கடுமையான சூழ்நிலையில் ஒரு மநுஷ்யன் தற்கொலை செய்து கொள்வான் அல்லது அவனுள் அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற தீவ்ர தாஹம் தோன்றிடும். அர்ஜுனன் அருகில் இருந்த தன் ஸகாவிடம் உதவிடும் படி வேண்டினான். நண்பனை ஶரண் அடைந்தான். அவனது ஶிஷ்யன் ஆனான் (2 – 17). கேட்பவனின் தாஹம் உக்ரமானால், சொல்பவன் உள்ளும் அவனது தாஹத்தைத் தணித்திடும் ஆற்றல் ஸுரந்திடும். 'கன்று தாயின் மடியை முட்ட முட்ட, பஶுவின் உடலிலுள்ள பால், மடியை அடைந்து விடுவதைப் போல', என்கிறார் ஸ்ரீ ராம்ஸுகதாஸ் அவர்கள். எத்தனை அத்புதக் கேள்விகள் கேட்டான் அர்ஜுனன்! எத்தனை எத்தனை விதங்களில் விளக்கம் அளித்தார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். இது ஒரு ஸாதாரண உரையாடல் இல்லை. அத்புத ஸம்வாதம் இது. வேதங்களின் ஸாரம், உபநிஷதங்களின் தத்வம், பரமாத்மாவின் பரம பாவனையுடன் வெளிப்பட்டிருக்கிறது. அனைவரும் வேதம் படிக்க முடியாது என்று ஶாஸ்த்ரங்கள் தடை விதிக்கின்றன. ஆனால், கீதையை அனைத்து வர்ணத்தாரும் பெண்களும் படிக்க முடியும். கீதை தர்ம மயமானது.

அத்யேஷ்யதே என்றால் படிப்பது. கீதையை ஒருவர் படிக்கப் படிக்க கொஞ்ஜம் கொஞ்ஜம் புரியும். புரிவதால் கீதை படிப்பதில் ஆர்வம் வளர்ந்து, அவரை மேலும் ஆழமாக படிக்கத் தூண்டும். கீதையின் ஆழமான பாவனை அவருக்குப் புரியத் தொடங்கும். அது அவரது வாழ்க்கையின் அன்றாடச் செயல்களில், பழக்க வழக்கங்களில் வெளிப்படத் தொடங்கும். ஒரு நிலையில் கீதையே உருவெடுத்து வந்ததோ என்று தோன்றும் அளவிற்கு, இவரைப் பார்த்தால் கீதை நினைவுக்கு வந்திடும் அளவிற்கு அவருள் ஆழமாகப் பதிந்திடும். இவ்வாறு படிப்பதை ஜ்ஞான யஜ்ஞம் என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். ரெண்டு வகை யஜ்ஞங்கள் உண்டு. ஒன்று த்ரவ்ய யஜ்ஞம். பொருட்களை தீயில் இட்டுச் செய்யப்படுவது. மற்றொன்று ஜ்ஞான யஜ்ஞம். அவித்யையை, அஜ்ஞானத்தைப் பொஸுக்கி ஜ்ஞானத்தை வெளிப்படச் செய்திடும் வேள்வி. ஜ்ஞானம் வெளியிலிருந்து கிடைப்பதில்லை. ஜ்ஞானம் நம்முடைய ஸ்வரூபம். பரமனின் அம்ஶமான நமக்கு ஜ்ஞானம்தான் இயல்பு. அஜ்ஞானம் என்ற மேகம் அதை மூடி மறைத்திருக்கிறது. அஜ்ஞானத்தைப் பொஸுக்கி விட்டால், ஜ்ஞானம் தன்னால் ஒளி விட்டு ப்ரகாஶிக்கும். கீதையை படித்தால் அஜ்ஞானம் பொஸுக்கப் படுகிறது. கீதையைக் கேட்ட அர்ஜுனனும் அதையே சொல்கிறான். 'என் மோஹம் அழிந்தது. இப்பொழுது எனக்குத் தெளிவாகத் தெரிகிறது', என்கிறான்.

ॐ

श्रद्धावाननसूयश्च श्रुणुयादपि यो नरः ।
सोऽपि मुक्तः(श) शुभाँल्लोकान्प्राप्नुयात्पुण्यकर्मणाम् ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक ७१}

ஶ்ரத்$_3$த$_4$ாவாநநஸூயஶ்சஶ்ருணுயாத$_3$பி யோ நரஹ.
ஸோऽபி முக்த:(ஶ்) ஶுப$_4$ா(ம்)ல் லோகாந் ப்ராப்நுயாத் புண்யகர்மணாம்..
(அத்$_4$யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 71)

குறை காணும் கண்களை விட்டு ஶ்ரத்தையுடன் கீதையைக் கேட்டாலும் போதும். பாபங்கள் அழிந்து புண்ய லோகங்களை அவன் அடைந்திடுவான். (18 – 71)

ஶ்ரத்தையுடன் கீதையைக் கேட்பதன் ஃபலன்..

ப்ரசாரம் செய்பவன் மற்றும் படிப்பவன் மட்டும் அல்ல, ஶ்ரத்தையுடன் கேட்பவனும் கூட புண்யலோகங்களை அடைந்திடுவான். எப்படி கேட்க வேண்டும்? கேட்டிடும் போது ஶ்ரத்தை, கேட்டதன் மீது ஶ்ரத்தை. த்ருவனைப் போல கேட்க வேண்டும். தந்தையின் மடி மீது அமர்ந்திருந்த த்ருவனைத் தள்ளி விட்ட அவனது மாற்றுந்தாய், 'காட்டிற்குப் போய் ஸ்ரீ நாராயணனைக் குறித்து தபஸ் செய்து, வரம் பெற்று, அடுத்த ஜன்மத்தில் என் வயிற்றில் பிறந்தால் உன் தந்தையின் மடியில் அமர்ந்திடலாம்', என்று சொன்னாள். சொல்பவள் அவனிடம் கடுமையாக நடந்து கொண்ட அவனது சிற்றன்னை. எனினும், ஐந்து வயஸு பாலகனான த்ருவன் ஶ்ரத்தையுடன் அவள் சொல்வதைக் கேட்டான். அவள் சொன்ன விஷயத்திலும் முழு ஶ்ரத்தை கொண்டான். வனத்திற்குச் சென்று தபஸ் புரிந்து ஸ்ரீமன் நாராயணனின் தர்ஶனம் பெற்றான்.

அறிவுக் கண்ணைத் திறந்து வைத்துக் கேட்பது, அஹங்காரக் கண்ணைத் திறந்து வைத்துக் கேட்பது, ஶ்ரத்தையுடன் கேட்பது, என்று மூன்று வகையில் எதையும் கேட்கலாம் . ஸம்ஸ்க்ருத மொழியை அறிந்து, கீதையையும் வார்த்தை வார்த்தையாக பிரித்தறிந்து, பல்வேறு பாஷ்யக்காரர்கள் எவ்வாறு விளக்கி இருக்கின்றனர் என்பதை எல்லாம் கரைத்துக் குடித்து, இப்பொழுது இவர் என்ன சொல்கிறார் பார்ப்போம் என்ற மனநிலையில் கேட்பது அறிவுக் கண்ணால் கேட்பதாகும். 'நான் கீதையை நேராகவும் தலைகீழாகவும் அறிவேன். இவன் புதியதாக என்ன சொல்லி விடப் போகிறான்? என்னதான் சொல்கிறான் கேட்போமே', என்ற மனநிலையில் கேட்பது அஹங்காரக் கண்ணுடன் கேட்பதாகும். 'கீதை ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய வாணியிலிருந்து வெளிப்பட்டது. கேட்கக் கேட்கத் தெவிட்டாதது. மீண்டும் ஒரு முறை கேட்கும் பாக்யம் கிடைத்திருக்கிறது, என்ற மனநிலையுடன் கேட்பது ஶ்ரத்தையுடன் கேட்பதாகும்.

ஸ்ரீ சைதன்ய மஹாப்ரபு கீதையைப் பற்றி பேசுவார். அதைப் பலரும் கேட்டிடுவர். ஒருவன் மட்டும் கண்களில் கண்ணீர் வழிந்தோடிட அமர்ந்திருப்பான். மற்றொருவன் அவனைப் பற்றி ஸ்ரீ சைதன்யரிடம் கோளிட்டான். "இவன் கீதையைத் தூய்மையான உச்சரிப்புடன் படிப்பதும் இல்லை. தப்பு தப்பாக படிக்கிறான். ஆனால், உங்கள் முன் கண்ணீர் விட்டு நடிக்கிறான்", என்றான். ஸ்ரீ சைதன்ய மஹாப்ரபு அவனைத் தன்னருகில் அமர வைத்து, 'நீ கீதை கேட்க வருகிறாய். உனக்கு கீதையில் என்ன புரிகிறது?' என்று கேட்டார். அவன், 'இல்லை ப்ரபு. எதுவும் புரிவதில்லை', என்றான். 'பின் ஏன் அழுகிறாய்?' என்று கேட்டார் ஸ்ரீ சைதன்யர். 'அர்ஜுன உவாச என்பதைக் கேட்டவுடன் அர்ஜுனன் கேட்டுக் கொண்டிருப்பதை நான் பார்க்கிறேன். நீங்கள் ஸ்ரீ பகவான் உவாச என்றவுடன் பகவான் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் பதில் சொல்வதை நான் பார்க்கிறேன். இவர்கள் இருவரும் உரையாடிக் கொண்டு இருப்பதைப் பார்க்கிறேன். ஆனால், அர்ஜுனன் என்ன கேட்டான், பகவான் அவனுக்கு என்ன பதில் அளித்தார் என்று நீங்கள் விளக்கிடும் எதுவும் எனக்குப் புரியவில்லை. அதனால், நான் அவர்களின் தர்ஶனத்திலேயே மகிழ்கிறேன்', என்று பதிலளித்தான் அந்த எளியவன். அவனுடைய ஶ்ரத்தையைக் கண்டு நெகிழ்ந்த ஸ்ரீ சைதன்யர் அவனை ஆரத் தழுவினார்.

📖 ॐ 📖

कच्चिदेतच्छ्रुतं पार्थ त्वयैकाग्रेण चेतसा ।
कच्चिदज्ञान सम्मोहः(फ) प्रनष्टस्ते धनञ्जय ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक ७२}

கச்சிதேதச்ச்₂ருதம் பார்த₂ த்வயைகாக்₃ரேண சேதஸா.
கச்சித₃ஜ்ஞான ஸம்மோஹ:(ஃப்) ப்ரநஷ்டஸ்தே த₄னஞ்ஜய..
(அத்யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 72)

ஹே பார்த! நீ ஒருங்கிணைந்த மனஸுடன் கேட்டாயா? அஜ்ஞானத்தின் காரணமாக

உன் மனஸில் தோன்றியிருந்த மோஹம் ஒழிந்ததா? தனஞ்ஜயனே! (18 – 72)

ஶ்ரத்தையுடன் கேட்பவன் புண்ய லோகங்களை அடைந்திடுவான் என்று சொன்னவுடன் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அர்ஜுனனிடன் கேட்கிறார். 'நீ கேட்டாயா? மனஸை ஒருங்கிணைத்துக் கேட்டாயா? அஜ்ஞானத்தின் காரணமாக உன்னுள் தோன்றியிருந்த மோஹம் அழிந்ததா?' ரெண்டு நண்பர்களிடையே நடந்த அத்புத ஸம்வாதத்தில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் பேச்சு, வாஞ்ஜை நிறைந்த இக்கேள்வியுடன் நிறைவு பெறுகிறது. இதற்கு அர்ஜுனன் அளித்த பதிலே அடுத்த ஶ்லோகம்.

📖 ॐ 📖

अर्जुन उवाच
नष्टोमोहः(स्) स्मृतिर्लब्धा त्वत्प्रसादान्मयाच्युत ।
स्थितोऽस्मि गतसन्देहः(ख्) करिष्ये वचनं(न्) तव ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक ७३}

அர்ஜுன உவாச
நஷ்டோ மோஹ:(ஸ்) ஸ்ம்ருதிர்லப்$_3$த$_4$ா த்வத்ப்ரஸாத$_3$ாந்மயாச்யுத.
ஸ்தி$_2$தோऽஸ்மி க$_3$தஸந்தே$_3$ஹ:(க்$_2$) கரிஷ்யே வசனம்(ந்) தவ..
(அத்யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 73)

ஹே அச்யுத! தங்கள் அருளால் என் மனஸில் மோஹம் ஒழிந்தது. என் ஸ்வயநினைவு திரும்பியது. ஸந்தேஹங்கள் மறைந்து நான் ஸ்திரமானேன். தங்களின் ஆஜ்ஞையை நான் நிறைவேற்றுவேன். (18 – 73)

நீங்கள் சொன்னபடி செய்திடுவேன்..

முதல் அத்யாயத்தில் அர்ஜுனன், 'என் ஶரீரம் நடுங்குகிறது. என்னால் நிலையாக நிற்கவும் முடியவில்லை. காண்டீவம் என் கையிலிருந்து நழுவுகிறது', என்றான். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனிடம் கீதையைக் கேட்ட பின்னர், 'ஸ்திதோऽஸ்மி', என்கிறான். 'நான் நிலையாகவும் உறுதியாகவும் இருக்கிறேன்', என்கிறான்.

'என் மனஸில் பலவகையான ப்ரமைகள் தோன்றுகின்றன. பற்பல விபரீதமான ஶகுனங்களைக் காண்கிறேன். கண்ணா! நான் குழம்பி இருக்கிறேன். உன்னை விட்டால் எனக்கு யார் இருக்கிறார்? எனக்கு வழி காட்டிடு', என்று கண்களில் கண்ணீருடன் வேண்டி நின்றான். இப்பொழுது, 'நஷ்டோ மோஹ:' என்கிறான். 'என் மோஹம் அழிந்தது. குழப்பம் தீர்ந்தது', என்கிறான்.

ஆசார்யரையும் பூஜைக்கு உரியவரையும் கொல்வது தர்மமாகுமா? உறவினர்களைக் கொன்று விட்டு, ராஜ்ய போகம் அநுபவிப்பது எப்படி? குலம் அழிந்தால் குலதர்மம், ஜாதி தர்மம் எல்லாம் அழிந்து விடும் அல்லவா? முன்னோர்களும் நரகத்தில் விழுந்து விடுவார்கள் அல்லவா? நான் செய்ய இறங்கியிருப்பது மஹாபாபச் செயல் அல்லவா? என்று பலப்பல ஸந்தேஹங்களை வெளியிட்டு எனக்கு மேன்மையானது எது என்று தெரியவில்லை. உறவினர்களின் ரக்தத்தைக் குடித்து, ராஜ்யத்தைப் பெறுவதை விட பிக்ஷை எடுத்து வாழ்வதே மேலானது என்றெல்லாம் புலம்பிய அர்ஜுனன் இப்பொழுது, 'கத ஸந்தேஹ:!!! ஸ்ம்ருதி: லப்தா', என்கிறான். 'என் ஸந்தேஹங்கள் தீர்ந்தன. என் ஸ்வய நினைவு திரும்பியது', என்கிறான்.

த்வத் ப்ரஸாதாத், தங்கள் அநுக்ரஹத்தால், இது நடந்தது என்கிறான். குழம்புவது நம் மோஹத்தால். தெளிவது அவன் பார்வையால். தடுமாறுவது நாம் இந்த உலகத்தைப் பற்றுவதால். நிலைப்பது அவன் நம்மைப் பற்றுவதால். ஸந்தேஹம் கொள்வது நம்முடைய அறியாமை. ஸந்தேஹம் தீர்வது அவனுடைய அருள். ஸ்வயநினைவை இழப்பது நம் மூடத்தனத்தால். ஸ்வயநினைவு பெறுவது அவனது ஜ்ஞான ஒளியால். அழிவது நம் உரிமையாக இருக்கலாம். நம் கையில் இருக்கிறது. உயர்வது அவன் அநுக்ரஹம் இன்றி முடியாது.

'நீ எனக்கு ப்ரியமானவன் என்பதால் உனக்குக் கூறினேன். இனி நீ உன் விருப்பம் போல் செய்திடு', என்கிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். 'என் மோஹம் அழிந்தது. நீ கூறியபடி நான் செய்கிறேன்', என்கிறான் அர்ஜுனன். குரு ஶிஷ்யனின் அத்புத ஜோடியைப் பாருங்கள்.

📖 ॐ 📖

सञ्जय उवाच
इत्यहं वासुदेवस्य पार्थस्य च महात्मनः ।
संवादमिममश्रौषमद्भुतं रोमहर्षणम् ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक ७४}

ஸஞ்ஜய உவாச
இத்யஹம் வாஸுதே₃வஸ்ய பார்த₂ஸ்ய ச மஹாத்மநஹ.
ஸம்வாத₃மிமமஶ்ரௌஷமத்₃பு₄தம் ரோமஹர்ஷணம்..
(அத்யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 74)

ஸஞ்ஜயன் சொன்னான். இவ்வாறு நான் பகவான் வாஸுதேவனுக்கும் மஹாத்மா பார்தனுக்கும் இடையே நடைபெற்ற மெய்ச்சிலிர்க்க வைத்திடும் அத்புதமான உரையாடலைக் கேட்டேன். (18 – 74)

மெய்ச்சிலிர்க்க வைத்திடும் அத்புத ஸம்வாதம்...

கீதையின் இறுதி ஶ்லோகங்கள் ஸஞ்ஜயனால் பேசப் பட்டவை. ஸஞ்ஜயன் பகவான் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனையும் அர்ஜுனனையும் மஹாத்மா என்கிறார். ஸஞ்ஜயனின் ஹ்ருதயம் பாண்டவர்களின் பக்ஷமே என்பதை மீண்டும் வெளிப்படுத்துகிறார். அர்ஜுனன் மஹாத்மன் என்பதில் என்ன ஸந்தேஹம்? அவன் ஆஜ்ஞைக்கு அடி பணிகிறார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். அவன் கேள்விகளுக்கு பதில் அளிக்கிறார். அவன் விருப்பத்திற்கு இணங்கி, விஶ்வரூபம் காட்டினார்.

இதையுணர்ந்த ஸஞ்ஜயனும் தூய மனஸ் படைத்தவரே. இந்த உரையாடல் என்னை மெய்ச்சிலிர்க்க வைத்தது என்கிறார் ஸஞ்ஜயன். இவர் மேன்மையானவர். ஆதலால், மேன்மையான கீதையைக் கேட்ட இவருக்கு மயிர்க் கூச்செடுக்கிறது. கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருகுகிறது. அதே உரையாடல் த்ருதராஷ்ட்ரன் மீது எவ்வித தாக்கத்தையும் ஏற்படுத்தவில்லை. அது அவனுடைய ஸ்வபாவத்தைக் காட்டுகிறது.

📖 ॐ 📖

व्यास प्रसादाच्छ्रुतवानेतद्गुह्यमहं परम् ।
योगं योगेश्वरात्कृष्णात्साक्षात्कथयतः(स्) स्वयम् ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक ७५}

வ்யாஸ ப்ரஸாத₃ாச்ச்₂ருதவாந் ஏதத்₃கு₃ஹ்யமஹம் பரம்.
யோக₃ம் யோகே₃ஶ்வராத் க்ருஷ்ணாத் ஸாக்ஷாத்கத₂யத:(ஸ்) ஸ்வயம்..
(அத்யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 75)

ஸ்ரீ வ்யாஸருடைய அருளால் நான் பரம ரஹஸ்யமான யோகத்தைப் பற்றி நேரடியாக யோகேஶ்வரன் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் தன் திருவாயால் சொல்லக் கேட்டேன். (18 – 75)

வ்யாஸர் அருளிய ப்ரஸாதம்..

தனக்கு இந்த அரும் வாய்ப்பை அருளிய பகவான் ஸ்ரீ வ்யாஸரை நன்றிப் பெருக்குடன் நினைக்கிறார் ஸஞ்ஜயன். பகவான் ஸ்ரீ வேத வ்யாஸரே ஸஞ்ஜயனுக்கு திவ்ய த்ருஷ்டியை அருளினர். குருக்ஷேத்ர யுத்த க்ஷேத்ரத்தில் நின்றிருந்த வேறெவராலும் இந்த அத்புத ஸம்வாதத்தைக் கேட்க முடியவில்லை. ஸஞ்ஜயனும் யுத்தத்தின் முதல் பத்து தினங்கள் வரை, பீஷ்ம பிதாமஹர் வீழ்ந்த நாள் வரை, யுத்த க்ஷேத்ரத்தில்தான் இருந்தார். பீஷ்மர் வீழ்ந்த பின்னர், இனி பாண்டவர்களுக்கே ஜயம்

என்பது உறுதியான பின்னரே ஹஸ்தினபுரம் திரும்பினார். அவ்வாறு திரும்பியவரை, 'யுத்த பூமியில் என்ன நடந்தது? சொல் ஸஞ்ஜயனே!' என்று த்ருதராஷ்ட்ரன் கேட்ட பிறகு, தான் கேட்ட கீதை என்ற ஸம்வாதத்தைக் கூறத் தொடங்குகிறார் ஸஞ்ஜயன்.

நாம் படித்திடும் கீதை ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அர்ஜுனனுக்குக் கூறக் கேட்ட ஸஞ்ஜயன் த்ருதராஷ்ட்ரனுக்குக் கூறியது. 'வ்யாஸரின் அருளால் நான் இதைக் கேட்டேன்', என்கிறார். 'ஸாக்ஷாத் பகவான் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் தன் திருவாயால் சொல்ல நேரில் கேட்டேன்', என்கிறார். 'அத்புத ஸம்வாதம்', என்கிறார். 'பரம ரஹஸ்யமான ஸம்வாதம்', என்கிறார். நன்றிப் பெருக்கில், பேரானந்தத்தில் புளகாங்கிதம் அடைகிறார் ஸஞ்ஜயன். இந்த ஸம்வாதத்தைக் கேட்டிடும் அர்ஹதை தனக்குக் கிடையாதெனக் கருதுகிறார் ஸஞ்ஜயன். நெல்லுக்குப் பாய்ந்த நீர் புல்லுக்கும் கிடைத்து விடுவதைப் போல, தனக்கும் இப்பேறு கிடைத்ததாக ஆனந்தமடைகிறார். தூய்மையானவர் எங்கிருந்தாலும், பாபிகளின் மத்தியில் இருந்தாலும், தேரோட்டி என்ற மிக ஸாதாரண வேலையில் இருந்தாலும் பரமனின் அநுக்ரஹம் அவரைத் தேடி வரும் என்பது நிஶ்சயம்.

📖 ॐ 📖

राजन् संस्मृत्य संस्मृत्य संवादमिममद्भुतं । केशवार्जुनयोः(फ) पुण्यं हृष्यामि च मुहुर्मुहुः ।।
तच्च संस्मृत्य संस्मृत्य रूपं अत्यद्भुतं हरेः । विस्मयो मे महान् राजन् हृष्यामि च पुनः(फ) पुनः ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक ७६, ७७}

ராஜன் ஸம்ஸ்ம்ருத்ய ஸம்ஸ்ம்ருத்ய ஸம்வாத$_3$மிமமத்$_3$பு$_4$தம்.
கேஶவார்ஜுனயோ:(ஃப்) புண்யம் ஹ்ருஷ்யாமி ச முஹுர்முஹுஹு..
தச்சஸம்ஸ்ம்ருத்ய ஸம்ஸ்ம்ருத்ய ரூபம் அத்யத்$_3$பு$_4$தம் ஹரேஹே.
விஸ்மயோ மே மஹான் ராஜன் ஹ்ருஷ்யாமி ச புந:(ஃப்) புநஹ..
(அத்யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 76, 77)

ராஜன்! ஸ்ரீ கேஶவன் - அர்ஜுனன் இந்த இருவரிடையே நடந்த அத்புதமான இந்த புநித உரையாடலை மீண்டும் மீண்டும் நினைத்து நான் ஆனந்தம் அடைகிறேன்.
மேலும் பகவான் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் அதி அத்புத விராட ரூபத்தை நினைத்து நினைத்து நான் என்னை மறக்கிறேன். ஆஶ்சர்யத்தில் மூழ்குகிறேன். ஆனந்தம் அடைகிறேன். (18 – 76, 77)

மீண்டும் மீண்டும் ஆனந்தத்தில் மூழ்குகிறேன்..

ஸஞ்ஜயன் ஆனந்தப் பெருக்கில் கூத்தாடத் தொடங்குகிறார். மீண்டும் மீண்டும் தான் கேட்ட கேஶவார்ஜுன ஸம்வாதத்தை நினைத்து நினைத்து உணர்ச்சி வஶப்படுகிறார். மீண்டும் மீண்டும் தான் கண்டு களித்த விஶ்வரூப தர்ஶனத்தை நினைவுப் படலத்தில் கொண்டு வந்து உருகுகிறார். அவர் எழுந்து நின்று களிப்பு நடனம் புரிந்திருக்க வேண்டும். அவருடைய ஆனந்த நிலையை, உத்ஸாஹப் பேருற்றை, உவகைத் துள்ளலை, பாவம் அந்த குருட்டு ராஜன் எங்ஙனம் அறிவான்? அவன் கண்களால் மட்டுமா குருடன்? பிள்ளை மோஹத்தில் அவனுடைய உள்ளமும் பாறை போல் இறுகி, உத்ஸாஹம் பெற முடியாத அளவிற்கு குருடாகி விட்டிருந்தது. அவனுடைய சிந்தனையும் இருண்டு போய் குருடாகி இருந்தது. அவனுக்கு ஸஞ்ஜயனின் இந்த உத்ஸாஹக் கூத்து எரிச்சல் ஊட்டி இருக்க வேண்டும். 'அட! நீ யாருடைய ஸேவையில் இங்கு அமர்த்தப் பட்டிருக்கிறாய்? உனக்கு ஸம்பளம் கொடுப்பது யார்? நீ யாருடைய உப்பைத் தின்று உயிர் வாழ்கிறாய்? சொல். துர்யோதனனின் மாபெரும் ஸேனை வெற்றி காணப்போகும் ஸாத்தியக் கூறுகளைச் சொல்', என்று ஸஞ்ஜயனிடம் சீறியிருக்க வேண்டும். இதைக் கேட்டதும், ஆனந்த நினைவுகளில் மூழ்கியிருந்த ஸஞ்ஜயன், தான் த்ருதராஷ்ட்ரனின் ஸேவகன் என்பதையும் மறந்து, வெளியிட்ட ஸத்ய முழக்கம்தான் அடுத்து வரும் இறுதி ஶ்லோகம். இது ஸஞ்ஜயனின் ஆழ்மனஸில் இருந்து பீறிட்டுக் கிளம்பிய ஸத்ய வாக்கு. 'நீயும் உன் மைந்தர்களும் தோற்று அழிவீர்கள்', என்று நேரடியாக சொல்லவில்லை. அதையே, அதையும் விட வலிமையான வார்த்தைகளில் கூறுகிறார் ஸஞ்ஜயன்.

📖 ॐ 📖

यत्र योगेश्वरः(ख) कृष्णो यत्र पार्थो धनुर्धरः ।
तत्र श्रीर्विजयो भूतिर्ध्रुवा नीतिर्मतिर्मम ।।
{अध्याय १८ ~ श्लोक ७८ }

யத்ர யோகே$_3$ஶ்வர:(க்$_2$) க்ருஷ்ணோ யத்ர பார்தே$_2$ா த$_4$நுர்த$_4$ரஹ.
தத்ர ஸ்ரீர்விஜயோ பூ$_4$திர்த்$_4$ருவா நீதிர்மதிர்மம..
(அத்யாயம் 18 ~ ஶ்லோகம் 78)

சிந்தனையும் வேண்டும். செயலும் வேண்டும்.

எங்கே யோகேஶ்வரன் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் இருக்கிறானோ, எங்கு வில்லேந்திய விஜயன் இருக்கிறானோ, அங்கு வைபவம், வெற்றி, நன்மை மற்றும் உறுதியான நீதி நிலைத்திருக்கும் என்பதே என் கருத்து. (18 – 78)

எங்கு யோகேஶ்வரன் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் இருக்கிறாரோ, எங்கு தநுர்தரன், வில்லேந்திய விஜயன் இருக்கிறானோ...

சிந்தனையும் வேண்டும். செயலும் வேண்டும்.

ஒரு தத்வஜ்ஞானமும் வேண்டும். அதற்குச் செயல் வடிவம் கொடுத்திடும் ஆற்றல் மிக்க வீரர்களும் வேண்டும்.

ஒரு கல்பனையும் வேண்டும். அந்த கல்பனைக்கு உயிரூட்டிடும் படைப்பாளி கலைஜ்ஞனும் வேண்டும்.

ஒரு லக்ஷ்யமும் வேண்டும். அதனை எய்திட துடிப்புள்ள இளமையும் வேண்டும்.

ரெண்டும் இணைந்தால் வெற்றி, மேன்மை, வைபவம், நீதி எல்லாம். கேஶவார்ஜுன என்று சேர்த்தே சொல்கிறார் தேரோட்டி ஸஞ்ஜயன். ரெண்டாகப் பிரிந்து நிற்காமல் ஒன்றாகி விட வேண்டும். அத்வைதமாகி விட வேண்டும். தர்மத்தால் நடத்தப்படாத, பெரும் ஸேனை இருந்தென்ன ஃபலன்? சிந்தனை இல்லாத செயலும் வீண். கல்பனை இல்லாத படைப்பாளி கலைஜ்ஞனும் வீண். லக்ஷ்யம் இல்லாத இளமை வீண். தத்வமில்லாத செயல் துடிப்பும் வீண். செயல் ஆற்றல் இல்லாத தத்வ ஜ்ஞானமும் வீண். எவன் தர்மத்துடன் தன்னை இணைத்துக் கொள்கிறானோ, எந்த ஸமூஹம் தர்மத்திற்காக, தர்மத்தைச் செயல்படுத்த வாழ்கிறதோ, எந்த தேஶம் தர்மத்திற்கு தலைமை ஸ்தானம் கொடுத்து விட்டு, அதன் ஆணையின் கீழ் செயல் படுகிறதோ, அந்த நபருக்கும், ஸமூஹத்திற்கும், தேஶத்திற்கும் வெற்றி நிஶ்சயம். எங்கு இந்த அத்வைத இணைப்பு நிகழ்ந்து விட்டதோ, அங்கு உறுதியான நீதி நிலைத்திடும். அங்கு வைபவம் குவிந்திடும். அனைவருக்கும் நன்மை அங்கே நிலைத்திடும். அங்கு மாத்ரமே நிலைத்திடும்.

சிந்தனையற்ற செயல், லக்ஷ்யம் இல்லாத முயற்சிகள், தத்வம் இல்லாத வாழ்க்கை... ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் இல்லாத அர்ஜுனன். அது ம்ருக நிலை. அங்கு வெற்றி வருகிறாற் போல் தோன்றலாம். இணைப்பு நேர்ந்தால் மாத்ரமே வெற்றி மேல் வெற்றி. இறுதி வெற்றி. நிலைத்த வெற்றி.

ப்ருஹதாரண்யக உபநிஷதம், 'தர்மத்துடன் இணைந்து விட்டால் பலஹீனன் பலவானுக்கு ஸமமாகி விடுகிறான்', என்கிறது. 'ஒரு பக்ஷத்தில் நான் மாத்ரம் இருப்பேன். என்னுடைய பெரும்படை மற்றொரு பக்ஷத்தில் இருந்திடும். எது வேண்டும் என்று நீங்களே தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளுங்கள்', என்றார் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன், தன்னிடம் ஆதரவு கேட்டு வந்த துர்யோதனன் மற்றும் அர்ஜுனனிடம். துர்யோதனன் பெரும் ஸேனையை தேர்ந்தெடுத்தான். அர்ஜுனன் ஆயுதமேந்தாத ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனைத் தேர்ந்தெடுத்தான். அவனை ஒரு வடிகட்டிய அசடு என்று கூட துர்யோதனன் நினைத்திருக்கலாம். தர்மத்துடன் இணைந்தவுடன் சிறிய ஸேனையும் மாபெரும் ஸேனையாகி விடுகிறது என்பதை அவன் அறிந்திருக்கவில்லை.

Secularism என்ற பெயரில் கடந்த அறுபது - எழுபது வர்ஷங்களாய் பாரத தேஶத்தை தர்ம - ஶூந்யமாக்கிடும் முயற்சிகளுக்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைக்க வேண்டிய

காலம் வந்து விட்டது. கீதையிலிருந்து ஒளி பெற்று தர்மத்துடன் நாம் இணைந்து விட்டால் பாரதத்தின் பொருளாதாரமும், உலக அரங்கில் பாரதத்தின் கௌரவமும், உலகமனைத்திற்கும் பாரதம் ஆற்றக்கூடிய நன்மையும், எல்லா துறைகளிலும் நேர்மையும் ந்யாயமும் நீதியும் ஓங்கிடும். பாரதம் தன் ஸ்வயத் தன்மையுடன் மீண்டும் ஒரு முறை ராமராஜ்யமாக, தர்ம ராஷ்ட்ரமாக, ஹிந்து ராஷ்ட்ரமாக ஜ்வலித்திடும்.

ॐ

ॐ श्री परमात्मने नमःतत्सदिति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुन संवादे मोक्ष सन्न्यास योगो नामाष्टादशोऽध्यायः ।।

ॐ தத்ஸதி$_3$தி ஸ்ரீமத்$_3$ ப$_4$க$_3$வத்$_3$ கீ$_3$தாஸூபநிஷத்ஸு ப்$_3$ரஹ்மவித்$_3$யாயாம் யோக$_3$ஶாஸ்த்ரே ஸ்ரீக்ருஷ்ணார்ஜுன ஸம்வாதே$_3$ மோக்ஷ ஸந்ந்யாஸ யோகோ$_3$ நாமாஷ்டாத$_3$ஶோऽத்$_4$யாயஹ..

இத்துடன் ப்ரஹ்ம வித்யையும் யோகஶாஸ்த்ரமுமான ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை என்னும் உபநிஷதத்தில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுக்கும் அர்ஜுனனுக்கும் இடையே நடந்த உரையாடலின் 'மோக்ஷ ஸந்ந்யாஸ யோகம்' என்ற பதினெட்டாம் அத்யாயம் நிறைவுற்றது.

ॐॐॐॐॐ **ஹரி: ஓம் தத் ஸத்** ॐॐॐॐॐ

ௐ

விஷயவாரியாக பக்க எண்களின் பட்டியல்

அத்யாயம் 1 ...(விஷயம் ~ பக்கம் எண்) :: த்ருதராஷ்ட்ரனின் கேள்வி ... (12)♦ பயத்தில் துர்யோதனனின் பிதற்றல் ... (14)♦ மஹாரதர்கள் ... (15)♦ பீஷ்மர் ஶங்கை முழக்கினர் ... (19)♦ ஶங்குகளின் முழக்கம் ... (21)♦ அர்ஜுனன் யுத்தத்திற்குத் தயார் ... (24)♦ ரெண்டு பக்கமும் பார் அர்ஜுன ... (26)♦ ரெண்டு ஸேனைகளிலும் எனது பந்துக்களே ... (27)♦ தளர்ந்தான் அர்ஜுனன் ... (28)♦ அர்ஜுனனின் புலம்பல் ... (30)♦ வர்ணக்கலப்பு. பெண்கள் கெட்டலைவர் ... (35)♦ குலநாஶம், முன்னோர்கள் நரகத்திற்கு வீழ்ச்சி ... (35)♦

அத்யாயம் 2 ... (விஷயம் ~ பக்கம் எண்) :: ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் அதிர்ச்சி வைத்யம் அர்ஜுனனுக்கு ... (41)♦ ஶரணடைகிறான் அர்ஜுனன் ... (42)♦ கீதையின் ஆரம்பம். வருத்தப் படாதே - பண்டிதன் யார்? (46)♦ ஶரீரமே அழிகிறது ... (47)♦ ஸத் - அஸத் ... (50)♦ உனக்கு மரணம் இல்லை ... (52)♦ மரணம் ~ மறு ஜன்மம் ... (54)♦ ஆத்மா மாறாது. அழியாது. மரிக்காது ... (55)♦ ஸ்வதர்மம் ... (60)♦ யுத்தம் புரியவில்லை என்றால் ... (61)♦ யுத்தம் புரிதல் பாபம் இல்லை ... (63)♦ புத்தியோகம் ... (64)♦ செயலில் மாத்ரமே நமக்கு அதிகாரம் ... (70)♦ ஸமத்வமே யோகம் ... (71)♦ திறம்பட செயலாற்றுதலே யோகம் ... (72)♦ மோஹம் ... (73)♦ ஸ்திதப்ரஜ்ஞா அல்லது ஸ்திர புத்தி ... (76)♦ ஆமையைப் போல ... (79)♦ அழிவுக்கான பாதை ... (81)♦ உயர்வுக்கான பாதை ... (83)♦ புத்தி என்ற படகு ~ மனஸென்னும் காற்று ... (84)♦ பிறனுக்குப் பகல் இவனுக்கு ராத்ரீ ... (85)♦ நதிகளின் நீர் வரத்து ஸமுத்ரத்தை நிறைப்பதில்லை ... (86)♦

அத்யாயம் 3 ... (விஷயம் ~ பக்கம் எண்) :: அர்ஜுனனின் கேள்வி: ஜ்ஞானமா கர்மமா? (89)♦ ஜ்ஞானம் ~ Introvert; கர்மம் ~ Extrovert ... (90)♦ கர்மம் ... (91)♦ யஜ்ஞ பாவனையுடன் கர்மம் ... (95)♦ பரஸ்பர யஜ்ஞ பாவனை - ப்ரக்ருதியின் அடிப்படை ... (96)♦ பகிர்தல் ... (97)♦ ப்ரக்ருதியின் சக்ரம் ... (101)♦ பற்றற்ற கர்மம் மூலம் பரமனின் ப்ராப்தி ... (104)♦ தலைமை ... (106)♦ ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் ஒரு தலைவன் ... (108)♦ கர்தா (செய்பவன்) நானா? (112)♦ முக்குணங்கள் ... (113)♦ செயல் புரிபவனின் மனப்பான்மை ... (114)♦ ஸ்வதர்மம் ... (119)♦ அர்ஜுனன் கேள்வி. பாபம் செய்யத் தூண்டுவது எது? (120)♦ காம க்ரோதமே காரணம் ... (121)♦ ஜ்ஞானத்தை மூடி மறைத்திடும் காமம் ... (122)♦ இந்த்ரியங்களை வஶப்படுத்திடு ... (125)♦ காமம் மஹாஶக்திஶாலி ... (125)♦

அத்யாயம் 4 ... (விஷயம் ~ பக்கம் எண்) :: வாழையடி வாழையாக வந்த யோகம் ... (129)♦ மறைந்தாலும் மீண்டும் தோன்றிடும் ... (130)♦ அர்ஜுனனின் கேள்வி ...(133)♦ அவதார ரஹஸ்யம் ...(133)♦ அவதாரத்தின் காலமும் நோக்கமும் ...(136)♦ எனது ஜன்மமும் கர்மமும் திவ்யமானவை ...(137)♦ உனது மனப்பான்மைக்கு ஏற்ப எனது அருள் ...(138)♦ சாதுர்வர்ணம், எனது படைப்பு ...(141)♦ பற்றற்ற கர்மம் பிணைப்பதில்லை ...(144)♦ முமுக்ஷு ...(144)♦ கர்ம, அகர்ம, விகர்ம, ப்ரதிகர்ம ...(145)♦ பண்டிதன் யார்? ...(149)♦ கர்ம யோகீ ...(152)♦ பல்வித யஜ்ஞங்கள் ...(154)♦ யஜ்ஞ ஶிஷ்டம் அம்ருதம் ஆகும் ...(162)♦ ஜ்ஞானமே உத்தமம் ...(164)♦ ஜ்ஞானத்தைப் பெற்றிட ...(164)♦ ஜ்ஞானத்தீ கர்மவினைகளை பொசுக்கி விடும் ...(167)♦ ஜ்ஞானம் பவித்ரமானது ...(167)♦ ஶ்ரத்தையில் ஜ்ஞானம் பிறந்திடும் ...(168)♦ ஸந்தேஹம் கொண்டவனின் கதி ...(170)♦ அஜ்ஞானத்தின் விளைவான ஸந்தேஹத்தை ஜ்ஞானத்தால் வெட்டி அழித்திடு... (172)♦

அத்யாயம் 5 ... (விஷயம் ~ பக்கம் எண்) :: கர்ம ஸந்யாஸமா கர்மயோகமா? அர்ஜுனனின் கேள்வி ...(174)♦ கர்மயோகமே விஶேஷமானது ...(175)♦ ஸந்யாஸீ ... (176)♦ ஸாங்க்யமும் யோகமும் ஒன்றே, பண்டிதன் யார்? (177)♦ கர்மயோகீ ... (179)♦ நான் எதுவும் செய்வதில்லை ... (182)♦ தாமரை இலையைப் போல ... (183)♦ கர்ம ஸந்ந்யாஸீ ... (186)♦ பாப புண்ய கர்மங்கள் மீது மோஹம் ... (188)♦ பண்டிதன் யார்? (190)♦ இந்த்ரியஸுகம் ~ விவேகம் ... (193)♦ த்யானம் ... (197)♦

அத்யாயம் 6 ... (விஷயம் ~ பக்கம் எண்) :: அக்னியை விட்டவன் ஸந்யாஸீயா? கர்மங்களை விட்டவன் யோகீயா? (201)♦ ஸந்யாஸமும் யோகமும் ஒன்றே ...(202)♦ நம்மை உயர்த்திக் கொள்வோம் ...(205)♦ யோகீயின் ஸமபார்வை ...(207)♦ த்யானம் ...(213)♦ த்யானத்தின் ஃபலன் ...(215)♦ உணவு, உறக்கம், உழைப்பு ...(216)♦ த்யான யோகீயின் மனஸ் ...(218)♦ த்யான யோகீ ...(222)♦ து:கத்தின் இல்லாமையே யோகம் ...(224)♦ பொறுமையுடன், மெது மெதுவாக ...(226)♦ உத்தம ஸுகம் ...(228)♦ பார்வை - தன்னில் எல்லா உயிர்களை ...(229)♦ என்னை எங்கும், எல்லாவற்றையும் என்னில் ...(230)♦ அவனே யோகீ!! (231)♦ சஞ்சல மனஸ்.. அடக்குவதெங்ஙனம்?? (232)♦ அப்யாஸம், வைராக்யம் ... (234)♦ பாதை வழுவியவனின் கதி என்ன? (238)♦ கல்யாணபாவம் கொண்டவனுக்கு துர்கதி இல்லை ...(240)♦ மறு ஜன்மத்தில் தொடரும் ...(241)♦ யோகீ ஆகி விடு ...(244)♦

அத்யாயம் 7 ... (விஷயம் ~ பக்கம் எண்) :: ஆயிரங்களில் ஒருவன் ...(251)♦ ப்ரக்ருதியின் எட்டு அம்ஸங்கள் ...(253)♦ மணிகளைக் கோர்த்திடும் நூலைப் போல ...(256)♦ உருவத்தில் அருவம் ...(257)♦ உருவங்களுக்கு அப்பால் நான் ...(262)♦ துஷ்க்ருதின (தீயவன்) ...(264)♦ நான்கு வித பக்தர்கள் ...(266)♦ ஜ்ஞானியே மேலானவன் ...(268)♦ ஜ்ஞானி எனது ஆத்ம ஸ்வரூபம் ...(268)♦ எவரெவர் எந்தெந்த உருவத்தில் தெய்வத்தை வணங்கினாலும் ...(271)♦ உருவெடுத்து வந்தவனா நான்?...(273)♦ த்வந்த்வத்தின் மோஹம் ...(275)♦

அத்யாயம் 8 ...(விஷயம் ~ பக்கம் எண்) :: அர்ஜுனனின் கேள்வி ...(280)♦ அந்திம க்ஷணத்தின் நினைவு ...(283)♦ மரண காலத்தில் எதை நினைக்கிறானோ ...(284)♦ ஸதா என்னையே நினைத்திடு ...(285)♦ இவ்வுலகம் துக்கத்தின் ஆலயம் ...(291)♦ அனைத்தும் புனராவர்தி, மீண்டும் மீண்டும் ...(293)♦ ஹிந்து கால அளவு ...(294)♦ ஸ்ருஷ்டியும் லயமும் ...(295)♦ ஆனால், லயத்தில் அது அழிவதில்லை ...(296)♦ பரமனின் தாமம் ...(297)♦ ஒன்று தெரிந்திடும் போது மற்றது தெரிவதில்லை ...(299)♦ மரணத்திற்குப்பின் ப்ரஹ்ம ஜ்ஞானியின் ப்ரயாணம் ...(301)♦ ஸகாம யோகீ மற்றும் யோகப்ரஷ்டனின் ப்ரயாணம் ...(302)♦ வேதத்தினால் யஜ்ஞத்தினால் தானத்தினால் தபஸ்ஸினால் கிடைத்திடுமா? (305)♦

அத்யாயம் 9 ...(விஷயம் ~ பக்கம் எண்) :: ரஹஸ்ய ஜ்ஞானம் ...(308)♦ என்னில் நிலைத்துள்ள உயிர்கள் ...(312)♦ வெற்று நம்பிக்கை, கர்மம், ஜ்ஞானம் ..(316)♦ வெவ்வேறு வழிகளில் ...(319)♦ நானே அனைத்தும் ...(321)♦ அநன்ய பாவம் ...(324)♦ மற்ற தெய்வங்களை வழிபடுவோர் ...(326)♦ பரமனை, தெய்வங்களை, பித்ருக்களை, பூதப்ரேதங்களை வழிபடுவோர் ...(329)♦ நீ எதை அர்பணித்தாலும் ...(329)♦ எதைச் செய்தாலும் எனக்கர்பணித்திடு ...(331)♦ மிக மோஸமானவனும் என்னை பஜித்தால் ...(332)♦ என் தர்மாத்மா பக்தன் நாஶம் அடைவதில்லை ...(333)♦ ஶரணடைந்தால் நிஶ்சயம் பரமகதி ...(334)♦

அத்யாயம் 10 ...(விஷயம் ~ பக்கம் எண்) :: தன்மைகள் விபூதியாக ...(342)♦ விஶேஷ நபர்கள் அவனது விபூதி ..(344)♦ விபூதிகளை விரிவாகக் கூறிடுங்கள் ...(352)♦ பரமனை எந்தெந்த பாவனையில் சிந்திப்பது? (352)♦ விபூதிகளுக்கு எல்லை இல்லை. சுருக்கமாகக் கூறுகிறேன் ...(354)♦ ஆதியும் மத்யமும் முடிவும் நானே ...(355)♦ விஷ்ணு, ஸூர்யன், மரீசி, சந்த்ரன் ...(356)♦ ஸாமவேதம், இந்த்ரன், மனஸ், சேதனம்நான் ...(357)♦ ஶங்கரன், குபேரன், அக்னி, மேரு ...(358)♦ ப்ருஹஸ்பதி, ஸ்கந்தன், ஸமுத்ரம் நான் ...(360)♦ ப்ருகு ர்ஷீ, ப்ரணவம், ஜபயஜ்ஞம், ஹிமாலயம் நானே ...(360)♦ அரஸ மரம், சித்ரகுன், நாரதன் கபில முனி ...(362)♦ உச்சை:ஶ்ரவஸ் என்ற குதிரை, ஐராவதம் என்ற யானை, அரஸன் ..(363)♦ வஜ்ராயுதம், காமதேனு, மந்மதன், வாஸுகீ ...(364)♦ அநந்த நாகம், வருணன், அர்யமா, யமன் ...(365)♦ ப்ரஹ்லாதன், காலம், ஸிம்ஹம், வைநதேயன் (கருடன்) ...(366)♦ காற்று, ராமன், முதலை, கங்கை ...(367)♦ அத்யாத்ம வித்யா, தத்வத்தை நிர்ணயிக்கும் வாதம் ..(369)♦ அகாரம், ஸமாஸ, மஹாகாலம் நான் ...(369)♦ பெண்களில் காணப்படும் சிறப்பான தன்மைகள் நான்தான் ...(370)♦ ப்ருஹத்ஸாமம், மார்கஶீர்ஷம், காயத்ரீ சந்தஸ், வஸந்த ர்து ...(371)♦ சூதாட்டம், வெற்றி, தேஜஸ், ஸத்வகுணம் ...(372)♦ வாஸுதேவன், வ்யாஸ முனி, தனஞ்ஜயன், ஶுக்ராசார்யன் நான் ...(373)♦ தண்டம், நீதி, வெற்றி, மௌனம், ஜ்ஞானம் ...(374)♦ எல்லா உயிர்களின் பீஜம், அதாவது விதை நானே ...(375)♦ எனது எந்த ஒரு சிறு அம்ஶத்திலும் முழு படைப்பும் அடக்கம் ...(377)♦

அத்யாயம் 11 ...(விஷயம் ~ பக்கம் எண்) :: அநுக்ரஹம் இருந்தால் மாத்ரமே ...(381)♦ உங்கள் அந்த ரூபத்தை ப்ரத்யக்ஷமாகக் காண விரும்புகிறேன் ...(382)♦ என்னால் இயலக் கூடியதென்றால் ...(383)♦ பார்!! அனைத்தையும் பார்த்திடு!! (384)♦ ஆஶ்சர்யகரமான ரூபங்களைப் பார்த்திடு ...(385)♦ விரும்புகின்ற அனைத்தையும் பார்த்திடு... வர்ணனையில் சுருக்கம், காக்ஷியில் விஸ்தாரம் ...(385)♦ திவ்ய சக்ஷு (திவ்யக் கண்) ...(386)♦ பரம ஐஶ்வர்ய ரூபம் ...(387)♦ எல்லையற்றதும் ஒளி நிறைந்ததுமான தர்ஶனம் ...(388)♦ ஒளிமயம் ...(389)♦ பரமனில் உலகம் பேதமற்று ஒன்றாக ...(389)♦ அர்ஜுனன் விராட ரூபத்தை வர்ணிக்கிறான் ...(391)♦ ஆஶ்சர்யத்தில் அர்ஜுனன் தடுமாற்றம் ...(392)♦ அநேகாநேக கைகளும் வயிறுகளும் கண்களும் முகங்களும் ...(392)♦ ஒப்பிட முடியாத ...(393)♦ உருவம், ஆற்றல், ஒளி அனைத்தும் எல்லையற்ற ...(395)♦ அத்புதமான, உக்ரமான ரூபம் ...(396)♦ தேவர்களும் பயந்து நடுங்குகின்றனர் ..(397)♦ அர்ஜுனனும் பயந்து நடுங்குகிறான் ...(398)♦ உங்கள் தர்ஶனம் என்னுள் தைர்யமும் ஶாந்தியும் ஏற்படுத்தவில்லை ...(399)♦ ப்ரஸன்னம் ஆகி விடுங்கள் ...(399)♦ வீரர்கள் பரமனின் கோரப்பற்களில் சூர்ணம் ஆகிடும் காக்ஷீ ...(401)♦ வீரர்கள் அக்னியாக ஜ்வலித்திடும் வாயினுள் வேகமாக ப்ரவேஶிக்கும் காக்ஷீ ...(402)♦ ஈஸல் பூச்சிகள் தஹிக்கும் அக்னியில் விழுவதைப் போல ...(403)♦ எல்லா திஶைகளிலும் நக்கி ஸுவைத்திடும் காக்ஷீ ...(403)♦ உங்களை நான் அறிய விரும்புகிறேன் ...(404)♦ அனைத்து உலகங்களையும் அழித்திடும் மஹாகாலன் நான் ...(406)♦ அர்ஜுனன் பரமனை ஸ்துதித்து பாடுகிறான் ...(409)♦ அனைத்து திஶைகளில் இருந்தும் நமஸ்கரிக்கிறான் அர்ஜுனன் ...(411)♦ தங்களது பரம பாவனையை அறியாது பேசியதை எல்லாம் மன்னித்தருள வேண்டும் ...(412)♦ நெடுஞ்ஜாண்கிடையாக விழுந்து வணங்குகிறேன் ...(413)♦ ப்ரஸன்னம் அடைந்து விடுங்கள் ...(414)♦ சதுர்புஜ ரூபம் ...(414)♦ வெகு அரிதான, வேறு எவரும் கண்டிராத தர்ஶனம் இது ...(415)♦ வேதம், யஜ்ஞம்,

தானம், க்ரியைகள், உக்ர தபஸால் காண முடியாத தர்ஸனம் ...(416)♦ மீண்டும் இனிய ஸௌம்ய வடிவம் ...(517)♦ எனது பயம் தெளிந்தது ...(418)♦ தேவர்களும் காண விரும்பும் அரிய ரூபம் ...(419)♦ வேதத்தால் தபஸால் தானத்தால் யஜ்ஞத்தால் என்னைப் பார்த்திட முடியாது ...(421)♦ அநன்ய பக்தியால் மாத்ரமே ...(421)♦ அநன்ய பக்தியால் காணலாம்.. அறியலாம்.. அடையலாம் ..(423)♦

அத்யாயம் 12 ...(விஷயம் ~ பக்கம் எண்) :: அர்ஜுனன் கேள்வி .. உருவ அருவ உபாஸனையில் எது சிறந்தது? (426)♦ பக்தியே ஶ்ரேஷ்டமானது.. பக்தனின் யோகமே மேன்மையானது ...(428)♦ அருவ வழிபாடும் என்னை நோக்கியே ...(429)♦ நிராகார உபாஸனை மிகக் கஷ்டமானது ...(431)♦ பக்தி மார்கம் விரைவானது ...(432)♦ மனஸை அவனிடத்தில் நிறுத்தி ...(434)♦ இயலவில்லை என்றால் அப்யாஸ யோகம் ...(435)♦ அதுவும் இயலாதா? என் பொருட்டு கர்மங்களைச் செய்திடு ...(436)♦ அங்கும் அஸமர்தனா? கர்மஃபலனை எனக்கர்பித்திடு ...(437)♦ கர்ம ஃபல த்யாகமே மேன்மையானது ...(438)♦ எனக்கு ப்ரியமான பக்தன் யார் ...(440)♦ இத்தகைய பக்தன் எனக்கு மிக மிக ப்ரியமானவன் ...(455)♦

அத்யாயம் 13 ...(விஷயம் ~ பக்கம் எண்) :: க்ஷேத்ரம் க்ஷேத்ரஜ்ஞன் ...(457)♦ க்ஷேத்ரம் மற்றும் க்ஷேத்ரஜ்ஞனைப் பற்றிய ஜ்ஞானமே ஜ்ஞானம் ...(458)♦ க்ஷேத்ரம் என்பது என்ன? (459)♦ ஜ்ஞானம் எது? (462)♦ இவையே ஜ்ஞானம்.. மாறானவை அஜ்ஞானம் ...(469)♦ ஜ்ஞேயம் - அறியத் தக்கது ...(470)♦ ஸர்வ வ்யாப்தன் எங்கும் நிறைந்திருப்பது ...(471)♦ அதன் (பரமனின்) வர்ணனை ...(472)♦ ஜ்யோதிகளுக்கும் ஜ்யோதியாய்.. ஜ்ஞான மயமாக ...(475)♦ க்ஷேத்ரத்தை, ஜ்ஞானத்தை, ப்ரஹ்மத்தை அறிந்திடு ...(476)♦ புருஷனும் ப்ரக்ருதியும் ...(476)♦ புருஷன் ...(479)♦ அறிபவன் மீண்டும் பிறப்பதில்லை ...(480)♦ பரமனை அநுபவித்திடும் வழிகள் ...(481)♦ ஸுலபமான வழி ...(482)♦ க்ஷேத்ர - க்ஷேத்ரஜ்ஞனின் சேர்க்கையில் படைப்பு ...(482)♦ அழியும் படைப்பில் அழிவற்ற பரமனைப் பார் ...(484)♦ ப்ரக்ருதி கர்தா.. நான் அகர்தா ...(486)♦ வெவ்வேறாகத் தெரியும் ப்ரக்ருதியில் ஒரே பரமன் ..(486)
♦ ஜ்ஞானப் பார்வை ...(490)♦

அத்யாயம் 14 ...(விஷயம் ~ பக்கம் எண்) :: உத்தம ஜ்ஞானம் ...(493)♦ இதை அறிந்தவன்!! (494)♦ உயிர்களின் தோன்றல் ... (495)♦ மூல ப்ரக்ருதியே தாய்.. நான் விதை அருளும் தந்தை ...(496)♦ முக்குணங்கள் தேஹியை தேஹத்துடன் பிணைக்கின்றன ...(497)♦ ஸத்வத்தின் பிணைப்பு ...(497)♦ ரஜஸ்ஸின் பிணைப்பு ...(498)♦ தமஸ்ஸின் பிணைப்பு ...(500)♦ ஒவ்வொன்றும் மற்ற ரெண்டையும் அடக்கி ...(502)♦ ஸத்வம் ஓங்கினால் ஜ்ஞான ஒளி ...(503)♦ ரஜஸ் ஓங்கினால் பேராசையும் பரபரப்பும் ...(504)♦ இருள், அலக்ஷ்யம், விவேகமின்மை, ஸோம்பல் ...(506)♦ மரண நேரத்தில் ...(507)♦ ஸாத்வீக ராஜஸ தாமஸ கர்மங்களின் ஃபலன்கள் ...(509)♦ ஸத்வம் உயர்த்தும். ராஜஸம் அதே நிலையில். தாமஸம் தாழ்த்தும் ...(510)♦ குணாதீதன் ...(512)♦ குணாதீதனின் லக்ஷணங்கள் எவை? (513)♦ வெறுப்பதுமில்லை. நாடுவதும் இல்லை ...(515)♦ குணங்களே செயல் புரிகின்றன என்ற உறுதி ...(516)♦ அவ்யபிசாரீ (மாறாத) பக்தி ...(519)♦ ஏகாந்திக ஸுகம் ...(519)♦

அத்யாயம் 15 ...(விஷயம் ~ பக்கம் எண்) :: ஸம்ஸாரம் ஒரு அஶ்வத்த வ்ருக்ஷம் ... (522)♦ குணப்ரவ்ருத்தா ... (523)♦ பற்றின்மை என்ற வாளால் வெட்டி ... (524)♦ ப்ரஹ்ம பதத்தைத் தேட வேண்டும் ... (526)♦ பரமதாமம், பரமபதம் ... (528)♦ என் அம்ஶமான ஆத்மா ... (528)♦ வாஸனை என்பது என்ன? (530)♦ ஜீவாத்மா விஷயங்களை நுகர்வது எங்ஙனம்? (531)♦ ஜ்ஞானக் கண் ... (532)♦ ஆத்மாவை அநுபவிக்கணும் ... (533)♦ ஸூர்ய, சந்த்ர, அக்னியின் தேஜஸ் நான் ... 534 ♦ பயிர்களை போஷிப்பவன் ... 534 ♦ உணவை ஜீர்ணிப்பவன் ... (535)♦ ஹ்ருதயத்தில் இருப்பவன் ... (536)♦ ரெண்டு வகை புருஷர்கள் ... (537) ♦ புருஷோத்தமன் ... (538)♦ என்னை அறிந்திடு ... (539)♦

அத்யாயம் 16 ...(விஷயம் ~ பக்கம் எண்) :: தெய்வ ஸம்பத்து (சொத்து) ... (542)♦ அஸுரச் ஸொத்து ... (550)♦ தெய்வ ஸொத்து ~மோக்ஷம்.. அஸுர ஸொத்து ~பந்தம் ... (551)♦ ரெண்டு வகை உயிர்கள்.. தெய்வ அஸுர ... (552)♦ சரி தவறை அறிய மாட்டான் அஸுரன் ... (553)♦ காமம் தவிர வேறு இல்லை ... (555)♦ தூய்மையற்ற வ்ரதம் ... (557)♦ எல்லையற்ற கவலை ... (559)♦ அந்யாயமான வழிகளில் பொருள் ஈட்டல் ... (560)♦ லாப நஷ்ட, பழி தீர்க்கும் கணக்குகள் ... (561)♦ நானே ஈஶ்வரன் ... (562)♦ எனக்கு ஈடானவன் வேறு எவன்?? (563)♦ பல்வேறு காம சிந்தனைகள் ... (563)♦ தற்பெருமை, விறைப்பு, மதம், செல்வச் செருக்கு ... (564)♦ கீழான கதி ... (566)♦ நரகத்திற்கு மூன்று வாஸல்கள் ... (566)♦ இவ்வாஸல்களைத் தவிர்த்தால் பரமகதி ... (568)♦ ஶாஸ்த்ரம் உரைப்பதை அறிந்து, கர்மம் செய்வோம் ... (568)♦

அத்யாயம் 17 ...(விஷயம் ~ பக்கம் எண்) :: ஶ்ரத்தை மூன்று வகை ... (571)♦ மநுஷ்யன் ஶ்ரத்தை மயமானவன் ... (573)♦ ஶ்ரத்தைக்கு ஏற்ப வழிபாடு ... (574)♦ அஸுர வழியில் இருப்பவர்கள் ... (575)♦ ப்ரிய உணவும் மூன்று வகை ... (576)♦ ஸாத்த்விகனுக்கு ப்ரிய உணவு ... (577)♦ ராஜஸனுக்கு ப்ரிய உணவு ...

(578)♦ தாமஸனுக்கு ப்ரிய உணவு.. (578)♦ ஸாத்த்விக யஜ்ஞம் ... (580)♦ ராஜஸ யஜ்ஞம் ... (581)♦ தாமஸ யஜ்ஞம் ... (581)♦ ஶரீர தபஸ் ... (582)♦ வாக் தபஸ் ... (583)♦ மானஸ தபஸ் ... (584)♦ ஸாத்த்விக தபஸ் ... (585)♦ ராஜஸதபஸ்... (586)♦ தாமஸ தபஸ் ... (587)♦ ஸாத்த்விக தானம் ... (588)♦ ராஜஸ தானம் ... (589)♦ தாமஸதானம்... (590)♦ ஓம் தத் ஸத் ... (591)♦ ஓம் ... (592)♦ தத் ... (592)♦ ஸத் ... (593)♦ அஸத் ~ ஶ்ரத்தையின்றி ... (594)♦

அத்யாயம் 18 ...(விஷயம் ~ பக்கம் எண்) :: ஸந்யாஸம் ~ த்யாகம் ... (598)♦ த்யாகம் மூன்று வகை ... (600)♦ தாமஸ த்யாகம் ... (602)♦ ராஜஸ த்யாகம் ... (602)♦ ஸாத்த்விக த்யாகம் ... (603)♦ கர்மங்கள் ஸித்தி பெற ஐந்து காரணங்கள் ... (607)♦ கர்மத்திற்கான ப்ரேரணைகள் ... (610)♦ ஸாத்த்விக ஜ்ஞானம் ... (611)♦ ராஜஸ ஜ்ஞானம் ... (612)♦ தாமஸ ஜ்ஞானம் ... (614)♦ ஸாத்த்விக கர்ம ... (615)♦ ராஜஸ கர்ம ... (615) ♦ தாமஸ கர்ம ... (616)♦ ஸாத்த்விக கர்தா ... (617)♦ ராஜஸ கர்தா ... (618)♦ தாமஸ கர்தா ... (619)♦ புத்தி த்ருதியின் (உறுதி) மூவகை பேதங்கள் ... (620)♦ ஸாத்த்விக புத்தி ... (621)♦ ராஜஸ புத்தி ... (622)♦ தாமஸ புத்தி ... (623)♦ ஸாத்த்விக த்ருதி ... (623)♦ ராஜஸ த்ருதி ... (624)♦ தாமஸ த்ருதி ... (625)♦ ஸாத்த்விக ஸுகம் ... (625)♦ ராஜஸ ஸுகம் ... (627)♦ தாமஸ ஸுகம் ... (629)♦ குணத்திற்கு ஏற்ப கர்மங்கள் .. (631)♦ ப்ராஹ்மண கர்மங்களின் ஸஹஜ தன்மைகள் .. (632)♦ க்ஷத்ரிய கர்மங்களின் தன்மைகள் ... (634)♦ வைஶ்ய ஶூத்ர கர்மம் ... (636)♦ ஸ்வதர்மமே பரதர்மத்தை விட ஶ்ரேயஸ் ஆனது ...(638)♦ ஸஹஜ கர்மங்களைத் துறக்கக் கூடாது ... (639)♦ நைஷ்கர்ம்யம் ... (640)♦ ஸந்யாஸீ ... (641)♦ ஸந்யாஸீயின் அடையாளங்கள் ...(641)♦ உயிர்கள் அனைத்திலும் ஸம பாவனை.. (644)♦ அஹங்காரம் அழித்திடும் ~ ஸமர்பணம் உயர்த்திடும் ... (647)♦ நம் இயல்பு நம்மை கர்மத்துடன் பிணைத்து விடும்.. (648)♦ ஹ்ருதயத்தில் நிலைத்திருக்கிறான்... (650)♦ சிந்தனை செய்து, உன் விருப்பப்படி செய் ... (651)♦ அனைத்து தர்மங்களையும் விட்டு என்னை ஶரணடைந்திடு ... (653)♦ கீதையை எவரிடம் சொல்லலாம், எவரிடம் சொல்லக் கூடாது ... (656)♦ கீதையை பக்தர்களிடையே சொல்வதன் ஃபலன் ... (658)♦ கீதையைப் படித்தலே ஜ்ஞான யஜ்ஞம் ... (659)♦ ஶ்ரத்தையுடன் கீதையைக் கேட்பதன் ஃபலன் ... (661)♦ நீங்கள் சொன்னபடி செய்திடுவேன் ... (662)♦ மெய்ச்சிலிர்க்க வைத்திடும் அத்புத ஸம்வாதம் ... (663)♦ வ்யாஸர் அருளிய ப்ரஸாதம் ... (663)♦ மீண்டும் மீண்டும் ஆனந்தத்தில் மூழ்குகிறேன் ... (664)♦ சிந்தனையும் வேண்டும். செயலும் வேண்டும் ... (665)♦

ஆசிரியரின் அந்ய புஸ்தகங்கள் ...
(44 புஸ்தகங்கள்)

1. அம்ருத கலஶம் கீதை ... ரூ 600

கதை கேட்போமா ...
1. ராமாயணத்திலிருந்து ...
2. ஸாதுக்களின் வாழ்க்கையிலிருந்து ...
3. மஹாபாரதத்திலிருந்து ...
4. ஸ்ரீமத் பாகவதத்திலிருந்து ...
5. வேதத்திலிருந்து ...
6. புராணங்களிலிருந்து ...
7. பாரத தேஶ இதிஹாஸத்திலிருந்து ...
8. ஸ்வதந்த்ர போராட்டத்திலிருந்து ...
9. ப்ராணிகளின் உலகத்திலிருந்து ...
10. கர்ண பரம்பரையிலிருந்து ...

கோஶங்கள் ...
1. அன்ன மய கோஶம் ...
2. மனோ மய கோஶம் ...
3. ப்ராண மய கோஶம் ...
4. விஜ்ஞான மய கோஶம் ...
5. ஆனந்த மய கோஶம் ...

கீதையின் பார்வையில் ...
1. ஐயப்ப வ்ரதமும் ஶபரிகிரி யாத்ரையும் ...
2. உணவு ...
3. அரஸியல் ...
4. க்ருஹஸ்தம் ...
5. கல்வி ...
6. மரணம் ...
7. பக்தி ...
8. யோகம் ...
9. காமம் ...

हिन्दी पुस्तकें ...
1. यशस्वी भव ...
2. प्रश्नोत्तर द्वारा गीता ...
3. गीता की कुछ शब्दावली ...

English Books
1. May Success Be Yours ...
2. Bhogi West Vs Yogi East ...
3. Dictionary of Gita ...
4. Amrita Kalasham Gita ...
5. Phrases in the Gita ...

மற்ற புஸ்தகங்கள்
1. கீதையிலிருந்து ப்ரீத வாக்யங்கள் ...
2. அறிவோம் கீதையை! கேள்வி பதில்கள் மூலம் ...
3. ராமாயணம் கேள்வி பதில்கள் மூலம் ...
4. கண்ணே! கண்ணன் சொல்வதைக் கேட்பாயா ?...
5. கீதையில் சில சொற்றொடர்கள்... (3 பாகங்கள்)
6. அம்ருத கலஶத்திலிருந்து சில துளிகள்..
7. வெற்றிகள் உனதாகட்டும் ...
8. நித்ய நிராமய (என்றும் நலமுடன்) ...
9. ஸந்தேஹ நிவ்ருத்தி ...
10. யோகம் பயில்வோம் வாருங்கள் ...
11. யோகாஸனம் பயில்வோம் வாருங்கள் ...

ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ஹரி: ஓம் தத் ஸத் ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ